

KAOS LORDU

ZAMAN ÇARKI · 6

ROBERT JORDAN

Kaos Lordu

Zaman Çarkı 6

Robert Jordan

Çeviren: Niran Elçi

İthaki Yayınları

İthaki Yayınları - 373

Zaman Çarkı 6. Cilt
Kaos Lordu
Robert Jordan

Özgün Adı: *The Wheel of Time 6*
Lord of Chaos

İngilizceden Çeviren: Niran Elçi

Sertifika No: 11407

2. Baskı, Eylül 2013, İstanbul

E-kitap:
1. Sürüm, Haziran 2015
Eylül 2013 tarihli 2. baskısı esas alınarak hazırlanmıştır.

Kapak Resmi: Greg Manchess
Harita: Ellisa Mitchell

İthaki™ Penguen Kitap-Kaset Bas. Yay. Paz. Tic. Ltd. Şti.'nin yan kuruluşudur.
Bahariye Cad. Dr. İhsan Ünlüer Sok. Ersoy Apt. A Blok No: 16/15 Kadıköy/İstanbul
Tel: (0 216) 330 93 08 - 348 36 97 / Faks: (0 216) 449 98 34
ithaki@ithaki.com.tr - www.ithaki.com.tr - www.ilknokta.com

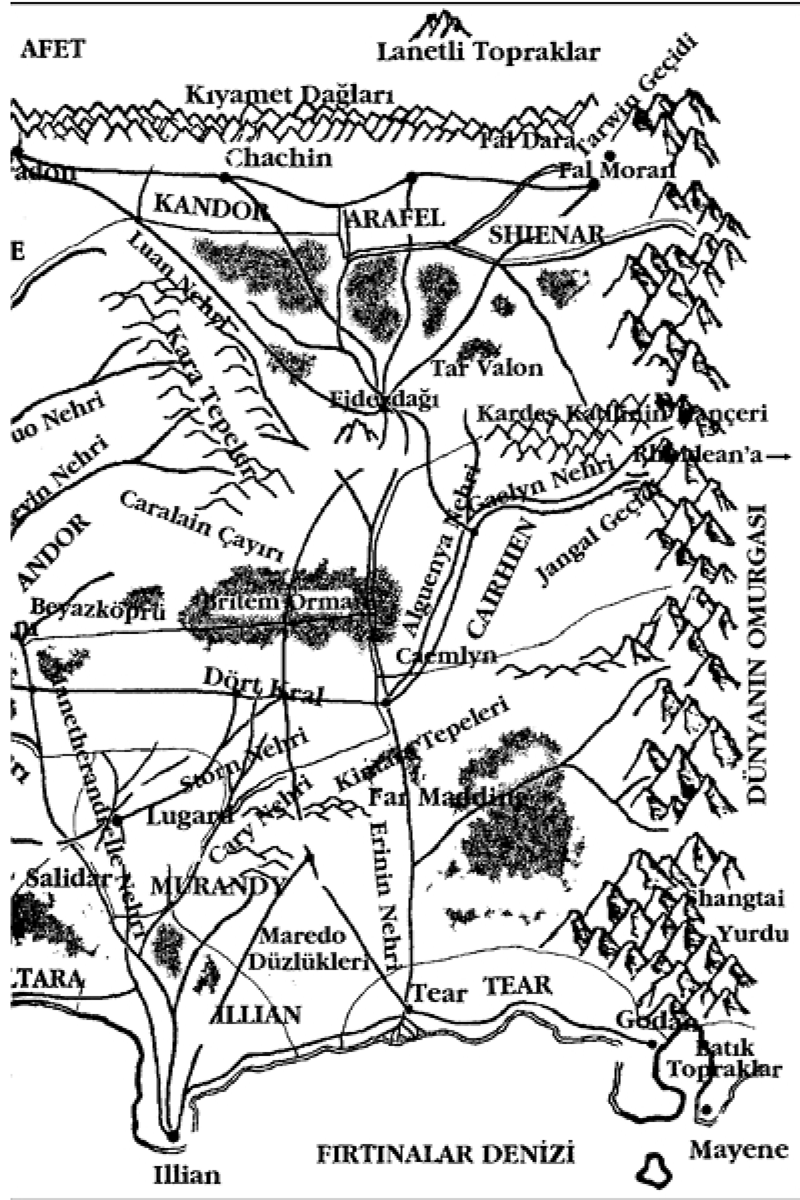
ROBERT JORDAN, 1948 yılında Charleston’da doğdu. Dört yaşında okuma yazma öğrendi. Beş yaşına geldiğinde, Mark Twain ve Jules Verne’in tutkunu olmuştu. Fizik eğitimi alarak, Güney Carolina askeri okulu The Citadel’den mezun oldu.

Dans ve tiyatro eleştirileri yazdı. Avcılık, balıkçılık ve yelkencilik gibi doğa sporlarının yanı sıra, poker, satranç, bilardo gibi salon oyunlarına meraklıydı ve büyük bir pipo koleksiyonuna sahipti.

1977 yılından, uzun süredir savaştığı hastalığına yenik düştüğü 2007 yılına kadar yazmayı hiç bırakmadı.

Ölü Deniz
ARYTH OKYANUSU
Kuzey
Obagon Nehri
ARAD
DOMAN
Bandar Eban
Akuum Nehri
Baerlon
Almoth Düzlüğü
Katar
İki Nehir
Tümentepe
FALME
Andahar Nehri
Jehannah
Tanchico
TARABON
GHEALDAN
Elmora
Amador
AMADICIA
Eldor Nehri
Gölge Sahili
Tremalking

AFET
Lanetli Topraklar
Kıyamet Dağları
Tarwin Geçidi
Fal Dara
Chachin
Fal Moran
KANDOR
ARAFEL
SHIENAR
Luan Nehri
Kara Tepeler
Tar Valon
Gaelyn Nehri
Jangal Geçidi
Caralain Çayırı
Beyazköprü
Alguenya Nehri
CAIRHIEN
Dört Kral
Tepeleri
DÜNYANIN OMURGASI
Storn Nehri
Lugard
Cary Nehri
Salidar
MURANDY
Maredo
Düzlükleri
Erinin Nehri
Shangtai
Yurdu
Tear
TEAR
ILLIAN
Batık
Topraklar
FIRTINALAR DENİZİ
Mayene
Illian

Aslanlar şarkı söyler, tepeler uçar.
Gündüz gündüz ay olur, gece de güneş.
Kör kadın, sağır adam ve karga aptal.
Bırak artık hükmetsin Kaos Lordu.

Bir çocuk oyunundan tekerleme.
Büyük Arvalon'da derlenmiştir.
Dördüncü Çağ.

Önsöz

Demandred Shayol Ghul'ün yamaçlarına adım attı ve gerçekliğin dokusunda bir delik olan kapı sönüp gitti. Yukarıda, kaynayan gri bulutlar gökyüzünü gözlerden gizliyordu, bir içdenizin koyu, kül rengi dalgaları dağın görünmeyen zirvesine çarparak parçalanıyordu. Aşağıda, çıplak vadide tuhaf ışıklar çakıyordu; soluk maviler ve kırmızılar kaynaklarını perdeleyen bulanık alacakaranlığı dağıtamıyordu. Şimşekler *yukarı*, bulutlara akıyor, gök gürültüsü ağır ağır, yuvarlanırcasına gürlüyordu. Yamacın değişik yerlerinde, muhtelif deliklerden buhar ve duman yükseliyordu. O deliklerin bazıları bir adam eli kadar küçük, bazıları on adamı yutabilecek kadar genişti.

Demandred hemen Tek Güç'ü salıverdi ve tatlılık duygusu ile birlikte, her şeyi daha açık, daha berrak gösteren, keskinleşmiş duyular da kayboldu. *Saidin* yokluğu, içi boşalmış gibi hissetmesine sebep oluyordu, ama ancak bir aptal burada yönlendirmeye hazırmış gibi görünürdü. Dahası, ancak bir aptal burada açıkça görmek, koklamak, hissetmek isterdi.

Artık Efsaneler Çağı denen zamanlarda, burası serin bir denizin ortasındaki hoş bir ada idi, kırsal olan her şeyden hoşlananların en sevdiği yer. Buhara rağmen, şimdi acı bir soğuk vardı; bunu hissetme izni vermedi kendisine, ama içgüdüleri kürk astarlı kadife pelerinine daha sıkı sarınmasına sebep oldu. Nefesi ile birlikte dalga dalga buhar üfürüyordu, ama buhar bulutları bir an göründükten sonra havaya karışıp kayboluyordu. Birkaç fersah kuzeyde dünya sırf buzdan oluşmuştu, ama Thakan'dar her zaman çöl kadar kuru, ama kış kadar soğuk olurdu.

Bir tür su vardı, gri çatılı bir demirhanenin yanındaki kayalık yamaçtan akan mürekkep karası bir dere. İçeride çekiç sesleri çınlıyordu ve her çınlama ile birlikte, demirhanenin küçük pencerelerinde beyaz bir ateş alevleniyordu. Demirhanenin kaba, taş duvarının dibinde perişan bir kadın,

ümitsiz bir yığın gibi çökmüştü. Kadının kollarında bir bebek vardı ve sıska bir kız yüzünü kadının eteğine gömmüştü. Sınırboyları'na yapılan bir akında ele geçirilen tutsaklar, kuşkusuz. Ama sayıları çok azdı; Myrddraaller diş gıcırdatıyor olmalıydılar. Myrddraal kılıçları bir süre sonra bozulurdu ve yenilenmesi gerekirdi. Sınırboyları'na düzenlenen akınların azaltılmış olması önemli değildi.

Demircilerden biri dışarı çıktı. Dağdan yontulmuş gibi görünen, kalın, ağır hareket eden, insansı bir şekildi. Demirciler aslında canlı sayılmazdı; Shayol Ghul'den çıkarılacak olurlarsa taşa ya da toza dönüşürlerdi. Aslında demirci de sayılmazlardı; kılıçtan başka bir şey yapmazlardı. Bu demirci, iki elindeki maşalarla uzun bir kılıç tutuyordu. Kılıcın su verilmiş metali, ayla aydınlanmış kar gibi solgundu. Canlı ya da değil, parlak metali kara dereye batırırken büyük özen gösterdi demirci. Suyun bir dokunuşu ile canlılığı sona erebilirdi. Metal sudan çıktığında, ölüm siyahıydı. Ama henüz işi bitmemişti. Demirci ayaklarını sürüye sürüye içeri girdi ve aniden bir insan sesi ümitsiz bir haykırışla yükseldi.

"Hayır! Hayır! HAYIR!" Adam bir çığlık attı, ses yoğunluğundan bir şey kaybetmeden azaldı, azaldı, çığlık atan kişi inanılmaz uzaklıklara fırlatılmış gibi solup gitti. Kılıcın işi şimdi bitmişti işte.

Demirci bir daha dışarı çıktı –belki aynı demirciydi, belki bir başkası– ve kadını çekip ayağa kaldırdı. Kadın, bebek ve çocuk feryat etmeye başladılar, ama demirci bebeği annesinin kollarından çekip aldı ve kızın kollarına bıraktı. Sonunda kadın direnecek gücü buldu. Ağlayarak, çılgınca tekmeledi, demirciyi pençeledi. Demirci taş gibi kayıtsız kaldı. Kadının feryatları içeri girer girmez kesildi. Çekiçler yine çınlamaya başladı ve çocukların hıçkırıklarını boğdu.

Bir kılıç yapılmıştı, biri yapılıyordu ve iki tanesi de yapılacaktı. Demandred daha önce, kanlarını Karanlığın Yüce Efendisi'ne vermek üzere bekleyen, elliden az tutsak görmemişti. Myrddraaller gerçekten de diş gıcırdatıyor olmalıydılar.

"Yüce Efendi tarafından çağrılmışken oyalanıyor musun?" Ses ufalanan çürük deri gibi çıkmıştı.

Demandred ağır ağır döndü –bir Yarı-insan ne cüretle ona bu ses tonu ile hitap edebilirdi– ama ağzındaki yakıcı sözler solup gitti. Yaratığın hamur beyazı yüzündeki gözsüz bakışlar değildi bunun sebebi; bir Myrddraal'in bakışları her insanın içine dehşet salardı, ama Demandred içindeki korkuyu uzun zaman önce söküp atmıştı. Sebep siyahlara bürünmüş yaratığın

kendisiydi. Myrddraaller uzun boylu bir insan boyunda olurdu, bir insanın kıvrak taklidi gibi, aynı kalıptan çıkmış gibi. Ama bu Myrddraal bir baş ve omuz boyu daha uzundu.

“Seni Yüce Efendi’ye götüreceğim,” dedi Myrddraal. “Adım Shaidar Haran.” Sırtını döndü ve yılan gibi akıcı hareketlerle dağa tırmanmaya başladı. Mürekkep siyahı pelerini doğal olamayacak kadar kıpırtısız duruyordu, tek bir kırışık bile görünmüyordu üzerinde.

Demandred takip etmeye koyulmadan önce duraksadı. Yarı-insanların isimleri hep Trollocların dil burkan lisanlarında olurdu. “Shaidar Haran”, insanların artık Kadim Lisan dedikleri dildeydi. “Karanlığın Eli” anlamına geliyordu. Bir sürpriz daha ve Demandred sürprizlerden hoşlanmazdı, özellikle de Shayol Ghul’deyken.

Dağın girişi, dumanlar saçan deliklerden biri sanılabilirdi, yalnız bundan duman ya da buhar çıkmıyordu. İki adamın yan yana geçmesine olanak tanıyacak kadar genişti, ama Myrddraal önden yürümeye devam etti. Yol, içeri girer girmez aşağı eğim kazandı. Tünel zemini yıpranmış, cilalı seramik kadar pürüzsüzleşmişti. Demandred Shaidar Haran’ın geniş sırtını takip ederken soğuk yavaş yavaş azaldı, yerini gittikçe artan bir sıcağa bıraktı. Demandred sıcağın farkındaydı, ama ona dokunmasına izin vermedi. Taştan solgun bir ışık yayılıyor, tüneli dolduruyordu. Dışarıdaki ebedi alacakaranlıktan daha aydınlıktı. Tavandan diş diş sarkıtlar sarkıyordu, kapanmaya hazır taştan çeneler gibi görünüyorlardı: Yüce Efendi’nin, imansızları ya da hainleri paramparça edecek dişleri. Doğal değildi, elbette, ama oldukça etkiliydi.

Aniden Demandred bir şeyi fark etti. Kendisi ne zaman bu yolculuğu yapsa, o dişler kafasının tepesine sürtünürdü. Şimdi, Myrddraal’in kafasının iki el üzerinde kalmışlardı. Bu onu şaşırttı. Tünelin yüksekliğinin değişmesi değil –burada tuhaf olan olağandı– onu şaşırtan Yarı-insan’a verilen fazladan boşluktu. Yüce Efendi gücünü insanlara olduğu kadar Myrddraallere de hatırlatmaktan hoşlanırdı. O fazladan boşluk hatırlanması gereken bir gerçekti.

Tünel aniden eriyik taş dolu bir göle bakan geniş bir çıkıntıya açıldı. Gölün siyah lekeli kırmızı yüzeyi üzerinde insan boyunda alevler dans ediyor, ölüyor, yeniden yükseliyordu. Çatı yoktu, yalnızca dağın içinden, Thakan’dar göğü olmayan bir gökyüzüne açılan büyük bir delik. Bu gökyüzünün yanında Thakan’dar göğü normal kalırdı. Çılgın, çizgi çizgi bulutlar, dünyanın hiç görmediği türden rüzgârlarla sürükleniyormuş gibi

akıp geçiyordu. İnsanlar buna Kıyamet Çukuru adını veriyordu ve ne kadar doğru bir isim olduğunu pek azı biliyordu.

Onca ziyaretten sonra –ilkini üç bin sene önce yapmıştı– Demandred hâlâ huşu duyuyordu. Burada Delik'i, Yüce Efendi'nin Yaratım anından beri tutsak kaldığı yere uzun zaman önce açılan deliği hissedebiliyordu. Burada Yüce Efendi'nin varlığına gark oluyordu. Fiziksel olarak bu mekân Delik'e dünyanın başka herhangi bir yerinden daha yakın değildi, ama burada onun sezilmesine izin veren bir zayıflık vardı Desen'de.

Demandred gülümseyecek oldu. Yüce Efendi'ye karşı çıkanlar ne büyük aptallardı. Ah, Delik hâlâ kapalıydı, ama Demandred uzun uykusundan uyandığı, oradaki, kendi kapatıldığı zindandan kurtulduğu zamana göre daha zayıftı. Kapalıydı, ama uyandığı zamana göre genişlemişti. Yine de, Güç Savaşı'nın sonunda, onun ve onun gibilerin oraya kapatıldığı zamanki kadar geniş değildi, ama uyandığından beri yaptığı her ziyarette daha geniş buluyordu onu. Kısa süre sonra tamamen açılacaktı ve Yüce Efendi bir kez daha yeryüzüne uzanabilecekti. Kısa süre sonra Dönüş Günü gelecekti. Ve Demandred sonsuza dek dünyaya hükmedecekti. Yüce Efendi'nin emri altında, elbette. Ve, elbette, hayatta kalan diğer Seçilmişlerle birlikte.

"Artık gidebilirsin, Yarı-insan." O şeyin burada kalıp, nasıl esrikliğe kapıldığını görmesini istemiyordu. Esriklik ve acı.

Shaidar Haran yerinden kıpırdamadı.

Demandred ağzını açtı –ve kafasının içinde bir ses patladı.

DEMANDRED.

Buna bir ses demek, bir dağa çakıltaşı demekten farksız olurdu. Neredeyse Demandred'i kendi kafatasının içinde ezecekti; içini sevinçle doldurdu. Dizlerinin üzerine çöktü. Myrddraal kayıtsızca durmuş izliyordu, ama o ses kafasını doldurmuşken, Demandred'in ancak küçük bir parçası yaratığın farkındaydı.

DEMANDRED. BU DÜNYA NASIL GİDİYOR?

Yüce Efendi'nin dünya hakkında ne kadar bilgisi olduğundan asla emin olamıyordu. Onun bilgisi kadar cehaleti de şaşkınlığa düşürmüştü onu eskiden. Ama Yüce Efendi'nin ne duymak istediğinden kuşkusu yoktu.

"Rahvin öldü, Yüce Efendi. Dün." Acı geldi. Büyük sevinç duygusu çabucak acıya dönüştü. Kolları ve bacakları seğirdi. Şimdi terliyordu. "Tıpkı Asmodean gibi, Lanfear iz bırakmadan kayboldu. Ve Graendal

Moghedien'in planladıkları buluşmaya gelmediğini söyledi. Bu da dün oldu, Yüce Efendim. Tesadüf olduğuna inanmıyorum."

SEÇİLMİŞLERİN SAYISI AZALIYOR, DEMANDRED. ZAYIFLAR DÖKÜLÜP GİDİYOR. BANA İHANET EDEN NİHAİ OLARAK ÖLECEK. ZAYIFLIĞI YÜZÜNDEN DÖNEN ASMODEAN. GURURU YÜZÜNDEN ÖLEN RAHVİN. İYİ HİZMETLER VERDİ, AMA BEN BİLE ŞERATEŞTEN KURTARAMAM ONU. BEN BİLE ZAMANIN DIŞINA ÇIKAMAM. Bir an o korkunç sesi büyük bir öfke doldurdu –hayal kırıklığı olabilir miydi? Yalnızca bir an sürdü. KADİM DÜŞMANIM, EJDER DENEN ADAMIN ELİNDE ÖLDÜ. SEN BANA HİZMET ETMEK İÇİN ŞERATEŞ KULLANIR MIYDIN, DEMANDRED?

Demandred duraksadı. Bir ter damlası yanağında bir santim kaydı; ona bir saat sürmüş gibi geldi. Güç Savaşı sırasında, bir sene boyunca her iki taraf da şerateş kullanmıştı. Sonuçlarını öğrenene kadar. Bir anlaşma ya da ateşkes olmaksızın –merhamet olmadığı gibi, ateşkes de olmamıştı o savaşta– iki taraf da şerateş kullanmayı bırakmıştı. O sene şerateş altında şehirler ölmüştü, yüz binlerce iplik Desen'den silinmişti; neredeyse gerçekliğin kendisi çözülecek, dünya ve evren sis gibi dağılıp gidecekti. Şerateş bir kez daha serbest bırakılırsa, hükmedecek dünya kalmayabilirdi.

Bir mesele daha rahatsız ediyordu onu. Yüce Efendi Rahvin'in nasıl öldüğünü biliyordu. Ve Asmodean konusunda Demandred'den daha fazlasını biliyor gibiydi. "Ne emrederseniz ona itaat ederim, Yüce Efendim." Kasları seğiriyor olabilirdi, ama sesi kaya gibi sağlamdı. Dizleri sıcak taşlardan dolayı su toplamaya başlamıştı, ama bedeni bir başkasına aitti sanki.

EDECEKSİN.

"Yüce Efendim, Ejder yok edilebilir." Ölü bir adam bir daha şerateş kullanamazdı ve belki o zaman Yüce Efendi buna ihtiyaç da duymazdı. "O cahil ve zayıf bir adam, dikkatini bir düzine değişik yöne dağıtıyor. Rahvin kibirli bir aptaldı. Ben..."

NAE'BLIS OLUR MUYDUN?

Demandred'in dili dondu. Nae'blis. Yüce Efendi'den yalnızca bir adım geride duran, tüm diğerlerini yöneten kişi. "Sana hizmet etmek istiyorum, Yüce Efendim, ne şekilde olursa olsun." Nae'blis.

O ZAMAN DİNLE VE İTAAT ET. KİM ÖLECEK, KİM KALACAK, DİNLE.

Ses beynine dolarken Demandred çığlık attı. Yanaklarında coşku gözyaşları aktı.
Myrddraal duygusuzca onu izliyordu.

“Kıpırdanmayı kesin.” Nynaeve aksi bir tavırla uzun örgüsünü omzundan arkaya attı. “Kaşıntısı tutmuş çocuklar gibi kıpırdanıp durursanız bu bir işe yaramaz.”
Sallantılı masanın karşısında oturan iki kadın da ondan yaşlı görünmüyordu, ama aslında en az yirmi yaş büyüktüler ondan ve ikisi de aslında kıpırdanmıyordu, ama sıcak yüzünden Nynaeve’in sinirleri tepesindeydi. Küçük, penceresiz oda havasız kalmıştı. Nynaeve terle sırılsıklamdı, ama iki kadın serin ve kuru görünüyordu. Aşırı ince mavi ipekten Doman elbisesi içindeki Leane omuzlarını silkmekle yetindi; uzun boylu, bakır tenli kadın sonsuz bir sabra sahipmiş gibi görünüyordu. Genelde. Diğer yandan, beyaz tenli ve sağlam yapılı Siuan nadiren sabır gösterirdi.
Siuan homurdandı ve sinirli sinirli eteklerini düzeltti; genelde oldukça sade elbiseler giyerdi, ama bu sabah, fazla açık sayılmaktan kıl payı kurtulmuş yakasına Tear labirenti işlenmiş güzel, sarı bir keten elbise giymişti. Mavi gözleri derin kuyu suları kadar soğuktu. Hava çılgına dönmüş olmasa derin kuyu sularının olacağı kadar soğuk. Kadının elbisesi değişmiş olabilirdi, ama gözleri hiç değişmemişti. “Her durumda işe yaramayacak zaten,” diye terslendi. Konuşma tarzı da aynıydı. “Tüm tekne yanmışken teknedeki deliği yamayamazsın. Eh, tam bir zaman israfı, ama söz verdim, bu yüzden işine bak. Leane ve benim yapacak işlerimiz var.” İkisi Salidar’daki Aes Sedailerin göz kulak ağını, dünyada olan biten her şeye dair raporlar ve söylentiler gönderen casusları yönetiyordu.
Nynaeve sakinleşmek için kendi eteklerini düzeltti. Elbisesi düz, beyaz yündendi ve eteklerine, Ajahları temsil eden yedi renk çizgisi işlenmişti. Bir Kabuledilmiş elbisesi. Hayal edemeyeceği kadar canını sıkıyordu bu. Katlayıp kaldırdığı yeşil ipek elbiseyi giymiş olmayı tercih ederdi. Güzel elbiselerden hoşlanmaya başladığını itiraf etmeye hazırdı, en azından kendi kendine, ama o elbiseyi seçmesinin sebebi rahatlığı olurdu –ince ve hafif bir elbiseydi– Lan’in en sevdiği renkte olması değil. Kesinlikle değil. En kötü cinsten aylak gündüz düşleri. Çizgili beyaz dışında herhangi bir elbise giyen bir Kabuledilmiş, Aes Sedai olması için daha çok yol katetmesi gerektiğini

hemen öğrenirdi. Nynaeve bütün bunları kafasından kararlılıkla çıkardı. Giysi düşünmek için gelmemişti buraya. Lan maviden de hoşlanırdı. Hayır!

Tek Güç kullanarak dikkatle önce Siuan'ı, sonra Leane'i yokladı. Bir anlamda, yönlendirmiyordu. Öfkelenmediği sürece asla yönlendiremiyordu, Gerçek Kaynak'ı sezemiyordu bile. Ama yine de aynı kapıya çıkıyordu. İnce *saidar* iplikçikleri, Gerçek Kaynak'ın dişil yarısından duyargalar, onun emri ile iki kadının içine sızdı. Tek fark, bunların kaynağının kendisi olmamasıydı.

Nynaeve'in sol bileğinde ince bir bilezik vardı, küçük parçalardan oluşan basit, gümüş bir bant. En azından çoğu gümüştü ve özel bir kaynaktan geliyordu, ama bu fark etmezdi. Büyük Yılan yüzüğü dışında, üzerindeki tek takı buydu; Kabuledilmişler, fazla mücevher kullanmamaları konusunda kuvvetle cesaretlendiriliyorlardı. Bileziğe benzeyen bir kolye dördüncü kadının boynunda asılı duruyordu. Kadın ellerini kucağında kavuşturmuş, kaba, badanalı duvarın dibindeki taburede oturuyordu. Çiftçilerin kullanacağı cinsten basit, kahverengi yünlülere bürünmüştü, bir çiftçinin yıpranmış, gürbüz yüzüne sahipti ve yüzünde tek bir ter damlası yoktu. Tek kasını dahi oynatmıyordu, ama kara gözleri her şeyi izliyordu. Nynaeve, kadını saran *saidar*'ın parlaklığını görebiliyordu, ama yönlendirme işlemini idare eden Nynaeve'di. Bilezik ve kolye aralarında bir bağ oluşturuyordu; tıpkı güçlerini birleştiren Aes Sedailerin yaptığı gibi. Elayne'e göre "mutlak özdeş matrisler" gibi bir şeyle ilgiliydi ve bundan sonra açıklama tamamen anlaşılmaz hale geliyordu. Aslında, Nynaeve Elayne'in anlarmış gibi yaptığı şeylerin yarısını anladığına inanmıyordu. Nynaeve hiç anlamıyordu, yalnız diğer kadının duygularını, diğer kadının kendisini hissedebiliyordu, ama bu hisleri kafasının bir köşesine atmıştı ve kadının *saidar* hâkimiyeti onun kontrolü altındaydı. Bazen taburenin üzerinde oturan kadın ölmüş olsa daha iyi olacağını düşünüyordu. Daha basit olurdu, kesinlikle. Daha temiz olurdu.

"Yırtılmış ya da kesilmiş bir şey var," diye mırıldandı Nynaeve, dalgın dalgın yüzündeki teri silerek. Yalnızca belirsiz bir izlenimdi, hemen hemen hiç yok gibiydi, ama ilk kez bir boşluktan daha fazlasını hissediyordu. Hayal de olabilirdi, herhangi bir şey bulmak için çılgınca bir arzu da.

"Koparmak," dedi taburedeki kadın. "Sizin kadınlar için yalıtmak, erkekler için ehlileştirmek dediğiniz şeye eskiden böyle denirdi."

Üç baş ona döndü; üç çift göz öfkeyle dik dik baktı. Siuan ve Leane, Beyaz Kule'deki, Elaida'yı Amyrlin Makamı'na getiren darbeye kadar Aes

Sedai idiler. Yalıtmak. Tüyler ürpertici bir söz. Bir daha asla yönlendirememek. Ama daima hatırlamak, kaybı bilmek. Gerçek Kaynak'ı daima sezmek ve ona bir daha dokunamayacağınızı bilmek. Ölüme Şifa verilemediği gibi, yalıtılmaya da Şifa verilemiyordu.

En azından herkes öyle olduğuna inanıyordu, ama Nynaeve'e göre Tek Güç ölümden başka her şeyi iyileştirebilmeliydi. "Ekleyecek faydalı bir şeyin varsa, Marigan," dedi keskin bir sesle, "söyle. Yoksa çeneni kapa."

Marigan duvarın dibinde büzüldü, gözleri pırıldadı ve Nynaeve'e dikildi. Bilezikten korku ve nefret aktı, ama her zaman bir ölçüde korku ve nefret olurdu zaten. Tutsaklar onları tutsak edenleri nadiren severdi, hem de tutsaklığı ve daha kötüsünü hak ettiklerini bildikleri halde; belki de özellikle bu yüzden. Sorun, Marigan'ın da koparmaya –yalıtmaya– Şifa verilemeyeceğini söylemiş olmasıydı. Ah, Efsaneler Çağı'nda ölümden başka her şeye Şifa verilebileceğini, şimdiki Sarı Ajah'ın Şifalarının, o zamanlar savaş meydanlarında yapılan en kaba işler olduğunu iddia edip duruyordu. Ama detay istediğiniz, nasıl yapıldığına dair en ufak ipucu talep ettiğiniz zaman, hiçbir şeye varamıyordunuz. Nynaeve demircilikten ne kadar anlıyorsa, Marigan da Şifa'dan o kadar anlıyordu ve Nynaeve'in demircilikten anladığı metali sıcak közlere daldırıp, sonra çekiçle dövdükleri idi. At nalı yapmaya kesinlikle yetmeyecek bir bilgi. Ya da bir bereden ötesine Şifa verilmesine.

Nynaeve sandalyesinde dönerek Siuan ile Leane'i inceledi. Günlerdir, ne zaman kadınları işlerinden koparabilse aynı şeyi yapıyordu ve şimdiye dek hiçbir şey öğrenememişti. Aniden bileğindeki bileziği çevirmekte olduğunu fark etti. Ne işe yararsa yarasın, bu kadınla bağ kurmaktan nefret ediyordu. Bu mahremlik düzeyi tüylerini diken diken ediyordu. *En azından bir şeyler öğrenebilirim,* diye düşündü. *Ve önceki teşebbüslerden daha başarısız olmaz.*

Bileziği dikkatle açtı –nasıl açılacağını bilmiyorsanız kopçayı bulmak imkânsızdı– ve Siuan'a uzattı. "Tak bunu." Güç'ü yitirmek acıydı, ama bunun yapılması gerekiyordu. Ve duygu dalgalarını yitirmek banyo yapmak gibiydi. Marigan'ın gözleri hipnotize olmuş gibi ince gümüş bandı takip etti.

"Neden?" diye sordu Siuan. "Bu şeyin ancak..."

"Tak şunu, Siuan."

Siuan bir an onu inatla süzdü –Işık, kadın ne kadar inatçı olabiliyordu!– sonra bileziği bileğine taktı. Hemen yüzüne bir şaşkınlık oturdu, sonra

gözlerini kısarak Marigan’a baktı. “Bizden nefret ediyor, ama bunu biliyordum zaten. Korku da var ve... şok. Yüzünde tek kırışık yok, ama tepeden tırnağa dek şok içinde. Bu şeyi kullanabileceğime inanmıyordu sanırım.”

Marigan huzursuzca kıpırdandı. Şimdiye dek onu tanıyan yalnızca iki kişi bileziği kullanabiliyordu. Dört kadın daha fazla soru sorulmasını sağlayabilirdi. Yüzeyde eksiksiz bir şekilde işbirliği yapıyor gibi görünüyordu, ama ne kadarını kendine saklıyordu? Elinden geldiğince çok, Nynaeve emindi.

Siuan içini çekerek başını iki yana salladı. “Yapamıyorum. Kadın aracılığı ile Kaynak’a dokunabiliyor olmam gerekiyordu, değil mi? Eh, yapamıyorum. Homurbalığı kavağa çıktığında, belki. Ben yalıtıldım, o kadar. Bu şeyi nasıl çıkarıyorsun?” Bilezikle uğraşmaya başladı. “Bu lanet şeyi nasıl çıkarıyorsun?”

Nynaeve elini nazikçe Siuan’ın bileğindeki bileziğin üzerine koydu. “Anlamıyor musun? Ne bilezik, ne de kolye yönlendiremeyen bir kadın üzerinde işe yaramaz. İkisini de aşçılardan birine taksam, onun için güzel birer takıdan başka bir şey olmaz.”

“Aşçı ya da değil,” dedi Siuan ifadesiz bir sesle. “Yönlendiremiyorum. Ben yalıtıldım.”

“Ama orada Şifa verilecek bir şey var,” diye ısrar etti Nynaeve, “yoksa bilezik aracılığı ile hiçbir şey hissetmezdin.”

Siuan kolunu çekip kurtardı ve bileğini uzattı. “Çıkar.”

Nynaeve başını iki yana sallayarak denileni yaptı. Bazen Siuan erkekler kadar katır kafalı olabiliyordu!

Bileziği Leane’e uzattığı zaman, Domanlı kadın bileğini hevesle kaldırdı. Leane yalıtılmak konusunda Siuan kadar iyimsermiş gibi yapıyordu –Siuan ne kadar iyimsermiş gibi yapabiliyorsa– ama her zaman başarılı olamıyordu. Yalıtıldıktan sonra hayatta kalmanın tek yolunun hayatınızı dolduracak, Tek Güç’ün bıraktığı boşluğu dolduracak başka bir şey bulmak olduğu söyleniyordu. Siuan ile Leane için o şey casus ağını yönetmekti ve daha da önemlisi, burada, Salidar’daki Aes Sedaileri, onlar ne yaptıklarını anlamadan Yenidendoğan Ejder’i, Rand al’Thor’u desteklemeye ikna etmeye çalışmaktı. Sorun, bunun yeterli olup olmayacağı idi. Siuan’ın yüzündeki acılık, bilezik kapanırken Leane’in yüzünde beliren sevinç, belki de hiçbir şeyin yeterli olmayacağını söylüyordu.

“Ah, evet.” Leane kısa kısa, çabuk çabuk konuşurdu. En azından erkeklerle konuşmadığı zamanlar; kadın Domanlıydı ve son zamanlarda Kule’de kaybettiği zamanı telafi etmeye vermişti kendini. “Evet, gerçekten de sersemledi, değil mi? Ama kontrol etmeye çalışmak.” Birkaç dakika boyunca, taburedeki kadına bakarak sessizce oturdu. Marigan ihtiyatla karşılık verdi bakışlarına. Sonunda Leane omuzlarını silkti. “Ben de Kaynak’a dokunamıyorum. Ve kadının ayak bileğinde bir pire ısırığı hissetmesi için uğraştım. İşe yarasaydı, bir işaret verirdi.” Bileziğin bir numarası da buydu; kolyeyi takan kadının fiziksel duygular hissetmesini sağlayabilirdiniz. Yalnızca duyguları –ne yaparsanız yapın iz kalmıyordu, gerçek bir zarar vermiyordunuz– ama bir iki kez bir temiz dayak yediğini hissetmek, Marigan’ı işbirliği yapmanın en iyi seçim olduğu konusunda ikna etmeye yetmişti. Bu, bir de tek alternatifinin çabucak yargılanıp idam edilmek olduğunu bilmek.

Başarısızlığına rağmen, Nynaeve bileziği çıkarıp, kendi bileğine takarken Leane dikkatle izledi. En azından o, bir gün yönlendirebileceği umudunu tamamen kaybetmemiş gibiydi.

Güç’ü yeniden kazanmak harikaydı. İçine *saidar* çekmek, onunla dolmak kadar harika değil, ama Kaynak’a diğer kadın aracılığı ile dokunmak bile damarlarında akan canı ikiye katlamak gibiydi. *Saidar*’ı içinde tutmak kahkaha atmayı, saf coşku ile dans etmeyi istemek demekti. Bir gün alışacağını düşünüyordu; tam Aes Sedailer alışmış olmalıydı. Bununla karşılaştırıldığında, Marigan ile bağlanmış olmak küçük bir bedeldi. “Bir şans olduğunu bildiğimizden değil,” dedi. “Bence...”

Kapı çarpılarak açıldı ve Nynaeve kendini ayakta buldu. Güç kullanmak hiç aklına gelmedi; gırtlağı sıkışmış olmasa çığlık atardı. Bu konuda yalnız değildi, ama Siuan ile Leane’in ayağa fırladığını hiç fark etmemişti. Bilezikten çağlayan gibi akan korku, kendi korkusunun yankısı gibi geliyordu.

Kıymık kıymık kapıyı arkasından kapatan genç kadın sebep olduğu kargaşanın farkında değildi. Uzun boylu, dik sırtlı, Kabuledilmişlerin çizgili beyaz elbisesini giymiş, güneş altın rengi buklelerini omuzlarına salmış bir kızdı ve deliye dönmüş gibiydi. Yüzü öfkeyle gerilmiş, terle sırılsıklam olmasına rağmen bir şekilde hâlâ güzel görünmeyi başarıyordu; Elayne’in sahip olduğu hünerlerden biriydi bu. “Ne yaptıklarını biliyor musun? Caemlyn’e bir elçilik heyeti gönderiyorlar... Caemlyn’e! Ve benim gitmeme

izin vermeyi reddediyorlar! Sheriam bir daha bundan bahsetmemi *yasakladı*. Bundan *konuşmamı* bile yasakladı!"

"Hiç kapı çalmaz mısın, Elayne?" Nynaeve sandalyesini yerden kaldırıp oturdu. Aslında, yığıldı; rahatlamak dizlerinin boşanmasına sebep olmuştu. "*Seni* Sheriam sandım." Yaptıklarının keşfedilmesini düşünmek, içi oyuluyormuş gibi hissetmesine yol açıyordu.

Elayne kızardı ve hemen özür diledi. Sonra ekledikleri ile her şeyi mahvetti, "Ama neden bu kadar korktuğunu anlamıyorum. Birgitte hâlâ dışarıda ve başka biri yaklaşsa haber vereceğini *biliyorsun.* Nynaeve, gitmeme izin vermek *zorundalar.*"

"Hiç de öyle bir şey yapmak *zorunda* değiller," dedi Siuan sert sert. O ve Leane de oturmuşlardı. Siuan her zamanki gibi dimdik oturuyordu, ama Leane Nynaeve'in dizleri kadar zayıf görünerek, sandalyesine yığılmıştı. Marigan sırtını duvara vermiş, hızlı hızlı nefes alıyordu. Gözlerini kapatmış, ellerini duvara dayamıştı. Bilezikten bir rahatlama, yalın bir dehşet akıyordu.

"Ama..."

Siuan Elayne'in tek kelime daha etmesine izin vermedi. "Sheriam ya da diğerlerinin Andor'un Kız-Veliahtı'nın Yenidendoğan Ejder'in ellerine düşmesine izin vereceğini mi sanıyorsun? Annen ölmüşken..."

"Buna inanmıyorum!" diye terslendi Elayne.

"Rand'ın onu öldürdüğüne inanmıyorsun," diye devam etti Siuan acımasızca, "ve bu tamamen farklı bir şey. Buna ben de inanmıyorum. Ama Morgase hâlâ hayatta olsaydı ortaya çıkar, Yenidendoğan Ejder'i tanırdı. Ya da, kanıtlara rağmen onun sahte Ejder olduğuna inanıyorsa, direniş organize ediyor olurdu. Göz ve kulaklarım bu iki olasılığa dair hiçbir fısıltı duymadı. Yalnızca Andor'da değil, burada, Altara'da ve Murandy'de de hiçbir şey yok."

"*Duydular,*" diye araya girdi Elayne. "Batıda isyan var."

"Morgase'e karşı. Karşı. Bu da söylenti değilse." Siuan'ın sesi planyadan geçmiş tahta kadar düzdü. "Annen öldü, kızım. Kabul edip yas tutmayı tamamlaman en iyisi."

Elayne çenesini kaldırdı; çok rahatsız edici bir alışkanlıktı bu. Buz gibi bir kibirden yaratılmış gibi görünüyordu, ama çoğu erkek bir sebepten bunu çekici bulur gibiydi. "Durmaksızın tüm casuslarınızla bağlantıya geçmenizin ne kadar uzun sürdüğünden şikâyet edip duruyorsun," dedi serinkanlılıkla, "ama işitilecek her şeyi işitip işitmediğiniz meselesini bir

kenara bırakacağım. Annem hayatta olsa da olmasa da, *benim* yerim artık Caemlyn'dir. *Ben* Kız-Veliaht'ım."

Siuan'ın yüksek sesli hıhlaması Nynaeve'i yerinden sıçrattı. "Bundan daha iyisini düşünebilecek kadar uzun süredir Kabuledilmiş'sin." Elayne bin senedir görülmemiş bir potansiyele sahipti. İstediği zaman yönlendirmeyi öğrenmesi durumunda Nynaeve'in sahip olduğu kadar değil, ama her Aes Sedai'nin gözlerinin aydınlanmasına yetecek kadar büyük bir potansiyel. Elayne burnunu kırıştırdı –Aslan Tahtı'na oturmuş bile olsa Aes Sedailerin onu yine de eğitilmek üzere alıp götüreceklerini, mümkünse bunu sırf sorarak yapacaklarını, ama gerekirse fıçıya tıkıp götürmeyi de göze alacaklarını çok iyi biliyordu– ve ağzını açtı, ama Siuan yavaşlamadı bile. "Evet, en yakın zamanda tahta geçmene bir şey demezler; çok uzun zamandır, Aes Sedai olduğunu açık açık söyleyen bir kraliçe olmadı. Ama tam Aes Sedai olana kadar göndermezler seni ve o zaman bile, gerçekten de Kız-Veliaht olduğun ve yakında Kraliçe olacağın için, ona ne kadar güvenebileceklerini anlayana kadar seni Yenidendoğan lanet Ejder'in yanına bırakmazlar. Özellikle de bu... *af ilanından* sonra." Sözcüğü söylerken ağzı ekşi ekşi çarpıldı ve Leane yüzünü buruşturdu.

Nynaeve'in ağzı da ekşimişti. Yönlendirebilen, Kaynak'ın Gölge'nin lekelediği eril yarısı tarafından korkunç bir şekilde öldürülmeden önce delirmeye ve çevresindeki herkese dehşet salmaya yazgılı olan her erkekten korkmak üzere yetiştirilmişti. Ama çocukluktan beri tanıdığı Rand Yenidendoğan Ejder idi; hem Son Savaş'ın geliyor olduğunun işareti olarak, hem de o savaşta Karanlık Varlık'la savaşmak üzere doğmuştu. Yenidendoğan Ejder; insanlığın tek umudu –ve yönlendirebilen bir erkek. Daha da kötüsü, raporlara göre kendi gibi olanları toplamaya çalışıyordu. Elbette, çok kişi çıkmayacaktı. O gibi adamları her Aes Sedai avlardı –Kızıl Ajah başka pek az şey yapardı– ama kayıtlara göre pek azını bulabiliyorlardı, eskiye göre çok çok azını.

Ama Elayne pes etmeyecekti. Kızda hayranlık verici olan buydu işte; kafası celladın kütüğüne dayanmış olsa, balta iniyor olsa bile pes etmezdi. Oracıkta çenesini kaldırarak, Siuan'ın bakışlarına karşılık vererek durdu. Nynaeve'in genellikle yapmayı zor bulduğu bir şeydi bu. "Gitmem için iki açık sebep var. İlk olarak, annemin başına ne gelmiş olursa olsun, şu anda kayıp ve Kız-Veliaht olarak ben halkı sakinleştirebilir, tahta çıkmaya hazır olduğum konusunda temin edebilirim. İkinci olarak, Rand'a yaklaşabilirim.

Bana güveniyor. Salon'un seçtiği herhangi birinden *çok* daha iyi yaparım bunu."

Burada, Salidar'daki Aes Sedailer Kule Salonu'nu, sürgündeki Salon'u seçmişlerdi. Amyrlin Makamı unvanı üzerinde hak iddia eden Elaida'ya ve Kule'ye karşı çıkacak gerçek Amyrlin'in kim olacağı konusunda düşünüyor olmalıydılar, ama Nynaeve bunu yaptıklarına dair fazla işaret görmemişti.

"Kendini feda etmen çok nazikçe, çocuğum," dedi Leane kuru kuru. Elayne'in yüzündeki ifade değişmedi, ama kıpkırmızı oldu; bu odadakiler dışında pek az kişi biliyordu, hele Aes Sedailer hiç, ama Nynaeve Elayne'in Caemlyn'e gidince yapacağı ilk işin Rand'ı yalnız yakalayıp bir güzel öpmek olacağından kuşku etmiyordu. "Annen... kayıpken... Rand al'Thor seni ve Caemlyn'i ele geçirirse, Andor onun hâkimiyetine girmiş olur ve Salon, Andor'u ona teslim etmek istemiyor, ellerinden gelirse başka yerleri de. Tear ve Cairhien cebinde zaten, Aieller de öyle gibi. Andor'u da eklersen, hapşırdığı an Murandy ve Altara –biz de içinde, elbette– düşer. Çok hızlı, çok fazla büyüyor. Bize ihtiyaç duymadığına karar verebilir. Moiraine öldükten sonra, yanında güvenebileceğimiz kimse kalmadı."

Bu Nynaeve'i irkiltti. Moiraine, onu ve Rand'ı İki Nehir'den çıkaran, hayatlarını değiştiren Aes Sedai idi. Onun, Rand'ın, Egwene, Mat ve Perrin'in hayatlarını değiştiren Aes Sedai. Onlara yaptıklarını Moiraine'e ödetmeyi o kadar uzun zamandır istiyordu ki, kadını kaybetmek kendinden bir parçayı kaybetmek gibiydi. Ama Moiraine Cairhien'de ölmüştü ve Lanfear'ı da yanında götürmüştü; buradaki Aes Sedailer arasında hızla efsane oluyordu, Terkedilmişlerden birini öldürmüş tek Aes Sedai. İki tanesi bir arada bile yapamamıştı böyle bir şeyi. Nynaeve'in bütün bunlarda bulabildiği tek iyi şey, ki bir faydası olamayacak kadar utandırıyordu onu, artık Lan'in Moiraine'in Muhafızı olmamasıydı. Eğer adamı bulmayı başarabilirse.

Siuan, Leane'in kaldığı yerden devam etti. "Oğlanın hiç kimseye danışmadan bildiğini okumasına izin veremeyiz. Ne yapabileceğini kim bilebilir? Evet, evet, onu savunmaya hazır olduğunu biliyorum, ama duymak istemiyorum. Ben burnumun üzerinde canlı bir gümüşdiken dengelemeye çalışıyorum, kızım. Rand'ın, bizi kabul etmeden önce çok fazla güçlenmesine izin veremeyiz, ama onu çok fazla kısıtlamaya da cesaret edemeyiz. Ve Salon'un yarısı içten içe onunla hiçbir ilgilerinin olmamasını dilerken ve diğer yarısı, Yenidendoğan Ejder ya da değil, yüreklerinde onun ehlileştirileceği umudunu beslerken, Sheriam ile

diğerlerini Rand'ı desteklemeleri gerektiğine ikna etmeye çalışıyorum. Her durumda, ne düşünüyor olursan ol, Sheriam'ı dinlemeni tavsiye ederim. Fikirlerini değiştiremezsin ve Tiana'nın elinde onu meşgul etmeye yetecek kadar çok çömez yok."

Elayne'in yüzü öfkeyle gerildi. Gri bir Aes Sedai olan Tiana Noselle Salidar'daki Çömezler Sorumlusu idi. Bir Kabuledilmiş'in Tiana'ya gönderilmesi için önemli kural ihlalleri yapmış olması gerekirdi, ama aynı sebepten, ziyaret çok daha utanç verici ve acılı olurdu. Tiana bir çömeze birazcık merhamet gösterebilirdi, o da eğer gösterirse; Kabuledilmişlerin akıllarının başlarında olması gerektiğini düşünüyordu ve çalışma odası dediği küçük delikten çıkmadan çok önce o akılları başlarına getirmeyi görev biliyordu.

Nynaeve Siuan'ı incelemekteydi ve aklına bir şey geldi. "Bütün bu... elçilik heyeti ya da her neyse... ondan haberin vardı, değil mi? Siz ikiniz, Sheriam ve küçük grubu ile kafa kafaya verip konuşuyorsunuz devamlı." Amyrlin seçilene kadar sözde tüm yetke Salon'da idi, ama aslında tüm kontrol hâlâ Salidar'a gelişi ilk organize eden Sheriam ile bir avuç başka Aes Sedai'de idi. "Kaç kişi gönderiyorlar, Siuan?" Elayne inledi; bunun aklına gelmediği açıktı. Bu, ne kadar altüst olduğunu gösteriyordu. Normalde Nynaeve'in gözden kaçırdığı nüansları o yakalardı.

Siuan hiçbir şeyi inkâr etmedi. Yalıtıldığından beri bir yün tüccarı kadar yalan söyleyebiliyordu, ama açık davranmaya karar verdiğinde, surata aşk edilmiş bir tokat kadar açık olabiliyordu. "Dokuz. 'Yenidendoğan Ejder'i onurlandırmaya yetecek kadar' –balık bağırsakları! Normalde bir *krala* gönderilen heyet bile ancak üç kişiden oluşur!– 'ama onu korkutmayacak kadar az.' Korkmayı öğrenmişse, tabii."

"Öğrendiğini umsan daha iyi," dedi Elayne soğuk soğuk. "Öğrenmemişse, dokuz kişilik bir heyet, gereğinden sekiz kişi fazla sayılır."

Tehlikeli sayı on üç idi. Rand güçlüydü, belki Kırılış'tan bu yana görülen en güçlü erkek, ama bağ kurmuş on üç Aes Sedai onu alt edebilir, *saidin* ile arasına kalkan koyabilir, onu tutsak alabilirdi. Bir erkek ehlileştirileceği zaman on üç kişi görevlendirilirdi, ama Nynaeve bu sayının gereklilikten çok gelenek olduğunu düşünmeye başlamıştı. Aes Sedailer bir sürü şeyi, hep öyle yaptıkları için öyle yapıyordu.

Siuan'ın gülümsemesi hiç hoş değildi. "Acaba neden kimse bunu düşünemedi? Düşün, kızım! Sheriam düşünüyor, Salon da düşünüyor. Başta yalnızca bir kişi yaklaşacak ona ve sonra, en fazla onun rahat hissetmesini

sağlayacak kadarı. Ama dokuz kişinin geldiğini bilecek ve birileri ona bunun ne büyük şeref olduğunu mutlaka söyleyecektir."

"Anlıyorum," dedi Elayne hafif bir sesle. "İçinizden birinin bunu düşünmüş olacağını bilmeliydim. Özür dilerim." Bu kızdaki bir başka iyi şey de buydu. Şaşı bir katır kadar inatçı olabiliyordu, ama yanıldığına karar verdiğinde, bunu herhangi bir köylü kadın kadar iyi huylulukla kabullenebiliyordu. Bir asil için son derece sıradışı bir özellik.

"Min de gidecek," dedi Leane. "Onun... yetenekleri Rand için faydalı olabilir. Aes Sedailer bu kısmını bilmiyor, elbette. Min sırlarını koruyabiliyor." Sanki önemli olan buymuş gibi.

"Anlıyorum," dedi Elayne yine, ama bu sefer ifadesiz bir sesle. Neşeli konuşmaya çalıştı, ama fena halde başarısız oldu. "Eh, görüyorum ki meşgulsünüz... Marigan'la. Sizi rahatsız etmek istememiştim. Lütfen, işinizi bölmeyeyim." Nynaeve ağzını açamadan gitti ve kapıyı arkasından çaparak kapattı.

Nynaeve öfkeyle Leane'e döndü. "Aranızda kötü olanın Siuan olduğunu sanıyordum, ama bu gerçekten çok acımasızdı!"

Yanıt veren Siuan oldu. "İki kadın aynı adama âşık olduğunda, bu sorun demektir ve o adam Rand al'Thor ise... Işık bilir aklı daha ne kadar başında ya da hangi yola sürükleyecekler onu. Saç saça, baş başa kavga edeceklerse, bırak şimdi, burada olsun."

Nynaeve düşünmeden örgüsünü yakaladı ve omzunun arkasına attı. "Benim..." Sorun şuydu ki, yapabileceği pek az şey vardı ve ne yaparsa yapsın işe yaramazdı. "Elayne geldiğinde kaldığımız yerden devam edelim. Ama Siuan... Bir daha Elayne'e böyle bir şey yaparsan," *ya da bana*, diye düşündü, "pişman ederim seni –Nereye gittiğini sanıyorsun?" Siuan sandalyesini arkaya iterek kalkmıştı ve ona bir bakış fırlatan Leane de aynısını yaptı.

"İşimiz var," dedi Siuan kısaca, kapıya yönelerek.

"Benimle çalışacağına söz verdin, Siuan. Sheriam öyle dedi." Sheriam da Siuan gibi zaman kaybı olarak görüyordu bunu, ama Nynaeve ile Elayne ödüllendirilmeyi ve epey hoşgörüyü hak etmişti. Marigan'ı hizmetçi olarak kullanmak, Kabuledilmiş çalışmaları için daha fazla zaman ayırmak bunlardandı.

Siuan kapıya vardığında eğlenerek baktı ona. "Belki ona şikâyet etmek istersin, hı? Ve araştırmalarını nasıl yaptığını açıklarsın? Bu akşam ben *Marigan* ile çalışmak istiyorum; bazı sorularım var."

Siuan giderken Leane hüzünle konuştu, “Güzel olurdu, Nynaeve, ama *elimizden ne geliyorsa* onu yapmalıyız. Logain’i deneyebilirsin.” Sonra o da gitti.

Nynaeve kaşlarını çattı. Logain’i incelerken, bu iki kadından öğrendiklerinden daha azını öğrenmişti. Aslında artık adamdan bir şey öğrenebileceğinden emin değildi. Her durumda, yapmak istediği son şey ehlileştirilmiş bir adama Şifa vermekti. Bu durumda bile huzursuz ediyordu onu adam.

“Kapalı kutudaki sıçanlar gibi dişliyorsunuz birbirinizi,” dedi Marigan. “Verilere bakılırsa, şansın fazla değil. Belki de... başka seçenekleri düşünmelisin.”

“Pis dilini tut!” Nynaeve dik dik baktı ona. “Tut dedim, Işık kavurasıca!” Bilezikten hâlâ bir korku duygusu geliyordu, ama bir şey daha vardı, neredeyse var olamayacak kadar zayıf bir şey. Belki küçük bir umut kıvılcımı. “Işık yaksın seni,” diye mırıldandı.

Kadının gerçek adı Marigan değildi, Moghedien idi. Kendinden aşırı emin gururu yüzünden tuzağa düşmüş, Aes Sedailerin ortasında kısılı kalmış bir Terkedilmiş. Dünyada yalnızca beş kadın biliyordu bunu ve hiçbiri Aes Sedai değildi, ama Moghedien’i sır tutmak kesinlikle gerekliydi. Terkedilmiş’in işlediği suçlar kadının idamını güneşin doğması kadar kesin kılardı. Siuan da katılıyordu buna; çünkü beklemeyi öğütleyecek her Aes Sedai’ye karşılık, o da çıkarsa, on tanesi adaletin hemen yerini bulmasını talep ederdi. Kadınla birlikte, Güç’le artık hayal bile edilemeyen şeylerin yapıldığı Efsaneler Çağı’na dair *her tür* bilgi de yeri belirsiz bir mezara giderdi. Nynaeve, kadının o Çağ’a dair anlattıklarının yarısına inandığından emin değildi. Yarısından da azını anladığı kesindi.

Moghedien’den bilgi koparmak kolay değildi. Bazen Şifa gibi oluyordu; Moghedien onu, tercihen kestirme yollardan, hızla yükseltecek nitelikte olanlar dışında hiçbir bilgi ile ilgilenmemişti. Bilse de muhtemelen açıklamazdı zaten, ama Nynaeve kadının Karanlık Varlık’a ruhunu adamadan önce bir tür dolandırıcı olduğunu tahmin ediyordu. Bazen o ve Elayne hangi soruları sormaları gerektiğini bilemiyorlardı. Moghedien nadiren kendiliğinden bilgi veriyordu, bu kadarı kesindi. Buna rağmen pek çok şey öğrenmişler, öğrendiklerinin çoğunu Aes Sedailere aktarmışlardı. Kabuledilmiş çalışmalarının ve araştırmalarının sonuçları olarak, elbette. Çok övgü kazanmışlardı.

O ve Elayne, ellerinden gelse, Moghedien konusunu kendilerine saklarlardı, ama Birgitte baştan beri biliyordu ve Siuan ile Leane'e söylenmesi gerekmişti. Siuan, Moghedien'in yakalanmasına giden koşullara dair yeterince bilgi sahibiydi ve tam bir açıklama talep etmişti ve açıklama elde edecek iradeye sahipti. Nynaeve ile Elayne, Siuan ile Leane'in sırlarından bazılarını biliyorlardı; ama ikisi, onun ve Elayne'in sırlarının hepsini biliyor gibiydi. Bunun tek istisnası Birgitte idi. Hassas bir denge sağlıyordu ve Siuan ile Leane'i avantajlı bırakıyordu. Dahası, Moghedien'in anlattıklarından bazıları, sözde Karanlıkdostları entrikaları ve diğer Terkedilmişlerin nelerin peşinde olabileceğine dair imalar içeriyordu. Bu bilgileri aktarmanın tek yolu, Siuan ile Leane'in casuslarından geliyormuş gibi göstermekti. Kara Ajah hakkında hiçbir şey yoktu –iyi gizlenen, uzun zamandır inkâr edilen bir sırdı– ama Siuan en çok bununla ilgileniyordu. Karanlıkdostlarından tiksiniyordu, ama Aes Sedailerin kendilerini Karanlık Varlık'a adamaları fikri Siuan'ın öfkesini buz gibi bir gazaba dönüştürmeye yetiyordu. Moghedien her tür Aes Sedai'ye yaklaşmaya korktuğunu iddia etmişti ve bu yeterince inanılır gelmişti. Korku bu kadının daimi bir parçasıydı. Örümcek lakabını kazanacak kadar uzun süredir gölgelerde gizlenmiş olmasına şaşmamak gerekirdi. Sonuçta, cellada teslim edilmeyecek kadar değerli bir hazine sandığıydı, ama çoğu Aes Sedai bunu böyle görmeyebilirdi. Çoğu Aes Sedai, kadından öğrenilmiş herhangi bir şeye dokunmayı, güvenmeyi bile reddederdi.

Nynaeve bir vicdan azabı ve tiksinti sancısı hissetti ve bu ilk defa olmuyordu. Ne kadar bilgi alırlarsa alsınlar, Terkedilmişlerden birini adalete teslim etmemenin bahanesi olur muydu? Onu teslim etmek demek, ceza demekti, muhtemelen dehşet verici bir ceza, bu işe karışan herkes için, ki bu yalnızca Nynaeve değil, Elayne, Siuan ve Leane de demekti. Onu teslim etmek, Birgitte'in sırrının ortaya çıkması demekti. Ve bütün bu bilgilerin kaybolması demekti. Moghedien Şifa hakkında hiçbir şey bilmiyor olabilirdi, ama Nynaeve'e nelerin mümkün olduğuna dair bir düzine ipucu vermişti ve kadının kafasının içinde daha fazlası olmalıydı. Bunları rehber alarak, gelecekte neler neler keşfederdi kim bilir.

Nynaeve banyo yapmak istiyordu ve bunun sıcakla bir ilgisi yoktu. "Hava durumu hakkında konuşacağız," dedi keskin bir sesle.

"Hava durumunu kontrol etmek konusunda benden daha fazla bilgiye sahipsin." Moghedien'in sesi yorgun çıkıyordu ve bilezikten de bir yankı geldi. Bu konuda yeterince soru sormuştu. "Tek bildiğim olan bitenin

Yüce... Karanlık Varlık'ın işi olduğu." Kadın dilinin sürçmesi üzerine yaltaklanırcasına gülümseme cüretini gösterdi. "İnsan gücü bunu değiştirmek için yeterli değildir."

Nynaeve dişlerini gıcırdatmamak için çabaladı. Elayne, hava durumunu kontrol etmek konusunda, Salidar'daki herkesten daha fazla bilgi sahibiydi ve o da aynı şeyi söylemişti. Karanlık Varlık'la ilgili kısım da dahil, ama bunu bilmemek için aptal olmak gerekirdi. Kar geliyor olması gerekirken, çok sıcaktı, yağmur yoktu ve dereler kuruyordu. "O zaman, farklı hastalıklara Şifa vermek için farklı örgüler kullanmak konusunda konuşuruz." Kadın, bu iş için eskiden şimdikine göre daha fazla zaman harcandığını, ama kullanılan gücün hastadan ve yönlendiren kadından değil, tamamen Kaynak'tan geldiğini söylemişti. Elbette, bazı Şifa türlerinde *erkeklerin* daha iyi olduğunu da söylemişti ve Nynaeve buna inanmayı reddediyordu. "En azından bir kez yapılırken görmüş olmalısın."

Gübre yığını içinde altın aramak üzere yerine yerleşti. Bazı bilgiler çok şeye bedeldi. Yalnızca, çamurun içinde aranıyormuş gibi hissetmemeyi diliyordu.

Dışarı çıktığında Elayne duraksamadı, Birgitte'e el salladı ve yürümeye devam etti. Altın rengi saçlarını beline kadar uzanan karmaşık bir örgü ile toplamış olan Birgitte, bir yandan dar sokakta nöbet tutarken, diğer yandan iki küçük oğlanla oynuyordu. Yayını yanındaki yamuk çite dayamıştı. İki küçük oğlanla oynamaya çalıştığını söylemek daha doğru olurdu. Jaril ile Seve, tuhaf, geniş sarı pantolonlu, kısa, koyu renk ceketli kadına bakıyorlardı, ama bundan başka tepki vermiyorlardı. Asla vermezlerdi, asla konuşmazlardı. Sözde "Marigan"ın çocuklarıydılar. Birgitte onlarla oynamaktan mutlu oluyordu ve biraz da üzülüyordu; çocuklarla, özellikle de küçük oğlan çocukları ile oynamayı severdi ve bunu yaparken hep hüzünlenirdi. Elayne, kendi hisleriymiş gibi biliyordu bunu.

Moghedien'in çocukların bu durumu ile bir ilgisi olduğunu düşünse... Ama kadın, Ghealdan'da kimliğini saklamak için sokaktan topladığı çocukların, bulduğunda böyle olduklarını söylüyordu ve Sarı Aes Sedailerden bazıları, Samara'daki isyanlarda çok şey gördüklerinden dolayı olduğunu söylemişti. Orada kendi gördüklerine dayanarak, buna inanabilirdi Elayne. Sarı Aes Sedailer zaman ve özenli bakımla değişebileceklerini söylemişti; Elayne öyle olacağını umuyordu. Tek sorumlunun adaletten kaçmasına izin veriyor olmadığını umuyordu.

Artık Moghedien'i düşünmek istemiyordu. Annesi. Hayır, onu düşünmeyi hiç istemiyordu. Min. Ve Rand. Bu işi çözmenin bir yolu olmalıydı. Birgitte'in selamına başını sallayarak karşılık vermesini görmeden sokakta seğirtti ve bulutsuz, kavurucu bir öğle göğü altında Salidar'ın ana caddesine çıktı.

Elaida'nın darbesinden kaçan Aes Sedailer burada toplanmaya başlayana dek, seneler boyunca boş kalmıştı Salidar, ama şimdi evlerin damları yeni sazlarla donanmış, çoğu ev tamir görmüş, yamanmıştı ve eskiden han olan üç geniş taş bina onarılmıştı. En büyük hana bazıları Küçük Kule adını takmıştı ve Salon burada toplanıyordu. Yalnızca en gerekli olan işler yapılmıştı, elbette; çoğu penceredeki camlar çatlaktı, bazılarında hiç cam yoktu. Taş duvarları tamir etmekten ya da boyamaktan daha önemli meseleler vardı. Toprak sokaklar patlamacasına dolmuştu. Yalnızca Aes Sedailerle değil, elbette, çizgili elbiseler içinde Kabuledilmişler, bembeyaz elbiseler içinde çömezler, ince de olsalar yapılı da, leopar zarafeti ile hareket eden Muhafızlar, Aes Sedailerin peşinden Kule'den gelen hizmetkârlar, hatta birkaç çocuk. Ve askerler.

Buradaki Salon, Elaida'ya karşı iddialarını, gerekirse güç kullanarak dayatmaya hazırlanıyordu. Gerçek Amyrlin Makamı'nı seçer seçmez yapacaklardı bunu. Köyün dışındaki demirhanelerden kalabalığın mırıltısını yararak gelen uzak çekiç sesleri atların nallandığını, zırhların onarıldığını anlatıyordu. Siyah saçlarına kır düşmüş kare yüzlü bir adam, açık sarı bir ceket ve yıpranmış plaka zırh içinde ağır ağır at sürerek sokaktan geçti. Kalabalığın içinde ilerlerken bile, uzun kargılarını ya da yaylarını omuzlarına dayamış, uygun adım yürüyen asker sıralarını süzüyordu. Gareth Bryne Salidar'daki Salon'un ordusunu oluşturmayı ve yönetmeyi kabul etmişti, ama Elayne neden, nasıl, tam olarak bilmek isterdi. Siuan ve Leane ile ilgili bir şeydi, ama ne olduğunu hayal edemiyordu, çünkü adam, Elayne'in ne olduğunu doğru düzgün öğrenemediği bir yemini yerine getirmeleri için iki kadını fena çalıştırıyordu. Yalnız, Siuan, tüm işlerine ek olarak bir de adamın odasını ve giysilerini temiz tutması gerektiği konusunda acı acı söyleniyordu. Şikâyet ediyordu, ama işini yapıyordu; çok güçlü bir yemin olmalıydı bu.

Bryne'ın bakışları Elayne'in üzerinde durmadan geçti. Elayne Salidar'a geldiğinden beri, kızın bebekliğini bildiği halde, soğuk bir nezaket ve mesafe ile davranmıştı ona. Daha bir sene önce Andor'da, Kraliçenin Askerleri'nin Kumandan Generali idi. Bir zamanlar Elayne annesinin bu

adamla evleneceğini düşünürdü. Hayır, annesini düşünmeyecekti! Min. Min'i bulup konuşmalıydı.

Kalabalık, tozlu sokakta ilerlemeye başlar başlamaz, iki Aes Sedai buldu onu. Kalabalık iki yanlarından geçerken durup diz kırmaktan başka seçeneği yoktu. İki kadın da sevinçli görünüyordu. İkisi de tek damla ter dökmüyordu. Elayne kol yeninden bir mendil çıkarıp yüzünü silerken, özellikle bu Aes Sedai ilmini öğrenmiş olmayı diledi. "İyi günler, Anaiya Sedai, Janya Sedai."

"İyi günler, çocuğum. Bugün bize bildirecek yeni keşfin var mı?" Janya Frende her zamanki gibi, söylemesi gereken her şeyi söyleyecek zamanı yokmuş gibi konuşuyordu. "Büyük ilerleme kaydettiniz, sen ve Nynaeve, özellikle de iki Kabuledilmiş olarak. Güç'le bu kadar zorluk yaşarken Nynaeve bu işi nasıl beceriyor, hâlâ anlamıyorum, ama çok sevindiğimi söylemek zorundayım." Genelde kitapları ve çalışmaları söz konusu olmadığında dalgın gezen çoğu Kahverengi Aes Sedai'nin aksine, Janya Sedai oldukça düzgün giyinmişti. Kısa siyah saçlarının her teli, Güç'le uzun zamandır çalışmakta olan her Aes Sedai'nin sahip olduğu yaşı belirsiz yüzünün çevresinde yerli yerindeydi. Ama ince kadının görünüşü hangi Ajah'a ait olduğunu belli ediyordu. Elbisesi sağlam yünlüden, sade, gri bir elbiseydi –Kahverengiler elbiseleri yalnızca gerektiği gibi örtünmek için kullanırdı– ve sizinle konuşurken bile yüzünde hep küçük bir kaş çatma bulunur, tamamen başka bir şey düşünüyormuş gibi gözlerini kısardı. O kaş çatma olmasa güzel sayılabilirdi. "Görünmez olmak için kendinizi ışığa sarmanız. Olağanüstü. Birinin dalgalanmayı durdurmanın yolunu bulacağından, böylece dalgalanma olmadan hareket edebileceğinizden eminim. Carenna da Nynaeve'in o küçük kulak misafiri olma numarası konusunda çok heyecanlı. Bunu düşünebilmeniz yaramazca, ama faydalı. Carenna bunu, uzaktaki biri ile *konuşmak* için uyarlayabileceğini düşünüyor. Bir kilometre ötedeki biri ile konuşmak! Hatta iki, hatta..." Anaiya kadının koluna dokundu ve Janya diğer Aes Sedai'ye gözlerini kırpıştırarak sustu.

"Büyük adımlar atıyorsunuz, Elayne," dedi Anaiya sakin sakin. Açık yüzlü kadın her zaman sakindi. Aes Sedai hatları yaşını tahmin etmeyi imkânsız kılsa da, onu tanımlamak için anaç sözcüğü kullanılabilirdi ve genellikle rahatlatıcı bir tavrı vardı. Aynı zamanda, Salidar'daki hâkimiyeti elinde bulunduran, Sheriam'ın çevresindeki küçük gruptan biriydi. "Beklediğimizden çok daha büyük gerçekten ve beklentilerimiz zaten

yüksekti. Kırılış'tan bu yana *ter'angreal* yapabilen ilk kişi olmak. Bu olağanüstü çocuğum, bunu bilmeni isterim. Çok gururlanmalısın."

Elayne ayaklarının önündeki toprağa baktı. Bel boyunda iki oğlan çocuğu kahkahalar atarak kalabalığın içinde koşarak geçti. Bunları duyacak kimse olmamasını diledi. Geçenlerden herhangi biri dönüp tekrar baktığından değil. Köyde bu kadar çok Aes Sedai varken, bir Aes Sedai doğrudan hitap etmediği sürece çömezler bile diz kırmıyorlardı ve herkesin dün bitmiş olması gereken işleri vardı.

Elayne hiç gururlanmıyordu. "Keşiflerinin" hepsi Moghedien'den gelirken değil. Kadından çok şey öğrenmişlerdi ve "içe bükme" bunların ilkiydi. Bu işlem sayesinde bir Güç örgüsünü onu ören kadın dışında kimse göremiyordu. Ama Elayne ve Nynaeve her şeyi anlatmamışlardı. Örneğin, yönlendirme yeteneğini saklamayı anlatmamışlardı. Bu olmasa, Moghedien'in maskesi birkaç saat içinde düşerdi –kadına iki üç adım yaklaşan her Aes Sedai kadının yönlendirebildiğini sezerdi– ve bunun nasıl yapıldığını öğrenirlerse, arkasının nasıl görülebileceğini de öğrenirlerdi. İnsanın görüntüsünün nasıl değiştirilebileceğini de aktarmamışlardı; içe bükülmüş örgüler, "Marigan"ın Moghedien'e hiç benzememesini sağlıyordu.

Kadının bildiği bazı şeyler gerçekten çok tiksinti vericiydi. Örneğin tepi; insanların iradelerini kontrol etmek ve alıcının emirleri yerine getirene kadar hatırlamamasını sağlayarak talimatlar vermek. Daha kötü şeyler. Fazla iğrenç, belki herhangi birine aktarılamayacak kadar tehlikeli. Nynaeve, nasıl karşı çıkacaklarını bilmek için öğrenmek zorunda olduklarını söylüyordu, ama Elayne öğrenmek istemiyordu. Çok fazla sır saklıyorlar, dostlarına ve müttefiklerine çok fazla yalan söylüyorlardı. Öyle ki Elayne Aes Sedai olmayı beklemeden, Yemin Çubuğu'nu tutarak Üç Yemin'i edebilmeyi dileyecekti neredeyse. O yeminlerden biri, doğru olmayan tek kelime etmemenizi sağlıyor, bu yemini bir parçanız kılıyordu.

"*Ter'angreal* konusunda gerektiği kadar iyi iş çıkaramadım, Anaiya Sedai." En azından bu keşif yalnızca kendisine aitti. İlk yaptığı bilezik ile kolye idi –söylemeye bile gerek yok, ama çok iyi sakladığı bir gerçekti– ama *a'dam* denen pis bir icadın değiştirilmiş bir kopyası idi. Fetih teşebbüsleri denize dökülmeleri ile sona erince, Seanchanların Falme'de bıraktığı bir *a'dam*'a bakarak yapmıştı. Basit, yeşil disk, görünmezlik numarasını yapacak kadar güçlü olmayanların –pek çok kişi değildi– görünmez olmasını sağlayacaktı ve tamamen kendi fikri idi. İnceleyecek

angreal ya da *sa'angreal* bulamamıştı, bu yüzden şimdiye dek bir tane yapamamıştı ve Seanchan aletini kopyalamayı başardıktan sonra bile, *ter'angreal* yapmak düşündüğü kadar kolay olmamıştı. *Ter'angreal*'ler Tek Güç'ü arttıran değil, belli bir amaç için kullanan aletlerdi. Bazıları yönlendiremeyen insanlar, hatta erkekler tarafından kullanılabiliyordu. Çok daha basit olmaları gerekirdi. Belki işlevleri basitti, ama yapılışları değil.

Alçakgönüllülüğü Janya'dan bir övgü seli çekti. "Saçmalık, çocuğum. Tamamen saçmalık. Neden, Kule'ye döner dönmez, doğru düzgün sınavdan geçirileceğinden, Yemin Çubuğu'nun eline tutuşturulacağından ve şala ve yüzüğe hak kazanacağından kuşkum yok. Hiç kuşkum yok. Sende görülen potansiyeli gerçekleştiriyorsun, hatta daha fazlasını. Kimse beklemezdi ki..." Anaiya yine kadının koluna dokundu; daha önceden belirlenmiş bir işarete benziyordu, çünkü Janya sustu ve gözlerini kırpıştırdı.

"Çocuğun kafasını fazla şişirmeye gerek yok," dedi Anaiya. "Elayne, surat astığını görmek istemiyorum. Bu alışkanlığı uzun zaman önce yitirmen gerekirdi." Anaç kadın nazik olduğu kadar katı da olabiliyordu. "Birkaç başarısızlık için dudak bükmene tahammül edemem, başarıların bu kadar harikayken değil." Elayne taş diski yapmayı beş kez denemişti. İlk ikisi hiçbir şey yapamamıştı, iki tanesi bulanık görünmenizi sağlıyor ve midenizi bulandırıyordu. İşe yarayan, üçüncü teşebbüsünde yaptığı idi. Elayne'in hesabına göre birkaç taneden fazla başarısızlık demekti bu. "Yaptığınız her şey harika. Hem senin, hem Nynaeve'in."

"Teşekkür ederim," dedi Elayne. "İkinize de teşekkür ederim. Surat asmamaya çalışırım." Bir Aes Sedai surat asıyorsun derse, yapılmayacak tek şey surat asmadığınızı söylemekti. "İzin verir misiniz, lütfen? Caemlyn'e gidecek elçilik heyetinin bugün yola çıkacağını öğrendim ve Min'e veda etmek istiyorum."

Gitmesine izin verdiler, elbette, ama Anaiya olmasa Janya yarım saat daha tutsak edebilirdi onu. Anaiya Elayne'i keskin bakışlarla süzdü –Sheriam ile konuştuğu her şeyi bildiği kuşkusuzdu– ama hiçbir şey söylemedi. Bir Aes Sedai'nin sessizliği bazen sözler kadar gürültülü olabiliyordu.

Elayne sol elinin orta parmağındaki yüzüğe elleyerek yerinden fırladı ve tebrik etmek için onu durdurmaya kalkacak herhangi birini görmediğini iddia edebileceği kadar uzağa dikti gözlerini. İşe yarayabilirdi ve aynı zamanda Tiana'ya bir ziyaret anlamına gelirdi; iyi iş çıkarmanın

kazandırdığı hoşgörü ancak bir yere kadar işe yarıyordu. Şu anda Tiana'yı hak etmediği övgülere tercih ederdi.

Kendi kuyruğunu ısıran yılan, Büyük Yılan desenli altın yüzük Aes Sedailerin simgesiydi, ama Kabuledilmişler tarafından da takılıyordu. Saçakları seçtiği Ajah'ın rengini taşıyan şalı taktığı zaman, yüzüğü dilediği parmakta taşıyabilecekti. Zorunlu olarak Yeşil Ajah'ı seçecekti; yalnızca Yeşil Aes Sedailer birden fazla Muhafız bulundurabiliyordu ve Elayne Rand'ı istiyordu. Ya da en azından ne kadarını alabilirse o kadarını. Sorun şuydu ki, zaten Birgitte ile bağ kurmuştu ve Birgitte Muhafız olan ilk kadın olmuştu. İşte bu yüzden Birgitte'in duygularını sezebiliyordu, işte bu yüzden o sabah Birgitte'in eline bir kıymık battığını biliyordu. Bağdan yalnızca Nynaeve'in haberi vardı. Yalnızca tam Aes Sedailer Muhafız bulundurabilirdi, haddini aşmış bir Kabuledilmiş'i ise, dünyadaki hiçbir hoşgörü kurtaramazdı. Onlar için gereklilik olmuştu, kapris değil –aksi halde Birgitte ölecekti– ama Elayne bunun bir fark yaratacağını sanmıyordu. Güç konusunda kural ihlal etmek hem kendiniz, hem başkaları için ölümcül olabilirdi; Aes Sedailer bunu kafanıza kararlılıkla yerleştirmek için, kural ihlal edenleri, sebep ne olursa olsun, nadiren cezasız bırakırdı.

Burada, Salidar'da çok fazla gizlilik vardı. Yalnızca Birgitte ve Moghedien konusunda değil. Yeminlerden biri Aes Sedailerin yalan söylemesini engelliyordu, ama konuşulmayan bir konuda yalan söylenmesi de gerekmezdi. Görünmezlik pelerinini örmeyi Moiraine de biliyordu, belki Moghedien'den öğrendikleri aynı numaraydı; Nynaeve bir kez, daha Güç konusunda hiçbir şey bilmezken, Moiraine'in yaptığını görmüştü. Ama Salidar'da başka hiç kimse bilmiyordu. Ya da en azından bildiğini itiraf etmiyordu. Birgitte Elayne'in kuşkularını doğrulamıştı. Çoğu Aes Sedai, belki hepsi, öğrendiklerinin en azından bir kısmını kendine saklıyordu; çoğunun kendi gizli numaraları vardı. Yeterince çok Aes Sedai öğrenirse bunlar genel bilgi olabilir, çömezlere ya da Kabuledilmişlere öğretilebilirdi –ya da bilen Aes Sedai ile birlikte ölürdü. İki üç kez, bir şey gösterirken, bir Aes Sedai'nin gözlerinde bir ışıltı gördüğünü sanmıştı. Carenna kulak misafiri olma numarasına, kuşku uyandırıcı bir acele ile atlamıştı. Ama bu, bir Kabuledilmiş'in bir Aes Sedai'ye yapabileceği türden bir suçlama değildi.

Bunu bilmek, kendi aldatmacalarını kabul edilebilir kılmıyordu, ama belki birazcık yardımı oluyordu. Bu, bir de gerekliliği hatırlamak. Bir de kendi başarısı olmayan başarılar için onu kutlamayı bıraksalar.

Min'i nerede bulabileceğini bildiğinden emindi. Eldar Irmağı Salidar'ın dört buçuk kilometre batısından geçiyordu ve küçük bir dere köyün yanından geçerek ormanı aşıyor, ırmağa dökülüyordu. Aes Sedailer gelmeye başladıktan sonra kasabada büyüyen ağaçların çoğu kesilmişti, ama bazı evlerin arkasında, işe yaramayacak kadar küçük bir arazide, derenin kenarındaki küçük bir küme bırakılmıştı. Min şehirlerden daha çok hoşlandığını iddia ediyordu, ama sık sık gidip o ağaçların arasında oturuyordu. Bir süreliğine Aes Sedailer ile Muhafızlardan kaçmanın bir yoluydu ve Min için bu neredeyse şarttı.

Gerçekten de, Elayne taş bir evin köşesini dolanıp ince toprak parçasına ve ondan daha geniş olmayan suyun kıyısına ulaştığında, Min sırtını bir ağaca vermiş, küçük derenin taşların üzerinden sıçraya sıçraya akmasını izleyerek oturuyordu. Derenin kalan suyu, eski genişliğinin yarısı kadar bir yatak üzerinde, kuru çamurdan şeritlerin arasında akıyordu. Burada ağaçlar birkaç yaprağı korumayı başarmıştı, ama çevre ormandaki ağaçların çoğu, hatta meşeler bile çıplaktı.

Elayne'in terliğinin altında kuru bir dal çıtırdadı ve Min ayağa fırladı. Her zamanki gibi oğlan çocuklarının giyeceği cinsten gri bir ceket ve pantolon giymişti, ama ceketinin yakalarına ve pantolonunun dar bacaklarının yan taraflarına küçük mavi çiçekler işlemişti. Tuhaftı bu, çünkü onu yetiştiren üç teyzesinin terzi olduğunu söylemesine rağmen, Min iğnenin bir ucunu diğerinden ayırt edecek durumda görünmüyordu. Elayne'e baktı, sonra yüzünü buruşturarak parmaklarını siyah, omuzlarına gelen saçlarından geçirdi. "Biliyorsun," dedi yalnızca.

"Konuşmamız gerektiğini düşündüm."

Min ellerini yine saçlarından geçirdi. "Siuan bu sabaha dek söylemedi bana. O zamandan beri sana söyleyecek cesareti toplamaya çalışıyorum. Onu izlememi istiyor, Elayne. Elçilik heyeti adına. Bana Caemlyn'de bazı insanların ismini verdi, ona mesaj yollayabilecek insanların."

"Yapmayacaksın, elbette," dedi Elayne. Bu bir soru değildi ve Min ona minnetle baktı. "Bana gelmekten neden korktun? Biz dostuz, Min. Ve birbirimize, aramıza bir erkeğin girmesine izin vermeyeceğimize dair söz verdik. İkimiz de ona âşık olsak bile."

Min'in kahkahasında puslu bir hava vardı; Elayne pek çok erkeğin bunu çekici bulacağını tahmin ediyordu. Kız, yaramazca bir şekilde, güzeldi de. Ve kendisinden birkaç yaş büyüktü; bu lehine miydi, aleyhine mi? "Ah,

Elayne, bunu Rand ikimizden de uzakken söyledik. Seni kaybetmek bir kız kardeşi kaybetmek gibi olur, ama ya içimizden biri fikrini değiştirirse?"

Bunun hangisi olacağını sormamak en iyisiydi. Elayne, Güç'le Min'i bağlayıp ağzını tıkarsa, sonra örgüyü içe bükerse, elçilik heyeti gidene kadar onu bir bodrumda saklayabileceği gerçeğini düşünmemeye çalıştı. "Yapmayacağız," dedi kısaca. Hayır, bunu Min'e yapamazdı. Rand'ı kendine istiyordu, ama Min'i incitemezdi. Belki diğer kadından, ikisi birden gidebilecek duruma gelene kadar gitmemesini isteyebilirdi. Bunun yerine şunu söyledi, "Gareth yeminini geçersiz mi kıldı?"

Bu sefer Min'in kahkahası havlama gibiydi. "Pek değil. Eninde sonunda çalışarak ödeyeceğimi söylüyor. Işık bilir neden, asıl tutmak istediği Siuan." Yüzündeki hafif gerilme Elayne'e işin içinde bir görü olduğunu anlattı, ama sormadı. Min, sizi ilgilendirmediği sürece görülerinden asla bahsetmezdi.

Min'in, Salidar'da pek az kişinin bildiği bir yeteneği vardı. Elayne, Nynaeve, Siuan ve Leane biliyordu; o kadar. Birgitte bilmiyordu, ama zaten Min de Birgitte hakkındaki gerçeği bilmiyordu. Moghedien'i de. Çok fazla sır. Ama Min'in sırrı ona aitti. Bazen insanların çevresinde imgeler ya da haleler görüyordu ve bazen bunların ne anlama geldiğini anlıyordu. Anladığı zaman, hep haklı çıkıyordu; örneğin bir erkekle bir kadının evleneceğini söylemişse, o anda birbirlerinden nefret ediyor bile olsalar, eninde sonunda evlenirlerdi. Leane buna "Desen'i okumak" adını veriyordu, ama bu işin Güç'le bir ilgisi yoktu. Çoğu insan yalnızca zaman zaman imge taşırdı, ama Aes Sedailer ile Muhafızların her zaman haleleri olurdu. Min'in buraya çekilmesinin sebebi, imge sağanağından kaçmak istemesiydi.

"Benim için Rand'a bir mektup götürür müsün?"

"Elbette." Diğer kadın hemen, açık bir yüzle kabul etmişti, ama Elayne kızardı ve telaşla devam etti. Aynı koşullarda kendisi kabul eder miydi, emin değildi. "Görülerini ona söylememelisin, Min. Bizimle ilgili olanı, demek istiyorum." Min'in Rand'da gördüğü bir şey, üç kadının ona umutsuzca âşık olacağı, ona sonsuza dek bağlanacakları ve o kadınlardan birinin Min olacağı idi. İkinci kadın Elayne çıkmıştı. "Görüleri öğrenirse, bunun bizim istediğimiz bir şey değil, Desen'in ya da onun *ta'veren* olmasının gerektirdiği bir şey olduğuna karar verebilir. Asilce davranıp, ikimizi de yanına yanaştırmamaya karar verebilir."

"Belki," dedi Min kuşkuyla. "Erkekler tuhaftır. Büyük olasılıkla, parmağını büktüğünde ikimizin de koşa koşa geleceğini fark ederse, o

parmağı büker. Elinde olmaz. Bunu yapan erkekler gördüm. Sanırım çenelerinde çıkan kıllarla ilgili bir şey." Yüzünde öyle hayret dolu bir ifade vardı ki, Elayne bunun bir şaka olup olmadığından emin olamadı. Min erkekler hakkında çok şey bilir gibiydi; daha çok ahırlarda çalışmıştı –atları severdi– ama bir kez bir meyhanede garsonluk yaptığını söylemişti. "Her durumda, söylemeyeceğim. Sen ve ben pasta gibi böleriz onu. Belki üçüncü ortaya çıktığı zaman birazcık da ona ayırırız."

"Ne yapacağız, Min?" Elayne bunu söylemek istememişti, özellikle de inlercesine söylemek istememişti. İçinde bir parça, kim parmak bükerse büksün *onun* gelmeyeceğini kuşkuya yer bırakmayacak şekilde bildirmek istiyordu; bir başka parça Rand'ın o parmağı bükmesini istiyordu. İçinde bir parça Rand'ı hiçbir şekilde, *hiç kimseyle,* hatta bir dostu ile bile paylaşmayacağını, Min'in görülerinin Kıyamet Çukuru'nun dibine gidebileceğini söylemek istiyordu; ama bir başka parça, bunu ona ve Min'e yaptığı için Rand'ın kulaklarını yumruklamak istiyordu. Hepsi öyle çocuksuydu ki, kafasını bir yere sokup saklanmak geçiyordu içinden, ama duygularındaki dolaşıklığı çözemiyordu. Sesini sakin tutarak, Min konuşamadan kendi sorusunu yanıtladı. "Yapacağımız, bir süre burada oturup konuşmak." Kendi sözüne uyarak, ölü yaprak örtüsünün özellikle kalın olduğu bir yer seçip oturdu. Sırtını bir ağaca dayadı. "Yalnızca Rand hakkında değil. Seni özleyeceğim, Min. Güvenebileceğim birinin olması çok güzel."

Min yanında bağdaş kurdu ve aylak aylak çakıltaşı bulup dereye atmaya başladı. "Nynaeve de dostun. Ona güveniyorsun. Ve Birgitte kesinlikle dostun gibi görünüyor; Nynaeve'le geçirdiğinden daha fazla zaman geçiriyorsun onunla." Alnı hafifçe kırıştı. "Gerçekten de efsanelerden çıkan Birgitte olduğuna *inanıyor* mu? Demek istediğim, yayı ve örgüsü –yayı gümüş değil, ama her hikâye bunlardan bahsediyor– ve ben bu isimle doğduğunu sanmıyorum."

"O isimle doğmuş," dedi Elayne dikkatle. Bir açıdan doğruydu. Konuyu değiştirmek en iyisi olacaktı. "Nynaeve hâlâ dostu muyum, doğru olduğunu düşündüğü şeyi yapmaya ikna edebileceği biri miyim, karar veremedi. Ve Kraliçe'nin kızı olduğumu benden daha sık hatırlıyor. Bazen bunu aleyhime bir gerçekmiş gibi gördüğünü düşünüyorum. Sen bunu asla yapmıyorsun."

"Belki de o kadar etkilenmemişimdir." Min sırıtıyordu, ama sesi ciddiydi. "Ben Puslu Dağlar'da, madenlerde doğdum, Elayne. Annenin

hükümranlığı uzak batıda çok daha zayıftır.” Yüzündeki gülümseme silindi. “Özür dilerim, Elayne.”

Elayne bir kızgınlık dalgasını bastırarak –Aslan Tahtı’nın Min de Nynaeve kadar kuluydu!– başını ağaca yasladı. “Mutluluk verici bir şeylerden bahsedelim.” Güneş dalların arasında eriyik bir topmuş gibi oturuyordu; gökyüzü berrak bir mavi örtü gibiydi, ufukta tek bir bulut bile yoktu. Elayne bir dürtü ile kendini *saidar*’a açtı ve içini doldurdu. Dünyanın tüm sevinçleri damıtılmış, damarlarındaki her damla kan yerini o öze bırakmış gibi hissetti. Tek bir bulut oluşturabilse, her şeyin düzeleceğinin bir işareti olarak kabul edecekti. Annesi hayatta demek olacaktı. Rand onu sevecekti. Ve Moghedien... onun icabına bakılacaktı. Bir şekilde. Gökyüzünde, Hava ve Su kullanarak, göz görebildiğince, belirsiz bir ağ ördü ve bulut yapacak nem aradı: Yeterince çabalarsa... Tatlı duygu çabucak acıya, tehlike işaretine yaklaştı; biraz daha Güç çekse kendini yalıtabilirdi. Minicik bir bulut.

“Mutlu mu?” dedi Min. “Eh, Rand hakkında konuşmak istemediğini biliyorum, ama seni ve beni düşünmesek bile, o hâlâ dünyadaki en önemli şey. Ve mutluluk verici. Nerede ortaya çıksa Terkedilmişler ölüyor ve uluslar sıraya girip önünde eğiliyor. Buradaki Aes Sedailer onu desteklemeye hazır. Öyle olduklarını biliyorum, Elayne; buna zorunlular. Neden, Elaida’nın Kule’yi ona teslim etmesi kaldı bir tek. Son Savaş Rand için bir gezintiden farksız olacak. Rand kazanıyor, Elayne. Biz kazanıyoruz.”

Elayne Kaynak’ı salıverdi ve arkasına yaslanıp, içi kadar boş gelen gökyüzüne baktı. Karanlık Varlık’ın hava durumu üzerindeki etkisini görmek için yönlendirebilmeniz gerekmiyordu ve Karanlık Varlık dünyaya bu kadar dokunabiliyorsa, azıcık bile olsa dokunabiliyorsa... “Öyle mi?” dedi, ama Min’in işitemeyeceği kadar alçak sesle söylemişti.

Malikânenin inşası henüz tamamlanmamıştı, büyük salonun yüksek, ahşap panelleri boyanmamış, solgun duruyordu, ama Faile ni Bashere t’Aybara, bir lordun karısı için uygun olduğu üzere, her akşam orada, odanın diğer ucundakinin kopyası olan çıplak taş şöminenin önüne yerleştirilmiş, atmaca oymalı, yüksek sırtlı, dev koltuğuna oturarak görüşmeler yapıyordu. Yanındaki kurt oymalı, en tepesine büyük bir kurt kafası oturtulmuş boş koltuğu, İki Nehir Lordu olan kocası Perrin t’Bashere Aybara, Perrin Altıngöz dolduruyor olmalıydı.

Elbette, malikâne aslında yalnız aşırı büyük bir çiftlik evinden ibaretti, büyük salon on beş adımdan daha küçüktü –bu kadar büyük yapılması konusunda ısrar ettiğinde Perrin nasıl da bakakalmıştı; o hâlâ kendini bir demirci, hatta bir demirci çırağı olarak düşünüyordu– ve doğduğunda kadına verilen isim Faile değil, Zarine idi. Bunlar önemli değildi. Zarine, gülücüklerine yazılmış şiirler üzerine titreyerek içini çeken şuh bir kadına yakışacak isimdi. Kendisinin Valere Borusu Avı için yemin ederek seçtiği isim olan Faile, Kadim Lisan'da atmaca anlamına geliyordu. Yüzüne, belirgin burnuna ve yüksek elmacık kemiklerine, öfkelendiği zaman çakmak çakmak görünen siyah, çekik gözlerine bakan hiç kimse hangi ismin ona daha çok yakıştığından kuşku edemezdi. Kalanı konusunda, asıl önemli olan niyetti. Ve neyin doğru ve uygun olduğu.

O anda Faile'in gözleri yine çakmak çakmaktı. Perrin'in inatçılığı ile ilgili değildi ve mevsimsiz sıcaklar ile pek az ilgisi vardı. Ama aslında, yanaklarından akan teri yellemek için sülün tüyü yelpazesini boşuna sallayıp durması da ruh haline pek iyi gelmiyordu.

Bu akşamın geç saatlerinde, anlaşmazlıklarında yargıçlık etmesi için gelen kalabalıktan yalnızca birkaç kişi kalmıştı. Aslında, dertlerini Perrin'e anlatmak için gelmişlerdi, ama aralarında büyüdüğü insanları yargılama fikri Perrin'i dehşete düşürüyordu. Faile onu köşeye kıstırmadığı sürece, günlük görüşmelerin zamanı geldiğinde, siste kaybolan bir kurt gibi ortadan kaybolmuş oluyordu. Neyse ki insanlar onları Lord Perrin'in değil de Leydi Faile'in dinlemesine aldırış etmiyordu. Ya da en azından pek azı aldırış ediyordu ve onlar da bu gerçeği kendilerine saklayacak kadar akıllıydılar.

"Bu meseleyi bana getirdiniz," dedi ifadesiz bir sesle. Önünde terlemekte olan kadınlar huzursuzca ayak değiştirdiler ve cilalı zemin tahtalarını incelediler.

Bakır tenli Sharmad Zeffar'ın tombul hatları, yüksek yakalı, ama yarı şeffaf bir Doman elbisesi ile, gizlenmiş olmasa bile örtülmüştü. Solgun, altın rengi ipeğin etekleri ve kol yenleri yıpranmıştı ve temizlenmesi imkânsız yolculuk lekeleri taşıyordu; ama ipek ipekti ve burada nadir bulunuyordu. Geçen yazın Trolloc istilasından kalanları aramak için Puslu Dağlar'a düzenlenen devriye gezilerinde hayvansı Trolloclardan pek azı bulunmuştu –Işık'a şükür hiç Myrddraal bulunamamıştı– ama hemen her gün, orada on, burada yirmi, başka bir yerde beş mülteci bulunuyordu. Çoğu Almoth Ovası'ndan geliyordu, ama Tarabon'dan gelen bir sürü insan da vardı. Sharmad Arad Doman'dan gelmişti. Bütün mülteciler, iç savaşa ek

olarak bir de anarşinin pençesine düşmüş ülkelerinden kaçıyordu. Faile dağlarda kaç kişinin öldüğünü düşünmek istemiyordu. Yolu, hatta patikası olmayan dağlar, en iyi zamanlarda bile kolay yolculuk yapılan yerler değildi ve bunlar en iyi zamanlar olmaktan çok uzaktı.

Rhea Avin, üzerinde ince dokunmuş yünden bir Tarabon elbisesi taşıyordu; yumuşak, gri kıvrımlar hatlarını Sharmad'ın ince elbisesi kadar başarıyla sarıyor ve vurguluyordu, ama kadın mülteci değildi. Dağlardaki uzun yolculuktan canlı kurtulanlar, huzursuz edici söylentilerden fazlasını, buralarda daha önce hiç görülmemiş türden beceriler, Trollocların silip süpürdüğü çiftliklerde çalışacak eller getirmişti İki Nehir'e. Rhea, malikâneden üç kilometre ötede doğmuş güzel, yuvarlak yüzlü bir kadındı ve siyah saçlarını bilek kalınlığında bir örgü halinde beline salmıştı. İki Nehir kızları, on beş yaşında da olsalar otuz yaşında da (gerçi nadiren yirmiyi geçerdi), Kadın Kurulu evlenecek yaşa geldiklerine karar verene kadar saçlarını örmezdi. Aslında Rhea Faile'den en az beş yaş daha büyüktü ve saçlarını dört senedir örüyordu, ama o anda, biraz önce harika bir fikir gibi gelen şeyin aslında yapabileceği en aptalca şey olduğunu şimdi fark etmiş, saçları omuzlarına salınmış bir kız gibi görünüyordu. Rhea'dan bir iki yaş büyük olmasına rağmen Sharmad daha da utanmış görünüyordu; bir Domanlının kendini bu durumda bulması küçük düşürücü olmalıydı. Faile ikisini de şaşı edene kadar tokatlamak istiyordu –yalnız, bir leydi böyle bir şey yapamazdı.

"Bir erkek," dedi becerebildiğince ölçülü bir sesle, "bir at ya da tarla değildir. İkiniz de ona sahip olamazsınız ve bana, hanginizin ona sahip olma hakkını taşıdığınızı sormanız..." Yavaşça nefes aldı. "Wil al'Seen'in ikinizi de cesaretlendirdiğini düşünseydim, bu konuda söyleyecek bir şeylerim olabilirdi." Wil kadınlardan, kadınlar Wil'den hoşlanırdı –adamın biçimli baldırları vardı– ama Wil asla söz vermezdi. Sharmad, yer yarılsa da içine girsem diye düşünür gibiydi; hem, Doman kadınlarının erkekleri parmaklarında oynatmak gibi bir ünleri vardı, tersi değil. "Bu yüzden, kararım şöyle: İkiniz birlikte Hikmet'e gideceksiniz ve meseleyi eksiksiz bir biçimde anlatacaksınız. Bu konu ile o ilgilenecek. Gece çökmeden sizi gördüğünü duymak istiyorum."

İkili irkildi. Buranın, Emond Meydanı'nın Hikmeti olan Daise Congar bu tür saçmalıklara tahammül etmezdi. Aslında, tahammül etmemekten de öteye giderdi. Ama kadınlar ümitsizce, bir ağızdan, "Peki, Leydim," diye

mırıldanarak diz kırdılar. Şimdiden pişman olmamışlarsa bile, yakında Daise'in zamanını boşa harcadıkları için fena pişman olacaklardı.

Benimkini de, diye düşündü Faile kararlılıkla. Perrin'in nadiren görüşmelere katıldığını herkes biliyordu, yoksa bu aptalca "sorunu" asla getirmezlerdi. Perrin ait olduğu yerde dursaydı, kadınlar onun huzurunda açıklamak yerine sıvışır giderlerdi. Faile sıcağın Daise'in sinirlerine dokunduğunu umuyordu. Daise'in Perrin'i ele almasını sağlamanın bir yolunu bulamamak çok kötüydü.

Daha iki kadın ayak sürüyerek önünden çekilmeden, yerlerini Cenn Buie aldı. Bütün ağırlığı ile, kendisi kadar boğum boğum bir asaya yaslanıyor olsa da, süslü bir eğilme ile selam vermeyi başardı, sonra kemikli parmaklarını seyrelmeye yüz tutmuş, düz saçlarından geçirerek yarattığı etkiyi berbat etti. Her zamanki gibi kaba kahverengi ceketi içinde uyumuş gibi görünüyordu. "Işık sizin ve şerefli kocanız Lord Perrin'in üzerinde parlasın, Leydi Faile." İhtişamlı sözcükler adamın hırıltılı sesi ile tuhaf kaçıyordu. "Kurul'un mutluluğunuzun devamını dilediğini eklememe izin verin. Zekânız ve güzelliğiniz yaşamlarımızı daha da aydınlattı, kararlarınızdaki adalet de öyle."

Faile parmaklarını sandalyenin kollarında tıkırdatmaya başladığını fark edince kendini engelledi. Her zamanki ekşi homurdanmalar yerine süslü övgüler. Ona, Emond Meydanı Köy Kurulu'nun üyesi olduğunu ve dolayısıyla etki sahibi bir adam olduğunu, saygı hak ettiğini hatırlatması. Ve o asa ile sempati çekmeye çalışması. Adam bir şey istiyordu. "Bana bugün ne getirdin, Buie Efendi?"

Cenn asaya yaslanmayı unutarak doğruldu. Sesindeki ekşi tınıyı yok etmeyi de unutmuştu. "Şu, köye doluşan ve burada istemediğimiz her tür şeyi getiren dışarlıklılar." Adam, kadının da bir dışarlıklı olduğunu unutmuş gibiydi; çoğu İki Nehirli unutmuştu. "Tuhaf âdetler, Leydim. Edepsizce kıyafetler. Kadınların o Doman karılarının elbiseleri hakkında söylendiklerini şimdiye dek duymamışsanız bile mutlaka duyarsınız." Aslında bazılarından duymuştu Faile, ama Cenn'in gözündeki anlık pırıltı, Faile'i ikna edebilirse buna üzüleceğini anlatıyordu. "Ağızlarımızdaki lokmayı çalan, ticareti elimizden alan yabancılar. O Tarabonlu adam ve aptalca kiremit imalatı, örneğin. Faydalı işlere koşulabilecek adamlarımı çalması. İyi İki Nehirliler umurunda bile değil. Neden, adam..."

Faile yelpazelenmeye başladı ve dikkatle dinliyormuş görünümünü takınarak dinlemeyi bıraktı; babasından öğrendiği, bu gibi zamanlarda

gerekli olan bir beceri idi. Elbette, Hornval Efendi'nin çatı kiremitleri Cenn'in saz damlarına karşı rekabet oluşturacaktı.

Yeni gelenler hakkında herkes Cenn ile aynı fikirde değildi. Emond Meydanı'nın demircisi olan Haral Luhhan bir Domanlı bıçak imalatçısı ve Almoth Ovası'ndan bir kalaycı ile ortaklık kurmuştu ve Aydaer Efendi mobilya imalatı ve oymacılığı konusunda bilgili olan üç adam ve iki kadını işe almıştı; yaldızlama da biliyordu yeni gelenler, ama buralarda işlenecek altın yoktu. Faile ve Perrin'in koltukları yeni gelenlerin eserleriydi ve Faile'in gördüğü en iyi işlerdendi. Aynı şekilde, Cenn de yarım düzine yardımcı tutmuştu ve adamların hepsi İki Nehirli değildi; Trolloclar geldiğinde bir sürü çatı yanmıştı ve her yerde yeni evler inşa ediliyordu. Perrin'in Faile'i bütün bu saçmalıkları tek başına dinlemeye zorlamaya hiç hakkı yoktu.

İki Nehirliler onu lordları ilan etmiş olabilirdi –etmelilerdi de zaten, çünkü Trolloclara karşı onları zafere götüren Perrin olmuştu– ve Perrin bunu değiştiremeyeceğini anlamaya başlamış olabilirdi –olmalıydı zaten, çünkü herkes önünde eğiliyor, kendisi ona Lord Perrin dememelerini söyledikten hemen sonra, yüzüne Lord Perrin diyorlardı yine– ama mesele lord olmanın gerektirdiklerine, insanların lordlarından ve leydilerinden *beklediği* onca şeye geldiğinde, topuklarını yere gömmüştü. Daha da kötüsü, bir lordun görevlerini yerine getirmekten kaçınmıştı. Bashere, Tyr ve Sidona Lordu, Afetsınırı Koruyucusu, Anayurdun Savunucusu, Saldaea Kraliçesi Tenobia'nın Mareşal Generali olan Davram t'Ghaline'in hayatta kalan en büyük çocuğu olarak Faile o görevleri çok iyi biliyordu. Evet, Boru Avcısı olmak için evden kaçmıştı –ve sonra bir koca için bundan da vazgeçmişti ve bu onu bazen gerçekten çok şaşırtıyordu– ama yine de o görevleri hatırlıyordu. Açıkladığı zaman Perrin dinliyor, hatta doğru yerlerde başını sallıyordu, ama onu o görevleri yerine getirmeye ikna etmek, bir ata sa'sara dansı öğretmeye çalışmaktan farksızdı.

Cenn sonunda, hakaretlerini kendine saklaması gerektiğini hatırladı ve tükürürcesine akıttıklarını bitirdi.

"Perrin ve ben saz dam kullanmayı tercih ettik," dedi Faile sakin sakin. Cenn henüz tatmin içinde başını sallamayı bitirmeden ekledi, "Henüz bitirmedin." Adam irkildi. "İdare edebileceğinden daha fazla çatı işi almış gibi görünüyorsun, Buie Efendi. Bizimki yakında tamamlanmazsa, korkarım Hornval Efendi'ye kiremitleri hakkında birkaç soru sormak zorunda kalacağız." Cenn'in ağzı sessiz sessiz oynadı; Faile malikânenin

damına tek bir kiremit koyacak olsa, tüm diğerleri de onu taklit edecekti. “Sohbetimiz çok keyifliydi, ama ne kadar keyifli olursa olsun, boş konuşmalarla zaman kaybetmek yerine çatımı bitirmeyi tercih edersin, eminim.”

Cenn’in dudakları inceldi ve bir an dik dik ona baktı, sonra kısaca eğildi. Anlaşılmaz bir şeyler geveledi, sonuna boğuk bir “Leydim” ekledi ve asası ile çıplak zemini döverek, uzun adımlarla çıkıp gitti. İnsanların Faile’in zamanını harcamak için bulduğu şeyler! Ellerini ve ayaklarını bağlamak zorunda kalsa bile, Perrin bu işlerden üzerine düşeni yapacaktı.

Kalanlar o kadar sinir bozucu değildi. Ta Tümentepe’den, Almoth Ovası’nın ötesinden buraya gelmiş, eskiden şişman olan, ama artık yamalı, çiçek işlemeli elbisesi üzerinden çuval gibi sarkan bir kadın bitkiler ve tedaviler ile ilgilenmek istiyordu. İri yarı Jon Ayellin kel kafasını ovalayarak, sıska Thad Torfinn ceketinin klapalarını bükerek gelmiş, tarlaları arasındaki sınır anlaşmazlığını çözmesini istiyorlardı. Uzun, deri yelekler giymiş, kısa sakallı, madencilik yapan iki esmer Domanlı adam, dağlardan geçerken oralardan altın ve gümüş çıkarılabileceğine dair işaret görmüşlerdi. Demir de var, diyorlardı, ama demirle fazla ilgilenmiyorlardı. Ve son olarak, ince yüzüne saydam bir peçe takmış, sarı saçlarını ince ince örmüş zayıf bir Tarabonlu, usta bir halı dokumacısı olduğunu, halı tezgâhı yapmayı bildiğini iddia ediyordu.

Faile, bitkilerle ilgilenen kadını yerel Kadın Kurulu’na gönderdi; Espara Soman ne yaptığını biliyorsa, köy Hikmetlerinden birinin yanında yer bulurlardı ona. Yeni gelmiş bunca insan varken ve çoğu da yolculuklarından dolayı kötü durumdayken, bir iki çırak bulundurmayan tek Hikmet yoktu İki Nehir’de ve çoğu daha fazlasını arıyordu. Belki tam olarak Espara’nın istediği şey değil, ama başlayabileceği bir yer. Faile’in sorduğu birkaç soru, tarla sınırının nereden geçtiğini ne Thad’in, ne de Jon’un doğru düzgün hatırladığını gösterdi –anlaşıldığı kadarıyla daha Faile doğmadan önce tartışmaya başlamışlardı– bu yüzden Faile adamlara anlaşamadıkları bölgeyi yarı yarıya bölüşmelerini söyledi. Ki iki adam da Köy Heyeti olsa bu şekilde karar vereceğini düşünüyordu ve bunca zamandır anlaşmazlıklarını kendilerine saklamalarının sebebi buydu.

Diğerlerine istedikleri izinleri verdi. Aslında izne ihtiyaçları yoktu, ama yetkenin kimde olduğunu daha baştan bilmeleri en iyisi olacaktı. Madencilik onayı ve erzak almak için gümüş karşılığında, iki Domanlıya buldukları her şeyin onda birini Perrin’e vermeleri ve bahsedilen demiri de

bulmaları gerektiğini söyledi Faile. Perrin bundan hoşlanmayacaktı, ama İki Nehir'de vergi diye bir şey yoktu ve bir lordun yapması gereken işler, halkına sağlaması gereken şeyler para gerektiriyordu. Ve demir de altın kadar faydalı olacaktı. Liale Mosrara'ya gelince; Tarabonlu kadın iddia ettiği kadar becerikli değilse, kuracağı iş fazla uzun ömürlü olmazdı, ama gerçekten öyleyse... Üç kumaş dokumacı, yün tüccarları geldiğinde burada ham yünden fazlasını bulacaklarını garanti etmişti şimdiden ve doğru düzgün halılar da para kazanılacak bir başka ticaret ürünü sağlardı. Liale, ilk ve en iyi halılarını malikâne için yapacağına söz verdi ve Faile armağanı kabul ederek zarafetle başını salladı; halılar geldiğinde daha fazlasını verebilirdi kadına. Yerlerin örtülmesi gerekiyordu. Sonuçta, herkes yeterince tatmin olmuş gibiydi. Jon ile Thad bile.

Tarabonlu kadın diz kırarak gerilerken, Faile işinin bitmesinin tatmini içinde ayağa kalktı, sonra uzak şöminenin yanındaki kapılardan birinden dört kadın girince durdu. Dördü de sağlam İki Nehir yünlüleri içinde terliyordu. Çoğu erkek kadar uzun boylu ve daha da geniş olan Daise Congar diğer Hikmetlere tepeden bakıyordu ve kendi köyünde başı çekmek için önden yürümeye çalışıyordu. Gözlem Tepesi'nden Edelle Gaelin gri örgülü, ince bir kadındı ve dik sırtı, katı suratı ile, başka sebepten olmasa bile yaşı ve hizmet süresi yüzünden asıl başı çekmesi gerekenin kendisi olduğunu düşündüğünü açıkça ifade ediyordu. Aralarında en kısa boylusu Deven Yolu Hikmeti Elwinn Taron idi ve insanlara istemedikleri şeyleri yaptırırken bile yüzünden eksik etmediği anaç bir gülümsemesi olan, tombul bir kadındı. Sonuncusu, Milla al'Azar Taren Salı Hikmeti idi ve en arkadan geliyordu; aralarında en gençleri oydu, Edelle'in kızı olacak kadar küçüktü ve diğerlerinin yanında hep kendinden emin değilmiş gibi görünürdü.

Faile ağır ağır yelpazelenerek ayakta kaldı. Şimdi Perrin'in yanında olmasını gerçekten çok istiyordu. Çok fazla. Bu kadınlar, köylerinde belediye başkanı kadar yetke sahibiydi –bazı konularda daha da fazla– ve hak ettikleri vakar ve saygıyla, dikkatle idare edilmeleri gerekiyordu. Bu işleri zorlaştırıyordu. Kadınlar Perrin'in yanında, memnun etmeye can atan, sırıtık kızlara dönüşüyorlardı, ama Faile'in yanında... Yüzyıllardır İki Nehir'de asil sınıf olmamıştı; yedi nesildir Caemlyn'deki kraliçenin temsilcilerini bile görmemişlerdi. Bu dördü dahil herkes hâlâ bir lorda ya da leydiye nasıl davranılması gerektiği üzerinde çalışıyordu. Bazen karşılarındakinin Leydi Faile olduğunu unutuyor, birkaç ay önce Daise'in

önünde evlenen genç bir kadın görüyorlardı yalnızca. Diz kırıp, “Evet, elbette, Leydim,” derken, aniden tam olarak ne yapması gerektiğini söylemekte sakınca görmüyorlardı. *Artık bu işi bana bırakamayacaksın, Perrin.*

Kadınlar muhtelif becerilerle diz kırdılar ve birbirlerini dinlemeden, “Işık üzerinde parlasın, Leydim,” dediler.

Selamlaşma işi aradan çıkınca, Daise daha tam olarak doğrulmayı beklemeden konuşmaya başladı. “Üç oğlan daha kaçtı, Leydim.” Ses tonu, sözlerinin ifade ettiği saygı ile, zaman zaman kullandığı şimdi-beni-dinle-bakalım-küçükhanım havası arasında bir yerde kalmıştı. “Dav Ayellin, Ewin Finngar ve Elam Dowtry. Lord Perrin’in dünyada neler olduğu hakkındaki hikâyeleri yüzünden, dünyayı görmek üzere kaçtılar.”

Faile şaşkınlık içinde gözlerini kırpıştırdı. O üçü hiç de çocuk sayılmazdı. Dav ve Elam Perrin’in yaşıtlarıydı ve Ewin de Faile’den fazla küçük sayılmazdı. Ve artık İki Nehirli gençler dünyayı yalnızca Perrin’in nadiren, gönülsüzce anlattığı hikâyelerden öğrenmiyordu. “Dilerseniz Perrin’den sizinle konuşmasını isterim.”

Kadınlar kıpırdandılar ve beklenti içinde Perrin’i aradılar, Edelle ile Milla düşünmeden eteklerini düzelttiler, Elwinn örgüsünü omzunun üzerinden öne çekti ve dikkatle düzeltti. Aniden ne yaptıklarını fark ettiler ve yerlerinde dondular, birbirlerine ya da Faile’e bakmaktan kaçındılar. Faile’in kadınlar karşısındaki tek avantajı, kocasının üstlerinde nasıl bir etkisi olduğunu bilmesiydi. Perrin ile görüştükten sonra içlerinden birinin ya da diğerinin, bunun bir daha olmayacağına yemin ederek yeniden kararlılık kazandığını görmüştü; defalarca, Perrin’i görür görmez o kararlılığın pencereden uçup gittiğini görmüştü. Onunla mı, yoksa Faile ile mi görüşmeyi tercih ettiklerini hiçbiri bilmiyordu.

“Bu gerekli değil,” dedi Edelle bir an sonra. “Kaçıp giden oğlanlar canımızı sıkıyor, o kadar.” Sesi, Daise’in sesine göre, “Leydim” havasından daha uzaktı. Tombul Elwinn bir annenin küçük kızına bahşedeceği türden bir gülümseme ile gülümsüyordu.

“Madem buradayız, hayatım, bir şeyden daha bahsedelim bari. Su. Endişelenenler var.”

“Aylardır yağmur yağmıyor,” diye ekledi Edelle ve Daise başını salladı.

Bu sefer Faile gözlerini kırpıştırmadı. Perrin’in bu konuda bir şey yapmasını beklemeyecek kadar zeki kadınlardı bunlar. “Pınarlar hâlâ akıyor ve Perrin daha fazla kuyu kazılmasını emretti.” Aslında, yalnızca önermişti,

ama neyse ki aynı şeye varıyordu. “Ve ekim zamanı gelmeden, Suormanı’ndan buraya çekilen sulama kanalları tamamlanmış olacak.” Bu Faile’in kararıydı; Saldaea’daki tarlaların yarısı kanallarla sulanıyordu, ama böyle bir uygulamadan burada kimsenin haberi yoktu. “Her neyse, eninde sonunda yağmurlar da gelecektir. Kanallar yalnızca bir önlem.” Daise, Elwinn ve Edelle bir kez daha, ağır ağır başlarını salladılar. Ama bütün bunları onlar da Faile kadar iyi biliyordu.

“Yağmur değil mesele,” diye mırıldandı Milla. “En azından, tam olarak değil. Bu doğal değil. Görüyorsun, hiçbirimiz rüzgârı dinleyemiyoruz.” Diğerleri aniden kaşlarını çatınca omuzlarını kaldırdı. Çok şey söylediği, dahası sır verdiği açıktı. Sözde tüm Hikmetler rüzgârı dinleyerek hava durumunu tahmin edebiliyor olmalıydı; en azından hepsinin yapabildiğini söylüyorlardı. Ama buna rağmen Milla inatla devam etti. “Eh, yapamıyoruz işte! Bunun yerine bulutlara, kuşların, karıncaların, tırtılların davranışlarına bakıyoruz ve...” Derin bir nefes alarak sırtını dikleştirdi, ama diğer Hikmetlere bakmaktan hâlâ kaçınıyordu. Faile Milla’nın Taren Salı’ndaki Kadın Kurulu ve Köy Kurulu ile nasıl başa çıktığını merak etti. Elbette, o heyetler de Milla kadar yeniydi; Trolloclar geldiğinde o köy tüm nüfusunu kaybetmişti ve oradaki herkes yeniydi. “Doğal değil, Leydim. İlk karlar haftalar önce gelmiş olmalıydı, ama yaz ortası sanki. Endişelenmiyoruz, Leydim, korkuyoruz! Kimse itiraf etmese de, ben edeceğim. Çoğu gece uyuyamıyorum. Bir aydır doğru düzgün uyumadım ve...” Çok ileri gitmiş olabileceğini fark edince kızararak sustu. Bir Hikmet’in her zaman kendine hâkim olması gerekirdi; korktuğundan bahsederek dolanıp durmazdı.

Diğerleri bakışlarını Milla’dan Faile’e çevirdiler. Hiçbir şey söylemediler, yüzleri Aes Sedailerinki kadar ifadesizdi.

Faile şimdi anlıyordu. Milla basit gerçeği söylemişti. Hava doğal *değildi;* son derece sıradışıydı. Faile de sık sık uyanık yatıyor, yağmur, hatta daha iyisi kar yağması için dua ediyor, sıcak ve kuraklığın arkasında yatan sebebi düşünmemeye çalışıyordu. Ama bir Hikmet’in başkalarına güven vermesi gerekirdi. Peki kendisi güvence aradığı zaman nereye giderdi?

Bu kadınlar ne yaptıklarını bilmiyor olabilirlerdi, ama doğru yere gelmişlerdi. Asil sınıf ile sıradan halkın arasındaki anlaşma, asillerin güvenlik duygusu vermesi gerektiğini söylerdi. Bu anlaşma doğumundan beri Faile’in beynine işlenmişti. Ve o güvenlik duygusunu sağlamanın bir yolu, insanlara kötü zamanların sonsuza dek sürmeyeceğini hatırlatmaktı. Bugün kötüyse, yarın, olmazsa öbür gün daha iyi olacaktı. Faile, buna

kendisinin de inanabilmesini diledi, ama kendisinde olmasa bile yetkesi altındakilere güç vermek, kendi korkularını bulaştırmak yerine onların korkularını dindirmek üzere yetiştirilmişti.

“Ben buraya gelmeden önce Perrin halkını anlatmıştı bana,” dedi. Perrin şişinecek adam değildi, ama bazı şeyler ortaya çıkardı. “Dolu ekinlerinizi dümdüz ettiğinde, kış koyunlarınızın yarısını öldürdüğünde, kolları sıvıyor, işinize bakıyorsunuz. Trolloclar İki Nehir’i yakıp yıktığında mücadele ettiniz ve onların işini bitirdikten sonra, hiç duraksamadan yeniden inşa işine koyuldunuz.” Görmeden inanmazdı, güneylilerden böyle bir karakter hiç beklemezdi. Bu insanlar, en azından kuzey bölgelerinde, Trolloc baskınlarının sıradan sayıldığı Saldaea’da pekâlâ yaşayabilirlerdi. “Size yarın havanın nasıl olacağını söyleyemem. Ama Perrin ve benim ne gerekiyorsa, ne yapabiliyorsak yapacağımızı söyleyebilirim. Ve ne olursa olsun her günün getirdiklerini kabul etmenizi ve bir sonraki günün getirecekleri ile yüzleşmeye hazır olmanızı söylememe bile gerek yok. İki Nehir’den böyle insanlar çıkıyor. Sizler böylesiniz işte.”

Gerçekten zeki kadınlardı. Neden geldiklerini kendi kendilerine bile itiraf etmemişlerse bile, şimdi etmek zorundaydılar. Daha az zeki olsalar bu sözlerden alınırlardı. Ama daha önce kendi kendilerine söylemiş bile olsalar, bu sözler arzu ettikleri etkiyi yaratmıştı. Elbette, bu da utanç vericiydi. Hepsi allak bullak oldular, kızardılar ve başka yerde olmayı dilermiş gibi göründüler.

“Eh, elbette,” dedi Daise. Tombul yumruklarını geniş kalçalarına dayadı ve gözlerini diğer Hikmetlere dikerek meydan okudu onlara. “Ben de aynı şeyi söylemiştim, değil mi? Kız mantıklı konuşuyor. Buraya gelirken bunu da söylemiştim. Kafalı bir kız bu, dedim.”

Edelle burnunu çekti. “Olmadığını söyleyen oldu mu, Daise? Ben duymadım. Çok iyi iş çıkarıyor.” Faile’e bakarak ekledi, “Gerçekten çok iyi iş çıkarıyorsun.”

Milla çabucak diz kırdı. “Teşekkür ederim, Leydi Faile. Aynı şeyi ben de elli kişiye söylemişimdir, ama bir şekilde senin ağzından çıkınca...” Daise’in yüksek hıhlaması ile sustu; işte şimdi fazla ileri gitmişti. Milla daha da kızardı.

“Çok iyi işçilik, Leydim.” Elwinn eğilip, Faile’in en sevdiği tür olan dar, bölünmüş etekli binici elbisesini elledi. “Deven Yolu’nda bundan daha iyisini dikebilecek Tarabonlu bir terzi var. Söylememe izin verirsen. İki çift laf ettim ona ve artık, evli kadınlar için diktikleri hariç, yalnızca edepli

elbiseler dikiyor.” Yüzüne yine aynı anaç gülümseme yayıldı. Gülümsemesi aynı anda hem hoşgörülü, hem demir gibiydi. “Bir de flört edenler için diktikleri hariç. Güzel şeyler yapıyor. Neden, senin ten rengin ve biçimin ile çalışmaktan zevk alırdı.”

Daha diğer kadın sözünü bitirmeden Daise tenezzülkâr bir tavırla gülümsemeye başladı. “Burada, Emond Meydanı’ndaki Therille Marza, Leydi Faile için yarım düzine elbise dikmeye başladı bile. Bir de harika bir gece elbisesi dikiyor.” Elwinn sırtını dikleştirdi ve Edelle dudaklarını büzdü. Milla bile düşünceli görünüyordu.

Faile’i ilgilendirdiği kadarıyla görüşme bitmişti. Domanlı terzinin, Faile’i Bandar Eban Sarayı’na layık bir şekilde giydirmemesi için kararlı bir ele ve daimi bir göze ihtiyacı olacaktı. Gece elbisesi Daise’in fikriydi ve beklenmedik bir fikirdi ve Doman değil Saldaea tarzı olsa bile, Faile onu nerede giyebileceğini düşünemiyordu. İki Nehir’de balo ya da gezinti düzenlemeye daha çok vardı. Kendi hallerine bıraksa, Hikmetler hangi köyün onu giydireceği konusunda yarışmaya başlarlardı.

İnsanları hava durumu hakkında nasıl cesaretlendirebilecekleri konusunda kayıtsız bir yorumla çaya davet etti onları. Son birkaç dakikada geçen konuşmalardan sonra bu fena vurdu kadınları. Kalmalarına izin vermeyecek işleri olmasına üzülerek, kendi ayaklarına dolanarak çıktılar.

Faile düşünceli düşünceli onların gidişini izledi. Milla her zamanki gibi, ablalarını takip eden küçük bir kız çocuğu gibi en arkadan gidiyordu. Taren Salı’ndaki Kadın Kurulu’ndan birkaç kadınla birkaç sessiz laf etmek mümkün olabilirdi. Her köyün, çıkarlarını savunacak güçlü bir belediye başkanına ve güçlü bir Hikmet’e ihtiyacı vardı. Sessiz, dikkatli sözler. Perrin, belediye başkanı seçiminden önce Taren Salı’ndaki erkeklerle konuştuğunu duyduğunda –aklı başında bir adamsa ve Faile ile Perrin’i destekliyorsa, oy verecek kişilerin Faile ve Perrin’in o desteğe karşılık verdiğini bilmesinde ne sakınca vardı?– bunu öğrendiğinde... Nazik bir adamdı Perrin, kolay öfkelenmiyordu, ama yine de ne olur ne olmaz diye, o sakinleşene kadar yatak odasına kapanmıştı Faile. Ve bir daha, açık ya da gizli olarak, belediye başkanı seçimlerine “karışmayacağına” söz verene kadar sakinleşmemişti Perrin. Bu “gizli olarak” meselesi hiç adil değildi. Uygun da değildi. Ama Perrin’in aklına Kadın Kurulu oylamalarından bahsetmek gelmemişti. Eh, bilmemenin faydası olurdu ona. Taren Salı’na da.

Perrin'i düşününce aklına kendi kendine verdiği söz geldi. Tüylü yelpaze hızlandı. Saçmalık açısından en kötüsü bugün olmamıştı, Hikmetlerle görüşmesi de en kötüsü değildi –Işık'ın izniyle ne zaman Lord Perrin'in bir vârisi olacağı konusunda soru sorulmamıştı bu sefer– ama belki de geçmek bilmez sıcak sonunda sinirli halini kalıcı kılmıştı. Perrin ya görevlerini yapacaktı ya da...

Malikânenin üzerinde gök gürültüsü patladı ve pencerelere bir şimşek yansıdı. Faile'in içinde umut kabardı. Yağmur yağarsa...

Terlikli ayaklarla sessizce koştu ve Perrin'i aradı. Yağmuru onunla paylaşmak istiyordu. Ve iki çift laf da edecekti. Gerekirse iki çiftten de fazla.

Perrin'i düşündüğü yerde buldu, ta üçüncü katta, ön taraftaki çatılı verandada. Sade kahverengi ceket içinde, geniş omuzlu, kaslı kollu, kıvırcık saçlı bir adam. Geniş sırtını Faile'e dönmüş, verandadaki sütunlardan birine yaslanmıştı. Gökyüzüne değil, malikânenin yanındaki bir yere bakıyordu. Faile eşikte durdu.

Gök gürültüsü yine gürledi ve mavi gökyüzünde bir şimşek aktı. Bulutsuz gökyüzünde, sıcaktan kaynaklanan bir şimşekti bu. Yağmur müjdecisi değil. Sıcağı kıracak yağmur yoktu. Ardından kar gelmeyecekti. Faile'in yüzü boncuk boncuk terlemişti, ama o ürperdi.

"Görüşmeler bitti mi?" dedi Perrin ve Faile yerinde sıçradı. Perrin kafasını kaldırmamıştı. Bazen kulaklarının ne kadar keskin olduğunu hatırlamak zor oluyordu. Ya da kokusunu alabildiğini; Faile ter değil parfüm koktuğunu umdu.

"Seni Gwil ve Hal ile bulacağımı düşünmüştüm." Perrin'in en kötü kusurlarından biri buydu; Faile hizmetkârları eğitmeye çalışıyordu ve Perrin'e göre onlar yalnızca birlikte gülünecek, bir kupa bira içilecek adamlardı. En azından çoğu erkek gibi gözü dışarıda değildi. Calle Coplin'in, Lord Perrin için yatak yapmaktan daha fazlasını yapma umudu ile malikânede çalışmaya başladığını hiç fark etmemişti. Faile Calle'yi çıralık sopa ile kovaladığı zaman da fark etmemişti.

Faile onun yanına gittiği zaman ne izlediğini gördü. Aşağıda, beline kadar soyunmuş iki adam tahta egzersiz kılıçları ile çalışıyordu. Tam al'Thor sağlam yapılı, saçları grileşmeye yüz tutmuş bir adamdı. Aram genç ve inceydi. Aram çabuk öğreniyordu. Çok çabuk. Tam eskiden askerdi ve kılıç ustasıydı, ama Aram yine de iyi mücadele ediyordu ona karşı.

Faile'in gözleri Batıormanı'ndan sekiz yüz metre uzakta, taş çitli bir tarlaya kurulmuş çadırlara gitti. Tenekecilerin kalanı, yapmakta oldukları, tekerlekli küçük evlere benzeyen arabaların arasındaki çadırlara yerleşmişti. Elbette, o kılıcı eline aldığından beri artık Aram'ı kendilerinden saymıyorlardı. Tuatha'anlar sebep ne olursa olsun asla şiddete başvurmazdı. Trollocların yaktığı arabaları yeniledikleri zaman, planladıkları gibi gidip gitmeyeceklerini merak etti Faile. Çalılıklarda gizlenen bütün Tuatha'anları toplamış olmalarına rağmen, hâlâ sayıları yüzden biraz fazlaydı. Muhtemelen gideceklerdi ve Aram'ı da, seçimine saygı duyarak arkada bırakacaklardı. Faile bir yere yerleşen Tuatha'an duymamıştı.

Ama diğer yandan, İki Nehir halkı hiçbir şeyin değişmediğini söylese de, Trolloclardan bu yana çok şey değişmişti. Malikânenin yüz adım güneyindeki Emond Meydanı, ilk gördüğü zamankine göre büyümüştü. Yakılan evler yeniden inşa edilmişti ve başkaları da yükseliyordu. Bazıları tuğladan yapılıyordu ve bu da yeni bir şeydi. Bazılarının çatıları kiremitti. Bu inşaat hızıyla, malikâne yakında köyün içinde kalırdı. Trollocların dönmesi ihtimaline karşı bir duvar dikilmesinden bahsediliyordu. Değişim. Köy sokaklarından birinde, bir grup çocuk Loial'i takip ediyordu. Daha birkaç ay önce, tüylü kulakları, neredeyse yüzü kadar geniş burnu, bir buçuk insan boyu ile Loial'i ilk gördüklerinde köydeki her çocuğun ağzı şaşkınlıktan bir karış açık kalmıştı ve anneleri dehşet içinde onları korumaya çalışmıştı. Artık anneleri çocuklarını, Loial'in okuduğu kitapları dinlemeye gönderiyordu. Tuhaf kesimli ceketleri ve elbiseleri ile dışarlıklılar da Loial kadar dikkat çekiyordu, ama kimse dönüp bir daha bakmıyordu onlara. Köydeki, kahverengi ve grilere bürünmüş, uzun boylu, tuhaf insanlar olan üç Aiel de fazla dikkat çekmiyordu. Daha birkaç hafta önce burada iki Aes Sedai vardı ve onlar bile saygılı eğilmeler ve diz kırmalardan fazla yorum almıyordu. Değişim. Çayır'da, Badeçay'dan biraz ötedeki iki bayrak direği çatıların üzerinden görülebiliyordu. Birine, Perrin'in simgesi olan, kırmızı çerçeveli kırmızı kurt kafası bayrağı çekilmişti. Diğerinde, Manetheren'i simgeleyen, kanat açmış kızıl kartal bayrağı asılıydı. Manetheren iki bin sene önce, Trolloc Savaşları'nda silinmişti, ama bu topraklar o ülkenin bir parçasıydı ve İki Nehir bu bayrağı neredeyse bağıra çağıra dalgalandırıyordu. Değişim. Ve değişimin ne kadar büyük, ne kadar kaçınılmaz olduğu konusunda hiçbirinin en ufak fikri yoktu. Ama karşılarına ne çıkarsa çıksın, Perrin atlatmalarını sağlardı. Faile'in yardımı ile yapardı bunu.

“Eskiden Gwil ile birlikte tavşan avlardık,” dedi Perrin. “Benden yalnızca birkaç yaş büyük ve bazen ava beni de götürürdü.”

Faile’in onun neyden bahsettiğini hatırlaması için birkaç saniye gerekti. “Gwil uşak olmayı öğrenmeye çalışıyor. Seninle pipo içmesi ve atlar hakkında konuşması için onu ahırlara davet ettiğinde, hiç yardımcı olmuyorsun ona.” Faile yavaş yavaş, derin bir nefes aldı. Bu kolay olmayacaktı. “Bu insanlara karşı bir görevin var, Perrin. Ne kadar zor gelse de, yapmamayı ne kadar istesen de, görevini yapmak zorundasın.”

“Biliyorum,” dedi Perrin yumuşak sesle. “Beni çekiştirip durduğunu hissedebiliyorum.”

Sesi o kadar tuhaftı ki, Faile uzanıp kısa sakalını yakaladı ve onu kendine bakmaya zorladı. Hâlâ her zamanki kadar tuhaf ve gizemli gelen altın rengi gözleri hüzünlüydü. “Ne demek istiyorsun? Gwil’den hoşlanıyor olabilirsin, ama...”

“Rand, Faile. Bana ihtiyacı var.”

Faile’in içindeki, inkâr etmeye çalıştığı düğüm daha da sıkılaştı. Kendini, bu tehlikenin Aes Sedailer ile birlikte gittiğine ikna etmişti. Aptalca. Faile bir *ta’veren* ile evliydi, yaşamlarını Desen’in gerektirdiği gibi bükmeye yazgılı bir adamla. Ve Perrin iki başka *ta’veren* ile büyümüştü ve o adamlardan biri Yenidendoğan Ejder idi. Faile’in paylaşması gereken bir özellikti bu. Perrin’in tek kılını bile paylaşmak istemiyordu, ama zorunluydu. “Ne yapacaksın?”

“Ona gideceğim.” Bakışları bir anlığına kaydı ve Faile’in gözleri de takip etti. Duvara, yarım adım uzunluğunda bir sapa, kötücül görünüşlü yarım ay şeklinde bir çeliğe sahip bir balta ile ağır bir demirci çekici yaslanmıştı. “Sana nasıl...” Sesi neredeyse bir fısıltıydı. “Sana nasıl söyleyeceğimi bilemedim. Bu gece, herkes uyurken gideceğim. Fazla zaman kaldığını sanmıyorum ve yol uzun olabilir. Al’Thor Efendi ile Cauthon Efendi, ihtiyaç duyarsan belediye başkanları konusunda sana yardımcı olabilir. Onlarla konuştum.” Acınası bir çaba ile sesine neşe katmaya çalıştı. “Hikmetlerle sorun yaşamazsın. Tuhaf; ben çocukken Hikmetler hep korkunç görünürdü, ama aslında kararlı davranırsan kolay başa çıkıyorsun.”

Faile dudaklarını birbirine bastırdı. Demek onunla konuşmamıştı, ama Tam al’Thor ve Abell Cauthon ile konuşmuştu, öyle mi? Hikmetlerle de! Bir gün kendi yerine geçsin de Hikmetlerle nasıl kolay başa çıkılıyor görsün

isterdi. “O kadar çabuk gidemeyiz. Doğru düzgün bir maiyet hazırlamak zaman alır.”

Perrin’in gözleri kısıldı. “Biz mi? Sen gelmiyorsun! Böylesi çok!..” Öksürdü ve daha ılımlı bir sesle devam etti. “Birimiz burada kalırsa çok daha iyi olur. Lord giderse, leydi kalıp işlerle ilgilenmeli. Bu mantıklı geliyor. Her gün daha fazla mülteci geliyor. Çözülmesi gereken onca anlaşmazlık var. Sen de gelirsen, Trollocların buralarda olduğu zamanlardan da beter olur.”

Böylesine beceriksizce yapılmış bir laf değiştirmeyi fark etmeyeceğini nasıl düşünürdü? Çok tehlikeli olur demek üzereydi. Perrin’in onu tehlikeden uzak tutma teşebbüsleri nasıl aynı zamanda hem içini ısıtabilir, hem de öfkelendirebilirdi? “Sen nasıl düşünmüşsen öyle yaparız,” dedi ılımlı bir tavırla ve Perrin kuşkuyla gözlerini kırpıştırdı, sakalını kaşıdı, sonra başını salladı.

Şimdi en iyisinin ne olacağını görmesinin sağlanması gerekiyordu. En azından Faile’in gitmesini *yasaklamamıştı*. Bir kez topuklarını yere gömünce, Perrin’in fikrini değiştirmek, bir tahıl ambarını çıplak ellerle yerinden oynatmaktan farksız oluyordu, ama dikkat ederse inadı tutmadan idare edebilirdi Perrin’i. Genellikle.

Aniden kollarını onun boynuna doladı ve yüzünü onun geniş göğsüne dayadı. Delikanlının güçlü elleri hafifçe onun saçlarını okşadı; muhtemelen gidişi yüzünden Faile’in endişelendiğini düşünmüştü. Eh, bir açıdan öyleydi de. Ama onsuz gitmesine izin vermeye niyeti yoktu; Perrin henüz Saldaealı bir eşe sahip olmanın ne anlama geldiğini bilmiyordu. Rand al’Thor’dan uzaktayken çok iyi anlaşıyorlardı. Yenidendoğan Ejder’in neden şimdi Perrin’e ihtiyacı vardı, neden Perrin’in yüzlerce fersah öteden hissedeceği kadar güçlüydü bu ihtiyaç? Neden zaman bu kadar dardı? Neden? Perrin’in gömleği terli göğsüne yapışmıştı ve sıradışı sıcak Faile’in yüzünden daha fazla ter akmasına sebep oluyordu, ama Faile ürperdi.

Gawyn Trakand bir eli kılıcının kabzasında, adamlarının arasında dolaşır, ağaç kaplı tepedeki pozisyonlarını kontrol ederken avucunda küçük bir çakıltaşı hoplatıyordu. Yükselip alçalan, kahverengi otlarla kaplı arazinin üzerinde esen tozlu, kuru, sıcak bir rüzgâr sırtından sarkan sade, yeşil pelerini dalgalandırdı. Kuru otlar, dağınık ağaçlıklar ve solgun çalılardan başka görülecek hiçbir şey yoktu. İş burada savaşa gelirse, sahip olduğu adam sayısı ile kapsanamayacak kadar geniş bir cephe olacaktı.

Adamları kılıçlı beş piyadeden oluşan gruplara ayırmıştı ve okçuları tepede elli adım geriye yerleştirmişti. Elli adam daha kargılar ve atlarla zirvenin yakınındaki kampta bekliyordu ve nerede ihtiyaç duyulursa oraya gideceklerdi. Gawyn bugün gerekli olmayacaklarını umuyordu.

Başlangıçta daha az Delikanlı vardı, ama ünleri daha fazlasını getirmişti. Sayının artması işe yarayacaktı; ustalaşana kadar hiçbir yeni askerin Tar Valon'dan çıkmasına izin verilmiyordu. Savaş bugün, diğer günlere göre daha olası olduğundan değil, ama savaşın en beklenmedik zamanlarda çıktığını öğrenmişti. Bir erkeğe bir şeyi, örneğin bugün neler olacağını söylemek için ancak bir Aes Sedai son ana dek beklerdi.

"Her şey yolunda mı?" dedi, bir grup kılıçlı askerin yanında durarak. Sıcağa rağmen bazıları, göğüslerine Gawyn'in saldıran beyaz yabandomuzu simgesi işlenmiş yeşil pelerinlerini giymişlerdi.

Jisao Hamora aralarında en genç olanıydı, suratında hâlâ çocuksu bir sırıtış vardı, ama aynı zamanda yakasına küçük, gümüş kule işlenmişti; Beyaz Kule'deki savaşlarda eski olduğuna işaret eden bu simgeyi taşıyan beş kişiden biriydi. Yanıt veren de o oldu, "Her şey yolunda, Lordum."

Delikanlılar isimlerini hak ediyorlardı. Yirmisini aşalı birkaç sene olmuş Gawyn en yaşlıları arasındaydı. Herhangi bir orduda görev yapmış, herhangi bir lord ya da leydi için silah taşımış, hatta tüccar korumalığı yapmış hiç kimseyi aralarına almamayı kural edinmişlerdi. İlk Delikanlılar, dünyadaki en iyi kılıç ustaları, en iyi savaşçılar olan Muhafızlar tarafından eğitilmek üzere Kule'ye gitmiş olan oğlan çocukları ya da genç adamlardı ve artık Muhafızlar tarafından eğitilmeseler de, geleneğin en azından bu kısmını korumuşlardı. Gençlik engel değildi. Daha bir hafta önce, Benji Dalfor'un ayva tüyü sayılmayacak ilk bıyıklarını tıraş etmesini küçük bir törenle kutlamışlardı ve delikanlının yüzünde Kule'nin içindeki savaştan kalma bir yara izi vardı. Siuan Sanche'nin Amyrlin Makamı'ndan indirildiği günlerde Aes Sedailer Şifa işine bakamayacak kadar meşguldü. Delikanlılar eski öğretmenlerinin karşısına çıkmış, onları Kule koridorlarında alt etmiş olmasa, Siuan Sanche hâlâ Amyrlin olabilirdi.

"Bunun bir anlamı var mı, Lordum?" diye sordu Hal Moir. Jisao'dan iki yaş büyüktü ve gümüş kule simgesini taşımayan pek çok kişi gibi, o savaşa katılmamış olmaktan üzüntü duyuyordu. Öğrenecekti. "Aiellerden hiç iz yok."

"Öyle mi düşünüyorsun?" Gawyn hiçbir uyarı vermeden elindeki taşı bütün gücüyle, vurabileceği kadar yakındaki tek çalıya fırlattı. Cılız bir

şeydi o çalı. Kuru yaprakların hışırtısından başka ses duyulmadı, ama çalı, arkasında saklanan bir adam hassas bir yerlerinden vurulmuş gibi, gerektiğinden biraz daha fazla sallandı. Yeni adamlardan nidalar yükseldi; Jisao kılıcını gevşetti. “Bir Aiel, Hal, yerdeki, senin ayağının bile takılmayacağı bir kıvrıma saklanabilir.” Gawyn’in Aieller hakkında kitaplarda okuduklarından daha fazlasını bildiğinden değil, ama Beyaz Kule’nin kütüphanesinde bulduğu, Aiellerle savaşmış, neyden bahsettiğini bilir görünen adamların yazdığı her kitabı okumuştu. İnsanın kendini geleceğe hazırlaması gerekirdi ve dünyanın geleceğinde savaş var gibi görünüyordu. “Ama Işık izin verirse, bugün savaş olmayacak.”

“Lordum!” diye seslendi biri tepeden, nöbetçi kendisinin de gördüğü şeyi gördüğünde. Birkaç yüz adım batıdaki küçük bir ağaçlıktan üç kadın çıkmış, tepe yukarı tırmanıyordu. Batı; işte bu sürpriz olmuştu. Ama Aieller sürprizlerden hoşlanırdı.

Aiel kadınların erkeklerin yanında savaştığını okumuştu, ama bu kadınlar o koyu renk bol etekler ve beyaz bluzlar içinde asla savaşamazdı. Sıcağa rağmen, kollarına sarkıttıkları şallar taşıyorlardı. Diğer yandan, o ağaçlığa görülmeden nasıl gelmişlerdi? “Gözlerinizi açık tutun ve onlara dikmeyin,” dedi ve sonra Shaido Aiellerinin elçisi olan üç Bilge’yi ilgiyle izleyerek kendi emrini ihlal etti. Orada başka Aiel olamazdı.

Hiç de büyük bir silahlı erkek grubuna yaklaşmıyormuş gibi azametle yaklaştılar. Saçları uzundu, bellerine geliyordu –Gawyn Aiellerin saçlarını kısa kestiğini okumuştu– ve katlanmış eşarplarla arkada tutuluyordu. Altın, gümüş ve fildişinden o kadar çok bilezik, o kadar uzun kolyeler taşıyorlardı ki, ışıltı bir buçuk kilometre öteden ele vermeliydi kadınları.

Gururlu ifadeler ve dik sırtlarla yaklaşan üç kadın tek bir bakış fırlatmadan kılıçlı askerlerin yanından yürüyüp geçti ve tepeyi tırmandı. Önderleri, bol bluzunu göğüslerinin arasını gösterecek kadar açmış, sarı saçlı bir kadındı. Diğer ikisinin saçları grileşmiş, yüzleri kırışmıştı; ilk kadın diğerlerinin yarı yaşında olmalıydı.

“Şunu dansa kaldırmaya bir şey demezdim,” dedi Delikanlılardan biri hayranlıkla, kadınlar geçtikten sonra. Altın saçlı kadından en az on yaş küçüktü.

“Yerinde olsam yapmazdım bunu, Arwin,” dedi Gawyn kuru kuru. “Yanlış anlaşılabilir.” Aiellerin savaşa “dans” dediğini okumuştu. “Dahası, kadın karaciğerinden akşam yemeği yapar.” Kadının açık yeşil gözlerini görmüştü ve daha sert bakışlar gördüğünü hatırlamıyordu.

Bilgeleri, yarım düzine Aes Sedai’nin Muhafızları ile birlikte bekledikleri tepeye kadar izledi. Bütün Aes Sedailerin Muhafızı yoktu; iki tanesi Kızıl Ajah’tandı ve Kızıllar Muhafız bulundurmazdı. Kadınlar yüksek, beyaz çadırlardan birinde kaybolup, Muhafızlar çadırın çevresini aldığında, tepedeki denetim işine döndü.

Aiellerin gelişi duyulduğundan beri Delikanlılar tetikteydi ve bu Gawyn’i memnun etmemişti. Önceden tetikte olmalıydılar. Gümüş kule taşımayanların çoğu bile Tar Valon çevresinde savaş görmüştü. Beyazpelerinlerin Lord Yüzbaşısı Eamon Valda adamlarını batıya çekeli bir aydan fazla olmuştu, ama geride kalan bir avuç Beyazpelerin, Valda’nın topladığı haydutları ve zorbaları bir arada tutmaya çalışıyordu. Delikanlılar onları dağıtmıştı en azından. Gawyn Valda’yı da kaçırdıklarını düşünebilmeyi diledi –Kule kendi askerlerini çatışmalardan uzak tutmuştu kesinlikle, çünkü Beyazpelerinlerin orada olmasının tek sebebi Kule’ye ne kadar zarar verebileceklerini görmek olmuştu– ama Valda’nın kendi sebepleri olduğunu tahmin ediyordu. Büyük olasılıkla Pedron Niall’dan gelen emirlere itaat etmişti ve Gawyn o emirlerin ne olduğunu bilmek için çok şey vermeye razıydı. Işık, bilmemekten ne kadar nefret ediyordu! Karanlıkta el yordamı ile ilerlemek gibiydi.

İtiraf etmeliydi, asıl gerçek sinirlerinin bozulmuş olmasıydı. Yalnızca Aiellerle, bu sabah yapılacak görüşmeden haberi olmamasına sinirlenmiyordu. Aes Sedailerin başındaki, Gri Ajah’tan Coiren Sedai tarafından bir kenara çekilene kadar nereye gideceklerini de öğrenememişti. Elaida, Caemlyn’de annesinin danışmanlığını yaparken de ağzı sıkı, azametli bir kadındı; Amyrlin Makamı’na getirildiğinden beri, eski Elaida’nın açık ve sıcakkanlı görünmesine sebep oluyordu. Gawyn’i bu eşlikçi grubunu hazırlamaya zorlamasının bir sebebi de, delikanlıyı Tar Valon’dan uzaklaştırmaktı kuşkusuz.

Savaşta Delikanlılar Elaida’nın tarafını tutmuştu –Salon eski Amyrlin’in Asa ve Etolü’nü almıştı ve kadını kurtarma teşebbüsü açık seçik bir kanun ihlali idi– ama Siuan Sanche’ye yöneltilen suçlamalar okunmadan uzun zaman önce Gawyn tüm Aes Sedailer hakkında kuşku beslemeye başlamıştı zaten. İpleri çektikleri ve tahtları oynattıkları öyle sık söylenen bir şeydi, ki hiç kulak asmamıştı bunlara, ama sonra o iplerin nasıl çekildiğini görmüştü. En azından etkilerini görmüştü ve kız kardeşi Elayne iplerin ucunda dans edenlerden biriydi, dans ederek Gawyn’in gözünün önünden kaybolup gitmişti, ölüp gitmiş bile olabilirdi. O ve bir diğeri. Siuan’ı hapiste tutmak

için savaşmıştı Gawyn, sonra fikir değiştirmiş, kadının kaçmasına izin vermişti. Elaida bunu öğrenecek olursa, annesinin tacı bile kurtaramazdı delikanlıyı.

Buna rağmen Gawyn kalmayı seçmişti, çünkü annesi hep Kule'yi desteklerdi, çünkü kız kardeşi Aes Sedai olmak istiyordu. Ve çünkü bir kadın daha Aes Sedai olmak istiyordu. Egwene, al'Vere. Onu düşünmeye bile hakkı yoktu, ama Kule'yi terk etmek onu terk etmek olacaktı. Böylesine uyduruk bir sebepten, bu kaderi seçmişti. Ama sebeplerin uyduruk olduğunu bilmek, gerçekleri değiştirmiyordu.

Rüzgârın süpürdüğü kuru otlara dik dik bakarak bir pozisyondan bir sonrakine yürüdü. İşte buradaydı, Aiellerin, Shaido Bilgeleri Coiren ve diğerleri ile her neyi konuşmaya gelmişlerse, onlara rağmen ya da onlar yüzünden saldırmayacağını umut ediyordu. Orada, Aes Sedai yardımına rağmen askerlerini alt edecek kadar Aiel olabileceğini tahmin ediyordu. Cairhien'e gidiyordu ve bu konuda ne hissettiğinden emin değildi. Coiren görevini gizli tutmaya yemin ettirmişti ve bundan sonra bile bir şeyler söylemeye korkar görünmüştü. Korkuyor olabilirdi de. Bir Aes Sedai'nin ne dediğini dikkatle düşünmek her zaman en iyisiydi –yalan söyleyemezlerdi, ama gerçeği epey çarpıtabilirlerdi– ama buna rağmen, gizli anlam bulamamıştı. Altı Aes Sedai, Yenidendoğan Ejder'den, onlarla ve şeref kıtası olarak Andor Kraliçesi'nin oğlunun komutası altındaki Delikanlılar ile birlikte Kule'ye gelmesini isteyecekti. Bunun ancak bir sebebi olabilirdi, Coiren'i öyle şok etmiş olmalıydı ki, kadın yalnızca ima etmişti. Gawyn'i de şok etmişti. Elaida tüm dünyaya, Beyaz Kule'nin Yenidendoğan Ejder'i desteklediğini ilan etmeyi düşünüyordu.

Neredeyse inanılmazdı. Elaida Amyrlin olmadan önce Kızıl'dı. Kızıllar yönlendirebilen erkekleri düşünmekten bile nefret ederlerdi, genel olarak erkekler hakkında da pek iyi düşünceler beslemezlerdi. Ama bir zamanlar alt edilmez görülen Tear Taşı'nın düşmesi ve böylece kehanetin gerçekleşmesi, Rand al'Thor'un Yenidendoğan Ejder olduğunu gösteriyordu ve Elaida bile Son Savaş'ın yaklaşmakta olduğunu söylüyordu. Gawyn, Caemlyn'de Kraliyet Sarayı'nın bahçesine düşen korkmuş çiftçi çocuk ile Erinin Nehri'nden yukarı, Tar Valon'a gelen söylentilerdeki adamı uzlaştırmakta güçlük çekiyordu. Adamın Tearlı Yüksek Lordlar astırdığı ve Aiellerin Taş'ı yağmalamasına izin verdiği söyleniyordu. Aielleri, Cairhien'i kasıp kavurmak üzere, Kırılış'tan bu yana ikinci kez Dünyanın Omurgası'ndan aşırıp getirdiği kesindi. Belki de delilik

yüzündendi. Gawyn Rand al’Thor’dan hoşlanmıştı; adamın böyle çıkmasına üzülüyordu.

Jisao’nun grubuna geldiğinde, batıdan birisi daha geliyordu: Sarkık kenarlı bir şapka takmış, bir yük katırı çeken bir çerçi. Doğrudan tepeye geliyordu; onları görmüştü.

Jisao kıpırdandı, sonra Gawyn koluna dokununca yine taş kesildi. Gawyn genç adamın ne düşündüğünü biliyordu, ama Aieller bu adamı öldürmeye karar verirse, onların yapabileceği hiçbir şey yoktu. Coiren, konuştuğu insanlarla savaş başlatırsa Gawyn’den hiç memnun kalmazdı.

Çerçi kararsızca, sallana sallana, biraz önce Gawyn’in taş attığı çalının yanından geçip yaklaştı. Adam şapkasını çıkarırken katır amaçsızca kahverengi otları kemirmeye başladı. Çerçi herkesi içine alan bir eğilme ile selam verdi ve pis bir mendille ihtiyarlamaya yüz tutmuş yüzünü silmeye başladı. “Işık üzerinizde parlasın, efendilerim. Bu zorlu zamanlarda yolculuk etmeye hazırlanmışsınız, ama ihtiyaç duyduğunuz ufak tefek bir şey varsa, ihtiyar Mil Tesen’in çantalarında vardır. On beş kilometre dahilinde daha iyi fiyat bulamazsınız, efendilerim.”

Gawyn on beş kilometre dahilinde tek bir çiftlik dahi bulabileceklerinden kuşkuluydu. “Gerçekten de zorlu zamanlar, Tesen Efendi. Aiellerden korkmuyor musun?”

“Aieller mi, Lordum? Onların hepsi Cairhien’de. İhtiyar Mil Aiellerin kokusunu alır. Aslında, keşke burada birkaç tane olsaydı. Aiellerle iyi iş yapılır. Bir sürü altınları var. Cairhien’den. Ve çerçileri rahatsız etmezler. Bunu herkes bilir.”

Gawyn, Aiellerle iyi iş yapılıyorsa adamın neden güneye gitmediğini sormadı. “Dünyadan ne haberler var, Tesen Efendi? Biz kuzeydeniz ve güneyden, bizim henüz duymadığımız haberler verebilirsin.”

“Ah, güneyde büyük olaylar oluyor, Lordum. Cairhien’i duydunuz mu? Kendine Yenidendoğan Ejder diyen adamı falan?” Gawyn başını salladı ve adam devam etti. “Eh, şimdi Andor’u aldı. En azından çoğunu. Kraliçeleri öldü. Bazıları adamın tüm dünyayı ele geçireceğini...” Adam boğuk bir ciyaklama ile susunca, Gawyn adamın yakasına yapışmış olduğunu fark etti.

“Kraliçe Morgase öldü mü? Konuş, adam! Çabuk!”

Tesen yardım arayarak gözlerini yuvarladı, ama çabuk çabuk konuşmayı da ihmal etmedi. “Öyle diyorlar, Lordum. İhtiyar Mil bilmiyor, ama öyle

olduğunu sanıyor. Herkes söylüyor, Lordum. Herkes bu Ejder'in yaptığını söylüyor. Lordum? İhtiyar Mil'in boynu, Lordum! Lordum!"

Gawyn yanmış gibi hızla çekti ellerini. İçten içe yandığını hissediyordu. Ellerinde bir başka boynun olmasını istiyordu. "Kız-Veliaht." Sesi çok uzaklardan geliyor gibiydi. "Kız-Veliaht Elayne'den haber var mı?"

Tesen Gawyn'in elinden kurtulur kurtulmaz uzun bir adım geriledi. "İhtiyar Mil'in bildiği kadarıyla yok, Lordum. Bazıları onun da öldüğünü söylüyor. Bazıları Ejder'in öldürdüğünü söylüyor, ama ihtiyar Mil kesin olarak bilmiyor."

Gawyn ağır ağır başını salladı. Düşünceler bir kuyunun dibinden süzülüp gelir gibiydi. *Onunkinden önce benim kanım; onunkinden önce benim hayatım.* "Teşekkür ederim, Tesen Efendi. Ben..." *Onunkinden önce benim kanım...* Ancak Elayne'in beşiğine bakabilecek boydayken bu yemini etmişti. "Ticaretini gidip... Adamlarımdan bazıları..." Anlamını Gareth Bryne'ın açıklaması gerekmişti, ama daha o zamandan, hayatta başka her konuda başarısız olsa bile bu yemine sadık kalması gerektiğini biliyordu. Jisao ve diğerleri endişeyle onu izliyordu. "Çerçiyle ilgilenin," dedi Jisao'ya kabaca ve sırtını döndü.

Annesi ölmüştü, Elayne ölmüştü. Yalnızca bir söylentiydi, ama herkesin diline düşen söylentilerin doğru çıktığı olmuştu. Ne yaptığını düşünmeden, Aes Sedai kampına kalan yarım düzine adımı tırmandı. Elleri acıyordu. Kılıç kabzasını kavramaktan kasılmış olduklarını anlamak için bakması gerekti ve salıvermek için kendini zorlaması gerekti. Coiren ve diğerleri Rand al'Thor'u Tar Valon'a getirmeyi düşünüyordu, ama annesi ölmüşse... Elayne. Ölmüşlerse, Gawyn bakacaktı bakalım, Yenidendoğan Ejder yüreğinde bir kılıçla yaşayabiliyor muydu?

Katerine Alruddin kızıl saçaklı şalını düzelterek çadırdaki diğer kadınlarla birlikte yastığından kalktı. Tombul ve azametli Coiren etkileyici bir sesle, "Anlaştığımız gibi olacak," dediği zaman neredeyse burnunu çekecekti. Bu toplantı vahşilerle yapılıyordu, Kule ile bir hükümdar arasında yapılan bir anlaşmanın sonu değildi.

Aiel kadınlar tepki vermediler, yüzleri ilk geldikleri zamanki kadar ifadesiz kaldı. Bu şaşırtıcıydı; değil yarım düzine, iki üç Aes Sedai ile karşı karşıya geldiklerinde krallar ve kraliçeler bile en gizli duygularını açığa vururlardı; bu kaba vahşiler gözle görülür bir biçimde titriyor olmalıydılar. Belki de, hemen hemen hiç tepki vermediler, demek daha doğru olurdu.

Önderleri –adı Sevanna idi ve ardından “boylar” ve “Shaido Aielleri” ve “bilge” ile ilgili bazı saçmalıklar gelmişti– konuştu, “Yüzünü görürsem anlaşmış sayılırız.” Kadının somurtkan bir ağzı vardı ve bluzunu erkeklerin dikkatini çekecek bir biçimde açmıştı; Aiellerin önder olarak onun gibi birini seçmiş olması ne kadar bayağı olduklarını gösteriyordu. “Onu görmek istiyorum, alt edildiği zaman onun da beni görmesini istiyorum. Ancak bu şekilde Kuleniz Shaidolarla müttefik sayılır.”

Kadının sesindeki heves Katerine’in gülümsemesini bastırmasına sebep oldu. Bilge? Bu Sevanna tam bir aptaldı. Beyaz Kule’nin müttefiki olmazdı; Kule’nin amaçlarına gönüllü olarak hizmet edenler ve gönülsüz olarak hizmet edenler olurdu, o kadar.

Coiren’in ağzının kenarlarının hafifçe gerilmesi kadının sinirlendiğini gösteriyordu. Gri Aes Sedai iyi bir arabulucuydu, ama işlerin özenle yürütülmesinden, her ayağın tam olarak planlandığı yere konmasından hoşlanırdı. “Kuşkusuz, hizmetiniz istediğiniz şeyi hak ediyor.”

Gri saçlı Aiellerden biri –Tarva ya da öyle bir şey– gözlerini kıstı, ama Sevanna yalnızca Coiren’in duymasını istediği şeyi işiterek başını salladı.

Coiren Aiel kadınlara tepenin eteklerine kadar eşlik etmek üzere yola çıktı. Yeşillerden Erian, Kahverengilerden Nesune ve beş Muhafız da peşine takıldı. Katerine izlemek için ağaçlığın kıyısına kadar gitti. İlk geldiklerinde Aiellerin, ricacıların yapması gerektiği gibi yalnız başlarına yaklaşmasına izin verilmişti, ama giderken, gerçekten dost ve müttefik olduklarına inanmaları için gereken tüm şeref verilmişti. Katerine kadınların bu incelikleri fark edecek kadar uygar olup olmadığını merak etti.

Gawyn orada, bir taşa oturmuş, otlaklara bakıyordu. Onun ve diğer çocukların yalnızca Tar Valon’dan uzak dursunlar diye gönderildiklerini bilse o genç adam ne düşünürdü? Ne Elaida ne de Salon, tasma kabul etmeyen genç bir kurt sürüsü gibi ortalarda dolanmalarından hoşlanıyordu. Belki sorunu yok etmek için Shaidolardan faydalanılabilirdi. Elaida bu kadarını ima etmişti. Böylece delikanlının ölümü, annesi tarafından Kule aleyhine kullanılmazdı.

“Genç adama bu kadar çok bakacaksan, Katerine, Yeşil olman gerektiğini düşünmeye başlayacağım.”

Katerine öfke kıvılcımını ezip söndürdü ve başını saygıyla eğdi. “Yalnızca ne düşündüğünü merak ediyordum, Galina Sedai.”

Böylesine ortalık bir yerde gösterilmesi gereken saygı buydu, hatta belki biraz fazlasıydı. Galina Casban en fazla kırk yaşında gösteriyordu,

ama Katerine’in gerçek yaşının en az iki katı kadar vardı ve yuvarlak yüzlü kadın on sekiz senedir Kızıl Ajah’ın önderliğini yapıyordu. Ajah dışında bilinmeyen bir gerçekti bu, elbette; bu tür şeyler yalnızca Ajah içinde bilinirdi. Kule Salonu’ndaki Kızıl Temsilcilerden bile değildi. Galina bir Kızıl Aes Sedai’nin Rand al’Thor’un şüphesini çekeceğine işaret etmese, Elaida grubun önderliğine o kendini pek beğenen Coiren yerine Galina’yı seçerdi. Amyrlin Makamı’nın her Ajah’tan ve hiçbirinden olması, eski sadakatlerinden vazgeçmesi beklenirdi, ama Elaida herhangi birine saygı gösterecekse –ki bu tartışılırdı– Galina’ya gösterirdi.

“Coiren’in düşündüğü gibi, gönüllü olarak gelir mi?” diye sordu Katerine.

“Belki,” dedi Galina kuru kuru. “Bu heyetin ona bahşettiği onur, bir kralın tahtını sırtında taşıyarak Tar Valon’a gelmesine yetmeli.”

Katerine başını sallamaya zahmet etmedi. “Sevanna denen kadın fırsat bulursa öldürür onu.”

“O zaman fırsat bulmamalı.” Galina’nın sesi soğuk, dolgun dudakları gergindi. “Amyrlin Makamı planlarının bozulduğunu duyunca memnun olmaz. Sen ve ben ölene dek karanlıkta günlerce çığlık atarız.”

Katerine bir dürtü ile şalını omuzlarına çekti ve ürperdi. Havada toz vardı; hafif pelerinini çıkaracaktı. Elaida’nın öfkesi korkunç olurdu, ama onları öldüren Elaida’nın öfkesi olmazdı. Katerine on yedi senedir Aes Sedai’ydi, ama Tar Valon’dan ayrıldığı sabaha dek Galina ile paylaştığı, Ajahları dışında bir şey daha olduğunu öğrenememişti. On iki senedir Kara Ajah’ın üyesiydi. Galina daha uzun süredir Kara Ajah’tandı. Kara Aes Sedailer gereklilikten kendilerini birbirlerinden bile gizliyorlardı. Nadiren toplanıyor, o zaman da yüzlerini örtüyor, seslerini değiştiriyorlardı. Galina’dan önce, Katerine yalnızca üç kişiyi tanıyordu. Emirler yastığının üzerine ya da pelerininin cebine bırakılıyordu ve kendi elinden başka bir el kâğıda dokunacak olursa kaybolacak bir mürekkeple yazılıyordu. Onun da mesaj bırakacak gizli bir yeri vardı ve o mesajları kimin almaya geldiğini görmeye çalışmamak konusunda sert emirler almıştı. Katerine asla itaatsizlik etmemişti. Bir gün arkadan gelenlerin arasında da Kara Aes Sedailer olabilirdi, ama bilmesinin imkânı yoktu.

“Neden?” diye sordu. Yenidendoğan Ejder’i koruma emirleri, Elaida’nın kendi elinden çıkmış olsa da, mantıklı gelmiyordu.

“Soru sormadan itaat etmeye yemin etmiş biri için, soru sormak tehlikeli olabilir.”

Katerine yine ürperdi ve diz kıracakken son anda engelledi kendini. “Peki, Galina Sedai.” Ama merak etmekten kendini alamıyordu. Neden?

“Ne saygı, ne şeref gösteriyorlar,” diye hırladı Therava. “Kampa dişsiz köpekler gibi girmemize izin veriyorlar, sonra hırsızlık ettiğinden şüphelenilen kişiler gibi koruma altında gönderiyorlar.”

Sevanna dönüp bakmadı. Ağaçlıkların güvenliğine dönene kadar bakmayacaktı. Aes Sedailer sinirlilik işareti görmek için izliyor olabilirdi. “Kabul ettiler, Therava,” dedi. “Şimdilik bu yeterli.” Şimdilik. Bir gün Shaidolar bu toprakları yağmalayacaktı. Ve buna Beyaz Kule de dahildi.

“Bütün bunlar kötü planlanmış,” dedi üçüncü kadın gergin bir sesle. “Bilgeler Aes Sedailerden kaçınır; bu hep böyle olmuştur. Belki senin için yeterliydi Sevanna –Couladin’in ve Suladric’in dulu olarak, yeni bir erkeği Rhuidean’a gönderene dek klan şefi yerine konuşuyorsun– ama kalanımız buna katılmamalıydı.”

Sevanna yürümeye devam etmek için kendini zorladı. Desaine Sevanna’nın Bilge seçilmesi aleyhine konuşmuştu, çıraklık yapmadığını, Rhuidean’ı ziyaret etmediğini yüksek sesle söylemiş, klan şefi yerine konuşurken aynı zamanda Bilge sayılamayacağını eklemişti. Dahası, yalnızca bir değil iki ölü şefin dulu olarak, belki de kötü şans getiriyordu. Neyse ki, Shaido Bilgelerinin çoğu Desaine’i değil, Sevanna’yı dinlemişti. Desaine’in, güvenle icabına bakılamayacak kadar çok dinleyicisinin olması talihsizlikti. Bilgelerin şiddetten uzak olması gerekirdi –Cairhien’deki hainlerden bazıları serbestçe Shaidoların arasında dolaşabiliyordu– ama Sevanna bir yolunu bulacaktı.

Desaine’in şüpheleri Therava’ya da bulaşmış gibi, o da yarı kendi kendine mırıldanmaya başladı. “Asıl kötü olan Aes Sedailere karşı çıkmak. Kırılış’tan önce onlara hizmet ettik ve onları hayal kırıklığına uğrattık; Üç Kat Topraklar’a gönderilmemizin sebebi bu. Onları yine hayal kırıklığına uğratırsak, yok oluruz.”

Herkes buna inanıyordu; eski hikâyelerin, geleneklerin bir parçasıydı bu. Sevanna o kadar emin değildi. Bu Aes Sedailer ona zayıf ve aptal gibi gelmişti. Gerçek Aiellerin, Shaidoların onları binlerce kişi ile boğabileceği topraklarda, birkaç yüz adam eşliğinde yolculuk ediyorlardı. “Yeni bir gün geldi,” dedi keskin bir sesle, Bilgelere verdiği söylevlerden birini tekrarlayarak. “Artık Üç Kat Topraklar’a bağlı değiliz. Eskiden olanın artık değiştiğini her göz görebilir. Ya değişeceğiz ya da hiç var olmamışız gibi

yok olacağız.” Onlara ne kadar değişiklik düşündüğünü asla söylememişti, elbette. Sevanna’nın istediği olursa, Shaido Bilgeleri Rhuidean’a bir erkek gönderemeyeceklerdi.

“Yeni gün ya da eski gün,” diye homurdandı Desaine, “Aes Sedailerin elinden almayı başarabilirsek Rand al’Thor’la ne yapacağız? Onlar daha adamı kuzeye getirirlerken kaburgalarının arasına bir hançer saplamak çok daha iyi ve kolay.”

Sevanna yanıt vermedi. Ne yanıt verebileceğini bilmiyordu. Henüz değil. Tek bildiği, sözde *Car’a’carn*’ı, tüm Aiellerin şeflerinin şefini vahşi bir köpek gibi çadırının önüne bağlamayı başarırsa, bu toprakların sahibinin gerçekten Shaidolar olacağı idi. Ve Sevanna’nın olacaktı o topraklar. Bunu, daha o tuhaf ıslaktopraklı adam Sevanna’yı bu insanların Kardeşkatili’nin Hançeri dediği dağlarda bulmadan önce biliyordu. Adam ona sert taştan küçük bir küp vermişti. Küpün üzerine tuhaf desenler oyulmuştu. Adam, al’Thor’u ele geçirdiklerinde, yönlendirebilen Bilgelerden birinin yardımını alarak, taşla ne yapacağını anlatmıştı ona. Sevanna taşı kesesinde taşıyordu; onunla ne yapacağına karar vermemişti, ama şimdiye kadar taştan ya da adamdan kimseye bahsetmemişti. Başını kaldırarak, güz göğü ve yakıcı güneş altında yürümeye devam etti.

Ağaç olsa saray bahçesi serin de olabilirdi, ama buradaki en yüksek şeyler, koşan at, ayı, gösteri yapan akrobat gibi şekillerle budanmış çalılardı. Gömlekli bahçıvanlar kavurucu akşam güneşi altında, kova kova su taşıyarak yaratımlarını kurtarmaya çalışıyorlardı. Çiçeklerden vazgeçmişlerdi artık, desenli tarhları temizlemişlerdi ve onların yerine serdikleri çimler de kurumaya yüz tutmuştu.

“Bu kadar sıcak olması yazık,” dedi Ailron. Dantel kenarlı sarı ipek ceketinin kol yeninden dantel mendilini çıkardı, narince yüzünü sildi, sonra bir kenara attı. Kırmızı ve altın rengi üniforma içindeki bir uşak hemen mendili çakıltaşı döşeli yürüyüş yolundan kaptı ve çekildi; bir başka üniformalı adam Kral’ın eline, kol yenine tıkılmak üzere yeni bir mendil verdi. Ailron bu hareketi görmemiş, hatta fark etmemiş gibi yaptı, elbette. “Bu adamlar bahara karşı her şeyi hayatta tutmayı başarırlardı normalde, ama bu kış bazılarını kaybedebilirim. Kış gelecekmiş gibi görünmüyor. Soğuğa kuraklıktan daha iyi dayanıyorlar. Sizce de çok güzel değiller mi, hayatım?”

Işığın Kutsanmışı, Amadicia Kralı ve Savunucusu, Güney Kapısının Koruyucusu Ailron söyledikleri kadar yakışıklı değildi, ama Morgase seneler önce, ilk tanıştıklarında, o söylentilerin kaynağının adamın kendisi olabileceğini tahmin etmişti zaten. Ailron'un siyah saçları gür ve dalgalıydı –ve önlerde dökülmekteydi. Burnu fazla uzun, kulakları fazla iriydi. Tüm yüzünde, belirsiz bir yumuşaklık vardı. Bir gün soracaktı, neye açılan Güney Kapı?

Oymalı fildişi yelpazesini sallayarak bahçıvanların... eserlerinden birini süzdü. Ümitsizce dev yılanlarla güreşen üç dev, çıplak kadına benziyordu. "Olağanüstüler," dedi. Dilenci olarak gelmişse, ne gerekiyorsa onu söylemeliydi insan.

"Evet. Öyleler, değil mi? Ah, devlet işleri beni çağırıyor, anlaşılan. Önemli meseleler, korkarım." Artık orada olmayan çiçekler kadar rengârenk giyinmiş bir düzine adam yürüyüş yolunun sonundaki kısa, mermer merdivende belirmiş, hiçbir şeyi taşımayan bir düzine yivli sütunun önünde bekliyordu. "Akşam görüşürüz, hayatım. Korkunç sorunlarından ve benim ne yapabileceğimden o zaman konuşuruz."

Kadının elini tutarak öpecekmiş gibi eğildi ve kadın hafifçe diz kırarak uygun sözleri söyledi ve sonra adam, onu her yerde takip eden hizmetkâr ordusu eşliğinde çekip gitti. Geride yalnızca bir hizmetkâr kalmıştı.

Adam gittikten sonra Morgase yelpazesini, adamın yanında yapabileceğinden daha kuvvetle salladı –adam sıcaktan hiç etkilenmiyor gibi yapmıştı, ama ter yüzünden akıyordu– ve kendi dairesine döndü. Kral'ın hoşgörüsü sayesinde kaldığı bir daire, tıpkı üzerindeki açık mavi elbisenin de bir armağan olması gibi. Sıcağa rağmen yüksek yakada ısrar etmişti Morgase; açık yakalar konusunda bazı kesin fikirleri vardı.

Kalan tek hizmetkâr kısa bir mesafeden onu takip etti. Bir de Tallanvor vardı, elbette, hemen peşinden geliyor, buraya gelirken üzerinde olan kaba yeşil ceketi giymekte ısrar ediyor, Amador'dan üç kilometre uzaktaki Seranda Sarayı'nda her an saldırı beklermiş gibi kılıcını kalçasında taşıyordu. Morgase uzun boylu genç adamı görmezden gelmeye çalıştı, ama adam her zamanki gibi görmezden gelinmeyi reddetti.

"Ghealdan'a gitmeliydik, Morgase. Jehannah'a."

Bazı şeylerin fazla ileri gitmesine izin vermişti. Eteklerini hışırdatarak hızla dönüp adamla yüzleşti. Gözleri alev alev yanıyordu. "Yolculuk sırasında bazı konuların gizli kalması gerekliydi, ama artık çevremizdekiler

kim olduğumu biliyor. Bunu sen de hatırlayacaksın ve Kraliçe'ye gereken saygıyı göstereceksin. Diz çök!"

Şok içinde, adamın yerinden kıpırdamadığını gördü. "Kraliçem misin, Morgase?" En azından, hizmetkâr kulak misafiri olup herkese yaymasın diye sesini alçaltmıştı, ama gözleri... Oradaki çıplak arzu ve öfke karşısında neredeyse gerileyecekti Morgase. "Seni ölümün bu yanında terk etmem, Morgase, ama Andor'u Gaebril'e terk ederken sen çok şeyi geride bıraktın. Bıraktıklarını yeniden bulduğunda, ayaklarının dibinde diz çökerim ve dilersen kellemi uçurabilirsin, ama o zamana dek... Ghealdan'a gitmeliydik."

Genç aptal, Andor'daki hiçbir Ev'in Morgase'i desteklemeyeceğini anladığında bile onu savunmak için ölmeye razıydı ve Morgase tek seçeneğinin yabancı yardım aramak olduğuna karar verdiğinden beri geçen her gün, her hafta daha da küstah ve dikbaşlı oluyordu. Ailron'dan Tallanvor'un kellesini isteyebilirdi ve hiçbir soru sorulmadan istediği yapılırdı da. Ama soruların sorulmaması, düşünülmediği anlamına gelmezdi. Morgase burada gerçekten de dilenciydi ve kesinlikle gerekmediği sürece iyilik istemezdi. Dahası, Tallanvor olmasa burada olamazdı. Lord Gaebril'in tutsağı olurdu... tutsaktan da beter olurdu. Tallanvor'un kellesini kaybetmemesinin yegâne sebepleri bunlardı.

Dairesine giden süslü, oymalı kapıları kişisel ordusu koruyordu. Pembe yanaklı, gri saçlarını kelleşen bir noktayı örtme çabasıyla arkaya taramış adam Basel Gill idi. Adamın üzerine çelik diskler dikilmiş deri yeleği göbek çevresinde gerilmişti ve Morgase'i takip etmek üzere beline takana kadar, yirmi sene boyunca kılıcına dokunmamıştı. Lamgwin iri yarı ve zorlu bir adamdı, ama ağır göz kapakları yüzünden yarı uykuda gibi görünüyordu. O da kılıç taşıyordu, ama yüzündeki yara izleri, birden fazla kez kırılmış burnu, yumruklarını ya da sopa kullanmaya daha alışık olduğunu gösteriyordu. Tallanvor'a ek olarak bir hancı ve bir sokak kabadayısı; Andor'u ve tahtını Gaebril'den geri almak için sahip olduğu tüm ordu buydu işte.

İkili beceriksizce eğildi, ama Morgase yanlarından geçti ve kapıyı çarparak Tallanvor'un yüzüne kapattı. "Dünya," diye bildirdi hırlayarak, "erkekler olmasa çok daha iyi bir yer olurdu."

"Kesinlikle daha boş bir yer olurdu," dedi Morgase'in ihtiyar dadısı, kadife perdeli bekleme odası penceresinin yanındaki sandalyesinden. Başını nakış çemberine eğmiş olan Lini'nin gri topuzu havada sallandı. Saz kadar

ince olan kadın göründüğü kadar kırılgan değildi. “Herhalde Ailron bugün daha açık konuşmadı, değil mi? Yoksa Tallanvor mu, çocuğum? Erkeklere sinirlenmemeyi öğrenmelisin. Sinirlenince yüzün pençe pençe kızarıyor.” Lini, Morgase’in kızına da dadılık etmiş olmasına rağmen, Morgase’in çocuk odasından çıktığını kabullenmeyi hâlâ reddediyordu.

“Ailron bir harikaydı,” dedi Morgase dikkatle. Odadaki, dizlerinin üzerine çökmüş, bir sandıktan katlanmış yatak çarşafları çıkarmakta olan üçüncü kadın yüksek sesle burnunu çekti ve Morgase dik dik ona bakmamak için çaba gösterdi. Breane, Lamgwin’in... arkadaşı idi. Kısa boylu, güneşle bronzlaşmış kadın adam nereye giderse takip ediyordu, ama aslında Cairhienliydi ve Morgase’i kraliçesi saymadığını açıkça belli ediyordu. “Bir iki gün daha,” diye devam etti Morgase, “sonra ondan bir söz alırım, sanırım. Bugün, Caemlyn’i geri almak için dışarıdan asker götürmeye ihtiyacımız olacağını kabullendi sonunda. Gaebril Caemlyn’den çıkarılınca, asiller yine sürü sürü bana gelecektir.” Geleceklerini umuyordu; Amadicia’ya gelmişti, çünkü Gaebril’in onu kör etmesine izin vermiş, onun emri üzerine Evler arasındaki en eski dostlarına kötü davranmıştı.

“‘Ağır bir at her zaman yolun sonunu görmez,’” dedi Lini, başını nakışından kaldırmadan. Eski deyimleri severdi, Morgase o deyimlerden bazılarını oracıkta uydurduğundan kuşkulanıyordu.

“Bu at görecek,” diye ısrar etti Morgase. Tallanvor Ghealdian konusunda yanılıyordu; Ailron’a bakılırsa, hizmetkârların hakkında fısıldaştığı, Ejder’in yeniden doğuşunu vaaz eden bu Haberci yüzünden o ülke anarşinin eşiğindeydi. “Biraz punç isterdim, Breane.” Kadın bakmakla yetindi. “Lütfen,” diye ekleyince, odunsu bir surat asma ile içkiyi doldurmaya koyuldu.

Şarap-meyve suyu karışımı buzla soğutulmuştu ve bu sıcakta insanı tazeliyordu; gümüş kadehi alnına dayamak iyi geldi Morgase’e. Ailron Puslu Dağlar’dan kar ve buz getirtiyordu, ama saraya yetecek kadarını sağlamak için durmaksızın, araba araba taşımak gerekiyordu.

Lini de bir kadeh aldı. “Tallanvor ile ilgili olarak,” diye başladı bir yudum aldıktan sonra.

“Bırak artık, Lini!” diye terslendi Morgase.

“Senden gençse ne olmuş,” dedi Breane. Kendine de bir kadeh doldurmuştu. Bu kadının yüzsüzlüğü! Cairhien’deyken ne olursa olsun, burada hizmetkâr olması gerekiyordu. “Onu istiyorsan al senin olsun. Lamgwin sana yemin ettiğini söylüyor ve ben de sana nasıl baktığını

gördüm.” Buğulu bir sesle kahkaha attı. “Reddetmeyecektir.” Cairhienliler iğrençti, ama en azından çoğu ahlaksızca âdetlerini gerektiği gibi gizli tutuyordu.

Morgase kadına odadan çıkmasını emredecekken kapı çalındı. Yanıt beklemeden, beyaz saçlı, tamamen kemik ve kastan oluşmuş gibi görünen bir adam içeri girdi. Adamın göğsüne alev alev, altın rengi bir güneş işlenmişti. Morgase, sağlam bir anlaşmaya Ailron’un mührünü vurmasını sağlayana dek Beyazpelerinlerden kaçınmayı ummuştu. Şarabın soğukluğu aniden kemiklerine aktı. Tallanvor ve diğerleri neredeydi ki bu adam doğrudan yürüyüp içeri girebiliyordu?

Adam çok hafifçe eğilirken kara gözleri Morgase’e gitti. Yüzü yaşlıydı, derisi gergindi, ama bu adam ancak bir çekiç kadar kırılgan olabilirdi. “Andorlu Morgase mi?” dedi kararlı, gür bir sesle. “Adım Pedron Niall.” Herhangi bir Beyazpelerin de değil; bizzat Işığın Evlatları’nın Lord Kumandanı. “Korkma. Seni tutuklamaya gelmedim.”

Morgase dimdik durdu. “Beni tutuklamak mı? Hangi suçla? Ben yönlendiremiyorum.” Sözcükler ağzından çıkar çıkmaz, kızgınlıkla cıklayacak oldu. Yönlendirmeden bahsetmemesi gerekiyordu; savunmaya geçmiş olması ne kadar şaşkın olduğunu belli etmişti. Söylediği şey doğruydu. Gerçek Kaynak’ı sezme teşebbüslerinin ellide birinde başarılı oluyordu ve o zamanlarda da, kendini *saidar*’a açma teşebbüslerinin yirmide birinde küçük bir sızıntı yakalayabiliyordu ancak. Verin adlı bir Kahverengi Aes Sedai, o minik yeteneği güvenle idare edebilmeyi öğrendikten sonra, artık Kule’nin onu tutmasına gerek olmadığını söylemişti. Ama Kule yine de tutmuştu onu, elbette. Yine de, Amadicia’da bu kadar yönlendirmek bile yasaktı ve cezası ölümdü. Elindeki, Ailron’u büyülemiş görünen Büyük Yılan yüzüğü şimdi o kadar sıcak geliyordu ki parlamamasına şaşıyordu.

“Kule eğitimli,” diye mırıldandı Niall. “Bu da yasak. Ama dediğim gibi, tutuklamaya değil, yardım etmeye geldim. Kadınlarını gönder de konuşalım.” Evindeymiş gibi davranarak yüksek, döşemeli bir sandalyeye yerleşti ve pelerinini sandalyenin sırtına attı. “Gitmeden, şu punçtan biraz alırım.” Morgase hoşnutsuzluk içinde, Breane’in hemen adama bir kadeh götürdüğünü gördü. Kadın gözlerini yere dikmişti ve yüzü tahta kadar ifadesizdi.

Morgase kontrolü yeniden ele almak için bir çaba gösterdi. “Kalıyorlar, Niall Efendi.” Bu adama, unvanıyla hitap ettiğini duyma tatminini

yaşatmayacaktı. Ama bu, adamı etkilemiş gibi görünmüyordu. “Dışarıdaki adamlarıma ne oldu? Zarar görmüşlerse sizi suçlarım. Ve neden yardımınıza ihtiyacım olduğunu düşünüyorsunuz?”

“Adamların yaralanmadı,” dedi adam kayıtsızca, içkisinin üzerinden. “Ailron’un sana ihtiyaç duyduğun şeyi sağlayabileceğini mi sanıyorsun? Güzel bir kadınsın Morgase ve Ailron güneş saçlı kadınları sever. Ailron aradığın anlaşmaya her gün biraz daha yaklaşacak, ama asla varmayacak, ta ki, belki, biraz... fedâkarlık yapman sonucu teslim olana kadar. Ama ne verirsen ver, istediğin şeye yaklaşmayacak bile. Bu sözde Haberci’nin günahları Amadicia’nın kuzeyini kasıp kavuruyor. Batıda Tarabon var ve orada da on farklı hizip birbirleri ile savaşıyor. Sözde Yenidendoğan Ejder’e yemin etmiş haydutlar, Aes Sedailere ve bizzat sahte Ejder’e dair söylentiler Ailron’u dehşete düşürüyor. Sana asker vermek? Şimdi silah altında olan bir, hatta iki adama karşılık on adam bulabilse, ruhunu rehine verirdi. Ama ben sana, sırf istediğin için, başlarında at sürebileceğin beş bin Işığın Evladı verebilirim.”

Sersemlediğini söylemek, Morgase’in duygularını hafife almak olurdu. Morgase gereken azametle adamın karşısındaki sandalyeye yürüdü ve dizleri boşanmadan oturdu. “Neden Gaebril’i kovmama yardım edesiniz?” diye sordu. Adamın her şeyi bildiği açıktı; Ailron’un hizmetkârları arasında casusları vardı kuşkusuz. “Beyazpelerinlere Andor’da istedikleri özgürlüğü asla vermedim.”

Adam bu sefer yüzünü buruşturdu. Beyazpelerinler bu lakaptan hoşlanmazdı. “Gaebril? Sevgilin öldü, Morgase. Sahte Ejder Rand al’Thor Caemlyn’i fetihlerine ekledi.” Lini, kendi parmağını delmiş gibi hafif bir ses çıkardı, ama adam bakışlarını Morgase’den ayırmadı.

Morgase elini midesine bastırmamak için sandalyenin kolunu kavramıştı. Kadeh tutan diğer eli sandalyenin diğer koluna yaslanmış olmasaydı içkisini halıya dökerdi. Gaebril ölmüş müydü? Onu aldatmış, metresi yapmış, yetkesini ele geçirmiş, onun adını kullanarak ülkesini baskı altına almış, Andor’un hiç kralı olmamışken sonunda kendine Andor Kralı demişti. Onun ellerini bir daha asla hissedemeyeceği için bu hafif üzüntü de neyin nesi oluyordu? Delilikti bu; imkânsız olduğunu bilmese, adamın bir şekilde üzerinde Tek Güç kullandığını düşünecekti.

Ama al’Thor Caemlyn’i ele mi geçirmişti şimdi? Bu her şeyi değiştirebilirdi. Onunla bir kez karşılaşmıştı, batıdan gelmiş, kraliçesine gereken saygıyı göstermek için elinden geleni yapan korku içindeki bir

köylü delikanlı idi. Ama bir kılıç ustasının balıkçıl damgalı kılıcını taşıyan bir delikanlı. Ve Elaida ona ihtiyatla yaklaşmıştı. “Neden ona sahte Ejder diyorsun, Niall?” Adam ona adıyla hitap edecekse, sıradan bir “efendi” unvanını işitmese de olurdu. “Tear Taşı, Ejder Kehanetleri’nin söylediği gibi düştü. Tear’ın Yüksek Lordları da Yenidendoğan Ejder’i tanıdı.”

Niall alayla gülümsedi. “Nerede ortaya çıksa, orada Aes Sedailer vardı. Yönlendirme işini onun yerine onlar yapıyor. Adam Kule’nin kuklasından başka bir şey değil. Pek çok yerde dostlarım var” –casus demek istiyordu– “ve son sahte Ejder’i, Logain’i de Kule’nin çıkardığına dair kanıtlar olduğunu söylüyorlar. Belki de adam haddini aştı ve bu yüzden işini bitirdiler.”

“Bunu kanıtlayamazsın.” Sesinin sakin çıkmasına memnun olmuştu. Amador’a gelirken Logain hakkındaki söylentileri duymuştu. Ama yalnızca söylentiydi bunlar.

Adam omuzlarını silkti. “Neye istersen ona inan, ama ben gerçeği aptalca hayallere tercih ediyorum. Gerçek Yenidendoğan Ejder böyle mi yapardı? Yüksek Lordlar onu tanıdı mı diyorsun? Kalanı önünde eğilene kadar kaçını astı? Aiellerin Taş’ı ve tüm Cairhien’i yağmalamasına izin verdi. Cairhien’in yeni bir hükümdarı olması gerektiğini söylüyor –kendi belirleyeceği biri– ama Cairhien’deki tek gerçek güç o. Caemlyn’de de yeni bir hükümdar olacağını söylüyor. Sen öldün; bunu biliyor muydun? Sanırım Leydi Dyelin’den bahsediliyor. Adam Aslan Tahtı’na oturdu, görüşmelerde kullandı onu, ama kadınlar için yapıldığından küçük geldi, sanırım. Fethinin simgesi olarak kaldırdı onu ve yerine kendi tahtını koydu, senin Kraliyet Sarayı’nın Büyük Salonu’na. Elbette, her şey onun için yolunda gitti. Bazı Andor Evleri seni onun öldürdüğünü düşünüyor; öldükten sonra epey sempati topladın. Ama Andor’da tutulacak ne varsa, demirden bir yumrukla tutuyor ve arkasında, Aiellerden bir sürü ile Kule’nin onun için topladığı Sınırboyları kabadayılarından bir ordu var. Ama seni Caemlyn’e kollarını açarak kabul edeceğini, tahtını sana geri vereceğini düşünüyorsan...”

Cümlesini yarım bıraktı, ama yine de Morgase dolu yağmuruna tutulmuş gibi hissediyordu. Ancak Elayne vârissiz ölürse taht sırası Dyelin’e geliyordu. Ah, Işık, Elayne! Hâlâ Kule’de, güvende miydi? Elayne’i bir süreliğine kaybettikleri için Aes Sedailere antipati hissetmesi, kimse Kule’den bir şey *talep* edemezken Elayne’in geri gönderilmesini talep etmesi ve şimdi de kızını sıkı sıkı tutuyor olduklarını umması tuhaf geliyordu. Elayne’in Tar Valon’a döndükten sonra yazdığı tek mektubu

hatırlıyordu. Başka mektuplar da olmuş muydu? Gaebril onu etkisi altında tutarken olan bitenlerin çoğu belirsizdi. Elayne güvendeydi kuşkusuz. Gawyn ve Galad hakkında da endişelenmesi gerekiyordu –Işık bilir neredeydiler– ama Elayne vârisiydi. Andor'daki barış tahtın pürüzsüz aktarılmasına dayanıyordu.

Dikkatle düşünmesi gerekiyordu. Her şey birbirine uyuyordu, ama iyi düşünülmüş yalanlar da uyardı ve bu adam o sanatta ustaydı. Morgase'in gerçeklere ihtiyacı vardı. Andor'un onun öldüğünü sanması sürpriz değildi; Gaebril'den, Morgase'i ona teslim edebilecek kişilerden ya da Gaebril'in kötülüklerinin hıncını Morgase'den çıkarmak isteyecek kişilerden kaçınmak için kendi ülkesinden gizlice kaçmak zorunda kalmıştı. Ölümü ile sempati de geliyorsa, ölümden döndüğünde kullanabilirdi bunu. Gerçekler. "Düşünmek için zamana ihtiyacım var," dedi adama.

"Elbette." Niall rahatça doğruldu; adamın tepesine dikilmesine izin vermemek için Morgase de kalkardı, ama bacaklarının onu destekleyeceğinden emin değildi. "Bir iki gün sonra yine gelirim. Bu arada, güvenliğinden emin olmak istiyorum. Ailron kendi endişelerine öyle boğulmuş ki, içeri, belki zarar vermek amacıyla, kimlerin girebileceğini bilmek imkânsız. Buraya birkaç Işığın Evladı bırakma cüretini gösterdim. Ailron'un rızası ile."

Morgase Amadicia'daki asıl gücün Beyazpelerinler olduğunu hep duyardı ve şimdi de kanıt gördüğünden emindi.

Niall giderken, gelirken olduğundan biraz daha resmi davrandı, eşitine bahşedeceği türden bir eğilme ile selam verdi. Öyle ya da böyle, Morgase'e başka seçeneği olmadığını açıkça anlatmıştı.

Adam gider gitmez Morgase ayağa kalktı, ama Breane kapıya atılmakta ondan da çabuk davrandı. Buna rağmen, iki kadın da üç adım atamadan kapılardan biri çarpılarak açıldı ve Tallanvor ile diğer iki adam odaya doluştular.

"Morgase," diye nefes verdi Tallanvor, gözleri ile kadını içine çekmeye çalışır gibi. "Korktum ki..."

"Korktun mu?" dedi kadın horgörüyle. Bu kadarı da fazlaydı; adam bir türlü dersini almayacaktı. "Beni böyle mi koruyorsun! Bir oğlan çocuğu daha başarılı olurdu! Ama diğer yandan, beni koruyan da bir oğlan çocuğundan başkası değil."

O kavurucu bakışlar bir an daha üzerinde kaldı, sonra Tallanvor döndü ve Basel ile Lamgwin'i ittirip geçti.

Hancı ellerini ovuşturarak duruyordu. “En az otuz kişiydiler, Kraliçem. Tallanvor savaşacaktı; bağırıp sizi uyarmak istedi, ama kılıç kabzasıyla vurdular ona. Yaşlı adam size zarar vermeyeceklerini, ama sizden başka kimseye ihtiyaçları olmadığını söyledi ve bizi öldürmeleri gerekirse...” Bakışları Lini ile Breane’e gitti. Breane Lamgwin’i baştan aşağı süzüyor, yaralanmadığından emin olmaya çalışıyordu. Adam da kadın için aynı ölçüde endişelenmiş görünüyordu. “Kraliçem, bir işe yarayacağını düşünseydim... Özür dilerim. Sizi hayal kırıklığına uğrattık.”

“Doğru ilaç her zaman acıdır,” diye mırıldandı Lini. “Özellikle de surat asıp tepinen bir çocuk için.” En azından bu sefer herkesin duyabileceği bir şekilde söylememişti.

Lini haklıydı. Morgase bunu biliyordu. Tepinme kısmı dışında, elbette. Basel kellesini vermekten memnun olacak kadar sefil görünüyordu. “Beni hayal kırıklığına uğratmadınız, Gill Efendi. Bir gün benim için ölmenizi isteyebilirim, ama ancak daha büyük faydası olacaksa. Niall yalnızca konuşmak istiyordu.” Basel hemen canlandı, ama Morgase Lini’nin gözlerini üzerinde hissedebiliyordu. Çok keskindi o gözler. “Tallanvor’a bana gelmesini söyler misin? Ben... ben düşünmeden ettiğim sözler için özür dilemek istiyorum.”

“Bir erkekten özür dilemenin en iyi yolu,” dedi Breane, “onu bahçenin gizli bir köşesine götürmektir.”

Morgase’in içinde bir şeyler koptu. Ne yaptığını düşünmeden kadehini kadına fırlattı, halıya punç saçtı ve, “Çık dışarı!” diye haykırdı. “Hepiniz, çıkın dışarı! Özürlerimi Tallanvor’a sen iletebilirsin, Gill Efendi.”

Breane sakin sakin elbisesindeki içkiyi silkeledi, sonra acele etmeden Lamgwin’e gitti ve koluna girdi. Basel ikisini dışarı kışkışlamak için neredeyse ayak parmaklarının üzerinde zıplıyordu.

Morgase şaşkınlık içinde, Lini’nin de çıktığını gördü. Lini’nin âdeti değildi bu; o yerinde kalıp, Morgase hâlâ on yaşındaymış gibi ders vermeyi tercih ederdi normalde. Morgase neden buna tahammül ettiğini bilmiyordu. Yine de, neredeyse Lini’den kalmasını isteyecekti. Ama sonra hepsi gitti, kapı kapandı –ve kendisinin de düşünmesi gereken, Lini’nin incinmiş duygularından daha önemli meseleler vardı.

Halıyı enine boyuna adımlayarak düşünmeye çalıştı. Ailron yardım karşılığında ticaret ayrıcalıkları isteyecekti –belki Niall’ın “fedâkarlığını” da. Morgase ticaret ayrıcalıkları vermeye razıydı, ama Niall’ın Ailron’un ne kadar asker ayıracağı konusunda haklı çıkmasından korkuyordu. Bir açıdan,

Niall'ın taleplerine boyun eğmek daha kolay olurdu. Niall muhtemelen bunun karşılığında dilediği kadar Beyazpelerin'in Andor'a serbestçe girebilmesini talep ederdi. Ve her tavan arasında bulmayı alışkanlık haline getirdikleri Karanlıkdostlarının kökünü kurutma hakkını. Ve Aes Sedai olmakla suçladıkları, güçlü dostları bulunmayan kadınların üzerine günahları salma hakkını. Ve gerçek Aes Sedaileri serbestçe öldürme özgürlüğünü. Niall, yönlendirmeye karşı, kadınların Beyaz Kule'ye gitmesine karşı bir yasa bile talep edebilirdi.

Bir kez yerleştikten sonra Beyazpelerinleri ülkeden atmak mümkün olurdu –ama zor ve kanlı olurdu– ama hepsini ülkeye almak gerekli miydi? Rand al'Thor Yenidendoğan Ejder'di –Niall ne derse desin, Morgase bundan emindi; hemen hemen emindi– ama bildiği kadarıyla Ejder Kehanetleri uluslara hükmetmekten bahsetmiyordu. Yenidendoğan Ejder ya da sahte Ejder, Rand Andor'u alamazdı. Ama Morgase nasıl bilebilirdi?

Kapının çekingence çalınması ile düşüncelerinden sıyrıldı. "Gir," dedi keskin bir sesle.

Kapı ağır ağır açıldı ve kırmızı ve altın rengi üniforma giymiş genç bir adam sırıtarak içeri girdi. Elinde yeni bir buzlu şarap sürahisi taşıyordu ve gümüş sürahi boncuk boncuk buğulanmaya başlamıştı bile. Morgase Tallanvor'un gelmesini beklemişti. Görebildiği kadarıyla Lamgwin koridorda tek başına nöbet tutuyordu. Daha doğrusu, bir meyhane kabadayısı gibi duvara yaslanmıştı. Genç adama tepsiyi bırakmasını işaret etti.

Öfkeyle –Tallanvor gelmiş olmalıydı; gelmiş olmalıydı– adımlama işine geri döndü. Basel ve Lamgwin en yakın köydeki söylentileri duyuyor olabilirdi, ama söylentiydi bunlar ve Niall tarafından yayılmış olabilirdi. Aynısı saray hizmetkârları için de geçerliydi.

"Kraliçem. Konuşabilir miyim, Kraliçem?"

Morgase şaşkınlık içinde döndü. Andor aksanıydı bu. Genç adam dizlerinin üzerine çökmüştü, sırıtışı bir kararsız, bir kendinden emin oluyordu. Burnu kırılmış ve yamuk iyileşmiş olmasaydı yakışıklı sayılabilirdi. Kırık burun Lamgwin'de bayağı, ama haşin görünüyordu; bu delikanlı ayağı takılıp yüzü üzerine düşmüş gibiydi.

"Sen kimsin?" diye sordu. "Buraya nasıl geldin?"

"Adım Paitr Conel, Kraliçem. Sheran Pazarı'ndan. Andor'dan?" diye ekledi, kadın ismi tanımayabilirmiş gibi. Morgase sabırsızlıkla devam etmesini işaret etti. "Amador'a amcam Jen ile birlikte geldim. Dört

Kral’dan bir tüccardır ve Tarabon boyası bulabileceğini düşündü. Tarabon’daki olaylardan sonra kıymete bindiler, ama burada daha ucuza...” Ağzı gerildi ve çabuk çabuk devam etti. “Sizi duyduk, Kraliçem, sarayda kaldığınızı duyduk ve Amadicia’daki yasaları ve sizin Beyaz Kule’de eğitim gördüğünüzü düşününce, düşündük ki sizin...” Sertçe yutkundu ve hafif bir sesle bitirdi. “Kaçmanıza yardım edebiliriz.”

“Ve benim kaçmama yardım etmeye hazırsınız, öyle mi?” Planların en iyisi değildi, ama ne zaman istese atını kuzeye, Ghealdan’a sürebilirdi. Tallanvor nasıl da şişinirdi. Hayır, şişinmezdi ve bu daha da kötü olurdu.

Ama Paitr başını iki yana salladı. Perişan görünüyordu. “Jen Amcamın bir planı vardı, ama Beyazpelerinler sarayın her yerini sardılar. Amcamın söylediği gibi size gelmekten başka ne yapabileceğimi bilemedim. O bir şey düşünecektir, Kraliçem. Amcam akıllıdır.”

“Eminim öyledir,” diye mırıldandı Morgase. Demek Ghealdan yine suya düşmüştü. “Andor’dan ne zaman ayrıldınız? Bir ay önce mi? İki mi?” Adam başını salladı. “O zaman Caemlyn’de neler olup bittiğini bilmiyorsunuzdur,” diye içini çekti.

Genç adam dudaklarını yaladı. “Ben... Amador’da güvercinleri olan bir adamın yanında kalıyoruz. Bir tüccar. Her yerden mesaj alıyor. Caemlyn’den de. Ama duyduklarım hep kötü haberlerdi, Kraliçem. Bir iki gün alabilir, ama amcam bir başka yol bulacaktır. Yalnızca yakında olduğumuzu bilmenizi istedim.”

Eh, bu olabilirdi. Pedron Niall ile bu Paitr’in Jen Amcası arasında bir yarış. Morgase hangisi üzerine iddiaya gireceğinden bu kadar emin olmamayı diledi. “Bu arada, bana Caemlyn’deki işlerin ne kadar kötü olduğunu söyleyebilirsin.”

“Kraliçem, size yalnızca yardım edebileceğimizi söylemem gerekiyordu. Kalırsam amcam kızar...”

“*Ben* senin Kraliçenim, Paitr,” dedi Morgase kararlılıkla, “amcan Jen’in de. Sorularımı yanıtlamana bir şey demez.” Paitr kaçmaya hazırlanıyormuş gibi görünüyordu, ama Morgase bir sandalyeye yerleşti ve gerçeği aramaya başladı.

Işığın Kalesi’nin ana avlusunda atından iner, dizginleri bir seyise fırlatırken Pedron Niall kendini çok iyi hissediyordu. Morgase avucundaydı ve Niall’ın bir kez bile yalan söylemesi gerekmemişti. Yalan söylemekten hoşlanmıyordu. Olaylara kendi yorumunu katmıştı, ama söylediklerinden

emindi. Rand al’Thor sahte Ejder’di ve Kule’nin kuklasıydı. Dünya, düşünemeyen aptallarla doluydu. Son Savaş Karanlık Varlık ile, yalnızca bir insan olan Yenidendoğan Ejder arasında muazzam bir savaş olmayacaktı. Yaratıcı insanoğlunu uzun zaman önce kendi başının çaresine bakmak üzere yalnız bırakmıştı. Hayır, Tarmon Gai’don geldiğinde, iki bin sene önceki Trolloc Savaşları’ndaki gibi olacaktı. O zaman Trolloclar ve diğer Gölgedölleri Büyük Afet’ten sürü sürü çıkmışlar, Sınırboyları’nı aşmışlar, insanlığı neredeyse bir kan denizinde boğmuşlardı. İnsanoğlunu aynı ölçüde bölünmüş ve hazırlıksız bırakmaya Niall’ın hiç niyeti yoktu.

Kalenin taş duvarlı koridorlarından özel görüşme odasına gidene kadar beyaz pelerinli Evlatların eğilerek verdikleri selamlar eşliğinde yürüdü. Antrede, sıska suratlı sekreteri Balwer ayağa fırladı ve Lord Kumandan’ın imzasını bekleyen belgeleri saymaya başladı, ama Niall’ın dikkati duvarın dibine dizilmiş sandalyelerden birinden rahatça kalkan uzun boylu adamın üzerindeydi. Adamın pelerininin göğsündeki altın güneşin arkasında kırmızı bir çoban asası, altında üç altın rütbe düğümü vardı.

Jaichim Carridin, Işığın Eli’nin Engizisyoncusu, olduğu kadar sert görünüyordu, ama Niall’ın adamı son gördüğü zamana göre şakakları daha da kırlaşmıştı. Kara, derine gömülmüş gözlerinde bir endişe izi vardı ve buna şaşmamak gerekirdi. Adama verilen son iki görev felaketle sona ermişti; bir gün Yüksek Engizisyoncu, hatta Lord Kumandan olmak isteyen biri için pek hayırlı bir sonuç değil.

Niall pelerinini Balwer’e fırlatarak, Carridin’e asıl görüşme odasına gelmesini işaret etti. Odadaki siyah panelli duvarlar savaşta ele geçirilmiş sancaklar ve eski düşmanların bayrakları ile kaplıydı ve yere kakılmış dev güneş patlaması, çoğu insanın gözlerinin faltaşı gibi açılmasına sebep olacak kadar altın barındırıyordu. Bunun dışında sade bir asker odasıydı; Niall’ın bir yansıması. Niall ustalıkla yapılmış, ama sade, yüksek sırtlı sandalyesine oturdu. Odanın iki ucundaki, birbirine eş, uzun şömineler, gürleyen ateşlerle dolu olmaları gereken bir mevsimde boştu ve tertemiz süpürülmüştü. Son Savaş’ın yaklaştığına dair bir işaret daha. Carridin yerlere kadar eğildi ve yüzyıllardır üzerinden geçen ayakların ve dizlerin pürüzsüzleştirdiği güneş patlamasının üzerinde diz çöktü.

“Seni neden çağırttığımı düşündün mü, Carridin?” Almoth Ovası ve Falme’den, Tanchico’dan sonra, tutuklanacağına inanıyorsa bile suçlamamak lazımdı adamı. Ama Carridin’in aklına böyle bir olasılık gelmişse bile, sesinden hiç belli olmuyordu. Her zamanki gibi, herkesten

daha fazla bilgisi olduğunu göstermekten kendini alamadı. Bilmesi gerekenden fazlasını bildiği kesindi.

“Altara’da Aes Sedailer var, Lord Kumandan. Tar Valon cadılarının yarısını yeryüzünden silme fırsatı eşiğimize geldi.” Abartıyordu; Salidar’da Aes Sedailerin ancak üçte biri vardı, daha fazlası değil.

“Peki bunu yüksek sesle, dostlarının arasında telaffuz ettin mi?” Niall Carridin’in dostu olduğundan kuşkuluydu, ama birlikte içki içtiği adamlar vardı. Son zamanlarda, birlikte sarhoş olduğu adamlar vardı. Ama adam bazı konularda becerikliydi; faydalı becerilerdi onlar.

“Hayır, Lord Kumandan. Bunu yapmamam gerektiğini biliyorum.”

“Güzel,” dedi Niall. “Çünkü Salidar denen yere yaklaşmayacaksın bile, Evlatlardan kimse de yaklaşmayacak.” Carridin’in yüzünden geçen rahatlama duygusu muydu, emin olamıyordu. Öyleyse, hiç adama yakışmıyordu; adam asla cesaretsizlik göstermemişti. Ve rahatlama duygusu, verdiği yanıta hiç uymuyordu.

“Ama yakalanmaya hazır, bekliyorlar. Kule’nin bölündüğü söylentilerini kanıtlıyor bu. Diğerleri parmaklarını kıpırdatmadan o grubu yok edebiliriz. Kule düşecek kadar zayıflamış olabilir.”

“Öyle mi düşünüyorsun?” dedi Niall kuru kuru. Parmaklarını karnında kenetledi ve sesini ılımlı tuttu. Sorgucular –El bu lakaptan tiksinirdi, ama o bile kullanırdı– bir şeyi, burunlarının dibine sokulmadığı sürece asla görmezlerdi. “Kule bile bu sahte Ejder al’Thor’u açık açık destekleyemez. Ya sonu Logain gibi olursa? Ama isyancı bir grup? Onu desteklerler ve sonuç ne olursa olsun Beyaz Kule’nin etekleri temiz kalır.” Böyle olduğundan emindi. Değilse, gerçek bir bölünmeyi Kule’yi daha fazla zayıflatmak için kullanmanın yolu her zaman bulunurdu, ama Niall haklı olduğuna inanıyordu. “Her durumda, önemli olan dünyanın ne gördüğü. Yalnızca Evlatlar ile Kule arasında bir mücadele görmelerine izin vermeyeceğim.” Dünya Kule’nin ne olduğunu görene kadar değil: İnsanoğlunun asla dokunmaması gereken güçlerle, Dünyanın Kırılışı’na sebep olan güçlerle oynayan Karanlıkdostları ile dolu bir bataklık. “Bu mücadele, sahte Ejder al’Thor’a karşı dünyanın verdiği mücadele olacak.”

“Altara’ya gitmeyeceksem, Lord Kumandan, emirlerim neler?”

Niall içini çekerek başını arkaya yasladı. Aniden çok yorgun hissetmişti. Yaşını, hatta daha fazlasını tüm ağırlığı ile hissediyordu. “Ah, ama sen Altara’ya gideceksin, Carridin.”

Sözde denizin diğer tarafından gelen güçlerin Falme'yi işgal etmesinden beri Rand al'Thor'un ismini ve yüzünü biliyordu. O Aes Sedai entrikası Işığın Evlatları'na bin adama mal olmuştu ve Ejderyeminlilerin ve kaosun Tarabon ile Arad Doman'a yayılmaya başlamasına sebep olmuştu. Niall al'Thor'un ne olduğunu o zamandan biliyordu ve onu, ulusları birleşmeye zorlamak için üvendire gibi kullanabileceğine inanmıştı. Bir kez Niall önderliğinde bir araya geldiklerinde, al'Thor'dan kurtulabilirdi ve Trolloc sürülerine karşı gelmeye hazır olurlardı. Tehlikeye işaret etmek için her ulusun hükümdarına elçiler yollamıştı. Ama al'Thor şimdi bile inanamadığı kadar hızlı davranmıştı. Niall herkesi korkutmak için sokaklara kuduz bir aslan salmayı planlamıştı, ama aslan şimşek gibi hareket eden bir dev olmuştu.

Ama her şey kaybedilmiş sayılmazdı; bunu kendine sık sık hatırlatması gerekiyordu. Binden fazla sene önce Guaire Amalasan kendine Yenidendoğan Ejder demişti: Yönlendirebilen bir sahte Ejder. Amalasan al'Thor'un şimdi elinde tuttuğundan daha fazla yer fethetmişti, ama sonra Artur Pandrag Tanreall adlı genç bir kral meydana çıkmış, kendi imparatorluğunu kurmaya başlamıştı. Niall kendini bir başka Artur Şahinkanadı saymıyordu, ama dünyanın elinde yalnızca o vardı. Yaşadığı sürece pes etmeyecekti.

Al'Thor'un gittikçe büyüyen gücüne şimdiden karşı çıkmaya başlamıştı. Hükümdarlara gönderdiği elçilere ek olarak, Tarabon ve Arad Doman'a adamlar göndermişti. Doğru kulakları bulacak, tüm sorunlarının Ejderyeminlilerin, al'Thor'a bağlılık yemini eden o aptalların ve Karanlıkdostlarının suçu olduğunu fısıldayacak birkaç adam. Bir de Beyaz Kule vardı elbette suçlanabilecek. Tarabon'dan, çatışmalara Aes Sedailerin karıştığını söyleyen bol bol söylenti gelmişti bile, insanların kulaklarını gerçeği işitmeye hazırlayan söylentiler. Şimdi, yeni planının bir sonraki kısmını başlatma zamanı gelmişti. Çitin üzerinde oturanlara, hangi tarafa ineceklerini gösterecekti. Zaman. Zaman çok dardı. Ama gülümsemekten kendini alamadı. Bir zamanlar, "Niall gülümsediğinde, birilerinin gırtlağına atılıyordur," diyen adamlar vardı, artık ölmüş adamlar.

"Altara ve Murandy," dedi Carridin'e, "Ejderyeminlilerin pençesine düşmek üzere."

Oda bir sarayın oturma odasına benziyordu –kartonpiyerle süslenmiş kemerli bir tavan, beyaz seramik döşeli zemine serilmiş, ince dokunmuş

halılar, duvarlarda girift işlemeli ahşap paneller– ama burası bütün saraylardan çok uzaktaydı. Aslında, çoğu kişinin kavrayamayacağı bir biçimde, her yerden çok uzaktaydı. Mesaana’nın kırmızımsı kahverengi ipek elbisesi, lapis kakmalı bir masanın çevresinde yürürken hışırdadı. Fildişinden domino taşları ile karmaşık bir kule yaparak kendini eğlendiriyordu. Her kat bir öncekinden daha genişti. Bunu yalnızca gerilimler ve kaldırma güçleri bilgisine dayanarak yapması ile övünürdü. Dokuz kat çıkmıştı bile.

Aslında, kendini eğlendirmekten daha fazlasını yapıyordu, yanındaki kişi ile konuşmaktan kaçınıyordu. Semirhage kırmızı halı kaplı, yüksek sırtlı bir sandalyeye oturmuş, nakış işliyordu. Uzun, ince parmakları minik dikişlerle, ufacık çiçeklerden bir labirent deseni işliyordu. Kadının böylesine... sıradan bir işten zevk alması Mesaana’yı hep şaşırtırdı. Siyah elbisesi sandalye ile çarpıcı bir zıtlık oluşturuyordu. Demandred bile, Lanfear beyaz giydiği için siyah giydiğini Semirhage’in yüzüne söyleme cüretini gösteremiyordu.

Mesaana bininci kez, neden diğer kadının yanında rahatsızlık hissettiğini anlamaya çalıştı. Mesaana, Tek Güç konusunda ve başka konularda kendi güçlü ve zayıf yanlarını bilirdi. Çoğu noktada Semirhage ile denkti ve olmadığı yerlerde de, Semirhage’in zayıflıklarına karşı başka güçlü tarafları vardı. Mesele bu değildi. Semirhage zalimlikten hoşlanırdı, acı vermekten keyif alırdı, ama sorun bu da değildi kuşkusuz. Gerektiği zaman Mesaana da zalim olabilirdi ve Semirhage’in başkalarına ne yaptığı umurunda değildi. Bir sebep olmalıydı, ama bulamıyordu.

Sinirle bir domino taşı daha koydu ve kule tıkırdayarak yıkıldı, fildişi taşlar yere saçıldı. Mesaana cıklayarak masaya sırtını döndü ve kollarını göğsünde kavuşturdu. “Demandred nerede? Shayol Ghul’e gittiğinden beri on yedi gün geçti, ama bir mesaj olduğunu bildirmek için bugüne dek bekliyor ve sonra da gelmiyor.” Mesaana da o süre içinde Kıyamet Çukuru’nu iki kez görmüştü, taştan dişler saçlarına sürtünürken o sinir bozucu yürüyüşü yapmıştı. Ama tuhaf, aşırı uzun boylu, konuşmayan bir Myrddraal’den başka bir şey bulamamıştı. Delik oradaydı, kuşkusuz, ama Yüce Efendi yanıt vermemişti. İki seferinde de fazla kalmamıştı Mesaana. Korkuyu aştığını düşünürdü, en azından bir Yarı-insan’ın içine salacağı türden korkuyu, ama Myrddraal’in sessiz, gözsüz bakışları iki seferinde de, ancak sıkı bir kendine hâkimiyet sayesinde koşuya dönüşmeyen, çabuk adımlarla oradan uzaklaşmasına sebep olmuştu. Orada yönlendirmek kesin

ölüm anlamına gelmeseydi, Yarı-insan'ı yok eder ya da Çukur'dan Yolculukla ayrılırdı. "Nerede bu adam?"

Semirhage nakışından pürüzsüz, esmer yüzünü kaldırdı, gözünü kırpmadan baktı, sonra nakışını kenara bıraktı ve zarafetle ayağa kalktı. "Gelme zamanı geldiğinde gelecektir," dedi sakin sakin. Kadın hep sakindi, hep zarifti. "Beklemek istemiyorsan git."

Mesaana farkında olmadan ayak parmaklarının ucunda yükseldi, ama yine de kadına başını kaldırarak bakması gerekiyordu. Semirhage çoğu erkekten daha uzun boyluydu, ama öylesine mükemmel oranları vardı ki, tepenize dikilip size yukarıdan bakana kadar fark etmiyordunuz bunu. "Gitmek mi? *Gideceğim* de. Ve Demandred..."

Hiçbir uyarı gelmedi, elbette. Bir erkek yönlendirdiğinde asla gelmezdi. Havada parlak, dikey bir çizgi belirdi, sonra kapı yana dönerek genişledi ve Demandred içeri girdi. İki kadını hafifçe eğilerek ayrı ayrı selamladı. Bugün tamamen koyu grilere bürünmüştü ve boynundan biraz açık renk dantel taşıyordu. Adam bu Çağ'ın modalarına ve kumaşlarına kolaylıkla alışmıştı.

Şahin burunlu profili yeterince yakışıklıydı, ama her kadının kalbini daha hızlı attıracak cinsten bir yakışıklılık değildi. Bir açıdan, "neredeyse" ve "tam olarak değil" sözleri Demandred'in hayatını hikâye edebilirdi. Ejder olacak Lews Therin Telamon'dan bir gün sonra doğma talihsizliğine uğramıştı ve o zamanki ismi ile Barid Bel Medar senelerini Lews Therin'in başarılarına ayak uydurarak, ama Lews Therin'in şöhretini edinemeyerek geçirmişti. Lews Therin olmasa, Çağının en başarılı adamı olurdu. Entelektüel açıdan aşağı saydığı, genellikle şansı sayesinde aradan sıyrılan, aşırı ihtiyatlı bir aptal olan o adam yerine önderliğe Demandred atansaydı, bugün burada mı olurdu? İşte *bu* gereksiz spekülasyondu, ama Mesaana daha önce de düşünmüştü bunu. Hayır, asıl önemli olan Demandred'in Ejder'den nefret etmesiydi ve Ejder yeniden doğduktan sonra, adam tiksintisini eksiksiz bir biçimde bu yeni adama aktarmıştı.

"Neden?.."

Demandred elini kaldırdı. "Hepimiz toplanana kadar bekleyelim, Mesaana, ki söyleyeceklerimi bir daha tekrarlamayayım."

Parlak çizgi belirmeden bir saniye önce *saidar*'ın ilk örgüsünü hissetti Mesaana. Çizgi kapıya dönüştü. Graendal odaya adım attı. Bu sefer yarı giyinik hizmetkârlarca sarılmış değildi ve kapıyı Demandred gibi hemen kaybetti. Güzelce kıvrılmış kızıl altın saçları olan etli bir kadındı. Yüksek

yakalı elbisesi için bir yerlerden *streith* bulmayı başarmıştı. Kumaş, ruh haline uygun bir yarı saydam pustu şu anda. Mesaana zaman zaman Graendal'ın kendi tensel zevklerinin ötesini görüp göremediğini merak ederdi.

"Geleceğinizden emin değildim," dedi yeni gelen kadın hafif bir sesle. "Siz üçünüz o kadar gizli saklı davranıyorsunuz ki." Neşeli, biraz da aptalca bir kahkaha attı. Hayır, Graendal'ı göründüğü gibi kabul etmek büyük bir hata olurdu. Onu aptal sayan çok kişi, dikkate almadıkları bu kadına kurban düşmüş, uzun zaman önce ölmüşlerdi.

"Sammael geliyor mu?" diye sordu Demandred.

Graendal yüzüklerle dolu elini kayıtsızca salladı. "Ah, size güvenmiyor. Adamın artık kimseye güvendiğini sanmıyorum." *Streith* karardı; her şeyi saklayan bir sise dönüştü. "Illian'da ordularını topluyor, bir yandan da adamları silahlandıracak şokmızrakları bulamadığından sızlanıyor. Bunu yapmadığı zaman, işe yarar bir *angreal* ya da *sa'angreal* arıyor. Doğru düzgün güce sahip bir tane, elbette."

Tüm gözler Mesaana'ya gitti ve kadın derin bir nefes aldı. Doğru düzgün bir *angreal* ya da *sa'angreal* için çoğu... eh, hemen hemen her şeyi verirdi. Her biri, kendine Aes Sedai diyen o yarı eğitimli çocuklardan daha güçlüydü, ama bağ kurmuş yeteri sayıda yarı eğitimli çocuk ayrı ayrı hepsini ezebilirdi. Yalnız, elbette, artık bunu nasıl yapacaklarını bilmiyorlardı ve her durumda, yapacak durumda da değildiler. Bir zinciri on üç kişiden öteye taşımak için erkeklere ihtiyaç vardı ve yirmi yediden fazla kadının zincir kurması için bir erkekten daha fazlası gerekirdi. Aslında, bu kız çocukları –en yaşlıları bile Mesaana'ya çocuk gibi geliyordu; kadın üç yüz seneden fazla yaşamıştı ve bu süreye Delik'te kapalı geçirdiği süre dahil değildi ve Delik'e kapatıldığı zamanlar henüz orta yaşlarını süren bir kadın kabul ediliyordu– o kız çocukları artık tehdit sayılmazdı, ama bu, burada bulunan herkesin bir *angreal* ya da daha iyisi güçlü bir *sa'angreal* bulma arzusunu dindirmiyordu. Kendi zamanlarından kalan o andaçlarla, aksi halde onları yakıp kül edecek miktarlarda Güç yönlendirebilirlerdi. O ödüller için her biri çok şeyi riske atabilirdi. Ama her şeyi değil. Gerçek bir ihtiyaç doğmadan değil. Ama ihtiyaç eksikliği arzuyu dindirmiyordu.

Mesaana hemen ders verircesine konuşmaya başladı. "Artık Beyaz Kule'nin her kasa odası nöbetçiler *ve* koruma büyüleri ile korunuyor, artı günde dört kez *her şeyi* tekrar sayıyorlar. Tear Taşı'ndaki Büyük Emanet de koruma büyüleri ile korunuyor. İçinden geçmeye ya da çözmeye çalışsam

beni yakalayacak pis bir şeyle. Kim örmüşse, onun dışında herhangi birinin çözebileceğini sanmıyorum ve o zamana kadar yönlendirebilen her kadın için bir tuzak olarak kalacak.”

“Benim duyduğuma göre faydasız çer çöpten oluşan tozlu bir yığın,” dedi Demandred önemsemezce. “Tearlılar Güç’le ilişkisi olduğu söylenen her şeyi toplamış.”

Mesaana adamın elinde söylentilerden başka kanıtlar olduğunu tahmin ediyordu. Aynı zamanda, Büyük Emanet’in çevresinde erkekler için de bir tuzak olduğunu tahmin ediyordu, aksi halde Demandred uzun zaman önce *sa’angreal*’ini almış, Rand al’Thor’a saldırmış olurdu. “Kuşkusuz Cairhien ve Rhuidean’da da birkaç tane vardır, ama al’Thor’la karşılaşmasan bile, iki şehir de yönlendirebilen kadınlarla dolu.”

“Cahil çocuklar,” diye burnunu çekti Graendal.

“Bir mutfak yamağı sırtına bir bıçak saplarsa,” dedi Semirhage serinkanlılıkla, “Qal’daki bir sha’je düellosunda yenildiğin zamana göre daha az mı ölü olurdun?”

Mesaana başını salladı. “Geriye, eski yıkıntılarda ya da tavan aralarında unutulmuş olanlar kalıyor. Tesadüfen bir şey bulabileceğini düşünüyorsan, dene. Ben uğraşmayacağım. Biri bir uyku kutusunun yerini bilmiyorsa elbette.” Son cümlesinde belli bir ifadesizlik vardı. Uyku kutuları Dünyanın Kırılışı’ndan kurtulmuş olmalıydı, ama o sarsıntılar muhtemelen hepsini ya okyanusların dibine ya da dağların altına gömmüştü. Bildikleri dünyadan geriye, birkaç isim ve efsaneden başka hiçbir şey kalmamıştı.

Graendal tatlı tatlı gülümsedi. “Hep senin bir öğretmen olman gerektiğini düşünmüşümdür. Ah. Özür dilerim. Unutmuşum.”

Mesaana’nın yüzü karardı. Mesaana’nın Yüce Efendi’ye giden yolu, onca sene önce, Collam Daan’dan reddedildiği zaman başlamıştı. Araştırma yapmaya uygun olmadığını söylemişlerdi, ama yine de ders verebilirdi. Eh, vermişti de, ta ki hepsine dersini vermenin yolunu bulana kadar!

“Ben hâlâ Yüce Efendi’nin ne dediğini dinlemek için bekliyorum,” diye mırıldandı Semirhage.

“Evet. Al’Thor’u öldürecek miyiz?” Mesaana iki eliyle eteklerini kavramış olduğunu fark etti ve bıraktı. Tuhaf. Normalde kimsenin sinirlerini bozmasına izin vermezdi.

“Her şey yolunda giderse, iki, en fazla üç ay içinde, ona güvenle ulaşabileceğim bir yerde, savunmasız bekliyor olacak.”

“Ona güvenle ulaşabileceğin bir yerde mi?” Graendal sorgularcasına tek kaşını kaldırdı. “İnini nereye kurdun? Fark etmez. Ne kadar yalın olursa olsun, son zamanlarda duyduğum en iyi plan yine de.”

Demandred yine sessiz kaldı ve durduğu yerden onları inceledi. Hayır. Graendal olmaz. Semirhage ve o. Ve konuştuğu zaman, yarı kendi kendine, yarı onlara hitap etti. “Siz, ikinizin nereye yerleştiğinizi düşündüğüm zaman merak ediyorum. Yüce Efendi ne kadarını, ne zamandır biliyor? Olan bitenlerin ne kadarı baştan beri onun planıydı?” Buna yanıt gelmedi. Sonunda Demandred konuştu, “Yüce Efendi’nin bana ne dediğini bilmek mi istiyorsunuz? Pekâlâ. Ama aktardıklarım burada kalacak ve sıkı sıkı korunacak. Madem Sammael katılmamaya karar verdi, hiçbir şey öğrenmeyecek. Ölü ya da diri, diğerleri de. Yüce Efendi’nin mesajının ilk kısmı basitti. Bırakın Kaos Lordu hüküm sürsün. Tam olarak onun sözleri.” Ağzının kenarları seğirdi. Mesaana’nın adamın yüzünde gördüğü, gülümsemeye en yakın ifade buydu. Sonra kalanları anlattı.

Mesaana kendini ürperirken buldu ve heyecandan mı, korkudan mı, bilemedi. İşe yarabilirdi; her şeyi ellerine verebilirdi. Ama şans gerekiyordu ve kumar oynamak Mesaana’yı huzursuz ederdi. Kumarbaz olan Demandred’di. Bir konuda haklıydı; naneşekerinin para getirdiği gibi, Lews Therin de kendi şansını getirirdi. Mesaana’ya göre, Rand al’Thor için de şimdiye dek böyle olmuştu.

Elbette... Elbette Yüce Efendi’nin açıkladığı planın ötesinde bir planı olabilirdi. Ve bu onu, tüm diğer olasılıklardan daha fazla korkutuyordu.

Yaldız çerçeveli ayna odayı yansıtıyordu: Duvarlardaki rahatsız edici desenlere sahip mozaikler, yaldızlı mobilyalar, güzel halılar, diğer aynalar ve duvar halıları. Penceresiz ve kapısız bir saray odası. Ayna koyu, kan kırmızı bir elbise içinde odayı adımlayan bir kadını yansıtıyordu. Kadının güzel yüzünde bir öfke ve inanmazlık karışımı vardı. Özellikle de inanmazlık. Adamın kendi yüzünü de yansıtıyordu ve bu, adamın ilgisini kadından daha fazla çekiyordu. Gerçek olduklarından emin olmak için burnuna, ağzına, yanaklarına dokunmaktan kendini alamıyordu. Genç değildi, ama sonsuz kâbuslarla dolu uzun uykusundan uyandığı zamana göre daha gençti. Sıradan bir yüz. Adam sıradan olmaktan hep nefret etmişti. Boğazından yükselen sesin bir kahkaha başlangıcı, bir kıkırdama olduğunu fark etti ve bastırdı. Delirmemişti. Her şeye rağmen, deli değildi.

Bu ikinci, çok daha dehşet dolu uykusunda ona bir isim verilmiş, sonra bu beden ve yüzle uyanmıştı. Osan’gar. Tanıdığı ve itaatsizlik etmeye cüret edemeyeceği bir ses tarafından verilmiş bir isim. Horgörüyle verilmiş ve kibirle kabullenilmiş eski ismi sonsuza dek kaybolmuştu. Efendisinin sesi konuşmuş ve öyle olmuştu. Kadın da Aran’gar’dı; onun eski kimliği de kaybolmuştu.

İlginç seçimlerdi bu isimler. *Osan’gar* ve *Aran’gar*, Güç Savaşı’nın başında, Delik’in yapıldığı günden önceki zamanlarda, o uzun binada kısa bir süre için popüler olan düello tarzında, sağ ve sol ellerle kullanılan hançerlerin isimleriydi. Anıları delik deşikti –uzun uykusunda ve sonra kısa uykusu sırasında çok şey kaybolmuştu– ama bunu hatırlıyordu. Popülerliği kısa sürmüştü, çünkü kaçınılmaz olarak iki düellocu da ölüyordu. Hançerler ağır işleyen bir zehirle kaplanıyordu çünkü.

Aynada bir bulanıklık oldu ve adam yavaşça döndü. Kim olduğunu hatırlamalı, başkalarının da hatırlamasını sağlamalıydı. Hâlâ kapı yoktu, ama bir Myrddraal odayı onlarla paylaşıyordu. Bu mekânda bu iki gerçek de tuhaf değildi, ama Myrddraal Osan’gar’ın daha önce gördüğü tüm Myrddraallerden daha uzun boyluydu.

Acele etmedi ve Yarı-insan’ın fark edilmeyi beklemesine izin verdi ve daha o ağzını açamadan Aran’gar tükürürcesine konuştu, “Bu bana neden yapıldı? Neden bu bedene kondum? Neden?” Sonuncusu neredeyse bir çığlıktı.

Osan’gar burada ya da başka herhangi bir yerde imkânsız olduğunu bilmese, Myrddraal’in kansız dudaklarının bir gülümseme ile seğirdiğini düşünecekti. Trollocların bile, kötücül ve vahşi olsa da, bir mizah anlayışı vardı, ama Myrddraallerde mizah anlayışı kesinlikle bulunmazdı. “Sınırboyları’nda bulunan en iyi bedenler verildi size.” Yaratığın sesi kuru otları hışırdatan bir engerek gibiydi. “İyi bir beden, güçlü ve sağlıklı. Ve diğer seçenekten daha iyi.”

İkisi de doğruydu. İyi bir bedendi, eski günlerin *daien* dansçılarına uygun bir beden, ince ve güzel, yeşil gözleri ile fildişi tenli oval yüz, onu çerçeveleyen parlak siyah saçlar da bedene uyuyordu. Ve her şey diğer seçenekten daha iyiydi.

Belki de Aran’gar aynı fikirde değildi. O güzel yüz öfkeyle pençe pençe kızarmıştı. Kadın düşüncesizce bir şey yapacaktı. Osan’gar biliyordu; o konuda her zaman bir sorunu olmuştu. Kadının yanında Lanfear ihtiyatlı kalırdı. Osan’gar *saidin*’e uzandı. Burada yönlendirmek tehlikeli olabilirdi,

ama kadının gerçekten aptalca bir şey yapmasına izin vermek kadar değil. *Saidin*'e uzandı –ve hiçbir şey bulamadı. Kalkan konulmamıştı; olsa hissederdi ve çok sağlam değilse ve yeterli zaman verilirse o kalkanı aşabilir ya da kırabilirdi. Bu, koparılmış gibi hissetmesine sebep oluyordu. Durduğu yerde şokla donakaldı.

Aran'gar öyle görünmüyordu. Belki o da aynı keşfi yapmıştı, ama keşif onu farklı etkiledi. Kedi gibi ciyaklayarak, tırnaklarını çıkararak Myrddraal'in üzerine atladı.

Boşuna bir saldırıydı, elbette. Myrddraal kıpırdamadı bile. Kayıtsızca kadının gırtlağını yakaladı, kolunu dümdüz kaldırarak ayaklarını yerden kesti. Ciyaklama gurultuya dönüştü ve kadın iki eliyle Yarı-insan'ın bileğini kavradı. Yaratık, elinden sarkan kadınla, gözsüz bakışlarını Osan'gar'a çevirdi. "Koparılmadınız, ama yönlendirebileceğiniz söylenene kadar yönlendirmeyeceksiniz. Ve bana asla saldırmayacaksınız. Ben Shaidar Haran'ım."

Osan'gar yutkunmaya çalıştı, ama ağzı toz dolmuştu sanki. Kuşkusuz bu yaratığın, ona yapılan her ne ise, onunla bir ilgisi olamazdı. Myrddraallerin bazı güçleri vardı, ama bunu yapamazlardı. Ama yaratık biliyordu. Osan'gar Yarı-insanlardan hiç hoşlanmamıştı. İnsan ve hayvan sürülerini melezleyerek Trollocların yapılmasına yardım etmişti –bundan, bu iş için gereken beceriden, işin güçlüğünden gurur duyuyordu– ama zaman zaman ortaya çıkan bu ürünler, en iyi zamanlarda, huzursuz ediyordu onu.

Shaidar Haran dikkatini elinde seğiren kadına çevirdi. Kadının yüzü morarmaya başlamıştı ve zayıf tekmeler atıyordu. "Uyum sağlayacaksınız. Beden ruha göre şekillenir, ama zihin de bedene göre şekillenir. Uyum sağlamaya başladınız bile. Kısa süre sonra, eski bedenlerinizi hiç tanımamışsınız gibi olacak. Ya da reddedebilirsiniz. O zaman yerinizi bir başkası alır ve siz de... kardeşlerime verilirsiniz. Bloke edilmiş halinizle." O ince dudaklar yine seğirdi. "Sınırboyları'ndaki eğlenceyi arıyorlar."

"Konuşamıyor," dedi Osan'gar. "Onu öldürüyorsun! Bizim kim olduğumuzu bilmiyor musun? İndir onu, Yarı-insan! Bana itaat et!" O şeyin Seçilmişlerden birine itaat etmesi gerekirdi.

Ama Myrddraal kayıtsızca Aran'gar'ın kararan yüzünü inceledi, sonra ayaklarının halıya dokunmasına izin verdi ve elini gevşetti. "Ben Yüce Efendi'ye itaat ederim. Başkasına değil." Aran'gar sallanarak, öksürerek, içine hava çekerek yaratığın koluna tutundu. Yarı-insan elini çekse kadın

yere devrilirdi. “Yüce Efendi’nin iradesine boyun eğecek misin?” Bir soru değildi aslında, o gıcırtılı sesle, formalite gereği sorulmuştu.

“E... evet,” demeyi başardı kadın boğuk bir sesle ve Shaidar Haran kadını bıraktı.

Aran’gar boğazını ovalayarak sallandı ve Osan’gar ona yardım etmek üzere yaklaştı, ama kadın öfkeli bakışlarla yumruğunu sıkarak tehdit etti onu. Adam ellerini kaldırarak geriledi. İhtiyaç duymadıkları bir düşmanlıktı bu. Ama iyi bir beden, iyi bir espriydi. Adam mizah anlayışı ile hep gururlanmıştı, ama bu gerçekten harikaydı.

“Minnet duyuyor musunuz?” dedi Myrddraal. “Öldünüz ve şimdi yaşıyorsunuz. Ruhu kurtuluşun, zamanın ötesinde olan Rahvin’i düşünün. Yüce Efendi’ye bir kez daha hizmet etme ve hatalarınızı affettirme şansı verildi size.”

Osan’gar telaşla minnet duyduğuna, hizmet etmek ve affedilmekten başka istediği hiçbir şey olmadığına temin etti yaratığı. Rahvin ölmüş müydü? Ne olmuştu ki? Fark etmezdi; Seçilmişlerin bir kişi azalması, Yüce Efendi özgür kaldığında gerçek gücü ele geçirmek için daha fazla şans demekti. Trolloclar gibi, onun yaratımlarından biri sayılabilecek bu yaratığın önünde küçük düşmek canını sıkıyordu, ama ölümü açıkça hatırlayabiliyordu. Bundan kaçınmak için bir solucana bile yaltaklanabilirdi. Gözlerindeki öfkeye rağmen Aran’gar’ın da istenen sözleri aynı telaşla söylediğini fark etti. Onun da hatırladığı açıktı.

“O zaman Yüce Efendi’nin hizmetinde, dünyaya bir kez daha girmenizin zamanı geldi,” dedi Shaidar Haran. “Hayatta olduğunuzu yalnızca ben ve Yüce Efendi biliyoruz. Başarılı olursanız, sonsuza dek yaşayacaksınız ve tüm diğerlerinin üzerinde yükseleceksiniz. Başarısız olursanız... Ama başarısız olmayacaksınız, değil mi?” Yarı-insan bu sefer gülümsedi. Ölümün gülümsemesini görmek gibiydi.

1
Tepedeki Aslan

Zaman Çarkı döner ve Çağlar gelip geçer. Geriye bıraktığı anılar efsaneye dönüşür. Efsane solup mit olur ve onu doğuran Çağ yeniden geldiğinde mit bile unutulmuştur. Bazılarının Üçüncü Çağ dediği, henüz gelmemiş ve geçeli çok olmuş bir Çağ'da, Cairhien'in kahverengi ağaçlarla kaplı tepelerinde bir rüzgâr yükseldi. Rüzgâr başlangıç değildi. Zaman Çarkı dönerken başlangıçlar ve bitişler yoktur. Ama *bir* başlangıçtı.

Rüzgâr, çoğu kömürleşmiş tahta yığınlarından başka bir şey olmayan, terk edilmiş köylerin ve çiftliklerin üzerinden batıya esti. Savaş Cairhien'i harap etmişti, hem savaş, hem iç savaş, istila ve kaos ve şimdi, sona erdikten sonra bile, ki ne kadar sona erdiği belli değildi, ancak bir avuç insan eski evlerine dönmüştü. Rüzgârda nem yoktu ve güneş toprakta kalan birkaç damla nemi de kavurmaya çalışıyor gibiydi. Erinin Nehri üzerinde, küçük Maerone kasabasının daha büyük Aringill'e baktığı yerde, rüzgâr Andor'a girdi. İki kasaba da pişiyordu ve Cairhienli mültecilerin fıçıdaki balıklar gibi duvarlarının içine doluştuğu Aringill'de daha fazla yağmur duası yükseliyor olsa da, Maerone'nin çevresine yığılmış askerler bile, zaman zaman sarhoşlukla, zaman zaman hararetle, Yaratıcı'ya dua ediyorlardı. Kış buraları yoklamaya başlamış olmalıydı, ilk karlar çoktan gelip geçmiş olmalıydı ve şimdi ter içinde kalanlar öyle olmamasının sebebinden korkuyordu, ama pek az kişi o korkuları dile getirmeye cesaret ediyordu.

Rüzgâr batıya esti, kuraklığın buruşturduğu ağaç yapraklarını salladı, kuru çamurla çevrili, gittikçe incelen derelerin yüzeylerini kırıştırdı. Andor'da yanık kalıntılar yoktu, ama köylüler şişman güneşe endişe içinde bakıyor, çiftçiler güz ekini vermeyen tarlalarından bakışlarını kaçırıyorlardı.

Rüzgâr batıya esti, Caemlyn'den geçti, Ogierlerin inşa ettiği İç Şehir'in merkezinde, Kraliyet Sarayı'nın üzerindeki iki sancağı kaldırdı. Bir sancak kan kırmızısıydı ve üzerinde kıvrımlı bir çizgi ile bölünmüş, yarısı bembeyaz, yarısı simsiyah bir disk vardı. Diğer sancak gökyüzünde kar beyazı dalgalanıyordu. Üzerindeki, altın yeleli, dört bacaklı, güneş gözlü, kızıl ve altın rengi pullu, tuhaf bir yılana benzeyen şekil rüzgâra binmiş, gidiyormuş gibi göründü. İki sancak arasında hangisinin daha fazla korku uyandırdığı belirsizdi. Bazen, korkuyla dolan aynı göğüsler umutla da doluyordu. Kurtuluş umudu ve yıkım korkusu aynı kaynaktan geliyordu.

Pek çok kişi Caemlyn'in dünyadaki ikinci en güzel şehir olduğunu söylerdi ve Tar Valon'dan sonra ikinci sıraya koyarlardı ve bunu yapan yalnızca Andorlular değildi, çünkü onlar genellikle şehirlerini birinci sıraya koyarlardı. Yüksek, yuvarlak kuleler, gümüş ve beyaz çizgili gri taştan yüksek dış duvarların üzerine dizilmişti. Beyaz ve altın rengi kubbeler acımasız güneş altında parlıyordu. Şehir tepelerin üzerindeki merkezine, kadim İç Şehir'e tırmanıyordu. Bu kesim kendi parlak beyaz duvarı ile çevriliydi ve mor, beyaz, altın renkleri, parlak mozaik desenleri ile kendi kuleleri, kendi kubbeleri vardı. İki bin seneden daha yeni olan Yeni Şehir'e tepeden bakıyordu.

Nasıl İç Şehir Caemlyn'in yalnızca merkezi değil, yüreğiyse, Kraliyet Sarayı da İç Şehir'in yüreğiydi. Kar beyazı minareleri, altın kubbeleri ve dantel dantel taş işçiliği ile, bir âşığın hikâyelerinden çıkmış gibiydi. O iki sancağın gölgesinde atan bir yürek.

Beline kadar soyunmuş, ayaklarının ucunda rahatça dans etmekte olan Rand o anda ne sarayın beyaz seramikli avlusunda olduğunun, ne de avluyu çevreleyen revaklara dizilmiş seyircilerin farkındaydı. Ter saçlarını kafasına yapıştırmış, göğsünden aşağı yuvarlanıyordu. Yan tarafındaki yarı iyileşmiş, yuvarlak yara fena sancıyordu, ama Rand onu fark etmeyi reddediyordu. Yukarıdaki beyaz sancağın üzerindekine benzeyen şekiller önkollarına dolanmış, metalik kızıl ve altın rengi parlıyordu. Ejderler, diyordu Aieller onlara ve diğerleri de bu isimleri tekrarlıyordu. Rand avuçlarına damgalanmış balıkçılların farkındaydı, ama yalnızca tahta egzersiz kılıcının uzun kabzasına dayandıkları için.

Kılıçla bir olmuş, düşünmeden duruştan duruşa akıyor, çizmeleri beyaz seramiklere sürtünüyordu. Tepedeki Aslan, Ayın Yayı oldu, sonra Sabah Kulesi oldu. Düşünmeden. Beş terli, çıplak göğüslü adam çevresini almış, ihtiyatla duruştan duruşa, yan yan adım atıyorlar, egzersiz kılıçlarını

oynatıyorlardı. Rand yalnızca adamların farkındaydı. Sert yüzlü ve kendilerine güvenli adamlardı, şimdiye dek bulabildiği en iyi savaşçılardı. Lan gittiğinden beri en iyileri. Düşünmeden, tıpkı Lan'in öğrettiği gibi. Kılıçla bir olmuştu, beş adamla bir olmuştu.

Aniden öne koştu, onu ortada tutmak için diğer adamlar hızla hareket etti. O denge kırılma noktasındayken, beş adamın en az ikisi onu kırmak üzere yer değiştirmek üzereyken, aniden adımının ortasında döndü ve diğer yana koştu. Tepki vermeye çalıştılar, ama çok geçti. Yüksek bir çatırtı ile, demet yapılmış çıtalardan oluşan egzersiz kılıcının aşağı darbesini kendisininki ile karşıladı; aynı anda sağ ayağı ile bir yandaki kır saçlı adamın karnını tekmeledi. Adam homurdanarak iki büklüm oldu. Kılıç kılıca kilitlenmiş Rand kırık burunlu rakibini dönmeye zorladı ve dönerlerken iki büklüm olmuş adamı bir daha tekmeledi. Kır saçlı nefes almaya çalışarak yere devrildi. Rand'ın rakibi kılıcını kullanarak gerilemeye çalıştı, ama bunun sonucunda Rand'ın kılıcı serbest kalarak adamın kılıcının çevresinde döndü –Asma Dolanıyor– hızla adamın göğsüne uzandı ve adamın ayaklarını yerden kesecek bir hızla çarptı.

Yürek atışları kadar süre geçmişti, öyle kısa bir süre ki kalan üçü ancak yaklaşıyorlardı. Hızlı, ufak tefek bir adam olan ilki, devrilmekte olan kırık burunlunun üzerinden haykırarak atlayarak boyunu bosunu yalancı çıkardı. Rand'ın egzersiz kılıcı adamın incik kemiğine çarparak adamın dengesini bozdu, sonra sırtına çarparak adamı taşların üzerine düşürdü.

Geriye iki kalmıştı, ama en iyi iki savaşçıydılar. Biri, kılıcı yılan dili gibi hareket eden sırım gibi bir adamdı, diğeri asla hata yapmayan, kafası tıraşlı biri. Rand'a iki ayrı yönden saldırmak için hemen ayrıldılar, ama Rand onları beklemedi. Hızla sıska adama yaklaştı; diğeri yerdekilerin çevresinden dolanmadan önce yalnızca birkaç saniyesi vardı.

Sıska adam hızlı olduğu kadar iyiydi de; Rand en iyilerine altın öneriyordu ve onlar da geliyordu. Adam bir Andorlu için uzun boyluydu, ama Rand yine de bir el uzundu ondan, ama iş kılıç ustalığına gelince boyun pek önemi yoktu. Bazen güç işe yarıyordu. Rand tüm gücüyle saldırdı; adam gerilerken uzun yüzü gerildi. Dağdan Aşağı Koşan Yabandomuzu, İpeği Aralamak'a çarptı, Üç Çatallı Şimşek'i kırdı ve demet yapılmış çıtalar hızla adamın boynunun yanına indi. Adam boğuk bir homurtu ile düştü.

Rand hemen kendini aşağı, sağa fırlattı ve yuvarlanıp dizlerinin üzerinde doğruldu, kılıcı Irmak Kıyının Altını Oyuyor'a aktı. Tıraşlı kafalı

adam hızlı değildi, ama bir şekilde bu hareketi beklemişti. Rand'ın çıtadan kılıcı adamın geniş karnını süpürürken, adamın kılıcı Rand'ın kafasına indi.

Rand bir an sallandı, gözlerinin önünde kara benekler uçuştu. Görebilme çabası ile başını iki yana sallayarak egzersiz kılıcına dayanıp doğruldu. Kafası tıraşlı adam nefes nefese, ihtiyatla izliyordu onu.

"Parasını ödeyin," dedi Rand ve kafası tıraşlı adamın yüzündeki ihtiyat kayboldu. Gereksiz ihtiyat. Sanki Rand ona vurmayı başaran herkese fazladan bir günlük ücret vermiyormuş gibi. Bire bir dövüşte onu yenebilenlere üç katını veriyordu. Yenidendoğan Ejder'i pohpohlamak için, becerisinin tamamını kullanmayanlar olmasın diye yapıyordu bunu. İsimlerini hiç sormuyordu ve bunu yanlış anlıyorlarsa da, daha hırsla savaşacaklarsa, böylesi daha iyiydi. Rand onu sınayacak rakipler arıyordu, dost değil. Sahip olduğu dostlar bir gün onunla tanıştıkları güne lanet edeceklerdi; şimdiden etmiyorlarsa. Diğerleri de kıpırdanıyordu; "öldürülen" bir adam, herkesin işi bitene kadar olduğu yerde kalmak zorundaydı, tıpkı gerçek bir ceset gibi engel oluşturmalıydı, ama kısa boylu adam kır saçlı olanın kalkmasına yardım ediyordu ve kendisi de yardımsız ayakta durmakta güçlük çekiyordu. Sırım gibi olanı irkilerek başını oynatıyordu. Bugün daha fazla egzersiz olmayacaktı. "Hepsinin parasını ödeyin."

İnce, yivli sütunların arasındaki izleyicilerden, girift işlemeler ve örgülerle süslü, rengârenk ipekler içindeki lordların ve leydilerin arasından bir alkış ve övgü dalgası geçti. Rand yüzünü buruşturdu ve kılıcını bir kenara fırlattı. Kraliçe Morgase –*kendi* kraliçeleri– kendi sarayında tutsak gibi yaşarken, o güruhun tamamı Lord Gaebril'in dalkavukluğunu yapmıştı. Kraliçe'nin sarayı. Ama Rand'ın onlara ihtiyacı vardı. Şimdilik. *Böğürtlene tutunursan elin delinir,* diye düşündü. En azından, kendi düşüncesi olduğunu umuyordu.

Rand'ın Aiel Mızrağın Kızları eşlikçi grubunun, Dünyanın Omurgası'nın bu yanındaki tüm Kızların önderi olan beyaz saçlı, ince ve kaslı Sulin, kemerindeki keseden altın bir Tar Valon markası çıkardı ve yüzünün yanındaki kötü yara izini geren bir yüz buruşturma ile adama attı. Kızlar Rand'ın, bir egzersiz kılıcı bile olsa, herhangi bir kılıca dokunmasından hoşlanmıyordu. Hiçbir tür kılıcı onaylamıyorlardı. Hiçbir Aiel onaylamazdı.

Kafası tıraşlı adam parayı yakaladı ve Sulin'in mavi gözlü bakışlarına dikkatli bir eğilme ile karşılık verdi. Kıraç'ın kasvetli manzarasında

kaybolacak nitelikte kahverengi ve gri pantolon ve ceketler, yumuşak, bağcıklı çizmeler içindeki Kızların yanında herkes dikkatli davranırdı. Bazıları, kuraklığa rağmen ıslaktopraklar adını verdikleri yerlere uyacak yeşiller de eklemeye başlamıştı giysilerine. Aiel Kıraçları ile karşılaştırıldığında yine de ıslak kalırdı; Kıraç'tan ayrılmadan önce pek az Aiel üzerinden aşamayacakları türden su birikintileri görmüştü ve iki üç adım genişliğinde havuzlar için acı kan davaları güdülmüştü.

Her Aiel savaşçısı gibi, avludaki diğer yirmi açık renk gözlü Kız gibi, Sulin'in saçları ensesindeki kuyruk dışında kısaydı. Sol elinde üç kısa mızrak ile yuvarlak, boğa derisinden kalkan taşıyordu ve kemerinde geniş uçlu bir bıçak vardı. Daha yanaklarındaki çocuksu tombulluk kaybolmamış, on altı yaşındaki Jalani'ye varana kadar, her Aiel savaşçının bildiği gibi, Sulin de o silahları nasıl kullanacağını biliyordu ve en azından Ejderduvarı'nın bu yanındaki insanların bakışıyla, en ufak bahanede kullanıyordu. Sulin dışında bütün Kızlar herkesi, her taş dantel perdeli pencereyi, her beyaz balkonu, her gölgeyi izliyordu. Bazıları kısa, kıvrık boynuz yaylarına ok takmışlardı ve bellerinde taşıdıkları sadaklar daha fazla okla doluydu. *Far Dareis Mai,* Mızrağın Kızları, kendi tuhaf tarzlarında da olsa, kehanetlerin haber verdiği *Car'a'carn*'larının şerefini taşıyordu ve Rand'ı hayatta tutmak için canını vermeyecek tek kişi yoktu aralarında. Bu düşünce, Rand'ın midesinin kendi asidi içinde kaynamasına sebep oluyordu.

Sulin dişlerini çıkararak, tıraşlı kafaya ve diğerlerine altın fırlatmaya devam etti –borçlarını ödemek için Tar Valon parası kullanmak Rand'ın hoşuna gidiyordu. Aieller ıslaktopraklıların çoğunu, kılıçlarını onayladıklarından daha fazla onaylamıyordu ve buna Aiel olarak doğup büyümemiş herkes dahildi. Çoğu Aiel için, Aiel kanına rağmen Rand'ı da içerirdi bu, ama onun kollarında Ejderler vardı. Bir Ejder klan şefi olduğunu, işareti irade gücü ile, hayatını tehlikeye atarak kazandığını gösteriyordu; iki Ejder *Car'a'carn,* şeflerin şefi, Şafakla Gelen olduğunu gösteriyordu. Ve Kızların onu onaylamak için başka sebepleri vardı.

Adamlar egzersiz kılıçlarını, gömleklerini ve ceketlerini topladılar ve eğilip huzurundan ayrıldılar. "Yarın," diye seslendi Rand arkalarından. "Erkenden." Emri yeni eğilmelerle kabul edildi.

Çıplak göğüslü adamlar avludan ayrılmadan, Andorlu asiller sütunların arasından çıktılar ve terli yüzlerini dantel kenarlı mendillerle silerek, ipekten bir gökkuşağı gibi Rand'ın çevresini aldılar. Rand'ın midesini

kaldırıyorlardı. *Ne kullanman gerekiyorsa kullan, yoksa dünya Gölge'yle kaplanacak.* Bunu ona Moiraine söylemişti. Cairhienlilerin ve Tearlıların dürüst muhalefetini bunlara tercih edecekti neredeyse. O güruhun yaptıklarına dürüstçe demek kahkaha atmak istemesine sebep oluyordu.

"Harikaydınız," diye nefes verdi Arymilla, elini hafifçe Rand'ın koluna koyarak. "Öylesine hızlı, öylesine güçlü." Kadının iri, kahverengi gözleri her zamankinden daha kavurucu görünüyordu. Anlaşılan kadın Rand'ın etkileneceğini düşünecek kadar budalaydı: Gümüşten sarmaşıklarla kaplı yeşil elbisesi Andor standartlarına göre açıktı ve bu, göğüslerinin arasını ancak ima ediyor anlamına geliyordu. Kadın güzeldi, ama Rand'ın annesi olacak yaştaydı. Asillerin hiçbiri daha genç değildi, bazıları yaşlıydı, ama hepsi Rand'ın çizmelerini yalamakta yarışıyordu.

"Muhteşemdi, Lord Ejder." Elenia Arymilla'yı neredeyse dirsekleyerek yana itti. O gülümseme, bal saçlı kadının tilkimsi suratında tuhaf kaçıyordu; kadın şirret biri olarak ün kazanmıştı. Rand'ın yanında değil, elbette. "Andor tarihinde sizin gibi kılıç ustası görülmemiştir. Artur Şahinkanadı'nın en büyük generali ve Ishara'nın kocası olan, Aslan Tahtı'na ilk oturan Souran Maravaile bile –yalnızca dört kılıçlı adam ile karşı karşıya kaldığında o bile öldü. Yüzyıl Savaşları'nın yirmi üçüncü senesinde, suikastçıların elinde. Ama dördünü de öldürmeyi başardı." Elenia Andor tarihi bilgisini, özellikle de Şahinkanadı'nın ölümünden sonra, imparatorluğunu paramparça eden savaş gibi az bilinen alanlardaki bilgisini sergileme fırsatını nadiren kaçırırdı. Bugün en azından Aslan Tahtı üzerindeki iddiasını haklı gösterecek sebepler eklemiyordu.

"En sonunda şansınız birazcık kötüye gitti," diye araya girdi Elenia'nın kocası Jarid neşeyle. Kare bir adamdı, bir Andorlu için esmerdi. Sarand Evi'nin simgesi olan altın yabandomuzları ve kıvrımlı nakışlar, kırmızı ceketinin manşetlerini ve uzun yakalarını kaplamıştı. Elenia'nın aynı kırmızıdan elbisesinin uzun kol yenlerinde ve yüksek yakasında Beyaz Andor Aslanları göze çarpıyordu. Rand, aslanları tanımayacağını mı düşündüğünü merak etti kadının. Jarid kendi Ev'inin Yüksek Makamı idi, ama bütün inisiyatif ve hırs kadından kaynaklanıyordu.

"Harika iş çıkardınız, Lord Ejder," dedi Karind açıksözlülükle. Parlak gri elbisesinin kesimi, yüzünün şekli kadar sertti, ama kollarını ve eteklerini kaplayan gri örgüler siyah saçlarındaki gri tutamlarla uyumluydu. "Dünyadaki en iyi kılıç ustası olduğunuz su götürmez." Sözlerine rağmen,

yapılı kadının ifadesiz bakışları çekiç gibiydi. Sertliğine uyacak zekâya sahip olsaydı tehlikeli sayılabilirdi.

Naean ince, solgun, güzel bir kadındı. İri mavi gözleri ve dalga dalga parlak, siyah saçları vardı, ama gitmekte olan beş adama yönelttiği bakışları daima alaylıydı. “İçlerinden biri size vurabilsin diye önceden plan yapmışlardır tahmin ederim. Ödül parasını aralarında paylaşacaklardır.” Elenia’nın aksine, uzun kol yenlerine gümüş, Arawn Evi’nin aç anahtarı işlenmiş mavi elbiseli kadın taht üzerindeki kendi iddiasını asla Rand’ın duyabileceği bir yerde dile getirmezdi. Kadın kadim bir Ev’in Yüksek Makamı olmaktan tatmin duyuyor gibiydi; ev kedisi hayatı ile tatmin olan bir dişi aslan.

“Her zaman düşmanlarımın birlikte çalışmayacağına güvenebilir miyim?” diye sordu Rand sessizce. Naean’ın ağzı şaşkınlık içinde açılıp kapandı; kadın aptal sayılmazdı, ama ona karşı çıkanların, o meydan okur okumaz sırtüstü yuvarlanması gerektiğini düşünür ve bunu yapmadıklarında hakarete uğradığını hisseder gibiydi.

Kızlardan biri, Enaila, asilleri görmezden gelerek Rand’a terini silmesi için kalın, beyaz bir havlu uzattı. Alev alev bir kızıl kafa olan Enaila Aiellere göre kısa boyluydu ve bu ıslaktopraklı kadınların bazılarının ondan daha uzun olması sinirlerine dokunuyor gibiydi. Kızların çoğu, odadaki erkeklerin çoğunun gözlerine doğrudan bakabiliyordu. Andorlular da onu görmezden gelmek için ellerinden geleni yaptılar, ama başka yere yönelttikleri anlamlı bakışlar teşebbüslerini fena halde başarısızlığa uğrattı. Enaila, Andorlular görünmezmiş gibi yürüyüp gitti.

Sessizlik birkaç saniye sürdü yalnızca. “Lord Ejder bilge,” dedi Lord Lir, hafifçe eğilerek ve kaşlarını çatarak. Baryn Evi’nin Yüksek Makamı olan adam kılıç kadar ince, kılıç kadar güçlüydü ve altın örgülerle süslü sarı bir ceket giymişti; yağ gibi kaygan, aşırı kaypak görünüyordu. O yüz zaman zaman beliren, şimdikine benzer kaş çatmalar hariç hiçbir şey tarafından bozulmuyordu, sanki adam onların da farkında değilmiş gibiydi, ama Rand’a tuhaf tuhaf bakan yalnız o değildi. Hepsi aralarındaki Yenidendoğan Ejder’e zaman zaman hayret dolu bir inanmazlıkla bakıyorlardı. “İnsanın düşmanları eninde sonunda birlikte çalışır. İnsan, onlar bu fırsatı elde edemeden tanımalı onları.”

Rand’ın bilgeliğine, iri yarı, kel ve sert bakışlı Lord Henren’den; gri bukleli, açık yüzlü ve şeytani zihinli Leydi Carlys’ten; tombul, devamlı kıkırdayan Daerilla’dan; ince dudaklı, sinirli Elegar’dan ve daha güçlü

asiller konuşurken dillerini tutan diğer bir düzine asilden başka övgüler de yağdı.

Daha düşük lordlar ve leydiler Elenia ağzını açar açmaz sustu. “İnsanın düşmanlarını, onlar kendilerini göstermeden önce tanıması her zaman güç olmuştur. Genellikle, o zaman da geç olur.” Kocası bilgece başını salladı.

“Hep derim,” diye bildirdi Naean, “beni desteklemeyen bana karşıdır. İyi bir kural olduğunu anladım. Geride kalanlar, hançer saplamak üzere sırtınızı dönmenizi bekliyor olabilirler.”

Yanlarında duruyor olmayan her lord ve leydiyi şüphe altında bırakarak kendi yerlerini sağlama almaya çalıştıkları ilk sefer değildi bu, ama Rand onları susmalarını söylemeden susturmanın bir yolunu bilmeyi diledi. Cairhienlilerin, hatta Tearlıların sinsi manevraları yanında, Evler Oyunu’nu oynama teşebbüsleri zayıf kalıyordu, aynı zamanda sinir bozucuydu, ama Rand’ın henüz akıllarına gelmesini istemediği düşünceler vardı. Şaşırtıcı şekilde, Caeren Evi’nin Yüksek Makamı olan, beyaz saçlı Lord Nasin imdadına yetişti.

“Bir başka Jearom,” dedi adam, sıska, dar suratında beceriksizce duran dalkavuk bir gülümseme ile. Çileden çıkmış bakışlar çekti üzerine, hatta düşük asiller bile, kendilerine hâkim olmadan önce aynı bakışlardan fırlattılar adama. Nasin, Rand Caemlyn’e gelirken olan olaylardan beri biraz şaşkındı. Kendi Ev’inin simgesi olan yıldız ve kılıç yerine, Nasin’in açık mavi klapalarına çiçekler, ay damlaları, âşık düğümleri işlenmişti ve adam zaman zaman dökülmeye yüz tutmuş saçlarına, flört etmeye giden köylü bir genç gibi, çiçekler takıyordu. Ama Caeren Evi, Jarid ya da Naean tarafından bir kenara itilemeyecek kadar güçlüydü. Nasin’in başı sıska boynunun üzerinde sallandı. “Kılıç ustalığınız olağanüstüydü, Lord Ejder. Yeni bir Jearom’sunuz siz.”

“Neden?” Keskin sözcük avluda esti, Andorluların yüzlerini ekşitti.

Davram Bashere, çekik, hemen hemen siyah gözleri, kıvrık, gagaya benzeyen burnu ve gür, içinde griler olan ve geniş ağzının çevresinde boynuz gibi aşağı kıvrılan bıyıkları ile, kesinlikle Andorlu değildi. İnceydi, Enaila’dan biraz uzundu, manşetleri ve klapaları gümüş işlemeli kısa, gri bir ceket giymişti ve bol pantolonunun paçaları, diz hizasında kıvrılmış çizmelerinin içine tıkılmıştı. Andorlular durup izlerken, Saldaea’nın Mareşal Generali avluya yaldızlı bir koltuk çekmiş, bacağını koltuğun koluna atarak yayılıp oturmuş, halkalı koruma parçaları bulunan kılıcını,

kabzasına kolaylıkla ulaşabileceği şekilde çevirmişti. Adamın esmer yüzü terle parlıyordu, ama Andorlular kadar az ilgi gösteriyordu buna.

“Ne demek istiyorsun?” diye sordu Rand.

“Bunca kılıç egzersizi,” dedi Bashere rahatça. “Hem de beş adamla? Kimse beş kişiye karşı egzersiz yapmaz. Aptalca. Eninde sonunda, egzersiz kılıçları kullanıyor olsanız bile, öyle bir kargaşada beynini patlatırlar. Hem de boş yere.”

Rand’ın çenesi gerildi. “Jearom bir seferinde on kişiyi alt etti.”

Bashere sandalyesinde kıpırdanarak kahkaha attı. “Tarihteki en büyük kılıç ustasının becerisine ulaşacak kadar yaşayacağını mı sanıyorsun?” Andorlulardan öfkeli bir mırıltı yükseldi –sahte öfke olduğundan emindi Rand– ama Bashere duymazdan geldi. “Kimsen osun, o kadar.” Aniden serbest bırakılmış bir yay gibi harekete geçti; hançerini daha doğrulurken çekti ve Rand’ın yüreğine fırlattı.

Rand tek kasını oynatmadı. Bunun yerine *saidin*’i, Gerçek Kaynak’ın eril yarısını kavradı; nefes almak için gerektiğinden daha fazla düşünmemişti. *Saidin* içine doldu, Karanlık Varlık’ın lekesini de getirdi, pis buzdan bir çığ gibi, eriyik metal kokan bir çağlayan gibi aktı. Onu ezmeye, kavurmaya çalıştı ve Rand yıkılan bir dağın üzerinde denge kuran bir adam gibi sürdü onu. Yönlendirdi, basit bir Hava örgüsü ile hançeri yakaladı ve göğsünden bir kol boyu uzakta durdurdu. Boşluk’a sarınmıştı; onun ortasında, Boşluk’un içinde süzülüyordu; düşünceler ve duygular uzak geliyordu.

“Öl!” diye bağırdı Jarid ve kılıcını çekerek Bashere’e koştu. Lir, Henren, Elegar ve bütün diğer Andorlu lordlar kılıçlarını çıkarmıştı, hatta Nasin bile, ama adam kendisininkini düşürecekmiş gibi görünüyordu. Kızlar *shoufa*’larını başlarına sarmış, kara peçeleri ile yüzlerini yeşil mavi gözlerine dek gizlemiş, uzun uçlu mızraklarını kaldırmışlardı; Aieller adam öldürmeden önce hep peçe takarlardı.

“Durun!” diye havladı Rand ve herkes olduğu yerde dondu, Andorlular şaşkın şaşkın gözlerini kırpıştırmaya başladı, Kızlar ayakuçlarında hazır beklemekle yetindi. Bashere koltuğuna yeniden yerleşmek dışında kıpırdamamıştı ve bacağı hâlâ koltuğun kolundaydı.

Rand bir eliyle kemik kabzalı hançeri havadan aldı ve Kaynak’ı salıverdi. Midesini burkan lekeye, yönlendirebilen erkekleri eninde sonunda yok eden lekeye rağmen salıvermek zordu. İçinde *saidin* varken daha iyi görebiliyor, duyabiliyordu. Anlayamadığı bir ikilemdi, ama sonsuz görünen

o Boşluk'un içinde süzülürken, bir şekilde bedensel duyu ve duygulardan uzak hissediyordu, ama her duyu keskinleşiyordu; o yokken ancak yarı yarıya canlıymış gibi hissediyordu. Ve lekenin bir kısmı sanki geride kalıyordu, ama *saidin*'in ihtişamını köreltemiyordu. Onunla mücadelesinde bir an kararsızlığa düşse onu öldürecek, ölümcül bir ihtişam.

Hançeri elinde çevirerek ağır ağır Bashere'e doğru yürüdü. “Bir saniye yavaş davransaydım,” dedi yumuşak sesle, “ölmüş olacaktım. Seni oturduğun yerde öldürebilirim ve ne Andor'un, ne de başka herhangi bir yerin kanunu hatalı olduğumu söylemezdi.” Bunu yapmaya hazır olduğunu fark etti. *Saidin*'in yerini soğuk bir öfke almıştı. Birkaç haftalık tanışıklık telafi etmiyordu bunu.

Saldaealı adamın çekik gözleri, kendi evinde aylaklık ediyormuş gibi sakindi. “Karım bundan hoşlanmazdı. Sen de hoşlanmazdın. Muhtemelen Deira ordunun başına geçer, yine Taim'i avlamaya çıkardı. Seni izlemeyi kabul etmemi onaylamıyor.”

Rand başını hafifçe iki yana salladı. Adamın kendine hâkimiyeti karşısında öfkesi biraz dinmişti. Sözleri de etkili olmuştu. Bashere'in dokuz bin Saldaea süvarisi arasında bulunan tüm asillerin ve subayların çoğunun karılarını yanlarında getirdiğini öğrenmek şaşırtmıştı onu. Rand bir erkeğin karısını nasıl tehlikeye sürükleyebileceğini anlamıyordu, ama Afet'e yaptıkları seferler dışında, bir Saldaea geleneğiydi bu.

Kızlara bakmaktan kaçındı. Kızlar tepeden tırnağa birer savaşçı idi, ama aynı zamanda kadındılar. Ve Rand onları tehlikeden, hatta ölümden uzak tutmaya çalışmayacağına söz vermişti. Ama bunun karşısında irkilmeyeceğine söz vermemişti ve içini parçalıyor olsa da, verdiği sözleri tutuyordu. Bunun için kendinden nefret etse de, ne yapması gerekiyorsa onu yapıyordu.

İçini çekerek hançeri bir kenara attı. “Senin sorun,” dedi nazikçe. “Neden?”

“Çünkü sen kimsen osun,” dedi Bashere basitçe. “Çünkü sen –ve topladığın adamlar, sanırım– kimseniz osunuz.” Rand arkasında kıpırdananlar olduğunu duydu; Andorlular ne yaparlarsa yapsınlar, af ilanı karşısında duydukları dehşeti saklayamıyorlardı. “Hançere yaptığını her seferinde yapabilirsin,” diye devam etti Bashere, koltuğun kolundaki bacağını indirip öne eğilerek, “ama herhangi bir suikastçının sana ulaşması için Aiellerinin arasından geçmesi gerekir. Benim süvarilerimin de. Bah! Sana yaklaşan bir şey olursa, insan olmayacaktır.” Ellerini açarak yine

arkasına yaslandı. “Eh, kılıç çalışmak istiyorsan çalış. İnsanın egzersize ve rahatlamaya ihtiyacı vardır. Ama kafanı yardırma. Çok şey sana bağlı ve çevrende sana Şifa verecek Aes Sedai göremiyorum.” Bıyıkları ani sırıtışını hemen hemen saklıyordu. “Dahası, ölürsen, Andorlu dostlarımızın bana ve adamlarına gösterdikleri sıcak konukseverliği sürdüreceklerini sanmıyorum.”

Andorlular kılıçlarını kınlarına sokmuştu, ama gözleri hâlâ kötü kötü Bashere’e bakıyordu. Ve bunun, adamın Rand’ı öldürmeye ne kadar yaklaştığı ile bir ilgisi yoktu. Normalde, Andor topraklarına yabancı bir ordu getiren yabancı bir general olmasına rağmen, Bashere’in yanında yüzlerindeki ifadesizliği korumayı başarırlardı. Yenidendoğan Ejder Bashere’i orada istiyordu ve bu güruh, Yenidendoğan Ejder istiyorsa bir Myrddraal’e bile gülümserdi. Ama Rand adamın aleyhine dönerse... O zaman hiçbir şeyi saklamaya gerek kalmazdı. Bunlar, daha Morgase ölmeden onunla beslenmeye hazırlanan akbabalardı ve bir fırsat bulsalar Bashere ile de beslenirlerdi. Ve Rand’la. Onlardan kurtulmaya can atıyordu.

Yaşamanın tek yolu ölmek. Düşünce aniden kafasına dolmuştu. Bu daha önce bir kez daha söylenmişti, öyle bir tarzda söylenmişti ki, inanmak zorunda kalmıştı, ama düşünce kendisine ait değildi. *Ölmek zorundayım.* Ben yalnızca ölümü hak ediyorum. Başını tutarak sırtını Bashere’e döndü.

Bashere bir anda sandalyesinden fırladı ve kendisinden bir baş yüksek olmasına rağmen Rand’ın omzunu kavradı. “Sorun ne? O darbe gerçekten kafanı mı kırdı?”

“Ben iyiyim.” Rand ellerini indirdi; bu olduğunda acı hissetmiyordu, yalnızca kafasının içinde bir başka adamın düşüncelerini duymanın şokunu hissediyordu. İzlemekte olan yalnızca Bashere değildi. Kızların çoğu, avludaki diğerlerini izledikleri dikkatle izliyorlardı onu. Özellikle de Enaila ile sarı saçlı, aralarında en uzunu olan Somara. O ikisi muhtemelen görevleri sona erer ermez bir tür bitki çayı getirirlerdi ona ve içene kadar tepesinde beklerlerdi. Elenia, Naean ve diğer Andorlular ceketlerini ve eteklerini kavramış, zor nefes alarak bakıyorlar, ilk delilik işaretini görüyor olabilecek insanların korku ile iri iri açılmış gözleri ile izliyorlardı Rand’ı. “Ben iyiyim,” dedi Rand genel olarak herkese. Yalnızca Kızlar rahatladı. Enaila ile Somara o kadar da rahatlamamıştı.

“Yenidendoğan Ejder” Aiellerin umurunda değildi; onlar için Rand *Car’a’carn*’dı, kehanetlerde onları birleştireceği, kıracağı söylenen kişi. Bu konuda endişeleniyor olsalar da, yine de rahatça kabulleniyorlardı bunu ve

Rand'ın yönlendirmesi ve onunla gelen her şey konusunda da sorun yaşamıyor gibiydiler. Diğerleri –*ıslaktopraklılar,* diye düşündü Rand kuru kuru– ona Yenidendoğan Ejder diyor, bunun ne anlama geldiği konusunda asla spekülasyon yapmıyorlardı. Rand'ın yeniden doğmuş Lews Therin Telamon, Ejder olduğuna, Karanlık Varlık'ın deliğini mühürlemiş, üç bin sene önce Gölge Savaşı'nı sona erdirmiş adam olduğuna inanıyorlardı. Karanlık Varlık'ın karşı darbesi *saidin*'i lekelediği ve yönlendirebilen her erkek, Lews Therin ve Yüz Yoldaşından başlayarak delirdiği zaman Efsaneler Çağı da sona ermişti. Rand'a Yenidendoğan Ejder diyorlardı ve Lews Therin Telamon'un bir parçasının onun kafasının içinde olabileceğini, Delilik Zamanı'nı ve Dünyanın Kırılışı'nı başlattığı zamanki kadar deli olabileceğini, dünyanın yüzünü tanınmayacak ölçüde değiştiren o erkek Aes Sedailer kadar deli olabileceğini hiç akıllarına getirmiyorlardı. Ağır ağır başlamıştı, ama Rand Tek Güç kullanmayı ne kadar çok öğrenmişse, *saidin* konusunda ne kadar güçlenmişse, Lews Therin'in sesi de o kadar güçlenmişti ve Rand, ölü adamın düşüncelerinin kontrolü ele geçirmemesi için o kadar fazla mücadele etmek zorunda kalmıştı. İşte bu yüzden kılıç egzersizinden hoşlanıyordu; düşünce yokluğu, kendi olarak kalmasını sağlayan bir engel oluşturuyordu.

"Bir Aes Sedai bulmalıyız," diye mırıldandı Bashere. "Söylentiler doğruysa... Işık gözlerimi yaksın, keşke o Aes Sedai'nin gitmesine hiç izin vermeseydim."

Rand ile Aiellerin şehri ele geçirmesinden sonraki günlerde bir sürü insan Caemlyn'den kaçmıştı; bir gece içinde saray nüfusunun yarısı gitmişti. Rand'ın bulmayı dileyeceği insanlar vardı, ona yardım etmiş insanlar, ama hepsi kaybolmuştu. Bazıları kaçmaya devam ediyordu. O, ilk günlerde kaçanlardan biri genç bir Aes Sedai idi, yüzü o açık yaşı belirsizlikten yoksun olacak kadar genç biri. Bashere'in adamları kadını bir handa bulunca haber göndermişlerdi, ama kadın Rand'ın kim olduğunu öğrenince çığlıklar atarak kaçmıştı. Gerçekten de çığlıklar atarak. Rand kadının ne ismini, ne Ajahını öğrenebilmişti. Söylentilere göre şehirde bir Aes Sedai daha vardı, ama Caemlyn'de yüz, bin farklı söylenti dolaşıyordu ve her biri bir öncekinden daha az olasıydı. Herhangi birinin bir Aes Sedai'ye gitmeyeceği kesindi. Aiel devriyeler Caemlyn'in yakınlarından geçen pek çok Aes Sedai görmüştü, her birinin aceleyle bir yerlere gittiği açıktı ve hiçbiri Yenidendoğan Ejder'in ele geçirdiği bir şehre girmek istememişti.

“Herhangi bir Aes Sedai’ye güvenebilir miyim?” diye sordu Rand. “Yalnızca başım ağrıdı. Başım, darbe aldığında ağrımayacak kadar sert değil.”

Bashere gür bıyıklarını havalandıracak kuvvetle hıhladı. “Kafan ne kadar sert olursa olsun, eninde sonunda Aes Sedailere güvenmek zorundasın. Onlar olmadan, fetih yolunu kullanmadığın sürece asla ulusları arkanda toplayamazsın. İnsanlar bu tür şeyleri arar. Kaç Kehanet gerçekleştirdiğini duyarlarsa duysunlar, çoğu Aes Sedailerin seni damgalamasını bekler.”

“Hiçbir şekilde savaştan kaçınmayacağım ve sen bunu biliyorsun,” dedi Rand. “Ailron kabul etse bile, Beyazpelerinler beni Amadicia’ya kollarını açarak kabul etmeyeceklerdir ve Sammael savaşmadan Illian’ı kesinlikle teslim etmeyecektir.” *Sammael, Rahvin, Moghedien ve...* Sertçe düşünceyi bilincinden çıkardı. Kolay değildi. İşaret vermeden geliyorlardı ve asla kolay olmuyordu.

Bir gümleme üzerine omzunun üzerinden arkaya baktı. Arymilla taşların üzerinde bir yığın gibi yatıyordu. Karin diz çökmüş, kadının eteğini ayak bileklerine çekiyor, bileklerini ovuyordu. Elegar da bir an sonra Arymilla’ya katılacakmış gibi sallanıyordu ve ne Nasin, ne de Elenia daha iyi durumda görünmüyordu. Kalanların çoğu kusacakmış gibi görünüyordu. Terkedilmişlerden bahsetmek bunu yapabiliyordu, özellikle de Rand Lord Gaebril’in aslında Rahvin olduğunu söyledikten sonra. Ne kadarına inandıklarından emin değildi, ama olasılığı düşünmek bile çoğunun dizlerinin bağını çözüyordu. Şoklarının sebebi, neden hâlâ hayatta olduklarını anlayamamaları idi. Rand onların Rahvin’e bilerek hizmet ettiklerini düşünse... *Hayır,* diye düşündü. *Bilseler, hepsi Karanlıkdostu olsa bile, yine de onları kullanırdın.* Bazen kendi kendisi öyle midesini bulandırıyordu ki, gerçekten ölmeye hazır hissediyordu.

En azından doğruyu söylüyordu. Aes Sedailerin hepsi Terkedilmişlerin serbest kaldığını saklamaya çalışmıştı; bu bilginin kaos ve panik getireceğinden korkmuşlardı. Rand gerçeği yaymaya çalışıyordu. İnsanlar paniğe kapılabilirdi, ama kendilerine gelecek zamanları olurdu. Aes Sedailerin tarzıyla, bilgi ve panik kendilerine gelmelerine izin vermeyecek kadar geç gelebilirdi. Dahası, insanların neyle karşı karşıya geldiklerini bilmeye hakları vardı.

“Illian fazla dayanmaz,” dedi Bashere. Rand başını hızla çevirdi, ama Bashere başkalarının işitmemesi gereken konularda yüksek sesle

konuşmayacak kadar eski bir askerdi. Yalnızca konuyu Terkedilmişlerden uzaklaştırıyordu. Ama Terkedilmişler ya da başka herhangi bir şey Davram Bashere'i endişelendiriyorsa da, Rand henüz görmemişti. “Illian çekiç indirilmiş ceviz gibi kırılacaktır.”

“Sen ve Mat iyi bir plan yaptınız.” Temel fikir Rand'a aitti, ama Mat ile Bashere planın işe yaramasını sağlayacak bin detay eklemişti ve Mat'in katkısı Bashere'inkinden daha fazla olmuştu.

“İlginç bir delikanlı bu Mat Cauthon,” dedi Bashere. “Onunla tekrar konuşmaya can atıyorum. Kimden ders aldığını hiç söylemedi, Agelmar Jagad mı? İkinizin Shienar'a gittiğinizi duydum.” Rand konuşmadı. Mat'in sırları kendisine aitti; Rand o sırların ne olduğundan emin değildi. Bashere başını yana eğdi ve tek parmağı ile bıyığını kaşıdı. “Herhangi birinden ders almış olmak için çok genç. Senden daha büyük değil. Bir yerlerde kütüphane mi buldu? Okuduğu kitapları görmek isterdim.”

“Ona sorman gerek,” dedi Rand. “Ben bilmiyorum.” Mat'in bir ara, bir yerde kitap okumuş olması gerektiğini düşünüyordu, ama Mat kitaplarla fazla ilgilenmezdi.

Bashere başını sallamakla yetindi. Rand bir şeyden bahsetmek istemediğinde, Bashere genellikle ısrar etmezdi. Genellikle. “Bir daha Cairhien'i gezmek istediğinde, neden oradaki Yeşil Aes Sedai'yi yanında getirmiyorsun? Egwene Sedai'yi? Aiellerin ondan bahsettiğini duydum. O da senin köyündenmiş. Ona güvenebilirsin, değil mi?”

“Egwene'in başka görevleri var,” diye güldü Rand. Yeşil Aes Sedai. Bashere bir bilseydi.

Somara keten gömleği ve ceketi ile Rand'ın yanında belirdi. Ceket iyi kırmızı yünden, Andor tarzında dikilmişti ve uzun yakasında ejderler, klapalarında ve kol yenlerinde defne yaprakları vardı. Kadın bir Aiel kadını için bile uzun boyluydu ve Rand'dan ancak bir el kısaydı. Diğer Kızlar gibi peçesini indirmişti, ama gri kahverengi *shoufa*'sı hâlâ yüzü dışında tüm başını gizliyordu. “*Car'a'carn* üşütecek,” diye mırıldandı kadın.

Rand bundan kuşkuluydu. Aieller bu sıcağı sıradışı bulmuyor olabilirdi, ama kılıçla çalıştığı zamanki kadar terlemişti şimdiden. Yine de gömleği başından geçirdi, pantolonuna soktu, ama bağcıklarını bağlamadı, sonra ceketi giydi. Somara'nın onu giydirmeye kalkışacağını düşünmüyordu, başkalarının önüne değil, ama böylece onun ve Enaila'nın, hatta muhtemelen başkalarının vereceği derslerden ve bitki çayından kaçınmış oluyordu.

Çoğu Aiel için Rand *Car'a'carn*'dı, Kızlar için de öyleydi. Başkalarının yanında. Mızraklarını evliliğe, bir ocağa tercih eden bu kadınlarla yalnız kaldığında işler karışıyordu. Durdurabilirdi herhalde –belki– ama engel olmaya çalışmamayı borçluydu onlara. Bazıları onun için ölmüştü ve daha fazlası ölecekti –söz vermişti, Işık yaksındı onu!– ve onların bunu yapmasına izin verebiliyorsa, kalanını yapmalarına da izin verebilirdi. Gömleği hemen sırılsıklam oldu ve cekette koyu renk lekeler yapmaya başladı.

"Aes Sedailere ihtiyacın var, al'Thor." Rand Bashere'in, iş savaşmaya geldiğinde bunun yarısı kadar inatçı olacağını umuyordu; adam böyle ünlenmişti, ama ününden ve birkaç haftalık tanışıklıktan ötesini bilmiyordu adam hakkında. "Onları aleyhine çevirmeye cesaret edemezsin ve sana en azından birkaç iplik bağladıklarını düşünmezlerse, o yana gidebilirler. Aes Sedailer hilecidirler; neyi, neden yaptıklarını kimse bilemez."

"Ya sana beni desteklemeye hazır yüzlerce Aes Sedai olduğunu söylesem?" Rand, Andorluların dinlediğinin farkındaydı; çok şey söylememeye dikkat etmek zorundaydı. Çok şey bildiğinden değil. Bildikleri de muhtemelen abartı ve umuttu. Egwene ne ima etmiş olursa olsun, "yüzlerce" olduğundan kesinlikle kuşkuluydu.

Bashere'in gözleri kısıldı. "Kule'den elçi gelmiş olsa bilirdim, bu yüzden..." Sesini alçalttı. "Bölünmeden mi bahsediyorsun? Kule gerçekten *bölündü mü?*" Adam kendi ağzından çıkan sözlere inanamıyor gibiydi. Siuan Sanche'nin Amyrlin Makamı'ndan indirildiğini ve yalıtıldığını herkes biliyordu –söylentiler idam da edildiğini söylüyordu– ama çoğu kişi için Kule'nin bölünmesi yalnızca bir tahmindi ve pek az kişi gerçekten inanıyordu. Beyaz Kule üç bin senedir, tahtların tepesine dikilen bir anıt gibi bütün kalmıştı. Ama Saldaealı adam tüm olasılıkları düşünmüştü. Andorluların işitmemesi için yaklaştı ve fısıldayarak devam etti. "Seni desteklemeye hazır olanlar asiler olmalı. Onlarla daha iyi bir anlaşma yapabilirsin –senin onlara ihtiyacın olduğundan daha fazla ihtiyaç duyuyorlar sana, hatta belki daha fazla– ama asiler, Aes Sedai asileri olsa bile, Beyaz Kule'nin ağırlığına sahip değildirler, özellikle de hükümdarlar karşısında. Sıradan insanlar farkı anlamayabilir, ama krallar ve kraliçeler bilir."

"Onlar yine de Aes Sedai," dedi Rand aynı şekilde, alçak sesle, "kim olurlarsa olsunlar." *Ve nerede olurlarsa olsunlar*, diye düşündü kuru kuru. *Aes Sedailer... Herkesin Hizmetkârları... Hizmetkârlar Salonu parçalandı...*

sonsuza dek parçalandı... sonsuza dek... Ilyena, aşkım... Lews Therin'in düşüncelerini zalimce bastırdı. Bazen işe yarıyorlar, ihtiyaç duyduğu bilgiyi veriyorlardı, ama fazla güçlenmeye başlamışlardı. Burada bir Aes Sedai olsa –bir Sarı; Şifa işinin çoğunu onlar biliyordu– belki o... Güvendiği bir Aes Sedai olmuştu, ama ölümünden ancak kısa bir süre önce güvenebilmişti ona ve Moiraine Aes Sedailer hakkında, şalı ve yüzüğü takan her kadın hakkında bir tavsiyede bulunmuştu ona. "Hiçbir Aes Sedai'ye güvenemem," dedi hırıltılı bir sesle. "Onları kullanacağım, çünkü onlara gerçekten de ihtiyacım var, ama Kule'den de olsa asi de, beni kullanmaya çalışacaklarını biliyorum, çünkü Aes Sedailer böyle yapar. Onlara asla güvenmeyeceğim, Bashere."

Saldaealı yavaşça başını salladı. "O zaman becerebiliyorsan kullan onları. Ama şunu hatırla. Kimse Aes Sedailerin istediği yolda gitmeye fazla direnemez." Aniden kısa bir kahkaha attı. "Bildiğim kadarıyla direnenlerin sonuncusu Artur Şahinkanadı idi. Işık gözlerimi yaksın, belki de sen ikincisi olursun."

Çizme sesleri avluya yeni gelenler olduğunu bildirdi. Bashere'in adamlarından kaslı omuzlu, balta burunlu, generalinden bir baş uzun, parlak siyah bir sakalı ve gür bıyıkları olan genç bir adamdı. Kendi ayaklarından çok eyer üzerinde yolculuk etmeye alışık biri gibi yürüyordu, ama eğilerek selam verirken kalçasındaki kılıcı rahatça idare etti. Rand'dan çok Bashere'e eğilmişti. Bashere Yenidendoğan Ejder'i izliyor olabilirdi, ama Tumad –Rand adamın adının bu olduğunu düşünüyordu; Tumad Ahzkan– Bashere'i izlerdi. Enaila ile diğer üç Kız gözlerini yeni Saldaealıya diktiler; *Car'a'carn*'ın yanına sokulan hiçbir ıslaktopraklıya gerçekten güvenmiyorlardı.

"Kapılarda bir adam var," dedi Tumad huzursuzca. "Diyor ki... adam Mazrim Taim, Lord Bashere."

2
Yeni Gelen

Mazrim Taim. Rand'dan önce, yüzyıllar içinde başka erkekler Yenidendoğan Ejder olduğunu iddia etmişti. Rand'dan önceki son birkaç senede sahte Ejder salgını olmuştu ve bu adamların bazıları yönlendirebiliyordu. Mazrim Taim de bunlardan biriydi, bir ordu kurmuş, Saldaea'yı yakıp yıkmış, sonra ele geçirilmişti. Bashere'in yüzü değişmedi, ama kılıcının kabzasını boğumları bembeyaz olmuş bir elle kavradı. Tumad ondan emir bekliyordu. Bashere'in Andor'a gelmesinin sebebi, Taim'in ehlileştirilmek üzere Tar Valon'a giderken kaçmasıydı. Saldaea'nın Mazrim Taim'den korkmasının ve nefret etmesinin en büyük sebebi buydu; Kraliçe Tenobia Bashere'i, Taim'in Saldaea'yı bir daha karıştırmamasını temin etmek için, adam nereye giderse gitsin, ne kadar uzun sürerse sürsün kovalamak üzere göndermişti.

Kızlar sakin sakin beklemekle yetindiler, ama o isim Andorlular arasında, kuru otların arasına atılmış meşale etkisi yaptı. Arymilla yardımlarla ayağa kaldırılırken, gözleri yine arkaya yuvarlandı; Karind kadını yavaşça taşların üzerine indirmese, yere yığılacaktı. Elegar sütunların arasında sendeleyerek geriledi ve iki büklüm olarak yüksek sesle öğürmeye başladı. Diğerleri panik içinde inliyor, mendillerini ağızlarına bastırıyorlar, kılıç kabzalarını kavrıyorlardı. Vurdumduymaz Karind bile sinirli sinirli dudaklarını yalıyordu.

Rand elini ceketinin cebinden çıkardı. "Af," dedi ve iki Saldaealı ifadesiz bakışlarla baktılar ona.

"Ya af için gelmemişse?" dedi Bashere bir an sonra. "Ya hâlâ Yenidendoğan Ejder olduğunu iddia ediyorsa?" Andorlular kıpırdandı; Tek Güç bir düelloda kullanılırken kimse yakında olmak istemiyordu.

“Öyle düşünüyorsa,” dedi Rand kararlılıkla, “fikrini değiştirmesini sağlarım.” Cebinde en nadir *angreal*’lerden biri vardı, erkekler için yapılmış bir şey, kılıçlı, küçük bir şişman adam biblosu. Taim ne kadar güçlü olursa olsun, o *angreal*’e dayanamazdı. “Ama af için gelmişse, tüm diğerleri gibi af bulacak.” Taim Saldaea’da ne yapmış olursa olsun, Rand yönlendirebilen bir adamı, her şeyin baştan öğretilmesi gerekmeyecek bir adamı geri çeviremezdi. Böyle adamlara ihtiyacı vardı. Terkedilmişlerden biri hariç kimseyi geri çevirmezdi, zorunlu kalmadığı sürece değil. *Demandred ve Sammael, Semirhage ve Mesaana, Asmodean ve...* Rand Lews Therin’i bastırdı; dikkatinin dağılmasına izin veremezdi.

Bashere yine konuşmadan önce durdu, ama sonunda başını salladı ve kılıcını bıraktı. “Af geçerli, elbette. Ama söylediklerimi unutma, al’Thor. Taim bir daha Saldaea’ya ayak basarsa, geri dönecek kadar yaşamaz. Hatırlayan çok fazla kişi var. Benim ya da Tenobia’nın vereceği hiçbir emir durduramaz bunu.”

“Onu Saldaea’dan uzak tutarım.” Taim buraya teslim olmaya gelmemişse, adamı öldürmek gerekli olacaktı. Rand düşünmeden cebine dokundu, yün kumaşın üzerinden küçük, şişman adamı yokladı. “Buraya gelsin.”

Tumad Bashere’e baktı, ama Bashere duraksamadan başını sallayınca, adam Rand’ın emrine itaat ediyormuş gibi göründü. Rand sinirlendi, ama hiçbir şey söylemedi ve Tumad o yuvarlanır gibi yürüyüşle uzaklaştı. Bashere kollarını göğsünde kavuşturdu ve tek dizini kırarak, rahat bir adam gibi poz verdi. Ama Tumad’ın kaybolduğu yere dikilmiş o kara, çekik gözler, bir şeyleri öldürmeye hazır bekleyen bir adama benzemesine sebep oluyordu.

Andorlular kıpırdanmaya başladı, tereddütlü yarım adımlar atıldı, sonra geri çekildi. Kilometrelerce koşmuşlar gibi nefes nefeseydiler.

“Gidebilirsiniz,” dedi Rand onlara.

“Ben yanınızda duracağım,” diye başladı Lir. Aynı anda Naean keskin bir sesle konuştu, “Benim kaçmaya niyetim...”

Rand ikisinin de sözünü kesti. “Gidin!”

Adamlar, altlarına etmek üzere oldukları halde korkmadıklarını göstermeye çalışıyorlardı; çoktan Rand’ın ayaklarının dibine atmadıkları vakarlarını da terk edip kaçmak istiyorlardı. Basit bir seçimdi. Rand Yenidendoğan Ejder’di, onayını kazanmak için itaat gerekirdi ve bu durumda itaat demek, gerçekten istedikleri şeyi yapmak demekti. Abartılı

eğilmeler ve eteklerle yerleri süpüren diz kırmalardan, “İzninizle, Lord Ejder,” ve, “Emredersiniz, Lord Ejder,” mırıldanmalarından sonra hep birlikte... tam olarak koşturmadılar, ama acele edermiş görüntüsü vermeden ellerinden geldiğince hızlı yürüyerek çıktılar. Tumad’ın kaybolduğu yönün aksi tarafında; kuşkusuz, içeri girmekte olan Mazrim Taim ile tesadüfen karşılaşma riskine girmek istemiyorlardı.

Sıcak havada bekleyiş uzadı –bir insanı saray kapılarından alıp, dolaşık koridorlardan geçirip avluya getirmek uzun sürüyordu– ama Andorlulular gittikten sonra kimse yerinden kıpırdamadı. Bashere bakışlarını Taim’in belireceği yere dikmişti. Kızlar her yönü izliyorlardı, ama bunu her zaman yaparlardı ve bir anda peçelerini takabilecekmiş gibi görünüyorlarsa da, her zaman öyle görünürlerdi zaten. Gözleri dışında, heykel kadar kıpırtısızdılar.

Sonunda avluda çizme sesleri yankılandı. Rand neredeyse *saidin*’e uzanacaktı, ama kendini tuttu. Adam avluya girer girmez Güç tuttuğunu anlardı; Rand adamdan korkuyormuş gibi görünme riskine giremezdi.

Güneş ışığına ilk önce Tumad çıktı; sonra siyah saçlı, epey uzun boylu, esmer yüzü, çekik gözleri, çengel burnu ve çıkık elmacık yanakları ile, Saldaealı olduğunu belli eden bir adam girdi avluya. Temiz tıraşlı, eskiden zengin olan, ama şimdi zor zamanlar yaşayan Andorlu bir tüccar gibi giyinmişti. İyi yünden koyu mavi ceketinin kenarları daha koyu renk kadife ile çevrilmişti, ama kol yenleri yıpranmış, pantolonunun dizleri pot yapmış, çatlamış çizmeleri tozlanmıştı. Adam yine de gururla yürüyordu ve arkasından Bashere’in dört adamı gelirken, o hafifçe kıvrık kılıçlar adamın kaburgalarından birkaç santim uzakta dururken kolay iş değildi. Sıcak adamı etkilemez gibiydi. Kızlar adamın ilerlemesini izlediler.

Taim ve eşlikçileri avluyu geçerken Rand adamı inceledi. Ondan en az on beş yaş büyüktü; otuz beş yaşında, belki birkaç yaş daha büyük. Yönlendirebilen adamlar hakkında pek az şey bilinir, daha azı yazılı kaynaklarda bulunurdu –düzgün insanların çoğunun kaçındığı bir konuydu– ama Rand ne öğrenebilmişse öğrenmişti. Görece olarak pek az erkek bu bilgiyi arardı; Rand’ın sorunlarından biri buydu. Kırılış’tan bu yana, yönlendirebilen erkeklerin çoğu içlerinde bu yetenekle doğmuş, erkekliğe geçer geçmez ortaya çıkmak üzere hazır bekleyen adamlardı. Bazıları Aes Sedailer tarafından bulunup ehlileştirilmeden önce, deliliği senelerce uzak tutmayı başarıyordu; diğerleri bulunduklarında, *saidin*’e ilk dokunmalarının üzerinden yalnızca aylar geçmiş olmasına rağmen, geri dönüşsüz bir şekilde delirmiş oluyordu. Rand iki seneye yakın süre aklını başında tutmuştu.

Şimdilik. Ama önünde bunu on on beş senedir başaran biri vardı. Tek başına bu bile çok şeye değerdi.

Grup, Tumad'ın işareti üzerine birkaç adım önünde durdu. Rand ağzını açtı, ama o konuşamadan Lews Therin kafasının içinde çılgınca konuştu. *Sammael ve Demandred, onlara ne şeref bağışlarsam bağışlayayım, benden nefret ediyorlardı. Ne kadar çok şeref bağışlarsam o kadar çok nefret ediyorlardı, ta ki ruhlarını satıp, Gölge'ye geçene kadar. Özellikle Demandred. Onu öldürmeliydim! Hepsini öldürmeliydim! Hepsini öldürmek için yeryüzünü kavurdum! Yeryüzünü kavur!*

Rand, donmuş bir yüzle, kendi zihninin hâkimiyetini ele geçirmek için mücadele etti. *Ben Rand al'Thor'um. Rand al'Thor! Ne Sammael'i, ne Demandred'i, ne de diğerlerini tanıyorum!* Işık yaksın beni, ben Rand al'Thor'um! Hafif bir yankı gibi, başka bir yerden bir düşünce daha geldi. *Işık yaksın beni.* Yakarıya benziyordu. Sonra Lews Therin gitti, yaşadığı gölgelerin arasına çekildi.

Bashere sessizlikten faydalandı. "Mazrim Taim olduğunu mu iddia ediyorsun?" Sesi kuşkulu çıkıyordu ve Rand şaşkın şaşkın ona baktı. Bu Taim miydi, değil miydi? Ancak deli bir adam, olmadığı halde bu kimliğe bürünmek isterdi.

Tutsağın ağzı, gülümseme olabilecek bir ifade ile kıvrıldı ve çenesini ovaladı. "Tıraş oldum, Bashere." Adamın sesi alaycıydı. "Bu kadar güneyde hava sıcak, yoksa fark etmedin mi? Burada bile, olması gerektiğinden daha sıcak. Benden kanıt mı istiyorsun? Senin için yönlendireyim mi?" Kara gözleri Rand'a, sonra Bashere'e kaydı. Generalin yüzü her geçen an daha da kararıyordu. "Belki de yapmamalıyım, şimdi değil. Seni hatırlıyorum. Irinjavar'da yeniyordum seni, ta ki gökyüzünde o imgeler görünene kadar. Ama bunu herkes biliyor. Herkesin bilmediği, ama senin ve Mazrim Taim'in bildiği ne var?" Bakışlarını Bashere'e odaklamış, nöbetçilerin ya da hâlâ kaburgalarının yakınında beklemekte olan kılıçlarının farkında değil gibiydi. "Musar, Hachari ve karılarının başlarına gelenleri saklamışsın, duyduğum kadarıyla." Sesindeki alay kaybolmuştu; şimdi yalnızca olanları anlatıyordu. "Müzakere bayrağı altında beni öldürmeye çalışmamaları gerekirdi. Hizmetkâr olarak iyi yerler bulmuşsundur onlara, herhalde. Artık yapmak istedikleri tek şey hizmet ve itaat etmek; aksi halde mutlu olmazlar. Onları öldürebilirdim. Dördü birden hançer çekti."

"Taim," diye hırladı Bashere, elini kılıcının kabzasına götürerek, "sen!.."

Rand adamın önüne geçti ve kılıcını yarı yarıya çekmişken bileğini yakaladı. Nöbetçilerin ve Tumad'ın kılıçları şimdi Taim'e dokunuyordu, ceketine nasıl bastırdıklarına bakılırsa, büyük olasılıkla derisine de dokunuyorlardı, ama adam irkilmedi. "Beni görmeye mi geldin," diye sordu Rand, "yoksa Lord Bashere'e sataşmaya mı? Bunu bir daha yaparsan, seni öldürmesine izin veririm. Af, yaptıkların için geçerli, ama suçlarınla gösteriş yapmana izin vermiyor."

Taim konuşmadan önce bir an Rand'ı inceledi. Sıcağa rağmen pek az terliyordu. "Seni görüyorum. Gökteki imgede sen vardın. Karanlık Varlık'la savaştığını söylüyorlar."

"Karanlık Varlık değildi," dedi Rand. Bashere ona direnmiyordu, ama adamın kolundaki gerilimi hissedebiliyordu. Salıverse, kılıç bir yürek atışı kadar sürede çekilir, Taim'in yüreğine saplanırdı. Rand Güç kullanmazsa. Ya da Taim. Mümkün olduğu sürece bundan kaçınmak gerekiyordu. Bashere'in bileğini bırakmadı. "Kendine Ba'alzamon diyordu, ama sanırım Ishamael'di. Onu daha sonra, Tear Taşı'nda öldürdüm."

"Bazı Terkedilmişleri öldürdüğünü duydum. Sana Lord Ejder mi demeliyim? Bu güruhun bu unvanı kullandığını duydum. Tüm Terkedilmişleri öldürmeyi mi düşünüyorsun?"

"Onlarla başa çıkmanın başka yolunu biliyor musun?" diye sordu Rand. "Ya onlar ölecek ya da dünya. Işık'ı terk ettikleri gibi, Gölge'yi de terk etmeye ikna edilebileceklerini mi düşünüyorsun?" Bu saçmalıktı. Sırtına yöneltilmiş beş kılıç muhtemelen kan çıkarmakta iken, durmuş adamla sohbet ediyordu ve kendisi de altıncı bir kılıçla saldırmak ve biraz kandan daha fazlasını çıkarmak isteyen birinin kolunu tutuyordu. En azından Bashere'in adamları, generallerinin emri olmadan daha fazlasını yapmayacak kadar disiplinliydi. En azından Bashere çenesini açmıyordu. Rand Taim'in serinkanlılığına hayranlık duyarak, telaş ediyormuş gibi görünmeden becerebildiğince hızla devam etti.

"Ne suç işlemiş olursan ol, Taim, Terkedilmişlerin işlediği suçlar yanında hafif kalır. Sen tüm bir şehre işkence ettin mi, binlerce kişinin birbirlerinin iradesini yavaş yavaş kırmasına, sevdiklerini mahvetmelerine sebep oldun mu? Semirhage yaptı bunu, hem de sırf yapabildiği için, sırf yapabildiğini kanıtlamak için, keyif için. Sen çocukları öldürdün mü? Graendal öldürdü. Buna iyilik diyordu, böylece kendisi o çocukların anne babalarını köle yaptıktan ve alıp götürdükten sonra acı çekmeyeceklerdi." Diğer Saldaealıların Taim'in yarısı kadar dikkatle dinlediklerini umuyordu;

adam ilgiyle hafifçe öne eğilmişti. Bütün bu bilgilerin nereden geldiğine dair çok fazla soru sormayacaklarını umuyordu. “Sen insanları yemeleri için Trolloclara verdin mi? Tüm Terkedilmişler yaptı bunu –Gölge’ye dönmeyen tutsaklar, hemen öldürülmedikleri zaman, hep Trolloclara verilirdi– ama Demandred iki şehri tamamen tutsak etti, hem de kendisi Gölge’ye geçmeden önce onu önemsemedikleri için ve her erkek, her kadın ve her çocuk Trolloc midelerine gitti. Mesaana kontrol altında tuttuğu bölgelerde okullar açıyordu, çocuklara ve gençlere Karanlık Varlık’ın *ihtişamının* anlatıldığı okullar ve çocuklara, yeterince çabuk, yeterince iyi öğrenmeyen arkadaşlarını öldürmeleri öğretiliyordu. Daha anlatabilirim. Listenin en başından başlayıp, on üç ismi sayabilirim ve her isme, aynı ölçüde kötü yüz suç daha ekleyebilirim. Sen ne yapmış olursan ol, bunlarla yarışamaz. Ve artık affımı kabul etmeye, Işık’ta yürümeye, bana boyun eğmeye, Karanlık Varlık’a karşı her zamankinden daha büyük bir savaş vermeye geldin. Terkedilmişler sendeliyor. Her birini avlamayı, yeryüzünden silmeyi düşünüyorum. Sen de bana yardım edeceksin. Bunun karşılığında af kazandın. Sana gerçeği söylüyorum, Son Savaş bitene kadar muhtemelen yüz kez kazanacaksın.”

Sonunda Bashere’in kolunun gevşediğini hissetti, adamın kılıcının kınına kaydığını hissetti. Rand rahat bir nefes almaktan zor alıkoydu kendini. “Artık onu yakından izlemeye gerek görmüyorum. Kılıçlarınızı kaldırın.”

Tumad ve diğerleri yavaşça kılıçlarını kınlarına sokmaya başladılar. Yavaşça, ama hepsi yapıyordu. Sonra Taim konuştu.

“Boyun eğmek mi? Ben daha çok anlaşma yapacağımızı düşünmüştüm.” Diğer Saldaealılar gerildi; Bashere hâlâ Rand’ın arkasındaydı, ama Rand onun yine gerildiğini hissetti. Kızlar tek kaslarını oynatmadılar, yalnızca Jalani’nin eli peçesine doğru seğirdi. Taim hiçbir şeyin farkına varmadan başını yana eğdi. “Elbette küçük ortak olurum, ama uzun yıllardır Güç’le çalışıyorum. Sana öğretebileceğim çok şey var.”

Rand’ın içinde öyle bir öfke yükseldi ki, görüş alanı kırmızı kırmızı buğulandı. Adamın hiç bilmiyor olması gereken şeylerden bahsetmişti, muhtemelen kendisi ve Terkedilmişler hakkında bir düzine söylenti başlamasına sebep olmuştu, hem de sırf bu adamın yaptıkları daha az karanlık görünsün diye ve adam *anlaşmalardan* bahsetme cüretini gösteriyordu. Lews Therin kafasının içinde hezeyana kapılmıştı. *Öldür onu! Onu hemen öldür! Öldür onu!* Rand bu sefer sesi bastırmaya zahmet

etmedi. “Anlaşma yok!” diye hırladı. “Ortak yok! Ben Yenidendoğan Ejder’im, Taim! Ben! İşime yarayacak bir şeyler biliyorsan, kullanırım, ama git dediğim yere, git dediğim zaman gidersin.”

Taim duraksamadan tek dizi üzerine çöktü. “Yenidendoğan Ejder’e boyun eğiyorum. İtaat ve hizmet edeceğim.” Doğrulurken ağzının kenarları, aynı gülümsemeye yakın ifade ile seğirdi yine. Tumad ağzı bir karış açık, bakakalmıştı adama.

“Bu kadar çabuk mu?” dedi Rand yumuşak sesle. Öfke kaybolmamıştı; kor beyazdı hâlâ. Bir boşanırsa, ne yapacağından emin değildi. Lews Therin hâlâ kafasının içindeki gölgelerin arasında gevezeleniyordu. *Öldür onu! Öldürmelisin!* Rand Lews Therin’i zar zor işitilen bir mırıltı olana dek bastırdı. Belki de buna şaşırmamalıydı; *ta’veren*’ler çevresinde tuhaf şeyler olurdu, özellikle de kendisi kadar kuvvetli *ta’veren*’ler çevresinde. İzleyeceği yol taşa oyulmuş bile olsa, bir adamın bir anda fikir değiştirmesi sürpriz olmamalıydı. Ama öfke onu ele geçirmişti ve şüpheleri büyüktü. “Kendine Yenidendoğan Ejder dedin, Saldaea’nın her yerinde savaştın, sırf bayılman sayesinde yakalandın ve bu kadar çabuk pes ediyorsun. Neden?”

Taim omuzlarını silkti. “Başka ne seçeneğim var ki? Sen ihtişam elde ederken, tek başına, dostsuz, kovalanan bir hayvan gibi dünya üzerinde dolanıp durmak mı? O da, ben şehirden ayrılamadan Bashere ya da senin Aiel kadınların beni öldürmeyi başarmazsa. Onlar öldürmese bile, Aes Sedailer eninde sonunda beni köşeye kıstıracaktır; Kule’nin Mazrim Taim’i unutmaya niyeti olduğundan kuşkuluyum. Ama seni takip edersem, o ihtişamın bir kısmı da benim olur.” İlk kez çevresine, nöbetçilere, Kızlara baktı ve inanamıyormuş gibi başını iki yana salladı. “Yenidendoğan Ejder ben olabilirdim. Aksi halde nasıl emin olabilirdim? Yönlendirebiliyorum; güçlüyüm. Yenidendoğan Ejder olmadığımı söyleyen ne? Tek yapmam gereken, Kehanetlerden birini yerine getirmekti.”

“Ejderdağı’nın yamaçlarında doğmayı başarmak gibi birini mi?” dedi Rand soğuk soğuk. “Gerçekleştirilmesi gereken ilk Kehanet buydu.”

Taim’in ağzı yine kıvrıldı. Gerçekten de bir gülümseme değildi; adamın gözlerine asla dokunmuyordu. “Tarihi muzaffer olanlar yazar. Tear Taşı’nı ele geçirebilseydim, tarih Ejderdağı’nda, hiçbir erkeğin dokunmadığı bir kadından doğduğumu ve göklerin benim doğumumu müjdelemek için açıldığını yazardı. Şimdi senin hakkında söyledikleri türden şeyler. Ama sen Aiellerinle birlikte Taş’ı aldın ve dünya Yenidendoğan Ejder olarak seni selamlıyor. Sana karşı durmamam gerektiğini biliyorum; Yenidendoğan

Ejder sensin. Eh, madem bir somun ekmeğin tamamı benim olmuyor, ben de bana düşen dilimlere razı olurum."

"Şeref bulabilirsin, Taim, ama bulmayabilirsin de. Bu konuda endişelenmeye başlarsan, senin yaptıklarını yapan diğerlerinin başına gelenleri düşün. Logain yakalandı ve ehlileştirildi; söylentiler Kule'de öldüğünü söylüyor. Tearlılar Haddon Mirk'te isimsiz bir adamın kellesini uçurdular. Murandyliler bir başkasını yaktılar. Canlı canlı yaktılar, Taim! Dört sene önce Illianlılar aynısını Gorin Rogad'a yaptılar."

"Heves edeceğim türden bir yazgı değil," dedi Taim ölçülü bir tavırla.

"O zaman şeref kazanmayı bırak ve Son Savaş'ı hatırla. Yaptığım her şey Tarmon Gai'don için. Sana söylediğim her şey onun için. *Sen* onun için olacaksın!"

"Elbette." Taim ellerini açtı. "Yenidendoğan Ejder sensin. Bundan kuşkum yok; herkesin önünde kabul ediyorum. Tarmon Gai'don'a yürüyoruz. Ki Kehanetler kazanacağını söylüyor. Ve tarihçeler Mazrim Taim'in sağ kolun olduğunu söyleyecek."

"Belki," dedi Rand kısaca. Tam olarak ne dediklerine, herhangi bir şeyi garanti ettiklerine inanmayacak kadar çok kehanet yaşamıştı. Rand'a göre, kehanetler belli bir şeyin gerçekleşmesi için gereken koşulları belirtiyordu; yalnız, o koşulları yerine getirmek o şeyin *olacağı* anlamına gelmiyordu, sadece *olabileceği* anlamına geliyordu. Ejder Kehanetleri'nde belirtilen koşulların bazıları, zafer şansı için ölmesi gerektiğini ima ediyordu. Bunu düşünmek sinirlerini yatıştırmıyordu Rand'ın. "Işık izin verirse, yakında fırsat bulursun. Şimdi. İhtiyaç duyabileceğim ne tür bilgilerin var? Erkeklere yönlendirmeyi öğretebilir misin? Öğretilip öğretilemeyeceğini görmek için bir erkeği sınayabilir misin?" Kadınların aksine, yönlendirebilen bir erkek bir diğerindeki yeteneği basitçe sezemiyordu. Tek Güç konusunda erkekler ile kadınlar arasında, erkek ve kadın doğaları arasında olduğu kadar çok fark vardı. Bazen kıl payı kadar ince oluyordu bu farklar, bazen taşla ipek kadar ayrı.

"Af meselesi mi? Sen ve ben gibi olmak için kendi ayakları ile gelen aptallar mı var?"

Bashere, kolları kavuşturulmuş, ayaklarını ayırmış durarak Taim'e horgörüyle bakmakla yetindi, ama Tumad ile nöbetçiler huzursuzluk içinde kıpırdandılar. Kızlar kıpırdamadılar. Çağrısına yanıt veren yirmi adam hakkında Kızların ne hissettiğine dair en ufak fikri yoktu Rand'ın; hiçbir

işaret vermemişlerdi. Sahte Ejder Taim'in anısı kafalarındayken, pek az Saldaealı huzursuzluğunu saklayabiliyordu.

"Yanıt ver, yeter, Taim. Dediğimi yapabiliyorsan, söyle. Yapamıyorsan..." Konuşan öfkeydi. Her gün bir mücadeleye dönüşecek olsa bile, adamın çekip gitmesine izin veremezdi. Taim de aynı fikirde gibiydi.

"İkisini de yapabilirim," dedi çabucak. "Seneler içinde beş kişi buldum –aslında aradığımdan değil– ama yalnızca biri sınanmanın ötesine gitme cesaretini buldu." Duraksadı, sonra ekledi, "İki sene sonra delirdi. O beni öldürmeden benim onu öldürmem gerekti."

İki sene. "Sen deliliği çok daha uzun süre uzak tuttun. Nasıl?"

"Endişeleniyor musun?" diye sordu Taim yumuşak sesle, sonra omuzlarını silkti. "Sana yardım edemem. Nasıl, bilmiyorum; yaptım, o kadar. Aklım..." bakışları Bashere'e kaydı ve adamın ifadesiz bakışlarından kaçındı... "Lord Bashere'inki kadar başımda."

Ama Rand aniden emin olamadığını hissetti. Kızların yarısı dönmüş, avlunun kalanını izliyordu; bir tehdide, diğerlerini göz ardı edecek kadar yoğunlaşmazlardı. Olası tehdit Taim idi ve Kızların ikinci yarısı, tehdidin gerçek olup olmadığını görmek için, bakışlarını adamdan ve Rand'dan ayırmamıştı. Gözlerinde ve ellerinde ani ölüm ile bekleyen Kızların farkında olmamak imkânsızdı. Rand farkındaydı ve Kızlar onu korumak istiyordu. Tumad ile diğer nöbetçilerin elleri hâlâ kılıçlarının kabzasındaydı ve çekmeye hazır bekliyorlardı. Bashere'in adamları ve Aieller Taim'i öldürmeye karar verirse, adam ne kadar yönlendirirse yönlendirsin, Rand yardım etmediği sürece avludan kaçmakta güçlük çekerdi. Ama Taim askerlere ve Kızlara, revaklardaki sütunlar ya da ayaklarının altındaki taşlardan daha fazla dikkat etmiyor gibiydi. Gerçek ya da sahte cesaret miydi, yoksa başka bir şey mi? Bir tür delilik mi?

Bir anlık sessizlikten sonra Taim yine konuştu. "Henüz bana güvenmiyorsun. Güvenmen için bir sebep yok. Henüz. Zaman içinde güveneceksin. Gelecekteki güvenine karşılık, sana bir armağan getirdim." Yıpranmış ceketinin altından iki yumruktan biraz büyük, paçavralara sarılmış bir bohça çıkardı.

Rand kaşlarını çatarak bohçayı aldı ve içindeki sert şekli yoklayınca nefesi kesildi. Telaşla rengârenk paçavraları çekti ve avucu boyunca bir disk çıkardı, tıpkı sarayın üzerinde dalgalanan kırmızı bayrağın üzerindeki diske benzeyen, yarısı siyah yarısı beyaz bir şekildi; Dünyanın Kırılışı'ndan

önceki Aes Sedailerin kadim simgesi. Parmaklarını birbirine geçmiş gözyaşı damlalarının üzerinde dolaştırdı.

Bunun gibi, *cuendillar*'dan yapılmış yalnızca yedi şekil vardı. Karanlık Varlık'ın zindanının mühürleri, Karanlık Varlık'ı dünyadan uzak tutan mühürler. Rand'da iki tane daha vardı ve dikkatle gizlenmişlerdi. Dikkatle korunmaktaydılar. Hiçbir şey *cuendillar*'ı kıramazdı, Tek Güç bile –yürektaşından yapılmış narin bir fincanın kenarı çeliği, elması bile çizebilirdi– ama yedi mühürden üçü kırılmıştı bile. Onları görmüştü, paramparçaydılar. Ve Moiraine'in bir tanesinin kenarından ince bir şerit soymasını izlemişti. Işık bilir neden, nasıl, ama mühürler zayıflıyordu. Ellerindeki disk *cuendillar* sertliğine ve kayganlığına sahipti, en ince porselen ile cilalı çeliğin karışımı gibi –ama ayaklarının altındaki taşlara düşürürse kırılacağından emindi.

Üçü kırılmıştı. Üçü kendi elindeydi. Yedincisi neredeydi? İnsanoğlu ile Karanlık Varlık arasında yalnızca dört mühür duruyordu. Sonuncusu da hâlâ sağlamsa, dört. İnsanoğlu ile Son Savaş arasında yalnızca dört mühür. Bu zayıflamış halleri ile daha ne kadar dayanırlardı?

Lews Therin'in sesi gök gürültüsü gibi patladı. *Kır onu kır onları hepsi kırılmalı hepsini kırmak zorundasın zorundasın kır onları ve saldır hemen saldırmalı çabuk saldırmalı kır onu kır onu kır onu...*

Rand sesi bastırma çabası ile titriyor, üzerine örümcek ağı gibi yapışan sisleri aralamaya çalışıyordu. Kasları, etten kemikten bir adamla, bir devle güreşiyormuş gibi ağrıyordu. Lews Therin olan sisleri avuç avuç zihninde bulabildiği en derin çatlaklara, en derin gölgelere tıktı.

Aniden sözcükleri boğuk bir sesle mırıldanmakta olduğunu fark etti. "Hemen kırmalı hepsini kır kır onu kır onu kır onu." Aniden ellerini başının üzerine kaldırmış olduğunu, tuttuğu mührü beyaz taşların üzerinde kırmaya hazırlandığını fark etti. Onu durduran tek şey Bashere idi. Adam ayak parmaklarının ucunda yükselmiş, Rand'ın kollarını yakalamıştı.

"Bunun ne olduğunu bilmiyorum," dedi Bashere sessizce, "ama bence kırmaya karar vermeden önce biraz beklemelisin. Hı?" Tumad ve diğerleri artık Taim'i izlemiyordu; iri iri açılmış gözlerle Rand'a bakıyorlardı. Kızlar bile bakışlarını ona kaydırmıştı ve gözleri endişe doluydu. Sulin adamlara doğru yarım adım attı. Jalani farkında olmadan elini Rand'a uzatmıştı.

"Hayır." Rand yutkundu, boğazı acıyordu. "Kırmamalıyım herhalde." Bashere yavaşça geriledi ve Rand mührü aynı yavaşlıkla indirdi. Rand Taim'in asla soğukkanlılığını yitirmeyeceğini düşünmüşse, şu anda aksine

kanıt vardı. Adamın yüzü şok doluydu. "Bunun ne olduğunu biliyor musun, Taim?" diye sordu Rand. "Biliyor olmalısın, yoksa bana getirmezdin. Nereden buldun bunu? Başka var mı? Başka nerede bulunur, biliyor musun'"

"Hayır," dedi Taim titrek bir sesle. Tam olarak korkuyla değil; daha çok uçurumun kenarında, ayaklarının altındaki toprağın aniden ufalandığını gören ve bir şekilde kendini bir kez daha sağlam zeminde bulan bir adam gibi. "Bulduğum tek... Aes Sedailerden kaçtığımdan beri bir sürü söylenti duydum. Yoktan fırlayan canavarlar. Tuhaf hayvanlar. Hayvanlarla konuşan adamlar ve karşılık veren hayvanlar. Bizim delirmemiz gerektiği gibi deliren Aes Sedailer. Son sakinine dek deliren ve birbirlerini öldüren köyler. Bazıları doğru olabilir. Doğru olduğunu bildiklerimin yarısı daha az delice değil. Mühürlerin bazılarının kırıldığını duydum. Elindekini bir çekiç kırabilir."

Bashere kaşlarını çatarak Rand'ın ellerindeki mühre baktı, sonra inledi. Anlamıştı.

"Bunu nereden buldun?" diye tekrarladı Rand. Sonuncusunu bulabilirse... Sonra ne? Lews Therin kıpırdandı, ama Rand dinlemeyi reddetti.

"Asla beklemeyeceğin bir yerde," diye yanıt verdi Taim, "ki bence diğerlerini bulmak için bakılması gereken ilk yer aynı zamanda. Saldaea'da çürümeye yüz tutmuş küçük bir çiftlikte. Su içmek için durmuştum ve çiftçi bunu bana verdi. Yaşlıydı, bunu miras bırakacak çocukları, torunları yoktu ve benim Yenidendoğan Ejder olduğumu düşünüyordu. Ailesinin iki bin seneden uzun zamandır onun koruyuculuğunu yaptığını söyledi. Trolloc Savaşları sırasında hepsinin kral ya da kraliçe olduğunu, Artur Şahinkanadı'nın emrindeki asiller olduklarını iddia etti. Hikâyesi doğru olabilir. Mührü Afetsınırı'ndan birkaç günlük at yolculuğu uzaklıkta, bir kulübede bulmaktan daha az olası değil."

Rand başını salladı, sonra paçavraları almak için eğildi." Çevresinde olası olmayan şeylerin olmasına alışıktı; bazen başka yerlerde de olabilirdi. Telaşla mührü sardı ve Bashere'e verdi. "Bunu dikkatle koru." *Kır!* Sesi kuvvetle ezdi. "Başına hiçbir şey gelmemeli."

Bashere bohçayı saygıyla, iki eliyle aldı. Rand adamın eğilmesi kendisine mi, yoksa mühre mi, emin olamıyordu. "On saat ya da on yıl, sen isteyene kadar güvende olacak."

Rand bir an onu inceledi. “Herkes delirmemi bekliyor, ben de delirmekten korkuyorum, ama sen korkmuyorsun. Biraz önce, sonunda delirdiğimi düşünmüş olmalısın, ama o zaman bile benden korkmadın.”

Bashere omuzlarını silkti ve kır düşmüş bıyıklarının arkasından sırıttı. “İlk kez eyerde uyuduğumda, Mareşal General Muad Cheade idi. Adam bahar başındaki tavşan kadar deliydi. Günde iki kez emir erinin üzerinde zehir arardı ve sirke ile sudan başka hiçbir şey içmezdi. Bu ikisinin emir erinin verdiği zehre karşı bir numaralı çare olduğunu iddia ederdi, ama adamın hazırladığı her şeyi yerdi. Bir kez, ona baktıklarını iddia ederek koca bir meşe koruluğunu kestirmişti. Ve sonra düzgün cenaze törenleri ile gömülmelerini emretmişti; törende söylevi kendisi çekmişti. Yirmi üç meşe için mezar kazmanın ne kadar sürdüğünü tahmin edebilir misin?”

“Neden biri bir şey yapmadı? Ailesi mesela?”

“Onun kadar deli ya da ondan daha deli olmayanlar adama yan bakmaya bile korkuyorlardı. Tenobia’nın babası kimsenin Cheade’ye dokunmasına izin vermezdi zaten. Adam deli olabilirdi, ama gördüğüm en iyi generaldi. Tek bir savaş bile kaybetmedi. Kaybetmeye yaklaşmadı bile.”

Rand kahkaha attı. “Yani, Karanlık Varlık’tan daha iyi bir general olabileceğimi düşündüğün için beni takip ediyorsun, öyle mi?”

“Seni, kim olduğuna bakarak takip ediyorum,” dedi Bashere sessizce. “Dünya seni takip etmeli, yoksa hayatta kalanlar da ölmüş olmayı dileyecek.”

Rand yavaşça başını salladı. Kehanetler ulusları kıracağını, onları birbirine bağlayacağını söylüyordu. Kendisi istediğinden değil, ama Son Savaş’ı vermek, kazanmak için tek rehberi Kehanetlerdi. Onlar olmasa bile, bağlama işinin gerekli olduğunu düşünüyordu. Son Savaş, yalnızca Rand’a karşı Karanlık Varlık olmayacaktı. Buna inanmazdı; delirecekse de, henüz kendini insandan öte bir varlık görecek kadar delirmemişti. Aynı zamanda, insanoğluna karşı Trolloclar ve Myrddraaller ve Afet’in kusabileceği her tür Gölgedölü, saklandıkları yerlerden çıkan Karanlıkdostları olacaktı. Tarmon Gai’don’a giden yolda başka tehlikeler de çıkacaktı karşısına ve dünya birleşmezse... *Ne yapılması gerekiyorsa onu yap.* Bu kendisinden mi, yoksa Lews Therin’den mi gelmişti, emin olamıyordu, ama görebildiği kadarıyla gerçek buydu.

Hızla en yakın revaka yürürken omzunun üzerinden Bashere’e hitap etti. “Taim’i çiftliğe götürüyorum. Gelmek ister misin?”

“Çiftlik mi?” dedi Taim.

Bashere başını iki yana salladı. “Teşekkür ederim, hayır,” dedi kuru kuru. Duygularını belli etmiyor olabilirdi, ama Rand ve Taim’den daha fazlasını kaldıramazdı herhalde; çiftlikten kesinlikle kaçınıyordu. “Adamlarım sokaklarda devriye gezerken yumuşuyorlar. Bazılarını birkaç saatliğine eyerlerine oturtmayı düşünüyorum. Onları bu akşam denetleyecektin. Durum değişti mi?”

“Hangi çiftlik?” dedi Taim.

Rand aniden bitkin hissederek içini çekti. “Hayır, durum değişmedi. Gelebilirsem gelirim.” Bashere ve Mat’ten başka hiç kimse bilmese de, değiştirilmeyecek kadar önemliydi bu; kimsenin sıradışı bir mesele olduğunu bilmesine izin veremezdi, konumundan kaynaklanan tantanaya gittikçe daha çok alışan bir adam için faydasız bir tören olacaktı, Yenidendoğan Ejder askerlerinin tezahüratlarını kabul edecekti. Bugün yapması gereken bir ziyaret daha vardı, herkesin gizlemeye çalıştığını sanacağı bir ziyaret. Çoğu kişiden gizlenebilirdi de, ama öğrenmek isteyenlerin öğreneceğinden kuşku etmiyordu.

Kılıcını ince sütunlardan birine dayanmış beklediği yerden alarak önü açık ceketinin altına tokaladı. Kemer süssüz, siyah yabandomuzu derisindendi, kın ile uzun kabza da öyle; toka süslüydü, altın kakmalı çelikten, incelikle işlenmiş bir ejder. O tokadan kurtulabilir, sade bir şey bulabilirdi. Ama bir türlü yapamıyordu. Aviendha’nın armağanıydı o toka. Ve kurtulması için yeterli sebepti bu. Düşünceleri bu kısır döngüden bir türlü kurtulamıyordu.

Onu orada bir şey daha bekliyordu, keskin başının altına yeşil beyaz bir püskül asılmış, altmış santimlik bir mızrak. Avluya dönerken mızrağı kaldırdı. Kızlardan biri kısa sapına Ejderler oymuştu. Bazı insanlar ona Ejder Asası demeye başlamıştı, özellikle de Elenia ve onun güruhu. Rand, gözle görebildiğinden daha fazla düşmanı olabileceğini hatırlatması için saklıyordu onu.

“Hangi çiftlikten bahsediyorsun?” Taim’in sesi sertleşmişti. “Beni nereye götürmeyi düşünüyorsun’”

Rand adamı uzun uzun inceledi. Taim’den hoşlanmamıştı. Adamın tavırlarındaki bir şey hoşlanmasına izin vermiyordu. Ya da belki adamın kendisinde bir şey. Uzun zamandır, Aes Sedai korkusuyla omzunun üzerinden bakmadan yönlendirmeyi düşünebilen tek kişi kendisi olmuştu. Eh, uzun gibi gelmişti ve en azından artık Aes Sedailer onu ehlileştirmeye kalkmazdı, kim olduğunu bildikleri sürece değil. O kadar basit olabilir

miydi? Artık benzersiz olmadığı için kıskançlık duyuyor olabilir miydi? Sanmıyordu. Başka her şeye ek olarak, yeryüzünde rahatsız edilmeden dolaşacak, yönlendirebilen daha fazla adama kucak açardı. Artık sonunda ucube sayılmaktan kurtulurdu. Hayır, Tarmon Gai'don'un bu yanında o kadar ileriye gitmezdi. Benzersizdi gerçekten; o Yenidendoğan Ejder'di. Sebepleri ne olursa olsun, bu adamdan hoşlanmamıştı.

Öldür onu! diye haykırdı Lews Therin. *Hepsini öldür!* Rand sesi bastırdı. Taim'den hoşlanması gerekmiyordu, yalnızca kullanması gerekiyordu. Ve güvenmesi. İşin zor kısmı buydu.

"Seni, bana hizmet edebileceğin bir yere götürüyorum," dedi soğuk soğuk. Taim irkilmedi, kaşlarını çatmadı; yalnızca izledi ve bekledi, bir an ağzının köşeleri, aynı gülümseme benzeri ifade ile seğirdi.

3
Bir Kadının Gözleri

Rand sinirini –ve Lews Therin'in mırıltılarını– bastırarak *saidin*'e uzandı, artık aşina olmuş Boşluk'un ortasında kontrol ve hayatta kalma mücadelesine girişti. Yönlendirirken leke içine sızdı; Boşluk'un içinde olmasına rağmen kemiklerine, belki ruhuna sızmasını hissedebiliyordu. Yaptığı işi, Desen'de bir kıvrım, bir delik oluşturmaktan başka şekilde tarif edemezdi. Bunu kendi kendine öğrenmişti ve öğretmeni öğrettiği şeyin arkasında ne olduğunu açıklamakta pekiyi sayılmazdı. Havada parlak bir çizgi belirdi, çabucak genişleyerek geniş bir kapı boyuna geldi. Aslında, dönüyor gibi görünüyordu, arkasında kuraklıktan solmuş ağaçlar arasında, gün ışığı ile aydınlanan bir açıklık manzarası, dönerek durdu.

Enaila ile iki Kız daha peçelerini kaldırdılar ve daha kapı yerleşmeden içine atladılar; yarım düzinesi daha, bazıları boynuz yaylarını hazır ederek takip ettiler. Rand orada korunmasını gerekli kılacak bir şey olduğunu sanmıyordu. Diğer ucu –eğer diğer uç diye bir şey varsa; anlamıyordu, ama ona yalnızca bir kapı varmış gibi geliyordu– açıklığa yerleştirmişti, çünkü bir kapı çevresindeki insanlar için tehlikeli olabilirdi, ama Kızlara ya da herhangi bir Aiel'e tetikteliğe gerek olmadığını söylemek, bir balığa yüzmeye gerek olmadığını söylemekten farksızdı.

"Bu bir kapıyol," dedi Taim'e. "İzlemediysen nasıl yapılacağını gösteririm sana." Adam gözlerini ona dikmişti. Dikkatle izlemişse, Rand'ın *saidin* örgüsünü görmüş olmalıydı; yönlendirebilen her adam yapabilirdi bunu.

Açıklığa adım atarken Taim de katıldı ona, Sulin ile Kızların kalanı arkadan geldi. Bazıları yanından geçerken Rand'ın kalçasındaki kılıca küçümser bakışlar fırlattılar ve aralarında sessizce, Kız el konuşması

kullanarak konuştular. Tiksintiyle, kuşkusuz. Enaila ile önden gidenler çoktan solmuş ağaçların arasında ihtiyatla yayılmışlardı; ceketleri ve pantolonları, *cadin'sor*'ları, gri ve kahverengilere yeşil eklemiş olsalar da olmasalar da, gölgelerin bir parçası kılıyordu onları. İçinde Güç varken, Rand her çam ağacının üzerindeki her ölü iğneyi açık açık görebiliyordu; ölü olanların sayısı canlı olanlardan fazlaydı. Meşinyaprakların ekşi özsuyunun kokusunu alabiliyordu. Havanın kendisi sıcak, kuru ve tozlu kokuyordu. Burada Rand için tehlike yoktu.

"Bekle, Rand al'Thor," dedi bir kadının telaşlı sesi, kapının diğer yanından. Aviendha'nın sesi.

Rand örgüyü ve *saidin*'i hemen bıraktı ve kapı geldiği gibi bir anda gitti. Tehlikeler vardı, bir de tehlikeler vardı. Taim merakla baktı ona. Peçeli ya da değil, Kızlardan bazıları da kendilerine has bakışlar fırlattılar. Onaylamaz bakışlar. Parmaklar Kız el konuşması ile çaktı. Ama akılları dillerini tutacak kadar başlarındaydı; Rand bu konuda açık konuşmuştu.

Hem meraklı, hem onaylamayan ifadeleri görmezden gelen Rand yanında Taim ile birlikte ağaçların arasında yürümeye başladı. Ölü yapraklar ve dallar ayaklarının altında çıtırdıyordu. Çevrelerinde geniş bir çember oluşturmuş Kızlar, dizlerine dek bağlanmış yumuşak çizmeleri ile, hiç ses çıkarmıyorlardı. Onaylamazlıkları tetikteliğin altında gömülmüştü. Bazıları Rand'la bu yolculuğu daha önce de yapmıştı ve her biri olaysız geçmişti, ama bu ormanların pusu için iyi bir yer olmadığına hiçbir şey ikna edemezdi onları. Rand'dan önce, Kıraç'taki yaşam üç bin sene boyunca kesintisiz baskınlar, çatışmalar, kan davaları ve savaşlarla geçmişti.

Taim'den öğrenebileceği şeyler vardı kuşkusuz –Taim'in düşündüğü kadar çok değildi– ama iki taraf da birbirine bir şeyler öğretecekti ve kendisinden yaşlı olan adamı eğitmeye başlamasının zamanı gelmişti. "Beni takip ederken eninde sonunda Terkedilmişlerden biri ile karşı karşıya geleceksin. Belki Son Savaş'tan önce. Muhtemelen önce. Şaşırmış görünmüyorsun."

"Bazı söylentiler duymuştum. Eninde sonunda kurtulacaklardı."

Demek haber yayılıyordu. Rand elinde olmadan sırıttı. Aes Sedailer mutlu olmayacaktı. Başka her şeye ek olarak, onların burunlarını sürtmek belli bir zevk veriyordu ona. "Her an, her şey olabilir. Trolloclar, Myrddraaller, Draghkarlar, Gri Adamlar, *gholam*'lar..."

Duraksadı, balıkçıl damgalı avucu uzun kılıcının kabzasını okşadı. *Gholam*'ın ne olduğuna dair en ufak fikri yoktu. Lews Therin

kıpırdanmamıştı, ama ismin kaynağının o olduğunu biliyordu. Zaman zaman kendisi ile o ses arasına koyduğu ince engelden bazı parçalar sızıyor, Rand'ın anılarının parçası oluyordu, ama genellikle onları açıklayacak hiçbir şey gelmiyordu. Son zamanlarda daha sık olmaya başlamıştı. O parçalar, adamın sesi gibi, savaşabileceği nitelikte şeyler değildi. Duraksaması yalnızca bir an sürdü.

"Yalnızca kuzeyde, Afet'in yakınında değil. Burada, herhangi bir yerde. Yollar'ı kullanıyorlar." Bu da başa çıkması gereken bir başka şeydi. Ama nasıl? Başlangıçta *saidin*'le yapılan Yollar artık karanlıktı, *saidin* gibi lekeliydi. Gölgedölleri Yollar'daki, insanları öldüren, daha kötüsünü yapan tehlikelerden kaçınamıyorlardı, ama yine de Yollar'ı kullanmayı başarıyorlardı ve Yollar kapıyol kullanmak ya da Yolculuk etmek, hatta Süzülmek kadar hızlı olmasa da, yine de bir günde yüzlerce kilometre aşmalarını sağlıyordu. Daha sonra düşünülecek bir sorun. Daha sonraya bıraktığı çok fazla sorun vardı. Şimdi çözüm bekleyen çok fazla sorun vardı. Sinirle, Ejder Asası'nı kullanarak bir meşinyaprağı biçti; kahverengiye dönmüş, geniş, sert yaprak parçaları düştü. "Herhangi bir konuda bir efsane duymuşsan, gelmelerine hazır ol. Hatta Karanlıktazıları. Vahşi Av'a çıkmışlarsa bile, en azından Karanlık Varlık arkalarından gelmek üzere serbest değil. Onlar da yeterince kötü. Bazılarını, efsanelerin dediği gibi, öldürebilirsin, ama bildiğim kadarıyla bazılarını şerateş dışında hiçbir şeyle öldüremezsin. Şerateşi biliyor musun? Bilmiyorsan, sana öğretmeyeceğim tek şey bu. Biliyorsan, Gölgedölleri dışında hiçbir şeyin üzerinde kullanma. Ve kimseye öğretme.

"İşittiğin o söylentilerin kaynağı... onlara 'şer kabarcıkları' dışında ne diyebileceğimi bilmiyorum. Bazen bataklıkta yükselen kabarcıklar gibi düşün onları, yalnız bunların kaynağı Karanlık Varlık. Mühürler zayıflıyor. Ve çürük kokular yerine bunlar... eh, şerle dolu. Desen'de süzülüyorlar, sonra patlıyorlar ve o zaman her şey olabiliyor. Her şey. Kendi yansıman aynadan dışarı fırlayıp seni öldürmeye çalışabiliyor. İnan bana."

Söylevi Taim'i dehşete düşürmüşse bile, adam belli etmiyordu. Tek söylediği şu oldu, "Afet'te bulundum; daha önce de Trolloc ve Myrddraal öldürdüm." Alçak bir dalı ittirdi ve Rand'ın geçmesi için tuttu. "Bu şerateşi daha önce hiç duymamıştım, ama peşime bir Karanlıktazısı takılacak olursa, onu öldürmenin bir yolunu bulurum."

"Güzel." Bu Taim'in cehaleti kadar kendi güveni içindi. Şerateş, Rand'ın dünyadan silindiğini görse hiç üzülmeyeceği bir bilgiydi.

"Şansımız varsa burada öyle bir şeyle karşılaşmazsın, ama asla emin olamazsın."

Orman aniden bir çiftlik avlusunda son buldu. İki katlı, geniş, saz damlı bir evin bacasından duman yükseliyordu ve geniş ahır açıkça yana yatmıştı. Burada hava, birkaç kilometre ötedeki şehirden daha serin değildi, güneş daha yakıcı değildi. Tavuklar tozu eşeliyor, iki kızıl kahverengi inek çitlerin arkasında geviş getiriyor, bağlanmış siyah keçilerden bir sürü ulaşabildikleri çalıların yapraklarını kemiriyordu ve ahırın gölgesine yüksek tekerlekli bir araba bırakılmıştı, ama mekân çiftliğe benzemiyordu. Görünürde tarla yoktu; avlunun dört yanında, yalnızca kuzeye uzanan ve şehre gitmek için nadiren kullanılan toprak bir yolla kesilen orman uzanıyordu. Ve çok fazla insan vardı.

Biri dışında hepsi orta yaşlarında dört kadın iki ipe çamaşır asıyordu ve hiçbiri dokuz on yaşından büyük olmayan yaklaşık bir düzine çocuk tavukların arasında oyun oynuyordu. Çevrede, daha çok iş peşinde koşan erkekler de vardı. Yirmi yedi erkek, ama bazı durumlarda onlara erkek demek durumu abartmak oluyordu. Kuyudan su çeken sıska biri olan Eben Hopwil yirmi yaşında olduğunu iddia ediyordu ve söylediğinden kesinlikle dört beş yaş küçüktü. En iri organları burnu ve kulakları gibi görünüyordu. Çatıda, eski sazları yenilemek için ter döken üç adamdan biri olan Fedwin Morr çok daha güçlü kuvvetliydi ve çok daha az sivilcesi vardı, ama kesinlikle daha yaşlı değildi. Adamların yarıdan fazlası, o ikisinden ancak üç dört yaş büyük olabilirdi. Rand bazılarını evlerine gönderecekti neredeyse, en azından Eben ile Fedwin'i, ama Beyaz Kule aynı yaşta, hatta daha küçük kızları çömez olarak alırdı. Birkaç kafada, siyah saçlara kır düşmüştü ve ahırın önünde, daha genç adamlara nasıl kılıç tutulacağını gösteren, kırışık yüzlü Damer Flinn aksıyordu ve beyaz saçlardan bir tutam kalmıştı kafasında. Damer kalçasına bir Murandy mızrağı saplanana dek Kraliçenin Askerleri'nde görev yapmıştı. Adam kılıç ustası değildi, ama diğerlerine kılıçlarını kendi ayaklarına batırmamayı gösterecek kadar beceri sahibi görünüyordu. Adamların çoğu Andorlu, birkaçı Cairhienliydi. Henüz Tear'dan gelen yoktu, ama af orada da ilan edilmişti; o kadar uzaktan gelmeleri için zaman gerekiyordu.

Elbette Kızları ilk fark eden Damer oldu, elindeki dalı yere fırlattı ve öğrencilerinin dikkatini Rand'a çekti. Sonra Eben haykırarak kovasını düşürdü ve her yerine su sıçrattı ve herkes bağırarak eve koşturdu ve endişe içinde Damer'ın arkasında toplandı. Yandan yemek için yaktıkları ateşlerin

başında yüzleri kızarmış iki önlüklü kadın çıktı ve diğerlerinin çocukları adamların arkasına dizmesine yardım etti.

“İşte bunlar,” dedi Rand Taim’e. “Daha yarım günün var. Kaçını sınayabilirsin? En kısa zamanda kimler öğrenebilir, bilmek istiyorum.”

“Bu güruhu şeyin dibinden mi çıkardın...” diye başladı Taim tiksintiyle, sonra Rand’a bakarak çiftlik avlusunun ortasında durdu. Tavuklar ayaklarının çevresindeki tozu eşeliyorlardı. “Hiçbirini sınamadın mı? Neden, Işık aşkına?.. Yapamıyorsun, değil mi? Yolculuk yapabiliyorsun, ama yetiyi bulmak için adamları sınayamıyorsun.”

“Bazıları aslında yönlendirmek istemiyor.” Rand kılıcının kabzasını bıraktı. Bilgi eksikliklerini bu adama itiraf etmekten hoşlanmıyordu. “Bazıları ihtişam, servet ya da güç elde etme şansından ötesini hiç düşünmemiş. Ama sebepleri ne olursa olsun, öğrenebilecek her adamı yanımda tutmak istiyorum.”

Öğrenciler –öğrenci olacak adamlar– ahırın önünde onu ve Taim’i sükûnete epey yakın bir hava içinde izliyordu. Hem, hepsi Caemlyn’e Yenidendoğan Ejder’den ders alma umudu ile ya da bu umudu besledikleri düşüncesiyle gelmişti. İhtiyatlı bir büyülenmişlik, hatta endişe ile dikkatlerini çekenler, avlunun çevresini alan, evi ve ahırı kolaçan eden Kızlardı.

Kadınlar çocukları eteklerine bastırmış, bakışlarını Rand ile Taim’e dikmişti. Yüzlerindeki ifadeler, dümdüz bakışlarla endişeli dudak yemeler arasında değişiyordu.

“Hadi gel,” dedi Rand. “Öğrencilerinle tanışma zamanı.”

Taim yerinden kıpırdamadı. “Gerçekten benden istediğin tek şey bu mu? Bu acınası pisliklere ders vermem mi? Öğrenebilecek biri çıkarsa aralarında. Sana gelen bir avuç adam arasında kaç tanesinin öğrenebileceğini düşünüyorsun gerçekten?”

“Bu önemli, Taim; elimden gelse, zamanım olsa ben yapardım.” Anahtar zamandı ve hep dardı. Ve dilini ekşitiyor olsa da, itirafını yapmıştı. Taim’den fazla hoşlanmadığını fark etti, ama ondan hoşlanması gerekmiyordu. Rand beklemedi ve bir an sonra diğer adam uzun adımlarla yetişti ona. “Güvenden bahsettin. Bu konuda sana güveniyorum.” *Güvenme!* dedi Lews Therin nefes nefese, loş gölgelerin içinden. *Asla güvenme! Güven ölümdür!* “Onları sına ve öğrenebilecekleri seçer seçmez ders vermeye başla.”

“Lord Ejder nasıl emrederse,” diye mırıldandı Taim, bekleyen gruba ulaştıklarında. Pek de cilalı olmayan eğilmeler ve diz kırmalar ile karşılandılar.

“Bu Mazrim Taim,” diye bildirdi Rand. Ağızlar açık kaldı, gözler irileşti, elbette. Genç adamlardan bazıları, Rand’ın Taim’le yumruk yumruğa gelmesini beklermiş gibi bakıyorlardı; birkaçı bu manzarayı izlemeye can atıyor gibiydi. “Kendinizi ona tanıtın. Bugünden itibaren o ders verecek size.” Öğrenciler yavaşça Taim’in önünde toplanır, isimlerini vermeye başlarken, Taim gergin bir ifade ile Rand’a baktı.

Aslında, adamların tepkileri değişiyordu. Fedwin hevesle öne, Damer’ın yanına çıktı, ama Eben bembeyaz bir suratla arkada kaldı. Diğerleri arada bir yerdeydi, tereddütlüydüler, kararsızdılar, ama sonunda hepsi konuştu. Rand’ın bildirisi, bazıları için haftalar süren bekleyişin, belki senelerdir kurulan düşlerin sonu demekti. Gerçeklik bugün başlıyordu ve gerçeklik yönlendirmek ve onunla gelen her şey demek olabilirdi.

Rand’dan altı yedi yaş büyük, gürbüz, kara gözlü bir adam Taim’i görmezden gelerek diğerlerinden ayrıldı. Kaba çiftçi ceketi içindeki Jur Grady Rand’ın önünde ayak değiştirerek kaba ellerindeki kumaş şapkayı büktü. Şapkaya, yıpranmış çizmelerinin altındaki toprağa bakıyor, gözlerini nadiren Rand’ın yüzüne kaldırıyordu. “Ah... Lord Ejder, ben düşünüyordum da... ah... tarlama babam göz kulak oluyor, dere kurumazsa fena toprak değil... yağmur yağarsa ürün alınabilir hâlâ ve... ve...” Şapkayı ezdi, sonra dikkatle düzeltti. “Ben eve gitmeyi düşünüyordum.”

Kadınlar Taim’in çevresine toplanmamışlardı. Endişeli gözlerle, sessiz bir sıra halinde, çocuklarına sarılarak izliyorlardı. En gençleri olan sarı saçlı tombul kadın Sora Grady idi ve dört yaşında bir oğlan kadının parmakları ile oynuyordu. Bu kadınlar kocalarının peşinden gelmişti buraya, ama Rand karı koca arasındaki konuşmaların yarısının geri dönmek üzerine olduğunu tahmin ediyordu. Beş adam gitmişti bile ve hiçbiri sebep olarak evliliklerini göstermemişse de, hepsi evliydi. Kocasının yönlendirmeyi öğrenmesini izlerken hangi kadın huzur bulabilirdi ki? Adamın intihar etmek üzere beklemesini izlemek gibi olmalıydı.

Bazıları buranın ailelere uygun olmadığını söylerdi, ama büyük olasılıkla bunu söyleyenler aynı zamanda erkeklerin de burada olmaması gerektiğini söylerdi. Rand’ın fikrine göre, Aes Sedailer kendilerini dünyadan soyutlayarak hata yapmışlardı. Beyaz Kule’ye Aes Sedailer, Aes Sedai olmak isteyenler ve Aes Sedailere hizmet edenler dışında pek az kişi

girerdi. Pek az insan onların yardımını arardı ve bunu da ancak büyük baskı altında yaparlardı. Aes Sedailer Kule'den ayrıldıklarında, çoğu uzak dururdu ve bazıları hiç ayrılmazdı. Aes Sedailer için insanlar bir oyundaki taşlardı ve dünya içinde yaşanan bir yer değil oyun tahtasıydı. Onlar için, yalnızca Beyaz Kule gerçekti. Ailesi önündeyken hiçbir erkek dünyayı ve sıradan insanları unutamazdı.

Bu yalnızca Tarmon Gai'don'a kadar sürecekti –ne kadar? Bir sene? İki sene?– ama soru, o kadar dayanıp dayanmayacağı idi. Bir şekilde dayanacaktı. Dayanmasını sağlayacaktı. Aileler erkeklere ne için savaşacaklarını hatırlatacaktı.

Sora'nın gözleri Rand'a dikildi.

“Gitmek istiyorsan git,” dedi Jur'a. “Yönlendirmeyi öğrenmeye başlamadan önce, ne zaman istersen gidebilirsin. Ama o adımı attıktan sonra, tıpkı bir asker gibi olursun. Son Savaş'tan önce bulabileceğimiz her askere ihtiyacımız olduğunu biliyorsun, Jur. Gölge yönlendirebilen yeni Dehşetlordları bulmuş olacak; bundan emin olabilirsin. Ama senin seçimin. Belki sen çiftliğinde oturabilirsin. Dünyada, yaklaşan şeyden kurtulan birkaç yer kalacaktır. Öyle umuyorum. Her neyse, kalanımız olabildiğince çok yerin kurtulması için elimizden geleni yapacağız. Ama en azından ismini Taim'e söyleyebilirsin. Öğrenip öğrenmeyeceğini bilmeden ayrılman yazık olur.” Jur'un şaşkın yüzüne sırtını dönerken, Sora'nın gözlerine bakmaktan kaçındı. *Bir de Aes Sedailerin insanları yönlendirmesini kınarsın*, diye düşündü acı acı. Ne yapması gerekiyorsa onu yapıyordu.

Taim hâlâ kıpırdanan gruptaki adamların isimlerini öğreniyordu ve hâlâ Rand'a doğru düzgün saklamadığı dik bakışlar fırlatıyordu. Aniden Taim'in sabrı tükendi. “Bu kadarı yeter; yarın hâlâ burada olanlar isimlerini daha sonra söyleyebilir. İlk kim sınanmak ister?” Aynı anilikle diller dondu. Bazıları ona bakarken gözlerini bile kırpmıyorlardı. Taim Damer'a işaret etti. “Seni aradan çıkarsam iyi olacak. Buraya gel.” Damer yerinden kıpırdamadı. Sonunda Taim adamın kolunu yakaladı ve diğerlerinden birkaç adım öne çekti.

Onları izleyen Rand da yaklaştı.

“Ne kadar fazla Güç kullanılırsa,” dedi Taim Damer'a, “yankısını sezmek o kadar kolay olur. Diğer yandan, aşırı büyük yankılar zihnine nahoş şeyler yapabilir, hatta seni öldürebilir, bu yüzden az Güç kullanarak başlayacağım.” Damer gözlerini kırpıştırdı; nahoş şeyler ve ölme dışında

tek kelime bile anlamadığı açıktı. Ama Rand açıklamanın kendisine hitaben yapıldığını biliyordu; Taim onun cehaletini perdeliyordu.

Aniden üç adamın tam ortasında, havada iki buçuk santim boyunda, minik bir alev belirdi ve havada dans etmeye başladı. Rand, çok küçük olmasına rağmen, Taim'deki Güç'ü hissedebiliyor, adamın ördüğü ince Ateş akışını görebiliyordu. Alev Rand'a şaşırtıcı bir rahatlama getirdi. Şaşırtıcıydı, çünkü Taim'in gerçekten yönlendirebildiğini kanıtlıyordu. Bashere'in baştaki kuşkuları aklına takılmış olmalıydı.

"Aleve odaklan," dedi Taim. "Sen alevsin; dünya alevden ibaret; alevden başka hiçbir şey yok."

"Gözlerimin ağrımasından başka hiçbir şey hissedemiyorum," diye mırıldandı Damer, kaba, nasırlı elinin tersiyle alnındaki teri silerek.

"Yoğunlaş!" diye terslendi Taim. "Konuşma, düşünme, kıpırdama. Yoğunlaş." Damer başını salladı, sonra gözlerini kırpıştırarak Taim'in kaş çatmasına baktı ve yerinde donup sessizce küçük aleve baktı.

Taim dikkatini odaklamış görünüyordu, ama neye odakladığından emin değildi Rand; dinliyor gibiydi. Yankı, demişti. Rand odaklandı, dinledi, yokladı... bir şey aradı.

Hiçbiri tek kasını kıpırdatmıyordu. Dakikalar geçti. Beş, altı, yedi ağır dakika. Damer gözünü bile kırpmıyordu. Yaşlı adam nefes nefeseydi ve o kadar terliyordu ki, kafasına bir kova su boca edilmiş biri gibi görünüyordu. On dakika.

Rand aniden hissetti. Yankı. Küçük bir şeydi, Taim'in içinde zonklayan Güç akışının minik bir yankısı, ama bu Damer'dan geliyor gibiydi. Taim'in kastettiği bu olmalıydı, ama Taim yerinden kıpırdamadı. Belki daha fazlası vardı ya da belki bu Rand'ın düşündüğü şey değildi.

Bir iki dakika daha geçti ve sonunda Taim başını salladı, alevi ve *saidin*'i salıverdi. "Öğrenebilirsin... Damer'dı, değil mi?" Adam şaşırmış görünüyordu; sınadığı ilk adamın geçeceğini beklememişti kuşkusuz, hem de kel, yaşlı bir adamın. Damer zayıfça sırıttı; kusacakmış gibi görünüyordu. "Bu ahmakların hepsi geçse de şaşırmamalıyım, herhalde," diye mırıldandı şahin burunlu adam Rand'a bakarak. "On adama yetecek kadar şansın var gibi."

"Ahmakların" geri kalanı huzursuzca ayak değiştirdiler. Kuşkusuz bazıları başarısız olacağını umuyordu. Artık gerileyemezlerdi, ama başarısız olurlarsa, sınavdan geçmenin getireceği şeylerle yüzleşmeden, denemiş olmanın huzuru içinde eve dönerlerdi.

Rand da biraz şaşırmıştı. O yankıdan başka bir şey gelmemişti ve onu Taim'den önce hissetmişti, üstelik adam ne aradığını biliyordu.

"Zaman içinde ne kadar güçlü olduğunu anlarız," dedi Taim Damer'a, adam diğerlerinin yanına dönerken. Diğerleri Damer'ın çevresinde küçük bir boşluk bıraktı ve onunla göz göze gelmekten kaçındılar. "Belki ben, hatta Lord Ejder kadar kuvvetli olduğun ortaya çıkar." Damer'ın çevresindeki boşluk azıcık genişledi. "Ancak zaman gösterebilir. Ben diğerlerini sınarken dikkat et. Akıllıysan, ben dört beş kişi bulana kadar kaparsın." Rand'a fırlattığı hızlı bir bakış, asıl onu kastettiğini anlatıyordu. "Şimdi kim sınanıyor?" Kimse yerinden kıpırdamadı. Saldaealı çenesini sıvazladı. "Sen." Kely Huldin adında, otuzunu aşmış, kara saçlı, hantal bir dokumacıya işaret etti. Kadınların arasında, Kely'nin karısı inledi.

Kalan yirmi altı sınama günün geri kalanını, belki daha fazlasını tüketecekti. Sıcak ya da değil, kış gerçekten geliyormuş gibi kısalıyordu günler ve başarısız bir sınav, kesin olması için, başarılı olandan birkaç dakika daha fazla sürüyordu. Bashere bekliyordu ve daha Weiramon'u ziyaret edecekti ve...

"Sen buna devam et," dedi Rand Taim'e. "Yarın neler yaptığını görmek için gelirim. Sana ne kadar güvendiğimi unutma." *Ona güvenme,* diye homurdandı Lews Therin. Ses Rand'ın kafasının içindeki gölgelerde hoplayıp zıplayan şekilden gelir gibiydi. *Güvenme. Güven ölümdür. Onu öldür. Hepsini öldür. Ah, öl de bitsin, her şey bitsin, düşsüz uyku, Ilyena düşleri, beni affet, Ilyena, af yok, yalnızca ölüm, ölmeyi hak ediyorsun...* Kafasındaki mücadele yüzüne yansımadan sırtını döndü Rand. "Yarın. Gelebilirsem."

Daha o ve Kızlar ağaçlara kalan mesafeyi yarılamadan yetişti Taim. "Biraz daha kalırsan sınamayı öğrenebilirsin." Sesinde bir çileden çıkmışlık vardı. "En azından, gerçekten dört beş kişi daha bulursam. Gerçekten şaşırtmazdı beni. Karanlık Varlık'ın kendi şansına sahipsin gibi görünüyor. Herhalde öğrenmek istiyorsundur. Bütün işi benim omuzlarıma yıkmayı düşünmüyorsan. Seni uyarıyorum, daha yavaş olur. Ne kadar uğraşırsam uğraşayım, bu Damer'ın *saidin*'i değil kavramak, sezmesi için bile günler, haftalar gerekecek. Tek kıvılcım yönlendirmek için değil, kavramak için."

"Sınamayı öğrendim bile," diye yanıt verdi Rand. "Zor değildi. Ve tüm işi senin omuzlarına yıkmaya niyetim yok. Aramana yardım edecek birilerini bulup öğretebilirsin. Söylediklerimi unutma, Taim. Hızlı öğret onlara." Bunun da tehlikeleri vardı. Gerçek Kaynak'ın dişil yarısını

yönlendirmeyi öğrenmek, kucak açmayı öğrenmekti, Rand’a öyle demişlerdi, bir kez teslim olunca size itaat edecek bir şeye boyun eğmeyi öğrenmekti. Yanlış kullanmadığınız sürece size zarar vermeyecek devasa bir güce yön vermekti. Elayne ve Egwene bunu doğal sayıyordu; Rand için, inanılmaz bir şeydi. Eril yarıyı yönlendirmek, daimi bir kontrol ve hayatta kalma savaşı idi. Fazla ileri, fazla çabuk atlarsanız, zırhlı düşmanların arasında çırılçıplak savaşmak üzere meydana atılmış bir oğlan çocuğundan farkınız olmazdı. Öğrendikten sonra bile *saidin* sizi yok edebilir, öldürebilir, zihninizi silebilirdi. O da, yönlendirme yeteneğinizi yakıp kavurmazsa. Aes Sedailerin yönlendirebilen adamlara verdikleri aynı cezayı, tek bir dikkatsiz anda, bir anlığına gardınızı indirdiğinizde kendi kendinize verebilirdiniz. Ahırın önündeki adamların bazıları o bedeli o an ödemeye hazır olmadığından değil. Kely Huldin’in yuvarlak yüzlü karısı adamın yakasını yakalamış, telaşlı telaşlı konuşuyordu. Kely kararsızca başını sallıyordu ve diğer evli erkekler de huzursuz huzursuz karılarına bakıyorlardı. Ama bu savaştı ve savaşta, evli erkekler arasından bile, kayıplar olurdu. Işık, bir keçinin midesini bulandıracak kadar umursamaz olmaya başlamıştı. Sora Grady’nin gözlerini görmemek için biraz döndü. “Sınırlarına dek zorla onları,” dedi Taim’e. “Ne kadar hızlı, ne kadar çok öğrenebiliyorlarsa öğret onlara.”

Rand’ın ilk sözleri karşısında Taim’in ağzı hafifçe gerildi. “Ne kadar öğrenebiliyorlarsa,” dedi ifadesiz bir sesle. “Ama ne? Silah olarak kullanılabilecek şeyleri kuşkusuz.”

“Silah,” diye onayladı Rand. Hepsi silah olmak zorundaydı ve buna kendisi de dahildi. Silahlar aile edinmeye cesaret edebilirler miydi? Bir silah âşık olabilir miydi? Bu nereden gelmişti şimdi? “Her şeyi öğrenebilirler, ama en çok bunu öğrenecekler.” Sayıları ne kadar azdı. Yirmi yedi ve Damer’dan başka bir kişi daha çıksa, Rand bu adamları ona çeken *ta’veren*’liği için şükredecekti. Aes Sedailer yalnızca kendiliğinden yönlendirebilen erkekleri yakalıyor, ehlileştiriyordu, ama son üç bin sene içinde çok başarılı çalışmışlardı. Bazı Aes Sedailer hiç niyetlenmedikleri bir şeyi başardıklarına, insanlardaki yönlendirme yeteneğini eleyip yok ettiklerine inanıyordu anlaşıldığı kadarıyla. Beyaz Kule, daimi olarak üç bin Aes Sedai’yi ve kalan Aes Sedailer çağrılırsa daha fazlasını barındırmak üzere inşa edilmişti. Eğitimi süren yüzlerce kızı barındırabilecek kadar oda vardı, ama bölünmeden önce Kule’de yalnızca kırk kadar çömez ve elliden

az Kabuledilmiş bulunuyordu. “Daha fazlasına ihtiyacım var, Taim. Öyle ya da böyle, daha fazla adam bul. Her şeyden önce sınamayı öğret onlara.”

“Aes Sedailerle boy ölçüşmeye mi çalışacaksın?” Taim, Rand’ın planı bu olsa bile rahatsız olmamış görünüyordu. Kara, çekik gözleri sakindi.

“Toplam kaç Aes Sedai var? Bin mi?”

“O kadar olduğunu sanmıyorum,” dedi Taim ihtiyatla.

İnsan ırkını elemek. Haklı sebepleri olsa bile, bunu yaptıkları için kavrulsunlardı. “Eh, yine de yeterince düşman olacak.” Eksikliğini çekmediği bir şey düşmandı. Karanlık Varlık ve Terkedilmişler, Gölgedölleri ve Karanlıkdostları. Beyazpelerinler ve büyük olasılıkla Aes Sedailer ya da aralarından bazıları, Kara Ajah olanlar ve onu kontrol etmek isteyenler. Sonuncular kendilerini düşman saymasalar da, Rand öyle sayıyordu. Söylediği gibi Dehşetlordları da olacaktı. Ve daha fazlası. Tüm planlarını yok edecek, her şeyi yok edecek düşmanlar. Ejder Asası’nın oymalı sapını kavradı. En büyük düşman zamandı, alt etme şansı en az olan düşman. “Onları alt edeceğim, Taim. Hepsini. Her şeyi yakıp yıkabileceklerini sanıyorlar. Hep yıkıyorlar, asla inşa etmiyorlar! Ben bir şeyler inşa edeceğim, geride bir şeyler bırakacağım. Ne olursa olsun, bunu yapacağım! Karanlık Varlık’ı yok edeceğim. *Saidin*’i temizleyeceğim, böylece erkekler delirmekten korkmayacak ve dünyanın yönlendiren erkeklerden korkması gerekmeyecek. Ben...”

Mızrağı öfkeyle sallarken yeşil beyaz püskül savruldu. İmkânsızdı. Sıcak ve toz onunla alay ediyordu. Bir kısmı yapılmalıydı, ama hepsi imkânsızdı. Umabilecekleri en iyi şey, delirmeden önce kazanmak ve ölmekti ve Rand bunu nasıl başaracağını bile göremiyordu. Elinden, denemekten ötesi gelmiyordu. Ama bir yol olmalıydı. Adalet diye bir şey varsa, bir yolu olmak zorundaydı.

“*Saidin*’i temizlemek,” dedi Taim yumuşak sesle. “Bence bu hayal edemeyeceğin kadar güç gerektirir.” Göz kapaklarını düşünceli düşünceli indirdi. “*Sa’angreal* denen şeyler olduğunu duydum. Böyle bir şeyi yapabileceğini düşündüğün *sa’angreal* var mı sende...”

“Bende ne olup ne olmadığını boş ver,” diye terslendi Rand. “Sen kim öğrenebiliyorsa öğret, Taim. Sonra daha fazlasını bul ve onlara da öğret. Karanlık Varlık bizi beklemez. Işık! Yeterli zamanımız yok Taim, ama olanla idare etmek zorundayız. Zorunluyuz!”

“Elimden geleni yaparım. Ama Damer’ın yarın bir şehir duvarını devirmesini bekleme.”

Rand duraksadı. “Taim? Aşırı hızlı öğrenenlere göz kulak ol. Hemen bana haber ver. Terkedilmişlerden biri öğrencilerin arasına karışmaya çalışabilir.”

“Terkedilmişlerden biri mi!” Neredeyse fısıltıydı. Taim ikinci seferdir sarsılmış görünüyordu ve bu sefer gerçekten hayretler içinde kalmıştı. “Neden?..”

“Ne kadar güçlüsün?” diye sözünü kesti Rand. “*Saidin*’i kavra. Yap şunu. Ne kadar tutabiliyorsan.”

Taim bir an ifadesizce bakmakla yetindi, sonra Güç adamın içine doldu. Kadınların birbirinin etrafında gördüğüne benzer bir parıltı yoktu, yalnızca bir kuvvet, bir tehdit hissi vardı, ama Rand açıkça hissedebiliyor, tartabiliyordu. Taim çiftliği ve içindeki herkesi saniyeler içinde yok edecek kadar güç taşıyordu, her yeri, göz görebildiğince uzaklara kadar harap edebilecek kadar güç. Rand’ın yardımsız idare edebileceğinden o kadar da az değildi. Ama diğer yandan, adam kendini tutuyor da olabilirdi. Gerilim işareti yoktu ve Rand’a tüm gücünü göstermek istememiş olabilirdi; Rand’ın nasıl tepki vereceğini nereden bilebilirdi ki?

Taim’deki *saidin* hissi soldu ve Rand ilk defa kendisinin de Kaynak’ın eril yarısı ile dolduğunu, öfkeli bir sel gibi, cebindeki *angreal*’i kullanarak çekebildiği her zerreyi çekmiş olduğunu fark etti. *Öldür onu,* diye mırıldandı Lews Therin. *Onu hemen öldür!* Bir an Rand şok içinde kaldı; sarındığı Boşluk dalgalandı, *saidin* kabardı, kasıp kavurdu ve Güç boşluğu ve onu ezmeden bir an önce salıverdi. Kaynak’ı kendisi mi kavramıştı, yoksa Lews Therin mi? *Öldür onu! Öldür onu!*

Rand öfke içinde, kafasının içindeki sese, *Kes sesini!* diye bağırdı. Şaşkınlık içinde, diğer sesin kaybolduğunu fark etti.

Yüzünden ter akıyordu, titremek isteyen bir elle sildi onu. Kaynak’ı kendisi kavramıştı; öyle olmak zorundaydı. Ölü bir adamın sesi yapamazdı bunu. Bilinçsizce yapmıştı bunu, kendisi savunmasızca beklerken Taim’in o kadar çok *saidin* çekmesine güvenmek istememişti. Buydu işte.

“Sen fazla hızlı öğrenenlere göz kulak ol,” diye mırıldandı. Belki Taim’e çok şey anlatmıştı, ama insanların neyle yüz yüze olduklarını bilmeye hakları vardı. Ne kadarını bilmeleri gerekiyorsa. Taim ya da başka birine, bildiği bunca şeyi nereden öğrendiğini söylemeye cesaret edemezdi. Terkedilmişlerden birini tutsak ettiğini ve kaçmasına izin verdiğini öğrenirlerse... Bu bilgi sızarsa söylentiler tutsaklık kısmını unuturdu. Beyazpelerinler Rand’ın sahte Ejder olduğunu, ek olarak bir de

Karanlıkdostu olduğunu iddia ediyordu; Tek Güç'e dokunan herkes için aynı şeyi söylüyorlardı. Dünya Asmodean'ı öğrenirse, çok kişi inanabilirdi. Rand'ın ona *saidin* öğretecek birine ihtiyaç duymasını boş ver. Hiçbir kadın öğretemezdi. Ne Rand onların örgülerini görebiliyordu, ne de onlar Rand'ınkileri. *Erkekler en kötü olasılığa kolaylıkla inanırdı ve kadınlar arkasında daha da karanlık bir şeyin saklı olduğuna inanırdı;* eski bir İki Nehir deyişiydi bu. Adam ortaya çıkarsa Asmodean'ın icabına kendisi bakacaktı. "Sen dikkat et. Sessizce."

"Lord Ejder nasıl emrederse." Adam hafifçe eğildi, sonra avluya döndü.

Rand Kızların ona bakmakta olduğunu fark etti. Enaila ve Somara, Sulin ve Jalani ve diğerleri, endişe dolu gözlerle onu izliyorlardı. Rand'ın yaptığı hemen her şeyi, yaptığı zaman kendisini irkilten şeyleri, Aieller dışında herkesi irkilten şeyleri kabul ediyorlardı; onların tüylerini diken diken eden şeyler, genellikle Rand'ın hiç anlamadığı şeyler oluyordu. Kabulleniyorlar ve onun için *endişeleniyorlardı.*

"Kendini yormamalısın," dedi Somara sessizce. Rand kadına baktı ve sarı saçlı kadının yanakları kızardı. Bu herkesin içi sayılmazdı –Taim kulak misafiri olamayacak kadar uzaklaşmıştı– ama yorum yine de ileri gitmişti.

Ama Enaila kemerinden yedek bir *shoufa* çıkardı ve ona uzattı. "Fazla güneş senin için iyi değil," diye mırıldandı.

Diğerlerinden biri ekledi, "Ona bakacak bir kadına ihtiyacı var." Rand hangisinin konuştuğunu seçememişti; Somara ve Enaila bile bu tür konuşmaları arkasından yapardı. Ama kimi kastettiklerini biliyordu. Aviendha. Bir Kız'ın oğlu ile evlenmek için, Bilge olmak üzere mızraktan vazgeçen bir Kız'dan daha uygun biri bulunabilir miydi?

Öfke dalgasını bastırarak *shoufa*'yı başına sardı ve minnet duydu. Güneş gerçekten sıcaktı ve gri kahverengi kumaş şaşırtıcı ölçüde ısı yansıtıyordu. Kumaş terle hemen ıslandı. Taim Aes Sedailerin, soğuk ya da sıcaktan etkilenmeme numarasına benzer bir şey mi biliyordu? Saldaea epey kuzeydeydi, ama adam Aieller kadar bile terlemiyor gibiydi. Minnetine rağmen Rand şöyle dedi, "Yapmamam gereken, burada durup zamanımı boşa harcamak."

"Zaman harcamak mı?" dedi genç Jalani, fazla masum bir sesle. *Shoufa*'sını çözdü ve Enaila'nınki kadar kızıl, kısa saçlarını bir anlığına teşhir etti. "*Car'a'carn* nasıl zaman harcıyor olabilir? Onun kadar terlediğim son seferde, gün doğumundan gün batımına kadar koşmuştum."

Diğer Kızlar arasından bir sırıtma ve kahkaha dalgası geçti. Rand'dan en az on yaş daha büyük olan kızıl saçlı Maira kendi kalçasına şaplak attı, altın saçlı Desora her zamanki gibi gülümsemesini eliyle sakladı. Yaralı yüzlü Liah ayak parmakları üzerinde sıçradı ve Sulin neredeyse iki büklüm oldu. Aiel mizahı, en iyi durumda, tuhaftı. Hikâyelerdeki kahramanlara asla gülünmezdi, tuhaf kahramanlara bile ve krallara da gülündüğünden kuşkuluydu Rand. Sorun şuydu ki, bir Aiel şefi, hatta *Car'a'carn* kral sayılmıyordu; pek çok açıdan bir kralın yetkelerine sahip olabilirdi, ama her Aiel bir şefe gidip, aklından ne geçiyorsa onu söyleyebilirdi. Ama asıl sorun başkaydı.

İki Nehir'de, Tam al'Thor ve ölümüne kadar karısı Kari tarafından yetiştirilmiş olsa da, Rand'ın gerçek annesi Ejderdağı yamaçlarında onu doğururken ölen bir Mızrağın Kızı idi. Aiel değil, ama yine de Mızrağın Kızı. Ama babası Aiel'di. Yasalardan da güçlü Aiel geleneklerine bulaşmış oluyordu böylece. Hayır, bulaşmış değil, kuşatılmış. Hiçbir Kız mızrak taşırken evlenemezdi, mızraktan vazgeçmeyecekse doğuracağı çocuk Bilgeler tarafından, annesinin bilmeyeceği şekilde bir başka kadına verilirdi. Bir Kız'ın doğurduğu her çocuk, hem kendisi hem de onu yetiştirecek kadın açısından şanslı sayılırdı, ama yalnızca çocuğu yetiştiren kadın ve kocası çocuğun kendisine ait olmadığını bilirdi. Ama bunun da ötesinde, Aiellerin Rhuidean Kehaneti, *Car'a'carn*'ın ıslaktopraklılar tarafından yetiştirilmiş, böyle bir çocuk olacağını söylüyordu. Kızlar Rand'ı bütün o çocukların geri dönmüş hali gibi görüyordu, herkesin tanıdığı, bir Kız'dan doğmuş ilk çocuk.

Sulin'den yaşlı da olsalar Jalani kadar genç de, çoğu onu uzun zaman önce kaybettikleri bir kardeş gibi bağırlarına basmıştı. Herkesin içinde, ne kadar az olursa olsun, şeflere gösterdikleri saygıyı gösteriyorlardı ona, ama onunla yalnız kaldıklarında gerçekten o kardeş gibi davranıyorlardı ve Rand'ı küçük kardeş mi, yoksa ağabey mi kabul ettikleri söz konusu kadının yaşı ile hiç ilgili olmuyordu. Rand Enaila ile Somara'yı taklit eden yalnızca bir avuç kadın olmasından memnundu; yalnız ya da değil, kendisinden daha yaşlı olmayan bir kadının ona annesi gibi davranması düpedüz sinir bozucuydu.

“O zaman terlemeyeceğim bir yere gitmeliyiz,” dedi Rand, sırıtmayı başararak. Bu kadınlara borçluydu. Bazıları onun için ölmüştü ve işi bitmeden önce daha fazlası ölecekti. Kızlar hemen neşelerini bastırdılar ve *Car'a'carn*'ın söylediği yere gitmeye, onu savunmaya hazırlandılar.

Sorun, nereye gidileceği idi. Bashere sıradan gibi göstermeye çalıştığı ziyaret için bekliyordu, ama Aviendha'nın kulağına gitmişse, Bashere'nın yanında bekliyor olabilirdi. Rand kızdan olabildiğince kaçınıyordu, özellikle onunla yalnız kalmaktan kaçınıyordu. Çünkü onunla yalnız kalmak istiyordu. Şimdiye dek bunu Kızlardan saklamayı başarmıştı; şüphelenecek olurlarsa Rand'ın hayatını cehenneme çevirirlerdi. Gerçek şuydu ki, Aviendha'dan uzak durmak *zorundaydı.* Ölümü bulaşıcı hastalık gibi yanında taşıyordu; kendisi bir hedefti ve yakınındaki insanlar ölüyordu. Yüreğini katılaştırmalı, Kızların ölmesine izin vermeliydi –o söz için Işık onu sonsuza dek yaksındı!– ama Aviendha Bilgelerin yanında eğitim görmek için mızraktan vazgeçmişti. Onun için ne hissettiğini bilmiyordu, yalnızca kendisi yüzünden ölürse, içinde bir şeyin de öleceğini biliyordu. Rand'ın söz konusu olduğu yerde Aviendha'nın duygularının karmaşık olmaması talihti. Sırf Bilgeler Rand'ı izlemesini istediği için yaklaşmaya çalışıyordu ona. Kendisi de Elayne için izlemek istiyordu onu. İki sebep de durumu Rand için kolaylaştırmıyordu; tam tersine.

Aslında karar vermek kolaydı. Aviendha'dan kaçınmak için bırakacaktı Bashere beklesin ve sarayda, Weiramon'a yapacağı, fark edilmesi planlanan gizlilik teşebbüsleri ile başlayacak ziyareti öne alacaktı. Karar vermek için aptalca bir sebepti, ama bir kadın neyin mantıklı olduğunu göremiyorsa bir erkek ne yapabilirdi ki? En iyisi bu olacaktı. Ziyareti öğrenmesi gerekenler yine de yakında öğrenirdi, belki gerçekten gizlilik içinde yapıldığından daha çabuk öğrenirlerdi. Belki Bashere ve Saldaealılara yapacağı ziyaret, daha sonraya bıraktığı için, daha önemsiz görülürdü. Evet. Evler Oyunu oynayan bir Cairhienliye yakışacak türden, entrikalar içinde entrikalar vardı burada.

Saidin'i kavrayarak bir kapıyol açtı, ışık çizgisi genişledi ve büyük, yeşil çizgili bir çadırın içini sergiledi. Tear labirenti desenleri ile dokunmuş rengârenk halılar dışında boştu. O çadırda pusuya düşme olasılığı yoktu, çiftlikte olacağından daha da az, ama yine de Enaila, Maira ve diğerleri peçelerini taktılar ve açıklıktan geçtiler. Rand durup arkasına baktı.

Kely Huldin başını eğmiş, çiftlik evine gidiyordu. Karısı iki çocuğu adamın yanına kışkışlıyordu. Kadın zaman zaman uzanıp teselli edercesine adamın omzunu okşuyordu, ama avlunun diğer tarafında olmasına rağmen Rand kadının yüzündeki sevinci görebiliyordu. Kely'nin başarısız olduğu açıktı. Taim'in karşısında şimdi Jur Grady vardı, ikisi de aralarında süzülen aleve bakıyordu. Sora Grady oğlunu göğsüne bastırıyordu, ama kocasını

izlemiyordu. Kadının gözleri hâlâ Rand’a dikiliydi. *Bir kadının bakışları bıçaktan daha keskindir;* bir başka İki Nehir deyişi.

Rand kapıdan geçti, kalan Kızların gelmesini bekledi, sonra Kaynak’ı salıverdi. Ne yapması gerekiyorsa onu yapıyordu.

4
Mizah Anlayışı

Loş ve sıcak çadırın yanında yaklaşık bin üç yüz kilometre kuzeydeki Caemlyn serin kalıyordu. Rand çadırın kapağını ittirip açtığında gözlerini kırpıştırdı. Güneş, *shoufa*'ya minnet duymasına sebep olacak kadar haşin parlıyordu.

Yeşil çizgili çadırın tepesinde Ejder sancağının bir kopyası ile kadim Aes Sedai simgesini taşıyan kızıl bayraklar asılıydı. Yükselip alçalan ovaya daha fazla çadır kurulmuştu. Birkaç tutam ot dışında her şey nallar ve çizmeler tarafından ezilip toza dönüştürülmüştü. Sivri ve düz tepeli çadırların çoğu beyazdı, ama kirli beyaz. Renkli ya da çizgili olanlar da vardı: lordların çadırları ve rengârenk sancakları. Burada, Tear sınırında, Maredo Ovaları'nın kıyısında bir ordu toplanmıştı; binlerce, binlerce Tear ve Cairhien askeri. Aieller kendi kamplarını ıslaktopraklılardan uzağa kurmuşlardı, her Tearlı ve Cairhienliye karşı beş Aiel vardı ve her gün daha fazlası geliyordu. Illian'ı çizmelerinin içinde titretecek nitelikte bir orduydu, şimdiden yoluna çıkacak her şeyi ezecek kadar güçlenmiş bir ordu.

Enaila ve başı çekenlerin kalanı dışarıya çıkmıştı bile. Peçelerini indirmişlerdi. Bir düzine kadar da Aiel erkek bekliyordu. Aieller bu çadırı daima koruyorlardı. Kızlar gibi giyinmiş ve silahlanmış olan erkekler Rand kadar, hatta daha uzundular, Kızların yanlarında leoparlar gibi göründüğü aslanlar, mavi, yeşil, gri gözlü, soğuk bakışlı, sert yüzlü, güneşle kararmış adamlar. Bugün nöbet tutanlar *Sha'mad Conde* idi, Gök Gürültüsünde Yürüyenler. Başlarında bizzat Roidan vardı. Ejderduvarı'nın bu yanında topluluğun başı oydu. Kızlar *Car'a'carn*'ın şerefini taşıyor olabilirdi, ama her savaşçı topluluk nöbet görevine katılmak istiyordu.

Erkeklerin kıyafetlerinde bir şey farklıydı. Yarısı şakaklarına kırmızı bir kumaş dolamıştı ve alınlarında Aes Sedailerin kadim siyah beyaz simgesi vardı. Bu yeni bir şeydi, ilk kez birkaç ay önce görülmüştü. Bandı takanlar kendilerini *siswai'aman* sayıyorlardı; Kadim Lisan'da, Ejderin Mızrakları. Ejder'in Sahip Olduğu Mızraklar demek daha doğru olabilirdi. Bantlar ve anlamları Rand'ı huzursuz ediyordu, ama adamlar onları taktıklarını bile inkâr eder görünürken yapabileceği hiçbir şey yoktu. Kızların neden bant takmadığına –en azından hiç görmemişti– dair en ufak fikri yoktu. Bu konuda konuşmakta en az erkekler kadar gönülsüz davranıyorlardı.

"Seni görüyorum, Rand al'Thor," dedi Roidan ciddiyetle. Roidan'ın saçlarında sarıdan çok gri vardı, ama bir demirci, geniş omuzlu adamın yüzünü çekiç ya da örs olarak kullanabilirdi ve yanaklarındaki, burnundaki yaralara bakılırsa, kullanmış olması olası idi. Buz gibi mavi gözlerinin yanında yüzü yumuşak kalıyordu. Rand'ın kılıcına bakmaktan kaçındı. "Bugün gölge bulasın." Bunun eriyik güneş ya da bulutsuz gökyüzü ile bir ilgisi yoktu –Roidan hiç terlemiyor gibiydi– güneşin her zaman kavurucu, ağaçların nadir olduğu bir ülkede, insanlar birbirlerini böyle selamlarlardı.

Rand aynı resmiyetle yanıt verdi, "Seni görüyorum, Roidan. Bugün gölge bulasın. Yüksek Lord Weiramon buralarda mı?"

Roidan, uzun mızraklarını aynı açıyla eğmiş, parlak göğüs zırhları ve altın siyah ceketleri içinde Tearlı Taşın Savunucuları'nın çevresinde omuz omuza nöbet tuttuğu, kırmızı çizgili duvarları, kırmızı çatısı olan geniş bir çadıra işaret etti. Çadırın üzerinde, Rand'ın kendi kırmızı sancağının iki yanında, Tear'ın kırmızı ve altın rengi fon üzerinde Üç Hilalli bayrağı ile Cairhien'in, mavi üzerine altın rengi, çok ışınlı Yükselen Güneş bayrağı asılı duruyordu ve üçü de bir fırından çıkmışa benzeyen esinti ile kıpırdanıyorlardı.

"Islaktopraklıların hepsi orada." Roidan doğrudan Rand'ın gözlerine bakarak ekledi. "Bruan üç gündür o çadıra çağrılmadı, Rand al'Thor." Bruan, Roidan'ın klanı olan Nakai Aiellerinin klan şefi idi; ikisi de Tuzla boyundandı. "Tomanellelerden Han, Reynlerden Dhearic ya da herhangi bir klan şefi de öyle."

"Onlarla konuşurum," dedi Rand. "Bruan ile diğerlerine geldiğimi söyler misin?" Roidan ciddiyetle başını salladı.

Enaila adamları yan yan süzerek Jalani'ye eğildi, sonra on adım öteden duyulabilen bir fısıltı ile konuştu. "Bunlara neden Gök Gürültüsünde Yürüyenler dediklerini biliyor musun? Çünkü kıpırdamadan dururlarken

bile, hep başını gökyüzüne kaldırıp şimşek görmeyi beklersin." Kızlar kahkahalara boğuldu.

Genç bir Gök Gürültüsünde Yürüyen havaya sıçradı, yumuşak, diz boyu çizmesini Rand'ın başının üzerine kadar kaldırdı. Adam, eksik gözünü örten siyah kumaş parçasının altında uzanan büzülmüş, beyaz yara izi dışında yakışıklıydı. "Kızların neden el konuşması kullandığını bilir misin?" diye bağırdı sıçrayışının zirvesinde ve yere konarken yüzünü buruşturdu. Kızlara yöneltmemişti elbette; kadınları görmezden gelerek arkadaşları ile konuşuyordu. "Çünkü konuşmazken bile konuşmadan duramazlar."
Sha'mad Conde Kızlar kadar yüksek sesle güldü.

"Ancak Gök Gürültüsünde Yürüyenler boş bir çadırı korumakta şeref bulur," dedi Enaila Jalani'ye hüzünle, başını iki yana sallayarak. "Bir daha şarap istediklerinde, *gai'shain* boş kupalarla gelirse, kuşkusuz bizim *oosquai* ile olduğumuzdan daha sarhoş olurlar."

Görünüşe göre Gök Gürültüsünde Yürüyenler Enaila'nın kazandığını düşünüyorlardı. Tek gözlü adam ve başka pek çok erkek boğa derisinden kalkanlarını ona doğru kaldırdılar ve mızrakları ile dövdüler. Enaila bir an dinledi, kendi kendine başını salladı ve Rand'ın peşinden gidenlerin arkasına takıldı.

Rand Aiel mizah anlayışı hakkında kendi kendine düşünerek uzaklara yayılmış kampı inceledi. Yemek pişirmek için yakılmış yüzlerce ateşten yemek kokuları, kömürde pişen, şişlerde kızaran et, üçayaklarda asılı tencerelerde kaynayan çorba, ekmek kokuları yükseliyordu. Askerler her zaman iyi ve becerebildiklerinde sık yerlerdi; seferlerde yemek fırsatı fazla çıkmazdı. Ateşler havaya kendi tatlımsı kokularını ekliyordu; Maredo Ovaları'nda ağaçtan çok tezek bulunuyordu.

Orada burada okçular, arbaletçiler ve kargılı askerler çelik diskler dikili deri yelekleri ya da basit, dolgulu ceketleri içinde dolanıyorlardı, ama hem Tearlılar, hem de Cairhienliler piyadeyi küçümser, süvarileri yüceltirlerdi, bu yüzden en önemli gösterge atlı adamlardı. Siperlikli, çıkıntılı miğferler ve bol kol yenli, değişik lordların renkleri ile çizgi çizgi ceketlerin üzerine göğüs zırhları giymiş olanlar Tearlıydı. Cairhienliler kısa, koyu renk ceketler, yıpranmış göğüs zırhları, yüzlerini açıkta bırakacak şekilde kesilmiş, çan şeklinde miğferlerle donanmışlardı. Bazı adamlar, sırtlarına bağlanmış kısa direklerde küçük flamalar taşıyorlardı. Bu flamalar düşük Cairhien asillerini ve genç oğulları ve bazen, pek az sıradan Cairhienli yüksek rütbelere erişebilse de, subayları simgeliyordu. Tearlılar için de

aynısı geçerliydi. İki ulus birbirine karışmamıştı; Tearlılar genellikle eyerlerinde omuzlarını çökertseler, yaklaşan her Cairhienliye alaylı sırıtışlarla baksalar da, daha kısa boylu olan Cairhienliler boylarını olduğundan uzun göstermeye çalışır gibi atlarının üzerinde dimdik oturuyor, Tearlıları tamamen görmezden geliyorlardı. Rand onları birlikte at sürmeye zorlayana kadar birbirleri ile birden fazla kez savaşmışlardı.

Kaba giyimli, kır saçlı yaşlı adamlar ve çocukluktan yeni çıkmış delikanlılar sağlam sopalarla çadırların çevresinde dolanıyor, zaman zaman dürtükleyip sıçanları kovalıyor ya da sopayla öldürerek kemerlerinde asılı duran diğerlerine ekliyorlardı. Lekeli deri yelek giymiş, ama gömleksiz gezen iri burunlu bir adam, elinde bir yay, belinde bir sadak, ayaklarından birbirine bağladığı bir sürü karga ve kuzgunu çadırların birinin önündeki masaya koydu ve karşılığında, masanın arkasında oturan sıkkın görünümlü, miğfersiz bir Tearlıdan bir kese aldı. Bu kadar güneyde pek az kişi Myrddraallerin sıçanları, kuzgunları ve benzer hayvanları casus olarak kullandığına inanıyordu –Işık, onları gerçekten görmüş olanlar dışında, bu kadar güneyde hemen hemen hiç kimse Myrddraallere ve Trolloclara da inanmıyordu!– ama eğer Lord Ejder kampı bu yaratıklardan temizlemek istiyorsa, mutlulukla itaat ederlerdi, özellikle de Lord Ejder her leş için gümüşle ödeme yapıyorsa.

Tezahüratlar yükseldi, elbette; başka kimse Mızrağın Kızlarından bir eşlikçi grubu ile yürümezdi ve Ejder Asası da oradaydı. “Işık Lord Ejder’i aydınlatsın!” ve, “Işık Lord Ejder’e inayet etsin!” ve benzerleri her yönden yağdı. Çoğu içten geliyordu kulağa, ama adamlar ciğerlerini patlatırcasına bağırırken ayırt etmek zordu. Diğerleri odun gibi bakmakla yetindiler ya da atlarını çevirip uzaklaştılar, ama hızla değil. Hem, Yenidendoğan Ejder’in ne zaman şimşek yağdıracağı ya da yerin yarılmasına sebep olacağı belli olmazdı; yönlendiren adamlar gerçekten delirirdi ve deli bir adamın ne zaman, ne yapacağını kim bilebilirdi? Tezahürat yapsalar da yapmasalar da, Kızları ihtiyatla gözlüyorlardı. Erkek gibi silah taşıyan kadın görmeye hiçbiri tam olarak alışamamıştı; dahası, bunlar Aiel’di ve Aiellerin de deliler kadar dengesiz olduğunu herkes bilirdi.

Gürültü Rand’ın arkasındaki Kızların söylediklerini duymasını engellemedi.

“İyi bir mizah anlayışı var. Kim o?” Konuşan Enaila idi.

“Adı Leiran,” diye yanıt verdi Somara. “Cosaida Chareenlerinden. Senin şakanı kendisininkinden iyi saydığı için mizah anlayışı var diyorsun.

Ama elleri gerçekten güçlü gibi.” Kızların çoğu güldü.

“Sence Enaila komik miydi, Rand al’Thor?” Sulin yanında yürüyordu. “Gülmedin. Hiç gülmüyorsun. Bazen mizah anlayışın olmadığını düşünüyorum.”

Rand olduğu yerde kalakaldı, öyle anilikle arkasına döndü ki, çoğu Kız peçelerine uzandı ve onu irkiltenin ne olduğunu görmek için durdu. Rand boğazını temizledi. “Hu adlı, huysuz, ihtiyar bir çiftçi bir sabah en iyi horozunun çiftliğindeki göletin yanındaki yüksek bir ağaca uçmuş olduğunu ve inmeyi reddettiğini görmüş. Hu komşusu Wil’e gitmiş ve yardım istemiş. Adamlar hiç anlaşamazmış, ama Wil sonunda kabul etmiş ve böylece iki adam gölete gitmiş. Önde Hu, arkada Wil, ağaca tırmanmışlar. Horozu korkutup indirmeyi düşünüyorlarmış, ama horoz daldan dala konarak daha da yükseğe uçmuş. Sonra, tam Hu ve horoz, hemen arkalarından gelen Wil ile birlikte ağacın en tepesine ulaşacakken yüksek bir çatırtı çıkmış, Hu’nun ayağının altındaki dal kırılmış ve adam her yere su ve çamur sıçratarak gölete düşmüş. Wil elinden geldiğince hızla aşağı inmiş ve kıyıdan Hu’ya uzanmış, ama Hu sırtüstü yatmakla yetinmiş, çamura batmış batmış, sonunda suyun üzerinde yalnızca burnu kalmış. Olan biteni gören bir başka çiftçi koşarak gelmiş ve Hu’yu göletten çıkarmış. ‘Neden Wil’in elini tutmadın?’ diye sormuş Hu’ya. ‘Boğulabilirdin.’ ‘Neden elini şimdi tutacakmışım ki?’ diye homurdanmış Hu. ‘Biraz önce, güpegündüz yanından geçtim ve bana tek kelime etmedi.’” Rand beklenti içinde durdu.

Kızlar boş boş bakıştılar. Sonunda Somara sordu, “Gölete ne olmuş? Herhalde hikâyenin asıl merkezi su.”

Rand ellerini havaya fırlatarak kırmızı çizgili çadıra doğru yürümeye başladı. Arkasında Liah konuştu, “Bence fıkraydı bu.”

“Suya ne olduğunu bilmezken nasıl gülebiliriz ki?” dedi Maira.

“Horozdu asıl,” diye araya girdi Enaila. “Islaktopraklıların mizah anlayışı tuhaf. Bence horozla ilgili bir şeydi.”

Rand dinlemeyi bırakmaya çalıştı.

Savunucular o yaklaşırken, mümkünmüş gibi, daha da katılaştılar ve altın saçaklı kapının önünde bekleyen iki nöbetçi kapıyı kenara çekerek yana kaydı. Gözlerini Aiel kadınların ötesine dikmişlerdi.

Rand bir kez, Tear Taşı’nın koridorlarında, Myrddraal ve Trolloclara karşı verdikleri ümitsiz savaşta, Taşın Savunucuları’nın önderliğini yapmıştı. O gece öne çıkan herhangi birini takip edebilirlerdi, ama öne çıkan Rand olmuştu.

“Taş hâlâ ayakta,” dedi sessizce. Savaş haykırışları buydu. O yüzlerden birer gülümseme geçti, sonra aynı odunsu kıpırtısızlıklarına döndüler. Tear’da, sıradan insanlar bir lorda, lordun gülümsemelerini istediklerinden emin olmadıkları sürece gülümsemezlerdi.

Kızların çoğu rahatça dışarıya çöküp oturdu, mızraklarını dizlerine yatırdılar ve tek kas oynatmadan saatlerce koruyabilecekleri pozlar takındılar, ama Sulin, Liah, Enaila ve Jalani Rand’ın peşinden içeri girdiler. O Savunucular Rand’ın çocukluk arkadaşı bile olsa, Kızlar yine de ihtiyatlı davranırdı, ama içerideki adamlar hiç dost sayılmazdı.

Çadır rengârenk saçaklı, Tear labirentleri, girift kıvrımlarla süslü halılarla kaplıydı. Çadırın ortasında oymalı, yaldızlı, fildişi ve turkuaz kakmalı dev bir masa duruyordu. Muhtemelen sırf bu masanın getirilmesi için bir araba gerekmişti. Harita kaplı masa bir düzine terli suratlı Tearlıyı yarım kat fazla Cairhienliden ayırıyordu. Cairhienliler sıcaktan daha fazla etkileniyordu. Her adamın elinde, siyah ve altın rengi üniformalı, mütevazı uşakların punçla dolu tuttuğu birer altın kadeh vardı. Tüm asiller ipeklere bürünmüştü ama temiz tıraşlı, masanın diğer yanındaki adamlara göre kısa, ince ve solgun kalan Cairhienliler koyu renk, ciddi görünüşlü ceketler giymişlerdi. Ceketlerin önünde Ev renklerini taşıyan parlak, yatay çizgiler vardı ve çizgi sayısı Ev’in düzeyini gösteriyordu. Sivri uçlu sakallar uzatmış, sakallarını dikkatle yağlamış olan Tearlılar kırmızı, sarı, yeşil, mavi, saten ve brokar, gümüş ve altın iplik işlemeli, dolgulu ceketler içindeydi. Cairhienliler ciddi, hatta aksi görünüyordu. Yanakları çöküktü ve her birinin başının ön tarafı tıraşlanmış, pudralanmıştı. Eskiden Cairhien’de lordlar değil yalnızca askerler arasında moda olan bir tarzdı bu. Tearlılar gülümsedi ve çadırı ağır kokuları ile dolduran parfümlü mendillerini ve parfüm kutularını kokladı. İki grubun içkiye ek olarak paylaştığı tek ortak şey Kızlara fırlattıkları ifadesiz bakışlar ve ardından Aieller görünmezmiş gibi davranmaları idi.

Yağlı sakallı, saçlarında griler olan Yüksek Lord Weiramon yerlere kadar eğildi. Oradaki dört Yüksek Lord’dan biriydi, girift, gümüş işlemelerle süslenmiş çizmeler giymişti. Diğerleri de süslenmişti; aşırı tombul Sunamon; demir grisi sakalı sıska bedeni üzerinde mızrak ucu gibi duran Tolmeran; patates burunlu, tüm çiftçilerden daha çiftçi duran Torean; ama Rand komutayı Weiramon’a vermişti. Şimdilik. Diğer sekizi daha düşük lordlardı, bazıları temiz tıraşlıydı, ama saçları aynı ölçüde kırlaşmıştı.

Yüksek Lordların birine ya da diğerine ettikleri sadakat yeminleri yüzünden buradaydılar, ama hepsi biraz savaş deneyimine sahipti.

Weiramon bir Tearlı için kısa boylu sayılmazdı, ama Rand yine de adamdan bir baş uzundu. Adam, çıkardığı göğsü ve kasıla kasıla yürümesi ile Rand'a hep şişinen bir horozu hatırlatırdı. "Lord Ejder'e selamlar olsun," dedi adam eğilerek, "kısa süre sonra Illian Fatihi olacak adama selamlar olsun. Sabahın Efendisi'ne selamlar olsun." Diğer adamlar da bir saniye arkasından tekrarladılar. Tearlılar kollarını iki yana açarak, Cairhienliler ellerini yüreklerine götürerek selamladılar Rand'ı.

Rand yüzünü buruşturdu. Sabahın Efendisi Lews Therin'in unvanlarından biriydi ya da tarihçeler öyle diyordu. Dünyanın Kırılışı sırasında epey bilgi kaybolmuştu ve daha fazlası Trolloc Savaşları'nda ve daha sonra Yüzyıl Savaşları'nda yanıp gitmişti, ama yer yer şaşırtıcı bilgiler kalmıştı. Rand Weiramon'un bu unvanı kullanmasının Lews Therin'in deli saçmalarını başlatmamasına şaştı. Bir düşününce, sese bağırdığından beri duymamıştı onu. Hatırlayabildiği kadarıyla ilk defa kafasını paylaşan sese hitap etmişti. Bunun arkasındaki olasılıklar belkemiğini ürpertiyordu.

"Lord Ejder?" Sunamon ellerini ovuşturuyordu. Rand'ın başındaki *shoufa*'yı görmemeye çalışıyor gibiydi. "Siz..." Sözcüklerini yuttu ve yaltaklanır bir ifade takındı; delirme potansiyeli taşıyan bir adama –en hafif ifade ile bir potansiyeldi– iyi olup olmadığını sormak, söylemek istediği bir şey değildi belki de. "Lord Ejder biraz punç arzu eder miydi? Bal kavunu ile karıştırılmış Lodanaille şarabı." Sunamon'a bağlı sıska bir Toprağın Lordu, Estevan adlı, sert çeneli, daha da sert ifadeli bir adam keskin bir jest yaptı ve bir hizmetkâr kanvas duvarın dibindeki yan masadan bir altın kadeh alıp koşturdu; bir başkası kadehi doldurmaya seğirtti.

"Hayır," dedi Rand, sonra daha ısrarla, "Hayır." Hizmetkâra bakmadan elini salladı. Lews Therin gerçekten *işitmiş* miydi? Bir şekilde bu her şeyi daha da kötüleştiriyordu. Rand şu anda bu olasılık hakkında düşünmek istemiyordu; aslında hiç düşünmek istemiyordu. "Hearne ile Simaan gelir gelmez, hemen her şey yerli yerinde olacak." O iki Yüksek Lord yakında gelmeliydi; bir aydan fazla zaman önce Cairhien'den ayrılan son Tear asker gruplarını idare ediyorlardı. Elbette, güneye giden daha küçük gruplar da vardı ve çoğu Cairhienliydi. Pek çok da Aiel vardı; Aieller durumu eşitleyecekti. "Görmek istediğim..."

Aniden çadırdaki herkesin suskunlaştığını, kıpırtısızlaştığını fark etti, yalnız Torean aniden başını arkaya attı ve içkisinin kalanını kafasına dikti.

Adam eliyle ağzını sildi ve kadehini doldurulmak üzere uzattı, ama hizmetkârlar kırmızı çizgili duvarlara karışmak ister gibiydi. Aniden Sulin ile diğer üç Kız, peçe takmaya hazırlanarak ayak parmaklarının ucunda yükselmişlerdi.

“Ne oldu?” diye sordu sessizce.

Weiramon duraksadı. “Simaan ve Hearne... Haddon Mirk’e gittiler. Gelmeyecekler.” Torean hizmetkârların birinden altın işlemeli bir sürahi kaptı ve halılara punç saçarak kendi kadehini doldurdu.

“Peki neden buraya gelmek yerine oraya gittiler?” Rand sesini yükseltmemişti. Yanıtı bildiğinden emindi. O ikisi –ve ek olarak beş Yüksek Lord daha– Cairhien’e, zihinleri Rand’a karşı entrika çeviremeyecek kadar meşgul olsun diye gönderilmişti.

Cairhienliler arasında kötücül gülümsemeler geçti, çoğu çabucak kadehlerin arkasına gizlendi. En yüksek mevkiye sahip, ceketi boydan boya renk çizgileri ile kaplı kişi olan Semaradrid açık açık, alayla sırıtıyordu. Şakaklarına kır düşmüş uzun yüzlü bir adamdı ve kara gözleri ile taş yontabilirdi. Ülkesindeki iç savaştan kalan yaralar yüzünden katı katı hareket ediyordu, ama aksaması Tear’daki savaştan kalmaydı. Tearlılarla işbirliği yapmasının sebebi, onların Aiel olmamasıydı. Ama diğer yandan, Tearlıların Cairhienlilerle işbirliği yapmasının ana sebebi de onların Aiel olmamasıydı.

Yanıt veren Cairhienlilerden biri oldu, Meneril adlı genç bir lord. Adamın ceketinde Semaradrid’in yarısı kadar çizgi vardı ve yüzündeki, iç savaştan kalma yara izi ağzının sol kenarını daimi bir alaylı gülüşle yukarı çekiyordu. “İhanet, Lord Ejder. İhanet ve isyan.”

Weiramon bu sözleri Rand’ın yüzüne söylemekte tereddüt etmiş olabilirdi, ama bir dışarlıklının onun adına konuşmasına izin vermeyecekti. “Evet, isyan,” dedi telaşla, dik dik Meneril’e bakarak, ama her zamanki kurumluluğu hemen geri döndü. “Yalnızca onlar da değil, Lord Ejder. Yüksek Lordlar Darlin ve Tedosian, Yüksek Leydi Estanda da işin içinde. Ruhum kavrulsun, hepsi bir direniş mektubuna imza koymuş! Yirmi otuz düşük asil de karışmış anlaşılan ve çoğu sınıf atlamış çiftçilerden başka bir şey değil. Işık’ın kavurduğu aptallar!”

Rand Darlin’e hayran olacaktı neredeyse. Adam baştan beri açık açık karşı çıkmıştı ona, Taş düştüğü zaman oradan kaçmış, kırsal alandaki asiller arasında direniş başlatmaya çalışmıştı. Hearne ve Simaan ise önünde eğilmişler, gülümsemişler, ona Lord Ejder demişler, ama arkasından

entrikalar çevirmişlerdi. Merhametinin karşılığı bu şekilde ödeniyordu. Torean'ın şarabını içerken kır düşmüş sakallarına şarap dökmesine şaşmamak gerekirdi; adam Tedosian, Hearne ve Simaan ile yakın ilişkiler kurmuştu.

"Direnişten daha fazlasını yazmışlar o mektuba," dedi Tolmeran soğuk bir sesle. "Sizin sahte Ejder olduğunuzu, Taş'ın düşüşünün ve sizin Kılıç Olmayan Kılıç'ı çekmenizin bir Aes Sedai numarası olduğunu söylüyorlar." Sesinde bir soru tınısı vardı; Tear Taşı Rand'ın karşısında düştüğünde adam orada değildi.

"Sen neye inanıyorsun, Tolmeran?" Rand yasayı değiştirmeden önce yönlendirmenin kanundışı olduğu, Aes Sedailere en iyi durumda tahammül gösterildiği, Tear Taşı'nın üç bin sene alt edilmez bir şekilde durduğu bir ülkede, baştan çıkarıcı bir iddia idi. Ve aşina gelen bir iddia. Rand, o isyancılar ezildiği zaman aralarında Beyazpelerin bulup bulmayacağını merak etti. Pedron Niall'ın buna izin vermeyecek kadar akıllı olduğunu düşünüyordu.

"Bence siz *Callandor*'u çektiniz," dedi ince adam bir an sonra. "Bence siz Yenidendoğan Ejder'siniz." İki cümlede de "bence" sözcüğünü vurgulamıştı. Tolmeran cesurdu. Estevan başını salladı; yavaşça, ama salladı yine de. Bir cesur adam daha.

Ama ikisi de açık soruyu, Rand'ın isyanların kökünü kazımak isteyip istemediğini sormadılar. Rand şaşırmamıştı. Her şeyden önce, Haddon Mirk herhangi birinin kökünü kazımak için kolay yer değildi. Köylerden yoksun, yol, hatta patikası bulunmayan dev, dolaşık bir ormandı. Kuzey kıyısındaki değişken, dağlık arazide, günde birkaç kilometre aşan biri kendini şanslı sayardı ve ordular yiyecekleri bitene kadar günlerce manevra yapabilir, ama birbirlerine rastlamayabilirlerdi. Belki daha da önemlisi, bu soruyu kim sorarsa sorsun, seferi yönetmeye gönüllü olduğu sanılabilirdi ve bir gönüllünün asıl amacının Darlin'in kökünü kazımak değil, ona katılmak olduğundan şüphelenilebilirdi. Tearlılar Cairhienlilerin aksine *Daes Dae'mar,* Evler Oyunu oynamıyor olabilirdi –Carihienliler bir bakıştan ciltler dolusu anlam çıkarabilir, bir cümlede sizin kastettiğinizden çok daha fazlasını işitebilirlerdi– ama yine de entrikalar çeviriyor, birbirlerini izliyor, entrikadan kuşkulanıyorlardı ve herkesin aynı şeyi yaptığına inanıyorlardı.

Yine de, asileri şimdilik oldukları yerde bırakmak Rand'ın işine geliyordu. Tüm dikkati Illian üzerinde olmalıydı; oradaymış gibi *görülmeliydi.* Ama yumuşak gibi de görünmemeliydi. Bu adamlar aleyhine

dönmezdi, ama Son Savaş olsa da olmasa da, Tearlılar ile Cairhienlilerin birbirlerinin boğazına sarılmasını engelleyen yalnızca iki şey vardı. Birbirlerini, az da olsa, Aiellere tercih ediyorlardı ve Yenidendoğan Ejder'in gazabından korkuyorlardı. O korkudan kurtulsalar, siz daha hayal demeye fırsat bulamadan birbirlerini ve Aielleri öldürmeye kalkışırlardı.

"Onları savunmak için konuşacak var mı?" diye sordu Rand. "Mazeretlerini bilen var mı?" Varsa bile, dillerini tuttular; buna hizmetkârlar da dahildi, yaklaşık iki düzine adam onu izliyor, bekliyordu. Belki de en dikkatli izleyen hizmetkârlardı. Sulin ile Kızlar Rand *dışında* her şeyi izliyorlardı. "Unvanları ellerinden alınacak, toprakları ve mülklerine el konacak. İsmi bilinen her asi için tutuklama emri çıkarılacak. Ve her kadın için." Bu sorun olabilirdi; Tear'da isyanın cezası ölümdü. Rand bazı yasaları değiştirmişti, ama bunu değiştirmemişti ve artık çok geçti. "Aralarından birini her kim öldürürse, cinayet işlemiş gözüyle bakılmayacağını, onlara her kim yardım ederse ihanetle yargılanacağını ilan edin. Teslim olanların canları bağışlanacak." Nasıl becereceğini bulabilirse, Estanda sorununu çözerdi bu –bir kadının idam edilmesini emredemezdi. "Ama ısrar edenler asılacak."

Tearlı ve Cairhienli asiller huzursuzca kıpırdanarak bakıştılar. Birden fazla yüzün kanı çekildi. Ölüm fermanlarını beklemişlerdi kesinlikle –isyan için daha küçük bir ceza mümkün değildi, özellikle de ufukta savaş varken– ama unvanların ellerinden alınması onları şok etmişti. Rand'ın iki ülkede değiştirdiği onca yasaya rağmen, lordların yargıçların önüne sürüklenmesine ve cinayet suçuyla asılması ya da saldırı için tazminat ödemesine rağmen, hâlâ iliklerine işlemiş bazı farklar, onları aslan, sıradan insanları koyun yapan doğal bir düzen olduğuna inanıyorlardı. Darağacına giden bir Yüksek Lord, bir Yüksek Lord olarak ölürdü, ama Darlin ve diğerleri köylü olarak ölecekti, bu adamların gözünde ölümün kendisinden çok daha kötü bir sondu. Hizmetkârlar ellerindeki sürahiler ile, boşalan kadehleri doldurmak üzere hazır bekliyorlardı. Yüzleri her zamanki kadar ifadesizdi, ama o gözlerin bazılarında, daha önce orada olmayan bir neşe var gibiydi.

"Bu halledildiğine göre," dedi Rand, masaya yaklaşırken *shoufa*'sını çıkararak, "haritaları görelim. Sammael, Haddon Mirk'te çürüyen bir avuç aptaldan daha önemli." Çürümelerini diliyordu gerçekten. Kavrulasılar!

Weiramon'un ağzı gerildi ve Tolmeran çabucak yüzündeki kaş çatışı sildi. Sunamon'un yüzü öyle ifadesizdi ki maske sanılabilirdi. Diğer

Tearlılar da aynı ölçüde kuşkulu görünüyordu, Cairhienliler de, ama Semaradrid bunu iyi saklıyordu. Bazıları Taş'a düzenlenen saldırı sırasında Myrddraal ve Trollocları görmüştü ve bazıları Rand'ın Cairhien'de Sammael ile yaptığı düelloyu görmüştü, ama Terkedilmişlerin serbest kaldığı iddiasının küçük bir delilik işareti olduğunu düşünüyorlardı. Rand, Cairhien'deki yıkımı kendisinin yarattığı, manyak gibi dosta düşmana saldırdığı söylentileri duymuştu. Liah'nın taş suratına bakılırsa, o ifadelere hâkim olmazlarsa birileri sırtında bir Kız mızrağı bulacaktı.

Ama Rand *shoufa*'sını çıkarır, kat kat serilmiş haritaları karıştırırken masanın çevresine toplandılar. Bashere haklıydı; adamlar kazanan bir deliyi takip ederdi. Kazandığı sürece. Tam aradığı haritayı, Illian'ın doğu ucunu gösteren detaylı bir çizimi gösterirken Aiel şefleri geldi.

İlk giren Nakai Aiellerinden Bruan oldu, hemen arkasından Shaaradlardan Jheran, Reynlerden Dhearic, Tomanellelerden Han ve Chareenlerden Erim geldi ve hepsi Sulin ile üç Kız'ın selamlarına başlarını sallayarak karşılık verdiler. Hüzünlü gri gözlere sahip dev gibi bir adam olan Bruan Rand'ın güneye gönderdiği beş klanın önderiydi aslında. Diğerlerinin hiçbiri itiraz etmemişti; Bruan'ın savaş yetenekleri tuhaf şekilde yumuşak tavırlarını yalancı çıkarıyordu. *Cadin'sor*'lara bürünmüşler, *shoufa*'larını boyunlarına gevşekçe asmışlar, ama ağır kemer bıçakları dışında silahsız gelmişlerdi, ancak diğer yandan, elleri ve ayakları dışında silahsız bir Aiel, pek de silahsız sayılmazdı.

Cairhienliler Aieller orada değilmiş gibi davranmayı tercih etti, ama Tearlılar alayla güldüler, göstere göstere parfüm kutularını ve mendillerini kokladılar. Tear Aiellere yalnızca Taş'ı kaybetmişti ve bunu da Yenidendoğan Ejder'in –ya da Aes Sedailerin– yardımı ile yaptıklarına inanıyorlardı, ama Aieller Cairhien'i iki sefer yakıp yıkmışlardı, iki kez yenilmiş, küçük düşmüşlerdi.

Han dışında bütün Aieller onları görmezden geldi. Beyaz saçlı, kırışık köseleye benzeyen bir suratı olan Han katil gibi dikti gözlerini. En iyi zamanlarında çabuk öfkelenen biriydi ve bazı Tearlıların kendisi kadar uzun olması da pek yardımcı olmuyor olsa gerekti. Han bir Aiel için kısaydı –bu bir ıslaktopraklı için ortalamanın üzerinde demekti– ve bu konuda Enaila kadar alıngandı. Ve elbette, Aieller "ağaçkatilleri"nden tiksinirdi. Cairhienlilere, ıslaktopraklı dışında taktıkları bir isim de buydu. Bir isim de, "yeminbozan"dı.

“Illianlılar,” dedi Rand kararlılıkla, haritayı düzelterek. Haritanın bir ucunu yerinde tutmak için Ejder Asası’nı kullandı, bir köşesine altın kaideye oturtulmuş bir mürekkep şişesi, diğer köşeye ona uyan bir kum kutusu koydu. Bu adamların birbirlerini öldürmeye başlamasına hiç ihtiyacı yoktu. Bunu yapacaklarını sanmıyordu –en azından o oradayken yapmazlardı. Hikâyelerde, müttefikler sonunda birbirlerine güvenmeye, birbirlerinden hoşlanmaya başlarlardı; bu adamların bunu yapacağından kuşkuluydu.

Alçalıp yükselen Maredo Ovaları Illian’ın içinde de biraz uzanıyor, Manetherendrelle’e ve ona katılan Shal Irmağı’na gelmeden yerini ormanlık tepelere bırakıyordu. Birbirinden on beş kilometre uzak beş artı işareti o tepelerin doğu kıyısını belirliyordu. Doirlon Tepeleri.

Rand parmağını ortadaki artının üzerine koydu. “Sammael’in yeni kamplar eklemediğinden emin misiniz?” Weiramon’un yüzünde hafif bir yüz buruşturma belirince sinirle terslendi, “madem öyle tercih ediyorsunuz Lord Brend olsun ya da Dokuzlar Kurulu ya da bizzat kralı isterseniz Mattin Stepaneos den Balgar. Hâlâ durum böyle mi?”

“İzcilerimiz öyle diyor,” dedi Jheran sakin sakin. Kılıç kadar ince bir adamdı, açık kahverengi saçları kırlaşmıştı, Rand’ın gelişi üzerine Shaaradların Goshien Aielleri ile dört yüz senedir güttükleri kan davası sona erdiğinden beri sakindi. “*Sovin Nai* ve *Duadhe Mahdi’in* dikkatle gözlüyorlar.” Tatminle hafifçe başını salladı, Dhearic de öyle. Jheran şef olmadan önce *Sovin Nai* idi, bir Hançer El ve Dhearic de *Duadhe Mahdi’in,* bir Su Arayıcısı idi. “Haberciler herhangi bir değişikliği beş gün içinde bildirir.”

“İzcilerim öyle olduğuna inanıyor,” dedi Weiramon, Jheran hiç konuşmamış gibi. “Her hafta yeni bir kıta gönderiyorum. Gelip gitmeleri bir ay alıyor, ama sizi temin ederim, bilgilerim mesafenin izin verdiğince günceldir.”

Aiel yüzleri taştan oyulmuş da olabilirdi.

Rand atışmaları duymazdan geldi. Tearlılar, Cairhienliler ve Aieller arasındaki mesafeyi kapatmak için daha önce de uğraşmıştı ve ne zaman sırtını dönse hemen eski hallerine geliyorlardı. Faydasız bir çabaydı.

Kamplara gelince... Hâlâ yalnızca beş tane olduğunu biliyordu; onları, bir anlamda, ziyaret etmişti. Nasıl girebileceğini bildiği bir... yer... vardı, gerçek dünyanın tuhaf, insansız bir yansıması ve oradaki devasa kalelerin ahşap duvarlarında yürümüştü. Sormaya niyetlendiği hemen her sorunun

yanıtını biliyordu, ama bir âşığın ateş çevirmesi gibi, o da planlar içinde planlar çeviriyordu. “Ve Sammael daha fazla adam getiriyor, öyle mi?” Bu sefer ismi vurguladı. Aiellerin yüzlerindeki ifadeler değişmedi –Terkedilmişler serbest kalmışsa, Terkedilmişler serbest kalmış demekti; dünya nasılsa öyle yüzleşmek gerekirdi onunla, nasıl olmasını dilediğinizle değil– ama diğerleri ona hızlı, endişeli bakışlar fırlattılar. Eninde sonunda alışmaları gerekiyordu. Eninde sonunda inanmaları gerekiyordu.

“Illian’da, kendi mızrağına takılıp düşmeden mızrak tutabilen her adam ya da öyle görünüyor,” dedi Tolmeran kasvetli bir tavırla. Illianlılarla savaşmak konusunda tüm Tearlılar kadar hevesliydi –iki ulus Artur Şahinkanadı’nın imparatorluğunun yıkıntıları üzerinde kurulduklarından beri birbirlerinden nefret ediyorlardı; tarihleri, en ufak bahane ile başlayan savaşlarla doluydu– ama diğer Yüksek Lordların aksine, Tolmeran’ın her savaşın tek bir iyi saldırı ile kazanılabileceğini düşünmesi pek olası değildi. “Geri dönen her izci, kampın daha da büyüdüğünü, savunmalarının daha da sağlamlaştığını raporluyor.”

“Artık harekete geçmeliyiz, Lord Ejder,” dedi Weiramon ısrarla. “Işık ruhumu yaksın, Illianlıları pantolonları inik yakalayabilirim. Kendi ellerini kollarını bağladılar. Neden, hemen hiç atları kalmadı! Hepsini ezerim ve şehre giden yol açılır.” Tear ve Cairhien’de olduğu gibi Illian’da da “şehir” ulusa adını veren şehrin kendisiydi. “Gözlerim kavrulsun, bir ay içinde sancağınızı Illian’ın üzerinde çekerim, Lord Ejder. En fazla iki ay alır.” Cairhienlilere bakarak, sözcükler ağzından çengelle çekiliyormuş gibi ekledi, “Semaradrid ve ben yaparız.” Semaradrid hafifçe eğildi. Çok hafifçe.

“Hayır,” dedi Rand sertçe. Weiramon’un planı felaketle sonuçlanırdı. Kampla Sammael’in büyük kalelerinin arasında en az dört yüz kilometre vardı ve on beş metrelik bir yükseltinin yüksek bir tepe, otuz metrelik bir ağaçlığın orman sayıldığı bir otlaktan geçiyordu. Sammael’in de izcileri vardı; her sıçan, her kuzgun Sammael’in casusu olabilirdi. Dört yüz kilometre. Tearlılar ve Cairhienliler için, şansları varsa, on iki on üç günlük yol. Aieller kendilerini zorlarsa, belki beş günde aşabilirlerdi –yalnız bir iki izci, bir Aiel ordusundan bile daha hızlı hareket edebilirdi– ama Weiramon’un planları arasında Aieller yoktu. Weiramon Doirlon Tepeleri’ne ulaşmadan uzun zaman önce Sammael Tearlıları ezmeye hazır olurdu, tersi değil. Aptalca bir plan. Rand’ın sunduğu plandan daha aptalca. “Emirlerinizin ne olduğunu söyledim. Mat komutayı alana kadar siz burayı

tutacaksınız ve sonra bile, ben sayımızın yeterli olduğuna karar verene kadar kimse kılını kıpırdatmayacak. Yolda daha fazla adam var Tearlılar, Cairhienliler ve Aieller. Sammael'i ezmeye kararlıyım, Weiramon. Sonsuza dek ezmeye ve Illian'ı Ejder Sancağı'nın altına getirmeye kararlıyım." Bu kadarı doğruydu. "Keşke yanınızda olabilseydim, ama Andor henüz ilgi bekliyor."

Weiramon'un yüzü ekşi bir taşa dönüştü, Semaradrid'in yüz buruşturması puncunun içindeki şarabı sirkeye döndürmeliydi. Tolmeran öyle ifadesiz bakıyordu ki, onaylamadığı, burna atılmış bir yumruk kadar açıktı. Semaradrid'i endişelendiren gecikmeydi. Her gün buradaki kampa daha fazla adam getiriyorsa, Illian'daki kalelere de daha fazlasını getirdiğine işaret etmişti. Kuşkusuz Weiramon'un planı ısrarların sonucuydu, ama kendisine kalsa daha iyisini yapardı. Tolmeran'ın kuşkuları Mat'e odaklanıyordu. Cairhienlilerden Mat'in savaştaki becerisi hakkında her ne işitmişse, Tolmeran Yenidendoğan Ejder'in dostu olan bir köylünün pohpohlanması sayıyordu bunları. Dürüst itirazlardı bunlar ve Semaradrid'inki geçerliydi... onlara verilen plan bir başka örtmece olmasaydı. Sammael'in casusluk konusunda yalnızca sıçanlara ve kuzgunlara güvenmesi olası değildi. Rand kampta diğer Terkedilmişlerin de insan casusları olduğunu tahmin ediyordu. Muhtemelen Aes Sedailerin de casusları vardı.

"Söylediğin gibi kolay olacak, Lord Ejder," dedi Weiramon ağır bir tavırla. İş savaşa gelince cesur bir adamdı, ama saldırmanın ihtişamından, Illianlılara duyduğu nefretten, Cairhienlilere ve Aiel "vahşilerine" karşı tiksintisinden ötesini düşünemeyecek kadar kör bir ahmaktı. Rand, Weiramon'un tam da ihtiyaç duyduğu adam olduğundan emindi. Komuta Weiramon'da olduğu sürece Tolmeran ve Semaradrid erken harekete geçmezdi.

Uzun bir süre konuştular ve Rand dinledi, zaman zaman soru sordu. Daha fazla itiraz gelmedi, saldırının hemen yapılması için daha fazla öneride bulunulmadı, saldırıdan hiç bahsedilmedi. Rand, Weiramon ve diğerlerini arabalar hakkında sorguladı; arabalar ve içlerinde ne olduğu hakkında. Maredo Ovaları'nda pek az köy vardı ve birbirlerinden uzaktılar, kuzeydeki Far Madding dışında şehir yoktu ve oradaki insanları beslemeye ancak yetecek kadar çiftlik vardı. Dev bir ordunun, Tear'dan, ekmeklik undan nallar için çiviye kadar her şeyi getirecek daimi bir araba akışına ihtiyacı olurdu. Tolmeran dışındaki Yüksek Lordlar ordunun ihtiyaç

duyduğu malzemeyi kendilerinin taşıyabileceği, sonra Illian'ın sahip olduklarını kullanabilecekleri fikrindeydiler; kadim düşmanlarının topraklarını çekirge sürüsü gibi soyma düşüncesinden keyif alıyor gibiydiler. Cairhienlilerin farklı bir fikri vardı, özellikle de Semaradrid ile Meneril'in. Cairhien'deki iç savaş ve Shaidoların başkenti kuşatması sırasında aç kalan yalnızca sıradan insanlar değildi; çökmüş yanakları bunu açıkça gösteriyordu. Illian zengin bir ülkeydi ve Doirlon Tepeleri'nde bile çiftlikler ve bağlar vardı, ama başka yolu varsa, Semaradrid ile Meneril askerlerinin beslenmesi için belirsiz bir yağmaya güvenmek istemiyordu. Rand'a gelince, mümkün olduğu sürece Illian'ın yağmalanmasını istemiyordu.

Aslında kimseye baskı yapmıyordu. Sunamon arabaların toparlandığına dair temin etti onu. Uzun süre önce Rand'a bir şey söyleyip, sonra başka bir şey yapmak konusunda dersini almıştı. Weiramon'un fikir karşısında yüz buruşturmasına ve Torean'ın ter içinde masraflar konusunda mırıldanmasına rağmen, Tear'ın her yerinden erzak toplanıyordu. Ama önemli olan, onlara verdiği planın ilerliyor olmasıydı –aynı zamanda ilerlediğinin görülüyor olmasıydı.

Vedalar daha şatafatlı gevezelikler ve karmaşık eğilmeler getirdi. Rand *shoufa*'yı başına yine sardı, Ejder Asası'nı aldı. Şölene kalması için gönülsüz davetler, hazırlayacakları şölene kalamayacaksa gidişine eşlik etmek için aynı ölçüde sahte öneriler geldi. Tearlı ya da Cairhienli, beğenisini kaybetme riskine girmeden, Yenidendoğan Ejder'in arkadaşlığından becerebildiklerince kaçınıyorlar, ama hiç de öyle bir şey yapmıyormuş gibi davranıyorlardı. En çok istedikleri de Rand yönlendirirken başka yerde olmaktı. Elbette kapıya kadar ve sonraki birkaç adımda eşlik ettiler ona, ama yanlarından ayrıldığı zaman Sunamon işitilir bir şekilde içini çekti ve Rand Torean'ın rahatlayarak kıkırdadığını duydu.

Aiel şefler sessizce Rand'ın yanında yürüdüler, dışarıdaki Kızlar Sulin ile diğer üçüne katılarak, yeşil çizgili çadıra yönelen altı adamın çevresinde bir halka oluşturdular. Bu sefer yalnızca birkaç tezahürat geldi ve şefler konuşmadı. Çadırda da aynı ölçüde suskundular. Rand bu konuda yorum yapınca Dhearic, "Bu ıslaktopraklılar bizi dinlemek istemiyor," dedi. Boylu boslu bir adamdı, ağırlığı Rand'ınkine yakındı, iri bir burnu, altın rengi saçlarında belirgin beyaz tutamları vardı. Mavi gözleri küçümseme doluydu. "Onlar yalnızca rüzgârı dinliyor."

“Sana isyan edenlerden bahsettiler mi?” diye sordu Erim. Dhearic’ten daha uzundu, kavgacı bir ifadesi vardı ve kızıl saçlarının yarısı beyazlamıştı.

“Anlattılar,” dedi Rand ve Han ona kaşlarını çattı.

“Bu Tearlıları kendi türünden olan adamların peşine takarsan hata olur. Bunlara güvenebilsen bile, becerebileceklerini sanmıyorum. Mızrakları gönder. Bir klan yeter de artar bile.”

Rand başını iki yana salladı. “Darlin ile asiler bekleyebilir. Önemli olan Sammael.”

“O zaman izin ver Illian’a hemen gidelim,” dedi Jheran. “Bu ıslaktopraklıları unut, Rand al’Thor. Şimdiden iki yüz bin mızrak toplandı. Weiramon Saniago ve Semaradrid Maravin daha yolu yarılamadan biz Illianlıları yok ederiz.”

Rand bir an gözlerini sıkı sıkı yumdu. Herkes itiraz mı edecekti ona? Bunlar Yenidendoğan Ejder’in bir kaş çatması ile pes edecek adamlar değildi. Yenidendoğan Ejder yalnızca bir ıslaktopraklı kehaneti idi; onlar Şafakla Gelen’i, *Car’a’carn*’ı takip ediyordu ve Rand’ın işitmekten uzun zaman önce bıktığı gibi, *Car’a’carn* bile kral değildi. “Mat harekete geçmenizi söyleyene kadar burada kalacağınıza söz vermenizi istiyorum. Her birinizden ayrı ayrı.”

“Kalacağız, Rand al’Thor.” Bruan’ın aldatıcı ölçüde ılımlı sesinde gergin bir tını vardı. Diğerlerinin onayları daha sert seslerle geldi, ama yine de geldiler.

“Ama zaman harcamak bu,” diye ekledi Han, dudak bükerek. “Değilse, bir daha gölge bilmeyeyim.” Jheran ve Erim başlarını salladılar.

Rand bu kadar çabuk pes etmelerini beklemiyordu. “Bazen zaman kazanmak için zaman harcamanız gerekir,” dedi ve Han hıhladı.

Yeşil çizgili çadıra döndüklerinde Gök Gürültüsünde Yürüyenler çadırın duvarlarını kaldırmış, rüzgârın gölgelik çadırın içinde esmesine izin veriyorlardı. Kuru ve sıcak olsa bile, Aieller serinletici buluyor gibiydi. Rand güneş altında terlediğinden bir damla az terlediğini sanmıyordu. Karşısında Bruan ve diğer şeflerle kat kat halıların üzerine otururken *shoufa*’sını çıkardı. Kızlar çadırın çevresinde Gök Gürültüsünde Yürüyenlere katıldılar; zaman zaman aralarındaki laf atışması ve kahkahalar içeriye kadar süzülüyordu. Bu sefer Leiran baskın çıkıyor gibiydi; en azından, Kızlar iki kez mızraklarını kalkanlarına vurdular. Rand hemen hemen hiç anlamıyordu.

Kısa saplı piposuna tütün doldurarak, keçi derisinden keseyi pipolarını doldursunlar diye şeflere uzattı –Caemlyn'de küçük bir fıçı dolusu iyi İki Nehir tütünü bulmuştu– sonra şefler ateşlerin birinden yanan bir dal parçası getirmesi için bir Gök Gürültüsünde Yürüyen gönderirken, Rand kendi piposunu yönlendirerek yaktı. Tüm pipolar yakıldığında, tatmin içinde dumanlar üfleyerek konuşmak üzere yerleştiler.

Sohbet, lordlarla yaptıkları tartışma kadar uzun sürdü. Konuşacak pek bir şey olduğundan değil, Rand ıslaktopraklılarla yalnız konuştuğundan. Aieller şeref konusunda alıngandı; yaşamlarını *ji'e'toh*, onur ve görev yönetiyordu ve kuralları da mizah anlayışları kadar karmaşıktı. Cairhien'den gelmekte olan Aiellerden, Mat'in ne zaman geleceğinden, Shaidolar hakkında ne yapılacağından bahsettiler. Avlanmak, kadınlar, brendinin *oosquai* kadar iyi olup olmadığından, mizah anlayışından bahsettiler. Aiel şakalarını açıklamaya çalışırken sonunda sabırlı Bruan bile ellerini açarak teslim oldu. Işık aşkına, hangi koşullar altında olursa olsun bir kadının kazayla kocasını hançerlemesinin ya da bir adamın kendini evlenmek istediği kadının kız kardeşi ile evlenmiş bulmasının neresi komikti? Han homurdandı, hıhladı ve Rand'ın anlamadığına inanmayı reddetti; hançerleme hikâyesine o kadar gülmüştü ki, neredeyse yere devriliyordu. Konuşmadıkları tek konu yaklaşan Illian savaşı idi.

Onlar gittikten sonra Rand durup gözlerini kısarak güneşe baktı. Tam ufuk ile zirvenin ortasındaydı. Han hançerleme hikâyesini tekrarlıyordu ve uzaklaşmakta olan şefler hikâyeye yine gülüyorlardı. Rand piposunu avucuna vurarak temizledi ve kıvılcımları tozda ezdi. Hâlâ Caemlyn'e dönüp Bashere ile buluşmak için zaman vardı, ama o çadıra döndü ve oturup güneşin batmasını izledi. Güneş ufka dokunup kan kırmızı olduğunda Enaila ile Somara ona iki adama yetecek kadar koyun yahnisi dolu bir tabak, yuvarlak bir somun ekmek, serinlemesi için bir kova suyun içine konmuş bir sürahi dolusu nane çayı getirdiler.

"Yeterince yemiyorsun," dedi Somara, Rand'ın saçlarını okşamaya çalışarak. Rand kafasını çekti.

Enaila onu süzdü. "Aviendha'dan böyle kaçınmasan, yediğine içtiğine dikkat ederdi."

"Önce kızın dikkatini çekiyor, sonra ondan kaçıyor," diye mırıldandı Somara. "Onun dikkatini yine çekmelisin. Neden saçlarını yıkamayı önermiyorsun?"

“O kadar da atılgan davranmamalı,” dedi Enaila kararlılıkla. “Saçlarını fırçalamayı önermek yeter de artar bile. Kızın onun atılgan davrandığını düşünmesini istemez.”

Somara burnunu çekti. “Bu ondan kaçarken kız onun atılgan olduğunu düşünmez. Fazla mütevazı davranıyor olabilirsin, Rand al’Thor.”

“İkiniz de annem olmadığınızı biliyorsunuz, değil mi?”

Cadin’sor’lara bürünmüş iki kadın şaşkın şaşkın bakıştılar. “Sence bu da ıslaktopraklı şakalarından biri mi?” diye sordu Enaila ve Somara omuzlarını silkti.

“Bilmiyorum. Eğleniyor gibi görünmüyor.” Rand’ın sırtını okşadı. “Eminim iyi bir şakadır, ama bize açıklaman gerek.”

Kadınlar onun yemek yemesini izlerken Rand dişlerini gıcırdatarak, sessizlik içinde tahammül etti onlara. Her kaşığı izlediler. Tabağını alıp gittikleri zaman daha iyiye gitmedi işler, çünkü bu sefer Sulin geldi. Sulin Aviendha’nın dikkatini nasıl çekebileceği konusunda açık ve son derece uygunsuz bir öneri getirmişti; Aieller arasında, bir birincil kız kardeşin bir birincil erkek kardeş için yapacağı türden bir şeydi.

“Onun gözlerine gerektiği gibi mütevazı görünmelisin,” dedi beyaz saçlı Kız, “ama seni sıkıcı bulmasına sebep olacak kadar da değil. Ter çadırında sırtını sıyırmasını iste, ama gözlerini yere indirerek, utangaç utangaç söyle. Yatarken soyunduğunda, hoşuna gidecekse dans et, sonra aniden onun orada olduğunu fark etmiş gibi özür dile ve hemen battaniyelerinin altına gir. Kızarabilir misin?”

Sessizlik içinde, uzun süre sıkıntı çekti. Kızlar çok şey biliyordu, ama yeterince bilmiyordu.

Caemlyn’e döndüklerinde güneş batalı çok olmuştu. Rand çizmelerini ellerine alarak gizlice dairesine yürüdü, antreden geçip karanlıkta yatak odasına girdi. Aviendha’nın orada, duvarın dibindeki bir şiltede olduğunu bilmese bile varlığını hissederdi. Gecenin kıpırtısızlığı içinde, kızın nefeslerini duyabiliyordu. Bu sefer kızın uykuya dalmasına izin verecek kadar oyalanmayı başarmış gibi görünüyordu. Bunu durdurmaya çalışmıştı, ama Aviendha ona aldırış etmemiş, Kızlar “utangaçlığına” ve “mütevazılığına” gülmüştü. Yalnız bir adam için iyi şeyler, demişlerdi, fazla ileri gitmediği sürece.

Rand Aviendha’nın uyuduğunu anlayınca rahatlayarak yatağına girmişti –ve yıkanmak için bir lamba yakamamasına biraz sinirlendi– ki kız şiltesinde döndü. Büyük olasılıkla baştan beri uyanıktı.

“İyi uyu ve uyan,” dedi yalnızca.

Rand, kaçınmaya çalıştığı kadının iyi geceler dilemesi üzerine hissettiği ani tatmin hissinin aptallığını düşünerek başının altına kaz tüyü bir yastık tıktı. Muhtemelen Aviendha bunu harika bir şaka sayıyordu; Aieller arasında sataşmak neredeyse bir sanat olmuştu ve kan çıkarmaya ne kadar yaklaşırsa o kadar iyiydi. Uykusu gelmeye başladı ve son bilinçli düşüncesi, kendisinin de müthiş bir şakası olduğu, ama şimdilik yalnızca o, Mat ve Bashere’in bildiği oldu. Sammael mizahtan hiç anlamazdı, ama Tear’da bekleyen o çekiç gibi, büyük ordu dünyanın gördüğü en büyük şaka olacaktı. Şansı varsa Sammael gülmesi gerektiğini anlamadan ölmüş olacaktı.

5
Farklı bir Dans

Altın Geyik pek çok açıdan ismini hak ediyordu. Bacakları gül oymalı cilalı masalar ve sıralar geniş salonu dolduruyordu. Beyaz önlüklü bir hizmetkâr kızın beyaz taş zemini süpürmekten başka işi yoktu. Yüksek, kirişli tavanın hemen altında, badanalı duvarlarda mavi altın rengi kıvrımlı desenlerden bir şerit uzanıyordu. Şömineler iyi işlenmiş taştandı, ocaklarında yalnızca süs olarak konmuş birkaç her daim yeşil dal vardı ve sövelerinin üzerine oyulmuş birer erkek geyik çok dallı boynuzlarında birer şarap kadehi tutuyordu. Bir şömine rafında, biraz yaldız taşıyan yüksek bir saat duruyordu. Bir grup müzisyen arka tarafta, küçük bir platformun üzerinde çalıyorlardı; gömlekleri içinde terleyen iki adam flütlerini üflüyor, iki tanesi dokuz telli kanunları tıngırdatıyor, mavi çizgili bir elbise giymiş kırmızı yüzlü bir kadın ince bacaklar üzerinde duran santuru küçük, tahta çekiçlerle dövüyordu. Bir düzineden fazla hizmetkâr kadın içeri dışarı koşturuyor, önlükleri ve açık mavi elbiseleri içinde hızlı hareket ediyorlardı. Çoğu güzeldi ama bazıları ufak tefek, şişman hancı Daelvin Hanım kadar yaşlıydı. Hancı tel tel gri saçlarını ensesinde topuz yapmıştı. Tam da Mat'in hoşlandığı türden bir yer; rahat ve para havası saçıyordu. Kasabanın tam ortasında olduğu için seçmişti burayı, ama diğerinin de bir sakıncası yoktu.

Elbette her şey Maerone'nin en iyi ikinci hanına yakışmıyordu. Mutfaktan yine koyun eti ve şalgam, kaçınılmaz olarak baharatlı arpa çorbası kokuları geliyordu ve dışarıdan sızan toz ve at kokularına karışıyordu. Eh, mülteciler ve askerlerle tıka basa dolu olan, çevresinde daha fazlası kamp kurmuş olan bir kasabada yemek sorundu. Bet sesleri ile marşlar söyleyen adamlar gelip geçiyordu sokaktan, çizme sesleri, nal sesleri, sıcağa küfreden adam sesleri geliyordu. Salon sıcaktı, bir nefes

esinti yoktu; pencereler sonuna dek açılmıştı, kısa süre sonra içerideki her şey tozla kaplanacaktı ve yine de sıcak üzerinde bir etkisi olmamıştı. Maerone tava gibiydi.

Mat'in görebildiği kadarıyla, lanet dünya tamamen kuruyup gidiyordu ve Mat bunun sebebini düşünmek istemiyordu. Sıcağı, neden Maerone'de olduğunu, her şeyi unutabilmeyi diledi. Yakası ve manşetleri altın işlemeli iyi, yeşil ceketinin önünü açmıştı, keten gömleğinin bağcıklarını çözmüştü, ama yine de at gibi terliyordu. Boynuna doladığı siyah, ipek eşarbı çıkarması biraz işe yarayabilirdi, ama insanların görebileceği bir yerde nadiren yapardı bunu. Şarabını başına dikti, parlak, kalaylı kupayı masaya, dirseğinin dibine koydu ve yelpazelenmek için geniş siperlikli şapkasını aldı. Ne içerse içsin, kısa süre sonra terleyerek kaybediyordu.

Altın Geyik'te kalmayı seçtiğinde, Kızıl El Birliği'ndeki lordlar ve subaylar onu taklit etmişti, ki bu da başka herkesin uzak durduğu anlamına geliyordu. Genelde bu Daelvin Hanım'ı rahatsız etmiyordu. Birlik'teki lordlar ve lordcuklara aynı yatakları beş kat fazlasına kiralayabilirdi ve bu tipler iyi para ödüyordu, pek az kavga çıkıyordu ve normalde onları da kan dökmeden dışarıya taşıyorlardı. Ama bu öğlen, masalarda yalnızca dokuz on adam vardı ve kadın zaman zaman gözlerini kırpıştırarak boş sıralara bakıyor, topuzunu sıvazlıyor ve içini çekiyordu; akşam çökmeden önce fazla şarap satamayacaktı. Kazancının büyük kısmı şaraptan geliyordu. Ama müzisyenler canlı canlı çalıyorlardı. Müzikten memnun kalan bir avuç lord –onları ilgilendirdiği kadarıyla cebinde altını olan herkes "Lordum" hitabını hak ediyordu– bir oda dolusu sıradan askerden daha cömert olabilirdi.

Ne yazık ki dinleyen tek kişi Mat'ti ve her üç notadan birinde irkiliyordu. Aslında müzisyenlerin suçu değildi; neyi dinlediğinizi bilmiyorsanız müzik kulağa iyi geliyordu. Mat biliyordu –onlara, alkışla tempo tutarak ve mırıldanarak, kendisi öğretmişti– ama iki bin senedir kimse duymamıştı bu ezgiyi. Söylenebilecek en iyi şey, ritmi tutturdukları idi.

Kulağına bir sohbet çalındı. Şapkasını masaya bırakarak, daha fazla şarap getirmeleri için kupasını salladı ve masanın üzerine eğilerek yan masada içki içen üç adama yaklaştı. "Ne dedin?"

"Paramızın bir kısmını senden kazanmanın yolunu bulmaya çalışıyorduk," dedi Talmanes, şarap kupasının üzerinden, gülümsemeden. Kızgın değildi. Yirmi yaşındaki Mat'ten yalnızca birkaç yaş büyük ve bir

baş kısa olan Talmanes nadiren gülümserdi. Ona baktığında Mat'in aklına hep sıkıştırılmış bir yay geliyordu. "Kart oyununda kimse yenemiyor seni." Birlik süvarilerinin yarısının kumandanıydı ve burada, Cairhien'de bir lorddu, ama kafasının önü tıraşlanmış ve pudralanmıştı ve teri pudranın bir kısmını akıtıp götürmüştü. Pek çok genç Cairhienli lord asker modasına uymuştu. Talmanes'in ceketi de sadeydi, asillerin renk çizgilerinden yoktu, ama aslında epey çizgiyi hak ediyordu.

"Hiç de değil," diye itiraz etti Mat. Evet, şansı yaver gittiğinde mükemmel oluyordu, ama döngüler halinde gidiyordu, özellikle de bir deste kart gibi düzenli şeylerde. "Kan ve küller! Geçen hafta benden elli kron kazandınız." Elli kron; yaklaşık bir sene önce, bir kron kazanmak için ters takla atardı ve bir kron kaybetme düşüncesi ile ağlardı. Yaklaşık bir sene önce, kaybedecek bir kronu yoktu.

"Kaç yüz kron kaybetmiş oluyorum sonuçta?" diye sordu Talmanes kuru kuru. "Bir kısmını geri kazanma şansı istiyorum." Mat'in karşısında durmaksızın kazanmaya başlasa, yine endişelenirdi. Birlik'teki çok kişi gibi, o da Mat'in şansını tılsım sayıyordu.

"Zarlar işe yaramıyor," dedi Daerid. Birlik piyadelerinin kumandanı idi ve Nalesean'ın yağlı sakalının arkasında yarı yarıya gizlenmiş yüz buruşturmayı görmezden gelerek susuzlukla içti. Mat'in tanıştığı çoğu asil zarları sıradan, köylülere yakışan bir oyun sayıyordu. "Gününü zarların arkasında bitirdiğini hiç görmedim. Üzerinde kontrolün olmayan bir şey olmalı, eğer anlıyorsan."

Diğer Cairhienliden yalnızca biraz daha uzun olan Daerid en az on beş yaş büyüktü, burnu birden fazla kez kırılmıştı ve yüzünde birbirini kesen üç beyaz yara izi vardı. Asil doğmayan üç kişiden biriydi, başının ön tarafını tıraşlamış, pudralamıştı; Daerid hayatı boyunca askerlik yapmıştı.

"At yarışları gelmişti aklımıza," diye araya girdi Nalesean, kalaylı kupası ile işaret ederek. İki Cairhienliden daha uzun, yapılı bir adamdı ve Birlik'in süvari alayının diğer yarısını yönetiyordu. Mat adamın bu sıcakta gür sakalını neden kesmediğini sık sık merak ederdi. Ucunun keskinliğini korumak için her sabah düzeltiyordu onu. Ve Daerid ile Talmanes sade, gri ceketlerinin önlerini açmışken, Nalesean kendi ceketini –yeşil ipekten bir şeydi, Tear tarzı, dolgulu kolları çizgiliydi ve altın rengi satenden manşetleri vardı– boynuna dek iliklemişti. Adamın yüzü terle parlıyordu, ama Nalesean bunu görmezden geliyordu. "Ruhum kavrulsun, şansın savaşta da,

kartlarda da yaver gidiyor. Zarlarda da," diye ekledi, Daerid'e bakıp yine yüzünü buruşturarak. "Ama at yarışında, her şey ata kalmış."

Mat gülümsedi ve dirseklerini masaya dayadı. "O zaman kendinize iyi bir at bulun, bakalım." Şansı bir at yarışını etkilemiyor olabilirdi –zarlar, kartlar ve benzerleri dışında, neye, ne zaman dokunacağını asla bilemiyordu– ama babasının at ticareti yapmasını izleyerek büyümüştü ve konu ata gelince kendi gözleri de epey keskindi.

"Bu şarabı istiyor musun, istemiyor musun? Kupana ulaşamazsam dolduramam, değil mi?"

Mat omzunun üzerinden arkaya baktı. Arkasında, elinde kalaylı bir sürahi ile bekleyen hizmetkâr kısa boylu, ince, kara gözlü, beyaz yanaklı, siyah bukleleri omuzlarına gelen, güzel bir kadındı. Ve o kusursuz, ezgili Cairhien aksanı sesinin küçük çanlar gibi çınlamasına sebep oluyordu. Altın Geyik'e ilk geldiği günden beri Mat'in gözü Betse Silvin'deydi, ama ilk defa onunla konuşma fırsatı yakalıyordu ve her zaman hemen yapılması gereken beş, dün tamamlanmış olması gereken on şey vardı. Diğer adamlar yüzlerini şaraplarına gömmüşler, kadınla onu yalnız bırakmak için, yürüyüp gitmek dışında yapabilecekleri en iyi şeyi yapmışlardı. Görgülüydüler, hatta o iki asil bile.

Mat sırıtarak bacaklarını sıranın üzerinden aşırdı ve kupasını doldurulması için uzattı. "Teşekkür ederim, Betse," dedi ve kadın diz kırdı. Ama Mat kadına kendisi için de bir kupa doldurmasını ve ona katılmasını söylediğinde, kadın sürahiyi masaya bıraktı, kollarını kavuşturdu, başını bir yana eğdi ve delikanlıyı tepeden tırnağa süzdü.

"Daelvin Hanım'ın bundan hoşlanacağını sanmıyorum. Ah, hayır, hiç sanmıyorum. Sen bir lord musun? Hepsi senin için yerlerinden sıçrıyorlar, ama kimse sana 'Lordum' demiyor. Eğilmiyorlar bile; yalnızca sıradan insanlar eğiliyor."

Mat'in kaşları kalktı. "Hayır," dedi, niyetlendiğinden daha sert bir sesle, "ben lord *değilim.*" Rand insanların kendisine Lord Ejder falan demesine izin veriyor olabilirdi, ama Matrim Cauthon'a göre değildi bu. Hayır, kesinlikle değildi. Derin bir nefes alarak yüzüne yine bir sırıtış oturttu. Bazı kadınlar insanın dengesini bozmaya çalışırdı, ama bu Mat'in iyi yaptığı türden bir danstı. "Bana Mat desen yeter, Betse. Eminim Daelvin Hanım benimle oturmana bir şey demez."

"Ah, evet, der. Ama herhalde biraz konuşabiliriz; lorda yakın bir şey olmalısın. Bu sıcakta şunu neden takıyorsun?" Öne eğilerek bir parmağı ile

eşarbı aşağı itti. Mat hazırlıksız yakalanarak eşarbın biraz kaymasına izin verdi. “Bu ne?” Kadın boynunu çevreleyen solgun, kalınlaşmış çıkıntı boyunca parmağını gezdirdi. “Biri seni asmaya mı çalıştı? Neden? Azılı bir kanun kaçağı olmak için çok gençsin.” Mat başını geri çekti ve yarasını saklamak için telaşla siyah ipek eşarbı yeniden bağladı, ama Betse vazgeçmedi. Elini Mat’in bağcıkları çözülmüş gömleğinin önüne götürdü ve deri sicim üzerinde taşıdığı gümüş tilki başı madalyonu çekti. “Bunu çaldığın için mi? Değerli görünüyor; değerli mi?” Mat madalyonu kaptı ve ait olduğu yere tıktı. Kadın nefes almadan konuşuyor, Mat’in araya bir kelime sıkıştırmasına izin vermiyordu. Nalesean ile Daerid’in arkasında güldüklerini duydu ve yüzü karardı. Bazen kumar konusundaki şansı iş kadınlara gelince tersyüz oluyordu ve onlar bunu komik buluyorlardı. “Hayır, çalsan alıkoymana izin vermezlerdi, değil mi?” Betse gevezeliğine devam etti. “Ve lorda yakın bir şeysen, herhalde bu tür şeylere sahip olabilirsin. Belki de çok şey bildiğin içindir. Çok şey bilen bir delikanlıya benziyorsun. Ya da bildiğini sanan birine.” Kadınların, bir erkeğin kafasını karıştırmak istedikleri zaman kullandıkları o küçük, kurnaz gülümsemelerden birini bahşetti. Nadiren bir şey bildikleri anlamına gelirdi, ama bildiklerine inandırabilirlerdi sizi. “Çok bildiğini sandığın için mi astılar seni? Yoksa lordmuş gibi yaptığın için mi? Lord olmadığından emin misin?”

Dareid ile Nalesean şimdi açık açık kahkaha atıyorlardı ve Talmanes bile gülüyordu, ama başka bir şeye gülüyormuş gibi yapmaya çalışıyorlardı. Daerid birazcık nefeslendiği zaman, hırıldaya hırıldaya atından düşen bir adam hakkında bir hikâye soktu araya, ama Mat’in duyduğu parçalara bakılırsa, hiç de komik değildi.

Ama sırıtmaya devam etti. Kadın gerçekten de Mat’in koşabileceğinden daha hızlı konuşabiliyor olsa da, pes etmeye niyeti yoktu. Çok güzel bir kadındı ve Mat son birkaç haftasını Daerid, hatta daha kötüleri ile konuşarak geçirmişti. Zaman zaman tıraş olmayı unutan, genellikle banyo yapma fırsatı bulamayan adamlar. Betse’nin yanakları terlemişti, ama hafif bir lavanta sabunu kokusu yayıyordu. “Aslında, o çiziği çok az şey bildiğim için edindim,” dedi hafif bir sesle. Kadınlar yara izlerini önemsemiyormuş gibi davranmanızdan her zaman hoşlanırdı; Işık biliyordu ya, yeterince yara izi ediniyordu zaten. “Şimdi çok şey biliyorum, ama o zaman çok az biliyordum. Bilgi adına asıldığımı söyleyebilirsin.”

Betse başını iki yana sallayarak dudaklarını büzdü. “Bana, nükte etmeye çalışıyormuşsun gibi geldi, Mat. Genç lordlar her zaman nükteli şeyler söylerler, ama sen lord olmadığını söylüyorsun. Dahası, ben basit bir kadınım; nükteler bir kulağımdan girer, diğerinden çıkar. Bence en iyisi basit sözler. Madem lord değilsin, basit konuşmalısın, yoksa birileri lordculuk oynamaya çalıştığını söyleyebilir. Belki ne söylemeye çalıştığını açıklayabilirsin.”

Gülümsemeyi korumak güçleşiyordu. Kadınla laf yarıştırmak hiç de istediği yöne gitmiyordu. Kadın tam bir budala mıydı, yoksa yalnızca laf yetiştirmeye çalışırken tepetaklak yuvarlanmasını mı bekliyordu, anlayamamıştı. Her durumda, yine de güzel bir kadındı ve yine de ter değil, lavanta kokuyordu. Daerid ve Nalesean boğulmak üzere gibi görünüyordu. Talmanes, “Buzun Üzerinde Bir Kurbağa”yı mırıldanıyordu. Demek ayakları havada, kayıyordu, öyle mi?

Mat şarap kupasını bıraktı, doğruldu ve Betse’nin elini alarak eğildi. “Ben neysem oyum, daha fazlası değil, ama senin yüzünü görünce kafam bomboş oluyor.” Bu kadının gözlerini kırpıştırmasını sağladı; ne derlerse desinler, kadınlar süslü konuşmalardan hoşlanırdı. “Dans eder misin?”

Yanıt beklemeden Betse’yi salonun ortasında, masaların arasında uzanan boşluğa götürdü. Şansı varsa dans etmek kadının çenesini biraz kapatırdı ve Mat şanslı biriydi. Dahası, bir dansın yüreğini yumuşatmayacağı kadın duymamıştı. *Onunla dans edersen çok şeyi affeder; iyi dans edersen, her şeyi affeder.* Bu çok eski bir deyişti. Çok eski.

Betse dudağını ısırarak ve Daelvin Hanım’ı arayarak direndi, ama tombul hancı gülümsemekle yetindi ve Betse’ye devam etmesini işaret etti, sonra topuzundan kaçan saç tellerini boşuna sıvazlayarak, masaların hepsi doluymuş gibi, diğer hizmetkârları paylamaya döndü. Daelvin Hanım, düzgün davranmadığını düşündüğü herhangi birinin tepesine dikilirdi – sakin görünüşüne rağmen, eteklerinin arasında kısa bir sopa bulundururdu ve bazen onu kullanırdı da; Nalesean yine de yaklaştığında kadını dikkatle gözlüyordu– ama serbestçe para harcayan bir adam dans etmek istiyorsa, bunun ne zararı vardı? Mat Betse’nin ellerini iki yana açtı. Masaların arasında ikisine yetecek kadar mesafe ancak vardı. Müzisyenler daha iyi değil, ama daha yüksek sesle çalmaya başladılar.

“Beni izle,” dedi kadına. “İlk adımlar kolaydır.” Müziğin temposuna uyarak başladı, diz kırdı ve kayarcasına sağa adım attı, sol ayağı arkadan çekti. Kolları iki yana açarak diz kır, kayarak adım at, çek.

Betse hemen kavradı. Adımları hafifti. Müzisyenlerin yanına ulaştığında, Mat ellerini rahatça yukarıya kaldırdı, döndü ve Betse ile sırt sırta geldi. Sonra diz kırdılar, yana kaydılar, dönerek yüz yüze geldiler, diz kırdılar, yana kaydılar, döndüler, tekrarlayarak başladıkları yere geldiler. Kadın da hızla uyum sağlamış, dönüşler her izin verdiğinde sevinçle Mat'e gülümsüyordu. Gerçekten güzel kadındı.

"Şimdi biraz daha karmaşık," diye mırıldandı Mat, yan yana müzisyenlere bakmalarını sağlayacak şekilde döndü. Bileklerini çaprazlamışlar, önde el ele tutuşmuşlardı. Sağ dizlerini kaldırdılar, hafifçe sola tekme attılar, sonra öne, sağa kaydılar. Sol dizlerini kaldırdılar, hafifçe sağa tekme attılar, sonra öne, sola kaydılar. İlerleyerek bir kez daha müzisyenlerin önüne geldiklerinde Betse kahkaha attı. Adımlar her geçişlerinde daha karmaşık oluyordu, ama Betse'ye bir kez göstermek ayak uydurması için yeterli oluyordu. Her adımda, dönüşte, Mat'in ellerinde tüy gibi hafifti. En iyisi de, tek kelime etmiyordu.

Eksik notalara aldırmadan kendisini müziğe ve desen dansına kaptırmıştı Mat, ikisi salonda ileri geri süzülürken, anılar da Mat'in kafasında süzülüyordu. Anılarında bir baş daha uzundu, uzun, altın rengi bıyıkları ve mavi gözleri vardı. Kehribar rengi ipekten, kırmızı kuşaklı bir ceket giyiyordu. En iyi Barsine dantelinden bir yakalığı, Aramelle'in sarı safirlerinden düğmeleri vardı ve Atha'an Miere'nin, Deniz Halkı'nın kara, güzel elçisi ile dans ediyordu. Kadının burun halkasını küpelerine bağlayan ince, altın zincirin üzerindeki minik madalyonlar onun Shodin Klanı'nın Dalgahanımı olduğunu gösteriyordu. Kadının ne kadar güçlü olduğu Mat'in umurunda değildi; bu bir kralın endişelenmesi gereken konuydu, orta düzey bir lordun değil. Kadın güzeldi ve kollarında hafifti ve tüm dünyanın Coremanda'nın ihtişamına ve kudretine gıpta ettiği bir zamanda, Shaemal Sarayı'nın büyük, kristal kubbesinin altında dans ettiler. Kenarlarda başka anılar da gelip geçiyor, hatırladığı o danstan yansıyordu. Ertesi gün, Büyük Afet'ten çıkan Trollocların baskınlarının arttığı haberini getirecekti ve bir ay sonra altın kuleli Barsine'in yakılıp yıkıldığı, Trolloc sürülerinin güneye aktığı söylentileri duyulacaktı. Böylece, daha sonra Trolloc Savaşları adı verilecek mücadele başlayacaktı, ama başlangıçta kimse bu ismi kullanmıyordu; üç yüz seneden uzun süren kesintisiz savaş, kan, ateş, yıkım; ta ki Trolloclar geri sürülene, Dehşetlordları avlanana kadar. Onca serveti ve gücü ile Coremanda'nın, filozofları ve ünlü öğrenim kurumları ile Essenia'nın, Manetheren'in, Eharon'un, On Ulus'un tamamının düşüşü

böyle başlayacak, kazanılan zaferlere rağmen yıkılacak, yıkıntılarından On Ulus'u yalnızca daha mutlu zamanlara dair bir mit olarak hatırlayan başka ülkeler doğacaktı. Ama o daha sonraydı ve Mat bu anının verdiği keyif içinde o anıları uzaklaştırdı. Bu gece desen dansını...

Gözlerini kırpıştırdı, bir an pencerelerden içeri sızan güneş ışığı ve terle parlayan güzel, sevinçli bir yüzün görüntüsü ile irkildi. Neredeyse, dönerek Betse'nin adımları ile birlikte karmaşık bir desen çizen ayakları takılacaktı, ama ayakları düşünmesini gerekli kılmadan kendini toparladı. Bu dans, çalıntı ya da ödünç alınmış olsa da, o anılar kadar Mat'e aitti, ama öyle eksiksiz bir biçimde kazınmıştı ki kendi yaşadıklarına, düşünmeden ayırt edemiyordu onları. Artık hepsi onundu, kendi hafızasındaki delikleri dolduruyordu; onları yaşamış da olabilirdi.

Boynundaki yara izi hakkında söyledikleri doğruydu. Bilgi adına ve bilgi eksikliği yüzünden asılmıştı. İki kez, kaz kafalı bir aptal gibi, kırlarda bir gezinti kadar kolay olacağını sanan ahmak bir köylü gibi, bir *ter'angreal*'in içinden geçmişti. Eh, neredeyse o kadar kolay olmuştu zaten. Elde ettiği sonuçlar, Tek Güç ile ilişkili hiçbir şeye güvenmemesi konusundaki fikrini güçlendirmişti. İlk seferinde, işitmek istemediği başka şeylerin yanı sıra, ölmeye ve yeniden yaşamaya yazgılı olduğunu öğrenmişti. O diğer şeylerin bazıları ikinci *ter'angreal*'e girmesi ile sonuçlanan bir yola koymuştu onu ve bunun sonucunda da boynuna bağlı bir ip ile bulmuştu kendini.

Her biri sağlam bir sebepten ya da sırf gereklilikten atılan, her biri o sırada mantıklı gelen bir dizi adım ve her biri asla hayal edemeyeceği şeylere varmıştı. Mat hep kendini bu tür danslara bulaşmış buluyordu. Rand ipi kesip onu kurtarana, canlandırana kadar artık öldüğünü sanmıştı. Yüzüncü kez kendi kendine aynı sözü verdi. Bundan sona ayağını attığı yere dikkat edecekti. Ne sonuca varacağını düşünmeden atlamak yoktu artık.

Aslında, o gün o yara izinden fazlasını kazanmıştı. Gümüş tilki başı madalyon o kazançlardan biriydi. Tilkinin tek gözü kadim Aes Sedai simgesine benzeyecek şekilde boyanmıştı. Bazen madalyona o kadar gülüyordu ki Mat, kaburgaları ağrıyordu. Aes Sedailere güvenmiyordu, bu yüzden o şeyi çıkarmadan banyo yapıyor, uyuyordu. Dünya gülünç bir yerdi –genelde tuhaf bir şekilde gülünç.

Bir diğer kazanç da, aramadığı türden de olsa, bilgi olmuştu. Başka adamların yaşamlarından parçalar kafasına doluşmuştu, binlercesi, bazen

yalnızca birkaç saatlik, bazen seneleri kapsayan anılar, Trolloc Savaşları'nın öncesinden başlayıp, Artur Şahinkanadı'nın yükseliş dönemindeki son çatışmaya kadar gelen, toplamda bin seneden fazla bir süreyi içine alan, saray yaşamına ve savaşlara dair anılar. Hepsi onundu artık ya da onun gibiydi.

Nalesean, Daerid, Talmanes ve diğer masalardaki başka adamlar el çırparak müziğe eşlik ediyorlardı. Kızıl El Birliği'nden adamlar, kumandanlarını dansa cesaretlendiriyorlardı. Işık, ama o ismi duyunca Mat'in içi büzülüyordu sanki. Eskiden, Manetheren'i kurtarmaya çalışırken ölen, efsanevi bir kahramanlar birliğine aitti. Birlik sancağı altında at süren ya da yürüyen tek bir adam bile efsanelere geçeceğini düşünmüyordu. Daelvin Hanım da el çırpıyordu, hizmetkârların kalanı durmuş, izliyorlardı.

Birlik'in Mat'i takip etmesinin sebebi, o diğer adamların anılarıydı, ama kendileri bilmiyordu bunu. Çünkü kafasında yüz adamın görebileceğinden daha fazla savaş ve sefer anısı vardı. Kazanan tarafta da olsa kaybeden tarafta da, o savaşların nasıl kazanıldığını ya da kaybedildiğini hatırlıyordu ve onları Birlik'in kazanmasını sağlayacak şekilde yorumlamak için pek büyük bir zekâ gerekmiyordu. Şimdiye dek öyle olmuştu en azından. Savaştan kaçınamadığı zamanlarda.

Birden fazla kez o diğer adamlara ait anıların kafasından çıkmasını dilemişti. Onlar olmasa kendini burada bulmazdı. Altı binden fazla askere kumanda etmekteydi ve her gün daha fazlası katılıyordu aralarına. Ordusunu güneye sürmeye, lanet Terkedilmişlerden birinin kontrolü altındaki topraklara lanet bir akın düzenlemeye hazırlanıyordu. Mat kahraman değildi, kahraman olmak istemiyordu. Kahramanların, öldürülmek gibi kötü bir alışkanlıkları vardı. Eğer bir kahramansanız, köpeğe kemik atarsınız ve yolunuzdan çekilmesini sağlarsınız ya da köpeğe bir kemik vadedersiniz ve yine av peşine yollarsınız. Askerler için de aynısı geçerliydi.

Diğer yandan, o anılar olmasa çevresinde altı bin asker de olmazdı. Tek başına, Yenidendoğan Ejder'e bağlı bir *ta'veren* olarak, Terkedilmişlerin bildiği çıplak bir hedef olarak kalırdı. Aralarından bazıları Mat Cauthon hakkında çok şey biliyor gibiydi. Moiraine Mat'in önemli olduğunu, belki Rand'ın Son Savaş'ı kazanmak için hem ona, hem Perrin'e ihtiyaç duyacağını iddia etmişti. Moiraine haklıysa, Mat ne yapması gerekiyorsa yapacaktı –yapacaktı gerçekten; yalnız, nereden başlayacağını bilemiyordu– ama lanet bir kahraman olmaya hiç niyeti yoktu. Bir de şu lanet Valere

Borusu hakkında ne yapacağını bir bulabilse... Moiraine'in ruhuna küçük bir dua etti ve kadının yanıldığını umdu.

O ve Betse son kez açıklığın sonuna ulaştılar ve durdukları zaman kadın kahkahalar atarak göğsüne yaslandı. "Ah, bu harikaydı. Bir yerlerde bir kraliyet sarayındaymış gibi hissettim. Bir daha yapabilir miyiz? Ah, yapabilir miyiz? Yapabilir miyiz?" Daelvin Hanım bir an alkışladı, sonra diğer hizmetkâr kızların durup izlediklerini fark etti ve hızla onlara döndü, kollarını geniş geniş sallayarak tavuklar gibi dağıttı onları.

"'Dokuz Ayın Kızı' lafı senin için bir şey ifade ediyor mu?" Sözler ağzından çıkıvermişti. O *ter'angreal*'leri düşünmesi yüzündendi. Dokuz Ayın Kızı'nı bulduğu zaman *–Lütfen, Işık, seneler sonra olsun!* Hararetli bir düşünce idi– onu her nerede bulacaksa, askerler ve mültecilerle dolu bir küçük kasaba hanında masalara servis yapıyor olmayacağı kesindi. Ama diğer yandan, iş kehanetlere gelince, kim bilebilirdi ki? Bir açıdan kehanetti. Ölmek ve yeniden yaşamak. Dokuz Ayın Kızı ile evlenmek. Dünyayı kurtarmak için dünyanın ışığının yarısından vazgeçmek. O da ne demekse. Bir açıdan, o ipin ucunda sallanırken *ölmüştü* gerçekten. Eğer bu doğruysa, diğerleri de doğru olmalıydı. Başka yolu yoktu.

"Dokuz Ayın Kızı mı?" dedi Betse nefes nefese. Nefessiz kalması kadını yavaşlatmamıştı. "Han mı o? Meyhane mi? Maerone'de değil, bunu biliyorum. Belki ırmağın karşı tarafında, Aringill'dedir? Oraya hiç..."

Mat parmağını kadının dudaklarına koydu. "Fark etmez. Bir dans daha edelim." Bu sefer bir köy dansı ettiler; şimdiye ve buraya ait bir şey, birtakım anılarla bağlantılı olmayan bir şey. Yalnız, artık onları ayırt etmek için gerçekten düşünmesi gerekiyordu.

Birinin boğazını temizlediğini duyunca omzunun üzerinden arkaya baktı ve kapıda duran Edorion'u görünce içini çekti. Adam miğferini kolunun altına tıkmış, çelik sırtlı eldivenlerini kılıç kemerinin arkasına takmıştı. Genç Tear lordu, Mat Tear Taşı'nda onunla kumar oynarken tombul, pembe yanaklı bir adamdı, ama kuzeye geldiğinden beri güneşten kararmış, sertleşmişti. Artık çıkıntılı miğferinde tüy yoktu ve eskiden süslü, yaldızlı bir şey olan plaka zırhı çentilmiş, lekelenmişti. Tombul kollu ceketi siyah çizgili mavi kumaştandı, ama yıpranmıştı.

"Bu saatte denetim yapacağını hatırlatmamı istemiştin." Edorion yumruğuna öksürdü; göstere göstere Betse'ye bakmaktan kaçınıyordu. "Ama istersen daha sonra gelebilirim."

“Şimdi geliyorum,” dedi Mat ona. Her gün dolaşmak, her gün farklı bir şeyleri kontrol etmek önemliydi; o diğer adamların anıları söylüyordu bunu ona ve bu tür konularda onlara güvenmeye başlamıştı Mat. Bu işe devam edecekse, doğru düzgün yapmaya çalışsa daha iyi olacaktı. Bu işi doğru yapmak onu hayatta tutabilirdi. Dahası, Betse uzaklaşmış, önlüğü ile yüzündeki teri silerken saçlarını düzeltmeye çalışıyordu. Kadının yüzündeki sevinç solmaya başlamıştı. Fark etmezdi. Hatırlayacaktı. *Bir kadınla iyi dans edersen,* diye düşündü güvenle, *yarı yarıya senin sayılır.*

“Bunları müzisyenlere ver,” dedi, Betse’nin eline üç altın marka sıkıştırarak. Ne kadar kötü çalmış olurlarsa olsunlar, ezgi bir süreliğine onu Maerone’den ve yakın gelecekten alıp götürmüştü. Her durumda, kadınlar cömertlikten hoşlanırdı. Bu iş çok iyi gidiyordu. Kadının elini öpecekmiş gibi eğildi ve ekledi, “Sonra görüşmek üzere, Betse. Geri döndüğümde yine dans ederiz.”

Şaşkınlık içinde, kadının parmağını ona salladığını ve aklından geçenleri okumuş gibi başını paylarcasına iki yana salladığını gördü. Eh, kadınları anladığını hiç iddia etmemişti zaten.

Şapkasını başına geçirdi, siyah saplı mızrağını kapının yanından aldı. O *ter’angreal*’den bir armağan da buydu. Üzerine Kadim Lisan’da bir yazı yazılmıştı ve kısa kılıç şeklinde, iki kuzgunla damgalanmış tuhaf bir başı vardı.

“Bugün içki odalarını dolaşalım,” dedi Edorion ve birlikte öğle sıcağına, Maerone’nin şamatasına çıktılar.

Küçük, duvarsız bir kasabaydı, ama İki Nehir’den çıkmadan önce gördüğü en büyük kasabadan elli kat daha büyüktü. Aşırı büyümüş bir köydü aslında, tuğla ve taş binalardan yalnızca birkaçı bir kattan yüksekti ve ancak hanlar üç kata kadar yükseliyordu. Tahta kiremitler kadar saz damlar, taş tahta ya da kiremit çatılar da görülüyordu. Şimdi, çoğu sert topraktan olan sokaklar insanlarla doluydu. Her türden insan vardı kasabada, çoğu Cairhienli ve Andorluydu. Kasabanın yarısı Erinin’in Cairhien’e ait tarafında olmasına rağmen, Maerone hiçbir ulustan değildi, ikisi arasında dengelenmişti ve yarım düzine değişik ülkeden insan burada yaşıyor ya da bir yerden bir yere giderken geçiyorlardı. Mat geldiğinden beri üç dört Aes Sedai bile görmüştü. Madalyonuna rağmen uzaklarından geçmişti kadınların –sorun aramanın âlemi yoktu– ama hepsi geldikleri gibi çabucak gitmişlerdi. Önemli meselelerde şansı gerçekten yaver gidiyordu. Şimdiye dek öyle olmuştu.

Kasabalılar işleri peşinde koşturuyorlardı, çoğunlukla aylak aylak ortalarda dolanan perişan kılıklı adamları, kadınları ve çocukları görmezden geliyorlardı. Hepsi Cairhienliydi, genelde ırmak aşağı gelen, sonra kasabanın çevresindeki mülteci kamplarına giden insanlardı. Ama pek azı dönüp geldikleri yerlere gidiyordu. Cairhien'deki iç savaş bitmiş olabilirdi, ama hâlâ haydutlar vardı ve Aiellerden korkuyorlardı. Mat'in bildiği kadarıyla, Yenidendoğan Ejder'e rastlamaktan da korkuyorlardı. Basit gerçek şuydu ki, kaçabildiklerince uzağa kaçmışlardı; çoğunun ancak ırmak kıyısına gidip Andor'a bakmaya yetecek kadar enerjisi kalmıştı.

Kalabalıkta Birlik askerleri de vardı, birer üçer dükkânların, meyhanelerin arasında dolaşıyorlardı, sıra sıra yürüyen birlikler, çelik disk dikili yelekler içinde arbaletçiler ve okçular, üstlerinin attığı ya da ölülerden yağmaladıkları çukur çukur göğüs zırhları içinde kargılı askerler. Her yerde göğüs zırhlı süvariler dolaşıyordu, çıkıntılı miğferleri ile mızraklı Tearlılar ve çan şeklinde miğferleri ile Cairhienliler, hatta parmaklıklı yüz koruma parçaları, koni şeklinde miğferleri ile Andorlular. Rahvin Kraliçenin Askerleri'nden epey iyi adam atmıştı, Morgase'e fazla sadık adamlar ve bazıları Birlik'e katılmıştı. Sokak satıcıları tepsileri ile kalabalığın arasında dolaşıyor, iğne iplik, her yaraya iyi geldiğini iddia ettikleri merhemler ve su toplamış derilerden ishale, kamp hummasına kadar her şey için çareler, sabun, paslanmama garantili teneke kaplar ve kupalar, yün çoraplar, en iyi Andor çeliğinden bıçaklar ve hançerler –satıcı yemin ediyordu– bir askerin ihtiyaç duyabileceği, satıcıların askerlerin ihtiyaç duyduklarına ikna olacağına inandığı her tür şeyi satıyorlardı. Öyle bir şamata vardı ki, sokak satıcılarının bağırışları üç adım ötede boğuluyordu.

Askerler Mat'i hemen tanıdı elbette ve pek çoğu, hatta geniş siperlikli şapkası ile tuhaf mızrağı dışında hiçbir şey göremeyecek kadar uzakta olanlar bile tezahürat yapmaya başladılar. Herhangi bir asilin simgesi gibi açıkça ona işaret ediyordu ona bunlar. Neden zırh ve miğfer kullanmadığına dair dolaşan söylentileri duymuştu; delice bir cesaretten, ancak Karanlık Varlık'ın bizzat dövdüğü bir silahın onu öldürebileceğine kadar her tür söylenti vardı. Bazıları şapkayı ona Aes Sedailerin verdiğini ve onu taktığı sürece onu *hiçbir şeyin* öldüremeyeceğini söylüyordu. Gerçek de şapka kadar sıradandı aslında; gölge yaptığı için takıyordu. Ve miğfer ve zırha ihtiyaç duyabileceği her yerden uzak durmasını hatırlatan bir şeydi. Mızrağı ve üzerindeki, asiller arasında bile pek az kişinin okuyabildiği yazı hakkında dolaşan hikâyeler daha da abartılıydı. Ama hiçbiri gerçeğe

uymuyordu. O kuzgun damgalı kılıç ucu Kırılış'tan önce, Gölge Savaşı sırasında Aes Sedailer tarafından yapılmıştı; asla bilenmesi gerekmiyordu ve Mat istese de kırabileceğinden kuşkuluydu.

"Işık Lord Matrim'i aydınlatsın!" ve, "Lord Matrim ve zafer!" ve benzer saçmalıklara yanıt olarak el sallayarak Edorion ile birlikte kalabalığın içinde ilerledi. En azından ittirmesi gerekmiyordu; onu görür görmez ayrılıyorlardı. Mültecilerin, umutlarının anahtarı cebinde duruyormuş gibi bakmamasını diledi Mat. Tear'dan gelen araba kervanlarından mültecilere yiyecek dağıtılmasını emretmişti ve bundan başka ne yapabileceğini bilemiyordu. Çoğu hem perişan, hem kirli görünüyordu.

"Kamplara sabun ulaştı mı?" diye mırıldandı.

Edorion gürültüye rağmen duydu. "Ulaştı. Çoğu ucuz şarap karşılığında çerçilere satıldı. Sabun istemiyorlar; ırmağı aşmak ya da kendi acıları içinde boğulmak istiyorlar."

Mat ekşi ekşi homurdandı. Aringill'e geçiş, izin veremeyeceği tek şeydi.

Cairhien iç savaş ve daha kötüsü ile harap olana kadar, Maerone Cairhien ile Tear arasındaki ticaret için bir geçiş noktasıydı, ki bu da han ve meyhane sayısının ev sayısına denk olduğu anlamına geliyordu. Göz attığı ilk beşi, Tilki ve Kaz'dan Arabacının Kırbacı'na, birbirinden pek farklı değildi, masa dolu, yer yer yumruk dövüşünün eşiğinde, ki Mat bunları görmezden geldi, taş binalardı. Ama hiç kimse sarhoş değildi.

Kasabanın diğer yanındaki Irmak Kapısı eskiden Maerone'nin en iyi hanıydı, ama güneş oymalı kapılarına çivilenen ağır tahtalar hancılara ve meyhanecilere Birlik'in askerlerini sarhoş etmemeleri gerektiğini hatırlatıyordu. Yine de, ayık askerler bile dövüşüyordu, Tearlılara karşı Cairhienliler, onlara karşı Andorlular, piyadelere karşı süvariler, bir lordun adamlarına karşı bir başka lordun adamları, tecrübelilere karşı acemiler, askerlere karşı siviller. Ama dövüşler kontrolden çıkmadan, sopa taşıyan, bilekten dirseğe kadar uzanan kırmızı kol bantları taşıyan askerlerce bastırılıyorlardı. Her birim sırayla Kızılkollara katkıda bulunuyordu ve her gün farklı adamlar devriye geziyordu. Görev başında oldukları gün çıkan zararları Kızılkollar ödüyordu. Böylece huzuru korumak konusunda gayretli olmaları sağlanıyordu.

Tilki ve Kaz'da, orta yaşlı, gürbüz bir adam olan bir âşık alev alev yanan batonlar çeviriyordu. Erinin Hanı'ndaki sıska, kelleşmeye yüz tutmuş

biri elinde arpı, *Büyük Boru Avı*'ndan bir parça söylüyordu. Sıcağa rağmen ikisi de mesleklerinin işareti olan, sallandığı zaman uçuşan yüz farklı renkte yamayla kaplı pelerinlerini giymişlerdi; o pelerinden vazgeçmektense elinden vazgeçerdi bir âşık. Seyircileri oldukça ilgiliydi –seyircilerin çoğu, bir âşık ziyaretini dört gözle bekleyen köylerden gelmişti. Üç Kule adlı meyhanede şarkı söyleyen kızdan daha çok ilgi çekiyorlardı. Kız uzun, siyah buklelere sahip, güzelce bir kızdı, ama orada içki içen, bet sesleri ile kahkahalar atan adamlar gerçek aşk hakkında bir şarkı ile ilgilenmiyorlardı. Kalan yerlerde bir iki müzisyen dışında eğlence yoktu, ama kalabalıklar daha da gürültücüydü ve masaların yarısında süren zar oyunları Mat'in parmaklarının seğirmesine sebep oldu. Ama en azından zarlarda genellikle kazanıyordu ve kendi askerlerinin parasını alması doğru olmazdı. Masalardaki adamların çoğu askerdi; pek az mültecinin salonlarda harcayacak parası vardı.

Birlik üyelerine bir avuç başkası daha karışmıştı. Burada, bir kulağına başparmağındaki tırnak büyüklüğünde bir aytaşı takmış, kırmızı ceketinin göğsünde gümüş zincirler uzanan ince, çatal sakallı bir Kandorlu, orada bakır tenli bir Domanlı kadın. Domanlı kadın edepli, mavi bir elbise giymişti. Hızlı gözleri vardı ve her parmağına ayrı bir mücevher kakmalı yüzük takmıştı. Bir başka yerde düz tepeli koni şapka takmış, kalın bıyığını saydam bir peçe ile gizlemiş bir Tarabonlu. Belden sıkmalı Tear ceketleri içinde tombul adamlar ya da dizlere kadar sarkan Murandy ceketleri içinde kemikli adamlar. Yüksek yakalı ya da ayak bileklerine kadar gelen, ama mutlaka ciddi renklerde, iyi kesimli yünden elbiseler içinde keskin bakışlı kadınlar. Andor ile Cairhien arasındaki ticaret açıldığı zaman atlamaya hazır tüccarlardı hepsi. Ve her salonda birbirlerinden ayrı ve genellikle yalnız oturan, çoğunlukla sert bakışlı, bazıları iyi giyimli, diğerleri mültecilerden biraz daha iyi durumda, ama her biri kalçasındaki ya da sırtındaki kılıcı kullanmayı biliyormuş gibi görünen ikişer üçer adam vardı. Mat o grubun içinde iki de kadın gördü, ama hiçbiri silahını açıkta taşımıyordu. Biri masaya uzun bir yürüyüş asası dayamıştı ve Mat diğerinin binici elbisesinin altına hançerler saklamış olduğunu tahmin ediyordu. Kendisi de üzerine birkaç hançer saklamıştı. O kadının ve diğerlerinin ne peşinde olduğunu bildiğinden emindi ve silahsız geziyorsa aptalın tekiydi o kadın.

O ve Edorion Arabacının Kırbacı'ndan çıkarken, Mat durup bölünmüş kahverengi etek içinde iri yarı bir kadının kalabalığın arasında dolanmasını

izledi. Her şeyi gören, kırpılmayan gözler kadının yuvarlak yüzündeki dingin ifadeyi yalancı çıkarıyordu. Kemerinde taşıdığı çivili sopa da öyle. Kadının ağır çelikli hançeri bir Aiel'e bile yeterdi. Demek grupta üçüncü bir kadın vardı. Boru Avcısı'ydı bunlar, Son Savaş'ta ölü kahramanları mezarlarından çağıracak Valere Borusu'nu arıyorlardı. Onu her kim bulursa, tarihçelerde bir yer kazanacaktı. *Lanet bir tarihçe yazacak kimse kalırsa*, diye düşündü Mat alayla.

Bazıları Boru'nun kargaşa ve savaş olan bir yerde ortaya çıkacağına inanıyordu. Son Boru Avı'ndan bu yana dört yüz sene geçmişti ve bu sefer insanlar yemin etmek için sanki ağaçlardan yağmışlardı. Mat Cairhien caddelerinde sürü sürü Avcı görmüştü ve Tear'a ulaştığında daha fazlasını görmeyi bekliyordu. Kuşkusuz şimdi Caemlyn'e de akmaktaydılar. O şeyi onlardan birinin bulmuş olmasını diliyordu. Onun bildiği kadarıyla Valere Borusu Beyaz Kule'nin derinliklerinde bir yerde saklıydı ve Aes Sedailer hakkında bir şey biliyorsa, bir düzinesinin Boru'dan haberi varsa şaşardı.

Çukur çukur göğüs zırhı ve Cairhien miğferi giymiş bir süvarinin peşindeki bir piyade birliği Mat'le iri yarı kadının arasına girdi. İki yüz kadar kargılı askerdiler, silahları yüksek bir kargı ormanı gibi görünüyordu ve peşlerinden, kalçalarına sadak, omuzlarına yay asmış elli kadar okçu geliyordu. Mat'in büyürken kullandığı İki Nehir uzun yayı değildi bunlar, ama oldukça iyi bir silahtı. Yeterince arbalet de bulması gerekiyordu, ama okçular silahlarını gönüllü olarak değiştirmeyeceklerdi. Yürürken, bir yandan da marş söylüyorlardı. Sesleri diğer gürültüleri bastıracak kadar güçlüydü.

"Yemeğin fasulye ve çürük saman,
isim gününde de bir toynak.
Yaşlanana kadar terler, kanarsın
ve altını ancak rüyanda görürsün,
Asker olmaya kalkarsan.
Asker olmaya kalkarsan."

Arkalarından koca bir sivil grubu takip ediyordu, hepsi genç adamlar olan kasabalılar ve mülteciler merakla izliyor, dinliyorlardı. Bu durum Mat'i her seferinde şaşırtıyordu. Marş askerliği ne kadar kötü gösteriyorsa – bu kötüden de beterdi– çektiği kalabalık o kadar büyük oluyordu. Su

gerçekten ıslaksa, o adamlardan bazıları daha gün sona ermeden bir sancaktarla konuşacak, çoğu imza atacak ya da parmak basacaktı. Şarkının onları kaçırtmak ve ihtişam ile ganimetleri kendilerine saklamak için söylendiğini düşünüyor olmalıydılar. En azından kargılı askerler "Gölgelerin Jak'ı ile Dans Etmek"i söylemiyorlardı. Mat o şarkıdan nefret ediyordu. Delikanlılar Gölgelerin Jak'ının ölüm olduğunu anlar anlamaz, koşa koşa gidip bir sancaktar buluyorlardı.

"Sevgilin bir başkasıyla evlenecek.
Sahip olabileceğin tek toprak çamurlu bir mezar.
Solucan yemi olacaksın, yasını kimse tutmayacak.
Doğduğun güne lanet edeceksin.
Asker olmaya kalkarsan.
Asker olmaya kalkarsan."

"Herkes merak ediyor," dedi Edorion kayıtsızca, asker sıraları ahmaklar ordusu eşliğinde sokaktan geçip giderken. "Ne zaman güneye gidiyoruz? Söylentiler var." Göz ucuyla Mat'e bakarak ruh halini tartmaya çalıştı. "At bakıcılarının erzak arabalarının atlarını kontrol ettiğini fark ettim."

"Harekete geçme zamanı geldiği zaman gideceğiz," dedi Mat ona. "Sammael'in gideceğimizden haberi olmasa da olur."

Edorion ifadesiz bir yüzle baktı ona. Bu Tearlı ahmak değildi. Nalesean ahmak olduğundan değil –yalnızca zaman zaman aşırı hevesli oluyordu– ama Edorion'un keskin bir zekâsı vardı.

Nalesean at bakıcılarını asla fark etmezdi. Aldiaya Evi'nin Selorna Evi'nden önce gelmesi çok kötüydü, yoksa Mat Nalesean'ın yerini Edorion'a verirdi. Ahmak asiller ve ahmakça mevki saplantıları. Hayır, Edorion taş kafa değildi; Birlik güneye doğru yola çıkar çıkmaz haberin ırmak üzerinden, hatta belki güvercinlerle hızla iletileceğini biliyordu. Şansının kafatasını ikiye ayıracak kadar büyük olduğunu hissetse bile, Maerone'de casus bulunmadığına iddiaya girmezdi Mat.

"Lord Ejder'in dün kasabada olduğu söyleniyor," dedi Edorion, sokaktaki gürültünün izin verdiğince alçak sesle.

"Dün olan en büyük olay," dedi Mat çarpık bir gülümseme ile, "bir haftadır ilk kez banyo yapmış olmam. Hadi ama. Zaten bu işi bitirmek günün kalanının yarısını alacak."

Bu söylentinin nasıl başladığını bilmek için çok şey verirdi. Yalnızca yarım gün geçmişti ve olayı kesinlikle kimse görmemişti. Sabahın köründe, aniden Altın Geyik'teki odasında altın bir ışık çizgisi belirmişti. Mat, bir çizmesi ayağında, diğeri yarı yarıya çekilmiş, kendini çılgınca dört direkli yatağının üzerine atmış, kürek kemiklerinin arasından sarkan hançerini çekmiş, ama sonra gelenin Rand olduğunu görmüştü. Adam hiç yoktan açılan lanet deliklerden birinden çıkmıştı. Açıklık sönmeden önce görebildiği sütunlara bakılırsa, Caemlyn'deki saraydan geliyordu. Gecenin bir yarısı, yanında Aiel olmadan gelmesi, Mat'in odasına dalıvermesi şaşırtıcıydı. Düşününce Mat'in ensesindeki saçlar hâlâ diken diken oluyordu. Yanlış yerde duruyor olsa, o şey onu ikiye bölebilirdi. Mat Tek Güç'ten *hoşlanmıyordu.* Her şey çok tuhaftı.

"Ağır ağır telaş et, Mat," dedi Rand, odayı ileri geri adımlayarak. Mat'e hiç bakmıyordu. Yüzü terle sırılsıklamdı ve çenesi gergindi. "Geleceğini görmeli. Her şey buna bağlı."

Mat yatağının üzerinde oturarak çizmesini çıkardı ve Daelvin Hanım'ın verdiği halının üzerine bıraktı. "Biliyorum," dedi ekşi ekşi, durup yatak direğine çarptığı ayak bileğini ovalayarak. "Lanet planı yapmana ben yardım ettim, unuttun mu?"

"Bir kadına âşık olduğunu nereden anlarsın, Mat?" Rand adımlamayı bırakmamış, önceden söylediklerinin devamıymış gibi öylesine söylemişti bunu.

Mat gözlerini kırpıştırdı. "Kıyamet Çukuru adına, ben nereden bileyim? Asla ayağımı uzatmadığım türden bir tuzak bu. Bu da nereden çıktı?"

Ama Rand, bir şeyi silkelermiş gibi kaldırdı omuzlarını. "Sammael'in işini bitireceğim, Mat. Söz verdim: ölülere borçluyum bunu. Ama diğerleri nerede? Hepsinin işini bitirmeliyim."

"Ama teker teker." Soru tınısını zar zor önlemişti; bugünlerde Rand'ın kafasına ne koyacağı belli olmuyordu.

"Murandy'de Ejderyeminliler var, Mat. Altara'da da. Bana yemin etmiş insanlar. Illian benim olduğunda, Altara ile Murandy olgun erikler gibi elime düşecek. Tarabon'daki Ejderyeminliler ile bağlantı kuracağım –Arad Doman'dakilerle de– ve eğer Beyazpelerinler beni Amadicia'ya sokmayı reddederlerse, onları ezeceğim. Haberci Ghealdan'ı hazırladı, Amadicia da hazır sayılır, öyle duydum. Masema'yı Haberci olarak hayal edebiliyor musun? Saldaea bana gelecektir; Bashere bundan emin. Tüm Sınırboyları

gelecektir. Gelmek zorundalar! Yapacağım, Mat. Son Savaş'tan önce bütün ülkeler birleşecek. Başaracağım!" Rand'ın sesi hararet kazanmıştı.

"Elbette, Rand," dedi Mat ağır ağır, diğer çizmeyi de ilkinin yanına bırakarak. "Ama adım adım, değil mi?"

"Kimse kafasında bir başka adamın sesini duymamalı," diye mırıldandı Rand ve Mat yün çorabını çıkarırken yerinde dondu. Tuhaf bir şekilde, kendini çoraplarını bir gün daha giyip giyemeyeceğini merak ederken buldu. Rand Rhuidean'daki ter'angreal*'in içinde olanlar hakkında biraz bilgi sahibiydi –askerlikle ilgili bilgisini bir şekilde oradan kazandığını biliyordu– ama hepsini bilmiyordu. Hepsini bilmiyor, diye düşündü Mat. Diğer adamların anılarını bilmiyor. Rand sıradışı bir şey fark etmiş gibi görünmüyordu. Parmaklarını saçlarından geçirdi ve konuşmaya devam etti. "Kandırılabilir, Mat –Sammael hep düz çizgiler üzerinde düşünür– ama kullanabileceği bir boşluk var mı? Tek bir hata binlerce insanın ölmesi ile sonuçlanır. On binlerce insanın. Zaten yüzlercesi ölecek, ama binlerce olmasını istemiyorum."*

Mat yüzünü öyle buluşturdu ki, terli suratlı bir sokak satıcısı elindeki, ona satmaya çalıştığı, kabzası yarı yarıya rengârenk "mücevherlerle" kaplı hançeri düşürecek gibi oldu, sonra kalabalığa karıştı. Rand böyleydi işte, Illian istilasından Terkedilmişlere, sonra kadınlara geçiyordu –Işık, kadınlarla hep iyi anlaşmıştı Rand; hem o, hem Perrin–, Son Savaş'tan Mızrağın Kızlarına, sonra Mat'in hiç anlamadığı şeylere atlıyordu, Mat'in yanıtlarını nadiren dinliyordu ve bazen yanıt bile beklemiyordu. Rand'ın Sammael hakkında, adamı bizzat tanıyormuş gibi konuşması huzursuz ediciydi. Mat Rand'ın sonunda delireceğini biliyordu, ama delilik şimdiden başlamışsa...

Peki ya Rand'ın topladığı o diğerleri, yönlendirmek *isteyen* aptallar ve şimdiden yönlendirebilen Taim denen adam? Rand kayıtsızca eklemişti bunu; Mazrim Taim, sahte lanet Ejder, Rand'ın lanet öğrencilerine ya da her kimse onlara ders veriyordu. Hepsi delirmeye başladığında Mat buranın bin beş yüz kilometre dahilinde olmak istemiyordu.

Yalnız, anafora kapılmış yaprak kadar seçim şansı vardı ancak. Mat bir *ta'veren* idi, ama Rand daha güçlü bir *ta'veren* idi. Ejder Kehanetleri'nde Mat'ten hiç bahsedilmiyordu, ama çitin altına sıkışmış gelincik gibi yakalanmıştı bir kez. Işık, Valere Borusu'nu hiç görmemiş olmayı nasıl da diliyordu.

Sert bir ifade ile, Altın Geyik’ten sonra bir düzine meyhane ve salon dolaştı. İlkinden farklı sayılmazlardı, masalar içki içen, zar atan, bilek güreşi yapan adamlarla doluydu, müzisyenlerin çaldıkları şarkılar şamatada kaybolup gidiyordu, Kızılkollar kavgaları başlar başlamaz bastırıyordu, bir tanesinde bir âşık *Büyük Av*’ı anlatıyordu –çevrede Avcı olmadığı zaman bile popüler bir hikâyeydi– bir başkasında kısa, sarı saçlı bir kadın, yuvarlak yüzünün, iri iri açılmış gözlerinin masumluğunun bir şekilde daha da müstehcen kıldığı, hafifçe müstehcen bir şarkı söylüyordu.

Gümüş Boru –ne aptal isim!– ve masum yüzlü şarkıcısını arkada bıraktığında, kasvetli ruh hali sürüyordu. Belki bu yüzden sokağın ilerisinde, bir başka hanın önünde patlayan bağrışmalara koştu. Askerlerle ilgili bir şeyse Kızılkollar icabına bakardı, ama Mat yine de kalabalığı ittirerek yaklaştı. Rand delirip onu fırtınanın ortasında yalnız bırakmaya hazırlanıyordu. Taim ve onu takip eden diğer ahmaklar hemen peşinden gidiyorlardı. Sammael Illian’da bekliyordu ve Terkedilmişlerin geri kalanı Işık bilir neredeydi, muhtemelen hepsi geçerken Mat Cauthon’un kellesini de götürmeyi planlıyordu. Onu, bir daha ele geçirecek olurlarsa Aes Sedailerin ne yapacağından bahsetmiyordu bile; en azından çok şey bilenler yapardı. Ve herkes gidip lanet bir kahraman olacağını sanıyordu! Mat bir kavga ile karşılaştığında uzağından geçmeye bakar, bunu yapamıyorsa konuşarak işin içinden çıkmaya çalışırdı, ama o anda birinin burnunu yumruklamak istiyordu. Ama hiç beklemediği bir şey buldu.

Kasabalılardan bir kalabalık toplanmıştı; kısa, kasvetli kıyafetler içinde Cairhienliler ile daha parlak renklere bürünmüş, biraz daha uzun boylu Andorlular; kıvrık bıyıklı, parlak ipekten uzun Murandy ceketleri içinde, kılıçlarının kabzaları yaldızlarla süslenmiş iki uzun boylu, ince adamın çevresinde ifadesiz bir halka oluşturmuşlardı. Sarı ceketli adam Mat’in belinden biraz yüksek bir oğlan çocuğunu, sıçan silkeleyen köpek gibi yakasından yakalamış silkelerken, kırmızı ceketli olanı eğlenerek izliyordu.

Mat öfkesine hâkim oldu; bütün bunları neyin başlattığını bilmediğini söyledi kendi kendine. “Oğlanı rahat bırak,” dedi, sarı ceketli adamın koluna elini koyarak. “Bunu hak edecek ne yaptı?..”

“Atıma dokundu!” diye terslendi adam Mindean aksanı ile, Mat’in elini silkeleyip atarak. Mindeanlar, Murandy’deki herkesten daha öfkeli bir mizaçları olması ile övünürlerdi –övünürlerdi! “Bu sıska köylünün boynunu kıracağım! O sıska boynunu sıkıp!..”

Mat tek kelime etmeden mızrağının arkasını hızla kaldırdı, adamın bacak arasına vurdu. Murandylinin ağzı açıldı, ama ses çıkmadı. Gözleri arkaya öyle yuvarlandı ki, akları ortaya çıktı. Adamın bacakları bükülür, dizleri ve yüzü üzerine düşerken oğlan kaçıp gitti. “Hayır, yapmayacaksın,” dedi Mat.

Bu kadarla bitmedi, elbette; kırmızı ceketli adamın eli kılıcına gitti. Kılıcını ancak iki santim çekmişti ki, Mat mızrağının arkasını adamın bileğine indirdi. Adam homurdanarak kılıcın kabzasını bıraktı, ama diğer eli ile kemerindeki uzun çelikli hançeri aldı. Mat telaşla adamın kulağının üzerine vurdu; hızla vurmamıştı, ama adam arkadaşının tepesine yığıldı. Lanet aptal! Mat kendini mi tarif ediyordu, kırmızı ceketli adamı mı, emin değildi.

Sonunda yarım düzine Kızılkol kalabalığı ittirerek kendilerine yol açtılar. Diz boyu çizmeler içinde rahatsız görünen, şişkin, siyah altın kolları kol bantlarının altında ezilmiş Tearlılardı. Edorion oğlanı yakalamıştı. Altı yaşlarında, sıska, asık suratlı bir çocuktu, ayak parmaklarını tozun içinde büküyor, zaman zaman Edorion’un elinden kurtulmak için çekiştiriyordu. Belki Mat’in gördüğü en çirkin çocuktu, ezilmiş gibi görünen bir burnu, yüzüne fazla büyük gelen bir ağzı, kepçe kulakları vardı. Ceketindeki ve pantolonundaki deliklere bakılırsa, mültecilerden biriydi. Daha çok kirden oluşmuş gibi görünüyordu.

“Bu işi hallet, Harnan,” dedi Mat. Tahammülkâr ifadeli, sol yanağında kaba bir şahin dövmesi olan, lamba çeneli adam Kızılkol grubunun önderiydi. Birlik içinde dövme modası yayılıyor gibiydi, ama çoğu genelde örttükleri yerlere yaptırıyorlardı. “Bütün bunlara kimin sebep olduğu öğren, sonra o iki hödüğü kasabadan at.” Sebep ne olursa olsun bu kadarını hak ediyorlardı.

Koyu renk yünden bir Murandy ceketi giymiş sıska bir adam seyircilerin arasından sıyrıldı ve ikilinin yanında dizleri üzerine çöktü. Sarı ceketli adam boğuk inlemeler çıkarmaya başlamıştı ve kırmızı ceketli elleri ile başını kavramış, kulağa yakan gibi gelen sesler çıkarmaya başlamıştı. Yeni gelen adam diğer ikisinin toplamından daha fazla gürültü yapıyordu. “Ah, Lordlarım! Lord Paers! Lord Culen! Öldünüz mü?” Adam titrek ellerini Mat’e uzattı. “Ah, onları öldürmeyin, Lordum! Bu şekilde savunmasızken değil. Onlar Boru Avcısı, Lordum. Ben uşaklarıyım, adım Padry. Kahraman onlar, Lordum.”

“Kimseyi öldürecek değilim,” diye araya girdi Mat tiksinti içinde. “Ama gün batana kadar bu kahramanları atlarına bindir ve Maerone’den götür. Yetişkin adamların bir çocuğun boynunu kırma tehditleri savurmasından hoşlanmam!”

“Ama Lordum, yaralamışlar. Bu yalnızca köylü bir çocuk ve Lord Paers’in atını taciz ediyordu.”

“Yalnızca üzerinde oturuyordum,” diye patladı çocuk. “Hiç de... o dediğinden yapmıyordum.”

Mat sertçe başını salladı. “Bir atın üzerinde oturdukları için çocukların boynu kırılmaz, Padry. *Köylü* çocukların bile. Bu ikisini al götür, yoksa ben *onların* boyunlarını kıracağım.” Harnan’a işaret etti, adam sertçe diğer Kızılkollara başını salladı –grup önderleri, tıpkı sancaktarlar gibi, asla işe el sürmezlerdi– ve adamlar inlemekte olan Paers ile Culen’ı kabaca yakalayıp götürdüler; Padry de ellerini ovuşturarak ve efendilerinin ata binecek durumda olmadığı, onların Boru Avcısı ve kahraman oldukları itirazlarında bulunarak peşlerinden gitti.

Edorion’un bunca kargaşanın sebebi olan oğlanı daha bırakmamış olduğunu fark etti Mat. Kızılkollar gitmişti ve kasabalılar dağılıyordu. Kimse oğlana dönüp bir daha bakmamıştı; onların bakacak kendi çocukları vardı ve bunu yapmakta da epey güçlük çekiyorlardı. Mat derin bir nefes verdi. “Yabancı bir atın üzerinde ‘yalnızca otururken’ canının yanabileceğini bilmiyor musun, evlat? Muhtemelen öyle bir adam aygıra biniyordur ve bir aygır küçük bir oğlanı ahır bölmesinin yerine yapıştırabilir, öyle ki oraya girdiğini bile kimse fark etmez.”

“İğdiş attı.” Oğlan Edorion’dan kurtulmak için yine çekiştirdi ve adamın elinin gevşemediğini görünce surat astı. “İğdiş attı ve benim canımı yakamazdı. Atlar beni sever. Ben *küçük bir oğlan* değilim; dokuz yaşındayım. Ve adım *evlat* değil, Olver.”

“Olver, öyle mi?” Dokuz mu? Olabilirdi. Mat, özellikle Cairhienli çocukların yaşlarını tahmin etmekte zorlanıyordu. “Eh, Olver, annenle baban nerede?” Çevreye bakındı, ama gördüğü mülteciler de kasabalılar kadar hızla gelip geçiyordu. “Neredeler, Olver? Seni onların yanına göndermeliyim.”

Olver yanıt vermek yerine dudağını ısırdı. Bir gözünden gözyaşı süzüldü, ama o öfkeyle sildi onu. “Babamı Aieller öldürdü. O... Shaidolardan biri. Annem Andor’a gideceğimizi söyledi. Bir çiftlikte yaşayacağımızı söyledi. Atların olduğu bir çiftlikte.”

“Annen şimdi nerede?” diye sordu Mat yumuşak sesle.

“Hastalandı. Ben... ben onu çiçekler olan bir yere gömdüm.” Olver aniden Edorion’u tekmeledi ve adamın elinde kıvranmaya başladı. Yanaklarından gözyaşları süzülüyordu. “Bırak beni. Ben kendi başımın çaresine bakabilirim. Bırak beni.”

“Birini bulana kadar göz kulak ol ona,” dedi Mat Edorion’a. Adam bir yandan oğlanı tutmaya, bir yandan uzak tutmaya çalışırken ağzı açık bakakaldı ona.

“Ben mi? Bu halı faresine benzeyen leoparla ne yapacağım ben?”

“Her şeyden önce yemek yemesini sağla.” Mat burnunu kırıştırdı; kokuya bakılırsa Olver o iğdiş atın kaldığı bölmenin zemininde epey zaman geçirmişti. “Banyo da yapsın. Leş gibi kokuyor.”

“Benimle konuş,” diye bağırdı Olver, yüzünü silerek. Gözyaşları sayesinde yüzündeki kir tabakasının şekli değişmişti. “Benimle konuş, kafamın üzerinden değil!”

Mat gözlerini kırpıştırdı, sonra eğildi. “Özür dilerim, Olver. Ben de insanların bana böyle davranmasından nefret ederdim. Şimdi, şöyle yapacağız. Kötü kokuyorsun, bu yüzden Edorion seni Altın Geyik’e götürecek. Orada, Daelvin Hanım yıkanmanı sağlayacak.” Olver’ın suratı daha beter asıldı. “Daelvin Hanım bir şey söylerse, ona banyo yapabileceğini benim söylediğimi söyle. Seni engelleyemez.” Oğlanın aniden bakakalması karşısında hissettiği sırıtma dürtüsünü bastırdı; her şeyi mahvederdi bu. Olver banyo fikrinden hoşlanmamış olabilirdi, ama biri onun banyo yapmasını engellemeye kalkışırsa... “Şimdi, Edorion ne derse onu yap. O gerçek bir Tear lordudur ve sana güzel, sıcak bir yemek ve deliksiz kıyafetler bulacak. Bir de ayakkabı.” “Sana bakacak birileri,” diye eklemese daha iyi olurdu. Daelvin Hanım bu işin icabına bakabilirdi; biraz altın her tür gönülsüzlüğün üstesinden gelirdi.

“Ben Tearlılardan hoşlanmam,” diye mırıldandı Olver, önce Edorion’a, sonra Mat’e kaş çatarak. Edorion gözlerini sımsıkı yumdu ve kendi kendine mırıldanmaya başladı. “Gerçek bir lord mu? Sen de lord musun?”

Mat daha bir şey diyemeden, Estean koşarak kalabalığı yarıp geçti. Tombul yüzü kızarmış, terle sırılsıklam olmuştu. Çukur çukur göğüs zırhı eski, yaldızlı halinden birkaç izi korumuştu ve sarı ceketinin kollarındaki kırmızı saten çizgiler yıpranmıştı. Adam hiç de Tear’ın en zengin lordunun oğlu gibi görünmüyordu. Ama diğer yandan, hiç öyle görünmemişti zaten.

“Mat,” diye pufladı, parmaklarını devamlı alnına düşen düz saçlarının içinden geçirerek. “Mat... Irmağın aşağısında...”

“Ne?” diye sözünü kesti Mat sinirle. Ceketlerinin üzerine, “Ben lanet bir lord değilim,” yazısını işletecekti. “Sammael mi? Shaidolar mı? Kraliçenin Askerleri mi? Lanet Beyaz Aslanlar mı? Ne?”

“Bir gemi, Mat,” dedi Estean nefes nefese, saçlarını arkaya sıvazlayarak. “Büyük bir gemi. Sanırım Deniz Halkı gemisi.”

Bu olası değildi; Atha’an Miere gemilerini nehirdeki en yakın limandan daha içerilere asla götürmezdi. Diğer yandan... Erinin üzerinde, güneye doğru fazla köy yoktu ve arabaların taşıyabildiği erzak Birlik Tear’a ulaşmadan tükenmeye yüz tutacaktı. Mat ordu ile birlikte ilerleyecek ırmak tekneleri kiralamıştı bile, ama daha büyük bir gemi daha çok işe yarardı.

“Sen Olver’a göz kulak ol, Edorion,” dedi ve adamın yüz buruşturmasını görmezden geldi. “Estean, bana bu gemiyi göster.” Estean hevesle başını salladı ve Mat kolunu tutup yürümeye zorlamasa, koşarak yola çıkacaktı. Estean her zaman hevesliydi ve ağır öğrenirdi; Daelvin Hanım’ın sopasından beş bere kazanmasının sebebi bu birleşimdi.

Mat ırmağa yaklaşırken mülteci sayısı arttı. Hem gidenler, hem gelenler cansız görünüyordu. Uzun, katran kaplı iskelelerin ucunda yarım düzine geniş direkli sal bekliyordu, ama kürekler alınıp götürülmüştü ve görünürde tek bir gemici yoktu. Hareketli görünen yegâne tekneler, ırmak aşağı ya da yukarı gelirken burada mola veren yarım düzine, geniş, bir ya da iki yelkenli gemiydi. Mat’in kiraladığı teknelerdeki yalınayak gemiciler yerlerinden bile kıpırdamadı; ambarları doluydu ve emir verir vermez yola çıkacaklarına dair güvence vermişti gemi kaptanları. Erinin üzerinde gemiler gidip geliyordu, kare yelkenli, küt burunlu, sallana sallana ilerleyen tekneler, üçgen yelkenli, ince, hızlı gemiler; ama Maerone ile, Andor’un Beyaz Aslan bayrağını dalgalandıran, duvarlarla çevrili Aringill arasında gidip gelen gemi yoktu.

O sancak Maerone üzerinde de dalgalanmıştı ve kasabayı tutan Andorlu askerler Kızıl El Birliği’nin girmesine razı olmak istememişlerdi. Caemlyn Rand’ın elinde olabilirdi, ama hâkimiyeti buradaki Kraliçenin Askerleri’ne ya da Gaebril’in kurduğu Beyaz Aslanlar gibi birliklere kadar uzanmıyordu. Beyaz Aslanlar şimdi doğuda bir yerdeydiler –en azından o yöne kaçmışlardı ve haydutlar hakkında dolaşan bir düzine söylentiden herhangi biri aslında onlara dair olabilirdi– ama kalanlar Birlik ile sert bir çatışma

yaşadıktan sonra ırmağı aşmışlardı. O zamandan bu yana Erinin'i aşan olmamıştı.

Ama Mat'in aslında gördüğü tek şey geniş ırmağın ortasına demir atmış bir gemiydi. Gerçekten de bir Deniz Halkı gemisiydi, diğer ırmak teknelerinden daha yüksek ve uzundu, ama daha inceydi ve eğik direkleri vardı. Halatların arasında esmer şekiller dolanıyordu. Bazıları uzaktan siyah görünen, bol pantolonlar giymişti. Diğerlerinin parlak renkli bluzları kadın olduklarını gösteriyordu. Mürettebatın yaklaşık yarısı kadın olduklarını. Büyük, kare yelkenler toplanmıştı, ama gevşek kıvrımlar halinde, her an açılmaya hazır, bekliyorlardı.

“Bana bir kayık bul,” dedi Mat Estean'a. “Birkaç da kürekçi.” Estean'a söylenmesi gerekiyordu. Tearlı parmaklarını saçlarından geçirerek gözlerini kırpıştırdı. “Çabuk, adam!” Estean çabucak başını salladı ve koşarak uzaklaştı.

Mat en yakın iskelenin sonuna yürüyerek mızrağını omzuna dayadı ve ceketinin cebinden dürbününü çıkardı. Pirinç şeritlerle tutturulmuş tüpü gözüne kaldırdığında gemi gözünün önüne geldi. Deniz Halkı bir şey bekliyor gibiydi, ama ne? Bazıları Maerone'ye bakıyordu, ama kıç güvertedekilerin hepsi karşı yöne dikmişti bakışlarını. Seyirhanımı ve geminin diğer subayları orada olmalıydı. Mat dürbünü ırmağın karşı kıyısına çevirdi. Esmer kürekçilerin yürüttüğü uzun, dar bir kayık hızla gemiye yaklaşıyordu.

Aringill'in, Maerone'ninkilerle tıpatıp aynı, uzun iskelelerinden birinde kargaşa vardı. Beyaz yakalı kırmızı ceketler ve parlak göğüs zırhları Kraliçenin Askerleri'ni işaretliyordu. Gemiden gelen bir grubu karşıladıkları açıktı. Mat'in hafifçe ıslık çalmasına sebep olan, grubun içinde saçaklı kırmızı şemsiyeler görmek oldu. Şemsiyelerden biri iki katlıydı. Bu eski anılar bazen işe yarıyordu; o iki katlı şemsiye bir klanın Dalgahanımı'nın simgesiydi, diğeri ise onun Kılıçefendisi'nin.

“Kayık buldum, Mat,” diye bildirdi Estean nefes nefese yanına gelip. “Kürekçi de var.”

Mat dürbünü gemiye çevirdi. Güvertedeki hareketliliğe bakılırsa, diğer yandaki küçük kayığı gemiye çekiyorlardı, ama ırgatın başındaki adamlar demir almış, yelkenler açılmaya başlanmıştı bile. “İhtiyacımız olmayacak gibi,” diye mırıldandı Mat.

Irmağın diğer kıyısında, Atha'an Miere delegasyonu bir koruyucu grubu eşliğinde rıhtımda kayboldu. Hiçbiri mantıklı gelmiyordu. Denizden bin

dört yüz kilometre uzakta Deniz Halkı insanları. Bir Dalgahanımı'ndan daha üst düzeydeki tek kişi Gemiler Hanımı idi; bir Kılıçefendisi'nden üst düzeydeki tek kişi Kılıçlar Efendisi idi. Hiç mantıklı gelmiyordu, diğer adamların anılarından hiçbirine uymuyordu. Ama eskiydi o anılar; Atha'an Miere'nin, Aieller gibi, hakkında pek az şey bilinen bir halk olduğunu "hatırlıyordu". Kendi deneyimleri, anılarından daha fazla şey öğretmişti Aieller hakkında ve bu da epey azdı. Belki bugünkü Deniz Halkı'nı tanıyanlar bir şey anlayabilirlerdi.

Deniz Halkı gemisinin yelkenleri şişmişti ve demir hâlâ sular damlatarak ön güverteye çekilmekteydi. Bu kadar acele etmelerinin sebebi her ne ise, anlaşılan ta denize kadar götürecekti onları. Gemi gittikçe artan bir hızla ırmak yukarı kayarak Maerone'nin birkaç kilometre kuzeyinde, Alguenya'nın bataklıklarla çevrili ağzına kıvrıldı.

Eh, Mat'i ilgilendiren bir şey değildi. Gemiye son bir kez, üzüntü ile bakarak –o şey kiraladığı küçük gemilerin toplamından daha fazla yük taşırdı– dürbünü cebine soktu ve sırtını ırmağa döndü. Estean hâlâ ona bakarak oyalanıyordu.

"Kürekçilere gidebileceklerini söyle, Estean," diye içini çekti Mat ve Tearlı kendi kendine mırıldanarak, saçlarını sıvazlayarak, ayaklarını yere vura vura çekip gitti.

Birkaç gün önce ırmağa son gelişinden bu yana daha fazla çamur görünür olmuştu. Su ile çatlak çamur tabakası arasında ancak bir el kalınlığında ıslak çamur vardı, ama Erinin gibi bir nehrin bile yavaş yavaş kurumakta olduğunu kanıtlıyordu. Onu ilgilendirmezdi. Zaten elinden bir şey de gelmezdi. Döndü ve meyhane, salon dolaşma işine koyuldu; bugün hiçbir şeyin sıradışı görünmemesi önemliydi.

Güneş battığında Mat Altın Geyik'teydi ve Betse ile dans ediyordu. Kadın önlüğünü çıkarmıştı, müzisyenler becerebildiklerince yüksek sesle çalıyorlardı. Bu sefer köy dansları ediyorlardı, altı sekiz çifte yer açmak için masaları ittirmişlerdi. Karanlık biraz serinlik getirmişti, ama ancak gündüze göre serin sayılırdı. Herkes hâlâ terliyordu. Sıralar kahkahalar atan, içki içen adamlarla doluydu, hizmetkâr kızlar masalara koyun eti, şalgam, arpa çorbası getirmek, bira ve şarap kupalarını dolu tutmak için koşturuyorlardı.

Şaşırtıcı şekilde, kadınlar dans etmeyi tepsi taşımaya verilen bir ara olarak düşünüyor gibiydiler. En azından, yüzündeki teri silip, önlüğünü çıkarıp dans etme sırası geldiğinde hepsi hevesle gülümsüyordu, ama dans başladığı zaman bir kez daha terlemeye başlıyorlardı. Belki Daelvin Hanım

bir tür program yapmıştı. Yapmışsa, Betse istisnaydı. O ince, genç kadın yalnızca Mat için şarap getiriyor, yalnızca Mat ile dans ediyordu ve hancı onlara tıpkı kızının düğünündeki anne gibi gülümsüyordu ve bu Mat'i huzursuz ediyordu. Aslında, Betse Mat'in ayakları acıyana, kalçası ağrıyana kadar dans etti onunla, ama gülümsemesi hiç silinmedi, gözleri saf keyif ile parlamaya devam etti. Yalnızca nefeslenmek için durdular. Daha doğrusu Mat'in nefeslenmesi için; kadın hiç ihtiyaç duymaz gibiydi. Ayakları durur durmaz kadının çenesi çalışmaya başlıyordu. Ne zaman Mat onu öpmeye çalışsa kadın başını çeviriyor, bir ya da diğer konuda yorum yapıyor, bu yüzden Mat kadının dudakları yerine saçlarını ya da kulağını öpmek zorunda kalıyordu. Bu kadını da şaşırtır gibiydi. Mat hâlâ kadının tam bir tüy kafa mı, yoksa çok zeki mi olduğuna karar verememişti.

Gece yarısını iki saat geçe, sonunda bu gecelik kendisine yettiğini söyledi ona. Kadının yüzünde bir hayal kırıklığı belirdi ve dudaklarını çıkardı. Şafağa dek dans etmeye hazır görünüyordu. Ve bu konuda yalnız değildi; diğer, daha yaşlı hizmetkâr kadınlardan biri ayağına masaj yapmak için bir elini duvara yaslamıştı, ama diğerlerinin çoğu Betse kadar parlak gözlü, Betse kadar saçı başı dağılmış görünüyordu. Adamların çoğu da yorulmuş gibiydi, sıralarından kalkmaya ikna edilebilenler yüzlerine sabit gülümseler oturtuyordu ve çoğu kadınları başlarından savıyordu. Mat anlayamıyordu. Onca kaldırma ve döndürme ile, dans etme işinin çoğunu erkekler yaptığı için olduğuna karar verdi. Ve kadınlar hafifti; ortalarda sıçramak için daha az çaba harcıyorlardı. Tam tersi olması gerekirken, Estean'ı döndürmekte olan şişman bir hizmetkâr kadına gözlerini kırpıştırarak baktı –adam dans edebiliyordu; o yeteneğe sahipti– ve kendine güzel bir şeyler alsın diye Betse'nin eline şişman bir Andor altın kronu sıkıştırdı.

Kadın parayı bir an inceledi, sonra ayakuçlarında yükselerek dudaklarını hafifçe, bir tüyün sürtünmesi gibi öptü. "Ne yapmış olursan ol, ben olsam seni asla asmazdım. Yarın da benimle dans eder misin?" Mat yanıt veremeden kıkırdayarak fırlayıp gitti. Edorion'u dansa çekmeye çalışırken, omzunun üzerinden Mat'e baktı. Daelvin Hanım ikiliyi engelledi ve Betse'nin eline bir önlük sıkıştırarak başparmağını mutfaklara doğru büktü.

Mat hafifçe aksayarak Talmanes, Daerid ve Nalesean'ın oturduğu, duvara dayalı masaya yollandı. Talmanes, derin yanıtlar bulmaya çalışırmış gibi şarap kupasının içine bakıyordu. Daerid sırıtarak Nalesean'ın gri gözlü,

açık kahverengi saçlı, tombul bir hizmetkâr kızı, ayaklarının ağrıdığını itiraf etmeden başından savmaya çalışmasını izliyordu. Mat yumruklarını masaya dayadı. “Sabah, ilk ışıklarla Birlik güneye doğru yola çıkıyor. Hazırlık yapmaya başlasanız iyi olur.” Üç adam ağızları bir karış açık, bakakaldı.

“Yalnızca birkaç saat var,” diye itiraz etti Talmanes. Aynı anda Nalesean, “Onları meyhanelerden çıkarmak bile o kadar sürer.”

Daerid irkilerek başını iki yana salladı. “Bu gece hiçbirimiz fazla uyuyamayacağız.”

“Ben uyuyacağım,” dedi Mat. “Biriniz iki saat sonra uyandırsın beni. İlk ışıklarla yola çıkıyoruz.”

İşte bu şekilde, gri şafak öncesinde, mızrağını eyere yatırmış, kirişi çözük uzun yayı eyer kalanının altına sıkıştırmış olarak kendini Zar’ın, gürbüz, kahverengi iğdiş atının üzerinde buldu. Yeterince uyumamıştı, gözlerinin arkası ağrıyordu ve Kızıl El Birliği’nin Maerone’yi terk etmesini izliyordu. Altı bini birden yola çıkıyordu. Yarısı atlı, yarısı yayaydı ve ölüleri uyandıracak kadar gürültü yapıyorlardı. Saatin erkenliğine rağmen insanlar sokakların iki yanında dizilmiş, ağızları açık, üst kat pencerelerinden sarkmışlardı.

Birlik’in kare, kızıl saçaklı sancağı başı çekiyordu: Beyaz üzerine kızıl bir el ve Birlik’in düsturu altına iplikle işlenmişti. *Dovie’andi se tovya sagain.* Zarları atma zamanı. Nalesean, Daerid ve Talmanes sancakla birlikte at sürüyordu, on atlı adam kırmızı kumaşlara sarılı pirinç davulları dövüyordu ve aynı sayıda borazan araya ezgiler ekliyordu. Arkalarından Nalesean’ın süvarileri, bir grup Tearlı ve Taşın Savunucusu, sırtlarındaki flamalar ile küçük Cairhien lordları, onların arkasında onlara bağlı askerler ve bir avuç Andorlu geliyordu. Her grup, her kıta, Kızıl El simgesi, bir kılıç ve bir sayı taşıyan kendi uzun sancağına sahipti. Kimin hangi sayıyı alacağı konusunda kura çektirmişti Mat.

Grupları birbirine karıştırması epey homurdanma çekmişti; aslında, epeyden çok. Başlangıçta Cairhienli süvariler Talmanes’i, Tearlılar Nalesean’ı takip ediyordu. Piyadeler baştan beri karışıktı. Her kıtayı aynı büyüklükte yapmak ve flamaların üzerindeki sayılar konusunda da mırıltılar olmuştu. Lordlar ve yüzbaşılar hep onları takip edecek ne kadar adam varsa toplardı ve Edorion’un, Meresin’in ya da Alhandrin’in adamları diye bilinirlerdi. Bazıları bunu hâlâ yapıyordu –örneğin Edorion’un beş yüz adamı kendilerine birinci kıta değil, Edorion’un Çekiçleri diyordu– ama Mat, nerede doğmuş olursa olsun her adamın Birlik’e bağlı olduğunu, bu

düzenlemeyi beğenmeyenlerin gitmekte özgür olduğunu kafalarına sokmuştu. Olağanüstü olan, hiç kimsenin gitmemesiydi.

Neden kaldıklarını anlamak güçtü. Mat başlarındayken kazanacakları kesindi, ama yine de aralarından bazıları ölüyordu. Mat adamları beslemek, maaşlarını zamanında vermeye çalışmakta güçlük çekiyordu. Aynı zamanda, yağmalayacaklarını söyleyerek böbürlendikleri serveti unutsalar da olurdu. Şimdiye dek kimse tek metelik görmemişti ve Mat göreceklerini de sanmıyordu. Delilikti bu.

Birinci kıtadan bir tezahürat yükseldi, hemen dördüncü ve beşinci kıtalarca da tekrarlandı. Carlomin'in Leoparları ve Reimon'un Kartalları diyorlardı kendilerine. "Lord Matrim ve zafer! Lord Matrim ve zafer!"

Mat'in elinde bir taş olsaydı, adamların kafasına fırlatırdı.

Arkadan piyade takımı yılan gibi kıvrılarak geliyordu. Her bölük bir davulun ve uzun flamaların arkasında uygun adım yürüyordu. Onların flamalarında, elin üzerinde kılıç değil kargı vardı; beş okçu ya da arbaletçinin arkasında, yirmi kişilik kargılı asker safları halinde geliyorlardı. Her bölüğün bir ya da iki de flütçüsü vardı ve çalınan ezgiyle şarkı söylüyorlardı.

"Bütün gece içeriz ve dans ederiz bütün gün,
maaşımızı kızlara harcarız
ve işimiz bittiğinde çekip gideriz,
Gölgelerin Jak'ı ile dans etmeye."

Mat Talmanes'in süvarileri belirene kadar bekledi, sonra topuklarını Zar'ın böğrüne gömdü. En arkadaki erzak arabalarına ya da yedek atlara bakmasına gerek yoktu. Burası ile Tear arasında atlar sakatlanacak ya da at bakıcılarının tedavi edemediği hastalıklardan öleceklerdi ve atsız bir süvari pek işe yaramazdı. Irmağın üzerinde, yedi küçük gemi üçgen yelkenler altında, akıntıdan biraz daha hızla, ırmak aşağı ağır ağır ilerliyordu. Her biri Kızıl El resimli küçük, beyaz birer bayrak çekmişti. Diğer gemiler de yola çıkıyordu, bazıları bütün yelkenlerini açmış, hızla güneye ilerliyorlardı.

Alayın başına yetiştiğinde, güneş sonunda ufukta belirmiş, yükselip alçalan tepelere ve dağınık ağaçlıklara ilk ışınlarını yolluyordu. Mat parlak şeridin ışıltısına karşı şapkasını gözlerinin üzerine çekti. Nalesean çelik eldivenli elini ağzına götürmüş, etkileyici bir esnemeyi bastırıyordu ve

Daerid eyerinde sırtını kamburlaştırmış, oracıkta uykuya dalabilirmiş gibi, ağır göz kapakları ile oturuyordu. Yalnızca Talmanes dik sırtlı, açık gözlü ve tetikteydi. Mat Daerid'le daha duygudaş hissediyordu.

Buna rağmen, davulların ve boruların üzerinden duyulabilsin diye sesini yükseltti. "Kasabanın görüş alanından çıkar çıkmaz izci çıkarın." Hem orman, hem açık kırlar daha güneydeydi, ama oldukça iyi bir yol ikisini de kesiyordu; trafik daha çok ırmak üzerinden işliyordu, ama seneler içinde yolun belirginleşmesine yetecek kadar yaya ve araba trafiği işlemişti kara üzerinden. "Ve şu lanet sesi kesin."

"İzci mi?" dedi Nalesean şaşkınlık içinde. "Ruhum kavrulsun, on beş kilometre dahilimizde tek bir mızrak bile yok. Elbette Beyaz Aslanların kaçmayı bıraktığını düşünmüyorsan. Ama kaçmamışlarsa, neyin peşinde olduğumuza dair en ufak fikirleri varsa, seksen kilometreden yakına gelmezler."

Mat adamı duymazdan geldi. "Bugün elli beş kilometre yapmak istiyorum. Her gün elli beş kilometre yapabilirsek, ne kadar zorlayabileceğimizi görürüz." Elbette, bir karış açık ağızlarla baktılar ona. Atlar bu tempoyu fazla sürdüremezdi ve Aieller dışında herkes günde kırk kilometreyi mükemmel bir yürüyüş mesafesi olarak görürdü. Ama Mat planlandığı gibi hareket etmek zorundaydı. "Comadrin şöyle yazmış: 'Düşmanının saldırmayacağı arazide, beklenmedik bir yönden, beklenmedik bir zamanda saldır. Düşmanının savunmayacağına inandığı yerde, o senin kaçacağını sanırken, savunma yap. Zaferin anahtarı şaşırtmacadır ve şaşırtmacanın anahtarı hızdır. Asker için hız yaşamdır.'"

"Comadrin kim?" diye sordu Talmanes bir an sonra ve yanıt verebilmek için Mat'in kendini toplaması gerekti.

"Bir general. Uzun zaman önce ölmüş. Bir kitabını okumuştum." Kitabı birden fazla kez okuduğunu hatırlıyordu; bu zamanda kitabın kopyasının kaldığından şüpheliydi. Comadrin'le tanıştığını da hatırlıyordu. Artur Şahinkanadı'ndan altı yüz sene önce, adama karşı bir savaş kaybettikten sonra. Anılar kafasına doluştu. En azından küçük söylevini Kadim Lisan'da yapmamıştı; artık genellikle bu tür şeylerden kaçınmayı başarıyordu.

Atlı izcilerin yükselip alçalan ırmak ovasında yayılmasını izlerken gevşedi. Plana göre, onun rolü başlamıştı. Gizlice güneye gitmeye çalışıyormuş gibi, önceden haber vermeden, telaşla yola çıkmışlardı, ama fark edilmesini sağlayacak kadar gösterişli yapmışlardı bu işi. Bu bileşim Mat'i aptal gibi gösterecekti ve bu da iyiydi. Birlik'e hızlı hareket etmeyi

öğretmek de iyi bir fikirdi –hızlı hareket etme yeteneği, savaştan kaçınmanızı sağlayabilirdi– ama ilerleyişleri, başka hiçbir yerden olmasa bile ırmaktan fark edilirdi. Gökyüzünü taradı; kuzgun ya da karga yoktu, ama bunun fazla anlamı yoktu. Güvercin de yoktu, ama bu sabah Maerone'den güvercin kalkmamışsa eyerini yerdi Mat.

En fazla birkaç gün içinde, Sammael Birlik'in hızla yaklaştığını öğrenirdi ve Rand'ın Tear'da söyledikleri, Mat'in gelişinin Illian'a düzenlenecek bir saldırıya işaret ettiğini açıkça ifade etmişti. Birlik ne kadar hızlı ilerlerse ilerlesin, Tear'a varmalarına daha bir aydan fazla zaman vardı. Şansları varsa, Mat daha adama yüz elli kilometre yaklaşmadan, Sammael iki taş arasındaki bit gibi kırılırdı. Sammael her şeyin –hemen hemen her şeyin– geldiğini görecekti, ama beklediğinden farklı bir dans çıkacaktı. Rand, Mat ve Bashere dışında kimsenin beklemediği türden bir dans. Asıl plan buydu. Mat kendini ıslık çalarken buldu. Bu sefer her şey beklediği gibi çıkacaktı.

6
Gölgeden Örülmüş İplikler

Sammael ihtiyatla çiçekli ipek halıların üzerine adım attı ve geri çekilme ihtiyacı doğması ihtimaline karşı kapıyolu açık bıraktı. *Saidin*'i sıkı sıkı kavramıştı. Normalde ancak tarafsız bölgede ya da kendi bölgesinde görüşmeyi kabul ederdi, ama ikinci kezdir buraya geliyordu. Gereklilikten. Asla güven dolu bir adam olmamıştı ve Demandred ile üç kadın arasında olanları duyduğundan beri güven duygusu daha da azalmıştı. Graendal yalnızca kendi adına destek kazanmasına yetecek kadarını anlatmıştı. Sammael çok iyi anlıyordu; kendisinin de diğer Seçilmişlerin haberlerinin olmadığı planları vardı. Yalnızca bir Nae'blis olacaktı ve bu da ölümsüzlük kadar büyük bir ödüldü.

Bir ucu mermer tırabzanlı, derin platformda duruyordu. Yaldızlı işlemeler ve fildişi oymalarla süslü masalar ve sandalyeler –bazılarının üzerindeki detaylar çok iğrençti– üç metre aşağıdaki uzun, sütunlu salonun geri kalanına bakacak şekilde düzenlemişti. Oraya inen merdiven yoktu; eğlence sağlayan dev, abartılı bir çukurdu. Renkli, girift vitraylarla süslü yüksek pencerelerden içeri güneş ışığı doluyordu. Güneşin kavurucu sıcağı içeriye işlemiyordu; hava serindi, ama Sammael bunu yalnızca uzaktan uzağa hissediyordu. Graendal böyle bir çabada bulunmak için Sammael'den daha fazla ihtiyaç hissetmezdi, ama elbette yine de yapardı. Hayret edilmesi gereken, ağını tüm sarayı kapsayacak şekilde genişletmemiş olmasıydı.

Son ziyaretinden bu yana odanın alt kısmında bir şey değişmişti, ama ne olduğunu göremiyordu. Salonun ortasında üç uzun havuz uzanıyordu, her birinin yukarıdaki kemerli tavanın oyma mermerden kaburgalarına kadar su fışkırtan birer çeşmesi vardı –hareket ederken donup taş olmuş gibi görünen ince şekiller. İpek kumaş parçalarına, hatta daha azına bürünmüş erkek ve

kadınlar havuzda oynaşıyor, daha da az giyinmiş başkaları yanlarda gösteri yapıyordu: akrobatlar ve jonglörler, değişik tarzlara sahip dansçılar, flüt, borazan, davul ve değişik değişik telli sazlar çalan müzisyenler. Her cüsseden, her deri, saç ve göz renginden insan vardı ve her biri fiziksel olarak bir öncekinden daha mükemmeldi. Platformda her kim duruyorsa, onu eğlendirmek içindi bütün bunlar. Ahmaklıktı bu. Zaman ve enerji israfıydı. Tam Graendal'a göre.

Üzerine adım attığında platformda kendisinden başka kimse yoktu, ama içini dolduran *saidin*'le Graendal'ın, bir çiçek bahçesinin havasına benzeyen tatlı parfümünün kokusunu aldı ve daha kadın arkasından konuşamadan halıların üzerindeki terliklerinin fısıltısını işitti. "Gözdelerim güzel, değil mi?"

Korkulukta katıldı ona Graendal ve aşağıdaki gösteriye bakarak gülümsedi. İnce mavi Doman elbisesi üzerine yapışıyor, altındakileri ima etmekten fazlasını yapıyordu. Her zamanki gibi, her parmağında farklı taşlardan farklı yüzükler, bileklerinde dört beş mücevherli bilezikler taşıyordu ve elbisesinin yüksek yakasına dev safirlerden geniş bir tasma kolye takmıştı. Sammael bu işlerden anlamazdı, ama kadının omuzlarına dokunan o güneş altın rengi bukleler ile aralarına dağılmış gibi görünen ay damlalarını düzenlemek için saatler harcadığını tahmin ediyordu; kadının önemsemez havasında titizlik ima eden bir şey vardı.

Sammael zaman zaman Graendal'a şaşardı. Kaybetmeye mahkûm bir ülküyü terk etmeye, Yüce Efendi'yi takip etmeye karar verdiği zaman tanışmıştı onunla, ama Graendal'ı herkes tanırdı, ünlü ve saygı duyulan birisiydi, adanmış bir münzeviydi, Şifa'nın dokunamadığı, o rahatsız zihinleri tedavi ederdi. İlk görüşmelerinde, kadın Sammael'in Yüce Efendi'ye adadığı yeminleri kabul ederken, o münzevi hayırsever kaybolmuştu. Sanki kadın bilinçli olarak, daha önceki kimliğinin tam tersi bir kimliğe bürünmüştü. Yüzeyde yalnızca kendi keyfi ile ilgileniyordu ve bu görüntü kadının, ufacık bir güç kırıntısına sahip herkesi aşağı çekme arzusunu perdeliyordu. Ve bu arzunun arkasında da Graendal'ın kendi güç açlığı vardı; nadiren açık açık kullanılan bir güçtü bu. Graendal her şeyi herkesin görebileceği bir yere saklama konusunda her zaman iyi olmuştu. Sammael kadını diğer Seçilmişlerin hepsinden daha iyi tanıdığını düşünüyordu –saygılarını sunmak üzere Shayol Ghul'e giderken Graendal de eşlik etmişti ona– ama Sammael bile derinlemesine tanımıyordu onu. Bir *jegal*'in pulları gibi katman katmandı, birinden diğerine şimşek hızıyla

geçiyordu. O sırada Graendal üstat ve Sammael bir general olarak edindiği onca başarıya rağmen bir çömezdi. Bu durum değişmişti.

Havuzda yüzenlerin ve göstericilerin hiçbiri başlarını kaldırıp yukarı bakmıyorlardı, ama Graendal belirince, bu mümkünmüş gibi, daha enerjik, daha zarif olmuşlar, kendilerini en iyi şekilde sergilemeye çalışmaya başlamışlardı; onlar Graendal'ı memnun etmek için vardılar. Graendal bunu temin ediyordu.

Kadın dört akrobata işaret etti. Siyah saçlı bir adam, bakır rengi tenleri yağlanmış, parlayan üç ince kadını kaldırıyordu. "En sevdiklerim bunlar, sanırım. Ramsid Doman Kralı'nın erkek kardeşi. Omuzlarında duran kadın Ramsid'in karısı; diğer ikisi kralın en küçük kız kardeşi ve en büyük kızı. Doğru tarz cesaretlendirme ile insanların neler öğrenebildiği olağanüstü değil mi sence de? Boşa giden onca yeteneği bir düşün." En sevdiği konulardan biriydi bu. Herkes için bir yer vardı ve herkes, yeteneklerine, toplumun ihtiyaçlarına göre seçilmiş kendilerine ait yerdeydi. Bir şekilde toplumun ihtiyaçları hep kadının kendi arzularına odaklanır görünüyordu. Bütün bunlar Sammael'in canını sıkıyordu; kadının ilkeleri Sammael'e uygulanacak olsa, Sammael yine olduğu yerde duruyor olurdu.

Erkek akrobat iyice görebilmeleri için yavaş yavaş döndü; iki yana açtığı kollarında birer kadın tutuyordu ve kadınlar bir elleriyle adamın omuzlarından birine tutunuyordu. Graendal çoktan oldukça esmer tenli, kıvırcık saçlı, ikisi de çok güzel bir erkek ve bir kadına geçmişti. İnce yapılı ikili tuhaf şekilde uzun görünen arplar çalıyordu ve çalınan tellere kristal yankılarla yanıt veren çanları vardı. "Bunları yeni buldum, Aiel Kıraçları'nın ötesindeki topraklardan. Onları kurtardığım için minnettar olmalılar bana. Chiape orada Sh'boan idi, bir tür imparatoriçe. Yeni dul kalmıştı ve Shaofan onunla evlenip Sh'botay olacaktı. Kadın yedi sene mutlak hâkimiyet sürecek, sonra ölecekti. Sonra adam yeni bir Sh'boan seçecekti, kendisi yedi sene boyunca mutlak hükümdarlık sürecek, sonra ölecekti. Hemen hemen üç bin senedir, kesintisiz bir biçimde sürdürmüşler bu düzeni." Küçük bir kahkaha attı ve başını şaşkınlıkla iki yana salladı. "Shaofan ve Chiape ölümlerin doğal olduğu konusunda ısrar ediyor. Desen'in İradesi diyorlar. Onlara göre her şey Desen'in İradesi."

Sammael bakışlarını aşağıdaki insanlardan ayırmadı. Graendal aptal gibi gevezelik edip duruyordu, ama ancak bir aptal onu aptal sayardı. Genelde kadının gevezeliklerinin arasına, bir *conje* iğnesi gibi dikkatle gizlenmiş görünen bilgi parçacıkları gizlenmiş olurdu. Anahtar, bunların

neden gizlendiği ve kadının bununla ne kazanmayı umduğu idi. Neden aniden o kadar uzaklardan yeni gözdeler bulmuştu? Graendal nadiren sıradışı yerlere giderdi. O uzak topraklarda çıkarı olduğunu düşündürerek Sammael'in dikkatini Kıraç'ın ötesindeki ülkelere mi çekmeye çalışıyordu? Savaş meydanı buradaydı. Yüce Efendi serbest kaldığında ilk buraya dokunacaktı. Dünyanın kalanı fırtınanın kıyısındaymış gibi savrulacak, hatta harap olacaktı, ama o fırtınalar buradan kaynaklanacaktı.

"Doman Kralı'nın ailesinin büyük kısmı senin onayını kazandığına göre," dedi Sammael kuru kuru, "daha fazlasının kazanmamış olmasına şaştım." Kadın onun dikkatini başka yere çekmek istiyorsa, konuyu yine açmanın bir yolunu bulacaktı. İnsanların numaralarının arkasını göremeyeceğine inanırdı.

Genç olmayan, ama hayatı boyunca sürecek solgun bir güzelliği ve zarafeti olan kıvrak, siyah saçlı bir kadın yanında belirdi. İki eliyle, koyu renk bir şarap puncu dolu kristal bir kadeh taşıyordu. Sammael, içmeye niyeti olmamasına rağmen kadehi aldı; acemiler büyük bir saldırı beklentisi içinde gözlerini yaşarana dek açık tutarlardı, ama sonra yalnız bir suikastçının arkalarından yaklaşmasına izin verirlerdi. Geçici olsa da, ittifaklar iyiydi, güzeldi, ama Dönüş Günü'nde ne kadar az Seçilmiş kalırsa, hayatta kalanların Nae'blis seçilme şansı o kadar büyük olurdu. Yüce Efendi bu tür... rekabeti hep cesaretlendirmişti; en iyi olanlar hizmet etmeye layıktı ancak. Zaman zaman Sammael dünyaya sonsuza dek hükmedecek tek Seçilmiş'in, ayakta kalan son Seçilmiş olacağını düşünürdü.

Kadın, elindeki altın tepside bir başka kadeh ile aynı malzemeden yüksek bir sürahi taşıyan kaslı, genç adama döndü. İkisi de saydam, beyaz cüppeler giymişlerdi ve ikisi de Sammael'in Illian'daki dairesine bakan kapıyola bakmıyorlardı bile. Aralarında tek bir Karanlıkdostu bulunmamasına rağmen Graendal'ın hizmetkârlarının ve gözdelerinin yanında konuşmak hiç sorun olmazdı. Graendal Karanlıkdostlarına güvenmezdi, onların kime sadık olduklarının kolaylıkla değiştirilebileceğini söylerdi, ama kadının kendisine hizmet edenler üzerinde kullandığı tepi düzeyi, o insanların içinde hayranlıktan başka herhangi bir duyguya pek az yer bırakırdı.

"Bizzat kralın şarap sunmasını bekleyeceğim neredeyse," diye devam etti.

"Yalnızca en üstün olanları seçtiğimi bilirsin. Alsalam benim standartlarıma uymuyor." Graendal hiç bakmadan şarabı kadından aldı ve

Sammael bir kez daha kadının gözdelerinin, tıpkı gevezelikleri gibi, bir başka perde olup olmadığını merak etti. Biraz dürtüklerse bir şeyler dökebilirdi kadın.

“Eninde sonunda hata yapacaksın, Graendal. Konuklarından biri şarabını kimin sunduğunu ya da yatağını kimin yaptığını fark edecek ve gidene kadar dilini tutma sağduyusunu gösterecek. Biri, kocasını ya da kız kardeşini kurtarmak üzere bu sarayın tepesine çökerse ne yapacaksın? Bir ok, şokmızrağının yanında önemsiz görünebilir, ama yine de seni öldürür.”

Kadın başını arkaya attı ve şen bir kahkaha attı; ima edilen hakareti göremeyecek kadar budalaymış gibi. Graendal’ı tanımadığınız sürece buna inanabilirdiniz. “Ah, Sammael, benim görmelerini istediklerim dışında herhangi bir şey görmelerine neden izin vereyim ki? Gözdelerimi onlara hizmet etmek için kullanmıyorum, elbette. Alsalam’ın destekçileri ve rakipleri, hatta Ejderyeminliler, yalnız ve yalnız onları desteklediğim inancı içinde çıkıyorlar buradan. Ve hasta bir kadını fazla rahatsız etmek istemiyorlar.” Kadın yönlendirirken Sammael’in tüyleri diken diken oldu ve Graendal’ın görüntüsü bir an için değişti. Teni bakır rengi, ama donuk, saçları ve gözleri siyah, ama parıltıdan yoksun oldu; sıska ve kırılgan görünmeye başladı, eski güzelliğini yavaş yavaş hastalığa kaptıran bir Domanlı kadın oldu. Sammael dudaklarını kıvrılmaktan zor alıkoydu. Bir dokunuş, o yüzün köşeli hatlarının gerçek olmadığını açığa vururdu –ancak en ince Yanılsama kullanımı bu sınavı geçerdi– ama Graendal aşırılıkla evlenmişti sanki. Bir sonraki an Graendal yine kendisi olmuştu ve yüzünde çarpık bir gülümseme vardı. “Hepsinin bana nasıl güvendiğini, beni nasıl dinlediğini bilsen şaşarsın.”

Kadının burada, iç savaş ve anarşinin göbeğinde, tüm Arad Doman’da tanınan bir sarayda kalması Sammael’i hep şaşırtıyordu. Elbette, Graendal’ın, nereye yerleştiğini diğer Seçilmişlerin bilmesine izin verdiğini sanmıyordu. Sammael’in bilmesine izin vermesi, adamın ihtiyatlı davranmasına sebep oluyordu. Kadın konforlarını seviyordu ve onları korumak için fazla çaba harcamak istemiyordu, ama bu saray Puslu Dağlar’ı görebilecek bir yerdeydi ve kargaşayı uzak tutmak, evin eski sahibinin, ailesinin ve hizmetkârlarının nereye gittiğinin merak edilmesini engellemek için epey çaba harcamak gerekiyordu. Burayı ziyaret eden her Domanlı, bu arazinin Kırılış’tan beri kadının ailesinde nesilden nesile aktarıldığını düşünerek ayrılmıyorsa şaşardı Sammael. Graendal tepiyi çekiç gibi kullanırdı, öyle ki insan bu gücü çok daha hassas biçimlerde

kullanabileceğini, insan zihninin izlediği yolu, en detaylı incelemede bile belli olmayacak kadar incelikle çarpıtabildiğini unuturdu. Aslında, bu konuda, yaşayan en yetenekli insan olmalıydı.

Sammael kapıyolun kaybolmasına izin verdi, ama *saidin*'i salıvermedi; o numaralar, Kaynak'a sarınmış biri üzerinde etkili olmazdı. Ve aslında, artık bilinçsizce yapıyor olsa da, hayatta kalma mücadelesinden zevk alıyordu; ancak en güçlü olanlar yaşamayı hak ederdi ve Sammael her gün, o savaşta kendisinin yaşamayı hak ettiğini kanıtlıyordu. Sammael'in *saidin*'i kavradığını kadının bilmesine imkân yoktu, ama yine de biliyormuş gibi kadehinin içine gülümsedi. Sammael insanların kendisinin bilmediği şeyleri bilmesinden ne kadar hoşlanıyorsa, insanların bilmedikleri şeyi biliyormuş gibi davranmasından da o kadar hoşlanırdı. "Bana ne söyleyeceksin?" dedi, niyetlendiğinden daha kaba bir sesle.

"Lews Therin hakkında mı? Başka hiçbir şeyle ilgilenmiyorsun gibi. İşte o adam tam bir gözde olurdu. Onu her gösterinin merkezi yapardım. Yeterince yakışıklı olduğundan değil, doğal olarak, ama kim olduğu bunu telafi ediyor." Yine kadehinin içine gülümseyerek, Sammael'in içi *saidin*'le dolu olmasa duyamayacağı bir mırıltı ile ekledi. "Ve uzun boylu olanlardan gerçekten hoşlanıyorum."

Becerebildiğince dik durmaya çalışmamak için çaba harcaması gerekti. Sammael kısa boylu değildi, ama boyunun yetenekleri ile boy ölçüşememesi canını sıkıyordu. Lews Therin ondan bir baş daha uzundu; al'Thor da öyle. Uzun boylu adamların daha iyi olduğu gibi bir varsayım vardı hep. Saç çizgisinden kare kesimli sakalına kadar uzanan yatık yara izine dokunmamak için yine çaba göstermesi gerekti. O yara izi Lews Therin'den hatıraydı; bir andaç olarak koruyordu onu Sammael. Sorusunu kadının bilerek, onu yemlemek için yanlış anladığından şüpheleniyordu. "Lews Therin öleli çok oldu," dedi sertçe. "Rand al'Thor zıpçıktı bir çiftçi çocuk, şansı yaver gitmiş bir *choss* hamalı."

Graendal şaşırmış gibi, gözlerini kırpıştırarak baktı ona. "Gerçekten öyle mi düşünüyorsun? Şanstan daha fazlası olmalı. Şans onu bu kadar ileri, bu kadar hızlı getiremezdi."

Sammael buraya al'Thor hakkında konuşmak için gelmemişti, ama belkemiğinin dibi buz gibi oldu. Aklından çıkarmaya çalıştığı düşünceler geri döndü. Al'Thor Lews Therin değildi, ama al'Thor Lews Therin'in yeniden doğmuş ruhuydu, tıpkı Lews Therin'in de o ruhun yeniden doğmuş hali olması gibi. Sammael ne filozof ne teologdu, ama Ishamael hem filozof

hem teologdu ve bu gerçeğin arkasındaki gizli sırları anladığını iddia ederdi. Ishamael delirerek ölmüştü, bu doğruydu, ama aklı başındayken, Lews Therin Telamon'u alt edeceklerinden emin oldukları zamanlarda bile, bu mücadelenin Yaratım'dan bu yana sürdüğünü, Yüce Efendi ile Yaratıcı'nın insanlar üzerinden verdikleri sonsuz bir savaş olduğunu iddia ederdi. Dahası, Yüce Efendi'nin Lews Therin'i Gölge'ye çevirmesinin serbest kalması kadar zor olacağını itiraf ederdi. Belki Ishamael o sırada da biraz deliydi, ama Lews Therin'i döndürmek için çaba gösterilmişti gerçekten. Ve Ishamael bunun geçmişte olduğunu, Yaratıcı'nın müdafisinin Gölge'nin bir yaratığı haline geldiğini ve Gölge'nin müdafisi olarak dirildiğini söylemişti.

Bu iddialarda huzursuz edici anlamlar vardı, Sammael'in düşünmek istemediği sonuçlar, ama öne çıkan olasılık, Yüce Efendi'nin aslında al'Thor'u Nae'blis yapmak istemesiydi. Yapayalnız yapamazdı bunu. Al'Thor'un yardıma ihtiyacı vardı. Yardım –bu şimdiye kadarki sözde şansını açıklardı. "Al'Thor'un Asmodean'ı nereye sakladığını öğrendin mi? Ya da Lanfear'ın nerede olduğunu? Ya da Moghedien'in?" Elbette, Moghedien hep gizlenirdi; Örümcek, tam da siz artık sonunda öldüğünden emin olduğunuzda ortaya çıkardı hep.

"Ben ne biliyorsam sen de biliyorsun," dedi Graendal tasasızca. Durup kadehinden bir yudum aldı. "Ben Lews Therin'in onları öldürdüğünü düşünüyorum. Ah, bana yüzünü buruşturma. Madem ısrar ediyorsun, al'Thor olsun." Düşünce kadını rahatsız etmiş gibi görünmüyordu, ama diğer yandan, Graendal asla kendini al'Thor ile açık çatışma halinde bulmazdı. Al'Thor onun yerini keşfederse, kadın her şeyi terk eder, bir başka yere yerleşirdi –ya da adam darbe indiremeden teslim olur, sonra vazgeçilemez olduğu konusunda ikna etmeye başlardı onu. "Cairhien'den, Lews Therin'in Rahvin'i öldürdüğü gün Lanfear'ın da onun ellerinde öldüğüne dair söylentiler geldi."

"Söylentiler! Bana sorarsan Lanfear baştan beri al'Thor'a yardım ediyor. Tear Taşı'nda kellesini alacaktım onun, ama biri onu kurtarmak için Myrddraaller ve Trolloclar yolladı! Lanfear'dı o; eminim. Onunla işim bitti. Onu bir daha gördüğümde öldüreceğim! Peki Asmodean'ı neden öldürsün? Bulabilsem ben öldürürdüm, ama o al'Thor'un tarafına geçti. Ona ders veriyor!"

"Başarısızlıkların için hep bir bahane bulursun," diye fısıldadı Graendal puncunun içine, yine adamın *saidin*'siz duyamayacağı kadar alçak sesle.

Daha yüksek sesle ekledi, “Ne açıklama istiyorsan bul. Haklı olabilirsin de. Benim tek bildiğim, Lews Therin’in bizi teker teker oyundan çıkardığı.”

Sammael’in elleri öfkeyle titriyordu. Durduramadan önce neredeyse kadehinden punç dökecekti. Rand al’Thor Lews Therin *değildi.* Sammael’in kendisi büyük Lews Therin Telamon’dan daha uzun yaşamış, kendi başına kazanamayacağı zaferler için övgüler düzmüş, başkalarının bunu yutmasını beklemişti. Tek üzüldüğü taraf, adamın tükürebileceği bir mezar bırakmamış olmasıydı.

Graendal yüzüklü parmaklarını aşağıdan gelen ezgiyle sallayarak, aslında dikkati ezgideymiş gibi, dalgın dalgın konuştu. “Ona meydan okurken aramızdan çok kişi öldü. Aginor ve Balthamel. Ishamael, Be’lal ve Rahvin. Ve, sen neye inanırsan inan, Lanfear ve Asmodean. Muhtemelen Moghedien; kalanımız teker teker düşerken o gölgelerde gizlenerek bekliyor olabilir –bunu yapacak kadar aptaldır. Senin de kaçacak bir yer hazırladığını umuyorum. Bu sefer senin peşine düşeceğinden kuşku yok gibi. Yakında, derim. Ben burada ordular ile karşı karşıya kalmayacağım, ama Lews Therin senin tepene yığmak için epey büyük bir ordu topluyor. Güç kullanmaya ek olarak güç kullandığını *gösterdiğin* zaman ödemen gereken bedel bu.”

Sammael, bu olduğunda, geri çekilmesine elverecek hazırlıklar yapmıştı –yalnızca tedbirdi bu– ama kadının sesindeki, buna ihtiyaç duyacağına dair kesinlik tınısı onu öfkelendirdi. “Ve o zaman *al’Thor*’u yok edersem, Yüce Efendi’nin hiçbir emrine karşı çıkmış olmam.” Anlamıyordu, ama Yüce Efendi’yi anlamak gerekmiyordu, itaat etmek yeterliydi. “Bana söylediğin kadarıyla. Eğer anlatmadıkların varsa...”

Graendal’ın gözleri mavi buz parçaları gibi sertleşti. Kadın doğrudan yüzleşmelerden kaçınıyor olabilirdi, ama tehditlerden de hoşlanmazdı. Bir sonraki an budalaca gülümseye başladı. M’jinn havası kadar değişken. “Demandred Yüce Efendi’nin ona söyledikleri hakkında ne anlattıysa ben de sana aktardım, Sammael. Her kelimesini. Demandred’in bile Yüce Efendi’nin adını kullanarak yalan söylemeye cesaret edebileceğinden kuşkuluyum.”

“Ama Demandred, Semirhage ve Mesaana’nın ne yapmayı planladıklarına dair pek az şey anlattın bana,” dedi Sammael yumuşak sesle. “Aslında, hiçbir şey anlatmadın.”

“Ne biliyorsam anlattım.” Kadın sinirle içini çekti. Belki de doğruyu söylüyordu. Kendisi de bilmekten pişman gibiydi. Belki. Graendal söz

konusu olunca, her şey gösterinin bir parçası olabilirdi. “Kalanına gelince... Bir düşününce, Sammael, Lews Therin’le savaştığımız kadar, birbirimize karşı da entrikalar çevirirdik, ama o hepimizi birlikte Shayol Ghul’de yakaladığında kazanmaya yakın olan taraf bizdik.” Ürperdi ve bir an yüzü perişan göründü. Sammael de o günü ya da daha sonra alanları hatırlamak istemiyordu. Onlar düşsüz bir uykuya dalmışken dünya tanınmayacak ölçüde değişmiş, Sammael’in yaptığı her şey yok olmuştu. “Şimdi, farklı bir tür sanılabilecek kadar sıradan görünen ölümlülerden üstün olabileceğimiz bir dünyaya uyandık –ve ölüyoruz. Kimin Nae’blis olacağını bir an unut. Biz uyandığımızda al’Thor –ondan bu isimle bahsetmek istiyorsan– al’Thor bir bebek kadar savunmasızdı.”

“Ishamael savunmasız bulmadı onu ama,” dedi Sammael –elbette, Ishamael o sırada deliydi– ama kadın o hiç konuşmamış gibi devam etti.

“Bu, bizim tanıdığımız dünyaymış gibi davranıyoruz, ama hiçbir şey bildiğimiz gibi değil. Teker teker ölüyoruz ve al’Thor güçleniyor. İnsanlar ve ülkeler toplanıyor adamın arkasında. Ve biz ölüyoruz. Ölümsüzlük benim. Ölmek istemiyorum.”

“Seni korkutuyorsa, o zaman onu öldürmeliyiz.” Daha sözcükler ağzından çıkmadan, onları geri alabilmeyi diledi.

Graendal’ın yüzü inanmazlık ve horgörü ile çarpıldı. “Ben Yüce Efendi’ye hizmet ve itaat ediyorum, Sammael.”

“Ben de. Herkes kadar.”

“Efendi’nin önünde diz çökmeye tenezzül etmen ne güzel.” Kadının sesi de gülümsemesi kadar soğuktu ve Sammael’in yüzü karardı. “Benim tek söylediğim, Lews Therin’in şu anda, bizim zamanımızdaki kadar tehlikeli olduğu. Korkmak? Evet, korkuyorum. Ben sonsuza dek yaşamak istiyorum, Rahvin’in bulduğu sonu bulmak değil!”

“Tsag!” Küfür karşısında kadın en azından gözlerini kırpıştırdı ve Sammael ile göz göze geldi. “Al’Thor –al’Thor, Graendal! Asmodean ona ne öğretmeyi başarmış olursa olsun, cahil bir çocuk! Muhtemelen hâlâ daha senin ve benim düşünmeden yaptığımız şeylerin onda dokuzunun imkânsız olduğunu düşünen ilkel bir hödük! Al’Thor birkaç lordu önünde eğilmeye zorladı ve bir ulusu zapt ettiğine inanıyor. Yumruğunu kapatacak, onları gerçekten zapt edecek irade yok onda. Yalnızca Aieller –*Bajad drovja!* Bu kadar değişecekleri kimin aklına gelirdi ki?” –kendine hâkim olmak zorundaydı; hiç böyle küfretmezdi; bir zayıflıktı bu– “Yalnızca onlar

al’Thor’u gerçekten takip ediyor ve hepsi de değil. Adam bir ipliğin ucunda ve öyle ya da böyle, düşecek.”

“Düşecek mi? Ya düşmek yerine?..” Kadın sustu, kadehini öyle hızlı kaldırdı ki bileğine punç döktü ve kadehini kafasına dikti. Zarif hizmetkâr kadın koşarak kristal sürahiyi getirdi. Graendal kadehi doldurulmak üzere uzattı ve nefes nefese devam etti. “Onun işi bitene kadar kaçımız ölecek? Daha önce hiç yapmadığımız bir şeyi yapmalı, bir arada durmalıyız.”

Graendal’ın söylemeye niyetlendiği şey değildi bu. Sammael bir kez daha belkemiğine saplanan buzu görmezden geldi. Al’Thor Nae’blis seçilmemeliydi. Seçilmeyecekti! Demek kadın bir arada durmalarını istiyordu, öyle mi? “O zaman benimle bağ kur. Bağ kurmuşken ikimiz al’Thor’un baş edemeyeceği kadar güçlü oluruz. Birlikte duruşumuzun başlangıcı bu olsun.” Kadının yüzünde aniden beliren ifadesizliğe gülümserken yüzündeki yara izi gerildi. Bağın kadından kaynaklanması gerekiyordu, ama bağ kuracak yalnızca ikisi varken, bağ üzerindeki kontrolü ona vermesi, bağın ne zaman sona ereceği konusunda karar hakkı tanıyacak kadar güvenmesi gerekecekti. “Demek öyle. Önceki gibi devam edeceğiz.” Aslında söz konusu bile olmamıştı; aralarında güvenin izi yoktu. “Bana anlatacak başka nelerin var?” Buraya gelmesinin sebebi buydu, kadının Rand al’Thor hakkındaki gevezeliklerini dinlemek için gelmemişti. Al’Thor’un icabına bakılacaktı. Doğrudan ya da dolaylı olarak.

Graendal dik dik baktı ona, gözleri düşmanlıkla ışıldayarak kendini topladı. Sonunda, “Pek az,” dedi. Sammael’in kadının kontrolünü yitirdiğini görmesini unutmayacaktı. Öfkesi sesine yansımadı, ses tonu pürüzsüz, hatta aldırışsızdı. “Semirhage son toplantıyı kaçırdı; neden, bilmiyorum. Mesaana ile Demandred’in bildiğini de sanmıyorum. Özellikle Mesaana rahatsız oldu, ama saklamaya çalıştı. Lews Therin’in yakında elimize geçeceğine inanıyor, ama zaten hep aynı şeyi söyler. Be’lal’in onu Tear’da öldüreceğinden ya da yakalayacağından emindi; o tuzakla çok gurur duyuyordu. Demandred dikkatli olman gerektiğini söylüyor.”

“Demek Demandred görüşeceğimizi biliyor,” dedi Sammael ifadesiz bir sesle. Kadından birkaç kırıntıdan fazlasını duyabileceğine neden inanmıştı ki?

“Elbette biliyor. Sana ne kadar anlatacağımı değil, sana bir şeyler anlatacağımı. Hepimizi bir araya getirmeye çalışıyorum, Sammael. Al’Thor fazla...”

Sammael keskin bir sesle araya girdi. “Benden Demandred’e bir mesaj ilet. Ona, ne peşinde olduğunu bildiğimi söyle.” Güneydeki olayların üzerinde Demandred’in izi vardı. Demandred maşa kullanmaktan hoşlanmıştı hep. “Sen *ona* dikkatli olmasını söyle. Onun ya da *dostlarının* planlarıma müdahale etmesine izin vermeyeceğim.” Belki de al’Thor’un dikkatini oraya yöneltirdi; bu, adamın sonunu getirirdi. Başka şeyler işe yaramazsa. “Benden uzak durduğu sürece, uşakları o ne istiyorsa alabilir, ama ya benden uzak duracaklar ya da bunun hesabını verecekler.” Yüce Efendi’nin zindanına Delik açılana dek uzun bir mücadele vermişlerdi. Açık açık harekete geçecek kadar güç toplayana dek seneler geçmişti. Bu sefer, son mühür de kırıldığında, Yüce Efendi’ye, onu takip etmeye hazır uluslar sunacaktı. Kimi takip edeceklerini bilmiyorlarsa da, fark eder miydi ki? Be’lal ve Rahvin gibi başarısız olmayacaktı Sammael. Yüce Efendi ona en iyi kimin hizmet ettiğini görecekti. “Ona söyle!”

“Madem istiyorsun,” dedi kadın, gönülsüzce yüzünü buruşturarak. Bir an sonra yüzüne yine aynı tembel gülümseme yerleşti. Değişken. “Bunca tehdit beni yoruyor. Gel. Müziği dinle ve sakinleş.” Sammael kadına, çok iyi bildiği gibi, müzikle ilgilenmediğini söyleyecek oldu, ama kadın mermer korkuluğa döndü. “İşte oradalar. Dinle.”

Çok esmer adam ve kadın, tuhaf arpları ile platformun dibine gelmişti. Sammael çanların ezgiye bir şeyler katıyor olması gerektiğini tahmin etti; ne kattığını bilemiyordu. Müzisyenler Graendal’ın dinlediğini görünce saygıyla gülümsediler ona.

Graendal, kendi tavsiyesine rağmen, konuşmaya devam etti. “Çok tuhaf bir yerden geliyorlar. Yönlendirebilen kadınların, yönlendirebilen kadınların oğulları ile evlenmeleri gerekiyor ve o kandan gelen herkesin yüzüne, doğumda dövmeler işleniyor. İşaret taşıyan hiç kimsenin işaretsiz biri ile evlenmesine izin verilmiyor; bu tür evliliklerden doğan çocuklar öldürülüyor. Her durumda, dövmeli erkekler yirmi bir yaşına geldiklerine öldürülüyor ve daha öncesinde de tecrit ediliyor, okuma bile öğretilmiyor.”

Demek konuya dönmüştü. Sammael’i gerçekten budala sanıyor olmalıydı. Sammael de kendine ait bir diken eklemek istedi. “Suçlular gibi bağlıyorlar mı kendilerini?”

Kadının yüzünden bir şaşkınlık geçti ve ifadesini çabucak bastırdı. Çözemediği açıktı; çözebilmesi için bir sebep de yoktu. Onların zamanlarında pek az kişi şiddet suçu işlerdi, o da belki bir kez. En azından Delik’ten önce. Kadın cehaletini itiraf etmedi, elbette. Bilgi eksikliğini

saklamanın en iyisi olduğu zamanlar vardı, ama Graendal genelde kusur ölçüsünde yapardı bunu. Bu yüzden bahsetmişti Sammael; kadının içinin içini yiyeceğini biliyordu ve verdiği faydasız bilgiler için hak etmişti bunu.

"Hayır," dedi, anlamış gibi. "Kendilerine verdikleri isimle Ayyadlar kendilerine ait küçük kasabalarda yaşarlar, başka herkesten kaçınırlar ve sözce Sh'botay ya da Sh'boanların iznine ya da emrine gerek duymadan yönlendirirler. Aslında, asıl güç sahibi olan, Sh'botay ve Sh'boanların yalnızca yedi yıl hüküm sürmelerinin sebebi onlar." Bir an gür bir kahkaha attı. Gücün arkasındaki güç olmaya inanmıştı hep. "Evet, büyüleyici bir ülke. Daha seneler boyunca işe yaramayacak kadar merkezden uzak, elbette." Yüzüklü parmaklarını sallayarak hafif, önemsemez bir hareket yaptı. "Dönüş Günü'nden sonra ne yapılabileceğini görmek için bol bol zaman olacak."

Evet, kesinlikle orada bir çıkarı olduğunu düşündürmeye çalışıyordu. Gerçekten olsa, asla o ülkeden bahsetmezdi. Sammael kadehini dokunmadan uzattı ve daha o hareketini bitirmeden kaslı adam tepsiyi hazır etti. Graendal gerçekten hizmetkârlarını iyi eğitiyordu. "Eminim müzikleri büyüleyicidir..." bu tür şeylerden hoşlanıyorsanız, "ama ilgilenmem gereken hazırlıklar var."

Graendal elini adamın koluna koydu. "Dikkatle düşünülmüş hazırlıklardır herhalde. Planlarını bozarsan Yüce Efendi hiç memnun olmaz."

Sammael'in ağzı gerildi. "Al'Thor'u, ona karşı tehdit oluşturmadığıma ikna etmek için, teslim olmak dışında her şeyi yaptım, ama adam bana takmış gibi."

"Illian'ı terk edip başka bir yerde baştan başlayabilirsin."

"Hayır!" Sammael daha önce asla Lews Therin'den kaçmamıştı ve bu köylü hödükten kaçmaya niyeti yoktu. Yüce Efendi öyle birini Seçilmişlerin tepesine getirmeyi düşünüyor olamazdı. Sammael'in tepesine! "Yüce Efendi'nin bütün emirlerini söyledin mi bana?"

"Söylediklerimi tekrarlamaktan hoşlanmam, Sammael." Kadının sesinde bir parça çileden çıkmışlık, gözlerinde öfke vardı. "İlk seferinde inanmadıysan, şimdi de inanmazsın."

Sammael kadına bir an daha baktı, sonra sertçe başını salladı. Büyük ihtimalle bu konuda doğruyu söylemişti; Yüce Efendi ile ilişkili bir yalan, ölümcül bir güçle geri tepebilirdi. "Anlatacak, Semirhage'in gelip gelmediği dışında bir şeyin olana kadar bir daha görüşmemiz gerektiğini

düşünmüyorum.” Adamın arpçılara bakarak kısaca kaşlarını çatması, onu yanlış yönlendirdiği konusunda Graendal’ı ikna etmeye yetmeliydi; Sammael yüzüne onaylamaz bir ifade oturtarak havuzlarda oynaşan insanları, akrobatları ve diğerlerini süzdü, ki önceki ifadesi fazla açık gelmesin. “Bir sonraki sefere sen Illian’a gelirsin.”

Kadın fark etmezmiş gibi omuzlarını silkti, ama dudakları hafifçe oynadı ve Sammael’in *saidin*’le keskinleşmiş kulakları havadan şunları yakaladı, “Hâlâ orada olursan.”

Sammael buz gibi bir tavırla Illian’a bir kapıyol açtı. Kaslı genç adam yeterince hızlı çekilemedi; adam, tepsisi ve kristal sürahisi ile birlikte tam oradan ikiye bölünürken çığlık atmaya bile zaman bulamadı. Kapının kenarının yanında ustura kör kalırdı. Graendal gözdelerinden birini kaybettiğini görünce aksi aksi dudaklarını büzdü.

“Hayatta kalmamıza yardım etmek istiyorsan,” dedi Sammael ona, “Demandred ile diğerlerinin Yüce Efendi’nin talimatlarını nasıl uygulamayı düşündüklerini öğrenirsin.” Bakışlarını kadının yüzünden ayırmadan kapıyoldan geçti.

Graendal kapı Sammael’in arkasından kapanana kadar sıkkın ifadesini korudu, sonra tırnaklarını mermer korkuluğa vurmaya başladı. Altın saçlı Sammael, gözdeleri arasında yer alacak kadar yakışıklı olabilirdi. Semirhage’in yüzündeki yanık yarığı yok etmesine izin verirse. Eskiden basit bir mesele olan böyle bir işi yapacak yeteneğe sahip bir Semirhage kalmıştı. Boş bir düşünce idi. Asıl soru, bir karşılığı olup olmayacağı idi.

Shaofan ile Chiape, karmaşık ahenkler ve garip uyumsuzluklarla dolu tuhaf, atonal müziklerini, güzel bir şekilde çalmaya devam ediyorlardı. Onu memnun ediyor olma ihtimali karşısında yüzleri coşkuyla parlıyordu. Graendal başını salladı. İkilinin sevinçleri hissedilebilecek kadar büyüktü. Kendi hallerine bırakılsalar olacaklarından çok daha mutluydular şimdi. Onları elde etmek için bunca çaba. Hem de yalnızca Sammael ile birkaç dakika geçirmek için. Elbette, Graendal daha az zahmete katlanabilirdi –o ülkeden herhangi biri işe yarardı– ama anlık bir şaşırtmaca hazırlarken bile kendine has standartları vardı. Uzun zaman önce her tür zevki yaşamayı, Yüce Efendi’nin gözlerindeki yerini tehdit etmediği sürece kendine hiçbir şeyi reddetmemeyi seçmişti.

Bakışları halısını lekeleyen cesede gitti ve burnu sinirle seğirdi. Halı kurtarılabilirdi ama kanı kendisinin çıkarması gerekecekti. Hemen emirler

verdi ve Osana koşa koşa gelip halının kaldırılması işini idare etmeye başladı. Ve Rashan'ın cesedi götürüldü.

Sammael saydam bir aptaldı. Hayır, aptal değildi. Doğrudan savaşacak, açık açık görebildiği bir şey bulduğunda yeterince ölümcül oluyordu, ama iş ince oyunlara gelince körden beterdi. Büyük olasılıkla şaşırtmacasının Graendal ve diğerlerinin neyin peşinde olduğunu maskelemek için düşünülmüş bir oyun olduğunu düşünmüştü. Aklına hiç gelmeyecek tek şey, Graendal'ın onun aklının nasıl işlediğini, düşüncelerinin nasıl aktığını bildiği idi. Kadın onunkinden çok daha girift zihinleri incelemek için dört yüz senesini harcamıştı. Saydamdı Sammael. Saklamak için ne kadar uğraşırsa uğraşsın, çılgına dönmüştü. Kendi yarattığı bir kutuda kısılı kalmıştı, terk etmektense ölümüne savunacağı bir kutu, muhtemelen içinde öleceği bir kutu.

Graendal şarabını yudumladı ve alnı hafifçe kırıştı. Muhtemelen Sammael'den istediğini elde etmişti, ama aslında dört beş ziyaret gerekeceğini sanmıştı. Onu Illian'da ziyaret etmek için bir sebep bulmak zorundaydı; arzulanan yola koyulduğu görüldükten sonra hastayı gözlemek en iyisiydi.

Oğlan basit bir çiftçi çocuk da olsa, bizzat Lews Therin'in geri dönmüş hali de –bu konuda henüz kararını verememişti– fazla tehlikeli olduğunu göstermişti. Graendal Karanlığın Yüce Efendisi'ne hizmet ediyordu, ama Yüce Efendi için bile olsa, ölmeye niyeti yoktu. O sonsuza dek yaşayacaktı. Elbette, insan ölmek için bir sonsuzluk, sonra o uzun ölümün daha küçük acısını dileyerek bir sonsuzluk daha harcamak istemiyorsa, Yüce Efendi'nin en ufak dileğine bile karşı çıkmazdı. Yine de, Rand al'Thor ortadan kaldırılmalıydı, ama suç Sammael'in üzerine kalacaktı. Tıpkı avın üzerine salınan bir *dornat* gibi Rand al'Thor'un üzerine salındığını fark ederse, Graendal çok şaşırırdı. Hayır, ince oyunları fark edecek adam değildi.

Ama aptal olmaktan çok uzaktı. Bağlama meselesini nereden öğrendiğini keşfetmek ilginç olacaktı. Mesaana öfkesini orada bulunmayan Semirhage'ten çıkarırken dili sürçmeseydi, kendisi de asla öğrenemezdi; kadının öfkesi öyle güçlüydü ki, ne kadar şey açıkladığını fark etmemişti bile. Mesaana Beyaz Kule'de kaç zamandır tıkılı kalmıştı? Tıkılı kalmış olduğu gerçeği bile tek başına bir sürü ilgi çekici olasılık akla getiriyordu. Demandred ile Semirhage'in nereye yerleştiklerini keşfetmenin bir yolu olsa, neye niyetlendiklerini çıkarmanın bir yolu olabilirdi. Bunu söyleyecek kadar güvenmemişlerdi Graendal'a. Ah, hayır. O üçü Güç Savaşı'nın

öncesinden beri birlikte çalışıyorlardı. En azından yüzeyde. Graendal, tüm diğer Seçilmişler gibi, birbirlerine karşı şevkle entrika çevirdiklerinden emindi, ama Mesaana Semirhage'in altını oyuyor da olsa, Semirhage de Demandred'inkini, aralarında bir keski sokulacak kadar çatlak bulamamıştı.

Çizme sesleri birilerinin geldiğini haber verdi, ama halıyı kaldıracak, Rashan'ı götürecek adamlar değildi. Ebram biçimli, uzun boylu genç bir Domanlıydı. Parlak kırmızı pantolon ve dökümlü, beyaz bir gömlek giymişti; basit bir tüccar oğlu olmasaydı, Graendal'ın gözdelerinin arasında yer alabilirdi. Diz çökerken adam kara, parlak gözlerini kadına dikti. "Lord Ituralde geldi, Büyük Hanım."

Graendal kadehini, başta fildişi kakmalı gibi görünen bir masanın üzerine bıraktı. "O zaman Leydi Basene ile görüşecek."

Ebram rahatça doğruldu ve kolunu artık gördüğü kırılgan Domanlı kadına uzattı. Yanılsama örgüsünün arkasında kimin olduğunu biliyordu, ama buna rağmen yüzündeki saygı biraz soldu; Graendal adamın tapındığı kişinin Basene değil Graendal olduğunu biliyordu. O anda umurunda değildi. En azından Sammael Rand al'Thor'un üzerine bırakılmış, hatta belki harekete geçmişti. Demandred, Semirhage ve Mesaana'ya gelince... Shayol Ghul'e gittiğini, ateş gölüne indiğini yalnızca kendisi biliyordu. Yüce Efendi'nin onu Nae'blis ilan etmeye söz vermiş sayılacağını yalnızca o biliyordu; al'Thor yoldan çekilince yerine gelecek bir vaat. Yüce Efendi'nin en itaatkâr hizmetkârlarından olacaktı Graendal. Ekeceği kaosun hasadı Demandred'in ciğerlerini patlatacaktı.

Semirhage demir destekli kapıyı arkasında kapanmaya bıraktı. Yüce Efendi bilir nereden bulunmuş bir parlayan küre kesik kesik ışıldıyordu, ama yine de bu zamanda kabullenmek zorunda kaldıkları mumlardan ve yağ lambalarından daha iyi ışık veriyordu. Işık dışında, mekân bir zindanın gözdağı veren görünüşüne sahipti, kaba taş duvarları, çıplak bir zemini, bir köşede küçük, kaba bir masası vardı. Semirhage'in fikri değildi; kendisi olsa her şeyi lekesiz beyaz, parlak *cueran*'dan, zarif ve steril yapardı. Bu mekân, ihtiyaç duyulacağını bilmeden önce hazırlanmıştı. Odanın ortasında sarı saçlı, ipekler içinde bir kadın, kolları ve bacakları açık, boşlukta asılı duruyor, meydan okurcasına ona bakıyordu. Bir Aes Sedai. Semirhage Aes Sedailerden nefret ederdi.

"Sen kimsin?" diye sordu hasta. "Bir Karanlıkdostu mu? Bir Kara Aes Sedai mi?"

Semirhage gürültüyü görmezden gelerek çabucak kadın ile *saidar* arasındaki tamponu kontrol etti. Tampon kalkarsa, sorun yaşamadan sefil kadını maskeleyebilirdi –düğümlediği tampona göz kulak olma ihtiyacı hissetmemesi, kadının ne kadar zayıf olduğunu gösteriyordu– ama dikkatli olmak onun doğasında vardı, her adımı sırası geldiğinde atardı. Şimdi, kadının giysileri. Giyinmiş biri kendini çıplak birinden daha güvende hissederdi. İncelikle Ateş ve Rüzgâr ördü, elbiseyi, iç etekliği kesti ve her biri hastanın ayakkabılarına kadar düştü. Her şeyi kadının önüne bir bohça gibi yığdı, bu sefer Ateş ve Toprak yönlendirdi ve taş zemine ince bir toz yağdı.

Kadının mavi gözleri irileşti. Semirhage, takip edebilmiş olsa bile kadının bunları tekrarlayabileceğinden kuşkuluydu.

“Sen kimsin?” Bu sefer soruda farklı bir tını vardı. Belki korku. Erken başlaması her zaman iyi olurdu.

Semirhage kadının beyninde, bedensel acı alan merkezleri buldu ve aynı titizlikle, Ruh ve Ateş kullanarak uyarmaya başladı. Başlangıçta birazcık ve ağır ağır arttırdı. Aynı anda çok fazla kullanmak birkaç saniye içinde öldürebilirdi, ama küçük artışlarla yapılırsa sistemin neler kaldırabileceği olağanüstüydü. Bu kadar yakından da olsa, göremediğiniz bir şey üzerinde çalışmak zor işti, ama Semirhage insan bedeni hakkında, gelmiş geçmiş herkesten daha bilgiliydi.

Kolları ve bacakları açık halde asılı duran hasta, acıyı silkeleyip atabilirmiş gibi başını iki yana salladı, sonra yapamadığını anladı ve bakışlarını Semirhage’e dikti. Semirhage izlemekle yetindi ve ağı korudu. Bu iş aceleye gelecek olsa da, birazcık sabretmeye zamanı vardı.

Kendine Aes Sedai diyenlerden ne kadar da nefret ediyordu. Kendisi de onlardan biriydi, gerçek bir Aes Sedai, önünde asılı duran ahmak gibi cahil aptallardan biri değil. O ünlü, tanınan biriydi, yaraları onarma, artık hiçbir şeyin yapılamayacağının söylendiği vakalarda insanları ölümün eşiğinden döndürme yeteneği yüzünden dünyanın her köşesinden çağrılırdı. Ve Hizmetkârlar Salonu’ndan bir delegasyon ona, aslında bir seçim olmayan bir seçim sunuştu: Bir daha zevk aldığı şeyleri yapmama dayatması ve bu dayatma ile birlikte hayatın sonunun yaklaştığını görme yeteneği; aksi halde koparılma ve Aes Sedailikten atılma. Onun dayatmayı kabul edeceğini düşünmüşlerdi; mantıklı, uygun şey buydu ve onlar mantıklı, uygun davranan insanlardı. Onun kaçacağını asla düşünmemişlerdi. Shayol Ghul’e giden ilk insanlardan biri olmuştu Semirhage.

Hastanın solgun yüzünde büyük ter damlacıkları oluştu. Çenesi kasıldı, nefes alırken burun delikleri açıldı. Zaman zaman küçük bir homurtu çıkarıyordu. Sabır. Yakında.

Kıskançlık yüzündendi, onun yapabildiklerini yapamayanların kıskançlığı. Ölümden döndürdüğü herhangi biri, bedel olarak verdiği azıcık fazla acı yerine ölmeyi tercih edeceğini söylemiş miydi? Ya diğerleri? Acı çekmeyi hak edenler her zaman vardı. Onlara hak ettikleri şeyi vermekten zevk almasının ne önemi vardı? Salon ve kanunlar, haklar hakkındaki ikiyüzlüce sızlanmaları. Semirhage, nasıl istiyorsa öyle yapma hakkını kazanmıştı. Dünya için, çığlıkları ile onu eğlendiren tüm o diğerlerinin toplamından daha değerli biriydi. Ve Salon kıskançlık ve garez içinde, *onu* indirmişti!

Eh, aralarından bazıları savaş sırasında ellerine düşmüştü. Zaman bulursa en güçlü erkeği, en gururlu kadını kırabilir, tam da istediği gibi şekillendirebilirdi. Süreç tepinin gerektirdiğinden daha uzun sürebilirdi, ama kesinlikle daha zevkliydi ve Semirhage yaptıklarını Graendal’ın bile bozabileceğini sanmıyordu. Tepi bozulabilirdi. Ama onun hastaları... Dizleri üzerinde, ruhlarını Gölge’ye vermek için yalvarmışlardı ve ölene dek itaatkârca hizmet etmişlerdi. Her seferinde Demandred ne harika bir darbe olduğunu söyler dururdu; Salon’dan bir başka Konsey Üyesi herkesin önünde Yüce Efendi’ye sadakatini ilan etmişti, ama Semirhage için en iyi kısmı, seneler sonra bile, onu her gördüklerinde yüzlerinin nasıl solduğu, onları ne hale getirmişse ona sadık oldukları konusunda onu nasıl telaşla temin ettikleri idi.

Havada asılan kadın ilk kez hıçkırdı, ama hıçkırığını hemen bastırdı. Semirhage tepki vermeden bekledi. Acele etmesi gerekiyor olabilirdi, ama çok fazla telaş her şeyi mahvederdi. Başka hıçkırıklar, hastanın bastırma çabalarını aşarak patladı, gittikçe yükseldi, yükseldi ve sonunda bir ulumaya dönüştü. Semirhage bekledi. Kadın yağlı bir terle parlıyordu; başını bir yandan ötekine çeviriyor, saçları savruluyordu. Kadın görünmez bağlarının içinde çaresizce irkiliyor, seğiriyordu. Ciğerlerini patlatırcasına attığı, kulak yırtan çığlıkları nefesi tükenene kadar sürüyor, sonra ciğerlerini yeniden doldurur doldurmaz tekrar başlıyordu. O yerinden uğramış gibi görünen mavi gözler hiçbir şey görmüyordu; donuklaşıyor gibiydiler. İşte şimdi başlıyordu.

Semirhage aniden *saidar* akışlarını kesti, ama çığlıkların dinmesi için dakikalar geçmesi gerekti. Kadın nefes nefeseydi şimdi. “Adın nedir?” diye

sordu nazikçe. Kadının yanıt vereceği bir soru olduğu sürece ne sorduğunun önemi yoktu. “Bana hâlâ meydan mı okuyorsun?” da olabilirdi –genellikle bu soruyu sormak, sonra artık meydan okumadıklarını kanıtlamak için yakarmalarını izlemek hoş oluyordu– ama bu sefer her sorunun ağırlığı olmalıydı.

Asılı kadının bedeninden istemsiz ürpertiler geçti. Semirhage’e ihtiyatla, kısık gözlerle bakarak dudaklarını yaladı, öksürdü ve sonunda boğuk bir sesle mırıldandı, “Cabriana Mecandes.”

Semirhage gülümsedi. “Bana gerçeği söylemen güzel.” Beyinde acı merkezleri vardı, bir de zevk merkezleri vardı. Kadına yaklaşarak zevk merkezlerinden birini, yalnızca birkaç dakikalığına, ama şiddetle uyardı. Cabriana’nın gözleri faltaşı gibi açıldı; inledi ve sarsıldı. Semirhage kol yeninden bir mendil çıkararak kadının şaşkınlık dolu yüzüne kaldırdı ve terlerini sildi. “Bunun senin için çok zor olduğunu biliyorum, Cabriana,” dedi sıcak bir tavırla. “Daha da zorlaştırmamalısın.” Yumuşak bir dokunuşla kadının ıslak saçlarını yüzünden arkaya sıvazladı. “İçecek bir şey ister misin?” Yanıt beklemeden yönlendirdi; köşedeki küçük masada duran ezik, metal matara süzülerek eline geldi. Aes Sedai bakışlarını Semirhage’ten ayırmadı, ama açgözlülükle içti. Birkaç yudumdan sonra Semirhage matarayı çekti ve masaya gönderdi. “Evet, bu daha iyi, değil mi? Unutma, işi kendin için daha zorlaştırma.” O sırtını dönerken kadın hırıltılı bir sesle yeniden konuştu.

“Annenin sütüne tükürürüm, Karanlıkdostu! Beni duyuyor musun? Ben...”

Semirhage dinlemeyi bıraktı. Başka zaman olsa, hastanın iradesinin daha yıkılmadığını görmekten zevk alırdı. En büyük heyecan, meydan okumayı, vakarı azar azar yok etmekten, hastanın sonunda sonunun geldiğini fark edip, boşu boşuna her ne kalmışsa ona tutunmaya çalışmasını izlemekten gelirdi. Şimdi bunun için zamanı yoktu. Dikkatle, acı ağını bir kez daha Cabriana’nın beynindeki merkezlere yerleştirdi ve düğümledi. Normalde bu işi kişisel olarak idare etmekten hoşlanırdı, ama acele etmesi gerekiyordu. Ağı tetikleyerek yönlendirdi, ışıkları söndürdü, odadan çıktı ve kapıyı arkasından kapattı. Karanlık da kendi rolünü oynayacaktı. Karanlıkta, acıyla tek başına.

Semirhage elinde olmadan kızgın bir ses çıkardı. Bu işte hiç incelik yoktu. Acele etmekten hoşlanmıyordu. Hastasını bırakmak zorunda kalmaktan da; kız inatçı ve dikbaşlıydı, koşullar zorluydu.

Koridordaki kasvet odadakine denkti, taşların içinden geçen geniş, gölgelik bir tünel. Bu loşlukta, keşfetmeyi hiç istemediği yan geçitler vardı. Görünürde yalnızca iki kapı daha vardı ve biri şimdiki dairesine açılıyordu. Burada kalmak zorunda kaldığında kullandığı yeterince rahat odalardı, ama o tarafa yönelmedi. O kapının önünde Shaidar Haran duruyordu, siyahlara bürünmüş, duman gibi loşlukta kıvranan bir şekil. Öyle kıpırtısızdı ki, ezilen kemik gıcırtıları ile konuştuğu zaman şok olacaktı neredeyse.

“Ne öğrendin?”

Shayol Ghul’e çağrılıp Yüce Efendi tarafından uyarılmıştı Semirhage. *SHAIDAR HARAN’A İTAAT ETTİĞİNDE BANA İTAAT ETMİŞSİNDİR. SHAIDAR HARAN’A İTAATSİZLİK ETTİĞİNDE...* Uyarılmış olmak ne kadar canını sıkarsa sıksın, daha fazlasına gerek yoktu. “Adını. Cabriana Mecandes. Bu kadar kısa zamanda daha fazlasını öğrenemezdim.”

Yarı-insan koridorda göz yakıcı bir şekilde hareket etti, abanoz rengi pelerini hareket ettiğini inkâr ediyordu. Bir an on adım ötede bir heykel gibiydi, bir sonrakinde tepesine öyle dikilmişti ki, Semirhage’in gerilemek ya da o ölü beyazı, gözsüz yüze bakmak için başını kaldırmak dışında seçeneği kalmamıştı. Gerilemek söz konusu değildi. “Onu tamamen bitireceksin, Semirhage. Sıkıp suyunu çıkaracaksın. Hem de hemen. Ve öğrendiğin her kırıntıyı anlatacaksın bana.”

“Yüce Efendi’ye bunu yapacağıma dair söz verdim,” dedi yaratığa soğuk soğuk.

Kansız dudaklar bir gülümseme ile kıvrıldı. Tek yanıtı bu oldu Yarı-insan’ın. Hızla döndü ve gölgeler arasında yürüdü –ve aniden ortadan kayboldu.

Semirhage Myrddraallerin bunu nasıl yaptığını bilmeyi diledi. Güç’le bir ilgisi yoktu, ama gölgenin kıyılarında, ışığın karanlığa dönüştüğü yerde, bir Myrddraal aniden başka bir yere, çok uzaklardaki bir başka gölgeye gidebilirdi. Uzun zaman önce Aginor bu yaratıkların yüzlercesini sınayarak bu işi nasıl yaptıklarını öğrenmeye çalışmıştı. Boşa çaba harcamıştı. Myrddraallerin kendileri de bilmiyordu; Semirhage kanıtlamıştı bunu.

Aniden ellerini midesine bastırdığını fark etti. Midesi bir buz topuna dönüşmüş gibiydi. Kıyamet Çukuru’nda Yüce Efendi ile karşı karşıya geldiği zamanlar dışında korku hissetmeyeli seneler olmuştu. Diğer zindanın kapısına döner dönmez donuk kütle erimeye başladı. Daha sonra ne hissettiğini tarafsız bir şekilde inceleyecekti; Shaidar Haran gördüğü diğer Myrddraallerden farklı olabilirdi, ama yine de bir Myrddraal’di işte.

İkinci hastası da birincisi gibi boşlukta asılı duruyordu. İri yarı, kare yüzlü bir adamdı. Ormanda gözden kaybolmaya uygun yeşil ceket ve pantolon giymişti. Buradaki parlayan kürelerin yarısı sönmeye yüz tutmuş, titriyordu –bunca zaman yanmaları mucizeydi– ama Cabriana'nın Muhafızı önemsizdi aslında. Asıl ihtiyaç duyulan Aes Sedai'nin zihnindeydi, ama görünüşe göre Myrddraal'e Aes Sedai'yi yakalaması söylenmişti ve bir sebepten, Yarı-insanlar için Aes Sedailer ve Muhafızlar ayrılmaz varlıklardı. Ama böylesi daha iyiydi. Daha önce, bu efsanevi savaşçılardan birini kırma fırsatı geçmemişti eline.

Adamın giysilerini ve çizmelerini çıkartır, Cabriana'nınkileri yok ettiği gibi yok ederken, adamın kara gözleri kadının kafasında delikler açmaya çalışıyor gibiydi. Sert kaslardan ve yara izlerinden oluşmuş kıllı, iri bir kütleydi. Adam irkilmedi. Hiçbir şey söylemedi. Onun meydan okuması kadınınkinden farklıydı. Kadınınki cesurdu, insanın üzerine üzerine gelen bir tavrı vardı, ama adam yalnızca yıkılmayı reddediyordu. Hanımını kırmaktan daha zor olabilirdi. Normalde çok daha ilginç olurdu.

Semirhage durup adamı inceledi. Bir şey vardı. Gözler ve ağız çevresinde bir gerilim. Sanki acıyla savaşmış gibi. Elbette. Aes Sedai ile Muhafızı arasındaki şu tuhaf bağ. Bu ilkellerin, Seçilmişlerin hiçbirinin anlamadığı bir şey bulması tuhaftı, ama öyleydi işte. Bildiği pek az şeye dayanarak, bu adam muhtemelen diğer hastanın hissettiği her şeyin en az bir kısmını hissetmişti. Başka zaman olsa, ilgi çekici olasılıklar akla getirirdi bu. Şimdi yalnızca adamın neyle karşı karşıya olduğunu bildiği anlamına geliyordu.

"Sahibin sana pek iyi bakmıyor," dedi. "Vahşinin teki olmasaydı, onca yara iziyle kaplaman gerekmezdi." Adamın yüzündeki ifade yalnızca biraz değişti. Yüzüne bir horgörü izi gelmişti. "Peki."

Bu sefer ağını zevk merkezlerine oturttu ve yavaş yavaş uyarıyı arttırmaya başladı. Adam zekiydi. Kaşlarını çattı, başını iki yana salladı, sonra gözlerini kısıp, kara buzdan kıymıklarmış gibi kadına dikti. Bu gittikçe artan mutluluğu hissetmemesi gerektiğini biliyordu ve kadının ağını göremese de, onun işi olması gerektiğini biliyor, bu yüzden onunla savaşmaya çalışıyordu. Semirhage gülümseyecekti neredeyse. Adam kuşkusuz zevkle savaşmayı acıyla savaşmaktan daha kolay sanıyordu. Nadir durumlarda, hastalarını kırmak için bundan fazlası gerekmemişti. Bu yöntem Semirhage'e pek az zevk veriyordu ve hastaları daha sonra tutarlı bir şekilde düşünemiyor, yalnızca kafalarında çiçeklenen esriklikten daha

fazlasını istiyorlardı, ama hızlı bir yöntemdi ve hastaları daha fazlası için her şeyi yapardı. Diğer hasta üzerinde kullanmamasının sebebi tutarsızlık yaratması idi; o kadından yanıtlar alması gerekiyordu. Bu adam farkı yakında öğrenecekti.

Fark. Düşünceler içinde, parmağını dudaklarına koydu. Shaidar Haran neden diğer Myrddraallerden farklıydı? Tam da her şey yolunda giderken bir tuhaflık keşfetmekten hoşlanmazdı Semirhage ve zaman zaman da olsa, Seçilmişlerin önüne konmuş bir Myrddraal tuhaflıktan da fazlasıydı. Al'Thor kördü, tüm dikkati Sammael üzerindeydi ve Graendal Sammael'in gururu ile her şeyi mahvetmemesini sağlayacak kadar bilgilenmesini sağlıyordu. Elbette, Graendal ve Sammael, birlikte ya da ayrı ayrı, avantaj kazanmak için entrika çeviriyorlardı. Sammael eğik dümen kanatları ile hararetli bir *so-far*'dı ve Graendal'ın ne yapacağını önceden bilmek de aynı ölçüde zordu. Gücün Yüce Efendi'den geldiğini, onun kendi sebeplerine göre, dilediği gibi güç dağıttığını asla öğrenememişlerdi. Kendi kaprislerine göre; kafasının içinde, güvenli bir biçimde düşünebilirdi bunu.

Seçilmişlerin kaybolması daha da rahatsız ediciydi. Demandred ölmüş olmaları gerektiği konusunda ısrarlıydı, ama Semirhage ve Mesaana o kadar emin değildi. Lanfear. Adalet diye bir şey varsa, zaman içinde Lanfear'ı eline geçirirdi. Kadın hep en beklenmedik yerde ortaya çıkıyor, burnunu herkesin işine sokmaya hakkı varmış gibi davranıyor, müdahalesi yıkım getirdiğinde hep güvenli bir yere kaçıyordu. Gözlerden uzaklarda saklanıyordu, ama asla unutulmasına yetecek kadar kalmıyor, bir Seçilmiş olduğunu diğerlerine hep hatırlatıyordu. Asmodean. Hain ve bu yüzden ölmeye mahkûm, ama adam gerçekten kaybolmuştu ve Shaidar Haran'ın varlığı ve Semirhage'in aldığı emirler, Yüce Efendi'nin, kendi hedeflerine ulaşmak için kendine has bir tarzda çalıştığını hatırlatmaya yetiyordu.

Seçilmişler oyun tahtasındaki taşlardan başka bir şey değildi; Konsey Üyesi ya da Kule, ama yine de oyun taşlarıydı. Yüce Efendi Semirhage'i buraya gizlice getirmişse, Moghedien, Lanfear, hatta Asmodean'ı da başka yerlere gönderiyor olamaz mıydı? Shaidar Haran, Graendal ya da Sammael'e de gizli emirler taşıyor olamaz mıydı? Ya da Demandred ya da Mesaana'ya? Huzursuz ittifakları –eğer böyle kuvvetli bir isimle anılabilirse– çok uzun sürmüştü, ama Yüce Efendi'den gizli emirler alıyorlarsa hiçbiri söylemezdi ona, kendisi de onu buraya getiren emirleri ya da Sammael'in gönderdiği Myrddraal ve Trolloclarla savaşmak üzere kendi Myrddraal ve Trolloclarını göndermesini onlara asla anlatmazdı.

Yüce Efendi al’Thor’u Nae’blis yapmayı düşünüyorsa, Semirhage adamın önünde diz çökecekti –ve ellerine düşmesini sağlayacak bir hata yapmasını bekleyecekti. Ölümsüzlük, bekleyecek sonsuz zamana sahip olmak demekti. Bu arada onu eğlendirecek başka hastalar olacaktı. Onu asıl rahatsız eden Shaidar Haran idi. Semirhage için ancak ortalama bir *tcheran* oyuncusu denebilirdi, ama Shaidar Haran oyun tahtasında yeni bir taştı, gücü ve amacı bilinmeyen bir taş. Ve rakibinizin Yüksek Konsey Üyesi’ni ele geçirmenin, sizin tarafınıza geçmesini sağlamanın bir cüretkâr yolu, sahte bir saldırıda kulelerinizi feda etmeniz idi. Gerekirse diz çökecekti Semirhage. Ne kadar diz çökmesi gerekirse. Ama feda edilmeyecekti.

Ağdan gelen tuhaf bir his düşüncelerden sıyrılmasına sebep oldu. Hastasına baktı ve kızgınlık içinde cıkladı. Adamın başı bir yana eğilmiş, çenesi kanla kaplanmıştı. Dilini çiğnemişti adam. Gözleri sabitleşmiş, hatta donuklaşmaya başlamıştı. Dikkatsizlik. Uyarının hızla, fazla büyümesine izin vermişti. Yüzüne hiç yansımayan bir sinirle yönlendirmeyi bıraktı. Bir cesedin beynini uyarmaya çalışmanın bir anlamı yoktu.

Aniden aklına bir fikir geldi. Muhafız Aes Sedai’nin hissettiğini hissedebiliyorsa, tersi de doğru muydu acaba? Adamın bedenindeki yara izlerine bakarken, imkânsız olduğundan emin hissediyordu; *bunu* hissetmek anlamına geliyorsa, bu ahmaklar bile bağın niteliğini değiştirirdi. Yine de, cesedi bıraktı ve telaşla koridorun diğer yanına seğirtti.

Karanlığa bakan demir destekli kapıyı açmadan duyduğu çığlıklarla rahat bir nefes aldı. Kadının bildiklerini öğrenmeden onu öldürmek, muhtemelen bir başka Aes Sedai bulunana kadar burada kalmak anlamına gelecekti. En azından.

Boğaz paralayan çığlıklar arasında zar zor anlaşılan sözcükler vardı, hastanın ruhundan gelir gibi görünen sözcükler. “Lütfeeeeeen! Ah, Işık, LÜÜÜTFEEEEEN!”

Semirhage hafifçe gülümsedi. Bu işte biraz eğlence vardı aslında.

7
Düşünce Meselesi

Şiltenin üzerine oturmuş olan Elayne sol eli ile saçlarını yüz kez fırçaladı, sonra saç fırçasını küçük, deri yolculuk çantasına kaldırdı ve dar yatağın altına itti. Yönlendirerek, *ter'angreal* yaparak geçirilmiş bir günden sonra gözlerinin arkasına donuk bir ağrı oturmuştu. Aslında, *ter'angreal* yapmaya *çalıştığı* söylenebilirdi. Sallantılı taburenin tepesine tünemiş olan Nynaeve beline kadar gelen saçlarını fırçalamayı çoktan bitirmiş, yatmadan önce gevşekçe örmekle meşguldü. Yüzü terle parlıyordu.

Tek pencere açık olmasına rağmen küçük odada boğucu bir hava vardı. Ay, yıldızlarla dolu siyah bir gökyüzünde şişman şişman asılı duruyordu. Küçük mum titrek bir ışık veriyordu. Salidar'da mum ve lamba yağı kıttı; kalem kâğıtla yapılacak işleri olmadığı sürece kimse bundan daha fazla aydınlık elde edemiyordu. Oda gerçekten sıkışıktı, iki kısa yatağın çevresinde yürüyecek pek az boşluk kalmıştı. Eşyalarının çoğunu pirinç destekli sandıklara kaldırmışlardı. Kabuledilmiş elbiseleri ve bugünlerde hiç ihtiyaç duymadıkları pelerinler duvarlardaki çengellere asılmıştı. Duvarların çılgın sarı boyasında açılmış çentikli deliklerden alttaki latalar görünüyordu. Yatakların arasında yamuk, küçük bir masa duruyordu ve bir köşedeki sallantılı lavabo sehpasının üzerinde, boyası epey çentilmiş beyaz bir sürahi ile lavabo bekliyordu. Sık sık başları okşanan Kabuledilmişler bile şımartılmıyordu.

Masanın üzerinde, iki kahverengi çömlek kap arasında duran ağzı kırık, sarı vazonun içinde, bir demet mavi ve beyaz yabançiçeği –havaya aldanıp geç açmışlardı ve pek de iyi açamamışlardı– boyunlarını bükmüş, duruyorlardı. Odadaki tek diğer renk lekesi, hasır kafes içinde, yeşil çizgili bir ötücü serçe idi. Elayne kuşun kırık kanadını tedavi ediyordu. Şifa

konusundaki küçük yeteneğini bir başka kuş üzerinde denemişti, ama en azından serçeler şoktan sonra hayatta kalmayacak kadar küçüktüler.

Şikâyet yok, dedi kendi kendine kararlılıkla. Aes Sedailer onlardan birazcık daha iyi yaşıyorlardı yalnızca, çömezler ve hizmetkârlar ise birazcık daha kötü ve Gareth Bryne'ın askerleri genellikle yerde uyuyordu. *Değiştiremediğin şeye tahammül edeceksin.* Lini hep böyle derdi. Eh, Salidar'da pek az konfor vardı, lüks ise hiç yoktu. Serinlik de yoktu.

İç etekliğinin yakasını açarak önüne üfledi. "Onlardan önce orada olmak istiyoruz, Nynaeve. Beklemek zorunda kalırlarsa nasıl söyleniyorlar biliyorsun."

Tek bir nefes esinti yoktu ve kuru hava her gözenekten ter çıkarıyor gibiydi. Hava durumu hakkında yapılabilecek bir şey olmalıydı. Elbette, varsa, Deniz Halkı Rüzgârbulanları muhtemelen çoktan yapmış olurdu, ama Elayne yine de bir şeyler bulabileceğini düşünüyordu. Aes Sedailer *ter'angreal*'ler dışında bir şeyle ilgilenmesine izin verirlerse. Bir Kabuledilmiş olarak, sözde dilediği alanda çalışabilirdi, ama... *Aynı anda yemek yiyip, bir yandan da nasıl* ter'angreal *yapılacağını gösterebileceğimi düşünseler, kendime ayıracak tek dakikam bile kalmaz.* En azından yarın ara verebilecekti.

Nynaeve kaşlarını çatarak ve bileğindeki *a'dam* bileziği ile oynayarak yatağında kıpırdandı. Bilezik tuhaf ve kötü rüyalar verse de, uyurken içlerinden birinin takması konusunda ısrar ediyordu hep. Aslında gerek yoktu; bir çengele asılsa bile Moghedien'i tutabilirdi *a'dam* ve buna ek olarak, kadın Birgitte ile minik bir deliği paylaşıyordu. Birgitte olabilecek en iyi nöbetçi idi ve dahası, Birgitte kaşlarını bile çatacak olsa Moghedien gözyaşlarına boğuluyordu. Moghedien'in yaşamasını en az, ölmesini en çok isteyecek kişi oydu ve Moghedien bunu çok iyi biliyordu.

Bu gece bilezik her zamankinden daha az işe yarayacaktı.

"Nynaeve, *bekliyorlardır.*"

Nynaeve yüksek sesle burnunu çekti –birilerinin emirlerine göre hareket etmekte pek iyi değildi– ama yatakların arasındaki masanın üzerinde duran iki düz, taş yüzükten birini aldı. İkisi de parmağa bol geliyordu; biri mavi kahverengi çizgili ve benekli, diğeri mavi kırmızıydı ve ikisi de, yalnızca bir kenarı olacak şekilde çarpıktı. Nynaeve boyundaki deri sicimi çözdü, mavi kahverengi yüzüğü sicimdeki diğer yüzüğün, ağır altın yüzüğün yanına taktı. Lan'in mühür yüzüğüydü bu. Kalın altın şeride sevecenlikle dokundu, sonra iç etekliğinin içine tıktı.

Elayne kaşlarını çatarak mavi kırmızı yüzüğü aldı.

Yüzükler, şimdi Siuan'da bulunan *ter'angreal* yüzüğün taklitleri idi ve basit görünüşlerine rağmen inanılmaz ölçüde karmaşıktılar. O yüzüklerden biri teninize dokunurken uyursanız, yüzük sizi *Tel'aran'rhiod*'a, gerçek dünyanın yansıması olan Düşler Dünyası'na götürüyordu. Belki de tüm dünyaların yansımasıydı Düşler Dünyası; bazı Aes Sedailer, Desen'in tüm varyasyonlarını barındıran pek çok dünya olduğunu, bütün bu dünyaların daha da büyük bir Desen oluşturduklarını iddia ediyordu. Önemli olan, *Tel'aran'rhiod*'un bu dünyayı yansıtıyor olması ve son derece faydalı özelliklerinin olması idi. Özellikle de Kule oraya nasıl gireceğini henüz keşfetmemiş olduğundan.

Bu yüzükler orijinali kadar iyi işlemiyordu, ama yine de işe yarıyorlardı. Elayne bu konuda gün geçtikçe daha iyi oluyordu; dört kopyalama teşebbüsünden yalnızca bir tanesi başarısızlıkla sonuçlanmıştı. En başta yaptıklarının yanında büyük başarı. Ama başarısız teşebbüslerden biri yalnızca işe yaramamakla ya da iyi işlememekle kalmazsa ne olacaktı? *Ter'angreal* incelerken yalıtılan Aes Sedailer vardı. Tükenmek, deniyordu tesadüfen olanlara, ama yine de aynı ölçüde geri dönüşsüzdü. Nynaeve aynı fikirde değildi, elbette, ama Nynaeve üç gün önce ölmüş birine Şifa vermeden tatmin olmazdı.

Elayne yüzüğü parmaklarında çevirdi. Yüzüğün yaptığı iş kolayca anlaşılabilecek kadar basitti, ama "nasıl" olduğunu hâlâ anlayamamıştı. Anahtar "nasıl" ve "neden" idi. Yüzüklerin şekli kadar renk düzeninin de etkili olduğunu düşünüyordu –çarpık olanlar dışında yüzükler hiçbir şey yapmıyordu ve masmavi yüzük korkunç kâbuslar vermişti– ama orijinal yüzüğün kırmızı, mavi ve kahverengi renklerini nasıl üreteceğinden emin değildi. Ama kopyaların ince yapısı aynıydı, Tek Güç kullanılmadığı zaman fark edilemeyecek kadar ufak parçalarına kadar, düzenleri aynıydı. *Renk* neden önemliydi acaba? O minik yapıların arasında ortak bir özellik var gibiydi; işlemesi için yönlendirme gerektiren *ter'angreal*'ler için öyle bir özellik vardı; yalnızca Güç kullananlar için de geçerli olmalıydı –bunu tesadüfen bulması sayesinde orijinal *ter'angreal*'ler yapmaya teşebbüs edebilmişti– ama bilmediği o kadar çok şey vardı ki, yalnızca tahmin edebildiği onca şey.

"Bütün gece orada oturacak mısın?" diye sordu Nynaeve kuru kuru ve Elayne irkildi. Nynaeve çömlek kaplardan birini masaya koyarak ellerini karnının üzerinde kavuşturdu ve yatağa yerleşti. "Onları bekletmememiz

gerektiğini söyleyen sensin. Kendi adıma, o çenesi düşüklere kuyruğumu çiğnemeleri için bahane vermek istemiyorum."

Elayne telaşla benekli yüzüğü –aslında artık taş değildi, ama başlangıçta öyleydi– kendi boynunda taşıdığı ipe geçirdi. İkinci çömlek kapta Nynaeve'in hazırladığı bir bitki karışımı vardı, acı tadını gidermesi için biraz bal eklenmişti. Elayne yarısını içti. Geçmiş deneyimlerine göre, başı ağrıyor olsa bile uyumasını sağlamaya yeterliydi. Bu gece, vakit öldürmeye cesaret edemeyecekleri o gecelerden biriydi.

Dar yatağa uzanarak mumu söndürmek için yönlendirdi, sonra biraz serinlemek için iç etekliğini salladı. En azından biraz esinti sağlamak için. "Keşke Egwene iyileşse. Sheriam ile diğerlerinin önümüze attıkları bilgi kırıntılarından bıktım. Neler olduğunu bilmek istiyorum!"

Tehlikeli bir noktaya temas ettiğini fark etti. Egwene bir buçuk ay önce Cairhien'de, Moiraine ile Lanfear'ın öldüğü gün yaralanmıştı. Lan'in ortadan kaybolduğu gün.

"Bilgeler durumunun gittikçe iyileştiğini söylüyor," diye mırıldandı Nynaeve karanlığın içinde, uykulu uykulu. Bu sefer aklına Lan gelmemiş gibiydi. "Sheriam ile küçük grubu öyle diyor ve yalan söyleyebilecek bile olsalar, yalan söylemek için sebepleri yok."

"Eh, yarın gece Sheriam'ın omzunun üzerinden bir bakmak isterdim."

"Başlamışken..." Nynaeve susup esnedi. "Başlamışken Salon'un seni Amyrlin seçmesini istesen de olur. İşte bu gerçekleşebilirdi. Birini seçmeyi başardıklarında ikimiz de bu işi yapabilecek kadar yaşlanmış olacağız."

Elayne yanıt vermek için ağzını açtı, ama onun da sözleri esnemeye dönüştü. Nynaeve horlamaya başladı, yüksek sesle değil, ama inatçı bir ısrar ile. Elayne gözlerini kapattı, ama düşünceleri elinde olmadan odaklanmaya çalıştı.

Salon kesinlikle ağır davranıyordu, bazı günler Ajah Temsilcileri bir saatten az toplanıyor, bazen hiç toplanmıyordu. İçlerinden biriyle konuşsanız, hiç aceleleri olmadığını düşünürdünüz, ama elbette altı Ajah'ın Temsilcileri –Salidar'da Kızıl yoktu– değil bir Kabuledilmiş'e, diğer Aes Sedailere bile toplantılarda ne görüştüklerini söylemezlerdi. Acele etmek için kesinlikle sebepleri vardı. Planları gizli kalıyorsa da, toplantıları artık kesinlikle gizli kalmıyordu. Elaida ve Kule sonsuza dek görmezden gelmezdi onları. Bunun ötesinde, hâlâ birkaç kilometre ötede, Amadicia'da Beyazpelerinler vardı ve burada, Altara'da Ejderyeminliler olduğuna dair söylentiler dolaşıyordu. Rand onları kontrol edemezse Ejderyeminlilerin

neler yapabileceğini ancak Işık bilebilirdi. Haberci iyi bir örnekti –daha doğrusu korkunç bir örnek. İsyanlar çıkmış, evler ve çiftlikler yakılmış, Yenidendoğan Ejder'i yeterince hararetle desteklemedikleri için insanlar öldürülmüştü.

Nynaeve'in horlaması bir kumaşın yırtılması gibiydi, ama uzak geliyordu. Elayne'in çeneleri bir başka esneme ile çatırdadı; yan döndü ve ince yastığına sokuldu. Acele etmek için sebep. Sammael Illian'da bekliyordu ve Illian sınırına yalnızca birkaç yüz kilometre vardı, bir Terkedilmiş'e fazla yakın. Işık bilir diğer Terkedilmişler neredeydi ya da ne dolaplar çeviriyordu. Ve Rand; Rand için endişeleniyor olmalıydılar. Rand tehlike değildi, elbette. Asla olamazdı. Ama her şeyin anahtarı oydu; dünya gerçekten de artık onun çevresinde şekilleniyordu. Bir şekilde onunla bağ kurmayı başaracaktı. Min. O ve elçilik heyeti Caemlyn'e giden yolu yarılamış olmalıydı. Onları yavaşlatacak karlar yoktu. Bir ay sonra oraya varırlardı. Min'in Rand'a gitmesi konusunda endişelendiğinden değil. Salon'un aklında ne vardı acaba? Min. Uyku çöktü ve Elayne *Tel'aran'rhiod*'a daldı...

...ve kendini sessiz, geceye bürünmüş Salidar'ın ana sokağında buldu. Ay tepede şişman şişman parlıyordu. Ay ışığının izin vereceğinden daha açık görebiliyordu. Düşler Dünyası'nda hep, her yerden gelen ama hiçbir yerden gelmeyen bir aydınlık hissi vardı, sanki karanlığın kendisi loş bir parıltı olmuş gibi. Ama diğer yandan, düşler hep öyle olurdu zaten ve sıradan bir düş olmasa da, bu da bir düştü.

Buradaki köy gerçek Salidar'ı yansıtıyordu, ama tuhaf bir yansımaydı, gecenin kılacağından daha kıpırtısızdı. Bütün pencereler karanlıktı ve binaların hiçbirinde yaşayan yokmuş gibi, bir boşluk havası asılıydı. Elbette, burada kimse yaşamıyordu. Bir gecekuşunun ince ötüşü bir başkası tarafından yanıtlandı, sonra bir üçüncüsü öttü ve o tuhaf yarı aydınlık içinde bir şey hafif bir hışırtı çıkararak kaçtı, ama ahırlar, köyün dışındaki at bağlama halatları, koyunların ve ineklerin toplandığı açıklıklar boştu. Epey yabani hayvan bulunurdu burada, ama evcil hayvanlar yoktu. Bir bakış ile bir sonraki arasında detaylar değişiyordu; saz damlı binalar aynı kalıyordu, ama bir su fıçısı biraz daha farklı bir yerde olabiliyor, kaybolabiliyor, açık duran bir kapı kapanabiliyordu. Gerçek dünyada bir şey ne kadar gelip geçici ise, konumu ve durumu o kadar değişiyor, yansıması o kadar az katı oluyordu.

Zaman zaman karanlık sokakta bir hareket seziliyor, biri belirip birkaç adım sonra kayboluyor ya da uçuyormuş gibi yerin üzerinde süzülüyordu. Pek çok insan düşlerinde *Tel'aran'rhiod*'a dokunurdu, ama kısaca. Ki iyi bir şeydi bu. Düşler Dünyası'nın bir başka özelliği, orada olanların uyandığınızda da gerçek olmasıydı. Burada ölürseniz, uyanmazdınız. Tuhaf bir yansıma. Yalnızca sıcaklık aynıydı.

Nynaeve orada, Kabuledilmişlerin renkli şeritli beyaz elbisesi içinde, Siuan ile Leane'in yanında sabırsızca duruyordu. Gümüş bilezik de bileğindeydi, ama buradan uyanık dünyaya etkisi olmazdı; Moghedien'i hâlâ tutuyordu, ama bedeninden çıkmış olan Nynaeve bilezik aracılığı ile hiçbir şey hissetmezdi. Leane azametli ve inceydi, ama Elayne'in fikrine göre, ince ipekten yarı şeffaf Doman elbisesi zarafetine zarar veriyordu. Elbisenin rengi değişip duruyordu; burada ne yaptığınızı öğrenene kadar bu tür şeyler olurdu. Siuan daha iyiydi. Üzerinde mavi ipekten sade bir elbise vardı, yakası bir kolyeye takılmış çarpık yüzüğü teşhir edecek kadar açıktı ancak. Diğer yandan, zaman zaman elbise üzerinde dantel kenarlar beliriyor, kolye basit, gümüş bir zincirden altın bir zincire oturtulmuş yakutlar, ateş damlaları ve zümrütlerden oluşan, kolyeyi tamamlayan küpeleri ile, girift bir parçaya dönüşüyor, sonra yine sade zincir oluyordu.

Orijinal yüzük Siuan'ın boynundakiydi; kadın binalar kadar katı görünüyordu. Elayne de kendisine aynı ölçüde katı geliyordu, ama diğerlerinin onu, Nynaeve ve Leane gibi, hafif puslu gördüğünü biliyordu. Ay ışığının içlerinden geçeceğini sanıyordunuz. Kopya yüzük kullanmanın etkisiydi bu. Gerçek Kaynak'ı sezebiliyordu, ama kendisi gibi, *saidar* da belli belirsiz geliyordu; yönlendirmeye çalışırsa, o da zayıf olacaktı. Siuan'ın taktığı yüzükle öyle olmazdı ama insanın, başka birinin bildiği sırları olmasının, o sırların açığa çıkmasını göze alamamasının bedeliydi bu. Siuan orijinal yüzüğe, Elayne'in yaptığı kopyalardan daha fazla güveniyor, bu yüzden onu takıyordu. Zaman zaman Leane de kullanıyordu orijinali. Ama *saidar* kullanabilen Elayne ile Nynaeve idare etmek zorunda kalıyordu.

"Neredeler?" diye sordu Siuan. Yakası alçalıp yükseldi. Elbisesi şimdi yeşildi, kolyesi şişman ay damlaları ile dolmuştu. "Benim işime kürek daldırıp diledikleri gibi çekmek istemeleri yeterince kötü; şimdi bir de bekletiyorlar."

"Onların gelmesi seni neden rahatsız ediyor, anlamıyorum," dedi Leane ona. "Hata yapmalarını izlemekten hoşlanıyorsun. Bildiklerini sandıklarının

yarısını bilmiyorlar.” Bir an elbisesi saydamlığa tehlikeli bir biçimde yaklaştı; boynunda şişman incilerden oluşan bir yakalık belirdi ve kayboldu. Kadın fark etmedi. Burada Siuan’dan da az tecrübeliydi.

“Biraz gerçek uykuya ihtiyacım var,” diye mırıldandı Siuan. “Bryne nefessiz koşturuyor beni. Ama yarım gecemi burada, nasıl yürüneceğini hatırlamaya çalışan kadınların keyfini bekleyerek geçireceğim. O ikisinden bahsetmiyorum bile.” Elayne ile Nynaeve’e kaşlarını çattı, sonra gözlerini gökyüzüne yuvarladı.

Nynaeve örgüsünü sıkı sıkı kavradı, öfkeli mizacının harekete geçtiğinin açık bir işareti. Bu sefer Elayne ona kesinlikle katılıyordu. Bildiklerinden daha fazlasını bildiğini sanan öğrencilere öğretmenlik yapmak zordu, özellikle de paylamak yerine paylanma ihtimali varsa. Elbette, diğerleri Siuan ile Leane’den çok daha kötüydü. Diğerleri neredeydi ki?

Sokak hareketlendi. *Saidar* parıltısına sarınmış altı kadın belirdi ve kaybolmadı. Her zamanki gibi, Sheriam ve konseyin kalanı kendilerini yatak odalarında düşlemiş, sonra yürüyerek gelmişlerdi. Elayne kadınların *Tel’aran’rhiod*’un özelliklerini ne kadar anladıklarından emin değildi. Her durumda, daha iyi bir yol varken bile işleri kendi bildikleri yoldan halletmekte ısrar ederlerdi. Kim bir Aes Sedai’den daha iyi bilebilirdi ki?

Altı Aes Sedai *Tel’aran’rhiod’*da gerçekten acemiydiler ve Elayne her baktığında elbiselerinin değiştiğini görüyordu. İşlemeli, kendi Ajahının renklerinde saçakları ve sırtında beyaz Tar Valon Alevi resmi olan şalı bir tanesi takmış görünürken, sonra dördü birden şala bürünüyor, sonra hepsi şalsız kalıyordu. Bazen tozu uzak tutmak için kullanılan cinsten, sırtında ve sol göğsünde Alev resimli, hafif bir yolculuk pelerini oluyordu. Yaşı belirsiz yüzlerinde sıcaktan eser yoktu, elbette Aes Sedailer asla sıcakladıklarını belli etmezlerdi. Giysilerinin değiştiğinden haberleri olduğuna dair bir işaret de yoktu.

Nynaeve ve Leane kadar pusluydular. Sheriam ve diğerleri, yönlendirme gerektiren düş *ter’angreal’*lerine yüzüklerden daha fazla güveniyorlardı. Yalnız, *Tel’aran’rhiod*’un Tek Güç’le hiçbir ilgisi olmamasına inanmayı reddediyorlardı. En azından Elayne hangilerinin onun ürettiği kopyaları kullandığını seçemiyordu. Altı kadının üçü, eskiden demir olan, iki yanına sıkı bir spiral işlenmiş, Ruh akışları ile çalışan küçük birer disk taşıyor olmalıydı. Beş Güç arasında, uyurken yönlendirebildiğiniz tek Güç Ruh’tu. En azından normal düşlerde. Diğer üçü, eskiden kehribar

olan, içine uyuyan kadın figürleri işlenmiş küçük birer plaka taşıyor olmalıydı. Altı *ter'angreal* önünde olsa bile, Elayne iki orijinali seçemezdi; o kopyalar başarılı olmuştu. Yine de, yalnızca kopyalamaktı bu.

Aes Sedailer hep birlikte toprak yolda yaklaşırken Elayne konuşmalarının sonunu işitti, ama konuyu anlayamadı.

"...seçimimizi küçümseyecekler, Carlinya," diyordu alev saçlı Sheriam, "ama zaten yaptığımız her seçimi küçümseyeceklerdir. Kendi kararlarımızı vermeye başlasak da olur. Sebeplerini bir daha sıralamama gerek yok herhalde."

Sağlam yapılı, saçlarında gri tutamlar bulunan bir Kahverengi olan Morvrin hıhladı. "Salon'la onca çalışmadan sonra, artık fikirlerini değiştirmekte güçlük çekecekmişiz."

"Hiçbir hükümdar küçümsemediği sürece, bize ne?" dedi Myrelle hararetle. Altısı arasında en genci oydu, Aes Sedai olalı çok sene geçmemişti ve sesi kesinlikle sinirli çıkıyordu.

"Hangi hükümdar cesaret edebilir ki?" diye sordu Anaiya, daha çok hangi çocuğun çamurlu ayaklarla halıya basabileceğini sorarmış gibi. "Her durumda, hiçbir kral ya da kraliçe, anlayacak kadar bilmiyor Aes Sedailer arasında neler olup bittiğini. Bizi yalnızca Aes Sedailerin fikirleri ilgilendiriyor, onlarınki değil."

"Beni endişelendiren," diye yanıt verdi Carlinya serin bir tavırla, "kolaylıkla yönlendirebileceğimiz biri olursa, başkaları tarafından da kolaylıkla yönlendirileceği." Solgun, hemen hemen siyah gözlü Beyaz her zaman serinkanlı, hatta bazılarına göre soğuktu.

Her neyden konuşuyorlarsa, Elayne ya da diğerlerinin yanında konuşmak istedikleri bir konu değildi; tam yanlarına gelirken sustular.

Siuan ile Leane'in yeni gelenlere tepkisi, sertçe birbirlerine sırtlarını dönmek oldu. Sanki Aes Sedailer gelmeden önce atışıyorlarmış gibi. Elayne çabucak elbisesini kontrol etti. Gerektiği gibi, çizgili beyaz elbiseydi. Düşünmeden doğru elbiseye bürünmesi hakkında ne hissettiğinden emin değildi; Nynaeve'in geldikten sonra elbisesini değiştirmek zorunda kaldığına iddiaya girebilirdi. Ama diğer yandan, Nynaeve Elayne'den çok daha cesurdu, kendi rıza gösterdiği sınırlarla mücadele ederdi. Elayne Andor'a hükmetmeyi nasıl becerecekti? Annesi ölmüşse. Eğer.

Tombulca, çıkık elmacık yanaklı bir kadın olan Sheriam çekik, yeşil gözlerini Siuan ve Leane'e çevirdi. Bir an üzerinde mavi saçaklı şalı belirdi. "Siz ikiniz geçinmeyi öğrenemeyecekseniz, yemin ederim ikinizi birden

Tiana'ya gönderirim." Sık sık söylenen ve artık fazla anlam taşımayan bir şey gibi çıkmıştı ağzından.

"Uzun süre birlikte çalıştınız," dedi Beonin ağır bir Tarabon aksanı ile. Bal rengi saçlarını ince ince örmüş güzel bir Gri'ydi ve hep şaşkın görünen mavi gri gözleri vardı. Ama hiçbir şey Beonin'i şaşırtamazdı. Kendi adına görmediği sürece güneşin sabah doğduğuna inanmazdı, ama bir sabah doğmasa, Beonin'in kılını kıpırdatmayacağından emindi Elayne. Yalnızca kanıt istemekte haklı olduğunu kanıtlardı. "Bir kez daha birlikte çalışabilirsiniz ve çalışacaksınız."

Beonin bunu, artık üzerinde düşünmeyecek kadar sık söylemiş gibi konuşmuştu. Aes Sedailerin hepsi Siuan ile Leane'e alışmıştı. Didişmeden duramayan kızlar gibi davranıyorlardı onlara. Aes Sedailer, Aes Sedai olmayan herkesi çocuk gibi görme eğilimdeydi. Bu ikisi eskiden Aes Sedai olsa bile.

"Tiana'ya gönder ya da gönderme," diye terslendi Myrelle, "ama bundan bahsetme." Elayne esmer, güzel kadının Siuan ya da Leane'e kızgın olduğunu sanmıyordu. Özellikle birine ya da bir şeye değil. Kadının, Yeşiller arasında bile olağanüstü sayılacak değişken bir ruh hali vardı. Altın sarısı elbisesinin yakası yükseldi, ama önündeki oval girinti göğüslerinin tepesini teşhir ediyordu; tuhaf bir de kolyesi vardı, üzerinde uçları göğüslerinin arasına uzanan üç küçük hançer bulunan geniş bir gümüş tasmaya benziyordu. Dördüncü bir hançer öyle hızla belirip kayboldu ki, hayal de olabilirdi. Kadın hata ararmış gibi, Nynaeve'i baştan aşağı süzdü. "Kule'ye gidecek miyiz, gitmeyecek miyiz? Bunu yapacaksak faydalı bir şeyler başaralım."

Elayne Myrelle'in neden kızgın olduğunu anlamıştı. Elayne ve Nynaeve Salidar'a ilk geldiğinde, her yedi günde bir, öğrendiklerini paylaşmak için *Tel'aran'rhiod*'da Egwene ile buluşuyorlardı. Egwene'in yanında her zaman, yanında eğitim gördüğü Aiel düşgezginlerinden en az bir kişi olduğundan kolay olmuyordu bu. Bir ya da iki Bilge olmadan görüşmek için zahmete giriyorlardı. Her durumda, Salidar'a geldikten sonra görüşmeler sona ermişti. Sheriam'ın konseyinden olan bu altı Aes Sedai, ellerinde yalnızca üç orijinal *ter'angreal* ve *Tel'aran'rhiod* hakkında, oraya nasıl girileceği dışında pek az bilgi varken görüşmeleri devralmışlardı. Tam Egwene yaralandığında olmuştu bu ve sonunda Aes Sedailer Bilgeler ile yüz yüze gelmişti. İki gururlu, kararlı kadın grubu, her biri diğerinin ne

istediği hakkında kuşkular besliyor, hiçbiri bir santim gerilemek, bir kıl eğilmek istemiyordu.

Elbette, Elayne o görüşmelerde neler olduğunu bilmiyordu, ama kendi deneyimlerine ve Sheriam ile diğerlerinin orada burada ima ettiklerine bakarak tahmin edebiliyordu.

Aes Sedailer, öğrenilecek bir şey olduğu sürece her şeyi öğrenebileceklerine inanırlar, bir kraliçe gibi saygı gösterilmesini talep ederler, ne bilmek istiyorlarsa hemen, kaçamağa başvurmadan söylenmesini beklerlerdi. Anlaşıldığı kadarıyla, Rand'ın ne planladığından Egwene'in ne zaman Düşler Dünyası'na dönebilecek kadar iyileşeceğine, *Tel'aran'rhiod*'da insanların düşlerinin izlenip izlenemeyeceğinden Düşler Dünyası'na fiziksel olarak girilip girilemeyeceğine ya da birinin iradesi dışında düşe getirilip getirilemeyeceğine kadar, her konuda yanıt talep etmişlerdi. Hatta birden fazla kez, bir düşte yaptıklarınızla gerçek dünyayı etkileyip etkileyemeyeceğinizi sormuşlardı, ki aslında kuşkuyla yaklaştıkları, kesinlikle imkânsız bir şeydi bu. Morvrin *Tel'aran'rhiod* ile ilgili bazı şeyler okumuştu ve bir sürü soru bulmuştu, ama Elayne Siuan'ın da bazı sorular eklediğinden şüpheleniyordu. Siuan'ın toplantılara katılmasına izin verilmesi için manevra yaptığını düşünüyordu, ama Aes Sedailer, gözler ve kulaklar ile ilgili çalışmalarına yardımcı olması için yüzüğü kullanmasına izin vermeyi yeterli imtiyaz sayıyor gibiydiler. Onu rahatsız eden Aes Sedailerin o çalışmalara karışması idi.

Aiellere gelince... Bilgeler –Elayne'in kendi görüşmelerinden anladığı kadarıyla en azından düşgezginleri– Düşler Dünyası hakkında bilinecek ne varsa bilmekle kalmıyor, bu dünyaya kendi özel alanları olarak bakıyorlardı neredeyse. Oraya hiçbir şey bilmeden gelinmesinden hoşlanmıyorlardı ve aptallık olarak gördükleri şeylerle başa çıkmak için kaba yolları vardı. Dahası, ağzı sıkı bir gruptular, görünüşe göre Rand'a şiddetle sadıktılar, Rand'ın hayatta olduğundan ya da Egwene'in yeterince iyileştiğinde *Tel'aran'rhiod*'a geleceğinden daha fazlasını söylemek istemiyorlardı ve uygun saymadıkları soruları yanıtlamaya gönülsüz davranıyorlardı. Sonuncusu, soruyu soranın yanıtı işitmeyi hak edecek kadar bilgi sahibi olmadığını ya da sorunun, yanıtın ya da bir şekilde ikisinin birden halklarının tuhaf onur ve görev felsefesini ihlal ettiğini düşündükleri anlamına geliyordu. Elayne *ji'e'toh* hakkında, öyle bir şeyin var olduğu ve insanların çok tuhaf, çok alıngan davranmasına sebep olduğu dışında pek az şey biliyordu.

Sonuçta, tam bir felaket reçetesi idi ve Elayne, en azından Aes Sedailerin bakış açısına göre, o reçetenin büyük ihtimalle her yedi günde bir en baştan hazırlandığını düşünüyordu.

Sheriam ve diğer beşi başta her gece ders vermelerini istemişti, ama artık yalnızca iki sefer yapıyorlardı. Yarışmadan önce becerilerini son bir kez bilemek içinmiş gibi, Bilgelerle görüşmeden önceki gece. Ve yolunda gitmeyenin ne olduğunu bulmak, buna karşı bir çare düşünmek içinmiş gibi, ağzı sıkı tavırlarla, ertesi gece. Muhtemelen Myrelle yarın geceki felaket için köpürmeye başlamıştı bile. Hepsi kuşkusuz aynı durumdaydı.

Morvrin Myrelle'e döndü ve ağzını açtı, ama aniden aralarına bir başka kadın katıldı. Elayne'in, o yaşı belirsiz yüzler arasında, aşçılardan biri olan Gera'yı tanıması için bir an gerekti. Sırtında Tar Valon Alevi resimli, yeşil saçaklı bir şal vardı ve mevcut kilosunun ancak yarısı kadar görünüyordu. Gera parmağını Aes Sedailere sallamak üzere kaldırdı –ve kayboldu.

"Demek bunu düşlüyor, öyle mi?" dedi Carlinya serinkanlılıkla. Kar beyazı ipek elbisesinin kol yenleri ellerinin üzerinde sivrilerek bitiyordu ve yakası çenesinin altına kadar geliyordu. "Biri onunla konuşmalı."

"Bırak, Carlinya," diye güldü Anaiya. "Gera iyi bir aşçıdır. Bırak istediğini düşlesin. Düş kurmanın cazibesini ben de görebiliyorum." Aniden inceldi ve boyu uzadı. Yüz hatları değişmemişti; her zamanki gibi sıradan, anaç bir yüzdü. Kahkaha atarak eski haline döndü. "Bir sefer olsun, işin eğlenceli tarafını göremez misin, Carlinya?" Carlinya'nın burun çekmesi bile soğuktu.

"Açık ki," dedi Morvrin, "Gera bizi gördü, ama hatırlar mı acaba?" Kara, çeliksi gözleri düşünceliydi. Altısı arasında en istikrarlı olan onun sade, koyu renk yünden elbisesiydi. Detaylar değişiyordu, ama o kadar az ki Elayne neyin farklı olduğunu anlayamıyordu.

"Elbette hatırlar," dedi Nynaeve ekşi ekşi. Bunu daha önce de açıklamıştı. Altı Aes Sedai kaşlarını kaldırarak baktılar ona ve Nynaeve sesini yumuşattı. Birazcık. Tencere ovalamaktan da nefret ederdi. "Düşünü hatırlarsa, sizi de hatırlar. Ama yalnızca bir düş olarak."

Morvrin kaşlarını çattı. Kanıt istemek konusunda Beonin'den hemen sonra gelirdi. Ses tonu neye benzerse benzesin, Nynaeve'in sıkıntılı yüz ifadesi başını belaya sokacaktı. Ama Aes Sedailerin dikkatini Nynaeve'den uzaklaştırmak için Elayne bir şey söyleyemeden, Leane yaltaklanmaya yakın bir ifade ile konuştu.

"Sizce bizim de gitme zamanımız gelmedi mi?"

Siuan kadının çekingenliğine horgörüyle hıhladı ve Leane keskin bakışlarını ona dikti. “Evet, Kule’de olabildiğince çok zaman geçirmek istersiniz,” dedi Siuan çekingen bir sesle ve bu sefer Leane burnunu çekti.

Gerçekten çok başarılıydılar. Sheriam ve diğerleri, Siuan ile Leane’in yalnızca hayatta kalmak için bir ülküye tutunan, eskiden sahip oldukları kimliklerin kalıntılarına tutunan iki yalıtılmış kadın olmadıklarından asla kuşkulanmıyorlardı. Çocuk gibi, devamlı birbirlerinin boğazına yapışan iki kadın. Aes Sedailer Siuan’ın eskiden güçlü iradeli, kurnaz, insanları kullanan biri olarak tanındığını, Leane’in de biraz daha az ölçüde de olsa, ona benzediğini hatırlamalıydı. Birleşmiş bir cephe sunsalar ya da gerçek yüzlerini gösterseler, altı kadın hatırlardı ve ikisinin söylediği her şeye olumsuz bakardı. Ama bölünmüşken, birbirlerinin yüzüne garez tükürürken, neredeyse Aes Sedailerin eteklerini öperlerken ve bunun farkında bile değilmiş gibi davranırlarken... Biri diğerinin görüşüne gönülsüzce katıldığı zaman, fikre fazladan bir ağırlık katmış oluyordu. Biri sudan bir sebeple karşı çıktığı zaman da oluyordu bu. Elayne iki kadının bunu, Sheriam ile diğerlerinin Rand’ı desteklemesini sağlamak için yaptığını biliyordu. Yalnız, başka neler için kullandıklarını bilebilmeyi diliyordu.

“Haklılar,” dedi Nynaeve kararlılıkla, Siuan ile Leane’e tiksintiyle bakarak. Oynadıkları roller Nynaeve’i çok tiksindiriyordu; Nynaeve hayatta kimseye yaltaklanmazdı. “Şimdiye dek, burada ne kadar fazla zaman harcarsanız, o kadar az dinleneceğinizi anlamış olmalıydınız. *Tel’aran’rhiod*’da geçirdiğiniz uyku sıradan uyku kadar faydalı değildir. Şimdi, sıradışı bir şey görürseniz dikkatli olmanız gerektiğini unutmayın.” Daha önce söylediklerini tekrarlamaktan gerçekten nefret ediyordu –bu gerçek, sesinden açıkça anlaşılıyordu– ama bu kadınlar söz konusu olduğunda gerekli oluyordu genellikle. Bir de Nynaeve kıt akıllı çocuklarla konuşuyormuş gibi görünmese! “İnsan Gera gibi kendini *Tel’aran’rhiod*’da düşlerse, ama bir kâbus görürse, bazen kâbus sürer ve bu durum çok tehlikelidir. Sıradışı görünen her şeyden kaçının. Ve bu sefer düşüncelerinize hâkim olmaya çalışın. Burada düşündükleriniz gerçek olabilir. Geçen sefer birden ortaya çıkan Myrddraal bir kâbus kalıntısı olabilir, ama bence içinizden biri zihninden salıverdi onu. Hatırlarsanız, Kara Ajah’tan bahsediyordunuz ve Kule’ye Gölgedölü alıp almadıklarını tartışıyordunuz.” Bu yeterince kötü değilmiş gibi, bir de ekledi, “Yarın gece, her şeyin ortasına bir Myrddraal salıverirseniz, Bilgeleri pek etkileyemezsiniz.” Elayne irkildi.

“Çocuğum,” dedi Anaiya nazikçe, aniden kollarından sarkan mavi saçaklı şalını düzelterek, “çok iyi iş çıkarıyorsun, ama bu ekşi bir lisanı affettirmez.”

“Size bir dizi imtiyaz verildi,” dedi Myrelle, hiç nazik olmayan bir sesle, “ama bunların *yalnızca* imtiyaz olduğunu unutmuş görünüyorsun.” Kaş çatışı Nynaeve’i titretmeye yetmeliydi. Myrelle son haftalarda Nynaeve’e gittikçe daha sert davranmaya başlamıştı. Onun da şalı sırtındaydı. Hepsinin öyleydi; kötü bir işaret.

Morvrin kabaca hıhladı. “Ben Kabuledilmişken, bir Aes Sedai ile böyle konuşan her kız, ertesi gün Aes Sedailiğe yükseltilecek bile olsa, takip eden ay boyunca yer silerdi.”

Elayne felaketi önleme umuduyla, telaşla konuştu. Nynaeve yüzüne, muhtemelen uzlaşmacı olduğunu düşündüğü bir ifade oturtmuştu, ama asık suratlı ve inatçı görünüyordu. “Eminim bir şey demek istemedi, Aes Sedai. Çok sıkı çalışıyoruz. Lütfen bizi affedin.” Hiçbir suçu olmadığından, kendini eklemesi işe yarayabilirdi. Aynı zamanda, ikisinin birden yer silmekle cezalandırılması ile de sonuçlanabilirdi. En azından Nynaeve’in ona bakmasını sağladı. Ve görünüşe göre, düşünmesini; çünkü yüz hatları gerçekten yatıştırıcı görünen bir şekle büründü, diz kırdı ve utanmış gibi bakışlarını yere dikti. Belki gerçekten utanmıştı. Belki. Elayne, Nynaeve resmi bir biçimde özür dilemiş ve özrü Kabuledilmiş gibi telaşla devam etti. “Hepinizin Kule’de olabildiğince çok zaman geçirmek istediğinizi biliyorum, bu yüzden belki de daha fazla oyalanmamalıyız. Hepiniz Elaida’nın çalışma odasını, son gördüğünüz seferki gibi gözlerinizde canlandırırsanız?” Elaida’ya Salidar’da Amyrlin denmiyordu ve aynı şekilde, Beyaz Kule’deki Amyrlin’in çalışma odasının ismi değişmişti. “Herkes zihninde sabitlesin, ki hep birlikte varalım.”

İlk başını sallayan Anaiya oldu, ama Carlinya ve Beonin’in bile dikkatleri dağıldı.

On kadın aynı anda mı hareket etmişti, yoksa çevrelerindeki *Tel’aran’rhiod* mu hareket etmişti, belli değildi. Elayne’in bildiği pek az şeye dayanarak, ikisi de olabilirdi; Düşler Dünyası neredeyse sonsuzca şekillendirilebilirdi. Bir an Salidar’da, sokakta duruyorlardı, bir sonrakinde geniş, süslü bir odada. Aes Sedailer tatminle başlarını salladılar. İşleyeceğini düşündükleri bir şeyin işlemesinden memnunluk duyacak kadar deneyimsizdiler henüz.

Nasıl *Tel'aran'rhiod* uyanık dünyayı yansıtıyorsa, bu oda da, son üç bin senedir onu kullanan kadınların gücünü yansıtıyordu. Yaldızlı ayaklı şamdanlar yakılmamıştı, ama *Tel'aran'rhiod*'da ve düşlerde görülen aydınlıktan vardı. Yüksek şömine Kandor'dan gelmiş altın rengi mermerdendi. Yerlere Puslu Dağlar'dan gelmiş cilalı kızıltaş döşenmişti. Duvar panelleri görece olarak kısa süre önce yapılmıştı –yalnızca bin sene önce– ve tuhaf, çizgili bir desene sahip, üzerine Elayne'in oymacının hayallerinden çıktığından emin olduğu harika hayvanlar ve kuşlar oyulmuş açık renk ahşaptan yapılmıştı. Amyrlin'in özel bahçesine bakan balkona, parlak inci rengi çerçevelere sahip yüksek, kemerli pencerelerden geçiliyordu; taş, Dünyanın Kırılışı sırasında Fırtınalar Denizi'ne batan isimsiz bir şehirden kurtarılmıştı ve bir daha benzeri bulunamamıştı.

O odayı kullanan her kadın, yalnızca kullandığı süre için bile olsa, odada izini bırakmıştı ve Elaida da farklı davranmamıştı. Birbirine geçmiş üçer halka deseni oymaları ile süslenmiş dev yazı masasının arkasında, yüksek sırtı fildişinden bir Tar Valon Alevi ile taçlanmış, tahta benzeyen ağır bir sandalye duruyordu. Masanın üzerinde Altara lakesi ile kaplanmış üç kutudan başka hiçbir şey yoktu. Her kutu bir öncekinden milimi milimine aynı mesafede duruyordu. Bir duvarın dibindeki sert hatlı, beyaz kaidenin üzerinde sade, beyaz bir vazo vardı. Vazonun içinde, sayısı ve rengi her bakışta değişen, ama her seferinde haşin bir titizlik ile düzenlenmiş güller duruyordu. Senenin bu zamanında, bu havada güller! Onları yetiştirmek için Tek Güç *israf* edilmişti. Elayne'in annesinin danışmanlığını yaparken de aynı şeyi yapmıştı Elaida.

Şöminenin üzerinde, gerilmiş kanvas üzerine yeni bir tarzda yapılmış, bulutların arasında birbirlerine şimşek fırlatarak savaşan iki adam betimleyen bir resim asılıydı. Adamlardan birinin yüzü ateştendi ve diğeri Rand'dı. Elayne Falme'de bulunmuştu; resim gerçekten çok da uzak değildi. Kanvasın, Rand'ın yüzüne gelen yeri, ağır bir şey fırlatılmış gibi yırtılmış, sonra dikkatle onarılmıştı. Elaida'nın Yenidendoğan Ejder'i daima hatırlamak istediği açıktı; ona bakmaktan memnun olmadığı da aynı ölçüde açıktı.

"Bana izin verirseniz," dedi Leane, daha tatmin dolu baş sallamalar sona ermeden, "ajanlarımın mesajlarımı alıp almadığına bakmalıyım." Beyaz dışındaki her Ajah'ın uluslara dağılmış bir göz ve kulak ağı vardı, bireysel olarak bir sürü Aes Sedai'nin de öyle, ama Leane Tar Valon'da bir

göz ve kulak ağı yaratan bir Vakanüvis olarak belki de tekti. Konuşur konuşmaz kayboldu.

"Burada tek başına dolanmamalı," dedi Sheriam çileden çıkmış gibi. "Nynaeve, peşinden git. Yanında kal."

Nynaeve örgüsünü çekiştirdi. "Hiç düşünmüyorum ki..."

"Genellikle düşünmüyorsun," diye sözünü kesti Myrelle. "Bir kez için denileni, denildiği zaman yap, Kabuledilmiş."

Nynaeve, iç çekmekten kendini zor alıkoyduğunu belli eden bir bakışla Elayne'e bakarak başını salladı ve kayboldu. Elayne pek duygudaşlık hissetmiyordu. Nynaeve Salidar'da sinirlerine hâkim olsaydı, Leane'in şehirde herhangi bir yerde olabileceğini, onu bulmanın imkânsız olduğunu, kadının haftalardır *Tel'aran'rhiod*'da tek başına dolandığını açıklamak mümkün olurdu belki.

"Şimdi, bakalım neler öğrenebileceğiz," dedi Morvrin, ama daha kimse kıpırdayamadan yazı masasının arkasında Elaida belirdi. Herkese dik dik baktı.

Boyun eğmez, sert yüzlü, güzelden çok düzgün hatlı, siyah saçlı ve siyah gözlü bir kadındı. Üzerinde kan kırmızı bir elbise, omuzlarında çizgili Amyrlin Makamı etolü vardı. "Kehanet ettiğim gibi," dedi etkili bir sesle, "Beyaz Kule benim altımda birleşecek. *Benim* altımda!" Sertçe yere işaret etti. "Diz çökün ve işlediğiniz günahlar için af dileyin!" Sonra kayboldu.

Elayne uzun bir nefes verdi ve bu konuda yalnız olmadığını fark edince minnet duydu.

"Kehanet mi?" Beonin'in alnı düşüncelerle kırıştı. Endişeli çıkmamıştı sesi, ama çıksa da olurdu. Elaida zaman zaman Kehanetlerde bulunabiliyordu. Kehanet bir kadına geldiğinde ve bir şeyin olacağını anladığında, o şey olurdu.

"Bir düş," dedi Elayne ve sesinin ne kadar sakin olduğunu işitince şaşırdı. "Uyuyor ve düş görüyor. Her şeyi kendi dileklerine göre düşlemesine şaşmamak gerek." *Lütfen, Işık, yalnızca bu olsun.*

"Etolü fark ettiniz mi?" diye sordu Anaiya ortaya. "Mavi çizgi yoktu." Amyrlin'in etolünde, yedi Ajah'ı simgeleyen birer çizgi olmalıydı.

"Bir düş," dedi Sheriam ifadesizce. Sesi korkusuzdu, ama mavi saçaklı şalı yine üzerinde belirmişti ve sıkı sıkı sarınmaktaydı. Anaiya da öyle.

"Olsa da olmasa da," dedi Morvrin dingin bir tavırla, "yapmak için geldiğimiz işe koyulsak iyi olacak." Morvrin çok şeyden korkmazdı.

Kahverengi Aes Sedai'nin sözlerinin yarattığı ani hareketlenme, herkesin ne kadar kıpırtısızlaştığını vurguladı. O, Carlinya ve Anaiya çabucak, Vakanüvis masasının bulunduğu giriş odasına süzüldüler. Elaida'nın Vakanüvisi Alviarin Freidhen'di; tuhaftır ki, bir Beyaz. Vakanüvis *her zaman* Amyrlin'in kendi Ajahından gelirdi.

Siuan ters ters baktı peşlerinden. Alviarin'in masasındaki belgelerin, Elaida'nınkilere göre daha fazla bilgi vereceğini söylerdi sık sık, çünkü zaman zaman Alviarin, sözde hizmet ettiği kadından daha fazlasını biliyormuş gibi görünürdü ve Siuan iki kez Alviarin'in Elaida'nın emirlerine aykırı hareket ettiğine, görünüşe göre bir tepki de almadığına dair kanıt bulmuştu. Elayne ve Nynaeve'e o emirlerin ne olduğunu söylememişti. Siuan'ın paylaşımcılığının sınırları vardı.

Sheriam, Beonin ve Myrelle Elaida'nın masasının çevresinde toplandılar ve lake kutulardan birini açıp içindeki belgeleri karıştırmaya başladılar. Elaida en yeni yazışmaları ve raporları orada saklardı. Üzerine mavi gökyüzündeki bulutlar arasında savaşan altın şahinler işlenmiş kutu, ne zaman kapağını bıraksalar kapanıveriyordu. Sonunda kapağı bırakmamayı öğrenmişlerdi. Kutunun içindeki kâğıtlar da daha okunurken değişiyordu. Kâğıt gerçekten gelip geçici bir malzemeydi. Aes Sedailer sinirli cıklamalar ve sıkkın iç çekişler arasında devam ettiler.

"Danelle'den bir rapor," dedi Myrelle, kâğıdı çabucak tarayarak. Siuan da aralarına katıldı –genç bir Kahverengi olan Danelle onu makamından indiren gruptan biriydi– ama Beonin ona keskin bir kaş çatması ile bakınca, kendi kendine homurdanarak köşesine döndü. Daha Siuan üç adım atamadan Beonin dikkatini kutuya ve belgelere çevirmişti; diğer iki kadın fark etmemişti bile. Myrelle konuşmaya devam etti. "Mattin Stepaneos'un içtenlikle kabul ettiğini, Roedran'ın hâlâ her taraftanmış gibi davrandığını, Alliandre ile Tylin'in yanıtlarını düşünmek için daha fazla zaman istediğini söylüyor. Elaida'nın el yazısı ile bir not düşülmüş. "Baskı kullan!" Rapor elinde eriyip kaybolurken cıkladı. "Ne konuda olduğunu söylemiyordu, ama o dördünü ilgilendirecek yalnızca iki olasılık var." Mattin Stepaneos Illian Kralı, Roedran Murandy Kralı, Alliandre Ghealdan Kraliçesi, Tylin Altara Kraliçesi idi. Mesele ya Rand ya da Elaida'ya karşı çıkan Aes Sedailer olmalıydı.

"En azından elçilik heyetlerimizin en az Elaida'nınkiler kadar şansı olduğunu biliyoruz," dedi Sheriam. Elbette, Salidar Mattin Stepaneos'a heyet göndermemişti; Illian'daki gerçek güç Dokuzlar Konseyi'ndeki Lord

Brend, yani Sammael idi. Elaida'nın Sammael'in neyi destekleyeceğini ya da en azından Mattin Stepaneos'un neyi desteklemesine izin vereceğini sandığını bilmek için çok şey verirdi Elayne. Üç Aes Sedai'nin de çok şey vereceğinden emindi, ama onlar lake kutudan belge çıkarmaya devam ettiler.

"Moiraine için çıkarılmış tutuklama kararı hâlâ geçerli," dedi Beonin, elindeki kâğıt aniden kalın bir desteye dönüşürken başını iki yana sallayarak. "Moiraine'in öldüğünü bilmiyor." Sayfalara bakarak yüzünü buruşturdu ve elinden bıraktı; kâğıtlar yaprak gibi dağıldılar ve masaya düşmeden kayboldular. "Elaida kendine bir de saray yaptırmayı düşünüyor."

"Yaptırır," dedi Sheriam kuru kuru. Kısa bir nota benzeyen şeyi alırken eli irkildi. "Shemerin kaçmış. *Kabuledilmiş* Shemerin."

Üçü birden Elayne'e baktı, sonra kutuya döndüler. Kutuyu tekrar açmaları gerekti. Hiçbiri Sheriam'ın sözleri üzerine yorum yapmadı.

Elayne dişlerini gıcırdatacaktı neredeyse. O ve Nynaeve onlara Elaida'nın, Sarı bir Aes Sedai olan Shemerin'i Kabuledilmişliğe düşürdüğünü söylemişti, ama inanmamışlardı elbette. Bir Aes Sedai'ye ceza verilebilirdi, Kule'den atılabilirdi, ama yalıtılmak dışında unvan düşürme cezası verilemezdi. Yalnız, Kule kanunu ne derse desin, Elaida tam olarak bunu yapmış gibi görünüyordu. Belki de Kule kanununu yeniden yazıyordu.

Bu kadınlara söyledikleri bir dizi şeye inanmamışlardı. Onlar gibi genç kadınlar, Kabuledilmişler, dünya hakkında, neyin olabileceği ve neyin olmayacağını anlayacak kadar bilgi sahibi olamazlardı. Genç kadınlar saf olurlardı, kolay aldatılırlardı; pekâlâ bakıp, aslında olmayan bir şey görebilirlerdi. Elayne tepinmemek için çaba göstermek zorunda kalıyordu. Bir Kabuledilmiş Aes Sedailer ne sunarsa alır, sunulmayanı talep etmezdi. Örneğin özür. Yüzünü ifadesiz tuttu ve için için köpürdüğünü belli etmedi.

Siuan'ın hiç bu tür kaygıları yoktu. Çoğu zaman köpürtüyordu o. Aes Sedailer bakmazken, bakışları ile hepsini haşlıyordu. Elbette, içlerinden biri ona bakacak olursa, yüzüne bir anda uysal bir teslimiyet oturuyordu. Bu konuda çok deneyimliydi. Bir aslan ancak aslan olarak ve bir fare ancak fare olarak hayatta kalır, demişti Elayne'e bir kez. Buna rağmen, Siuan başarısız ve gönülsüz bir fare idi.

Elayne Siuan'ın gözlerinde endişe gördüğünü düşündü. Aes Sedailere yüzüğü güvenle kullanabileceğini –Leane ile birlikte, Nynaeve ve Elayne'den aldıkları gizli dersler sayesinde, elbette– kanıtladığından beri bu

iş onundu. Değişik ülkelere dağılmış göz ve kulaklar ile yeniden bağlantı kurmak ve Kule'ye gelen raporların Salidar'a ulaşmasını sağlamak zaman alıyordu. Sheriam ve diğerleri bu işi devralmayı düşünüyorsa, Siuan'ın bir faydası kalmayabilirdi. Kule tarihinde, tam Aes Sedai tarafından yönetilmeyen ajan ağı olmamıştı. Siuan, Amyrlin'in ve Amyrlin olmadan önce Mavi Ajah'ın göz ve kulak ağları bilgisi ile Salidar'a gelene kadar. Beonin ve Carlinya artık aralarından biri olmayan bir kadına güvenmekte gönülsüz olduklarını açık açık belli ediyorlardı ve diğerleri de çok farklı değildiler. Doğruyu söylemek gerekirse, yalıtılmış bir kadının yanında hiçbiri rahat hissetmiyordu.

Aslında Elayne'in yapacağı hiçbir şey de yoktu. Aes Sedailer buna ders adını verebilirler, hatta öyle düşünüyor olabilirlerdi, ama Elayne geçmiş deneyimlerinden biliyordu ki, sorulmadan bir şey öğretmeye kalksa, burnu anında koparılırdı. Elayne kadınların aklına gelebilecek soruları yanıtlamak üzere oradaydı, o kadar. Tabure düşündü –bacaklarına sarmaşıklar oyulmuş bir tabure belirdi– ve beklemek üzere oturdu. Sandalye daha rahat olurdu, ama yorum çekebilirdi. Genellikle, rahat rahat oturan bir Kabuledilmiş'in, yapacak fazla işi olmayan bir Kabuledilmiş olduğu düşünülürdü. Bir an sonra Siuan da kendine tıpatıp aynı bir tabure yarattı. Elayne'e gergin gergin gülümsedi –ve Aes Sedailerin sırtlarına kaşlarını çattı.

Elayne *Tel'aran'rhiod*'da bu odayı ilk ziyaret ettiğinde, oymalı masanın önünde, buna benzer taburelerden bir yarım halka görmüştü, yaklaşık bir düzine tabure. Her ziyarette tabure sayısı azalmıştı ve artık hiç yoktu. Bunun bir anlamı olduğundan emindi, ama ne olduğunu düşünemiyordu. Siuan'ın da aynı fikirde olduğundan ve büyük olasılıkla bir sebep bulduğundan emindi, ama bulmuşsa bile, Elayne ve Nynaeve ile paylaşmamıştı.

"Shienar ve Arafel'deki çatışmalar diniyor," diye mırıldandı Sheriam, yarı kendi kendine, "ama neden başladığını söyleyen bir şey yok hâlâ. Yalnızca çatışma, ama Sınırboylulular birbirleri ile savaşmaz. Onların savaşacak Afetleri var." Kadın Saldaealı idi ve Saldaea Sınırboyları'ndandı.

"En azından Afet hâlâ sessiz," dedi Myrelle. "Fazla sessiz, sanki. Fazla sürmez. Elaida'nın Sınırboyları'nda bir sürü göz ve kulağının olması iyi bir şey." Siuan aynı anda hem irkilip, hem Aes Sedai'ye dik dik bakmayı başardı. Elayne, onun henüz Sınırboyları'ndaki ajanları ile bağlantı kurabildiğini sanmıyordu; Salidar'dan çok uzaktaydılar.

“Tarabon için de aynısı söylenebilse kendimi daha iyi hissederdim.” Beonin’in elindeki sayfa uzadı ve genişledi; kadın kâğıda baktı, burnunu çekti ve bir kenara fırlattı. “Tarabon’daki göz ve kulaklar hâlâ sessizmiş. Hepsi. Tarabon hakkında aldığı tek haber Amadicia’dan gelmiş ve savaşa Aes Sedailerin karıştığını söylüyor.” Bu tür söylentilerin kâğıda emanet edilmesinin saçmalığı karşısında başını iki yana salladı. Aes Sedailer iç savaşlara karışmazdı. En azından fark edilecek kadar açık yapmazlardı bunu. “Ve görünüşe göre, Arad Doman’dan yalnızca bir avuç, karışık rapor var.”

“Tarabon’u yakında kendimiz öğreneceğiz,” dedi Sheriam yatıştırırcasına. “Birkaç hafta içinde.”

Arayış saatler sürdü. Asla belge eksikliği çekmiyorlardı; lake kutu asla boşalmıyordu. Aslında, bazen içinden kâğıt alınca belge yığını artıyordu. Elbette, ancak en kısaları baştan aşağı okunabilecek kadar dayanıyordu, ama zaman zaman daha önce gördükleri bir rapor ya da mektup kutudan yeniden çıkıyordu. Uzun sessizlikler oluyordu, ama bazı belgeler yorum çekiyordu; Aes Sedailerin pek azı tartışıyordu. Siuan, görünürde hiç dikkat etmeden, elleriyle kedi beşiği yapmaya başlamıştı. Elayne de aynısını yapabilmeyi, hatta daha iyisi, okuyabilmeyi diledi –ayaklarının dibinde bir kitap belirdi, *Jain Uzakgezgini’nin Yolculukları;* hemen yok etti onu– ama Aes Sedai olmayan kadınlara, Aes Sedai olmak üzere eğitim görenlerden daha fazla serbestlik tanınırdı. Yine de, dinleyerek birkaç şey öğrendi.

Elaida’nın yazı masasına kadar gelen tek söylenti Tarabon’daki olaylara Aes Sedailerin karıştığı değildi. Pedron Niall’ın Beyazpelerinleri toplamasının amacı hakkında, Amadicia tahtını ele geçirmekten –adamın buna ihtiyaç duymadığı kesindi– savaşlara son vermeye, Tarabon ve Arad Doman’daki anarşiyi bastırmaya, Rand’ı *desteklemeye* kadar, bir sürü şey söyleniyordu. Güneş batıdan doğduğunda inanırdı buna Elayne. Illian ve Cairhien’de tuhaf olaylar olduğu söyleniyordu –başkaları da olabilirdi, ama görülenler bunlardı–; deliliğe kapılan köyler, gündüz ışığında yürüyen kâbuslar, konuşan iki başlı buzağılar, hiç yoktan var olan Gölgedölleri. Sheriam ile diğer ikisi bunların üzerinde durmadı; Altara ve Murandy’den, ırmağın karşısındaki Amadicia’dan bu tür hikâyeler hep geliyordu. Aes Sedailer, Yenidendoğan Ejder’in varlığını öğrenen insanların isterisi olarak görüp geçiyordu bunları. Elayne o kadar emin değildi. Onca senelik tecrübelerine rağmen, Elayne diğer kadınların görmediği şeyler görmüştü. Annesinin Andor’un batısında bir ordu kurduğu söyleniyordu –hem de

kadim Manetheren bayrağı altında!– aynı zamanda Rand'ın tutsağı olduğu, akla gelecek her ülkeye kaçtığı da söyleniyordu, ki bunlar arasında Sınırboyları ve Amadicia vardı ve bu sonuncusu kesinlikle *inanılmazdı!* Anlaşıldığı kadarıyla Kule bunların hiçbirine inanmıyordu. Elayne neye inanacağını bilebilmeyi diledi.

Sheriam'ın ismini söylediğini duyduğunda annesinin nerede olduğu hakkında düşünmeyi bıraktı. Kadın ona hitap etmemişti; çabuk çabuk kare bir kâğıdı okuyordu ve o okurken kâğıt uzuyor, dibinde üç mühür beliriyordu. Elayne Trakand, ne pahasına olursa olsun bulunacak ve Beyaz Kule'ye getirilecekti. Bir daha beceriksizlik edilirse, başarısız olanlar "Macura denen kadına" imrenirken bulacaklardı kendilerini. Elayne ürperdi; Salidar'a gelirken Ronde Macura'nın Nynaeve ile Elayne'i paketleyip Kule'ye göndermesine ramak kalmıştı. Andor'un hükümdar evi, diye okudu Sheriam, "anahtar"dı. Bu da hiç mantıklı gelmiyordu. Neyin anahtarı?

Üç Aes Sedai ona bakmadı bile. Yalnızca kendi aralarında bakıştılar ve yaptıkları işe devam ettiler. Belki de onu unutmuşlardı, ama diğer yandan belki de unutmamışlardı. Aes Sedailer ne yapıyorlarsa yaparlardı işte. Elayne'in Elaida'dan korunması gerekiyorsa, bu Aes Sedailere kalmış bir karardı ve bir sebepten ellerini ayaklarını bağlayıp Elaida'ya teslim etmeye karar verirlerse, bu da onların seçimi olurdu. "Yemek yemeden önce gümüşdiken kurbağanın iznini istemez," dediğini hatırlıyordu Lini'nin.

Elaida'nın Rand'ın af ilanına tepkisi, raporun durumundan anlaşılıyordu. Elayne kadının kâğıdı elinde buruşturmasını, parçalamaya başlamasını, sonra serinkanlılıkla düzeltip kutuya koymasını gözlerinin önüne getirebiliyordu. Elaida'nın öfke krizleri hemen her zaman soğuk olurdu. O belgenin üzerine bir şey yazmamıştı, ama bir başkasına acı sözler karalamış, Kule'deki Aes Sedaileri saymış, geri dönme emrine uymayanların hain ilan etmeye hazır olduğunu açıklamıştı. Sheriam ve diğer ikisi bu olasılığı sakin sakin tartıştılar. Emre kaç Aes Sedai uymaya karar verirse versin, gidilecek uzun bir yol vardı; bazıları çağrıyı daha almamış bile olabilirdi. Her durumda, böyle bir ferman bütün dünyaya Kule'nin bölündüğü söylentilerinin doğru olduğunu ilan ederdi. Böyle bir şey düşünebildiğine göre Elaida paniğe kapılıyordu ya da mantığı unutacak kadar öfkelenmiş olmalıydı.

Elayne'in belkemiğinden bir soğukluk geçti ve bunun Elaida'nın öfkeli ya da korkmuş olması ile bir ilgisi yoktu. Kule'de iki yüz doksan dört Aes

Sedai Elaida'ya destek veriyordu. Aes Sedailerin hemen hemen üçte biri, hemen hemen Salidar'dakiler kadar. Kalanın da tam ortadan ikiye ayrılması olasıydı. Aslında, beklenebilecek iyi olasılık buydu. Başlangıçtaki büyük kaçıştan sonra, Salidar'a gelenlerin sayısı azalmıştı. Belki Kule'ye gidenlerin sayısı da azalmıştı. Umut edilebilirdi bu.

Bir süre sessizlik içinde araştırdılar, sonra Beonin bağırdı, "Elaida, Rand al'Thor'a heyet göndermiş." Elayne ayağa fırladı ve Siuan kolunu yakalayınca dilini zor tuttu. Siuan'ın jesti, kedi beşiğini henüz kaybetmemiş olduğundan biraz tuhaf kaçmıştı.

Sheriam tek yaprak kâğıda uzandı, ama daha eli ona dokunmadan üç yaprak oldular. "Onları nereye gönderiyor?" diye sordu. Myrelle aynı anda, "Tar Valon'dan ne zaman ayrılmışlar?" dedi. Dinginliğine zar zor tutunuyordu.

"Cairhien'e," dedi Beonin. "Ve bahsedilmişse bile, ne zaman gönderdiğini görmedim. Ama nerede olduğunu öğrenir öğrenmez Caemlyn'e gideceklerdir."

Yine de, bu iyiydi; Cairhien'den Caemlyn'e gitmeleri bir aydan fazla sürebilirdi. Ona ilk ulaşan Salidar heyeti olacaktı kuşkusuz. Elayne Salidar'daki şiltesinin altına perişan halde bir harita tıkmıştı ve her gün Caemlyn'e doğru ne kadar yol almış olabileceklerini işaretliyordu.

Gri Aes Sedai'nin sözü bitmemişti. "Anlaşıldığı kadarıyla Elaida ona destek sunacak. Ve Kule'ye kadar eşlikçilerle gelecek." Sheriam'ın kaşları kalktı.

"Bu çok saçma." Myrelle'in zeytin rengi yanakları karardı. "Elaida Kızıl'dı." Bir Amyrlin her Ajah'tan ve hiçbirinden sayılırdı, ama kimse geldiği Ajah'ı tamamen terk edemezdi.

"O kadın her şeyi yapar," dedi Sheriam. "Rand Beyaz Kule'nin desteğini cazip bulabilir."

"Belki Aiel kadınlar aracılığı ile Egwene'e bir mesaj gönderebiliriz?" diye öneride bulundu Myrelle kuşkulu bir sesle.

Siuan yüksek ve çok sahte bir şekilde öksürdü, ama Elayne'in canına tak etmişti. Elbette Egwene'i uyarmak yaşamsal öneme sahipti –Elaida'nın gönderdiği kadınlar, onun Cairhien'de olduğunu öğrenirlerse Egwene'i sürükleye sürükleye Kule'ye götürürlerdi, hem de hoş bir misafirlik için değil– ama kalanı!.. "Rand'ın Elaida'nın söyleyeceği herhangi bir şeyi dinleyeceğini nasıl düşünebilirsiniz? Kadının Kızıl Ajah olduğunu ve bunun anlamını Rand'ın bilmediğini mi sanıyorsunuz? Ona destek önermeyecekler

ve siz bunu biliyorsunuz. Onu uyarmalıyız!" Bunda bir çelişki vardı, biliyordu, ama endişeleri diline hâkim olmuştu. Rand'ın başına bir şey gelirse Elayne ölürdü.

"*Bizim* ne yapmamızı önerirsin, Kabuledilmiş?" diye sordu Sheriam soğuk soğuk.

Elayne, bir karış açık ağzıyla, balığa benzediğinden korkuyordu. Ne yanıt verebileceğine dair en ufak fikri yoktu. Giriş odasından aniden yükselen uzak çığlıklar ve ardından sözsüz feryatlar kurtardı onu. Kapıya en yakın olan oydu, ama diğerleri de hemen peşinden geldi.

Oda, Vakanüvis'in yazı masası, üzerindeki düzgün kâğıt yığınları, parşömen ve rulo yığınları, bir duvarın dibindeki, Elaida ile konuşmak üzere bekleyen Aes Sedailerin oturduğu sandalyeler dışında boştu. Anaiya, Morvrin ve Carlinya yoktu, ama dışarıya açılan yüksek kapılardan biri kapanmaktaydı. Dar açıklıktan bir kadının çılgın çığlıkları geldi. Sheriam, Myrelle ve Beonin koridora ulaşmak için telaş ederken neredeyse Elayne'i yere devireceklerdi. Puslu görünüyor olabilirdiler, ama temasları yeterince katıydı.

"Dikkatli olun," diye bağırdı Elayne, ama aslında eteklerini toplayıp, Siuan ile birlikte olabildiğince hızla takip etmek dışında yapacak bir şey yoktu. Bir kâbus sahnesine adım attılar. Sözcüğün tam anlamıyla bir kâbus sahnesine.

Otuz adım sağlarında, duvar halıları ile süslü bir koridor genişleyerek aniden, sonsuza dek uzanır görünen taş bir mağaraya dönüşüyordu. Mağara dağınık ateşlerin ve mangalların kırmızı parıltısı ile yer yer aydınlanıyordu. Her yer iri, insansı Trolloclarla doluydu, fazla insansı yüzleri hayvansı burunlar, ağızlar, gagalarla çarpılmıştı ve boynuzlar, tüylü sorguçlar taşıyorlardı. Uzaktakiler yakındakilerden daha belirsiz görünüyordu, yarı yarıya biçimlenmiş gibi ve en yakındakiler iki insan boyunda devlerdi, gerçek Trolloclardan daha büyüktüler, hepsi derilere, siyah çivili zırhlara bürünmüşlerdi, yemeklik ateşlerin ve kazanların, rafların, tuhaf çivili çerçevelerin, metal şekillerin çevresinde uluyarak dans ediyorlardı.

Gerçekten bir kâbustu, ama Elayne'in Egwene ya da Bilgelerden dinlediği her şeyden daha büyüktü. Onları yaratan zihinden kurtulunca, bu tür şeyler Düşler Dünyası'nda süzülür, bazen belirli bir noktaya yapışırdı. Aiel düşgezginleri bulduklarını yok ediyordu, ama onlar –ve Egwene– yapılacak en iyi şeyin gördüklerinden kaçınması olduğunu söylemişlerdi

Elayne'e. Ne yazık ki, o ve Nynaeve bu bilgiyi aktarırken Carlinya dinlememişti anlaşılan.

Beyaz Aes Sedai ayak bileklerinden bağlanmış, bir ucu yukarıdaki karanlıkta kaybolan bir zincirden sallandırılmıştı. Elayne kadının hâlâ *saidar* parıltısı ile çevrili olduğunu gördü, ama Carlinya çılgınca kıvranıyor, tepeüstü büyük, kaynayan yağ dolu bir kazana indirilirken çığlık atıyordu.

Elayne koridora koşarken, Anaiya ve Morvrin koridorun aniden mağaraya dönüştüğü yerde durdular. Bir yürek atımı kadar süre içinde durdular, sonra aniden puslu şekilleri, bacaya çekilen duman gibi sınırdan öteye doğru uzadı. Sınıra dokunur dokunmaz kendilerini içeride buldular. İki Trolloc onu büyük, demirden çarklar üzerinde gererken Morvrin çığlık atıyordu. Anaiya bileklerinden asılmıştı ve Trolloclar çevresinde dans ediyor, kadının elbisesinde uzun yırtıklar açan metal uçlu kırbaçlarla dövüyorlardı onu.

"Zincir kurmalıyız," dedi Sheriam ve parıltısı Myrelle ve Beonin'inkiyle birleşti. Buna rağmen, uyanık dünyadaki tek kadının, puslu bir düş olmayan bir kadının parlaklığına varamadı.

"Hayır!" diye bağırdı Elayne telaşla. "Bunu gerçek kabul etmemelisiniz. Ona düş gibi..." Sheriam'ın kolunu yakaladı, ama üçünün ördüğü, zincir kurmuş olmalarına rağmen zayıf gelen Ateş akışı düş ile kâbusu ayıran sınıra dokundu. Kâbus emmiş gibi kayboluverdi örgü ve aynı anda üç kadın rüzgâra yakalanmış sis gibi uzadılar. Sınıra dokunup kaybolmadan önce, ancak korku dolu çığlıklar atacak kadar zamanları oldu. Sheriam içeride belirdi, kafası siyah, metal, çan şeklinde bir şeyin içinden çıkıyordu. Trolloclar nesnenin yanındaki tokmakları çevirdiler ve kolları çektiler ve Sheriam kızıl saçlarını savurarak gittikçe tizleşen bir çığlık atmaya başladı. Diğer iki kadından iz yoktu, ama Elayne uzakta başka çığlıklar duyduğunu, birinin tekrar tekrar, "Hayır!" diye feryat ettiğini, bir başkasının yardım istediğini duyduğunu sandı.

"Sana kâbusları dağıtmak konusunda anlattıklarımızı hatırlıyor musun?" diye sordu Elayne.

Siuan bakışlarını önündeki manzaradan ayırmadan başını salladı. "Gerçekliğini inkâr et. Zihnini, kâbus yokken her şeyin nasıl olacağına odaklamaya çalış."

Sheriam'ın ve büyük olasılıkla tüm diğer Aes Sedailerin hatası buydu. Kâbusa karşı yönlendirmeye çalışarak onun gerçekliğini kabullenmişlerdi ve bu kabullenme, kendileri içine dalmış gibi kâbusun içine çekmişti onları

ve unuttukları şeyleri hatırlamadıkları sürece savunmasız bırakmıştı. Ve hiç de hatırlayacakmış gibi görünmüyorlardı. Gittikçe yükselen çığlıklar Elayne'in kulaklarını paralıyordu.

“Koridor,” diye mırıldandı ve son gördüğünde koridorun nasıl göründüğünü gözlerinin önüne getirmeye çalıştı. “Koridoru nasıl hatırlıyorsan öyle hayal et.”

“Deniyorum, kızım,” diye hırladı Siuan. “İşe yaramıyor.”

Elayne içini çekti. Siuan haklıydı. Önlerindeki manzarada tek bir çizgi bile değişmemişti. Sheriam'ın başı, bedenini kaplayan metal çanın içinde neredeyse titriyordu. Morvrin'in ulumaları gergin nefeslenmelere dönüşmüştü; Elayne kadının eklemlerinden koptuğunu duyduğunu sandı. Carlinya'nın yere sarkan saçları kaynayan yağın yüzeyine dokunmak üzereydi. İki kadın yeterli değildi. Kâbus fazla büyüktü.

“Diğerlerine ihtiyacımız var,” dedi.

“Leane ile Nynaeve'e mi? Kızım, onları nerede bulacağımızı bilsek bile, biz gelemeden Sheriam ve diğerleri...” Elayne'e bakarak sustu. “Leane ve Nynaeve'i kastetmedin, değil mi? Senin kastettiğin Sheriam ve...” Elayne başını sallamakla yetindi; konuşamayacak kadar korkuyordu. “Bizi buradan duyabildiklerini ya da görebildiklerini sanmıyorum. O Trolloclar bu tarafa bakmadı bile. Bu da, içeriden denememiz gerektiği anlamına geliyor.” Elayne yine başını salladı. “Kızım,” dedi Siuan ifadesiz bir sesle, “sende aslan cesareti var ve belki bir de balıkçı kuş beyni.” Derin bir iç çekmeden sonra ekledi, “Ama ben de başka yol göremiyorum.”

Elayne, cesaret hariç her konuda hemfikirdi onunla. Dizlerini kilitlemiş olmasa, tüm Ajahların renklerini taşıyan yer seramikleri üzerine yığılırdı. Elinde parlak, çelik bir kılıç tuttuğunu fark etti; nasıl kullanılacağını bilse bile tamamen faydasız olacaktı. “Beklemek bir işe yaramıyor,” diye mırıldandı. Biraz daha oyalanırlarsa toplayabildiği cesaret de uçup gidecekti.

Birlikte o ve Siuan sınıra adım attılar. Elayne'in ayağı sınıra dokundu ve aniden, bir boruya emilen su gibi içeri çekildiğini hissetti.

Bir an koridorda durmuş, kâbusa bakıyordu, bir sonrakinde karın üstü gri taşların üzerine uzanmış, el ve ayak bilekleri belinde bağlanmış, o kâbuslarca çevrelenmiş yatıyordu. Mağara her yönde sonsuzca uzanıyordu; Kule koridoru artık yok gibiydi. Çığlıklar havayı dolduruyor, kaya duvarlardan ve sarkıtlarla kaplı tavandan yankılanıyordu. Birkaç adım ötede dev, siyah bir kazan kükreyen bir ateşin üzerinde duruyordu. Yabandomuzu

burunlu ve dişli bir Trolloc kazana tanımadığı kökler atıyordu. Yemek kazanı. Trolloclar her şeyi yerdi ve buna insanlar da dahildi. Elayne ellerinin ve ayaklarının serbest olduğunu düşündü, ama kaba halat hâlâ derisini sıyırıyordu. Solgun *saidar* gölgesi bile kaybolmuştu; Gerçek Kaynak artık Elayne için yoktu; burada değil. Gerçek bir kâbus ve o da yakalanmıştı.

Siuan'ın sesi, acılı bir inleme ile çığlıkları kesti. "Sheriam, beni dinle!" Işık bilir ona ne yapılıyordu; Elayne diğerlerini göremiyordu. Yalnızca duyabiliyordu. "Bu bir düş! *Aah... Aaaaaaah!* Gerçekte nasıl olduğunu d-düşün!"

Elayne de katıldı. "Sheriam, Anaiya, herkes, beni dinleyin! Koridoru önceki haliyle düşünmeniz gerek! Gerçekte olduğu haliyle! Bu düş, ancak siz inandığınız sürece gerçektir!" Koridorun imgesini, dizi dizi renkli seramikleri, yaldızlı şamdanları, parlak duvar halılarını kafasına yerleştirdi. Hiçbir şey değişmedi. Çığlıklar hâlâ yankılanıyordu. "Koridoru düşünmelisiniz! Zihinlerinizde tutun, o zaman gerçek olur! Denerseniz bunu alt edebilirsiniz!" Trolloc ona baktı; şimdi elinde kalın, keskin uçlu bir bıçak vardı. "Sheriam, Anaiya, yoğunlaşmak zorundasınız! Myrelle, Beonin, koridora yoğunlaşın!" Trolloc Elayne'i bir yana çevirdi. Elayne kıvrılıp kaçmaya çalıştı, ama dev bir diz onu çabasızca yerinde tutarken, geyik yüzen bir avcı gibi giysilerini doğramaya başladı. Elayne çaresizce koridor imgesini canlandırdı zihninde. "Carlinya, Morvrin, Işık aşkına, yoğunlaşın! Koridoru düşünün! Koridor! Hepiniz! Onu düşünün!" Trolloc insan dili için yaratılmamış, sert lisanında bir şeyler homurdanarak onu yine yüzüstü çevirdi, üzerinde diz çöktü, kalın dizleri Elayne'in kollarını sırtına yaslayıp ezdi. "Koridor!" diye çığlık attı. Yaratık kalın parmaklarını onun saçlarına dolayarak başını arkaya çekti. "Koridor! Koridoru düşünün!" Trolloc'un bıçağı sol kulağının altında, gergin boynuna dokundu. "Koridor! Koridor!" Bıçak kaymaya başladı.

Aniden Elayne burnunun dibindeki renkli seramiklere bakarken buldu kendini. Ellerini boğazına götürdü, hareket edebilmesine şaştı, ıslaklığı hissetti, parmaklarını kaldırıp baktı. Kan, ama yalnızca birazcık. Ürperdi. O Trolloc boğazını kesmeyi başarsaydı... Hiçbir Şifa tedavi edemezdi bunu. Tekrar ürperdi ve yavaşça ayağa kalktı. Amyrlin'in çalışma odasının dışındaki Kule koridorundaydı ve Trolloclardan ya da mağaralardan iz yoktu.

Siuan da oradaydı, yırtık bir elbise içinde, bir bere yığını gibi görünüyordu. Perişan durumdaki puslu şekiller gibi görünen Aes Sedailer de oradaydı. En iyi durumda olan Carlinya idi. İri iri açılmış gözlerle durmuş titriyor, artık kafatasından bir el uzakta kıvır kıvır duran siyah saçlarına elliyordu. Sheriam ve Anaiya, ağlayan kanlı paçavra yığınları gibiydi. Myrelle bembeyaz bir yüzle, çıplak ve uzun, kırmızı çizik ye kamçı izleri ile kaplı, kollarını kendine dolayıp büzülmüştü. Morvrin her hareket ettiğinde inliyordu ve eklemleri artık doğru düzgün çalışmıyormuş gibi, anormal bir şekilde hareket ediyordu. Beonin'in elbisesi pençelerce lime lime edilmiş gibiydi ve gözlerini her zamankinden de iri iri açmış, düşmemek için duvara tutunarak, dizleri üzerinde nefesleniyordu.

Elayne aniden kendi elbisesinin ve iç etekliğinin de omuzlarından sarktığını, önden düzgünce ikiye kesilmiş olduğunu fark etti. Geyik yüzen avcı. Öyle fena ürperdi ki, neredeyse düşüyordu. Elbise onarmak bir düşünceye bakıyordu, ama anılarını onarmanın ne kadar zaman alacağından emin değildi.

"Geri dönmeliyiz," dedi Morvrin, beceriksizce Sheriam ile Anaiya'nın arasında diz çökerek. Tutulan eklemlerine ve inlemelerine rağmen, her zamanki kadar heyecansız geliyordu sesi. "Şifa görmemiz gerekiyor ve biz bu halde, burada yapamayız."

"Evet." Carlinya kısa saçlarına elledi yine. "Evet, Salidar'a dönmemiz en iyisi olabilir." Sesi, her zamanki soğukluğunun titrek bir versiyonu idi.

"Kimsenin itirazı yoksa ben biraz daha kalacağım," dedi Siuan onlara. Ya da, o alçakgönüllü olmaya çalışan sesi ile, önerdi. Elbisesi şimdi sağlamdı, ama bereleri duruyordu. "Faydalı bir şeyler daha öğrenebilirim. Bende birkaç bereden başka bir şey yok ve kayıktan düştüğümde daha kötü berelendiğim olmuştur."

"Daha çok üzerine kayık düşmüş biri gibi görünüyorsun," dedi Morvrin ona, "ama seçim senin."

"Ben de kalacağım," dedi Elayne. "Siuan'a yardım edebilirim. Hem, ben hiç incinmedim." Her yutkunduğunda boğazındaki kesiği hissediyordu.

"Benim yardıma ihtiyacım yok," dedi Siuan. Aynı anda Morvrin daha kararlı bir sesle konuştu, "Bu gece aklın başındaydı, çocuğum. Şimdi mahvetme bunu. Bizimle geliyorsun."

Elayne aksi aksi başını salladı. İtiraz etmek, haşlanmaktan başka bir şey kazandırmayacaktı. Burada öğretmenin Kahverengi Aes Sedai, öğrencinin Elayne olduğunu sanırdınız. Muhtemelen onun da kâbusa kendileri gibi

kapıldığını düşünüyorlardı. “Unutmayın, düşten çıkıp doğrudan kendi bedenlerinizde uyanabilirsiniz. İlk önce Salidar’a gitmenize gerek yok.” Onu işitip işitmediklerini bilmenin yolu yoktu. Morvrin başını sallayarak döndü.

“Sakin ol, Sheriam,” dedi tombul kadın yatıştırırcasına. “Birkaç dakika sonra Salidar’da olacağız. Sakin ol, Anaiya.” Sheriam en azından ağlamayı bırakmıştı, ama hâlâ acıyla inliyordu. “Carlinya, Myrelle’e yardım eder misin? Hazır mısın, Beonin? Beonin?” Gri Aes Sedai başını kaldırdı, Morvrin’e baktı ve başını salladı.

Altı Aes Sedai hep birlikte kayboldular.

Elayne Siuan’a son bir bakış fırlattıktan sonra gitti, ama Salidar’a değil. Fark etmişlerse, büyük olasılıkla biri boynundaki çiziğe şifa vermek için gelecekti, ama dev çarkların arasından geçmiş gibi görünen altı Aes Sedai ile ilgilenirlerken Elayne biraz daha zaman bulabilirdi. Yalnızca birkaç dakikası kalmıştı ve aklında bir başka yer vardı.

Caemlyn’de, annesinin sarayındaki Büyük Salon kolay belirmedi. Bir direnç hissinden sonra, büyük, kemerli çatının altındaki kırmızı beyaz seramiklerin üzerinde, dev, beyaz sütun sıralarının arasında buldu kendini. Bir kez daha ışık her yerden geliyor ve hiçbir yerden gelmiyor gibi görünüyordu. Yukarıdaki, Andor’un Beyaz Aslanı, eski kraliçeler ve büyük Andor zaferlerini betimleyen dev pencereler, dışarıdaki gece yüzünden belirsizdi.

Buraya gelişini güç kılan farkın ne olduğunu hemen gördü. Salonun bir ucunda, Aslan Tahtı’nın durması gereken yerde, altın ve kırmızı parlayan, yaldız ve minelerle kaplı, gözlerinde güneş taşları ışıldayan Ejderlerden yapılmış büyük, gösterişli bir taht duruyordu. Annesinin tahtı odadan kaldırılmamıştı. Arkada, o dev şeyin üzerinde, bir kaidede duruyordu.

Elayne yavaşça salonu aştı ve beyaz mermer basamakları tırmanıp Andor kraliçelerinin yaldızlı tahtına baktı. Yakutlardan bir fon üzerine aytaşları ile resmedilmiş Andor’un Beyaz Aslanı, annesinin başının üzerinde dururdu.

“Sen ne yapıyorsun, Rand al’Thor?” diye fısıldadı sertçe. “Ne yaptığını sanıyorsun?”

Rand’ın, Elayne yanında durup tuzakların arasından dolanarak ilerlemesine yardım etmezken, her şeyi eline yüzüne bulaştırdığından korkuyordu. Evet, Tearlıları iyi idare etmişti, görünüşe göre Cairhienlileri de öyle, ama Andor halkı farklıydı, açıksözlüydüler, yönlendirilmeyi ya da

zorlanmayı sevmezlerdi. Tear ya da Cairhien'de işe yarayan yöntemler burada, bir Havai Fişekçi'nin gösterisi gibi yüzünde patlayabilirdi.

Keşke onun yanında olabilseydi. Keşke Kule'nin elçilik heyetine karşı onu uyarabilseydi. Elaida'nın, en beklenmedik anda kapanacak, gizli bir tuzağı olmalıydı. Rand bunu görecek kadar mantıklı olabilecek miydi? Aynı şekilde, Salidar heyetinin ne emir aldığından da emin değildi. Siuan'ın çabalarına rağmen, Salidar'daki çoğu Aes Sedai Rand al'Thor hakkında hâlâ kararsız görünüyordu; o Yenidendoğan Ejder'di, insanlığı kurtaracağı öngörülmüş kişi, ama diğer yandan o yönlendirebilen, deliliğe, ölüme ve yıkıma yazgılı bir adamdı.

Ona iyi bak, Min, diye düşündü Elayne. *Ona bir an önce ulaş ve ona iyi bak.*

Min'in, dilediğini yapmak üzere orada olacağını düşününce bir kıskançlık sancısı hissetti. Elayne Rand'ı paylaşmak zorunda kalabilirdi, ama kendisine ait kısmı paylaşmayacaktı. Ne pahasına olursa olsun, onu Muhafız olarak kendine bağlayacaktı.

"Yapılacak." Andor'un kuruluşundan beri tüm kraliçelerin yemin ettiği gibi yemin etmek üzere elini Aslan Tahtı'na uzattı. Kaide uzanamayacağı kadar yüksekti, ama niyetlenmek yeterli olmalıydı. *"Yapılacak."*

Zamanı tükeniyordu. Salidar'da bir Aes Sedai onu uyandırmak ve boynundaki çiziğe Şifa vermek için geliyor olmalıydı. İçini çekerek düşten çıktı.

Demandred Büyük Salon'daki sütunların arasından çıktı ve bakışlarını iki tahttan kızın kaybolduğu yere çevirdi. Tahmininde yanılmıyorsa, Elayne Trakand. Solgun görünümüne bakılırsa önemsiz bir *ter'angreal* kullanıyordu, öğrencileri eğitmek için yapılmış olanlardan biri. Kızın kafasından neler geçtiğini bilmek için çok şey verirdi, ama sözleri ve yüz ifadesi yeterince açıktı. Kız al'Thor'un burada yaptıklarından hiç hoşlanmamıştı ve bu konuda bir şeyler yapmayı düşünüyordu. Kararlı bir genç kadın olduğunu tahmin ediyordu Demandred. Her durumda, ne kadar zayıfça çekilmiş olursa olsun, dolaşık yumakta gerilen bir ip daha.

"Kaos Lordu hükmetsin," dedi tahtlara –ama neden öyle olması gerektiğini bilmeyi hâlâ istiyordu– ve *Tel'aran'rhiod*'dan çıkmak için bir kapıyol açtı.

8
Fırtına Bulutları Toplanıyor

Nynaeve ertesi gün ilk ışıklarla, aksi bir ruh hali içinde uyandı. Kötü havanın yaklaştığı hissi vardı içinde, ama pencereden dışarı baktığında gri gökyüzünde tek bir bulut görmedi. Şimdiden gün sıcak vadediyordu. İç etekliği terle ıslanmış, dönüp durması yüzünden bükülmüştü. Bir zamanlar rüzgârı dinleme yeteneğine güvenebilirdi, ama İki Nehir'den ayrıldığından beri ya hiç yeteneği yokmuş, olsa da çarpıkmış gibi geliyordu.

Lavaboyu kullanmak için sırasını beklemek zorunda kalması, Elayne'in Elaida'nın çalışma odasından ayrıldığından beri olanları anlatması da pek faydalı olmadı. Nynaeve'in kendisi, güvercinler, sıçanlar ve çöp yığınları dışında boş Tar Valon sokaklarında boşuna bir arama ile geçirmişti geceyi. Çöp görmek şok etmişti onu. Tar Valon her zaman tertemiz tutulurdu; *Tel'aran'rhiod*'da çöp göründüğüne göre Elaida şehri epey ihmal etmiş olmalıydı. Bir kez Güneylimanı yakınındaki bir meyhane penceresinde görmüştü Leane'i, ama içeri girdiğinde salonu, yeni boyanmış mavi masalar ve sıralar dışında boş bulmuştu. Pes ederdi, ama Myrelle son zamanlarda çok dırdır ediyordu ve kadına denediğini söylerken vicdanının temiz olmasını istiyordu. Myrelle, bahaneleri sezmek konusunda Nynaeve'in gördüğü herkesten daha başarılıydı. Her şeyin üzerine, *Tel'aran'rhiod*'dan çıktığında Elayne'in yüzüğünü masanın üzerinde, Elayne'i derin uykuda bulmuştu. Faydasız çaba ödülü veriliyor olsa, Nynaeve çekip giderek kazanmıştı onu. Ve şimdi Sheriam ile diğerlerinin kendilerini öldürtmelerine ramak kaldığını öğreniyordu... Hasır kafesinde öten serçe bile ekşi bir bakış kazandı.

"Her şeyi bildiklerini sanıyorlar," diye mırıldandı Nynaeve küçümseyerek. "Onlara kâbusları anlatmıştım. Onları uyarmıştım ve dün

gece ilk değildi.” Altı Aes Sedai’nin, daha kendisi *Tel’aran’rhiod*’dan çıkmadan Şifa görmüş olmasının bir önemi yoktu. Her şey kolaylıkla çok daha kötü bitebilirdi –çünkü her şeyi bildiklerini sanıyorlardı. Sinirle örgüsünü çekiştirip durması yüzünden, yeniden örme işinde gecikti. Bazen *a’dam* bilezik saçına takılıyordu, ama onu çıkarmaya niyeti yoktu. Bugün bileziği takma sırası Elayne’deydi, ama büyük olasılıkla kız onu duvarda bir çengele bırakırdı. Bilezikten endişe ve kaçınılmaz korku sızıyordu, ama her şeyden çok kızgınlık vardı. Kuşkusuz “Marigan” kahvaltının hazırlanmasına yardım ediyordu; iş yapmak, tutsak olmaktan daha çok sinirini bozuyor gibiydi. “İyi düşünmüşsün, Elayne. Herkesi uyarmaya çalıştıktan sonra nasıl olup da kendini kâbusun içinde bulduğunu anlatmadın.”

Elayne bir bez parçası ile yüzünü temizlerken ürperdi. “O kadar zor değildi. O büyüklükte bir kâbusla başa çıkabilmek için hepimize ihtiyaç vardı. Belki birazcık tevazu öğrenmişlerdir. Belki bu gece, Bilgelerle görüşmeleri o kadar kötü gitmez.”

Nynaeve kendi kendine başını salladı. Düşündüğü gibi. Sheriam ve diğerleri konusunda değil; Aes Sedailer ancak keçiler kanatlanıp uçtuğunda tevazu öğrenirlerdi. Bilgeler ise ancak bir gün sonra. Elayne konusunda. Kız muhtemelen kâbusa yakalanmasına izin vermişti, ama asla itiraf etmeyecekti. Elayne cesaretini kabullenmenin böbürlenme olduğunu mu düşünüyordu, yoksa yalnızca ne kadar cesur olduğunu bilmiyor muydu, emin değildi Nynaeve. Her durumda, Nynaeve onun cesaretine hayran olmak ile, Elayne’in bunu bir kerecik kabullenmesini dilemek arasında kararsız kalmıştı. “Sanırım Rand’ı gördüm.” Yüz bezi indi.

“Bedeniyle mi gelmişti?” Bilgelere göre bu tehlikeliydi; sizi insan kılan şeyin bir parçasını kaybetme tehlikesine atılıyordunuz. “Bu konuda onu uyarmıştın.”

“Ne zaman sağduyu dinlemeyi öğrendi ki? Kısa bir an için gördüm. Belki yalnızca düşte *Tel’aran’rhiod*’a dokunmuştur.” Bu olası değildi. Anladığı kadarıyla Rand düşlerini öyle iyi koruyordu ki, Düşgezgini de olsa, yüzüklerden biri elinde de olsa, bedeniyle girmediği sürece Düşler Dünyası’na ulaşamıyordu. “Belki birazcık ona benzeyen biridir. Dediğim gibi, bir an için gördüm. Kule’nin önündeki meydanda.”

“Onun yanında olmalıydım,” diye mırıldandı Elayne. Lavaboyu lazımlığa boşalttı ve Nynaeve’in lavaboya yaklaşabilmesi için kenara çekildi. “Bana *ihtiyacı* var.”

“Onun ihtiyacı olan, her zaman ihtiyaç duyduğu şey.” Nynaeve lavaboyu sürahiden doldururken dik dik baktı. Bütün gece bekleyen suyla yıkanmaktan nefret ediyordu. En azından soğuk değildi; artık soğuk su diye bir şey yoktu. “Haftada bir kez, genel kural olarak kulaklarını yumruklayacak ve doğru yoldan ayrılmamasını sağlayacak birine ihtiyacı var.”

“Bu adil değil.” Başından geçirdiği temiz iç eteklik sesini boğdu. “Ben hep onun için endişeleniyorum.” Yüzü yakadan çıktı. Sesi nasıl çıkıyor olursa olsun, kızgından çok endişeli görünüyordu. Çengellerin birinden çizgili beyaz elbisesini aldı. “*Düşlerimde* bile onun için endişeleniyorum! Sence o zamanını *benim* için endişelenmekle harcıyor mudur? Hiç sanmıyorum.”

İçinde bir parça bu ikisinin aynı olduğunu düşünmüyordu, ama Nynaeve yine de başını salladı. Rand’a, nerede olduğu olmasa bile, Elayne’in Aes Sedailerin yanında, güvende olduğu söylenmişti. Rand nasıl güvende olabilirdi ki? Lavabonun üzerine eğildi ve Lan’in yüzüğü iç etekliğinin yakasından sıyrılıp deri sicimi üzerinde sarktı. Hayır, Elayne haklıydı. Lan her ne yapıyorsa, her neredeyse, kendisinin onu düşündüğünün yarısı kadar endişelendiğini sanmıyordu. *Işık, beni düşünmüyor olsa bile hayatta olsun, ne olur.* Bu olasılık Nynaeve’i, örgüsünü kökünden sökecek kadar kızdırdı. Elleri sabun ve yüz bezi ile dolu olmasaydı yapardı da. “Devamlı bir erkek için endişelenemezsin,” dedi ekşi ekşi, “Yeşil Aes Sedai olmak istesen bile. Dün gece ne buldular?”

Uzun bir hikâyeydi, ama anlatacak fazla bir şey yoktu ve bir süre sonra Nynaeve Elayne’in yatağına oturdu, dinledi ve sorular sordu. Yanıtlar da fazla bilgi sağladığından değil. Belgeleri bizzat görmekle aynı şey değildi. Elaida’nın sonunda Rand’ın affını öğrenmesi iyiydi, ama bu konuda ne yapmayı düşünüyordu? Kule’nin hükümdarlara yaklaşıyor olması iyi haber olabilirdi; Salon’un altında bir ateş yakabilirdi. Bir şeyin bunu başarması gerekiyordu. Elaida’nın Rand’a heyet göndermesi kesinlikle endişelenilecek bir şeydi, ama Rand Elaida’dan gelen herhangi birini dinleyecek kadar aptal olamazdı. Ya da olabilir miydi? Elayne’in kulak misafiri olduğu konuşmalar yeterli değildi. Peki Rand Aslan Tahtı’nı bir kaidenin üzerine oturtmakla ne demek istiyordu? Bir tahtla ne işi olabilirdi ki? Yenidendoğan Ejder ve bu Aiellerin car- bir şeyi olabilirdi, ama Nynaeve çocukken ona baktığı ve ihtiyaç duyduğunda poposunu şaplakladığı gerçeğini aşamıyordu bir türlü.

Elayne giyinmeye devam etti ve hikâyesini bitirmeden işini tamamladı. “Kalanını sonra anlatırım,” dedi telaşla ve kapıdan dışarı fırladı.

Nynaeve homurdandı ve telaşla giyinmeye başladı. Elayne bugün çömezlere ilk kez ders verecekti. Henüz Nynaeve’in yapmasına izin verilmeyen bir şey. Ama çömezlere ders vermesine izin verilmiyorsa da, Moghedien vardı. Birazdan kahvaltı ile ilgili işleri biterdi.

Tek sorun şuydu ki, Nynaeve kadını bulduğunda Moghedien dirseklerine dek sabunlu sulara gömülmüştü ve gümüş *a’dam* kolyesi özellikle uyumsuz görünüyordu. Yalnız değildi; tahta çit çevrili bir avluda, buharlar saçan su kazanlarının arasında, başka bir düzine kadın hararetle çamaşır tahtaları ve kirli çamaşırlar arasında çalışıyordu. Daha fazla kadın direkler arasına gerilmiş uzun iplere ilk yıkananları asıyordu, ama çamaşır tahtalarının yanında yatak çarşafları, iç çamaşırlar ve başka her tür kirli çamaşır yığınları sıralarını bekliyordu. Moghedien’in Nynaeve’e fırlattığı bakış, derisini haşlamaya yetmeliydi. *A’dam*’dan nefret, utanç ve öfke aktı. Her zamanki korkuyu boğacak kadar güçlü duygulardı.

Çamaşır yıkayanların başındaki, sopa gibi, gri saçlı, Nildra adındaki kadın elindeki çamaşır küreğini asa gibi tutuyordu. Saçılan sularla çamura dönmüş yere değmesin diye koyu renk eteklerini dizlerine dek kaldırıp bağlamıştı. “Günaydın, Kabuledilmiş. Herhalde Marigan’ı istiyorsundur, hı?” İfadesiz sesinde hem bir saygı, hem de yarın herhangi bir Kabuledilmiş’i bir günlüğüne ya da bir aylığına çamaşırcı kadınlarının arasında görebileceği, diğerleri kadar, hatta daha sıkı çalıştırıp paylayabileceği bilgisi vardı. “Eh, henüz bırakamam onu. Zaten yeterli çamaşırcım yok. Kızlarımdan biri bugün evleniyor, bir başkası kaçtı ve iki tanesi hamile olduğu için hafif işlere koşuldu. Myrelle Sedai Marigan’ı kullanabileceğimi söyledi. Belki birkaç saatliğine onsuz da yapabilirim. Bakarız.”

Moghedien ağzını açarak sırtını dikleştirdi, ama Nynaeve sert bir bakışla –ve göstere göstere *a’dam* bileziğine dokunarak– susturdu onu. Moghedien işine döndü. Moghedien’in birkaç yanlış söz söylemesi yeterli olacaktı. Bir çiftçi kadından asla gelmeyecek bir şikâyet yalıtılma ve cellada giden yola koyardı onu ve Nynaeve ile Elayne’in yolu daha iyi olmazdı. Moghedien kendi kendine homurdanarak çamaşır tahtasına döndüğünde, Nynaeve rahat bir nefes aldı. *A’dam*’dan büyük bir utanç ve öfke dalgası aktı.

Nynaeve Nildra'ya gülümsemeyi başardı ve ne olduğunu bilmediği bir şeyler mırıldandı, sonra kahvaltı etmek için ortak mutfaklardan birine yürüdü. Yine Myrelle. Yeşil Aes Sedai'nin, bir sebepten ona kişisel bir düşmanlık mı beslediğini merak etti. Moghedien'in *a'dam*'ını taktığı için daimi olarak ekşi bir mide mi edineceğini merak etti. Kadına *a'dam* taktığından beri kaznanelerini şeker gibi yiyordu.

Ballı çay dolu bir kil kupa ve fırından yeni çıkmış ekmek bulmak kolaydı. Nynaeve yürürken yiyip içti onları. Yüzü boncuk boncuk terlemişti. Bu erken saatte bile sıcak artıyordu ve hava kuruydu. Yükselen güneş ormanın üzerinde eriyik altından bir kubbe gibi duruyordu.

Toprak sokaklar, her zamanki gibi, gözün görebileceği kadar aydınlanır aydınlanmaz dolmuştu. Aes Sedailer tozu ve sıcağı görmezden gelerek, gizemli yüzlerle gizemli işler peşinde, kayıp geçiyorlardı. Genellikle arkalarından, boşu boşuna evcil görünmeye çalışan soğuk bakışlı kurtlara benzeyen Muhafızları geliyordu. Her yerde askerler vardı; genellikle kıtalar halinde yürüyor ya da at sürüyorlardı, ama ormanda kamp kurmuşken neden sokakları doldurduklarını anlamıyordu Nynaeve. Çocuklar ortada koşturuyor, sopadan kılıç ya da kargılar ile askerleri taklit ediyorlardı. Beyaz elbiseler içinde çömezler iş peşinde, kalabalığın içinde seğirtiyorlardı. Hizmetkârlar daha yavaş hareket ediyordu; Aes Sedai yatakları için kucak kucak yatak örtüsü, mutfaklardan sepet sepet ekmek taşıyan kadınlar, ateşlik odun taşıyan öküz arabaları çeken, omuzladıkları kesilmiş koyunları mutfaklara taşıyan adamlar. Salidar bu kadar insan barındırmak için yapılmamıştı; köy dikişlerinden patlamak üzereydi.

Nynaeve yürümeye devam etti. Çömezlere ders vermiyorsa, bir Kabuledilmiş'in günü genellikle kendisine ait sayılır, o günü yalnız ya da bir Aes Sedai'nin yanında, ne dilerse çalışmak için kullanabilirdi, ama hiçbir işi yokmuş gibi görünen bir Kabuledilmiş'e her an bir Aes Sedai tarafından el konulabilirdi. Nynaeve'in gününü bir Kahverengi Aes Sedai'nin kitap kataloglamasına yardım ederek ya da bir Gri için mesaj kopyalayarak geçirmek gibi bir niyeti yoktu. Kopya yapmaktan *nefret* ediyordu. Leke yaparsa cıklamalar, yazısı bir kâtibinki kadar düzgün olmadığı için iç çekmeler! Bu yüzden tozun ve kalabalığın içinden geçerek yürüdü. Bir yandan da Siuan ve Leane'i arıyordu. Moghedien'i kullanmadan yönlendirecek kadar öfkeliydi.

Ne zaman göğüslerinin arasında duran ağır, altın yüzüğü hatırlasa düşünüyordu: *Hayatta olmak zorunda. Beni unutmuşsa bile. Işık, ne olur*

hayatta olsun. Sonuncusu, elbette, onu daha da fazla öfkelendiriyordu. Eğer al'Lan Mandragoran onu unutmayı aklından bile geçirmeye kalkarsa, Nynaeve haddini bildirirdi onun. Hayatta olmak zorundaydı. Aes Sedailerinin intikamını alırken ölen Muhafızlar sık sık görülürdü –güneşin doğması kadar kesindi; hiçbir Muhafız intikamla arasına girilmesine izin vermezdi– ama Lan'in Moiraine'in intikamını almasının yolu yoktu; kadın atından düşüp boynunu kırsa olacağı kadar vardı ancak. Moiraine ve Lanfear birbirlerini öldürmüşlerdi. Lan hayatta olmak *zorundaydı.* Peki Nynaeve neden Moiraine öldüğü için vicdan azabı duyuyordu? Evet, böylece Lan serbest kalmıştı, ama Nynaeve'in bu konuyla hiç ilgisi yoktu. Ama Moiraine'in öldüğünü duyduğunda ilk hissettiği, Moiraine'in ölümü için üzüntü değil, anlık bile olsa, Lan özgür kaldığı için sevinç olmuştu. Bunun utancını atamıyordu bir türlü ve bu onu her zamankinden de fazla öfkelendiriyordu.

Aniden Myrelle'in karşıdan geldiğini gördü. Kadının yanında üç Muhafızından biri olan, sarı saçlı, genç, ince, ama taş kadar sert Croi Makin vardı. Yüzünde kararlı bir ifade olan Aes Sedai önceki gecenin etkilerini kesinlikle göstermiyordu. Myrelle'in onu aradığını söyleyecek hiçbir şey yoktu, ama Nynaeve eskiden Salidar'ın üç hanından biri olan geniş, taş bir binaya dalıverdi.

Geniş salon temizlenmiş, kabul odası gibi döşenmişti; badanalı duvarları ve yüksek tavanı yamalıydı, birkaç parlak duvar halısı asılmıştı ve artık tam olarak kıymık kıymık görünmeyen, ama cila da tutmayan zemine birkaç renkli halı atılmıştı. Sokağın sıcağından sonra gölgeli oda serin görünüyordu. En azından daha serin. Aynı zamanda, kullanılmaktaydı.

Logain geniş şöminelerden birinin önünde küstahça duruyordu. Altın işlemeli kırmızı ceketinin kuyruğu arkadan sarkıyordu. Mavi saçaklı şalından, burada resmi görevle bulunduğu anlaşılan Lelaine Akashi dikkatle göz kulak oluyordu ona. Zaman zaman sıcak bir şekilde gülümseyen ince, vakur bir kadın olan Akashi, Salidar'daki Kule Salonu'nun Mavi Ajah Temsilcilerinden biriydi. Bugün, Logain'in görüşmelerini izlerken delici bakışları ön plandaydı.

İşlemeli ipekler ve altın mücevherler içinde, saçları kırlaşmaya yüz tutmuş iki adam ve bir kadınla görüşüyordu. Adamlardan biri hemen hemen keldi ve kare şeklinde kesilmiş bir sakalı, saç eksikliğini telafi etmeye çalışır gibi görünen uzun bir bıyığı vardı. Altara asilleriydiler ve güçlü eşlikçilerle birlikte bir gün önce gelmişlerdi. Altara içinde bir ordu toplayan

Aes Sedailer kadar, birbirlerinden de şüpheleniyorlardı. Altaralılar bir lorda, leydiye, bir kasabaya sadakat yemini ederlerdi ve biraz sadakatleri kalmışsa onu da Altara denen ulusa adarlardı. Pek az asil vergi öder ya da Ebou Dar'daki kraliçenin sözlerine kulak asardı, ama ortalarında beliren orduya kesinlikle kulak asıyorlardı. Işık bilir Ejderyeminlilere dair söylentiler üstlerinde ne etki yaratmıştı. Ama şimdilik kibirle birbirlerine ya da Lelaine'e bakmayı unutmuşlardı. Gözlerini, dev, parlak renkli bir engerekmiş gibi, Logain'e dikmişlerdi.

Kökünden sökülmüş bir ağaç gövdesinden oyulmuş gibi görünen, bakır tenli Burin grubu tamamlıyordu. Adam hem Logain'i, hem ziyaretçilerini izliyordu. Göz açıp kapayana kadar şiddetle, aniden harekete geçebilecek bir adamdı. Lelaine'in Muhafızı yalnızca kısmen Logain'i korumak için oradaydı –sözde Logain Salidar'da kalmayı kendi özgür iradesi ile seçmişti– adam daha çok Logain'i ziyaretçilerden ve kalbine saplanacak bir hançerden koruyordu.

Logain onca bakışla serpilir gibiydi. Kıvırcık saçları omuzlarına kadar gelen, sert yüzlü, ama esmer ve yakışıklı bir adamdı. Bir kartal kadar gururlu ve güvenli görünüyordu. Ama gözlerine ışık veren intikam vaadiydi. İstediği herkese ödetemese bile, en azından bazılarına ödetecekti. "Kendimi Yenidendoğan Ejder ilan ettikten yaklaşık bir sene önce Cosamelle'de altı Kızıl Aes Sedai buldu beni," dedi, Nynaeve içeri girerken. "Önderlerinin adı Javindhra idi, ama Barasine adlı olanı çok konuşuyordu. Ve, bütün bunlardan haberi varmış gibi, Elaida'dan bahsedildiğini duydum. Beni uyurken yakaladılar. Bana kalkan koyduklarında işimin bittiğini düşündüm."

"Aes Sedai," diye araya girdi dinleyen kadın sertçe. Tıknaz, sert bakışlı bir kadındı. Yanağında, Nynaeve'in bir kadına yakıştıramadığı, ince bir yara izi vardı. Altaralı kadınlar sertlikleri ile ünlüydüler, elbette, ama ünleri büyük olasılıkla abartılmıştı. "Aes Sedai, iddia ettikleri nasıl doğru olabilir'"

"Nasıl, bilmiyorum, Leydi Sarena," dedi Lelaine sakin sakin, "ama yalan söyleyemeyen biri tarafından doğrulandı. Logain doğru söylüyor."

Sarena'nın yüzü değişmedi, ama ellerini arkasında sıkı sıkı yumruk yaptı. Yanındakilerden biri, uzun boylu, sıska yüzlü, saçlarında siyahtan çok gri bulunan bir adam, rahat görünmeye çalışarak başparmaklarını arkada kılıç kemerine takmıştı, ama parmak boğumları bembeyazdı.

“Dediğim gibi,” diye devam etti Logain rahat bir gülümseme ile, “beni buldular. Oracıkta ölmek ile önerilerini kabul etmek arasında bir seçim önerdiler. Tuhaf bir seçim, hiç beklemediğim bir seçim, ama fazla düşünmem gerekmedi. Bunu daha önce yaptıklarını açık açık söylemediler, ama deneyimli gibiydiler. Sebep vermediler, ama geriye bakıp düşününce açık görünüyor. Yönlendirebilen bir adamı alt etmek pek fazla ihtişam getirmez; ama bir sahte Ejder’i alt etmek...”

Nynaeve kaşlarını çattı. Adam kayıtsızca konuşuyordu, o günkü avdan bahseden biri gibi, ama bahsettiği kendi düşüşüydü ve her sözcüğü Elaida’nın tabutuna çakılmış bir çiviydi. Belki tüm Kızıl Ajah’ın tabutuna. Kızıllar Logain’i kendini Yenidendoğan Ejder ilan etmeye zorlamışsa, aynısını Gorin Rogad ya da Mazrim Taim için de yapmış olabilirler miydi? Belki tarihteki *tüm* Yenidendoğan Ejderler olduğunu iddia edenlere? Altaralıların kafalarında düşüncelerin, bir değirmendeki çarklar gibi döndüğünü görebiliyordu. Başta gönülsüz gibiydiler, ama gittikçe hızlanıyorlardı.

“Bir sene boyunca başka Aes Sedailerden kaçınmama yardım ettiler,” dedi Logain, “yakında biri olduğu zaman mesaj gönderiyorlardı, ama o sıralarda fazla Aes Sedai yoktu. Kendimi Yenidendoğan Ejder ilan ettikten ve adam toplamaya başladıktan sonra, kralın ordularının nerede olduğuna ve asker sayısına dair mesaj göndermeye başladılar. Yoksa nereye, ne zaman saldıracağımı nereden bilecektim, sizce?” Dinleyicileri, adamın sözleri ve vahşi gülümsemesi karşısında kıpırdandılar.

Adam Aes Sedailerden nefret ediyordu. Nynaeve, kendini adamı incelemeye ikna edebildiği birkaç seferden biliyordu bunu. Min gittiğinden beri incelediğinden ya da incelediğinde bir şey öğrenebildiğinden değil. Bir zamanlar adamı incelemenin, soruna başka bir açıdan bakmak gibi olacağını düşünüyordu –erkeklerin her konuda olduğu gibi Güç kullanımında da ne kadar farklı olduğunu hiç düşünmemişti– ama karanlık bir deliğe bakmaktan bile kötüydü; orada hiçbir şey yoktu; delik bile yoktu. Sonuçta, Logain’in yanında bulunmak huzursuz ediciydi. Adam her hareketini alev alev bir yoğunluk ile izlemişti. Adam yanlış parmağını oynatacak bile olsa onu Güç’le sarabileceğini bilmesine rağmen ürpertiyordu Nynaeve’i. Erkeklerin genelde kadınlara yöneltttiği türden bir hararet değildi bu, yüzüne hiç dokunmayan, saf bir tiksintiydi ve bu her şeyi daha da dehşet verici kılıyordu. Aes Sedailer onun Tek Güç’le bağlantısını sonsuza dek kesmişlerdi; biri kendisine böyle bir şey yapacak olsa ne

hissedeceğini hayal edebiliyordu Nynaeve. Ama Logain tüm Aes Sedailerden intikam alamazdı. Yapabileceği, Kızıl Ajah'ı yok etmekti ve bu işe oldukça iyi bir başlangıç yapmıştı.

İlk kez üçü birden geliyordu. Her hafta Logain'in hikâyesini dinlemek için Altara'nın her yerinden, hatta zaman zaman Murandy'den bir lord ya da leydi geliyordu ve her biri Logain'i dinledikten sonra dümdüz ezilmiş gibi görünerek gidiyordu. Şaşmamak gerekirdi; bundan daha şok edici tek haber, Aes Sedailerin Kara Ajah'ın varlığını kabullenmesi olabilirdi. Eh, halk önünde bunu kabul edecek değildiler ve aynı sebepten Logain'in haberini de olabildiğince gizlemeye çalışıyorlardı. Bunu yapan Kızıl Ajah olabilirdi, ama yine de Aes Sedai'ydi onlar ve bir sürü insan bir Ajah'ı diğerinden ayıramıyordu. Sonuçta, Logain'i dinlemek üzere yalnızca birkaç kişi getiriliyordu, ama o bir avuç dinleyicinin her biri, yönettikleri Ev'in gücüne göre seçiliyordu. Açık açık olmasa bile, Salidar'daki Aes Sedaileri destekleyecek ya da en kötü ihtimalle, Elaida'yı desteklemekten kaçınacak Evler.

"Daha fazla Aes Sedai geldiği zaman Javindhra bana haber yolluyordu," dedi Logain. "Beni avlayan Aes Sedailer. Nerede olacaklarını söylüyordu ve böylece onların haberi olmadan ben onlara saldırabiliyordum." Lelaine'in dingin, yaşı belirsiz hatları bir anlığına sertleşti ve Burin'in eli kılıcının kabzasına kaydı. Logain yakalanmadan önce Aes Sedailer ölmüştü. Logain ikisinin tepkisi fark etmemiş gibiydi. "Kızıl Ajah, sonunda bana ihanet edene kadar yanıltmadı beni."

Sakallı adam Logain'e öyle dikkatli bakmaktaydı ki, kendini buna zorladığı açıktı. "Aes Sedai, ya onun takipçileri? Belki o Kule'de güvendeydi, ama şu anda durduğumuz yere çok daha yakın bir yerde yakalandı."

"Hepsi öldürülmedi ya da yakalanmadı," diye araya girdi sıska yüzlü lord. "Çoğu kaçtı, halkın arasına karıştı. Tarihi biliyorum, Aes Sedai. Raolin Karanlıkbelası'nın takipçileri, o yakalandıktan sonra Beyaz Kule'ye saldırmaya cesaret etti. Guaire Amalasan'ınkiler de. Logain'in ordularının topraklarımızda yürümesini çok iyi hatırlıyoruz ve onu kurtarmak için bunu bir kez daha yapmalarını istemiyoruz."

"Bundan korkmanıza gerek yok." Lelaine, tasma eğitimini tamamladığını bildiği vahşi köpeğine bakan bir kadın gibi, kısa bir gülümseme ile Logain'e baktı. "Artık ihtişam arzusu yok, yalnızca verdiği zararı telafi etmek istiyor. Dahası, çağırsa da takipçilerinin çoğunun

geleceğinden kuşkuluyum. Bir kafes içinde Tar Valon'a taşındıktan ve ehlileştirildikten sonra değil." Altaralılar kadının hafif kahkahasını yankıladı, ama ancak bir an sonra ve zayıfça. Logain'in yüzü demirden bir maske gibiydi.

Aniden Lelaine Nynaeve'in kapıda durduğunu fark etti ve kaşları kalktı. Birden çok kez Nynaeve ile sohbet etmiş, sözde keşifleri için onu ve Elayne'i kutlamıştı, ama yanlış adım atan bir Kabuledilmiş'i paylamakta tüm diğer Aes Sedailer kadar titiz davranırdı.

Nynaeve diz kırdı ve boşalmış kil kupası ile işaret etti. "Affedersiniz, Lelaine Sedai. Bunu mutfağa geri götürmeliyim." Daha Aes Sedai tek kelime edemeden fırına dönmüş sokağa fırladı.

Neyse ki Myrelle artık görünürlerde yoktu. Nynaeve sorumluluk sahibi olmak ya da öfkesine hâkim olmak ya da daha bir düzine başka aptalca şey üzerine bir ders daha dinleyecek durumda değildi. Şanslıydı, çünkü Siuan otuz adım ötede durmuş, Gareth Bryne'la yüzleşiyordu ve kalabalık ikisinin çevresinde ayrılarak akmaya devam ediyordu. Myrelle gibi Siuan da Elayne'in anlattığı dayaklardan iz taşımıyordu; belki de *Tel'aran'rhiod*'dan çıkıp beceriksizliklerine Şifa verilmesini sağlama şansları olmasa Düşler Dünyası'na daha fazla saygı gösterirlerdi. Nynaeve yaklaştı.

"Senin neyin var, kadın?" diye hırlıyordu Bryne Siuan'a. Adamın kırlaşmış kafası kadının genç görünümlü yüzüne eğilmişti; çizmeli ayaklarını iki yana açmış, yumruklarını kalçalarına dayamış, kaya kadar geniş görünüyordu. Yüzünden akan tere, kendisine ait değilmiş gibi, hiç ilgi göstermiyordu. "Gömleklerimin ne kadar yumuşak olduğunu söyleyerek övüyorum seni ve sen kafamı kopartmaya çalışıyorsun. Ve neşeli göründüğünü söyledim. Pek de savaş sebebi sayılmaz, diye düşündüm. İçinde güller olmasa da, övgüydü, kadın."

"Övgü mü?" diye hırladı Siuan, alev alev yanan mavi gözlerini adama dikerek. "Senin övgülerini istemiyorum! Yalnızca gömleklerini ütülüyor olmam seni memnun ediyor. Düşündüğümden de küçük bir adamsın, Gareth Bryne. Ordu yürüdüğü zaman, daha fazla *övgü* umuduyla, asker takipçisi gibi peşinden geleceğimi mi sanıyorsun? Ve bana bu şekilde, *kadın* diye hitap *etmeyeceksin!* 'Gel buraya, köpek!' gibi geliyor kulağıma."

Bryne'ın alnında bir damar atmaya başladı. "Sözünü tutman hoşuma gidiyor, *Siuan.* Ve ordu yürürse, sözünü tutmaya devam etmeni bekliyorum. O yemini ben istemedim senden; kendi seçimindi, yaptığın şeyin sorumluluğundan kurtulmaya çalışıyordun. Ama sözünü tutmanın

isteneceğini hiç düşünmedin, değil mi? Ordunun yürümesinden bahsetmişken, Aes Sedailere yaltaklanır, ayaklarını öperken neler duydun?”

Bir yürek atımı kadar sürede Siuan’ın alev alev öfkesi buz sükûnetine dönüştü. “Bu yeminimin bir parçası değil.” Dimdik sırtıyla, serinkanlı ve kibirli meydan okuması ile orada dururken, henüz yaşı belirsizlik kazanacak kadar Tek Güç’le çalışmamış, genç bir Aes Sedai sanırdınız onu. “Senin adına casusluk yapmayacağım. Sen Kule Salonu’na hizmet ediyorsun, Gareth Bryne, hem de *kendi* yeminin üzerine. Salon karar verdiğinde ordun yürüyecek. Sözlerini dinle ve işittiğin zaman itaat et.”

Bryne’daki değişim de şimşek kadar hızlıydı. “Kılıç çarpıştırmaya değer bir düşman olurdun,” diye güldü hayranlıkla. “Hatta daha iyisi...” Sonuncu gülüşü solarak kaş çatmaya dönüştü. “Salon, öyle mi? Bah! Sheriam’a söyle, benden kaçınmayı bıraksın. Burada ne yapılabiliyorsa yapıldı. Ona söyle, kafeste tutulan bir kurt köpeği, kurtlar geldiğinde bir domuzdan farksız olur. O adamları pazarda satılsınlar diye toplamadım.” Kısa bir baş sallamadan sonra uzun adımlarla kalabalığın içinde yürüyüp gitti. Siuan kaşlarını çatarak arkasından baktı.

“Bu neydi?” diye sordu Nynaeve ve Siuan irkildi.

“Her ne idiyse, seni ilgilendirmez,” diye terslendi, elbisesini düzelterek. Nynaeve’in bilerek, gizli gizli yaklaştığını sanırdınız. Kadın her şeyi üzerine alınıyordu.

“Bırak gitsin,” dedi Nynaeve ölçülü bir sesle. Yan yola itilmesine izin vermeyecekti. “Benim bırakmayacağım ise seni incelemek.” Onu öldürse bile faydalı bir şey yapacaktı bugün. Siuan çevresine bakınarak ağzını açtı. “Hayır, Marigan yanımda değil ve şu anda ona ihtiyacım yok. İçinde Şifa verilebilecek bir şey olduğuna dair ipucu bulduğumdan beri seni incelememe iki kez izin verdin –iki kez! Bugün seni incelemeye kararlıyım ve bunu yapamazsam, Sheriam’a, seni incelememe izin vermen emrine karşı geldiğini söylerim. Yemin ederim söylerim!”

Bir an diğer kadının en kötüsünü yapmasını söyleyeceğini sandı, ama sonunda Siuan istemeye istemeye konuştu, “Bu akşam. Bu sabah meşgulüm. Senin istediğin şeyin İki Nehirli bir dostuna yardım etmekten daha önemli olduğunu düşünmüyorsan.”

Nynaeve daha da yaklaştı. Sokakta kimse, gelip geçerken fırlattıkları bakışlar dışında dikkat etmiyordu onlara, ama o yine de sesini alçalttı. “Onun için ne planlıyorlar? Ne yapacaklarına karar vermediklerini söyleyip

duruyorsun, ama şimdiye dek *bir* karara varmış olmalılar.” Varmışlarsa, Siuan bilirdi. Bilmesi gerekse de gerekmese de.

Aniden Leane yanlarında bitti. Nynaeve hiç konuşmamıştı sanki. Siuan ve Leane dik sırtlarla, küçük bir odaya kapatılmış iki yabancı kedi gibi öfkeyle bakıştılar.

“Ee?” diye mırıldandı Siuan gergin bir çeneyle.

Leane burnunu çekti ve başını sallarken bukleleri savruldu. Dudakları alaylı bir gülüşle büküldü, ama sözleri ses tonuna uymuyordu. “Onları vazgeçirmeye çalıştım,” diye tükürdü alçak sesle. “Ama seni, düşünecek kadar bile dinlememişler. Bu gece Bilgelerle buluşacaklar.”

“Balık bağırsakları!” diye hırladı Siuan ve topuğunun üzerinde dönerek uzun adımlarla uzaklaştı, ama Leane zıt yönde daha büyük hızla uzaklaşmıştı.

Nynaeve neredeyse kızgınlıkla ellerini havaya fırlatacaktı. O orada değilmiş gibi, neyden bahsettiklerini çok iyi bilmiyormuş gibi konuşmaları! Onu görmezden gelmeleri! Siuan bu akşam söz verdiği gibi gelse iyi olacaktı, yoksa onu sıkıp suyunu çıkarmanın, kurusun diye asmanın bir yolunu bulacaktı! Arkasında bir kadın konuşunca yerinde sıçradı.

“O ikisi sağlam bir sopa için Tiana’ya gönderilmeli.” Lelaine Nynaeve’in yanına geldi, önce Siuan’ın, sonra Leane’in arkasından baktı. İnsanlara gizlice arkadan yaklaşmak da ne oluyordu! Logain, Burin ya da Altaralı asillerden iz yoktu. Mavi Aes Sedai şalını düzeltti. “Eskiden oldukları gibi değiller, elbette, ama insan görgü kurallarını biraz hatırlayacaklarını düşünür. Sokağın ortasında saç saça, baş başa kavga ederlerse olmaz, elbette.”

“Bazen insanlar birbirlerinin sinirine dokunur,” dedi Nynaeve. Siuan ve Leane bu kurguyu sürdürmek için öyle çok çaba gösteriyordu ki, en azından destek olabilirdi buna. İnsanların gizlice yaklaşmasından nasıl nefret ediyordu.

Lelaine Nynaeve’in örgüsünü kavramış eline baktı ve Nynaeve elini çekti. Bu alışkanlığı çok fazla insan biliyordu; kurtulmak için çok çabaladığı bir alışkanlıktı. Ama Aes Sedai’nin tek söylediği şu oldu, “Aes Sedailerin vakarına zarar verdiği zaman değil, çocuğum. Aes Sedailere hizmet eden kadınlar, ne kadar aptal olsalar da, halk içinde biraz ihtiyatlı davranmalılar.” Buna söylenecek bir şey yoktu kesinlikle; en azından güvenli hiçbir şey yoktu. “Ben Logain’i teşhir ederken neden içeri girdin?”

“Odanın boş olduğunu düşündüm, Aes Sedai,” dedi Nynaeve telaşla. “Özür dilerim. Umarım sizi rahatsız etmemişimdir.” Bu yanıt değildi –Myrelle’den saklandığını söyleyemezdi– ama ince Mavi yalnızca bir anlığına göz göze geldi onunla.

“Sence Rand al’Thor ne yapacak, çocuğum?”

Nynaeve şaşkın şaşkın gözlerini kırpıştırdı. “Aes Sedai, onu yarım senedir görmedim. Tek bildiğim burada işittiklerim. Salon?.. Aes Sedai, Salon onun hakkında ne karara vardı?”

Lelaine Nynaeve’in yüzünü inceleyerek dudaklarını büzdü. İnsanın kafasının içini görür gibi görünen o kara gözler oldukça rahatsız ediciydi. “Olağanüstü bir tesadüf. Yenidendoğan Ejder ile aynı köyden geliyorsun. Diğer kız, Egwene al’Vere de öyle. Çömez olduğu zaman ondan büyük şeyler bekleniyordu. Nerede olduğuna dair bir fikrin var mı?” Yanıt beklemedi. “Ve diğer iki genç adam, Perrin Aybara ile Mat Cauthon. Anladığım kadarıyla onlar da *ta’veren.* Gerçekten olağanüstü. Bir de, sınırlarına rağmen sıradışı keşiflerinle sen varsın. Egwene her neredeyse, o da hiçbirimizin gitmediği yollarda ilerliyor mu? Hayal edebileceğin gibi, hepiniz Aes Sedailer arasında epey sohbet konusu oldunuz.”

“Umarım iyi şeyler söylüyorlardır,” dedi Nynaeve yavaşça. Salidar’a geldiğinden beri Rand hakkında pek çok soru sorulmuştu, özellikle de elçilik heyeti Caemlyn’e doğru yola çıktığından beri –bazı Aes Sedailer başka şeyden konuşamaz olmuşlardı sanki– ama bu farklı görünüyordu. Aes Sedailerle konuşurken sorun buydu. Zamanın yarısında, ne kastettiklerini ya da neyin peşinde olduklarını anlayamıyordunuz.

“Siuan ile Leane’e Şifa vermeyi hâlâ ümit ediyor musun, çocuğum?” Nynaeve yanıt vermiş gibi başını sallayarak içini çekti. “Bazen Myrelle’in haklı olduğunu düşünüyorum. Sizi çok şımartıyoruz. Ne keşfetmiş olursanız olun, belki de yönlendirmeni engelleyen tıkanıklık aşılana kadar Theodrin’in emri altına vermeliydik seni. Son iki ayda yaptıklarını düşününce, o zaman neler yapabilirdin, bir düşün.” Nynaeve farkında olmadan örgüsünü kavramış, araya laf sıkıştırmaya, dikkatle düşünülmüş bir itirazda bulunmaya çalışıyordu, ama Lelaine bunu görmezden geldi. Ki en iyisi buydu muhtemelen. “Siuan ve Leane’e iyilik yapmış olmuyorsun, çocuğum. Bırak eskiden kim ve ne olduklarını unutsunlar ve şimdi kim ve ne oldukları ile tatmin olsunlar. Davranışlarına bakılırsa, tamamen unutmalarını engelleyen tek şey sen ve Şifa verilemeyecek bir şeye Şifa

vermek için gösterdiğin budalaca çabaların. Onlar artık Aes Sedai değil. Neden sahte umut veriyorsun onlara?"

Kadının sesinde bir merhamet izi vardı, ama aynı zamanda bir küçümseme tınısı da vardı. Hem, Aes Sedai olmayanlar daha düşüktü. Siuan ve Leane'in kandırmacası ikisini düşüklerin en kötüsü olarak gösteriyordu. Ayrıca, Salidar'daki pek çok kişi Kule'nin yaşadığı sorunların sorumlusu olarak Siuan'ı, onun Amyrlin'ken çevirdiği entrikaları görüyordu. Büyük olasılıkla kadının başına gelen her şeyi, hatta daha fazlasını hak ettiğini düşünüyorlardı.

Ama yapılan şey işleri daha da karıştırmıştı. Yalıtmak nadir görülürdü. Siuan ve Leane'den önce, yüz kırk senedir yargılanan ve yalıtılan kadın olmamıştı ve en az on iki senedir kimse tükenmemişti. Genelde yalıtılmış bir kadın Aes Sedailerden olabildiğince uzaklaşırdı. Kuşkusuz Lelaine yalıtılmış olsa, elinden gelirse Aes Sedai olduğunu bile unuturdu. Kuşkusuz Siuan ile Leane'in de eskiden Aes Sedai olduklarını, ellerinden alınan her şeyi unutmalarını dilerdi. Hiç yönlendirememiş, hiç Aes Sedai olmamış kadınlar olarak görülebilseler, pek çok Aes Sedai kendini daha rahat hissederdi.

"Sheriam Sedai denememe izin verdi," dedi Nynaeve, bir tam Aes Sedai'ye göstermeye cesaret edebileceği kadar kararlılıkla. Lelaine gözlerini gözlerine dikti ve Nynaeve kendi bakışlarını kaçırdı. Örgüsünü kavrayan elinin boğumları bembeyaz olmuştu. Örgüyü bıraktı, ama yüzünü ifadesiz tuttu. Bir Aes Sedai ile bakışma yarışına girmek, bir Kabuledilmiş için yün kafalılıktan başka şey olmazdı.

"Bazen hepimiz aptallık ederiz, çocuğum, ama bilge bir kadın ne sıklıkta aptallık ettiğini sınırlamaya çalışır. Kahvaltını bitirmiş göründüğüne göre, kupadan kurtulmanı ve kendini kaynar suyun içinde bulmadan, kendine yapacak bir iş bulmanı öneririm. Saçlarını kısa kestirmeyi düşündün mü? Fark etmez. Git artık."

Nynaeve diz kırdı, ama daha o hareketini tamamlamadan Aes Sedai sırtını dönmüştü bile. Lelaine'in gözlerinden kurtulunca, kadına dik dik baktı. *Saçlarını* kesmek mi? Örgüsünü kaldırdı ve uzaklaşmakta olan Aes Sedai'ye doğru salladı. Güvenli olana kadar beklemiş olması onu öfkelendiriyordu, ama beklemese muhtemelen çamaşır yıkayan Moghedien'e katılmak üzere yola koyulmuş olurdu ve yolda Tiana'yı görmek için bir mola vermesi gerekirdi. Salidar'da aylarca hiçbir şey yapmadan durup beklemek –o ve Elayne Moghedien'in ağzından ne

koparmayı başarırlarsa başarsınlar, o böyle hissediyordu– konuşmak ve dünya onlarsız yıkıma koşarken beklemek dışında hiçbir şey yapmayan Aes Sedailerin ortasında yaşamak ve bir de üzerine Lelaine'in saçlarını kestirmesini önermesi! Nynaeve Kara Ajah kovalamış, yakalanmış ve kaçmış, karşılığında bir Terkedilmiş yakalamış –eh, bunu hiçbiri bilmiyordu– kısa bir süre için bile olsa Tarabon Panarch'ının tahtına yeniden geçmesine yardım etmişti ve şimdi tek yaptığı oturmak ve Moghedien'den silkeleyebildikleri bilgiler için övülmekti. Saçlarını kesmek mi? Başlamışken tamamen tıraşlasa da olurdu!

Kalabalığın içinde yürüyen Dagdara Finchey'yi gördü. Sokaktaki bütün adamlar kadar geniş, çoğundan daha uzun boyluydu. Yuvarlak yüzlü Sarı Aes Sedai de Nynaeve'i öfkelendiriyordu. Salidar'da kalmayı seçmesinin bir sebebi, Sarıların yanında eğitim görmeyi istemesi idi, çünkü onlar herkesten daha fazla Şifa biliyorlardı; herkes öyle diyordu. Ama Nynaeve'in şimdiden bildiğinden daha fazlasını biliyorlarsa da, basit bir Kabuledilmiş ile paylaşmıyorlardı. Nynaeve'in her şeye, hatta yalıtılmaya bile Şifa verme arzusunu en memnunlukla karşılayanlar Sarılar olmalıydı, ama en az memnunlukla karşılayanlar onlar olmuştu. Sheriam araya girmese Dagdara, Nynaeve "aptalca fikirleri ve zaman harcamayı bırakana dek", gün doğumundan gün batımına kadar yer sildirirdi ona. Gözleri ile çivi çakabilecek ufak tefek bir Sarı olan Nisao Dachen, "Desen'in nasıl dokunduğunu değiştirmeye" çalıştığı sürece Nynaeve ile konuşmayı bile reddediyordu.

Her şeyin üzerine, hava durumu sezgisi fırtına geldiğini, şimdi daha da yakında olduğunu söylüyordu ve bulutsuz gökyüzü ile kavurucu güneş onunla alay ediyordu.

Kendi kendine homurdanarak kil kupayı geçmekte olan bir odun arabasının arkasına tıktı ve kalabalık sokakta yürümeye başladı. Moghedien serbest kalana kadar hareket halinde olmak dışında yapacak hiçbir şey yoktu ve Işık bilir Moghedien'in serbest kalması ne kadar sürerdi. Bütün bir sabah boşa harcanmış, boşa harcanmış günler dizisine eklenmişti.

Pek çok Aes Sedai ona başını sallıyor, gülümsüyordu, ama gülümsemelerine özür dilercesine karşılık vererek ve adımlarını bir yerlere yetişiyormuş gibi birazcık hızlandırarak, durup, ondan ne tür yeni şeyler beklenmesi gerektiği sorularına maruz kalmaktan kurtuluyordu. Şu andaki ruh hali içinde, tam da aklından geçenleri söylerdi onlara, ki bu son derece

aptalca olurdu. Hiçbir şey yapmıyordu. Rand'ın ne yaptığını *ona* soruyorlardı. Saçlarını kestirmesini söylüyorlardı. Bah!

Elbette, herkes gülümsemiyordu. Nisao Nynaeve yokmuş gibi önüne bakmakla yetinmedi, ufak tefek kadın onu devirip geçmeden, çabucak kenara çekilmesi gerekti Nynaeve'in. Ve kibirli, sarı saçlı, çıkık çeneli bir Aes Sedai, yüksek, demir kırı bir atı sürerken kaşlarını çattı ve keskin, mavi bakışlarını ona dikti. Kadın açık gri ipekten binici elbisesi içinde son derece düzgündü, ama katlayıp eyerde önüne serdiği toz pelerini bir yolculuktan yeni geldiğini anlatıyordu. Buraya ilk kez gelmiş gibi olması olasılığına ek olarak, yüksek, gri bir savaş atı üzerinde arkasından gelen sırım gibi, yeşil ceketli Muhafız huzursuz görünüyordu. Muhafızlar *asla* huzursuz görünmezdi, ama Nynaeve Kule'ye karşı bir isyana katılmanın istisna oluşturabileceğini tahmin ediyordu. Işık! Yeni gelenler bile onu sinirlendirmeye hazır geliyorlardı!

Bir de yaralı yüzlü Uno vardı, tepesindeki saç tutamı dışında tüm saçlarını tıraşlamıştı ve eksik gözünü, üzerine dik dik bakan iğrenç bir göz resmedilmiş göz yaması ile kapatmıştı. Eyerine bir mızrak bağlanmış atının dizginlerini tutarak bekleyen plaka ve zincir zırhlı, utanç içinde bir genç adamı fırçalarken duran Uno Nynaeve'e sıcak bir gülümseme bahşetti. Eh, göz yaması olmasa sıcak olacak bir gülümseme. Nynaeve yüzünü buruşturunca gözlerini kırpıştırdı ve askeri fırçalamaya devam etti.

Nynaeve'in midesini ekşiten Uno ya da göz yaması değildi. Tam olarak değil. Adam Salidar'a gelirken ona ve Elayne'e eşlik etmişti ve gitmek isterlerse at çalmaya –kendisi "ödünç almak" diyordu– söz vermişti. Artık bu mümkün değildi. Artık Uno'nun yıpranmış, koyu renk ceketinin manşetlerinde altın örgüden birer şerit vardı; adam bir subaydı ve Gareth Bryne için ağır süvari yetiştiriyordu ve artık Nynaeve için endişelenemeyecek kadar kaptırmıştı kendini olaylara. Hayır, bu doğru değildi. Nynaeve gitmek istediğini söylese, adam birkaç saat içinde at bulurdu ve Nynaeve Rand'a sadakat yemini etmiş, yalnızca o ve Elayne onları Salidar'a getirdiği için burada olan bir grup tepe saçlı Shienarlı eşliğinde yola çıkardı. Yalnız, kalmaya karar vererek yanıldığını itiraf etmiş olurdu o zaman, burada mutlu olduğunu söylerken adama yalan söylediğini itiraf etmiş olurdu. Bu itirafları etmek Nynaeve'in gücünü aşardı. Uno'nun kalma sebebi, Nynaeve ve Elayne'e *göz kulak* olması gerektiğini düşünmesi idi. Nynaeve'in itiraflarını dinlemezdi.

Salidar'ı terk etme düşüncesi yeniydi ve Uno'dan kaynaklanmıştı. Nynaeve hararetle düşünmeye başladı. Thom ve Juilin Amadicia'ya gitmeseydi keşke. Sırf eğlenmek için gittiklerinden değil. Buradaki Aes Sedailer gerçekten bir şeyler yapacakmış gibi göründüğü günlerde, ırmağın karşısında neler olup bittiğini öğrenmek için gönüllü olmuşlardı. Amador'a kadar gitmeyi düşünüyorlardı ve gideli bir aydan fazla olmuştu ve daha en azından günlerce dönmeyeceklerdi. Yalnızca keşif yapmıyorlardı, elbette; Aes Sedai ve Muhafızlar bile gönderilmişti, ama onların çoğu daha batıya, Tarabon'a yönelmişti. Bir şeyler yapıyormuş gibi görünmek ve keşfe çıkanlar dönene dek oyalanmak, beklemek için iyi bir bahaneydi. Nynaeve iki adamın gitmesine izin vermemiş olmayı diliyordu. Hayır dese ikisi de gitmezdi.

Thom yaşlı bir âşıktı, ama bir zamanlar daha fazlası sayılırdı. Ve Juilin Tearlı bir hırsız avcısı idi. İkisi de yabancı yerlerde kendilerini idare etmeyi bilen, pek çok açıdan faydalı olabilen becerikli adamlardı. Onlar da Nynaeve ve Elayne ile birlikte Salidar'a gelmişti ve Nynaeve gitmek istese ikisi de soru sormazdı. Kuşkusuz arkasını döndüğünde çok şey söylüyorlardı, ama Uno'nun söyleyeceği gibi yüzüne değil.

Onlara gerçekten ihtiyaç duyduğunu itiraf etmek canını sıkıyordu Nynaeve'in, ama at çalmayı bildiğinden kuşkuluydu. Her durumda, ahırlarda olsun, askerlerin bağlama iplerinin başında olsun, atların çevresinde dolanan bir Kabuledilmiş dikkat çekerdi ve üzerindeki çizgili beyaz elbiseyi değiştirirse kesinlikle görülür, daha bir ata yanaşamadan raporlanırdı. Kaçmayı becerebilse bile, takip edilirdi. Kaçak Kabuledilmişler de, kaçak çömezler gibi, hemen hemen her zaman geri getirilir, ikinci bir teşebbüs düşüncesini kafalarından silene kadar cezalandırılırlardı. Aes Sedai eğitimi görmeye başladığınızda, Aes Sedailer sizinle işini bitirene kadar kalırdınız.

Onu burada tutan ceza korkusu değildi, elbette. Kara Ajah tarafından öldürülmenin ya da Terkedilmişlerden biriyle yüzleşmenin yanında bir iki sopa neydi ki? Gitmeyi gerçekten isteyip istemediği meselesiydi. Örneğin, nereye gidecekti? Caemlyn'e, Rand'a mı? Cairhien'e, Egwene'e mi? Elayne de gelir miydi? Caemlyn'e giderse, kesinlikle. Bu, bir şey *yapma* arzusu muydu, yoksa Moghedien'in keşfedileceği korkusu mu? Kaçmak karşılığında alacağı ceza, bunun yanında hiç kalırdı! Bir köşeyi dönüp, Elayne'in çömez sınıfı ile karşı karşıya geldiğinde henüz bir sonuca

varamamıştı. İki saz damlı ev arasında, bir üçüncüsünün kalıntıları temizlenince açılan yerde toplanmışlardı.

Yirmiden fazla beyazlara bürünmüş kadın yarım daire halinde taburelere oturmuş, Elayne'in iki tanesine bir egzersiz yaptırmasını izliyordu. Üç kadın da *saidar*'ın parıltısına sarınmıştı. Yeşil gözlü, çilli suratlı, on altı yaşlarında bir kız olan Tabiya ile Nynaeve'in yaşında, ince, siyah saçlı Nicola, beceriksizce aralarında küçük bir alev aktarıyorlardı. Alev dalgalanıyor, zaman zaman, aralarından biri diğerinden alıp sürdürmekte çok yavaş davrandığında bir anlığına kayboluyordu. Bu ruh hali içinde, Nynaeve ördükleri akışları açıkça görebiliyordu.

Sheriam ile diğerleri kaçtığında on sekiz çömez götürmüşlerdi –Tabiya onlardan biriydi– ama bu gruptaki, Nicola gibi çoğu, Salidar'a yerleşen Aes Sedailerce yeni bulunmuştu. Nicola, bir çömez için yaşlı olan tek kadın değildi; en az yarısı öyleydi. Nynaeve ve Elayne Kule'ye girdiğinde, Aes Sedailer Tabiya'dan büyük kadınları nadiren sınardı –Nynaeve hem yaşı, hem yabani olması sebebiyle olağanüstüydü– ama belki ümitsizlik içinde, buradaki Aes Sedailer Nynaeve'den bir iki yaş büyük kadınları bile dahil edecek şekilde genişletmişlerdi sınavlarını. Sonuçta, Salidar şu anda Beyaz Kule'nin senelerdir sahip olmadığı kadar çok çömez barındırıyordu. Bu başarı Aes Sedaileri, Altara'yı köy köy arayacak kişiler göndermeye teşvik etmişti.

"O sınıfa ders verdiğini mi diliyorsun?"

Omzundaki ses Nynaeve'in midesine takla attırdı. Bir sabahta iki kez. Kemer kesesinde biraz kaznanesi olmasını diledi. Hazırlıksız yakalanmasına izin vermeye devam ederse, sonunda bir Kahverengi için belge düzenlerken bulacaktı kendini.

Elbette, elma yanaklı Domanlı kadın Aes Sedai değildi. Kule'de olsa Theodrin çoktan şala terfi ettirilirdi, ama burada yalnızca Kabuledilmişlikten yüksek, tam Aes Sedailikten düşük bir şeye terfi ettirilmişti. Büyük Yılan yüzüğünü sol değil sağ eline takıyordu ve bronz tenine yakışan yeşil bir elbise giymişti, ama henüz bir Ajah seçmemiş, şal takmamıştı.

"Bir avuç kalın kafalı çömeze ders vermekten daha iyi şeylerim var yapacak."

Theodrin Nynaeve'in sesindeki aksiliğe gülümsemekle yetindi. Aslında oldukça iyi biriydi. "Kalın kafalı çömezlere ders veren kalın kafalı bir Kabuledilmiş, hı?" Genelde iyiydi. "Eh, bir kez kafalarımızı yumruklamaya

hazır olmadan yönlendirmeyi öğrendiğinde, sen de çömezlere ders vereceksin. Ve, keşfettiğin şeylerden sonra, bundan kısa süre sonra da tam Aes Sedailiğe terfi ettirilirsen hiç şaşmam. Biliyorsun, bana numaranın ne olduğunu hiç söylemedin.” Yabanilerin hemen her zaman, yönlendirme yetenekleri ilk ortaya çıktığında öğrendikleri bir numaraları olurdu. Çoğu yabaninin bir ortak özelliği de tıkanıklıktı, yönlendirdikleri gerçeğini kendilerinden bile saklamak için, kendi zihinlerinde yarattıkları bir şey.

Nynaeve bir çabayla yüzünü ifadesiz tuttu. Dilediğinde yönlendirebilmek. Aes Sedailiğe yükseltilmek. İkisi de Moghedien sorununa çare olmazdı, ama o zaman dilediği yere gider, kimse ona şuna ya da buna Şifa verilemeyeceğini söylemeden dilediği konuda çalışırdı. “İyileşmemesi gereken insanlar iyileşiyordu. Biri öleceği için, bitkiler hakkında bildiğim her şey yeterli olmadığı zaman öyle kızıyordum ki...” omuzlarını silkti. “Ve onlar da iyileşiyordu.”

“Benimkinden çok daha iyi.” İnce kadın içini çekti. “Ben bir oğlanın beni öpmeyi istemesini ya da istememesini sağlayabiliyordum. Benim tıkanıklığım erkeklerdi, öfke değil.” Nynaeve inanmazlık içinde baktı ona ve Theodrin kahkaha attı. “Eh, bu da bir duyguydu. Yanımda bir erkek varsa, ondan çok hoşlanmışsam ya da hiç hoşlanmamışsam, yönlendirebiliyordum. O erkeğe karşı kayıtsızsam ya da yanımda erkek yoksa, *saidar* açısından ağaçtan farkım yoktu.”

“Bunu nasıl aştın?” diye sordu Nynaeve inanmazlık içinde. Elayne şimdi çömezleri eşlemişti ve aralarında birer alev geçiriyorlardı.

Theodrin’in gülümsemesi daha da yayıldı, ama yanakları kızarmıştı. “Kule ahırlarında bir seyis olan, Charel adlı genç bir adam bana kaş göz etmeye başladı. On beş yaşındaydım ve adamın muhteşem bir gülümsemesi vardı. Aes Sedailer onun derslerime katılmasına izin verdi. Sessizce bir köşede oturuyordu, böylece ben de yönlendirebiliyordum. Benim bilmediğim, onunla tanışmamı Sheriam’ın ayarlamış olduğuydu.” Yanakları daha da kızardı. “Adamın ikiz kız kardeşi olduğunu da bilmiyordum. Birkaç gün sonra, köşede oturan Charel’in aslında Marel olduğunu da. Kız bir gün dersimin ortasında ceketini ve gömleğini çıkarıverdi. Öyle şok olmuştum ki bayıldım. Ama sonra, her dilediğimde yönlendirebilmeye başladım.”

Nynaeve kahkahalara boğuldu –elinde değildi– ve kızarmasına rağmen Theodrin de çekincesizce katıldı kahkahalarına. “Keşke benim için de o kadar kolay olsa, Theodrin.”

“Kolay olsa da olmasa da,” dedi Theodrin, kahkahası dinerken, “tıkanıklığını aşacağız. Bu akşam...”

“Bu akşam Siuan ile çalışacağım,” diye telaşla araya girdi Nynaeve ve Theodrin’in ağzı gerildi.

“Benden kaçınıyorsun, Nynaeve. Son bir ay içinde üç randevudan kaçmayı başardın. Deneyip başarısız olmanı kabul edebilirim, ama denemeye korkmanı kabul etmeyeceğim.”

“Korkmuyorum,” diye başladı Nynaeve kızgınlıkla, ama kafasının içine küçük bir ses, gerçeği kendisinden de mi saklamaya çalıştığını sordu. Denemek, denemek, denemek, ama başarısız olmak öyle cesaret kırıcıydı ki.

Theodrin daha fazlasını söylemesine izin vermedi. “Bugün verilmiş sözlerin olduğunu kabul ediyorum,” dedi sakin sakin, “ama yarın ve daha sonra her gün seni göreceğim, yoksa başka önlemler almak zorunda kalacağım. Bunu yapmak istemiyorum ve sen de bunu yapmamı istemezsin, ama tıkanıklığını aşmaya kararlıyım. Myrelle özel çaba göstermemi istedi ve ben de göstereceğime yemin ediyorum.”

Siuan’a söylediği şeylerin yankısı gibi gelen sözler karşısında Nynaeve’in ağzı açık kaldı. Diğer kadın ilk kez yeni konumunun yetkesini kullanmıştı. Nynaeve’in şansı böyle devam ederse, sonunda o ve Siuan kendilerini yan yana, Tiana’nın önünde bulurlardı.

Theodrin yanıt beklemedi. Yalnızca olumlu yanıt almış gibi başını salladı, sonra kayarcasına uzaklaştı. Nynaeve kadının omuzlarında saçaklı bir şal hayal edebiliyordu. Bu sabah hiç de iyi gitmiyordu. Ve yine Myrelle! Çığlık atmak istiyordu.

Elayne çömezlerin arasından gururla gülümsedi ona, ama Nynaeve başını iki yana sallamakla yetindi ve sırtını döndü. Odasına dönecekti. Günün nasıl ilerlediğinin bir göstergesi olarak, daha yolu yarılamadan Dagdara Finchey koşarak çarptı ona ve dümdüz yere serdi. Kadın koşuyordu! Bir Aes Sedai! İri kadın durmadı, hatta kalabalığı yararak ilerlerken omzunun üzerinden arkaya dönüp bir özür bile dilemedi.

Nynaeve ayağa kalktı, üzerini silkeledi, ayaklarını yere vura vura odasına kalan yolu aştı ve kapısını arkasından çarparak kapattı. Oda sıcak ve havasızdı, Moghedien yapana kadar yataklar dağınık kalacaktı ve en kötüsü de, Nynaeve’in hava durumu sezgisi şu anda Salidar üzerinde bir dolu fırtınası patlamış olması gerektiğini söylüyordu. Ama bu konuda şaşırmayacak, ezilmeyecekti.

Kendini kırışık çarşafların üzerine fırlattı, gümüş bileziğe elleyerek yattı. Bugün Moghedien'den ne bilgiler koparabileceklerinden, Siuan'ın akşam gelip gelmeyeceğine, Lan'den yönlendirmesini engelleyen tıkanıklığa, Salidar'da kalıp kalmayacağına kadar değişik değişik düşünceler geçti aklından. Aslında kaçmak sayılmazdı. Muhtemelen Caemlyn'e, Rand'a giderdi; adamın kafasının fazla şişmesini engelleyecek birine ihtiyacı vardı. Hem, bu fikir Elayne'in de hoşuna giderdi. Yalnızca gitmenin –kaçmak *değil!*– Theodrin planlarını açıkladıktan sonra daha cazip gelmeye başlamamış olmasını diliyordu.

Moghedien işini bitirince *a'dam*'dan bazı duyguların süzülmesini bekliyordu. Böylece gidip onu bulacaktı –kadın surat asarken genellikle saklanırdı– ama utanç ve öfke hiç azalmadı ve kapının çarpılarak açılması tamamen sürpriz oldu.

"Demek buradasın," dedi Moghedien gıcırdarcasına. "Bak!" Ellerini kaldırdı. "Harap oldu!" Nynaeve'e, çamaşır yıkamış herhangi iki elden farklı görünmedi; beyaz ve kırışıktılar, doğal, ama geçecekti. "Pislik içinde, bir hizmetkâr gibi öteberi taşıyarak yaşamam yeterli değil, bir de bir ilkel gibi çalışmam bekleniyor!"

Nynaeve basit bir çare ile susturdu onu. Hızlı bir sopa darbesi düşündü, ne his vereceğini hayal etti, sonra bu düşünceyi zihninde, Moghedien'den aldığı duyguların bulunduğu yere aktardı. Diğer kadının kara gözleri irileşti, ağzını kapattı, dudaklarını birbirine bastırdı. Sert bir darbe değildi, ama iyi bir hatırlatıcıydı.

"Kapıyı kapat ve otur," dedi Nynaeve. "Yatakları daha sonra yapabilirsin. Bir ders yapacağız."

"Bundan daha iyilerine alışığım," diye homurdandı Moghedien, itaat ederken. "Tojar'da bir gece işçisi daha iyi yaşar!"

"Tahminimde yanılmıyorsam," dedi Nynaeve keskin bir sesle, "herhangi bir yerdeki bir gece işçisinin tepesinde bir ölüm hükmü sallanmıyordur. Dilediğinde Sheriam'a kim olduğunu söyleriz." Yalnızca blöftü –sırf düşünce ile Nynaeve'in midesi alev alev bir topa dönüşecek kadar büzüldü– ama Moghedien'den mide bulandırıcı bir korku kükremesi geldi. Nynaeve kadının yüzünün ne kadar sakin kaldığına hayran kalacaktı neredeyse; kendisi o şekilde hissediyor olsa, çığlıklar atar, dişleri takırdayarak yere büzülmüş olurdu.

"Sana ne göstermemi istiyorsun?" dedi Moghedien sakin bir sesle. Ondan ne istediklerini hep söylemeleri gerekiyordu. Nynaeve'in, işkencenin

sınırı saydığı ölçüde sıkıştırmadıkları sürece, asla kendiliğinden bir şey söylemiyordu.

“Öğretmekte pek de başarılı olamadığın bir şeyi deneyeceğiz. Bir erkeğin yönlendirmesini sezmek.” Şimdiye dek, Nynaeve ve Elayne’in hemen öğrenemediği tek şey bu olmuştu. Caemlyn’e gitmeye karar verirse faydalı olacaktı.

“Kolay değil, özellikle de üzerinde çalışılacak bir erkek olmadığında. Logain’e Şifa verememen yazık.” Moghedien’in sesinde ya da yüzünde alay yoktu, ama Nynaeve bir bakış fırlattı ve telaşla devam etti. “Yine de, formları yine deneyebiliriz.”

Ders gerçekten kolay değildi. Nynaeve’in örgüleri görür görmez hemen öğrenebildiği bir konu bile olsa, asla kolay olmuyordu. Aslında Nynaeve izin vermeden, Nynaeve rehberlik etmeden yönlendiremiyordu Moghedien, ama yeni bir derste akışların nasıl gideceğini Moghedien’in göstermesi gerekiyordu. Oldukça karmaşık oluyordu ve her gün kadından bir düzine yeni şey öğrenememelerinin asıl sebebi buydu. Her durumda, Nynaeve akışların nasıl örüleceğine dair *bir* fikre sahipti, ama yanında Şifa’nın basit kaldığı, Beş Güç’ün tamamını kullanan karmaşık bir dantel gibiydi ve desen kör edici bir hızda değişiyordu. Sık sık kullanılmamasının sebebinin zorluğu olduğunu iddia ediyordu Moghedien. Aynı zamanda, fazla sürdürülürse korkunç bir baş ağrısı veriyordu.

Ama Nynaeve sırtüstü yatağına uzandı ve elinden geleni yaptı. Rand’a gidecekse buna ihtiyaç duyabilirdi ve bunun ne kadar yakında olacağını bilmenin imkânı yoktu. Akışları kendi başına yönlendirdi; zaman zaman Lan ya da Theodrin’i düşünerek öfkesini yeterince yüksek tutuyordu. Moghedien eninde sonunda suçlarının hesabını verecekti. O zaman, her dilediğinde kadının güçlerini kullanmaya alışmış olan Nynaeve nerede olacaktı? Kendi sınırları dahilinde yaşamalı ve çalışmalıydı. Theodrin tıkanıklığını aşmanın bir yolunu bulabilir miydi gerçekten? Lan hayatta olmak zorundaydı ve Nynaeve onu bulabilmeliydi. Ağrı, şakaklarını delen bir acıya dönüştü. Moghedien’in gözlerinin çevresinde bir gerilim belirdi. Kadın zaman zaman başını ovalıyordu, ama bilezik korkunun altında, neredeyse tatmine benzer bir şey daha taşıyordu. Nynaeve, isteyerek öğretmeseniz bile, öğretmenliğin yine de bir ölçü tatmin getirdiğini tahmin ediyordu. Moghedien’in böylesine insani bir tepki sergilemesinden hoşlandığını sanmıyordu.

Moghedien, “neredeyse” ve “tam olmadı” diye mırıldanırken ders ne kadar sürdü, emin değildi, ama kapı çarpılarak açıldı ve Nynaeve neredeyse şilteden dümdüz ayağa fırlayacaktı. Moghedien’den gelen ani korku şimşeği, bir başka kadının ulumasına denkti.

“Duydun mu, Nynaeve?” diye sordu Elayne, kapıyı ittirerek. “Kule’den, Elaida’dan bir elçi geldi.”

Nynaeve, yüreği ağzına gelmese söyleyeceği sözleri unuttu. Baş ağrısını bile unuttu. “Heyet mi? Emin misin?”

“Elbette eminim, Nynaeve. Bir *dedikodu* için koşa koşa geleceğimi mi sanıyorsun? Tüm köy ayakta.”

“Neden, anlamıyorum,” dedi Nynaeve ekşi ekşi. Kafatasının içindeki gıcırdama geri döndü. Ve yatağının altındaki torbada sakladığı bütün kaznanelerini yese bile midesindeki yanmayı dindiremezdi. Kız kapı çalmayı öğrenemeyecek miydi? Moghedien, biraz kaznanesi onun da işine yararmış gibi, iki elini karnına bastırmıştı. “Onlara Elaida’nın Salidar’dan haberi olduğunu söylemiştik.”

“Belki bize inanmışlardır,” dedi Elayne, kendini Nynaeve’in yatağının ayakucuna bırakarak, “belki de inanmamışlardır, ama bu olay sonunda anlamalarını sağlamıştır. Elaida nerede olduğumuzu biliyor ve büyük olasılıkla neyin peşinde olduğumuzu da biliyor. Hizmetkârlardan herhangi biri kadının göz ve kulakları olabilir. Hatta Aes Sedailerden bazıları. Elçiyi gördüm, Nynaeve. Açık sarı saçlı, güneşi bile dondurabilecek mavi gözlü bir kadın. Tarna Feir adlı bir Kızıl’mış. Faolain öyle dedi. Nöbet tutan Muhafızlardan biri köye girerken kadına eşlik etmiş. Kadın insana taşa bakar gibi bakıyor.”

Nynaeve Moghedien’e baktı. “Şimdilik ders bitti. Bir saat sonra gel ve yataklarımızı yap.” Gergin dudaklarla, örgüsünü kavrayarak Moghedien gidene kadar bekledi, sonra Elayne’e döndü. “Ne... mesaj getirdi?”

“Bana söylemediler, elbette, Nynaeve. Gördüğüm her Aes Sedai de aynı şeyi merak ediyordu. Kule Salonu tarafından kabul edileceği söylendiğinde Tarna’nın güldüğünü duydum. Ve eğleniyor gibi gülmemiş. Sence...” Elayne bir an alt dudağını çiğnedi. “Sence de kararları...”

“Geri dönmek yönünde olur mu?” dedi Nynaeve inanmazlık içinde. “Elaida son on beş kilometreyi dizleri üzerinde sürüne sürüne gelmelerini ister. Son bir buçuk kilometreyi de karın üstü sürünerek! O bunu istemese bile, bu Kızıl, ‘Eve dönün. Her şey affedildi ve akşam yemeği sizi

bekliyor,’ dese bile, sence Logain meselesini kolayca bir kenara atabilirler mi?”

“Nynaeve, Beyaz Kule’yi bir kez daha bütün kılmak için Aes Sedailer her şeyi bir kenara atabilirler. Her şeyi. Onları benim kadar iyi anlamıyorsun; doğduğum günden beri sarayda Aes Sedailer vardı. Şu anda sorun şu: Tarna Salon’a ne söylüyor? Ve onlar ona ne söylüyor?”

Nynaeve sinirle kollarını ovaladı. Verecek yanıtı yoktu, yalnızca umutları vardı ve hava durumu sezgisi o orada olmayan dolu fırtınasının Salidar çatılarını davul gibi dövdüğünü söylüyordu. Bu duygu günlerce sürdü.

9
Planlar

“Bu Havai Fişekçileri Amador’a sen mi getirttin?” Pedron Niall’ın soğuk sesi karşısında pek çok kişi irkilirdi, ama Niall’ın sade, yüksek sırtlı sandalyesinin karşısında, zemine kakılmış altın güneş patlamasının üzerinde duran adam irkilmedi. Adam kendine güven ve beceri saçıyordu. Niall devam etti, “Tarabon sınırını korumak için iki bin Evlat görevlendirmemin bir sebebi var, Omerna. Tarabon karantinaya alındı. *Kimsenin* sınırı geçmesine izin verilmiyor. Elimden gelse bir serçenin geçmesine bile izin vermem.”

Omerna tam da Işığın Evlatları’ndan bir subayın olması gerektiği gibi görünüyordu, uzun boylu ve hâkimiyet sahibiydi, cesur, korkusuz bir yüzü, güçlü bir çenesi vardı ve şakakları kırlaşmıştı. Kara gözleri en korkunç savaş sahnesini etkilenmeden inceleyebilecekmiş gibi görünüyordu ve incelediği olmuştu da. O anda derin düşünceler içinde görünüyordu. Üzerindeki, beyaz ve altın rengi, Işığın Kutsanmışı, Lord Yüzbaşı tuniği adama yakışıyordu. “Lord Kumandanım, burada bir lonca evi kurmak istiyorlar.” Gür ve rahat sesi bile görünüşüne uyuyordu. “Havai Fişekçiler her yere gidebilir. Aralarına kolaylıkla ajan yerleştirebiliriz. Her kasabaya, her asilin malikânesine, her hükümdarın sarayına kabul edilen ajanlar.” Sözde Abdel Omerna Kutsanmışlar Kurulu’nun görece olarak düşük seviyeli bir üyesiydi. Aslında, Işığın Evlatları casus ağının idarecisiydi. Bir anlamda. “Bir düşünün!”

Niall’ın düşündüğü, Havai Fişekçiler Loncası’nın son adamına ya da kadınına kadar Tarabonlu olduğu ve Tarabon’un, Niall’ın Amadicia’ya bulaşmasına izin vermeyeceği bir kaos ve delilikten mustarip olduğu idi. Bu hastalığı kesip atmak için beklemesi gerekiyorsa, en azından dünyanın geri

kalanından yalıtabilirdi. “Sınırdan geçen herkese nasıl davranılıyorsa onlara da öyle davranılacak, Omerna. Gözetim altında tutulacak, kimseyle konuşmalarına izin verilmeyecek ve gecikmeden, askerler eşliğinde Amadicia’dan çıkartılacak.”

“Israr etmeme izin verirseniz, Lord Kumandan, bir miktar dedikodu yayabilirler, ama getirecekleri faydalar buna değer. Kapalı bir grup. Ve benim ajanlarım olarak işe yaramalarına ek olarak, Amador’da bir Havai Fişekçiler Loncası olması büyük prestij sağlar. Şu andaki tek lonca evi bu olacak. Cairhien’deki terk edilmiş, Tanchico’daki de terk edilmiştir kuşkusuz.”

Prestij! Niall istemsiz bir seğirmeyi dindirmek için sol gözünü ovaladı. Omerna’ya kızmanın pek anlamı yoktu, ama kendini tutmak için çaba göstermesi gerekiyordu. Sabah sıcağı sinirlerini ağır ateş üzerinde pişiriyordu. “Gerçekten de kapalı bir grup, Omerna. Kendileri gibilerle yaşıyorlar, kendileri gibilerle yolculuk ediyorlar, nadiren başkaları ile konuşuyorlar. Ajanlarını Havai Fişekçilerle evlendirecek misin? Nadiren lonca dışından birileri ile evleniyorlar ve ancak kendi aralarına doğanları Havai Fişekçi olarak kabul ediyorlar.”

“Ah. Şey. Bir yol bulunabileceğinden eminim.” O güven ve beceri görüntüsünü hiçbir şey bozamazdı.

“Benim dediğim gibi olacak, Omerna.” Adam ağzını yine açtı, ama Niall sinirle susturdu onu. “Dediğim gibi, Omerna! Daha fazla dinlemeyeceğim! Şimdi, bugün ne bilgiler getirdin bana? Hangi *faydalı* bilgileri? İşlevin bu. Ailron için havai fişek sağlamak değil.”

Omerna duraksadı, kıymetli Havai Fişekçileri için bir yakarıda daha bulunmak istediği açıktı, ama sonunda ciddiyetle konuştu, “Altara’daki Ejderyeminlilere dair raporlar söylentiden daha fazlasıymış, anlaşılan. Belki Murandy’den gelenler de. Hastalık küçük, ama büyüyecektir. Hemen, kuvvetle harekete geçilirse onları ve Salidar’daki Aes Sedaileri tek bir...”

“Şimdi de Evlatların stratejisini mi belirliyorsun? Bilgi topla ve o bilginin nasıl kullanılacağını bana bırak. Başka nelerin var?”

Sesinin kesilmesine adamın tepkisi sakinlikle eğilerek kabullenme oldu. Omerna sakin kalma konusunda çok iyiydi; belki de en iyi yaptığı şey buydu. “İyi haberlerim var. Mattin Stepaneos size katılmaya hazır. Halka ilan etmekte tereddütlü, ama Illian’daki adamlarım yakında edeceğini söylüyor. Hevesli olduğu söyleniyor.”

“Bu olağanüstü olurdu,” dedi Niall kuru kuru. Kesinlikle olağanüstü. Odayı çeviren sancaklar ve flamalar arasında, Mattin Stepaneos’un siyah üzerine gümüş rengi üç leoparı, yeşil ipek üzerine altın iplik ile işlenmiş dokuz arılı Illian Kraliyet Bayrağı’nın yanında asılı duruyordu. Sorunlar konusunda, sonunda Illian Kralı üste çıkmıştı, en azından Amadicia ile Ahara arasındaki sınırı onaylayan bir anlaşma dayatabilmişti ve sınır baştan beri olduğu yerdeydi, ama Niall adamın Soremaine’de arazi ve adam sayısı açısından avantajlı olduğunu, ama yine de alt edilip yakalandığını unutabileceğinden kuşkuluydu. Illian Yoldaşları ordunun kalanının Niall’ın tuzağından kaçabilmesi için savaş meydanını korumasa, bugün Altara ve büyük olasılıkla Murandy, hatta Illian Evlatların tımarında olurdu. Daha da kötüsü, Mattin Stepaneos’un Tar Valon cadılarından bir danışmanı vardı, ama adam bu gerçeği ve kadını saklıyordu. Niall elçi göndermişti, çünkü hiçbir yolu denemeden bırakmaya cesaret edemezdi, ama evet, Mattin Stepaneos’un ona gönüllü olarak katılması gerçekten de olağanüstü olurdu. “Devam et. Ve kısa tut. Bugün meşgul olacağım. Yazılı raporlarını daha sonra okuyabilirim.”

Talimatlarına rağmen Omerna uzun uzun, kesinlik dolu gür bir sesle anlattı durdu. Al’Thor Andor’daki hâkimiyetini Caemlyn’den öteye fazla yayamamıştı. Şimşek saldırısı sonunda durdurulmuştu –benim öngördüğüm gibi, diye eklemeyi ihmal etmedi Omerna. Sınırboyları’nın, sahte Ejder’e karşı Evlatlara katılması şimdilik pek olası görünmüyordu; Shienar, Arafel ve Kandor lordları Afet’in sessizliğinden faydalanarak isyan bayrağı açıyorlardı ve Saldaea Kraliçesi kırsal alanda bir yerde inzivaya çekilmişti ve Omerna bunun sebebinin kadının isyanlardan korkması olduğunu düşünüyordu. Ama adamın ajanları iş başındaydı ve Sınırboyları hükümdarları, o küçük isyanlar bastırılır bastırılmaz hizaya getirilecekti. Diğer yandan, Murandy, Altara ve Ghealdan hükümdarları hizaya girmeye hazırdı, ama şu anda Tar Valon cadılarını yatıştırmak için karışık mesajlar veriyorlardı. Ghealdan’da Alliandre tahtının sallantıda olduğunu, öncelleri gibi aniden devrilmemek için Evlatlara ihtiyacı olduğunu biliyordu. Diğer yandan hem Altara’daki Tylin, hem de Murandy’deki Roedran Evlatların ağırlığı sayesinde, sonunda yalnızca kukla olmaktan kurtulacaklarını umuyorlardı. Adamın o ülkeleri Niall’ın cebinde saydığı açıktı.

Amadicia’nın içinde durum daha da iyiydi Omerna’ya göre. Evlatların sancakları senelerdir görülmediği ölçüde acemi asker çekiyordu. Doğrusunu söylemek gerekirse, bu Omerna’yı ilgilendirmezdi, ama adam raporlarını

bulabildiği en iyi haberlerle cilalardı. Haberci ülkeyi daha fazla rahatsız etmeyecekti; şu anda adamın topladığı güruh kuzeydeki köyleri ve malikâneleri yağmalamak konusunda birbirine girmişti ve Ailron'un askerlerinin bir sonraki saldırısında, Ghealdan'a dağılabilirlerdi. Hapisanelerde pek az yer kalmıştı, çünkü Karanlıkdostları ve Tar Valon casuslarının tutuklanma hızı asılma hızlarını kat kat aşıyordu. Yalnızca iki Tar Valon cadısı bulabilmişlerdi, ama yüzden fazla kadın sorgulanmıştı ve bu devriyelerinin ne kadar dikkatli çalıştığının bir göstergesi idi. Ve Tarabon'dan daha az mülteci yakalanıyordu ve bu da karantinanın gittikçe daha etkili olduğunun kanıtı idi. Yakalananlar hemen sınıra geri götürülüp Tarabon'a atılıyorlardı. Sonuncusunun üzerinden durmadan geçti; Havai Fişekçiler konusundaki aptallığı düşünülünce, şaşmamak gerekirdi buna.

Niall yalnızca nerede baş sallayacağını bilecek kadar dinliyordu. Savaş meydanında, birileri adama ne yapacağını söylediği sürece, Omerna yeterli bir kumandandı, ama şimdiki konumunda, adamın inanılmaz aptallığı insanın sabrını sınıyordu. Adam Morgase'in öldüğünü, cesedinin kuşkuya yer bırakmayacak şekilde görüldüğünü ve teşhis edildiğini raporlamıştı ve Niall adamı kadınla yüzleştirene kadar savunmuştu bunu. Tear Taşı'nın düştüğüne dair "söylentilere" gülüp geçmişti ve dünyadaki en kudretli kalenin içeriden yardım alınmadan düşebileceğini hâlâ inkâr ediyordu; ihanet olmalı, diye ısrar ediyordu, bir Yüksek Lord Taş'ı al'Thor'un ve Tar Valon'un ellerine teslim etmiş olmalıydı. Falme'deki felaketin ve Tarabon ile Arad Doman'daki sorunların, Artur Şahinkanadı'nın Aryth Okyanusu'nun diğer tarafından dönen ordularının işi olduğunu savunuyordu. Adam, Siuan Sanche'nin aslında makamından indirilmediğini, al'Thor'un delirdiğini ve ölümünün yaklaştığını, Tar Valon'un Kral Galldrian'ı Cairhien'de iç savaş başlatmak için öldürdüğünü, bu üç "gerçeğin" bir şekilde o saçma söylentilerle ilişkili olduğunu düşünüyordu. O saçma söylentiler her zaman uygun bir şekilde, çok uzaklardan geliyordu ve alevlere boğulan insanlardan, hiç yoktan ortaya çıkan ve tüm köyleri katleden kâbuslardan bahsediyordu. Nasıl, emin değildi Omerna, ama her an hazır olabilecek büyük bir teori üzerinde çalışıyordu; sözde cadıların tüm entrikalarını çözecek, Tar Valon'u Niall'ın ellerine teslim edecek bir teori.

Omerna böyleydi işte; ya olanlar için çarpık sebepler icat eder ya da sokaklardaki söylentileri alır, hiç eleştirmeden yutardı. Zamanının çoğunu malikânelerde *ve* sokaklarda dedikodu dinleyerek geçirirdi. Boru Avcıları

ile birlikte meyhanelerde içki içerken görülmüştü ve üç sözde Valere Borusu'na büyük miktarlarda para ödediği pek de iyi saklanmayan bir sırdı. Her seferinde boruyu kırlara götürmüş, günler boyunca üflemiş, sonunda hiçbir efsanevi kahramanın mezardan çıkıp gelmediğini kendisi bile itiraf etmek zorunda kalmıştı. Buna rağmen başarısızlıkları gelecekte karanlık sokaklarda ya da meyhanelerin arka odalarında yeni borular satın almasını engelleyecek gibi görünmüyordu. Basitçe şöyle ifade edilebilirdi: Bir casus ağı idarecisi aynadaki kendi yüzünden kuşku duymalıyken, Omerna her şeye inanıyordu.

Adam sonunda sözlerini bitirdi ve Niall konuştu, "Raporların üzerine düşüneceğim, Omerna. İyi iş çıkardın." Adam tuniğini düzelterek nasıl da kabardı! "Şimdi git. Giderken Balwer'i içeri gönder. Yazdırmam gereken mektuplarım var."

"Elbette, Lord Kumandanım. Ah." Omerna tam eğilirken kaşlarını çattı, beyaz ceketinin cebini karıştırdı ve küçük, kemik bir silindir çıkarıp Niall'a uzattı. "Bu sabah güvercinle geldi." Silindirin üzerindeki üç ince, kırmızı çizgi, mühürlerine dokunulmadan Niall'a getirilmesi gerektiğini belirtiyordu. Ve adam neredeyse unutuyordu.

Omerna, kuşkusuz silindirin ne içerdiğini öğrenmeyi umarak bekledi, ama Niall kapıya doğru işaret etti. "Balwer'i unutma. Mattin Stepaneos'un bana katılma ihtimali varsa, doğru kararı vermesini sağlamak için ağırlığımı birazcık kullanabilir miyim görmek için mektup göndermeliyim." Omerna'nın yeniden eğilip gitmekten başka çaresi yoktu.

Kapı adamın arkasından kapanırken Niall silindiri yoklamakla yetindi. Bu özel mesajlar nadiren iyi haber getirirdi. Yavaşça doğrularak –son zamanlarda yaşlılığı kemiklerinde hissediyordu– sade, gümüş bir kadehi punçla doldurdu, ama sonra kadehi masanın üzerinde bıraktı ve keten astarlı, kıvrımlarla süslenmiş deri bir dosyayı açtı. İçinde tek bir kalın kâğıt yaprağı vardı. Buruşmuş ve kısmen yırtılmıştı. Bir sokak ressamının renkli tebeşirlerle resmettiği, bulutların arasında savaşan iki adam. Birinin yüzü ateşten yapılmıştı ve diğeri, koyu kızıl saçlı olan al'Thor'du.

Sahte Ejder'i engellemek için yaptığı bütün planları, adamın fetih dalgasını yavaşlatma, adamı oyalama umutları boşa gitmişti. Çok fazla beklemiş, al'Thor'un çok fazla güçlenmesine izin vermiş olabilir miydi? Eğer öyleyse, adamın işini çabucak bitirmenin yalnızca bir yolu vardı: Karanlıkta bir hançer, çatıdan fırlatılmış bir ok. Ne kadar beklemeye cesaret

edebilirdi? Beklememe riskine girmeye cesaret edebilir miydi? Acele iş felaket demekti, ama çok fazla gecikmek de öyleydi.

“Lordum beni mi çağırttı?”

Niall sessizce içeri giren adamı süzdü. Yüzeyde, Balwer’in varlığını haber veren kuru bir hışırtı çıkarmaksızın hareket etmesi imkânsız görünüyordu. Adamda her şey daralmış ve büzülmüştü; kahverengi ceketi boğum boğum omuzlarından sarkıyor, bacakları kuruyup gitmiş bedeninin ağırlığı altında kırılacakmış gibi görünüyordu. Adam bir adımdan diğerine sıçrayarak yürüyen bir kuş gibi hareket ediyordu. “Valere Borusu’nun bizi kurtarmak üzere ölü kahramanları geri çağıracağına inanıyor musun, Balwer?”

“Belki, Lordum,” dedi Balwer, ellerini titizlikle kavuşturarak. “Belki de değil. Ben olsam buna güvenmezdim.”

Niall başını salladı. “Peki sence Mattin Stepaneos bana katılacak mı?”

“Yine, belki. Ölmek ya da kendini kukla olarak bulmak istemeyecek. İlk ve tek endişesi Defne Tacı’nı kaybetmemek ve Tear’da toplanan ordu adamı terletiyor olmalı.” Balwer dudaklarını birbirine bastırarak zayıfça gülümsedi. “Lordumun önerisini kabul etmekten açık açık bahsetti, ama diğer yandan, Beyaz Kule ile iletişim halinde olduğunu öğrendim. Görünüşe göre bir şeyi kabul etmiş, ama henüz ne olduğunu öğrenemedim.”

Dünya Abdel Omerna’nın Evlatların casus ağının idarecisi olduğunu biliyordu. Böyle bir konum sır olmalıydı, elbette, ama seyisler ve dilenciler sokakta, Amadicia’daki en tehlikeli adamın onları görme ihtimaline karşı ihtiyatla, ona işaret ediyorlardı. Gerçek şuydu ki, aptal Omerna yalnızca bir göstermeceydi, Işığın Kalesi’ndeki gerçek casus yöneticisini maskelediğini bilmeyen bir aptal. Niall’ın ciddi, kuruyup gitmiş, ufak tefek, daima onaylamaz bir ağza sahip sekreteri Sebban Balwer. Kimsenin şüphelenmeyeceği, söylense bile inanmayacağı bir adam.

Omerna her şeye inanırken, Balwer hiçbir şeye inanmazdı, belki Karanlıkdostlarına ya da Karanlık Varlık’a bile. Balwer bir şeye inanırsa, insanların omuzlarının üzerinden bakarak, fısıltılarını dinleyerek, sırlarını ortaya çıkararak inanırdı. Elbette, her efendiye Niall kadar iyi hizmet ederdi, ama bu daha iyiydi. Balwer’in öğrendikleri doğru olduğunu bildikleri ya da doğru olmasını diledikleri ile lekelenmiyordu asla. Hiçbir şeye inanmayarak, doğruyu ortaya çıkarmayı her zaman başarıyordu.

“Illian’dan daha fazlasını beklemiyordum, Balwer, ama o bile ikna edilebilir.” İkna edilebilmeliydi. Çok geç olamazdı. “Sınırboyları’ndan yeni

haber var mı?”

“Henüz değil, Lordum. Ama Davram Bashere Caemlyn’de. Otuz bin hafif süvari ile birlikte, diyor habercilerim, ama ben bunun yarısından fazla olduğunu sanmıyorum. Afet ne kadar sessiz olursa olsun, Tenobia bu yönde emir verse bile, Saldaea’yı fazla zayıflatmaz.”

Niall homurdandı. Sol gözünün köşesi seğiriyordu. Dosyada yatan çizimi elledi; sözde al’Thor’a epey benziyordu. Bashere Caemlyn’de; Tenobia’nın kırlarda, elçilerinden saklanması için iyi bir sebep.

Omerna ne düşünürse düşünsün, Sınırboyları’ndan iyi haber yoktu. Omerna’nın “önemsiz isyanlar” dediği şeyler önemsizdi, ama adamın düşündüğü türden isyanlar değildi. Afet sınırında insanlar al’Thor’un bir başka sahte Ejder mi, yoksa Yenidendoğan Ejder mi olduğu üzerine tartışıyorlardı. Sınırboyluların mizaçları yüzünden, zaman zaman bu tartışmalar küçük ölçekli savaşlara dönüşüyordu. Shienar’daki savaş Tear Taşı’nın düştüğü dönemde başlamıştı ve bir kanıta ihtiyaç varsa, cadıların parmağının olduğunu kanıtlıyordu. Balwer’e göre her şeyin nasıl sonuçlanacağı henüz kuşkuluydu.

Al’Thor’un Caemlyn’de kısılı kalması Omerna’nın doğru anladığı birkaç şeyden biriydi. Ama Bashere, Aieller ve cadılar varken neden? Balwer bile yanıtlayamamıştı bunu. Sebep ne olursa olsun, Işık’a şükürler olsundu! Haberci’nin güruhları Amadicia’nın kuzeyini yağmalamaya girişmişti, doğru, ama hâkimiyetlerini pekiştiriyor, Ejder’in Haberci’sini tanımayan herkesi öldürüyor ya da kaçırtıyorlardı. Ailron’un askerlerinin çekilmeyi bırakmasının tek sebebi, lanet Haberci’nin ilerlemeyi bırakması idi. Alliandre ve Omerna’nın Niall’a katılacağından emin olduğu diğerleri aslında kararsızdılar, elçilerini önemsiz bahaneler ve gecikmelerle oyalıyorlardı. Niall, ne yöne sıçrayacaklarını kendilerinin de bilmediğini tahmin ediyordu.

Şu anda, yüzeyde her şey al’Thor’un lehine gidiyor gibiydi. Tek istisna, onu Caemlyn’de tutan her ne ise oydu, ama Niall’ın en tehlikeli olduğu zamanlar sayıca zayıf kaldığı, sırtının duvara dayandığı zamanlardı.

Söylentiler doğruysa, Carridin Altara ve Murandy’de iyi iş çıkarıyordu, ama Niall’ın istediği kadar hızlı değil. Al’Thor ve Kule kadar zaman da düşmanıydı. Ama Carridin söylentilere göre iyi iş çıkarıyorsa bile, bu yeterli olmalıydı. Belki de “Ejderyeminlileri” Andor’a kadar genişletmenin zamanı gelmişti. Belki Illian’a da, ama Tear’da toplanan ordu Mattin Stepaneos’a doğru yolu göstermeye yetmiyorsa, saldırıya uğrayan birkaç

çiftlik ve köy de büyük bir fark yaratmazdı. O ordunun büyüklüğü Niall'ı dehşete düşürüyordu; Balwer'in iddia ettiğinin yarısı, çeyreği kadar olsa bile, yine de dehşete düşürürdü. Artur Şahinkanadı'nın zamanından bu yana böyle bir şey görülmemişti. İnsanları korkutup Niall'a katılmaya ikna etmek yerine, böyle bir ordu onları sindirip Ejder sancağının peşine takabilirdi. Bir senesi, yalnızca yarım senesi olsa, al'Thor'un aptallar, hainler ve Aiel vahşilerinden oluşan ordusunun işini görebilirdi.

Her şey kaybedilmiş sayılmazdı, elbette. Hayatta olduğunuz sürece her şey asla kaybedilmiş sayılmazdı. Tarabon ve Arad Doman al'Thor ve cadılar için olduğu kadar kendisi için de faydasızdı; akrep dolu iki çukur; akrepler birbirlerini öldürene kadar ancak bir aptal elini sokardı oraya. Saldaea kaybedilmişse, ki bunu kabul etmiyordu Niall, Shienar, Arafel ve Kandor hâlâ kararsızdı ve denge kendi lehine bozulabilirdi. Mattin Stepaneos aynı anda iki atı birden sürmek istiyorsa –bunu denemekten her zaman hoşlanmıştı– henüz doğru atı seçmeye ikna edilebilirdi. Altara ile Murandy doğru yana geçmeye zorlanabilirdi ve Carridin'in kırbacına gerek olduğuna karar verse de vermese de, Andor karşı çıkacaktı. Tear'da, Balwer'in ajanları Tedosian ile Estanda'yı Darlin'e katılmaya ikna etmiş, bir meydan okuma gösterisini gerçek bir isyana dönüştürmüştü ve adam aynısının Cairhien ve Andor'da da yapılabileceğinden emindi. Bir, en fazla iki ay sonra Eamon Valda Tar Valon'dan dönmüş olacaktı; Niall Valda'sız da yaşayabilirdi, ama o zaman Evlatların gücünün büyük kısmı bir noktada, en çok işe yarayacak yerde kullanılmak üzere hazır bekliyor olurdu.

Evet, henüz lehine olan çok şey vardı. Hiçbir şey kesinlik kazanmamıştı, ama her şey yavaş yavaş toparlanıyordu. Tek gereken zamandı.

Kemik silindirin hâlâ elinde olduğunu fark ederek mum mührü başparmak tırnağı ile kırdı ve içerideki, rulo yapılmış ince kâğıdı dikkatle çekip çıkardı.

Balwer hiçbir şey söylemedi, ama dudaklarını yine bastırmıştı ve bu sefer gülümsemiyordu. Adam Omerna'ya, adamın aptal olduğunu bilerek, gizli kalmayı tercih ederek tahammül ediyordu, ama Niall'ın, tanımadığı adamlardan, görmediği raporlar almasından hoşlanmıyordu.

Kâğıt parçası Niall'dan başka yalnızca Amador'da olmayan birkaç kişinin bildiği bir şifre ile yazılmış örümceksi bir yazı ile kaplıydı. Niall için yazıyı okumak, kendi el yazısını okumak kadar kolaydı. Alttaki imza gözlerini kırpıştırmasına sebep oldu; notun içeriği de öyle. Varadin en iyi

özel ajanlarından biriydi ya da eskiden öyleydi; Sorunlar sırasında, mallarını Altara, Murandy ve Illian'da dolaştırırken oldukça iyi hizmet veren bir halı satıcısıydı. Orada kazandıkları sayesinde, Tanchico'da zengin bir tüccar olmuş, Kral ve Panarch'ın saraylarına, saraylara devam eden asillerin çoğuna düzenli olarak iyi halılar ve şaraplar satmış, her seferinde tıka basa dolmuş gözler ve kulaklarla ayrılmıştı. Niall oradaki ayaklanmadan sonra adamın öldüğünü düşünmüştü; bir senedir ilk kez haber alıyordu ondan. Varadin'in yazdıklarına bakılırsa, gerçekten bir sene önce ölmüş olsa daha iyiydi. Deliliğin sınırındaki bir adamın sarsak yazısı ile, tuhaf yaratıklara ve uçan hayvanlara binen adamlar, tasmalı Aes Sedailer ve *Hailene* hakkında bir sürü tutarsız gevezelik raporlamıştı. Sonuncusu Kadim Lisan'da Önceller demekti, ama Varadin'in onlardan neden korktuğunu ya da kim olduklarını açıklayan hiçbir şey yoktu. Ülkesinin paramparça olmasını seyrederken adamın beyin hummasına yakalandığı açıktı.

Niall sıkıntıyla kâğıdı buruşturdu ve bir kenara fırlattı. "İlk önce Omerna'nın ahmaklıklarına tahammül etmek zorunda kaldım, şimdi de bu. Bana anlatacak başka nelerin var, Balwer?" Bashere. Bashere al'Thor'un ordularının generalliğini yaparsa işler çirkinleşebilirdi. Adam haklı bir üne sahipti. Onun için de gölgelerden bir hançer gerekebilir miydi?

Balwer'in bakışları Niall'ın yüzünden ayrılmadı, ama Niall yerdeki minik kâğıt topunu yakmazsa, adamın eline geçeceğini biliyordu. "Dört şey ilgi çekici olabilir, Lordum. En önemsizi birincisi. Ogier *yurtları* arasında toplantılar düzenlendiği söylentileri doğru. Kendi standartlarına göre, acele ediyorlar gibi." Toplantıların konusunun ne olduğunu söylemedi, elbette; bir Ogier Kütükü'ne insan sokmak, bir Ogier'e casusluk yaptırmak kadar zordu. Güneşin gece vakti doğmasını sağlamak daha kolaydı. "Aynı zamanda, güney limanlarında sıradışı sayıda Deniz Halkı gemisi var. Yük almıyorlar, yelken açmıyorlar."

"Ne bekliyorlar?"

Bir an Balwer'in ağzı, ipleri varmış da büzülmüş gibi göründü. "Henüz bilmiyorum, Lordum." Balwer öğrenmeyi başaramadığı insan sırları olduğunu itiraf etmekten asla hoşlanmazdı. Atha'an Miere arasında olanlar hakkında, yüzeysel olandan daha fazlasını öğrenmeye çalışmak, Havai Fişekçilerin nasıl havai fişek yaptığını öğrenmekten farksızdı: boşuna çaba. En azından Ogierler toplantılarında aldıkları kararları sonunda ilan ederlerdi.

“Devam et.”
“Orta düzeyde ilgi çekici olan haber... tuhaf, Lordum. Al’Thor’un Caemlyn’de, Tear’da ve Cairhien’de olduğu güvenilir kaynaklarca raporlandı. Bazen aynı gün içinde.”
“Güvenilir mi? Güvenilir delilik. Muhtemelen cadılar al’Thor’a, onu tanımayanları kandıracak kadar benzeyen iki üç adam bulmuşlardır. Bu çok şeyi açıklar.”
“Belki, Lordum. Casuslarım gerçekten güvenilirdir.”
Niall deri dosyayı şaklatarak kapattı ve al’Thor’un yüzünü örttü. “Ya en ilgi çekici haber?”
“Altara’da iki kaynaktan aldım –güvenilir kaynaklar, Lordum– Salidar’daki cadılar Kızıl Ajah’ın Logain’i sahte Ejder olmaya cesaretlendirdiğini iddia ediyormuş. Aslında, adamı yaratmışlar. Logain Salidar’da –ya da Logain olduğunu söyledikleri bir adam– ve oraya getirttikleri asillere teşhir ediyorlar onu. Kanıtım yok, ama ulaşabildikleri her hükümdara aynı hikâyeyi anlattıklarını tahmin ediyorum.”
Niall kaşlarını çatarak yukarıdaki sancakları inceledi. Bunlar hemen hemen her ülkeden düşmanları temsil ediyordu; onu iki kez alt eden kimse çıkmamıştı ve bir kez alt edebilenlerin sayısı da bir elin parmaklarını geçmezdi. Sancakların hepsi zamanla solmuştu. Niall gibi. Ama adam başlattığı şeyin sonunu göremeyecek kadar solmamıştı. Her sancak kanlı bir savaşta elde edilmişti, kendi gözlerinizin görebildiğinin ötesinde neler olduğunu asla bilemediğiniz, kesin zafer ve kesin yenilginin aynı ölçüde gelip geçici olabildiği savaşlar. En kötü savaşını Sorunlar sırasında vermişti; ordular Moisen yakınlarında, gece vakti birbirlerine girmişlerdi. O savaş, şimdi verdiği savaşın yanında bir yaz günü kadar aydınlık sayılırdı.
Yanılmış olabilir miydi? Kule gerçekten bölünmüş olabilir miydi? Ajahlar arasında bir tür mücadele? Ne üzerine? Al’Thor üzerine mi? Cadılar kendi aralarında savaşıyorlarsa, Evlatlar içinde Carridin’in çözümünü destekleyecek çok kişi çıkardı: Salidar’a saldır ve yok et, olabildiğince çok cadı öldür. Yarını düşünmenin ileriyi düşünmek olduğuna inanan, ama, değil bir sonraki sene, asla bir sonraki haftayı ya da bir sonraki ayı düşünmeyen adamlar. Örneğin Valda; belki adamın henüz Amador’a ulaşmamış olması iyiydi. Örneğin Rhadam Asunawa, Sorgucuların Yüksek Engizisyoncusu. Valda hep balta kullanmak isterdi, eldeki işe en uygun alet bir hançer olsa bile. Asunawa Kule’de bir gece geçirmiş her kadının dün asılmış, Aes Sedailerden ve Tek Güç’ten bahseden her kitabın yakılmış, bu

sözcüklerin yasaklanmış olmasını isterdi. Asunawa bu hedefler dışında tek bir düşünceye sahip değildi, ödenecek bedellere de aldırmazdı. Niall, dünyanın gözlerinde bu işin Evlatlar ile Kule arasında bir mücadeleye dönüşmesine izin veremeyecek kadar çok çalışmış, çok riske girmişti.

Aslında, yanılıp yanılmadığı önemli değildi. Yanılmışsa, yine de lehine olabilirdi. Belki haklı çıkması durumunda olacağından daha fazla. Biraz şansı varsa, Beyaz Kule'yi onarılamaz biçimde yıkabilir, cadıları kolaylıkla toza dönüştürülebilecek hale gelene kadar dağıtabilirdi. O zaman al'Thor kesinlikle duraksardı, ama aynı zamanda üvendire olarak kullanılabilecek bir tehdit olarak kalırdı. Ve gerçeğe bağlı kalırdı. Oldukça bağlı.

Bakışlarını sancaklardan ayırmadan konuştu, "Kule'deki bölünme gerçek. Kara Ajah ayağa kalktı, muzaffer olanlar Kule'yi elinde bulunduruyor ve kaybedenler yaralarını yalamak üzere Salidar'a sürülüyor." Balwer'e baktı; neredeyse gülümseyecekti. Evlatlardan biri olsa Kara Ajah diye bir şey olmadığını ya da daha doğrusu tüm cadıların Karanlıkdostu olduğunu söyleyerek itiraz ederdi; en acemi asker bile yapardı bunu. Balwer ona bakmakla yetindi; Evlatların temsil ettiği her şeye küfretmiş gibi de bakmıyordu. "Kazanan mı Kara Ajah, yoksa kaybeden mi, verilecek tek karar bu. Bence kazandılar. Çoğu insan Kule her kimin elindeyse, gerçek Aes Sedailerin onlar olduğunu düşünüyor. Bırak *gerçek* Aes Sedaileri Kara Ajah ile bağdaştırsınlar. Kule'nin yaratığı, Kara Ajah'ın uşağı olarak al'Thor." Şarap kadehini masadan alarak yudumladı; sıcağa karşı bir faydası olmadı. "Belki neden Salidar'a karşı harekete geçmediğim meselesini de bir yere uydurabilirim." Elçileri aracılığıyla, harekete geçmekte başarısız olmasını, al'Thor tehdidinin ne kadar büyük olduğunu kanıtlamak için kullanıyordu; sahte Ejder'in yarattığı tehlikeye sırtını dönmektense, cadıların Amadicia'nın eşiğinde toplanmasına izin vermeye razıydı. "Kadınlar orada, bunca sene sonra, Kara Ajah'ın ne kadar yaygın olduğunu görünce şaşkına döndüler ve sonunda boğuldukları şer karşısında tiksindiler..." Yaratıcılığı tükendi –hepsi Karanlık Varlık'ın hizmetkârlarıydı; hangi şer onları tiksindirebilirdi ki?– ama bir an sonra Balwer devam etti.

"Belki de kendilerini Lordumun merhametine bırakır, hatta Lordumun korumasını isterler. Bir isyanda kaybedenler onlar, düşmanlarından zayıflar, ezilmekten korkuyorlar; uçurumdan kesin ölüme düşen bir adam, en kötü düşmanına bile el uzatacaktır. Belki..." Balwer kemikli parmaklarını

düşünceli düşünceli dudaklarına vurdu. “Belki günahları için tövbe etmeye ve Aes Sedai olmaktan vazgeçmeye hazırdırlar?”

Niall adama bakakaldı. Tar Valon cadılarının günahlarının, adamın inanmadığı şeyler arasında olduğunu tahmin ediyordu. “Bu saçma,” dedi ifadesizce. “Omerna’dan bekleyeceğim türden şeyler bunlar.”

Sekreterinin yüzü her zamanki kadar ciddi kaldı, ama adam hakarete uğradığını hissettiğinde hep yaptığı gibi ellerini ovuşturmaya başladı. “Lordumun ondan duymayı bekleyeceği türden şeyler, ama onun kulaklarını açtığı türden yerlerde tekrarlanacak şeyler. Sokaklarda ve asillerin şarap içerek dedikodu yaptığı yerlerde. Oralarda saçmalıklara gülünmez; yalnızca dinlenir. İnanılamayacak kadar saçma olan şeylere inanılır, çünkü yalan olamayacak kadar saçmadır.”

“Nasıl sunarım bunu? Evlatların cadılarla iş yaptığı söylentisini yaymam.”

“Yalnızca bir söylenti olacak, Lordum.” Niall’ın bakışları sertleşti ve Balwer ellerini açtı. “Lordum nasıl dilerse. Her yeniden anlatımda daha da süslenir, bu yüzden özünü koruması en olası hikâye basit bir hikâyedir. Ben dört söylenti öneriyorum, Lordum, bir değil. İlki, Kule’deki bölünmenin isyan eden Kara Ajah yüzünden olduğunu söyleyecek. İkincisi, Kara Ajah’ın kazandığını ve Kule’nin hâkimiyetini ele geçirdiğini söyleyecek. Üçüncüsü, Salidar’daki Aes Sedailerin tiksinti ve dehşet içinde olduğunu, Aes Sedailikten vazgeçtiğini söyleyecek. Ve dördüncüsü, merhamet ve koruma dilenerek size başvurduklarını söyleyecek. Çoğu insan için her söylenti diğerlerini doğrulayacak.” Klapalarını çekiştirerek, küçük, kendinden memnun bir gülümseme bahşetti.

“Çok güzel, Balwer. Öyle olsun.” Niall şarabından iri bir yudum aldı. Sıcak yaşlılığını hissetmesine sebep oluyordu. Kemikleri kırılgan geliyordu. Ama sahte Ejder’in alt edildiğini ve dünyanın Tarmon Gai’don ile yüzleşmek üzere birleştiğini görecek kadar yaşayacaktı. Son Savaş’ı idare edecek kadar yaşamasa bile, Işık kuşkusuz bu kadarını bahşedecekti ona. “Ve Elayne Trakand ile ağabeyi Gawyn’in bulunmasını ve Amador’a getirilmesini istiyorum, Balwer. Bu işi hallet. Artık gidebilirsin.”

Balwer gitmek yerine duraksadı. “Lordum asla eylem planı önermediğimi bilir.”

“Ama şimdi önermeyi düşünüyorsun. Nedir?”

“Morgase’e baskı yapın, Lordum. Bir aydan fazla zaman geçti ve kadın hâlâ Lordumun önerisini *düşünüyor.* O...”

“Yeterli, Balwer.” Niall içini çekti. Bazen Balwer’in Amadicialı değil, Evler Oyunu’nu annesinin sütüyle birlikte almış bir Cairhienli olmasını diliyordu. “Morgase, kendisi neye inanıyor olursa olsun, her geçen gün bana daha da bağlanıyor. Hemen kabul etse daha çok hoşuma giderdi – bugün Andor’u al’Thor’a karşı ayaklandırabilirdim ve Evlatlardan sağlam bir güçle desteklerdim– ama kadının konuğum olarak kaldığı her gün onu bana daha sıkı bağlıyor. Sonunda dünya buna inandığı için müttefikim olarak bulacak kendini ve kaçamayacak kadar dolaşmış olacak. Ve kimse benim onu zorladığımı söyleyemeyecek, Balwer. Bu önemli. Dünya seni kendi rızanla ittifak yapmış sanırken, zorla yaptığın bir ittifaka göre daha zor bozarsın onu. Gözü kara acele yıkım getirir, Balwer.”

“Lordum nasıl dilerse.”

Niall adamın gidebileceğini işaret etti ve adam eğilerek çıktı. Balwer anlamıyordu. Morgase haşin bir rakipti. Çok zorlanırsa, durum ne olursa olsun dönüp savaşabilirdi. Ama yeterince zorlanırsa, kadın gördüğünü sandığı düşmanla savaşabilir, ama çok geç olana kadar kendisine hazırlanan tuzağı görmeyebilirdi. Niall zamanın, yaşadığı onca senenin, ihtiyaç duyduğu ayların baskısını hissediyordu, ama acele edip planlarının mahvolmasına izin vermeyecekti.

Atmaca dalarak iri ördeğin üzerine çullandı, iki kuş bir tüy patlaması ile birbirine girdi, sonra ayrıldılar ve ördek yere yuvarlandı. Atmaca bulutsuz gökyüzünde keskin bir dönüş yaparak avının üzerine yeniden çullandı ve pençeleri ile kavradı. Ördeğin ağırlığı atmacayı yavaşlatıyordu, ama yine de aşağıda bekleyen insanlara doğru uçmaya çalıştı.

Morgase kendisinin de atmaca gibi mi olduğunu merak etti; kanatlarının kaldıramayacağı kadar ağır bir ödüle yapıştığını fark edemeyecek kadar gururlu ve kararlı mıydı? Dizginleri kavrayan eldivenli ellerini gevşetmeye çalıştı. Geniş siperlikli, uzun, beyaz tüylerle süslenmiş beyaz şapkası acımasız güneşe karşı biraz koruma sağlıyordu, ama yüzü boncuk boncuk terlemişti. Altın işlemeli yeşil ipek binici elbisesi içinde, hiç de tutsağa benzemiyordu.

Atlı ve yaya insanlar kuru, kahverengi otlarla kaplı uzun merayı doldurmuştu, ama kalabalık değildi. Mavi işlemeli mavi tunikler içinde bir müzisyen grubu flütler, kanunlar ve tamburlarla, soğuk şarap eşliğinde geçirilen bir akşama uygun hafif ezgiler çalıyordu. Kabarık, beyaz gömleklerinin üzerine uzun, süslü deri yelekler geçirmiş bir düzine bakıcı,

eldivenli ellerine tünemiş atmacalarını okşuyor, kısa pipolarını tüttürüyor, kuşlarına mavi duman bulutları üflüyorlardı. İki kat fazla üniformalı hizmetkâr altın tepsilerde meyve, şarap dolu altın kadehler taşıyarak dolanıyordu. Parlak zincir zırh giymiş bir grup adam, çıplak dallı ağaçların hemen berisinde dizilmiş, nöbet tutuyordu. Hepsi, şahin avının güven içinde gitmesini sağlamak için Morgase ve maiyetinin hizmetine verilmişti.

Eh, verilen sebep buydu, ama Haberci'nin halkı en az üç yüz kilometre kuzeydeydi ve Amador'un bu kadar yakınında haydut bulunması olası değildi. Ve kısrakları ve iğdiş atları üzerinde, parlak ipek binici elbiseleri ve rengârenk tüylerle süslü geniş siperlikli şapkaları içinde, saçlarını Amadicia sarayındaki modaya uyarak uzun halkalar halinde toplamış kadınlara rağmen, Morgase'in maiyeti aslında bir yanda Basel Gill, diğer yanda Paitr Conel'den oluşuyordu. Basel Gill atının üzerine beceriksizce tünemişti ve hizmetkârların yanında kılıksız kalmaması için Morgase'in aldığı kırmızı ipek ceketin üzerine giydiği, üzerine metal diskler dikilmiş yeleği göbek çevresinde gerilmişti. Paitr Conel kırmızı beyaz uşak ceketi içinde daha da rahatsız duruyordu ve Morgase onu maiyetine eklediğinden beri endişesini açıkça sergiliyordu. Kadınlar Ailron'un sarayından asillerdi, Morgase'in "nedimesi" olmak için gönüllü olmuşlardı. Zavallı Gill Efendi kılıcına elledi ve avunmaz bir ifade ile Beyazpelerin nöbetçileri süzdü. Işığın Kalesi'nden çıktığı zaman Morgase'e eşlik ederken hep yaptıkları gibi beyaz pelerinlerini giymekten kaçınmış olsalar da, Beyazpelerin'di hepsi. Ve nöbetçiydiler. Morgase atını çok uzağa sürmeye kalkarsa ya da dışarıda fazla uzun kalırsa, Norowhin adlı, Beyazpelerin değilmiş gibi davranmaktan nefret eden, sert bakışlı, genç bir adam olan kumandanları, havanın fazla sıcak olduğu ya da bölgede haydut olduğuna dair söylentiler duyduğunu bahane ederek Amador'a geri dönmesini "öneriyordu". Vakarını yitirmeden elli zırhlı adamla tartışmasının yolu yoktu. İlk defasında Norowhin'in kadının dizginlerini eline almasına ramak kalmıştı. Bu gezilere Tallanvor'u getirmemesinin sebebi buydu. Karşısında yüz adam olsa bile, o genç aptal Morgase'in onurunu ve haklarını korumakta ısrar ederdi. Adam, onu özgürlüğe kavuşturmanın bir yolunu bulmayı beklermiş gibi, boş zamanlarını kılıç egzersizi yaparak geçiriyordu.

Ani bir esinti ile şaşırdı ve Laurain'in eyerinden eğilip beyaz, dantel yelpazesi ile onu yelpazelemekte olduğunu fark etti. Kara gözleri birbirine çok yakın, ince genç bir kadın olan Laurain'in yüzünden sırıtma eksik

olmuyordu. “Majesteleri için oğlunun Işığın Evlatları’na katıldığını ve kısa sürede rütbe kazandığını öğrenmek çok memnunluk verici olmalı.”

“Buna şaşmamak gerek,” dedi Altalin, kendi tombul yüzünü yelpazeleyerek. “Majesteleri’nin oğlu elbette hızla yükselir. Tıpkı ihtişam içinde bir güneş gibi.” Kadın acınası sözcük oyunu için diğer kadınlardan gelen takdir dolu mırıltıların zevkini çıkardı.

Morgase yüzünü güçlükle ifadesiz tuttu. Niall’ın dün geceki sürpriz ziyaretinde verdiği haber şok olmuştu. Galad bir Beyazpelerin! En azından güvendeydi, Niall öyle demişti. Ama onu ziyaret edemiyordu; bir Işığın Evladı olarak görevleri onu buralardan uzakta tutuyordu. Ama Morgase Evlatlardan bir ordunun başında, Andor’a dönerken eşlikçileri arasında olacaktı kuşkusuz.

Hayır, Galad Elayne ya da Gawyn’den daha güvende değildi. Belki daha az. Işık izin verse de Elayne Beyaz Kule’de güvende olsaydı. Işık izin verse de Gawyn hayatta olsaydı; Niall onun nerede olduğunu bilmediğini iddia ediyordu, yalnız Tar Valon’da değildi. Galad kadının gırtlağındaki bir hançerdi. Niall asla bunu ima edecek kadar kaba davranmazdı, ama adamın tek bir emri Galad’ı ölmesinin kesin olduğu bir yere götürürdü. Onu koruyan tek şey, Niall’ın Morgase’in onu Elayne ve Gawyn kadar önemsemediğini düşünmesi olabilirdi.

“Aradığı buysa onun adına memnun oldum,” dedi kadınlara kayıtsız bir ses tonuyla. “Ama o Taringail’in oğlu, benim değil. Taringail ile evliliğim bir devlet meselesiydi, anlıyorsunuzdur. Tuhaf, ama öleli öyle çok zaman geçti ki artık yüzünü bile hatırlayamıyorum. Galad dilediğini yapmakta özgür. Elayne Aslan Tahtı’ndaki yerini aldığı zaman Kılıcın İlk Prensi olacak olan Gawyn.” Elini sallayarak tepside bir kadehle yaklaşan hizmetkârı kovaladı. “Niall en azından doğru düzgün bir şarap sağlayabilirdi bize.” Endişeli bir kıkırtı dalgası ile yanıtlandı. Kadınları kendine çekmekte biraz başarı kazanmıştı, ama hiçbiri kolay kolay Pedron Niall’ı gücendirecek bir şey söylemezdi, sözleri adamın kulağına gidebilecekken değil. Morgase onların işitebileceği yerlerde bunu yapmak için her fırsatı kullanıyordu. Cesaretini kanıtlıyordu onlara, kısmen bile olsa ittifaklarını kazanacaksa önemli bir şeydi bu. En azından kendisi açısından, belki daha da önemlisi, Niall’ın tutsağı olmadığı yanılsamasını sürdürmesiydi.

“Rand al’Thor’un Aslan Tahtı’nı avda elde ettiği bir ödül gibi sergilediğini duydum.” Bu Marande idi, yürek şeklinde bir yüze sahip,

diğerlerinden biraz daha büyük, güzel bir kadın. Algoran Evi'nin Yüksek Makamı'nın kız kardeşi idi; kendine has bir gücü vardı, belki de Ailron'a direnebilecek kadar güçlüydü, ama Niall'a direnebilecek kadar değil. Onun kırmızımsı kahverengi iğdiş atını Morgase'e yaklaştırabilmesi için diğerleri atlarını kenara çektiler. Marande'yi bir müttefik ya da dost olarak kazanmak söz konusu değildi.

"Bunu ben de duydum," diye yanıt verdi Morgase tasasızca. "Aslan avlanması tehlikeli bir hayvandır ve bu Aslan Tahtı için daha da fazla geçerlidir. Özellikle de bir erkek açısından. Onu isteyen erkekleri öldürür her zaman."

Marande gülümsedi. "Aynı zamanda, yönlendirebilen erkekleri yüksek makamlara getirdiğini duydum."

Bu diğer kadınların huzursuzluk içinde bakışmalarına ve endişeyle mırıldanmalarına sebep oldu. İnce yapılı, çocukluktan yeni çıkmış genç bir kadın olan Marewin, bayılacakmış gibi yüksek kaşlı eyerinde sallandı. Al'Thor'un af haberi korkutucu hikâyeler üretmişti; yalnızca söylenti olduklarını umuyordu Morgase hararetle. Işık izin verirse hepsi söylenti çıkardı; yönlendirebilen erkeklerin Caemlyn'de toplanması, Kraliyet Sarayı'nda dolanması, şehre dehşet salması.

"Çok şey duyuyorsunuz," dedi Morgase. "Tüm zamanınızı aralık kapıları dinleyerek mi geçiriyorsunuz?"

Marande'nin gülümsemesi yayıldı. Morgase'in nedimelerinden olma baskısına direnememişti, ama hoşnutsuzluğunu korkusuzca gösterebilecek kadar güçlüydü. Kadın insanın ayağına batmış diken gibiydi; ne çıkarabiliyordunuz, ne de her adımda batmasına engel olabiliyordunuz. "Majesteleri'ne hizmet etmekten, herhangi bir yeri dinlemeye pek az zaman bulabiliyorum, ama Andor'dan gelen haberleri yakalamaya çalışıyorum gerçekten. Ki Majesteleri ile sohbet edebileyim. Sahte Ejder'in her gün Andor asilleri ile görüştüğünü duydum. Leydi Arymilla ve Leydi Naean, Lord Jarid ve Lord Lir. Onların dostları olan başkaları ile de."

Atmaca bakıcılarından biri başlıklı, ince, gri, siyah kanatlı bir kuşu Morgase'in görmesi için kaldırdı. Atmacanın bacağına bağlı gümüş çanlar, atmaca bakıcının eldiveninde kıpırdanırken çınladı.

"Teşekkür ederim, ama bugün yeterince atmaca avı gördüm," dedi Morgase adama, sonra sesini yükseltti. "Gill Efendi, maiyetimi toplayın. Şehre dönüyorum."

Gill irkildi. Orada olmasının tek sebebinin kadının peşinden ayrılmamak olduğunu çok iyi biliyordu, ama yine de, itaat edeceklerini düşünüyormuş gibi Beyazpelerinlere elini kolunu sallamaya, emirler bağırmaya başladı. Morgase siyah kısrağını hemen çevirdi. Hayvanı yürüyüş hızında tuttu, elbette. Kaçmaya çalıştığını düşünmek için fırsat bulursa, Norowhin şimşek gibi üzerine çullanırdı.

Bu haliyle bile, daha kısrağı on adım atamadan pelerinsiz Beyazpelerinler dörtnala yaklaşıp pozisyon aldılar ve daha Morgase otlağın kıyısına ulaşamadan Norowhin yanında bitti, bir düzine adam ileriye yerleşti ve kalanı geride at sürmeye başladı. Hizmetkârlar, müzisyenler ve atmaca bakıcıları, becerebildiklerince çabuk toplanıp arkadan gelmek üzere yalnız kaldılar.

Gill ile Paitr Morgase'in arkasındaki yerlerini aldılar. Nedimeler onların arkasından geliyordu. Marande'nin yüzünde, zafer kazanmış bir porsuğunkine benzeyen bir gülümseme vardı, ama diğerlerinden bazıları onaylamaz kaş çatışlarla bakıyordu. Açık açık değil –Niall'a boyun eğmek zorunda kalsa bile, kadın Amadicia içinde hesaba katılması gereken bir güçtü– ama çoğu kendi istemedikleri bir işi yapmak için ellerinden gelen çabayı gösteriyordu. Büyük kısmı Morgase'e gönüllü olarak eşlik ederdi; onların hoşlanmadıkları Işığın Kalesi'nin içinde yaşamaktı.

Morgase Marande'nin görmeyeceğinden emin olsa gülümserdi. Haftalar önce kadının gitmesi için ısrar etmemesinin tek sebebi kadının serbestçe kullandığı diliydi. Marande, Andor'un hâkimiyetini nasıl kaybettiğini ima ederek onu iğnelemekten zevk alıyordu, ama seçtiği isimler Morgase için ilaçtı. Hepsi Taht Kavgası sırasında ona karşı çıkan erkek ve kadınlardı, hepsi Gaebril'in dalkavuklarıydı. Morgase onlardan ne daha azını, ne daha fazlasını beklerdi. Marande diğerlerinin isimlerini söylese, sonuç farklı olurdu. Lord Pelivar, Abelle ya da Luan, Leydi Arathelle, Ellorien ya da Aemlyn. Diğerleri. Onların isimleri asla Marande'nin iğnelerinde geçmemişti ve Andor'dan gelen bir fısıltı onları kadının aklından geçirse, Morgase işitirdi. Marande onlardan bahsetmediği sürece, en azından onların al'Thor'a diz çökmedikleri umudu vardı. Onlar Morgase'in taht iddiasını desteklemişlerdi ve Işık izin verirse bunu bir kez daha yapabilirlerdi.

Hemen hemen yapraksız orman yerini sert topraktan bir yola bıraktı ve güneye, Amador'a döndüler. Ağaçlıklar ve taş çitli tarlalar, saz damlı taş evler ve yoldan epey uzak ahırlar birbirlerinin yerini alıyorlardı. Yol epey kalabalıktı. Kaldırdıkları toz Morgase'i yüzüne ipek bir mendil bağlamaya

zorladı. Silahlı ve zırhlı adamlardan oluşan bu kadar büyük bir grubun geldiğini görünce hepsi kenara kaçıştılar. Hatta bazıları ağaçlıkların içine daldı, çitlerden atlayıp tarlalarda koşarak uzaklaştı. Beyazpelerinler onları görmezden geldi ve hiçbir çiftçi tarlalarına girenlere yumruk sallamadı ya da bağırmadı. Çiftliklerin çoğu terk edilmiş görünüyordu, görünürde ne tavuk, ne başka hayvan vardı.

Yoldaki insanların arasında öküz arabaları, birkaç koyun güden bir adamla, bir kaz sürüsü güden genç bir kadın da vardı; hepsinin buralı olduğu açıktı. Bazıları omuzlarına bir bohça ya da şişman bir çanta atmıştı, ama çoğunun eli boştu ve nereye gittiklerine dair en ufak fikirleri yokmuş gibi yürüyorlardı. Sonuncuların sayısı, Morgase'in Amador'dan çıkmasına izin verildiği her seferinde, ne yöne gitmeye karar verirse versin, artıyordu.

Morgase yüzündeki mendili düzelterek yan yan Norowhin'i süzdü. Adam Tallanvor'un yaşında ve boyundaydı, ama benzerlik burada sona eriyordu. Parlak, koni şeklindeki miğferi altında kıpkırmızı yüzlü ve güneş yüzünden soyulmakta olan adam asla yakışıklı olmamıştı. Leylek gibi bedeni ve iri burnu Morgase'in aklına bir el baltasını getiriyordu. Morgase ne zaman Işığın Kalesi'nden çıksa, "eşlikçilerinin" önderliğini bu adam yapıyordu ve her seferinde Morgase onunla sohbet etmeye çalışıyordu. Beyazpelerin ya da değil, adamı gardiyanı pozisyonundan ne kadar uzaklaştırabilse zafer sayılırdı. "Bunlar Haberci'den kaçan mülteciler mi, Norowhin?" Hepsi olamazdı; kuzeye gidenler kadar güneye yol alanlar da vardı.

"Hayır," dedi adam sertçe, ona hiç bakmadan. Gözleri, her an kadını kurtarmaya çalışacak birileri çıkmasını beklermiş gibi yol kenarlarını taradı.

Ne yazık ki, şimdiye dek alabildiği tek yanıt türü buydu, ama Morgase direndi. "O zaman kim bunlar? Tarabonlu değil, kuşkusuz. Onların yollarına devam etmesini sağlayarak iyi iş başarıyorsunuz." Elli kadar erkek, kadın ve çocuktan oluşan bir Tarabonlu grubu görmüştü. Hepsi kirliydi ve bitkinlikten devrilmek üzereydiler. Atlı Beyazpelerinler tarafından sığır sürüsü gibi batıya güdülüyorlardı. İçinin acımasına rağmen dilini tutmasını sağlayan tek şey, elinden kesinlikle hiçbir şey gelmeyeceğini bilmesiydi. "Amadicia zengin bir ülke. Bu kuraklık bile birkaç ay içinde bu kadar çok insanı çiftliklerinden sürmüş olamaz."

Norowhin'in yüzü hareketlendi. "Hayır," dedi sonunda. "Bunlar sahte Ejder'den kaçan mülteciler."

"Ama nasıl? Sahte Ejder Amadicia'dan yüzlerce fersah uzakta."

Adamın güneş yanığı yüzünde yine bir mücadele belirdi. Ya söyleyecek söz bulmaya çalışıyordu ya da konuşmak istemiyordu. “Onun gerçek Yenidendoğan Ejder olduğunu düşünüyorlar,” dedi sonunda, tiksintiyle. “Onun, Kehanetlerin söylediği gibi, her tür bağı kırdığını söylüyorlar. Erkekler lordlarını, çıraklar ustalarını terk etti. Kocalar ailelerini, kadınlar kocalarını bıraktı. Bu rüzgârla taşınan bir salgın ve sahte Ejder’den kaynaklanıyor.”

Morgase’in bakışları birbirlerine sokulmuş, grubun geçmesini izleyen genç bir adam ve kadına takıldı. Yüzlerindeki toz terle çizgi çizgi olmuştu ve sade giysileri de tozla kaplıydı. Bunun Andor’da olması mümkün müydü? Rand al’Thor bunu Andor’a da mı yapmıştı? *Yapmışsa, ödeteceğim.* Sorun, tedavinin hastalıktan daha kötü olmamasını sağlamaktı. Andor’u bundan kurtarıp Beyazpelerinlere teslim etmek...

Sohbeti sürdürmeye çalıştı, ama bir seferde o ana kadar ağzından çıkan sözcüklerin toplamından daha fazla konuşmuş olan Norowhin tek heceli yanıtlara döndü. Fark etmezdi; Morgase adamın kabuğunu bir kez kırmışsa, bir kez daha kırabilirdi.

Eyerinde dönerek genç adamla kadını görmeye çalıştı, ama Beyazpelerin askerlerinin arkasında görünmez olmuşlardı. Bu da fark etmezdi. O yüzler, verdiği sözün yanında, zihninde yaşayacaktı.

10
Sınırboyları'nda Bir Deyiş

Rand bir an saray koridorlarında tek başına dolaşabildiği günleri özledi. Bu sabah Sulin ve yirmi Kız, Goshien Aiellerinin klan şefi olan Bael, Bael'in onuruna Jhirad Goshienlerinden yarım düzine *Sovin Nai,* yani Hançer Eller, Bashere ve onun şahin burunlu Saldaealılarından aynı sayıda adamla yürüyordu. Geniş, duvar halıları ile süslü koridoru doldurmuşlardı; *cadin'sor*'lara bürünmüş *Far Dareis Mai*'ler ve *Sovin Nai*'ler hizmetkârlara tepeden bakıyor, hizmetkârlar eğildikten ya da diz kırdıktan sonra çabucak yoldan çekiliyorlardı; kısa ceketleri ve paçalarını çizmelerine tıktıkları bol pantolonları ile genç Saldaealılar kasıla kasıla geliyordu. Burada, gölgeli koridorda bile hava sıcaktı ve havada toz zerrecikleri dans ediyordu. Hizmetkârların bazıları, Morgase hüküm sürerken giydikleri aynı beyaz kırmızı üniformaları giyiyorlardı, ama çoğu hizmetkâr yeniydi ve hangi giysi içinde gelmişlerse öyle hizmet ediyorlardı; daha çok koyu renk ve sade, ama değişik değişik renklere sahip, orada burada biraz işleme ya da bir parça dantel ile süslenmiş, yünlü çiftçi ya da tüccar giysileri.

Rand Başhizmetçi olan Harfor Hanım'a, herkes için üniforma bulmasını söylemeyi aklına not etti. Böylece yeni gelenler en iyi kıyafetleri içinde çalışmak zorunda kaldıklarını hisetmeyeceklerdi. Saray üniforması köylülerin, belki bayram günleri dışında giydikleri her şeyden daha iyiydi şüphesiz. Morgase'in zamanına göre daha az hizmetkâr vardı ve kırmızı beyaz giysili erkek ve kadınların çoğu, emekliler bölümünden gelen yaşlanmış, belleri bükülmüş insanlardı. Çoğu insan gibi kaçmak yerine, sarayın berbat olmasına tanıklık etmektense, emeklilikten vazgeçmişlerdi. Rand aklına bir not daha düştü. Harfor Hanım –Başhizmetçilik etkileyici bir unvan değildi, ama sarayın gündelik işleyişinden Reene Harfor sorumluydu

yaşlıların emekliliğin tadını çıkarabilmesi için yeni hizmetkârlar bulmalıydı. Morgase öldükten sonra emekli maaşlarını almaya devam ediyorlar mıydı acaba? Bunu daha önce düşünmeliydi; başkâtip Halwin Norry bilirdi. Tüylerle ölümüne dövülmek gibiydi. Her şey ona yapılacak bir başka şeyi hatırlatıyordu. Yollar; işte bunun tüye benzer bir yanı yoktu. Caemlyn'deki Yolkapısı'nı koruma altında tutuyordu, Tear ve Cairhien'in yakınındakileri de, ama kaç tane daha olduğundan emin olamıyordu.

Evet, bunca eğilme ve diz kırmayı, tüm şeref korumalarını, tüm soruları ve yükleri, karşılanacak ihtiyaçları olan onca insanı, endişelenmesi gereken tek şeyin giyecek bir ceket bulmak olduğu günlerle değişirdi. Elbette, o günlerde bu koridorlarda yürümesine izin bile verilmezdi, farklı türden korumalar olmadan değil, duvardaki nişte duran gümüş altın kadehi ya da lapis kakmalı masanın üzerindeki fildişi bibloyu cebine atmayacağından emin olmak için ona eşlik edecek türden bir koruma olmadan değil.

En azından Lews Therin'in sesi bu sabah mırıldanıp durmuyordu. En azından Taim'in öğrettiği zihinsel numarayı öğreniyor gibiydi; Bashere'in yüzünden ter damlıyordu, ama sıcak Rand'a dokunmuyordu sanki. Gümüş işlemeli, gri ipekten ceketini boynuna dek iliklemişti ve birazcık sıcak geliyorsa da, tek damla terlemiyordu. Taim zaman içinde, bir başkasını felç edecek kadar sıcak ya da soğuk olsa bile hissetmeyeceği konusunda temin etmişti onu. İnsanın kendinden uzaklaşması, içe odaklanması meselesiydi ve biraz *saidin* kucaklamaya hazırlanma tarzına benziyordu. Güç'e bu kadar yakın olması, ama hiçbir ilgisinin olmaması tuhaftı. Aes Sedailer de aynı şeyi mi yapıyorlardı? Terleyen Aes Sedai görmemişti Rand. Görmüş müydü?

Aniden yüksek sesle kahkaha attı. Aes Sedailerin terleyip terlemediğini merak etmek! Belki daha delirmemişti, ama yün kafalı bir aptal sayılabilirdi.

"Gülünç bir şey mi söyledim?" diye sordu Bashere kuru kuru, bıyıklarını sıvazlayarak. Kızlardan bazıları beklenti içinde baktı ona; ıslaktopraklı mizahını anlamak için çaba gösteriyorlardı.

Bashere'in ılımlı tavrını nasıl koruduğunu bilmiyordu Rand. O sabah saraya bir söylenti gelmişti, Sınırboyları'nda, Sınırboyluların birbirleri ile savaştığı söylentisi. Yolcuların hikâyeleri, yağmurdan sonra biten otlar gibi her yerde bitiyordu, ama bu kuzeyden, en azından Tar Valon kadar uzaklardan gelen tüccarlarla birlikte gelmişti. Kimin, nerede savaştığını hiçbiri söyleyemiyordu. Her yer kadar Saldaea'da olması da olasıydı ve

Bashere aylar önce yola çıktığından beri haber alamamıştı oradan, ama söylenti, şalgam fiyatlarının arttığı haberinden daha fazla etkilememişti adamı.

Elbette, Rand İki Nehir'de neler olup bittiğinden de habersizdi –batıda bir yerdeki ayaklanmanın evine de dokunduğuna dair belirsiz mırıltılar dışında; bugünlerde, bu çok şey ifade ediyor da olabilirdi, hiçbir şey de– ama onun için aynı değildi. Rand İki Nehir'i terk etmişti. Aes Sedailerin her yerde casusları vardı ve Terkedilmişlerin de olduğuna dair iddiaya girebilirdi Rand. Yenidendoğan Ejder, Rand al'Thor'un büyüdüğü minicik bir köyle ilgilenmezdi; o bunu çok aşmıştı. Aşmasa, Emond Meydanı ona karşı kullanılmak üzere rehin alınabilirdi. Yine de, kendine karşı kılı kırk yarmayacaktı. Terk etmek terk etmekti işte.

Kaderimden kaçmanın bir yolunu bulabilsem, bunu hak eder miydim? Bu kendi düşüncesiydi, Lews Therin'in değil.

Aniden ağrımaya başlar gibi olan omuzlarını kaldırarak sesini hafif tuttu. "Beni affet, Bashere. Aklıma tuhaf bir şey geldi, ama seni dinliyorum. Caemlyn'in tıka basa dolduğunu söylüyordun. Sahte Ejder'den korktuğu için kaçan her insana karşılık, ben sahte Ejder olmadığım için ve onlar korkmadıkları için iki insan geldi. Gördün mü?"

Bashere homurdandı ve bu her anlama çekilebilirdi.

"Başka sebepler yüzünden kaç kişi geldi, Rand al'Thor?" Bael Rand'ın gördüğü en uzun boylu adamdı, Rand'ın kendisinden bile en az bir el uzundu. Enaila dışındaki tüm Kızlardan daha kısa olan Bashere'le tuhaf bir zıtlık oluşturuyordu. Bael'in koyu kızıl saçları epey kırlaşmıştı, ama yüzü ince ve sert, mavi gözleri keskindi. "Yüz adama yetecek kadar düşmanın var. Söylediklerimi unutma, sana yine saldırmaya çalışacaklar. Aralarında Gölgedekoşanlar bile olabilir."

"Karanlıkdostu olmasa bile," diye araya girdi Bashere, "şehir, çaydanlıkta kaynamaya bırakılmış çay gibi, sorunlarla kaynıyor. Bir sürü insan, görünüşe göre Yenidendoğan Ejder'den şüphe ettikleri için, çok fena dövüldü. Senin mucizelerine güldüğü için zavallı adamın teki meyhaneden ahıra sürüklendi ve çatı kirişlerinden sallandırıldı."

"Mucizelerim mi?" dedi Rand inanmazlık içinde.

Üzerine çok büyük gelen üniforma ceketi giymiş, yüzü kırış kırış, beyaz saçlı bir erkek hizmetkâr, ellerinde büyük bir vazo ile, aynı anda hem eğilmeye, hem yoldan çekilmeye çalışırken takıldı ve geriye devrildi. Kâğıt kadar ince Deniz Halkı porseleninden, açık yeşil bir şey olan vazo adamın

başının üzerinden uçtu ve koyu kırmızı seramiklerin üzerinde takla atarak gitti, döndü, sıçradı ve otuz adım kadar uzakta düzgünce, dik olarak yerleşti. Yaşlı adam şaşırtıcı bir çeviklikle ayağa fırladı, koşarak gidip vazoyu aldı, ellerini üzerinde dolaştırdı ve tek bir çatlak ya da kırık bulamayınca hem rahatlayarak, hem inanmazlık içinde inledi. Diğer hizmetkârlar da aynı inanmazlıkla onu izlerken aniden kendilerine geldiler ve işlerinin peşinde seğirterek uzaklaştılar. Rand'a bakmaktan öyle özenle kaçınıyorlardı ki, çoğu eğilmeyi ya da diz kırmayı bile unuttu.

Bashere ve Bael bakıştılar ve Bashere gür bıyıklarını üfledi.

"O zaman tuhaf olaylar diyelim," dedi. "Her gün, on iki metre yüksekten kafa üstü taşların üzerine çakılan, ama tek bir bere bile almayan bir başka çocuğun hikâyesi anlatılıyor. Ya da iki düzine kaçak atın önüne düşen, ama bir şekilde, değil devrilip ezilmek, hırpalanmadan kurtulan bir büyükanne. Geçen gün art arda yirmi iki kez beş taç atan bir adam. Bunu da sana bağlıyorlar. Şanslı adam."

"Deniyor ki," diye ekledi Bael, "dün bir sepet dolusu kiremit çatıdan düşmüş ve sokağa kadim Aes Sedai simgesi şeklinde, kırıksız düşmüş." Yanından geçtikleri, vazoyu göğsüne bastırmış, ağzı bir karış açık, beyaz saçlı hizmetkâra baktı. "Bunun olduğundan kuşkum yok."

Rand yavaşça nefes verdi. Diğer türden olanlardan bahsetmiyorlardı elbette. Bir basamakta takılan ve mendili kapı koluna takılınca kendi kendini asan adam. Rüzgârın gevşetip çatıdan kopardığı, açık bir pencereden ve kapıdan içeri uçup ailesi ile masada oturan bir kadını öldüren kiremit. Nadiren de olsa, gerçekleşen türden şeyler. Yalnız, bu tür şeyler Rand'ın çevresinde nadir değildi. İyi ya da kötü ve iyi olduğu kadar da kötü yönde, birkaç kilometre yakınında olan olayların gidişini etkiliyordu. Hayır, kollarındaki Ejderler ve avuçlarındaki balıkçıllar silinse bile, o yine de işaretlenmişti. Sınırboyları'nda bir deyiş vardı: *"Görev dağdan ağırdır, ölüm tüyden hafif."* Dağı bir kez omuzlarınıza oturtunca, artık indirmenin yolu yoktu. Zaten onu taşıyacak başka kimse yoktu ve bu yüzden sızlanmanın da faydası yoktu.

Sesini sert tuttu. "Adamı asanları buldunuz mu?" Bashere başını iki yana salladı. "O zaman bulun ve cinayet suçuyla tutuklayın. Buna bir son vermek istiyorum. Hemen. Benden kuşku duymak suç değildir." Söylentilere göre Haberci suç sayıyordu, ama henüz Rand'ın bu konuda yapabileceği bir şey yoktu. Masema'nın nerede olduğu konusunda, Ghealdan ya da Amadicia'nın ötesinde bir yerde olduğu dışında, bilgisi de

yoktu. Bu arada başka bir yere gitmemişse. Kafasına yazılmış bir not daha; adamı bulmalı, bir şekilde dizginlemeliydi.

“Ne kadar ileri giderse gitsin mi?” dedi Bashere. “Senin Aes Sedai yardımıyla Morgase’i öldüren bir sahte Ejder olduğun fısıltıları var. İnsanlar sözde sana karşı ayaklanıp kraliçelerinin intikamını alacaklarmış. Bir kişiden fazla olabilirler. Açık değil.”

Rand’ın yüzü sertleşti. İlk kısmı ile yaşayabilirdi –yaşamak zorundaydı; kaç sefer inkâr etmeye çalışmış olursa olsun, bastırılamayacak kadar çok varyasyon vardı– ama isyana teşvike tahammül edemezdi. Savaşla bölmeyeceği bir ülke Andor olacaktı. Elayne’e, kendi eline geçerkenki kadar lekesiz bir ülke teslim edecekti. Onu bulursa, yapacaktı bunu. “Kimin başlattığını bulun,” dedi sertçe, “ve hapse atın.” Işık, bir fısıltıyı kimin başlattığını nasıl bulabilirlerdi? “Af dilerlerse, Elayne’den dileyebilirler.” Kaba, kahverengi bir elbise içindeki, mavi çizgili cam bir kâsenin tozunu almakta olan genç bir hizmetkâr kadın Rand’ı gördü, aniden titreyen ellerindeki tas düştü ve parçalandı. Rand olasılıkları her zaman değiştirmiyordu. “Hiç iyi haber yok mu? Biraz iyi haber hoşuma giderdi.”

Genç kadın titreyerek eğilip tasın parçalarını toplamaya başladı, ama Sulin kadına bir bakış fırlattı, yalnızca bir bakış ve kadın hızla doğrularak iri iri açılmış gözlerle, üzerine bir leopar avı resmedilmiş duvar halısına yaslandı. Rand anlamıyordu, ama bazı kadınlar Kızlardan, Aiel erkeklerinden korktuklarından daha fazla korkuyorlardı. Genç kadın Bael’e, adamın onu korumasını umuyormuş gibi baktı. Adam onu hiç görmemiş gibiydi.

“Bu iyi haberi nasıl tanımladığına bağlı.” Bashere omuzlarını silkti. “Traemane Evi’nden Ellorien’in ve Coelan Evi’nden Pelivar’ın üç gün önce şehre geldiğini öğrendim. Gizlice geldikleri de söylenebilir ve ikisinin de İç Şehir’e yaklaştığını duymadım. Sokaklarda, Taravin Evi’nden Dyelin’in yakınlarda, kırlarda olduğu söyleniyor. Hiçbiri davetlerine karşılık vermedi. Onları söylentilerle ilişkilendirecek hiçbir şey duymadım.” Bael’e baktı ve adam başını hafifçe iki yana salladı.

“Biz senden de azını duyuyoruz, Davram Bashere. Bu insanlar başka ıslaktopraklıların yanında serbestçe konuşuyor.”

Her durumda iyi haberdi. Bunlar Rand’ın ihtiyaç duyduğu insanlardı. Onun sahte Ejder olduğuna inanıyorlarsa, bunu aşmanın bir yolunu bulabilirdi. Morgase’i öldürdüğüne inanıyorlarsa... Eh, onun anısına ve kanına sadık kalmaları çok daha iyi olurdu. “Beni ziyaret etmeleri için yeni

davetler gönder. Dyelin'in ismini de dahil et; kadının nerede olduğunu biliyor olabilirler."

"Böyle bir davet gönderirsem," dedi Bashere kuşkuyla, "onlara Andor'da bir Saldaea ordusu olduğunu hatırlatmaktan başka işe yaramayabilir."

Rand duraksadı, sonra başını salladı ve aniden sırıttı. "Mesajı aktarmasını Leydi Arymilla'dan iste. Bana ne kadar yakın olduğunu onlara göstermek için bu fırsatın üzerine atlayacağından kuşkum yok. Ama sen yaz." Moiraine'in Evler Oyunu üzerine dersleri bir kez daha faydalı oluyordu.

"Bu iyi haber mi, yoksa kötü haber mi, bilmiyorum," dedi Bael, "ama Kızıl Kalkanlar Yeni Şehir'de iki Aes Sedai'nin bir handa oda tuttuğunu söyledi." Kızıl Kalkanlar Caemlyn sokaklarında Bashere'in polis güçlerine yardım etmişti ve artık tek başlarına görev yapıyorlardı. Bael Bashere'in yüzündeki sıkıntıya hafifçe sırıttı. "Biz daha azını işitiyoruz, Davram Bashere, ama belki bazen daha fazlasını görüyoruz."

"Biri kedileri seven dostumuz mu?" diye sordu Rand. Şehirde bir Aes Sedai olduğu hikâyeleri sürüyordu; bazen iki üç ya da koca bir grup oluyorlardı. Bashere ya da Bael'in Aes Sedai bulmaya en yaklaştıkları an, köpeklere ve kedilere Şifa veren bir Aes Sedai olduğuna dair dinledikleri birkaç hikâyeydi, ama her zaman bir sonraki sokakta, bir meyhanede ya da pazarda duyan birinden duyan biri tarafından anlatılmış oluyordu.

Bael başını iki yana salladı. "Sanmıyorum. Kızıl Kalkanlar bu ikisinin gece geldiğini söylüyor." Bashere ilgiyle baktı –Rand'ın Aes Sedailere ihtiyaç duyduğunu söyleme fırsatını nadiren kaçırırdı– ama Bael hafifçe kaşlarını çatmıştı, öyle hafifçe ki bir Aiel dışında kimse fark etmezdi. Aieller, Aes Sedailerle kurdukları gönülsüz ilişkilerinde dikkatli davranırdı.

O birkaç sözcük Rand'ın düşünmesi için çok şey verdi ve her yol dönüp dolaşıp ona varıyordu. Rand geldiğinden beri tüm Aes Sedailer şehirden kaçınırken, iki Aes Sedai'nin Caemlyn'e gelmesi için bir sebep olmalıydı. Büyük ihtimalle onunla ilgili bir şeydi. En iyi zamanlarda, pek az kişi gece yolculuk ederdi ve bunlar en iyi zamanlar sayılmazdı. Karanlıkta gelen Aes Sedailer dikkat çekmekten kaçınıyor olabilirdi ve kaçınmak istedikleri dikkat Rand'a ait olmalıydı. Diğer yandan, acilen bir yerlere gidiyor da olabilirlerdi. Bu da Kule tarafından görevlendirildiklerini gösterirdi. Gerçek şuydu ki, Rand şu anda Kule için kendisinden daha önemli ne olabileceğini

hayal edemiyordu. Ya da Egwene'in onu destekleyeceklerinde ısrar ettiği Aes Sedailere katılmaya gidiyor olabilirlerdi.

Her ne ise, bilmek istiyordu. Aes Sedailerin –Kule'nin ya da Elayne'in gizli grubunun– neyin peşinde olduğunu ancak Işık bilebilirdi, ama öğrenmek zorundaydı. Çok fazla Aes Sedai vardı ve Rand'ın ilgilenmeme riskine giremeyeceği kadar tehlikeli olabilirlerdi. Elaida af ilanını duyduğunda Kule nasıl tepki verecekti? Herhangi bir Aes Sedai nasıl tepki verecekti? Öğrenmişler miydi acaba?

Koridorun sonundaki kapılara yaklaşırlarken, Rand Bael'den Aes Sedailerden birini saraya çağırmasını istemek üzere ağzını açtı. İş gelip buna varırsa iki Aes Sedai ile başa çıkabilirdi –Onu hazırlıksız yakalamadıkları sürece– ama gelenlerin kim olduklarını ve neyin peşinde olduklarını öğrenene kadar risk almanın anlamı yoktu.

Kibirle doldum. Beni yok eden kibir midemi bulandırıyor!

Rand adımını şaşırdı. Bugün Lews Therin'in sesi ilk kez konuşuyordu – ve huzursuzluk verecek ölçüde, Aes Sedailer hakkındaki düşünceleri üzerine yapılmış bir yoruma benziyordu ama söylemeye hazırlandığı şeyi yutup yerinde kalakalmasına sebep olan bu değildi.

Sıcak yüzünden kapılar açık duruyor, saray bahçelerinden birine bakıyordu. Çiçekler gitmişti, gül ve akyıldız çalılarından bazıları solmuş görünüyordu, ama pek az yaprak kalmış olsa da, gölge yapması için dikilmiş ağaçlar hâlâ ayaktaydı. Bahçenin ortasında akan mermer çeşmenin çevresine dizilmişti o ağaçlar. Çeşmenin yanında bol, kahverengi yün etek ve bol, beyaz *algode* bluz giymiş bir kız duruyordu. Kız kollarına gri bir şal almıştı ve sık sık yaptığı gibi şaşkınlık içinde, bakılmak dışında bir faydası olmayan suya bakıyordu. Rand'ın gözleri Aviendha'nın yüz hatlarını, alnına sarılmış gri bir eşarptan dalga dalga omuzlarına düşen kızılımsı saçları içine çekti. Işık, çok güzeldi. Suyu incelemeye dalmış olan genç kız henüz onu görmemişti.

Rand ona âşık mıydı? Bilmiyordu. Kafasının içinde, Elayne, hatta Min'e ilişkin düşlere karışmıştı kız. Rand'ın bildiği, tehlikeli bir adam olduğu ve herhangi bir kadına acı dışında bir şey sunamayacağı idi.

Ilyena, diye ağladı Lews Therin. *Onu öldürdüm! Işık beni sonsuza dek kavursun!*

"Bu şekilde gelen iki Aes Sedai önemli olabilir," dedi Rand sessizce. "Bence bu hanı ziyaret etmeli, neden geldiklerini öğrenmeliyim." Hemen hemen herkes onunla birlikte durmuştu, ama Enaila ile Jalani bakıştılar ve

yanından geçip bahçeye girdiler. Rand sesini biraz yükseltti ve epey sertleştirdi. "Buradaki Kızlar benimle gelecek. Elbise giyip çöpçatanlık yapmak isteyenler burada kalabilir."

Enaila ile Jalani gerildiler ve hızla dönüp ona baktılar. Gözleri kızgınlıkla çakıyordu. Bugünkü korumalarının arasında Somara'nın olmaması iyiydi; kadın yine de giderdi. Sulin'in elleri Kızların el konuşması ile çaktı ve her ne dediyse, kızgınlıkları bastırdı ve iki Kız'ın yanaklarına utanç kızartıları getirdi. Aiellerin, en iyi şeyin sessizlik olduğu durumlarda kullanılacak bir sürü el işareti vardı. Her klanın el işaretleri ayrıydı, her topluluğun da öyle. Bütün Aiellerin bildiği bir dizi işaret de vardı, ama yalnızca Kızlar el işaretlerini bir dil olarak kullanıyordu.

Rand Sulin'in bitirmesini beklemeden bahçeye sırtını döndü. O Aes Sedailer Caemlyn'den, geldikleri hızla ayrılabilirlerdi. Omzunun üzerinden arkaya baktı. Aviendha hâlâ suya bakıyordu; onu görmemişti. Adımlarını hızlandırdı. "Bashere, atları hazırlatmak üzere adamlarından birini gönderebilir misin? Güney Ahırı Kapısı'na." Sarayın ana kapıları Kraliçe Meydanı'na açılıyordu ve o meydan onu görmeyi umut eden insanlarla tıka basa dolu olabilirdi. Şansı varsa, kalabalığın arasından geçmesi yarım saat alabilirdi.

Bashere işaret etti ve genç Saldaealılardan biri, eyere daha alışkın adamların yuvarlanmaya benzer yürüyüşü ile ileri atıldı. "Bir erkek, bir kadından ne zaman uzaklaşması gerektiğini bilmeli," dedi Bashere havaya, "ama bilge bir erkek bazen durup onunla yüzleşmesi gerektiğini bilmeli."

"Genç adamlar," dedi Bael hoşgörüyle. "Genç bir adam gölgeleri kovalar ve ay ışığından kaçar ve sonunda kendi mızrağını kendi ayağına saplar." Diğer Aiellerden bazıları, hem Kızlar hem Hançer Eller güldüler. Yaşlı olanlar güldü.

Rand sinirle omzunun üzerinden arkaya baktı yine. "İkiniz de elbise içinde iyi görünmezsiniz." Şaşırtıcı şekilde, Kızlar ve Hançer Eller daha yüksek sesle güldüler. Belki Rand Aiel mizahını kavramaya başlamıştı.

Güney Ahırı Kapısı'ndan İç Şehir'in dolambaçlı sokaklarından birine çıktıklarında beklediği gibi oldu. Jeade'en sıçrarken toynakları kaldırım taşları üzerinde çınladı; benekli at son zamanlarda nadiren ahırlardan çıkabiliyordu. Sokakta epey insan vardı, ama sarayın diğer yanındaki kalabalık gibi değildi ve herkes kendi işine bakıyordu. Buna rağmen parmaklar uzandı ve insanlar birbirlerine eğilerek mırıldandılar. Bazıları Bashere'i tanımış olabilirdi –Rand'ın aksine, adam sık sık çıkıp şehri

dolaşırdı– ama saraydan çıkan herhangi biri, özellikle de yanında koşturan Aiellerden bir eşlikçi grubu varsa, önemli olmalıydı. Mırıltılar ve uzanan parmaklar Rand'ı takip etti.

Bakışlara rağmen Rand Ogierlerce yapılmış İç Şehir'in güzelliklerinden zevk almaya çalıştı. Bir şeylerden zevk aldığı nadir zamanlar kıymetliydi. Sokaklar parlak beyaz Kraliyet Sarayı'ndan kıvrılarak uzaklaşıyor, tepelerin hatlarına uyarak, toprağın bir parçasıymış gibi akıyordu. Her yerde, güneş altında pırıldayan, rengârenk seramiklerle kaplı ince kuleler, altın rengi, mor ya da beyaz kubbeler vardı. Burada, ağaçlarla dolu manzara görülebilsin diye yol kenarı açık bırakılmıştı, orada bir yükselti Caemlyn'i çepeçevre saran yüksek, gümüş çizgili beyaz duvarın ötesindeki, yükselip alçalan tepeleri, ormanları gözler önüne seriyordu. İç Şehir gözlere sevinç vermek, gözleri yatıştırmak için inşa edilmişti. Ogierlere göre yalnızca Tar Valon ile hikâyelerdeki Manetheren aşabiliyordu Caemlyn'i ve Andorlular başta olmak üzere, pek çok insan Caemlyn'in ikisine de denk olduğuna inanıyordu.

İç Şehir'i saran bembeyaz duvarlar, Yeni Şehir'in başlangıcını işaretliyordu. Yeni Şehir'in kuleleri ve minarelerinin bazıları, daha yüksek tepelerdeki İç Şehir'in kule ve minareleri ile boy ölçüşüyordu. Burada daha da dar olan sokaklar insanlarla doluydu, hatta ağaçlı şeritlerle ikiye bölünmüş geniş bulvarlar bile insanlar, öküz arabaları, at arabaları, atlılar, yolcu arabaları, tahtırevanlarla kalabalıktı. Şehir dev bir arı kovanıymış gibi, havada bir uğultu asılıydı.

Kalabalıklar yol açıyor olsa da burada daha da yavaşladılar. Rand'ın kim olduğunu buradakiler de, İç Şehir'dekiler gibi bilmiyordu, ama kimse yürüyen Aiellerin önüne çıkmak istemiyordu. Yalnızca, bunca insan varken kenara çekilmek daha fazla zaman alıyordu. Ve her tür insan vardı. Kaba yünlüler içinde çiftçiler, daha ince kesimli ceket ve elbiseler içinde tüccarlar. İşleri peşinde koşturan zanaatkârlar, tepsiler ve el arabaları üzerinde sattıkları, iğneden kurdeleye, meyveden havai fişeğe, çeşit çeşit malları bağıra çağıra tanıtan sokak satıcıları. Son zamanlarda özellikle meyve ve havai fişek kıymete binmişti. Bir bıçakçının önünde, yama kaplı pelerini içinde bir âşık, üç Aiel ile omuz omuza durmuş, masaların üzerinde sergilenen malları inceliyordu. Siyah saçlarını örmüş, kılıçlarını sırtlarında taşıyan siyah saçlı, ince yapılı iki adam –Boru Avcıları olduklarını tahmin ediyordu Rand– durmuş, bir yandan Saldaealılarla gevezelik ediyor, diğer yandan bir köşede flüt çalan kadınla davul çalan adamı dinliyorlardı. Daha

kısa, daha açık tenli olan Cairhienliler Andorluların arasında dikkat çekiyordu. Daha esmer olan Tearlılar da öyle, ama Rand uzun ceketli Murandyliler, süslü yelekler giymiş Altaralılar, çatal sakallı Kandorlular, hatta uzun, ince bıyıklar uzatmış, küpeler takmış Domanlılar gördü.

Başka türden insanlar da göze çarpıyordu; tozlu, hırpalanmış ceketler ve kırışık elbiseler içinde dolanan, her zaman gözlerini kırpıştırarak bakan, nereye gideceklerini ve şimdi ne yapacaklarını bilmedikleri açık olan insanlar. Bu tür insanlar aradıkları şeyi bulmak için, onu, Yenidendoğan Ejder'i bulmak için uzun yol gelmişlerdi. Onlarla ne yapacağına dair en ufak fikri yoktu Rand'ın, ama öyle ya da böyle onun sorumluluğu altındaydılar. Hayatlarını bir kenara atmalarını, her şeyi bırakmalarını kendisi istememiş olsa da fark etmezdi. Gelmişlerdi işte. Onun yüzünden. Ve onun kim olduğunu öğrenirlerse Aielleri ezip geçebilir, ona dokunma hevesi ile onu paramparça edebilirlerdi.

Rand cebindeki küçük, şişman adam *angreal*'ine dokundu. Onun uğruna her şeyden vazgeçmiş insanlara karşı kendini korumak için Tek Güç kullanmak zorunda kalırsa pek de hoş bir şey olurdu. İşte bu yüzden nadiren şehirde dolaşıyordu. En azından bir sebebi buydu. Aylak aylak gezmeye zaman bırakmayacak kadar çok işi vardı.

Bael'in onu götürdüğü, şehrin batı ucundaki hanın adı Culain'in Köpeği idi ve kırmızı kiremit çatılı, üç katlı, taş bir binaydı. Dolanarak uzanan sokakta, gelip geçen kalabalık iki yana çekildi ve Rand'ın grubu durduğu zaman iki yandan yanaştılar. Rand *angreal*'e yine dokundu –iki Aes Sedai; *angreal*'e başvurmadan onları idare edebilmeliydi– sonra atından indi ve hana girdi. Elbette, üç Kız ve iki Hançer El, peçe takmaya hazır, ayakuçlarında yürüyerek önden girmişlerdi. Rand'ın bir kediye şarkı söylemeyi öğretmesi daha kolay olurdu. Atların yanında iki Saldaealı bırakan Bashere ve diğerleri Bael'in peşinden geldi. Dışarıda nöbete duranlar dışındaki Aieller de takip etti. Ama buldukları şey, Rand'ın beklediği şey değildi.

Salon, Caemlyn'deki yüz diğer hanın salonundan farklı değildi; büyük bira ve şarap fıçıları badanalı duvarlardan birinin üzerine dizilmiş, üstlerine daha küçük brendi fıçıları yığılmıştı. Gri çizgili bir kedi hepsinin üzerine serilmiş, yatıyordu. İki taş şöminenin ocakları süpürülmüştü. Önlük takmış üç dört hizmetkâr kadın, kirişli bir tavan altında, ahşap zeminli salona dağılmış masa ve sıraların arasında dolanıyordu. Beyaz önlüğü göbeğinin çevresini zorlukla saran, üç çeneli şişman bir adam olan hancı ellerini

ovuşturarak ve Aielleri yalnızca birazcık daha fazla endişeyle süzerek koşturdu. Aiellerin gördükleri her şeyi yakıp yağmalamayacaklarını öğrenmişti Caemlyn –Aielleri Andor'un fethedilmiş bir ülke olmadığına, bu yüzden beşte bir haklarını alamayacaklarına ikna etmek kolay olmamıştı– ama yine de hancılar salonlarında aniden iki düzine Aiel belirmesine alışık değildi.

Hancı Rand ile Bashere'e odaklandı. Daha çok Bashere'e. Giysilerine bakılırsa, ikisinin de önemli adamlar olduğu açıktı, ama Bashere yaşça çok daha büyüktü ve dolayısıyla daha önemli olması mümkündü. "Hoş geldiniz, Lordum, Lordlarım. Size ne sunabilirim? Murandy ve Andor şarabım var. Brendim ise..."

Rand adamı görmezden geldi. Yüz diğer handan farklı olan, salondaki müşterilerdi. Bu saatte belki bir iki adam beklenebilirdi, ama hiç yoktu. Bunun yerine, masaların çoğu sade giysili genç kadınlarla, kızlarla doluydu. Çay fincanları ellerinde, oturdukları yerde dönüp yeni gelenlere alık alık bakmaktaydılar. Bael'in boyu karşısında birden fazlası inledi. Ama hepsi Aiellere bakmıyordu ve Rand'ın gözlerinin irileşmesine sebep olan, ağızları açık *ona* bakmakta olanlardı. Onları tanıyordu. İyi tanımıyordu, ama biliyordu. Özellikle biri dikkatini çekti.

"Bode?" dedi inanmazlık içinde. Ona bakan o iri gözlü kız –ne zaman saçlarını örecek kadar büyümüştü?– Mat'in kız kardeşi Bodewhin Cauthon idi. Ve tombul Hilde Barran, sıska Jerilin al'Caar'ın yanında oturuyordu. Güzel Marisa Ahan, şaşırdığı zaman hep yaptığı gibi, ellerini yanaklarına kapatmıştı. Ve Emry Lewin, Elise Marwin, Darea Candwin ve... Hepsi Emond Meydanı ve yakınlarından gelenlerdi. Masaların kalanına göz gezdiren Rand, diğerlerinin de İki Nehir kızları olması gerektiğini fark etti. En azından çoğu –bir Domanlı ve daha da uzaklardan gelmiş olabilecek bir iki kişi gördü– ama hepsinin üzerinde, her gün Emond Meydanı Çayırı'nda görülebilecek elbiseler vardı. "Işık aşkına, burada ne işiniz var?"

"Tar Valon'a gidiyoruz," demeyi başardı Bode, açık ağzına rağmen. Kızda Mat'e benzeyen tek şey, gözlerinin çevresindeki yaramazca ifade idi. Kızın şaşkınlığı hemen geçti ve sevinçle geniş geniş gülümsedi. "Egwene ve Nynaeve gibi Aes Sedai olmak için."

"Biz de sana aynı şeyi sorabiliriz," diye araya girdi Larine Ayellin, özenli bir kayıtsızlıkla kalın örgüsünü omzunun üzerinden öne çekerek. Emond Meydanı kızları arasında en büyüğü oydu –Rand'dan üç yaş küçüktü, ama Bode ile birlikte saçlarını örmüş olan tek kişiydi– ve kendini

pek beğenirdi. Bunu tüm oğlanların da onaylamasına yetecek kadar güzeldi. “Lord Perrin, maceralar yaşamaya gittiğin dışında pek bir şey anlatmadı. Ve güzel ceketler giydiğini söylemişti, ki kendi gözlerimle de görebiliyorum bunu.”

“Mat iyi mi?” diye sordu Bode aniden, endişeyle. “Senin yanında mı? Annem onun için çok endişeleniyor. Biri hatırlatmasa temiz çorap giymeyi bile düşünemez.”

“Hayır,” dedi Rand, “burada değil. Ama iyi.”

“Seni Caemlyn’de bulmayı beklemiyorduk,” dedi Jancy Torfinn tiz bir sesle. On dördünden büyük olamazdı; en azından Emond Meydanı köylüleri arasında en genç olanı oydu. “Verin Sedai ile Alanna Sedai memnun olacaktır, iddiaya girerim. Hep senin hakkında ne bildiğimizi sorup duruyorlar.”

Demek o iki Aes Sedai onlardı. Rand, bir Kahverengi olan Verin’i epey tanıyordu. Ama onun burada olması konusunda ne düşüneceğini bilemiyordu. En önemli konu bu değildi. Bu kızlar *köyden* geliyordu. “İki Nehir’de her şey yolunda mı? Emond Meydanı’nda? Perrin sağ salim gelmiş, anlaşılan. Dur! *Lord* Perrin mi?”

Kanal kapakları açılmış gibi oldu. İki Nehir kızlarının kalanı yan yan Aielleri, özellikle de Bael’i süzmekle meşguldü, birkaçı da Saldaealılara bakıyordu, ama Emond Meydanı kızları Rand’ın çevresine doluştu ve hep bir ağızdan, her şeyi aynı anda anlatmaya çalıştılar. Her şey karman çormandı, zaman sırası kalmamıştı ve araya Rand, Mat, Egwene ve Nynaeve hakkında sorular sıkıştırılıyordu ve şans verilse bile soruların çoğunu yanıtlamayı bir saatte bitiremezdi Rand.

Trolloclar İki Nehir’i istila etmişti, ama Lord Perrin onları püskürtmeyi başarmıştı. Hep bir ağızdan konuşarak büyük savaşı anlatmaya çalıştıklarından, bir savaş olduğundan başka detay seçilemiyordu. Herkes savaşmıştı, elbette, ama herkesi kurtaran Lord Perrin olmuştu. Hep *Lord* Perrin; ne zaman Rand yalnızca Perrin dese, eşeğe merkep demiş gibi kayıtsızca düzeltiyorlardı sözünü.

Trollocların yenildiğini duymasına rağmen Rand’ın göğsü sıkıştı. Köyünü buna terk etmişti. Kendisi gitmiş olsa, ölülerin listesi o kadar uzun olmazdı. Tanıdığı onca isim. Ama kendisi gitmiş olsaydı, arkasında Aieller olmazdı şimdi. Cairhien onun olmazdı; ne kadar onun sayılırsa. Ve büyük ihtimalle, Rahvin karşısına birleşmiş bir Andor ve İki Nehir çıkarırdı. Verdiği her kararın bir bedeli vardı. Kim olmasının bir bedeli vardı. Başka

insanlar ödüyordu bu bedelleri. Kendi kendine, onsuz ödeyeceklerinden çok daha küçük bir bedel olduğunu hatırlatıp durması gerekiyordu. Ama hatırlatmak fazla işe yaramıyordu.

Ölen İki Nehirlileri dinlerken yüzünde beliren ifadeyi dehşet olarak algılayan kızlar daha mutlu şeyler anlatmaya başladılar. Görünüşe göre Perrin Faile ile evlenmişti. Rand onlara mutluluk diliyordu, ama buldukları mutluluğun ne kadar süreceğini merak ediyordu. Kızlar bunu romantik ve harika buluyorlardı, yalnızca normal bir düğün yapmak için zaman olmamasına üzülüyorlardı. Faile'i epey onaylıyorlar, ona büyük hayranlık duyuyorlardı, ama hepsi, hatta Larine bile, birazcık kıskanıyordu.

Beyazpelerinler de gelmişti ve eskiden her bahar Emond Meydanı'na gelen bir çerçi olan Padan Fain yanlarındaydı. Beyazpelerinlerin dost mu, düşman mı olduklarından emin görünmüyorlardı, ama Rand'a göre asıl kuşkulu olan Fain'di. Fain bir Karanlıkdostu idi ve Rand, Mat ve Perrin'e zarar vermek için elinden gelen her şeyi yapardı. Özellikle de Rand'a. Belki en kötü haber, Fain'in ölüp ölmediğini kimsenin bilmemesi idi. Her durumda, Beyazpelerinler gitmişti, Trolloclar gitmişti ve Puslu Dağlar'ın ötesinden mülteciler akın ediyor, bir sürü yeni şey, yeni gelenekler, ticari mallar, bitkiler, tohumlar, giysiler getiriyorlardı. Diğer kızlardan biri Domanlı, ikisi Tarabonlu, üçü Almoth Ovalı idi.

"Larine bir Doman elbisesi satın aldı," diye güldü küçük Jancy yan yan bakarak, "ama annesi terziye geri götürmesini söyledi." Larine elini kaldırdı, sonra vazgeçti ve burnunu çekerek örgüsünü düzeltmekle yetindi. Jancy kıkırdadı.

"Elbiseler kimin umurunda?" diye şakıdı Susa al'Seen. "Rand elbiselere aldırmaz." İnce yapılı bir kız olan Susa her zaman heyecanlıydı ve şu anda ayakuçlarında sıçramaktaydı. "Alanna Sedai ve Verin Sedai herkesi sınadı. Eh. Hemen hemen herkesi..."

"Cilia Cole da sınanmak istedi," diye araya girdi, tıknaz bir kız olan Marce Eldin. Rand, sokakta yürürken bile burnunu kitaplardan çıkarmadığı dışında pek hatırlamıyordu onu. "Kız ısrar etti! Sınavı geçti, ama ona çömez olamayacak kadar büyük olduğunu söylediler."

Susa Marce'ı dinlemeden devam etti. "...ve hepimiz geçtik..."

"Beyazköprü'den bu yana bütün gün, bütün gece yolculuk ediyoruz," diye araya gidi Bode. "Bir süre aynı yerde kalmak çok iyi olacak."

"Beyazköprü'yü gördün mü, Rand?" dedi Jancy, Bode'un üzerinden. "Beyazköprü'nün kendisini?"

“...ve Tar Valon’a Aes Sedai olmaya gidiyoruz!” diye bitirdi Susa, Bode, Marce ve Jancy’ye dik dik bakarak. “Tar Valon!”

“Henüz Tar Valon’a gitmiyoruz.”

Sokak kapısından gelen ses kızların dikkatini Rand’dan aldı, ama içeri giren iki Aes Sedai kızların sorularına kayıtsızca ellerini sallayarak yanıt verdiler. Aes Sedailerin gözleri Rand’ın üzerindeydi. Yüzlerindeki ortak özelliğe rağmen birbirlerine benzemiyorlardı. İkisi de herhangi bir yaşta olabilirdi, ama Verin kısa ve tombul, köşeli yüzlü, saçları biraz kırlaşmış bir kadındı. Alanna olması gereken diğeri esmer ve ince, siyah saçları dalgalı, açık renk gözleri sert mizaçlı olduğunu anlatan, güzel, tilki suratlı bir kadındı. Alanna’nın gözleri, ağlamış gibi hafifçe kızarmıştı, ama Rand bir Aes Sedai’nin ağlayacağına inanmakta güçlük çekerdi. Kadının binici elbisesi yeşil çizgiliydi ve yeni giymiş gibi görünüyordu. Verin’in açık kahverengi elbisesi biraz kırışmıştı. Ama Verin giysilerine pek dikkat etmiyorsa da, kara gözleri yeterince keskindi. Rand’a, kayaya tutunan midyeler gibi yapışmıştı.

Donuk, yeşil ceketler içinde iki adam arkalarından salona girdi. Biri tıknaz, gri saçlı, diğeri uzun boylu, esmer, kırbaç gibi bir adamdı, ama ikisi de kalçalarında kılıçlar taşıyorlardı ve hareketlerinin akıcılığı, yanlarında Aes Sedai olmasa bile, Muhafız olduklarını açıkça anlatırdı. Adamlar Rand’ı tamamen görmezden geldiler ve Aieller ile Saldaealıları, aniden harekete geçmeye hazır olduklarını anlatan bir kıpırtısızlıkla izlemeye başladılar. Aieller de hareket etmedi, ama hem Kızlarda, hem Hançer Ellerde peçe takmaya hazır oldukları havası vardı ve aniden genç Saldaealıların parmakları kılıç kabzalarına gitti. Yalnızca Bael ve Bashere gerçekten rahat görünüyorlardı. Kızlar Aes Sedailerden başka hiçbir şeyi fark etmemişlerdi, ama şişman hancı ortamdaki ruh halini sezdi ve kuşkusuz tüm hanının olmasa bile salonunun harap olacağı endişesi ile, ellerini ovuşturmaya başladı.

“Sorun çıkmayacak,” dedi Rand yüksek, dengeli bir sesle, hancıya ve Aiellere hitaben. Herkesin dinlediğini umdu. “Sen başlatmadığın sürece sorun çıkmayacak, Verin.” Bir Aes Sedai ile bu şekilde konuşması karşısında, kızların çoğu faltaşı gibi açılmış gözlerle ona baktılar ve Larine yüksek sesle burnunu çekti.

Verin kuş gibi gözlerle süzdü onu. “Biz kimiz ki senin yanında sorun çıkartacağız? Seni son gördüğümden beri çok ilerlemişsin.”

Bir sebepten Rand bundan bahsetmek istemiyordu. “Tar Valon’a gitmemeye karar vermişseniz, Kule’nin bölündüğünü duymuşsunuz demektir.” Kızlar aralarında mırıldanmaya başladılar; duymadıkları açıktı. Aes Sedailer hiç tepki vermediler. “Elaida’ya karşı çıkanların nerede olduğunu biliyor musun?”

“Yalnız konuşmamız gereken şeyler var,” dedi Alanna sakin sakin. “Dilham Efendi, özel yemek odana ihtiyacımız olacak.” Hancı, emrine amade olduğunu söylerken neredeyse kendi ayaklarına takılıp düşecekti.

Verin bir yan kapıya yöneldi. “Bu taraftan, Rand.” Alanna tek kaşını sorgularcasına kaldırarak Rand’a baktı.

Rand’ın yüzünde çarpık bir gülümseme belirdi. Kadınlar içeri girip hâkimiyeti ele geçirmişlerdi, ama Aes Sedailer bunu nefes alırcasına doğal bir şekilde yapıyor gibiydi. İki Nehir kızları, değişik düzeylerde duygudaşlık ile baktılar ona. Kuşkusuz, doğru konuşup düzgün oturmazsa Aes Sedailerin onun derisini yüzeceğini düşünüyorlardı. Belki Verin ve Alanna bunu yapardı da. Rand rahatça eğilerek Alanna’ya önden yürümesini işaret etti. Demek çok ilerlemişti, öyle mi? Ne kadar ilerlediğine ilişkin en ufak fikirleri yoktu.

Alanna eğilmesine başını sallayarak karşılık verdi, eteklerini topladı ve Verin’in arkasından kaymaya başladı, ama hemen ardından sorun çıktı. İki Muhafız Aes Sedaileri takip etmeye kalktı ve daha tek adım atamadan iki soğuk bakışlı *Sovin Nai* önlerine çıktı, Sulin’in parmakları el konuşması ile çakmaya başladı ve Enaila ile Dagendra adlı iri bir Kız’ı Aes Sedailerin yöneldiği kapıya yolladı. Saldaealılar Bashere’e baktılar, adam onlara yerlerinde kalmalarını işaret etti, ama sonra kendisi sorgularcasına Rand’a baktı.

Alanna kızgın bir ses çıkardı. “Yalnız konuşacağız, Ihvon.” İnce Muhafız başını eğdi, sonra yavaşça salladı.

Verin, derin düşüncelerden sıyrılmış gibi, biraz şaşkın görünerek arkasına baktı. “Ne? Ah, evet, elbette. Tomas, burada kal, lütfen.” Gri saçlı Muhafız kuşkulu görünüyordu ve Rand’a seri bir bakış fırlattıktan sonra, sokak kapısının yanında duvara yaslanıp boş boş beklemeye başladı. En azından, gergin bir tel ne kadar boş bekleyebilirse, o kadar boş bekliyordu. Ancak o zaman Hançer Eller gevşediler –Aieller ne kadar gevşeyebilirse.

“Onlarla yalnız konuşmak istiyorum,” dedi Rand, doğrudan Sulin’in gözlerine bakarak. Bir an kadının itiraz edeceğini düşündü. Sulin’in çenesi inatla gerildi; sonunda Enaila ve Dagendra’ya el konuşması ile bir şeyler

söyledi ve ikisi geri döndüler, Rand'a baktılar ve onaylamazlık içinde başlarını iki yana salladılar. Sulin'in parmakları yine kıpırdandı ve bütün Kızlar kahkaha attılar. Rand el konuşmasını öğrenmenin bir yolunu bulmayı diledi; ondan istediği zaman Sulin onu çok ayıplamıştı.

Rand Aes Sedailerin arkasına takılırken İki Nehir kızları şaşkın şaşkın bakıştılar. Rand yükselen uğultuya kapıyı kapattı. Küçük bir odaydı, ama sıra yerine cilalı sandalyeler, iki cilalı masa üzerinde kalaylı şamdanlar, şöminenin üzerinde sarmaşık oymalı bir raf vardı. İki pencere de kapalıydı, ama kimse birini açmaya kalkmadı. Rand sıcaktan etkilenmediğini Aes Sedailerin fark edip etmediğini merak etti.

"Onları asilere mi götüreceksiniz?" diye sordu hemen.

Verin kaşlarını çatarak eteklerini düzeltti. "Bu konuda bizden çok daha bilgilisin."

"Beyazköprü'ye gelene dek Kule'deki olayları duymadık." Alanna'nın sesi soğuktu, ama Rand'a diktiği gözlerinde ateş vardı. "Sen... asiler... hakkında ne biliyorsun?" Bu sözcük üzerine sesine tatsız bir tını geldi.

Demek söylentileri ilk Beyazköprü'de duymuşlar, kızlardan her şeyi saklayarak hemen buraya gelmişlerdi. Ve Bode ile diğerlerinin tepkilerine bakılırsa, Tar Valon'a gitmeme kararı yeniydi. Bu sabah haberi doğrulattıkları anlaşılıyordu. "Caemlyn'deki casusunuzun kim olduğunu bana söylemezsiniz herhalde." Ona bakmakla yetindiler, Verin başını yana eğerek onu inceledi. Aes Sedai bakışlarının bir zamanlar bu kadar rahatsız edici, ne olursa olsun bu kadar dingin, bu kadar bilgiç gelmesi ne tuhaftı. Artık bir, hatta iki Aes Sedai'nin ona bakması, Rand'ın midesinin huzursuzluk içinde takla atmasına sebep olmuyordu. *Kibir,* diye çılgınca kahkaha attı Lews Therin ve Rand yüzünü buruşturmaktan zor alıkoydu kendini. "Asilerin var olduğunu duydum. Nerede olduklarını bildiğinizi inkâr etmediniz. Onlara zarar vermeye niyetim yok, tam tersine. Beni destekleyeceklerini düşünmek için sebebim var." Bilmek istemesinin asıl sebebini kendine sakladı. Belki Bashere haklıydı, belki gerçekten Aes Sedai desteğine ihtiyacı vardı, ama bilmek istemesinin asıl sebebi Elayne'in onların yanında olmasıydı. Onun barış içinde Andor'un başına geçmesini istiyordu. Onu aramasının tek sebebi buydu. Tek sebebi. Aviendha için ne kadar tehlikeliyse, onun için de o kadar tehlikeliydi Rand. "Işık aşkına, biliyorsanız söyleyin."

"Bilsek bile," diye yanıt verdi Alanna, "hiç kimseye söylemeye hakkımız olmazdı. Seni desteklemeye karar verirlerse, onların seni

bulacaklarından emin olabilirsin.”

“Doğru zaman geldiğinde,” dedi Verin, “onlar için doğru zaman, senin için değil.”

Rand sertçe gülümsedi. Bunu beklemiş olmalıydı. Moiraine’in tavsiyesi aklındaydı. Onun öldüğü gün, şal takan hiçbir kadına güvenme.

“Mat yanında mı?” diye sordu Alanna, aslında aklındaki son şey buymuş gibi.

“Nerede olduğunu bilsem de, size neden söyleyeyim? Sırayla aynı şeyi söylüyoruz.” Bunu gülünç bulmadılar.

“Bize düşman gibi davranman aptalca,” diye mırıldandı Alanna, ona yaklaşarak. “Yorgun görünüyorsun. Yeterince dinleniyor musun?” Rand kadının kaldırdığı elinden uzaklaştı ve kadın durdu. “Senin gibi, Rand, benim de zarar vermeye niyetim yok. Yapabileceğim hiçbir şey sana zarar vermez.”

Doğrudan söylediğine göre, öyle olmalıydı. Rand başını salladı ve kadın elini kafasına kaldırdı. Kadın *saidar*’a kucak açar ve sağlığını kontrol ederken tanıdık, ılık bir dalga Rand’ın içinden geçti ve derisi hafifçe karıncalandı.

Alanna tatminle başını salladı. Ve aniden ılık his sıcağa dönüştü, bir yürek atımı kadar süre boyunca alevlerle kükreyen bir fırının önünde durmuş gibi büyük bir sıcak dalgası geçti içinden. Dalga geçtikten sonra kendini bir tuhaf hissetti Rand, kendisi ve Alanna hakkında, daha önce hiç tanımadığı bir farkındalığa sahipti. Başı döndü, sallandı. Kasları suya dönüşmüştü sanki. Lews Therin’den bir şaşkınlık ve huzursuzluk yankısı geldi.

“Ne yaptın?” diye sordu. Öfke içinde *saidin*’i kavradı. Onun kuvvetiyle dik durmayı başardı. “Ne yaptın?”

Bir şey Rand’la Gerçek Kaynak arasına girmeye çalıştı. Ona kalkan koymaya çalışıyorlardı! Rand kendi kalkanlarını örerek yerlerine yapıştırdı. Verin’in onu son görmesinden bu yana gerçekten çok ilerlemiş, çok şey öğrenmişti. Verin sendeledi, elini masaya götürerek destek aldı ve Alanna, Rand ona yumruk atmış gibi homurdandı.

“Ne yaptın?” Soğuk, duygusuz Boşluk’un derinliklerinde olmasına rağmen sesi gıcırdıyordu. “Söyle bana! Seni incitmemeye söz vermedim. Bana söylemezsen...”

“Seninle bağ kurdu,” dedi Verin çabucak, ama dinginliği bozulmuşsa bile, bir anda yeniden kavuştu ona. “Muhafızlarından biri olarak bağ kurdu

seninle. O kadar."

Alanna kendine daha da çabuk geldi. Kaynak'la arasına kalkan konulmuş halde kollarını kavuşturdu. Gözlerinde bir tatmin izi vardı. Tatmin! "Seni incitmeyeceğimi söyledim ve yaptığım şey seni incitmenin tam tersi sayılabilir."

Rand derin nefesler alarak sakinleşmeye çalıştı. Köpek yavrusu gibi, kendi ayakları ile gitmişti tuzağa. Boşluk'un dışında öfke savruluyordu. Sakin. Sakin olmak zorundaydı. Kadının Muhafızlarından biri. Demek Yeşil'di kadın; bir farkı olacağından değil. Rand Muhafızlar hakkında pek az bilgi sahibiydi ve bir bağı nasıl kırabileceğini, hatta kırılıp kırılamayacağını kesinlikle bilmiyordu. Rand'ın Lews Therin'den tek aldığı, sersem bir şok duygusu idi. Rand bir kez daha, Moiraine öldükten sonra Lan'in kaçıp gitmemiş olmasını diledi.

"Tar Valon'a gitmeyeceğinizi söylediniz. Bu durumda, madem asilerin nerede olduğunu bilmiyor gibisiniz, burada, Caemlyn'de kalabilirsiniz." Alanna ağzını açtı, ama Rand onun konuşmasına izin vermedi. "O kalkanları bağlayıp, sizi bu şekilde bırakmayacağım için minnet duyun!" Bu, kadınların dikkatini çekti. Verin'in ağzı gerildi ve Alanna'nın gözleri, Rand'ın biraz önce hissettiği fırından farksızdı. "Ama benden uzak duracaksınız. İkiniz de. Ben sizi çağırtana kadar İç Şehir size yasak. Bunu ihlal etmeye çalışırsanız *gerçekten* kalkanlarınızı bağlayıp bırakırım, üstüne bir de hücreye attırırım sizi. Birbirimizi anlıyor muyuz?"

"Kesinlikle." Gözlerine rağmen Alanna'nın sesi buz gibiydi. Verin başını sallamakla yetindi.

Rand hızla kapıyı açtı ve durdu. İki Nehir kızlarını unutmuştu. Bazıları Kızlarla konuşuyor, bazıları çaylarının üzerinden fısıldaşarak onları incelemekle yetiniyordu. Bode ile bir avuç Emond Meydanı köylüsü, eline kalaylı bir kupa almış, bir ayağını bir sıraya dayamış olan Bashere'i sorguluyordu. Yarı eğleniyor, yarı dehşet içinde görünüyorlardı. Kapının çarpılarak açılması ile tüm başlar ona döndü.

"Rand," diye bağırdı Bode, "bu adam senin hakkında korkunç şeyler söylüyor."

"Senin Yenidendoğan Ejder olduğunu söylüyor," diye kekeledi Larine. Diğer kızlar duymamıştı anlaşılan; inlediler.

"Öyleyim," dedi Rand bitkinlik içinde.

Larine burnunu çekti ve kollarını göğsünde kavuşturdu. "O ceketi görür görmez kafanın şişip kocaman olduğunu anladım. Öyle Aes Sedailerle

kaçmak falan. Daha sen Alanna Sedai ve Verin Sedai ile saygısızca konuşmadan önce anladım. Ama taş kadar kör, eşek kadar aptal olduğunu bilmiyordum.”

Bode’nin kahkahası eğlentiden çok şaşkınlık taşıyordu. “Bu tür şeyleri şaka olarak bile söylememelisin, Rand. Tam seni bundan daha iyi yetiştirdi. Sen Rand al’Thor’sun. Artık bu aptallığı kes.”

Rand al’Thor. Adı buydu, ama kim olduğunu bilmiyordu. Onu Tam al’Thor yetiştirmişti, ama babası bir Aiel şefiydi ve uzun zaman önce ölmüştü. Annesi bir Kız’dı, ama Aiel değildi. Kim olduğuna dair bildiği bu kadardı işte.

İçi *saidin*’le doldu. Bode ve Larine’i nazikçe Hava akışlarına sardı ve ayakları yerin otuz santim üzerinde sallanmaya başlayana kadar kaldırdı onları. “Ben Yenidendoğan Ejder’im. İnkâr ederek değiştiremem bunu. Olmadığımı dileyerek değiştiremem. Ben sizin Emond Meydanı’nda tanıdığınız adam değilim. Şimdi anlıyor musunuz? Anlıyor musunuz?” Bağırdığını fark etti ve ağzını sıkı sıkı kapattı. Midesi kurşundan gibiydi ve titriyordu. Alanna neden yapmıştı bunu? O güzel yüzün arkasında hangi Aes Sedai entrikası dönüyordu? Hiçbirine güvenme, demişti Moiraine.

Omzuna biri dokundu ve Rand başını hızla çevirdi.

“Lütfen indir onları,” dedi Alanna. “Lütfen. Korkuyorlar.”

Korkuyordan da beterdiler. Larine’in yüzü bembeyaz kesilmişti ve ağzı bir karış açık duruyordu. Çığlık atmak istiyormuş, ama nasıl yapılacağını unutmuş gibi görünüyordu. Bode öyle fena ağlıyordu ki, titriyordu. Yalnızca onlar da değildi. İki Nehir kızlarının kalanı ondan olabildiğince uzağa büzülmüşlerdi ve onlar da ağlıyorlardı. Hizmetkâr kadınlar da birbirlerine sokulmuşlar, başka herkes kadar şiddetle ağlamaktaydılar. Hancı dizlerinin üzerine çökmüş, iri iri açılmış gözlerle, anlamsız sesler çıkarıyordu.

Rand iki kızı indirdi ve telaşla *saidin*’i salıverdi. “Özür dilerim. Sizi korkutmak istemedim.” Bode ile Larine hareket edebildiklerini görür görmez, birbirlerine sarılarak diğer kızların yanına kaçtılar. “Bode? Larine? Özür dilerim. Sizi incitmeyeceğim, söz veriyorum.” Ona bakmadılar. Hiçbiri bakmadı. Sulin kesinlikle ona bakıyordu, Kızların kalanı da ve bunu boş yüzlerle, onaylamaz bakışlarla yapıyorlardı.

“Olan oldu,” dedi Bashere, kupasını indirerek. “Kim bilir? Belki de en iyisi budur.”

Rand yavaşça başını salladı. Muhtemelen öyleydi. Ondan uzak durmak istemeleri en iyisiydi. Onlar için en iyisi. Kendisi yalnızca, köy hakkında biraz daha sohbet edebilmeyi diliyordu. Kızlar onu yalnızca Rand al’Thor olarak görürken, birazcık daha. Bağ yüzünden dizleri titriyordu, ama bir kez hareket etmeye başlayınca, Jeade’en’in eyerine yerleşene dek durmadı. Ondan korkmaları en iyisiydi. Kendisinin İki Nehir’i unutması en iyisiydi. Dağın hafiflediği bir zaman olup olmayacağını merak etti. Yoksa hep daha da ağırlaşacak mıydı?

11
Dersler ve Öğretmenler

Rand kapıdan çıkar çıkmaz, Verin tuttuğu nefesi salıverdi. Bir zamanlar Siuan ile Moiraine'e Rand'ın ne kadar tehlikeli olduğunu söylemişti. İkisi de dinlememişti ve şimdi, bir seneden biraz fazla zaman geçtikten sonra öğrenmişti ki, Siuan yalıtılmış ve muhtemelen ölmüş, Moiraine ise... Sokaklar Kraliyet Sarayı'nda yaşayan Yenidendoğan Ejder'e dair söylentilerle doluydu, çoğu inanılamayacak nitelikte şeylerdi ve hiçbiri yanında bir Aes Sedai olduğundan bahsetmiyordu. Moiraine onun kendi yolunda gittiğine inanmasına izin vermeye karar vermiş olabilirdi, ama asla ondan fazla uzaklaşmasına izin vermemeliydi, özellikle de bunca güç kazanırken, temsil ettiği tehlike bu kadar büyümüşken. Rand, biraz önce ikisinin üzerine yürüdüğü gibi, şiddetle Moiraine'in üzerine mi yürümüştü? Onu son gördüğünden beri büyümüştü; yüzünde bir mücadele gerginliği vardı. Işık biliyordu ya, bunun için yeterli sebebi vardı, ama aynı zamanda aklını yitirmemek için mücadele ediyor olabilir miydi?

Demek öyle. Moiraine ölmüş, Siuan ölmüş, Beyaz Kule bölünmüş ve Rand muhtemelen deliliğin eşiğinde. Verin sinirle cıkladı. Risk aldığınızda bazen fatura en beklenmedik zamanda, en beklenmedik şekilde geliyordu. Neredeyse yetmiş senedir incelikle işlediği planları, tek bir genç adam yüzünden tamamen boşa gidebilirdi. Yine de, Verin allak bullak olmasına izin vermeyecek kadar çok yaşamış, başından çok şey geçmişti. *Her şey sırasıyla: Asla olmayabilecek bir şeye uzun uzun kafa patlatacağına bir şeyler yapabileceğin şeylerle ilgilen.* Bu ders zorla dayatılmıştı ona, ama çok iyi öğrenmişti.

Yapılacak ilk şey genç kadınları yatıştırmaktı. Hâlâ koyun sürüsü gibi birbirlerine sokulmuş ağlıyorlar, birbirlerine sarılıyorlar, yüzlerini

saklıyorlardı. Çok iyi anlıyordu Verin; ilk defa yönlendirebilen bir adamla karşı karşıya gelmiyordu, ama yine de midesi denizdeki bir gemi gibi çalkalanmaktaydı. Teselli sözleri, omuz ve saç okşamalar ile başladı. Sesini anaç tutmaya çalışıyordu. Onları Rand'ın gittiğine ikna etmek –ki çoğu durumda gözlerini açmaya ikna etmek demekti bu– görece olarak sakinleştirdi herkesi. En azından hıçkırıklar dindi. Ama Jancy keskin bir sesle, birinin ona Rand'ın yalan söylediğini, her şeyin bir hile olduğunu söylemesini talep etmeye devam etti ve Bodewhin aynı ölçüde tiz bir sesle ağabeyinin bulunup kurtarılmasını talep etti. Verin Mat'in nerede olduğunu bilmek için çok şey verirdi. Larine Caemlyn'i hemen, o anda terk etmeleri gerektiğini söylüyordu.

Verin hizmetkâr kadınlardan birini kenara çekti. İki Nehirlilerin en büyüğünden en az yirmi yaş büyük, sade yüzlü bir kadındı ve titriyor, iri iri açılmış gözlerini önlüğüyle siliyordu. Adını sorduktan sonra talimat verdi Verin, "Hepsine güzel, taze birer çay getir, Azril, sıcak ve ballı olsun. İçine biraz da brendi koy." Bir süre genç kadınları inceledikten sonra ekledi, "Birazdan fazla olsun. Her birine cömert bir parça." Bu kızların sinirlerini yatıştırırdı. "Sen ve diğer kadınlar da biraz için." Azril burnunu çekti, gözlerini kırpıştırdı, yüzünü sildi, ama diz kırdı; her zamanki işlerine koşulmak, korkusunu olmasa bile gözyaşlarını dindirmiş gibiydi.

"Çaylarını odalarına götür," dedi Alanna ve Verin onaylayarak başını salladı. Biraz uyku harikalar yaratırdı. Yataktan kalkalı birkaç saat olmuştu, ama zorlu bir yolculuktan sonra, biraz brendi iş görürdü.

Emir kargaşa yarattı.

"Burada saklanamayız," demeyi başardı Larine, burun çekmeler ve hıçkırıklar arasında. "Gitmek zorundayız! Hemen! Bizi öldürecek!"

Bodewhin'in yanakları ıslak ıslak parlıyordu, ama yüzüne bir kararlılık gelmişti. O İki Nehir inatçılığı bu kadınların birden fazlasının başını derde sokacaktı. "Mat'i bulmalıyız. Onu bu... bu adamla... Bırakamayız! O Rand bile olsa, bırakamayız işte!"

"Ben Caemlyn'i görmek istiyorum," diye ciyakladı Jancy, hâlâ titriyor olmasına rağmen.

Kalanı o üçüne katıldılar, birkaçı korkularına rağmen titreyerek Jancy'yi desteklediler, büyük çoğunluğu hararetle gitmeyi savunuyordu. Gözlem Tepesi'nden, uzun boylu, İki Nehirlilere göre açık renk saçlı, güzel bir kız olan Elle bütün gücüyle ağlamaya başladı.

Verin hepsini tokatlamamak için kendini zor tutuyordu. En gençlerinin bahanesi vardı, ama Larine, Elle ve saçlarını örmüş diğerleri çocuk değil kadındılar güya. Çoğuna dokunulmamıştı bile ve tehlike geçmişti. Diğer yandan, hepsi yorgundu, Rand'ın ziyareti şok olmuştu ve büyük olasılıkla yakın gelecekte başka şoklar yaşayacaklardı, bu yüzden kızgınlığını kontrol altında tuttu.

Alanna yapmadı bunu. Yeşiller arasında bile, şimşek gibi değişen mizacı ile tanınırdı ve son zamanlarda daha da kötü olmuştu. "Hemen odalarınıza gideceksiniz," dedi soğuk bir sesle, ama kadında soğuk olan tek şey sesiydi. Diğer Aes Sedai Hava ve Ateş örerek Yanılsama yaratırken, Verin içini çekti. Oda inlemelerle doldu, zaten irileşmiş olan gözler yerlerinden uğrayacak gibi oldu. Buna gerek yoktu, ama gelenekler herkesin içinde bir başka Aes Sedai'nin işine karışılmasını istemezdi ve aslında Elle'nin ulumalarının kesilmesi ile rahatladığını gördü Verin. Kendi sinirleri de çok iyi bir durumda değildi. Eğitimsiz genç kadınlar akışları göremiyordu, elbette; onlara, Alanna her sözcükle daha da büyüyor gibi görünüyordu. Kadının sesi de, tonunun değişmemesine rağmen, görüntüsüne uyarak gürleşiyordu. "Hepiniz çömez olacaksınız ve bir çömezin öğrenmesi gereken ilk şey, Aes Sedailere itaat etmektir. Hemen. Şikâyet etmeden ve baştan savmadan." Alanna odanın ortasında, değişmemiş olarak duruyordu –en azından Verin için– ama Yanılsama'nın başı tavan kirişlerini süpürüyordu. "Şimdi, koşun! Beşe kadar saydığımda odasına girmiş olmayan herkes, ölene kadar pişman olacak. Bir. İki..." O daha üçe gelmeden kızlar ciyaklayarak odanın arkasındaki merdivende koşturmaya başladılar; kimsenin ezilmemesine şaşmak gerekirdi.

Alanna dörtten öteye gitmeye zahmet etmedi. İki Nehirli kızların sonuncusu merdivende kaybolurken *saidar*'ı salıverdi, Yanılsama kayboldu ve kadın tatminle başını salladı. Verin artık kızların odalarından başlarını çıkarmak için bile kandırılması gerekeceğini düşünüyordu. Belki böylesi daha iyiydi. İşler bu haldeyken, kimsenin Caemlyn'i görmek için gizlice sıvışmasını ve geri getirilmesinin gerekmesini istemiyordu.

Elbette, Alanna başkalarını da etkilemişti. Hizmetkâr kadınları saklandıkları masa altlarından çıkarmak için dil dökmek gerekti. Yere yıkılmış, mutfağa sürünmeye çalışan bir tanesinin ayağa kalkmasına yardım edilmesi gerekti. Hiç ses çıkarmıyorlardı; yalnızca rüzgâra kapılmış yapraklar gibi titremekteydiler. Harekete geçmeleri için Verin'in her birini ayrı ayrı dürtüklemesi gerekti ve Azril'in onu yeni bir kafa çıkarmış gibi

izlemeyi bırakması için brendi ve çay talimatını üç kez tekrarlaması gerekti. Hancının çenesi göğsüne düşmüştü; gözleri yuvalarından fırlayıp yere düşecek gibi görünüyordu. Verin Tomas'a baktı ve sallanan adama işaret etti.

Tomas ters ters baktı ona –önemsiz meseleleri halletmesini istediği zaman hep böyle bakar, ama emirlerini nadiren sorgulardı– sonra kolunu Dilham Efendi'nin omuzlarına doladı ve neşeli bir sesle, ikisi hanın en iyi şaraplarından birkaç kupa paylaşsa iyi olup olmayacağını sordu. İyi bir adamdı, Tomas, şaşırtıcı alanlarda beceri sergiliyordu. Ihvon sırtını duvara vermiş, ayaklarını masaya dayamış, oturuyordu. Bir gözünü sokak kapısında, diğer gözünü Alanna'nın üzerinde tutmayı başarıyordu. Alanna'yı büyük ihtiyatla izliyordu. Kadının diğer Muhafızı Owein İki Nehir'de öldüğünden beri onu daha büyük bir dikkatle izliyordu –ve kadının mizacına ihtiyattan da fazlasını göstererek akıllılık ediyordu. Gerçi Alanna normalde öfkesini kontrol etmeyi bugünkünden çok daha iyi başarırdı. Alanna yarattığı karışıklığı temizlemeye hiç ilgi göstermiyordu. Odanın ortasında durmuş, kollarını kavuşturmuş, boşluğa bakıyordu. Aes Sedai olmayan herkese, muhtemelen cisimleşmiş dinginlik gibi görünüyordu. Verin'e göre, Alanna patlamaya hazır bir kadındı.

Verin onun koluna dokundu. "Konuşmamız gerek." Alanna okunmaz gözlerle ona baktı, sonra tek kelime etmeden kayarcasına özel yemek odasına gitti.

Verin arkasında Dilham Efendi'nin titrek bir sesle konuştuğunu duydu, "Yenidendoğan Ejder'in hanın müşterisi olduğunu söyleyebilir miyim, sence? Hana geldi, değil mi?" Kadın kısaca gülümsedi; en azından hancı kendine gelecekti. Kapıyı kapatır, kendisini ve Alanna'yı içeri kilitlerken gülümsemesi kayboldu.

Alanna küçük odada ileri geri yürümeye başlamıştı bile. Bölünmüş eteğinin ipek kumaşı, kınlarından çekilen kılıçlar gibi hışırdıyordu. Dinginlik ifadesinden eser kalmamıştı. "Adamın küstahlığı. Küstahlığı! Bizi alıkoymak! Bizi *kısıtlamak!*"

Verin konuşmadan önce birkaç dakika boyunca onu izledi. Balinor'un ölümünü atlatıp Tomas ile bağ kurması için on sene gerekmişti. Owein'in ölümünden bu yana Alanna'nın duyguları karışıktı ve o duyguları çok uzun zamandır içinde saklıyordu. İki Nehir'den ayrıldığından beri kendine ağlama izni verdiği birkaç sefer yeterli olmamıştı. "Herhalde kapılara

nöbetçi koyup İç Şehir’e girmemizi engelleyebilir, ama bizi Caemlyn’de tutamaz.”

Bu hak ettiği kavurucu bakışları aldı. Güçlük çekmeden gidebilirlerdi – Rand kendi kendine ne kadar öğrenmiş olursa olsun, koruma büyülerini keşfetmiş olması olasılığı küçüktü– ama bu aynı zamanda İki Nehir kızlarından vazgeçmek anlamına gelirdi. Hiçbir Aes Sedai, uzun zamandır İki Nehir’deki gibi bir hazine bulamamıştı. Kaç zamandır bulamadıklarını hayal edemiyordu Verin. Belki de Trolloc Savaşları’ndan bu yana. On sekiz yaşındaki genç kadınlar bile –kendi kendilerine koydukları sınır buydu– genelde çömezliğin kısıtlamalarını kabullenmeyi güç bulurlardı, ama sınırı beş sene daha genişletseler, Alanna daha fazla değilse bile iki kat fazla kadın bulabilirdi. Bu kızların beşi –beşi!– doğuştan sahipti o kıvılcıma ve Mat’in kız kardeşi, Elle ve genç Jancy bunlardandı; biri onlara öğretse de öğretmese de eninde sonunda yönlendireceklerdi ve çok güçlü olacaklardı. O ve Alanna. Ve iki tanesini de bir iki sene sonra, evlerini terk edecek kadar büyüdükleri zaman alınmak üzere bırakmışlardı. Bu yeterince güvenliydi; o yeteneklerle doğan bir kız, eğitim almadan nadiren on beşinden önce gösterirdi yeteneğini. Kalanı sıradışı ölçüde umut vadediyordu; hepsi. İki Nehir altın madeniydi.

Diğer kadının dikkatini çektikten sonra Verin konuyu değiştirdi. Bu genç kadınları bırakmaya kesinlikle niyeti yoktu. Ya da Rand’dan gerektiğinden daha fazla uzaklaşmaya. “Sence asiler konusunda haklı mı?”

Bir an Alanna’nın yumrukları eteklerinin üzerinde sıkıldı. “Olasılık tiksindiriyor beni! Gerçekten de buna gelmiş?..” Şaşkın görünerek sustu. Omuzları çöktü. Yüzeyin hemen altında gözyaşları kabardı, zar zor kontrol altında tutuldu.

Diğer kadının öfkesinin dindiğini gören Verin, o öfkeyi yeniden ayaklandırmadan önce sorularını sordu. “Biraz zorlarsan, tanıdığın kasap Tar Valon’da neler olduğuna dair daha fazlasını anlatabilir mi?” Aslında Alanna’nın casusu değildi kadın; bir Yeşil Ajah casusuydu, Alanna kadının dükkânının dışında bir acil durum sinyali gördüğü için keşfedebilmişlerdi. Alanna Verin’e sinyalin ne olduğunu söylememişti, elbette. Verin herhangi bir Kahverengi Ajah sinyalini açıklamazdı kesinlikle.

“Hayır. Bana ilettiği mesajdan daha fazlasını bilmiyor ve o mesaj da ağzını öyle kuruttu ki, sözcükleri zor telaffuz etti. Tüm sadık Aes Sedailer Kule’ye dönecek. Her şey affedildi.” En azından özü buydu. Alanna’nın gözleri bir öfke çakması ile aydınlandı, ama yalnızca bir anlığına ve önceki

kadar güçlü değildi. “Bunca söylenti olmasa, kim olduğunu sana asla söylemezdim.” Bu ve kadının duygularının dengesizliği yüzünden söylemişti. En azından odayı adımlamayı bırakmıştı.

“Biliyorum,” dedi Verin masaya oturarak, “ve sırrına saygı göstereceğim. Şimdi. O mesajın söylentileri doğruladığını kabul etmelisin. Kule bölündü. Büyük olasılıkla, bir yerlerde asiler var gerçekten. Soru şu, biz bu konuda ne yapacağız?”

Alanna ona delirmiş gibi baktı. Şaşmamak gerekirdi. Siuan, Kule kanununa göre, Kule Salonu tarafından makamından indirilmiş olmalıydı. Kule kanununa karşı gelmeyi düşünmek bile düşünülemezdi. Ama diğer yandan, Kule’nin bölünmesi de düşünülemezdi.

“Şu anda verecek bir yanıtın yoksa, düşün. Ve şu konuda da düşün. Baştan beri, Siuan Sanche genç al’Thor’u bulma çabalarının bir parçasıydı.” Alanna ağzını açtı –kuşkusuz Verin’in nereden bildiğini ve kendisinin de bu konuda bir rol oynayıp oynamadığını sormak için– ama Verin ona fırsat tanımadı. “Bunun, indirilmesinde rol oynamadığını düşünmek için ahmak olmak lazım. Bu kadar büyük tesadüf olmaz. Bu yüzden, Elaida’nın Rand hakkında nasıl düşünüyor olması gerektiğini düşün. O bir Kızıl’dı, unutma. Hazır düşünürken, şunu söyle bana. Rand’la bağ kurarken amacın neydi?”

Soru Alanna’yı hazırlıksız yakalamış olmamalıydı, ama yakaladı. Duraksadı, bir sandalye çekip oturdu, eteklerini düzeltti, sonra yanıt verdi. “Yanı başımızdayken, yapılacak en mantıklı şey buydu. Uzun zaman önce yapılmalıydı. Sen yapamazdın –ya da yapmazdın.” Çoğu Yeşil gibi, diğer Ajahların tek Muhafız ısrarlarına gülüyordu. Yeşillerin Kızıllar için düşündükleri ağza alınmasa daha iyi olurdu. “İlk fırsatta hepsi ile bağ kurulmalıydı. Başıboş bırakılmayacak kadar önemliler, en çok da o.” Aniden yanakları kızardı; duygularına tamamen hâkim olabilmesi için daha epey zaman geçecekti.

Verin kızarmanın sebebini biliyordu; Alanna çenesini tutamamıştı. İki Nehir’deki kızları sınarken Perrin uzun haftalar boyunca burunlarının dibindeydi, ama Alanna onunla bağ kurma konusunda hemen susmuştu. Sebep basitti. Faile, Perrin’in işitemeyeceği bir yerde, Alanna öyle bir şey yapmaya kalkarsa, İki Nehir’den canlı çıkamayacağı tehdidini savurmuştu. Faile Aes Sedai ile Gaidin arasındaki bağ konusunda daha bilgili olsaydı tehdidi işe yaramayabilirdi, ama başka bir şey olmasa bile kadının cehaleti Alanna’yı engellemişti. Büyük olasılıkla bu konudaki kızgınlığı ve

sinirlerinin harap olması yüzünden Rand'a bu şekilde davranmıştı. Onunla bağ kurması değil, bunu ondan izin almadan yapması. Yüzlerce senedir yapılmayan bir şeydi.

Eh, diye düşündü Verin kuru kuru, *ben de zamanında birkaç geleneği ihlal ettim.* "Mantıklı mı?" dedi, sözlerin sertliğini almak için gülümseyerek. "Bir Beyaz gibi konuştun. Eh. Madem bağ kurdun, şimdi onunla ne yapacaksın? Bize verdiği dersleri düşünerek. Aklıma çocukken duyduğum, aslana eyer ve gem takan bir kadınla ilgili masal geldi. Kız güzel, harika bir binek olduğunu görmüş, ama sonra, uyurken bile bineğinden asla inemediğini keşfetmiş."

Alanna ürpererek kollarını ovaladı. "Bu kadar güçlü olduğuna hâlâ inanamıyorum. Keşke önceden zincir kursaydık. Ve denedim... başaramadım... Çok güçlü!"

Verin ürpermekten zor aldı kendini. Daha önceden zincir kuramazlardı, Alanna onunla bağ kurmadan öncesini kastetmiyorsa. Bunun sonucunun ne olacağından emin olamıyordu Verin. Her durumda, Rand'la Gerçek Kaynak arasına kalkan koyamadıklarını görmekten, onun onlara kalkan koymayı küçümser bir rahatlıkla başarması, *saidar* ile bağlantılarını iplik gibi koparmasına kadar, bir dizi kötü an yaşamışlardı. İkisine birden kalkan koymuştu. Olağanüstü. Ona kalkan koyup yakalamak için kaç kişi gerekirdi? Tam on üç kişi mi? Bu yalnızca gelenekti, ama Rand için gerekli olabilirdi. Her durumda, bu başka zaman düşünülecek konuydu. "Bir de af ilanı meselesi var."

Alanna'nın gözleri irileşti. "Buna inanmıyorsundur kuşkusuz! Her sahte Ejder çıktığında, yönlendirebilen erkekleri topladığı hikâyeleri yayıldı ve her biri adamın kendisi kadar sahteydi. Onlar gücü kendilerine istiyorlar, başka erkeklerle paylaşmayı değil."

"Rand sahte Ejder değil," dedi Verin sessizce, "ve bu her şeyi değiştirebilir. Bir söylenti doğruysa, bir başkası da olabilir ve Beyazköprü'den beri af herkesin dilinde."

"Öyle olsa bile, belki kimse gelmemiştir. Aklı başında hiçbir erkek yönlendirmek istemez. Bir avuçtan fazlası istese, her hafta bir sahte Ejder buluyor olurduk."

"Adam bir *ta'veren,* Alanna. İhtiyaç duyduklarını kendine çekiyor."

Alanna'nın ağzı oynadı, masanın üzerindeki elleri bembeyaz yumruklar olmuştu. Aes Sedai dinginliğine dair en ufak iz kalmamıştı ve kadın gözle görülür bir biçimde titriyordu. "Buna izin veremeyiz... Yönlendiren

erkekleri yeryüzüne salıvermek! Eğer doğruysa, durdurmalıyız. Zorunluyuz!" Gözleri çakmak çakmak olmuştu. Ayağa fırlamak üzereydi.

"Onlar hakkında ne yapabileceğimize karar vermeden önce," dedi Verin sakin sakin, "onları nerede sakladığını öğrenmemiz gerek. Kraliyet Sarayı olası görünüyor, ama İç Şehir bize yasaklanmışken öğrenmek zor olabilir. Önerim şu..." Alanna hevesle öne eğildi.

Yapılması gereken çok şey vardı, ama çoğu daha sonraya kalmıştı. Bir sürü soruya yanıt bulunması gerekiyordu ve bu da sonranın işiydi. Moiraine ölmüş müydü ve ölmüşse, nasıl ölmüştü? Asiler var mıydı ve Verin ile Alanna'nın duruşu ne olmalıydı? Rand'ı Elaida'ya mı, yoksa bu asilere mi teslim etmeye çalışmalıydılar? Asiler neredeydi? Diğer sorular nasıl yanıtlanırsa yanıtlansın, bu bilgi değerliydi. Alanna'nın Rand'a taktığı kırılgan tasmayı nasıl kullanacaklardı? Biri ya da ikisi birden Moiraine'in yerini almaya çalışmalı mıydılar? Alanna Owein hakkındaki duygularının yüzeye çıkmasına izin vermeye başladığından beri ilk kez, Verin kadının onları bunca zaman kontrol altında tutmasına ve bu kadar değişken davranmamasına memnun oldu. Bu dağınık durumda, Alanna daha kolay yönlendirilebilirdi ve Verin o soruların bazılarının nasıl yanıtlanması gerektiğini çok iyi biliyordu. Alanna'nın o yanıtlardan bazılarından hoşlanacağını sanmıyordu. Değiştiremeyecek kadar geç olana kadar anlamamasını sağlamak daha iyi olacaktı.

Rand dörtnala saraya döndü, koşarak gelen Aiellerle arasını yavaş yavaş açtı ve onların bağırmalarını, Jeade'en'in yolundan kaçışan insanların salladıkları yumrukları, arkasında bıraktığı devrilmiş tahtırevan, teker tekere kilitlenmiş binek ve el arabaları yığınlarını görmezden geldi. Bashere ile Saldaealılar, küçük atlarının üzerinde zar zor ayak uydurabiliyorlardı. Rand neden telaş ettiğinden emin değildi –taşıdığı haber o kadar da acil değildi– ama kollarının ve bacaklarının titremesi geçerken, Alanna hakkındaki farkındalığının gittikçe arttığını anlıyordu. Onu *hissedebiliyordu.* Sanki kadın kafasının içine girip yerleşmişti. Onu hissedebiliyorsa, kadın da onu hissedebiliyor olabilir miydi? Başka neler yapabilirdi? Başka ne? Ondan uzaklaşmak zorundaydı.

Kibir, diye gakladı Lews Therin ve Rand bu sefer sesi susturmaya çalışmadı.

Aklında saraydan farklı bir hedef vardı, ama Yolculuk için ayrıldığınız yeri gideceğiniz yerden daha iyi biliyor olmanız gerekirdi. Güney Ahırı'nda

aygırın dizginlerini deri yelekli bir seyise fırlattı ve koştu, uzun bacakları onu Saldaealılardan hızla uzaklaştırdı, yanlarından geçerken hizmetkârlar ağızları bir karış açık bakakaldılar ve eğildikleri ya da diz kırdıkları yerde dondular. Büyük Salon'a geldiğinde *saidin*'i kavradı, havada bir delik açtı ve hızla ileride beliren deliğe atladı, çiftliğin yakınındaki bir açıklığa indi ve Kaynak'ı salıverdi.

Uzun bir nefes vererek ölü yaprakların üzerinde dizlerinin üzerine çöktü. Çıplak dalların altındaki sıcak çekiç gibi indi kafasına; gereken yoğunlaşmayı uzun süre önce kaybetmişti. Kadını hâlâ hissedebiliyordu, ama burada daha solgundu –*şu* yönde olduğundan emin olmanın solgun bir his olduğu söylenebilirse. Gözlerini kapatıp kadının yerini işaret edebilirdi.

Bir an için *saidin*'i, o ateş, buz ve ekşi çamur karışımını yeniden kavradı. Ellerinde bir kılıç tutuyordu, ateşten, Ateş'ten bir kılıç, kıvrık, kırmızı ucunda siyah bir balıkçıl damgası vardı, ama onu düşündüğünü hatırlamıyordu. Ateş'tendi, ama uzun kabza avuçlarında serin ve katı geliyordu. Boşluk bir fark yaratmıyordu, Güç bir fark yaratmıyordu. Alanna hâlâ oradaydı, beyninin köşesine kıvrılmış, onu izliyordu.

Acı bir kahkaha ile Güç'ü yeniden salıverdi ve oracıkta oturdu. O kadar emindi ki. Yalnızca iki Aes Sedai. Elbette onlarla başa çıkabilirdi; Egwene ve Elayne'le aynı anda başa çıkmıştı. Ona ne yapabilirlerdi ki? Hâlâ gülmekte olduğunu fark etti. Duramıyordu. Eh, gülünçtü gerçekten. Aptalca gururu. Aşırı kendine güveni. Daha önce de başını belaya sokmuştu, başkalarının da başını belaya sokmuştu. O ve Yüz Yoldaş'ın Delik'i güvenle mühürleyebileceklerinden o kadar emindi ki...

Zorla ayağa kalkarken ayaklarının altındaki yapraklar çıtırdadı. "O ben değildim!" dedi boğuk bir sesle. "O ben değildim! Çıkın kafamdan! Hepiniz, çıkın kafamdan!" Lews Therin'in sesi uzaktan, belirsizce mırıldandı. Alanna kafasının arkasında sessizce, sabırla bekliyordu. Ses ondan korkuyor gibiydi.

Rand dikkatle pantolonundaki yaprakları silkeledi. Buna teslim olmayacaktı. Hiçbir Aes Sedai'ye güvenme; bundan sonra hatırlayacaktı bunu. *Güvensiz bir adam ölüden farksızdır,* diye kıkırdadı Lews Therin. Teslim olmayacaktı.

Çiftlikte hiçbir şey değişmemişti. Hiçbir şey ve her şey. Çiftlik evi ve ahır, tavuklar, keçiler, inekler aynıydı. Sora Grady bir pencereden, boş bir yüz ve soğuk bir tavırla gelişini izliyordu. Artık çiftlikteki tek kadın oydu; tüm diğer eş ve sevgililer, Taim'in sınavında başarısız olan erkeklerle

birlikte gitmişti. Taim öğrencilerini ahırın ötesindeki sert, kırmızı kil kaplı, yer yer ot bitmiş açıklıkta toplamıştı. Yedisini birden. Sora'nın kocası Jur'a ek olarak yalnızca Damer Flinn, Eben Hopwil ve Fedwin Morr kalmıştı ilk sınavdan. Diğerleri yeniydi ve hepsi Fedwin ve Eben kadar genç görünüyordu.

Beyaz saçlı Damer dışındaki tüm öğrenciler sırtları Rand'a dönük oturuyorlardı. Damer önlerinde durmuş, kaşlarını çatarak otuz adım ötesindeki kafa büyüklüğünde bir taşa bakıyordu.

"Şimdi," dedi Taim ve Rand Damer'ın *saidin*'i kavradığını, beceriksizce Ateş ve Toprak ördüğünü gördü.

Taş patladı ve Damer ile diğer öğrenciler uçuşan parçalardan kaçmak için kendilerini dümdüz yere attılar. Taim yerinde kaldı; taş parçaları son anda yarattığı Hava kalkanından sekti. Damer başını ihtiyatla kaldırarak sol gözünün üzerindeki sığ yaradan sızan kanı sildi. Rand'ın ağzı gerildi; o uçan parçalardan hiçbirinin ona çarpmamasını sağlayan tek şey şanstı. Çiftlik evine baktı; Sora hâlâ oradaydı, görünüşe göre incinmemişti. Ve hâlâ ona bakıyordu. Tavuklar eşelenmeye ara vermemişlerdi; buna alışmış gibiydiler.

"Belki bir sonraki sefere söylediklerimi hatırlarsın," dedi Taim sakin sakin, örgüsünü kaybederek. "Vururken kalkan oluştur, yoksa kendini öldürebilirsin." Rand'a, orada olduğunu baştan beri biliyormuş gibi baktı. "Devam edin," dedi öğrencilerine ve Rand'a doğru yürüdü. Şahin burunlu yüzünde bugün zalim bir ifade var gibiydi.

Damer oturanların yanına geçti ve kırmızı yüzlü Eben ayağa kalktı. İri kulağını sinirli sinirli çekiştirerek Hava ördü ve bir yanda duran yığından bir başka taş kaldırdı. Akışları sallanıyordu ve taşı yerine koymadan önce bir kez düşürdü.

"Onları bu şekilde yalnız bırakmak güvenli mi?" diye sordu Rand, Taim yanına geldiğinde.

İkinci taş da ilki gibi patladı, ama bu sefer tüm öğrenciler kalkan örmüştü. Taim de öyle; kendisini ve Rand'ı çevrelemişti. Rand tek kelime etmeden *saidin*'i kavradı ve kendi kalkanını örerek Taim'inkini uzaklaştırdı. Taim'in ağzı, gülümseyecekmiş gibi kıvrıldı.

"Onları zorla dedin, Lord Ejder, ben de zorluyorum. Her şeyi Güç'le yaptırıyorum, gündelik işlerini, her şeyi. En yenisi bu akşam ilk kez sıcak yemek yedi. Kendi yemeklerini ısıtamıyorlarsa soğuk yiyorlar. Çoğu iş elle

yapmalarından iki kat uzun sürüyor, ama Güç'ü ellerinden geldiğince hızlı öğreniyorlar, inan bana. Elbette, sayıları hâlâ fazla değil."

Rand ima edilen soruyu duymazdan gelerek çevresine bakındı. "Haslin nerede? Yine mi sarhoş? Sana söyledim, yalnızca geceleri şarap içebilir." Henre Haslin Kraliçenin Askerleri'nde Kılıç Ustası idi ve çömezleri eğitmekten sorumluydu, ama sonra Rahvin Kraliçenin Askerleri'ni yeniden düzenlemiş, Morgase'e sadık olan herkesi ya ordudan çıkartmış ya da Cairhien'e, savaşa yollamıştı. Sefere katılamayacak kadar yaşlı olan Haslin emekli edilmiş ve kapının önüne konulmuştu. Morgase'in öldüğü haberi Caemlyn'e yayıldığında adam şaraba dalmıştı. Ama adam Morgase'i Rand'ın değil Rahvin'in –kendisi Gaebril olarak biliyordu– öldürdüğüne inanıyordu ve bu yüzden ders verebiliyordu. Ayık olduğunda.

"Gönderdim onu," dedi Taim. "Kılıç ne işe yarar ki?" Bir taş daha patladı. "Ben de kendi kendimi yaralamaktan ancak kaçınabiliyorum ve hiç eksikliğini hissetmedim. Artık ellerinde Güç var."

Öldür onu! Onu hemen öldür! Lews Therin'in sesi Boşluk'ta yankılanıyordu. Rand yankıyı bastırdı, ama onu saran boşluğun çevresini aniden saran öfkeyi bastıramadı. Ama Boşluk onun sesini de duygudan yoksun kıldı. "Bul onu Taim ve geri getir. Fikrini değiştirdiğini söyle. Öğrencilere de söyle bunu. Ne istersen söyle, ama adamın burada olmasını ve her gün ders vermesini istiyorum. Dünyanın bir parçası olmaları gerekiyor, dünyadan uzak değil. Yönlendiremezlerse ne yapacaklar? Aes Sedailer Kaynak'la arana kalkan koyduğunda, kılıç kullanmayı bilseydin, ellerinle savaşabilseydin yine de kaçabilirdin."

"Kaçtım. Buradayım."

"Takipçilerin kurtardı seni, ben öyle duydum. Aksi halde sonun Logain gibi Tar Valon olurdu ve ehlileştirilirdin. Bu adamların takipçileri yok. Haslin'i bul."

Adam rahatça eğildi. "Lord Ejder nasıl emrederse. Lord Ejder'i buraya getiren bu muydu? Haslin ve kılıçlar?" Sesinde küçük bir horgörü tınısı vardı, ama Rand duymazdan geldi.

"Caemlyn'de Aes Sedailer var. Sen ve öğrencilerin şehre gitmeyi bırakmalı. İçlerinden biri bir Aes Sedai'ye rastlarsa ve kadın onun ne olduğunu anlarsa olacakları ancak Işık bilebilir." Ya da adam kadını tanırsa, ki tanıyacağı kesindi. Muhtemelen paniğe kapılarak kaçar ya da saldırırdı ve her iki seçim de dikkatleri adamın üzerine çeker, sonunu hazırlardı.

Rand'ın gördüklerine bakılırsa, Verin ya da Alanna öğrencilerden birini bir çocuk gibi yakalayabilirdi.

Taim omuzlarını silkti. "Artık Aes Sedailerden birinin kafasına, şu taşlara yaptıkları şeyi yapmaları o kadar zor değil. Örgü yalnızca birazcık değişik." Omzunun üzerinden bakarak sesini yükseltti. "Yoğunlaş, Adley. Yoğunlaş." Diğer öğrencilerin önünde duran ve tamamen kol ve bacaklardan oluşmuş gibi görünen sıska adam irkildi, *saidin*'i kaybetti, sonra beceriksizce yeniden kavradı. Taim Rand'a dönerken bir taş daha patladı. "Sen istemiyorsan onları ben de... ortadan kaldırabilirim."

"Ölmelerini istesem öldürürdüm." Onu öldürmeye ya da ehlileştirmeye kalkarlarsa yapabileceğini düşünüyordu. Yapabileceğini umuyordu. Ama onunla bağ kurduktan sonra bunu denerler miydi? Taim'e söylememeye kararlı olduğu bir şey buydu; Lews Therin'in mırıltıları olmasa bile adama, saklayabildiği zayıflığı ortaya serecek kadar güvenmiyordu. *Işık, Alanna'nın üzerimde ne tür bir hâkimiyet kurmasına izin verdim?* "Aes Sedai öldürme zamanı gelirse, sana söylerim. O zamana kadar, Aes Sedai kafanızı kopartmaya çalışmadığı sürece kimse bir Aes Sedai'ye bağırmayacak bile. Aslında, hepiniz Aes Sedailerden olabildiğince uzak duracaksınız. Olay istemiyorum, onları aleyhime döndürecek hiçbir şey istemiyorum."

"Çoktan aleyhine dönmediler mi sanıyorsun?" diye mırıldandı Taim. Rand yine duymazdan geldi onu. Bu sefer, yanıttan emin olmadığı için.

"Ve kafası şapkasına sığmayacak kadar şiştiği için ölen ya da ehlileştirilen kimse olsun istemiyorum. Bunu anladıklarından emin ol. Onlardan seni sorumlu tutuyorum."

"Nasıl dilersen," dedi Taim omuzlarını silkerek. "Onları sonsuza dek burada tutmayı düşünmüyorsan, eninde sonunda bazıları ölecek. Burada tutsan bile ölecekler muhtemelen. Dersleri yavaşlatmadığım sürece, hemen hemen kaçınılmaz. Aramaya benim gitmeme izin versen bu kadar koruman gerekmezdi onları."

Konu yine açılmıştı işte. Rand öğrencilere baktı. Ter içinde, sarı saçlı, mavi gözlü bir delikanlı taşı yerine götürmekte güçlük yaşıyordu. *Saidin*'i kaybedip duruyordu ve taş yerde küçük sıçramalarla ilerliyordu. Birkaç saat sonra, dün öğlenden beri başvuranları getiren bir araba gelecekti saraydan. Bu sefer dört kişi. Bazı günler yalnızca iki üç kişi oluyordu, ama sayıları genelde artıyordu. Yedi gün önce, Taim'i buraya getirdiğinden beri on sekiz kişi gelmişti ve yalnızca üçü yönlendirmeyi öğrenebilecekti. Taim, fırsat

arayarak, kendi ayaklarıyla geldiklerinden, bu sayının olağanüstü olduğunu söylüyordu. Aynı zamanda, bu hızla, altı sene kadar sonra Kule ile boy ölçüşebileceklerini söylemişti birkaç kez. Rand'ın altı seneleri olmadığını bilmesi için birinin hatırlatması gerekmiyordu. Onları daha yavaş eğitmesine izin verecek kadar da zaman yoktu.

"Sen olsan nasıl yapardın?"

"Kapıyollar kullanarak." Taim bunu hemen öğrenmişti; Rand'ın gösterdiği her şeyi çok çabuk öğreniyordu. "Günde iki, hatta üç köy ziyaret edebilirim. Başlangıçta köyler, hatta küçük kasabalar daha kolay olur. Derslere göz kulak olması için Flinn'i bırakırım –gördüklerine rağmen, aralarında en iyileri o. Grady, Hopwil ya da Morr'u da yanıma alırım. İyi atlar bulman gerek. Arabamızı çeken beygir işe yaramaz."

"Ama ne yapmayı *düşünüyorsun?* Atını herhangi bir köye sürüp, yönlendirmek isteyen adam aradığını mı ilan edeceksin? Köylüler seni asmaya kalkmazsa şanslı sayılırsın."

"Bundan daha tedbirli davranabilirim," dedi Taim kuru kuru. "Yenidendoğan Ejder'i izleyecek adamlar aradığımı söylerim." Biraz daha tedbirli mi? Pek değil. "Bu onları, insanların gırtlağıma sarılmasını engelleyecek kadar korkutur, ben de gönüllüleri toparlarım. Ve seni desteklemeye hazır olmayanlar da elenmiş olur. Bulabildikleri ilk fırsatta sana saldıracak adamları eğitmek istemezsin herhalde." Tek kaşını sorgularcasına kaldırdı, ama gereksiz yanıtı beklemedi. "Bir kez adamları köyden güvenli olacak kadar uzaklaştırınca, kapıyolla buraya getirebilirim. Bazıları paniğe kapılabilir, ama idare etmek çok zor olmasa gerek. Yönlendirebilen bir adamı takip etmeyi bir kez kabul edince, onları sınamama direnemezler. Başarısız olanları Caemlyn'e gönderirim. Başkalarının ordularına güvenmek yerine kendi ordunu oluşturmanın zamanı geldi. Bashere fikrini değiştirebilir; Kraliçe Tenobia öyle derse değiştirir. Peki, bu sözde Aiellerin ne yapacağını kim bilebilir?" Bu sefer duraksadı, ama Rand dilini tuttu. Kendi aklından da benzer düşünceler geçmişti, ama Aieller hakkında değil elbette, yine de Taim'in bunu bilmesi gerekmiyordu. Adam bir an sonra, konuyu hiç açmamış gibi devam etti. "Seninle iddiaya girelim. Ödülü sen belirle. İlk gün, bir ayda kendi ayakları ile Caemlyn'e gelenlerden daha fazla adam bulacağım. Flinn ve diğerlerinden bazıları bensiz gitmeye hazır olduklarında..." Ellerini açtı. "Bir seneden az zamanda senin için Beyaz Kule'ye denk bir güç hazırlarım. Ve her adam bir silah olur."

Rand duraksadı. Taim'in gitmesine izin vermek riskliydi. Adam fazla saldırgandı. Yolculuklarından birinde bir Aes Sedai ile karşılaşırsa ne yapardı? Belki sözünü tutar, kadının hayatını bağışlardı, ama ya kadın onun kim olduğunu fark ederse? Kalkan koyup adamı yakalarsa? Bu Rand'ın göze alamayacağı bir kayıp olurdu. Adam hem öğrencileri eğitip, hem de yapması gereken işlere yetişemezdi. Kule'yle boy ölçüşebilmek için altı sene. Aes Sedailer önce burayı bulup, onlar daha kendilerini savunmalarına yetecek kadar öğrenemeden hem çiftliği, hem de öğrencileri yok etmezse. Ya da bir seneden az. Sonunda başını salladı. Lews Therin'in sesi, uzaktan gelen çılgınca bir uğultuydu. “İstediğin atları alacaksın.”

12
Sorular ve Yanıtlar

“Ee?” dedi Nynaeve, becerebildiğince sabırla. Ellerini kucağında tutmak için çaba göstermesi gerekiyordu. Yatağının üzerinde kıpırdamadan durmak da öyle. Esnemesini bastırdı. Henüz erkendi ve üç gecedir doğru düzgün uyumuyordu. Hasır kafes boştu, serçe özgür bırakılmıştı. Nynaeve de özgür olmayı diliyordu. “Ee?”

Elayne kendi yatağının üzerinde diz çökmüş, başını ve omuzlarını evin arkasındaki minik geçide bakan pencereden dışarı çıkarmıştı. Oradan, Aes Sedailerin çoğunun bu sabah Kule’den gelen elçiyi kabul ettiği Küçük Kule’nin arkası birazcık görülebiliyordu. Küçük bir manzaraydı, ama hanı sarmalayan, gizlice dinlemeye karşı konulmuş koruyucu büyünün bir parçasını görmesine yetiyordu. Güç’le dinlemeye çalışanları durduran cinsten bir şeydi. Bilgi paylaşmanın bedeli.

Elayne bir an sonra topuklarının üzerine oturdu. Yüzünde hayal kırıklığı vardı. “Hiçbir şey. Bu akışların fark edilmeden aradan geçebileceğini söylemiştin. Beni fark ettiklerini sanmıyorum, ama kesinlikle hiçbir şey duymadım.”

Sonuncusu Moghedien’e hitaben söylenmişti. Kadın köşede, sallantılı bir taburenin üzerinde oturuyordu. Kadının terlememesi Nynaeve’i çok fena sinir ediyordu. Sıcak ya da soğuğu görmezden gelmek için gerekli uzaklık duygusunu edinmek için Güç’le uzun süre çalışmak gerektiğini iddia ediyordu ve Aes Sedailerin “sonunda” öğreneceklerine dair belirsiz vaatlerinden daha iyi değildi bu. Nynaeve ile Elayne terden sırılsıklam olmuşlardı. Moghedien bir bahar günüymüş gibi serindi. Işık, nasıl da sinirine dokunuyordu!

“Geçmeleri gerektiğini söyledim.” Moghedien’in kara gözleri kendini savunmak istercesine oraya buraya kaydı, ama bakışlarını daha çok Elayne’in üzerinde tuttu; *a’dam* bilezik kimdeyse ona yoğunlaşıyordu hep. “Gerekir. Büyü örmenin bin yolu vardır. Bir tanesine delik örmek günler alabilir.”

Nynaeve dilini zor tuttu. Günlerdir deniyorlardı. Tarna Feir’in gelişinden beri üçüncüydü bu ve Salon Elaida’nın mesajını hâlâ gizliyordu. Eh, Sheriam, Myrelle ve diğerleri biliyordu –Salon’dan önce öğrenmemişlerse şaşardı Nynaeve– ama Siuan ve Leane bile o günlük toplantılara alınmıyordu. En azından kendileri öyle diyorlardı.

Nynaeve eteklerini çekiştirdiğini fark etti ve ellerini durdurdu. Bir şekilde, Elaida’nın ne istediğini öğrenmek zorundaydılar –ve daha da önemlisi, Salon’un yanıtını öğrenmek zorundaydılar. Zorunluydular. Bir şekilde.

“Gitmem gerek,” diye içini çekti Elayne. “Bazı Aes Sedailere *ter’angreal* yapmayı göstermem gerek.” Salidar’daki pek az Aes Sedai yetenek göstermişti, ama hepsi öğrenmek istiyordu ve çoğu, Elayne yeterince sık gösterirse öğrenebileceğini düşünür gibiydi. “Bunu alsan iyi olur,” diye ekledi, bileziği çıkararak. “Aes Sedailerin benimle işi bittiği zaman yeni bir şey yapmayı denemek istiyorum. Sonra da çömez dersim var.” İkisi de onu mutlu etmiyor gibiydi, ilk seferinde ettiği kadar değil. Her dersten sonra öyle sinirli geliyordu ki, kedi gibi kabarmış oluyordu. Kızların en gençleri fazla hevesliydi, genellikle ilk önce sormadan, nasıl idare edeceklerini bilmedikleri şeylere atlayıveriyorlardı ve biraz daha ihtiyatlı olan en büyükleri hep itiraz ediyor, kendilerinden altı yedi yaş küçük bir kadının emirlerine direniyorlardı. Elayne on senelik Kabuledilmiş gibi, “aptal çömezler” ve “inatçı ahmaklar” diye mırıldanmaya başlamıştı. “Sorular için zamanın olabilir. Belki bir erkeği sezmek konusunda benden daha şanslı olursun.”

Nynaeve başını iki yana salladı. “Bu sabah Janya ve Delana’nın notlarına yardım etmem gerek.” Yüzünü buruşturmaktan alamadı kendini. Delana Gri, Janya Kahverengi Ajah’tandı, ama Nynaeve ikisinden de hiçbir şey öğrenemiyordu. “Sonra da Theodrin’den bir *ders* daha alacağım.” Bir zaman israfı daha. Salidar’daki herkes zamanlarını boşa harcıyordu. “Tak şunu,” dedi, Elayne bileziği giysilerinin yanına, duvardaki çengele asmaya kalkınca.

Altın saçlı kadın sahte bir tavırla içini çekti, ama yine de bileziği taktı. Nynaeve'e göre, Elayne *a'dam*'a fazla güveniyordu. Evet, kolye Moghedien'in boynunda kaldığı sürece, yönlendirebilen her kadın bilezikle onu bulabilir, kontrolü altına alabilirdi. Bileziği kimse takmazsa, kadın dizlerinin üzerine çöküp öğürmeye başlamadan on adım atamazdı. Bileziği bırakıldığı yerden birazcık oynattığı zaman ya da bileziği kendi bileğine takmaya kalkıştığı zaman da aynısı olurdu. Belki çengeldeyken bile tutabilirdi onu, ama fırsat tanınırsa Terkedilmişlerden biri bu engeli aşmanın bir yolunu bulurdu. Bir kez, Tanchico'da, Nynaeve Moghedien'e Güç'le kalkan koyup, bağlayıp, birkaç dakikalığına bırakmıştı ve kadın kaçmayı başarmıştı. Onu yeniden yakaladığında Nynaeve'in sorduğu ilk şey bunu nasıl yaptığı olmuştu, ama kadından yanıt koparmak için neredeyse boğazını sıkmak gerekiyordu. Anlaşıldığı kadarıyla bağlanmış bir kalkan, kalkan konulan kadının biraz zamanı ve sabrı varsa, aşılmaz engel değildi. Elayne *a'dam*'a karşı bir şey yapamayacağını iddia etmişti –saldıracak düğüm yoktu ve kolye boynundayken Moghedien izinsiz *saidar*'a *dokunmaya* bile yeltenemezdi– ama Nynaeve riske girmemeyi tercih ediyordu.

"Kopyalama işini yavaş yap," dedi Elayne. "Ben daha önce Delana için kopyalama yaptım. Lekelerden ve hatalardan *nefret* eder. Gerekirse temiz bir sayfa elde etmek için elli kez yazdırır sana."

Nynaeve kaşlarını çattı. El yazısı Elayne'inki kadar temiz ve güzel olmayabilirdi, ama mürekkebe kalemin hangi ucunu batıracağını yeni öğrenmiş hödüğün teki de değildi. Genç kadın fark etmedi, sonunda gülümseyerek odadan çıktı. Belki yalnızca yardım etmeye çalışmıştı. Aes Sedailer Nynaeve'in kopyalama yapmaktan ne kadar nefret ettiğini bir öğrense, ceza olarak bu işi vermeye başlarlardı.

"Belki de Rand'a gitmelisiniz," dedi Moghedien aniden. Daha farklı, daha dik oturuyordu. Kara gözlerini Nynaeve'inkilere dikmişti. Neden?

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu Nynaeve.

"Sen ve Elayne Caemlyn'e, Rand'a gitmelisiniz. Elayne kraliçe olabilir ve sen de..." Moghedien'in gülümsemesi hiç hoş değildi. "Eninde sonunda seni oturtup bunca harika keşfi nasıl yaptığını, ama onlar için yönlendirmeye çalıştığında neden çalıntı şekerlerle yakalanan bir çocuk gibi titrediğini soracaklar."

"Ben hiç de!.." Yaptıklarını bu kadına açıklamayacaktı. Neden Moghedien aniden bu kadar küstahlaşmıştı? "Yalnız, senin hatırlaman

gerek. Gerçeği öğrendiklerinde benim başıma ne gelirse gelsin, bir hafta geçmeden senin kellen celladın baltasına bırakılır."

"Ama sen çok daha uzun süre acı çekersin. Bir kez Semirhage bir adamın beş sene boyunca, uyanık olduğu her an çığlık çığlığa bağırmasını sağlamıştı. Adamın aklını da başında tutmuştu, ama sonunda o bile kalbini attırmayı sürdüremedi. Bu çocukların Semirhage'in yeteneğinin onda birine sahip olduğunu sanmıyorum, ama ne kadarına sahip olduklarını sen ilk elden öğrenebilirsin."

Kadın bunu nasıl söyleyebilirdi? Her zamanki korkulu ve endişeli tavrını yılan derisi gibi çıkarıp atmıştı. Sanki sıradan bir şey tartışan iki eşittiler. Hayır, daha da kötüsü. Moghedien'in tavrı söylediklerinin kendisi için sıradan, ama Nynaeve için korkunç olduğunu anlatıyordu. Nynaeve bileziğin bileğinde olmasını diledi. İçini rahatlatırdı. Moghedien'in duyguları yüzü ve sesi kadar serin ve sakin olamazdı kuşkusuz.

Nynaeve'in nefesi kesildi. Bilezik. İşte buydu. Bilezik odada değildi. Midesi buzdan bir yumruk oldu; yüzünden akan terler aniden şiddetlendi sanki. Mantıksal olarak, bileziğin nerede olduğu önemli olmamalıydı. Elayne takmıştı onu *–Lütfen, Işık, ne olur çıkarmış olmasın!–* ve *a'dam*'ın diğer yarısı Moghedien'in boynundaydı. Yalnız, bu işin mantıkla ilgisi yoktu. Nynaeve bilezik olmadan kadınla yalnız kalmamıştı hiç. Daha doğrusu, yalnız kaldığı zamanların her biri felakete ramak kalması ile sonuçlanmıştı. O sırada *a'dam* Moghedien'in boynunda değildi, ama bu da fark etmezdi. Kadın Terkedilmişlerden biriydi, yalnızdılar ve Nynaeve'in onu kontrol altında tutmasının yolu yoktu. Elleri kemer bıçağına gitmesin diye eteklerini kavradı.

Moghedien'in gülümsemesi, Nynaeve'in düşüncelerini okumuş gibi genişledi. "Bu konuda, senin çıkarını düşündüğümden emin olabilirsin. Bu," eli bir an kolyeye gitti, ama dokunmamaya dikkat etti, "burada olduğu kadar Caemlyn'de de tutacaktır beni. Burada ölmektense kölelik yeğdir. Ama karar vermekte gecikmeyin. Bu sözde Aes Sedailer Kule'ye dönmeye karar verirse, yeni Amyrlin Makamı için senden, Rand al'Thor'a bu kadar yakın bir kadından daha iyi hediye olur mu? Ve Elayne. Kızın onun için hissettiklerinin yarısını o kız için hissediyorsa, onu ellerinde bulundurmak Rand'ın asla kesemeyeceği bir ip verir onlara."

Nynaeve dizlerini doğrulmaya zorlayarak ayağa kalktı. "Artık yatakları yapıp odayı temizleyebilirsin. Döndüğüm zaman lekesiz bulmayı bekliyorum."

“Ne kadar zamanınız var?” dedi Moghedien, o daha kapıya varamadan. Kadın çay suyunun ısınıp ısınmadığını sorar gibiydi. “En fazla birkaç gün. Sonra yanıtlarını Tar Valon’a gönderecekler. Yoksa birkaç saat mi? Rand al’Thor, hatta Elaida’nın sözde suçlarını Beyaz Kule’nin yeniden bütün olması karşısında tarttıkları zaman ne sonuca varacaklar?”

“Lazımlıklara özellikle dikkat et,” dedi Nynaeve arkasını dönmeden. “Bu sefer temiz istiyorum onları.” Moghedien başka bir şey söyleyemeden odadan çıktı ve kapıyı arkasından kararlılıkla kapattı.

Kaba tahtalara yaslandı ve dar, penceresiz koridorda derin derin nefes aldı. Elini kemer kesesine daldırarak daha küçük bir kese çıkardı ve ağzına kenarları tırtıklı iki kaznanesi yaprağı attı. Kaznanesinin mide yanmasını dindirmesi biraz zaman alırdı, ama tadı daha çabuk etki göstermesini sağlayabilirmiş gibi yaprakları çiğneyerek yuttu. Son birkaç dakika içinde, Moghedien *bildiği* şeyleri art arda paramparça ederken darbe üstüne darbe almıştı Nynaeve. Onca güvensizliğine rağmen kadının sindiğine inanmıştı. Sahte. Ah, Işık, sahte. Moghedien’in Elayne ile Rand hakkında Aes Sedailer kadar az bilgisi olduğundan emindi. Sahte. Kadının ona gitmelerini önermesi... Kadının önünde serbestçe konuşmuşlardı. Başka neler kaçırmışlardı ağızlarından, Moghedien’in kullanabileceği neler kaçırmışlardı?

Küçük evin ön odasından bir başka Kabuledilmiş loş koridora girdi ve Nynaeve doğruldu ve elbisesini düzelterek kaznanesini yerine kaldırdı. Ön oda dışındaki bütün odalar yatak odasına çevrilmişti ve Kabuledilmişler ve çömezler, kendi kaldığı odadan daha büyük olmayan odalarda üçer dörder kalıyorlar, hatta ikişer ikişer aynı yatağı paylaşıyorlardı bazen. Diğer Kabuledilmiş ince yapılı, neredeyse tüy gibi, gri gözlü ve güler yüzlü bir kadındı. Illianlı olan Emara, Siuan ve Leane’den hoşlanmıyordu, ki Nynaeve bunu rahatlıkla anlayabiliyordu ve daha önceki tüm yalıtılmış kadınlar gibi uzağa gönderilmeleri gerektiğini –gerektiği gibi, diye ekliyordu– düşünüyordu, ama bunun dışında hoş bir kadındı, Elayne ile Nynaeve’in sahip olduğu “rahatlığı” ya da işlerini “Marigan”a yaptırmalarını kıskanmıyordu. Kıskanan epey kişi vardı.

“Janya ve Delana için kopya çıkaracağını duydum,” dedi tiz sesiyle, yanından geçip kendi odasına giderken. “Tavsiyemi dinle ve becerebildiğince hızlı yaz. Janya sözlerinin hepsinin kaydedilmesine, birkaç lekeden daha fazla önem veriyor.”

Nynaeve Emara'nın sırtına dik dik baktı. Delana için yavaş yaz. Janya için hızlı yaz. Sonuçta tüm tavsiyeler bu şekilde özetlenebiliyordu. Her durumda, şu anda kopya lekelemek için endişelenemeyecekti. Ya da Elayne ile konuşma fırsatı yakalayıncaya kadar Moghedien için.

Başını iki yana sallayarak ve kendi kendine mırıldanarak uzun adımlarla dışarı çıktı. Belki olayları sorgulamadan kabulleniyor, bazı şeylerin aradan kaçmasına izin veriyordu, ama bir güzel silkelenip bütün bunları durdurmanın zamanı gelmişti. Kimi bulması gerektiğini biliyordu.

Sokaklar aynı ölçüde kalabalık olsa da, son birkaç gündür Salidar üzerine bir sessizlik çökmüştü. Köyün dışındaki demirhaneler susmuştu örneğin. Herkese, Tarna buradayken, Caemlyn'e giden elçilik heyeti konusunda, asker kamplarından birine saklanan Logain konusunda, hatta askerlerin kendileri ve neden toplandıkları konusunda dillerini tutmaları söylenmişti. Sonuçta çoğu kişi fısıldaşmaktan fazlasını yapmaya korkar olmuştu. Fısıltılarda endişeli bir tını vardı.

Herkes etkilenmişti. Normalde telaşla hareket eden hizmetkârlar şimdi tereddütle hareket ediyor, omuzlarının üzerinden korku dolu bakışlar fırlatıyorlardı. Aes Sedailer bile, sükûnetlerinin altında ihtiyatlı görünüyorlar, birbirlerini tartan bakışlarla süzüyorlardı. Tarna ilk gün gözlerini doyuracak kadarını görüp, kendi sonuçlarını çıkarmamış gibi, artık sokaklarda pek az asker vardı. Salon'un vereceği yanlış yanıtlar ilmekleri askerlerin boynuna geçirirdi; Kule'nin sorunlarından uzak durmaya çalışan hükümdarlar ve asiller bile, sırf isyan fikrinin yayılmasını engellemek için, ellerine geçen askerleri asarlardı muhtemelen. Kararsızlığı hisseden o bir avuç asker dikkatle kayıtsız tuttukları ifadeler yerleştiriyorlardı yüzlerine ya da endişeyle kaş çatıyorlardı. Gareth Bryne dışında. O, Küçük Kule'nin önünde sabırla bekliyordu. Her gün, Ajah Temsilcilerinin gelişinden gidişine kadar orada oluyordu. Nynaeve adamın onu ve onun için neler hazırladıklarını hatırladıklarından emin olmaya çalıştığını düşünüyordu. Bir seferinde Temsilciler dışarı çıktıklarında, onu gördüklerine memnun olmamışlardı.

Kızıl Aes Sedai'nin gelişinden bu yana yalnızca Muhafızlar değişmemişti. Muhafızlar ve çocuklar. Üç küçük kız bıldırcın gibi önüne fırladığında Nynaeve irkildi. Hepsinin saçlarında kurdeleler vardı, ter ve toz içinde, kahkahalar atarak koştular. Çocuklar Salidar'ın neyi beklediğini bilmiyorlardı ve bilseler de anlamazlardı muhtemelen. Neye karar verirse

versin, nereye giderse gitsin, her Muhafız kılını kıpırdatmadan Aes Sedaisini takip ederdi.

Sessiz konuşmaların çoğu hava durumu hakkında gibiydi. Bu ve başka bir yerdeki tuhaf olaylara ilişkin hikâyeler. Konuşan iki başlı buzağılar, sinek sürüleri tarafından boğulan adamlar, bir köyün bütün çocuklarının gecenin bir yarısı kaybolması, güpegündüz görünmez bir şey tarafından çarpılıp ölen insanlar. Doğru düzgün düşünebilen herkes kuraklığın ve mevsimsiz sıcağın Karanlık Varlık'ın dünyaya dokunmasından kaynaklandığını biliyordu, ama çoğu Aes Sedai bile Elayne ile Nynaeve'in diğer olayların da gerçek olduğu iddialarına kuşkuyla bakıyordu. Karanlık Varlık'ın zindanındaki mühürler zayıflayınca yükselmeye başlayan şer kabarcıkları Desen boyunca süzülüyor, sonra bir yerde patlıyordu. Çoğu insan doğru düzgün düşünemiyordu. Bazıları her şeyin suçunu Rand'a atıyordu. Bazıları dünyanın Yenidendoğan Ejder arkasında toplanmasının Yaratıcı'yı kızdırdığını ya da Aes Sedailer onu yakalayıp ehlileştirmedikleri için kızdığını ya da Aes Sedailer yeni Amyrlin'e karşı çıktığı için kızdığını söylüyordu. Nynaeve insanların, Kule yeniden bütün olur olmaz havanın düzeleceğini söylediğini duymuştu. Kalabalığı yararak geçti.

"...yemin ederim doğru!" diye mırıldandı, dirseklerine dek una batmış bir aşçı. "Eldar'ın hemen dışında toplanmış bir Beyazpelerin ordusu var. Saldırmak için Elaida'nın emrini bekliyorlar." Beyazpelerin hikâyeleri hava durumu ve iki başlı buzağı hikâyelerinden daha fazlaydı, ama *Beyazpelerinlerin* emirlerini *Elaida*'dan alması? Sıcak kadının beynini eritmiş olmalıydı!

"Işık tanığım olsun, doğru," diye mırıldandı kır saçlı bir arabacı, iyi kesimli elbisesi bir Aes Sedai hizmetkârı olduğunu gösteren, kaşlarını çatmış bir kadına. "Elaida öldü. Kızıl Aes Sedai, Sheriam'ı yeni Amyrlin olmaya çağırmak için geldi." Kadın her kelimesini kabul ederek başını salladı.

"Bence Elaida iyi bir Amyrlin," dedi kaba ceketli bir adam, omzundaki çalı çırpı demetini düzelterek. "Tüm diğerleri kadar iyi." Arkadaşına mırıldanmıyordu. Kimin dinlediğine bakmamaya çalışarak, yüksek sesle söylüyordu.

Nynaeve'in ağzı ekşi ekşi çarpıldı. Adam işitilmek istiyordu. Elaida Salidar'ı bu kadar çabuk *nasıl* keşfetmişti? Tarna Tar Valon'dan, Aes Sedailer bu köyde toplanmaya başladığında yola çıkmış olmalıydı. Siuan kasvetli bir tavırla, bir sürü Mavi Aes Sedai'nin hâlâ kayıp olduğuna işaret

etmişti –ilk Salidar'da toplanma mesajı Mavi Aes Sedailer için bırakılmıştı– ve Alviarin bir soruya yanıt bulma işinde becerikliydi. Mide burkan bir düşünce, ama en sıradan açıklama kadar değil: Salidar'da gizli gizli Elaida'yı destekleyenler vardı. Herkes herkese yan yan bakıyordu ve oduncu adamın ağzından çıkan sözlerin aynı tavırla söylendiğini ilk kez duymuyordu Nynaeve. Aes Sedailer öyle söylemiyor olabilirlerdi, ama Nynaeve bazılarının içlerinden geçtiğini tahmin ediyordu. Sonuçta Salidar yahni gibi karışmıştı ve hoş bir yahni değildi. Bu, yaptığı şeyi daha da doğru kılıyordu.

Aradığı kişiyi bulması zaman aldı. Oyun oynayan çocuk gruplarına ihtiyacı vardı ve Salidar'da çok fazla çocuk yoktu. Gerçekten de, Birgitte beş oğlan çocuğunun birbirlerine çakıltaşı dolu bir torba fırlatarak koşturmasını izliyordu. Ne zaman biri vurulsa, vurulan dahil herkes kahkahalara boğuluyordu. Oğlan çocuklarının oyunlarının çoğu hiç mantıklı değildi. Erkeklerinki de öyle.

Birgitte yalnız değildi, elbette. Yalnız kalmaya çabalamadığı sürece nadiren oluyordu. Areina yanı başında durmuş, yüzünden akan teri siliyor, çocuklardan sıkıldığını belli etmemeye çalışıyordu. Nynaeve'den bir iki yaş küçük olan Areina siyah saçlarını Birgitte'in altın rengi saçları gibi örmüştü, ama onunkiler daha omuzlarını yeni geçmişti; Birgitte'in örgüsü beline kadar uzanıyordu. Giysileri de Birgitte'inkilere benziyordu –bele gelen, açık gri bir ceket, ayak bileklerinde toplanan bol, bronz renkli pantolon, topuklu botlar– taşıdığı yay ve belindeki sadak da öyle. Nynaeve, Birgitte ile tanışana kadar eline yay aldığını sanmıyordu Areina'nın. Kadını görmezden geldi.

"Seninle konuşmam gerek," dedi Birgitte'e. "Yalnız."

Areina, küçümsemeye yakın bir ifadeyle dolu mavi gözlerle ona baktı. "Bu güzel günde şalını takarsın sanmıştım, Nynaeve. Ah. At gibi terliyorsun. Niye ki?"

Nynaeve'in yüzü gerildi. Birgitte'ten önce kadınla dostluk kurmuştu, ama Salidar'a ulaştıklarında dostlukları kaybolup gitmişti. Nynaeve'in tam Aes Sedai olmadığını öğrenmek hayal kırıklığından da öte bir şeye uğratmıştı kadını. Areina'nın Nynaeve'in içlerinden biri gibi davrandığını Aes Sedailere söylememesi için Birgitte'in ricası gerekmişti. Dahası, Areina Boru Avcısı yemini etmişti ve bu yaşam için Birgitte Nynaeve'den daha iyi bir modeldi kuşkusuz. Bir zamanlar kadının berelerine acıdığını düşünmek!

“Yüzüne bakılırsa,” dedi Birgitte terli bir sırıtma ile, “ya birini boğmaya hazırlanıyorsun –muhtemelen Areina’yı– ya da elbisen bir grup askerin ortasında düştü ve iç etekliği giymiyordun.” Areina kişnercesine güldü, ama şok olmuş görünüyordu. Neden, bilemiyordu Nynaeve; Birgitte’in sözde mizah anlayışına alışmak için epey zamanı olmuştu kadının. Burunlarını içki kupasından çıkarmayan, mideleri bira dolu, tıraşsız adamlara daha çok yakışacak türden bir mizah anlayışıydı bu.

Nynaeve, sinirlerinin yatışması için bir süre oğlanların oyunlarını izledi. İyilik isteyeceği bir zamanda öfkelenmek hiç işe yaramazdı.

Torbayı fırlatarak koşturan çocukların arasında Seve ile Jaril de vardı. Sarılar oğlanlar hakkında haklı çıkmıştı; ihtiyaçları olan tek şey zamandı. Salidar’da diğer çocuklarla, korkmadan iki ay geçirdikten sonra, tüm diğerleri kadar yüksek sesle gülüyor ve bağırıyorlardı.

Ani bir düşünce çekiç gibi indi Nynaeve’in kafasına. Gönülsüzce de olsa, çocuklara hâlâ “Marigan” bakıyor, yıkanmalarını ve beslenmelerini sağlıyordu, ama çocuklar artık konuşmaya başlamıştı ve her an kadının anneleri olmadığını söyleyebilirlerdi. Belki çoktan söylemişlerdi. Bu soru sorulmasına sebep olmayabilirdi, ama olabilirdi de ve o sorular kurdukları çöpten evi tepelerine yıkardı. Nynaeve’in midesindeki buz kütlesi yeniden belirdi. Bunu neden daha önce düşünememişti?

Birgitte koluna dokununca irkildi. “Sorun ne, Nynaeve? En iyi dostun ölmüş ve son nefesinde sana küfretmiş gibi görünüyorsun.”

Areina dimdik bir sırtla uzaklaşırken son bir kez dönüp omzunun üzerinden baktı. Kadın Birgitte’in içmesini ve erkeklerle flört etmesini kılını kıpırdatmadan seyredebiliyordu, hatta onu taklit etmeye çalışıyordu, ama Birgitte Elayne ya da Nynaeve ile yalnız kalmak istediğinde dikenlerini çıkarıyordu. Erkekler tehdit değildi; Areina’nın kitabına göre yalnızca kadınlar dost olabilirdi, ama yalnızca kendisi Birgitte’in dostu olabilirdi. İki arkadaşa sahip olma fikri kadına yabancı gibiydi. Eh, kendi yoluna gitse de olurdu.

“Bizim için at bulabilir misin?” Nynaeve sesinin titrememesi için çaba gösterdi. Sormak istediği şey bu değildi, ama Seve ile Jaril yüzünden mükemmel bir soru olmuştu. “Ne kadar alır?”

Birgitte onu sokaktan, iki yıpranmış evin arasındaki dar geçide çekti ve yanıt vermeden önce dikkatle çevresine bakındı. Kulak misafiri olacak kadar yakında kimse yoktu, onlara dikkat edecek kimse de yoktu. “Bir iki gün. Uno da diyordu ki...”

“Uno değil! Onu bu meselenin dışında tutacağız. Yalnızca sen, ben, Elayne ve Marigan. Thom ile Juilin zamanında dönmezse. Ve sen ısrar edersen, Areina, herhalde.”

“Areina bazı açılardan aptalın teki,” dedi Birgitte yavaşça, “ama yaşam ya bunu sıkıp çıkaracak kadının içinden ya da kadını sıkıp canını çıkaracak. Sen ya da Elayne istemezse onu asla getirmem, biliyorsun.”

Nynaeve sustu. Kadın kıskanan *kendisiymiş* gibi davranıyordu! Birgitte Areina gibi kaypak biriyle arkadaşlık etmek istiyorsa Nynaeve’i hiç ilgilendirmezdi.

Birgitte elinin tersiyle dudaklarını silerek kaşlarını çattı. “Thom ve Juilin iyi adamlar, ama sorundan kaçınmanın en iyi yolu, kimsenin seni rahatsız etmek istemeyeceğinden emin olmaktır. Bir düzine kadar zırhlı ya da zırhsız Shienar askeri bunu çok iyi başarırdı. Seni ve Uno’yu anlamıyorum. Adam zorlu ve sen ve Elayne’in peşinden Kıyamet Çukuru’na kadar gider.” Aniden yüzünde bir gülümseme belirdi. “Dahası, oldukça iyi yapılı bir adam.”

“Elimizi tutacak kimseye ihtiyacımız yok,” dedi Nynaeve katı katı. Yapılı mı? O göz yaması ve yara izleri mide bulandırıcı bir şekilde gözlerinin önünden geçti. Kadının erkek zevki çok tuhaftı. “Yolumuza çıkan her şeyi biz halledebiliriz. Kanıt gerekiyorsa, bunu kanıtladık, sanırım.”

“Yapabileceğimizi biliyorum, Nynaeve, ama bir gübre yığınının sinek çekmesi gibi sorun çekeriz. Altara için için kaynıyor. Her gün yeni bir Ejderyeminli hikâyesi getiriyor ve en eski iç etekliklerinden birine karşı en iyi ipek elbisemin üzerine iddiaya girerim, yarısı yalnızca dört yalnız kadını kolay et olarak görecek haydutlardır aslında. İki günde bir kolay et olmadığımızı göstermemiz gerekecek. Korkarım Murandy daha da kötü, Ejderyeminliler, haydutlar, Cairhienli mültecilerle dolu ve Yenidendoğan Ejder’in her an tepelerine binebileceğinden korkuyorlar. Herhalde Amadicia tarafına geçmek istemiyorsundur. Caemlyn’i tercih edersin, tahmin ederim.” Başını yana eğer, tek kaşını sorgularcasına kaldırırken girift örgüsü hafifçe savruldu. “Elayne Uno konusunda seninle aynı fikirde mi?”

“Olacak,” diye mırıldandı Nynaeve.

“Anlıyorum. Eh, olduğu zaman, ihtiyaç duyduğumuz kadar at satın alırız. Ama neden Uno’yu almak istemediğinizi bana onun söylemesini istiyorum.”

Kadının sesindeki boyun eğmez kararlılık Nynaeve’in yüzünün öfkeyle kızarmasına sebep oldu. Elayne’den tatlı tatlı, Birgitte’e Uno’nun burada

kalacağını söylemesini istese, muhtemelen adamı yolda bekler bulurlardı ve Birgitte adamın hem gideceklerini, hem de ne tarafa gideceklerini nereden bildiğine şaşıyor olurdu. Kadın Elayne'in Muhafızı olabilirdi, ama bazen Nynaeve hâkimiyetin aslında hangisinde olduğunu merak ediyordu. Lan'i bulduğunda –bulursa değil!– kararlarına uyacağına dair öyle yeminler ettirecekti ki, o yeminlerle saçlarını bile kıvırabilecekti!

Sakinleşmek için derin derin nefes aldı. Bir taş duvarla tartışmanın bir anlamı yoktu. Birgitte'i bulmak istemesinin asıl sebebine geçebilirdi.

Kayıtsızca dar geçidin derinliklerine doğru bir adım daha attı ve diğer kadını takip etmeye zorladı. Temizlenen çalıların kahverengi sapları kalmıştı yerde. Aldırışsız görünmeye çalışarak sokaktan geçenleri izledi. Hâlâ kimse dönüp bakmıyordu onlara. Yine de sesini alçalttı. "Tarna'nın Salon'a, Salon'un Tarna'ya neler söylediğini öğrenmemiz gerek. Elayne ve ben öğrenmeye çalıştık, ama toplantıları dinlemeye karşı büyülerle koruyorlar. Ama yalnızca Güç'le yapılan teşebbüslere karşı. Birilerinin o şekilde dinleyebileceğine öyle takılmışlar ki, kapıya yaslanacak bir kulağı unutmuş görünüyorlar. Biri bunu..."

Birgitte ifadesiz bir sesle sözünü kesti. "Hayır."

"En azından bir düşün. Elayne ya da benim yakalanmamız, senin yakalanmana göre on kat daha olası." Elayne'in akıllı olduğunu eklemeyi düşündü, ama diğer kadın burnunu çekti.

"Hayır dedim! Seni tanıdığımdan beri pek çok özelliğini gördüm, Nynaeve, ama asla aptallık etmedin. Işık, bir iki gün içinde herkese ilan ederler zaten."

"Bizim şimdi bilmemiz gerekiyor," diye tısladı Nynaeve, "seni erkek beyinli ahmak" sözlerini yutarak. Aptal mı? Elbette hiç aptallık etmemişti! Öfkelenmemeliydi. Elayne'i gitmeye ikna edebilirse, bir iki gün sonra burada olmayabilirlerdi. O yılan torbasını tekrar açmamak en iyisiydi.

Birgitte ürpererek –biraz fazla gösterişle, diye düşündü Nynaeve– yayına yaslandı. "Bir kez Aes Sedaileri gözetlerken yakalanmıştım. Üç gün sonra kulağımdan yakalayıp attılar beni ve bir ata ulaşır ulaşmaz Shaemal'i terk ettim. Size ihtiyaç duymadığınız bir gün kazandırmak için aynı şeyleri tekrar yaşamayacağım."

Nynaeve sakin kaldı. Yüzünü ifadesiz tutmak, dişlerini gıcırdatmamak, örgüsünü çekmemek için çaba gerekti. Sakindi. "Senin Aes Sedaileri gözetlediğine dair hiçbir hikâye duymadım." Sözler ağzından çıkar çıkmaz geri almak istedi. Birgitte'in sırrının özü, onun hikâyelerdeki Birgitte

olmasıydı. Bu bağlantıya işaret edecek hiçbir şeyin söylenmemesi gerekiyordu.

Bir an Birgitte'in yüzü taş gibi oldu, her şeyi içeride sakladı. Bu Nynaeve'i ürpertmeye yetti; kadının sırrına dolanmış çok fazla acı vardı. Sonunda taş bir kez daha et oldu ve Birgitte içini çekti. “Zaman her şeyi değiştiriyor. O hikâyelerin yarısını zor tanıyorum, diğer yarısını hiç tanımıyorum. Bir daha bundan bahsetmeyelim.” Yalnızca bir öneri olmadığı açıktı.

Nynaeve ne diyeceğini bilmediği halde ağzını açtı –Birgitte'e borçlu olması, kadının acısına körükle gitmek istemediği anlamına geliyordu, ama iki basit talebe direnmek!..– aniden geçidin ağzında üçüncü bir kadın konuştu.

“Nynaeve, Janya ve Delana seni hemen yanlarında istiyorlar.”

Nynaeve havaya sıçramamaya çalıştı; yüreği ağzına geldi.

Geçidin ağzında duran çömez elbiseli Nicola bir an şaşkın şaşkın baktı. Birgitte de öyle; sonra eğleniyor görünerek yayını inceledi.

Nynaeve konuşmadan önce iki kez yutkunmak zorunda kaldı. Kadın ne kadarını işitmişti? “Bir Kabuledilmiş ile konuşmanın yolunun bu olduğunu düşünüyorsan, Nicola, öyle olmadığını hemen öğrensen iyi olur, yoksa başkaları öğretir sana.”

Tam da bir Aes Sedai'nin söyleyeceği şeydi, ama ince yapılı kadının kara gözleri Nynaeve'i tartarak süzdü. “Özür dilerim, Kabuledilmiş,” dedi diz kırarak. “Daha dikkatli olmaya çalışırım.”

Diz kırması tam da bir Kabuledilmiş için yeterli olacak kadardı, ne bir santim eksik, ne bir santim fazla ve ses tonu soğuksa da, paylanacak kadar soğuk değildi. Elayne ve Nynaeve hakkındaki gerçeği öğrendiğinde hayal kırıklığına uğrayan tek yol arkadaşları Areina değildi, ama Nicola, sormaları gerektiğini düşünmelerine bile şaşmış gibi, sırlarını korumayı kabul etmişti. Sonra, sınama sonucunda yönlendirebileceği anlaşılınca, gözlerine tartan bir bakış gelmişti.

Nynaeve hepsini çok iyi anlıyordu. Nicola doğuştan gelen o kıvılcımdan yoksundu –öğretilmese, asla *saidar*'a dokunamazdı– ama ne kadar umut verdiğinden, kendini adarsa bir gün ne kadar güçlü olacağından bahsedilmeye başlanmıştı bile. İki sene önce olsa, yüzyıllardır görülmedik ölçüde potansiyel sahibi bir çömez olarak büyük heyecan yaratırdı. Bu Elayne, Egwene ve Nynaeve gelmeden önceydi ama. Nicola asla, hiçbir şey söylememişti, ama Nynaeve kızın Elayne ile Nynaeve'i aşamasa bile, en

azından onlara yetişmeye kararlı olduğundan emindi. Kız asla haddini aşmıyordu, ama sık sık o sınırın üzerinde yürüyordu.

Nynaeve sertçe başını salladı. Anlamak, bu aptal kadına sırf aptallığı için üç kat kuvvetli koyundili kökü vermek istemesini engellemiyordu. "Çalışmaya özen göster. Git Aes Sedailere söyle, birkaç dakika sonra yanlarında olacağım." Nicola yine diz kırdı, ama arkasını dönerken Nynaeve, "Bekle," dedi. Kız hemen durdu. Şimdi yoktu, ama Nynaeve kızın yüzünde bir anlığına bir... tatmin?.. izi gördüğünden emindi. "Bana söylemen gereken her şeyi söylediğinden emin misin?"

"Gelmeni söylemek üzere gönderildim Kabuledilmiş ve söyledim de." Bir haftadır sürahide bekleyen su kadar ılımlı bir ses kullanmıştı.

"Ne dediler? Kelimesi kelimesine?"

"Kelimesi kelimesine mi, Kabuledilmiş? *Kelimesi kelimesine* ne dediklerini hatırlayabileceğimden emin değilim, ama denerim. Sanırım şöyle bir şeydi; yalnızca tekrarlıyorum. Janya Sedai şöyle bir şey dedi: 'O aptal kız bir an önce gelmezse yemin ederim büyükanne olacak yaşa gelene kadar rahat oturamayacak.' Ve Delana Sedai de şöyle dedi: 'Gelmeye karar verene kadar o yaşa gelecek zaten. On beş dakika içinde gelmezse derisinden toz bezi yapacağım!'" Kızın gözleri daha da masumdu. Aynı zamanda ihtiyatlı. "Bu yirmi dakika önceydi, Kabuledilmiş. Belki biraz daha fazla."

Nynaeve neredeyse yine yutkunacaktı. Bir Aes Sedai'nin yalan söyleyemiyor olması, her tehdidin gerçek olduğu anlamına gelmiyordu, ama aradaki fark bir serçeyi bile beslemezdi. Karşısında Nicola'dan başka biri olsa, "Ah, Işık!" diye ciyaklar, koşarak uzaklaşırdı. Ama o bakışların karşısında değil. Zayıflıklarının listesini hazırlıyor gibi görünen bir kadının önünde değil. "Bu durumda, herhalde önden gitmene gerek yoktur. Sen kendi işlerine bak." Nicola diz kırarken, dünyada endişelenecek hiçbir şeyi yokmuş gibi döndü ve Birgitte'e hitap etti. "Seninle daha sonra konuşuruz. O zamana kadar bu konuda hiçbir şey yapmamanı öneririm." Şansı varsa kadın Uno'dan uzak dururdu. Çok çok şansı varsa.

"Önerini düşüneceğim," dedi Birgitte ciddiyetle, ama yüzündeki duygudaşlık ve eğlenti karışımında ciddi bir taraf yoktu. Kadın Aes Sedaileri tanıyordu. Bazı açılardan, Aes Sedaileri kendilerinden daha iyi tanıyordu.

Bunu kabullenmek ve umut beslemekten başka yapılacak şey yoktu. Nynaeve sokakta yürümeye başladığında Nicola peşine takıldı. "Sana

işlerine bakmanı söylemiştim.”

“Seni bulduğumda gelmemi söylediler, Kabuledilmiş. Bu bitkilerinden biri mi? Neden bitki kullanıyorsun? Sebebi senin yönlendirememen?.. Beni affet, Kabuledilmiş. Bundan bahsetmemeliydim.”

Nynaeve elindeki kaznanesi kesesine bakarak gözlerini kırpıştırdı –çıkarttığını hatırlamıyordu– ve kemer kesesine geri tıktı. Hepsini birden çiğnemek istiyordu. Özrü ve bahanesini duymazdan geldi; biri sahte, diğeri bilinçliydi kuşkusuz. “Bitki kullanıyorum, çünkü Şifa her zaman gerekli değildir.” Kulaklarına giderse Sarılar kınarlar mıydı acaba? Bitkileri küçümsüyorlardı; onlar yalnızca Şifa gerektiren hastalıklarla ilgileniyor gibiydi. Ya da kabuklu fıstık kırmak için çekiç kullanılıyor gibi görünmeyecek nitelikte olanlarla. Nicola’ya söylediklerinin Aes Sedailere taşınmasından neden endişeleniyordu ki? Ona ve Elayne’e nasıl bakıyor olursa olsun, kız bir çömezdi. Onlara nasıl baktığı önemli değildi. “Sessiz ol,” dedi sinirle. “Düşünmek istiyorum.”

Kalabalık sokaklarda ilerlerlerken Nicola sessiz kaldı gerçekten, ama Nynaeve’e, kız ayak sürüyormuş gibi geldi. Belki yalnızca hayal ediyordu, ama onu geçmeme çabası yüzünden Nynaeve’in dizleri ağrımaya başlamıştı. Hiçbir koşul altında, Nicola’nın yanında acele ediyormuş gibi görünmesine izin veremezdi.

Durum midesinin ağır ağır yanmasına sebep oluyordu. Onu getirmek için gönderilebilecek onca kişi içinde, Nicola ve gözleri kadar kötüsünün olduğunu hayal etmek zordu. Muhtemelen Birgitte şu anda koşa koşa Uno’yu bulmaya gidiyordu. Temsilciler muhtemelen Tarna’ya, diz çöküp Elaida’nın yüzüğünü öpmeye hazır olduklarını söylüyorlardı. Seve ve Jaril muhtemelen Sheriam’a “Marigan”ı yabankazından ayırt edemediklerini söylüyorlardı. Öyle bir gündü işte, eriyik güneş bulutsuz gökyüzünde, zirvesine giden yolun dörtte üçünü tamamlamıştı.

Janya ile Delana üç Aes Sedai ile paylaştıkları küçük evin ön odasında bekliyorlardı. Her birinin kendi yatak odası vardı, elbette. Her Ajah’ın toplantı yapabileceği ayrı evi vardı, ama Aes Sedailer köye, geliş sıralarına göre dağılmıştı. Janya dudaklarını büzmüş yere bakıyordu ve geldiklerini fark etmemiş görünüyordu. Ama sarı saçlı Delana –saçları o kadar açık renkti ki, beyaz olup olmadıklarını seçmek zordu– aynı ölçüde açık renk, mavi gözlerini, kapıdan içeri adımlarını atar atmaz ikisine dikti. Nicola yerinde sıçradı. Kendisi de aynısını yapmamış olsa Nynaeve daha iyi hissederdi. Normalde tombul Gri’nin gözleri diğer Aes Sedai’ninkilerden

farklı olmazdı, ama size gerçekten odaklanmışlarsa, dünyada sizden başka kimse yokmuş gibi hissederdiniz. Bazıları Delana'nın aracı olarak başarısının sebebinin, iki tarafın onun bakışlarından kurtulmak için anlaşmaya razı olmaları olduğunu söylüyordu. Hiçbir şey yapmamış olsanız bile neyi yanlış yaptığınızı düşünmeye başlıyordunuz. Nynaeve'in aklına gelen liste, farkında olmadan Nicola kadar çok diz kırmasına sebep oldu.

"Ah," dedi Janya, ikisi yerden bitmiş gibi gözlerini kırpıştırarak, "işte geldiniz."

"Geç kaldığım için özür dilerim," dedi Nynaeve telaşla. Bırak Nicola ne duyarsa duysun. Delana bakıyordu ona, Nicola değil. "Zamanı unuttum ve..."

"Fark etmez." Delana'nın sesi bir kadın için kalındı, aksanı Uno'nun Shienar aksanının gırtlaktan gelen bir versiyonu idi. Böylesine şişman bir kadında tuhaf bir şekilde ezgili geliyordu, ama zaten Delana bu kadar şişman bir kadında tuhaf duran zarafete sahipti. "Nicola, sen gidebilirsin. Bir sonraki dersine kadar Faolain'in işlerini yapacaksın." Nicola zaman kaybetmeden yine diz kırdı ve dışarı fırladı. Belki Aes Sedailerin geç kaldığı için Nynaeve'e ne diyeceklerini duymak istiyordu, ama kimse Aes Sedailerin karşısında haddini aşmaya kalkmazdı.

Nicola kanat çıkarmış olsa bile aldırmazdı Nynaeve. Aes Sedailerin yemek yediği masanın üzerinde mürekkep şişesi, kum çanağı, kalem, kâğıt olmadığını fark etmişti. İhtiyaç duyduğu malzemelerin hiçbiri yoktu. Kendisinin mi getirmesi gerekiyordu? Delana *hâlâ* ona bakıyordu. Kadın *asla* kimseye o kadar uzun bakmazdı. Bir sebebi olmadığı sürece asla bakmazdı.

"Serin nane çayı ister misin?" dedi Janya ve gözlerini kırpıştırma sırası Nynaeve'e geldi. "Çayın rahatlatıcı olduğunu düşünüyorum. Sohbeti yumuşatıyor." Yanıt beklemeyen, kuşa benzer Kahverengi Aes Sedai, konsolun üzerindeki mavi çizgili çaydanlıktan, birbirine uymayan fincanlara çay doldurmaya koyuldu. Konsolun bacaklarından birinin yerine taş konmuştu. Aes Sedailer daha fazla özel mekâna sahip olabilirdi, ama mobilyaları tüm diğerleri kadar perişandı. "Delana ve ben notların bir başka zamanı bekleyebileceğine karar verdik. Yalnızca konuşacağız. Bal? Ben balsız tercih ediyorum. Şeker çayın tadını bozuyor. Genç kadınlar hep ballı ister. Çok harika şeyler yapıyorsunuz. Sen ve Elayne." Delana yüksek sesle boğazını temizleyince sorgularcasına ona baktı. Bir an sonra, "Ah, evet," dedi Janya.

Delana masanın yanındaki sandalyelerden birini odanın ortasına çekmişti. Tek bir bambu oturaklı sandalyeyi. Janya sohbetten bahseder bahsetmez Nynaeve olacak şeyin bu olmadığını anlamıştı. Delana sandalyeye işaret etti ve Nynaeve sandalyenin kenarına oturdu, Janya'nın çentilmiş bir fincan tabağına koyup uzattığı fincanı kabul etti ve, "Teşekkür ederim, Aes Sedai," diye mırıldandı. Fazla beklemesi gerekmedi.

"Bana Rand al'Thor'dan bahset," dedi Janya. Daha fazlasını söylemeye hazır görünüyordu, ama Delana yine boğazını temizledi; Janya gözlerini kırpıştırdı ve susup çayını yudumladı. Nynaeve'in sandalyesinin iki yanında, ayakta duruyorlardı. Delana ona baktı, sonra içini çekti ve yönlendirerek üçüncü fincanı yanına çağırdı. Fincan odada süzüldü. Delana bir kez daha, kafanızda delikler açıyormuş gibi gelen bakışlarını dikti ona. Janya düşüncelere dalmış, onu hiç görmüyor gibiydi.

"Size bildiğim her şeyi anlattım," diye içini çekti Nynaeve. "Eh, en azından Aes Sedailere anlattım." Anlatmak zorundaydı. Bildiği hiçbir şey Rand'a zarar veremezdi –en azından ne olduğunu bilmekten daha fazla– ve Aes Sedailerin onu bir insan olarak görmesine yardım edebilirdi. Yönlendirebilen bir adam değil; yalnızca bir adam. Yenidendoğan Ejder için kolay iş değildi. "Daha fazlasını bilmiyorum."

"Surat asma," diye terslendi Delana. "Ve kıpırdanma."

Nynaeve fincanını tabağına bıraktı ve bileğini eteğine sildi.

"Çocuğum," dedi Janya sevecen bir sesle, "bize bildiğin her şeyi anlattığını düşündüğünü biliyorum, ama Delana... Bilerek saklayacağını düşünemem..."

"Neden saklamasın?" diye havladı Delana. "Aynı köyde doğmuş. Onun büyümesini izlemiş. Beyaz Kule'den çok ona sadık olabilir." O ustura bakışlar yine Nynaeve'e dikildi. "Bize daha önce anlatmadığın bir şey anlat. Bütün hikâyelerini dinledim, kızım, bu yüzden anlarım."

"Dene, çocuğum. Delana'nın sana öfkelenmesini istemeyeceğinden eminim. Neden..." Delana yine boğazını temizleyince Janya sustu.

Nynaeve fincanının tabağında sarsılmasını, kendisinin de sarsıldığına işaret kabul edeceklerini umdu. Kadınları ne kadar kızdırdığından dehşet duyarak –hayır, dehşet duyarak değil, ama en azından endişelenerek– buraya gelmişti ve şimdi de bu. Aes Sedailerin çevresinde bulunmak, iyi dinlemeyi öğretiyordu insana. Ne demek istediklerini yine de anlayamayabilirdiniz, ama çoğu insanın genelde yaptığı gibi yarım kulakla dinlediğiniz zamana göre daha fazla anlama şansınız olurdu. Aslında ikisi

de herhangi bir şey sakladığını düşündüklerini söylememişti. Yalnızca, bir şey daha silkeleme umuduyla korkutmaya çalışıyorlardı onu. Nynaeve onlardan korkmuyordu. Eh, çok değil. Öfkelenmişti.

“Daha küçük bir çocukken,” dedi dikkatle, “hak ettiğini düşünürse cezasını itiraz etmeden kabullenirdi, ama hak etmediğini düşünüyorsa, her adımda mücadele ederdi.”

Delana hıhladı. “Bunu dinleyen herkese anlattın. Başka bir şey. Çabuk!”

“Onu yönlendirebilir, ikna edebilirsiniz, ama zorlayamazsınız. Zorladığınızı düşünürse ayak direr...”

“Bunu da.” Delana ellerini geniş kalçalarına dayadı ve başı Nynaeve’inkinin hizasına gelene kadar eğildi. Nynaeve Nicola’nın bakışlarını tercih edecekti neredeyse. “Salidar’daki her aşçıya, her çamaşırcıya söylemediğin bir şey.”

“Dene, çocuğum,” dedi Janya ve bu sefer bu kadarla bıraktı.

Janya duygudaşlıkla ısrar ederek, Delana merhametsizce kazarak, devam ettiler ve Nynaeve hatırlayabildiği her kırıntıyı anlattı. Ama kurtulamadı; her kırıntıyı öyle çok anlatmıştı ki, tatlarından ayırt edebiliyordu artık. Delana’nın nazikçe işaret ettiği gibi. Eh, o kadar da nazikçe değil. Nynaeve çayından bir yudum almayı başardığında, bayat bir tadı vardı ve tatlılıktan dili büzülecekti neredeyse. Janya gerçekten de genç kadınların çok bal sevdiğine inanır gibiydi. Sabah ağır ağır geçti. Çok çok ağır.

“Bu bizi hiçbir yere götürmüyor,” dedi Delana sonunda, hepsi onun suçuymuş gibi dik dik Nynaeve’e bakarak.

“O zaman gidebilir miyim?” diye sordu Nynaeve ihtiyatla. Terleyebileceği kadar terlemiş gibi hissediyordu. Boş bir çuval gibi hissediyordu. Aynı zamanda, o serin Aes Sedai yüzlerini tokatlamak istiyordu.

Delana ve Janya bakıştılar. Gri omuzlarını silkti ve bir fincan çay daha almak için konsola gitti. “Elbette gidebilirsin,” dedi Janya. “Bunun senin için zor olduğunu biliyorum; ama yapılacak en iyi şeyin ne olduğuna karar vereceksek, gerçekten de Rand al’Thor’u kendisinden bile iyi tanımalıyız. Aksi halde felaket olur. Ah, evet. Çok iyi iş çıkardın, çocuğum. Ama zaten senden daha azını beklemezdim. Tıkanmışlığına rağmen senin yaptığın keşifleri yapan herkes... neden, senden mükemmellikten azını beklemiyorum. Düşününce...”

Kadının sözlerini bitirmesi ve Nynaeve'in sendeleye sendeleye çıkmasına izin vermesi epey sürdü. Titrek dizler üzerinde sendeliyordu gerçekten. Herkes ondan bahsediyordu. Elbette ederlerdi. Elayne'i dinlemeli, sözde keşifleri ona bırakmalıydı. Moghedien haklıydı. Eninde sonunda nasıl yaptığını araştırmaya başlayacaklardı. Demek felaketten kaçınmak için neyin en iyisi olduğuna karar vermeleri gerekiyordu. Rand konusunda ne yapmayı düşündüklerine dair ipucu vermiyordu bu.

Hemen hemen zirvesinde olan güneşe baktığı zaman, Theodrin'le randevusuna geç kaldığını gördü. En azından bu sefer iyi bir bahanesi vardı.

Theodrin'in evi –onun ve bir düzine başka kadının evi– Küçük Kule'nin ötesindeydi. Nynaeve hanın önüne geldiğinde yavaşladı. Gareth Bryne'ın yanında gevezelik eden Muhafızlar, toplantının hâlâ sürdüğünü gösteriyordu. Hissettiği öfke kalıntısı koruma büyüsünü görmesini sağladı. Daha çok Ateş ve Hava'dan örülmüş, biraz Su katılmış, kapalı, düz bir kubbeydi ve pırıldayarak tüm binayı örtüyordu. Örgüyü tutan düğüm ilgi çekiciydi. O düğüme dokunmak, derisini tabakhaneye sunmaktan farksız olurdu; kalabalık sokakta epey Aes Sedai vardı. Zaman zaman gruplar dağılır, gruplar oluşurken, Muhafızlardan biri onların gözlerine görünmeyen pırıltının içine girip çıkıyordu. Elayne'in aşmaya çalıştığı aynı örgü. Gizlice dinlemeye karşı bir kalkan. Güç'le dinlemeye karşı.

Theodrin'in evi sokakta, yüz adım kadar ilerideydi, ama Nynaeve eski hanın iki ev ötesinde, saz damlı bir evin avlusuna döndü. Evin arkasında sallantılı, tahta bir çit, kuru otlarla kaplı küçük bir bahçeyi çeviriyordu, ama hemen hemen tamamen pastan oluşan tek bir menteşenin tuttuğu bir arka kapısı vardı. Kapıyı ittirdiği zaman öldürürcesine gıcırdadı. Nynaeve telaşla çevresine bakındı –pencerelerde kimse yoktu; sokaktaki kimse onu göremezdi– eteklerini topladı ve ta Elayne ile paylaştığı odaya kadar uzanan dar geçitte koşturdu.

Bir an terli avuçlarını elbisesine silerek, Birgitte'in söylediklerini hatırlayarak duraksadı. İçten içe korkağın teki olduğunu biliyordu ve bu gerçekten nefret ediyordu. Bir zamanlar kendini yeterince cesur sanırdı. Birgitte gibi bir kahraman değil, ama yeterince cesur. Dünya gerçeği göstermişti ona. Yakalarlarsa Aes Sedailerin ona neler yapabileceklerini düşünmek, dönüp koşa koşa Theodrin'e gitmek istemesine sebep oluyordu. Temsilcilerin bulunduğu küçük odaya açılan bir pencere bulması olasılığı düşüktü. İmkânsız ölçüde küçük.

Ağzını biraz ıslatmaya çalışarak –bedeninin geri kalanı bu kadar ıslakken ağzı nasıl bu kadar kuruyabiliyordu?– yavaşça yaklaştı. Bir gün, korkak değil, Birgitte ya da Elayne gibi cesur olmanın nasıl bir şey olduğunu bilmek isterdi.

İçinden geçtiği zaman örgü karıncalanmadı. Hiçbir his vermiyordu. Vermeyeceğini tahmin etmişti zaten. Ona dokunmak zarar vermiyordu, ama yine de Nynaeve kaba taş duvara yapıştı. Duvardaki çatlaklara yapışmış sarmaşıklar yüzünü süpürdü.

Yavaşça en yakın kanatlı pencereye yanaştı –ve neredeyse dönüp gidiyordu. Pencere sıkı sıkı kapanmıştı, camları tamamen gitmiş, yerine içeri ışık bırakan, ama bir şey görmesine kesinlikle izin vermeyen yağlı kumaş konmuştu. Bir şey duyamıyordu da; en azından, diğer yanda birileri varsa bile, hiç ses gelmiyordu. Nynaeve derin bir nefes alarak bir sonraki pencereye yaklaştı. Burada da bir camın yerine kumaş konmuştu, ama kalanı kâğıtlar, mürekkep şişeleri ile kaplı, bir zamanlar süslü olan bir masa, birkaç sandalye ve bunun dışında boş bir oda sergiliyordu.

Elayne'den duyduğu bir küfrü mırıldanarak –kız şaşırtıcı bir küfür hazinesine sahipti– kaba taşları yoklayarak ilerledi. Üçüncü pencere açılmıştı. Burnunu duvara daha da yapıştırdı. Ve geri sıçradı. Aslında herhangi bir şey bulacağına inanmamıştı, ama Tarna buradaydı. Temsilcilerle birlikte değil, Sheriam, Myrelle ve o grubun geri kalanı ile. Yüreği bu kadar hızlı atıyor olmasaydı, bakmadan önce mırıltılarını duyardı.

Diz çökerek, içeriden görülmeden pencereye olabildiğince yaklaştı. Pencerenin dibi kafasını süpürüyordu.

"...götürmemi istediğiniz mesajın bu olduğundan emin misiniz?" O çeliksi ses Tarna'nın olmalıydı. "Düşünmek için biraz daha zaman istemek? Düşünecek ne var ki?"

"Salon..." diye başladı Sheriam.

"Salon," diye hıhladı Kule elçisi. "Gücün kimde olduğu konusunda kör sanmayın beni. O sözde *Salon* siz altı kişi ne düşünmelerini söylerseniz onu düşünüyor."

"Salon daha fazla zaman istedi," dedi Beonin kararlılıkla. "Ne karara varacaklarını kim bilebilir?"

"Elaida kararlarını duymak için beklemek zorunda," dedi Morvrin, Tarna'nın buz gibi sesini taklit ederek. "Beyaz Kule'yi bir kez daha bütün görmek için biraz daha bekleyemez mi?"

Ama Tarna’nın yanıtı daha da soğuktu. “Sizin... *Salon*’un... meajını Amyrlin’e götüreceğim. Bakalım o ne düşünecek.” Bir kapı açıldı ve çarpılarak kapandı.

Nynaeve sinirden bağırabilirdi. Şimdi yanıtı biliyordu, ama soruyu bilmiyordu. Janya ile Delana onu biraz daha erken bıraksalardı! Eh, hiç yoktan iyiydi. “Geri döneceğiz ve Elaida’ya itaat edeceğiz,” yanıtından iyiydi. Burada kalıp, birinin pencereden dışarı bakıp onu görmesini beklemenin bir anlamı yoktu.

Yavaşça uzaklaşacak oldu ve Myrelle konuştu, “Belki de yalnızca bir mesaj göndermeliyiz. Belki onu çağırsak olur.” Nynaeve kaşlarını çatarak yerinde kaldı. Kimi?

“Formaliteler yerine gelmeli,” dedi Morvrin sertçe. “Gerekli protokoller izlenmeli.”

Hemen ardından Beonin kararlılıkla konuştu. “Kanunu harfi harfine uygulamalıyız. En ufak hata bize karşı kullanılacaktır.”

“Peki bir hata yapmışsak?” Carlinya’nın sesi, belki hayatında ilk kez hararetliydi. “Ne kadar beklememiz gerek? Ne kadar beklemeye cesaret edebiliriz?”

“Ne kadar gerekirse,” dedi Morvrin.

“Ne kadar beklemek zorundaysak.” Bunu söyleyen Beonin’di. “Bunca zaman o uysal kızı, bütün planlarımızı terk etmek için beklemedim.”

Bir sebepten sessizlik oldu, ama Nynaeve birinin, sözcüğü incelermiş gibi, “uysal” diye mırıldandığını duydu. Hangi çocuk? Çömez mi, Kabuledilmiş mi? Hiç mantıklı gelmiyordu. Aes Sedailer asla çömezleri ya da Kabuledilmişleri beklemezdi.

“Geri dönemeyecek kadar ileri gittik, Carlinya,” dedi Sheriam sonunda. “Ya onu buraya getiririz ve ne yapması gerekiyorsa onu yapmasını sağlarız ya da her şeyi Salon’a bırakırız ve hepimizi felakete götürmeyeceklerini umut ederiz.” Ses tonundan, sonuncusunu aptalların umudu olarak gördüğü anlaşılıyordu.

“Tek bir hata ile,” dedi Carlinya, her zamankinden de soğuk bir sesle, “hepimizin kellesi kazıklara geçirilir.”

“Ama onları oraya kim geçirecek?” diye sordu Anaiya düşünceli düşünceli. “Elaida mı, Salon mu, yoksa Rand al’Thor mu?”

Sessizlik uzadı, etekler hışırdadı, kapı bir kez daha açılıp kapandı.

Nynaeve içeri bakmaya cesaret etti. Oda boştu. Sinirli bir ses çıkardı. Beklemeye karar vermeleri küçük bir teselliydi; nihai yanıt her şey

olabilirdi. Anaiya'nın yorumu, Rand konusunda, Elaida konusunda olduğu kadar ihtiyatlı olduklarını gösteriyordu. Belki daha fazla. Elaida yönlendirebilen adamlar toplamıyordu. Peki "uysal çocuk" kimdi? Hayır, bu önemsizdi. Nynaeve'in hiçbir fikrinin olmadığı elli farklı entrika çeviriyor olabilirlerdi.

Büyü söndü ve Nynaeve yerinde sıçradı. Buradan gitmesinin zamanı gelip geçmişti bile. Ayağa fırladı, dizlerindeki tozları silkeledi ve duvardan uzaklaştı. Tek bir adım atabilmişti. Elleri elbisesindeki lekelerin üzerinde, donakaldı ve Theodrin'e baktı.

Elma yanaklı Domanlı kadın, tek kelime etmeden bakışlarına karşılık verdi.

Nynaeve telaşla, düşürdüğü bir şeyi aradığını iddia etmeyi düşündü ve vazgeçti. Bunun yerine doğruldu ve açıklayacak hiçbir şey yokmuş gibi, yavaşça kadının yanından geçti. Theodrin ellerini belinde kavuşturarak sessizce yanında yürümeye başladı. Nynaeve seçeneklerini düşündü. Theodrin'in kafasına vurup kaçabilirdi. Dizlerinin üzerine çöküp yalvarabilirdi. İki seçenekte de bir sürü hata vardı ona göre, ama ikisinin arasında bir şey bulamadı.

"Son zamanlarda sakin miydin?" diye sordu Theodrin, dümdüz ileri bakarak.

Nynaeve irkildi. Dün, tıkanmışlığını aşma teşebbüsünden sonra kadın sakin olması talimatını vermişti. Sakin ol, çok sakin; yalnızca sessiz, kontrollü şeyler düşün. "Elbette," diye güldü zayıfça. "Beni altüst edecek ne olabilir ki?"

"Bu güzel," dedi Theodrin dingin bir tavırla. "Bugün biraz daha... doğrudan bir şey denemek istiyorum."

Nynaeve ona baktı. Soru yok muydu? Suçlama yok muydu? Bugün böyle giderken, bu kadarla kurtulacağına inanamazdı.

Dönüp taş binaya bakmadı, bu yüzden ikinci kattan onu ve Theodrin'i izlemekte olan kadını da görmedi.

13
Tozun Altında

Nynaeve örgüsünü çözüp çözmemeyi düşünerek lime lime, kırmızı çizgili bir havlunun altından sandalye sırtlarına asılmış, tertemiz süpürülmüş zemine sular damlatan elbisesine ve iç etekliğine baktı. Yeşil beyaz çizgili, çok daha büyük bir havlu elbise görevini görüyordu. "Artık şokun işe yaramadığını biliyoruz," diye hırladı Theodrin'e ve irkildi. Çenesi acıyordu, yanağı hâlâ yanıyordu. Theodrin'in hızlı refleksleri ve güçlü bir kolu vardı. "Şimdi yönlendirebilirim, ama o anda *saidar* aklımdaki en uzak şeydi." Sırılsıklam, nefes almaya çalışırken her tür düşünce kafasından uçmuş, yerini içgüdü almıştı.

"Eh, yönlendir de eşyalarını kurut," diye mırıldandı Theodrin.

Theodrin'in kırık, üçgen bir aynaya bakarak gözüne ellemesini izlemek, Nynaeve'in çenesini daha fazla hissetmesine sebep oluyordu. Derisi şimdiden biraz şişmiş gibiydi ve kendi haline bırakılırsa olağanüstü bir morluk bırakacağını tahmin ediyordu Nynaeve. Kendi kolu da o kadar zayıf değildi. Theodrin o morluktan çok daha fazlasını hak ediyordu!

Belki Domanlı da aynı fikirdeydi, çünkü içini çekti, "Bir daha bunu denemeyeceğim. Öyle ya da böyle, ısıracak kadar öfkelenmene gerek kalmadan *saidar*'a teslim olmayı öğreteceğim sana."

Nynaeve ıslak giysilerine kaşlarını çatarak bir an düşündü. Daha önce buna benzer bir şeyi hiç yapmamıştı. Verilen işleri Güç'le yapma yasağı çok güçlüydü ve iyi bir sebebi vardı. *Saidar* baştan çıkarıcıydı. Ne kadar fazla yönlendirirseniz, o kadar fazla yönlendirmek istiyordunuz ve ne kadar fazla yönlendirmek isterseniz, sonunda çok fazla çekip kendinizi öldürme ya da yalıtma riski o kadar artıyordu. Gerçek Kaynak'ın tatlılığı şimdi kolaylıkla içini dolduruyordu. Sabahın geri kalanı olmasa bile, Theodrin'in bir kova

suyu sağlamıştı bunu. Basit bir Su örgüsü ile giysilerindeki bütün ıslaklık yerde birikintiye dönüştü ve yayılarak kovadan dökülenlere katıldı.

“Teslim olmak konusunda pek iyi değilim,” dedi. En azından savaşmanın anlamı kalmayana kadar. Yalnızca bir aptal hiç şansı yokken savaşmaya devam ederdi. Nynaeve suyun altında nefes alamazdı, kollarını çırparak uçamazdı... ve öfkelenmediği sürece yönlendiremezdi.

Theodrin bakışlarını su birikintisinden Nynaeve’e çevirdi, yumruklarını ince kalçalarına dayadı. “Bunun pekâlâ farkındayım,” dedi fazla düz bir sesle. “Bana öğretilen her şey, aslında hiç yönlendirememem gerektiğini söylüyor. Bana yönlendirmek için sakin olman gerektiği öğretildi, içten içe serinkanlı ve dingin, açık ve tamamen boyun eğerek.” *Saidar* parıltısına sarındı ve Su akışları birikintiyi toparlayarak bağdaşmaz bir şekilde yerde duran bir topa çevirdi. “Yönlendirmek için teslim olman gerek. Ama sen, Nynaeve... teslim olmak için ne kadar çok çabalarsan çabala –uğraştığını gördüm– teslim olmayı unutacak kadar öfkelenene kadar tırnaklarını geçirip tutunuyorsun.” Hava akışları titrek topu kaldırdı. Nynaeve bir an kadının topu ona fırlatacağını düşündü, ama sudan küre odada süzüldü ve açık pencereden çıktı. Büyük bir şapırtı ile düştü ve bir kedi şaşkın şaşkın ciyakladı. Belki de Theodrin’in düzeyine ulaştığınızda yasaklar artık geçerli olmuyordu.

“Neden beni kendi halime bırakmıyorsun?” Nynaeve neşeli konuşmaya çalışmıştı, ama başarısız olduğunu düşündü. Her dilediğinde yönlendirmeyi *istiyordu.* Ama eski deyişteki gibi, “dilekler kanat olsaydı domuzlar uçabilirdi.” “Zaman harcamanın...”

“O kalsın,” dedi Theodrin, Nynaeve saçını kurulamak için bir örgüye başladığında. “*Saidar*’ı salıver ve bırak kendiliğinden kurusun. Ve giyin.”

Nynaeve’in gözleri kısıldı. “Başka sürprizin yok, değil mi?”

“Hayır. Şimdi zihnini hazırlamaya başla. Sen Kaynak’ın sıcaklığını hisseden bir goncasın ve o sıcaklığa açılmaya hazırsın. *Saidar* ırmak, sen kıyısın. Irmak kıyıdan daha güçlüdür, ama kıyı ırmağı sınırlandırır ve ona yol gösterir. Zihnindeki, gonca dışında her şeyi boşalt. Sen goncasın...”

Nynaeve iç etekliğini başından geçirdi ve Theodrin’in sesi hipnotize edercesine devam ederken içini çekti. Çömez egzersizleri. Bunlar işe yarasaydı, uzun zaman önce her istediğinde yönlendirebilmeye başlardı. Bunu bırakmalı, gerçekte ne yapabileceğine bakmalıydı. Elayne’i Caemlyn’e gitmeye ikna etmeye, örneğin. Ama, on kova su gerekse bile, Theodrin’in başarılı olmasını istiyordu. Kabuledilmişler yürüyüp gitmezdi;

Kabuledilmişler meydan okumazdı. Yapamadığı şeylerin emredilmesinden, yapması gereken şeylerin emredilmesinden daha fazla nefret ediyordu.

Saatler geçti, şimdi ikisi, harap bir çiftlik evinden gelmiş gibi görünen masanın iki yanında oturuyorlardı. Muhtemelen köydeki çömezlerin artık doğru düzgün yapabildiği egzersizlerle saatler harcamışlardı. Gonca ve ırmak kıyısı. Yaz esintisi ve çağıldayan dere. Nynaeve rüzgârda süzülen karahindiba tohumu olmaya çalıştı, bahar yağmurunu emen toprak olmaya çalıştı, toprakta milim milim uzayan bir kök olmaya çalıştı. Hepsi sonuçsuz kaldı ya da en azından Theodrin'in istediği sonucu vermedi. Hatta Nynaeve'e sevgilisinin kollarında olduğunu hayal etmesini söyledi ve bu felaketle sonuçlandı, çünkü Nynaeve'in aklına Lan ve bu şekilde ortadan kaybolmaya nasıl *cüret* edebildiği geldi! Ama ne zaman hayal kırıklığı kuru otlara atılmış köz gibi öfkesini alevlendirse ve *saidar*'ı kavrayabilecek duruma gelse, Theodrin Kaynak'ı salıvermesini söyledi ve yatıştırarak, sakinleştirerek baştan başladı. Kadının istediği şeye bu şekilde sabitlenmesi deli ediciydi. Nynaeve kadının katırlara inatçılık öğretebileceğini düşünüyordu. Hiç kızmıyordu; kadın dinginliği bir sanata dönüştürmüştü. Nynaeve *onun* kafasına bir kova su devirmeyi ve *onun* bundan ne kadar hoşlanacağına bakmayı istiyordu. Ama diğer yandan, çenesindeki ağrı düşünülürse, belki de bu o kadar iyi bir fikir değildi.

Theodrin Nynaeve gitmeden önce o ağrıya Şifa verdi, ki bu Yeti'de becerileri ancak bu kadardı. Bir an sonra Nynaeve de ona Şifa verdi. Theodrin'in gözü parlak mora dönmüştü ve Nynaeve, kadının gelecekte yaptıklarına biraz dikkat etmesi için bereyi yerinde bırakamamasından nefret ediyordu gerçekten. Ama Ruh, Hava ve Su akışları içinden geçerken Theodrin'in inleyerek ürpermesi, kafasına bir kova su boşaltıldığında Nynaeve'in inlemesini biraz telafi etmişti. Elbette, kendisi Şifa görürken o da ürpermişti, ama her istediğinize sahip olamazdınız.

Dışarıda güneş batı ufkuna giden yolu yarılamıştı. Sokakta, kalabalıktan bir eğilme ve diz kırma dalgası geçti ve sonra kalabalık açılarak domuz ağılında yürüyen bir kraliçe gibi süzülmekte olan Tarna Feir'e yol verdi. Kadın kızıl saçaklı şalını kollarına bırakmış, bayrak gibi taşıyordu. Tavrı elli adım öteden, başını kaldırma tarzından, eteklerini tozdan korumak için kaldırmasından, o geçerken selam veren herkesi görmezden gelmesinden anlaşılabiliyordu. Geldiği ilk gün çok daha az selam almış, çok daha fazla heyecan yaratmıştı, ama en azından Salidar'daki Aes Sedailer için Aes Sedai Aes Sedai'ydi yine de. Kendilerine kalması gereken zamanı mutfak

çöplerini, lazımlıkları ormana taşıyıp gömerek geçiren iki Kabuledilmiş, beş çömez ve bir düzineye yakın hizmetkâr erkek ve kadın bunu vurguluyordu.

Tarna görmeden Nynaeve kadının yanından geçip gitti ve midesi öyle yüksek sesle guruldadı ki, şalgam dolu bir sepet taşıyan adam irkilerek baktı ona. Kahvaltı zamanını Elayne'in büyüyü aşma teşebbüsü için, öğle yemeği zamanını Theodrin'in egzersizleri ile harcamıştı. Ve daha Theodrin'le işi bitmemişti. Kadın bu gece uyumamasını söylemişti. Belki şokun işe yaramadığı yerde bitkinlik yarayabilirdi. *Her tıkanmışlık aşılabilir,* demişti Theodrin, sarsılmaz bir kendine güvenle, *ve ben seninkini kıracağım. Bir kez yeterli. Öfkelenmeden bir kez yönlendirebilsen,* saidar *senindir.*

O anda Nynaeve'in onun olmasını istediği tek şey biraz yiyecekti. Bulaşıkçılar temizliğe girişmişlerdi elbette ve işleri bitmek üzereydi, ama mutfaklarda asılı kalan koyun yahnisi ve kızarmış domuz eti kokusu Nynaeve'in burnunun seğirmesine sebep oldu. İki acınası görünüşlü elma, bir parça keçi peyniri ve bir ekmeğin ucu ile yetinmek zorunda kaldı. Gün, geçtikçe iyileşmiyordu.

Odalarına döndüğünde Elayne'i yatağının üzerine yayılmış buldu. Genç kadın başını kaldırmadan ona baktı, sonra gözlerini yuvarlayıp çatlak tavana dikti. "*Korkunç* bir gün geçirdim, Nynaeve," diye içini çekti. "Escaralde *ter'angreal* yapmayı öğrenmek konusunda *ısrar* ediyor, ama bunu yapabilecek kadar güçlü değil. Varilin *bir şey* yaptı –ne olduğunu bilmiyorum– ve üzerinde çalıştığı taş ellerinde bir top... eli, tam olarak alev değildi... bir şeye dönüştü. Dagdara olmasa ölürdü, sanırım; başka kimse ona Şifa veremezdi ve verebilecek birini getirmek için zaman bulabileceğimizi de sanmıyorum. Sonra aklıma Marigan geldi –yönlendiren erkekleri sezmeyi öğrenemesek bile, belki yaptığı şeyi sezmeyi öğrenebiliriz; Moiraine'in bunun mümkün olduğunu *ima* ettiğini hatırlıyorum. *Sanırım* hatırlıyorum– her neyse, onu düşünüyordum ve biri omzuna dokundu ve iğne batırılmış gibi çığlık attım. Bana aptalca bir söylentiyi sormak isteyen zavallı bir arabacıymış, ama adamı öyle korkuttum ki koşarak kaçtı."

Sonunda bir nefes aldı ve Nynaeve son elmanın koçanını ona fırlatma fikrinden vazgeçip anlık sessizlikte konuştu. "Marigan nerede?"

"Odayı toplamayı bitirdi –epey zaman harcadı, bu arada ben de onu kendi odasına gönderdim. Bilezik hâlâ kolumda. Bak?" Kolunu havada

salladı ve sonra şilteye indirdi, ama çağlarcasına konuşmayı bırakmadı. “Caemlyn’e kaçmamız gerektiği konusunda öyle *korkunç* bir şekilde sızlanıp duruyordu ki bir dakika daha dayanamazdım. Tüm diğer şeylerden sonra değil. Çömez sınıfım tam bir felaket. Keatlin denen o *korkunç* kadın –burnu büyük olan?– köyde olsa bir *kız çocuğunun* ona emirler yağdırmasına asla izin vermeyeceğini mırıldandı durdu ve Faolin odaya *dalıp* neden Nicola’nın sınıfta olduğunu sordu –Nicola’nın onun için bazı işler yapacağını nereden bilebilirdim ki?– sonra *Ibrella* ne kadar büyük bir alev yapabileceğini görmeye karar verdi ve neredeyse tüm *sınıfı* ateşe veriyordu ve Faolain sınıfımı kontrol altında tutamadığım için *herkesin* önünde yerin dibine batırıp çıkardı beni ve Nicola dedi ki...”

Nynaeve araya laf sokmaya çalışmayı bıraktı –belki elma koçanını atmalıydı gerçekten– ve bağırdı. “Bence Moghedien haklı!”

İsim diğer kadının çenesini kapattı ve doğrulup dimdik oturmasına sebep oldu. Herkes kendi odasında olmasına rağmen, Nynaeve işiten olup olmadığını görmek için çevresine bakınmaktan alamadı kendini.

“Bu aptalca, Nynaeve.”

Nynaeve Elayne’in öneriden mi, yoksa Moghedien’in ismini yüksek sesle söylemesinden mi bahsettiğini anlamadı ve sormaya da niyeti yoktu. Elayne’in karşısına, kendi yatağına oturup eteğini düzeltti. “Hayır, değil. Jaril ile Seve Marigan’ın anneleri olmadığını her an söyleyebilirler. Şimdiye dek söylememişlerse. Bunun getireceği sorulara hazır mısın? Ben değilim. Her an bir Aes Sedai, gün doğumundan gün batımına dek öfke içinde olmadan bunca şeyi nasıl keşfedebildiğimi araştırmaya başlayabilir. Konuştuğum her iki Aes Sedai’den biri bundan bahsediyor ve Dagdara son zamanlarda bana tuhaf tuhaf bakmaya başladı. Dahası, burada oturup durmaktan başka şey yapmayacaklar. Kule’ye dönmeye karar vermezlerse. Gizlice yaklaşıp Tarna’nın Sheriam’la konuşmasını dinledim...”

“Sen *ne?*”

“Gizlice yaklaştım ve dinledim,” dedi Nynaeve sakin sakin. “Elaida’ya gönderdikleri mesaj, düşünmek için daha fazla zamana ihtiyaç duydukları. Bu, Kızıl Ajah ve Logain meselelerini unutmayı en azından düşündükleri anlamına geliyor. Bunu nasıl yapabilirler, bilmiyorum, ama öyle olmalı. Burada daha fazla kalırsak, hediye olarak Elaida’ya sunulurken bulabiliriz kendimizi. En azından şimdi gidersek Rand’a Aes Sedailerin onu destekleyeceğine güvenmemesini söyleyebiliriz. Ona hiçbir Aes Sedai’ye güvenmemesi gerektiğini söyleyebiliriz.”

Elayne şirin şirin kaşlarını çatarak bacaklarını altına aldı. “Hâlâ düşünüyorlarsa, bence bu henüz karar vermedikleri anlamına geliyor. Bence kalmalıyız. Belki doğru kararı vermelerine yardım edebiliriz. Dahası, sen Theodrin’i bizimle gelmeye ikna etmediğin sürece, gidersek tıkanmışlığını asla aşamazsın.”

Nynaeve onu duymazdan geldi. Theodrin şimdiye dek pek iyi iş çıkarmıştı ya. Kova kova su. Bu gece uyku yok. Sonra ne gelecekti? Kadın, işe yarayan bir şey bulana kadar her şeyi deneyeceğini söylemiş sayılırdı. Nynaeve’e göre “her şey” tabiri çok şeyi kapsıyordu. “Karar vermelerine yardım etmek mi? Bizi dinlemezler. *Siuan* bile pek az dinliyor bizi ve o bizi ensemizden yakalamışsa, en azından biz de onu ayak parmağından yakaladık.”

“Ben yine de kalmamız gerektiğini düşünüyorum. En azından Salon karar verene kadar. Sonra, korktuğumuz gibi çıkarsa, en azından Rand’a bir olasılık değil bir gerçek söyleyebiliriz.”

“Nasıl öğreneceğiz ki? Doğru pencereyi bulmama bir kez daha güvenemeyiz. Onlar ilan edene dek beklersek, koruma altına alınmış bulabiliriz kendimizi. En azından ben. Rand ve benim Emond Meydanı’ndan geldiğimizi bilmeyen tek Aes Sedai yok.”

“Herhangi bir şey ilan edilmeden önce Siuan bize söyler,” dedi Elayne sakin sakin. “O ve Leane’in uysal uysal Elaida’ya gideceğini düşünmüyorsun, değil mi?”

Bir de bu vardı. Siuan ile Leane daha diz kıramadan Elaida kellelerini uçurturdu onların. “Jaril ile Seve’i hesaba katmıyor bu,” diye ısrar etti.

“Bir şey düşünürüz. Her durumda, akrabası olmayan birinin baktığı ilk mülteci çocuklar değil onlar.” Elayne muhtemelen gamzeli gülümsemesinin güven verici olduğunu düşünüyordu. “Tek ihtiyacımız olan düşünmek. En azından Thom’un Amadicia’dan dönmesini beklemeliyiz. Onu arkada bırakamam.”

Nynaeve ellerini havaya fırlattı. Görünüş karakteri yansıtsa, Elayne taştan oyulmuş bir katır gibi görünmeliydi. Kız Thom Merrilin’i, küçükken kaybettiği babasının yerine koymuştu. Aynı zamanda, elini tutmasa adamın yemek masasını bulamayacağını düşünüyordu sanki.

Nynaeve’in aldığı tek uyarı yakında *saidar*’a kucak açıldığı duygusu oldu, sonra kapı Hava akışları ile hızla açıldı ve Tarna Feir odaya girdi. Nynaeve ile Elayne ayağa fırladılar. Aes Sedai Aes Sedai’ydi ve o çöp gömenlerden bazıları Tarna’nın emri üzerine oradaydı.

Sarı saçlı Kızıl Aes Sedai, kış vakti dışarıda kalmış mermer gibi kibirli bir yüzle onları inceledi. “Evet. Andor Kraliçesi ile sakat yabani.”

“Henüz değil, Aes Sedai,” diye yanıt verdi Elayne serin bir nezaketle. “Büyük Salon’da taç giyene kadar değil. Ve ancak annem ölmüşse,” diye ekledi.

Tarna’nın gülümsemesi bir kar fırtınasını bile dondurabilirdi. “Elbette. Seni sır olarak saklamaya çalıştılar, ama söylentiler yerinde durmaz.” Bakışları dar yatakları, sallantılı tabureyi, duvardaki çengellere asılmış giysilerini ve çatlak sıvaları taradı. “Yaptığınız onca mucizevi şeyden sonra size daha iyi odalar verirler sanırdım. Ait olduğunuz yerde, Beyaz Kule’de olsanız, ikiniz de şal almak üzere sınavdan geçirilmeseniz şaşardım.”

“Teşekkür ederim,” dedi Nynaeve, sırf kadına Elayne kadar medeni olabildiğini göstermek için. Tarna ona baktı. O mavi gözlerin yanında yüzünün geri kalanı sıcak kalıyordu. “Aes Sedai,” diye ekledi Nynaeve telaşla.

Tarna Elayne’e döndü. “Amyrlin’in yüreğinde sen ve Andor için özel bir yer var. Seni öyle arıyor ki inanamazsın. Benimle birlikte Tar Valon’a dönsen çok memnun olacağından eminim.”

“Benim yerim burası, Aes Sedai.” Elayne’in sesi hâlâ hoştu, ama çenesi Tarna’nın kibrine denk bir tavırla kalktı. “Diğerleri döndüğünde ben de Kule’ye döneceğim.”

“Anlıyorum,” dedi Kızıl Aes Sedai ifadesizce. “Pekâlâ. Şimdi bizi yalnız bırak. Yabaniyle yalnız konuşmak istiyorum.”

Nynaeve ve Elayne bakıştılar, ama Elayne için diz kırıp gitmekten başka seçenek yoktu.

Kapı kapandığı zaman Tarna şaşırtıcı ölçüde değişti. Elayne’in yatağına oturdu, bacaklarını kaldırıp bağdaş kurdu, çentik çentik baş tahtasına yaslandı ve ellerini karnının üzerinde kavuşturdu. Yüzü yumuşadı, hatta gülümsedi. “Huzursuz görünüyorsun. Huzursuz olma. Seni ısırmam.”

Kadının gözleri de değişmiş olsa inanabilirdi Nynaeve. Gülümsemesi gözlerine hiç dokunmuyordu; tam tersine, on kat sert, yüz kat soğuk olmuş gibiydi. Bu birleşim tüylerini diken diken etti. “Ben huzursuz değilim,” dedi katı katı, kıpırdanmamak için ayaklarını sıkı sıkı yere basarak.

“Ah, alındın mı? Neden? Sana ‘yabani’ dediğim için mi? Ben de yabaniyim, biliyorsun. Galina Casban tıkanmışlığımı döve döve açtı. Hangi Ajah’ı seçeceğimi benden çok önce biliyordu ve benimle özel olarak ilgilendi. Kızıl’ı seçeceklere hep öyle yapar.” Kahkaha atarak başını iki

yana salladı. Gözleri donmuş hançerler gibiydi. "Gözlerimi sıkı sıkı yummadan, *saidar*'ı bulmadan önce saatlerce uludum ve ağladım; akışları görmeden öremezsin. Theodrin'in sana karşı daha nazik yöntemler kullandığını duydum."

Nynaeve'in ayakları kendiliğinden kıpırdandı. Theodrin bunu denemezdi kuşkusuz! Asla denemezdi. Dizlerini katılaştırmak midesindeki çırpınmayı engelleyemedi. Demek alınmaması gerekiyordu, öyle mi? "Sakat"ın üzerinde de mi durmayacaktı? "Benimle ne konuda konuşmak istediniz, Aes Sedai?"

"Amyrlin Elayne'i güvende görmek istiyor, ama pek çok açıdan sen de aynı ölçüde önemlisin. Belki daha fazla. Rand al'Thor hakkında bildiklerin paha biçilmez olabilir. Ve Egwene al'Vere'in bildikleri. Onun nerede olduğunu biliyor musun?"

Nynaeve yüzündeki teri silmek istedi, ama ellerini yanlarından ayırmadı. "Onu uzun zamandır görmüyorum, Aes Sedai." *Tel'aran'rhiod*'daki son buluşmalarının üzerinden aylar geçmişti. "Sormama izin verirseniz..." Salidar'da kimse Elaida'ya Amyrlin demiyordu, ama bu kadına saygı göstermek zorundaydı. "...Amyrlin Rand hakkında ne yapmayı düşünüyor'"

"Düşünmek mi, çocuğum? O Yenidendoğan Ejder. Amyrlin bunu biliyor ve ona hak ettiği her tür onuru vermeyi düşünüyor." Tarna'nın sesine bir yoğunluk tınısı geldi. "Düşün, çocuğum. Buradakiler, ne yaptıkları kafalarına dank edince geri dönecekler, ama her geçen gün yaşamsal öneme sahip olabilir. Üç bin sene boyunca Beyaz Kule hükümdarlara rehberlik etti; Kule olmasa çok daha fazla savaş çıkar, daha kötüsü olabilirdi. Al'Thor o rehberlikten yoksun kalırsa dünya felaketle karşı karşıya kalabilir. Ama ben nasıl gözlerim kapalı yönlendiremiyorsam, bilmediğin şeye rehberlik edemezsin. Onun için en iyisi, senin benimle gelmen ve bildiklerini haftalar, aylar sonra değil, hemen Amyrlin'e aktarman. Senin için de en iyisi bu. Burada asla Aes Sedai olamazsın. Yemin Çubuğu Kule'de. Sınama ancak Kule'de yapılabilir."

Nynaeve'in gözleri terle yanıyordu, ama gözlerini kırpıştırmayı reddetti. Kadın onun rüşvet kabul edeceğini mi düşünüyordu? "Gerçek şu ki, onunla fazla zaman harcamadım. Ben köyde yaşıyordum, o Batıormanı'nda bir çiftlikte. Onu daha çok asla mantık dinlemeyen bir oğlan çocuğu olarak hatırlıyorum. Yapması gereken şeyi yapması için zorlanması, hatta sürüklenmesi gerekiyordu. Elbette, çocukken böyleydi. Değişmiş olabilir,

bilemem. Çoğu erkek boyu uzamış erkek çocuğundan farklı değildir, ama yine de Rand değişmiş olabilir.”

Tarna uzun uzun baktı ona. O buz gibi bakışlarla, çok uzun. “Pekâlâ,” dedi sonunda ve öyle çabuk ayağa kalktı ki, Nynaeve neredeyse gerileyecekti, ama aslında minik odada gerileyecek yer yoktu. O huzursuz edici gülümseme geri dönmüştü. “Burada ne kadar tuhaf bir grup toplanmış. İkisini de görmedim, ama Siuan Sanche ile Leane Sharif’in Salidar’ı şereflendirdiğini anlıyorum. Bilge bir kadının arkadaşlık edeceği türden insanlar değil. Belki başka tuhaf insanlar da vardı? Benimle gelsen çok daha iyi olur. Sabah yola çıkıyorum. Seni yolda bekleyip beklememem gerektiğini bu geceden bilmeliyim.”

“Korkarım ben...”

“Bir düşün, çocuğum. Bu vereceğin en önemli karar olabilir. Çok iyi düşün.” Sevimli maske kayboldu ve Tarna odadan süzülürcesine çıktı.

Nynaeve’in dizleri boşandı, yatağın üzerine çöktü. Kadın öyle karışık duygular uyandırmıştı ki içinde, onlardan ne çıkartması gerektiğini bilemiyordu. Huzursuzluk ve öfke heyecana karışıp çalkalanıyordu. Kızıl Aes Sedai’nin, Kule’den Rand’ı aramaya giden Aes Sedailerle bağlantı kurmasının bir yolu olmasını diliyordu. Ah, onun hakkındaki değerlendirmesini kullanmaya çalışırlarken duvardaki sinek olsa! Nynaeve’e rüşvet teklif etmeye çalışmak. Onu korkutmaya çalışmak. Ve ikincisini epey başarmak. Tarna buradaki Aes Sedailerin Elaida’nın önünde diz çökeceğinden öyle emindi ki; belli bir sonuçtu, yalnızca zamanı belirsizdi. Ya o, Logain hakkında bir ima mıydı? Nynaeve Tarna’nın Salidar hakkında, Salon ya da Sheriam’ın şüphelendiğinden daha fazla bilgi sahibi olduğunu tahmin ediyordu. Belki Elaida’nın burada destekçileri vardı.

Nynaeve Elayne’in dönmesini bekledi ve onsuz yarım saat geçince onu bulmaya çıktı, ilk önce tozlu sokaklarda ileri geri koştu, sonra durup bir arabaya tırmanmaya, ters çevrilmiş bir fıçıya ya da bir taş sahana çıkmaya ya da kalabalıktaki kafaların üzerinden bakmaya başladı. Güneşle ağaç çizgisi arasında bir güneş boyundan az mesafe kaldığında, kendi kendine mırıldanarak odaya döndü. Ve Elayne’i orada buldu. O da yeni gelmişti anlaşılan.

“Nerelerdeydin? Tarna’nın seni bir yerlerde bağladığını düşündüm.”

“Siuan’dan bunları alıyordum.” Elayne elini açtı. Avucunda iki kıvrık yüzük yatıyordu.

“Onlardan biri gerçek olan mı? Onları almak iyi fikir, ama gerçek olanı almaya çalışmalıydın.”

“Aklımdaki hiçbir şey değişmedi, Nynaeve. Ben hâlâ kalmamız gerektiğini düşünüyorum.”

“Tarna...”

“Yalnızca ikna etti beni. Gidersek Sheriam ile Salon Rand yerine Kule’yi seçer. Biliyorum.” Ellerini Nynaeve’in omuzlarına koydu ve Nynaeve yatağa oturtulmasına izin verdi. Elayne karşısında oturdu ve dikkatle öne eğildi. “*Tel’aran’rhiod*’da bir şey bulmak için ihtiyacı kullanabileceğimizi anlatmıştın bana, hatırlıyor musun? Bizim ihtiyacımız olan, Salon’u Elaida’ya gitmemek konusunda ikna edecek bir şey.”

“Nasıl? Ne? Logain yeterli değilse...”

“Bulduğumuzda anlayacağız,” dedi Elayne kararlılıkla.

Nynaeve dalgın dalgın bilek kalınlığındaki örgüsüne elledi. “Hiçbir şey bulamazsak gitmeyi kabul eder misin? Onlar bizi gözetim altına almaya karar verene kadar burada oturup durma düşüncesinden pek hoşlanmıyorum.”

“Faydalı bir şey bulursak kalmayı kabul edersen, ben de kabul ederim. Nynaeve, onu görmeyi ne kadar istesem de, burada daha fazla işe yararız.”

Nynaeve duraksadı, sonunda, “Kabul,” diye mırıldandı. Yeterince güvenli görünüyordu. Ne aradıklarına dair herhangi bir fikirleri olmadan, herhangi bir şey bulacaklarını bile hayal edemiyordu.

Gün daha önce yavaş geçiyor gibi görünmüşse, şimdi adeta sürünmeye başlamıştı. Mutfaklarda sıraya girip dilimlenmiş jambon, şalgam ve bezelye aldılar. Güneş ağaç tepelerinde saatlerce oturur göründü. Salidar’daki çoğu kişi güneşle birlikte yatmaya gitti, ama özellikle büyük binaların pencerelerinde birkaç ışık belirdi. Salon bu gece Tarna’ya ziyafet veriyordu. Zaman zaman eski handan arp ezgileri süzülüyordu; Aes Sedailer askerler arasında bir tür arpçı bulmuşlar, tıraş olmasını sağlamışlar, üniformaya benzer bir şeyin içine tıkmışlardı. Hanın önünden geçenler içeriye kısa bakışlar fırlatıyor, sonra çabucak yollarına devam ediyorlardı ya da öyle dikkatle duymazdan geliyorlardı ki, gösterdikleri çabayla neredeyse titriyorlardı. Bir kez daha, tek istisna Gareth Bryne’dı. Adam yemeğini sokağın ortasında, tahta bir kutunun üzerine oturarak yedi; pencereden dışarı bakan herhangi biri onu görmek zorunda kalacaktı. Güneş ağır ağır ağaçların arkasına kaydı. Karanlık aniden çöktü, alacakaranlık olmadı ve sokaklar boşaldı. Arpçının ezgisi yine başladı. Gareth Bryne hâlâ kutusunun

üzerinde, Salon'un ziyafetinden dışarı süzülen ışık havuzunun kenarında oturuyordu. Nynaeve başını iki yana salladı; adam hayranlık duyulacak biri miydi, yoksa yalnızca aptal mıydı, bilemiyordu. İkisinden de biraz olduğunu tahmin ediyordu.

Benekli taş *ter'angreal*'i Lan'in ağır, altın mühür yüzüğünün yanında deri sicime takıp boynuna asana, yatağa uzanana kadar Theodrin'in talimatlarını hatırlamadı. Eh, artık bunun için çok geçti. Theodrin uyuyup uyumadığını asla bilemezdi zaten. Lan *neredeydi?*

Elayne'in nefesleri yavaşladı. Nynaeve hafifçe içini çekerek yastığına sokuldu ve...

...boş yatağının ayakucunda durmuş, *Tel'aran'rhiod*'un loş aydınlığında puslu görünen Elayne'e bakıyordu. Onları burada görecek kimse yoktu. Sheriam ya da o gruptan biri ya da Siuan ile Leane buralarda olabilirdi. Evet, ikisinin Düşler Dünyası'nı ziyaret etmeye hakkı vardı, ama bu geceki ziyarette soru yanıtlamak istemiyorlardı. Elayne bu işi av olarak görüyordu anlaşılan; bilinçli ya da bilinçsiz, Birgitte'in tarzında yeşil ceket ve beyaz pantolon giymişti. Elindeki gümüş yaya bakarak gözlerini kırpıştırdı ve yay ile sadak kayboldu.

Nynaeve kendi giysilerine baktı ve içini çekti. Mavi ipekten bir balo elbisesi. Alçak yakası boyunca altın rengi çiçekler işlenmişti ve geniş eteği boyunca daha fazlası birbirlerine dolanarak uzanıyordu. Ayaklarındaki kadife dans terliklerini hissedebiliyordu. *Tel'aran'rhiod*'da ne giydiğinizin önemi yoktu, ama kafasında ne vardı ki bunu seçmişti? "Bunun işe yaramayabileceğini biliyorsun," dedi, iyi, sade İki Nehir yünlülerine ve sağlam ayakkabılara bürünerek. Elayne'in o şekilde gülümsemeye hakkı yoktu. Gümüş yaymış. Ha! "En azından ne aradığımıza dair bir fikrimizin olması gerekiyor, herhangi bir şey."

"İş görmek zorunda, Nynaeve. Bilgelerin ihtiyacın anahtar olduğunu söylediğini anlatmıştın. İhtiyaç ne kadar güçlüyse o kadar iyiymiş. Ve bizim kesinlikle bir şeylere ihtiyacımız var, yoksa Rand'a söz verdiğimiz yardım, Elaida'nın vereceği dışında, kaybolup gidecek. Bunun olmasına izin vermeyeceğim, Nynaeve. Vermeyeceğim."

"İndir çeneni. Elimizden gelirse, ben de vermeyeceğim. İşimize baksak iyi olacak." Elayne'in elini tutarak gözlerini kapattı. İhtiyaç. Neye ihtiyaç duydukları konusunda içinde bir parçanın bir fikri olmasını diledi. Belki de hiçbir şey olmazdı. İhtiyaç. Aniden çevresindeki her şey kayar gibi oldu; *Tel'aran'rhiod*'un çarpıldığını, eğildiğini hissetti.

Gözlerini hemen açtı. İhtiyaç kullanırken her adımı gözleriniz kapalı atmanız gerekiyordu ve her adım sizi aradığınız şeye yaklaştırıyordu, ama aynı zamanda her adım sizi bir engerek çukuruna götürebilirdi ya da av sırasında rahatsız ettiğiniz bir aslan bacağınızı ısırıp koparabilirdi.

Aslan yoktu, ama olan da yeterince rahatsız ediciydi. Aydınlık bir gün ortası idi, ama onu rahatsız eden bu değildi; burada zaman farklı akıyordu. O ve Elayne kaldırım taşları ile döşeli bir yolda, tuğladan ve taştan binaların arasında, el ele tutuşmuş duruyorlardı. Evler ve dükkânlar girift saçak silmeleri ve frizlerle süslenmişti. Gösterişli ufak kubbeler kiremit çatıları süslüyordu ve sokağın üzerinde taş ve tahtadan köprüler, bazen üç dört kat yüksekte kemer yaparak uzanıyordu. Çöp ve eski giysi yığınları, kırık mobilyalar sokak köşelerine yığılmıştı ve sıçanlar sürü sürü koşturuyor, zaman zaman korkusuzca durup çıtırdayarak ikisine meydan okuyorlardı. Kendilerini *Tel'aran'rhiod*'un kıyısında düşleyen insanlar belirip kayboluyordu. Bir adam çığlık atarak köprülerin birinden düştü ve yere çarpmadan kayboldu. Yırtık elbise içinde bir kadın uluyarak onlara doğru on iki adım koştu, sonra o da kayboldu. Sokaklarda kesik kesik çığlıklar ve bağırışlar yankılanıyordu ve bazen manyakça bir tınısı olan kaba kahkahalar duyuluyordu.

"Bundan hiç hoşlanmadım," dedi Elayne endişeli bir sesle.

Uzakta, şehrin üzerinde büyük, kemik beyazı bir kule yükseliyor, tüm diğer kulelere tepeden bakıyordu. Kulelerin çoğu, onları alçak gösteren köprülerle birbirlerine bağlanmıştı. Tar Valon'daydılar, son seferde Nynaeve'in Leane'i gördüğü kesimde. Leane orada ne yaptığı konusunda pek açık konuşmamıştı; gizemli Aes Sedailerin yarattığı huşu ve gizem duygusunu arttırıyorum, demişti gülümseyerek.

"Fark etmez," dedi Nynaeve cesaretle. "Tar Valon'da kimse Düşler Dünyası'nı bilmiyor. Kimseye rastlamayız." Yüzü kanla kaplı bir adam aniden belirir, onlara doğru sendelerken midesi döndü. Adamın elleri yoktu, kesik kollarından kanlar fışkırıyordu.

"Kastettiğim bu değildi," diye mırıldandı Elayne.

"İşimize bakalım." Nynaeve gözlerini kapattı. İhtiyaç.

Değişim.

Kule'de, dolanarak uzanan, duvar halıları ile süslü koridorlardan birindeydiler. Çömez elbisesi içinde tombul bir kız üç adım ötede belirdi. Onları gördüğünde iri gözleri daha da irileşti. "Lütfen," diye sızlandı. "Lütfen?" Ve kayboldu.

Elayne aniden inledi, “Egwene!”

Nynaeve hızla döndü, ama koridor boştu.

“Onu gördüm,” diye ısrar etti, Elayne. “Gördüğümü biliyorum.”

“Herhalde herkes gibi o da sıradan bir düşte *Tel’aran’rhiod*’a dokunabilir,” dedi Nynaeve ona. “Neden geldiysek ona bakalım.” Epey huzursuzlanmaya başlamıştı. El ele tutuştular. İhtiyaç.

Değişim.

Sıradan bir depo değildi. Duvarlara raflar dizilmişti ve odanın ortasında da iki kısa dolap dizisi vardı. Raflara değişik boy ve şekillerde, bazıları sade ahşaptan, bazıları oymalı ya da lakeli kutular, kumaşa sarılı nesneler, heykeller, biblolar, metal, cam, kristal, taş, sırlı porselenden tuhaf görünüşlü şekiller düzgünce sıralanmıştı. Bunların Tek Güç’le ilgili nesneler, büyük olasılıkla *ter’angreal*’ler, belki *angreal* ve *sa’angreal*’ler olduğunu anlamak için daha fazlasını bilmesine ihtiyacı yoktu Nynaeve’in. Kule’de, böylesine düzgünce saklanan, böylesine çeşitli bir koleksiyon başka bir şey olamazdı.

“Buradan daha ileriye gidilmiyor bence,” dedi Elayne keyifsizce. “Buradan nasıl herhangi bir şey alabiliriz, bilmiyorum.”

Nynaeve örgüsünü çekiştirdi. Burada gerçekten kullanabilecekleri bir şey varsa –Bilgeler yalan söylememişse olmak zorundaydı– o zaman uyanık dünyada ona ulaşmanın bir yolu olmalıydı. *Angreal* ve benzerleri çok iyi korunmazdı; genelde, Nynaeve Kule’deyken, yalnızca bir kilit ve çömez tarafından korunurlardı. Buradaki kapı kalın tahtadandı ve üzerine büyük, siyah bir demir kilit konmuştu. Kuşkusuz kilitliydi, ama Nynaeve zihninde onun açıldığını canlandırdı ve ittirdi.

Kapı nöbetçi odasına açıldı. Bir duvarın dibinde üst üste yığılmış dar yataklar, bir başkasında çengelleri üzerinde baltalı kargılar diziliydi. Çevresine tabureler dizilmiş ağır, yıpranmış bir masanın arkasında demir destekli, üzerine küçük bir parmaklık oturtulmuş bir başka kapı duruyordu.

Nynaeve Elayne’e dönerken aniden kapının yine kapandığını fark etti. “İhtiyaç duyduğumuz şeyi buradan alamayacaksak, belki başka bir yerden alabiliriz. Demek istediğim, belki başka bir şey de işe yarar. En azından şimdi onun ne olduğuna dair bir ipucumuz var. Bunların, ne işe yaradığını kimsenin bilmediği *ter’angreal*’ler olduğunu düşünüyorum. Bu şekilde korunmalarının tek sebebi bu olabilir. Onların yakınında yönlendirmek bile tehlikeli olabilir.”

Elayne yan yan baktı ona. “Ama bir daha denersek, bizi yine buraya getirmez mi? Elbette... Elbette Bilgeler sana belli bir yeri arayışın dışında

tutmayı öğretmişlerse başka.”

Öğretmemişlerdi –aslında ona hiçbir şey söylemek istememişlerdi– ama açılacağını düşünerek bir kilidi açabildiğiniz bir yerde her şey mümkün olmalıydı. “Yapacağımız da tam olarak bu. İstediğimiz şeyin Tar Valon’da olmadığını düşüneceğiz.” Raflara bakarak kaşlarını çattı ve ekledi, “İddiaya girerim kimsenin nasıl kullanacağını bilmediği bir *ter’angreal*’dir.” Gerçi bunun Salon’u Rand’ı desteklemeye nasıl ikna edeceğini hayal edemiyordu.

“Tar Valon’da olmayan bir *ter’angreal*’e ihtiyacımız var,” dedi Elayne, kendi kendini ikna etmeye çalışırcasına. “Pekâlâ. Devam edelim.”

Ellerini uzattı ve bir an sonra Nynaeve tuttu onları. Devam etmeleri konusunda ısrar edenin nasıl olup da kendisi olduğundan emin değildi Nynaeve. O Salidar’dan ayrılmak istiyordu, kalmak için bir sebep değil. Ama Salidar’daki Aes Sedailerin Rand’ı desteklemesini sağlayacaksa...

İhtiyaç. *Ter’angreal* Tar Valon’da değil. İhtiyaç.

Değişim.

Her neredeyseler, şafakla aydınlanmış şehir Tar Valon değildi. Yirmi adım ötede geniş, taş döşeli yol beyaz taştan bir köprüye dönüşüyordu. İki yanına taşlar dizilmiş bir kanalın üzerinde kemer yapan köprünün iki ucunda heykeller duruyordu. Diğer yanda, elli adım ötede bir başka köprü vardı. Her yerde ince, balkonlarla çevrili kuleler, yuvarlak şekerlemelere saplanmış mızraklar gibi yükseliyordu. Bütün binalar beyazdı, kapılar ve pencereler tepeleri sivri, bazı yerlerde ikili üçlü kemerlerden oluşuyordu. Daha ihtişamlı binalarda, beyaza boyalı demir işinden uzun balkonlar, ev sakinlerini saklamak üzere örülmüş girift kafesler sokaklara ve kanallara bakıyordu ve kızıl altın rengi çizgili beyaz kubbeler kuleler kadar sivri uçlarla bitiyordu.

İhtiyaç. *Değişim.*

Bambaşka bir şehir olabilirdi. Sokaklar dardı ve kaldırım taşları düzensizdi. İki yanda, soyulmaya yüz tutan beyaz badanaları altındaki tuğlaları sergileyen beş altı katlı binalar diziliydi. Burada balkon yoktu. Sinekler uçuşuyordu ve yer seviyesindeki gölgeler yüzünden hâlâ şafak vakti mi, anlaşılamıyordu.

Bakıştılar. Burada bir *ter’angreal* bulmaları olası görünmüyordu, ama artık vazgeçemeyecek kadar ileri gitmişlerdi. İhtiyaç.

Değişim.

Nynaeve gözlerini açmadan önce hapşırdı, açar açmaz yine hapşırdı. Her adımı toz bulutları kaldırıyordu. Bu depo Kule’dekine hiç

benzemiyordu. Küçük oda sandıklar, kasalar, fıçılarla doluydu. Hepsi üst üste yığılmış, aralarında daracık bir geçit bırakılmıştı ve hepsi kalın bir toz tabakası altında yatıyordu. Nynaeve öyle şiddetli hapşırdı ki, ayakkabılarının fırlayacağını sandı –ve toz kayboldu. Hepsi. Elayne'in yüzünde küçük, hoşnut bir gülümseme vardı. Nynaeve hiçbir şey söylemedi, yalnız *tozsuz* odayı kafasına iyice yerleştirdi. Bunu kendisi düşünmüş olmalıydı.

Karman çorman yığınlara bakarak içini çekti. Oda, Salidar'da bedenlerinin uyuduğu odadan büyük değildi, ama bütün bunları araştırmak... "Haftalar alır."

"Bir daha deneyebiliriz. Belki hangilerini taramak gerektiğini gösterir." Elayne, Nynaeve'in hissettiği kadar kuşkulu konuşmuştu.

Yine de iyi bir öneriydi. Nynaeve gözlerini kapattı ve bir kez daha *değişim* hissetti.

Gözlerini açtığında geçitte, kapıya uzak yanda duruyordu ve belinden biraz yüksek, kare, tahta bir sandığa bakıyordu. Demir desteklerin hepsi paslanmıştı ve sandığın kendisi yirmi sene boyunca çekiçlerle dövülmüş gibi görünüyordu. Faydalı herhangi bir şey, özellikle de bir *ter'angreal* saklamak için daha uygunsuz bir şey hayal edemiyordu Nynaeve. Ama Elayne yanı başında durmuş, sandığa bakıyordu.

Nynaeve elini kapağa koydu –menteşeler *rahatça* açılacaktı– ve kaldırdı. Gıcırtı bile çıkmadı. İçeride, iki paslı kılıç, aynı ölçüde kahverengileşmiş ve delinmiş bir göğüs zırhı, kumaşlara sarılı paketler, eski ütü artıkları ve mutfak eşyasına benzeyen şeylerden oluşan bir yığının üzerinde duruyordu.

Elayne ağzı kırılmış küçük bir çaydanlığa elledi. "Haftalar değil, ama en azından gecenin geri kalanını burada geçirmemiz gerekecek."

"Bir daha?" diye öneride bulundu Nynaeve. "Bir zararı olmaz." Elayne omuzlarını silkti. Gözlerini kapattılar. İhtiyaç.

Nynaeve uzandı ve eli, ufalanmaya yüz tutmuş bir kumaşa sarılmış, sert ve yuvarlak bir şeye dokundu. Gözlerini açtığında Elayne'in eli de kendisininkinin yanındaydı. Genç kadının sırıtması yüzünü ikiye bölmüştü.

Nesneyi dışarı çıkarmak kolay değildi. Küçük değildi ve lime lime ceketleri, çentik kapları ve ufalanarak biblolar, hayvan oymaları ve her tür çer çöpü açığa çıkaran paketleri kenara itmeleri gerekti. Çıkardıklarında aralarında tuttular. Çürük kumaşa sarılı geniş, düz bir diskti. Kumaşı çekip

alınca, kalın kristalden sığ bir çanak çıktı. Genişliği altmış santimden fazlaydı ve içine, derinlere, dönen bulutlara benzeyen bir şey oyulmuştu.

“Nynaeve,” dedi Elayne yavaşça. “Sanırım bu...”

Nynaeve irkildi ve neredeyse tuttuğu tarafı düşürüyordu. Çanak aniden solgun, sulu bir maviye dönüşmüştü ve bulutlar yavaş yavaş kaymaya başlamıştı. Bir yürek atışı sonra kristal yine berraklaşmış, bulutlar donmuştu. Yalnız, Nynaeve bulutların biraz önceki gibi olmadığından emindi.

“Öyle,” diye bağırdı Elayne. “Bu bir *ter’angreal.* Ve iddiaya girerim hava durumu ile ilgili bir şey yapıyor. Ama kendi başıma çalıştıracak kadar güçlü değilim.”

Nynaeve nefes alarak yüreğinin gümlemesini yavaşlatmaya çalıştı. “Bunu yapma! Ne yaptığını bilmediğin *ter’angreal*’lerle uğraşırken kendini yalıtabileceğini bilmiyor musun?”

Aptal kız şaşkın şaşkın ona baktı. “Buraya *bunun* için geldik, Nynaeve. Peki, *ter’angreal*’ler hakkında benden fazla bilgisi olan *herhangi birini* tanıyor musun?”

Nynaeve burnunu çekti. Sırf kadının haklı olması, önceden haber vermemesi gerektiği anlamına gelmiyordu. “Bu hava durumu hakkında bir şey yapabilecekse bunun harika olmayacağını söylemiyorum –harika gerçekten– ama ihtiyaç duyduğumuz şeyin nasıl bu çanak olabileceğini anlayamıyorum. Bu, Salon’un Rand hakkındaki kararını etkilemeyecektir.”

“İhtiyaç duyduğun şey her zaman istediğin şey çıkmaz,” diye alıntı yaptı Elayne. “At binmeye gitmeme ya da ağaçlara tırmanmama izin vermediği zaman söylerdi Lini, ama belki burada da geçerlidir.”

Nynaeve yine burnunu çekti. Belki geçerliydi, ama şu anda o istediği şeyi istiyordu. Çok şey istemek miydi bu?

Ellerindeki çanak soldu ve irkilme sırası Elayne’e geldi. Buna bir türlü alışamadığını mırıldandı Elayne. Sandık kapanmıştı da.

“Nynaeve, çanağa yönlendirdiğim zaman hissettiğim... Nynaeve, bu odadaki tek *ter’angreal* bu değil. Bence *angreal*, hatta *sa’angreal*’ler var.”

“Burada mı?” dedi Nynaeve inanmazlık içinde, tıkış tıkış küçük odada bakınarak. Ama bir tane varsa, neden iki tane daha olmasın? Ya da on ya da yüz? “Işık, bir daha yönlendirme! Ya kazayla içlerinden birine bir şey yaptırırsan? Kendini yalıta...”

“Ne yaptığımı biliyorum, Nynaeve. Gerçekten biliyorum. Yapmamız gereken bir sonraki şey, bu odanın nerede olduğunu öğrenmek.”

Bu kolay iş çıkmadı. Menteşeler pastan oluşmuş kitlelere benzeseler de kapı engel değildi, *Tel'aran'rhiod*'da değil. Sorunlar bundan sonra başladı. Dışarıdaki dar, loş koridorun ucunda tek bir pencere vardı ve oradan da yalnızca sokağın karşısındaki, sıvaları dökülen beyaz bir duvar görünüyordu. Taş yüzlü, dar merdivenleri inmek de bir işe yaramadı. Dışarıdaki sokak, her neresiyse, şehrin bu kesiminde gördükleri ilk sokak olabilirdi. Binalar birbirine o kadar benziyordu ki, ayırt edilemiyorlardı. Sokaktaki küçük dükkânların tabelaları yoktu ve hanlara işaret eden tek şey mavi boyalı kapıları idi. Kırmızılar meyhaneleri işaret ediyor gibiydi.

Nynaeve bir işaret, nerede olduklarını gösterecek bir şey arayarak yürüdü. Şehrin hangisi olduğunu söyleyecek bir şey. Girdiği her sokak bir öncekine benziyordu, ama çabucak, sade taştan bir köprü buldu. Gördüğü diğer köprülere benzemiyordu ve heykelleri yoktu. Kemerinin ortasından yalnızca kanal, onunla kesişen başka kanallar, daha fazla köprü, sıvaları dökülen daha fazla bina görülüyordu.

Aniden yalnız olduğunu fark etti. "Elayne." Kendi sesinin dışında sessizlik yanıtladı onu. "Elayne? Elayne!"

Altın saçlı kadın köprünün ayağının yakınında, bir köşede belirdi. "İşte buradasın," dedi Elayne. "Burasının yanında tavşan deliği iyi planlanmış kalır. Başımı bir an çevirdim, kayboluverdin. Bir şey bulabildin mi?"

"Hiçbir şey." Nynaeve kanala bir kez daha baktı, sonra Elayne'e katıldı. "İşe yarayacak hiçbir şey bulamadım."

"En azından nerede olduğumuzdan eminiz. Ebou Dar. Öyle olmalı." Elayne'in kısa ceketi ve geniş pantolonu, yeşil, ipek bir elbiseye dönüştü. Ellerine danteller dökülüyordu, yüksek, girift işlemeli bir yakası vardı ve dar yaka açıklığı epey ten gösteriyordu. "Illian dışında, bu kadar çok kanalı olan başka şehir düşünemiyorum ve burası kesinlikle Illian değil."

"Herhalde değildir," dedi Nynaeve hafifçe. Körlemesine bir araştırmanın onları Sammael'in inine götüreceği hiç aklına gelmemişti. Kendi elbisesinin de, yolculuğa uygun koyu mavi ipek bir elbiseye ve keten toz pelerinine dönüştüğünü fark etti. Pelerini kaybetti, ama kalanı bıraktı.

"Ebou Dar'ı görsen hoşuna giderdi, Nynaeve. Ebou Darlıların Bilgeleri bitkiler konusunda herkesten çok şey biliyor. Her şeyi tedavi edebiliyorlar. Etmek zorundalar, çünkü Ebou Darlılar, asil ya da değil, erkek ya da kadın, bir hapşırık üzerine bile düello yapabiliyorlar." Elayne kıkırdadı. "Thom eskiden burada leoparlar olduğunu, ama Ebou Darlılar birlikte yaşanmayacak kadar alıngan olduğundan gittiklerini söylüyor."

“Bunların hepsi iyi, güzel,” dedi Nynaeve ona, “ama hepsi birbirini biçebilir, umurumda bile olmaz. Elayne, yüzükleri kaldırıp uyusak da olurdu. Oraya vardığımda şalı alabilecek olsam bile, buradan o odayı bir daha bulamam. Keşke harita çizmenin bir yolu olsaydı...” Yüzünü buruşturdu. Uyanık dünyada kanat istemekten farkı yoktu; *Tel’aran’rhiod*’dan yanlarında harita götürebilecek olsalar, çanağı da götürebilirlerdi.

“O zaman Ebou Dar’a gelip, öyle aramamız gerek,” dedi Elayne kararlılıkla. “Gerçek dünyada. En azından şehrin hangi *kısmına* bakmamız gerektiğini biliyoruz.”

Nynaeve canlandı. Ebou Dar Eldar üzerinde, Salidar’dan yalnızca birkaç yüz kilometre uzaktaydı. “Bu çok iyi bir fikir gibi geliyor kulağa. Ve her şey tepemize yıkılmadan Salidar’dan ayrılabileceğiz.”

“Gerçekten, Nynaeve. Hâlâ senin için en önemli şey bu mu?”

“Önemli şeylerden biri. Burada yapacak başka bir şey geliyor mu aklına?” Elayne başını iki yana salladı. “O zaman geri dönelim. Bu gece biraz gerçek uyku uyumak istiyorum.” Siz *Tel’aran’rhiod*’da iken uyanık dünyada ne kadar zaman geçtiğini bilmek imkânsızdı; orada geçen bir saat, burada bazen bir saat, bazen bir gün, hatta daha fazla oluyordu. Neyse ki tersi geçerli olmuyordu ya da en azından fazla farklı olmuyordu, yoksa uyurken açlıktan ölebilirdiniz.

Nynaeve düşten çıktı...

...gözleri iri iri açıldı, kendisi gibi terle sırılsıklam olmuş yastığına baktı. Açık pencereden tek bir esinti gelmiyordu. Salidar üzerine sessizlik çökmüştü, en yüksek ses, gece balıkçıllarının ince ötüşleriydi. Doğrulup oturdu ve boynundaki sicimi çözüp kıvrık taş yüzüğü çıkardı, bir an durup Lan’in kalın, altın yüzüğünü elledi. Elayne kıpırdandı, sonra esneyerek doğrulup oturdu ve yönlendirerek mumu yaktı.

“Sence bir işe yarar mı?” diye sordu Nynaeve sessizce.

“Bilmiyorum.” Elayne eliyle esnemesini bastırdı. Kadın karman çorman saçlarla, bir yanağında yastığın bıraktığı kırmızı bir çizgi ile esnerken bile nasıl güzel görünebiliyordu? Bu Aes Sedailerin araştırması gereken bir sırdı. “Bildiğim, o taşın hava durumu konusunda bir şey yapabilecek olması. *Ter’angreal* ve *angreal*’lerden oluşan bir hazinenin doğru ellere geçmesi gerektiğini biliyorum. Onları Salon’a teslim etmek bizim görevimiz. En azından Sheriam’a. Onları Rand’ı desteklemeye ikna etmese bile, ikna edecek bir şey bulana kadar aramaya devam edeceğim. Ve

uyumak istediğimi biliyorum. Bunu sabah konuşabilir miyiz?" Yanıt beklemeden mumu söndürdü, kıvrılıp yattı ve başını yastığa koyar koymaz derin ve ağır nefesler almaya başladı.

Nynaeve yine gerindi. Karanlığın içinde gözlerini tavana dikti. En azından yakında Ebou Dar'a doğru yola çıkacaklardı. Belki yarın. En fazla, yolculuğa hazırlanmak ve bir ırmak teknesini durdurmak için bir iki gün. En azından...

Aniden Theodrin'i hatırladı. Hazırlanmak iki gün alırsa, Theodrin'in iki dersine gitmesi gerekecekti. Bir ördeğin tüyleri olması kadar kesindi. Ve kadın Nynaeve'in bu gece uyumayacağını sanıyordu. Bilmesinin imkânı yoktu, ama...

Derin derin içini çekerek yataktan çıktı. Adım atacak fazla yer yoktu, ama olan mekânı kullanarak odayı adımlamaya başladı. Her geçen an daha da öfkeleniyordu. Onun tek istediği uzaklaşmaktı. Teslim olmak konusunda çok iyi olmadığını söylemişti, ama belki kaçmak konusunda gittikçe daha iyi oluyordu. Her istediğinde yönlendirebilmek ne kadar harika olurdu. Yanaklarından akmaya başlayan gözyaşlarını fark etmedi bile.

14
Düşler ve Kâbuslar

Nynaeve ile Elayne'i görünce Egwene düşten çıkmadı; kaçtı. Cairhien'de uyuyan bedenine değil –henüz çok erkendi– minik iğne uçları gibi ışıklarla dolu engin karanlığa. En berrak gökyüzünde göreceği yıldızlardan daha fazlaydı o ışıklar, göz görebildiğince, her biri keskin ve ayrıydı. Burada gözleri olsa, böyle görürdü. Biçimsizce, *Tel'aran'rhiod* ile uyanık dünya arasındaki sonsuzlukta, düş ile gerçeklik arasındaki dar aralıkta süzüldü.

Burada bir yüreği olsaydı, çılgınca, davul gibi atıyor olurdu. Onu gördüklerini sanmıyordu, ama Işık aşkına *orada*, Kule'nin ilgi çekici hiçbir şey barındırmayan bir kısmında ne yapıyorlardı? Bu, gecelik gezintilerde Amyrlin'in çalışma odasından, çömezler kısmından, hatta Kabuledilmiş kısmından kaçınmaya dikkat ediyordu. Nynaeve, Elayne ya da ikisi birden olmasa bile birileri hep oluyordu oralarda. Nynaeve ile Elayne'le konuşabilirdi elbette –sır saklamayı biliyorlardı kesinlikle– ama bir şey konuşmamasını söylemişti; bunu yapmayı düşlemişti ve her seferinde kâbus gibi gelmişti. Soğuk soğuk terleyerek uyanacağınız cinsten değil, korkuyla kıvranacağınız cinsten. O diğer kadınlar. Salidar'daki Aes Sedailer, Düşler Dünyası'nda Kule'de yabancılar dolaştığını biliyorlar mıydı? En azından Egwene'e yabancı olan kişilerin. Bilmiyorlarsa, onları uyarmanın yolu yoktu. Seçebileceği yol yoktu. Her şey öyle sinir bozucuydu ki!

Büyük, ışıklı karanlık okyanusu çevresinde döndü, o yerinde dururken hareket eder göründü. O okyanusta kendini yuvasında hisseden bir balık gibi güvenle yüzdü ve tıpkı bir balık gibi, bu konuda düşünmesine gerek kalmadı. O titreşen ışıklar düşlerdi, dünyadaki bütün insanların düşleri. Bütün dünyalardaki, tam olarak bildiği dünya olmayan yerlerdeki, hiç de

dünyaya benzemeyen yerlerdeki insanların. Egwene'e onlardan ilk Verin Sedai bahsetmişti, Bilgeler doğrulamıştı ve kendisi o şeylerin içine bakmış, bir düşte bile inanmakta güçlük çektiği şeyler görmüştü. Kâbus değil –onlar hep kırmızı, mavi ya da derin gölgeler gibi bulanık gri oluyordu– ama imkânsız şeylerle doluydular. Onlardan kaçınmak en iyisiydi; o dünyalara ait olmadığı açıktı. Öyle bir düşü izlemek, aniden kırık aynalarla çevrilmek, kendini dönerken, aşağıyı yukarıdan ayırt edemezken bulmak demekti. Kusmak istemesine sebep oluyordu onlar ve burada midesi yoksa bile, bedenine döndüğünde olacaktı. Kusarak uyanmak hoş değildi.

Bu şekilde yalnızken bir şeyler öğrenmiş, Bilgelerin öğrettiklerine eklemişti, hatta bilseler yasaklayacakları yerlere gitmişti. Ama yine de... Omzunun üzerinden bakan bir düşgezgini olsa çok daha fazlasını öğreneceğinden emindi. Bunun henüz çok tehlikeli olduğunu, şunun tamamen yasak olduğunu söyleyecekti, evet, ama başka neler deneyebileceğini de gösterecekti. Kolaylıkla keşfettiği basit şeyleri aşalı çok olmuştu –eh, tam olarak kolaylıkla değil; asla değil– ve bir sonraki adımı kendi başına planlayabildiği bir noktaya gelmişti, ama bunlar Bilgelerin uzun zaman önce attıkları adımlardı. Onun kendi başına öğrenmesi için bir ay gereken şeyleri bir gecede, bir saatte öğretebilirlerdi. Hazır olduğuna karar verdiklerinde. O zamana kadar değil. Tek istediği öğrenmekken, bu öyle canını sıkıyordu ki! Her şeyi öğrenmek istiyordu. Şu anda.

Her ışık bir diğerine eş görünüyordu, ama Elayne bazılarını ayırt etmeyi öğrenmişti. Tam olarak nasıl, bilmiyordu ve bu çok fena canını sıkıyordu. Bunu Bilgeler bile bilmiyordu. Yine de, bir kez hangi düşün kime ait olduğunu öğrenince, dünyanın diğer ucunda bile olsa, o kişinin düşlerini, hedefe fırlatılan bir ok gibi bulabiliyordu. Şu ışık Berelain'di, Mayene Başı, Rand'ın Cairhien'in başına getirdiği kadın. Berelain'in düşlerine bakmak Egwene'i huzursuz ediyordu. Normalde başka kadınlarınkinden farklı olmuyordu –kadın güç ve politika kadar en son elbise modaları ile de ilgileniyordu– ama bazen Berelain erkekleri, hatta Egwene'in tanıdığı erkekleri öyle bir tarzda düşlüyordu ki, hatırladıkça kızarıyordu Egwene.

Ve şuradaki hafifçe solgun parıltı Rand'dı, düşlerini *saidin*'den örülmüş bir koruma büyüsü arkasında saklıyordu. Neredeyse duracaktı –göremediği ya da hissedemediği bir şey tarafından, taş duvar arkasındaymış gibi engellenmek neredeyse gücendiriyordu onu– ama geçip gitmeyi tercih etti. Bir geceyi daha boşuna çabalarla geçirmek cazip gelmiyordu.

Tel'aran'rhiod nasıl zaman algısını çarpıtıyorsa, burası da mesafe algısını çarpıtıyordu. Tear'a gezmeye gitmemişse, Rand Caemlyn'de uyuyordu; Egwene onun bunu nasıl yaptığını öğrenmeyi çok istiyordu, ama onun düşünden biraz ötede, tanıdığı bir başka ışık gördü. Cairhien'de, Rand'dan yüzlerce fersah uzakta olan Bair; Rand her neredeyse, bu gece Cairhien'de olmadığını kesin olarak biliyordu Egwene. Bunu *nasıl* yapıyordu?

Egwene Bilge'nin düşünden kaçarken ışıklar akıp geçti. Amys ile Melanie'i de görse kaçmazdı, ama diğer iki düşgezgini uyumuyor, düş görmüyorsa, düşgeziyor olabilirdi. İçlerinden biri yakında olabilirdi, hatta tepesine binmeye, onu düşten çıkarmaya ya da düşgezgininin kendi düşüne girmeye zorlayabilirlerdi. Onları durdurabileceğinden kuşkuluydu, henüz değil. Kadının merhametine kalırdı ve *onun* düşünün bir parçası olurdu. Düş gören, neler olup bittiğine dair en ufak fikri olmayan sıradan biri olduğunda bile, insanın kendine hâkim olması yeterince zordu, ama o sizi düşlemeyi bırakana kadar düşten çıkmak daha da zordu, ki siz orada, düşteyken uyanmadan, pek olası değildi bu. Söz konusu kişi düşgezgini olunca ve uyanık dünya kadar düşlerin de farkında olunca, imkânsızdı. Ve bu işin *en iyi* kısmıydı.

Aklına aptallık ettiği geldi. Kaçmak faydasızdı. Amys ya da Melaine onu bulsa, o çoktan başka yere gitmiş olurdu. Aynı zamanda, şu anda tam da onlara doğru gidiyor da olabilirdi. Akıp geçen ışıklar yavaşlamadı, yerlerinde kalakaldılar. Burada böyle oluyordu.

Sinir içinde, şimdi ne yapacağını düşündü. *Tel'aran'rhiod* hakkında ne öğrenebiliyorsa öğrenmek dışında, buraya gelmesindeki asıl amaç dünyada olan bitenlere dair bir şeyler bulmaktı. Bilgeler zaman zaman, kendi başına göremiyorsa, güneşin doğduğunu bile söylemek istemiyorlardı. Heyecanlanmaması gerektiğini söylüyorlardı. Bilmediği konularda endişelenirken bundan nasıl kaçınabilirdi? Beyaz Kule'de yapmaya çalıştığı buydu işte; Elaida'nın planlarına dair ipucu arıyordu. Ve Alviarin'in planlarına. Bulabildiği tek şey ipuçları olmuştu ve onların sayısı da çok değildi. Bilmemekten nefret ediyordu; cehalet, aniden kör ve sağır olmak gibiydi.

Eh, Kule şu anda söz konusu değildi; hangi kısımların güvenli olduğunu artık bilmezken öyle olmak zorundaydı. Tar Valon'un kalanını, dördüncü kez bakır tenli kadına rastladığında listeden çıkarmıştı zaten. Kadın son seferinde, yeni maviye boyanmış görünen bir ahırı inceleyerek tatminle

başını sallıyordu. O her kimse, bir anlığına, tesadüfen kendini *Tel'aran'rhiod*'da düşlememişti; sıradan bir düş gören gibi kaybolmamıştı ve sisten oluşmuş gibi görünüyordu. Bir *ter'angreal* kullandığı açıktı, ki bu hemen hemen kesin olarak Aes Sedai olduğu anlamına geliyordu. Egwene yönlendirmeden Düşler Dünyası'na giriş sağlayan yalnızca bir *ter'angreal* biliyordu ve o da Nynaeve ile Elayne'deydi. O söğüt gibi ince kadın Aes Sedai olalı fazla zaman geçmiş olamazdı. Oldukça güzeldi –ve utanç verici ölçüde ince bir elbise giyiyordu– Nynaeve'in yaşlarında görünüyordu ve yaşı belirsiz değildi.

Egwene onu takip etmeye çalışabilirdi –kadın Kara Ajah'tan olabilirdi; Kara Ajah'takiler düş *ter'angreal*'leri çalmışlardı– ama görülme, hatta yakalanma riskinin karşısına öğrendiklerini kimseye anlatamayacağı gerçeğini koyunca... Nynaeve ve Elayne ile konuşana kadar kimseye anlatamazdı, her şeyin buna bağlı olduğu bir şey bulana kadar değil. Hem, Kara Ajah Aes Sedaileri ilgilendirirdi; sır saklamasının tüm diğer sebeplerine ek olarak, herhangi birine söyleyemezdi. Aslında bir seçim gibi bile görünmüyordu.

Dalgın dalgın, karanlığın içinde, en yakın ışıkları inceledi. Hiçbirini tanımıyordu. Çevresinde kıpırtısız duruyorlar, berrak, siyah buz içinde donmuş yıldızlar gibi ışıldıyorlardı.

Son zamanlarda, ona iç huzuru tanımayacak kadar çok yabancı görüyordu Düşler Dünyası'nda. Bakır tenli kadın, amaçlı adımlarla yürüyen, mavi gözlü, kararlı yüzlü, sağlam yapılı ve güzel kadın. Kararlı kadın dediği kişi *Tel'aran'rhiod*'a kendi başına girebiliyor olmalıydı –sisten oluşmuş gibi değil, katı görünüyordu– ve her kimse, her neden buradaysa, Nynaeve, Elayne, Sheriam ve tüm diğerlerinin toplamından daha fazla gidiyordu Kule'ye. Her yerde beliriyordu. Kule'ye ek olarak, Tear'a son gidişinde neredeyse yakalıyordu Egwene'i. Buluşma gecesinde değil, elbette; kadın Taşın Yüreği'nde, öfkeyle kendi kendine konuşarak uzun adımlarla yürümüştü. Ve Egwene'in son *iki* gezisinde Caemlyn'deydi.

Kararlı kadının Kara Ajah olma olasılığı, diğer kadınınki kadar büyüktü, ama diğer yandan herhangi biri Salidar'dan olabilirdi. Hatta ikisi birden, ama Egwene onları birlikte ya da Salidar'dan birinin yanında görmemişti. Aynı sebepten, Kule'den de olabilirlerdi. Orası da, bir tarafın diğerini gizlice gözetlemesine sebep verecek kadar bölünmüştü ve şimdiye dek öğrenmemişlerse bile, eninde sonunda Kule'deki Aes Sedailer *Tel'aran'rhiod*'u öğreneceklerdi. İki yabancı, yanıtsız sorulardan başka

hiçbir şey sunmuyordu. Egwene'in aklına gelen tek şey onlardan kaçınmaktı.

Elbette, son zamanlarda Düşler Dünyası'nda herkesten kaçınmaya çalışıyordu. Omzunun üzerinden arkaya bakmaya, birilerinin arkadan gizlice yaklaştığı düşünmeye, bazı şeyler görmeye başlamıştı. Göz ucuyla Rand, Perrin, hatta Lan'i gördüğünü sanmıştı. Hayal elbette ya da belki tesadüfen düşlerine dokunmuştu, ama başka her şeyin üzerine gelince, köpekli avluya girmiş kedi kadar gerilmesine sebep olmuştu.

Kaşlarını çattı –ya da bir yüzü olsa çatardı. O ışıklardan biri... tanıdık değil; tanımıyordu. Ama onu... çeker gibiydi. Bakışları nereye kayarsa kaysın, hep aynı ışıltılı noktaya gelip saplanıyordu.

Belki Salidar'ı yine bulmaya çalışabilirdi. Bu, Nynaeve ile Elayne'in *Tel'aran'rhiod*'dan çıkmasını beklemek demekti –onların düşlerini tanıyordu, elbette; uykumda, diye düşündü sessiz bir kıkırtı ile– ve şimdiye dek Salidar'ı bulmak için gösterdiği bir düzine teşebbüs, Rand'ın düşlerini koruyan büyüyü aşmaya çalışmak kadar başarılı olmuştu ancak. Burada mesafe ve yer, uyanık dünyadaki ile hiç ilgili değildi; Amys burada mesafe ve yer olmadığını söylemişti. Diğer yandan, tüm diğer...

Şaşırtıcı şekilde, gözlerinin önüne gelip duran ışık noktası ona doğru süzülmeye, büyümeye başladı. O uzak yıldız çabucak dolunaya dönüştü. Egwene'in içinde bir korku kıvılcımı yandı. Bir düşe dokunmak, içine bakmak kolaydı –suyun yüzeyine dokunan bir parmak gibi, su parmağa yükselirken, yüzeyi asla bozmayacak kadar hafif bir dokunuş– ama her şeyin onun isteği ile olması gerekiyordu. Bir düşgezgini düşü arardı; düş onu aramazdı. Düşün gitmesini diledi, yıldızlı manzaranın değişmesini diledi. Yalnızca o ışık noktası hareket etti ve tüm görüş alanını beyaz bir ışıkla doldurdu.

Egwene çılgınca gerilemeye çalıştı. Beyaz ışık. Yalnızca beyaz ışık vardı ve onu içine çekiyordu...

Gözlerini kırpıştırdı ve şaşkınlık içinde bakakaldı. Çevresinde büyük, beyaz sütunlardan bir orman uzanıyordu. Çoğu bulanık, belirsiz görünüyordu, özellikle de uzaktakiler, ama keskin ve gerçek görünüşlü bir Gawyn, sade, yeşil bir ceket içinde, beyaz seramiklerin üzerinde koşarak ona doğru geliyordu. Yüzünde endişe rahatlamaya karışmıştı. En azından neredeyse Gawyn'in yüzüydü. Gawyn üvey kardeşi Galad kadar muhteşem olmayabilirdi, ama yine de yakışıklı bir adamdı, ama yüzü... sıradan görünüyordu. Egwene hareket etmeye çalıştı, ama edemedi. Sırtını

sütunlardan birine vermişti ve başının üzerine kaldırdığı bilekleri zincirle bağlanmıştı.

Bu Gawyn'in düşü olmalıydı. Sayısız ışık noktası içinde, bu noktanın yanında durmuştu. Ve bir şekilde içine çekilmişti. Bunun nasıl olduğu, daha sonra araştırılacak bir soruydu. Şimdi, neden Gawyn'in onu tutsak etmeyi düşlediğini bilmek istiyordu. Kararlılıkla gerçeği aklında sabitledi. Bu bir düştü, bir başkasının düşü. Egwene kendisiydi, onun olmasını dilediği kişi değil. Buradaki hiçbir şeyin gerçek olduğunu kabul etmeyecekti. Buradaki hiçbir şey gerçek Egwene'e dokunmuyordu. Bu gerçekleri kafasında durmadan tekrarladı. Başka şey düşünmeyi güçleştiriyordu, ama onları kafasından çıkarmadığı sürece, kalma riskine girebilirdi. En azından, adamın kafasından geçen tuhaflıkları öğrenene kadar. Onu tutsak almak!

Aniden yerden dev alevler fışkırdı ve ekşi sarı bir duman kabardı. O alevlerin içinden Rand çıktı. Bir kral gibi, altın işlemeli kırmızılara bürünmüştü. Gawyn'le yüzleşti ve ateş ile duman kayboldu. Yalnız, adam Rand'a hiç benzemiyordu. Gerçek Rand'ın boyu ve cüssesi Gawyn'inki gibiydi, ama bu imge Gawyn'den bir baş uzundu. Yüzü Rand'ınkine belirsizce benziyordu, olması gerekenden daha kaba, daha sertti ve bir katilin soğuk suratına sahipti. Bu adamın yüzünde alaylı bir sırıtma vardı. "Ona sahip olamayacaksın," diye hırladı.

"Onu kendine saklayamayacaksın," diye yanıt verdi Gawyn sakin sakin ve aniden iki adamın elinde kılıçlar belirdi.

Egwene'in ağzı açık kaldı. Gawyn onu tutsak almamıştı. Onu kurtarmayı düşlüyordu! Rand'dan! Bu deliliği bırakma zamanı gelmişti. *Dışarıda* olmaya yoğunlaştı, karanlıkta, bütün bunlara *dışarıdan* baktığını düşünmeye çalıştı. Hiçbir şey olmadı.

Kılıçlar çınlayarak çarpıştı, iki adam ölümcül bir dans etmeye başladılar. En azından düş olmasa ölümcül olurdu. Hepsi saçmalıktı. Her şeyin içinde, bir kılıç dansı hayal etmek. Ve bu bir kâbus değildi; biraz bulanık, solgun görünse bile her şey normaldi. "Bir erkeğin düşleri, kendisinin bile bilemeyeceği bir labirenttir," demişti Bair bir kez ona.

Egwene gözlerini kapattı ve tamamen odaklandı. Dışarıda. Dışarıdaydı, içeriye bakıyordu. Kafasında başka hiçbir şeye yer yoktu. Dışarıda, içeri bakıyor. Dışarıda, içeri bakıyor. Dışarıda!

Gözlerini açtı. Dövüş zirvesine ulaşıyordu. Gawyn kılıcını Rand'ın göğsüne sapladı, Rand çökerken kılıcını kurtardı ve parlak bir yay halinde savurdu. Rand'ın başı yerde dönerek neredeyse Egwene'in ayaklarına kadar

geldi; baş durdu ve gözler ona dikildi. Boğazında bir çığlık kabardı, ama onu bastırdı. Bir düş. Yalnızca bir düş. Ama o ölü bakan gözler çok gerçek görünüyordu.

Sonra Gawyn önünde belirdi. Kılıcını kınına soktu. Rand'ın başı ve bedeni gitmişti. Gawyn onu tutan kelepçeye uzandı ve onlar da kayboldular.

"Geleceğini biliyordum," dedi Egwene ve irkildi. O kendisiydi! Tek bir an için bile teslim olmayacaktı buna, yoksa gerçekten kısılı kalırdı.

Gawyn gülümseyerek onu kollarına alıp kaldırdı. "Bunu bildiğine sevindim," dedi. "Elimden gelse daha çabuk gelirdim. Seni bunca süre tehlikede bırakmamalıydım. Beni affedebilecek misin?"

"Senin için her şeyi affederim." Şimdi iki Egwene vardı, biri Gawyn'in kollarına sokulmuştu, diğeri ilkinin kafasının içindeydi. Gawyn ve kollarındaki Egwene rengârenk duvar halıları, yaldız çerçeveli büyük aynalarla süslü bir saray koridorunda ilerlediler.

Bu iş gittikçe ciddileşiyordu. Dışarıda olmaya ne kadar yoğunlaşırsa yoğunlaşsın orada kalıyor, ikinci benliğinin gözlerinden olan biteni seyrediyordu. Telaşla, Gawyn'in onun hakkında neler düşlediği merakını bastırdı. Bu tür bir merak tehlikeliydi. Bunların hiçbirini kabul etmiyordu! Ama hiçbir şey değişmedi.

Nereye bakarsa baksın koridor gerçek görünüyordu, ama göz ucuyla gördüğü her şey puslu gibiydi. Dikkatini bir aynadaki yansıması çekti; geçerken dönüp bakmış olabilirdi, ama o yalnızca Gawyn'in düşlerindeki kadının kafasında bir yolcuydu. Bir anlığına yansıyan kadın kendisiydi – işaret edip, gerçek yüzünden farklı olduğunu söyleyebileceği tek bir hat yoktu– ama bir şekilde... Doğru sözcük güzeldi. Sersemletici ölçüde güzel. Gawyn onu böyle mi görüyordu?

Hayır! Merak yok! Dışarı!

Bir adımla bir sonraki arasında koridor yabançiçekleri ile kaplı bir yamaca dönüştü. Yumuşak esinti onların kokuları ile doluydu. Gerçek Egwene irkildi. Bunu kendisi mi yapmıştı? Onunla diğer Egwene arasındaki engel inceldi. Egwene öfkeyle odaklandı. Bu gerçek değildi; kabullenmeyi reddetti; o kendisiydi. Dışarı. Dışarıda olmak, içeri bakmak istiyordu.

Gawyn onu düşlerde hep olduğu gibi, nazikçe, yamaca serilmiş bir pelerine yatırdı. Yanında diz çökerek yanağındaki saç tutamını arkaya süpürdü, parmaklarını ağzının köşesinde gezdirdi. Herhangi bir şeye odaklanmak zordu. Egwene içinde olduğu bedeni kontrol edemiyordu, ama

onun yaptıklarını hissedebiliyordu ve Gawyn'in parmakları kıvılcımlar çıkmasına sebep oldu sanki.

"Yüreğim senin," dedi Gawyn yumuşak sesle, "ruhum, her şeyim." Ceketi şimdi kırmızıydı ve altın yapraklar, gümüş aslanlarla işlenmişti. Gösterişli jestlerle başına ve kalbine dokundu. "Seni düşündüğüm zaman, başka düşünceye yer kalmıyor. Kokun beynimi dolduruyor, kanımı ateşe veriyor. Yüreğim öyle çarpıyor ki, dünya ortasından yarılsa işitemem. Sen benin güneşim, ayım, yıldızımsın, gökyüzüm, yeryüzümsün, hayattan ve nefes almaktan daha değerlisin, sen..." Aniden durdu ve yüzünü buruşturdu. "Aptal gibi konuşuyorsun," diye mırıldandı kendi kendine.

Egwene, ses tellerine hâkim olabilse itiraz ederdi. Birazcık abartılmış da olsa, o sözleri duymak çok güzeldi.

Gawyn yüzünü buruşturunca bir gevşeme hissetti, ama...

Titreşim.

Gawyn onu düşlerde hep olduğu gibi, nazikçe, yamaca serilmiş bir pelerine yatırdı. Yanında diz çökerek yanağındaki saç tutamını arkaya süpürdü, parmaklarını ağzının köşesinde gezdirdi. Herhangi bir şeye odaklanmak zordu. Egwene içinde olduğu bedeni kontrol edemiyordu, ama onun yaptıklarını hissedebiliyordu ve Gawyn'in parmakları kıvılcımlar çıkmasına sebep oldu sanki.

Hayır! Bu düşün hiçbir kısmını kabul edemezdi!

Gawyn'in yüzü acı doluydu, ceketi soğuk bir griye dönüşmüştü. Ellerini dizlerinin üzerinde yumruk yapmıştı. "Seninle dilediğim gibi konuşmaya hakkım yok," dedi katı katı. "Ağabeyim sana âşık. Galad'ın senin için duyduğu korkuyla ıstırap çektiğini biliyorum. Beyazpelerin olmasının sebebi yarı yarıya, Aes Sedailerin seni kötüye kullandığını düşünmesi. Biliyorum ki o..." Gawyn gözlerini sıkı sıkı yumdu. "Ah, Işık, yardım et!" diye inledi.

Titreşim.

Gawyn onu düşlerde hep olduğu gibi, nazikçe, yamaca serilmiş bir pelerine yatırdı. Yanında diz çökerek yanağındaki saç tutamını arkaya süpürdü, parmaklarını ağzının köşesinde gezdirdi.

Hayır! Egwene sahip olduğu azıcık kontrolü de yitiriyordu! Dışarı çıkmak zorundaydı! *Neyden korkuyorsun?* Kendi düşüncesi miydi, yoksa diğer Egwene'in mi, emin değildi. Aralarındaki engel artık tül gibiydi. *Bu Gawyn. Gawyn.*

“Seni seviyorum,” dedi Gawyn tereddütle. Yine yeşil ceket içindeydi, hâlâ olduğundan daha az yakışıklıydı. Düğmelerinden birini çekiştirdi, sonra elini indirdi. Onun yüzünde ne göreceğinden korkuyormuş, bunu saklamaya çalışıyormuş, ama pek beceremiyormuş gibi baktı ona. “Bir başka kadına bunu asla söylemedim, asla söylemek istemedim. Sana söylemenin ne kadar zor olduğunu bilemezsin. Söylemek istemediğimden değil,” diye ekledi telaşla, elini ona doğru sallayarak, “ama hiçbir cesaretlendirme olmadan söylemek, kılıcımı kenara fırlatıp göğsümü rakibimin kılıcına açmaktan farksız. Senin beni biçeceğini düşündüğümden değil –Işık! Doğru düzgün konuşamıyorum. Benim için bir şans var mı... belki... zaman içinde... benimle... ilgilenmen olasılığı? Dostluktan... daha fazlasını hissetmen olasılığı?”

“Seni tatlı ahmak,” diye yumuşak bir şekilde güldü Egwene. “Seni seviyorum.” *Seni seviyorum* sözleri gerçekten kendisi olan parçasında yankılandı. Egwene engelin kaybolduğunu hissetti, farkında olduğu tek anda, umurunda olmadığını fark etti ve sonra yine tek bir Egwene vardı, mutluluk içinde kollarını Gawyn’in boynuna dolayan Egwene.

Nynaeve loş ay ışığında taburenin üzerinde oturmuş, eliyle esnemesini ağzına geri tıkıyor, kumla dolu gibi gelen gözlerini kırpıştırıyordu. Bu işe yarayacaktı; ah, evet, yarayacaktı. Daha önce olmasa bile, Theodrin’e selam verirken uykuya dalacaktı! Çenesi göğsüne düştü ve Nynaeve irkilerek ayağa kalktı. Tabure taş gibi gelmeye başlamıştı –poposu uyuşmuştu– ama görünüşe göre artık bu rahatsızlık yetmiyordu. Belki dışarıda bir yürüyüş işe yarardı. Kollarını uzatarak el yordamı ile kapıya yöneldi.

Aniden uzak bir çığlık geceyi yardı ve aynı anda tabure hızla sırtına çarparak Nynaeve’i yere devirdi. Nynaeve şaşkın bir çığlık attı. Sersem sersem, yerde yatan, tek bacağı yamulmuş tabureye baktı.

“Ne oldu?” diye haykırdı Elayne, yatağında dimdik oturarak.

Tüm Salidar’da daha fazla bağırışlar ve feryatlar çınladı, bazıları kendi evlerinin içinden geliyordu. Her yerden belirsiz tangırtılar gelir gibiydi. Nynaeve’in boş yatağı sarsıldı, sonra yerde altmış santim kadar kaydı. Elayne’inki dalgalandı, neredeyse onu yere atacaktı.

“Şer kabarcığı.” Nynaeve sesinin ne kadar serin çıktığına şaştı. Oraya buraya sıçrayıp kollarını sallamasının bir anlamı yoktu, ama içten içe tam da bunu yapmak istiyordu. “Hâlâ uyuyan herkesi uyandırmamız gerek.”

İnsanın bu şamatada nasıl uyuyabileceğini bilemiyordu, ama başaranlar uyanamadan öleceklerdi.

Yanıt beklemeden dışarı seğirtti ve koridordaki bir sonraki kapıyı açtı – ve eğilip, beyaz bir lavabonun biraz önce başının olduğu yerden geçip arkasındaki duvara çarparak kırılmasına izin verdi. Bu odayı dört kadın paylaşıyordu. Kendi yatağından birazcık daha geniş iki yatak vardı. Şimdi yataklardan biri bacaklarını havaya kaldırmış, yatıyordu ve iki kadın altından çıkmaya çalışıyordu. Diğerinde, Emara ile bir başka Kabuledilmiş olan Ronelle kıvranıyor, kendi yatak örtülerine dolanmış, boğulur gibi sesler çıkarıyorlardı.

Nynaeve ilk kadını devrilmiş yatağın altında çıkardı. Adı Mulinda olan, ağzı bir karış açık kalmış sıska kadını kapıya ittirdi. “Git! Evde hâlâ uyuyan kim varsa uyandır ve yardım edebildiklerine yardım et! Git!” Mulinda sendeleyerek uzaklaştı ve Nynaeve kadının titremekte olan yatak arkadaşını ayağa kaldırdı. “Bana yardım et, Satina. Emara ve Ronelle’i kurtarmama yardım et.”

Tombul kadın titriyor olabilirdi, ama başını salladı ve kararlılıkla işe koyuldu. Elbette örtüyü çekmek işe yaramıyordu. Örtü canlanmış gibiydi, yakaladığı şeyi ezene kadar sıkacak bir sarmaşık gibiydi. Nynaeve ve Satina birlikte örtüyü iki kadının boğazlarından kopardılar; o sırada sürahi lavabo sehpasından sıçradı ve tavana çarptı, Satina yerinde sıçradı ve örtüyü elinden kaçırdı. Örtü Nynaeve’in ellerinden koptu ve yine iki kadına dolandı. Kadınların hareketleri gittikçe zayıflıyordu; biri boğazından gurultular çıkarıyordu, diğerinin hiç sesi çıkmıyordu. Pencereden gelen birazcık ay ışığında bile, yüzlerinin şişmiş ve kararmış göründüğü seçilebiliyordu.

Nynaeve çarşafı iki eliyle kavrayarak kendini *saidar*’a açtı ve hiçbir şey bulamadı. *Teslim oluyorum, kavrulasıca! Teslim oluyorum! Güç’e ihtiyacım var!* Hiçbir şey. Yatak dizlerine çarptı ve Satina ciyakladı. “Orada durma!” diye terslendi Nynaeve. “Bana yardım et!”

Aniden çarşaf bir kez daha elinden sıyrıldı, ama yine Emara ile Ronelle’e dolanmak yerine aksi yöne öyle hızla çekildi ki iki kadın birbirlerine takılarak döndüler, çarşaf çözülürken adeta bulanıklaştılar. Kapıda duran Elayne’i gören Nynaeve’in ağzı, dişlerini tıkırdatarak kapandı. Örtü tavanda asılı duruyordu. Güç. Elbette.

“Herkes uyandı,” dedi Elayne, sabahlığını uzatarak. Kendisi iç etekliğinin üzerine bir sabahlık geçirmişti bile. “Birkaç bere ve çizik, bir iki

kötü kesik, ama zaman olduğunda bakılabilir. Birkaç gün *herkesin* kâbus göreceğini sanıyorum, ama daha ötesi yok. Al.” Gecenin içinde hâlâ çığlıklar ve feryatlar yankılanıyordu. Elayne örtüyü bırakırken Satina yerinde sıçradı, ama örtü yere düşüp kaldı. Ama devrilmiş yatak gıcırdayarak kaydı. Elayne yatakta inleyen kadınların üzerine eğildi. “Sanırım daha çok başları döndü. Satina, onları ayağa kaldırmama yardım et.”

Nynaeve ellerindeki sabahlığa dik dik baktı. Top gibi döndükten sonra başlarının dönmesi normaldi. Işık, faydasız biriydi Nynaeve. Kontrolü ele almak için aptal gibi atılmak. Güç olmadan, faydasızdı, o kadar.

“Nynaeve, bana yardım eder misin?” Elayne sallanmakta olan Emara’yı ayakta tutuyordu ve Satina da Ronelle’i kapıya doğru yarı taşımaktaydı. “Sanırım Emara kusacak ve dışarıda kussa daha iyi olacak. Sanırım lazımlıklar kırılmış.” Koku, haklı olduğunu söylüyordu. Çömlek parçaları yere sürtünüyor, devrilmiş yatağın altından çıkmaya çalışıyordu.

Nynaeve kollarını öfkeyle sabahlığa soktu. Şimdi Kaynak’ı sezebiliyordu, görüş alanının hemen dışında sıcak bir parıltı, ama bilerek görmezden geldi. Senelerdir Güç olmadan da idare edebilmişti. Şimdi de onsuz yapabilirdi. Emara’nın serbest kolunu omzunun üzerine alarak, inleyen kadını sokağa götürdü. Neredeyse başarıyorlardı.

Emara’nın ağzını sildikten sonra dışarı çıktılar. Başka herkes sabahlıklar ya da her neyin içinde uyumuşlarsa o şekilde, evin önünde toplanmıştı. Hâlâ dolunay vardı, berrak, gökyüzüne asılmış, parlak bir ışık veriyordu. İnsanlar diğer evlerden, bağırışlar ve çığlıklar içinde sokağa dökülüyorlardı. Bir çitteki bir tahta sarsıldı, sonra bir başkası. Aniden bir kova sıçrayarak sokakta ilerlemeye başladı. Ateşlik odun dolu bir araba aniden öne yuvarlandı, milleri sert zeminde sığ yarıklar açtı. Yolun aşağısında bir evden duman yükselmeye başladı ve su isteyen sesler yükseldi.

Sokakta yatan birinin karanlık şekli Nynaeve’i çekti. Uzanmış elinin yanında duran lambanın titrek ışığında, gece nöbetçilerinden biri olduğunu gördü. Adamın donuk gözleri ay ışığında pırıldıyordu. Kafasının yan tarafında, baltaya benzer bir şey çarpmış gibi bir çöküntü vardı. Nynaeve yine de adamın nabzını kontrol etti. Öfkeyle ulumak istiyordu. İnsanlar uzun bir ömürden sonra, kendi yataklarında, aileleri ve dostları ile çevrilmiş olarak ölmeliydi. Başka her şey boşunaydı. Saf, sefil, israf!

“Demek bu gece *saidar*’ı bulmuşsun, Nynaeve. Güzel.”

Nynaeve yerinde sıçradı ve başını kaldırıp Anaiya'ya baktı. *Saidar*'a kucak açmış olduğunu fark etti. Ve buna rağmen faydasızdı. Doğrularak dizlerinin tozunu silkeledi ve ölü adama bakmamaya çalıştı. Daha erken gelse fark eder miydi?

Anaiya Güç'ün parıltısına sarınmıştı, ama bunu yapan tek kişi değildi; o tek ışık tamamen giyinmiş iki Aes Sedai, sabahlık içinde bir Kabuledilmiş, ikisi iç eteklikleri içinde üç çömezi de içine alıyordu. İç eteklikleri içinde olanlardan biri Nicola idi. Nynaeve sokakta hareket eden, başka parlayan gruplar gördü, düzinelercesi. Bazıları sırf Aes Sedailerden oluşmuş gibi görünüyordu, ama çoğu değildi.

"Kendini zincire aç," diye devam etti Anaiya. "Sen de, Elayne ve... Emara ve Ronelle'in nesi var?" Yalnızca başlarının döndüğünü öğrenince kendi kendine bir şeyler mırıldandı, sonra iki kadına başlarının dönmesi geçer geçmez bir çember bulup zincir kurmalarını söyledi. Telaşla Elayne'in çevresindeki kümeden dört Kabuledilmiş daha seçti. "Sammael –diğerlerinden biri değil oysa– hiç de savunmasız olmadığımızı görecek. Çabuk olun. Kaynak'a kucak açın, ama kendinizi kucak açmanın eşiğinde tutun. Açıksınız ve teslim oluyorsunuz."

"Bu Terkedilmişlerden biri değil," diye başladı Nynaeve, ama anaç Aes Sedai sertçe sözünü kesti.

"İtiraz etme, çocuğum, yalnızca kendini aç. Bir saldırı bekliyorduk, tam olarak böyle değil, ama yine de plan yaptık. Çabuk ol, çocuğum. Boş gevezeliklerle kaybedecek zaman yok."

Nynaeve ağzını sıkı sıkı kapatarak *saidar*'a kucak açmanın eşiğine, teslimiyet anına gelmeye çalıştı. Kolay değildi. İki kez Güç'ün akışını yalnızca kendi içinde değil, Anaiya ile arasında hissetti ve iki kez akış kesildi. Anaiya'nın ağzı gerildi; Nynaeve'e, bunu bilinçli olarak yaptığını düşünüyormuş gibi baktı. Üçüncü seferinde Nynaeve ensesinden yakalanmış gibi hissetti. *Saidar* içinden geçip Anaiya'ya aktı ve geri çekilmeye çalıştığında –akış değil kendisi çekilmeye çalışmıştı– akışı yerinde kaldı, daha büyük bir bütüne karıştı.

Bir huşu duygusuna kapıldı. Kendini diğerlerinin yüzlerine bakarken, onların da aynı şekilde hissedip hissetmediğini merak ederken buldu. Kendisinden daha fazla, kendisinden daha büyük bir şeyin parçası olmuştu. Yalnızca Tek Güç de değil. Duygular içinde kaynadı, korku, umut ve rahatlama –ve evet, her şeyden fazla huşu–, Aes Sedai'den gelmiş olması gereken bir sükûnet duygusu ve artık hangi duyguların kendisine ait

olduğunu seçemiyordu. Tüyler ürpertici olmalıydı, ama bu kadınlara bir kız kardeşten daha yakın hissediyordu, sanki hepsi tek beden olmuştu. Ashmanaille isimli, leyleğe benzeyen bir Gri, Nynaeve'in düşüncelerini anlamış gibi sıcak bir tavırla gülümsedi ona.

Nynaeve'in aklına artık öfkeli hissetmediği gelince nefesi kesildi. Öfke kaybolmuştu, şaşkınlığın içinde boğulmuştu. Ama bir şekilde, kontrol Mavi Aes Sedai'de olduğundan, *saidar* akışı devam ediyordu. Gözleri Nicola'ya takıldı ve kardeşçe bir gülümseme bulamadı, yalnızca o düşünceli inceleme hali vardı. Nynaeve içgüdüyle zincirden çekilmeye çalıştı ve hiçbir şey olmadı. Anaiya çemberi kırana kadar çemberin parçası olacaktı, o kadar.

Elayne çok daha kolay katılmıştı, ama ilk önce gümüş bileziği sabahlığının cebine atmıştı. Nynaeve'in yüzünde soğuk ter belirdi. Elayne zincire Moghedien ile arasında *a'dam*'ın bağı varken girse ne olacaktı? Hiçbir fikri yoktu ve bu soruyu daha da kötü kılıyordu. Nicola kaşlarını çatarak bakışlarını Nynaeve'den Elayne'e çevirdi. Kuşkusuz, Nynaeve kendi duygularını diğerlerinden ayırt edemezken, hangi duygunun hangisinden geldiğini seçemezdi. Çembere katılan son iki kişi de güçlük çekmedi. Güzel, kara gözlü bir Kandorlu olan Shimoku, Kule bölünmeden hemen önce Kabuledilmiş olmuştu ve siyah saçlarını ince ince örmüş olan Tarabonlu Calindin on senedir Kabuledilmişti. Çömezlikten yeni çıkmış bir kadın ve öğrendiği her kırıntıyı kullanmaya çalışan bir başkası, ama zincir kurmada güçlük çekmediler.

Nicola aniden, yarı uykuda gibi konuştu, "Aslan kılıç, adanmış mızrak, öteyi gören. Üçü bir teknede ve ölen ama yaşayan adam. Büyük savaş bitti, ama dünyanın savaşla işi bitmedi. Geri dönüşle ülkeler bölündü ve koruyucular hizmetkârlara denk. Gelecek kılıcın ucunda kararsız."

Anaiya ona bakakaldı. "Bu da neydi, çocuğum?"

Nicola gözlerini kırpıştırdı. "Bir şey mi söyledim, Aes Sedai?" diye sordu zayıfça. "Çok... tuhaf hissediyorum."

"Eh, kusacaksan," dedi Anaiya çabuk çabuk, "yap da bitir. Bazen zincir kurmak kadınlara tuhaf hissettirir. Mideni şımartacak zamanımız yok." Kanıtlamak ister gibi, eteklerini topladı ve sokakta yürümeye başladı. "Uzaklaşmayın, hepiniz. Ve çözülmesi gereken bir mesele görürseniz ötün."

Bu sorun değildi. İnsanlar neler olduğunu sorarak ya da yalnızca bağırarak sokaklarda dolanıyordu ve nesneler de hareket ediyordu. Kimse dokunmadığı halde kapılar çarpılarak kapanıyor, pencereler çarpılarak açılıyordu. Evlerin içinden çatırtılar ve kırılma sesleri geliyordu. Tencereler,

el aletleri, taşlar, serbest duran her şey, her an sıçrayabilir, uçabilirdi. İç etekliği içinde tombul bir aşçı, isterik bir kahkaha ile uçan bir kovayı yakaladı, ama iç çamaşırları içinde ince, solgun bir adam bir odunu devirmeye çalıştığında sonuç kolu kırılırken çıkan çatırtı oldu. Halatlar kıvranarak kollara ve bacaklara dolanıyor, hatta insanların giysileri sürünmeye çalışıyordu. Gömleği kafasına dolanmış kıllı bir adam buldular, öyle çok çırpınıyordu ki, gömlek onu boğamadan üzerinden koparmaya çalışanları uzak tutuyordu. İlikleyemese bile elbisesini üzerine geçirmeyi başarmış bir kadın bir saz damın kenarına tutunmuş, elbisesi onu evin ötesine, hatta belki gökyüzüne taşımaya çalışırken, ciğerlerini patlatırcasına haykırıyordu.

Bu şeylerle başa çıkmak, onları bulmaktan daha büyük sorun değildi. Anaiya'nın zincir aracılığı ile kullandığı Güç akışları –ve diğer zincirdekiler– değil aklına uçmayı koymuş bir çaydanlık, koşturan bir boğa sürüsünü bile durdurabilirdi. Ve bir şey, Güç'le ya da elle, bir kez durdurulunca, nadiren tekrar harekete geçiyordu. Yalnız, sayıları çok fazlaydı. Ölüm tehlikesi ile karşı karşıya gelmiş birisi olmadığı sürece Şifa için bile duramıyorlardı; bir başka çit tahtası bir kafayı yarmadan yere indirilirken, yuvarlanmakta olan bir başka fıçı bacak kırmadan durdurulurken, yaralar, bereler, kırık kemikler beklemek zorundaydı.

Nynaeve'in içinde bir kızgınlık hissi büyüdü. Bastıracak çok fazla şey; hepsi küçüktü, ama kafası bir kızartma tavası tarafından kırılmış bir adam ya da kendi iç etekliği tarafından boğulan bir kadın, Güç'le çarpılan birinden daha az ölü olmayacaktı. Bu yalnızca onun kızgınlığı değildi; çemberdeki her kadından, hatta Aes Sedai'den geldiğini düşünüyordu. Ama elinden gelen tek şey diğerleri ile birlikte yürümek, Anaiya'nın bin küçük tehlike ile savaşmak için akışlarını örmesini izlemekti. Nynaeve kanal olmaya, bir düzine başka kadınla bir olmaya dalarak kendini unuttu.

Sonunda Anaiya kaşlarını çatarak durdu. Zincirin çözülmesi Nynaeve'i hazırlıksız yakaladı. Bir an durduğu yere çöktü ve anlamadan bakındı. Çığlıkların ve feryatların yerini inlemeler ve hıçkırıklar almıştı. Loş sokak, yaralılara yardım etmeye çalışanlar dışında hareketsizdi. Aya bakılırsa bir saatten az zaman geçmişti, ama Nynaeve'e on saat geçmiş gibi geliyordu. Sırtında, taburenin vurduğu yer ağrıyordu, dizleri titriyor, gözleri yanıyordu. Öyle fena esnedi ki, kulaklarının yerinden çıkacağını sandı.

"Terkedilmişlerden birinden beklediğim şey değil," diye mırıldandı Anaiya, yarı kendi kendine. O da yorgun gibiydi, ama hemen yapılması

gereken bir sonraki işe koyuldu ve Nicola'nın omzunu yakaladı. "Ayakta duramıyorsun. Sen yatağa. Git, çocuğum. Sabah ilk ışıklarda, kahvaltıdan önce seninle konuşmak istiyorum. Angla, sen kal; tekrar zincir kurup Şifa için biraz güç verebilirsin. Lanita, yatağa."

"Terkedilmişler değildi," dedi Nynaeve. Aslında, mırıldandı. Işık, ne kadar yorgundu. "Bir şer kabarcığı idi." Üç Aes Sedai ona bakakaldılar. Elayne dışındaki Kabuledilmişlerin kalanı da öyle. Çömezler de bakıyordu. Hatta, henüz gitmemiş olan Nicola. Nynaeve bu sefer, kadının gözleri ile onu ne kadar tarttığına aldırmadı; aldırış edemeyecek kadar uykusu vardı.

"Tear'da görmüştük," dedi Elayne, "Taş'ta." Aslında, yalnızca sonrasını görmüşlerdi, ama ikisi de bundan daha yakın olmak istememişlerdi. "Sammael saldırsa, sopa fırlatarak yapmazdı bunu." Ashmanaille ve Bharatine anlaşılmaz bir şekilde bakıştılar. Bir Yeşil olan Bharatine'in yanında bir sırık latif, uzun bir burun zarif kalırdı.

Anaiya gözünü bile kırpmadı. "Daha epey enerjin kalmış gibi, Elayne. Sen de Şifa işine yardım edebilirsin. Ve sen, Nynaeve... Yine kaybettin, değil mi? Eh, yatağa taşınman gerekirmiş gibi görünüyorsun, ama kendi yatağını kendin bulmak zorundasın. Shimoku, ayağa kalk ve yatağa git, çocuğum. Calindin, sen benimle gel."

"Anaiya Sedai," dedi Nynaeve dikkatle. "Elayne ve ben bu gece bir şey bulduk. Sizinle yalnız konuşa..."

"Yarın, çocuğum. Yatağa. Hemen, yere devrilmeden önce." Anaiya itaat edip etmediklerini görmek için bile beklemedi. Calindin'i peşinden sürükleyerek uzun adımlarla, inlemekte olan adama gitti. Adamın başı bir kadının kucağındaydı ve kadın adamın üzerine eğilmişti. Ashmanaille Elayne'i diğer tarafa çekti ve Bharatine Angla'yı bir üçüncü yöne sürükledi. Elayne kalabalığın içinde kaybolmadan önce omzunun üzerinden baktı ve başını hafifçe iki yana salladı.

Eh, belki çanak ve Ebou Dar meselesini açmak için en iyi zaman ve yer değildi. Anaiya'nın tepkisinde, bunun aslında Terkedilmişlerden birinin saldırısı olmadığını öğrenince hayal kırıklığına uğramış gibi, tuhaf bir şey vardı. Neden? Nynaeve doğru düzgün düşünemeyecek kadar yorgundu. Anaiya akışları kontrol etmiş olabilirdi, ama bir saat boyunca Nynaeve'in içinden *saidar* geçmişti ve doğru düzgün uyumadığı için epey yorulmuştu.

Nynaeve yerinde sallanırken, Theodrin'i gördü. Domanlı kadın iki beyazlı çömezin yanında aksıyor, Şifa becerisi ile yardım edebileceği bir yara gördüğünde duruyordu. Nynaeve'i görmedi.

Yatağa gideceğim, diye düşündü Nynaeve kasvetle. *Anaiya Sedai öyle dedi.* Anaiya neden hayal kırıklığına uğramış görünüyordu? Zihninin köşesinde bir düşünce vızıldıyordu, ama ne olduğunu bulamayacak kadar uykusu vardı. Ayaklarını sürüyerek gitti, düz zeminde takılıp düşecekti neredeyse. Gerçekten uyuyacaktı ve Theodrin istediği şeyi düşünebilirdi.

15
Bir Kum Yığını

Egwene gözlerini açtı ve boşluğa baktı. Bir an, boynundaki sicime asılı Büyük Yılan yüzüğüne elledi. Onu eline takmak tuhaf bakışlar çekiyordu. Kimse onu Aes Sedai olarak düşünmezken, Bilgelerin öğrencisi olarak davranması çok daha kolaydı. Ki aslında Aes Sedai değildi, elbette. Kabuledilmiş'ti, ama öyle uzun zamandır Aes Sedai gibi davranıyordu ki, bazen olmadığını unutuyordu.

Çadırın kapağından sabahın ilk ışıkları içeri sızıyor, biraz aydınlık veriyordu. Hiç uyumamış gibi hissediyordu Egwene ve şakakları zonkluyordu. Lanfear'ın onu ve Aviendha'yı öldürmesine ramak kaldığı, Terkedilmiş ile Moiraine'in birbirlerini öldürdükleri günden beri, *Tel'aran'rhiod*'u ziyaret ettikten sonra hep başı ağrıyordu, ama asla gerçek bir rahatsızlık vermiyordu. Köydeyken Nynaeve bitkiler konusunda bir şeyler öğretmişti ona ve Egwene Cairhien'de doğru bitkileri bulmayı başarmıştı. İyiuyku kökü uykusunu getirecekti –belki bu bitkinlikle saatlerce uyuturdu– ama baş ağrısını da yok ederdi.

Ayağa kalktı ve terle ıslanmış, çarpılmış iç etekliğini düzelterek kat kat halı üzerinde lavaboya gitti. Lavabo, muhtemelen bir zamanlar bir asilin şarap puncunu taşıyan süslü, kristal bir çanaktı. Her durumda, sade suyu herhangi bir mavi sırlı sürahi kadar iyi barındırıyordu. Yüzüne çarptığı su hiç serin gelmedi. Koyu renk çadır duvarına dayadığı küçük, yaldızlı çerçeveli aynada kendi bakışları ile karşılaştı ve yanakları kızardı.

"Ee, ne olacağını sanıyordun?" diye fısıldadı. Mümkün olacağını düşünmezdi, ama yansımadaki yüz daha da kızardı.

Yalnızca bir düştü, *Tel'aran'rhiod* gibi değil. Orada olanlar uyandığınızda hâlâ gerçek olurdu. Ama her şeyi, gerçekmiş gibi

hatırlıyordu. Yanaklarının yanıp kavrulacağını sandı. Yalnızca bir düş, hem de Gawyn'in düşü. Onu o şekilde düşlemeye hakkı yoktu.

"Hepsi onun işiydi," dedi yansımasına öfkeyle. "Benim değil! Benim seçme hakkım yoktu!" Ağzı hüzünle kapandı. Bir erkeği düşlerinden dolayı suçlamak. Ve kaz kafalı biri gibi aynayla konuşmak.

Kapıda durdu ve eğilip dışarıya baktı. Alçak çadırı Aiel kampının kıyısında duruyordu. Üç kilometre ötede, çıplak tepelerin ötesinde Cairhien'in gri duvarları yükseliyordu. Arada, bir zamanlar şehri çevreleyen Önkapı'nın kömürleşmiş kalıntılarından başka hiçbir şey yoktu. Işığın keskinliğine bakılırsa, güneş ufukta yeni belirmişti, ama Aieller çadırların arasında dolanmaya başlamıştı bile.

Bu sabah erken kalkamamıştı. Bedeninden uzakta geçirdiği bütün bir geceden sonra –yanakları yine yanmaya başladı; Işık, hayatının geri kalanını bir *düş* üzerine kızararak mı geçirecekti? Öyle olacağından korkuyordu– akşama dek uyuyabilirdi. Pişmekte olan lapa kokusu ağır göz kapaklarını ikna edemiyordu.

Bitkin bitkin battaniyelerine döndü ve devrilip şakaklarını ovmaya başladı. İyiuyku kökü hazırlayamayacak kadar bitkindi, ama diğer yandan, öyle yorgundu ki fark etmezdi. Donuk ağrı her zaman bir iki saat sonra geçerdi; uyandığında geçmiş olacaktı.

Her şey düşünülünce, düşlerinin Gawyn'le dolmasına şaşmamak gerekirdi. Bazen kendisi de onunkileri tekrarlıyordu, ama tam olarak değil, elbette; Egwene'in düşlerinde, bazı utanç verici olaylar olmuyordu ya da en azından geçiştiriliyordu. Gawyn şiir okuyarak, ona sarılıp gün batımları ve gün doğumları izleyerek daha fazla zaman harcıyordu. Onu sevdiğini söylerken dili sürçmüyordu da. Ve gerçekte olduğu kadar yakışıklı görünüyordu. Kalanları Egwene'e aitti. Sonsuza dek süren sevecen öpüşmeler. Gawyn'in önünde diz çökmesi ve Egwene'in onun başını ellerinin arasına alması. Hiç mantıklı gelmiyordu. İki kez, art arda, onun omuzlarını yakaladığını ve isteği dışında başını diğer yöne çevirdiğini düşlemişti. Bir kez ellerini kabaca itmişti; bir başka seferinde bir şekilde Gawyn'den daha güçlüydü. İkisi puslu bir şekilde birbirine karışıyordu. Bir başkasında Gawyn onun üzerine bir kapı kapatmaya çalışmıştı ve Egwene o dar ışık çizgisi kaybolursa öleceğini biliyordu.

Düşler kafasında dönüp duruyordu; hepsi Gawyn'le ilgili değildi ve genelde kâbus gibiydiler.

Perrin gelip önünde durmuştu. Ayaklarının dibinde bir kurt yatıyordu, omuzlarına bir atmaca ve bir şahin tünemişti ve başının üzerinden dik dik birbirlerine bakıyorlardı. Perrin, görünürde onlardan habersiz, baltasını atmaya çalışıyordu. Sonunda kaçtı ve balta havada süzülerek onu kovaladı. Yine Perrin; bir Tenekeci'ye sırtını döndü ve kaçtı, Egwene gelmesini seslendi, ama o gittikçe hızlandı. Mat anlamak üzere olduğunu hissettiği tuhaf sözler söylüyordu –Kadim Lisan olduğunu düşünüyordu ve iki kuzgun omuzlarına konmuş, pençelerini ceketine ve altındaki deriye geçirmişlerdi. Perrin'in şahin ile atmacanın farkında olmadığı gibi, Mat de kuzgunların farkında değildi, ama onun yüzünden bir meydan okuma, sonra sert bir kabullenme geçti. Bir başka düşte, yüzü gölgelere bürünmüş bir kadın Mat'i büyük bir tehlikeye çağırdı; Egwene ne tür bir tehlike olduğunu bilmiyordu, yalnızca korkunç olduğunu biliyordu. Rand'la ilgili bir sürü düş görmüştü, hepsi kötü değildi, ama hepsi tuhaftı. Bir eliyle onu dizlerinin üzerine çökmeye zorlayan Elayne. Rand'ın çevresinde sessizce oturan, sırayla ellerini ona dokunduran Elayne, Min ve Aviendha. Yanan bir dağa doğru yürüyen Rand. Ve çizmelerinin altında ezilen bir şeyler. Egwene inleyerek kıpırdandı; ezilen şeyler Karanlık Varlık'ın zindanının mühürleriydi ve her adımında parçalanıyorlardı. Biliyordu. Bilmek için görmesi gerekmiyordu.

Korkusuyla beslenen düşleri daha da kötüleşmişti. *Tel'aran'rhiod*'da gördüğü iki yabancı kadın onu yakalamış, başlıklı kadınlarla dolu bir masanın önüne sürüklemişti. Kadınlar başlıklarını çıkardığında, her biri onu Tear'da yakalayan Kara Aes Sedai olan Liandrin çıkmıştı. Sert yüzlü bir Seanchan kadın ona, bir zincirle birbirine bağlanmış gümüş bir bilezik ve kolye vermişti: bir *a'dam.* Bu Egwene'in haykırmasına sebep olmuştu; Seanchanlar ona *a'dam* takmışlardı bir zamanlar. Bunun bir daha olmasına izin vermektense ölmeyi yeğlerdi. Rand Cairhien sokaklarında hoplayıp zıplıyor, binaları ve insanları şimşek ve ateşlerle patlatırken kahkahalar atıyordu ve başka adamlar da Güç fırlatarak onunla koşuyorlardı. Cairhien'de ilan ettiği o korkunç af, ama kuşkusuz hiçbir erkek yönlendirmeyi *seçmezdi.* Bilgeler onu *Tel'aran'rhiod*'da yakalamış, bir hayvan gibi Aiel Kıraçları'nın ötesindeki topraklarda satmışlardı; Kıraç'ta buldukları Cairhienlilere bunu yapıyorlardı. Egwene dışarıda kendi başına durmuş, yüzünün erimesini, kafasının yarılmasını izlemişti ve zar zor gördüğü şekiller sert sopalarla onu dürtüklemişlerdi. Onu dürtüklemişlerdi. Dürtüklemiş...

İnleyerek doğrulup oturdu. Cowinde yatağının yanında topuklarının üzerine çöktü. Beyaz, yün cüppenin başlığı içindeki başı eğildi.

“Affet beni, Aes Sedai. Yalnızca kahvaltı etmen için uyandırmak istedim.”

“Kaburgalarıma delik açman gerekmiyordu,” diye mırıldandı Egwene ve hemen pişman oldu.

Cowinde’nin koyu mavi gözlerinde bir sinir alevlendi ve hemen söndürülüp, itaatkâr *gai’shain* maskesi altında gizlendi. Bir sene ve bir gün boyunca silaha dokunmamaya ve uysallıkla itaat etmeye yemin eden *gai’shain*’ler her şeyi, kaba sözleri, dövülmeyi, hatta yüreğe saplanacak bir hançeri kabullenirlerdi. Ama bir Aiel için bir *gai’shain* öldürmek, bir çocuk öldürmekten farksızdı. Bahanesi yoktu; bunu yapan kendi kardeşi tarafından öldürülürdü. Ama bu bir maskeydi, Egwene emindi. *Gai’shain*’ler inatla sürdürüyorlardı bunu, ama onlar yine de Aiel’di ve Egwene’in hayal edebileceği en az uysal halktandı. Cowinde gibi, bir sene ve bir günü tamamlandığı zaman beyaz cüppesini çıkarmayı reddetmiş biri bile. Onun reddetmesi, tıpkı on düşman önünde gerilemeyi reddeden bir erkeğinki gibi, bir gurur ve meydan okuma eylemiydi. Aiellerin *ji’e’toh*’ları onları böyle dolaşık durumlarda bırakıyordu işte.

Egwene’in *gai’shain*’lerle, özellikle de Cowinde gibi olanlarla konuşurken diline dikkat etmeye çalışmasının sebebi buydu. İnandıkları her şeyi ihlal etmeden karşı çıkmalarının yolu yoktu. Diğer yandan, Cowinde Mızrağın Kızı’ydı ve o cüppeyi çıkarmaya ikna edilebilirse yine öyle olacaktı. Güç bir kenara bırakılırsa, muhtemelen kadın Egwene’i düğüm düğüm bağlarken aynı anda mızrağını da bileyebilirdi.

“Kahvaltı istemiyorum,” dedi Egwene ona. “Git ve bırak uyuyayım.”

“Kahvaltı istemiyor musun?” dedi Amys, fildişi, gümüş, altın bileziklerini ve kolyelerini tıkırdatarak eğilip çadıra girerken. Yüzük takmıyordu –Aieller yüzük takmazdı– ama kalanı üç kadına yeter de artardı bile. “En azından iştahının yerine geldiğini sanıyordum.”

Ardından, yine takılarla donanmış Bair ve Melaine girdi. Üçü farklı klanlardandı, ama Ejderduvarı’nı aşan çoğu Bilge kendi boylarına yakın kalırken, onlar çadırlarını yakına, bir araya kurmuşlardı. Yatağın ayakucundaki parlak renkli, püsküllü yastıklara yerleştiler, Aiel kadınların onsuz duramadığı koyu renk şallarını düzelttiler. En azından *Far Dareis Mai* olmayanlar şalsız duramıyor gibiydi. Amys de Bair kadar beyaz saçlıydı, ama Bair’in büyükanne yüzünde derin kırışıklar varken, belki de

yüzü ile saçları arasındaki zıtlık yüzünden, Amys tuhaf şekilde genç görünüyordu. Saçlarının çocukken de aynı ölçüde açık renk olduğunu söylemişti.

Normalde Bair ile Amys başı çekerdi, ama bugün güneş saçlı, yeşil gözlü Melaine konuştu ilk. “Yemek yemezsen iyileşemezsin. Diğer Aes Sedailerle yapacağımız bir sonraki toplantıya gelmene izin vermeyi düşünmüştük –her seferinde senin ne zaman geleceğini soruyorlar...”

“Ve her seferinde kendilerini ıslaktopraklı aptallar gibi gösteriyorlar,” diye araya girdi Amys ekşi ekşi. Aslında ekşi bir kadın değildi, ama Salidar’daki Aes Sedailer onu öyle yapıyor gibiydi. Belki de yalnızca Aes Sedailerle buluştuğu içindi. Bilgeler geleneksel olarak Aes Sedailerden kaçınırdı, özellikle de Amys ve Melaine gibi yönlendirebilen Bilgeler. Dahası, buluşmalara Nynaeve ve Elayne yerine Aes Sedailerin gelmesinden memnun değillerdi. Egwene de öyle. Bilgelerin, o ikisini *Tel’aran’rhiod*’u ciddiye almak konusunda etkilediklerini düşündüğünü tahmin ediyordu. Şimdiki buluşmalar hakkında işittiklerine bakılırsa, Aes Sedailer hiç etkilenmemişlerdi. Aes Sedaileri pek az şey etkileyebilirdi.

“Ama bir daha düşünmemiz gerekebilir,” diye devam eni Melaine sakin sakin. Evlenmeden önce çalı kadar diken dikendi, ama artık sakinliğini pek az şey bozabiliyor gibiydi. “Bedenin eski gücünü tamamen kazanana kadar düşe dönmemelisin.”

“Gözlerin kısılmış,” dedi Bair endişeli bir yüzle. Yüzüne yakışan, ince bir sesle konuşuyordu. Ama pek çok açıdan üçü arasında en zorlu olanı oydu. “Kötü mü uyudun?”

“Nasıl iyi uyuyabilirdi ki?” diye sordu Amys aksi aksi. “Dün gece üç kez düşlerine bakmaya çalıştım ve hiçbir şey bulamadım. Düş görmeyen hiç kimse iyi uyuyamaz.”

Bir yürek atımı kadar sürede Egwene’in ağzı kuruyuverdi; dili damağına yapıştı. Birkaç saatliğine bedeninde olmadığı tek gece kontrol etmeleri gerekiyordu, değil mi?

Melaine kaşlarını çattı. Egwene’e değil; başını eğmiş, diz çökmüş oturmakta olan Cowinde’ye. “Çadırımın yanında bir kum yığını var,” dedi, eski keskinliğine yakın bir sesle. “Tek tek arayarak kırmızı bir zerre bulacaksın. Seni görmeye geldiğimde bulamamış olursan, en baştan başlayacaksın. Şimdi git.” Cowinde eğilip yüzünü renkli halılara dokundurdu, sonra dışarı çıktı. Melaine hoş bir tavırla gülümseyerek Egwene’e baktı. “Şaşırmış görünüyorsun. Kendi başına uygun davranışı

göstermezse, ben göstermeye karar vermesini sağlarım. Madem hâlâ bana hizmet ettiğini söylüyor, hâlâ benim sorumluluğum altında.”

Bair uzun saçlarını savurarak başını iki yana salladı. “İşe yaramayacak.” Kemikli omuzlarındaki şalı düzeltti. Egwene’in üzerinde yalnızca iç etekliği olmasına ve güneş henüz yükselmemiş olmasına rağmen terliyordu, ama Aieller çok daha sıcak havalara alışıktı. Juric ile Beira’yı kollarım yorulana kadar dövdüm, ama beyaz cüppeyi çıkarmalarını kaç sefer söylersem söyleyeyim, gün batmadan yine giyiyorlar.”

“İğrenç bir şey bu,” diye mırıldandı Amys. “Islaktopraklara geldiğimizden bu yana, zamanı dolanların dörtte biri kendi boylarına dönmeyi reddetti. *Ji’e’toh*’u anlamını yitirecek kadar çarpıtıyorlar.”

Bu Rand’ın işiydi. Herkese, daha önceden yalnızca klan şeflerinin ve Bilgelerin bildiği bir gerçeği, eskiden Aiellerin silaha dokunmayı ve şiddete başvurmayı reddettiğini açıklamıştı. Artık bazıları herkesin *gai’shain* olması gerektiğine inanıyordu. Diğerleri, sırf bu yüzden Rand’ı *Car’a’carn* kabul etmeyi reddediyordu ve hâlâ her gün birkaç kişi kuzeydeki dağlara yerleşmiş olan Shaidolara katılıyordu. Bazıları silahlarını atıp ortadan kayboluyordu; başlarına ne geldiğini kimse bilmiyordu. Kasvete kapıldı, diyordu Aieller onlar için. Egwene için en tuhaf olanı, Aieller içinde, Shaidolar hariç kimsenin Rand’ı suçlamamasıydı. Rhuidean Kehaneti *Car’a’carn*’ın onları geri götüreceğini ve yok edeceğini söylüyordu. Neye geri götüreceğinden kimse emin değil gibiydi, ama onun bir şekilde onları yok edeceğini, Cowinde’nin umutsuz olduğunu bildiği bir işi kabullenmesi gibi, sakinlikle kabulleniyorlardı.

O anda, Cairhien’deki her Aiel beyaz cüppe giyse bile umurunda olmazdı Egwene’in. Bu Bilgeler onun neler karıştırdığından bir şüphelense... Egwene gönüllü olarak *yüz* kum yığınını tarardı, ama o kadar şanslı olacağını sanmıyordu. Onun cezası çok daha kötü olurdu. Amys bir seferinde, denileni tam olarak yapmazsa bir daha ona ders vermeyeceğini söylemişti –Egwene bu sözü tutmazsa, Düşler Dünyası çok tehlikeli olurdu. Kuşkusuz diğerleri de onaylardı; Egwene’in korktuğu ceza buydu. Kavurucu güneş altında *bin* kum yığını taramak daha iyiydi.

“O kadar sarsılmış görünme,” diye güldü Bair. “Amys bütün ıslaktopraklılara kızgın değil, sana hiç değil. Sen çadırlarımızın kızı gibi oldun. Onu kızdıran diğer Aes Sedailer. Adı Carlinya olan, seni kendi isteğine aykırı olarak burada tutuyor olabileceğimizi ima etti.”

“İma etmek mi?” Amys’in beyaz kaşları saçlarına dek tırmandı. “Kadın açık açık söyledi!”

“Ve diline hâkim olması gerektiğini öğrendi.” Bair, kırmızı minderi üzerinde sarsıla sarsıla güldü. “İddiaya girerim öğrenmiştir. Biz yanlarından ayrılırken kadın hâlâ ciyaklayarak elbisesinin içindeki kırmızı pafyılanları çıkarmaya çalışıyordu. Kırmızı pafyılan,” diye açıkladı Egwene’e, “keskin gözlü olmayan ıslaktopraklılara kırmızı engerek gibi görünür, ama zehirli değildir. Ama bir yere tıkıldığı zaman kıvranır.”

Amys burnunu çekti. “Kadın onların yok olduğunu düşünse gideceklerdi. Hiçbir şey öğrenmiyor ki. Efsaneler Çağı’nda hizmet ettiğimiz Aes Sedailer bu kadar budala olamazlar.” Ama yatışmış gibiydi.

Melaine açık açık gülmekteydi, Egwene de kıkırdarken buldu kendini. Aiel mizahı bazı açılardan anlaşılır gibi değildi, ama bu değil. Carlinya ile yalnızca üç kez karşılaşmıştı, ama o katı, buz gibi, herkese tepeden bakan kadının elbisesindeki yılanları çıkarmaya çalışarak dans etmesini düşünmek –kahkaha atmaktan zor alıyordu kendini.

“En azından keyfin yerinde,” dedi Melaine. “Baş ağrıların geri mi geldi?”

“Başım iyi,” diye yalan söyledi Egwene ve Bair başını salladı.

“Güzel. Hemen geçmediklerinde endişelenmiştik. Bir süre daha düşe girmekten kaçınırsan başın da ağrımaz. Üzerinde kötü bir etki bırakacaklarından korkma; beden acıyı, bize dinlenmemizi söylemek için kullanır.”

Bu Egwene’i yine güldürecekti neredeyse, ama keyiften değil. Aieller, o sırada ilgilenecek durumda olmadıkları zaman açık yaraları ve kırık kemikleri görmezden gelebilirlerdi. “Düşler Dünyası’ndan daha ne kadar uzak kalmam gerek?” diye sordu. Onlara yalan söylemekten nefret ediyordu, ama hiçbir şey yapmadan beklemekten daha fazla nefret ediyordu. Lanfear ona, her ne kullandıysa onunla vurduktan sonraki ilk on gün yeterince kötüydü; o sırada başı yarılıyor gibi ağrımadan düşünemiyordu bile. Bir kez düşünebilmeyi başarınca, annesinin “aylaklık kaşıntısı” dediği şey onu Bilgelerden gizli *Tel’aran’rhiod*’a girmeye zorlamıştı. Dinlenirken hiçbir şey öğrenemiyordunuz. “Bir sonraki buluşmada demiştiniz?”

“Belki,” diye yanıt verdi Melaine omuzlarını silkerek. “Göreceğiz. Ama yemek yemelisin. İştahın kaybolduysa, bilmediğimiz bir sorun olmalı.”

“Ah, yiyebilirim.” Dışarıda pişen lapa gerçekten güzel kokuyordu. “Yalnızca tembellik ediyordum, sanırım.” İrkilmeden kalkmak zordu; başı henüz hareket etmesini istemiyordu. “Dün gece aklıma başka sorular geldi.”

Melaine eğlenerek gözlerini yuvarladı. “Yaralandığından beri, önceden sorduğun her soruya karşılık beş tane soruyorsun.”

Çünkü bazı şeyleri kendi başına çözmeye çalışıyordu. Bunu söyleyemezdi, elbette, bu yüzden çadır duvarının dibine dizilmiş küçük sandıkların birinden temiz iç eteklik çıkardı ve terli olanı çıkarıp temizini giydi.

“Sorular iyidir,” dedi Bair. “Sor.”

Egwene sözcükleri dikkatle seçti. Ve kayıtsızca giyinmeye devam etti ve Bilgelerin üzerindekilere benzer beyaz *algode* bluz ve bol yün eteğine büründü. “İsteğin dışında birinin düşüne çekilmek mümkün müdür?”

“Elbette değil,” dedi Amys, “beceriksizce dokunmadığın sürece, elbette.”

Ama onun üzerinden Bair konuştu, “Aranızda güçlü duygular olmadığı sürece. Seni çok seven ya da senden nefret eden birinin düşünü izlemeye çalışırsan içeri çekilebilirsin. Ya da sen onu çok seviyorsan ya da nefret ediyorsan. Sevanna’nın düşlerini izlemeye çalışmamamızın, hatta Shaido Bilgeleri ile onların düşlerinde konuşmaya kalkmamamızın sebebi bu sonuncusu.” Bu kadınların ve tüm diğer Bilgelerin Shaido Bilgelerini ziyaret etmesi, onlarla konuşması Egwene’i hâlâ şaşırtıyordu. Bilgeler kan davalarının ve savaşların üzerinde sayılıyordu, ama *Car’a’carn*’a karşı çıkmanın, onu öldürmeye yemin etmenin Shaidoları bu kuralın dışına çıkaracağını sanırdı. “Senden nefret eden ya da seni çok seven birinin düşünden çıkmak,” diye bitirdi Bair, “dik bir uçuruma tırmanmak gibidir.”

“Bu da var.” Amys’in keyfi aniden yerine gelmiş gibiydi; Melaine’e yan yan baktı. “İşte bu yüzden hiçbir düşgezgini kocasının düşlerini izleme hatasına asla düşmez.” Melaine’in yüzü kararmıştı ve dümdüz önüne bakıyordu. “En azından iki kez düşmez,” diye ekledi Amys.

Bair, yüzündeki kırışıkları derinleştirerek sırıttı ve anlamlı anlamlı, Melaine’e bakmaktan kaçındı. “Büyük şok olabilir, özellikle de kocan sana kızgınsa. Gelişigüzel bir örnek seçmek gerekirse, eğer *ji’e’toh* onu senden uzaklaştırmışsa ve sen, aptal bir çocuk gibi, seni seviyorsa gitmemesini söyleme budalalığını göstermişsen.”

“Kızın sorusundan çok uzaklaştık,” dedi, kıpkırmızı kesilmiş olan Melaine katı katı. Bair bir kahkaha patlattı.

Egwene merakını ve eğlentisini bastırdı. Kayıtsızca konuştu. “Ya içine bakmaya çalışmazsan?” Melaine ona minnetle baktı ve Egwene bir vicdan azabı hissetti. Ama daha sonra bütün hikâyeyi sormasını engelleyecek kadar değil. *Melaine*’in böyle kızarmasına sebep olacak şey gerçekten gülünç olmalıydı.

“Gençken ve öğrenmeye daha yeni başlamışken şöyle bir şey duymuştum,” dedi Bair. “Colrada Mezrası’nın Bilgesi olan Mora beni eğitti ve dedi ki, duygular *çok* güçlüyse, aşk ya da nefret başka herhangi bir şeye yer bırakmayacak kadar güçlüyse, sırf diğerinin düşünün farkına vararak içine sürüklenirmişsin.”

“Ben hiç öyle şey duymadım,” dedi Melaine. Amys kuşkulu görünüyordu.

“Ben de Mora’dan başka kimseden duymadım,” dedi Bair onlara, “ama o olağanüstü bir kadındı. Kanyılanı ısırığından öldüğünde üç yüz yaşına yaklaştığı söyleniyordu, ama ikinizden de genç görünüyordu. Ben daha küçük bir kızdım, ama onu çok iyi hatırlıyorum. Pek çok şey biliyordu ve kuvvetle yönlendirebiliyordu. Ondan ders almak için her klandan Bilgeler gelirdi. O kadar büyük aşk ya da nefretin nadir olduğunu düşünüyorum, ama bunun onun başına iki kez geldiğini söyledi. Bir sefer evlendiği adamla, bir sefer de üçüncü kocasının ilgisini çekmeye çalışan bir rakiple.”

“Üç yüz mü?” dedi Egwene, dizlerine kadar gelen yumuşak çizmesinin bağcıklarını bağlarken. Aes Sedailer o kadar uzun yaşamıyordu kuşkusuz.

“Öyle deniyordu dedim,” diye yanıt verdi Bair gülümseyerek. “Bazı kadınlar diğerlerinden daha yavaş yaşlanır. Buradaki Amys gibi. Ve söz konusu olan Mora gibi bir kadınsa, bazı hikâyeler doğar. Bir gün sana Mora’nın bir dağı nasıl yerinden oynattığını anlatırım. En azından sözde oynatmış.”

“Bir gün mü?” dedi Melaine, biraz aşırı kaçan bir nezaketle. Bael’in düşünde olanlardan ve diğerlerinin de bunları bilmesinden dolayı hâlâ incinmiş olduğu açıktı. “Çocukken Mora ile ilgili her hikâyeyi dinledim; hepsini ezbere biliyorum, sanırım. Egwene giyinmeyi bitirebilirse, beslenmesini sağlamalıyız.” Yeşil gözlerinde beliren ışıltı, her lokmanın yutulmasını izleyeceğini söylüyordu; Egwene’in sağlığı konusundaki şüphelerinin henüz kaybolmadığı açıktı. “Sorularının kalanını da yanıtlarız.”

Egwene çılgınca soru aradı. Normalde bir sürü sorusu olurdu, ama dün geceki olaylardan geriye yalnızca o soru kalmıştı. Bu kadarıyla bırakırsa,

gizlice bir başkasının düşüne girdiği için mi aklına geldiğini merak etmeye başlarlardı. Bir soru daha. Kendi tuhaf düşleri hakkında değil. Bir çözebilse, muhtemelen bazıları anlamlıydı. Anaiya Egwene'in Düşgören olduğunu, gelecek olayları öngörebildiğini iddia ediyordu ve bu üç kadın da öyle olabileceğini düşünüyordu, ama Egwene'in kendi kendine öğrenmesi gerektiğini söylüyorlardı. Dahası, Egwene düşlerini herhangi biriyle tartışmak istediğinden emin değildi. Bu kadınlar, kafasının içinde olan bitenler hakkında şimdiden hoşuna gitmediği ölçüde çok şey biliyorlardı. "Ah... ya Bilge olmayan düşgezginleri? Demek istediğim, *Tel'aran'rhiod*'da başka kadınlar görüyor musunuz?"

"Bazen," dedi Amys, "ama sık değil. Bir kadın, ona rehberlik eden biri olmadan, canlı düşler görmekten fazlasını yaptığını fark etmeyebilir."

"Ve elbette," diye ekledi Bair, "o bilgisizlikle, düş o öğrenemeden öldürebilir onu..."

Tehlikeli konudan uzaklaşınca Egwene rahatladı. Umduğundan daha iyi bir yanıt almıştı. Gawyn'i sevdiğini biliyordu zaten –*Biliyor muydun, gerçekten?* diye fısıldadı bir ses. *İtiraf etmeye hazır mıydın?*– ve onun düşü Gawyn'in Egwene'i sevdiğini açık açık gösteriyordu. Ama elbette, erkekler uyanıkken kastetmedikleri şeyleri söyleyebiliyorlarsa, düşlerinde de görebilirlerdi, herhalde. Ama Bilgelerin, Gawyn'in onu başka her şeyi bastıracak kadar çok sevdiğini doğrulaması...

Hayır. Bu daha sonra ilgilenilecek bir konuydu. Onun nerede olduğunu bile bilmiyordu. Şimdi önemli olan, artık tehlikeyi biliyor olmasıydı. Bir sonraki sefer Gawyn'in düşlerini tanıyabilecek ve onlardan kaçınacaktı. *Eğer gerçekten kaçınmak istiyorsan,* diye fısıldadı küçük ses. Egwene yanaklarında beliren kırmızılığı Bilgelerin sağlık işareti olarak kabul edeceğini umdu. Düşlerinin ne anlama geldiğini bilebilmeyi diledi. Eğer bir anlamları varsa.

Elayne esneyerek, kalabalığın üzerinden görebilmek için taş bir sahanlığa tırmandı. Bugün Salidar'da asker yoktu, ama insanlar sokakları ve evleri doldurmuş, pencerelerden dışarı sarkıyor, suskun bir beklenti içinde Küçük Kule'ye bakıyorlardı. Yükselen tozun içinde, ayak sürüme seslerinden ve zaman zaman bir öksürükten başka gürültü yoktu. Sabah sıcağına rağmen insanlar birazcık esinti yaratmak için yelpazelerini ya da şapkalarını sallamak dışında hiç hareket etmiyorlardı.

Leane iki saz damlı evin arasında, Elayne'in hiç görmediği uzun boylu, sert yüzlü bir adamın kolunda duruyordu. Adamın koluna yaslanmıştı. Kuşkusuz Leane'in ajanlarından biri. Çoğu Aes Sedai göz ve kulağı kadın olurdu, ama Leane'inkilerin hepsi erkek gibiydi. Genelde onları gözlerden uzak tutardı, ama Elayne bir iki kez kadının kendisinin tanımadığı bir yanağı okşadığını, yabancı gözlere bakarak gülümsediğini görmüştü. Leane'in bunu nasıl yaptığına dair en ufak fikri yoktu. O Doman numaralarını kendisi denese, adamın muhtemelen niyetlendiğinden çok daha fazlasını vadettiğini düşüneceğinden emindi, ama bu adamlar Leane'in okşamasını ya da gülümsemesini kabul ediyor, bir sandık dolusu altın almış gibi mutluluk içinde dönüp gidiyorlardı.

Elayne kalabalığın içinde Birgitte'i gördü. Kadın bu sabah ondan uzak durarak akıllılık ediyordu. Bu sefer o korkunç Areina görünürlerde yoktu. Heyecanlı bir gece geçirmişlerdi ve Elayne yatağa gittiğinde gökyüzü griye dönüyordu. Aslında, Birgitte Ashamaille'e Elayne'in iyi görünmediğini düşündüğünü söylemese hiç yatmazdı. Elbette, bunun onun nasıl göründüğü ile bir ilgisi yoktu; Muhafız bağı iki yönlü çalışırdı. Biraz yorulsa ne olurdu? Yapacak epey iş vardı ve Elayne yine de Salidar'daki Aes Sedailerin yarısından daha iyi yönlendirebiliyordu. O bağ ona Birgitte'in henüz uyumadığını söylemişti! Elayne çömez gibi yatağa gönderilirken, Birgitte bütün gece yaralı taşımış, enkaz temizlemişti!

Bir bakış fırlattığında Leane'in yalnız olduğunu gördü. İzlemek için daha iyi bir yer bulmak üzere kalabalığın içinden geçiyordu. Uzun boylu adamdan iz yoktu.

Nynaeve kızarmış gözlerle, esneyerek yaklaştı, öfkeli bakışları ile ondan önce geçmeye çalışan deri yelekli bir oduncuyu sindirdi ve Elayne'in yanına tırmandı. Adam kendi kendine homurdanarak kalabalığa karıştı. Elayne Nynaeve'in bunu yapmamasını diledi. Öfkeli bakışları değil, esnemeyi. Kendi çenelerinin çatırdayarak açılmasını engelleyemedi. Birgitte'in bahanesi vardı –belki biraz; birazcık– ama Nynaeve'in yoktu. Theodrin dün geceden sonra uyanık kalmasını bekleyemezdi herhalde ve Elayne Anaiya'nın onu yatağına gönderdiğini duymuştu, ama Elayne odaya geldiğinde onu çarpık bacaklı taburenin üzerinde bulmuştu. İki dakikada bir Nynaeve'in başı önüne düşüyor, kendi kendine Theodrin'e, herkese göstereceğini mırıldanıp duruyordu.

A'dam bileziği Elayne'e korku hissi aktarıyordu, elbette, ama eğlenti olabilecek bir şey de vardı. Moghedien geceyi yatağının altında saklanarak

geçirmişti. İyi saklandığı için tek çöp dokunamamıştı ona. Hatta şamata dindikten sonra bir güzel uyku çekmişti. İhtiyar keçide Karanlık Varlık'ın şansı vardı anlaşılan.

Nynaeve yine esnemeye başladı ve Elayne bakışlarını kaçırdı. Buna rağmen, esnememe çabasıyla yumruğunu ağzına tıkmak zorunda kaldı, ama pek başarılı olamadı. Ayak sürümeler ve öksürükler sabırsız bir tını kazandı.

Aes Sedailer hâlâ Tarna ile birlikte Küçük Kule'deydiler, ama Kızıl Aes Sedai'nin demir kırı atı eski hanın önünde hazır bekliyordu ve bir düzine Muhafız, bakması zor renk değiştiren pelerinleri içinde, kendi atlarının gemlerini tutuyordu. Tarna'nın Tar Valon yolculuğunun ilk kilometrelerinde ona eşlik edecek şeref kıtası olarak görev yapacaklardı. Çoğu insan Elayne'in hissettiği kadar yorgun görünse de, kalabalığın beklediği tek şey Kule elçisinin gidişi değildi.

"Sence o... o..." Nynaeve ağzını eliyle kapattı.

"Ah, kan ve küller," diye mırıldandı Elayne ya da mırıldanmaya çalıştı. "Ah"tan sonrası, ağzına tıktığı yumruğun arkasında boğuk bir gaklama olarak çıkmıştı. Lini bu gibi yorumların ağır bir zihin ve donuk bir zekânın işareti olduğunu söylerdi –ağzınızı yıkamadan hemen önce– ama bazen hiçbir şey duygularınızı o birkaç kelimeden daha iyi özetleyemiyordu. Daha fazlasını da söylerdi, ama fırsat bulamadı.

"Neden bir de geçit alayı düzenlemiyorlar ona?" diye hırladı Nynaeve. "Neden kadın için bu kadar şamata yapıyorlar, anlamıyorum." Ve yine esnedi. Yine!

"Çünkü o bir Aes Sedai, uykulu kafa," dedi Siuan, aralarına katılarak. "İki uykulu kafa," diye ekledi Elayne'e bakarak. "O şekilde balık yakalayabilirsiniz." Elayne ağzını kapattı ve kadına soğuk soğuk baktı. Her zamanki gibi, bakışları sırlı kiremitlerden akan yağmur gibi kayıp geçti kadının üzerinden. "Tarna bir Aes Sedai, kızlarım," diye devam etti Siuan, atlara bakarak. Belki de dikkatini çeken taş binanın önüne çekilmiş temiz arabaydı. "Aes Sedai Aes Sedai'dir ve bunu hiçbir şey değiştiremez." Nynaeve ona, kadının görmediği bir bakış fırlattı.

Elayne Nynaeve'in dilini tutmasına memnun oldu; vereceği yanıt incitici olabilirdi. "Dün gece kaç kişi öldü?"

Siuan Tarna'nın belireceği yerden bakışlarını ayırmadan yanıt verdi. "Burada, köyde yedi kişi öldü. Asker kamplarında yaklaşık yüz kişi. Yakınlardaki onca kılıç, balta ve benzerleri yüzünden. Yönlendirerek onları durduracak kimse de yoktu. Şifa vermek üzere Aes Sedailer gitti oraya."

“Lord Gareth?” diye sordu Elayne, bir miktar endişe ile. Adam artık ona soğuk davranıyor olabilirdi, ama bir zamanlar çocuklara sıcak gülümsemelerle bakardı ve ceplerinde hep şeker olurdu.

Siuan öyle şiddetle hıhladı ki çevredekiler dönüp baktı. “O adam,” diye mırıldandı. “O adamı ısırmaya kalkan aslanbalığı dişlerini kırar.”

“Bu sabah pek hoş bir ruh hali içinde gibisin,” dedi Nynaeve. “Kule’nin mesajının ne olduğunu mu öğrendin sonunda? Gareth Bryne sana evlenme mi teklif etti? Biri öldü de sana?..”

Elayne Nynaeve’e bakmamaya çalıştı; esneme sesi bile çenelerinin gıcırdamasına sebep oluyordu.

Siuan Nynaeve’e ifadesizce baktı, ama bu sefer Nynaeve bakışlara aynı şekilde, ama biraz sulu gözlerle karşılık verdi.

“Bir şey öğrenmişsen,” diye araya girdi Elayne, ikisi bakışarak birbirlerini bayıltmadan, “söyle bize.”

“Olmadığı halde Aes Sedai olduğunu iddia eden bir kadın,” diye mırıldandı Siuan, öylesine aklına gelmiş gibi, “kaynar kazanın içinde sayılır, bu doğru, ama eğer belli bir Ajah’tan olduğunu iddia ediyorsa, onu ilk ele alacak o Ajah olacaktır. Myrelle sana Chachin’de, Yeşil olduğunu iddia ederken yakalanan kadını anlattı mı? Kabuledilmişlik sınavında başarısız olan, eski bir çömezmiş. Bir iki saat boş zamanı olduğunda sor. Anlatması ancak o kadar sürer. Myrelle işini bitirdiğinde muhtemelen aptal kız yalıtıldığını ve kafasının da kesildiğini diliyordu.”

Bir sebepten, tehdit Nynaeve üzerinde bakışlardan daha etkili olmadı. Kadının kılı bile kıpırdamadı. Belki ikisi de çok yorgundu yalnızca. “Sen bildiklerini anlat,” dedi Elayne alçak sesle, “yoksa bir daha yalnız kaldığımızda, dik oturmayı öğretirim sana ve istersen koşa koşa gidip Sheriam’a ağlayabilirsin.” Siuan’ın gözleri kısıldı ve Elayne aniden elini kalçasına götürerek ciyakladı.

Siuan çimdik atan elini gizlemeye gerek görmeksizin çekti. “Ben tehditlerden fazla hoşlanmam kızım. Elaida’nın ne dediğini sen de benim kadar iyi biliyorsun; buradaki herkesten önce gördün.”

“Geri dönün; her şey affedildi. Bu mu?” dedi Nynaeve inanmazlık içinde.

“Üç aşağı beş yukarı. Kule’nin bütün olmaya her zamankinden daha fazla ihtiyaç duyduğuna dair bir dolu balık bağırsağı. Ve ‘gerçek isyana karışanlar’ dışında kimsenin korkmasının gerekmediğine dair biraz daha

yılanbalığı kaypaklığı. Bunun ne anlama geldiğini de ancak Işık bilebilir. Ben bilmiyorum.”

“Neden gizli tutuyorlar?” diye sordu Elayne. “Kimsenin Elaida’ya döneceğini düşünmüyorlar herhalde. Tek gereken Logain’i ortaya çıkarmak.” Siuan konuşmadı, bekleyen Muhafızlara kaşlarını çatmakla yetindi.

“Neden daha fazla zaman istediklerini hâlâ anlamıyorum,” diye mırıldandı Nynaeve. “Ne yapmaları gerektiğini biliyorlar.” Siuan sessiz kaldı, ama Nynaeve’in kaşları yavaşça kalktı. “Yanıtlarını bilmiyordun.”

“Şimdi biliyorum.” Siuan kısa konuşmuştu ve kendi kendine “titrek dizli aptallar” hakkında bir şeyler mırıldandı. Elayne de katılıyordu ona.

Aniden eski hanın ön kapısı açıldı. Her Ajah’tan birer tane olmak üzere, yarım düzine Temsilci saçaklı şalları içinde dışarı çıktı, Tarna onları takip etti ve kalan Temsilciler en arkadan geldi. Bekleyen insanlar bir tür tören beklemişlerse, çok fena hayal kırıklığına uğramış olmalıydılar. Tarna eyerine tırmandı, bakışlarını yavaşça Temsilcilerin üzerinde dolaştırdı, okunmaz bir yüzle kalabalığa baktı, sonra iğdiş atını mahmuzlayıp yürütmeye başladı. Muhafız eşlikçiler atları üzerinde kadının çevresini aldı. Kalabalık yol vermek üzere açılırken, rahatsız edilmiş arıların sesi gibi endişeli bir uğultu yükseldi.

Mırıltılar Tarna görüş alanından ve köyden çıkana kadar sürdü ve Romanda arabaya tırmanarak rahat bir tavırla sarı saçaklı şalını düzeltti. Ölüm sessizliği çöktü. Geleneklere göre Salon’un bildirilerini en yaşlı Temsilci yapardı. Romanda yaşlı bir kadın gibi hareket etmiyordu elbette ve yüzü tüm diğerleri gibi yaşı belirsizdi, ama gri saçları Aes Sedailere göre epey yaşlı olduğunu gösteriyordu ve ensesinde topuz yaptığı saçlarında griden başka renk kalmamıştı. Elayne kadının yaşını merak etti, ama bir Aes Sedai’ye yaşını sormak olası en kaba davranış olurdu.

Romanda soprano sesinin iyi duyulabilmesi için basit Hava akışları ördü; Elayne kadınla yüz yüzeymiş gibi rahatça işitebiliyordu. “Son birkaç gündür çoğunuz endişelisiniz, ama gereksiz yere. Tarna Sedai bize gelmiş olmasaydı, biz Beyaz Kule’ye elçi gönderecektik. Hem, burada saklandığımız söylenemez pek.” Kalabalığa gülmeleri için zaman verirmiş gibi duraksadı, ama insanlar ona bakmakla yetindiler ve kadın şalını düzeltti. “Buradaki amacımız değişmedi. Biz gerçeği ve adaleti arıyoruz, doğru olanı yapmak istiyoruz...”

“Kimin için doğru?” diye mırıldandı Nynaeve.

“...ve bu konuda ne duracak, ne başarısız olacağız. Eskisi gibi işlerinize dönün, kollarımızda güvende olduğunuzdan, Beyaz Kule’deki yerlerimize döndükten sonra da olacağınızdan kuşku duymayın. Işık hepinizin üzerinde parlasın. Işık hepimizin üzerinde parlasın.”

Mırıltı yeniden yükseldi ve Romanda arabadan inerken kalabalık hareketlenmeye başladı. Siuan’ın yüzü taştan oyulmuştu sanki; dudakları kansız kalmıştı. Elayne sorular sormak istiyordu, ama Nynaeve sahanlıktan aşağı atladı ve üç katlı taş binaya doğru ilerlemeye başladı. Elayne arkasından seğirtti. Dün gece Nynaeve öğrendiklerini aldırışsızca ortaya sermeye hazırdı; Salon’un fikrini değiştirmek için kullanılacaksa dikkatle sunulması gerekiyordu. Ve Salon kesinlikle fikrinin değiştirilmesine ihtiyaç duyuyormuş gibi görünüyordu. Romanda’nın bildirisi bir araba dolusu hava cıvaydı. Siuan’ı kesinlikle altüst etmişti.

Nynaeve’in arkasından dik dik bakmakta olan iki iri yarı adamın –geçmek için ayaklarına basmıştı– arasından sıyrılan Elayne omzunun üzerinden arkaya baktı ve Siuan’ın onu ve Nynaeve’i izlemekte olduğunu gördü. Yalnızca bir an; kadın görüldüğünü fark eder etmez kalabalıkta birilerini görmüş gibi yaptı ve onların yanına gidiyormuş gibi atıldı. Elayne kaşlarını çatarak devam etti. Siuan altüst olmuş muydu, olmamış mıydı? Sinirinin ve cehaletinin ne kadarı numaraydı? Nynaeve’in Caemlyn’e kaçma fikri –Elayne onun fikrinden vazgeçtiğinden emin değildi– aptallıktan da fazlasıydı, ama kendisi, gerçekten faydalı bir şeyler yapmak için Ebou Dar’a gitmeye can atıyordu. Onca sır ve kuşku, bir türlü kaşıyamadığı bir kaşıntı gibiydi. Bir de Nynaeve burnunu sokmasa.

Tam Nynaeve, Romanda’nın üzerinde konuşma yaptığı arabanın yanında Sheriam’a yetiştiğinde yakaladı onu Elayne. Morvrin de oradaydı, Carlinya da ve üçünün üzerinde de şalları vardı. Bu sabah tüm Aes Sedailer şal takmışlardı. *Tel’aran’rhiod*’daki felakete ilişkin tek işaret, Carlinya’nın siyah bukleler halinde yapılmış kısa saçlarıydı.

“Sizinle yalnız konuşmamız gerek,” dedi Nynaeve Sheriam’a. “Özel olarak.”

Elayne içini çekti. En iyi giriş bu değildi, ama en kötüsü de değildi.

Sheriam bir an ikisini inceledi, sonra Morvrin ile Carlinya’ya baktı ve, “Pekâlâ, içeri,” dedi.

Döndükleri zaman kapı ile aralarında Romanda’nın durduğunu gördüler. Sağlam yapılı, düzgün hatlı, esmer bir kadındı. Sarı saçaklı şalına, omuzlarının arasındaki Tar Valon Alevi’ne ek olarak çiçekler ve sarmaşıklar

işlenmişti. Kadın Nynaeve'i görmezden gelerek Elayne'e sıcak bir gülümseme bahşetti. Elayne'in beklediği ve korktuğu gülümsemelerdi bunlar. Ama kadının Sheriam, Carlinya ve Morvrin'e çevirdiği yüzü bambaşkaydı. Onlara ifadesizce, çenesini kaldırarak baktı. Ta ki kadınlar hafifçe diz kırana ve, "İzninizle, Aes Sedai," diye mırıldanana kadar. Kadın ancak o zaman kenara çekildi ve o zaman bile yüksek sesle burnunu çekti.

Sıradan insanlar hiç fark etmiyordu, elbette, ama Elayne Aes Sedailer arasında, Sheriam ile küçük kurulu hakkında laflar duymuştu. Bazıları Salidar'ın gündelik işleyişi ile ilgilendiklerini, böylece Salon'u daha önemli işlerle ilgilenmek üzere serbest bıraktıklarını düşünüyordu. Bazıları Salon üzerinde etkili olduklarını biliyordu, ama ne kadar etkili oldukları kiminle konuştuğunuza göre değişiyordu. Romanda çok fazla etkili olduklarını düşünenler arasındaydı; daha da kötüsü, aralarında iki Mavi vardı ve Sarı yoktu. Diğerlerinin peşinden kapıya yürürken, Elayne kadının gözlerini sırtında hissetti.

Sheriam onları eski salonun hemen yanındaki özel odalardan birine götürdü. Odanın ahşap duvar panellerini böcekler yemişti ve bir duvarının dibine üzerine kâğıtlar saçılmış bir masa atılmıştı. Nynaeve odayı dinlemeye karşı koruma altına almasını istediği zaman Sheriam'ın kaşları kalktı, ama yine de yorum yapmadan odanın içine istenen büyüyü ördü. Nynaeve'in teşebbüsünü hatırlayan Elayne iki pencerenin sıkı sıkı kapalı olup olmadığını kontrol etti.

"Rand al'Thor'un buraya doğru yol almakta olduğundan daha küçük bir haber beklemiyorum," dedi Morvrin kuru kuru. Diğer iki Aes Sedai çabucak bakıştılar. Elayne kızgınlığını bastırdı; gerçekten de onun ve Nynaeve'in Rand hakkında bazı sırlar sakladıklarını düşünüyorlardı. Aes Sedailer ve sırları!

"O değil," dedi Nynaeve, "ama başka açıdan, aynı ölçüde önemli." Ve Ebou Dar yolculuklarını, *ter'angreal* çanağı bulmalarını anlattı. Doğru sıralamayla anlatmadı, Kule'den de bahsetmedi, ama gereken noktaların hepsini aktarmıştı.

"Bu çanağın *ter'angreal* olduğundan emin misiniz?" diye sordu Sheriam, Nynaeve anlatacaklarını bitirdiği zaman. "Hava durumunu etkileyebiliyor mu?"

"Evet, Aes Sedai," diye yanıt verdi Elayne basitçe. Başlangıçta en iyisi basitlikti. Morvrin homurdandı; kadın her şeyden kuşku ediyordu.

Sheriam şalını düzelterek başını salladı. “O zaman iyi iş çıkardınız. Merilille’e bir mektup göndeririz.” Merilille Ceandevin, Ebou Dar Kraliçesi’ni Salidar’ı desteklemeye ikna etmek için gönderilen Gri Aes Sedai idi. “Bütün detayları anlatmanız gerek.”

“Asla bulamaz,” diye patladı Nynaeve, Elayne ağzını açamadan. “Elayne ve ben bulabiliriz.” Aes Sedailerin bakışları soğudu.

“Muhtemelen bulması imkânsız olacaktır,” diye araya girdi Elayne telaşla. “Çanağın nerede olduğunu *gördük*, buna rağmen *bizim* için bile zor olacak. Ama en azından ne gördüğümüzü *biliyoruz.* Bunu bir mektupta tarif etmek aynı olmayacaktır.”

“Ebou Dar Kabuledilmişlere uygun bir yer değil,” dedi Carlinya soğuk soğuk

Morvrin’in sesi hâlâ sert, ama biraz daha nazikçeydi. “Hepimiz elimizden geleni yapmalıyız, çocuğum. Edesina, Afara ya da Guisin’in Tarabon’a gitmeyi istediklerini mi sanıyorsun? O huzursuz topraklara düzen getirmek için onlar ne yapabilirler ki? Ama denemeliyiz, bu yüzden gittiler. Kiruna ile Bera muhtemelen şu anda Dünyanın Omurgası’ndalar, Rand al’Thor’u Aiel Kıraçları’nda aramaya gidiyorlar, çünkü onları gönderirken Rand’ın orada olabileceğini düşündük... yalnızca düşündük. Haklı çıkmış olmamız, Rand Kıraç’tan ayrılmışken, yolculuklarını daha az boşuna kılmıyor. Hepimiz elimizden geleni, yapmamız gerekeni yapıyoruz. Siz ikiniz Kabuledilmiş’siniz. Kabuledilmişler koşa koşa Ebou Dar’a ya da başka yerlere gitmez. Siz ikinizin yapabileceği ve yapması gereken burada kalıp çalışmalarınıza devam etmeniz. Tam Aes Sedai olsaydınız bile sizi burada tutardım. Yüz senedir kimse sizin yaptığınız gibi, bu kadar kısa zamanda, bu kadar fazla keşif yapmadı.”

Nynaeve Nynaeve olduğundan, işitmek istemediklerini duymazdan geldi ve Carlinya’ya odaklandı. “Biz kendi başımıza pekâlâ iyi idare ettik, teşekkür ederiz. Ebou Dar’ın Tanchico kadar kötü olacağından kuşkuluyum.”

Elayne, kadının örgüsünü öldüresiye kavradığından haberi olduğunu sanmıyordu. Nynaeve basit görgü kurallarının bazen kaybetmeye mahkûm dürüstlükten daha başarılı olduğunu asla öğrenmeyecek miydi? “Endişelerinizi anlıyorum, Aes Sedai,” dedi Elayne, “ama ne kadar haddini bilmezce olsa da, gerçek şu ki *ter’angreal*’i bulmak için Salidar’daki başka herkesten daha uygunum. Ve Nynaeve ile ben nereye bakacağımızı biliyoruz, ama bunu kâğıda geçirmek zor olurdu. Bizi Merilille Sedai’ye

gönderirseniz, onun rehberliği altında kısa sürede bulabileceğimizden eminim. Irmak teknesi ile birkaç günde Ebou Dar'da oluruz, orada, Merilille Sedai'nin gözetimi altında birkaç gün kalırız, birkaç günde de döneriz." Derin bir nefes almamak için kendini tuttu. "Bu arada, siz Siuan'ın Caemlyn'deki göz ve kulaklarına bir mesaj gönderirsiniz, böylece Merana Sedai ile elçilik heyeti vardığında orada olur."

"Işık aşkına, bunu neden yapalım?" diye gürledi Morvrin.

"Nynaeve'in size söylediğini sanıyordum, Aes Sedai. Emin değilim, ama çanağın işlemesi için bir erkeğin de yönlendirmesine ihtiyaç olduğunu düşünüyorum."

Bu küçük bir kargaşa yarattı, elbette. Carlinya inledi, Morvrin kendi kendine mırıldandı ve Sheriam'ın ağzı açık kaldı. Nynaeve'in ağzı da açıldı, ama yalnızca bir anlığına; diğerleri fark etmeden kapattığından emindi Elayne. Çok şey göremeyecek kadar şaşkındılar. Gerçek şuydu ki, bu saf, basit yalandı. Anahtar, basitliğiydi. Sözde Efsaneler Çağı'nın en büyük başarıları birlikte, muhtemelen bağ kurmuş şekilde yönlendiren erkek ve kadınlar tarafından elde edilmişti. Büyük olasılıkla gerçekten erkeklerin yönlendirmesine ihtiyaç duyan *ter'angreal*'ler vardı. Her durumda, çanağı çalıştırmayı *kendisi* başaramamışsa, Salidar'da kimse başaramazdı. Belki Nynaeve hariç. Rand'a ihtiyaç duyuluyor diye hava durumu hakkında bir şeyler yapma fırsatını görmezden gelemezlerdi ve Elayne bir kadın zincirinin çanağı çalıştırabileceğini "keşfettiğinde", Salidar'daki Aes Sedailer Rand'a artık koparamayacakları bağlarla bağlanmış olacaklardı.

"Hepsi iyi, güzel," dedi Sheriam sonunda, "ama sizin Kabuledilmiş olduğunuz gerçeğini değiştirmiyor. Merilille'e bir mektup göndeririz. Aramızda konuşuyorduk, siz ikinizin..."

"Konuşmak," diye terslendi Nynaeve. "Yaptığınız tek şey bu, siz ve Salonunuzun! Konuşmak! Elayne ve ben bu *ter'angreal*'i bulabiliriz, ama siz yumurtlayan tavuklar gibi gıdaklamayı tercih ediyorsunuz." Sözler birbirine takılarak ağzından dökülüyordu. Örgüsünü öyle kavramıştı ki, Elayne örgünün kadının eline gelmesini bekler olmuştu. "Thom, Juilin ve diğerlerinin geri gelip Beyazpelerinlerin yıkılan bir ev gibi tepemize binmeyeceklerini söylemesini umut ederek oturuyorsunuz, ama onlar peşlerinde Beyazpelerinler ile gelebilirler. Yapacağınızı söylediğiniz şeyi yapmak yerine Elaida sorununu dürtükleyerek, Rand meselesinde el yordamı ile ilerleyerek oturuyorsunuz. Ona karşı duruşunuza karar verdiniz

mi? Elçilik heyetiniz Caemlyn'e giderken, siz kararınızı verdiniz mi? Neden oturup konuşuyorsunuz, biliyor musunuz? Ben biliyorum! Korkuyorsunuz. Kule'nin bölünmesinden korkuyorsunuz, Rand'dan korkuyorsunuz, Terkedilmişlerden, Kara Ajah'tan korkuyorsunuz. Dün gece Anaiya, Terkedilmişlerden birinin saldırması ihtimaline karşı bir plan yaptığınızı ağzından kaçırdı. Onca zincir kurmalar falan, hem de bir şer kabarcığına karşı –sonunda inandınız mı buna?– ama hepsi uyumsuz, çoğu Aes Sedailerden çok çömezlerle kurulmuş. Çünkü yalnızca birkaç Aes Sedai'nin önceden haberi vardı. Kara Ajah'ın burada, Salidar'da olduğunu düşünüyorsunuz. Planınızın Sammael'in ya da diğerlerinden birinin kulağına gideceğinden korkuyordunuz. Birbirinize güvenmiyorsunuz. Kimseye güvenmiyorsunuz! Bu yüzden mi bizi Ebou Dar'a göndermiyorsunuz? *Bizim* Kara Ajah olduğumuzu, Rand'a kaçacağımızı mı düşünüyorsunuz ya da... ya da!..” Öfkeli kekelemeler ile, nefes nefese durdu. Söylev boyunca doğru düzgün nefes bile almamıştı.

Elayne'in aklına gelen ilk şey arayı biraz yumuşatmak olmuştu, ama bunu nasıl yapacağını düşünmeye bile başlayamıyordu. Dağlık araziyi düzeltmek daha doğru olurdu. Nynaeve'in her şeyi mahvedip etmediği konusunda endişelenmeyi unutmasına sebep olan Aes Sedailer oldu. O ifadesiz yüzler, taşın içini görebilen o gözler hiçbir şey anlatmıyor olmalıydı. Ama Elayne için bir şeyler anlatıyorlardı. Aes Sedailerin karşısında atıp tutacak aptallığı gösteren herhangi birine akıtılması gereken soğuk öfkeden iz yoktu. Bu bir örtmeceydi ve örtülecek tek şey gerçekti, kendi kendilerine bile itiraf etmek istemedikleri bir gerçek. Korkuyorlardı.

“Sözün bitti mi?” diye sordu Carlinya, güneşi yerinde dondurabilecek bir sesle.

Elayne hapşırdı ve kafasını yan çevrilmiş kazanın kenarına vurdu. Yanık çorba kokusu burnunu dolduruyordu. Sabah ortası güneşi büyük yemek kazanının içini öyle ısıtmıştı ki, kazan ateşin üzerinde duruyormuş gibi geliyordu; Elayne'in üzerinden ter damlıyordu. Hayır, akıyordu. Kaba süngertaşını bıraktı ve dizleri üzerinde geri geri çıkıp yanındaki kadına dik dik baktı. Ya da yan yatmış, biraz daha küçük bir kazanın içinden görülen yarım kadına dik dik baktı. Nynaeve'in kalçasını dürtükledi ve sonuç demir kazana vurulan bir kafanın gümlemesi ve bir ciyaklama olunca sert sert gülümsedi. Nynaeve kötü kötü bakarak geriledi ve pis eliyle bastırdığı esneme bakışlarını hiç yumuşatmadı. Elayne ona konuşma fırsatı tanımadı.

“Oracıkta patlaman gerekiyordu, değil mi? Beş dakikalığına tutamadın kendini. Her şey avuçlarımızdaydı ve sen ayak bileklerimizi tekmelemek zorundaydın.”

“Zaten Ebou Dar’a gitmemize izin vermeyeceklerdi,” diye mırıldandı Nynaeve. “Ve ayak bileklerini tekmeleme işini ben yapmadım.” Çenesini saçma bir tavırla kaldırdı ve burnunun üzerinden Elayne’e baktı. “Aes Sedailer korkularına hâkim olur,” dedi, evine girmiş sarhoş bir serseri için daha doğru olabilecek bir sesle, “korkunun onlara hâkim olmasına izin vermezler. Önderlik ederseniz, memnunlukla takip ederiz, ama önderlik etmelisiniz, sorunların kaybolup gideceğini umut ederek sinmemelisiniz.”

Elayne’in yanakları kızardı. Hiç de öyle davranmamıştı. Ve kesinlikle o şekilde konuşmamıştı. “Eh, ikimiz de sağduyu sınırlarını biraz aşmış olabiliriz, ama...” Ayak sesleri üzerine sustu.

“Demek Aes Sedailerin altın çocukları biraz dinlenmeye karar verdiler, öyle mi?” Faolain’in gülümsemesi, bir gülümseme ne kadar az dostane ise o kadar dostaneydi. “Eğlenmek için gelmedim, biliyorsunuz. Günümü çalışma konularımdan biri ile ilgilenerek geçirmeyi düşünmüştüm, siz altın çocukların yaptıklarından o kadar da düşük olmayan bir konu üzerinde. Bunun yerine, suçları karşılığında tencere ovan Kabuledilmişleri izlemek zorundayım. Ki siz ikiniz, olmanız gereken sefil çömezler gibi kaçıp gitmeyesiniz. Şimdi işinize bakın. İşiniz bitene kadar buradan ayrılamam ve bütün günü burada harcamaya niyetim yok.”

Esmer, kıvırcık saçlı kadın Theodrin gibiydi; Kabuledilmiş’ten fazla, ama Aes Sedai’den az bir şey. Nynaeve üzerine basılmış kedi gibi davranmasa, Elayne ile Nynaeve’in olacağı gibi bir şey. Nynaeve ve ben, üzerine basılmış kedi gibi davranmasak, diye düzeltti Elayne gönülsüzce. Sheriam “boş” zamanlarını mutfaklarda, aşçıların bulabildiği en pis işlerde çalışarak geçireceklerini söylerken, arada belirtmişti bunu. Ama her durumda, Ebou Dar’a gitmek yoktu; bu da açıkça ifade edilmişti. Şimdiden gitmemişse bile, öğlene kadar Merilille’e bir mektup gönderilecekti.

“Ben... üzgünüm,” dedi Nynaeve ve Elayne gözlerini kırpıştırarak baktı ona. Nynaeve’in özür dilemesi, yaz ortası yağan kardan farksızdı.

“Ben de üzgünüm, Nynaeve.”

“Evet, öylesiniz,” dedi Faolain onlara. “Gördüğüm en üzücü şeylersiniz. Şimdi işinize bakın! Ben, buradaki işinizi bitirdiğinizde Tiana’ya gönderilmeniz için sebep bulmadan.”

Elayne Nynaeve'e hüzünlü bir bakış fırlattı ve kazanın içine sürünüp süngertaşı ile, Faolain'e saldırırcasına saldırdı yanık çorbaya. Taş tozu ve kapkara yanmış sebze parçaları uçuştu. Hayır, Faolain değil. Eyleme geçmeleri gerekirken oturup duran Aes Sedailere saldırırcasına. Ebou Dar'a *gidecekti* Elayne, o *ter'angreal*'i bulacaktı ve Sheriam ile geri kalanları Rand'a bağlamak için *kullanacaktı*. Dizleri üzerine çökeceklerdi! Hapşırığı ayakkabılarını uçuracaktı neredeyse.

Sheriam çitteki bir çatlaktan, genç kadınları izlediği yerden döndü ve kuru ot ve sap kümeleri ile kaplı dar geçitte yürümeye başladı. "Buna üzülüyorum." Nynaeve'in sözlerini ve ses tonunu –Elayne'inkini de, sefil çocuk!– düşündü ve ekledi, "Biraz."

Carlinya alayla güldü. Bu konuda çok iyiydi. "Kabuledilmişlere, iki düzineden az Aes Sedai'nin bildiği konuları açıklamak mı istiyorsun?" Sheriam keskin bir bakış fırlatınca çenesi tıkırdayarak kapandı.

"En az beklediğimiz yerlerde kulaklar var," dedi Sheriam yumuşak sesle.

"O kızlar bir konuda haklıydılar," dedi Morvrin. "Al'Thor'u düşünmek içimi suya döndürüyor. O konuda ne seçeneğimiz kaldı ki?"

Uzun süre önce seçeneklerinin tükenmiş olmadığından emin değildi Sheriam. Sessizlik içinde yürümeye devam ettiler.

16
Çark'ın Anlattıkları

Rand Ejder Asası'nı dizlerinin üzerine yatırmış, Ejder Tahtı üzerinde aylaklık ediyordu. Ya da en azından aylaklık edermiş gibi yapıyordu. Tahtlar rahatlanacak yerler olmazdı, bu taht hiç değildi, ama güçlük yalnızca kısmen buydu. Alanna'yı sezmek de güçlüklerin bir kısmıydı, Rand'ı dürtükleyip duruyordu. Kızlara söylese onlar... Hayır. Bunu nasıl düşünürdü? Kadını uzak tutmaya yetecek kadar korkutmuştu; kadın İç Şehir'e girmeye çalışmamıştı. Çalışsa Rand bilirdi. Hayır, şimdilik Alanna minderin inceliğinden daha büyük sorun değildi.

Yakasına dek iliklenmiş gümüş işlemeli mavi ceketine rağmen sıcaktan etkilenmiyordu –Taim'in numarasını gerçekten öğrenmişti– ama sırf sabırsızlık insanı terletecek olsa, Rand ırmaktan yeni çıkmış gibi sırılsıklam olurdu. Serin kalmak sorun değildi. Kıpırtısız kalmaktı sorun. Elayne'e bütün, zarar görmemiş bir Andor vermeye kararlıydı ve bu sabah bunu sağlamanın ilk gerçek adımı olacaktı. Gelirlerse.

"...ve ek olarak," dedi tahtın önünde duran uzun boylu, kemikli adam tekdüze bir sesle, "Murandy'den bin dört yüz yirmi üç, Altara'dan beş yüz altmış yedi, Illian'dan yüz dokuz mülteci. Şehir içindeki sayımın sonuçlarına göre, diye eklemek isterim." Halwin Norry'nin başında kalmış gri saç tutamları kulaklarının arkasına takılmış tüy kalemler gibi görünüyordu ve adam Morgase'in başkâtibi olduğundan pek uygun düşüyordu bu. "Sayım için yirmi üç kâtip daha tuttum, ama sayı yine yetersiz kalıyor, çünkü..."

Rand dinlemeyi bıraktı. Adamın pek çok başkası gibi kaçmamış olmasına minnet duysa da, Norry için hiçbir şeyin defterlerindeki sayılardan daha gerçek olmadığını düşünüyordu. Adam hafta boyunca gerçekleşen

ölümleri ve kırlardan arabalarla taşınan şalgamların fiyatını aynı tozlu sesle sıralıyor, parasız, dostsuz ölen mültecilerin gömülmelerini, şehir duvarlarının onarılması için duvar ustası tutma işine gösterdiği aynı dehşetsiz, coşkusuz tavırla ayarlıyordu. Adam için Illian yalnızca bir başka ülkeydi, Sammael'in yerleştiği yer değil. Ve Rand yalnızca bir başka hükümdardı.

Nerede kaldılar? diye merak etti. *Neden en azından Alanna gizlice bana yaklaşmaya çalışmadı?* Moiraine asla bu kadar kolay korkmazdı.

Ölülerin hepsi nerede? diye fısıldadı Lews Therin. *Neden sessiz kalmıyorlar?*

Rand sertçe güldü. Kuşkusuz bir espriydi bu.

Sulin tahtın üzerinde durduğu kürsünün bir tarafında kaba etleri üzerine çökmüştü, kızıl saçlı Urien diğer yanda oturuyordu. Bugün Büyük Salon'un sütunları arasında, Kızlarla birlikte yirmi *Aethan Dor*, yani Kızıl Kalkan bekliyordu ve bir kısmı kırmızı kafa bandını takmıştı. Ayakta, çökmüş ya da oturur beklerken, bazıları sessizce sohbet ediyordu, ama her zamanki gibi bir yürek atımı kadar sürede eyleme geçmeye hazır görünüyorlardı. Zar atmakta olan Kız ve iki Kızıl Kalkan bile. En azından bir çift göz daima Norry'yi izliyor gibiydi; pek az Aiel Rand'ın bu kadar yakınına sokulan bir ıslaktopraklıya güveniyordu.

Bashere aniden Salon'un yüksek kapısında belirdi. Adam başını sallayınca Rand doğrulup oturdu. Sonunda. Ejder oymalı Seanchan mızrağı ile işaret ederken yeşil beyaz püskül savruldu. "İyi iş çıkardın, Norry Efendi. Raporların her şeyi kapsıyor. Gereken altını sağlayacağım. Ama izin verirsen, şimdi başka işlerle ilgilenmek zorundayım."

Adam aniden sözünün kesilmesi karşısında merak ya da incinmişlik işareti göstermedi. Yalnızca lafının ortasında sustu, eğildi, aynı kuru sesle, "Lord Ejder nasıl emrederse," dedi ve üç adım gerileyip döndü. Geçerken Bashere'e bakmadı bile. Defterler dışında hiçbir şey gerçek değildi adam için.

Rand sabırsızca Bashere'e başını salladı ve tahtın üzerinde dimdik oturdu. Aieller sustu. İki kat hazır göründüler.

Saldaealı içeri girerken yalnız değildi. Hemen arkasından iki adam ve iki kadın geliyordu. Gelenlerin hiçbiri genç değildi ve zengin ipeklere, brokarlara bürünmüşlerdi. Bashere yokmuş gibi davranmaya çalışıyorlardı ve neredeyse başarıyorlardı, ama sütunların arasındaki dikkatli Aieller bambaşka bir hikâyeydi. Altın saçlı Dyelin yalnızca bir adımını şaşırdı; ama

gri saçlı, sert yüzlü Abelle ile Luan *cadin'sor*'lara bürünmüş Aiellere kaşlarını çattılar ve içgüdüyle, bugün yanlarında olmayan kılıçlarını yokladılar. Tombul, siyah saçlı bir kadın olan ve yüzünde taş gibi bir ifade olmasa güzel sayılacak Ellorien yerinde kalakaldı ve dik dik Aiellere bakmaya başladı, ama sonra kendine geldi ve hızlı adımlarla diğerlerine yetişti. Rand'ı ilk kez doğru düzgün görünce hepsi şaşırdı. Aralarında hızlı, şaşkın bakışlar geçti. Belki onun daha yaşlı olacağını düşünmüşlerdi.

"Lord Ejder," dedi Bashere yüksek, törensel bir sesle, kürsünün önünde durarak, "Sabahın Efendisi, Şafağın Prensi, Işığın Gerçek Savunucusu, ki dünya önünde huşu içinde eğiliyor, size Taravin Evi'nden Leydi Dyelin, Pendar Evi'nden Lord Abelle, Traemane Evi'nden Leydi Ellorien ve Norwelyn Evi'nden Lord Luan'ı sunuyorum."

Bunun üzerine dört Andorlu gergin dudaklar ve keskin, yan bakışlarla Bashere'e baktılar. Adamın sesinde, Rand'a dört at sunarmış gibi gelen bir tını vardı. Belkemiklerinin gerildiğini söylemek, suyun daha ıslak olduğunu söylemekten farksız olurdu, ama başlarını kaldırıp Rand'a bakarlarken öyle göründüler. Daha çok Rand'a bakıyorlardı. Ama bakışları, Rand'ın başının üzerinde parlayan, ışıldayan Aslan Tahtı'na kayıp duruyordu.

Rand onların öfkeli yüzlerine kahkaha atmak istedi. Öfkeli, ama aynı zamanda dikkatli ve belki ellerinde olmadan biraz da etkilenmiş. Rand ve Bashere o unvan listesini birlikte hazırlamışlardı, ama dünyanın önünde diz çöktüğü kısım yeniydi, Bashere'in yeni eklediği bir şeydi. Ama tavsiyeyi Moiraine vermişti. Rand kadının gümüşsü sesini duyar gibi oldu. *İnsanlar ilk seferinde seni nasıl görmüşse, kafalarına o şekilde yerleşirsin. Dünya böyledir. Bir tahttan inebilirsin ve sonradan domuz ağılındaki çiftçi gibi davransan bile, her birinin içinde bir parça senin bir tahttan indiğini hatırlar. Ama ilk başta seni yalnızca genç bir adam, bir köylü olarak görürlerse, üzerinde ne kadar hakkın olursa olsun, ne kadar güçlü olursan ol, tahtına çıkmana kızarlar.* Eh, bir iki unvan bunu böyle kılıyorsa, her şey çok daha kolay olacaktı.

Eskiden Sabahın Efendisi'ydim, diye mırıldandı Lews Therin. *Şimdi Şafağın Prensi'yim.*

Rand yüzünü ifadesiz tuttu. "Size hoş geldiniz demeyeceğim –bu sizin ülkeniz ve sizin kraliçenizin sarayı– ama davetimi kabul etmenize memnun oldum." Beş gün sonra ve yalnızca birkaç saat önceden haber vererek, ama bundan bahsetmedi. Ayağa kalkarak Ejder Asası'nı tahtın üzerine bıraktı, sonra kürsüden indi. Kontrollü bir gülümseme ile *–Zorunlu olmadığın*

sürece asla düşmanca davranma, demişti Moiraine, *ama her şeyden öte, asla fazla dost canlısı olma. Asla hevesli olma*– sütunların arasına çember halinde dizilmiş sırtları döşemeli, yastıklı beş rahat sandalyeye işaret etti. “Bana katılın. Konuşur, biraz serin şarap içeriz.”

Aielleri eşit oranda merak ve saklayamadıkları bir düşmanlıkla gözleyerek takip ettiler. Hepsi oturduktan sonra, beyaz cüppeleri içinde sessiz *gai’shain*’ler geldi, şarap ve şimdiden buğulanmış altın kadehler getirdiler. Her biri tüylü bir yelpaze ile birer sandalyenin arkasında durdu ve nazikçe sallamaya başladı. Rand’ınki dışında her sandalyenin arkasında birer tane vardı. Bunu, Rand’ın yüzünde ter olmadığını fark ettiler. Ama cüppelerine rağmen *gai’shain*’ler de terlemiyordu, diğer Aieller de. Rand şarap kadehinin üzerinden asillerin yüzlerini izledi.

Andorlular pek çok kişiden daha açıksözlü olmakla gurur duyarlardı, ülkelerinin Evler Oyunu’na diğer ülkeler kadar bulaşmaması ile böbürlenirlerdi, ama aynı zamanda gerekirse *Daes Dae’mar*’ı oynayabildiklerine inanırlardı. Bir açıdan oynayabiliyorlardı, ama gerçek şuydu ki, konu Büyük Oyun’un hamle ve karşı hamlelerine gelince Cairhienliler, hatta Tearlılar onları saf sayardı. Bu dördü genellikle kendilerine hâkim olabiliyorlardı, ama Moiraine’den ders almış, dersini Tear ve Cairhien’de pekiştirmiş biri için, gözlerinin her kayışı, yüzlerindeki ifadenin her değişiminde ayrı bir anlam ele veriyorlardı.

İlk önce akıllarına Bashere için sandalye olmadığı geldi. Çabucak bakıştılar, azıcık canlandılar, özellikle de Bashere’in taht odasından dışarı yürüdüğünü fark edince. Dördü birden hafif, tatmin dolu gülümsemelerle adamın arkasından baktılar. Andor’da bir Saldaea ordusu olmasından, Naean ve onun gibiler kadar hoşnutsuz olmalıydılar. Artık düşünceleri açıktı: Belki o dışarlıklının etkisi korktukları kadar büyük değildi. Neden, Bashere’e üst düzey bir hizmetkârdan farklı davranılmamıştı.

Dyelin’in gözleri hemen hemen Luan’ınki ile aynı anda, ama diğer ikisinden bir an önce irileşti. Bir an Rand’a öyle dikkatli baktılar ki, birbirlerine bakmaktan kaçındıkları açıkça belli oldu. Bashere bir dışarlıklıydı, ama aynı zamanda Saldaea’nın Mareşal Generali idi. Üç ayrı lord unvanı vardı ve Kraliçe Tenobia’nın amcasıydı. Eğer Rand onu hizmetkâr gibi kullanıyorsa...

“Mükemmel bir şarap.” Luan kadehine bakarak duraksadı, sonra ekledi, “Lord Ejder.” Ağzından kerpetenle koparılmış gibiydi.

“Güneyden,” dedi Ellorien bir yudumdan sonra. “Tunaighan Tepeleri bağlarından. Bu sene Caemlyn’de buz bulabilmenize şaştım. İnsanların bu seneye ‘kışsız sene’ dediğini duydum.”

“Buz bulmak için zaman ve çaba harcayacağımı mı düşünüyorsunuz,” dedi Rand, “dünyanın başında bunca dert varken?”

Abelle’in köşeli yüzü soldu ve kendini bir yudum daha almaya zorladı. Diğer yandan, Luan kadehini bilinçli olarak başına dikti ve yeniden doldurulmak üzere bir *gai’shain*’e uzattı. Adamın yeşil gözleri, güneşle kararmış yüzündeki inatçı ılımlılıkla zıt bir şekilde, öfkeyle çaktı. Islaktopraklılara hizmet etmek, hizmetkâr olmak gibiydi ve Aieller hizmetkâr fikrinden nefret ederdi. Bu tiksinti *gai’shain* olma fikri ile nasıl uyuşuyordu, Rand bir türlü çözemiyordu, ama öyleydi işte.

Dyelin şarabını kararlılıkla dizleri üzerinde tuttu ve görmezden geldi. Bu kadar yakından, Rand kadının altın saçlarındaki grileri görebiliyordu; kadın hâlâ güzeldi, ama saçlarının rengi dışında Morgase ya da Elayne’e hiç benzemiyordu. Tahta çıkma sırasında Elayne’den sonra geldiğine göre, en azından bir kuzen ya da daha yakın bir akraba olmalıydı. Kadın ona hafifçe kaşlarını çatmıştı ve başını iki yana sallamak üzere gibi görünüyordu, ama bunun yerine şöyle dedi: “Dünyanın başındaki dertler için endişeleniyoruz, ama Andor’un başındakilerle daha fazla ilgileniyoruz. Bizi buraya bir tedavi bulmak için mi getirdiniz?”

“Bir tedavi biliyorsanız,” diye yanıt verdi Rand sadece. “Bilmiyorsanız, başka yere bakmak zorunda kalacağım. Pek çok kişi doğru tedaviyi bildiğini düşünüyor. İstediğim tedaviyi bulamazsam, ondan daha azını kabul etmek zorunda kalırım.” Bu hepsinin ağzının gerilmesine sebep oldu. Buraya gelirken Bashere onları, Arymilla, Lir ve diğerlerinin ayaklarını serinletmekte oldukları bir avludan geçirmişti. Sarayda rahat ediyorlarmış gibi görünecekti. “Andor’un tekrar bir araya gelmesine yardım etmek istersiniz, diye düşünmüştüm. İlanımı duydunuz mu?” Hangi ilan olduğunu söylemesine gerek yoktu; bu bağlamda, yalnızca bir tane olabilirdi.

“Elayne’den haber getirenleri ödüllendirme ilanı,” dedi Ellorien ifadesizce, yüzü daha da sertleşerek, “Morgase öldüğüne göre kraliçe o olacak.”

Dyelin başını salladı. “Bana doğru geldi.”

“Bana değil!” diye terslendi Ellorien. “Morgase dostlarına ihanet etti ve en eski takipçilerini reddetti. Trakand Evi’nin Aslan Tahtı üzerindeki

hâkimiyeti sona ermeli.” Kadın Rand’ı unutmuştu sanki. Hepsi öyle görünüyordu.

“Dyelin,” dedi Luan sertçe. Bunu daha önce de duymuş gibi, başını iki yana salladı, ama o devam etti. “En haklı iddia onunki. Ben Dyelin Evi’ni savunuyorum.”

“Elayne Kız-Veliaht,” dedi altın saçlı kadın onlara, sakinlikle. “*Ben* Elayne’i savunuyorum.”

“Bizim kimi savunduğumuzun ne önemi var ki?” diye sordu Abelle. “Eğer o Morgase’i öldürdüyse, o...” Abelle aniden, yüzünü buruşturarak sustu, sonra Rand’a tam olarak meydan okurcasına olmasa bile, kesinlikle elinden ne geliyorsa yapmasını söyleyerek baktı. Ve yapmasını bekleyerek.

“Buna gerçekten inanıyor musunuz?” Rand hüzünle kaidenin üzerindeki Aslan Tahtı’na baktı. “Işık aşkına, neden Morgase’i öldürüp, sonra tahtı Elayne’e teslim edeyim ki?”

“Neye inanacağını pek az insan biliyor,” dedi Ellorien katı katı. Yanakları pençe pençe kızarmıştı. “İnsanlar çok şey söylüyor ve çoğu da aptalca.”

“Örneğin?” Rand soruyu kadına yöneltmişti, ama yanıt veren Dyelin oldu ve bunu doğrudan gözlerine bakarak yaptı.

“Sizin Son Savaş’ta savaşacağınızı, Karanlık Varlık’ı öldüreceğinizi. Sizin sahte Ejder, Aes Sedai kuklası ya da her ikisi birden olduğunuzu. Sizin Morgase’in gayrimeşru oğlu ya da bir Tear Yüksek Lordu ya da bir Aiel olduğunuzu.” Bir an yine kaşlarını çattı, ama susmadı. “*Sizin* Karanlık Varlık’tan olma, bir Aes Sedai’den doğma olduğunuzu. Sizin Karanlık Varlık ya da ete bürünmüş Yaratıcı olduğunuzu. Dünyayı yok edeceğinizi, kurtaracağınızı, buyruğunuz altına alacağınızı, yeni bir Çağ getireceğinizi. Ne kadar ağız varsa o kadar da hikâye var. Çoğu Morgase’i sizin öldürdüğünüzü söylüyor. Pek çok kişi Elayne’i de ekliyor. İlanınızın, suçlarınızı saklamak için bir maske olduğunu söylüyorlar.”

Rand içini çekti. Bu söylentilerin çoğu, kendisinin işittiklerinden de kötüydü. “Hangisine inandığınızı sormayacağım.” Neden kadın ona kaş çatıp duruyordu? Üstelik yalnız o da değildi. Luan da kaşlarını çatıyordu ve Abelle ile Ellorien, bakmadığını düşündükleri zaman Arymilla ve grubunun fırlatmayı âdet haline getirdiği türden bakışlar fırlatıyordu. *İzliyorlar. İzliyorlar.* Bu Lews Therin’di, boğuk bir fısıltıyla kıkırdıyordu. *Ben seni görüyorum. Beni kim görüyor?* “Bunun yerine şunu soruyorum. Andor’u bir kez daha bütün kılmama yardım eder misiniz? Andor’un bir başka

Cairhien ya da daha kötüsü, bir Tarabon ya da Arad Doman olmasını istemiyorum."

"*Karaethon Döngüsü* hakkında biraz bilgim var," dedi Abelle. "Sizin Yenidendoğan Ejder olduğunuza inanıyorum, ama orada hiçbir şey sizin hüküm sürmeniz ile ilgili bir şey söylemiyor, yalnızca Tarmon Gai'don'da Karanlık Varlık'la savaşmanız hakkında bir şeyler söylüyor."

Rand'ın kadeh üzerindeki eli öyle gerildi ki, şarabın kara yüzeyi titredi. Bu dördü, çoğu Tear Yüksek Lordu ya da Cairhienliler gibi olsa ne kadar kolay olurdu, ama hiçbiri kendi adına, zaten sahip olduğundan daha fazla güç istemiyordu. Şarap ne kadar soğutulmuş olursa olsun, bu grubun Tek Güç'le sindirilebileceğinden kuşkuluydu. *Büyük olasılıkla, bana onları öldürmemi ve bunun için kavrulmamı söylerlerdi!*

Kavrul, diye yankıladı Lews Therin suratsızca.

"Andor'a hükmetmek istemediğimi kaç sefer söylemem gerek? Elayne Aslan Tahtı'na oturduğunda, Andor'dan ayrılacağım. Ve istediğim gibi olursa, bir daha dönmeyeceğim."

"Taht herhangi birine ait olacaksa," dedi Ellorien gergin gergin, "Dyelin'e ait olmalı. Söylediklerinizde içtenseniz, ona taç giydirin ve gidin. O zaman Andor bütün olur ve gereken buysa, Son Savaş'ta Andor askerlerinin sizi takip edeceğinden kuşku duymuyorum."

"Ben hâlâ reddediyorum," dedi Dyelin güçlü bir sesle, sonra Rand'a döndü. "Ben bekleyip düşüneceğim, Lord Ejder. Elayne'i sağ ve taç giymiş gördüğümde, siz Andor'u terk ederseniz, beni takip edenleri sizi takip etmek üzere göndereceğim. Andor'da kimse aynısını yapmasa bile. Ama eğer zaman geçerse ve siz burada hüküm sürmeye devam ederseniz ya da Aiel vahşileriniz burada, Cairhien ve Tear'da yaptıklarını duyduğum şeyleri yapmaya kalkarlarsa," Kızlara ve Kızıl Kalkanlara, *gai'shain*'lere onları yakıp yağmalarken görmüş gibi baktı, "ya da... affınız ile topladığınız adamları Andor üzerine salarsanız, o zaman size karşı çıkarım. Andor'da başka kimse aynısını yapmasa bile."

"Ben de yanında at sürerim," dedi Luan kararlılıkla.

"Ben de," dedi Ellorien, arkasından Abelle de yankıladı.

Rand elinde olmadan başını arkaya attı ve yarı eğlenti, yarı kızgınlık içinde kahkahayı patlattı. *Işık! Ben de dürüst muhalefetin gizlice arkamdan iş çevirmelerinden ya da çizmelerimi yalamalarından daha iyi olacağını düşünüyordum!*

Kuşkusuz deliliğin işi olduğunu düşünerek huzursuzca baktılar ona. Belki öyleydi de. Artık kendisi de emin değildi.

"Ne düşünmeniz gerekiyorsa düşünün," dedi onlara, görüşmenin sona erdiğini ifade etmek için ayağa kalkarak. "Söylediklerimde içtendim. Ama şunu da düşünün. Tarmon Gai'don yaklaşıyor. Düşünmekle harcayacak ne kadar zamanınız olduğunu bilmiyorum."

Veda ettiler –başlarını, eşitler arasındaymış gibi dikkatle eğerek; buna rağmen geldikleri zamana göre daha fazla eğmişlerdi– ama gitmek üzere dönerlerken, Rand Dyelin'in kolunu yakaladı. "Sizin için bir sorum var." Diğerleri de durdu ve yarı döndü. "Özel bir soru." Kadın bir an sonra başını salladı ve diğerleri taht odasında biraz uzaklaştı. Dikkatle izliyorlardı, ama kulak misafiri olacak kadar yakında değildiler. "Bana... tuhaf bir şekilde baktınız," dedi Rand. *Sen ve Caemlyn'de tanıştığım başka her asil.* En azından her Andorlu asil bakmıştı. "Neden?"

Dyelin başını kaldırıp süzdü onu, sonra kendi kendine başını hafifçe salladı. "Annenizin adı nedir?"

Rand gözlerini kırpıştırdı. "Annem mi?" Annesi Kari al'Thor'du. Rand böyle düşünüyordu; bebekliğinden alıp, ölene kadar o büyütmüştü onu. Ama Rand kadına, Kıraç'ta öğrendiği soğuk gerçeği söylemeye karar verdi. "Annemin adı Shaiel idi. Bir Mızrağın Kızı'ydı. Babam Taardad Aiellerinin klan şefi Janduin idi." Kadının kaşları kuşkuyla kalktı. "Dilediğiniz şey üzerine yemin ederim. Bunun benim bilmek istediğim şeyle ne ilgisi var? İkisi de öleli çok oldu."

Kadın rahatladı. "Tesadüfi bir benzerlik, anlaşılan; o kadar. Ebeveynlerinizi bilmediğinizi söylemek istemiyorum, ama diliniz Andor'un batısına çalıyor."

"Benzerlik mi? İki Nehir'de büyüdüm, ama annem ve babam söylediğim kişilerdi. Kime benziyorum ki öyle baktınız bana?"

Kadın duraksadı, sonra içini çekti. "Sanırım bir önemi yok. Bir gün nasıl olup da Aiel ebeveynlere doğduğunuzu, ama Andor'da büyüdüğünüzü anlatmalısınız. Yirmi beş sene, hatta daha uzun süre önce, bir gece Andor'un Kız-Veliahtı kayboldu. Adı Tigraine'di. Geriye bir koca, yani Taringail'i ve bir oğul, yani Galad'ı bıraktı. Yalnızca tesadüf olduğunu biliyorum, ama yüzünüzde Tigraine'i gördüm. Benim için şok oldu."

Rand da şok olmuştu. Üşüdüğünü hissediyordu. Bilgelerin anlattığı hikâyenin parçaları kafasında dönüp duruyordu... *altın saçlı bir ıslaktopraklı, ipekler içinde... sevdiği bir oğul bıraktı; sevmediği bir koca...*

Shaiel ismini aldı. Başka isim vermedi... Yüz hatlarında ondan bir şey var. “Tigraine nasıl kayboldu? Andor tarihine ilgi duyuyorum.”

“Buna tarih demezseniz minnettar olurum, Lord Ejder. Olduğu zaman küçüktüm, ama çocuk değildim ve sık sık buraya, saraya gelirdim. Bir sabah Tigraine sarayda bulunamadı yalnızca ve bir daha görülmedi. Bazıları bunda Taringail’in parmağı olduğunu söyledi, ama adam acıdan yarı delirmişti. Taringail Damodred dünyada her şeyden çok kızını Andor Kraliçesi, oğlunu Cairhien Kralı olarak görmek istiyordu. Taringail Cairhienliydi. Evlilikleri Cairhien ile Andor arasındaki savaşlara bir son vermek içindi ve verdi de, ama Tigraine’in kaybolmasını onlar Andor’un anlaşmayı bozması olarak gördüler ve tipik Cairhienliler olarak entrikalar kurdular ve sonuç Laman’ın Kibri oldu. Ve elbette, bunun neye yol açtığını biliyorsunuz,” diye ekledi kuru kuru. “Babam asıl suçun Gitara Sedai’de olduğunu söylerdi.”

“Gitara mı?” Rand sesinin boğulur gibi çıkmamasına şaştı. Bu ismi birden çok kez duymuştu. Gitara adında bir Aes Sedai, Kehanet edebilen bir kadın, Ejder’in Ejderdağı eteklerinde yeniden doğduğunu bildirmişti ve böylece Moiraine ile Siuan uzun arayışlarına başlamışlardı. Seneler önce “Shaiel”e, kimseye söylemeden Kıraç’a kaçıp Mızrağın Kızı olmazsa, Andor ve dünya üzerine felaket çökeceğini söyleyen de Gitara Moroso olmuştu.

Dyelin, biraz sabırsızlıkla başını salladı. “Gitara Kraliçe Mordrellen’in danışmanı idi,” dedi çabuk çabuk, “ama Kraliçe’den çok Tigraine ve Luc ile, Tigraine’in erkek kardeşi ile zaman geçiriyordu. Luc kuzeye at sürdükten ve bir daha geri dönmedikten sonra, Gitara’nın onu, Afet’te ünün ya da ölümün onu beklediğine ikna ettiği fısıltıları doğdu. Başkaları, onun orada Yenidendoğan Ejder’i bulacağını ya da Son Savaş’ın onun gidişine bağlı olduğunu söylüyordu. Bu Tigraine’in kaybolmasından yaklaşık bir sene önceydi. Ben Gitara’nın bununla ya da Luc’la bir ilgisi olduğundan kuşkuluyum. Gitara Mordrellen ölene dek onun danışmanı olarak kaldı. Kraliçe’nin önce Luc, sonra Tigraine’in kaybolması üzerine, kalbi kırıldığı için öldüğü söylendi. Ve ardından Taht Kavgası başladı, elbette.” Kıpırdanarak, kuşku ve sabırsızlık ile kaş çatarak beklemekte olan diğerlerine baktı, ama bir şey daha eklemeden duramadı. “Bu olmasa bambaşka bir Andor bulurdunuz. Tigraine Kraliçe, Morgase yalnızca Trakand Evi’nin Yüksek Makamı olurdu ve Elayne hiç doğmazdı. Morgase

tahta geçtikten sonra Taringail ile evlendi. Başka neler değişirdi, kim bilebilir?"

Kadının diğerlerine katılmasını ve gitmesini izlerken, Rand'ın aklına değişecek bir şey daha geldi. Kendisi Andor'da olmazdı, çünkü doğmazdı. Her şey sonsuz çemberler halinde, dönüp dolaşıp aynı yere geliyordu. Tigraine gizlilik içinde Kıraç'a gitmişti, bunun üzerine Laman Damodred Aiellerin armağanı olan *Avendoraldera*'yı kestirip kendine taht yaptırmıştı ve bu eylem yüzünden Aieller onu öldürmek için Dünyanın Omurgası'nı aşmıştı –uluslar buna Aiel Savaşı adını verse de, onların tek hedefi buydu– ve Aiellerin yanında Shaiel adında bir Kız gelmiş, onu doğururken ölmüştü. Çok yaşam değişmiş, çok yaşam sona ermişti. Hem de Tigraine doğru zamanda, doğru yerde Rand'ı doğursun ve bunu yaparken ölsün diye. Belirsizce de olsa, onun hatırladığı anne Kari al'Thor'du, ama kısa bir süre için bile olsa Tigraine, Shaiel ya da kendine ne isim vermek istiyorsa onu, tanımak isterdi. Görmek isterdi.

Düş görmenin bir anlamı yoktu. Kadın öleli çok olmuştu. Olmuş bitmişti işte. Neden hâlâ rahatsız ediyordu ki onu?

Zaman Çarkı ve insan hayatının çarkı acımasızca, merhametsizce döner durur, diye mırıldandı Lews Therin.

Gerçekten orada mısın? diye düşündü Rand. *Bir ses ve birkaç eski anıdan fazlası var mı, söyle bana! Orada mısın?* Sessizlik. Şu anda Moiraine'in ya da bir başkasının tavsiyeleri işine yarayabilirdi.

Aniden Beyaz Salon'un beyaz mermer duvarına bakmakta olduğunu fark etti. Kuzeybatıya bakıyordu. Alanna'ya doğru. Kadın Culain'in Köpeği'nde, uzaktaydı. *Hayır! Kavrulası kadın!* Rand Moiraine'in yerine, onu bu şekilde pusuya düşüren birini koymayacaktı. Kule ile ilişkili hiçbir kadına güvenemezdi. Üç kişi dışında. Elayne, Nynaeve ve Egwene. Onlara güvenebileceğini umuyordu. Birazcık da olsa.

Bir sebepten başını kaldırıp büyük kemerli tonozlu tavana, savaşlar, kraliçeler, beyaz aslanlar betimleyen vitraylı pencerelerine baktı. O normalden büyük kadınlar ona onaylamazlıkla, burada ne işi olduğunu sorar gibi bakıyorlardı sanki. Hayal, elbette, ama neden? Tigraine hakkındaki gerçeği öğrendiği için mi? Hayal mi, delilik mi?

"Görmen gerektiğini düşündüğüm biri geldi," dedi Bashere dirseğinin dibinden ve Rand irkilerek bakışlarını tepedeki kadınlardan kopardı. Gerçekten dik dik bakıyor muydu onlara? Bashere'in yanında

süvarilerinden biri vardı, adamdan daha uzun boylu biri –Bashere'in yanında zor iş değildi–; siyah sakalı, bıyıkları, çekik, yeşil gözleri vardı.

"Elayne değilse olmaz," dedi Rand, kastettiğinden daha sert bir sesle, "Karanlık Varlık'ın öldüğüne dair kanıt getiren biri değilse de olmaz. Bu sabah Cairhien'e gidiyorum." Sözler ağzından çıkana kadar böyle bir niyeti yoktu. Egwene oradaydı. Yukarıdaki kraliçeler değildi. "Oraya gidişimin üzerinden haftalar geçti. Onlara göz kulak olmazsam, arkamdan bir lord ya da leydi Güneş Tahtı üzerinde hak iddia eder." Bashere tuhaf tuhaf baktı ona. Rand çok şey açıklamıştı.

"Dediğin gibi olsun, ama yine de ilk önce bu adamı görmek istersin. Lord Brend'den geldiğini söylüyor ve ben doğruyu söylediğini düşünüyorum." Aieller bir anda ayağa fırladılar; bu ismi kimin kullandığını biliyorlardı.

Rand şaşkınlık içinde Bashere'e bakakaldı. Beklediği son şey Sammael'in ona bir elçi göndermesiydi. "Getirin."

"Hamad," dedi Bashere başını sallayarak ve genç Saldaealı koşarak uzaklaştı.

Birkaç dakika sona Hamad, ortalarındaki adamdan gözünü ayırmayan bir grup Saldaealı ile birlikte geri döndü. İlk bakışta adam hakkında hiçbir şey bu kadar dikkat gerektirmiyor gibi görünüyordu. Adamın görünürde silahı yoktu, yüksek yakalı, uzun, gri bir ceket giymişti, Illian modasına uygun olarak kıvırcık bir sakalı vardı ama bıyıksızdı. Kısa bir burnu, geniş, sırıtkan bir ağzı vardı. Ama adam yaklaştığında Rand o sırıtmanın asla değişmediğini fark etti. Adamın tüm yüzü, o eğlenti dolu ifade ile donmuş gibiydi. Kara gözleri buna zıt bir şekilde, o maskeden korku ile bakıyordu.

On adım yakınına geldiklerinde Bashere elini kaldırdı ve grup durdu. Rand'a bakmakta olan Illianlı, Hamad kılıcını göğsüne uzatana dek fark etmedi. Adam ya duracaktı ya da şişlenecekti. Hafifçe kıvrık kılıca bakmakla yetindi, sonra dönüp o sırıtan yüzde aynı korku dolu bakışlarla Rand'a baktı. Elleri yanlarından sarkıyordu ve yüzünün aksine seğirmeden duramıyorlardı.

Rand aradaki mesafeyi aşacak oldu, ama aniden Sulin ile Urien yanında bittiler, tam olarak yolunu kesmediler, ama öyle pozisyon aldılar ki, geçmek için Rand'ın ittirmesi gerekecekti.

"Acaba adama ne yapılmış?" dedi Sulin, adamı inceleyerek. Sütunların arasından Kızlar ve Kızıl Kalkanlar çıktı, bazıları peçelerini takmıştı. "Gölgedölü değilse bile, Gölge tarafından dokunulmuş."

“Öyle biri bizim bilemeyeceğimiz şeyler yapabilir,” dedi Urien. Alnına kırmızı kumaş bağlayanlardan biriydi. “Belki bir dokunuşta öldürebilir. Bir düşmana gönderilecek pek hoş bir mesaj olurdu.”

İkisi de doğrudan Rand’a bakmıyordu, ama o başını salladı. Belki de haklıydılar. “Adın nedir?” diye seslendi. Sulin ile Urien, onun olduğu yerde kalacağını görünce birer adım yana kaydılar.

“Ben... ben Sammael’den geliyorum,” dedi adam o sırıtışın ardından, tahta gibi. “Ben... ben Yenidendoğan Ejder’e bir mesaj getirdim. Size.”

Eh, bu yeterince doğrudandı. Adam bir Karanlıkdostu muydu, yoksa Sammael’in Asmodean’ın bahsettiği pis örgülerden biriyle tuzağa düşürdüğü zavallının teki miydi? “Ne mesajı?” dedi Rand.

Illianlının ağzı oynadı, adam çabaladı. Gelen sesin önceden kullandığı ses ile bir ilgisi yoktu. Daha gür ve güven doluydu, farklı bir aksan kullanıyordu. “Yüce Efendi’nin döndüğü gün sen ve ben ayrı taraflarda duruyor olacağız, ama neden birbirimizi şimdi öldürelim ve Demandred ile Graendal’ın dünyanın hâkimiyeti için kemiklerimizin üzerinde yarışmasına izin verelim?” Rand o sesi tanıyordu, kafasının içindeki, Lews Therin’den kalma kırıntılardan biriydi. Sammael’in sesi. Lews Therin sözsüzce hırladı. “Şimdiden sindirmen gereken çok şey var,” diye devam etti Illianlı... ya da Sammael. “Neden daha fazlasını ısırasın? Ve sen bununla meşgulken, Semirhage ya da Asmodean seni arkadan vurmasa bile, zorlu bir parça olacak. Dönüş Günü’ne kadar ateşkes öneriyorum. Sen bana karşı harekete geçmezsen, ben de sana karşı harekete geçmem. Maredo Ovaları’nın doğusuna, doğuda Lugard’ın, batıda Jehannah’ın kuzeyine geçmemeye söz veriyorum. Görüyorsun, büyük kısmı sana bırakıyorum. Seçilmişlerin geri kalanı için konuştuğumu iddia etmiyorum, ama en azından bil ki benden ya da elimde bulundurduğum topraklardan gelecek herhangi bir şeyden korkmana gerek yok. Sana karşı yapacakları herhangi bir şeyde onlara yardım etmeyeceğime ya da onları sana karşı korumayacağıma söz veriyorum. Şimdiye dek, meydandaki Seçilmişleri ortadan kaldırma konusunda başarılı oldun. Güney cephesinin güvenli olduğu ve diğerlerinin benim yardımım olmadan savaştığı bilgisi ile başarılı olacağına, öncekinden de iyi iş çıkaracağına dair kuşkum yok. Dönüş Günü’nde yalnızca senin ve benim kalacağımızı tahmin ediyorum ve olması gereken de bu. Olması planlanan bu.” Adamın dişleri tıkırdayarak kapandı ve o donuk sırıtışın arkasında kayboldu. Adamın gözleri deliliğin eşiğindeydi.

Rand bakakaldı. Sammael ile ateşkes? Adamın sözünü tutacağına güvense bile, diğer tehlikelerle uğraşırken bir tehlikenin bir kenara kaldırılabileceği anlamına gelse bile, aynı zamanda sayısız binleri Sammael'in merhametine bırakmak demek olacaktı ve merhamet Sammael'in sahip olduğu niteliklerden olmamıştı hiç. Öfkenin Boşluk'un yüzeyinde kaydığını hissetti ve *saidin*'i kavramış olduğunu fark etti. O kavurucu tatlılık ve dondurucu pislik çağlayanı öfkesini yankılar gibiydi. Lews Therin. Adamın deliliği içinde öfkeden köpürüyor olması iyiydi. Yankı kendi öfkesi ile de titriyordu ve artık Rand birini diğerinden ayıramıyordu.

"Sammael'e şu mesajı götür," dedi soğuk soğuk. "Uyandığından beri sebep olduğu her ölümden onu sorumlu tutuyorum ve vadesi gelmiş sayıyorum. İşlediği ya da sebep olduğu her cinayetten onu sorumlu tutuyorum ve vadesi gelmiş sayıyorum. Rom Myrddraal'doi'de, Nol Caimaine'de, Sohadra'da adaletten kaçtı..." Lews Therin'in anılarıydı, ama orada yapılanların acısı, Lews Therin'in gözlerinin gördüğü ıstıraplar, Rand'a aitmiş gibi Boşluk'un yüzeyini kavuruyordu. "...ama artık adaletin yerine geldiğini göreceğim. Söyle ona, Terkedilmişlerle anlaşma yok. Gölge ile anlaşma yok."

Haberci seğiren elini yüzündeki teri silmek için kaldırdı. Hayır, ter değil. Eli kızardı. Gözeneklerinden kızıl damlalar sızıyordu ve adam tepeden tırnağa titriyordu. Hamad inledi ve geriledi ve yalnız değildi. Bashere yüzünü buruşturarak bıyıklarını sıvazladı. Aieller bile bakakalmıştı. Illianlı kızıla boyanmış bir şekilde yere yığıldı ve kasılmaya başladı. Parlak, koyu bir kan gölü çevresine yayıldı ve adam çırpınırken seramiklere bulaştı.

Rand Boşluk'un derinliklerinden, hiçbir şey hissetmeden adamın ölmesini seyretti. Boşluk duyguları bloke ediyordu. Zaten yapabileceği hiçbir şey yoktu. Şifa bilse bile, bunu durdurabileceğini sanmıyordu.

"Sanırım," dedi Bashere, "habercisi geri dönmeyince Sammael yanıtını alacaktır. Kötü haber getiren habercinin öldürüldüğünü duydum, ama haberin kötü olduğunu anlatmak için öldürülen haberci duymadım."

Rand başını salladı. Ölüm hiçbir şeyi değiştirmiyordu; Tigraine meselesini öğrenmekten daha fazla değil. "Gömülmesini sağlayın. İşe yaramayacak olsa da, bir duanın da zararı olmaz." O vitraylardaki kraliçeler neden hâlâ onu suçlar gibi bakıyorlardı? Kuşkusuz kendi ömürlerinde aynı ölçüde kötü olaylar görmüşlerdi, hatta belki bu odada. Rand hâlâ Alanna'ya

işaret edebilirdi. Onu hissedebiliyordu. Boşluk kadından korumuyordu onu. Egwene'e güvenebilir miydi? Onun da kendi sırları vardı. “Geceyi Cairhien'de geçirebilirim.”

“Tuhaf bir adam için tuhaf bir son,” dedi Aviendha, kürsüye yaklaşarak. Kürsünün arkasındaki küçük kapılar tören kıyafetlerinin saklandığı odalara ve onlar da ötedeki koridorlara açılıyordu.

Rand kızla kırmızı beyaz seramiklerin üzerinde yatan adamın arasına girecek oldu, sonra durdu. Aviendha meraklı bir bakış fırlattıktan sonra cesedi görmezden geldi. Mızrağın Kızı'yken kuşkusuz Rand'ın gördüğü kadar çok ölüm görmüştü. Mızraktan vazgeçene kadar, muhtemelen Rand'ın gördüğü ölü adam sayısı kadar adam öldürmüştü.

Kız ona yoğunlaştı, yaralanmadığından emin olmak için gözlerini üzerinde dolaştırdı. Kızların bazıları ona gülümsedi ve gerektiği yerde Kızıl Kalkanları ittirerek, kızla Rand arasında bir yol açtılar, ama Aviendha olduğu yerde kaldı, şalını düzeltti ve Rand'ı inceledi. Kızlar ne düşünürse düşünsün, Aviendha'nın sırf Bilgeler söylediği için, onu gözetlemek için yakında kalması iyi bir şeydi, çünkü Rand buracıkta ona sarılmak istiyordu. Kızın onu istememesi iyi bir şeydi. Taktığı fildişi bileziği Rand vermişti ona; kızın doğasına uygun, dikenler arasında güller oymalı bir bilezik. Kar tanesi denen Kandor deseni ile örülmüş gümüş kolye dışında taktığı tek takı buydu. Rand kolyeyi ona kimin verdiğini bilmiyordu.

Işık! diye düşündü tiksintiyle. Aviendha *ve* Elayne'i istemek. İkisine de sahip olamayacağını bile bile. *Mat'in olmayı düşündüğü her şeyden daha kötüsün.* Mat bile, zarar verebileceğini düşündüğü kadınlardan uzak duracak sağduyuya sahipti.

“Ben de Cairhien'e gitmeliyim,” dedi kız.

Rand yüzünü buruşturdu. Cairhien'de bir gece geçirmenin bir cazibesi de, kızla aynı odada kalmayacağı bir gece olmasıydı.

“Bunun seninle...” diye başladı kız keskin bir sesle, sonra dolgun alt dudağını ısırdı. Mavi yeşil gözleri çakmak çakmak olmuştu. “Bilgelerle, Amys'le konuşmalıyım.”

“Elbette,” dedi Rand ona. “Gitmemen için sebep yok.” Onu orada bırakma şansı her zaman vardı.

Bashere Rand'ın koluna dokundu. “Bu akşam süvarilerimin yürüyüşünü izleyecektin.” Sesi kayıtsızdı, ama çekik gözleri sözlerine büyük ağırlık veriyordu.

Gerçekten önemliydi, ama Rand Caemlyn'den, Andor'dan uzak olma ihtiyacı duyuyordu. "Yarın. Ya da sonraki gün." O kraliçelerin bakışlarından uzaklaşmak zorundaydı. Kanlarından gelen birinin –Işık, gerçekten kanlarından geliyordu!– pek çok başka ülkeye yaptığı gibi Andor'u da mı paramparça edeceğini merak eder gibi bakıyorlardı. Alanna'dan uzaklaşmak zorundaydı. Bir gece için bile olsa, uzaklaşmak zorundaydı.

17
Bir Yaşamın Çarkı

Rand bir Hava akışı ile tahtın yanındaki kılıç kemerini ve asasını aldı. Oracıkta, kürsünün önünde bir kapıyol açtı. Işık çizgisi dönerek genişledi, Caemlyn'den dokuz yüz elli kilometre uzakta, Cairhien'in Kraliyet Sarayı'nda, Güneş Sarayı'nda, koyu renk ahşap panelli boş bir odaya açıldı. Rand'ın bu şekilde kullanması için ayrılmış odada mobilya yoktu, ama koyu mavi yer seramikleri ve ahşap panelli duvarlar cilalanmaktan parlıyordu. Penceresiz olmasına rağmen yine de aydınlıktı; gece gündüz sekiz yaldızlı ayaklı şamdan yanıyor, aynalar yağla beslenen alevlerin verdiği aydınlığı arttırıyordu. Rand kılıç kemerini takmak için durduğunda, Sulin ile Urien koridor kapısını açtı ve peçeli Kızlar ve Kızıl Kalkanlar Rand'ın önüne geçti.

Rand burada ihtiyatın saçma olduğunu düşünüyordu. Dışarıdaki geniş koridor odaya ulaşmanın tek yoluydu ve otuz kadar *Far Aldazar Din*, yani Kartalın Kardeşleri ile doluydu. Yanlarında kırmızı boyalı göğüs zırhları, enseye kadar inen, tasa benzer çıkıntılı miğferleri içinde, Berelain'in Mayeneli askerlerinden iki düzinesi vardı. Rand'ın Kızlara ihtiyaç duymadığını bildiği bir yer varsa, Cairhien'di bu, Tear'dan daha güvenliydi.

Rand belirdiği sırada Kartalın Kardeşlerinden birisi koridorda koşarak uzaklaşmaya başlamıştı bile ve bir Mayeneli beceriksizce mızrağını ve kısa kılıcını tutarak uzun boylu Aiel'in peşinden gidiyordu. Aslında, *Far Aldazar Din*'in peşinden küçük bir ordu gidiyordu: Muhtelif üniformalar içinde hizmetkârlar, parlak göğüs zırhı ve siyah altın ceketi içinde bir Tearlı Taşın Savunucusu, başının önünü tıraşlamış, göğüs zırhı Tearlınınkinden çok daha fazla yıpranmış bir Cairhien askeri, koyu renk, ağır etekler ve

beyaz bluzlar içinde, Rand'ın Bilgelerin çömezleri olduğunu düşündüğü iki genç Aiel kadın. Geliş haberi çok çabuk yayılacaktı. Hep öyle olurdu.

En azından Alanna çok uzaktaydı. Verin de, ama daha çok Alanna. Bu mesafeden bile onu hissedebiliyordu, batıda bir yerde olduğunu biliyordu. Ensenize dokunmak üzere olan bir elin verdiği his gibi. Kadından kurtulmanın yolu var mıydı? Rand bir anlığına *saidin*'i kavradı, ama bir fark yaratmadı.

Kendi kendine hazırladığın tuzaklardan asla kaçamazsın. Lews Therin'in mırıltısı şaşkın gibiydi. *Bir gücü ancak daha büyük bir güç kırabilir ve o zaman yine tuzağa düşmüş bulursun kendini. Sonsuza dek tuzağa düşmüş ve bu yüzden ölemezsin.*

Rand ürperdi. Bazen gerçekten de o ses onunla konuşuyormuş gibi geliyordu. Bir de, arada bir mantıklı gelse, kafasının içinde olması çok daha kolay olurdu.

"Seni görüyorum, *Car'a'carn*," dedi Kartalın Kardeşlerinden biri. Gri gözleri Rand'a tam karşıdan bakıyordu. Burnunun üzerinden geçen bir yara izi, güneşle kararmış yüzünde beyaz bir çizgi oluşturuyordu. "Ben Mosaada Goshienlerinden Corman. Bugün gölge bulasın."

Rand gerektiği gibi yanıt veremeden pembe yanaklı bir Mayene subayı adamı omuzlayıp yaklaşmaya çalıştı. Eh, tam olarak omuzlamak sayılmazdı –kendisinden bir baş uzun, yarım kat geniş bir adamı, özellikle de bir Aiel'i omuzlayamayacak kadar inceydi, ama belki bunu yapabileceğini düşünecek kadar gençti– ama Corman'ın yanına sıkışıp, Rand'ın önünde durmayı başardı ve tek bir ince tüy takılmış kırmızı miğferini kolunun altına tıktı. "Lord Ejder, ben Kanatlı Askerler'den Lord Teğmen Havien Nurelle," miğferinin yanlarına kanatlar işlenmişti, "Mayene Başı Berelain sur Paendrag Paeron'un hizmetindeyim ve sizin de hizmetinizdeyim." Corman ona eğlenerek, yan yan baktı.

"Seni görüyorum, Havien Nurelle," dedi Rand ciddiyetle ve oğlan gözlerini kırpıştırdı. Oğlan? Aslında bir düşününce, Rand'dan genç olmayabilirdi. İşte bu şok ediciydi! "Sen ve Corman bana..." Aniden Aviendha'nın ortadan kaybolduğunu fark etti. Kadından kaçınmak için belini kıracaktı neredeyse ve haftalardır ilk defa yanına yaklaşmasına izin verdiğinde, başını çevirir çevirmez kaybolmuştu! "Beni Berelain ve Rhuarc'a götürün," diye emretti sertçe. "Birlikte değillerse, kim yakındaysa ona götürün ve diğerini bulun." Kuşkusuz, neler yaptığını raporlamak için koşa koşa Bilgelere gitmişti. Kızı *gerçekten* burada bırakacaktı.

İstediğine sahip olamazsın. Sahip olamayacağını istiyorsun. Lews Therin manyak gibi güldü. Rand'ı eskisi kadar rahatsız etmedi. O kadar değil. Tahammül etmek zorunda kaldığınız şeye tahammül edebiliyordunuz.

Kimin en yakında olduğunu tartışmakta olan Corman ile Havien adamlarını arkada bırakmışlardı, ama yine de, yakından takip eden, tonozlu koridoru dolduran Kızlar ve Kızıl Kalkanlarla geçit alayına benzemişlerdi. Ayaklı şamdanlar yakılmıştı, ama yine de koridorda karanlık bir hava vardı. Zaman zaman görülen duvar halıları dışında hiçbir yerde renk kullanılmamıştı ve Cairhienliler onların renklerini de, çiçek ya da kuş işlemeleri, geyik ya da leopar avları, savaşa katılan asillerin resimleri olsun, her şeyi kusursuzca düzenleyerek telafi etmeye çalışmışlardı. Yolundan kaçışan Cairheinli hizmetkârlar için üniforma demek, genellikle kol yenlerinde renkli çizgiler ya da göğse işlenmiş bir ev rozeti, bazen Ev renklerinde bir yaka ya da kol yenleri demekti ve nadiren bir ceketin ya da elbisenin tamamını içine alırdı. Yalnızca daha üst düzey hizmetkârlar daha fazla renk kullanıyordu. Cairhienliler düzenden hoşlanır, gösterişten hoşlanmazdı. Zaman zaman görülen bir niş, altın bir çanak ya da bir Deniz Halkı porseleni sergiliyordu, ama hepsi çıplak, düz hatlara sahip nesnelerdi ve kıvrımları varsa bile gizlenmeye çalışılmıştı. Koridorun kare sütunlu, revaklı avlulara açıldığı yerlerde, aşağıda bir bahçe varsa, yürüyüş yolları kusursuz kareler biçiminde düzenlenmişti, her çiçek tarhı aynı boyda, çalılar ve küçük ağaçlar kesin ölçülerde budanmış, tıpatıp aynı mesafelerde yerleştirilmişti. Kuraklık çiçeklerin açmasına izin verse, Rand onların da düz çizgiler üzerinde açacağından emindi.

Rand Dyelin'in buradaki tasları ve vazoları görebilmesini diledi. Shaidolar Cairhien'in her yerinde, kaldırabildikleri her şeyi götürmüşlerdi ve taşıyamadıklarını da yakmışlardı, ama bu davranış tarzı *ji'e'toh*'u ihlal ediyordu. Rand'ı takip eden ve şehri kurtaranlar da bazı şeyler almışlardı, ama kurallara uyarak yapmışlardı bunu; bir savaşta bir yeri fethettiklerinde, orada bulunan malların beşte birini almaya hakları vardı ve tek bir kaşık fazla almazlardı. Bael, gönülsüzce de olsa, Andor'da bu haklarından da vazgeçmeye razı olmuştu, ama Rand elinde liste olmayan hiç kimsenin buradan herhangi bir şey alındığına inanacağını sanmıyordu.

Onca tartışmaya rağmen Corman ve Havien Rhuarc ile Berelain'i bulamadı, ama onlar Rand'ı buldu.

İkisi yalnız başlarına gelip revaklı avlulardan birinde Rand'ı karşıladılar. Yanlarında maiyetlerinin olmaması, Rand'ın bir geçit alayının

başını çektiği hissini güçlendirdi. *Cadin'sor* içinde, kızıl saçlarında gri tutamlar olan Rhuarc Berelain'e tepeden bakıyordu. Solgun, güzel bir kadındı Berelain ve mavi beyaz elbisesinin yakası öyle açıktı ki, kadın reverans yaparken Rand boğazını temizlemek zorunda kaldı. *Shoufa*'sını gevşekçe boynuna sarmış olan Rhuarc, ağır bir Aiel bıçağı dışında silah taşımıyordu. Kadının çıplak omuzlarına inen siyah saçlarının arasına Mayene Başı Tacı oturtulmuştu: kanat açmış altın bir şahin.

Belki Aviendha'nın gitmiş olması daha iyiydi; bazen kendini Rand'a sergilediğini düşündüğü kadınlara şiddet gösteriyordu.

Rand aniden Lews Therin'in ezgisizce mırıldandığını fark etti. Rahatsız edici bir şey vardı, ama ne?.. Mırıldanıyordu. Onun farkında olmayan bir kadına hayran hayran bakan bir adam gibi.

Kes şunu! diye bağırdı Rand kafasının içinde. *Benim gözlerimden bakmayı kes!* Lews Therin'in işitip işitmediğini bilmek imkânsızdı –orada işitecek biri var mıydı?– ama mırıltı kesildi.

Havien tek dizinin üzerine çöktü, ama Berelain dalgın dalgın kalkmasını işaret etti. "Umarım Lord Ejder ve Andor için her şey yolundadır." Bir erkeğin dinlemesini sağlayacak cinsten bir sesi vardı. "Dostlarınız Mat Cauthon ve Perrin Aybara için de."

"Her şey yolunda," dedi Rand kadına. Berelain Mat ile Perrin'i hep soruyordu. Her seferinde birinin Tear yolunda olduğunu, diğerini Kıraç'a gittiğinden beri görmediğini söylemesine rağmen. "Ya sizin için?"

Rand'ın iki yanına geçer, koridorda ilerlemeye başlarlarken Berelain Rhuarc'a baktı. "Her şey beklenebileceği kadar yolunda, Lord Ejder."

"Her şey yolunda, Rand al'Thor," dedi Rhuarc. Adamın yüzünde fazla ifade yoktu, ama zaten nadiren olurdu.

Neden Berelain'i başa getirdiğini ikisinin de anladığını biliyordu Rand. Soğuk sebepler. Ona serbestçe ittifak öneren ilk hükümdardı, Rand ona güvenebilirdi, çünkü kadının ona ihtiyacı vardı, o ittifaktan sonra, Tear'ı Mayene'in gırtlağına sarılmaktan alıkoymak için, her zamankinden çok. Yüksek Lordlar hep Mayene'e bir eyalet gibi davranmaya çalışırdı. Dahası, yüzlerce fersah güneyde küçük bir ulustan bir yabancı olduğundan, Cairhien'deki bir hizbi diğeri aleyhine kayırması için sebep yoktu, gücü ele geçirme umudu yoktu ve kadın bir ülkenin nasıl yönetileceğini biliyordu. Sert sebepler. Aiellerin Cairhienliler, Cairhienlilerin Aieller için nasıl hissettiği düşünülürse, Rhuarc'ı başa getirmek kan dökülmesine sebep olurdu ve Cairhien'de yeterince kan dökülmüştü zaten.

Bu düzenleme işe yarıyor gibiydi. Tear'da Semaradrid ve Weiramon konusunda olduğu gibi, Cairhienliler bir Mayeneliyi vali olarak kabul etmişti, çünkü hem kadın Aiel değildi, hem de Rand atamıştı onu. Berelain ne yaptığını biliyordu ve en azından o, Cairhien'de kalan klan şefleri adına konuşan Rhuarc'ın önerilerini dinlerdi. Kuşkusuz Bilgelerle de başa çıkması gerekiyordu –Bilgeler her işe karışmayı, kendileri öyle görmüyordu gerçi, Aes Sedailerden bir gün sonra bırakırdı ancak– ama şimdiye dek onlardan hiç bahsetmemişti.

"Ya Egwene?" dedi Rand. "Daha iyi mi?" diye sordu.

Berelain dudaklarını hafifçe birbirine bastırdı. Egwene'den hoşlanmıyordu. Ama diğer yandan, Egwene de ondan hoşlanmıyordu. Rand'ın bildiği kadarıyla bir sebebi yoktu, ama öyleydi işte.

Rhuarc ellerini açtı. "Amys'in bana söylediği kadarıyla öyle." Bir Bilge olmaya ek olarak, Amys adamın karısıydı. Karılarından biri; Rhuarc'ın iki karısı vardı, Rand'ın tuhaf bulduğu Aiel gelenekleri arasında, daha tuhaf olanlardan biri. "Egwene'in dinlenmeye, hafif egzersize, bol bol yemeğe ve taze havaya ihtiyacı olduğunu söylüyor. Sanırım yürüyüşlerini günün serin olduğu zamanlarda yapıyor." Berelain yan yan baktı ona; yüzündeki hafif ter parıltısı güzelliğinden bir şey almıyordu, ama elbette Rhuarc hiç terlemiyordu.

"Onu görmek isterim. Bilgeler izin verirse," diye ekledi Rand. Bilgeler ayrıcalıklarını, Rand'ın tanıdığı tüm Aes Sedailer kadar kıskançlıkla koruyor, boy şefleri, klan şefleri, hatta hepsinin ötesinde, *Car'a'carn*'ın onları tanıdığından emin oluyorlardı. "Ama ilk önce biz..."

Koridor duvarlarından birinin korkuluklu sütunlarla açıldığı bir yerden, işitme sınırında bir gürültü geliyordu. Egzersiz kılıçlarının takırtısı. Rand geçerken aşağıya bir göz attı. En azından niyeti buydu; gördüğü şey karşısında dili tutuldu ve ayakları donakaldı. Dik sırtlı, sade ceketli bir Cairhienlinin gözetimi altında, terle sırılsıklam olmuş bir düzine kadın ikili gruplar halinde kılıç sallıyorlardı. Bazıları bölünmüş etekli binici elbiseleri, bazıları erkek ceket ve pantolonları giymişti. Çoğu formları canlılıkla, ama beceriksizce yapıyor, diğerleri bir duruştan ötekine rahatça akıyor, ama çıta demetlerini tereddütle savuruyorlardı. Hepsi bir pelerin gibi, sert kararlılığa bürünmüştü, ama içlerinden biri hata yaptığını fark ettiğinde sertlik yerini hüzünlü kahkahalara bırakıyordu.

Dik sırtlı adam ellerini çırptı ve kadınlar nefes nefese egzersiz kılıçlarına yaslandılar, bazıları bu işe alışık olmayan kollarını germeye

başladı. Rand'ın görüş alanının dışında bekleyen hizmetkârlar koşturdular, sağa sola eğilerek, diz kırarak tepsiler üzerinde sürahiler ve kadehler taşıdılar. Ama bunlar hizmetkârsa bile, üniformaları Cairhien'de tuhaf kaçıyordu. Beyazlara bürünmüşlerdi. Elbiseler, ceketler, pantolonlar, hepsi bembeyazdı.

"Bu da ne?" diye sordu. Rhuarc tiksinti dolu bir ses çıkardı.

"Cairhienli kadınların bazıları Kızlardan epey etkilendi," dedi Berelain gülümseyerek. "Onlar gibi olmak istiyorlar. Yalnız, Mızrağın değil Kılıcın Kızı, sanırım." Sulin kızgınlıkla gerildi ve Kızlar arasında el konuşması çaktı; jestleri öfke dolu gibiydi. "Bunlar asil Evlerin kızları," diye devam etti Berelain. "Burada kalmalarına izin veriyorum, çünkü ebeveynleri bunlara izin vermiyor. Şehirde kadınlara kılıç öğreten bir düzine kadar okul açıldı, ama pek çoğu katılmak için gizlice kaçmak zorunda kalıyor. Yalnızca kadınlar da değil, elbette. Genel olarak tüm genç Cairhienliler Aiellerden pek etkilenmiş gibi. *ji'e'toh* uyguluyorlar."

"Çarpıtıyorlar," diye hırladı Rhuarc. "Çoğu kişi âdetlerimizi soruyor. Neyin doğru olduğunu öğrenmek isteyen birine kim öğretmez ki? Bir ağaçkatili bile olsa." Tükürecek gibi baktı. "Ama onlara anlatılanları alıyorlar ve değiştiriyorlar."

"Aslında değiştirmek sayılmaz," diye itiraz etti Berelain. "Yalnızca uyarlıyorlar, bana göre." Rhuarc'ın kaşları azıcık kalktı ve kadın içini çekti. Hükümdarına karşı çıkıldığını gören Havien'in yüzü bir alınmışlık portresi idi. Ne Rhuarc, ne Berelain fark etti bunu; ikisinin de dikkati Rand üzerindeydi. Rand bu tartışmanın ikili arasında sık sık geçtiğini hissetti.

"Değiştiriyorlar," diye tekrarladı Rhuarc vurgulayarak. "Aşağıdaki, beyaz giymiş o aptallar *gai'shain* olduklarını iddia ediyorlar. *Gai'shain!*" Diğer Aieller mırıldandılar; Kızlar arasında yine el konuşması geçti. Havien biraz huzursuz görünüyordu. "Hangi savaşta ya da baskında yakalandılar? Ne *toh*'a girdiler? Şehirde dövüşme yasağımı onayladın, Berelain Paeron, ama bunlar görülmeyeceklerini düşündükleri her yerde düello yapıyorlar ve kaybeden beyaz giyiyor. Silahlı iki kişiden biri diğerine vurursa, vurulan düello talep ediyor ve reddedilirse beyaz giyiyor. Bunun onur ve görevle ne ilgisi var? Her şeyi değiştiriyor, bir Sharalının bile kızarmasına sebep olacak şeyler yapıyorlar. Buna bir son verilmeli, Rand al'Thor."

Berelain'in çenesi inatla gerildi, eteklerindeki elleri yumruk oldu. "Genç adamlar hep dövüşür." Öyle tepeden bakarcasına konuşmuştu ki, kadının da genç olduğunu unutabilirdiniz. "Ama buna başladıklarından beri

teki bile düelloda hayatını kaybetmedi. Teki bile. Tek başına bu bile devam etmelerine izin vermeye değer. Dahası, kızlarının eve gönderilmesini talep eden babalar ve anneleri reddettim, ki bazıları güçlü ailelerdendi. O genç kadınlara vadettiğim şeyi reddetmeyeceğim."

"İstiyorsan kalsınlar," dedi Rhuarc. "İstiyorlarsa *kılıç* öğrensinler. Ama *ji'e'toh*'u izlediklerini iddia etmekten vazgeçsinler. Beyaz giyip *gai'shain* olduğunu iddia etmelerine bir son verilsin. Yaptıkları şey bizi incitiyor." Soğuk, mavi bakışları Berelain'e dikilmişti, ama kadının iri, kara gözleri hâlâ Rand'daydı.

Rand yalnızca bir an duraksadı. Genç Cairhienlileri *ji'e'toh*'a cezbedenin ne olduğunu anladığını sanıyordu. Yirmi sene içinde iki kez Aieller tarafından fethedilmişlerdi ve sırrın bunda mı olduğunu merak ediyor olmalıydılar. Ya da belki yenilgilerinin yalnızca Aiellerin daha iyi olduğunu gösterdiğini düşünüyorlardı. Açık ki Aieller bunu inançları ile alay etmek olarak görüp kızıyorlardı, ama aslında bazı açılardan Aiellerin *gai'shain* olma kuralları daha az tuhaf değildi. Örneğin, bir erkeğe kayınpederinden ya da bir kadına kaynanasından bahsetmek –Aieller ikincil-baba ve ikincil-anne diyordu–, ilk önce söz konusu kişi bahsetmemişse, silah çekmeyi haklı gösterecek kadar düşmanca bir davranış kabul ediliyordu. Alınan taraf siz konuştuktan sonra size dokunursa, *ji'e'toh* kuralları altında, silahlı bir düşmana zarar vermeden dokunmak gibi kabul ediliyordu. Bu çok *ji* kazandırıyor, çok *toh* altına sokuyordu, ama dokunulan kişi karşısındakinin kazandığı onuru ve kendi görevlerini azaltmak için *gai'shain* alınmayı talep edebiliyordu. *ji'e'toh* uyarınca, *gai'shain* alınma talebi karşılanmak zorundaydı, bu yüzden bir erkek ya da kadın, birinin kaynanasından bahsettiği için *gai'shain* olarak bulabiliyordu kendini. Bu Cairhienlilerin yaptıklarından daha az aptalca sayılmazdı. Aslında her şey gelip bir noktaya dayanıyordu. Buranın başına Berelain'i getirmişti; onu desteklemek zorundaydı. O kadar basitti işte. "Cairhienliler Cairhienli oldukları için sizi gücendiriyorlar, Rhuarc. Kendi hallerine bırakın. Kim bilir, belki zaman içinde, onlardan nefret etmeyeceğiniz kadar öğrenebilirler."

Rhuarc ekşi ekşi homurdandı ve Berelain gülümsedi. Rand şaşkınlık içinde, bir an onun Aiel'e dil çıkaracağını sandı. Ama yalnızca hayal gücünün oyunuydu, elbette. Kadın Rand'dan yalnızca birkaç yaş büyüktü, ama Rand daha İki Nehir'de koyun güderken o Mayene'i yönetiyordu.

Corman ile Havien'i nöbetlerinin başına gönderen Rand, iki yanında Rhuarc ve Berelain ile birlikte yürümeye başladı, kalanlar da yakından takip etti. Geçit alayı. Tek eksik davullar ve borulardı.

Arkasında egzersiz kılıçlarının takırtısı yine başladı. Küçük, ama yine de bir başka değişim. Ejder Kehanetleri'ni uzun uzun incelemiş olan Moiraine bile onun Dünyayı Kırışının yeni bir Çağ getirmek demek olup olmadığını bilememişti, ama öyle ya da böyle, değişim getirdiği kesindi. Bilinçli olduğu kadar tesadüfen de, gibi görünüyordu.

Berelain ile Rhuarc'ın paylaştığı çalışma odasının kapısına ulaştıklarında –koyu renk, cilalı ahşap kapının uzun panelleri yükselen güneşlerle süslenmişti ve bir zamanlar resmi bir iş için kullanıldığını gösteriyordu– Rand durdu ve Sulin ile Urien'e döndü. Burada da bunca korumadan kurtulamıyorsa, hiçbir yerde kurtulamazdı. "Caemlyn'e yarın, gün doğumundan bir saat kadar sonra dönmeyi düşünüyorum. O zamana kadar çadırları ziyaret edin, dostlarınızı görün ve kan davası başlatmamaya çalışın. Israr ederseniz, ikiniz beni farelerden korumak üzere kalabilirsiniz; burada fareden daha büyük bir şeyin üzerime atlayacağını sanmıyorum."

Urien hafifçe sırıttı ve başını salladı, ama bir Cairhienliye doğru elini sallayıp, "Burada fareler iri olabiliyor," mırıldanmayı da ihmal etmedi.

Rand bir an Sulin'in itiraz edeceğini sandı. Kadının düz bakışları yalnızca bir an sürdü, sonra o da başını salladı. Ama dudakları gergindi. Kuşkusuz, kulak misafiri olacak Kızlardan başka kimsenin bulunmadığı bir yerde tüm itirazlarını eksiksiz olarak dile getirecekti.

Geniş bir oda olan çalışma odası, ikinci kez görüyor olmasına rağmen keskin zıtlıklar sergiliyordu. Yüksek alçı işlemeli tavanda düz çizgiler ve keskin açılar girift desenler oluşturuyordu. Duvarlarda ve koyu mavi mermer yüzlü geniş şöminede de öyle. Odanın ortasında dev bir masa duruyordu ve üzeri kâğıtlarla, bazı sınırları gösteren haritalarla doluydu. Şöminenin bir yanındaki iki dar, yüksek pencerenin önünde, derin tabureler üzerinde çömlekler vardı ve minik, kırmızı beyaz çiçekler açmış küçük bitkiler barındırıyordu. Masanın o tarafındaki uzun bir duvar halısı denizde gemiler, Mayene'in servetinin kaynağı olan yağbalıkları ile dolu ağlar çeken adamlar betimliyordu. Berelain'in dilediği zaman üzerine kıvrılabileceği genişlikte, yüksek sırtlı bir koltukta bir nakış çemberi ve bitirilmemiş nakıştan sarkan kırmızı bir iplik üzerinde iğne bekliyordu. Yerde tek bir halı vardı, altın, kırmızı ve mavi renkte çiçek desenleri ile süslenmişti. Koltuğun yanındaki sehpada, gümüş bir tepsi üzerinde gümüş

bir sürahi ve kadehler ve kırmızı ciltli, altın işlemeli bir deri parçası ile Berelain'in kaldığı yer işaretlenmiş bir kitap duruyordu.

Masanın diğer yanı parlak renklere sahip kat kat halı ile kaplanmış, üstlerine kırmızı, mavi ve yeşil, püsküllü yastıklar atılmıştı. Küçük, pirinç destekli bir sandığın üzerinde duran kapaklı küçük, pirinç bir tasın yanında bir tütün kesesi, kısa saplı bir pipo ve maşa duruyordu. Demir destekli daha büyük bir sandığın üzerine, Rand'ın gerçekten var olduğundan kuşku duyduğu, fildişinden yapılmış, uzun bacakları olan sıska bir hayvan oyması oturtulmuştu. Bir ceket cebine sığacak kadar küçüğünden, Rhuarc'ın bile kaldırmak için iki elini kullanmasını gerektirecek kadar büyüğüne, boy boy iki düzine kitap duvar boyunca, yere düzgünce dizilmişti. Aieller Kıraç'ta, kitaplar dışında ihtiyaç duydukları her şeyi yapabiliyorlardı; çerçiler, Aiellere yalnız kitap taşıyarak servet kazanabiliyorlardı.

"Şimdi," dedi Rand, kapı kapanıp onu Rhuarc ve Berelain ile yalnız bıraktıktan sonra, "işler gerçekten nasıl?"

"Dediğim gibi," diye yanıt verdi Berelain. "Beklenebileceği kadar iyi. Sokaklarda hâlâ Caraline Damodred ve Toram Riatin hakkında söylentiler var, ama insanlar bir süre başka savaş istemeyecek kadar yorgun."

"On bin Andor askerinin onlara katıldığı söyleniyor." Rhuarc piposunu doldurmaya başladı. "Söylentiler yirmiyle olmasa bile onla çarpar hep, ama doğruysa rahatsız edici. İzciler sayılarının çok olmadığını söylüyor, ama büyümeye bırakılırsa, can sıkıntısından daha fazlası olurlar. Sarısinek gözle görülmeyecek kadar küçüktür, ama yumurtalarını derine bırakırsa, daha yavrular çıkmadan kolunu ya da bacağını kaybedersin... ölmezsen, elbette."

Rand yorumsuzca homurdandı. Darlin'in Tear'daki isyanı, yüzleşmesi gerekecek tek isyan değildi. Güneş Tahtı'na oturan son iki Ev olan Riatin ve Damodred Evleri, Rand ortaya çıkmadan önce de büyük rakiplerdi ve Rand ortadan kaybolacak olursa yine öyle olacaklardı. Şimdi rekabeti bir kenara bırakmış –en azından yüzeyde; Cairhienliler söz konusu olduğunda, yüzeyin altında neler olup bittiği bambaşka bir meseleydi– Toram ve Caraline'in güvenli olduğunu düşündüğü bir yerde, Darlin gibi güç toplamaktaydılar. Toram ile Caraline'in güvenli yeri Dünyanın Omurgası'nın yamaçları idi, şehirden olabildiğince uzak, ama ülke sınırları içinde bir yer. Darlin'le aynı türden insanları toplamışlardı; daha çok orta düzey asiller, yerlerinden edilmiş köylüler, paralı askerler ve belki birkaç eski haydut. Orada Niall'ın da parmağı olabilirdi. Darlin'in grubunda vardı.

O yamaçlar da Haddon Mirk kadar ulaşılmazdı, ama Rand harekete geçmiyordu: çok fazla yerde, çok fazla düşmanı vardı. Rhuarc'ın sarısineğini ezmek için burada duraklamaya kalksa, başka bir yerde sırtında bir leopar bulurdu. İlk önce leoparı halletmeyi düşünüyordu. Bir de tüm diğer leoparların nerede olduğunu bilse.

"Shaidolar nerede?" diye sordu, Ejder Asası'nı yarı açılmış bir haritanın üzerine koyarak. Harita Cairhien'in kuzeyini ve Kardeşkatili'nin Hançeri denen dağları gösteriyordu. Shaidolar Sammael kadar büyük bir leopar olmayabilirlerdi, ama Yüksek Lord Darlin ya da Leydi Caraline'den daha büyüktüler. Berelain ona bir kadeh şarap uzattı ve Rand ona teşekkür etti. "Bilgeler Sevanna'nın planları hakkında herhangi bir şey söyledi mi?"

Kadın Kardeşkatili'nin Hançeri'ne giderken en az bir iki kişinin dinleyip biraz çevresine bakınacağını sanırdı. Gaelin Irmağı'nın aşağısına geldiklerinde Shaido Bilgelerinin bunu yaptığına iddiaya girerdi. Bunların ikisini de söylemedi, elbette. Shaidolar *ji'e'toh*'u terk etmiş olabilirdi, ama casusluk konusunda Rhuarc geleneklere bağlıydı. Bilgelerin görüşleri bambaşka bir meseleydi, ama o görüşlerin tam olarak ne olduğunu saptamak zordu.

"Shaidoların mezra kurduğunu söylüyorlar." Rhuarc durdu, maşayla kum dolu pirinç tastan bir köz alıp piposuna götürdü. Piposunu çekerek yaktıktan sonra devam etti. "Shaidoların Üç Kat Topraklar'a dönmeyi planladığını düşünmüyorlar. Ben de öyle."

Rand boş elini saçlarından geçirdi. Caraline ve Toram meselesi iltihaplanıyordu ve Shaidolar Ejderduvarı'nın bu tarafına yerleşiyordu. Darlin'den çok daha tehlikeli bir karışım. Ve Alanna'nın görünmez parmakları ona dokunmak üzere gibiydi sanki. "Başka iyi haber var mı?"

"Shamara'da savaş çıkmış," dedi Rhuarc, piposunun sapı üzerinden.

"Nerede?" diye sordu Rand.

"Shamara. Ya da Shara. Ülkelerine değişik isimler veriyorlar. Co'dansin. Tomaka. Kigali ve başkaları. Herhangi biri doğru olabilir. Hiçbiri doğru olmayabilir de. Sharalılar düşünmeden yalan söylerler. Satın aldığın her ipek kumaş topunu açmalısın, yoksa yalnızca dışının ipek olduğunu görürsün. Ve aynı ticaret mezrasında onu sana satan adama rastlarsan, adam seni daha önce gördüğünü ya da daha önce ticaret yapmak için oraya geldiğini inkâr eder. Israr edersen, seni yatıştırmak için diğerleri adamı öldürür, sonra ipek konusunda bir şey yapabilecek tek kişinin

öldürdükleri adam olduğunu söyler, sonra sana şarap diye su satmaya çalışırlar.”

“Shara’da savaş çıkması neden iyi haber?” diye sordu Rand yumuşak sesle. Yanıtı duymak istemiyordu aslında. Berelain ilgiyle dinliyordu; Aieller ve Deniz Halkı dışında hiç kimse, Kıraç’ın ötesindeki topraklar hakkında, fildişinin ve ipeğin oradan geldiği dışında bir şey bilmiyordu. Bu, bir de *Jain Uzakgezgini’nin Yolculukları* hikâyeleri, ki onlar da doğru olamayacak kadar süslüydüler. Ama aslında bir düşününce, Rand o hikâyelerde yalan söylemekten ve farklı isimlerden bahsedildiğini hatırlıyordu, ama hatırladığı kadarıyla Uzakgezgini’nin verdiği isim örnekleri Rhuarc’ın söylediklerine uymuyordu.

“Shara’da asla savaş olmaz, Rand al’Thor. Başlarına Trollocların musallat olduğu söyleniyor” –Trolloclar Aiel Kıraçları’na da girmişti; o zamandan bu yana Trolloclar Aiel Kıraçları’na Ölüm Toprakları derdi– “ama o zamandan bu yana bir savaş olmuşsa bile, ticaret mezralarında hiç duyulmadı. Mezra duvarlarının ötesinden pek haber gelmez içeri. Ülkelerinin buradakiler gibi pek çok değil, her zaman bir olduğunu ve her zaman barış içinde yaşadığını söylerler. Sen Rhuidean’dan *Car’a’carn* olarak çıktığında, ismin ve unvanının haberi, buradaki ıslaktopraklılar arasında olduğu gibi orada da yayılmış. Yenidendoğan Ejder. Haber Büyük Gedik ve Şafak Yamaçları boylarındaki ticaret mezralarına yayılmış.” Rhuarc’ın gözleri sakin ve tereddütsüzdü; bu onu rahatsız etmiyordu. “Şimdi de Üç Kat Topraklar’a haber geliyor. Shara’da savaş var ve ticaret mezralarındaki Sharalılar Yenidendoğan Ejder’in Dünyayı ne zaman Kıracağını soruyor.”

Aniden şarap diline ekşi geldi. Tarabon ve Arad Doman gibi, sırf ismini duyarak kargaşaya kapılan bir yer. Dalgalar ne kadar uzağa yayılıyordu? Onun yüzünden asla duymadığı, asla duymayacağı topraklarda savaş mı çıkıyordu?

Omuzlarımda ölüm taşıyorum, diye mırıldandı Lews Therin. *Ayak izlerimde ölüm takip ediyor. Ben ölümüm.*

Rand ürpererek kadehini masaya koydu. Kehanetler o baştan çıkarıcı imalarda ve ihtişamlı dolaylı anlatımlarda başka neler talep ediyordu acaba? Cairhien ve kalanlara Shara’yı ya da gerçekte adı her neyse, orayı eklemesi mi gerekiyordu? Tüm dünyayı? Daha Tear ve Cairhien bile tam olarak elinde sayılmazken, nasıl yapacaktı bunu? Bir insan ömründen fazla sürerdi.

Andor. Başka her ülkeyi paramparça edecekse, tüm dünyayı paramparça edecekse bile, Andor'u Elayne için güvende tutacaktı. Bir şekilde.

"Shara ya da adı her neyse, buradan çok uzakta. Her şeyi adım adım yapacağım ve ilk adım Sammael."

"Sammael," diye onayladı Rhuarc. Berelain ürperdi ve kadehini başına dikti.

Bir süre hâlâ güneye gitmekte olan Aiellerden bahsettiler. Rand, Tear'da yapılmakta olan çekicin, Sammael'in yoluna çıkaracağı her şeyi ezecek kadar büyük olmasında kararlıydı. Rhuarc tatmin olmuş görünüyordu; Cairhien'de daha fazla adam kalması gerektiğini söyleyerek şikâyet eden Berelain oldu. Rhuarc kadını susturdu. Kadın adamın kendisi için faydalı olamayacak kadar inatçı olduğu gibi bir şeyler mırıldandı, ama çiftçilerin topraklara yerleştirilmesi konusuna geçti. Seneye Tear'dan tahıl almaya gerek kalmayacağını düşünüyordu. Kuraklık kırılırsa. Kırılmazsa, Tear'ın tahılı değil başka yere, kendine bile yetmeyecekti. İlk ticaret faaliyetleri doğmaya başlamıştı. Andor, Tear ve Murandy'den, Sınırboyları'ndan tüccarlar gelmeye başlamıştı. Hatta o sabah ırmakta bir Deniz Halkı gemisi demir atmıştı ve denizden bu kadar uzakta olmalarını tuhaf bulmuştu Berelain, ama memnunlukla karşılamıştı.

Berelain'in yüzü bir yoğunluk, sesi canlılık kazandı. Masanın çevresinde dolanarak şu ya da bu kâğıt parçasını aldı, Cairhien'in neler satın alması gerektiğini, neler almaya gücünün yeteceğini, şimdi neler satması gerektiğini, altı ay, bir sene sonra neler satabileceğini tartışmaya başladı. Hava durumuna bağlı olarak, elbette. Bunu önemsiz bir meseleymiş gibi bir kenara attı, ama Rand'a fırlattığı ölçülü bakış onun Yenidendoğan Ejder olduğunu ve bu sıcağı durdurmanın bir yolu varsa bulması gerektiğini söylüyordu. Rand kadının eritici ölçüde baştan çıkartıcı olduğu zamanları görmüştü, korku içinde, meydan okur, kibir dolu olduğu zamanları görmüştü, ama hiç böyle görmemişti. Tamamen farklı bir kadın gibiydi. Minderlerden birinin üzerine yerleşmiş, piposunu çekiştirmekte olan Rhuarc eğlenerek izliyordu onu.

"...sizin bu okul bir işe yarayabilir," dedi kadın, düzgün el yazısı ile kaplı uzun bir kâğıt parçası çıkararak, "yeni şeyler bulmayı düşünmeyi biraz erteleyip önceden bulduklarını üretmeyi başarabilirlerse." Parmağını dudağına vurarak düşünceli düşünceli boşluğa baktı. "İstedikleri kadar altın vermemi söylediniz, ama gerçekten bir şeyler üretene kadar altını kısmama izin verirseniz..."

Jalani kapıdan tombul yüzünü uzattı –Aieller kapı çalmayı anlamıyor gibiydi– ve konuştu, “Mangin Rhuarc ve seninle konuşmak istiyor, Rand al’Thor.”

“Onunla daha sonra memnunlukla konuşacağımı söyle...” Rand ancak bu kadarını söyleyebilmişken Rhuarc sessizce araya girdi.

“Onunla şimdi konuşmalısın, Rand al’Thor.” Klan şefinin yüzü ciddi görünüyordu; Berelain uzun kâğıt parçasını masaya bıraktı ve yeri incelemeye başladı.

“Pekâlâ,” dedi Rand yavaşça.

Jalani’nin başı kayboldu ve Mangin içeri girdi. Rand’dan daha uzun boyluydu, Şafakla Gelen’i aramak için Ejderduvarı’nı aşan ve Tear Taşı’nı ele geçiren bir avuç Aiel’den biriydi. “Altı gün önce bir adam öldürdüm,” diye başladı, herhangi bir giriş yapmadan, “bir ağaçkatili ve sana karşı *toh*’um var mı, bilmeliyim, Rand al’Thor.”

“Bana mı?” dedi Rand. “Kendini savunabilirsin, Mangin; Işık, biliyorsun...” Bir an sessiz kaldı, ciddi, ama kesinlikle korkusuz gri gözlere baktı. Belki bir de meraklıydılar. Rhuarc’ın yüzü hiçbir şey anlatmıyordu; Berelain hâlâ onunla göz göze gelmekten kaçınıyordu. “Sana saldırdı, değil mi?”

Mangin başını hafifçe iki yana salladı. “Ölmeyi hak ettiğini gördüm, ben de onu öldürdüm.” Sohbet edercesine söylemişti; kanalların temizlenmeye ihtiyaç duyduğunu görmüş ve temizlemiş gibi. “Ama savaş dışında ya da bize saldırmadıkları sürece yeminbozanları öldüremeyeceğimizi söylemiştin. Sana karşı *toh*’um mu var şimdi?”

Rand ne dediğini hatırlıyordu... *asacağım.* Göğsü sıkıştı. “Neden ölmeyi hak ediyordu?”

“Taşımaya hakkı olmayan bir şey taşıyordu,” diye yanıt verdi Mangin.

“Ne taşıyordu? Ne taşıyordu, Mangin?”

Rhuarc, kendi sol önkoluna dokundu. “Bunu.” Koluna dolanmış Ejder’i kastediyordu. Klan şefleri Ejderlerini sık sık sergilemezdi ya da onlardan bahsetmezdi; işaretlerle ilgili hemen her şey bir gizem bulutuna sarılıydı ve şefler o şekilde kalmasından memnundu. “İğneler ve mürekkeple yapılan bir şeydi, elbette.” Bir dövme.

“Klan şefi olduğunu mu söylüyordu?” Rand bahane aradığını fark etti... *asacağım.* Mangin onu takip eden ilk Aiellerdendi.

“Hayır,” dedi Mangin. “İçki içiyor, sahip olmaması gereken şeyi sergiliyordu. Gözlerini görüyorum, Rand al’Thor.” Aniden sırıttı. “Tuhaf.

Onu öldürmekte haklıydım, ama şimdi sana karşı *toh*'um var."

"Onu öldürmekte haksızdın. Cinayetin cezasını biliyorsun."

"Bu ıslaktopraklıların yaptığı gibi, boynuna bir ilmek." Mangin düşünceli düşünceli başını salladı. "Bana yerini ve zamanını söyle; orada olacağım. Bugün su ve gölge bulasın, Rand al'Thor."

"Su ve gölge bulasın, Mangin," dedi Rand ona hüzünle.

"Herhalde," dedi Berelain, kapı Mangin'in üzerine kapandıktan sonra, "kendi ayaklarıyla kendi idamına gelecek gerçekten. Ah, bana öyle bakma, Rhuarc. Ona ya da Aiel onuruna bir şey demiyorum."

"Altı gün," diye hırladı Rand, hızla kadına dönerek. "Onun neden buraya geldiğini ikiniz de biliyordunuz. Altı gün geçti ve siz bu işi bana bıraktınız. Cinayet cinayettir, Berelain."

Kadın azametle dikleşti, ama sesi kendini savunmaya çalışır gibi çıktı. "İnsanların bana gelip cinayet işlediklerini itiraf etmelerine alışık değilim. Lanet *ji'e'toh.* Lanet Aieller ve onların lanet onurları." Küfürler kadının ağzında tuhaf geliyordu.

"Ona kızmak için sebebin yok, Rand al'Thor," diye araya girdi Rhuarc. "Mangin'in ona ya da bana değil, sana karşı *toh*'u var."

"Onun *toh*'u öldürdüğü adama karşı," dedi Rand soğuk soğuk. Rhuarc şok geçirmiş gibiydi. "Bir daha biri cinayet işlediğinde beni beklemeyin. Kanunu uygulayın!" Bu şekilde, belki bir daha tanıdığı ve sevdiği biri hakkında hüküm vermesi gerekmezdi. Zorunlu kalırsa yapardı. Bunu biliyordu ve onu hüzünlendiriyordu. Neye dönüşmüştü böyle?

Bir insanın hayatının çarkı, diye mırıldandı Lews Therin. *Merhamet yok. Acıma yok.*

18
Biraz Yalnızlık

“İlgilenmemi istediğiniz başka sorunlar var mı?” Rand’ın sesi, onların çözmesi gereken sorunlardan bahsettiğini açıkça ifade ediyordu. Rhuarc başını hafifçe iki yana salladı; Berelain’in yüzü kızardı. “Güzel. Mangin’in asılması için bir gün belirleyin...” *Eğer çok canını yakıyorsa,* diye güldü Lews Therin boğuk bir fısıltıyla, *senin yerine bir başkasının canını yakmasını sağla.* Onun sorumluluğu. Onun görevi. Dağın altında ezilmemek için sırtını dikleştirdi. “Yarın asın. Benim öyle söylediğimi söyleyin ona.” Dik dik bakarak durdu, sonra karşısındaki iki kişinin değil, Lews Therin’in yorumunu beklediğini fark etti. Ölü bir adamın, ölü bir delinin sesini bekliyordu. “Ben okula gidiyorum.”

Rhuarc muhtemelen Bilgelerin çadırlarından buraya gelmekte olduklarına işaret etti ve Berelain Tearlı ve Cairhienli asillerin de onun Rand’ı nerede sakladığını soracaklarını söyledi, ama Rand ikisinden, gelenlere doğruyu söylemelerini istedi. Ve hepsine, onu takip etmemelerini söyleyeceklerdi; döndüğü zaman dönecekti işte. İkisi, ekşi erik yutmuş gibi baktılar, ama Rand Ejder Asası’nı aldı ve çıktı.

Koridorda, Jalani ile ondan daha büyük görünmeyen sarı saçlı bir Kızıl Kalkan rahatça ayağa kalktılar ve telaşla bakıştılar. Onlar ve koşturan birkaç hizmetkâr dışında koridor boştu. İki gruptan birer kişi; mantıklıydı, ama Rand böyle olabilmesi için Urien’in Sulin’le güreşmesinin gerekip gerekmediğini merak etti.

Takip etmelerini işaret ederek doğrudan en yakın ahıra gitti. Ahır bölmeleri yüksek tavanı destekleyen sütunların yapıldığı aynı yeşil mermerdendi. İri kulaklı, boğum boğum bir adam olan ve üzerine Cairhien’in Yükselen Güneşi işlenmiş kısa bir deri yelek giymiş başseyis

Rand’ın yalnızca iki Aiel eşlikçi ile gelmesine o kadar şaşırdı ki, daha fazlasını bekleyerek ahır kapılarına baktı durdu ve o bakışlar arasında o kadar sık eğildi ki, Rand adamın bir at getirtmeyi başarıp başaramayacağını merak etmeye başladı. Ama adam, “Lord Ejder için bir at!” diye bağırınca, altı seyis yerlerinden sıçrayıp yüksek, ateş gözlü, kırmızımsı kahverengi bir iğdiş at alıp, altın saçaklı at başlığı, gök mavisi, saçaklı, altın rengi yükselen güneş işlemeleri ile süslenmiş bir eyer battaniyesi üzerine altın işlemeli bir eyer oturtarak hazırladılar.

Seyisler ne kadar çabuk davranmış olurlarsa olsunlar, iri kulaklı başseyis Rand eyere yerleşirken ortadan kaybolmuştu. Bir ihtimal, Yenidendoğan Ejder’in onlarsız edemeyeceği bir maiyet hazırlamak için. Ya da birilerine Rand’ın saraydan neredeyse yapayalnız ayrıldığını bildirmek için. Cairhien böyleydi işte. Zarif at sıçramak istiyordu, ama o daha dans etmeye çalışırken Rand atı şaşkın Cairhienli nöbetçilerin arasından geçirip sarayın dışına çıkardı. İri kulaklı adamın uyarısı üzerine pusu kuracak suikastçılardan korkmuyordu; ona pusu kuracak herhangi biri, koyun kırkmaya makassız geldiğini görürdü. Ama gecikecek olursa, muhtemelen asiller çevresine öyle doluşurdu ki, onlarsız gitmesi imkânsız olurdu. Bir sefer olsun yalnız kalmak iyi gelmişti.

Atının yanında koşturan Jalani’ye ve genç Aiel’e baktı. Adının Dedric olduğunu düşünüyordu; Codarraların Jaern Gediği boyundan. Hemen hemen yalnız. Alanna’yı hâlâ hissedebiliyordu ve Lews Therin uzaktan uzağa, ölen Ilyena’sı için sızlanıyordu. Asla tamamen yalnız kalamıyordu Rand. Belki bir daha asla kalamayacaktı. Ama bunca zaman sonra sahip olabildiği kadarı iyi geliyordu.

Cairhien büyük bir şehirdi, ana caddeleri, üzerinde dolaşan kalabalıkları cüceleştirecek kadar genişti. Her cadde ok gibi dümdüz ilerliyordu. İçinden geçtikleri tepeler öyle oyulmuş, taş duvarlarla öyle taraçalandırılmıştı ki, insan yapımı gibi görünüyorlardı. Tüm cadde ve sokaklar dik açılarla kesişiyordu. Şehrin her yerinde, gökyüzüne dokunur, hatta daha yükseğe tırmanmaya çalışır gibi görünen dev kuleler tahta iskelelerle sarılmıştı, öyle ki girift, kare kemerli payandaları neredeyse görünmez olmuştu. Yirmi sene önce, Aiel Savaşı sırasında, dünyanın harikalarından biri sayılan Cairhien’in ünlü tepesiz kuleleri meşale gibi yanmıştı ve yeniden inşaları hâlâ tamamlanmamıştı.

Kalabalığın içinden geçmek kolay değildi; atını artık tırıs süremiyordu. Rand kalabalıkların her zamanki eşlikçi grubunun önünde açılmasına

alışmıştı, ama ağır ağır akan kalabalığın içinde yüzlerce *cadin'sor* giymiş Aiel olsa da, yalnızca iki eşlikçisi varken aynı muameleyi görmüyordu. O Aiellerin bazılarının onu tanıdığını düşündü, ama onu görmezden geldiler *Car'a'carn* kılıç taşırken ve o kadar kötü olmasa da, övülecek bir şey olduğunu düşünmedikleri şekilde at binerken, dikkatleri ona çekip utanmasına sebep olmayacaklardı. Aieller için utanç acıdan çok daha kötüydü, ama elbette *ji'e'toh* da işleri Rand'ın ancak kısmen anladığı ölçüde karmaşıklaştırıyordu. Aviendha açıklayabilirdi kuşkusuz; Rand'ın Aiel olmasını ister gibiydi.

Sokaklar başka ülkelerden insanlarla da doluydu; her zamanki kasvetli renkleri içinde Cairhienliler, yanmadan önce Önkapı'da yaşayan, perişan, ama parlak renkli kıyafetler içinde başka Cairhienliler, kalabalık içinde bir baş uzun, ama Aiellerden kısa Tearlılar. Öküz arabaları, at arabaları kalabalığın içinde santim santim ilerliyor, bazıları bir Ev arması taşıyan lake kaplı arabalara, tahtırevanlara yol veriyorlardı. Sokak satıcıları tepsiler, çerçiler el arabaları üzerinde taşıdıkları mallarını bağırarak tanıtıyordu; müzisyenler, akrobatlar, jonglörler sokak köşelerinde gösteri yapıyordu. Bunların hepsi değişimdi. Eskiden Cairhien, Önkapı dışında sessiz, dingin bir şehirdi. O ciddiyet kısmen korunmuştu. Dükkânların tabelaları hâlâ küçüktü, dışarıda mal sergilemiyorlardı. Ve eski Önkapılılar eskisi kadar şamatacı görünse, yüksek sesle kahkaha atsalar ve birbirlerine bağırsalar da, sokakta tartışsalar da, diğer Cairhienliler onlara hâlâ ciddi bir hoşnutsuzlukla bakıyordu.

Gümüş işlemeli mavi ceket giymiş, başı açık atlıyı Aieller dışında kimse tanımadı, ama zaman zaman yakınından geçtiği birisi dönüp eyer battaniyesine bir kez daha bakıyordu. Ejder Asası burada fazla tanınmıyordu henüz. Kimse önünde açılmıyordu. Rand, sabırsızlıkla, her gözün üzerinde olmamasından dolayı hissettiği memnunluk arasında kararsız kalmıştı.

Okul Güneş Sarayı'ndan bir buçuk kilometre uzakta, bir saraydaydı. Eski sahibi Lord Barthanes ölmüştü ve arkasından yazıklanan yoktu. Keskin köşeli kuleleri, sert hatlı balkonları olan büyük bir taş yığını gibiydi. Ana avlunun büyük kapıları açık duruyordu ve Rand içeri girdiğinde bir karşılama düzenlenmiş olduğunu gördü.

Okulun yöneticisi olan Idrien Tarsin avlunun uzak ucundaki geniş basamaklarda duruyordu. Sade, gri bir elbise içinde tıknaz bir kadındı ve öyle dik duruyordu ki, olduğundan bir baş uzun görünüyordu. Kadın yalnız

değildi. Taş basamaklar düzinelerce insanla dolmuştu, sık giyilen ve pek az süslenmiş ipekten çok yünlüler içinde erkekler ve kadınlar. Daha çok, yaşlıca insanlardı. Saçlarında gri olan yalnız Idrien değildi. Hiç siyah saçı kalmamış, hatta hiç saçı kalmamış olanlar bile vardı, ama arada bir Rand'a hevesle bakan genç bir yüz görülebiliyordu. Burada genç demek, Rand'dan on on beş yaş büyük demekti.

Bu tam olarak bir okul olmasa da, hepsi, bir açıdan öğretmendi. Öğrenciler öğrenmeye geliyordu –avluyu saran pencerelerden ağızları bir karış açık bakmakta olan erkek ve kadınlar öğrenciydi– ama Rand daha çok bilginin bir yerde toplanmasını istemişti. Zaman zaman Yüzyıl Savaşları ve Trolloc Savaşları sırasında çok bilginin kaybolduğunu duyuyordu. Dünyanın Kırılışı'ndan bu yana ne kadarı kaybolmuştu? Eğer Dünyayı bir daha Kıracaksa, bilginin korunacağı ambarlar yaratmaya kararlıydı. Tear'da da bir okul kurulmuştu ve Caemlyn'de de bir yer aramaya başlamıştı.

Hiçbir şey beklediğin gibi gitmiyor, diye mırıldandı Lews Therin. *Hiçbir şey bekleme, o zaman şaşırmazsın. Hiçbir şey bekleme. Hiçbir şey umma. Hiçbir şey.*

Rand sesi bastırarak atından indi.

Idrien diz kırarak, onu karşılamak üzere yaklaştı. Her zamanki gibi, doğrulduğu zaman kadının yalnızca göğsüne geldiğini görmek Rand'a şok geçirtti. "Cairhien Okulu'na hoş geldiniz, Lord Ejder." Kadının sesi şaşırtıcı ölçüde tatlı ve gençti, küt yüzü ile şaşırtıcı bir zıtlık oluşturuyordu. Ama Rand öğrenci ve öğretmenler karşısında o sesin sertleştiğini duymuştu; Idrien okulu sıkı kontrol altında tutuyordu.

"Güneş Sarayı'nda kaç casusun var?" diye sordu ılımlı bir sesle. Kadın, belki de onun böyle bir düşünce barındırmasına şaşırmış göründü, ama Cairhien'deki görgü kurallarına uymayan bir soru sorulmasına şaşırmış olması daha olasıydı.

"Küçük bir gösteri hazırladık." Eh, Rand aslında bir yanıt beklememişti. Kadın iki Aiel'i, mizacı belirsiz iki iri, çamurlu köpeği süzer gibi süzdü, ama burnunu çekmekle yetindi. "Lord Ejder beni takip ederse?"

Rand kaşlarını çatarak izledi. Ne gösterisi?

Okulun giriş salonu cilalı, koyu gri sütunlar ve açık gri yer seramikleri ile dolu, üç kat yüksekliğinde, çepeçevre gri damarlı mermer balkonlarla sarılı engin bir odaydı. Şimdi o oda... aletlerle doluydu. Arkasından gelen öğretmenler koşarak aletlerin başına gitti. Rand, Berelain'in okulun bir şeyler yaptığı sözlerini hatırlayarak bakakaldı. Ama ne yapmışlardı?

Idrien onu bir aletten ötekine götürdü ve aletlerin başındaki erkek ve kadınlar ne yarattıklarını açıkladılar. Hatta Rand bir kısmını anladı.

Perdeler, kazıyıcılar, keten parçaları dolu çömleklerden yapılmış bir şey, şimdiye dek görülmemiş ölçüde ince kâğıt üretiyordu ya da onu icat eden kişi öyle diyordu. Kollar, dev, düz plakalardan yapılmış kocaman şekil, imalatçısına bakılırsa, şimdi kullanılanlardan çok daha iyi bir baskı makinesi idi. Dedric bu alete büyük ilgi gösterdi, ta ki Jalani onun *Car'a'carn*'a düzenlenecek bir saldırıya karşı nöbet tutuyor olması gerektiğine karar verene kadar: sertçe adamın ayağına bastı ve Dedric aksayarak Rand'ı takip etti. Aynı anda altı saban izi açması gereken, tekerlekli bir pulluk vardı –Rand en azından bunu anladı; işe yarayabileceğini düşündü. Bir de, tırpanlı adamlar yerine saman biçecek, atların bağlanacağı milleri olan bir şey vardı. Bir de, daha kolay çalıştırılan bir tür dokuma tezgâhı, onu yapan adam öyle diyordu. Kuyuların kuruduğu yerlere su taşıyacak viyadüklerin, Cairhien için düşünülmüş yeni kanalların ve kanalizasyonların tahtadan, boyanmış modelleri vardı. Hatta bir masanın üzerinde, yolların nasıl yapılıp taş döşendiğini ve gelecekte bu işin nasıl yapılabileceğini göstermek üzere, minik insan, araba, vinç, silindir modelleri ile hazırlanmış bir sergi vardı.

Rand bunların herhangi birinin işe yarayıp yaramayacağını bilmiyordu, ama bazıları denemeye değer görünüyordu. Örneğin, Cairhien kendi kendini besleyecekse, o pulluk faydalı olabilirdi. Idrien'e onu yapmalarını söyleyecekti. Hayır, Berelain'e kadına söylemesini söyleyecekti. *Halk içindeyken her zaman yetke düzenini izle,* demişti Moiraine, *yetke sahibi birini küçük düşürmek ve yerinden etmek istemediğin sürece.*

Tanıdığı öğretmenler arasında Kin Tovere de vardı, çizgili bir mendille kel kafasını silip duran tıknaz bir lens imalatçısı. Muhtelif boylarda dürbünlere ek olarak –"Bir adamın burnundaki kılları bir buçuk kilometre uzaktan sayabilirsiniz," demişti adam; konuşma tarzı buydu– kafası kadar büyük bir lens yapmıştı ve onu tutacak bir dürbün ya da ona benzer bir şeyin çizimini hazırlamıştı. Altı adım uzunluğundaki şey yıldızlara bakmak için kullanılacaktı. Eh, Kin hep uzaktaki şeylere bakmak istiyordu.

Rand Tovere Efendi'nin çizimini incelerken Idrien'in yüzünde sessiz bir tatmin ifadesi vardı. Kadın pratik olan şeylerden hoşlanıyordu. Cairhien kuşatması sırasında, kendisi dev bir arbalet yapmıştı. Kollar ve makaralardan oluşan alet küçük bir mızrağı bir buçuk kilometre öteye, bir

insanı delip geçecek kuvvetle fırlatabiliyordu. Kadının istediği olsa, gerçek ve sağlam şeyler dışında hiçbir şeye zaman harcanmazdı.

“Bunu yap,” dedi Rand Kin’e. Pulluğun aksine bu belki gerçekten işe yaramazdı, ama Rand Tovere’den hoşlanırdı. Idrien içini çekti ve başını iki yana salladı. Tovere neşeyle gülümsedi. “Ve sana yüz altın kron ödül veriyorum. Bu ilgi çekici görünüyor.” Bu bir uğultu yarattı ve Idrien’in ağzı mı daha açık kalmıştı, yoksa Tovere’inki mi, belli değildi.

Odadaki diğer aletlerin bazıları, Tovere’inkinin yol yapma makinesi kadar sağduyulu görünmesine sebep oluyordu. İnek dışkısı ile bir şeyler yapan yuvarlak yüzlü adam, pirinç bir borunun bir ucunda mavimsi bir alev yanmasını sağlıyordu; bunun ne işe yarayacağını kendisi bile bilmez görünüyordu. Sıska, uzun bir kadının sergisi, daha çok iplerle birbirine bağlanmış, bir mangaldaki küçük bir ateşten yükselen havayla yükselen, kâğıttan bir kabuktan ibaretti. Kadın uçmak hakkında bir şeyler mırıldandı –Rand böyle dediğinden emindi– ve kuş kanatlarının kıvrımlı olduğunu söyledi –kuş ve *tahta* kuşlara benzeyen bir şeylerin çizimlerini hazırlamıştı– ama karşısında Yenidendoğan Ejder’i bulunca dili öyle tutulmuştu ki, Rand başka tek kelimesini anlamadı ve Idrien de kadının ne yaptığını açıklayacak değildi.

Ve sonra bir de, yeni oyulmuş, kazınmış tahta bir masa üzerinde (oyukların bazıları masa tablasını delecek kadar derindi) pirinç tüpler, silindirler, miller, çarklardan oluşmuş bir şey sergileyen kel adam vardı. Bir sebepten, adamın yüzünün yarısı ve ellerinden biri sarılmıştı. Rand giriş salonunda belirir belirmez, adam endişeyle silindirlerin birinin altına ateş yakmaya girişmişti. Rand ve Idrien adamın yanında durduklarında, bir kolu çekti ve gururla gülümsedi.

Alet titremeye başladı, iki üç yerinden tıslayarak buhar çıktı. Tıslama bir ıslığa dönüştü ve alet sarsılmaya başladı. Uğursuz bir uğultu çıkardı. Islık kulak paralayacak kadar yükseldi. Masa öyle fena sarsılıyordu ki, yürümeye başlamıştı. Kel adam kendini masanın üzerine fırlattı, en büyük silindirdeki tıkacı çıkardı. Buhar bir bulut halinde yükseldi ve alet sustu. Adam yanan parmaklarını emerek zayıfça gülümsedi.

“Güzel pirinç işçiliği,” dedi Rand, Idrien’in onu götürmesine izin vermeden önce. “O neydi?” diye sordu sessizce, işitme mesafesinden çıktıklarında.

Kadın omuzlarını silkti. “Mervin kimseye söylemiyor. Bazen odalarında kapıları sarsacak kadar şiddetli patlamalar oluyor ve şimdiye dek adam

kendi kendini altı kez kavurdu, ama çalıştırmayı başardığında yeni bir Çağ getireceğini söylüyor.” Rand’a huzursuzluk içinde baktı.

“Yapabiliyorsa getirsin,” dedi Rand ona kuru kuru. Belki de o şey müzik yapmak içindi. Onca ıslık? “Herid’i görmüyorum. Aşağı inmeyi unuttu mu?”

Idrien yine içini çekti. Herid Fel bir şekilde kendini buradaki Kraliyet Kütüphanesi’nde okurken bulmuş bir Andorluydu –kendine tarih ve felsefe öğrencisi diyordu– ve kadının seveceği türden biri değildi. “Lord Ejder, adam çalışma odasından asla çıkmıyor ve yalnızca kütüphaneye gidiyor.”

Oradan ayrılmak için, Ejder Asası kolunda, bir taburenin üzerine çıkıp konuşma yapması, onlara icatlarının harika olduğunu söylemesi gerekti. Bazıları harika olabilirdi de, bilemiyordu. Sonra Jalani ve Dedric eşliğinde ayrılabildi. Ve Lews Therin ile Alanna eşliğinde. Arkalarında hoşnut mırıltılar bıraktılar. Rand, Idrien dışında herhangi birinin silah yapmayı akıl edip etmediğini merak etti.

Herid Fel’in çalışma odası üst katlardan birindeydi ve pencereleri, okulun koyu renk kiremitlerini ve başka her şeyin önünü kesen kare, basamaklı bir kuleye bakıyordu. Herid zaten pencerelerden dışarı bakmadığını söylüyordu.

“Siz burada, dışarıda bekleyebilirsiniz,” dedi Rand, dar kapıya ulaştığında –içerideki oda da dardı– ve Jalani ile Dedric hemen kabul edince şaşırdı.

Aniden bir dizi küçük şey bir araya geldi. Rhuarc ve Berelain ile görüşmesinden çıktığından beri Jalani kılıcına onaylamazlıkla bakmamıştı, halbuki mutlaka yapardı bunu. Ne o, ne de Dedric ahırdaki ata göz bile atmamış, kendi bacaklarının ona yeteceği hakkında tek bir yorum yapmamıştı; kız bunu da düzenli olarak yapardı.

Onaylar gibi, Rand kapıya dönerken Jalani Dedric’i kısaca, baştan aşağı süzdü. Kısaca, ama açık bir ilgi ve gülümseme ile. Dedric kadını öyle dikkatle görmezden geliyordu ki, gözlerini dikip baksa daha iyiydi. Aiel âdetleri böyleydi, kız niyetini açıklayana kadar adam anlamazmış gibi yapacaktı. Bakışmayı adam başlatsa, kız da aynı şeyi yapacaktı.

“Keyfinize bakın,” dedi Rand omzunun üzerinden, içeriye girerken ve ikisi şaşkın şaşkın bakıştılar.

Küçük oda kitaplar, parşömen ruloları, kâğıt parçalarından yapılmış gibi görünüyordu. Duvarlar, kapı ve iki açık pencere için bırakılmış boşluklar dışında, sıkışık raflarla doluydu. Odanın çoğunu kaplayan masanın üzeri

kitap ve kâğıtlardan görünmüyordu. Yedek sandalye, yerde kalan azıcık boşluk da karman çorman kitap ve kâğıtlarla doluydu. Herid Fel bu sabah seyrek, gri saçlarını taramayı unutmuş gibi görünen toplu bir adamdı. Dişlerinin arasına sıkıştırdığı pipo yakılmamıştı ve kırışık, kahverengi ceketinin önüne kül saçılmıştı.

Bir an gözlerini kırpıştırarak Rand'a baktı, sonra, "Ah. Evet. Elbette. Ben de tam..." dedi. Ellerindeki kitaba bakarak kaşlarını çattı, sonra masanın arkasına oturdu ve kendi kendine mırıldanarak önündeki kâğıtlara elledi. Kitabın başlığını çevirdi, kafasını kaşıdı. Sonunda başını kaldırıp Rand'a baktı ve yine şaşkın şaşkın gözlerini kırpıştırdı. "Ah, evet. Ne konuda konuşmak istemiştin?"

Rand ikinci sandalyenin üzerini boşalttı, kitapları ve kâğıtları yere koydu, Ejder Asası'nı oluşan yığına dayadı ve oturdu. Burada başkaları ile, filozoflar, tarihçiler, eğitimli kadınlar ve âlimlerle konuşmaya çalışmıştı ve bir Aes Sedai'yi konuşturmaktan farkı olmamıştı. Neyden emin oldukları konusunda oldukça emindiler ve geri kalanı konusunda sizi, her anlama gelebilecek sözlere boğuyorlardı. Israr ettiğinizde ya öfkeleniyorlar –bilgilerinden kuşku ettiğinizi düşünüyorlardı ve bunu büyük bir günah kabul eder gibiydiler– ya da sözcük seli şiddetleniyor, sonunda söylediklerinin yarısını anlamıyordunuz ya da dalkavukluğa girişiyorlar, sizin ne işitmek istediğinizi anlamaya çalışıyorlar ve sonra size bunları anlatıyorlardı. Herid farklıydı. Rand'ın Yenidendoğan Ejder olduğu aklından çıkıp gidiyordu devamlı ve bu Rand'ın işine geliyordu. "Aes Sedailer ve Muhafızları hakkında ne biliyorsun, Herid? Bağ hakkında?"

"Muhafızlar? Bağ? Aes Sedai olmayan herkesin bildiği kadar sanırım. Bu da pek az demek." Herid, söndüğünü fark etmeden piposunu çekiştirdi. "Ne bilmek istemiştin?"

"Kırılabilir mi?"

"Kırılmak mı? Ah, hayır. Sanmıyorum. Muhafız ya da Aes Sedai'nin ölmesini kastetmiyorsan. Bu bağı kırar. Sanırım. Bağ hakkında bir şeyler duyduğumu hatırlıyorum, ama hatırlamadığım..." Masasının üzerindeki kâğıtları gördü, parmak uçları ile kendine çekti ve kaşlarını çatarak, başını iki yana sallayarak okumaya başladı. Kendi el yazısı ile alınmış notlara benziyordu, ama artık onlarla hemfikir değil gibiydi.

Rand içini çekti; başını yeterince hızlı çevirirse Alanna'nın elinin ensesinde durduğunu görecekmiş gibi geliyordu. "Ya son gelişimde sorduğum soru? Herid? Herid?"

Tombul adamın başı kalktı. “Ah. Evet. Ah, soru. Son ziyaret. Tarmon Gai’don. Şey, neye benzeyeceğini bilmiyorum. Trolloclar, sanırım? Dehşetlordları? Evet. Dehşetlordları. Ama düşünüyordum. Son Savaş olamaz. Olabileceğini sanmıyorum. Belki her çağın bir Son Savaşı vardır. Ya da çoğunun.” Aniden burnundan aşağı, dişlerinin arasındaki pipoya kaşlarını çattı ve masasının üzerinde aranmaya başladı. “Buralarda bir yerde kav kutum vardı.”

“Son Savaş olamaz derken ne demek istiyorsun?” Rand sesini sakin tutmaya çalışıyordu. Herid hep sonunda konuya gelirdi; o tarafa ittirmeniz yeterliydi.

“Ne? Evet, mesele de bu zaten. Son Savaş olamaz. Yenidendoğan Ejder Karanlık Varlık’ın zindanını, Yaratıcı’nın yaptığı kadar iyi mühürlese bile. Ki bunu yapabileceğini sanmıyorum.” Öne eğildi ve sır verircesine sesini alçalttı. “O Yaratıcı değil, biliyorsun. Sokaktakiler ne diyor olursa olsun. Yine de, biri tarafından mühürlenmesi gerek. Çark, anlıyor musun?”

“Anlamıyorum...” Rand’ın sesi solup gitti.

“Evet, anlıyorsun. Senden iyi bir öğrenci olurdu.” Piposunu çıkaran Herid, piponun sapı ile havada bir çember çizdi. “Zaman Çarkı. Çark döndükçe Çağlar gelir ve geçer. Tüm ilmihal.” Aniden hayali çarkta bir noktaya temas etti. “Burada Karanlık Varlık’ın zindanı sağlam. Burada, ona bir delik delmişler ve yine mühürlemişler.” Piponun sapını çizdiği yay üzerinde gezdirdi. “Biz buradayız. Mühürler zayıflıyor. Ama bu önemli değil, elbette.” Pipo sapı çemberi tamamladı. “Çark buraya, deliği ilk deldikleri zamana geri döndüğünde, Karanlık Varlık’ın zindanı yine sağlam olmalı.”

“Neden? Belki bir sonraki sefere yamanın üzerini delerler. Belki son seferde böyle yapmışlardır –Yaratıcı’nın yaptığı kısmı delmişlerdir, demek istiyorum– belki Delik’i bir yamanın üzerinden delmişlerdir ve biz bilmiyoruzdur.”

Herid başını iki yana salladı. Bir an piposuna baktı, bir kez daha sönük olduğunu fark etti ve Rand adama bir kez daha hatırlatmasının gerekebileceğini düşündü, ama Herid gözlerini kırpıştırdı ve devam etti. “Bir ara, biri yapmak zorundaydı. İlk seferinde, demek istiyorum. Yaratıcı’nın Karanlık Varlık’ın zindanını en başta bir delik ve bir yamayla yaptığını düşünmüyorsan.” Bu sav üzerine kaşları oynadı. “Hayır, başlangıçta sağlamdı ve bence, Üçüncü Çağ yeniden geldiğinde yine sağlam olacak. Hmm. Acaba *onlar* ona Üçüncü Çağ mı diyorlardı?” Telaşla

kalemini mürekkebe batırdı ve açık kitabın kenarına not aldı. “Hmm. Artık fark etmez. Zindanı sağlam kılacak olanın Yenidendoğan Ejder olacağını söylemiyorum, bu Çağ’da olması da gerekmiyor, ama Üçüncü Çağ yeniden gelmeden olmalı ve sağlam olduğu zamandan bu yana öyle çok zaman geçti ki –en az bir Çağ– kimse artık Karanlık Varlık’ı ya da zindanını hatırlamıyor. Kimse hatırlamıyor. Hmm. Acaba...” Notlarına bakarak kafasını kaşıdı, sonra bunu kalemi tutan eliyle yaptığını fark edince irkildi. Saçları mürekkeple lekelenmişti. “Mühürlerin zayıfladığı her Çağ sonunda Karanlık Varlık’ı hatırlamalı, çünkü onunla yeniden yüzleşmeleri ve yeniden zindanına kapatmaları gerekecek.” Piposunu yine dişlerinin arasına sıkıştırarak, kalemi mürekkebe batırmadan not almaya çalıştı.

“Karanlık Varlık özgür kalmazsa,” dedi Rand sessizce. “Zaman Çarkı’nı kırıp, Zaman’ı ve dünyayı kendi imgesinde yeniden yaratmazsa.”

“Bu da var tabii.” Herid kaleme kaşlarını çatarak omuzlarını silkti. Sonunda aklına mürekkep hokkası geldi. “Bu konuda senin ve benim yapabileceğimiz pek bir şey yok. Neden gelip benimle çalışmıyorsun? Tarmon Gai’don’un yarın olacağını sanmıyorum. Zamanını kullanmak için iyi bir yol olur ve...”

“Mühürlerin kırılması için bir sebep geliyor mu aklına?”

Herid’in kaşları kalktı. “Mühürleri kırmak mı? Mühürleri kırmak mı? Bir deliden başka kim, neden bunu yapmak istesin ki? Kırılabiliyorlar mı? Bir yerlerde kırılamadıklarını okuduğumu hatırlar gibiyim, ama ne dediğini şimdi hatırlamıyorum. Aklına böyle bir şeyi yapmak nereden geldi?”

“Bilmiyorum,” diye içini çekti Rand. Kafasının arkasında Lews Therin tekrarlıyordu: *Mühürleri kır. Mühürleri kır ve sona erdir. Bırak da sonsuza dek öleyim.*

Egwene şalının köşesi ile aylak aylak yelpazelenerek kesişen koridorların iki yanına baktı. Yine kaybolmadığını umuyordu. Kaybolduğundan korkuyordu ve öyleyse memnun olmayacaktı. Güneş Sarayı’nda kilometrelerce koridor vardı, hiçbiri dışarıdan daha serin değildi ve yolu öğrenecek kadar zaman geçirmemişti burada.

Her yerde, ikişerli üçerli gruplar halinde Kızlar vardı –Rand’ın normalde getirdiğinden çok daha fazlası; o burada olmadığında olacağından kesinlikle çok daha fazlası. Yalnızca dolanıyor gibiydiler, ama Egwene’e bazıları... gizli işler çeviriyormuş gibi geldi. Bazıları onun yüzünü tanıyordu ve Egwene birkaç dostça söz beklerdi –özellikle Kızlar onun Bilgelerin

öğrencisi olmasının Aes Sedai olmasından daha ağır bastığını düşünür gibiydiler; öyle ki artık onu Aes Sedai olarak görmüyorlardı neredeyse ve Egwene Aes Sedai değildi zaten– ama onu gördüklerinde, bir Aiel ne kadar şaşkın görünebilirse o kadar şaşkın göründüler. Bir saniye sonra başlarını sallayarak selamladılar ve konuşmadan hızla uzaklaştılar. Soru sormaya izin veren bir davranış tarzı değildi.

Egwene bunun yerine, kol yenlerinde ince mavi altın çizgiler taşıyan terli suratlı bir hizmetkâra kaşlarını çattı ve adamın gitmek istediği yere nasıl gidebileceğini bilip bilmediğini merak etti. Güçlük şuydu ki, nereye gitmek istediğinden tam olarak emin değildi. Ne yazık ki, çevrede bunca Aiel varken adamın sinirleri gergindi. Bir Aiel kadının ona kaşlarını çattığını görünce –hiçbir Aiel'de görülmeyen kara gözlerini asla fark etmiyorlardı– muhtemelen kafası Kızlar hakkında hikâyelerle dolu olan adam döndü ve tüm gücüyle koşarak kaçtı.

Egwene sinirle burnunu çekti. Zaten yol sormasına gerek yoktu. Eninde sonunda tanıdığı bir şey görecekti. Geldiği yoldan dönmesine hiç gerek yoktu, ama üç koridordan hangisini seçmeliydi? Birini seçerek kararlılıkla yürüdü, hatta Kızların bazıları yolundan çekildi.

Aslında, üzerinde bir aksilik vardı. Bunca zaman sonra Aviendha'yı yine görmek harika olurdu. Kız serin bir tavırla başını sallayıp, Amys'in çadırında süren özel bir görüşmeye katılmasaydı. Takip etmeye çalıştığında gerçekten özel olduğunu öğrenmişti Egwene.

Sen çağrılmadın, demişti Amys keskin bir sesle. Aviendha bir minderin üzerine bağdaş kurup oturmuş, kasvetle önündeki kat kat halılara bakmıştı. *Sen git, yürüyüş yap. Ve bir şeyler ye. Bir kadın saz gibi görünmemeli.*

Gai'shain'ler tarafından çağrılan Bair ile Melaine çabuk çabuk geldiler, ama Egwene dışlanmıştı. Başka Bilgelerin de geri çevrildiğini görmek biraz iyi geldi, ama yalnızca birazcık. Hem, o Aviendha'nın arkadaşıydı ve Aviendha'nın başı bir tür beladaysa, yardım etmek isterdi.

"Sen neden buradasın?" diye sordu Sorilea arkasından.

Egwene kendisiyle gurur duyuyordu. Sakin sakin döndü ve Shende Mezrası'nın Bilgesi ile yüzleşti. Jarra Chareenlerinden olan Sorilea'nın seyrek, beyaz saçları ve kafatasına geçirilmiş köselemsi deriden oluşan bir yüzü vardı. Tamamen kas ve kemikten oluşmuş gibiydi ve yönlendirebilmesine rağmen, Güç konusundaki yeteneği Egwene'in karşılaştığı çoğu çömezden azdı. Aslında, Kule'de olsa çömezlikten öteye geçmez, Kule'den gönderilirdi. Elbette, Bilgeler arasında yönlendirmenin

fazla önemi yoktu. Bilgelerle ilgili gizemli kurallar her nasılsa, Sorilea çevredeyken önderlik hep ona düşerdi. Egwene tamamen irade gücüne dayalı olduğunu düşünüyordu.

Çoğu Aiel kadın gibi Egwene'den bir baş uzun olan Sorilea, bir boğayı yere devirebilecek yeşil gözlerini ona dikti. Bu da rahatlattı Egwene'i; Sorilea herkese böyle bakardı. Kemirecek kemiği varsa, her baktığı yerde duvarlar ufalanır, duvar halıları alev alırdı. Eh, en azından öyle gelirdi.

"Rand'ı görmeye geldim," dedi Egwene. "Çadırlardan buraya yürümek de iyi bir egzersiz gibi geldi." Şehir duvarlarının çevresinde hızlı hızlı beş altı tur atmaktan kesinlikle daha iyiydi. Aiellerin hafif egzersiz anlayışı buydu. Sorilea'nın neden diye sormayacağını umdu. Gerçekten Bilgelerden birine yalan söylemekten hoşlanmıyordu.

Sorilea, gizli bir şeyin kokusunu almış gibi bir an baktı ona, sonra şalını dar omuzlarına kaldırdı ve, "Burada değil," dedi. "Okuluna gitti. Berelain Paeron onu takip etmenin akıllıca olmayacağını düşünüyor ve ben ona katılıyorum."

Yüzünü ifadesiz tutmak için Egwene'in çaba harcaması gerekti. Bilgelerin Berelain'den hoşlanması, bekleyeceği son şeydi. Ona mantıklı, saygı duyulması gereken bir kadın gibi davranmaları Egwene'e *hiç* mantıklı gelmiyordu ve bunun sebebi Rand'ın ona yetke tanıması değildi. Bilgeler ıslaktopraklıların yetkelerine aldırmazdı. Saçma geliyordu. Mayeneli kadın edepsiz elbiseler içinde kendini sergiliyordu ve ölçüyü aşacak şekilde flört ediyordu –flört etmekten daha fazlasını yapmadığında ve Egwene kadının yaptığına inanıyordu. Hiç de Amys'in en sevdiği kızı gibi gülümseyeceği türden bir kadın değildi. Sorilea'nın da.

Gawyn'e dair beklenmedik fikirler kafasına doluştu. Yalnızca bir düştü, hem de onun düşü. Kesinlikle Berelain'in yaptıklarına benzemiyordu.

"Genç bir kadının yanakları durduk yerde kızarırsa," dedi Sorilea, "genelde bir erkek söz konusudur. Hangi erkek ilgini çekti? Yakında ayaklarının dibine gelin çelengi koymanı bekleyebilir miyiz?"

"Aes Sedailer nadiren evlenir," dedi Egwene ona serin bir tavırla.

Kösele suratlı kadının hıhlaması, bir kumaşın yırtılması gibi ses çıkardı. Kızlar ve Bilgeler, aslında tüm Aieller, Amys ve diğerlerinin yanında eğitim gördüğü sürece onun Aes Sedai olmadığına karar vermiş olabilirdi, ama Sorilea daha ileri gidiyordu. O Egwene'in Aiel olduğunu düşünür gibiydi. Ayrıca, Sorilea'nın burnunu sokabileceğini düşünmediği konu yoktu. "Sen evleneceksin, kızım. *Far Dareis Mai* olacak ve erkeklerin av gibi bir

eğlence türü olduğunu düşünecek biri değilsin. O kalçalar bebek yapmak için ve sen yapacaksın.”

“Rand’ı nerede bekleyeceğimi söyleyebilir misin bana?” diye sordu Egwene, hoşuna gitmeyecek kadar hafif bir sesle. Sorilea düşgezgini değildi, düşleri yorumlayamazdı ve Kehanet’te bulunamıyordu, ama öyle kesin konuşurdu ki söyledikleri kaçınılmaz gibi gelirdi. Gawyn’in bebekleri. Işık, Gawyn’in bebeklerini nasıl doğurabilirdi? Aslında, Aes Sedailer hemen hemen hiçbir zaman evlenmezdi. Dilerse Güç kullanarak onları bir çocuk gibi idare edebilecek bir kadınla evlenmeyi kaç erkek isterdi?

“Bu taraftan,” dedi Sorilea. “Sanduin mi? Dün Amys’in çadırında gördüğüm şu gürbüz Gerçek Kan mı? O yara yüzünü daha da yakışıklı kılıyor...”

Sorilea Egwene’e sarayda yol gösterirken isim saymaya, bir yandan da tepki bekleyerek göz ucuyla Egwene’i süzmeye devam etti. Her erkeğin cazibelerini sıralamak için elinden geleni yapıyordu ve bu liste her birinin giysisiz nasıl göründüğünü tarif etmeyi içerdiğinden –Aiel erkekler ve kadınlar aynı ter çadırlarını paylaşırdı– Egwene’in yüzünü yeterince kızartmayı başardı kesinlikle.

Rand’ın geceyi geçireceği odalara geldiklerinde Egwene memnunlukla teşekkür etti ve oturma odasının kapısını kadının yüzüne sıkı sıkı kapattı. Neyse ki Bilge’nin ilgilenmesi gereken kendi işleri vardı, yoksa kapıyı ittirip içeri girebilirdi.

Egwene derin bir nefes alarak eteğini ve şalını düzeltti. Buna gerek yoktu, ama bir tepeden aşağı yuvarlanmış gibi hissediyordu. Kadın çöpçatan rolü oynamaya bayılıyordu. Bir kadın için gelin çelengi yapabilir, onu sürükleye sürükleye götürüp, çelengi kendi seçtiği erkeğin ayaklarının dibine bıraktırabilir, erkek çelengi kabul edene kadar da onun kolunu bükebilirdi. Eh, tam olarak sürüklemek ve kol bükmek söz konusu olmazdı, ama aynı şey sayılırdı. Elbette, Sorilea Egwene konusunda o kadar ileri gitmezdi. Bu düşünceyle kıkırdadı. Hem, Sorilea Egwene’in gerçekten Aiel olduğunu düşünmüyordu; Egwene’in Aes Sedai olduğunu biliyordu ya da öyle sanıyordu. Hayır, elbette bu konuda endişelenmek için sebep yoktu!

Ellerini saçlarını arkada tutan katlanmış eşarba götürmüşken, yatak odasından gelen ayak sesleri üzerine yerinde dondu. Rand Caemlyn’den Cairhien’e sıçrayabiliyorsa, doğrudan yatak odasına sıçramış da olabilirdi. Ve belki biri –ya da bir şey– onu bekliyordu. *Saidar*’a sarındı ve

kullanmaya hazır pek çok kötü şey ördü. Bir *gai'shain* kadın kolları bohça yapılmış örtülerle çıktı ve onu görünce irkildi. Egwene *saidar*'ı salıverdi ve yine kızarmadığını umdu.

İlk bakışta Niella o derin başlıklı, beyaz cüppenin içinde, Aviendha'ya şaşırtıcı ölçüde benziyordu. Sonra altı yedi yaş daha büyük olduğunu, yüzünün o kadar esmer olmadığını, belki biraz daha tombul olduğunu fark ediyordunuz. Aviendha'nın ablası asla Mızrağın Kızı olmamıştı; o bir dokumacıydı ve bir sene ve bir günlük süresinin yarısını tamamlamıştı.

Egwene selam vermedi; verse Niella'yı utandırırdı. "Rand yakında gelir mi?" diye sordu.

"*Car'a'carn* ne zaman gelecekse o zaman gelir," diye yanıt verdi Niella, gözlerini uysallıkla indirerek. Bu gerçekten tuhaf geliyordu; daha tombul olsa bile, Aviendha'nın yüzü uysallık kaldıracak gibi görünmüyordu. "Geldiği zaman hazır olmak bize düşer."

"Niella, Aviendha neden Amys, Bair ve Melaine ile içeri kapandı, hiç fikrin var mı?" Düşgezme ile kesinlikle bir ilgisi yoktu; o konuda Aviendha'nın ancak Sorilea kadar yeteneği vardı.

"O burada mı? Hayır, hiç fikrim yok." Ama konuşurken Niella'nın mavi yeşil gözleri hafifçe kısıldı.

"Bir şey biliyorsun," diye ısrar etti Egwene. *Gai'shain* itaatkârlığından faydalansa da olurdu. "Ne olduğunu söyle, Niella."

"*Car'a'carn* beni elimde kirli örtülerle burada dururken bulursa, Aviendha'nın beni oturamaz hale getirene kadar kamçılayacağını biliyorum," dedi Niella hüzünle. Egwene bir şekilde *ji'e'toh*'un mu söz konusu olduğunu bilmiyordu, ama ikisi birlikteyken Aviendha ablasına, diğer *gai'shain*'lerden iki kat sert davranıyordu.

Telaşla kapıya süzülürken Niella'nın cüppesi desenli halının üzerinde sürüklendi, ama Egwene kadının kolunu yakaladı. "Zamanın bittiği zaman beyazları çıkaracak mısın?"

Doğru bir soru değildi ve kadının uysallığı bir Kız'a yetecek ölçüde kayboldu. "Aksini yapmak *ji'e'toh* ile alay etmektir," dedi Niella katı katı. Aniden dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi. "Dahası, kocam beni aramaya gelir ve memnun olmaz." Ilımlı maske geri döndü; gözlerini yere indirdi. "Şimdi gidebilir miyim? Aviendha buradaysa, elimden gelirse ondan kaçınacağım ve o bu odalara gelecektir."

Egwene kadının gitmesine izin verdi. Zaten sormaya hakkı yoktu; bir *gai'shain*'in beyaz giymeden önce ve giydikten sonraki hayatından

bahsetmek utanç vericiydi. Kendisi de biraz utanıyordu, ama elbette gerçekten *ji'e'toh*'a uymaya çalışmıyordu. Yalnızca nazik davranmaya çalışıyordu.

Yalnız kaldığında sert oymalarla süslenmiş, yaldızlı bir koltuğa oturdu. Onca zaman minderlerin üzerinde ya da yerde oturduktan sonra tuhaf şekilde rahatsız geliyordu. Bacaklarını altına aldı ve Aviendha'nın Amys ve diğer ikisi ile ne konuştuğunu merak etti. Büyük olasılıkla Rand hakkında. Rand Bilgeleri hep endişelendiriyordu. Islaktopraklıların Ejder Kehanetleri umurlarında değildi, ama Rhuidean Kehaneti'ni baştan sona biliyorlardı. Rand, kehanetin dediği gibi Aielleri yok ettiğinde, "kalanlardan kalanları" kurtaracaktı ve Bilgeler kalanların olabildiğince çok olmasını sağlamaya kararlıydılar.

İşte bu yüzden Aviendha'yı onun yakınında kalmaya zorluyorlardı. Edep sınırlarını aşacak kadar yakınında. Yatak odasına girse orada, yerde Aviendha için serilmiş bir şilte bulacağından emindi. Yine de, Aieller bu tür şeylere farklı bakıyorlardı. Bilgeler, yetiştiriliş tarzı olmasa bile kanının Aiel olduğunu Rand'a hatırlatmak için, Aviendha'nın ona Aiel âdet ve geleneklerini öğretmesini istiyordu. Görünüşe göre Bilgeler bunun için uyanık geçen *her* saate ihtiyaç olduğunu düşünüyordu ve neyle yüz yüze oldukları düşünülünce, onları fazla suçlayamıyordu. Tamamen değil. Yine de, bir kadını bir erkekle aynı odada uyumaya zorlamak doğru değildi.

Egwene Aviendha'nın sorunu için hiçbir şey yapamazdı, özellikle de Aviendha bir sorun göremezken. Egwene dirseğine yaslanarak Rand ile nasıl konuşacağını düşünmeye çalıştı. Düşünceler dönüp duruyordu, ama Rand içeri girer, koridordaki iki Aiel'e bir şeyler mırıldanır ve kapıyı kapatırken aklına hiçbir şey gelmemişti.

Egwene ayağa fırladı. "Rand, Bilgeler konusunda bana yardım etmelisin; seni dinlerler," diye patladı, kendini durduramadan. Niyetlendiği hiç de bu değildi.

"Seni de yine görmek güzel," dedi Rand gülümseyerek. Seanchan mızrağını elinde taşıyordu ve Egwene'in son gördüğünden beri üzerine Ejderler oyulmuştu. O şeyi nereden bulduğunu bilmeyi diliyordu; Seanchanlarla ilgili her şey tüylerini diken diken ediyordu. "Ben iyiyim, teşekkür ederim, Egwene. Ya sen? Yine kendin olmuş gibisin, her zamanki kadar enerji dolusun." Ne kadar yorgun görünüyordu! Ve sert, öyle sert ki o gülümseme yüzünde tuhaf kaçıyordu. Her gördüğünde Rand daha da sert görünüyordu.

“Gülünç olduğunu düşünmene gerek yok,” dedi Egwene dik dik bakarak. Başladığı gibi devam etmesi daha iyi olacaktı. Gerileyip açıklamak, ona sırıtmak için daha fazla sebep vermekten daha iyi. “Bana yardım eder misin?”

“Nasıl?” Evindeymiş gibi rahat ederek –eh, ne de olsa kendi odalarıydı– püsküllü mızrağı leopar bacağı şeklinde oyulmuş bacakları olan bir sehpaya fırlattı ve kılıç kemeri ile ceketini çıkardı. Bir şekilde, Aiellerden daha fazla terlemiyordu. “Bilgeler beni dinliyorlar, ama yalnızca istediklerini işitiyorlar. Saçmaladığıma karar verdikleri zaman yüzlerinde beliren düz bakışları tanıyorum artık ve bana saçmaladığımı söyleyerek beni utandırmak ya da bu konuda tartışmak yerine duymazdan geliyorlar yalnızca.” Yaldızlı sandalyelerden birini Egwene’in karşısına çekti ve çizmeli ayaklarını önünde uzatarak yayıldı. Bunu bile bir kibir havası ile yapmayı başarıyordu. Önünde eğilen çok fazla insan vardı kesinlikle.

“Bazen gerçekten saçmalıyorsun,” diye mırıldandı Egwene. Bir sebepten, düşünecek zamanı olmaması düşüncelerinin yoğunlaşmasını sağlamıştı. Şalını dikkatle düzelterek Rand’ın önüne geçti. “Elayne’den haber almak istediğini biliyorum.” Neden yüzü aniden hüzünlenmiş, ama aynı zamanda kış kadar soğuk olmuştu? Bir olasılık, Elayne’den bunca zamandır haber alamadığı için. “Sheriam’ın Bilgelere sana iletilmek üzere fazla mesaj ilettiğini sanmıyorum.” Bildiği kadarıyla hiç mesaj gelmemişti, ama Rand nadiren Cairhien’de oluyordu zaten. “O tür işlerde Elayne bana güvenir. Amys’i benim... benim çalışmalarıma dönecek kadar güçlendiğime ikna edersen, mesajlarını ben taşıyabilirim.”

Duraksamamış olmasını diliyordu, ama Rand *Tel’aran’rhiod* hakkında olmasa bile, düşgezme hakkında çok şey biliyordu zaten. Bilgeler arasında, düşgezmenin ismi dışında hemen her şey, özellikle de bunu kimlerin yapabildiği, dikkatle korunan bir sırdı. Onların sırlarını açıklama hakkını kendinde görmüyordu Egwene.

“Bana Elayne’in nerede olduğunu söyleyecek misin?” Bir fincan çay ister gibi söylemişti.

Egwene duraksadı, ama o, Nynaeve ve Elayne arasındaki anlaşma –Işık, kaç zaman önce yapmışlardı o anlaşmayı?– o anlaşma hâlâ geçerliydi. Rand artık birlikte büyüğü oğlan çocuğu değildi. Kafası kendi önemi ile dolu bir erkekti ve ses tonu nasıl olursa olsun, yüzüne diktiği o bakışlar bir yanıt *talep ediyordu.* Aes Sedailer ve Bilgeler karşı karşıya geldiğinde kıvılcımlar çıkıyorsa, Aes Sedailer ve Rand karşı karşıya geldiğinde yangın çıkardı.

İkisi arasında bir tampon olmalıydı ve yalnızca üçü vardı tampon olabilecek. Yapılmalıydı, ama Egwene bunu yaparken yanmayacaklarını umuyordu. “Sana bunu söyleyemem, Rand. Buna hakkım yok. Söylemek bana düşmez.” Gerçek buydu. Aynı sebepten, ona bu Salidar’ın Altara’nın ötesinde, Eldar Irmağı boyunda bir yerde olduğunu da söyleyemezdi.

Rand dikkatle öne eğildi. “Aes Sedailerin yanında olduğunu biliyorum. O Aes Sedailerin beni destekleyeceğini ya da destekleyebileceğini söylemiştin. Benden korkuyorlar mı? Eğer öyleyse, onlardan uzak duracağıma yemin ederim. Egwene, Elayne’e Aslan Tahtı’nı ve Güneş Tahtı’nı vermeyi düşünüyorum. İkisi üzerinde de hak sahibi; Cairhien de Andor kadar hevesle kabul edecektir onu. Ona ihtiyacım var, Egwene.”

Egwene ağzını açtı –ve ona Salidar hakkında bildiği her şeyi anlatmaya hazır olduğunu fark etti. Tam zamanında dişlerini öyle sıkı kapattı ki çeneleri ağrıdı ve kendini *saidar*’a açtı. O tatlı yaşam hissi, başka her şeyi bastıracak kadar güçlü o hissin yardımı oldu; yavaş yavaş konuşma dürtüsü dindi.

İçini çekerek arkasına yaslandı ve iri iri gözlerle ona baktı. Onun Artur Şahinkanadı’ndan bu yana görülmüş en güçlü *ta’veren* olduğunu bilmek bir şeydi, ona kapılmak bambaşka bir şey. Kollarını kendine sarıp ürpermemek için elinden geleni yaptı.

“Bana söylemeyeceksin,” dedi Rand. Bu bir soru değildi. Gömleğinin üzerinden kollarını ovaladı ve Egwene’e hâlâ *saidar*’a sarınmış olduğunu hatırlattı; bu kadar yakından, hafif bir karıncalanma gibi geliyor olmalıydı. “Ağzından zorla alacağımı mı sandın?” diye terslendi Rand. “Bana karşı korunmak için Güç kullanman gereken bir canavar gibi mi görüyorsun beni?”

“Beni senden koruyacak hiçbir şeye ihtiyaç duymuyorum,” dedi Egwene elinden geldiğince sakinlikle. Midesi hâlâ yavaş yavaş takla atmaktaydı. O Rand’dı, o yönlendirebilen bir adamdı. İçinde bir parça ağlamak, feryat etmek istiyordu. Bundan utanıyordu, ama utanmak kaybolmasını sağlamıyordu. *Saidar*’ı gönülsüzce salıverdi. Ama fark etmezdi; iş gelip o tür bir mücadeleye dayanırsa, ona kalkan koyamadığı sürece, Rand onu bilek güreşi yaparmış gibi kolaylıkla alt edebilirdi. “Rand, sana yardım edemediğim için üzgünüm, ama edemem işte. Buna rağmen, senden bana yardım etmeni rica ediyorum. Bunun senin kendine yardım etmek demek olacağını biliyorsun.”

Rand öfkesini deli edici bir sırıtma ile yuttu; bu kadar çabuk değişmesi korkutucuydu. “Bir şapkaya bir kedi ya da bir kediye bir şapka,” diye alıntı yaptı.

Ama hiç yoka karşı hiç yok, diye bitirdi Egwene içinden. Küçük bir kızken, Taren Salı halkının böyle söylediğini duymuştu. “Kedini şapkanın içine koy ve pantolonundan içeri tık, Rand al’Thor,” dedi soğuk soğuk. Dışarı çıkarken kapıyı çarpmamayı başardı, ama yine de epey yaklaştı.

Uzun adımlarla uzaklaşırken, ne yapacağını merak etti. Bir şekilde Bilgeleri *Tel’aran’rhiod*’a girmesine izin vermeye ikna etmeliydi –tabiri caizse, yasal olarak. Rand eninde sonunda Salidar Aes Sedaileri ile karşı karşıya gelecekti ve ilk önce Egwene Elayne ya da Nynaeve ile konuşabilirse çok faydası olurdu. Salidar’ın hâlâ Rand’la görüşme talebinde bulunmamış olmasına şaşıyordu; Sheriam ve diğerlerini tutan neydi? Bu konuda bir şeyler yapabileceğinden değil ve muhtemelen onlar ne yaptıklarını Egwene’den daha iyi biliyorlardı.

Elayne’e söylemeye can attığı bir şey vardı. Rand’ın ona ihtiyacı vardı. Bunu söylerken, hayatı boyunca söylediği her şeyden daha içten gibiydi. Bu Elayne’in, Rand’ın onu hâlâ sevip sevmediği konusundaki endişelerini atmasını sağlardı. Hiçbir erkek, size âşık olmadığı sürece size ihtiyaç duyduğunu söylemezdi.

Kapı Egwene’in arkasından kapandıktan sonra Rand birkaç dakika kapıya bakarak oturdu. Birlikte büyüdüğü kızdan o kadar farklıydı ki. O Aiel giysileri içinde Bilgelere çok benzemişti –en azından boyu dışında; kısa ve iri, kara gözleri olan bir Bilge– ama diğer yandan, Egwene her zaman her şeyi bütün yüreği ile yapardı. Bir Aes Sedai kadar serinkanlı kalmış, Rand’ın onu tehdit ettiğini düşündüğünde *saidar*’ı kavramıştı. Bunu hatırlamak zorundaydı. Ne giyerse giysin, Egwene Aes Sedai olmak istiyordu ve Rand Elayne’e iki ulusa barış getirmek için ihtiyaç duyduğunu açıkça ifade ettikten sonra bile Aes Sedai sırlarını korumaya devam etmişti. Onu bir Aes Sedai olarak düşünmek zorundaydı. Hüzün vericiydi.

Bitkin bitkin ayağa kalktı ve ceketini yeniden giydi. Görecek Cairhienli asiller vardı daha, Colavaere ve Maringil, Dobraine ve diğerleri. Ve Tearlılar; Meilan ve Aracome; Cairhienlilere onlardan bir dakika fazla ayırsa kaşıntı tutardı o grubu. Ve Bilgeler de onunla görüşmek isteyecekti, Timolan ve buradaki, henüz görüşmediği diğer klan şefleri de. Neden Caemlyn’den ayrılmak istemişti ki? Eh, Herid’le konuşmak hoş olmuştu;

adamın ortaya koyduğu sorular hiç de hoş olmamıştı, ama yine de Rand'ın Yenidendoğan Ejder olduğunu asla hatırlamayan biriyle konuşmak hoştu. Ve çevresinde bir Aiel sürüsü olmadan birazcık zaman geçirebilmişti; bunu daha sık yapmalıydı.

Yaldız çerçeveli bir aynada kendi yansımasını gördü. "En azından ne kadar yorgun olduğunu görmesine izin vermedin," dedi yansımasına. Moiraine'in özlü tavsiyelerinden biriydi bu. *Zayıfladığını görmelerine asla izin verme.* Tek yapması gereken, Egwene'i de onlardan biri gibi görmeye alışmaktı.

Görünürde Rand al'Thor'un odalarının altındaki bahçede rahat rahat oturmakta olan Sulin, yine görünürde kendini eğlendirmek için küçük bir bıçağı toprağa saplama oyunu oynuyordu Pencerelerin birinden gelen kaya baykuşu ötüşü ile küfrederek ayağa kalktı ve bıçağını kemerinin arkasına soktu. Rand al'Thor yine odalarından çıkmıştı. Adama bu şekilde göz kulak olmaya çalışmak işe yaramayacaktı. Enaila ya da Somara burada olsa, onları takardı adamın peşine. Normalde birincil-kardeşiymiş gibi korumaya çalışıyordu onu bu tür saçmalıklardan.

En yakın kapıya koşturarak üç Kız'a katıldı –hiçbiri yanına gelmemişti– ve yalnızca yürüyüş yapıyormuş gibi görünmeye çalışarak, tavşan yuvası kadar karışık koridorlarda aramaya başladılar. *Car'a'carn* ne derse desin, aralarına geri dönen Kız'ın oğlunun başına hiçbir şey gelmemeliydi.

19
Toh Meseleleri

Rand o gece iyi uyuyacağını sanıyordu. Alanna'nın dokunuşunu unutacak kadar yorulmuştu neredeyse ve daha da önemlisi, Aviendha Bilgelerle çadırlardaydı; Rand'ın varlığına aldırmadan soyunmuyordu, nefes sesleri ile uykusunu bölmüyordu. Ama bir şey yerinde dönüp durmasına sebep oluyordu. Düşler. Terkedilmişleri –ve Bilgeleri– engellemek için düşlerini hep korurdu, ama koruma büyüleri zaten içeride olanları engelleyemiyordu. Kuşsuz dev kuş kanatlarına benzeyen geniş, beyaz şeylere dair düşler geldi, gökyüzünde süzüldüler; inanılmaz ölçüde yüksek, güneşte parlayan binalara, sokaklarda hızla ilerleyen, böcek ya da yassı su damlalarına benzeyen şeylere dair düşler geldi. Bütün bunları daha önce de görmüştü, Rhuidean'daki dev *ter'angreal*'in içine girip, kollarındaki Ejderleri kazandığı zaman ve bunların Efsaneler Çağı'na ait imgeler olduğunu biliyordu, ama bu sefer hepsi farklıydı. Her şey çarpılmış görünüyordu, renkler... yanlıştı, sanki gözlerinde bir şey eğrilmiş gibi. Sho-kanatları sendeledi ve düştü, her biri yüzlerce kişiyi ölüme taşıdı. Binalar cam gibi kırıldı, şehirler yandı, toprak fırtınanın karıştırdığı denizler gibi kabardı. Ve zaman zaman gözlerinin önüne güzel, altın saçlı bir kadın geldi; onun yüzündeki aşkın dehşete dönüşmesini izledi. İçinde bir parça onu tanıyordu. İçinde bir parça onu Karanlık Varlık'tan, zarar görmekten, kendi yapacağı şeylerden kurtarmak istiyordu. İçinde onca parça, ışıldayan kıymıklara bölünmüş zihni, hepsi haykırıyordu.

Karanlıkta, ter içinde, titreyerek uyandı. Lews Therin'in düşleri. Bu daha önce hiç olmamıştı, adamın düşlerini görmemişti. Gün doğumuna kadar saatlerce, boşluğa bakarak, gözlerini kapatmaya korkarak yattı orada.

Ölü adamla savaşmak için kullanabilecekmiş gibi *saidin*'i kavradı, ama Lews Therin sessiz kaldı.

Sonunda pencerelerde solgun ışık belirdiğinde, bir *gai'shain* bezle örtülü gümüş bir tepsi taşıyarak sessizce içeri girdi. Rand'ın uyanık olduğunu görünce konuşmadı, yalnızca eğildi ve aynı sessizlikle dışarı çıktı. Rand içini dolduran Güç'le, sanki burnunu tepsiye dayamış gibi, baharatlı şarabın, sıcak ekmeğin, tereyağı ve balın, Aiellerin her sabah yediği sıcak lapanın kokusunu aldı. Kaynak'ı salıverdi, giyindi, kılıç kemerini taktı. Yiyecekleri örten beze dokunmadı; canı yemek çekmiyordu. Ejder Asası'nı koluna alarak dairesinden çıktı.

Koridorda Sulin ve diğer Kızlar, Urien ve Kızıl Kalkanlar bekliyordu, ama yalnız değildiler. Nöbetçilerin arkasında insanlar koridoru omuz omuza doldurmuşlardı. Nöbetçilerin bu yanında da birileri vardı. Aviendha, Bilgelerden bir delegasyonun yanında duruyordu: Amys, Bair, Melaine, elbette Sorilea, Chaelin, koyu kızıl saçlarına kır düşmüş bir Dumanlı Su Miagoması, Rand'dan daha yaşlı görünmeyen, ama mavi gözlerinde sarsılmaz bir sükûnet, diğerlerine denk bir dik sırtlı mevcudiyet taşıyan bir Neder Shiande olan Edarra. Berelain de yanlarındaydı, ama Rhuarc ya da başka klan şefi yoktu. Klan şeflerine söyleyeceklerini söylemişti ve Aieller meseleyi uzatmazdı. Ama o zaman Bilgeler neden buradaydı? Ya Berelain? Bu sabah giydiği yeşil beyaz elbise, beyaz göğsünü hoş bir şekilde teşhir ediyordu.

Aiel halkasının arkasında bir de Cairhienliler vardı. Orta yaşlarında, çarpıcı bir güzelliğe sahip Colavaere. Siyah saçlarını bir girift bukle kulesi halinde yaptırmıştı. Elbisesi, yüksek, altın işlemeli yakasından dizlerinin altına kadar yatay çizgilerle kaplanmıştı. Buradaki başka herkesten daha fazla çizgisi vardı. Sağlam yapılı, kare yüzlü Dobraine. Grileşmiş saçlarının ön kısmını asker gibi tıraşlamıştı ve ceketi göğüs zırhının kayışları yüzünden yıpranmıştı. Kılıç kadar dik, beyaz saçları omuzlarına gelen Maringil; o başının ön kısmını tıraşlamamıştı ve Dobraine'inki gibi, neredeyse dizlerine kadar çizgilerle kaplı ceketi bir baloda bile uygunsuz kaçmazdı. Arkalarında iki düzine kadar kişi toplanmıştı, daha çok genç erkek ve kadınlar, pek azı bellerinden aşağı sarkacak kadar yatay çizgi taşıyordu. "Işık'ın inayeti Lord Ejder'in üzerinde olsun," ya da, "Işık Lord Ejder'in varlığı ile bizi onurlandırıyor," diye mırıldanarak ellerini yüreklerine götürdüler ya da reverans yaptılar.

Tearlılar da grup halinde gelmişlerdi: Düşük asillerini getirmemiş, sivri kadife şapkalar ve bol, saten çizgili kolları olan ipek ceketler, geniş, dantel yakaları olan parlak elbiseler, inci ya da mücevher kaplı kepler içinde Yüksek Lordlar ve Leydiler, "Işık Lord Ejder'i aydınlatsın," diyerek saygılarını sundular. Meilan en önde duruyordu, elbette, ince, sert, ifadesiz, sivri uçlu gri sakalı olan bir adam. Yanı başındaki Fionnda'nın sert ifadesi ve demirden gözleri güzelliğini azaltmıyordu, ama söğüt gibi Anaiyella'nın kıkırtıları kendisininkini azaltıyordu. Tearlılar arasında nadir görülen mavi gözlere sahip Maraconn'un, kel Gueyam'ın, Gueyam'ın sağlam genişliğinin yanında iki kat ince, ama aynı ölçüde sağlam görünen Aracome'un yüzlerinde kesinlikle en ufak gülümseme izi yoktu. Onlar –ve Meilan– Hearne ve Simaan'a yakındılar. Rand dün o ikisinden ve ihanetlerinden bahsetmemişti, ama burada bilindiğinden emindi ve sessizliğine her adamın ayrı anlam verdiğinden de emindi. Cairhien'e geldiklerinden beri alışmışlardı bunlara ve bu sabah Rand'a, aniden tutuklanma emirlerini çıkarabilirmiş gibi bakıyorlardı.

Aslında, hemen herkes bir başkasını gözlemekteydi. Pek çoğu endişe içinde, öfkelerini saklamayı değişik ölçülerde başararak Aielleri izliyordu. Diğerleri aynı dikkatle Berelain'i gözlüyordu; Rand erkeklerin, hatta Tearlıların yüzlerinde zamparalıktan çok düşüncelilik olduğunu görünce şaşırdı. Çoğu onu da izliyordu, elbette; kim ise, ne ise oydu Rand. Colavaere'in serin bakışları onunla Aviendha arasında geziniyordu ve Aviendha'ya takılınca hararetleniyordu; Aviendha unutmuş gibi görünse de, orada kan vardı. Colavaere, Rand'ın odasında bulunduğu zaman Aviendha'dan yediği dayağı asla unutmayacak, artık bunun herkesçe bilindiği gerçeğini asla affetmeyecekti. Meilan ve Maringil, birbirlerinin farkında olduklarını, göz göze gelmekten kaçınarak belli ediyorlardı. İkisi de Cairhien tahtını istiyordu ve ikisi de diğerini asıl rakibi sayıyordu. Dobraine Meilan ile Maringil'i gözlüyordu, ama neden, belli değildi. Melaine Rand'ı, Sorilea *Melaine*'i izliyor, Aviendha kaşlarını çatarak yere bakıyordu. Cairhienliler arasında iri gözlü, genç bir kadın saçlarını süslü bukleler halinde toplamak yerine açmış, omuz boyunda kestirmişti ve yalnızca altı renk çizgisi taşıyan koyu renk binici elbisesinin üzerine bir kılıç kemeri takmıştı. Diğerlerinin çoğu ona baktıklarında yüzlerinde beliren küçümser ifadeleri saklamaya zahmet etmiyordu; kadın farkında değil gibiydi, bir Kızlara açık hayranlık ile, bir Rand'a açık korku ile bakıyordu. Rand onu hatırlıyordu. Selande, Colavaere'in Yenidendoğan

Ejder’i entrikalarına dolaştırmak için yolladığı kadınlardan biri. Rand kadını bunun işe yaramayacağına ikna edene kadar sürmüştü. Ne yazık ki, Aviendha’nın talep etmediği yardımıyla. Colavaere’in ondan, Aviendha’dan intikam almayı unutacak kadar çok nefret ettiğini umuyordu, ama Selande’yi korkacak bir şey olmadığına inandırmayı da diliyordu. *Herkesi memnun edemezsin,* dedi Moiraine. *Herkesi yatıştıramazsın.* Zorlu bir kadın.

Her şeyin üzerine, Aieller Bilgeler hariç herkesi izliyordu, elbette. Ve bir sebepten, Berelain’i de hariç tutuyorlardı. Islaktopraklıları her zaman kuşkuyla süzerlerdi, ama Berelain Bilgelerden biri olmuş gibiydi.

“Bana şeref veriyorsunuz.” Rand fazla kuru konuşmadığını umdu. Geçit alayına geri dönmüşlerdi. Egwene’in nerede olduğunu merak etti. Muhtemelen yatıyordu. Onu bulup konuşmak için son bir çaba göstermeyi kısaca düşündü... Hayır, kendisi söylemediği sürece, onu nasıl söylemeye ikna edebileceğini bilmiyordu Rand. *Ta’veren* olmanın en çok ihtiyaç duyduğu anda işe yaramaması çok kötüydü. “Ne yazık ki, bu sabah sizlerle konuşamayacağım. Caemlyn’e dönüyorum.” Şimdi ilgilenmesi gereken sorun Andor’du. Andor ve Sammael.

“Emirleriniz yerine getirilecek, Lord Ejder,” dedi Berelain. “Bu sabah, ki tanık olabilesiniz.”

“Emirlerim mi?”

“Mangin,” dedi kadın. “Bu sabah dendi.” Bilgelerin çoğu düz ifadeler takındılar, ama Bair ile Sorilea açık onaylamazlıkla kaşlarını çatıyordu. Şaşırtıcı şekilde, o bakışlar Berelain’e yöneltilmişti.

“Adam öldüren her katilin asılmasına tanık olmayı düşünmüyorum,” dedi Rand soğuk soğuk. Aslında, unutmuştu ya da zihninin arkalarına atmıştı. Hoşlandığınız bir adamı asmak, insanın hatırlamak isteyeceği şeylerden değildi. Rhuarc ve diğer şefler onunla konuşurken bundan bahsetmemişti bile. Bir gerçek de, bu idamı özel kılmak istememesiydi. Aieller de herkes gibi kanuna uyarak yaşamak zorundaydı; Cairhienliler ve Tearlılar bunu görmeliydi ve Aiellere iltimas geçmiyorsa, onlara hiç geçmeyeceğini anlamalılardı. *Her şeyi ve herkesi kullanıyorsun,* diye düşündü, midesi bulanarak; en azından kendisinin düşündüğünü umuyordu. Dahası, değil Mangin’inkini, hiçbir idamı izlemek istemiyordu.

Meilan kesinlikle düşünceli görünüyordu, Aracome’nin alnında ter damlaları belirmişti, ama sıcaktan da olabilirdi. Yüzü solan Colavaere onu ilk kez görmüş gibi bakıyordu. Berelain hüzünlü bakışlarını Bair ile Sorilea

arasında paylaştırıyordu. İki Bilge başlarını salladılar; kadına Rand'ın bu yanıtı vereceğini söylemiş olabilirler miydi? Mümkün görünmüyordu. Diğerlerinin tepkileri şaşkınlık ile tatmin arasında değişiyordu, ama Rand özellikle Selande'ninkini fark etti. Kadının gözleri iri iri açılmıştı ve Kızları unutmuştu; daha önce Rand'a korkuyla bakmışsa, şimdi dehşetle bakıyordu. Eh, öyle olsun.

"Hemen Caemlyn'e gidiyorum," dedi Rand onlara. Cairhienliler ve Tearlılar arasında yumuşak bir ses dalgalandı, rahatlayarak iç çekmiş gibiydiler.

Hepsi Yolculuk için ayırdığı odanın kapısına kadar eşlik ettiğinde şaşırmadı. Kızlar ve Kızıl Kalkanlar Berelain dışında herkesi uzak tuttular; özellikle de Cairhienlileri yanına bırakmaktan hoşlanmıyorlardı ve bugün Tearlıları da engellemelerinden memnun oldu Rand. Çok kişi dik dik baktı onlara, ama kimse hiçbir şey söylemedi, Rand'a değil. Sessizce konuşarak, zaman zaman yumuşak kahkahalar atarak Bilgeleri ve Aviendha'yı takip eden Berelain bile. Bu ensesindeki tüylerin diken diken olmasına sebep oldu; Berelain ve Aviendha sohbet ediyor. Ve gülüşüyor?

Yolculuk odasının kare oymalı kapısında, Berelain yerlere kadar reverans yaparken kadının başının üzerinden dikkatle baktı. "Siz dönene kadar Cairhien'e korkusuzca ve kimseyi kayırmadan göz kulak olacağım, Lord Ejder," dedi kadın. Belki, Mangin'e rağmen, bu sabah gerçekten bunu söylemek ve diğer asillerin işitmesini sağlamak için gelmişti buraya. Bir sebepten, Sorilea'nın yüzünde hoşgörülü bir gülümseme belirdi. Rand burada neler olup bittiğini öğrenmek zorundaydı; Bilgelerin Berelain'in işlerine karışmasına izin veremezdi. Bilgelerin kalanı Aviendha'yı bir kenara çekmişlerdi; sırayla konuşuyorlardı onunla, sözleri duyamasa da, kararlı görünüyorlardı. "Bir daha Perrin Aybara'yı gördüğünüzde," diye ekledi Berelain, "en sıcak dileklerimi iletin ona. Mat Cauthon'a da."

"Lord Ejder'in dönüşünü hevesle bekleyeceğiz," diye yalan söyledi Colavaere, yüzüne dikkatle tarafsız bir ifade oturtarak.

Meilan önce konuşmayı başardığı için dik dik baktı ona ve kadının söylediklerinden daha fazlasını içermeyen süslü bir konuşma yaptı. Elbette Maringil'in, en azından süslülük konusunda, onu aşması gerekiyordu. Fionnda ile Anaiyella ikisini de geçtiler, öyle övgüler eklediler ki, Rand Aviendha'yı endişe içinde gözlemek zorunda hissetti, ama Bilgeler kızı hâlâ meşgul ediyorlardı. Dobraine, "Lord Ejder'in dönüşüne dek," demekle

yetindi ve Maraconn, Gueyam ve Aracome ihtiyatlı bakışlarla, anlaşılmaz bir şeyler mırıldandılar.

Odaya dalıp hepsinden kurtulmak rahatlatıcıydı. Şaşırtıcı olan, Aviendha'dan önce Melaine'in takip etmesi oldu. Rand sorgularcasına tek kaşını kaldırdı.

"Bilgelerin işleri ile ilgili olarak Bael'le görüşmeliyim," dedi kadın ona saçmalık kaldırmaz bir sesle, sonra hemen Aviendha'ya keskin bir bakış fırlattı. Aviendha'nın yüzünde öyle masum bir ifade vardı ki, Rand onun bir şeyler sakladığını anladı. Aviendha kendiliğinden pek çok şey gibi görünürdü, ama asla masum görünmezdi; asla bu kadar masum görünmezdi.

"Dilediğiniz gibi olsun," dedi Rand. Bilgelerin kadını Caemlyn'e göndermek için fırsat kolladığını tahmin ediyordu. Rand'ın Bael'i yanlış yönde etkilemesini engellemek için, Bael'in karısından daha uygun biri bulunabilir miydi? Rhuarc gibi, Bael'in de iki karısı vardı. Mat bunun ya bir düş ya bir kâbus olabileceğini söylüyor, ama hangisi olacağına karar veremiyordu.

Caemlyn'e, Büyük Salon'a bir kapıyol açarken Aviendha dikkatle izledi onu. Akışlarını göremese de hep yapardı bunu. Bir kez kendisi de bir kapıyol yapmıştı, ama nadir bir panik anında yaptığından, nasıl yaptığını asla hatırlayamamıştı. Bugün, bir sebepten, dönerek genişleyen ışık çizgisi ona o zamanı hatırlatmış gibiydi; güneş yanığı yanakları kızardı ve kız aniden bakışlarını Rand'dan kaçırdı. Rand içini dolduran Güç'le onun kokusunu, sabununun bitki kokusunu, daha önce kullandığını hatırlamadığı tatlı parfümünü alabiliyordu. *Saidin*'den kurtulmaya can atarak boş taht odasına adım atan ilk kişi oldu. Alanna kafasına dank etti, yanı başındaymış gibi, elle dokunabilecekmiş gibi hissetti varlığını. Kadının ağladığını düşündü. O uzaklaştığı için olabilir miydi? Eh, o zaman bırak ağlasın. Bir şekilde kadından kurtulmak zorundaydı.

Önden gitmesi Kızların ve Kızıl Kalkanların işine gelmemişti, elbette. Urien homurdandı ve başını onaylamazlıkla iki yana salladı. Sulin bembeyaz bir suratla ayakuçlarında yükseldi ve Rand ile yüz yüze geldi. "Büyük ve güçlü *Car'a'carn Far Dareis Mai*'e taşınması için onurunu bahşetti," diye tısladı bir fısıltıyla. "Kızların koruması altındayken yüce *Car'a'carn* pusuya düşerse, *Far Dareis Mai*'in hiç onuru kalmaz. Her şeyin fatihi *Car'a'carn*'ın umurunda değilse, belki Enaila haklıdır. Belki her şeye kadir *Car'a'carn*, gittiği yere bakmadan koşarken yamaçtan aşağı düşmesin

diye eli tutulması gereken inatçı bir oğlan çocuğundan başka bir şey değildir.”

Rand’ın çeneleri gerildi. Gizlice dişlerini gıcırdattı ve Kızlara borçlu olduğu için bütün bunlara tahammül etti –normalde bu kadar vurgulu olmazdı– ama Enaila ya da Somara bile onu herkesin önünde paylamamıştı. Melaine eteklerini kaldırmış, adeta koşarak koridoru yarılamıştı bile; Bilgelerin Bael üzerindeki etkisini sağlamlaştırmak için can atıyor gibiydi. Rand Urien’in işitip işitmediğini anlayamadı, ama adam, Kızlarla birlikte sütunların arasını tarayan peçeli *Aethan Dor*’larına talimat vermeye acı verecek ölçüde odaklanmış görünüyordu: yapmak için talimata ihtiyaç duymadıkları bir işti bu. Diğer yandan, Aviendha kollarını göğsünde kavuşturmuş, yüzünde bir kaş çatma ve onay karışımı içinde bekliyordu; öyle ki Rand’ın onun hakkında kuşku beslemesi imkânsızdı.

“Dün çok iyi gitti,” dedi Rand Sulin’e kararlılıkla. “Bundan sonra, bence iki nöbetçi yeter de artar bile.” Kadının gözleri yuvalarından uğrayacaktı neredeyse; konuşacak nefes bulamaz gibiydi. Bir hakkı geri aldıktan sonra, kadın Havai Fişekçilerin işleri gibi patlamadan önce, bir şey vermek gerekiyordu. “Saraydan çıkarken farklı, elbette. O zaman yanıma koruma vermeniz doğru, ama burada ya da Güneş Sarayı’nda ya da Tear Taşı’nda, iki tane yeterli.” Kadının ağzı sessizce açılıp kapanırken dönüp uzaklaşmaya başladı.

Peşinde Aviendha ile birlikte tahtların durduğu kürsüyü dolandı ve arkadaki küçük kapılara yöneldi. Ondan kurtulma umudu ile doğrudan odalarına değil buraya gelmişti. *Saidin* yokken bile kızın kokusunu alabiliyordu ya da belki kokusunun anısını. Her durumda, burnunun nezleyle tıkanmış olmasını diliyordu; koku çok fazla hoşuna gitmişti.

Aviendha şalına sıkı sıkı sarınarak, kafası meşgulmüş gibi dümdüz önüne bakıyordu. Aslan panelli giyinme odalarından birinin kapısını onun için açık tuttuğunda farkına varmadı, normalde epey sinirlendiği bir şeydi bu ve kollarının hangisinin kırık göründüğünü sorardı aksi aksi. Rand sorunun ne olduğunu sorduğunda kız irkildi. “Hiçbir şey. Sulin haklıydı. Ama...” Aniden gönülsüzce sırıttı. “Yüzünü gördün mü? Kimse şeyden beri onu öyle şaşırtmadı... aslında, asla, sanırım. Rhuarc bile.”

“Benim tarafımda olmana şaşırdım.”

Kız o iri gözlerle bakakaldı ona. Daha çok maviye mi, yoksa yeşile mi çaldıklarına karar vermeye çalışarak bütün bir gününü harcayabilirdi. Hayır. Onun gözleri hakkında düşünmeye hakkı yoktu. Kız o kapıyı yaptıktan

sonra –ondan kaçmak için yapmıştı– olanlar fark yaratmazdı. Özellikle Rand'ın onu düşünmeye hakkı yoktu.

"Beni çok rahatsız ediyorsun, Rand al'Thor," dedi kız, hararetsizce. "Işık, bazen Yaratıcı'nın seni sırf beni rahatsız etmek için yarattığını düşünüyorum."

Rand kıza bunun kendi suçu olduğunu söylemek istedi –birden fazla kez onu Bilgelerin yanına göndermeyi önermişti, ama bu, kızın yerine bir başkasının getirilmesinden başka işe yaramazdı– ama o daha ağzını açamadan, Jalani ile Liah yetişti ve hemen arkalarından iki Kızıl Kalkan geldi; biri, yüzünde Liah'dan üç kat fazla yara izi olan, saçları kırlaşmaya yüz tutmuş bir adamdı. Rand Jalani ile yara izli adamı taht odasına gönderdi ve bu neredeyse tartışma başlatıyordu. Kızıl Kalkan değildi tartışmaya kalkan, adam arkadaşına bakmış, omuzlarını silkmiş ve gitmişti. Ama Jalani sırtını dikleştirdi.

Rand Büyük Salon'a açılan kapıya işaret etti. "*Car'a'carn Far Dareis Mai*'in emrettiği yere gitmesini bekler."

"Islaktopraklılar için bir kral olabilirsin, Rand al'Thor, ama Aieller için değil." Jalani'nin vakarı surat asması ile biraz lekelenmiş, Rand'a onun ne kadar genç olduğunu hatırlatmıştı. "Kızlar mızrak dansında asla seni hayal kırıklığına uğratmaz, ama bu dans değil." Yine de, Liah ile hızlı bir el konuşmasından sonra gitti.

Liah ve Cassin adlı, Rand'dan iki buçuk santim daha uzun boylu, sarı saçlı, ince yapılı bir adam olan Kızıl Kalkan'la birlikte sarayın içinden geçip hemen odalarına gitti. Aviendha da takip ediyordu, elbette. O geniş eteklerin kızın geride kalmasına sebep olacağını düşünmüşse, yanılmıştı. Liah ile Cassin, yüksek tavanının kenarında mermer aslan frizleri uzanan, av sahneleri ve puslu dağlar betimleyen duvar halıları ile süslü oturma odasının dışında, koridorda kaldılar, ama Aviendha arkasından içeri girdi.

"Melaine'in yanında olman gerekmiyor muydu?" diye sordu Rand. "Bilgelerin işleri falan?"

"Hayır," dedi kız ters ters. "Şu anda işine karışsam Melaine hiç memnun olmazdı."

Işık, ama onun gitmemesinden de Rand memnun kalmıyordu. Ejder Asası'nı bacakları yaldızlı, sarmaşık oymalı bir masanın üzerine fırlatarak kılıç kemerini çıkardı ve onları da masanın üzerine fırlattı. "Amys ve diğerleri sana Elayne'in nerede olduğunu söyledi mi?"

Aviendha uzun bir an boyunca mavi seramikli odanın ortasında durup, okunmaz bir ifade ile ona baktı. “Bilmiyorlar,” dedi sonunda. “Sordum.” Soracağını düşünmüştü Rand. Aylardır yapmamıştı bunu, ama ilk defa Rand’la birlikte Caemlyn’e gelmeden önce, ağzından çıkan her iki laftan biri onun Elayne’e ait olduğu olmuştu. Kıza göre öyleydi ve o kapıyolun arkasında, aralarında ne olmuş olursa olsun, bunun gerçeği değiştirmediğini ve bunun bir daha olmayacağını açıkça ifade etmişti. Tam da istediği gibi; bundan üzüntü duyduğu için domuz gibi hissediyordu kendini. Aviendha incelikle işlenmiş yaldızlı sandalyeleri görmezden gelerek yere bağdaş kurdu ve eteklerini zarafetle düzeltti. “Ama senden bahsettiler.”

“Bu neden beni şaşırtmıyor acaba?” dedi Rand kuru kuru ve şaşkınlık içinde kızın yanaklarının kızardığını gördü. Aviendha kızaracak kız değildi ve aynı gün içinde iki kez kızarmıştı.

“Bazı düşler paylaşmışlar ve bunların bir kısmı seninle ilgiliymiş.” Boğulur gibi oldu, durup boğazını temizledi, sonra sabit, kararlı bakışlarını ona dikti. “Melaine ve Bair seni bir teknede düşlemişler,” dedi. Islaktopraklılar arasında geçirdiği bunca aydan sonra sözcük ağzına hâlâ yakışmıyordu. “Yüzlerini göremedikleri üç kadın ve bir bir yana, bir diğer yana tartan bir terazi. Melaine ile Amys, yanında durmuş senin gırtlağına hançer dayayan, ama senin görmediğin bir adam düşlemişler. Bair ile Amys senin kılıçla ıslaktopraklıları ikiye biçtiğini görmüşler.” Bir an bakışları tiksintiyle, Ejder Asası’nın üzerinde duran, kını içindeki kılıca kaydı. Tiksintiyle ve biraz suçluluk duygusuyla. Eskiden Kral Laman’a ait olan kılıcı, dokunduğu söylenmesin diye dikkatle battaniyeye sararak ona veren kendisiydi. “Düşleri yorumlayamıyorlar, ama bilmen gerektiğini düşündüler.”

İlki Bilgeler gibi Rand için de bulanıktı, ama ikincisi açık görünüyordu. Kendisinin göremediği hançerli adam bir Gri Adam olmalıydı; ruhlarını Gölge’ye veren –yalnızca adayan değil, gerçekten veren– Gri Adamlar, doğrudan onlara bakıyor olmanıza rağmen fark edilmeden geçebilen insanlardı ve asıl amaçları suikasttı. Bilgeler neden bu kadar açık bir şeyi anlayamamışlardı ki? Sonuncusuna gelince, bunun da açık olduğundan korkuyordu. Şimdiden ülkeleri bölmeye başlamıştı. Tarabon ve Arad Doman yıkıntı halindeydi, Tear ve Cairhien’deki isyanlar her an açık sohbet konusu olabilirdi ve Illian kılıcının ağırlığını kesinlikle hissedecekti. Haberci’yi ve Altara ve Murandy’deki Ejderyeminlileri saymıyordu bile.

“İki tanesinde gizem göremiyorum, Aviendha.” Ama açıkladığı zaman kız ona kuşkuyla baktı. Elbette. Bilge düşgezginleri bir düşü yorumlayamıyorsa, başka kimse yorumlayamazdı. Rand ekşi ekşi homurdandı ve kendini kızın karşısındaki bir sandalyeye attı. “Başka ne düş görmüşler?”

“Sana söyleyebileceğim bir tane var, ama seninle ilgili olmayabilir.” Ki bu anlatmayacağı başka düşler olduğu anlamına geliyordu. Kız düşgezgini olmadığına göre, Bilgelerin neden bu düşleri ona anlattıklarını merak etti Rand. “Üçü de aynı düşü görmüş, bu onu özellikle önemli kılıyor. Yağmur,” o sözcük de hâlâ ağzından beceriksizce çıkıyordu, “bir çanaktan çıkıyor. Çanağın çevresinde tuzaklar ve çukurlar var. Çanak doğru ele geçerse, belki çanağın kendisi kadar büyük bir hazine bulacaklar. Yanlış ele geçerse, dünyanın sonu gelir. Çanağı bulmanın anahtarı, artık olmayanı bulmak.”

“Artık ne olmayan?” Bu kalanlardan kesinlikle daha önemli geliyordu. “Ölmüş birini mi kastediyorsun?”

Aviendha başını iki yana sallarken, omuzlarını geçmiş koyu kızıl saçları savruldu. “Bundan daha fazlasını bilmiyorlar.” Rand şaşkınlık içinde kızın rahatça doğrulduğunu ve kadınların hep yaptığı gibi, düşünmeden üstünü başını düzelttiğini gördü.

“Sen...” Bilinçli olarak öksürdü. *Gitmek zorunda mısın?* diye sormak üzereydi. Işık, onun gitmesini istiyordu. Yanında geçen her dakika işkence oluyordu. Ama diğer yandan, ondan uzak geçen her dakika da işkenceydi. Eh, kendisi için doğru ve iyi olanı, onun için en iyi olanı yapabilirdi. “Bilgelerin yanına dönmek istiyor musun, Aviendha? Çalışmalarına devam etmek için? Gerçekten de daha fazla kalman için sebep yok. Bana öyle çok şey öğrettin ki, Aiellerin arasında yetişmiş kadar oldum.”

Kızın burun çekmesi ciltler dolusu anlam içeriyordu, ama elbette bu kadarıyla bırakmadı. “Altı yaşındaki bir oğlanın bildiğinden daha azını biliyorsun. Bir erkek neden kendi annesinden önce ikincil-annesini dinler ve bir kadın kendi babasından önce ikincil-babasını dinler? Bir kadın gelin çelengi yapmadan ne zaman bir erkekle evlenebilir? Bir çatıhanımı ne zaman bir demirciye itaat etmelidir? Bir gümüş işçisini *gai’shain* alırsan, neden sana çalıştığı her gün için bir gün de kendisi için çalışmasına izin vermelisin? Neden aynısı bir dokumacı için de geçerli değildir?” Rand bilmediğini itiraf etmeden verecek yanıt aradı, ama kız aniden onu unutmuş gibi, şalıyla oynamaya başladı. “Bazen *ji’e’toh* çok gülünç durumlar

yaratıyor. Bu durumda gülünen taraf ben olmasam karnım çatlayana kadar gülerdim.” Sesi alçalarak fısıltıya dönüştü. “*Toh*’umu yerine getireceğim.”

Rand kızın kendi kendine konuştuğunu düşündü, ama yine de yanıt verdi. Büyük dikkatle. “Lanfear meselesini kastediyorsan, seni kurtaran ben değildim. Seni Moiraine kurtardı. Hepimizi kurtarmak için canını verdi.” Laman’ın kılıcı kızı, ona karşı tek *toh*’undan kurtarmıştı, ama Rand o *toh*’un ne için olduğunu asla anlayamamıştı. Kızın bildiği tek görev. Rand diğerini asla öğrenmemesi için dua ediyordu; kendisi olmasa bile kız onu da *toh* olarak görecekti.

Aviendha başını yana eğerek, dudaklarında hafif bir gülümseme ile ona baktı. Kendine öyle başarıyla hâkim olmuştu ki, Sorilea bile gurur duyardı onunla. “Teşekkür ederim. Rand al’Thor. Bair zaman zaman bir erkeğin her şeyi bilmediğini hatırlamanın iyi olduğunu söyler. Ne zaman uyuyacağını bildir bana. Geç gelip seni uyandırmayayım.”

Kız gittikten sonra Rand oracıkta oturup kapıya baktı. Evler Oyunu oynayan bir Cairhienliyi anlamak, gizemli olmak için hiç çaba göstermeyen bir kadını anlamaktan çok daha kolaydı. Aviendha için duyduğu hislerin, onlar da her neyse, işleri daha da karıştırdığını tahmin ediyordu.

Sevdiklerimi yok ediyorum, diye kahkaha attı Lews Therin. *Yok ettiklerimi seviyorum.*

Kes sesini! diye düşündü Rand öfkeyle ve keskin kahkaha kayboldu. Rand kimi sevdiğini bilmiyordu, ama kimi kurtaracağını biliyordu. Neyden kurtarabiliyorsa ondan kurtaracaktı, ama en çok da kendisinden kurtaracaktı.

Koridorda, Aviendha kapıya yaslandı ve derin, sakinleştirici nefesler aldı. En azından sakinleştirici olmaları gerekiyordu. Kalbi hâlâ kaburgalarını yarıp çıkmaya çalışıyordu. Rand al’Thor’un yanında olmak, kızgın kömürlerin üzerine gerilmiş olmak gibiydi, öyle ki Aviendha kemiklerinin fırlayıp çıkacağını sanıyordu. Adam ona, hayatı boyunca tanımayacağını düşündüğü kadar çok utanç veriyordu. Büyük bir espri, demişti ona ve içinde bir parça kahkaha atmak istiyordu. Ona karşı *toh*’u vardı, ama Elayne’e karşı daha fazla *toh*’u vardı. Adamın tek yaptığı hayatını kurtarmaktı. O olmasa Lanfear Aviendha’yı öldürürdü. Lanfear özellikle onu, olabildiğince acıyla öldürmek istemişti. Bir şekilde, Lanfear biliyordu. Elayne’e karşı edindiği *toh*’un yanında, Rand’a karşı sahip

olduğu *toh,* Dünyanın Omurgası'nın yanında bir karınca tepesi kadar kalırdı ancak.

Cassin –ceketinin kesimi onun *Aethan Dor* olmaya ek olarak Goshien olduğunu söylüyordu; ama boyunu tanımadı– mızrakları dizlerinde, çöktüğü yerden bakmakla yetindi ona; o hiçbir şey bilmiyordu, elbette. Ama Liah ona gülümsedi, bilmeyen bir kadın için fazla cesaret verici bir gülümseme ile, herhangi biri için fazla bilgiç bir gülümseme ile. Aviendha kendini Chareenlerin sinsi kediler olduğunu düşünürken bulunca şok geçirdi. Liah'nın ceketi Chareen olduğunu gösteriyordu. Aviendha bir Kızı *Far Dareis Mai* dışında hiçbir şey olarak düşünmezdi.

Yine de parmakları öfkeyle çaktı. *Neye gülümsüyorsun, kızım? Zamanını harcayacak daha iyi bir şey bulamadın mı?*

Liah'nın kaşları hafifçe kalktı ve gülümsemesi daha fazla eğlenti kazandı. Parmakları oynayarak yanıt verdi. *Sen kime kızım diyorsun, kızım? Henüz Bilge olmadın, ama artık Kız da değilsin. Bence sen ruhunu çelenk yapıp bir adamın ayaklarının dibine koyarsın.*

Aviendha öfkeyle bir adım attı –*Far Dareis Mai* arasında bundan kötü hakaret az bulunurdu– sonra durdu. *Cadin'sor* giymiş olsa Liah'nın onunla baş edebileceğini sanmıyordu, ama etekler içindeyken yenilirdi. Daha da kötüsü, muhtemelen Liah onu *gai'shain* almayı reddederdi; Kız olmayan, ama henüz Bilge de olmamış bir kadının saldırısına uğrayınca reddedebilirdi ya da Aviendha'yı toplayabildiği tüm Taardadların önünde dövme hakkını talep edebilirdi. Reddedilmekten daha küçük bir utanç olurdu, ama yine de küçük sayılmazdı. En kötüsü de, kazansa da kaybetse de, Melaine mızrağı arkada bıraktığını hatırlatacak öyle bir yöntem bulurdu ki, Aviendha Liah'nın bütün klanların önünde on kez pataklamasını tercih ederdi. Bir Bilge'nin ellerinde, utanç, yüzme bıçağından daha keskin bir silah olurdu. Liah tek kasını oynatmadı; bütün bunları Aviendha kadar iyi biliyordu.

"Şimdi de bakışıyorsunuz," dedi Cassin aylak aylak. "Bir gün şu sizin el konuşmasını öğrenmeliyim."

Liah ona baktı, gümüş çanlar gibi bir kahkaha patlattı. "Kızlardan biri olmak için geldiğinde, Kızıl Kalkan, etek içinde güzel görüneceksin."

Liah gözlerini çevirince Aviendha rahat bir nefes aldı; bu koşullar altında, kendisinin bakışlarını kaçırması onurlu bir davranış olmazdı. Parmakları düşünmeden bunu kabullenerek oynadı ve bir Kız'ın öğrendiği

ilk deyimi, yeni bir Kız'ın en sık kullandığı deyimi tekrarladı. *Sana* toh*'um oldu.*

Liah duraksamadan karşılık verdi. *Çok küçük, mızrak-kardeş.*

Aviendha minnetle gülümsedi. Terimi alaycı kılacak, mızraktan vazgeçen, ama vazgeçmemiş gibi davranmaya çalışan kadınlar için kullanılan, bükülmüş serçe parmağı yoktu.

Koridorda ıslaktopraklı bir hizmetkâr koşuyordu. Aviendha hayatını başkalarına hizmet etmekle geçiren birine duyduğu tiksintiyi yüzüne yansıtmadan, hizmetkâr adamın yanından geçmemek için diğer yana yürüdü. Rand al'Thor'u öldürmek ilk *toh*'u karşılardı, kendisini öldürmek ise ikincisini, ama her *toh* diğerinin çözümünü engelliyordu. Bilgeler ne derse desin, ikisini birden karşılamanın bir yolunu bulmalıydı.

20
Yurttan

Rand piposuna tütün doldururken Liah başını kapıdan uzattı. Daha o konuşamadan kırmızı beyaz üniforma içinde, kıpkırmızı kesilmiş, nefes nefese kalmış bir adam onu ittirip geçti ve kadın şaşkınlık içinde bakarken Rand'ın önünde diz çöktü.

"Lord Ejder," diye patladı adam nefessiz bir ciyaklama ile. "Saraya Ogierler geldi. *Üç* tane! Şarap ikram edildi, daha fazlası önerildi, ama onlar yalnızca Lord Ejder'i görmek istiyor."

Rand rahat bir sesle konuştu; adamı korkutmak istemiyordu. "Kaç zamandır saraydasın..." Adamın üniforması üzerine tam geliyordu ve genç değildi. "Korkarım adını bilmiyorum."

Diz çöken adamın gözleri faltaşı gibi açıldı. "Adım mı? Bari, Lord Ejder. Ah, bu Kışgecesi yirmi iki sene olacak, Lord Ejder. Lord Ejder, Ogierler?"

Rand iki Ogier *yurdu* ziyaret etmişti, ama hangi görgü kurallarının geçerli olduğundan emin değildi. Büyük şehirlerin çoğunu, en eski kısımlarını Ogierler inşa etmişti ve zaman zaman onarım yapmak için *yurtlarından* çıkıyorlardı, ama Bari'nin bir kraldan ya da Aes Sedai'den daha azı için bu kadar heyecanlanacağından kuşkuluydu Rand. Belki onlar için bu kadar heyecanlanmazdı. Piposunu ve tütün kesesini cebine tıktı. "Beni onlara götür."

Bari ayağa fırladı, ayakuçlarında sıçramaya hazır, bekledi. Rand doğru seçimi yaptığını tahmin ediyordu; adam Lord Ejder'in Ogierleri ayağına getirtmek yerine onların ayağına gitmesini şaşkınlıkla karşılamamıştı. Rand kılıcını ve asasını odada bıraktı; ikisi de Ogierleri etkilemezdi. Liah ile

Cassin de geldiler elbette ve Rand'a ayak uydurmak zorunda olmasa Bari'nin koşa koşa döneceği açıktı.

Ogierler çeşmeli bir avluda bekliyorlardı. Çeşmenin havuzu zambak yaprakları, kırmızı ve altın rengi balıklarla doluydu. Ogierlerden biri, uzun ceketi belden aşağısında genişleyen, çizmelerinin tepeleri kıvrılmış, beyaz saçlı bir adamdı ve iki tanesi kadındı. Kadınların biri diğerinden oldukça gençti. Eteklerine sarmaşıklar ve yapraklar işlenmişti. Daha yaşlı olanın işlemeleri genç olanınkinden çok daha giriftti. İnsanlar için yapılmış altın kadehler ellerinde minicik kalıyordu. Pek çok ağaç yapraklarını korumuştu ve saray binası gölge yapıyordu. Ogierler yalnız değildi; Rand geldiğinde, Sulin ve üç düzine Kız, Urien ve elliden fazla Aiel adam çevrelerine toplanmıştı. Aieller Rand'ı görünce susma zarafetini gösterdiler.

Ogier adam gök gürültüsü gibi bir sesle, "İsmin kulaklarıma şarkı gibi geliyor, Rand al'Thor," dedi ve kendilerini tanıttı. O Morel oğlu Dal'ın oğlu Haman'dı. Yaşlı kadın Soong kızı Ella'nın kızı Covril'di ve genç olanı Alar kızı Iva'nın kızı Erith idi. Rand Erith'i bir kez, Cairhien'den iki gün yol uzakta, Tsofu Yurdu'nda gördüğünü hatırlıyordu. Kadının Caemlyn'de ne işi olduğunu hayal edemiyordu.

Aieller Ogierlerin yanında ufak tefek kalıyordu; avlu bile küçük görünüyordu. Haman Rand'dan yarım kat uzundu ve görece olarak daha genişti ve Covril ondan bir baş –bir Ogier başı– daha kısaydı. Erith bile Rand'dan neredeyse kırk beş santim daha uzundu. Ama Ogierler ile insanlar arasındaki en küçük fark buydu. Haman'ın gözleri fincan tabakları kadar iri ve yuvarlaktı, geniş burnu yüzünü neredeyse kaplıyordu ve beyaz tüylü kulakları saçlarının arasından yükseliyordu. Uzun, beyaz, sarkık bıyıkları ve çenesinin altında uzanan ince bir sakalı vardı. Kaşları yanaklarına kadar sarkıyordu. Rand Covril ve Erith'in yüzlerinin ne açılardan farklı olduğunu tam olarak açıklayamazdı –sakal ve bıyıklarının olmaması dışında elbette ve kaşları da o kadar uzun ve kalın değildi– ama bir şekilde daha narin görünüyorlardı. Ama Covril o anda oldukça sert görünüyordu –bir sebepten tanıdık da geliyordu– ve Erith endişeli gibiydi, kulakları sarkmıştı.

"Bana bir an izin verirseniz," dedi Rand onlara.

Sulin tek kelime daha etmesine izin vermedi. "Biz Ağaçkardeşler ile konuşmaya geldik, Rand al'Thor," dedi kararlılıkla. "Aiellerin Ağaçkardeşler ile uzun süredir sudostu olduğunu bilmelisin. Sık sık *yurtlarına* gidip ticaret yaparız."

“Bu oldukça doğru,” diye mırıldandı Haman. Bir Ogier için mırıltı sayılırdı. Görüş alanının dışında bir yerde çığ düşmüş gibi gelmişti.

“Eminim diğerleri de konuşmak için gelmiştir,” dedi Rand Sulin’e. Bu sabahki korumalarını gözlerinden seçebilirdi; her birini. Jalani kıpkırmızı kesildi. Diğer yandan, Urien’den başka yalnızca üç ya da dört Kızıl Kalkan vardı. “Enaila ve Somara’dan *seni* gözaltında tutmalarını istemem gerektiğini düşünmek hoşuma gitmiyor.” Sulin’in güneş yanığı yüzü kızgınlıkla karardı ve Rand’ı takip ederken aldığı bir yaranın izinin daha da belirginleşmesine sebep oldu. “Onlarla yalnız konuşmak istiyorum. Yalnız,” diye vurguladı, Liah ve Cassin’e bakarak. “Beni onlara karşı korumanız gerektiğini düşünmüyorsanız, elbette?” Bu kadının daha da alınmasına sebep oldu; Sulin, bir Aiel’den başka biri olsa öfkeyle denebilecek bir tavırla el konuşması çakarak Kızları toparladı. Aiel adamlardan bazıları giderken gülüşüyordu. Rand yaptığının bir tür espri sayıldığını düşündü.

Onlar giderken Haman uzun sakalını sıvazladı. “İnsanlar her zaman bizi güvenli görmemiştir, biliyorsun. Hmm. Hmm.” Düşünmesi, dev bir yabanarısının sesi gibi geldi. “Eski kayıtlarda var. Çok eski. Bölük pörçük, aslında, ama şeyden hemen sonra...”

“İhtiyar Haman,” dedi Covril nazikçe, “eldeki konuya sadık kalırsak?” Bu yabanarısının sesi biraz daha tizdi.

İhtiyar Haman. Rand bunu daha önce nerede duymuştu? Her *yurdun* kendi İhtiyarlar Heyeti vardı.

Haman derin derin iç çekti. “Pekâlâ, Covril, ama yakışıksız bir telaş gösteriyorsun. Buraya gelmeden önce yıkanmak için bile zor zaman tanıdın bize. Yemin ederim, bir şey gibi sıçramaya başladın...” O iri gözler Rand’a kaydı ve adam jambon iriliğinde eli ile öksürüğünü bastırdı. Ogierler insanları telaşlı görür, yarına hatta gelecek seneye kadar bekleyebilecek şeyleri hemen yapmaya çalıştıklarını düşünürlerdi. Ogierlerin bakış açısı uzun bir zaman dilimini kapsardı. Aynı zamanda, nasıl sıçrayıp durduklarını insanlara hatırlatmayı hakaret sayarlardı. “Dışarı’ya yaptığımız bu yolculuk oldukça zorlu oldu,” diye devam etti Haman, Rand’a açıklama yaparak, “Shaido Aiellerinin Al’cair’rahienallen’i kuşattığını öğrenmek de. Pek sıradışı bir olay bu. Ve senin burada olduğunu öğrenmek de, ama sonra biz seninle konuşamadan sen oradan ayrıldın ve... Aceleci davrandığımızı hissetmekten alamıyorum kendimi. Hayır. Hayır, sen konuş, Covril. Çalışmalarımı ve derslerimi senin için bıraktım, senin için koşarak gezmeye çıktım. Sınıflarımda isyan çıkmıştır şimdi.” Rand neredeyse sırıtacaktı;

Ogierlerin her zamanki iş yapma hızında, Haman'ın sınıflarının onun gerçekten gittiğine karar vermesi için yarım sene, bu konuda ne yapılacağını tartışması için bir sene daha gerekirdi.

"Bir annenin endişelenmeye hakkı vardır," dedi Covril, tüylü kulakları titreyerek. Kadın bir İhtiyar'a gösterilmesi gereken saygı ile, hiç de Ogierce olmayan bir sabırsızlık arasında kalmış gibiydi. Rand'a döndüğünde sırtını dikleştirdi, kulakları dimdik oldu ve çenesini kaldırdı. "Oğluma ne yaptın?"

Rand'ın ağzı açık kaldı. "Oğlun mu?"

"Loial!" Kadın ona delirmiş gibi baktı. Erith ellerini göğsünde kavuşturmuş, endişeyle bakıyordu ona. "Tsofu Yurdu'nun İhtiyarlarının En İhtiyarı'na ona göz kulak olacağını söyledin," diye devam etti Covril. "Bana öyle dediler. O zaman kendine Ejder demiyordun, ama sendin. Değil mi, Erith? Alar, Rand al'Thor demedi mi?" Genç kadına başını sallayacak zaman tanımadı. Kadın gittikçe hızlanarak konuşurken, Haman acı çekiyormuş gibi görünüyordu. "Benim Loial'im Dışarı'da olmak için çok genç, dünya üzerinde koşturuyor olmak ve kuşkusuz senin ona yaptırdığın şeyleri yapmak için çok genç. İhtiyar Alar bana seni anlattı. Benim Loial'imin Yollar'la, Trolloclarla, Valere Borusu ile ne işi olabilir? Şimdi onu bana teslim et, lütfen, ki onu gerektiği gibi Erith ile evlendirebileyim. Erith onun kaşınan ayaklarını yere bastırır."

"O çok yakışıklı," diye mırıldandı Erith utangaç utangaç. Kulakları utançla öyle fena seğiriyordu ki, siyah tüyler bulanık görünüyordu. "Ve bence çok da cesur."

Rand'ın zihinsel dengesini yeniden kazanması için bir süre geçmesi gerekti. Kararlılıkla konuşan bir Ogier, kulağa yıkılan bir dağ gibi geliyordu. Kararlılıkla ve hızla konuşan bir Ogier...

Ogier görüşlerine göre Loial gerçekten de *yurttan* tek başına ayrılmak için çok gençti, doksanını yeni aşmıştı. Ogierler çok uzun ömürlüydüler. Rand'la ilk tanıştığı günden beri, dünyayı görme hevesi ile dolu Loial kaçtığını fark ettiklerinde İhtiyarların ne yapacağı konusunda endişeleniyordu. En çok da, annesinin peşine bir gelin takıp onu aramaya geleceğinden endişeleniyordu. Ogierler arasında bu konularda erkeklerin hiç, kadınların pek az söz hakkı olduğunu söylüyordu; her şeye iki anne karar veriyordu. Kendinizi, anneniz sizi müstakbel gelininiz ve kaynananız ile tanıştırana kadar hiç görmediğiniz bir kadınla evli bulmanız işten bile değildi.

Loial evlenmenin kendisi için her şeyin sonu olacağını düşünür gibiydi, dünyayı görme dileklerinin sonu olacağı kesindi ve öyle olsa da olmasa da, Rand bir dostunu korktuğu bir şeye teslim edemezdi. Loial'in nerede olduğunu bilmediğini söyleyecek, o dönene kadar *yurtta* kalmalarını önerecek oldu –bunu söylemek için ağzını açtı, ama sonra aklına bir soru geldi. Bu kadar önemli bir şeyi hatırlayamamasına utanmıştı; Loial için önemliydi. "Kaç zamandır *yurttan* uzakta?"

"Çok fazla," diye homurdandı Haman, tepeden aşağı yuvarlanan kaya parçaları gibi bir sesle. "Oğlan hiç kendini vermedi. Hep Dışarı'yı görmekten bahsedip duruyordu. Sanki çalışması gereken kitaplardaki herhangi bir şey değişmiş gibi. Hmm. Hmm. İnsanların bir haritadaki çizgileri değiştirmesi gerçek bir değişim sayılır mı? Toprak yine..."

"Çok uzun zamandır Dışarı'da," diye araya girdi Loial'in annesi, kum kile çakılan bir direğin kararlılığıyla. Haman ona kaşlarını çattı ve kadın aynı kararlılıkla bakışlarına karşılık vermeyi başardı, ama kulakları utançla titriyordu.

"B-beş seneden fazla oldu," dedi Erith. Bir an kulakları soldu, sonra inatla dikildi yine, Covril'i taklit ederek konuştu, "Onun kocam olmasını istiyorum. İlk gördüğümde anlamıştım bunu. Aptallıktan ölmesine izin vermeyeceğim."

Rand ve Loial pek çok şeyden konuşmuştu ve bunlardan biri Özlem'di, ama Loial bundan bahsetmeyi pek sevmiyordu. Dünyanın Kırılışı insanları bulabildikleri güvenliğe kaçmaya zorladığında, Ogierler de *yurtlarından* çıkmak zorunda kalmışlardı. Uzun seneler boyunca insanlar bazen her gün değişen bir dünyada gezinmişlerdi ve Ogierler de yeryüzü değişirken kaybolan *yurtlarını* aramışlardı. İşte o sırada Özlem girmişti içlerine. *Yurttan* uzak bir Ogier geri dönmek isterdi. *Yurttan* uzun süre uzak kalmış bir Ogier geri dönme ihtiyacı hissederdi. *Yurttan* çok uzun süre uzak kalmış bir Ogier ölürdü.

"Bana daha uzun süre Dışarı'da kalmış Ogierler olduğunu anlatmıştı," dedi Rand sessizce. "On sene, demişti sanırım."

Daha Rand sözünü bitirmeden, Haman dev başını iki yana sallıyordu. "Bu olmaz. Benim bildiklerim arasında, yalnızca beşi Dışarı'da o kadar uzun süre yaşadı ve yurda dönene kadar hayatta kaldı. Daha fazlası olsa bilirdim, sanırım. Böyle bir delilik hakkında yazılır, konuşulurdu. O beşi arasında üçü, eve döndükten sonra bir sene içinde öldü, dördüncüsü hayatının geri kalanını sakat geçirdi ve beşincisi daha iyi durumda değildi,

yürümek için bastona ihtiyaç duyuyordu. Ama yazmaya devam etti. Hmm. Hmm. Dalar'ın söyleyecek ilgi çekici şeyleri vardı..." Bu sefer Covril ağzını açtığında adam başını hızla ona çevirdi; uzun kaşlarını kaldırarak baktı ona ve kadın öfkeyle eteklerini düzeltmeye başladı. Ama yine de bakışlara karşılık verdi. "Beş sene kısa bir süre, biliyorum," dedi Haman Rand'a, göz ucu ile Covril'i izleyerek, "ama biz artık *yurda* bağlıyız. Şehirde, Loial'in burada olduğuna dair hiçbir şey duymadık –bizim sebep olduğumuz heyecana bakılırsa sanırım duyardık– ama bize onun nerede olduğunu söylersen, büyük iyilik yapmış olursun."

"İki Nehir," dedi Rand. Bir dostun hayatını kurtarmak ona ihanet etmek sayılmazdı. "Onu son gördüğümde, iyi insanlar, dostlar arasında yola çıkıyordu. Sessiz bir yerdir İki Nehir. Güvenlidir." Perrin sayesinde artık güvenliydi. "Ve birkaç ay önce sağlığı yerindeydi." Kızlar köyde olanları anlatırken Bode söylemişti bunu.

"İki Nehir," diye mırıldandı Haman. "Hmm. Hmm. Evet, nerede olduğunu biliyorum. Uzun bir yürüyüş daha." Onları taşıyabilecek pek az at olduğundan Ogierler nadiren ata binerdi ve zaten kendi ayaklarını tercih ederlerdi.

"Hemen yola çıkmalıyız," dedi Erith kararlı, ama hafif bir gürleme ile. Haman'ınki ile karşılaştırıldığında hafif sayılırdı. Covril ile Haman şaşkınlık içinde ona baktılar ve kadının kulakları iyice soldu. Bir İhtiyar ve Haman'a nasıl karşı çıktığına bakılırsa Rand'ın kendine özgü bir önemi olduğunu tahmin ettiği bir kadının yanında, gerçekten çok genç sayılırdı. Erith muhtemelen seksenini geçmemişti.

Bu düşünce ile gülümseyerek –belki yetmiş yaşlarında, gencecik bir kız– konuştu Rand, "Lütfen sarayda konuğumuz olun. Birkaç gün dinlenmek daha hızlı yolculuk etmenizi sağlayabilir. Bana yardım da edebilirsiniz belki, İhtiyar Haman." Elbette; Loial hep öğretmeninden, İhtiyar Haman'dan bahsederdi. Loial'e göre İhtiyar Haman her şeyi bilirdi. "Yolkapıları bulmam gerek. Hepsini."

Üç Ogier aynı anda konuştu.

"Yolkapılar mı?" dedi Haman, kulakları ve kaşları dimdik kalkarak. "Yollar çok tehlikeli. Çok çok tehlikeli."

"Birkaç gün mü?" diye itiraz etti Erith. "Loial'im ölüyor olabilir."

"Birkaç gün mü?" dedi Covril onun üzerinden. "Loial'im ölü..." Sustu, dudaklarını birbirine bastırarak ve kulakları titreyerek genç kadına baktı.

Haman sinirli sinirli ince sakalını sıvazlayarak ikisine kaş çatıyordu. “Beni buna ikna etmenize neden izin verdim, bilmiyorum. Sınıflarıma ders veriyor, Kütük’e konuşuyor olmalıydım. Bu kadar saygın bir Konuşmacı olmasaydın, Covril...”

“Demek istediğin, kardeşimle evli olmasaydın,” dedi kadın cesaretle. “Voniel sana görevini yapmanı söyledi, Haman.” Haman’ın kaşları öyle sarktı ki, uçları yanaklarına değdi ve kulakları tüm katılıklarını yitirmiş gibiydiler. “Demek istediğim, senden *rica etti*,” diye devam etti kadın. Tam olarak telaşla değil, özgüvenini hiç kaybetmemişti, hele tereddüt hiç etmemişti. “Ağaç ve dinginlik adına, seni gücendirmek istemedim, İhtiyar Haman.”

Haman yüksek sesle hıhladı –bir Ogier için, çok yüksek sesle anlamına geliyordu bu– ve kırışmış gibi ceketini çekiştirerek Rand’a döndü.

“Gölgedölleri Yollar’ı kullanıyor,” dedi Rand, Haman konuşamadan. “Ulaşabildiğim birkaç tanesine koruma büyüsü koydum.” Tsofu Yurdu’nun dışındakine de koymuştu, ama bu üçü yola çıktıktan sonra koyduğu açıktı. Son boşuna ziyaretinden sonra ta Tsofu Yurdu’ndan buraya yürümüş olamazlardı. “Bir avuçtan fazla değil. Hepsinin korunması gerek, yoksa Myrddraaller ve Trolloclar hiç yoktan fışkırıp yakalayabildiklerinin üzerine çullanırlar. Ama tüm Yolkapıların nerede olduğunu bilmiyorum bile.”

Geriye bir de kapıyollar kalıyordu, elbette. Bazen Rand neden Terkedilmişlerden birinin bir kapıyol kullanarak saraya birkaç bin Trolloc doldurmadığını merak ediyordu. On bin yirmi bin tanesi gelse, onları durdurmakta güçlük çekerdi, eğer durdurmayı başarabilirse. En iyi durumda, katliam olurdu. Eh, orada olmadığı sürece bir kapıyol hakkında hiçbir şey yapamazdı. Ama Yolkapılar hakkında yapabilirdi.

Haman ve Covril bakıştılar. Kenara çekilip fısıldaşmaya başladılar. Öyle alçak sesle konuşuyorlardı ki, çatıya toplanmış dev bir arı sürüsünün uğultusu gibi gelen bir sesten başka şey işitilmiyordu. Rand’ın kadının önemli biri olduğu tahmini doğru olmalıydı. Bir Konuşmacı; baş harfi büyük yazılan bir şeye benziyordu. *Saidin*’i kavramayı düşündü –o zaman duyabilirdi– ve tiksintiyle vazgeçti. Henüz gizli gizli dinleyecek kadar düşmemişti. Erith dikkatini büyükleri ile Rand arasında paylaştırıyor, bir yandan da farkında olmadan eteklerini düzeltiyordu.

Rand bu soruyu neden Tsofu Yurdu’ndaki İhtiyarlar Heyeti’ne sormadığını merak etmenin akıllarına gelmemesini umdu. Oradaki İhtiyarların En İhtiyarı Alar çok sert davranmıştı; Kütük toplanıyordu ve

Yolkapıların kontrolünü bir insana teslim etmek gibi tuhaf bir şey –daha önce kimsenin aklına gelmeyecek kadar tuhaf bir şey– Kütük toplanmadan yapılamazdı. Rand'ın kim olduğu, bu üçü için olduğu gibi onun için de önemli değil gibiydi.

Sonunda Haman kaşlarını çatarak, ceketinin klapalarını kavrayarak geri döndü. Covril de kaşlarını çatıyordu. "Bütün bunlar çok aceleci, çok çok aceleci," dedi Haman, kayan taşlar gibi ağır bir sesle. "Keşke bunu şeyle tartışabilseydim... Eh, yapamam. Gölgedölleri mi diyorsun? Hmm. Hmm. Pekâlâ, acele etmek gerekiyorsa acele etmek gerekiyordur. Gerektiğinde bir Ogier'in acele edemediğini kimse söyleyemez ve belki şimdi gerekiyordur. Anlamalısın, herhangi bir *yurttaki* İhtiyarlar Heyeti sana hayır derdi, Kütükler de öyle."

"Harita!" diye bağırdı Rand, öyle yüksek sesle bağırdı ki, üç Ogier yerlerinde sıçradı. "Haritalara ihtiyacım var!" Hızla dönüp hep çevrede bulunur görünen hizmetkârlardan birini, bir *gai'shain,* herhangi birini aradı. Sulin bir kapıdan başını avluya uzattı. Söylediği her şeye rağmen yakında kalmak zorundaydı kadın! "Haritalar," diye havladı Rand ona. "Saraydaki her haritayı istiyorum. Ve kalem, mürekkep. Hemen! Çabuk!" Kadın ona neredeyse küçümseyerek baktı –Aieller harita kullanmazdı, onlara ihtiyaç duymadıklarını iddia ederlerdi– ve döndü. "Koş, *Far Dareis Mai!*" diye terslendi Rand. Kadın omzunun üzerinden ona baktı –ve koştu. Rand yüzünün nasıl göründüğünü bilmeyi diledi, ki bir daha gerektiğinde hatırlayabilsin.

Haman, biraz daha az vakur olsa ellerini ovuşturacak gibi görünüyordu. "Gerçekten de, zaten bilmediğin pek az şey anlatabiliriz sana. Her *yurdun* dışında bir tane vardır." İlk Yolkapılar içeride yapılmış olamazdı, çünkü *yurt* yönlendirmeyi engelliyordu; Ogierlere Yetiştirme Tılsımı verildiği ve Yollar'ın yeni bir Yolkapısı'na doğru büyümesini sağlayabildikleri zaman bile, işin içinde yönlendirme olmasa dahi yine de Güç oluyordu. "Ogier korulukları olan her şehirde de. Gerçi buradaki şehir koruluğun *üzerine* doğru büyümüş gibi. Ve Al'cair'rahienallen'de..." Başını iki yana sallayarak sustu.

Sorun bu isimle özetlenebilirdi. Yaklaşık üç bin sene önce, Ogierler tarafından inşa edilmiş, Al'cair'rahienallen isimli bir şehir vardı. Bugün orası Cairhien'di ve Ogier inşaatçıların *yurtlarını* hatırlatsın diye ektiği koruluk şimdi Rand'ın okulunu barındıran sarayın sahibi olan Barthanes'in

mülkleri arasında sayılıyordu. Al'Cair'rahienallen'i Ogierler ve belki birkaç Aes Sedai dışında kimse hatırlamıyordu. Cairhienlier bile.

Haman neye inanıyor olursa olsun, üç bin sene içinde çok şey değişebilirdi. Büyük Ogier yaratımı şehirler artık yoktu, bazıları geriye bir isim bile bırakmamışlardı. Ogierlerin inşa etmediği büyük şehirler doğmuştu. Trolloc Savaşları'ndan sonra ortaya çıkan Amador onlardan biriydi, Moiraine öyle demişti. Kandor'daki Chachin, Arafel'deki Shol Arbela, Shienar'daki Fal Moran. Arad Doman'daki Bandar Eban Yüzyıl Savaşları sırasında yok edilen bir şehrin yıkıntıları üzerine kurulmuştu, Moiraine şehrin her biri şüpheli üç ismini biliyordu ve şehir Trolloc Savaşları sırasında kaybolan isimsiz bir şehrin üzerine kurulmuştu. Rand Shienar'da, Trolloclar tarafından dümdüz edilen dev bir şehrin isminin bir kısmını taşıyan, orta boylu bir kasabanın yakınında, kırlarda bir Yolkapısı biliyordu; bir tane de Afet'in içinde, Gölge'nin öldürdüğü Malkier'de. Başka yerlerde, Haman'ın da işaret ettiği gibi, yalnızca değişim ya da büyüme gerçekleşmişti. Burada, Caemlyn'deki Yolkapısı şimdi bir binanın bodrumunda duruyordu. İyi korunan bir bodrumda. Rand Tear'da, Yüksek Lordların ünlü at sürülerini koşturdukları büyük otlaklarda bir Yolkapısı olduğunu biliyordu. Puslu Dağlar'da bir yerde, eskiden Manetheren'in durduğu yerde de bir tane olmalıydı. Her neredeyse. *Yurtlar* söz konusu olduğunda, Tsofu Yurdu'nu nerede bulabileceğini biliyordu. Moiraine *yurtların* ve Ogierlerin eğitiminin bir parçası olması gerektiğini düşünmemişti.

"*Yurtların* nerede olduğunu bilmiyor musun?" dedi Haman inanmazlık içinde, Rand açıklamayı bitirdiğinde. "Aiel mizah anlayışı mı bu? Aiel mizahını hiç anlayamamışımdır."

"Ogierler için," dedi Rand nazikçe, "Yollar'ın yapılmasının üzerinden uzun zaman geçti. İnsanlar için *çok* uzun bir zaman."

"Ama hiç mi *hatırlamıyorsunuz;* Mafal Dadaranell'i ya da Ancohima'yı ya da Londaren Cor'u ya da..."

Covril elini Haman'ın omzuna koydu, ama kadının gözlerindeki acıma Rand'a yöneltilmişti. "Hatırlamıyor," dedi yumuşak sesle. "Anıları kaybolmuş." Bunu hayal edilebilecek en büyük kayıpmış gibi söylemişti. Ellerini ağzına kapatmış olan Erith ağlamak üzere gibi görünüyordu.

Sulin koşmamaya büyük özen göstererek geri döndü. Arkasındaki kalabalık *gai'shain* ordusu kollarında her boy rulo yapılmış harita taşıyordu, bazıları yerlerde sürünecek kadar uzundu. Beyaz cüppeli bir adam fildişi

kakmalı yazı kutusu taşıyordu. “*Gai’shain*’lere daha fazlasını aratıyorum,” dedi Sulin katı katı, “bazı ıslaktopraklılara da.”

“Teşekkür ederim,” dedi Rand ona. Kadının yüzündeki gerginlik biraz azaldı.

Rand yere çökerek haritaları oracıkta, taşların üzerine serdi ve düzenlemeye başladı. Bazıları şehri, çoğu Andor’u gösteren haritalardı. Çabucak tüm Sınırboyları’nı gösteren bir tane buldu. Işık bilir bu haritanın Caemlyn’de ne işi vardı. Bazıları eski ve yıpranmıştı, artık geçerli olmayan sınırlar gösteriyor, yüzlerce sene önce kaybolmuş ülkelerin isimlerini veriyordu.

Sınırlar ve isimler haritaların eskiliğini belirlemeye yetiyordu. En eskisinin üzerinde, Cairhien’in kuzey sınırında Hardan vardı, sonra Hardan kaybolmuş, Cairhien sınırları Shienar’a kadar olan mesafenin yarısını içine almış, sonra Güneş Tahtı’nın o kadar toprağı elinde tutamadığı belli olunca eski yerine gelmişti. Tear ile Illian arasında Maredo vardı, sonra Maredo kaybolmuştu ve Tear ile Illian’ın sınırları Maredo Ovaları’nda buluşmuş, sonra Cairhien’inkilerle aynı sebeplerden ağır ağır geri dönmüştü. Caralain, Almoth, Mosara, Irenvelle ve diğerleri kaybolmuş, bazen başka ülkelere katılmış, ama daha çok sahipsiz topraklar ve yabanlıklar olmuştu. Şahinkanadı’nın imparatorluğu ufalandıktan sonra, bir çöküş döneminin, insanlığın ağır ağır gerilemesinin hikâyesini anlatıyordu o haritalar. İkinci bir Sınırboyları haritası yalnızca Saldaea’yı ve Arafel’in bir kısmını gösteriyordu, ama aynı zamanda Afet sınırını seksen kilometre daha kuzeyde gösteriyordu. İnsanlık gerilemiş, Gölge ilerlemişti.

Üzerine tam uymayan bir üniforma içinde kel, sıska bir adam bir kucak harita ile koşturarak avluya girdi ve Rand içini çekip seçmeye, ayırmaya devam etti.

Haman *gai’shain* tarafından uzatılan yazı kutusunu ciddiyetle inceledi, sonra geniş ceket cebinden hemen hemen aynı büyüklükte, ama oldukça sade bir yazı kutusu çıkardı. İçinden çıkardığı kalem cilalanmış tahtadandı, Rand’ın başparmağından kalın, ama ince görünmesine sebep olacak kadar uzundu. Ogier’in salam kalınlığındaki parmaklarına mükemmel şekilde uyuyordu. Haman elleri ve dizleri üzerine çöktü ve Rand ayırırken haritalar arasında emeklemeye, zaman zaman kalemini *gai’shain*’in mürekkep şişesine batırıp, kendisine göre çok küçük olduğunu fark edene kadar çok büyük sandığınız bir el yazısı ile not almaya başladı. Covril onun peşinden

geldi ve omzunun üzerinden bakmaya başladı ve adam iki kez gerçekten hata yapacağını mı düşündüğünü sormasına rağmen bakmaya devam etti.

Rand için öğreticiydi. Sınırboyları'na dağılmış yedi *yurt* ile başladılar. Trolloclar bir *yurda* girmekten korkardı ve Myrddraallerin girmesi için bile büyük bir amaç gerekirdi. Dünyanın Omurgası'nda, Ejderduvarı'nda, güneydeki Shangtai Yurdu'ndan kuzeydeki Sanshen Yurdu'na kadar, yalnızca birkaç kilometre aralıkla, on üç tane vardı, Kardeşkatili'nin Hançeri'ndeki bir tane bunlara dahildi.

"Yeryüzü Dünyanın Kırılışı'nda gerçekten değişti," diye açıkladı Haman, Rand yorum yaptığında. Çabuk çabuk işaretlemeye devam etti; bir Ogier için çabuk çabuk. "Kuru toprak deniz oldu ve deniz kuru toprak oldu, ama aynı zamanda toprak katlandı. Bazen eskiden çok uzak olanlar bir araya geldi ve yakın olanlar uzaklaştı. Ama elbette, Wichen ile Sanshen'in uzak olup olmadığını kimse söyleyemez."

"Cantoine'i unuttun," diye bildirdi Covril ve bir başka üniformalı hizmetkâr irkilerek kucağındaki haritaları düşürdü.

Haman ona bir bakış fırlattı ve Iralell Irmağı'nın hemen üzerine, Haddon Mirk'in kuzeyinde, pek de uzak olmayan bir yere bir isim yazdı. Ejderduvarı'nın batısında kalan şeritte ve Shienar'ın güney sınırından Fırtınalar Denizi'ne kadar olan kısımda yalnızca dört tane vardı, hepsi Ogierlere göre yeniydi. Aralarında en yenisi olan Tsofu altı yüz senedir Ogier barındırıyordu ve diğerlerinin hiçbiri bin yaşını geçmemişti. İşaretlenen yerlerin bazıları Sınırboyları kadar büyük sürpriz olmuştu. Puslu Dağlar'da altı tane vardı örneğin. Gölge Kıyısı'nda da vardı. Kara Tepeler de dahil edilmişti, Ivo Irmağı'nın üzerindeki ormanlar, Arad Doman'ın hemen kuzeyindeki Dhagon Irmağı'nın üzerindeki dağlar da.

Terk edilen *yurtların* listesi daha hüzün vericiydi. Nüfusu çok azaldığı için bırakılmışlardı. Dünyanın Omurgası, Puslu Dağlar, Gölge Kıyısı bu listeye dahildi. Almoth Ovası'nın derinliklerinde, Paerish Swar denilen büyük bir ormanın yakınındaki *yurt* da, Tümentepe'nin kuzeyindeki alçak dağlar boyunca uzanan ve Aryth Okyanusu'na bakan da. Belki en hüzün verici olanı Arafel'de, Afet'in tam sınırında olanıydı. Myrddraaller bir *yurda* girmeye gönülsüz olabilirlerdi, ama Afet her geçen sene güneye ilerliyor, her şeyi istila ediyordu.

Haman durdu ve üzüntüyle konuştu, "Bin sekiz yüz kırk üç sene önce Büyük Afet Sherandu'yu yuttu. Dokuz yüz altmış sekiz sene önce de Chandar'ı."

“Anıları Işık’ta gelişsin ve çiçeklensin,” diye mırıldandı Covril ve Erith birlikte.

“İşaretlemediğin bir tane biliyorum,” dedi Rand. Perrin bir kez oraya sığındığını anlatmıştı. Arinelle Irmağı’nın doğusunu gösteren bir Andor haritası çekti ve Caemlyn ile Beyazköprü yolu arasında bir noktaya dokundu. Yeterince yakındı.

Haman neredeyse hırlarcasına yüzünü buruşturdu. “Şahinkanadı’nın şehrini kuracağı yer. Asla yeniden yerleşilmedi. Pek çok *yurt* bulundu, ama yerleşilmedi. İnsan topraklarından olabildiğince uzak durmaya çalıştık.” İşaretlerin hepsi sarp dağların üzerinde, insanların gitmeyi zor bulacakları yerlerde ya da birkaç durumda, insanların yaşadıkları yerlerin çok uzaklarındaydı. Tsofu Yurdu insanların yaşadıkları yerlere en yakın olanıydı ve buna rağmen en yakın köye bir tam günlük mesafede olduğunu biliyordu Rand.

“Başka zaman olsa hoş bir sohbet olurdu bu,” dedi Covril, Rand’a hitaben. Yan yan fırlattığı bakışlar asıl Haman’ı kastettiğini belli ediyordu. “Ama gece çökmeden batıya doğru olabildiğince çok yol almak istiyorum.” Haman derin derin içini çekti.

“Kuşkusuz biraz kalabilirsiniz burada,” diye itiraz etti Rand. “Yorgun olmalısınız, ta Cairhien’den buraya geldiniz.”

“Kadınlar yorulmaz,” dedi Haman, “onlar yalnızca başkalarını yorar. Bu aramızda çok eski bir deyimdir.” Covril ve Erith aynı anda burunlarını çektiler. Haman kendi kendine mırıldanarak liste yapmaya devam etti, ama şimdi Ogierlerin inşa ettiği, korulukların dikildiği şehirleri sayıyordu. Her korunun kendi Yolkapısı vardı ve Ogierlerin insanların sorunlu ülkelerinden geçmeden *yurtlar* arasında gidip gelmesini sağlıyordu.

Caemlyn’i işaretledi, elbette, Tar Valon’u, Tear’ı, Illian’ı, Cairhien’i, Maradon’u, Ebou Dar’ı da. Hâlâ var olan şehirlerin listesi burada sona erdi. Ebou Dar yerine Barashta yazdı. Belki bir açıdan Barashta diğer gruba aitti. Pek çok yerde, koyduğu noktalar olsa olsa bir köyü işaretliyordu. Mafal Dadaranell, Ancohima, Londaren Cor elbette ve Manetheren. Aren Mador, Aridhol, Shaemal, Braem, Condaris, Hai Ecorimon, Iman... liste uzadıkça Rand Haman’ın işini bitirdiği haritaların üzerinde ıslak noktalar görmeye başladı. Ogier İhtiyarı’nın sessiz sessiz ağladığını fark etmesi bir süre aldı. Ölmüş, unutulmuş şehirleri işaretledikçe gözyaşı döküyordu. Belki o şehirlerin halkları için, belki anıları için ağlıyordu. Rand’ın emin olabildiği bir şey, şehirlerin kendileri için, Ogier duvar ustalarının kaybolan eserleri

için ağlamadığı idi. Ogierler için taş işçiliği Sürgün sırasında başladıkları bir işti. Herhangi bir taş işçiliği, ağaçların ihtişamı ile karşılaştırılabilir miydi ki?

O isimlerden biri Rand'ın anılarını çekiştiriyordu. Yeri de öyle. Baerlon'un doğusunda, Arinelle üzerinde, Beyazköprü'den birkaç gün mesafede. "Burada bir koruluk mu vardı?" dedi, işarete dokunarak.

"Aridhol'de mi?" dedi Haman. "Evet. Evet, vardı. Üzücü bir iş."

Rand başını kaldırmadı. "Shadar Logoth'ta," diye düzeltti. "Çok üzücü bir iş. Seni oraya götürsem bana Yolkapısı'nı gösterebilir misin –gösterir misin?"

21
Shadar Logoth'a

"Bizi oraya götürmek mi?" dedi Covril, kötü kötü Rand'ın ellerindeki haritaya bakarak. "İki Nehir'in yerini doğru hatırlıyorsam, bu bizi yolumuzdan çok uzaklaştırır. Loial'i bulmakta bir gün daha harcamayacağım." Erith kararlılıkla başını salladı.

Yanakları hâlâ gözyaşları ile ıslak Haman kadınlarını telaşına karşı başını iki yana salladı, ama şöyle dedi, "Buna izin veremem. Aridhol –sen haklı olarak Shadar Logoth diyorsun– Erith kadar genç biri için uygun değil. Aslında, kimse için uygun değil."

Rand haritayı yere bırakarak doğruldu. Shadar Logoth'u dinlediğinden daha iyi tanıyordu. "Zaman kaybetmeyeceksiniz. Aslında, kazanacaksınız. Sizi oraya Yolculukla, kapıyol kullanarak götüreceğim; bugün İki Nehir'le burası arasındaki mesafenin çoğunu aşmış olacaksınız. İşimiz fazla uzun sürmez. Beni doğrudan Yolkapısı'na götürebileceğinizi biliyorum." Ogierler, çok uzakta değilse Yolkapısı'nı sezebiliyordu.

Bu, çeşmenin yanında bir görüşme daha yapılmasını gerektirdi, Erith'in de katılmayı talep ettiği bir görüşme. Rand bölük pörçük duyuyordu, ama koca başını inatla iki yana sallayan Haman'ın plana karşı çıktığı, kulakları, olabildiğince uzun görünmeye çalışırmış gibi dimdik duran Covril'in ısrarla savunduğu açıktı. Başta Covril Haman kadar Erith'e de kaşlarını çatıyordu; Ogierlerde gelin kaynana arasındaki ilişki nasıl olursa olsun, Covril'in genç kadının burada söz hakkının olmadığını düşündüğü açıktı. Ama fikrini değiştirmesi uzun sürmedi. Ogier kadınlar Haman'ın iki yanını alarak amansızca laf yağmuruna tuttular onu.

"...çok tehlikeli. Çok fazla tehlikeli," diye gürledi uzaktan Haman.

"...bugünden çok yaklaşacağız..." diye hafifçe gürledi Covril.

“...zaten çok uzun süredir Dışarı’da...” Erith’inki daha çok bir yakarı gibiydi.
“...acele iş boş iş demektir...”
“...Loial’im...”
“...Loial’im...”
“...Mashadar ayaklarımızın altında olacak...”
“...Loial’im...”
“...Loial’im...”
“...bir İhtiyar olarak...”
“...Loial’im...”
“...Loial’im...”
Haman, yarısı yırtılıp koparılmış gibi ceketini çekiştirerek Rand’ın yanına döndü, kadınlar da peşinden. Covril’in yüzü Erith’inkinden daha rahattı. Genç kadın gülümsemesini bastırmaya çalışıyordu. Ama ikisinin de kulakları aynı şen açıyla dikilmişti ve bir şekilde tatmin ifade ediyordu.
“Karar verdik,” dedi Haman katı katı, “önerini kabul ediyoruz. “Bu saçma gezi bir an önce sona ersin ki, derslerime geri dönebileyim. Hmm. Hmm. Kütük’ün önünde senin hakkında söylenecek çok şey var.”
Haman Kütük’e onun bir zorba olduğunu söylese de umurunda değildi Rand’ın. Ogierler, eski taş binaları onarmak dışında insanlardan uzak dururlardı ve Rand konusunda herhangi bir insanı o ya da bu yönde etkilemeleri olasılığı düşüktü. “Güzel,” dedi. “Eşyalarınızı hanınızdan alması için birini gönderirim.”
“Doğrudan buraya geldik.” Covril çeşmenin diğer tarafına gitti, eğildi ve havuzun arkasına gizlenmiş iki bohça ile geri döndü. İkisi de bir insan için ağır yük olurdu. Bohçalardan birini Erith’e uzattı ve diğerinin sapını başının üzerinden geçirip çaprazlama astı, böylece bohça arkasında kaldı.
“Loial burada olsaydı,” diye açıkladı Erith, kendi bohçasını omzuna asarak, “gecikmeden Tsofu Yurdu’na dönüş yolculuğuna başlayabilecektik. Değilse, devam etmeye hazır olacaktık. Gecikmeden.”
“Aslında yataklar yüzünden,” dedi Haman sır verircesine, ellerini bir insan çocuğunun ancak sığacağı kadar açarak. “Eskiden Dışarı’daki her handa iki üç Ogier odası olurdu, ama artık zor bulunuyor. Anlamak güç.” İşaretlenmiş haritalara baktı ve içini çekti. “Anlamak güçtü.”
Haman’ın da bohçasını almasını bekledikten sonra Rand *saidin*’i kavradı, havuzun hemen yanında bir kapıyol açtı. Havadaki delikten harap

olmuş, yabani otlarla kaplı bir sokak ve yıkılmaya yüz tutmuş binalar göründü.

“Rand al’Thor.” Sulin neredeyse gezine gezine avluya girdi. Hemen arkasından bir grup harita taşıyan hizmetkâr ve *gai’shain* geliyordu. Liah ile Cassin de yanındaydı ve aynı ölçüde kayıtsız görünmeye çalışıyorlardı. “Başka haritalar istemişsin.” Sulin’in yan yan kapıyola fırlattığı bakış suçlayıcı olmaktan kıl payı kurtuluyordu.

“Orada kendimi sizin yapabileceğinizden daha iyi koruyabilirim,” dedi Rand soğuk soğuk. Soğuk konuşmak istememişti, ama Boşluk’a sarılı iken, sesine soğuk ve uzak olmayan bir tını veremiyordu. “Sizin mızraklarınızın savaşabileceği bir şey yok orada ve olanlarla da onlar savaşamaz.”

Sulin önceki katılığının büyük kısmını koruyordu. “Orada olmamız için daha fazla sebep.”

Bu Aiel olmayan herhangi birine mantıklı gelmezdi, ama... “Tartışmayacağım,” dedi Rand. Reddederse kadın takip etmeye çalışacaktı; Kızları çağıracak, kapıyolu kapatıyor bile olsa içeri atlamaya çalışacaklardı. “Herhalde bugünkü koruma grubunun geri kalanı da içeride bekliyordur. Islık çal da gelsinler. Ama herkes bana yakın duracak ve hiçbir şeye dokunmayacak. Çabuk olun. Bu işin bir an önce bitmesini istiyorum.” Shadar Logoth’a dair anıları hoş değildi.

“Israr ettiğin için gönderdim onları,” dedi Sulin tiksintiyle. “Yüze kadar say benim için.”

“On.”

“Elli.”

Rand başını salladı ve kadının parmakları çaktı. Jalani içeriye koştu. Sulin’in elleri yine oynadı. Üç *gai’shain* kadın şaşkın şaşkın bakarak kucaklarındaki haritaları bıraktılar –Aieller asla *o kadar* şaşkın görünmezdi–; uzun, beyaz cüppelerini topladılar ve farklı yönlerde kayboldular, ama ne kadar hızlı hareket ederlerse etsinler Sulin yine de hepsinden ilerideydi.

Rand yirmiye geldiğinde Aieller pencerelerden, balkonlardan avluya atlamaya başladılar. Neredeyse saymayı unutacaktı Rand. Hepsi peçeliydi ve yalnızca bir kısmı Kızlardandı. Avluda yalnızca Rand ile üç Ogier’i bulunca şaşkın şaşkın bakıştılar. Ogierler gözlerini kırpıştırarak, merakla baktılar onlara. Aiellerden bazıları peçelerini indirdi. Saray hizmetkârları birbirlerine sokuldular.

Sulin peçesiz olarak döndüğünde de Aiel akını devam etti ve Rand elliye ulaştığında aniden kesildi. Avlu Aiellerle dolmuştu. Kadının *Car'a'carn*'ın tehlikede olduğunu yaydığı hemen açığa kavuştu. Ayrılan zamanda yeterince mızrak toplamak için tek yolun bu olduğunu hissetmişti Sulin. Erkekler kendi aralarında ekşi ekşi homurdandılar, ama çoğu iyi bir espri olduğuna karar verdi, bazıları güldüler ya da mızraklarını kalkanlarına vurdular. Ama hiçbiri gitmedi; kapıyola baktılar ve olan bitenleri izlemek için topuklarının üzerine çöktüler.

Kulakları Güç'le keskinleşmiş olan Rand Nandera adlı, kaslı, saçlarında sarıdan çok gri olmasına rağmen hâlâ güzel olan bir Kız'ın Sulin'e fısıldadığını duydu. "*Gai'shain*'lerle *Far Dareis Mai* gibi konuştun."

Sulin'in mavi gözleri Nandera'nın yeşil gözlerine sükûnetle baktı. "Öyle yaptım. Rand al'Thor bugün güvende olduğunda hallederiz."

"Güvende olduğunda," diye onayladı Nandera.

Sulin çabucak yirmi Kız seçti. Bazıları o sabahki koruma grubunda vardı, bazıları yoktu, ama Urien Kızıl Kalkanları seçmeye başladığında, diğer topluluklardan adamlar kendilerinin de dahil edilmesi gerektiğinde ısrar ettiler. Kapıyoldan görünen şehir düşman bulunabilecek bir yere benziyordu ve *Car'a'carn* korunmalıydı. Doğruyu söylemek gerekirse, hiçbir Aiel olası bir savaşa sırtını dönmezdi ve ne kadar gençseler, savaş bulmaya o kadar hevesli oluyorlardı. Rand erkeklerin sayısının Kızlardan bir fazla olamayacağını –onurunu onlar taşıdığından bu *Far Dareis Mai*'e onursuzluk getirirdi– ve Sulin'in seçtikleri dışında Kız gelemeyeceğini söylediğinde neredeyse bir tartışma daha çıkıyordu. Gerçekten de onları savaş becerilerinin onları koruyamayacağı bir yere götürüyordu ve onunla gelenlerin her biri, göz kulak olması gereken bir kişi daha demekti. Bunu açıklamadı; açıklayacak olsa kimlerin onurunu ayaklar altına almış olacağını bilmek imkânsızdı.

"Unutmayın," dedi, gidecekler seçildikten sonra, "hiçbir şeye dokunmayın. Hiçbir şey almayın, tek yudum su bile. Ve her zaman görüş alanında kalın; sebep ne olursa olsun hiçbir binaya girmeyin." Haman ile Covril hararetle başlarını salladılar ve bu Aielleri Rand'ın sözlerinden daha fazla etkiledi sanki. Etkilendikleri sürece sorun değildi.

Kapıyoldan uzun zaman önce ölmüş, ölüden de fazla olan şehre girdiler.

Zirvesine kalan yolu yarılamış, eriyik güneş azamet kalıntılarını kavuruyordu. Orada burada, açık renk, mermer bir sarayın üzerindeki dev kubbe sağlam duruyordu, ama daha fazlası delinmişti ve çoğundan geriye

kıvrık, kırık parçalar kalmıştı. Geniş, sütunlu yürüyüş yolları Cairhien'in bile asla düşlemediği kadar yüksek kulelere, çentik çentik sona eren kulelere uzanıyordu. Her yerde çatılar binaların içine çökmüş, yıkılan binalardan ve duvarlardan düşen taş ve tuğlalar kırık kaldırım taşlarının üzerine saçılmıştı. Her yol ağzı parçalanmış çeşmeler ve kırık anıtlarla süslenmişti. Büyük moloz yığınlarının üzerinde kuraklıktan ölmeye yüz tutmuş güdük ağaçlar görülüyordu. Sokaklardaki ve binalardaki çatlaklardan kuru otlar fışkırıyordu. Hiçbir şey hareket etmiyordu, tek bir kuş, tek bir sıçan, tek bir esinti bile. Shadar Logoth sessizliğe bürünmüştü. Shadar Logoth. Gölgenin Beklediği Yer.

Rand kapıyolu kaybetti. Aiellerin hiçbiri peçe takmamıştı. Ogierler gergin yüzlerle, kulaklarını katı katı arkaya yatırarak çevreye bakınıyorlardı. Rand, Taim'in insana canlı olduğunu anlattığını söylediği o mücadele ile, *saidin*'i kavramıştı. Yönlendiremiyor olsa bile, belki özellikle o zaman, burada canlı olduğunu anlatacak bir şeye ihtiyaç duyardı yine de.

Aridhol Trolloc Savaşları sırasında büyük bir başkentti, Manetheren'in ve On Ulus'un diğer üyelerinin müttefikiydi. O savaşlar Yüzyıl Savaşları'nı bile gölgede bırakacak kadar uzadığında, Gölge her yerde muzaffer oluyor gibi göründüğünde ve Işık'ın her zaferi ancak zaman kazanmaya yarıyor gibi geldiğinde, Mordeth adlı bir adam Aridhol'de konsey üyesi olmuştu ve kazanmak, hayatta kalmak için Aridhol'ün Gölge'den daha sert, Gölge'den daha zalim, daha az güvenilir olması gerektiği hükmünün çıkmasını sağlamıştı. Yavaş yavaş böyle yapmışlardı ve sonunda Aridhol, Gölge'den daha karanlık olmasa bile, Gölge kadar karanlık olmuştu. Trolloclara karşı verilen savaş henüz sürerken, Aridhol sonunda kendi içine kapanmış, kendi üzerine dönmüş, kendi kendini yok etmişti.

Geriye bir şey kalmıştı, burada bir daha kimsenin yaşayamamasına sebep olan bir şey. Aridhol'ü öldüren ve geriye Shadar Logoth'u bırakan nefret ve kuşku ile lekelenmemiş tek bir çakıltaşı bile yoktu burada. Zaman içinde aynı lekeyi bulaştırmayacak tek bir çakıltaşı bile yoktu.

Ve lekeden de fazlası kalmıştı, ama o bile tek başına aklı başında herkesi uzak tutmaya yetiyordu.

Rand durduğu yerde yavaş yavaş dönerek, gözleri oyulmuş boş göz çukurları gibi görünen pencerelere baktı. Güneş tepeye tırmanırken, görünmeyen izleyicileri hissedebiliyordu. Buraya daha önce geldiğinde, o duyguyu güneş batana dek bu kadar kuvvetle hissetmemişti. Lekeden daha fazlası kalmıştı. Burada kamp kuran bir Trolloc ordusu ölmüş, duvarlara

kanla yazılmış, Karanlık Varlık'a onları kurtarması için yalvaran mesajlar dışında hiçbir şey bırakmadan kaybolmuşlardı. Gece, Shadar Logoth'ta bulunulacak zaman değildi.

Burası beni korkutuyor, diye mırıldandı Lews Therin Boşluk'un ötesinden. *Seni korkutmuyor mu?*

Rand'ın nefesi kesildi. Ses gerçekten ona mı hitap ediyordu? *Evet, beni korkutuyor.*

Burada karanlık var. Karanlıktan da kara bir karanlık. Karanlık Varlık insanlar arasında yaşamayı seçse, burayı seçerdi.

Evet. Seçerdi.

Demandred'i öldürmeliyim.

Rand gözlerini kırpıştırdı. *Demandred'in Shadar Logoth ile bir bağlantısı mı var? Burası ile?*

Ishamael'i öldürdüğümü hatırlıyorum. Seste, yeni bir keşif karşısında duyulan bir hayret hissi vardı. *Ölmeyi bak ediyordu. Lanfear da ölmeyi hak ediyordu, ama onu öldüren ben olmadığım için memnunum.*

Sesin onunla konuşuyor gibi görünmesi yalnızca tesadüf müydü? Lews Therin işitiyor, yanıt mı veriyordu? *Ben- sen Ishamael'i nasıl öldürdün? Anlat bana.*

Ölüm. Ölümün geri kalanını istiyorum. Ama burada değil. Burada ölmek istemiyorum.

Rand içini çekti. Yalnızca tesadüf. O da burada ölmek istemezdi. Yakındaki, öndeki sütunları kırılmış bir saray açıkça sokağa doğru yatmıştı. Her an yıkılabilir, onları durdukları yere gömebilirdi. "Yol göster," dedi Haman'a. Aiellere hitaben ekledi, "Söylediklerimi hatırlayın. Hiçbir şeye dokunmayın, hiçbir şey almayın ve görüş alanımda kalın."

"Bu kadar kötü olacağını düşünmemiştim," diye mırıldandı Haman. "Neredeyse Yolkapısı'nın verdiği hissi boğuyor." Erith inledi. Covril, çok vakur olmasa onu yankılayacakmış gibi görünüyordu. Haman işaret etti. Yüzündeki terin sıcakla bir ilgisi yoktu. "Bu taraftan."

Kırık kaldırım taşları Rand'ın çizmelerinin altında ezilen kemikler gibi ses çıkarıyordu. Haman onları köşelerden dolaştırdı, sokaklardan geçirdi. Yıkıntı ardına yıkıntı geçtiler, ama ilerledikleri yönden emindi Haman. Çevrelerini almış Aieller ayakuçlarında yürüyorlardı. Kara peçelerinin üzerinden bakan gözleri saldırı beklermiş gibi görünmüyordu; saldırı çoktan başlamış gibi görünüyordu.

Görünmeyen izleyiciler ve yıkık binalar Rand'ın unutmayı tercih edeceği anıları geri getirdi. Burada, Mat onu Valere Borusu'na götürecek yola koyulmuştu, onu neredeyse öldürecek yola, belki de onu Rhuidean'a ve bahsetmek istemediği *ter'angreal*'e götüren yola. Burada, gece kaçmak zorunda kaldıklarında Perrin kaybolmuştu ve Rand onu bir daha, buradan çok uzaklarda gördüğünde, altın rengi gözleri, hüzünlü bir görünümü ve Moiraine'in Rand ile asla paylaşmadığı sırları vardı.

Shadar Logoth ona doğrudan dokunmuş olmasa da, Rand da tam olarak kaçamamıştı buradan. Padan Fain hepsini izlemişti; Rand'ı, Mat'i, Perrin'i, Moiraine ile Lan'i, Nynaeve ve Egwene'i. Çerçilik yapan, sık sık İki Nehir'i ziyaret eden Padan Fain. Karanlıkdostu Padan Fain. Şimdi Karanlıkdostu'ndan daha fazlasıydı, daha kötüsüydü, Moiraine öyle demişti. Fain burada hepsini takip etmişti, ama buradan ayrılan Fain'den daha fazlası ya da Fain'den daha azıydı. Fain, ne kadarı Fain olarak kalmışsa, Rand'ın ölmesini istiyordu. Rand'ın tüm sevdiklerine, Rand ona gitmezse bir şeyler yapmakla tehdit etmişti. Ve Rand gitmemişti. O işle Perrin ilgilenmiş, İki Nehir'in güvenliğini sağlamıştı, ama Işık, nasıl da canını yakıyordu. Fain'in Beyazpelerinlerle *ne* işi vardı? Pedron Niall Karanlıkdostu olabilir miydi? Aes Sedailer olabiliyorsa, o zaman Işığın Evlatları'nın Lord Kumandanı da olabilirdi.

"İşte burada," dedi Haman ve Rand irkildi. Shadar Logoth, düşüncelere dalmanız gereken son yerdi.

İhtiyar'ın durduğu yerde, eskiden geniş bir meydan vardı. Şimdi bir ucunu yıpranmış bir moloz yığını dolduruyordu. Meydanın ortasında, eskiden bir havuzun duruyor olabileceği yerde, onun yerine parlak bir metalden yapılmış, Ogier boyunda, passız, dantel gibi işlenmiş bir çit vardı. Çit, üzerine sarmaşıklar ve yapraklar örülmüş, bir rüzgârla sallanacakmış gibi görünen, ama yeşil değil gri olduğunu fark ettiğinizde şaşırdığınız bir taş duvarı çevreliyordu. Kesinlikle kapıya benzememesine rağmen, Yolkapısı'ydı bu.

"Ogierler ayrılıp *yurda* gider gitmez koruluğu kestiler," diye mırıldandı Haman öfkeyle, uzun kaşlarını çatarak. "Üzerinden yirmi otuz sene bile geçmemişti. Sonra şehir yayıldı."

Rand, nasıl geçeceklerini merak ederek, bir Hava akışı ile çite dokundu ve çit Ogierleri yerlerinden sıçratan yüksek, titrek tangırtılarla yirmi otuz parçaya ayrılarak yıkılınca gözlerini kırpıştırdı. Rand başını iki yana salladı. Elbette. Bunca zaman pas tutmadan ayakta durabilmiş metal Güç'le

yapılmış olmalıydı, hatta belki Efsaneler Çağı'ndan kalmıştı, ama metal parçaları bir arada tutan bağlantılar uzun zaman önce çürümüş, sağlam bir itiş bekliyor olmalıydı.

Covril elini Rand'ın omzuna koydu. "Senden bunu açmamanı istiyorum. Kuşkusuz Loial nasıl açacağını söylemiştir sana –bu tür şeylere her zaman çok fazla ilgi göstermiştir– ama Yollar tehlikeli."

"Ben kilitleyebilirim," dedi Haman, "böylece Yetiştirme Tılsımı olmadan bir daha açılamaz. Hmm. Hmm. Basit bir mesele; kolayca yapabilirim." Ama hevesli görünmüyordu. Kapıya yaklaşmaya kalkmamıştı.

"Herhangi bir şey getirmeye zaman olmadan kullanılması gerekebilir," dedi Rand ona. Ne kadar tehlikeli olursa olsun tüm Yollar'ın kullanılması gerekebilirdi. Bir şekilde onları temizleyebilirse... Bu, *saidin*'i temizleyeceğini söyleyerek Taim'e böbürlenmesi kadar büyük bir iddiaydı.

Beş Güç'ün tamamını kullanarak Yolkapısı çevresinde *saidin* örmeye başladı, hatta çit parçalarını eski yerine yerleştirdi. Yönlendirdiği ilk akıştan itibaren, leke içinde zonklar, bir titreşim yükselir gibi oldu. Shadar Logoth'taki şerrin kendisi olmalıydı sebep; şerri yankılayan şer olmalıydı. Boşluk'un içinde olmasına rağmen o yankılar yüzünden başı döndü. Sanki ayaklarının altındaki toprak o yankılarla eşzamanlı olarak sallanıyordu; yediği her şeyi kusmak istiyordu. Yine de devam etti. Buraya araştırma yapmaya nasıl adam yollayamazsa, nöbet tutması için de adam yollayamazdı.

Örüp içe aldığı şey, bu kötücül yere uygun kötücül bir tuzaktı. Çok iğrenç bir koruyucu büyü. İnsanlar zarar görmeden geçebilirdi, hatta belki Terkedilmişler de –insanlara ya da Gölgedöllerine karşı koruma büyüsü yapabilirdi, ama aynı anda ikisine karşı yapamazdı– ve erkek bir Terkedilmiş bile fark edemezdi onu. Gölgedöllerinden biri geçmeye kalkarsa... Kötücüllüğü buradaydı. Hemen ölmezlerdi; hatta şehir duvarlarından dışarı çıkacak kadar yaşayabilirlerdi. Arkalarından gelecek Myrddraalleri korkutmayacak kadar uzakta ölürlerdi. Belki bir Trolloc ordusunun geçmesine ve geçerken kendi ölümlerine yakalanmalarına izin verecek kadar zaman vererek. Bir Trolloc'a yakışacak kadar zalimce. Bu şeyi yapmak midesini *saidin*'deki leke kadar çok bulandırıyordu.

Örgüyü bağlayıp *saidin*'i salıverdiğinde biraz rahatladı. Arkada kalan pislik hissi hâlâ zonklar gibiydi; çizmelerinin altındaki toprak zonkluyor

gibi geliyordu. Dişleri ve kulakları ağrıyordu. Buradan uzaklaşmaya can atıyordu.

Derin bir nefes alarak, kapıyol açmak üzere yönlendirmeye hazırlandı – ve kaşlarını çatarak durdu. Çabucak herkesi saydı, sonra yavaş yavaş bir daha saydı. "Biri eksik. Kim?"

Aieller aralarında konuştular.

"Liah," dedi Sulin peçesinin arkasından.

"Hemen arkamdaydı." Jalani'nin sesini tanımamak imkânsızdı.

"Belki bir şey görmüştür." Rand bunun Desora olduğunu düşündü.

"Herkesin bir arada kalması gerektiğini söylemiştim!" Boşluk'un yüzeyinde öfke dolandı, bir kayanın üzerinde kırılan dalgalar gibi köpürdü. İçlerinden biri kayıptı burada ve o Işık kavurasıca Aiel sükûneti ile karşılıyorlardı. Bir kadın kayıp, hem de Shadar Logoth'ta. "Onu bulduğum zaman!.." Çevresindeki boşluğu boğmakla tehdit eden öfkeyi santim santim bastırdı. Liah'ya yapmak istediği, kadın bayılana kadar suratına bağırmaktı, onu hayatının geri kalanını geçirmek üzere Sorilea'ya göndermekti. O öfke kor beyaz cinayet istiyordu. "İkili gruplar halinde ayrılın. Bağırın, her yere bakın, ama ne sebeple olursa olsun içeriye girmeyin. Ve gölgelerden uzak durun. Ne olduğunu anlamadan hepiniz ölebilirsiniz. Onu bir binanın içinde görürseniz, iyi görünüyor olsa bile, o dışarı çıkıp sizin yanınıza gelmediği sürece beni bulun."

"Yalnız ararsak daha hızlı oluruz," dedi Urien ve Sulin onaylayarak başını salladı. Çok fazla baş sallama geldi.

"İkililer halinde dedim!" Rand öfkesini yine bastırmak zorunda kaldı. *Işık kavurası Aiel inatçılığı!* "En azından böylece sırtınızı kollayacak biri olur. Bir sefer olsun söylediğim şeyi, söylediğim gibi yapın. Ben daha önce buraya geldim; burası hakkında biraz bilgim var."

Çoğu Rand'ın yanında kaç kişinin kalması gerektiği konusunda harcanmış birkaç dakikadan sonra yirmi çift Aiel dağıldı. Kalanın Jalani olduğunu düşünüyordu Rand, ama peçe yüzünden kesin olarak bilmek imkânsızdı. Kız bu sefer onu korumaktan memnun değil gibiydi; yeşil gözlerde asık suratlı bir ifade vardı.

"Herhalde biz de bir çift oluşturabiliriz," dedi Haman, Covril'e bakarak.

Kadın başını salladı. "Erith de burada kalır."

"Hayır!" dedi Rand ve Erith aynı anda. Yaşlı Ogierler ciddi bir onaylamazlıkla yüzlerini döndüler. Erith'in kulakları öyle sarktı ki, kopup düşecek gibi göründü.

Rand öfkesine hâkim oldu. Eskiden Boşluk'un içindeyken öfke uzakta bir yerde gibi, ona ancak bir iplikle bağlıymış gibi gelirdi. Zaman geçtikçe onu boğacakmış, Boşluk'u boğacakmış gibi gelmeye başlamıştı. Ve bu felaket olurdu. Ama buna ek olarak... "Özür dilerim. Sana bağırmaya hakkım yoktu, İhtiyar Haman, sana da, Konuşmacı Covril." Bu şekilde mi söyleniyordu? Hatta böyle kullanılacak türden bir unvan mıydı? İkisinin yüzlerindeki ifade ne doğruluyor, ne inkâr ediyordu. "Hepiniz benimle kalırsanız memnun olurum. Böylece hepimiz birlikte arayabiliriz."

"Elbette," dedi Haman. "Senin kendi kendine sağlayamayacağın ne koruma sağlayabilirim sana, bilemiyorum, ama yine de senindir." Covril ve Erith onaylayarak başlarını salladılar. Haman'ın neyden bahsettiğine dair en ufak fikri yoktu Rand'ın, ama sorma zamanıymış gibi gelmiyordu, üçü birden onu korumaya hazırlanmışken değil. Yakında kaldıkları sürece kendisinin üçünü koruyabileceğinden kuşkusu yoktu.

"Kendi koyduğun kurallara uyduğun sürece, Rand al'Thor." Yeşil gözlü Kız gerçekten Jalani'ydi ve durup beklemeyeceğini öğrenince morali düzelmiş gibiydi. Rand buranın nasıl bir yer olduğunu diğerlerine daha iyi anlatabildiğini umdu.

Baştan itibaren arayış sinir bozucu oldu. Görünmez gözlerin gözetimi altında sokaklarda ileri geri yürüdüler, bazen saçılmış molozların üzerine tırmandılar ve sırayla, "Liah! Liah!" diye bağırdılar. Covril'in bağırışları eğik duvarların gıcırdamasına sebep oluyordu; Haman'ınkiler ise uğursuz uğursuz inlemelerine. Yanıt veren olmadı. Duyulan tek diğer ses, diğer grupların bağırışları ve sokaklardaki alaycı yankılardı. Liah! Liah!

Güneş tepeye tırmandığında Jalani, "Bu kadar uzağa gideceğini sanmıyorum, Rand al'Thor," dedi. "Bizden uzaklaşmaya çalışmadığı sürece yapmaz bunu."

Rand geniş, taş basamakların üzerindeki gölgelik sütunların arasına bakmayı ve ötedeki büyük odayı görmeye çalışmayı bıraktı. Görebildiği kadarıyla orada tozdan başka bir şey yoktu. Ayak izi yoktu. Görünmeyen izleyiciler solmuştu; şimdi bile tamamen kaybolmamışlardı, ama kaybolmuş kadar olmuşlardı. "Arayabildiğimizce aramalıyız. Belki o..." Nasıl bitireceğini bilemiyordu. "Onu burada bırakamam, Jalani."

Güneş daha da yükseldi ve alçalmaya başladı. Rand bir kez daha, eskiden saray ya da bir bina bloku olan şeyin üzerinde duruyordu. Artık tepe olmuştu orası, bunca sene sonra, eskiden başka bir şey olduğunu söyleyen, kuru toprakta çıkıntı yapan birkaç kırık tuğla, işlenmiş taş

parçalarından başka bir şey kalmamıştı. “Liah!” diye bağırdı ellerini ağzına boru yaparak. “Liah!”

“Rand al’Thor,” diye seslendi bir Kız aşağıdaki sokaktan. Peçesini indirdiğinde Sulin olduğunu gördü Rand. O ve peçelerini çıkarmamış başka Kızlar aşağıda, Jalani ve Ogierlerin yanında duruyordu. “Aşağı in.”

Rand bir toz bulutu içinde, tuğla ve taş parçaları yağdırarak aşağı indi. Hızlı davranmaya çalışırken iki kez düşecek oldu. “Onu buldunuz mu?”

Sulin başını iki yana salladı. “Hayatta olsa şimdiye dek bulurduk. Kendi başına çok uzağa gitmez. Biri onu uzağa götürmüşse, ölü olarak götürmüştür, bana göre; yoksa kolay kolay gitmez. Ve kötü yaralanmamışsa, bağırışlarımıza yanıt verirdi, bence bu da öldüğü anlamına geliyor.” Haman üzüntüyle içini çekti. Ogier kadınların uzun kaşları yanaklarına kadar inmişti; bir sebepten, üzüntülü, acıma dolu bakışlarını Rand’a yöneltmişlerdi.

“Aramaya devam edin,” dedi Rand.

“Binaların içine bakalım mı? Dışarıdan göremediğimiz bir sürü oda var.”

Rand duraksadı. Daha öğleden sonra olmamıştı ve gözleri yine hissedebiliyordu. Buraya ilk geldiğinde, güneş batarken hissettiği kadar kuvvetle hissediyordu. Shadar Logoth’ta gölgeler güvenli değildi. “Hayır. Ama aramaya devam edeceğiz.”

Sokaklarda ileri geri yürüyerek ne kadar bağırdığından emin değildi, ama Urien ile Sulin birlikte önüne çıktıklarında, ikisi de peçelerini indirmişti. Güneş batıdaki ağaç tepelerine inmişti ve bulutsuz gökyüzünde kan kırmızısı bir top gibiydi. Yıkıntıların üzerine gölgeler uzanıyordu.

“Sen ne kadar istersen ararım,” dedi Urien, “ama seslenmek ve bakmak artık fayda etmiyor. Binaların içini arayabilsek...”

“Hayır.” Gaklama gibi çıkmıştı. Rand boğazını temizledi. Işık, su içmek istiyordu. Her pencere görünmez izleyicilerle dolmuştu, binlercesi, bekliyor, umut ediyordu. Ve gölgeler şehri sarıyordu. Shadar Logoth’ta gölgeler güvenli değildi, ama karanlık ölüm getirirdi. Mashadar gün batımı ile uyanırdı. “Sulin, ben...” Pes etmeleri, ölü de olsa canlı da, Liah’yı geride bırakmaları gerektiğini söyleyemedi. Belki bir duvarın arkasında, üzerine yıkılmış olabilecek bir tuğla yığınının altında baygın yatıyordu. Mümkündü.

“Bizi izleyen her ne ise, gecenin çökmesini bekliyor, bana göre,” dedi Sulin. “Bir şeylerin beni izliyor gibi geldiği pencerelerden içeri baktım, ama

hiçbir şey yoktu. Göremediğimiz bir şeyle mızrak dansı yapmak kolay olmayacak.”

Rand kadının Liah’nın öldüğünü söylemesini dilediğini fark etti. Böylece gidebileceklerdi. Liah bir yerlerde yaralı olabilirdi. Ceketinin cebine dokundu; şişman küçük adam *angreal*’i, kılıcı ve asası ile birlikte Caemlyn’de kalmıştı. Gece çöktükten sonra herkesi koruyabileceğinden emin değildi. Moiraine Beyaz Kule’nin tamamının Mashadar’ı öldüremeyeceğini düşünüyordu. Hayatta olduğu söylenebilirse.

Haman boğazını temizledi. “Aridhol hakkında hatırlayabildiklerime bakarak,” dedi kaşlarını çatarak, “Shadar Logoth, demek istedim –güneş battığında, muhtemelen hepimiz ölürüz.”

“Evet.” Rand gönülsüzce, nefes verircesine söylemişti sözcüğü. Liah, belki hayattaydı. Tüm diğerleri. Covril ile Erith biraz uzakta kafa kafaya vermişlerdi. Rand “Loial” sözcüğünü yakaladı.

Görev dağdan ağırdır, ölüm tüyden hafif.

Lews Therin bunu ondan duymuş olmalıydı –anılar engeli iki yönlü aşıyor gibiydi– ama yüreğini dağlıyordu.

“Artık gitmeliyiz,” dedi onlara. “Liah ölü de olsa canlı da, biz... gitmeliyiz.” Urien ile Sulin başlarını sallamakla yetindiler, ama Erith yaklaştı ve başını kavrayabilecek kadar iri elinden beklenmeyecek bir hafiflikle omzunu okşadı.

“Seni rahatsız etmeme izin verirsen,” dedi Haman, “düşündüğümüzden çok oyalandık.” Batan güneşe işaret etti. “Bizi buraya getirdiğin gibi, şehrin dışında bir yere bırakabilirsen çok memnun olurdum.”

Rand Shadar Logoth’un dışındaki ormanı hatırlıyordu. Bu sefer Myrddraal ve Trolloclar yoktu, ama yoğun ağaçlıklar vardı ve Işık bilir en yakın köy neredeydi ya da hangi yöndeydi. “Daha iyisini yaparım,” dedi. “Sizi doğrudan İki Nehir’e götürürüm.”

İki yaşlı Ogier ciddi ciddi başlarını salladılar. “Yardımın için, Işık’ın takdisi ve dinginliği üzerinde olsun,” diye mırıldandı Covril. Erith’in kulakları, belki hem Loial’i görme, hem de Shadar Logoth’tan çıkma beklentisi içinde seğirdi.

Rand bir an duraksadı. Muhtemelen Loial Emond Meydanı’ndaydı, ama onları oraya götüremezdi. Ziyaret haberinin İki Nehir’den başka yerlere yayılması olasılığı vardı. O zaman, yakına toplanmış çiftliklerden kaçınabileceği kadar uzak bir yere götürmeliydi.

Dikey ışık çizgisi belirdi ve genişledi; leke yine, öncekinden de kuvvetle içinde zonkladı; zemin çizmelerinin tabanlarını döver gibiydi.

Yarım düzine Aiel kapıdan içeri atladı ve üç Ogier bu koşullar altında hiç de uygunsuz kaçmayan bir telaş ile geçti. Rand durup yıkık şehre baktı. Kızların kendisi için ölmesine izin vereceğine söz vermişti.

Aiellerin sonuncusu kapıdan geçerken Sulin tısladı ve Rand ona baktı, ama kadın Rand'ın eline bakıyordu. Elinin tersinde, tırnakladığı yerden kan sızıyordu. Boşluk'a sarılı iken, acı bir başkasına aitmiş gibi geliyordu. Fiziksel izin önemi yoktu; iyileşirdi. İçeride, kimsenin göremediği bir yerde daha derin bir iz bırakmıştı. Ölen her Kız için bir tane ve onların iyileşmesine asla izin vermiyordu.

"Burada işimiz bitti," dedi ve kapıdan İki Nehir'e adım attı. Kapı ile birlikte zonklama duygusu da kayboldu. Rand kaşlarını çatarak yön bulmaya çalıştı. Hiç gitmediğiniz bir yere kapıyol koymak kolay değildi, ama Rand tanıdığı bir tarla seçmişti, Emond Meydanı'ndan iki saatlik yürüme mesafesinde, kimsenin kullanmadığı bir otlak. Ama parlak alacakaranlıkta koyunlar görebiliyordu, oldukça büyük bir sürüydü. Ellerinde bir çoban asası tutan, sırtında bir yay taşıyan bir oğlan çocuğu yüz adım öteden onlara bakıyordu. Oğlanın gözlerinin faltaşı gibi açıldığını görmek için Güç'e ihtiyacı yoktu Rand'ın. Oğlan asayı bırakarak, Rand son geldiğinde orada olmayan bir çiftlik evine koştu. Kiremit çatılı bir çiftlik evine.

Rand bir an gerçekten İki Nehir'de olup olmadığını merak etti. Hayır, mekân İki Nehir hissi veriyordu. Havadaki koku köyü olduğunu bağırıyordu. Bode ile kızların kalanının anlattığı onca değişim –gerçekte kavrayamamıştı; İki Nehir'de hiçbir şey gerçekten değişmezdi. Kızları buraya, köye mi göndermeliydi? *Yapman gereken onlardan uzak durmak.* Sinirli bir düşünceydi.

"Emond Meydanı şu tarafta," dedi. Emond Meydanı. Perrin. Tam de orada olabilirdi, Badeçay Hanı'ndan, Egwene'in anne babası ile birlikte. "Loial orada olmalı. Hava kararmadan varabilir misiniz, bilmiyorum. Çiftlik evine sorabilirsiniz. Size uyuyacak bir yer vereceklerinden eminim. Benden bahsetmeyin. Nasıl geldiğinizi kimseye söylemeyin." Oğlan görmüştü, ama Ogierler söz konusu olduğunda bir oğlan çocuğunun hikâyesi abartılı görünebilirdi.

Haman ile Covril sırtlarındaki bohçaları düzelterek bakıştılar. "Nasıl geldiğimiz hakkında hiçbir şey söylemeyiz," dedi Covril. "Bırak insanlar ne

hikâye istiyorlarsa onu anlatsınlar.”

Haman sakalını sıvazlayarak boğazını temizledi. “Kendini öldürmemelisin.”

Boşluk’la sarılı olmasına rağmen irkildi Rand. “Ne?”

“Önünde uzanan yol,” diye gürledi Haman, “uzun, karanlık ve korkarım kanla lekeli. Korkuyorum ki hepimizi o yoldan geçireceksin. Ama yolun sonuna ulaşmak için hayatta kalmalısın.”

“Kalacağım,” diye yanıt verdi Rand sertçe. “Hoşça kalın.” Sonuncusuna biraz sıcaklık, biraz duygu katmaya çalıştı, ama başarılı olduğundan emin değildi.

“Sen de hoşça kal,” dedi Haman ve kadınlar da yankıladı. Sonra çiftlik evine döndüler. Erith bile Rand’a inanmamış gibiydi.

Rand bir an daha durdu orada. Evin içinde insanlar belirmiş, Ogierlerin yaklaşmasını izliyordu, ama Rand Emond Meydanı’na değil kuzeybatıya, büyüdüğü çiftliğin olduğu tarafa baktı. Sırtını dönüp Caemlyn’e bir kapıyol açmak, kendi kolunu koparmak kadar zordu. Verdiği acı, bir çizikten çok daha iyi bir hatırlatıcı idi Liah için.

22
Güneye Giderken

Beş taş Mat'in ellerinde rahatça dönüyordu: biri kırmızı, biri mavi, biri berrak yeşil, diğerleri ilginç çizgilere sahip taşlardı. Zar'ı dizleri ile yönlendirerek atını sürmeye devam etti. Siyah saplı mızrak eyer kolanının arkasına, kirişi çözülmüş yayı onun karşısına asılmıştı. Taşlar aklına Thom Merrilin'i getirdi. Jonglörlüğü o öğretmişti Mat'e. İhtiyarın hâlâ hayatta olup olmadığını merak etti. Muhtemelen değildi. Rand âşığı Elayne ve Nynaeve'in peşinden, sözde onlara göz kulak olması için göndermişti onu. Üzerinden çok uzun zaman geçmiş gibi geliyordu. Göz kulak olunmaya daha az ihtiyaç duyan iki kadın varsa, Mat tanımıyordu onları. Sırf sağduyu dinlemedikleri için bir adamın ölümüne yol açması daha olası iki kadın daha yoktu. Burnunu bir erkeğin yaptığı, söylediği, düşündüğü her şeye sokan, durmaksızın size baka baka örgüsünü çeken Nynaeve ve burnunu havaya dikerek ve size sebebini Nynaeve kadar kötü bir tavırla söyleyen, lanet Kız-Veliaht Elayne; yalnız Elayne daha kötüydü, çünkü buz gibi kibir işe yaramazsa Elayne gülümser, gamzelerini sergiler, güzel olduğu için herkesin yerlere serilmesini beklerdi. Mat Thom'un iki kadından canlı kurtulduğunu umuyordu. Aynı zamanda hepsinin iyi olduğunu umuyordu, ama Işık bilir nereye kaçıp gittikten sonra kendilerini bir kez turşu kazanında bulmuşlarsa da aldırmazdı. Bırak onları kurtaracak bir Mat olmadan nasıl olduğunu görsünler. Üstelik bunu yaptığında tek bir dürüst teşekkür bile alamamıştı. Kazan çok sıcak olmasa da olurdu –yalnızca Mat Cauthon'un oralarda olup, bir ahmak gibi onları tekrar kurtarmasını dilemelerine yetecek kadar.

"Ya sen, Mat?" diye sordu Nalesean, atını yaklaştırarak. "Muhafız olmanın nasıl bir şey olduğunu hiç merak ettin mi?"

Mat neredeyse taşları düşürecekti. Daerid ve Talmanes terli yüzlerle, yanıt bekleyerek ona bakıyorlardı. Güneş ufka doğru kayıyordu; bir süre sonra durmaları gerekecekti. Günler kısaldıkça alacakaranlık uzuyor gibiydi, ama Mat akşam karanlığı çöktüğünde piposunu yakmış, yerleşmiş olmak istiyordu. Dahası, böyle bir arazide, aydınlık kaybolduğunda atlar bacaklarını kırabilirdi. İnsanlar da öyle.

Birlik arkalarında kuzeye doğru uzanıyordu, seyrek çalılar ve dağınık ağaçlıklarla kaplı alçak tepelerin üzerinde atlılar ve yayalar bir toz bulutu altında yürüyor, flamalar uçuşuyordu, ama davullar sessizdi. Maerone'den ayrılmalarının üzerinden on bir gün geçmişti ve Tear'a kalan yolu yarılamış, hatta yarıyı geçmişlerdi ve Mat'in gerçekten umduğundan daha hızlı ilerliyorlardı. Ve atları dinlendirmek için yalnızca bir tam gün harcamışlardı. Mat Weiramon'un yerini almakta kesinlikle acele etmiyordu, ama gerçekten gerek olsa gün doğumu ile gün batımı arasında ne kadar mesafe *alabileceklerini* merak etmekten alamıyordu kendini. Şimdiye dek, hesaplayabildikleri kadarıyla, en fazla yetmiş kilometre yapmışlardı. Elbette, erzak arabalarının yetişmesi için yarım gece daha gerekmişti, ama yayalar son zamanlarda, kısa mesafelerde olmasa bile uzun mesafelerde atlılara yetişebileceklerini göstermek için çaba harcıyorlardı.

Biraz daha geride, doğuda, bir grup Aiel ağaçlıklı bir yükseltiyi tırmanıyor, rahatça koşarak yavaş yavaş aradaki mesafeyi kapatıyordu. Büyük olasılıkla gün doğumundan beri koşuyorlardı ve daha sonra olmasa bile gün batımına dek koşacaklardı. Daha görülecek ışık varken Birlik'i geçerlerse, bu yarın için cesaretlendirirdi onları. Ne zaman Aieller Birlik'i geçse, ertesi gün fazladan iki üç kilometre gitmeye hazır görünüyorlardı.

Birkaç kilometre ileride ağaçlıklar yine ormana karışıyordu; oraya varmadan Erinin'e yaklaşmaları gerekecekti. Bir tepeye vardıklarında Mat ırmağı ve Kızıl El sancağı taşıyan beş kiralanmış tekneyi gördü. Dört tanesi yeniden yük almak üzere Maerone'ye dönüyordu ve daha çok atlar için yem taşıyorlardı. İnsanları göremiyor, ama orada olduklarını biliyordu, bazıları dolana dolana ırmak yukarı, bazıları ırmak aşağı gidiyor, ne zaman ikna edici bir dili olan birinin önderliğini yaptığı bir gruba rastlasalar, bazıları yön değiştiriyordu. Bazılarının el arabaları vardı, genelde kendileri çekiyorlardı, bazılarının da yük arabaları, ama çoğunun sırtlarındaki giysiler dışında eşyası yoktu; en kötü haydutlar bile onları rahatsız etmenin bir anlamı olmadığını öğrenmişti. Ne yaptıklarına dair Mat'in en ufak fikri yoktu, kendilerinin de yoktu, ama ırmak boyunca uzanan yol müsveddesini

tıkamaya yetiyorlardı. Birlik, insanları sopa gücüyle yoldan kenara itmediği sürece burada hızlı ilerleyemezdi.

“Muhafız mı?” dedi Mat, taşları heybesine tıkarak. Her yerde taş bulabilirdi, ama bunların renklerini sevmişti. Heybede bir de kartal tüyü vardı ve eskiden üzerine yazı oyulmuş olabilecek, kar beyazı, yıpranmış bir taş parçası. Bir heykelin başına benzeyen bir de kaya bulmuştu, ama o şeyin taşınması için araba gerekirdi. “Asla. Hepsi ahmak ve safdil, Aes Sedailerin onları burunlarından tutup idare etmesine izin veriyorlar. Ne soktu kafanıza bunu?”

Nalesean omuzlarını silkti. Üzerinden ter sızıyordu, ama yine de ceketini giymiş –bugün kırmızı çizgili maviydi– düğmelerini yakasına dek iliklemişti. Mat’in ceketi açık duruyordu ve buna rağmen kavrulduğunu hissediyordu. “Herhalde Aes Sedailer yüzünden,” dedi Tearlı. “Ruhum kavrulsun, düşünmeden edemiyorsun, öyle değil mi? Demek istediğim, ruhum kavrulsun, neyin peşindeler ki?” Erinin’in diğer yanındaki Aes Sedaileri kastediyordu. Raporlara göre, oradaki gezginlerden daha büyük telaşla ırmak aşağı ya da ırmak yukarı koşturuyorlardı.

“Bence en iyisi düşünmemek.” Mat gömleğinin üzerinden gümüş tilki başı madalyona dokundu; ona rağmen Aes Sedailerin ırmağın karşı yanında olmasından memnundu. Her ırmak teknesinde bir avuç asker vardı ve ırmak boyunca ne kadar az köy olursa olsun, uzak kıyıdaki her köyde kıyıya bir kayık çıkarıp, ne öğrenebildiklerine bakmaları için emir almışlardı. Şimdiye dek haberler açıklayıcı değildi ve genellikle nahoştu. Aes Sedailerin her yeri istila etmiş olması o haberlerin en az nahoş olanıydı.

“Peki nasıl düşünmeyeceğiz onlar hakkında?” diye sordu Talmanes. “Logain’in iplerini gerçekten Kule’nin çektiğini mi düşünüyorsun?” Yeni haberlerden biriydi bu, iki gün önce duymuşlardı.

Mat şapkasını çıkardı, alnını sildi, sonra yine başına geçirdi. Gece çöktüğünde hava biraz serinlerdi. Ama şarap yoktu, bira yoktu, kadın yoktu, kumar yoktu. Kim kendi isteğiyle asker olurdu ki? “Aes Sedailerin yapmayacağı fazla şey olduğunu düşünmüyorum.” Parmağını boynundaki eşarba geçirdi ve çekiştirdi. Muhafızlar hakkında bildiği bir şey, en azından Lan’i gözleyerek öğrendiği bir şey, asla terlemiyor gibi görünmeleriydi. “Ama bu? Talmanes, senin Aes Sedai olduğuna inanmayı tercih ederim. Değilsin, değil mi?”

Daerid kahkahadan eyer kaşının üzerinde iki büklüm oldu, Nalesean neredeyse atından düşecekti. Talmanes önce gerildi, ama sonunda o da

sırıttı. Neredeyse gülecekti. Adam mizahtan fazla anlamıyordu, ama birazcık anladığı söylenebilirdi.

Ama hemen ciddiyetini yeniden takındı. “Ya Ejderyeminliler? Bu doğruysa, Mat, sorun demek.” Diğerlerinin kahkahaları baltayla kesilmiş gibi durdu.

Mat yüzünü buruşturdu. En yeni haber ya da söylenti –ne demeyi tercih ederseniz– buydu, dün, Murandy’de bir köyde duyulmuştu. Daha da kötüsü, Yenidendoğan Ejder’e yemin etmeyen herkesi ve ek olarak ailelerini öldürdükleri söyleniyordu. “Rand onların işini görür. Eğer doğruysa. Aes Sedailer, Ejderyeminliler, hepsi onu ilgilendirir. Biz işin dışındayız. Bizim ilgilenmemiz gereken kendi işlerimiz var.”

Bu kimsenin yüzündeki ciddiyeti silmedi, elbette. Çok fazla yanmış köy görmüşlerdi ve Tear’a ulaşana dek daha fazlasını göreceklerini düşünüyorlardı. Kim asker olurdu ki?

İleride, bir sonraki tepede bir atlı belirdi ve yamaç aşağı inerken atını çalıların etrafından dolaştırmak yerine üzerinden atlatarak dörtnala yaklaştı. Mat durmalarını işaret etti, “Boru yok,” diye ekledi. Emir gittikçe solan bir mırıltı halinde arkalara iletildi, ama Mat gözlerini atlıdan ayırmadı.

Chel Vanin ter içinde demir kırı atını Mat’in önünde dizginledi. Çuvala benzer bedenine pek uygun düşen kaba, gri ceket içinde, kelleşmeye yüz tutmuş bir adamdı ve eyerinin üzerinde çuval gibi oturuyordu. Vanin şişmandı, bunun başka ifade tarzı yoktu. Ama ne kadar inanılmaz gelse de, var olan her şeye binebilirdi ve bu işte çok iyiydi.

Mat Maerone’ye varmadan çok önce, adamları arasındaki en iyi kaçakçıların ve at hırsızlarının, suçlu olduklarını bildikleri, ama hiçbir şey kanıtlayamadıkları adamların isimlerini sorarak Nalesean, Daerid ve Talmanes’i şaşırtmıştı. Özellikle iki asil emirleri altında bu tür adamlar olduğunu itiraf etmek istememişti, ama biraz ısrar edince üç Cairhienli, iki Tearlı ve şaşırtıcı ama iki Andorlunun isimlerini vermişlerdi. Mat Birlik’teki Andorluların bu şekilde tanınmalarına yetecek kadar uzun süredir aralarında olduklarını sanmıyordu, ama görünüşe göre ünleri yayılmıştı.

O yedi adamı bir kenara çekmiş, izcilere ihtiyaç duyduğunu ve iyi bir izcinin bir kaçakçının ya da bir at hırsızının kullandığı aynı yetenekleri kullanacağını söylemişti. Şimdiye dek hiçbir suç işlemedikleri inkârlarına kulak tıkayarak –her biri Talmanes ve Nalesean’ın itirazlarının toplamından daha fazla itiraz etmişti ve daha kaba, ama aynı ölçüde etkili sözler

kullanmışlardı– o güne dek yaptıkları hırsızlıkları affetmiş, üç kat fazla ücret önermiş, gerçeği raporladıkları sürece işlerini nasıl yaptıklarını sormayacağını bildirmişti. Ve ilk yalan söyleyeni asacağını söylemişti; bir izcinin yalanı yüzünden çok adam ölebilirdi. Tehdide rağmen işin üzerine atlamışlardı, muhtemelen daha fazla para karşılığında daha az çalışmak zorunda kalacakları için.

Ama yedi kişi yeterli değildi, bu yüzden başka izci önermelerini, beceriler hakkında söylediklerini unutmamalarını, üç kat fazla ücreti alacak kadar yaşamalarının daha çok isimlerini verecekleri diğerlerine bağlı olduğunu söylemişti Mat. Bu adamların çenelerini kaşıyarak gergin gergin bakmalarına sebep olmuştu, ama on bir isim daha önermişler, ama o adamlar hakkında hiçbir şey ima etmediklerini vurgulamışlardı. On bir adam, her biri Daerid, Talmanes ya da Nalesean'ın kuşkularını çekmeyecek kadar iyi kaçakçı ya da at hırsızı, ama ilk yedisinin dikkatinden kaçacak kadar da iyi değil. Mat o adamlara da aynı öneriyi yapmış, onlardan da isim istemişti. Daha fazla isim bulunamadığı noktaya gelindiğinde kırk yedi izcisi vardı. Zor zamanlar insanları yapmayı tercih edecekleri zanaat yerine askerliğe yöneltmişti.

Ondan önceki üç kişi tarafından ismi verilen Chel Vanin, Maerone'de yaşayan ama Erinin'in iki yanında da iş yapan bir Andorluydu. Vanin kuluçkaya yatmış bir sülünü ürkütmeden yumurtasını çalabilir, hatta başlamışken sülünü de çuvala tıkardı. Vanin bir asilin altındaki atı çalabilir, asil iki gün farkına varmazdı bunun. Ya da onu tavsiye edenler, huşuyla öyle diyorlardı. Adam yüzünde son derece masum bir ifade ile, eksik dişlerini göstere göstere gülümsemiş, iş bulabildiği zamanlarda yalnızca seyislik ya da at bakıcılığı yaptığını söyleyerek itiraz etmişti. Ama Birlik askerlerinin normal ücretinin dört katına bu işi kabul etmişti. Şimdiye dek her kuruşuna değmişti.

Vanin tepede, Mat'in önünde, atının üzerinde otururken huzursuz görünüyordu. Mat'in "Lordum" hitabını istememesini onaylıyordu, çünkü birilerine eğilmekten fazla hoşlanmıyordu, ama kaba bir selamla yumruğunu alnına götürmeyi başardı yine de. "Bence bunu görmelisin. Ne çıkaracağımı ben bilemedim. Kendin bakmalısın."

"Burada bekleyin," dedi Mat diğerlerine ve Vanin'e, "Göster," dedi.

Uzun bir yolculuk olmadı, iki tepe aştılar, kuru çamurdan şeritlerin arasında akan dolambaçlı bir dereden yukarı ilerlediler. Vanin'in göstermek istediği şeyi, ilk akbabalar havalanmadan önce koku belli etti. Diğer

akbabalar birkaç adım öteye kanat çırpıp yeniden kondular, tüysüz kafalarını uzatıp meydan okuyarak gakladılar. En kötüsü de, yemeklerinden başlarını kaldırmayan, lekeli kara tüylü, hareketli yığınlardı.

Parlak yeşil, mavi ve sarıya boyanmış, tekerlekli bir eve benzeyen devrilmiş bir araba bunun bir Tenekeci kervanı olduğunu söylüyordu, ama yanmaktan kurtulmuş pek az araba vardı. Her yerde cesetler yatıyordu, parlak giysileri yırtılmış, kurumuş kanla kararmış erkekler, kadınlar ve çocuklar. Mat'in içinde bir parça sahneyi soğukkanlılıkla analiz ediyor, kalan parçası kusmak, kaçmak, burada Zar üzerinde oturmak yerine herhangi bir şey yapmak istiyordu. Saldırganlar ilk batıdan gelmişti. Erkeklerin ve oğlan çocuklarının çoğu oradaydı, iri köpek kalıntılarına benzeyen şeylerin arasında yatıyorlardı. Kadınlar ile çocuklar kaçarken, bedenleri ile katilleri engellemek için bir saf oluşturmaya çalışmışlar gibi görünüyordu. Boşuna bir kaçış. Ceset yığınları, kaçanların ikinci saldırgan grubuna tosladığını gösteriyordu. Artık yalnızca akbabalar hareket ediyordu.

Vanin tiksintiyle dişlerindeki aralıktan tükürdü. "Çok şey çalmadan kovalarsın onları –dikkatli olmazsan çocuklarını kaçırırlar ve kendi çocukları gibi yetiştirirler– belki hızlanmaları için bir de tekme sallarsın, ama bunu yapmazsın. Kim yapar ki?"

"Bilmiyorum. Haydutlar." Atların hepsi gitmişti. Ama haydutlar çalmak isterdi, öldürmek değil ve son kuruşunu, ceketini ve çizmesini çalsanız bile hiçbir Tenekeci direnmezdi. Mat dizginleri kavrayan ellerini gevşemeye zorladı. Ölü bir kadın ya da çocuk görmeden hiçbir yere bakamıyordu. Bunu yapan her kimse, canlı kalmasını istememişti. Ağır ağır katliam sahnesinin etrafında dolandı. Yanlarından geçerken tıslayan, kanatlarını çırpan akbabaları görmemeye çalıştı –toprak iz tutmayacak kadar kuruydu, ama atların değişik yönlere gittiğini düşündü– ve Vanin'in yanına döndü. "Bana söyleyebilirdin. Görmem gerekmiyordu." *Işık, gerekmiyordu!*

"Sana doğru düzgün iz olmadığını söyleyebilirdim," dedi Vanin, sığ dereden geçmek için atını çevirerek. "Belki bunu görmelisin."

Devrilmiş arabanın büyük kısmı yanmıştı, ama kırmızı çubuklu sarı tekerlekler üzerinde duran araba yatağı sağlam kalmıştı. Göz kamaştıran mavi ceket içinde bir adam araba yatağına yaslanmıştı. Adamın uzanmış eli kanla kararmıştı. Titrek harflerle araba yatağına yazdıkları, ahşaptan daha koyu renk duruyordu.

YENİDENDOĞAN EJDER'E SÖYLE.

Neyi? diye düşündü Mat. Birinin bir kervan dolusu Tenekeci'yi öldürdüğünü mü? Yoksa adam ne olduğunu yazamadan mı ölmüştü? Tenekecilerin önemli bir şeyler bildiği ilk sefer olmayacaktı. Bir hikâyede olsa, zafer anlamına gelecek önemli bir bilgiyi yazana kadar yaşardı. Eh, mesaj her ne ise, artık kimse bir kelime fazlasını öğrenmeyecekti.

"Haklıydın, Vanin." Mat duraksadı. Yenidendoğan Ejder'e neyi söyleyecekti? Şimdiden dolaşanlara yeni söylentiler eklemek için sebep yoktu. "Bu arabanın kalanı tamamen yanmadan ayrılma buradan. Ve soran olursa, burada bir sürü ölü adamdan başka hiçbir şey yoktu." Ve kadınlar ve çocuklar.

Vanin başını salladı. "Elli vahşi," diye mırıldandı ve yine dişlerinin arasından tükürdü. "Onlar olabilir, sanırım."

Üç yüz dört yüz Aiellik grup yetişmişti. Yamaçtan aşağı koşturdular, arabalardan elli adım ötede dereyi geçtiler. Bazıları ellerini kaldırıp selam verdi; Mat onları tanımıyordu, ama bir sürü Aiel şapka takan, karşısında kumar oynamamanın daha iyi olacağı adamın Rand al'Thor'un dostu olduğunu öğrenmişti. Dereyi aştıktan sonra karşı yamaca tırmandılar. Bunca ceset yoktu sanki.

Lanet Aieller, diye düşündü Mat. Nedenini bilmiyordu, ama Aiellerin Tenekecilerden kaçındıklarını, onları görmezden geldiklerini biliyordu, ama bu... "Sanmıyorum," dedi. "Yanmalarını sağla, Vanin."

Talmanes ile diğer ikisi bıraktığı yerdeydi, elbette. Mat onlara ileride ne olduğunu, cesetlerin gömülmesi için adam gönderilmesi gerektiğini söylediği zaman sertçe başlarını salladılar. Daerid inanmazlık içinde, "Tenekeciler mi?" diye mırıldandı.

"Burada kamp kuracağız," diye ekledi Mat.

Bir yorum bekledi –birkaç kilometre daha gidecek kadar aydınlık vardı ve bu üçü Birlik'in bir günde ne kadar yol yapabileceği meselesine epey takılmışlar, hatta bu konuda iddiaya girmeye başlamışlardı– ama Nalesean, "Gemiler fazla uzaklaşmadan sinyal verecek bir adam göndereceğim," demekle yetindi.

Belki onlar da Mat gibi hissediyorlardı. Yollarını değiştirip ırmak kıyısına kadar gitmedikleri sürece en azından cesetleri gömenlerden kaçan akbabaları göreceklerdi. Bir insanın daha önce ölüm görmüş olması, bundan zevk alması gerektiği anlamına gelmiyordu. Mat kendi adına, o kuşlara bir

daha bakarsa kusacağını düşünüyordu. Sabah yalnızca mezarlar kalacaktı ve görüş alanına girmeyeceklerdi.

Ama, ırmaktan bu yana esecek olursa, esintiyi yakalayabilecek bir yerde, o tepede çadırı kurulduktan sonra bile gördüklerinin anısı kafasından çıkmıyordu. Katillerin doğradığı, akbabaların üşüştüğü cesetler. Cairhien çevresinde Shaidolara karşı verdikleri savaştan daha kötüydü. Orada Kızlar ölmüştü, ama Mat hiçbirini görmemişti ve orada çocuk da yoktu. Bir Tenekeci kendi hayatını savunmak için bile savaşmazdı. Kimse Gezginleri öldürmezdi. Bifteğini ve fasulyesini aldı ve en kısa zamanda çadırına çekildi. Nalesean bile konuşmak istemiyordu ve Talmanes her zamankinden gergin görünüyordu.

Ölümlerin haberi yayıldı. Kampta, Mat'in daha önce de duyduğu sessiz konuşmalar geçti. Normalde karanlık kahkahalarla, bazen yanlış perdeden, renksiz şarkılarla biraz kırılırdı, ta ki sancaktarlar yorgun olduklarını itiraf etmeyi reddeden bir avuç askeri sürükleye sürükleye battaniyelerine götürene kadar. Bu gece, ölüleri gömülmemiş köy ya da sahip oldukları birkaç parça eşyayı haydutlardan korumaya çalışan bir grup mülteci buldukları zamanlar gibiydi. Bundan sonra pek az kişi kahkaha atabiliyor, şarkı söyleyebiliyordu ve yapabilenler de normalde diğerleri tarafından susturuluyordu.

Karanlık çökene kadar Mat piposunu içerek uzandı, ama çadır boğucuydu ve ölü Tenekecilerin anısı, daha eski ölülere dair daha eski anılar yüzünden uykusu bir türlü gelmiyordu. Çok fazla savaş, çok fazla ölü görmüştü. Mızrağına elledi, parmaklarını siyah sapına oyulmuş, Kadim Lisan'daki yazının üzerinde dolaştırdı.

Böylece anlaşmamız yazıldı; böylece anlaşma yapıldı.
Düşünce zamanın okudur; anılar asla solmaz.
İstenen verildi. Bedel ödendi.

O anlaşmada zararlı çıkan kendisi olmuştu.

Bir süre sonra bir battaniye buldu, bir an sonra mızrağını da aldı ve iç çamaşırları içinde dışarı çıktı. Çıplak göğsündeki gümüş tilki başı eksik ayın ışığını yansıtıyordu. Hafif bir esinti vardı, çadırının önünde yere saplanmış direk üzerinde asılı duran Kızıl El sancağını ancak kıpırdatabilen, pek az serinlik veren bir esinti, ama içerisinden daha iyiydi.

Battaniyeyi otların arasına fırlatarak sırtüstü uzandı. Çocukken, bazen takımyıldızların isimlerini sayarak uykuya dalardı. O bulutsuz gökyüzünde, ay soluyor olmasına rağmen, yıldızların çoğunu gölgede bırakacak kadar ışık veriyordu, ama yeteri kadarı görülebiliyordu. Tepede Saman Arabası vardı ve Beş Kız Kardeş, kuzeye doğru işaret eden Üç Kaz. Okçu, Sabancı, Demirci ve Yılan. Aieller ona Ejder diyordu. Bazılarının Şahinkanadı'nın Kalkanı dediği Kalkan –bu yerinde kıpırdanmasına sebep oldu; o anılardan bazılarında Artur Paendrag Tanreall'den hiç hoşlanmıyordu–, Geyik ve Koç. Kupa ve asası dimdik duran Yolcu.

Kulağına bir ses çalındı, ne olduğundan emin değildi. Gece bu kadar sessiz olmasa, hafif seste sinsi bir tını hissetmezdi, ama gece sessizdi ve seste sinsi bir tını vardı. Burada kim gizli gizli hareket ediyor olabilirdi ki? Meraklanarak dirseği üzerinde doğruldu –ve yerinde dondu.

Çadırının çevresinde ayın düşürdüğü gölgelere benzer şekiller dolanıyordu. Ay ışığı içlerinden birini aydınlatarak peçeli bir yüz görmesini sağladı. Aiel? Işık aşkına neden? Sessizce çadırını çevirdiler ve yaklaştılar; gecenin içinde parlak metal çaktı, kumaş fısıldayarak kesildi ve şekiller çadırın içinde kayboldu. Bir an sonra çıktılar. Ve çevreye bakındılar; bunu görmeye yetecek kadar aydınlık vardı.

Mat ayaklarını altına aldı. Doğrulmazsa, işitilmeden uzaklaşabilirdi.

"Mat?" diye seslendi Talmanes yamaçtan; sarhoş gibiydi.

Mat yerinde dondu; belki uyuduğunu düşünürse adam uykuya dalardı. Aieller erimiş gibi kayboldular, ama Mat oldukları yere çöktüklerinden emindi.

Talmanes'in çizmeleri gıcırdayarak yaklaştı. "Burada biraz brendim var, Mat. Bence içmelisin. Düşlere iyi gelir, Mat. Onları hatırlamazsın."

Mat, şimdi uzaklaşırsa, Aiellerin Talmanes'in sesinin üzerinden onu duyup duymayacağını merak etti. Uyuyan adamların en yakınına yaklaşık on adım –bu "onur" bu gece Atlı Birinci Sancak'a, Talmanes'in Şimşekleri'ne aitti– çadırına ve Aiellere on adım vardı. Hızlıydılar, ama bir iki adım atmayı başarırsa, elli adamın ortasına dalmadan yetişemezlerdi ona.

"Mat? Uyuduğuna inanmıyorum, Mat. Yüzünü gördüm. Düşleri öldürdükten sonra daha iyi oluyor. İnan bana, biliyorum."

Mat mızrağını kavrayarak, derin bir nefes alarak çöktü. İki adım.

"Mat?" Talmanes yaklaşmıştı. Ahmak adam her an bir Aiel'in üzerine basabilirdi. Hiç ses çıkarmadan gırtlağını keserlerdi.

Kavrulası, diye düşündü Mat. *Tek ihtiyacım olan iki adım.* “Kılıç çekin!” diye bağırarak ayağa fırladı. “Kampta Aieller var!” Yamaç aşağı koşmaya başladı. “Sancağa toplanın! Kızıl El’e toplanın! Toplanın, sizi at binen mezar soyguncuları!”

Bu herkesi uyandırdı, elbette. Mat dikenli çalılara dalmış boğa gibi böğürürken uyandırırdı tabii. Her yönde bağırışlar yükseldi; davullar toplanma emrini vurmaya başladı, borular aynı mesajı tekrarladı. Birinci Atlılar kükreyerek battaniyelerinden sıyrıldılar ve kılıçlarını sallayarak sancağa koşturdular.

Yine de gerçek şuydu ki, askerlere göre Aiellerin koşacak daha az mesafeleri vardı. Ve neyin peşinde olduklarını biliyorlardı. Bir şey –içgüdüsü, şansı, *ta’veren* olması; Mat şamatanın üzerinden hiçbir şey duymadı kesinlikle– ilk peçeli şekil yoktan var olmuş gibi arkasında belirirken dönmesine sebep oldu. Düşünecek zaman yoktu. Uzanan mızrağı mızrağının sapı ile bloke etti, ama Aiel onun hamlesini kalkanı ile karşıladı ve karnına bir tekme savurdu. Ciğerlerindeki tüm hava boşalırken, çaresizlik Mat’e bacaklarını dik tutacak gücü verdi; kaburgalarını sıyıran mızraktan kaçarak döndü, kendi mızrağının sapı ile Aiel’in bacaklarını altından aldı ve yüreğinden mızrakladı. Işık, karşısındakinin erkek olduğunu umuyordu.

Mızrağı çekip kurtardı ve saldırıyı tam zamanında karşıladı. *İlk lanet fırsatta kaçmalıydım!* Mızrağı hayatı boyunca çevirmediği kadar hızla, değnek gibi çeviriyor, uzanan Aiel mızrak uçlarını savuşturuyor, karşı saldırıda bulunacak zaman bulamıyordu. Çok fazla düşman vardı. *Lanet çenemi kapatıp kaçmalıydım!* Nefeslenecek zaman buldu. “Toplanın, sizi güvercin yürekli koyun hırsızları! Hepiniz sağır mı oldunuz? Kulaklarınızı temizleyin ve toplanın!”

Neden hâlâ ölmediğini merak ederken –bir Aiel karşısında şansı yaver gitmişti, ama kimse bununla yüzleşecek kadar şanslı olamazdı– aniden artık yalnız olmadığını fark etti. İç çamaşırları içinde sıska bir Cairhienli tiz bir çığlık atarak ayaklarının dibine düştü, ama yerini gömleğini dalgalandırarak kılıç sallayan bir Tearlı aldı. “Lord Matrim ve zafer!” ve, “Kızıl El!” ve, “Kara gözlü sıçanları öldürün!” haykırışları ile daha fazlası çevrede birikti.

Mat gerileyerek işi onlara bıraktı. *Savaşını ön safta yürüten general aptalın tekidir.* Bu eski anıların birinden gelmişti, adını hatırlamadığı birinden bir deyiş. *İnsan orada kendini öldürtebilir.* Bu orijinal Mat Cauthon deyişiydi.

Sonuçta, her şey yalnızca sayıya bakıyordu. Bir düzine Aiel'e karşı, Birlik'in tamamı olmasa bile, tepeye ulaşmayı başaran yüzlerce asker vardı. On iki Aiel, sırf Aiel oldukları için ölmüşlerdi ve yarım kat fazla Birlik askerini de yanlarında götürmüşlerdi. Bundan iki kat fazlası yaralanmış, tedavi görürken inliyorlardı. Verdiği kısa mücadele sırasında bile Mat yarım düzine yerden yaralanmıştı ve yaraları acıyordu. En az üç yarasının dikilmeye ihtiyaç duyduğunu tahmin ediyordu.

Yerde uzanmış, Daerid tarafından sol bacağına turnike yapılmakta olan Talmanes'in yanına aksayarak giderken mızrağı iyi bir baston görevi gördü.

Talmanes'in önü açık beyaz gömleği iki yerde kanla parlıyordu. "Öyle görünüyor ki," dedi nefes nefese, "Nerim yine terzilik yeteneğini üzerimde deneyecek, kavrulası jambon yumruklu boğa." Nerim uşağıydı ve efendisinin giysileri kadar kendisini de onarıyordu.

"İyileşecek mi?" diye sordu Mat yumuşak sesle.

Daerid omuzlarını silkti. Üzerinde pantolonundan başka bir şey yoktu. "Bence senden daha az kan kaybediyor." Başını kaldırdı. Yüzündeki koleksiyona yeni bir yara izi eklenecekti. "Yollarından çekildiğin iyi oldu, Mat. Senin peşinde oldukları açıktı."

"Ne için gelmişlerse onu vermemek daha iyi oldu." Talmanes irkilerek, Daerid'in omzuna attığı kolundan destek alarak doğruldu. "Birlik'in şansını, gecenin bir yarısı, bir avuç vahşiye kaptırmak yazık olurdu."

Mat boğazını temizledi. "Bana da öyle geldi." Çadırına dalan Aiellerin imgesi doluştu aklına ve Mat ürperdi. Işık aşkına, Aieller neden onu öldürmek istiyordu ki?

Ölü Aiellerin yan yana dizildiği tarafta Nalesean belirdi. Ceketi şimdi bile üzerindeydi, ama önü açıktı; yakasındaki kan lekesine kaşlarını çatıp duruyordu. Kan ona ait olabilirdi de, olmayabilirdi de. "Ruhum kavrulsun, o vahşilerin eninde sonunda bize saldıracağını biliyordum. Daha önce yanımızdan geçen gruptan ayrılmışlardır, herhalde."

"Bundan kuşkuluyum," dedi Mat. "Beni isteseler, sizlerden biri fark etmeden şişlerler, akşam yemeği için ateş üzerinde kızartırlardı." Topallayarak yaklaştı, birinin ay ışığına yardımcı olması için getirdiği lambayı aldı ve Aielleri inceledi. Yalnızca erkek yüzleri görünce hissettiği rahatlama ile dizlerinin bağı çözülecekti neredeyse. Aiellerin hiçbirini tanımıyordu, ama diğer yandan, çok fazla Aiel tanımıyordu zaten. "Shaidolardan, sanırım," dedi, lambayla diğerlerinin yanına dönerek. Shaido olabilirlerdi. Karanlıkdostu olabilirlerdi; Aieller arasında

Karanlıkdostları olduğunu çok iyi biliyordu. Ve elbette, Karanlıkdostlarının onu ölü görmek istemesi için sebepleri vardı.

“Yarın,” dedi Daerid, “sanırım ırmağın karşısındaki Aes Sedailerden birini bulmaya çalışmalıyız. Brendisinin tamamı damarlarından akıp gitmezse Talmanes yaşar, sanırım, ama diğerlerinden bazıları o kadar şanslı olmayabilir.” Nalesean hiçbir şey söylemedi, ama homurdanması çok şey ifade ediyordu; adam Tearlıydı, Aes Sedaileri Mat’ten de az severdi.

Mat duraksamadan kabul etti. Hiçbir Aes Sedai’nin onun üzerinde yönlendirme yapmasına izin vermezdi –bir açıdan, her yara izi küçük bir zaferin işaretiydi, Aes Sedailerden kaçındığı bir sefer daha– ama bir insandan ölmesini isteyemezdi. Sonra onlara istediği bir başka şeyi söyledi.

“Hendek mi?” dedi Talmanes inanmazlık içinde.

“Kampın çevresine mi?” Nalesean’ın sivri sakalı titriyordu. “Her gece mi?”

“Bir de kazık çit mi?” diye nida etti Daerid. Çevreye bakınarak sesini alçalttı. Çevrede hâlâ ölüleri götüren birkaç asker vardı. “İsyan çıkar, Mat.”

“Hayır, çıkmaz,” dedi Mat. “Sabaha, her asker Aiellerin tüm kampı aşıp çadırıma geldiğini öğrenecek. Kaburgalarına saplanmış bir Aiel mızrağı ile uyanacaklarını düşünerek yarısı uyumayacak. Siz üçünüz, kazık çitin Aiellerin bir daha gizlice yaklaşmamasını sağlayacağı gerçeğini anladıklarından emin olun.” En azından yavaşlatırdı onları. “Şimdi, gidin ve bırakın da bu gece biraz uyuyayım.”

Onlar gittikten sonra çadırını inceledi. Aiellerin içeri girmek için kullandığı, duvarlardaki yarıklar kesik kesik esen rüzgârla kıpırdanıyordu. Onu uyandıran o ses. Aieller tek bir fısıltı bile çıkarmamıştı. Aieller ancak gölgeler kadar ses çıkarıyordu. O zaman neydi o?

Mızrağına yaslanarak çadırın çevresinde dolaştı ve yeri inceledi. Ne aradığından emin değildi. Yumuşak Aiel çizmeleri lamba ışığına görebileceği bir iz bırakmamıştı. Kesilmiş iki çadır ipi asılı duruyordu, ama... Lambayı bıraktı ve ipleri yokladı. O ses kesilen gergin bir halatın sesi olabilirdi, ama içeri girmek için halatları kesmeye gerek yoktu. Kesim açılarının birbirini takip etmesi dikkatini çekti. Lambayı alarak çevreye bakındı. Biraz uzaktaki çalının bir tarafı tıraşlanmıştı, küçük yapraklı ince dallar yerde yatıyordu. Çok düzgün bir kesimdi, mükemmel ve düz, dalların kesik uçları, bir dolap imalatçısı tarafından rendelenmiş gibi dümdüzdü.

Mat’in ensesindeki tüyler diken diken oldu. Rand’ın kullandığı, şu havada açılan deliklerden biri burada açılmıştı. Aiellerin onu öldürmeye

çalışması yeterince kötüydü, ama o... kapıyol, demişti Rand... onlardan birini yapabilen biri tarafından gönderilmiş olmaları. Işık, Birlik çevresini almışken Terkedilmişlerden birine karşı güvende değilse, nerede olurdu? Bundan sonra, çadırının çevresinde nöbetçi ateşleri ile, nasıl uyuyacağını merak etti. Ve korumalar; şeref askerleri diyebilirdi onlara, can sıkıcılığını biraz gidermek için. Çadırının çevresinde nöbet tutarlardı. Bir dahaki sefere bir avuç Aiel yerine muhtemelen yüz, hatta bin Trolloc gelirdi herhalde. Ya da o kadar önemli miydi acaba? Çok önemli olduğuna karar verirlerse, bir dahaki sefere Terkedilmişlerden biri gelirdi. Kan ve küller! *Ta'veren* olmayı kendisi istememişti, Yenidendoğan lanet Ejder'e bağlanmayı kendisi istememişti.

"Kan ve lanet!.."

Ayakaltında ezilen toprak sesi duydu ve hırlayarak, mızrağını savurarak hızla döndü. Olver çığlık atar, sırtüstü devrilir, iri iri açılmış gözlerle mızrağın ucuna bakarken tam zamanında durdurdu kendini.

"Lanet Kıyamet Çukuru adına, burada ne işin var?" diye terslendi Mat.

"Ben... ben..." Oğlan susup yutkundu. "Elli Aiel'in uykunda seni öldürmeye çalıştığını, ama senin onları öldürdüğünüzü söylüyorlar ve ben de iyi misin diye bakmaya geldim ve... Lord Edorion bana ayakkabı aldı. Bak!" Ayağını kaldırdı.

Mat kendi kendine mırıldanarak Olver'i ayağa kaldırdı. "Kastettiğim bu değildi. Neden Maerone'de değilsin? Edorion sana bakacak birini bulamadı mı?"

"Kadın yalnızca Lord Edorion'un parasını istiyordu, beni değil. Altı çocuğu vardı zaten. Burdin Efendi bana bir sürü yemek veriyor, benim de tek yapmam gereken atları besleyip sulamak ve terlerini silmek. Bu hoşuma gidiyor, Lord Mat. Ama onlara binmeme izin vermiyor."

Bir boğaz temizlendi. "Beni Lord Talmanes gönderdi, Lordum." Nerim bir Cairhienli için bile kısa boyluydu, o anda ve uzun vadede hiçbir şeyin iyi gitmediğini ve bugünün çoğu günden iyi olduğunu söyleyen uzun bir yüzü olan, sıska, gri saçlı bir adamdı. "Lordum söylememe izin verirse, o kan lekeleri Lordumun iç çamaşırlarından asla çıkmaz, ama Lordum izin verirse, Lordumun yaraları için bir şeyler yapabilirim." Dikiş kutusunu kolunun altına sıkıştırmıştı. "Sen, çocuk, biraz su getir. Yanıt verme. Lordum için su, çabuk ol." Nerim eğilirken lambayı da aldı. "Lordum kenara çekilirse? Gece havası yaralara iyi gelmez."

Mat kısa süre sonra yatağının yanına uzanmıştı –"Lordum battaniyelerinin lekelenmesini istemez,"– ve Nerim'in kurumuş kanları silip yaralarını dikmesine izin vermişti. Talmanes haklıydı; bir terzi olarak, adam jambon yumruklu bir aşçıdan başka bir şey değildi. Olver yanında olduğundan, dişlerini sıkıp dayanmaktan başka çaresi yoktu.

Mat Nerim'in iğnesinden başka bir şey düşünmeye çalışırken, Olver'in omzunda asılı duran lime lime kumaş parçasına işaret etti. "Orada ne var?" dedi nefes nefese.

Olver yıpranmış çantayı göğsüne bastırdı. Oğlan daha güzel olmamasına rağmen, kesinlikle daha temizdi. Ayakkabıları sağlam, yün gömleği ve pantolonu yeni görünüyordu. "Benim," dedi kendini savunurcasına. "Hiçbir şey çalmadım." Bir an sonra çantayı açtı ve içindekileri yere sermeye başladı. Yedek pantolon, iki gömlek ve çoraplar onu ilgilendirmiyordu, ama başka şeyler de çıkardı. "Bu benim kızılşahin tüyüm Lord Mat ve bu taş tam güneşin renginde. Gördün mü?" Küçük bir kese ekledi. "Beş bakırım, bir de gümüş penim var." İple bağlanmış bir kumaş rulosu ve küçük bir tahta kutu çıktı. "Yılanlar ve Tilkiler oyunu; babam yapmıştı; tahtayı o çizdi." Bir an yüzü buruştu, ama sonra devam etti. "Bak, bu taşın içinde balık kafası var. Oraya nasıl girmiş bilmiyorum. Bu da kaplumbağa kabuğum. Mavi sırtlı kaplumbağa. Çizgileri gördün mü?"

Dikiş iğnesi şiddetle saplanınca irkilen Mat elini uzatıp rulo yapılmış kumaşa elledi. Burnundan nefes aldığında çok daha iyi oluyordu. Gerçek anılarındaki o delikler çok tuhaftı; Yılanlar ve Tilkiler oyununun nasıl oynandığını hatırlıyordu, ama oynadığını hiç hatırlamıyordu. "Kaplumbağa kabuğun çok güzel, Olver. Benim de vardı bir zamanlar. Güneşlenmeyi seven, yeşil bir cinsti." Elini diğer yana uzatıp kendi kesesini aldı; iki Cairhien kronu çıkardı. "Bunları da kesene ekle, Olver. İnsanın cebinde biraz altına ihtiyacı vardır."

Olver gergin gergin eşyalarını çantasına tıkmaya başladı. "Ben dilenmiyorum, Lord Mat. Yemeğim karşılığında çalışabilirim. Ben dilenci değilim."

"Öylesin demek istemedim." Mat telaşla, oğlana iki kron vermek için bir sebep aradı. "Ben... benim mesaj taşıyacak birine ihtiyacım var. Birlik'ten birinden isteyemiyorum; hepsi askerlikle meşgul. Elbette, kendi atına kendin bakman gerekecek. Bunu başkasından isteyemem."

Olver dimdik oturdu. "Kendi atım mı olacak?" dedi inanmazlıkla.

“Elbette. Bir şey daha var. Benim adım Mat. Bir daha bana *Lord* Mat dersen, burnunu düğüm düğüm bağlarım.” Böğürerek yarı doğruldu. “Kavrul, Nerim, o bir bacak, lanet bir biftek değil!”

“Lordumun dediği gibi,” diye mırıldandı Nerim, “Lordumun bacağı biftek değil. Beni bilgilendirdiğiniz için teşekkür ederim, Lordum.”

Olver, düğüm düğüm bağlanabilir mi diye düşünürmüş gibi, tereddütle burnuna elliyordu.

Mat inleyerek yerine yerleşti. Şimdi de başına bu oğlan çıkmıştı ve ona iyilik etmiş olmuyordu –Terkedilmişler dünyadaki *ta’veren* sayısını azaltmak için bir daha geldiklerinde yakında olursa değil. Eh, Rand’ın planı işe yararsa, dünyadan bir Terkedilmiş eksilecekti. Mat Cauthon’un istediği olursa, hiç Terkedilmiş kalmayana dek sorunlardan ve tehlikelerden uzak duracaktı.

23
Bir Mesajı Almak

Graendal odaya girerken gözlerini dikip bakmamayı başardı, ama kendine hâkim olamadan önce streith elbisesi simsiyah oldu, sonra mavi pusa döndü. Sammael bu odanın Illian'daki Konsey Büyük Salon'u olduğundan herkesin kuşku duymasına sebep olacak kadar çok değişiklik yapmıştı. Ama diğer yandan, onun dışında herhangi biri "Lord Brend"in dairesine bu denli müdahale etmeye kalksa şaşardı Graendal.

Hava hoş ve serindi; bir köşede boş değişim silindiri yükseliyordu. Kuvvetli, istikrarlı aydınlık veren parlayan küreler ağır, altın şamdanlarda tuhaf duruyor, mumlardan ve yağ lambalarından çok daha iyi ışık veriyordu. Mermer şömine rafında küçük bir müzik kutusu duruyor, muhtemelen bu odada üç bin seneden fazla zamandır işitilmemiş bir ses-heykelinin yumuşak tınılarını yaratıyordu hafızasından. Graendal duvarlardaki pek çok sanat eserini tanıyordu.

Ceran Tol'un "Sonsuzluk Temposu" eserinin önünde durdu. Kopya değildi. "İnsanın aklına müze yağmaladığın geliyor, Sammael." Sesindeki kıskançlığı engellemek zordu ve adamın hafif gülümsemesini gördüğünde başaramadığını anladı.

Sammael iki gümüş zarflı kadehi şarapla doldurdu ve birini ona uzattı. "Yalnızca bir uyku kutusu. Son günlerde herkes ne kurtarabiliyorsa kurtarmaya çalışmıştır herhalde." Gülümsemesi yüzündeki o korkunç yara izini gerdi. Sammael, özellikle de havada duran, kutulardan oluşan oyun tahtası hâlâ saydam olan zara tahtasına sevgiyle gülümseyerek odaya bakındı; adam vahşi oyunları hep sevmişti. Elbette, zara tahtası uyku kutusunun Yüce Efendi'yi takip eden biri tarafından doldurulduğunu gösteriyordu; eskiden insan olan oyun taşlarından tek bir tanesini

bulundurmak bile, en azından diğer yanda hapis anlamına geliyordu. Adam başka neler bulmuştu?

Graendal şarabını yudumlayarak –ve içini çekmekten kendini zor alarak; buradan ve şimdiden bir şaraptı; o narin bir Satare ya da mükemmel Comoladlardan birini beklemişti– yüzüklü parmaklarını elbisesinin üzerinde dolaştırdı. “Ben de bir tane buldum, ama streith dışında, şaşkınlık verici bir çer çöp koleksiyonundan başka bir şey yoktu.” Madem adam onu buraya davet etmiş, bunları görmesine izin vermişti, biraz sır verme zamanı gelmiş demekti. Küçük sırlar.

“Senin için ne üzücü.” Yine o hafif gülümseme. Adam oyuncaklar ve ciciler dışında *bir şeyler* bulmuştu. “Diğer yandan,” diye devam etti, “bir kutuyu açıp bir cafar yuvası ya da belki jumara ya da Aginor’un diğer küçük yaratımlarından birini bulmak ne korkunç olurdu, bir düşün. Afet’te başıboş dolaşan jumaralar olduğunu biliyor musun? Yetişkin, ama artık asla dönüşmezler. Onlara Solucan diyorlar.” Sarsıla sarsıla güldü.

Graendal hissettiğinden çok daha sıcak bir gülümseme bahşetti, ama elbisesi renk değiştirmişse bile, kıl payı değişmişti. Aginor’un yaratımlarından biri ile nahoş, aslında neredeyse ölümcül olacak bir deneyim yaşamıştı. Adam kendi tarzında çok yaratıcıydı, ama deliydi. Ancak bir deli *gholam* yaratırdı. “Keyfin yerinde gibi.”

“Neden olmayayım ki?” dedi adam neşeyle. “*Angreal* dolu bir sandık elime geçmek üzere. Kim bilir başka neler var içinde. O kadar şaşırmış görünme. Elbette, kalanınızın sizi ona götüreceğimi umarak omzumun üzerinden bakmaya çalıştığınızı biliyorum. Eh, size bir faydası olmayacak. Ah, paylaşırım, ama ancak benim olduktan sonra ve ancak ilk seçimi ben yaptıktan sonra.” Yaldızlı bir koltuğa yayılarak –belki de som altındandı; ona yakışır bir şey olurdu– bir çizmesini diğerinin üzerine dayadı ve altın rengi sakalını sıvazladı. “Dahası, al’Thor’a bir elçi gönderdim. Ve yanıt olumluydu.”

Graendal şarabını dökecekti neredeyse. “Öyle mi? Gönderdiğin haberciyi öldürdüğünü duydum.” Kadının bunu bilmesi adamı sarsmışsa da belli etmedi. Hatta gülümsedi.

“Al’Thor kimseyi öldürmedi. Andris oraya ölmeye gitti; benim kurye bekleyeceğimi mi düşünüyorsun? Ya da *güvercin?* Nasıl öldüğü al’Thor’un yanıtını haber verdi bana.”

“Ki bu?” dedi kadın dikkatle.

“Aramızda bir ateşkes.”

Buz gibi parmaklar Graendal’ın kafatasına gömülür gibi oldu. Doğru olamazdı. Ama adam uyandığından beri ilk kez bu kadar rahat görünüyordu. “Lews Therin asla...”

“Lews Therin öleli çok oldu, Graendal.” Sözler eğlenti dolu, hatta alaylıydı. Hiç öfkeli değildi.

Graendal şarap yudumluyormuş gibi yaparak derin bir nefes aldığını sakladı. Doğru olabilir miydi? “Tear’da ordusunu toplamaya devam ediyor. Gözlerimle gördüm. Bu bana ateşkes gibi görünmedi.”

Sammael kahkaha attı. “Bir orduyu yeni bir yere göndermek zaman ister. İnan bana, asla bana karşı hareket etmeyecektir.”

“Öyle mi düşünüyorsun? Küçük dostlarımdan bir ikisi, evcil Kızlarından bazılarını öldürdüğün için seni ölü görmek istediğini söylüyor. Senin yerinde olsam, daha az dikkat çeken bir yer düşünürdüm, seni bulamayacağı bir yer.” Sammael gözünü bile kırpmadı. Sanki onu hareket ettiren bütün ipler kesilmiş gibiydi.

“Birkaç Kız ölmüşse ne fark eder?” Yüzündeki ifade gerçekten şaşkındı. “O savaştı; savaşta askerler ölür. Al’Thor bir çiftçi olabilir, ama savaşlarını verecek, olayları açıklayacak generalleri var. Fark ettiğinden bile kuşkuluyum.”

“Gerçekten bu insanlara hiç bakmamışsın. Yeryüzü kadar çok değişmişler, Sammael. Yalnızca Aieller de değil. Bazı açılardan, diğerleri daha fazla değişmiş. O askerler kadın ve Rand al’Thor için bu çok fark eder demek.”

Sammael önemsemezce omuzlarını silkti ve Graendal küçümsemesini bastırdı, streithi sakin bir sis halinde tuttu. Adam, insanlara dilediğinizi yaptırmak için onları anlamanız gerektiğini hiç anlamamıştı. Tepi iyiydi, güzeldi, ama tüm dünya üzerinde tepi kullanamazdınız.

Sammael’in “eline geçmek üzere” olan sandığın uyku kutusu olup olmadığını merak etti. Adamın tek bir *angreal*’i bile olsa... Olsa, Graendal öğrenirdi, ama muhtemelen adam öğrenmesine izin vermeden önce değil. “O zaman ilkel Lews Therin ne kadar akıllanmış, göreceğiz, herhalde.” Gülümsemeyi başararak tek kaşını kuşkuyla kaldırdı. Tepki yok. Adam öfkesini kontrol etmeyi nereden öğrenmişti? Lews Therin’in ismi bile tek başına patlatmalıydı onu. “Seni Illian’dan, ağaca tırmanan bir cosa gibi kovalamayı başaramazsa, belki...”

“Fazla beklenmiş olur,” diye araya girdi Sammael rahatça. “Yani sen fazla beklemiş olursun.”

“Bu bir tehdit mi, Sammael?” Kadının elbisesi solgun bir pembeye dönüştü, ama öyle bıraktı Graendal. Bırak kızgın olduğunu bilsin. “Beni tehdit etmenin hata olacağını uzun zaman önce öğrenmişsindir diyordum.”

“Tehdit yok, Graendal,” diye sakin sakin karşılık verdi Sammael. Tüm baskı noktaları uyuşmuştu; eğlenti dolu serinkanlılığını hiçbir şey bozamıyor gibiydi. “Yalnızca gerçekler. Al’Thor bana saldırmayacak, ben de ona saldırmayacağım. Ve elbette, al’Thor’un bulabileceği diğer Seçilmişlere yardım etmemeyi kabul ettim. Her şey Yüce Efendi’nin emirlerine uyuyor, sence de öyle değil mi?”

“Elbette.” Graendal yüzünü sakin tuttu, ama streith koyu pembe olmuş, puslu halini biraz kaybetmişti. Renk kısmen hâlâ öfke yansıtıyordu. Bu işte daha fazlası vardı, ama nasıl öğrenecekti?

“Ve bu da,” diye devam etti Sammael, “Dönüş Günü’nde, büyük olasılıkla al’Thor ile bire bir yüzleşecek kişinin ben olacağım anlamına geliyor.”

“Hepimizi öldürebileceğinden kuşkuluyum,” dedi Graendal ekşi ekşi, ama midesi de ekşi ekşi çalkalanıyordu. Çok fazla Seçilmiş ölmüştü. Sammael *gerçekten* bir kenarda beklemenin yolunu bulmuştu; tek açıklaması buydu.

“Kuşkulu musun? Hepinizin nerede olduğunu öğrense bile mi?” Gülümsemesi genişledi. “Demandred’in ne planladığını bildiğimden eminim, ama nerede saklanıyor? Semirhage nerede? Mesaana? Ya Asmodean ve Lanfear? Moghedien?”

O soğuk parmaklar geri döndü, kadının kafatasına bastırdı. Sammael burada aylaklık etmezdi, bu şekilde konuşmazdı –ima ettiği şeyi ima ediyor olmazdı–, bunun tek şartı... “Asmodean ve Lanfear öldü, Moghedien’in de öldüğünden eminim.” Kendi boğuk, titrek sesini duyunca şaşırdı. Şarap kuru boğazını ıslatmıyor gibiydi.

“Ya diğerleri?” Yalnızca bir soruydu; sesi asla ısrarlı değildi. Graendal’ın içinden bir ürperti geçti.

“Sana bildiklerimi anlattım, Sammael.”

“Ki bu da hiçbir şeydi. Ben Nae’blis olduğumda, hemen altımda kimin duracağını ben seçeceğim. O kişi hayatta kalmalı ki Yüce Efendi’nin dokunuşuna mazhar olabilsin.”

“Shayol Ghul’e gittiğini mi söylüyorsun? Yüce Efendi’nin sana vaatlerde?..”

“Zamanı geldiğinde her şeyi öğreneceksin, daha önce değil. Ama benden sana küçük bir tavsiye, Graendal. Şimdiden hazırlan. Neredeler?”

Graendal’ın beyni hızla çalışıyordu. O vaadi almış olmalıydı. Öyle olmalıydı. Ama neden o? Hayır, spekülasyonla harcanacak zaman yoktu. Yüce Efendi dilediği gibi seçim yapardı. Ve Sammael en azından Graendal’ın nerede olduğunu biliyordu. Arad Doman’dan kaçabilir, başka bir yere yerleşebilirdi; zor olmazdı. Orada oynadığı küçük oyunlar, hatta vazgeçmesi gerekecek daha büyük oyunlar, al’Thor’un –ya da Lews Therin’in– peşine takılması ile karşılaştırıldığında küçük kayıp sayılırdı. Graendal’ın onunla doğrudan yüzleşmeye kesinlikle hiç niyeti yoktu; Ishamael ve Rahvin ona yenilmişse, Graendal onun gücü ile karşı karşıya gelme riskine girmeyecekti. Sammael o vaadi almış *olmalıydı.* Şimdi ölürse... *Saidin* kavradığı kesindi –aksi halde bunları söylemesi delilik olurdu– ve Graendal *saidar*’a kucak açtığı an anlardı. Ölen o olurdu. Almış olmalıydı. “Ben... Demandred ve Semirhage’in nerede olduğunu bilmiyorum. Mesaana... Mesaana Beyaz Kule’de. Bildiğim tek şey bu. Yemin ederim.”

Adam sonunda başını salladığında göğsündeki sıkışma biraz gevşedi. “Benim için diğerlerini de bulacaksın.” Bu bir soru değildi. “Hepsini, Graendal. Aralarından birinin öldüğüne inanmamı istiyorsan, bana ceset göster.”

Graendal onu bir cesede döndürmeye cesaretinin olmasını çok isterdi. Elbisesi, içinden kontrolsüzce akıp geçen öfke, korku ve utancı yankılayarak vahşi kırmızı tonlarında dalgalandı. Pekâlâ, bırak şimdilik korktuğunu sansın. Mesaana’yı al’Thor’a sunacaksa, hepsini al’Thor’a sunacaksa, al’Thor’u Graendal’ın gırtlağına atılmaktan alıkoyduğu sürece, öyle olsun. “Denerim.”

“Denemekten fazlasını yap, Graendal. Denemekten fazlasını.”

Graendal gittikten sonra, kadının Arad Doman’daki sarayına açılan kapıyol kapandıktan sonra, Sammael yüzündeki gülümsemenin silinmesine izin verdi. Çeneleri gülümsemekten ağrıyordu. Graendal çok düşünürdü; diğerlerini kendi adına hareket ettirmeye öyle alışmıştı ki, kendi adına hareket etmeyi düşünemiyordu. Sammael, kadının, zamanında bir sürü kişiyi kendi adına kullandıktan sonra, Sammael’in onu kullandığını keşfetse ne diyeceğini merak etti. Asıl amacını anlamadığına, her şeye iddiaya girebilirdi. Demek Mesaana Beyaz Kule’deydi. Mesaana Kule’de, Graendal

Arad Doman’da. Graendal o sırada yüzünü görebilse, gerçek korkunun ne olduğunu anlardı. Ne olursa olsun, Sammael Dönüş Günü’nde ayakta kalan, Nae’blis seçilen kişi olmaya, Yenidendoğan Ejder’i yenen kişi olmaya kararlıydı.

24
Elçilik Heyeti

Sokağın köşesindeki müzisyenlere, uzun bir flütü üfleyen terli bir kadın ile dokuz telli kanun çalan kırmızı yüzlü bir adama sırtını dönen Egwene hafif bir yürekle kalabalığın içinde ilerledi. Eriyik altındanmış gibi görünen güneş gökyüzünde yükselmişti ve kaldırım taşları yumuşak çizmelerinin tabanını aşıp ayağını yakacak kadar sıcaktı. Burnundan ter damlıyordu, dirseklerine sarkıtmış olmasına rağmen şalı ağır bir battaniye gibi geliyordu ve hava öyle tozluydu ki yıkanmak istiyordu, ama yine de gülümsüyordu. Bazı insanlar bakmadığını düşündükleri zamanlarda yan yan bakıyordu ona ve Egwene buna gülmek istiyordu. Aiellere böyle bakıyorlardı işte. İnsanlar ne görmeyi bekliyorlarsa onu görürdü ve Aiel giysileri içinde bir kadın gördüklerinde ne gözlerinin rengini, ne boyunu fark ediyorlardı.

Sokak satıcıları ve çerçiler bağıra çağıra mallarını tanıtıyor, kasapların, mum imalatçılarının bağırışları, gümüş ve çömlek dükkânlarından yükselen takırtıları, yağlanmamış dingillerin gıcırtıları ile yarışıyordu. Kaba dilli araba sürücüleri, öküz arabalarının yanında yürüyen adamlar, siyah lake kaplı tahtırevanlarla ve kapılarında Ev arması taşıyan ciddi görünümlü binek arabaları ile yol için kavga ediyorlardı. Her yerde müzisyenler, akrobatlar ve jonglörler vardı. Binici elbiseleri içinde, kılıç taşıyan solgun kadınlardan bir grup, erkeklerin davranışlarını taklit ettiklerini düşünerek, gürültülü kahkahalar atarak, erkek olsalar her yüz adımda bir kavga başlatacak şekilde insanları ittirip geçerek, kasıla kasıla yürüyüp gittiler. Bir demircinin çekici örsün üzerinde çınlıyordu. Havada genel bir çağıltı ve uğultu vardı, Aiellerin arasındayken hemen hemen unuttuğu, belki özlediği şehir gürültüsü.

Bunun üzerine, sokağın ortasında güldü. Şehir gürültüsünü ilk duyduğunda sersemlemişti. Bazen o iri iri açılmış gözlerle bakınan kız bir başkasıymış gibi geliyordu.

Kırmızımsı kahverengi kısrağını kalabalığın arasından sıyırıp geçirmeye çalışan bir kadın dönüp merakla baktı ona. Atın uzun yelesine ve kuyruğuna küçük, gümüş çanlar asılmıştı ve kadın sırtının yarısına kadar sarkan siyah saçlarında da çanlar taşıyordu. Güzeldi, Egwene'den çok büyük olamazdı, ama yüzünde bir sertlik vardı, keskin gözlüydü ve kemerine en az altı hançer asmıştı ve her biri bir Aiel bıçağı kadar büyüktü. Boru Avcısı, kuşkusuz.

Yeşil ceketli, sırtına iki kılıç asmış uzun boylu, yakışıklı bir adam kadının at sürmesini izliyordu. Muhtemelen bir başka Boru Avcısı. Her yerde gibiydiler. Kadın kalabalıkta kaybolunca adam döndü ve Egwene'in ona baktığını gördü. Ani bir ilgi ile gülümsedi, geniş omuzlarını dikleştirdi ve Egwene'e doğru yürümeye başladı.

Egwene telaşla, en sert hali ile Sorilea ve omuzlarına Amyrlin etolü dolamış Siuan Sanche'yi birleştirerek, yüzüne en soğuk ifadesini oturttu.

Adam şaşırarak durdu. Sırtını dönerken, Egwene adamın, "Lanet Aiel," diye hırladığını duydu. Yine gülmekten alamadı kendini; adam gürültüye rağmen duymuş olmalıydı, gerilerek başını iki yana salladı. Ama arkasına dönüp bakmadı.

Neşesinin iki sebebi vardı. Biri, Bilgelerin sonunda şehirde yürümenin de dış duvarların çevresinde yürümek kadar iyi bir egzersiz olduğuna karar vermeleriydi. Özellikle Sorilea, neden ıslaktopraklı kalabalıklar arasında, özellikle de duvarların içinde sıkış tıkış yaşayanların arasında gerektiğinden bir dakika fazla zaman geçirmek istediğini anlamıyordu. Ama neşesinin asıl sebebi, onların, Bilgeleri huzursuz eden baş ağrıları tamamen geçtiğine göre –tamamen gizleyememişti onları– yakında *Tel'aran'rhiod*'a dönebileceğini söylemiş olmalarıydı. Üç gece sonra yapacakları görüşmede değil, ama ondan sonrakinde.

Birden çok şekilde rahatlatıcıydı bu. Düşler Dünyası'na gizli gizli girmenin sonu demekti. Her şeyi kendi başına öğrenmeye çalışmanın sonu demekti. Bilgelerin onu yakalamasından ve daha fazla ders vermeyi reddetmesinden korkmanın sonu demekti. Yalan söylemek zorunda kalmanın sonu demekti. Gerekliydi –zaman harcamaya cesaret edemezdi; öğrenecek çok şey vardı ve hepsini öğrenmeye zaman bulabileceğine inanmıyordu– ama onlar asla anlamazdı.

Kalabalıkta yer yer Aieller görülüyordu, hem *cadin'sor* giymiş, hem *gai'shain* beyazlarına bürünmüş Aieller. *Gai'shain*'ler nereye gönderilirlerse oraya giderlerdi, ama diğerleri ilk ve son defa duvarların içine gelmiş olabilirlerdi. Aieller şehirlerden hoşlanmıyor gibiydi, ama altı gün önce Mangin'in asılmasını izlemek için epey Aiel gelmişti. Adamın ilmeği kendi boynuna geçirdiği, bazı Aiellerin halat mı boynunu kıracak, adamın boynu mu halatı koparacak diye şaka yaptıkları söyleniyordu. Pek çok Aiel'in espriyi tekrarladığını duymuştu, ama asılması hakkında tek bir yorum gelmemişti. Rand Mangin'den hoşlanırdı; Egwene emindi bundan. Berelain Bilgelere hükmü, yıkanmış çamaşırlarının yarın hazır olacağını söyler gibi bildirmişti ve Bilgeler de aynı tavırla dinlemişti. Egwene Aielleri asla anlayamayacağını düşünüyordu. Artık Rand'ı da anlamadığından korkuyordu. Berelain'e gelince, Egwene onu çok iyi anlıyordu; o kadın yalnızca canlı erkeklerle ilgilenirdi.

Buna benzer düşüncelerle, neşesini yeniden kazanmak için çaba harcaması gerekti. Şehir, duvarların dışına göre daha serin değildi kesinlikle –aslında, esinti yokken, bunca insan kalabalık yaparken, çok daha sıcak olabilirdi– ve aynı ölçüde tozluydu, ama en azından Önkapı'nın külleri dışında görecek hiçbir şey olmayan bir yerde yürümüyordu. Birkaç gün sonra yeniden öğrenmeye, gerçekten öğrenmeye başlayabilirdi. Bu yüzündeki gülümsemeyi geri getirdi.

Sırım gibi, ıslak yüzlü bir Havai Fişekçi'nin yanında durdu; adamın ne olduğunu ya da eskiden ne olduğunu seçmek kolaydı. Kalın bıyıkları Tarabonluların genelde kullandığı saydam peçe ile örtülmüş değildi, ama bacakları işlemeli bol pantolonu, göğsü işlemeli aynı ölçüde bol gömleği adamın kimliğini açıklıyordu. Kaba kafesler içinde ispinozlar, ötücü kuşlar satıyordu. Shaidolar lonca evlerini yaktığından beri, bir sürü Havai Fişekçi Tarabon'a dönmenin yolunu arıyordu.

"En güvenilir kaynaktan duydum," diyordu adam sade, koyu mavi bir elbise içindeki, saçları kırlaşmaya yüz tutmuş, düzgün hatlı bir kadına. Kadın tüccardı kuşkusuz, Cairhien'de daha iyi zamanları bekleyenlere göre avantaj yakalamaya çalışan biriydi. "Aes Sedailer," diye sırrını verdi Havai Fişekçi, bir kuş kafesinin üzerinden eğilip fısıldayarak, "bölünmüş. Aes Sedailer savaşıyormuş. Birbirleri ile." Tüccar başını sallayarak onayladı.

Egwene yeşil başlı bir ispinozu inceliyormuş gibi yapmayı bıraktı ve ilerledi, ama yama kaplı pelerinini önemli tavırlarla savurarak yürüyen yuvarlak yüzlü bir âşığın yolundan kaçması gerekti. Âşıklar Kıraç'a kabul

edilen pek az ıslaktopraklı türünden biri olduklarını çok iyi biliyorlardı; Aieller onları ürkütmüyordu. En azından öyleymiş gibi davranıyorlardı.

Söylenti Egwene'i rahatsız etmişti. Kule'nin bölünmesi değil –bu daha fazla gizli tutulamazdı– Aes Sedailer arasında savaş olması. Aes Sedailerin Aes Sedailerle savaştığını bilmek, ailenin bir parçasının diğer parçasına saldırdığını bilmek gibiydi, sebepleri bilinirken zar zor tahammül edilen bir şey, ama daha fazlasının olabileceğini düşünmek... Kule'ye Şifa vermenin, kan dökülmeden onu yine bir kılmanın bir yolu olsaydı keşke.

Sokağın biraz aşağısında, ter içinde, biraz daha temiz olsa güzel yüzlü sayılabilecek bir Önkapılı kadın, boynuna asılı tepsi üzerindeki kurdeleler ve iğneler ile birlikte dedikodular da dağıtıyordu. Üzerinde, daha kısa boylu bir kadın için yapılmış, kırmızı çizgili etekli mavi ipek elbise vardı; yıpranmış eteğinden dayanıklı ayakkabıları görünüyordu. Kol yeninde ve korsesinde, nakışların söküldüğü yerlerde delikler görülüyordu. "Gerçek bu," dedi tepsiden bir şeyler seçen kadına, "şehirde Trolloclar görülmüş. Ah, evet, bu yeşil gözlerinizin rengini ortaya çıkarıyor. Yüzlerce Trolloc ve..."

Egwene kısaca durdu. Şehrin yakınlarında tek bir Trolloc olsa, sokaklarda dedikodu olmadan çok önce Aieller öğrenirdi bunu. Egwene Bilgelerin dedikodu yapmasını diledi. Eh, bazen yapıyorlardı, ama yalnızca diğer Aieller hakkında. Aielleri ilgilendirdiği kadarıyla, ıslaktopraklıların hiçbir yanı çok ilgi çekici değildi. Her istediğinde *Tel'aran'rhiod*'da Elaida'nın çalışma odasına dalmak ve kadının mektuplarını okumak, dünyada olan bitenleri bilmeye alıştırmıştı onu.

Egwene aniden çevresine farklı bir şekilde baktığını, insanların yüzlerini incelediğini fark etti. Cairhien'de Aes Sedai göz ve kulaklarının olduğu gerçeği, terlediği gerçeği kadar kesindi. Elaida, daha fazla değilse bile günde bir kez güvercinle Cairhien'den rapor alıyor olmalıydı. Kule casusları, Ajah casusları, bireysel Aes Sedailerin casusları. Her yerdeydiler, genellikle en az beklediğiniz yerde, en az beklediğiniz kişiler çıkıyorlardı. O iki akrobat neden hâlâ orada duruyordu? Nefesleniyorlar mıydı, yoksa onu mu izliyorlardı? Adamlar hızla eyleme geçtiler, biri diğerinin omuzlarında amuda kalktı.

Bir seferinde Sarı Ajah'ın casuslarından biri, Elaida'nın emirleri üzerine Elayne ile Nynaeve'i Tar Valon'a paketlemeye çalışmıştı. Egwene Elaida'nın onu da isteyip istemediğini bilmiyordu, ama aksini varsaymak

çok aptalca olurdu. Egwene Elaida'nın, makamından indirdiği kadınla yakından çalışmış birini affedeceğine inanmakta güçlük çekerdi.

Aynı şekilde, Salidar'daki bazı Aes Sedailerin de burada gözleri ve kulakları vardı muhtemelen. "Yeşil Ajah'tan Egwene" sözleri kulaklarına giderse... Herhangi biri olabilirdi. Dükkânın kapısındaki, sözde bir top koyu gri ipek kumaşı incelemekte olan, şu sıska kadın. Ya da meyhane kapısında durmuş, önlüğü ile yüzünü yelleyen, şu kırmızı suratlı, saçı başı dağınık kadın. Ya da tatlı yüklü el arabası ile şu şişman adam –Neden öyle tuhaf tuhaf bakıyordu ona? Egwene neredeyse en yakın şehir kapısına yollanacaktı.

Onu durduran şişman adam oldu ya da adamın aniden elleri ile tatlılarını örtmeye çalışması. Adam bakıyordu, çünkü Egwene ona bakıyordu. Muhtemelen Aiel "vahşisi"nin parasını ödemeden tatlılarını almasından korkuyordu.

Egwene zayıfça güldü. Aiel. Yüzüne bakanlar bile Aiel sanıyordu onu. Ona bakan bir Kule ajanı yanından geçip giderdi. Çok daha iyi hissederek sokaklarda dolanmaya, dinleyebildiği konuşmaları dinlemeye devam etti.

Sorun şuydu ki, olayları olduktan haftalar, hatta günler sonra öğrenmeye, gerçekten öyle bir olay olduğundan emin olmaya alışmıştı. Söylentilerin yüzlerce kilometre aşması bir gün de alabilirdi, bir ay da ve her gün on başka söylenti doğururdu. Bugün Siuan'ın Kara Ajah'ı ortaya çıkardığı için idam edildiğini, kendisinin Kara Ajah olduğunu ve hâlâ yaşadığını, Kara Ajah'ın onlardan olmayan Aes Sedaileri Kule'den sürdüğünü öğrenmişti. Bunlar yeni hikâyeler değildi, yalnızca eski hikâyelerin varyasyonları idi. Yaz vakti çayır yangını gibi yayılan yeni bir hikâye, tüm sahte Ejderlerin arkasında Kule'nin olduğunu söylüyordu; bu Egwene'i öyle öfkelendirmişti ki, her duyduğunda dimdik bir sırtla uzaklaşıyordu. Ki bu da, dimdik bir sırtla bol bol yürümesi gerektiği anlamına geliyordu. Morgase öldüğü için Aringill'deki Andorluların asil bir kadını –Dyelin, Delin, isim değişiyordu– kraliçe ilan ettiğini duymuştu ve bu doğru olabilirdi. Aes Sedailerin imkânsız şeyler yaparak Arad Doman'da dolandığı kesinlikle doğru değildi. Haberci Cairhien'e gelmişti; Haberci Ghealdan... hayır Amadicia Kralı olarak taç giymişti; Yenidendoğan Ejder, ismine küfrettiği için Haberci'yi öldürmüştü. Aiellerin hepsi gidiyordu; hayır, yerleşip kalmayı düşünüyorlardı. Berelain Güneş Tahtı'na geçecekti. Hilekâr bakışlı sıska, ufak tefek bir adam, Rand'ın Terkedilmişlerden biri

olduğunu söylediği için, neredeyse bir meyhanenin dışında, dinleyicileri tarafından dövülecekti, ama Egwene düşünmeden araya girmişti.

“Hiç mi onurunuz yok?” diye sormuştu soğuk soğuk. Sıska adamı yakalamak üzere olan dört kaba yüzlü adam gözlerini kırpıştırarak ona bakmışlardı. Adamlar Cairhienliydi, Egwene’den fazla uzun değillerdi, ama çok daha iriydiler, kırık buranları, meyhane kavgalarında yumruklarına göçmüş parmak boğumları vardı, ama bakışlarındaki keskinlik ile oldukları yere mıhlamıştı onları. Bu, bir de sokakta başka Aieller olması sayesinde; bu koşullar altında, Aiel olduğunu düşündükleri bir kadına karşı güç kullanmaya kalkacak kadar aptal değillerdi. “Söyledikleri yüzünden bir adamla yüzleşecekseniz, şerefle, teker teker yüzleşin. Bu bir savaş değil; bir kişinin karşısına dört kişi dikilerek kendi kendinizi utandırıyorsunuz.”

Adamlar ona delirmiş gibi baktılar ve yavaş yavaş Egwene’in yüzü kızardı. Bunu öfke sandıklarını umdu. Kendinizden zayıf birine saldırmaya nasıl cesaret edersiniz değil, sizinle teker teker dövüşmesine nasıl izin vermezsiniz, diye paylamıştı onları. Adamlar *ji’e’toh*’a göre yaşıyormuş gibi ders vermişti. Elbette, öyle olsa, ders vermeye gerek de olmazdı.

Adamlardan biri bir tür selamla yarı eğildi. Burnu yalnızca yamuk değildi, ucu da eksikti. “Ah... gitti zaten... ah... hanımefendi. Biz de gidebilir miyiz?”

Doğruydu bu; sıska adam Egwene’in araya girmesinden faydalanarak sıvışmıştı. Egwene bir küçümseme hissetti. Dört kişi ile dövüşmeye korktuğu için kaçmak. Utanca nasıl dayanıyordu? Işık, yine aynı şeyi yapıyordu.

Elbette gidebileceklerini söylemek için ağzını açtı –ama ağzından ses çıkmadı. Adamlar sessizliğini onay ya da belki bahane kabul ettiler ve hızla uzaklaştılar, ama Egwene onların gittiklerini fark etmedi bile. Sokakta ilerlemekte olan bir atlı grubuna bakmakla meşguldü.

Kalabalığı yarıp yol açan yaklaşık bir düzine yeşil pelerinli askeri tanımıyordu, ama askerlerin eşlik ettiği kişi başka meseleydi. Kadınların yalnızca sırtlarını görebiliyordu –askerlerin arasında beş altı kadın olduğunu düşünüyordu– yalnızca sırtlarının bir parçasını, ama bu yeterliydi. Yeterden de fazlası. Kadınların üzerinde açık renk ketenden, kahverengi tonlarında, hafif toz pelerinleri vardı ve Egwene kendini o pelerinlerin sırtına işlenmiş bembeyaz diske bakarken buldu. Beyaz Ajah’ı temsil eden beyaz Tar Valon alevini kenar çizgisinden ayıran yalnızca dikişti. Kırmızı ve yeşil alevler gördü. Kızıl! Beş altı Aes Sedai, basamaklı bir kulenin

tepesinde, Rand’ın kadim Aes Sedai simgesini taşıyan kırmızı bayraklarının yanında Ejder Sancağı’nın bir kopyasının kesik kesik dalgalandığı Kraliyet Sarayı’na doğru at sürüyorlardı. Bazıları Rand’ınkine Ejder Sancağı diyordu, diğerleri al’Thor’un Sancağı, hatta Aiel Sancağı ve bir düzine daha ismi vardı.

Egwene kalabalığın içinden sıyrılarak yirmi adım kadar takip etti onları, sonra durdu. Kızıl Aes Sedai –en az bir tane görmüştü– olması, bunun Kule’den beklenen elçilik heyeti olduğu anlamına geliyor olmalıydı, Elaida’nın Tar Valon’a kadar Rand’a eşlik edeceğini yazdığı heyet. O mektup hızlı kurye ile geleli iki aydan fazla olmuştu; bu grup mektubun hemen arkasından yola çıkmış olmalıydı.

Rand’ı bulamayacaklardı –haber vermeden şehre gelmediyse bulamayacaklardı; Egwene onun bir şekilde Yolculuk denen Yeti’yi yeniden keşfettiğine karar vermişti, ama bu işin nasıl yapıldığını anlamaya daha fazla yaklaşmamıştı– ama Rand’ı bulsalar da bulmasalar da, Egwene’i bulmamalıydılar. Bekleyebileceği en iyi şey, onu denetleyecek bir Aes Sedai olmadan Kule’den çıkmış bir Kabuledilmiş olarak toparlanıp götürülmesiydi ve bu ancak Elaida onu gerçekten avlamıyorsa mümkün olurdu. O zaman bile, onu Tar Valon’a ve Elaida’ya geri götürürlerdi; beş ya da altı Aes Sedai’ye direnebileceği gibi yanılsamalar beslemiyordu.

Uzaklaşan Aes Sedailere son bir kez bakarak eteklerini topladı ve koşmaya başladı, insanların arasından sıyrıldı, bazen onlara çarpıp sekti, yük ya da binek arabaları çeken atların burunlarının altından eğilip geçti. Öfkeli bağırışlar arkasından geldi. Sonunda yüksek, kare kemerli şehir kapılarından geçtiğinde sıcak rüzgâr yüzüne vurdu. Binalar tarafından kesilmeyen rüzgârın taşıdığı toz perdeleri öksürmesine sebep oldu, ama ta Bilgelerin alçak çadırlarına varana kadar koşmaya devam etti.

Şaşkınlık içinde, Amys’in çadırının dışında altın işlemeli, altın saçaklı eyer ve koşum takımı ile donanmış parlak, gri bir kısrağın beklediğini gördü. Atın dizginlerini tutan *gai’shain,* hayvanı okşadığı zamanlar dışında, bakışlarını yerden kaldırmıyordu. İçeriye daldığı zaman binicinin, Berelain’in Amys, Bair ve Sorilea ile çay yudumlamakta olduğunu gördü. Hepsi parlak, püsküllü minderlerin üzerine uzanmıştı. Rodera isimli, beyaz cüppeli bir kadın bir yanda diz çökmüş, fincanları doldurmak üzere uysal uysal bekliyordu.

“Şehirde Aes Sedailer var,” dedi Egwene içeri girer girmez, “Güneş Sarayı’na gidiyorlar. Elaida’nın Rand’a gönderdiği heyet olmalı.”

Berelain zarafetle doğruldu; Egwene, gönülsüzce de olsa, kadının zarif olduğunu itiraf etmeliydi. Ve binici elbisesi terbiyeli bir biçimde kesilmişti, çünkü Berelain bile her zamanki elbiseleri içinde güneş altında at sürecek kadar budala değildi. Diğerleri de onunla birlikte ayağa kalktı. “Anlaşılan saraya dönmem gerek,” diye içini çekti. “Işık bilir, onları kimse karşılamadığı zaman nasıl hissedecekler. Amys, Rhuarc’ın nerede olduğunu biliyorsan, benimle buluşması için bir mesaj gönderebilir misin?”

Amys başını salladı, ama Sorilea, “Rhuarc’a bu kadar güvenmemen gerek, kızım,” dedi. “Rand al’Thor bakman için Cairhien’i sana verdi. Çoğu erkeğe bir parmak versen, sen anlamadan elinin tamamını alır. Bir klan şefine bir parmak versen, tüm kolunu alır.”

“Bu doğru,” diye mırıldandı Amys. “Rhuarc yüreğimin gölgesidir, ama doğru.”

Berelain ince binici eldivenlerini kemerinin arkasından çekerek, çekiştire çekiştire takmaya başladı. “Bana babamı hatırlatıyor. Bazen çok fazla.” Bir an hüzünle yüzünü buruşturdu. “Ama çok iyi tavsiyeler veriyor. Ve ne zaman, ne kadar dikleneceğini biliyor. Rhuarc gözlerini dikmiş bakarken Aes Sedailerin bile etkileneceğini düşünüyorum.”

Amys gırtlaktan güldü. “Etkileyicidir. Onu sana gönderirim.” Berelain’in alnını ve yanaklarını hafifçe öptü.

Egwene bakakaldı; bir anne oğlunu ya da kızını böyle öperdi. Berelain ile Bilgeler arasında neler oluyordu? Soramazdı, elbette. Böyle bir soru onu ve Bilgeleri utandırırdı. Berelain’i de, ama Berelain anlamazdı; halbuki Egwene Berelain’i saçları dökülecek kadar utandırmaya aldırmazdı.

Berelain çadırdan çıkmak üzere döndüğünde, Egwene elini kadının koluna koydu. “Dikkatle idare edilmeleri gerekir. Rand’a karşı dostça davranmayacaklardır, ama yanlış sözler, yanlış bir hareket açık düşman haline getirebilir onları.” Bu yeterince doğruydu, ama söylemesi gereken bu değildi. Berelain’den bir iyilik istemektense dilini koparıp atmayı tercih ederdi.

“Daha önce de Aes Sedai idare ettim, Egwene Sedai,” dedi kadın kuru kuru.

Egwene derin bir nefes almaktan alıkoydu kendini. Yapılması gerekiyordu, ama ne kadar zor olduğunu bu kadının görmesine izin vermeyecekti. “Elaida Rand’ın iyiliğini istemiyor. Bir gelincik bir tavuğun iyiliğini ne kadar isterse, ancak o kadar ister. Ve bu Aes Sedailer Elaida’nınkiler. Rand’ın yanında, ulaşabilecekleri bir yerde Aes Sedai

olduğunu duyarlarsa, o Aes Sedai bir anda ortadan kaybolabilir." Berelain'in okunmaz ifadesine bakarken daha fazlasını söyleyemedi.

Uzun bir andan sonra Berelain gülümsedi. "Egwene Sedai, Rand için elimden gelen her şeyi yaparım." Hem gülümseme, hem o ses tonu... imalıydı.

"Kızım," dedi Sorilea keskin bir sesle ve Berelain'in yanaklarının kızarması Egwene'i şaşırttı.

Egwene'e bakmadan, dikkatle tarafsız tuttuğu bir sesle konuştu, "Rhuarc'a söylemezseniz memnun olurum." Aslında kimseye bakmıyordu, ama Egwene'in varlığını görmezden gelmeye çalışıyordu.

"Söylemeyiz," diye hemen araya girdi Amys ve Sorilea'nın ağzı açık kaldı. "Söylemeyiz." Tekrar, bir kararlılık ve rica karışımı ile Sorilea'ya yöneltilmişti ve sonunda en yaşlı Bilge, istemeye istemeye başını salladı. Berelain rahat bir nefes alarak çadırdan çıktı.

"Heyecanlı bir çocuk," diye güldü Sorilea, Berelain gider gitmez. Yastıkların üzerine uzanarak, Egwene'in oturması için yanındaki minderi gösterdi. "Onun için doğru kocayı bulmalıyız, ona uygun bir adam. Islaktopraklılar arasında öylesi varsa."

Egwene ellerini ve yüzünü Rodera'nın getirdiği ıslak bezle silerken, bunun Berelain konusunu şerefle sormak için yeterli giriş olup olmadığını merak etti. Deniz Halkı porseleninden yeşil bir fincanı kabul etti ve Bilge halkasındaki yerini aldı. Diğerlerinden biri Sorilea'ya yanıt verirse, bu yeterli olmalıydı.

"Bu Aes Sedailerin *Car'a'carn*'a zarar vereceklerinden emin misin?" diye sordu Amys, bunun yerine.

Egwene kızardı. İlgilenilmesi gereken önemli meseleler varken dedikodu düşünmek. "Evet," diye yanıt verdi çabucak, sonra yavaşça ekledi, "En azından... tam olarak zarar vermek istediklerinden emin değilim. En azından bilinçli olarak." Elaida'nın mektubu, hak ettiği "her tür şeref ve saygıyla" diyordu. Eski bir Kızıl Aes Sedai yönlendirebilen herhangi bir adamın ne kadar şeref ve saygı hak ettiğini düşünürdü acaba? "Ama bir şekilde onu kontrol etmek, Elaida'nın istediği şeyleri yaptırmak istediğinden kuşkum yok. Rand'ın dostları değil onlar." Salidar'daki Aes Sedailer ne kadar dostu sayılırdı? Işık, Nynaeve ve Elayne ile konuşması gerekiyordu. "Onun *Car'a'carn* olmasına da aldırmazlar." Sorilea ekşi ekşi homurdandı.

“Sana zarar vermeye çalışacaklarına mı inanıyorsun?” diye sordu Bair ve Egwene başını salladı.

“Burada olduğumu öğrenirlerse...” Nane çayını yudumlayarak ürpertisini bastırmaya çalıştı. Rand’ı yönlendirmek için kullanılacak bir manivela olarak ya da denetimsiz bir Kabuledilmiş olarak, onu Kule’ye götürmek için ellerinden geleni yaparlardı. “Ellerinden gelirse özgür bırakmazlar beni. Elaida Rand’ın ondan başka kimseyi dinlemesini istemez.” Bair ile Amys sert sert bakıştılar.

“O zaman yanıt basit.” Sorilea, her şey kararlaştırılmış gibi konuşuyordu. “Sen çadırlarda kalacaksın ve onlar da seni bulamayacak. Zaten Bilgeler Aes Sedailerden kaçınır. Birkaç sene daha aramızda kalırsan senden iyi bir Bilge çıkarırız.”

Egwene neredeyse fincanını düşürecekti. “İltifat ediyorsun,” dedi dikkatle, “ama eninde sonunda gitmek zorundayım.” Sorilea ikna olmuş görünmüyordu. Egwene, Amys ile Bair karşısında bir ölçüye dek düşüncelerini savunmayı öğrenmişti, ama Sorilea...

“Yakında değil, herhalde,” dedi Bair ona, sözlerindeki acılığı almak için gülümseyerek. “Daha öğrenecek çok şeyin var.”

“Evet ve işe koyulmak için de hevesli,” diye ekledi Amys. Egwene kızarmamaya çalıştı ve Amys kaşlarını çattı. “Tuhaf görünüyorsun. Bu sabah kendini çok mu yordun? Yeterince iyileştiğinden emindim...”

“İyileştim,” dedi Egwene telaşla. “Gerçekten iyileştim. Günlerdir başım ağrımadı. Toz ve koşa koşa gelmek yüzündendir. Ve şehir hatırladığımdan daha kalabalıktı. Ve öyle heyecanlıydım ki, iyi kahvaltı edemedim.”

Sorilea Rodera’ya işaret etti. “Varsa biraz ballı ekmek getir, ayrıca peynir ve ne meyve bulursan.” Egwene’in kaburgalarını dürtükledi. “Kadın dediğin etli olmalı.” Etinin çoğu kuruyup gidene kadar güneşte kalmışa benzeyen bir kadın söylüyordu bunu.

Egwene’in yemekte gözü yoktu –bu sabah yemek yiyemeyecek kadar heyecanlanmıştı– ama Sorilea boğazından geçen her lokmayı izledi ve kadının izlemesi yutkunmayı biraz daha güçleştirdi. Bu, bir de Aes Sedailer konusunda ne yapacaklarını konuşmak istediği gerçeği. Aes Sedailer Rand’a düşmanca yaklaşırsa, izlenmeleri ve Rand’ın korunması için bir yol bulunması gerekirdi. Aes Sedailere doğrudan karşı çıkma fikri Sorilea’nın bile sinirlerini biraz bozuyordu –korkmuyordu; onları huzursuz eden geleneklere aykırı davranmaktı– ama *Car’a’carn*’ı korumak için ne gerekiyorsa yapılmalıydı.

Egwene kendi adına, Sorilea'nın çadırlarda kalma önerisini bir emre çevirmelerinden korkuyordu. Böyle bir emirden kaçınmanın yolu yoktu, kendi çadırında kalmak dışında, elli gözden kaçınmanın yolu yoktu. Rand nasıl Yolculuk yapıyordu acaba? *Ji'e'toh*'a dokunmadığı sürece Bilgeler ne gerekiyorsa yapardı: Orada burada Bilgeler farklı yorumluyor olabilirdi, ama kendi yorumlarına her Aiel kadar sadık kalıyorlardı. Işık, Rodera Shaido'ydu, Shaidoları şehirden süren savaşta yakalanan bin kişiden biriydi, ama Bilgeler ona diğer *gai'shain*'lerden farklı davranmıyordu ve Egwene'in görebildiği kadarıyla, Rodera da diğer *gai'shain*'lerden hiç farklı davranmıyordu. Ne kadar gerekli olursa olsun asla *ji'e'toh*'a aykırı davranmazlardı.

Neyse ki konu açılmadı. Ne yazık ki sağlık konusu hâlâ geçerliydi. Bilgeler Şifa ya da birinin sağlığını Güç kullanarak kontrol etmeyi bilmiyordu. Bunun yerine, kendi yöntemleri ile sınıyorlardı. Bazıları Egwene'in Hikmet olmak için Nynaeve'in yanında ders görürken öğrendiklerine benziyordu: Gözlere bakmak, içi boş, tahta bir tüpten kalbi dinlemek. Bazıları Aiellere özeldi. Başı dönene kadar ayak parmaklarına dokundu, gözlerinin kafasından fırlayıp gideceğini sanana kadar yerinde hoplayıp zıpladı, gözlerinin önünde benekler dans etmeye başlayana kadar Bilgelerin çadırının etrafında koştu, sonra bir *gai'shain* tarafından başından aşağı su döküldü, midesinin alabildiğince su içti, eteklerini topladı ve biraz daha koştu. Aieller dayanıklılığa inanırdı. Bir adımını yavaş atsa, Amys durabileceğini söylemeden dursa, sağlığının yeterince yerinde olmadığına karar verirlerdi.

Sorilea sonunda başını sallayıp, "Bir Kız kadar sağlıklısın, kızım," dediği zaman Egwene yerinde sallanıyor, yutarcasına nefes alıyordu. Bir Kız böyle olmazdı, Egwene emindi. Yine de gurur duyuyordu. Kendini asla yumuşak biri olarak görmemişti, ama Aiellerle yaşamaya başlamadan önce olsa, sınavın yarısında yüzüstü yere devrileceğini çok iyi biliyordu. *Bir sene daha,* diye düşündü*, o zaman* Far Dareis Mai *kadar iyi koşarım.*

Diğer yandan, şehre dönecek durumda değildi. Ter çadırında Bilgelere katıldı –bu sefer sıcak taşların üzerine su dökmesini ondan istemediler; bu işi Rodera yaptı– kaslarını gevşeten nemli sıcaklığın keyfini çıkardı ve yalnızca, sert, ciddi yüzlü, uzun boylu, dev gibi, saçları grileşmeye yüz tutmuş adamlar olan Rhuarc ile diğer iki klan şefi, Miagomalardan Timolan ile Codarralardan Indirian aralarına katıldığı için çadırdan çıktı. Telaşla şalına sarınarak çadırdan dışarı fırladı. Bunu yaptığı zaman hep kahkaha

duymayı bekliyordu, ama ne zaman erkekler içeri girse neden telaşla çadırdan çıktığını Aieller asla anlar görünmüyordu. Anlasalar Aiel mizah tarzına pek uyardı, ama neyse ki bağlantı kuramıyorlardı ve bunun için minnettardı Egwene.

Ter çadırının dışındaki düzgün yığından giysilerini alarak kendi çadırına seğirtti. Güneş alçalmıştı ve hafif bir yemekten sonra uykuya dalmaya hazırdı, *Tel'aran'rhiod* düşünecek durumda bile değildi. Düşlerinin çoğunu hatırlayabilecek durumda da değildi –Bilgelerin öğrettiği şeylerden biriydi bu– ama hatırlayabildiklerinin çoğu Gawyn hakkındaydı.

25
Şimşek ve Yağmur Gibi

Bir sebepten, şafak öncesi griliğinde Cowinde onu uyandırmaya geldiğinde, düşlerine rağmen tazelenmiş hissediyordu Egwene. Tazelenmiş ve şehirde neler öğrenebileceğine bakmaya hazır. Uzun bir esneme ve gerinmeden sonra kalktı, mırıldanarak yıkandı ve telaşla giyindi, saçlarını doğru düzgün fırçalamak için bile zor oyalandı. Kahvaltı zamanını beklemeden yola çıkacaktı, ama Sorilea onu gördü ve onun görmesi bu fikre son verdi. Ki böylesinin daha iyi olduğu ortaya çıktı.

"Çadırdan o kadar erken çıkmamalıydın," dedi Amys ona, Rodera'dan bir çanak lapa ve kurutulmuş meyve alarak. Amys'in çadırının çevresine iki düzineye yakın Bilge toplanmıştı ve Rodera, Cowinde ve Doilan adlı beyaz cüppeli bir adam hepsine hizmet edebilmek için koşturuyordu. "Rhuarc'ın kardeşlerin hakkında söyleyecek çok şeyi vardı. Belki sen daha fazlasını ekleyebilirsin."

Aylar boyunca rol yaptıktan sonra, Kule'nin heyetinden bahsettiğini bilmek için düşünmesi gerekmiyordu Egwene'in. "Ne anlatabilirsem anlatırım. Rhuarc ne dedi?"

Her şeyden önce altı Aes Sedai vardı ve bir değil iki tanesi Kızıl'dı – Egwene Elaida'nın Kızıl Aes Sedai gönderecek kadar kibirli ya da belki aptal olduğuna inanamıyordu– ama en azından başlarında bir Gri vardı. Çoğu bir tekerleğin çubukları gibi uzanmakta olan, bazıları aralarda kalan boşluklarda ayakta ya da dizleri üzerinde durmakta olan Bilgeler, isimlerin üzerinden geçilir geçilmez bakışlarını Egwene'e çevirdiler.

"Korkarım yalnızca iki tanesini tanıyorum," dedi Egwene dikkatle. "Pek çok Aes Sedai vardır ve ben çoğu ile tanışacak kadar uzun süredir Aes Sedai değilim." Başlar sallandı; bunu kabul ettiler. "Nesune Bihara adil

fikirlidir –bir sonuca varmadan önce bütün tarafları dinler– ama söylediklerinizdeki en ufak hatayı bile bulabilir. Her şeyi görür, her şeyi hatırlar; bir sayfaya bir kez bakıp, kelimesi kelimesine tekrarlayabilir. Bir sene önce işittiği bir sohbet için de yapabilir aynısını. Ama bazen kendi kendine konuşur, kafasından geçen her şeyi fark etmeden söyler."

"Rhuarc onun Kraliyet Kütüphanesi ile ilgilendiğini söyledi." Bair Egwene'i izleyerek lapasını karıştırdı. "Kadının mühürler hakkında bir şeyler mırıldandığını duyduğunu söyledi." Diğer kadınlardan bir mırıltı geçti, ama Sorilea yüksek sesle boğazını temizleyince kesildi.

Egwene lapasını kaşıklayarak düşündü –içinde kuru erik dilimleri ve bir tür tatlı böğürtlen vardı. Elaida Siuan'ı idam ettirmeden önce sorgulamışsa, o zaman mühürlerin üçünün kırıldığını biliyordu. Rand iki tanesini saklamıştı –Egwene nereye sakladığını bilmeyi diliyordu; Rand son zamanlarda kimseye güvenmiyor gibiydi–; Nynaeve ile Elayne de Tanchico'da bir tane bulmuş, Salidar'a götürmüşlerdi, ama Elaida'nın bunları bilmesinin yolu yoktu. Elbette, Salidar'da casusları yoksa. Hayır. Bu başka zaman yapılması gereken bir spekülasyondu, şimdi faydasızdı. Elaida çılgınca kalanları arıyor olmalıydı. Nesune'yi Beyaz Kule'ninkinden sonra dünyanın en büyük ikinci kütüphanesine göndermek mantıklıydı ve kuru erikleri yutarken Bilgelere böyle söyledi.

"Dün gece ben de aynısını söyledim," diye hırladı Sorilea. "Aeron, Colinda, Edarra, siz üçünüz kütüphaneye gidin. Bulunacak ne varsa, üç Bilge bir Aes Sedai'den önce bulabilir." Üç surat asıldı; Kraliyet Kütüphanesi dev gibiydi. Yine de, Sorilea Sorilea'ydı ve ismi sayılan kadınlar içlerini çekseler, mırıldansalar da, lapa çanaklarını bıraktılar ve hemen gittiler. "İki tanesini tanıdığını söyledin," diye devam etti Sorilea, daha kadınlar çadırdan çıkmadan. "Nesune Bihara ve kim?"

"Sarene Nemdahl," dedi Egwene. "Anlamalısınız, ikisini de çok iyi tanımıyorum. Sarene çoğu Beyaz gibidir –her şeyi mantığa vurur ve bazen biri yürekten davrandığı zaman şaşırmış görünür– ama çabuk öfkelenir. Çoğu zaman sıkı kontrol altında tutar, ama yanlış zamanda, adımını yanlış atarsan... sen gözünü açıp kapayamadan burnunu kopartabilir. Ama söyleyeceklerini dinler ve öfkeden gözü kararmış bile olsa, yanılmışsa bunu kabullenir. Eh, en azından kontrolünü yeniden kazandıktan sonra."

Ağzına bir kaşık dolusu böğürtlen ve lapa atarken, belli etmeden Bilgeleri incelemeye çalıştı; hiçbiri tereddüdünü fark etmiş görünmüyordu. Neredeyse, gözünüzü açıp kapayana dek Sarene'in sizi yer silmeye

göndereceğini söyleyecekti. İki kadını çömezken aldığı derslerden tanıyordu. Kuş gibi gözleri olan ince bir Kandorlu olan Nesune, sırtı dönükken bile dikkatinizin dağıldığını anlayabilirdi; Egwene'in katıldığı pek çok sınıfa ders vermişti. Egwene Sarene'den yalnızca, gerçekliğin doğası üzerine iki ders almıştı, ama her erkeği döndürüp baktıracak bir yüze sahipken, büyük ciddilik içinde güzelliğin ve çirkinliğin yanılsama olduğunu söyleyen bir kadını unutmak kolay değildi.

"Umarım daha fazlasını hatırlayabilirsin," dedi Bair, dirseğine dayanıp ona doğru eğilerek. "Tek bilgi kaynağımız sen gibisin."

Egwene'in bu cümleyi çözmesi biraz zamanını aldı. Evet, elbette. Bair ve Amys dün gece Aes Sedailerin düşlerine bakmaya çalışmış olmalıydı ve Aes Sedailer düşlerini korurdu. Kule'den ayrılmadan önce öğrenmediğine üzüldüğü bir beceriydi. "Yapabilirsem. Saraydaki odaları nerede?" Geldiği zaman Rand'ın yanına gidecekse, yolunu bulmaya çalışırken Aes Sedailerin dairelerine rastlamaması iyi olacaktı. Özellikle de Nesune'ninkine. Sarene belli bir çömezi hatırlamayabilirdi, ama Nesune kesinlikle hatırlardı. Tanımadıklarından biri de hatırlayabilirdi; Kule'deyken Egwene al'Vere epey konuşulmuştu.

"Berelain'in, tek bir gecelik gölge teklifini bile reddettiler." Amys kaşlarını çattı. Aieller arasında, konukseverlik önerileri her zaman kabul edilirdi; kan düşmanları arasında bile olsa, reddetmek utanç vericiydi.

"Ağaçkatilleri arasında asil biri olan, Arilyn adlı bir kadının yanında kalıyorlar. Rhuarc, Coiren Saeldain'in bu Arilyn'i dünden önce de tanıdığını düşünüyor."

"Coiren'in casuslarından biri," dedi Egwene kendinden emin bir tavırla. "Ya da Gri Ajah'ın casuslarından biri."

Pek çok Aiel öfkeyle kendi kendine homurdandı; Sorilea tiksintiyle, yüksek sesle hıhladı ve Amys kızgınlıkla derin derin içini çekti. Diğerlerinin görüşü farklıydı. Düz saçları epey kırlaşmış, yeşil gözlü, şahin gibi bir kadın olan Corelna kuşkuyla başını iki yana salladı; keskin burunlu, ince, kızıl saçlı bir kadın olan Tialin açık inanmazlıkla Egwene'e baktı.

Casusluk *ji'e'toh*'a aykırıydı, ama düşgezginlerinin her istediklerinde insanların düşlerine bakmaları bu kurala nasıl uyuyordu, anlayamıyordu Egwene. Aes Sedailerin *ji'e'toh*'a göre yaşamadıklarını söylemenin bir faydası yoktu. Bunu biliyorlardı zaten; Aes Sedai de olsalar başka biri de, inanmayı ya da anlamayı güç buluyorlardı.

Ne düşünürlerse düşünsünler, haklı olduğuna dair her şeyin üzerine iddiaya girebilirdi Egwene. Cairhien'in son kralı olan Galldrian, suikasta kurban gitmeden önce bir Aes Sedai danışman bulunduruyordu. Niande Moowryn Galldrian'ın ölümünden sonra ortadan kaybolmadan önce neredeyse görünmezdi, ama Egwene kadının zaman zaman Leydi Arilyn'in kır evlerini ziyaret ettiğini öğrenmişti. Niande bir Gri'ydi.

"Anlaşıldığı kadarıyla o çatının altına yüz koruma yerleştirmişler," dedi Bair bir süre sonra. Sesi ılımlılık kazandı. "Şehrin hâlâ karışık olduğunu söylüyorlar, ama bence Aiellerden korkuyorlar." Bir dizi yüzde, rahatsız edici ölçüde ilgi dolu ifadeler belirdi.

"Yüz koruma!" dedi Egwene. "Yüz adam mı getirmişler?"

Amys başını iki yana salladı. "Beş yüzden fazla. Timolan'ın izcileri çoğunu şehirden yarım gün kuzeyde kamp kurmuş olarak buldu. Rhuarc bundan bahsetti ve Coiren Saeldain adamların şeref kıtası olduğunu söyledi, ama bizi *korkutmamak* için çoğunu şehrin dışında bırakmışlar."

"Tar Valon'a kadar *Car'a'carn*'a eşlik edeceklerini düşünüyorlar." Sorilea'nın sesi taş kırabilirdi ve yüz ifadesinin yanında sesi yumuşak kalıyordu. Egwene Elaida'nın Rand'a yazdığı mektubun içeriğini saklamamıştı. Bilgeler her işittiklerinde daha az hoşlanıyordu ondan.

"Rand bu öneriyi kabul edecek kadar aptal değildir," dedi Egwene, ama aklı bunda değildi. Beş yüz adam şeref kıtası olabilirdi. Elaida Yenidendoğan Ejder'in böyle bir şey bekleyeceğini, hatta memnun olacağını düşünmüş olabilirdi. Aklına bir dizi öneri geldi, ama dikkatli olmalıydı. Yanlış sözcük Amys ve Bair'in –daha da kötüsü Sorilea'nın; Sorilea'nın emirlerinden kaçınmak dikenli çalılardan çıkmaya çalışmak gibiydi– itaat edemeyeceği emirler vermesine sebep olabilirdi. O emirler, yalnızca kendisinin yapabileceği ya da en azından yapacağı şeyleri yasaklayabilirdi. "Herhalde şefler şehrin dışındaki askerlerden gözlerini ayırmıyordur?" Yarım gün kuzeyde –Aiel olmadıkları için, kendilerine göre bir tam gün uzakta olmalıydılar– iken tehlikeli olamayacak kadar uzaktalar demekti, ama birazcık ihtiyatın zararı olmazdı. Amys başını salladı; Sorilea Egwene'e, öğlen güneş gökyüzünde mi diye sormuş gibi baktı. Egwene boğazını temizledi. "Evet." Şefler öyle bir hata yapmazdı. "Şey. Önerilerim şunlar. Aes Sedailer saraya gidecek olursa, sizlerden yönlendirebilen bazıları arkalarından gidebilir ve geriye bir tür tuzak bırakmadıklarından emin olabilir." Başlarını salladılar. Buradaki kadınların üçte biri *saidar* kullanabiliyordu, bazıları Sorilea'dan fazla güçlü sayılmazdı, diğerleri

Egwene'in karşılaştığı çoğu Aes Sedai'den güçlü olan Amys'e denkti; toplamda, Bilgeler Aes Sedailere denk sayılırdı. Becerileri Aes Sedailerinkinden farklıydı –bazı yerlerde daha az, bazılarında daha fazla, ama genel olarak yalnızca farklı– ama nahoş armağanların kokusunu alabilmeliydiler. "Ve yalnızca altı tanesinin gideceğinden emin olmalıyız."

Açıklaması gerekti. Islaktopraklıların kitaplarını okumuşlardı, ama yönlendirebilenler bile, *saidin*'i bulmuş erkeklerle başa çıkan Aes Sedailerin çevresinde oluşmuş törenleri gerçekten bilmiyordu. Aieller arasında, yönlendirebildiğini öğrenen erkek seçildiğini düşünür, Karanlık Varlık'ı avlamak için kuzeye, Afet'e giderdi; hiçbiri geri dönmezdi. Egwene de Kule'ye gidene dek bilmiyordu törenleri; önceden duyduğu hikâyelerin gerçekle hiçbir ilgisi yoktu.

"Rand aynı anda iki kadını idare edebilir," diye bitirdi. Bunun gerçek olduğunu biliyordu. "Altı tanesini bile idare edebilir, ama kendi söylediklerinden daha kalabalık gelirlerse, bir şeyden bahsetmeyerek bile olsa yalan söylediklerinin kanıtı olur." Kadınların kaş çatmaları karşısında irkilecekti neredeyse; yalan söylerseniz, yalan söylediğiniz kişiye karşı *toh* altına girerdiniz. Ama Egwene'in durumunda bu gerekliydi. *Gerekliydi.*

Kahvaltının kalanı Bilgelerin bugün saraydan kimin geçeceğine, hangi şeflere daha fazla Aes Sedai'ye karşı gözünü açık tutacak erkek ve Kız seçmekte güvenilebileceğine karar vermeleri ile geçti. Bazıları herhangi bir şekilde Aes Sedailere karşı durmaya gönülsüz olabilirdi; Bilgeler bunu açık açık söylemedi, ama genellikle ekşi ekşi bahsettiklerinden, yeterince açıktı. Diğerleri, Aes Sedailerden bile kaynaklansa, *Car'a'carn*'a karşı her tehdidin ancak mızraklarla halledilebileceğini düşünebilirdi. Bilgelerin birkaçı da bu fikre eğilim duyar gibiydi; Sorilea, Aes Sedailer artık orada olmazsa güçlüğün çözüleceği yolunda birden fazla öneriyi kuvvetle bastırdı. Sonuçta, Rhuarc ile Darynelerden Mandelain üzerinde karar kılabildiler.

"*Siswai'aman* seçmeyeceklerinden emin olun," dedi Egwene. Onlar en ufak tehdit imasında kesinlikle mızrağa başvururlardı. Yorum, dümdüz bakışlardan alaylı bakışlara, pek çok bakış çekti. Bilgelerin hiçbiri aptal değildi. Bir şey Egwene'i rahatsız ediyordu. Aiellerden ne zaman bahsedilse söyledikleri bir şeyi hiçbiri dillendirmemişti: Aiellerin bir zamanlar Aes Sedaileri hayal kırıklığına uğrattığını ve bunu bir kez daha yaparlarsa yok olacaklarını.

O tek yorum dışında, Egwene tartışmaların dışında kaldı ve içinde kuru eriklere ek olarak kuru armut bulunan ikinci lapa çanağı ile ilgilendi. Bu

Sorilea’dan onay dolu bir baş sallama kazandı. Egwene Sorilea’nın onayının peşinde değildi. Açtı, ama daha çok onun orada olduğunu unutacaklarını umuyordu. İşe yarıyor gibiydi.

Kahvaltı ve tartışma işi sona erdikten sonra çadırına gitti, kapısının hemen içinde diz çöktü ve küçük bir Bilge grubunun Amys önderliğinde şehre yürümesini izledi. Onlar en yakın kapıda kaybolduğu zaman hemen dışarı çıktı. Her yerde Aieller vardı, *gai’shain*’ler ve diğerleri, ama Bilgelerin hepsi içerideydi ve acele etmemeye çalışarak şehir kapısına yürürken hiç kimse bakmadı ona. Biri onu fark edecek olursa, yalnızca sabah egzersizini yaptığını düşünürdü. Rüzgâr yükseldi, toz dalgaları ve Önkapı’dan eski küller kaldırdı, ama Egwene hızını korudu. Yalnızca egzersiz için çıkmış gibi.

Şehirde sorduğu ilk kişi, el arabasında fahiş fiyata buruşuk elmalar satan leylek gibi bir kadın, Leydi Arilyn’in sarayının yerini bilmiyordu, bir Aiel kadının dükkânına dalması karşısında gözleri iri iri açılan tombul terzi kadın da öyle, hançerleri ile daha fazla ilgileneceğini düşünen kel kafalı bıçakçı da. Sonunda, dükkânında olduğu sürece kısık gözlerle devamlı onu izleyen bir gümüş işlemecisi istediği bilgiyi verdi ona. Kalabalığın içinde uzun adımlarla uzaklaşırken Egwene başını iki yana sallıyordu. Bazen Cairhien gibi bir şehrin ne kadar büyük olduğunu, herkesin her şeyin nerede olduğunu bilmediğini unutuyordu.

Üç kez kayboldu ve iki kez daha yol sormak zorunda kaldı, sonunda kendini kiralık bir ahırın duvarına yaslanmış, köşeden uzanmış, bir dar pencereler, köşeli balkonlar, basamaklı kuleler yığınına bakarken buldu. Ev olmak için fazla büyük, küçük bir saraydı; Egwene doğru hatırlıyorsa, Arilyn Cairhien asil sınıfının orta-üst düzeyinde bir yerdeydi. Yeşil ceketli, göğüs zırhlı ve miğferli askerler ön merdivende ve görebildiği her kapıda, hatta balkonlarda nöbet tutuyordu. Tuhaf şekilde, hepsi genç görünüyordu. Yine de, Egwene’i ilgilendiren bu değildi. O binanın içinde kadınlar yönlendiriyordu ve o ta sokaktan hissettiğine göre, böylesine kuvvetle hissettiğine göre, kullandıkları *saidar* miktarı pek küçük değildi. Miktar aniden azaldı, ama hâlâ büyüktü.

Egwene dudağını çiğnedi. Ne yaptıklarını akışları görmeden çıkartamıyordu, ama aynı şekilde onların da örmek için akışları görmesi gerekirdi. Pencerede bile olsalar, Egwene’in görmemesi için malikâneden dışarı yöneltilen akışların güneye, Güneş Sarayı’nın aksi yönüne, her şeyin aksi yönüne gitmesi gerekirdi. Ne yapıyorlardı ki?

Kapılardan biri açıldı ve altı kırmızı kahverengi attan oluşan bir grup, lake kaplı kapısına kırmızı yeşil çizgili fon üzerine iki gümüş yıldızdan oluşan bir arma resmedilmiş siyah bir araba çekerek çıktı. Üniformalı arabacısının kırbacını atları cesaretlendirmek kadar insanları kenara kaçırtmak için de kullandığı araba kalabalığın arasından geçerek kuzeye yollandı. Leydi Arilyn mi bir yerlere gidiyordu, yoksa elçilik heyetinden biri mi?

Eh, buraya durup bakmak için gelmemişti. Tek gözüyle gözetleyecek, ancak büyük evi görebilecek şekilde yanaşarak kemer kesesinden küçük, kırmızı bir taş çıkardı, derin bir nefes aldı ve yönlendirmeye başladı. İçlerinden biri bu tarafa baksa akışları görürdü, ama Egwene'i göremezdi. Bu riske girilmesi gerekiyordu.

Pürüzsüz taş tam da buydu, bir derenin pürüzsüzce cilaladığı bir taş, ama Egwene bu numarayı Moiraine'den öğrenmişti ve Moiraine odak olarak bir taş kullanırdı –onunki bir mücevherdi, ama taşın türü önemli değildi– bu yüzden Egwene de taş kullanıyordu. Daha çok Hava ördü, biraz da Ateş dokundurdu. Bu örgü gizlice dinlemenizi sağlıyordu. Casusluk, derdi Bilgeler duysa. Kule Aes Sedailerinin niyetlerini öğrendiği sürece, ne dendiği Egwene'in umurunda değildi.

Örgüsünü dikkatle, özenle bir pencere açıklığına dokundurdu, sonra bir başkasına, bir başkasına. Sessizlik. Sonra...

"...ben de ona dedim ki," dedi bir kadın sesi kulağına, "yatakların yapılmasını istiyorsan çenemi gıdıklamayı bırak, Alwin Rael."

Bir başka kadın kıkırdadı. "Ah, demiş olamazsın."

Egwene yüzünü buruşturdu. Hizmetçiler.

Omzunda bir sepet ekmekle geçmekte olan tombul bir kadın Egwene'e şaşkın şaşkın baktı. Eh, bakmakta haklıydı, orada yalnızca Egwene varken ve dudakları da kıpırdamazken, iki kadının sesini duyuyordu. Egwene sorunu bildiği en hızlı yöntemle çözdü. Dik dik öyle fena baktı ki kadın ciyakladı, kalabalığın içine dalarken neredeyse sepetini düşürüyordu.

Egwene gönülsüzce örgüsünün gücünü azalttı; çok iyi duyamayabilirdi, ama ilgi çekmekten daha iyiydi. Bu haliyle bile insanlar duvara yaslanmış duran Aiel kadına bakıyorlardı, ama hepsi duraksamadan geçip gidiyordu, kimse başının Aiellerle belaya girmesini istemiyordu. Egwene onları aklından çıkardı. Deliler gibi terleyerek örgüyü pencere pencere dolaştırdı. Terlemesinin tek sebebi yükselen ısı değildi. Bir Aes Sedai akışlarını görse, ne olduklarını anlamasa bile, birinin onlara doğru yönlendirdiğini anlardı.

Amacını tahmin edebilirlerdi. Egwene gerileyerek, yarım gözden başka görülecek bir şey bırakmadı.

Sessizlik. Sessizlik. Bir tür hışırtı. Hareket eden biri mi? Halı üzerinde terlikler mi? Ama söz yoktu. Sessizlik. Anlaşıldığı kadarıyla lazımlık boşaltan ve homurdanırken sesi hiç de memnun çıkmayan bir adam. Kulakları kızaran Egwene telaşla geçti. Sessizlik. Sessizlik. Sessizlik.

“...bunun gerekli olduğuna gerçekten inanıyor musun?” Fısıldıyor olmasına rağmen kadının sesi gür ve kendi önemi ile dolu geliyordu.

“Her duruma hazırlıklı olmalıyız, Coiren,” diye yanıt verdi bir başka kadın, demir çubuk kadar sert bir sesle. “Tutuklama söylentisi duydum...” Bir kapı kararlılıkla kapanarak sesi kesti.

Egwene ahırın taş duvarına yaslanarak çöktü. Kızgınlıktan haykırabilirdi. Grubun başında olan Gri Aes Sedai ve diğeri de Aes Sedai olmalıydı, yoksa asla Aes Sedai olan Coiren’le bu şekilde konuşamazdı. Duymak istediklerini söylemeden yürüyüp gitmeleri gerekiyordu, değil mi? Hangi tutuklama söylentisi? Nasıl her tür durum? Nasıl hazırlanmayı düşünüyorlardı? Malikânenin içindeki yönlendirme miktarı yine değişti ve arttı. Neyin peşindeydiler? Derin bir nefes aldı ve inatla baştan başladı.

Güneş daha da yükselirken, çoğu anlaşılmaz pek çok ses duydu; büyük kısmı hizmetkârların dedikoduları ve gevezelikleriydi. Ceri adından biri bir bebek daha doğuracaktı ve Aes Sedailer öğle yemeklerinde Arindim’den gelen şarabı içeceklerdi, orası da neresiyse. En ilgi çekici haber arabadakinin gerçekten Arilyn olmasıydı, kır evinde kocası ile buluşmaya gidiyordu. Bunu bilmek ne işe yarayacaksa. Koca bir sabah boşa harcanmıştı.

Malikânenin ön kapıları açıldı, üniformalı hizmetkârlar eğildi. Askerler gerilmedi, ama daha dikkatli görünmeye başladılar. Nesune Bihara, peşinde kayadan oyulmuş gibi görünen uzun boylu, genç bir adam ile dışarı çıktı.

Egwene örgüsünü telaşla bıraktı, *saidar*’ı salıverdi ve sakinleşmek için derin bir nefes aldı; paniğe kapılmanın zamanı değildi. Nesune ve Muhafızı konuştular; sonra siyah saçlı Kahverengi Aes Sedai sokağın önce bir yanına, sonra diğer yanına baktı. Kesinlikle bir şey arıyordu.

Egwene paniğe kapılmanın zamanı olduğuna karar verdi. Nesune’nin keskin gözlerine takılmamak için yavaşça geriledi ve kadının görüş alanından çıkar çıkmaz hızla döndü, eteklerini topladı ve kalabalığı ite kaka koşmaya başladı. Üç adım koşabildi, sonra bir taş duvara çarptı, sekti ve sokağa öyle hızla oturakaldı ki, sıcak kaldırım taşlarından sıçradı.

Sersem sersem başını kaldırıp baktı ve bir yürek atımı süre içinde daha da sersemledi. Taş duvar Gawyn'di, onun kadar sersemlemiş bir ifade ile ona bakıyordu. Gözleri parlak maviydi. Ve o kızıl altın bukleler. Egwene o bukleleri yine parmağına dolamak istedi. Yüzünün kıpkırmızı olduğunu hissetti. *Bunu hiç yapmadın,* diye düşündü kararlılıkla. *Yalnızca düştü!*

"Seni incittim mi?" dedi delikanlı endişeyle, yanında diz çökecekmiş gibi yaparak.

Egwene çabucak ayağa kalktı, telaşla üstünü başını silkeledi; o sırada bir dileği gerçekleşecek olsa, bir daha asla kızarmamayı dilerdi. Şimdiden bir meraklı kalabalığı çekmişlerdi bile. Kolunu Gawyn'in koluna dolayarak delikanlıyı sokakta, gitmekte olduğu yöne çekti. Omzunun üzerinden arkaya baktığında yalnızca hareketli kalabalığı gördü. Nesune o köşeden çıksa bile daha fazlasını göremezdi. Egwene yine de yavaşlamadı; kalabalık bir Aiel kadına ve Aiel olabilecek kadar uzun boylu, ama kılıç taşıyan adama yol verdi. Adamın hareket etme tarzı o kılıcı nasıl kullanacağını bildiğini anlatıyordu; bir Muhafız gibi hareket ediyordu.

Bir düzine adım sonra Egwene kolunu gönülsüzce çekti. Ama o çekemeden Gawyn elini yakaladı ve yürürlerken elini tutmasına izin verdi Egwene. "Herhalde," dedi Gawyn bir süre sonra, "Aiel gibi giyinmiş olduğun gerçeğini görmezden gelmem gerekiyor. En son Illian'da olduğunu işittim. Ve herhalde altı Aes Sedai'nin kaldığı bir saraydan kaçıyor olman konusunda da yorum yapmamalıyım. Bir Kabuledilmiş için tuhaf bir davranış tarzı."

"Ben Illian'a hiç gitmedim," dedi Egwene, yakında işitmiş olabilecek Aiel var mı diye telaşla çevresine bakınarak. Pek çoğu ona doğru bakıyordu, ama hiçbiri işitme mesafesinde değildi. Aniden Gawyn'in söyledikleri kafasına dank etti. Askerlerin üzerindeki ile aynı yeşil tonundaki ceketine baktı. "Onlarla geldin. Kule Aes Sedaileri ile." Işık, onu görür görmez fark etmeyecek kadar aptaldı.

Gawyn'in yüzü yumuşadı; bir an çok sertleşmişti. "Aes Sedailerin Yenidendoğan Ejder'e Tar Valon'a kadar eşlik etmesi için getirdiği şeref kıtasına komuta ediyorum." Sesi tuhaf bir alay, öfke ve bitkinlik karışımıydı. "En azından gitmeyi seçerse. Ve buradaysa. Onun... bir görünüp bir kaybolduğunu anlıyorum. Coiren çok sinirlendi."

Egwene'in yüreği ağzına geldi. "Ben... ben senden bir iyilik istemeliyim, Gawyn."

“Şunlar hariç her şeyi yaparım,” dedi delikanlı basitçe. “Elayne ya da Andor’a zarar vermem, Ejderyeminli olmam. Gücümün yettiği her şey senindir.”

Başlar onlara dönüyordu. Ejderyeminli lafı kulaklarına çalınmıştı. Omuzlarına kangal yapılmış arabacı kırbacı asmış dört sert yüzlü adam, dövüşmeden önce erkeklerin yaptığı gibi parmaklarını çıtırdatarak dik dik Gawyn’e baktı. Gawyn bakışlarına karşılık vermekle yetindi. Ufak tefek adamlar değillerdi, ama delikanlının bakışları altında adamların kavga arzuları solup gitti. Hatta ikisi yumruklarını alınlarına götürerek onu selamladılar ve sonra insan kalabalığına karıştılar. Ama hâlâ bakan çok fazla kişi vardı, çok fazla kişi dinlemiyormuş gibi yapmaya çalışıyordu. O elbiseyle, Egwene tek kelime etmese bile dikkatleri çekiyordu. Normalden uzun, Muhafız’a benzeyen, kızıl altın saçlı bir adam da eklenince, insanların gözlerine çarpmaktan kurtulamıyorlardı.

“Seninle yalnız konuşmalıyım,” dedi Egwene. *Gawyn ile Muhafız bağı kurmuş kadın varsa onu...* Tuhaftır, düşünce gerçek hararet taşımıyordu.

Gawyn tek kelime etmeden onu yakındaki bir hana götürdü. Uzun Adam hanında, şişman hancıya bir altın kron fırlatınca kadın saygıyla reverans yaptı ve onları koyu renk ahşap panelli, cilalı ağır bir masası, sandalyeleri ve ocağının üzerinde içine kuru çiçekler yerleştirilmiş mavi bir vazosu bulunan küçük bir özel yemek odasına götürdü. Gawyn kapıyı kapattı ve baş başa kalınca aniden üstlerine bir çekingenlik çöktü. Işık, adam muhteşemdi, Galad kadar muhteşem ve saçlarının kulaklarının çevresinde kıvrılması...

Gawyn boğazını temizledi. “Her geçen gün sıcak daha da kötüleşiyor gibi.” Mendilini çıkarıp yüzünü sildi, sonra Egwene’e uzattı. Aniden mendilin kullanılmış olduğunu hatırladı ve yine boğazını temizledi. “Bir tane daha vardı, sanırım.”

O ceplerini ararken Egwene kendi mendilini çıkardı. “Gawyn, yaptığı onca şeyden sonra Elaida’ya nasıl hizmet edersin?”

“Delikanlılar Kule’ye hizmet ediyor,” diye gergin gergin yanıt verdi Gawyn, ama başını huzursuzca çevirdi. “Biz... Siuan Sanche...” Bir an gözleri buz gibi soğudu. Yalnızca bir an için. “Egwene, annem hep şöyle derdi, ‘Bir kraliçe bile kendi yaptığı yasaya uymalı, yoksa yasa kalmaz.’” Öfkeyle başını iki yana salladı. “Seni burada bulduğuma şaşırmamalıydım. Al’Thor neredeyse orada olacağını bilmeliydim.”

“Ondan neden nefret ediyorsun?” Gawyn’in sesinde nefret vardı ya da Egwene nefret nedir duymamıştı. “Gawyn, o gerçekten Yenidendoğan Ejder. Tear’da olanları duymuş olmalısın. O...”

“Yaratıcı’nın ete bürünmüş hali de olsa umurumda değil,” diye gıcırdadı Gawyn. “Al’Thor annemi öldürdü!”

Egwene’in gözleri neredeyse yuvalarından fırlayacaktı. “Gawyn, hayır! Hayır, öldürmedi!”

“Yemin eder misin? Annem öldüğü zaman yanında mıydın? Herkes bunu konuşuyor. Yenidendoğan Ejder Caemlyn’i ele geçirdi ve Morgase’i öldürdü. Muhtemelen Elayne’i de öldürdü. Ondan haber alamıyorum.” Tüm öfkesi kayboldu. Durduğu yerde çöktü, başını öne eğdi, yumruklarını sıktı ve gözlerini kapattı. “Hiçbir şey bulamıyorum,” diye fısıldadı.

“Elayne zarar görmedi,” dedi Egwene, kendini onun tam önünde bulup şaşırarak. Uzandı ve parmaklarını saçlarına geçirip başını kaldırarak kendini bir kez daha şaşırttı. Tam da hatırladığı gibiydi. Ellerini yanmış gibi geri çekti. Yüzü öyle kızardı ki yanacağını sandı, yalnız... Gawyn’in de yanakları kızarmıştı. Elbette. O da hatırlıyordu, ama yalnızca kendi düşü olarak. Bu gerçekten Egwene’in yüzünü ateşe vermeliydi, ama bir şekilde tam tersi oldu. Gawyn’in kızarması sakinleşmesine sebep oldu, hatta içinden gülümsemek geçti. “Elayne güvende, Gawyn. Buna yemin edebilirim.”

“Nerede?” Delikanlının sesi acılıydı. “Nerelerdeydi? Onun yeri artık Caemlyn. Eh, Caemlyn değil –al’Thor orada olduğu sürece değil– ama Andor’da. Nerede o, Egwene?”

“Ben... sana söyleyemem. Yapamam, Gawyn.”

Gawyn ifadesiz bir yüzle Egwene’in yüzünü inceledi, sonra içini çekti. “Seni her gördüğümde daha fazla Aes Sedai oluyorsun.” Kahkahası zorlama gibiydi. “Eskiden senin Muhafızın olmayı düşünürdüm, biliyor musun? Ne kadar aptalca, değil mi?”

“Benim Muhafızım olacaksın.” Sözler ağzından çıkana kadar fark etmedi, ama bir kez çıkınca, doğru olduklarını anladı. O düş. Gawyn’in önünde diz çökmesi ve onun başını tutması. Yüz farklı anlama da gelebilirdi, hiç gelmeyebilirdi de, ama biliyordu.

Gawyn ona sırıttı. Ahmak adam şaka yaptığını sanmıştı! “Ben değil, kuşkusuz. Galad, sanırım. Ama diğer Aes Sedaileri sopayla kaçırtman gerek. Aes Sedailer, hizmetkâr kızlar, kraliçeler, oda hizmetçileri, tüccarlar,

çiftçi karıları... Hepsinin ona nasıl baktığını gördüm. Onu düşünmediğini iddia etmeye kalkma...”

Egwene’in bütün bu saçmalıkları durdurmasının tek yolu elini onun ağzına kapatmaktı. “Ben Galad’ı sevmiyorum. Seni seviyorum.”

Adam hâlâ şakaymış gibi davranmaya çalışıyordu, parmaklarının arkasında gülümsüyordu. “Ben Muhafız olamam. Ben Elayne’in Kılıcın İlk Prensi olacağım.”

“Andor Kraliçesi Aes Sedai olabiliyorsa, bir Prens de Muhafız olabilir. Ve sen benim olacaksın. Bunu kalın kafana sok; ben ciddiyim. Ve seni seviyorum.” Gawyn ona bakakaldı. En azından artık gülümsemiyordu. Ama hiçbir şey söylemedi, yalnızca baktı. Egwene elini çekti. “Ee? Hiçbir şey söylemeyecek misin?”

“Bir şeyi duymayı bunca süre arzuladıktan sonra,” dedi yavaşça, “aniden, herhangi bir uyarı olmadan duyunca, aynı anda hem kafana yıldırım düşmüş gibi, hem de kurak toprağa yağmur yağmış gibi geliyor. Sersemliyorsun, ama ne kadar duysan yetmiyor.”

“Seni seviyorum, seni seviyorum, seni seviyorum,” dedi Egwene ona, gülümseyerek. “Ee?”

Yanıt olarak Gawyn onu kaldırıp öptü. Her anı düşler, kadar güzeldi. Böylesi daha iyiydi. Böylesi... Sonunda onu yere bıraktığında, kollarına tutundu Egwene; dizleri doğru düzgün çalışmıyor gibiydi. “Leydi Aiel Egwene Aes Sedai,” dedi Gawyn, “seni seviyorum ve benimle bağ kurmanı dört gözle bekliyorum.” Sahte ciddiyeti bir kenara bıraktı ve daha yumuşak sesle devam etti, “Seni seviyorum, Egwene al’Vere. Benden iyilik istediğini söyledin. Nedir? Gökyüzündeki ayı kolye yapıp boynuna asmam mı? Bir saat içinde bir altın işlemecisi işe koyulur. Saçlarına takmak için yıldızları mı? Ben...”

“Coiren ya da diğerlerine burada olduğumu söyleme. Benden onlara hiç bahsetme.”

Egwene bir tereddüt bekledi, ama o yalnızca, “Seni benden öğrenmeyecekler,” dedi. “Ya da elimden gelirse bir başkasından.” Bir an durdu, sonra onun omuzlarını tuttu. “Egwene, neden burada olduğunu sormayacağım. Hayır, yalnızca dinle. Siuan’ın seni entrikalarına bulaştırdığını biliyorum. Kendi köyünden gelen bir adama sadık olmanı da anlıyorum. Fark etmez. Sen Beyaz Kule’de olmalısın, çalışmalarına devam ediyor olmalısın; hepsinin senin bir gün güçlü bir Aes Sedai olacağını söylediğini hatırlıyorum. Dönmek için bir planın var mı... ceza görmeden

dönmek için?” Egwene konuşmadan başını iki yana salladı ve Gawyn hızla devam etti. “Belki, senin aklına gelmezse benim aklıma bir şey gelebilir. O sırada Siuan’a itaat etmekten başka seçeneğin olmadığını biliyorum, ama Elaida’nın buna fazla ağırlık vereceğinden kuşkuluyum. Bir şekilde bir yolunu bulurum. Yemin ederim. Ama bana söz ver, ben yolunu bulana dek sen... aptalca bir şey yapmayacaksın.” Elleri bir an acı verecek kadar gerildi. “Dikkatli olacağına söz ver.”

Işık, tam da turşu fıçısına düşmüştü. Ona, Elaida Amyrlin Makamı’nda oturduğu sürece Kule’ye dönmeye en ufak niyeti olmadığını söyleyemezdi. Ve aptalca bir şey demekle, hemen hemen kesin olarak Rand’la ilgili bir şey demek istiyordu. Çok endişeli görünüyordu. Onun için endişeleniyordu. “Dikkatli olurum, Gawyn. Söz veriyorum.” *Elimden geldiğince dikkatli olurum,* diye değiştirdi içinden; küçük bir değişiklikti, ama bir şekilde söyleyeceği bir sonraki şeyi daha da güçleştirdi. “Bir iyilik daha isteyeceğim. Rand anneni öldürmedi.” Onu fazla germeyecek şekilde nasıl dile getirebilirdi bunu? Gergin ya da değil, söylemek zorundaydı. “Ben bunu kantlayabilene kadar Rand’a el kaldırmayacağına söz ver.”

“Yemin ederim.” Yine tereddüt etmemişti, ama sesi kabaydı ve elleri Egwene’in omuzlarını bir kez daha, kısaca, öncekinden daha sertçe sıktı. Egwene irkilmedi; hafif acı, onun Gawyn’e verdiği acının karşılığı gibiydi.

“Bu şekilde olmak zorunda Gawyn. O anneni öldürmedi, ama bunu kanıtlamak zaman alacak.” Işık aşkına, nasıl kanıtlayacaktı? Rand’ın sözü yeterli olmayabilirdi. Her şey karman çorman olmuştu. Her seferinde bir şeye yoğunlaşmalıydı. O Aes Sedailer neyin peşindeydi?

Gawyn perişan bir nefes alarak şaşırttı onu. “Senin için her şeyden vazgeçerim, her şeye ihanet ederim. Benimle gel, Egwene. Her şeyi arkada bırakırız. Beyazköprü’nün güneyinde biraz mülküm var, bir bağ ve bir köy, kırlarda öyle uzakta ki güneş bile iki gün geç doğuyor. Orada dünya bize dokunamaz. Yolda evlenebiliriz. Ne kadar zamanımız olacağını bilmiyorum –al’Thor; Tarmon Gai’don– bilmiyorum, ama her şeyi birlikte karşılarız.”

Egwene hayretler içinde bakıyordu ona. Sonra son düşüncesini yüksek sesle söylediğini fark etti –Aes Sedailer neyin peşinde?– ve anahtar sözcük –ihanet– yerli yerine oturdu. Gawyn onun Aes Sedaileri gözetlemesini istediğini sanmıştı. Ve yapardı da. Yapmamak için çılgınca yol arıyordu, ama Egwene istese yine de yapardı. Her şeyi yaparım demişti ve kendisi için bedeli ne olursa olsun her şeyi yapardı. Egwene kendi kendine bir söz verdi; aslında ona verdiği bir sözdü, ama yüksek sesle söylenecek cinsten

bir söz değildi. Gawyn ağzından bir şey kaçırırsa kullanırdı –kullanmak zorundaydı– ama en ufak bilgi kırıntısı bile sormayacaktı. Bedeli ne olursa olsun. Sarene Nemdahl asla anlamazdı, ama Gawyn'in ayaklarının dibine serdiği şeylerin karşılığını vermesi için tek yol buydu.

"Yapamam," dedi Egwene yumuşak sesle. "Ne kadar istediğimi asla bilemezsin, ama yapamam." Aniden, gözlerinde yaşlar hissederek güldü. "Sen de yapamazsın. İhanet mi? Gawyn Trakand, bu sözcük sana, ancak karanlık güneşe ne kadar yakışıyorsa o kadar yakışıyor." Söylenmemiş sözler iyiydi, güzeldi, ama bu kadarla bırakamazdı. Onun verdiklerini kullanacaktı, onun inandığı şeyler aleyhine kullanacaktı. Bir karşılık olmalıydı. "Çadırlarda uyuyorum, ama her sabah şehre yürüyorum. Ejderduvarı Kapısı'ndan giriyorum, gün doğumundan kısa süre sonra."

Gawyn anladı, elbette. Onun sözüne karşı, kendi özgürlüğünü sunuyordu ona. Egwene'in iki elini aldı, çevirerek nazikçe avuçlarını öptü. "Bana saklamam için kıymetli bir şey verdin. Her sabah Ejderduvarı Kapısı'na gidersem mutlaka biri fark eder ve her sabah gelemeyebilirim, ama çoğu gün sen şehre girdikten kısa süre sonra yanında belirirsem çok şaşırma."

Egwene sonunda şehirden çıktığında güneş öğleden sonranın en sıcak zamanına gelmişti ve kalabalık epey azalmıştı. Veda etmek düşündüğünden daha uzun sürmüştü; Gawyn'i öpmek Bilgelerin düşündüğü türden bir egzersiz olmayabilirdi, ama uzun uzun koşmuş gibi atıyordu kalbi hâlâ.

Gawyn'i kararlılıkla aklından çıkararak –eh, bir çabayla geriye iterek; aklından tamamen çıkarmak elinden gelmiyordu– ahırın yanındaki gözetleme noktasına döndü. Malikânenin içinde hâlâ biri yönlendiriyordu; tek kişi büyük bir şey örmüyorsa, muhtemelen birden fazla kişi; verdiği his öncekinden azdı, ama yine de büyüktü. Eve Egwene'in tanımadığı, siyah saçlı bir kadın giriyordu, ama o sert yüzdeki yaşı belirsizlik kim olduğunu belli ediyordu. Egwene dinlemeye çalışmadı ve fazla kalmadı –içeri girip çıkıyorlarsa, giysilerine rağmen görülüp tanınması olasılığı büyüktü– ama hızla uzaklaşırken bir düşünce kafasında tekrarlanıp duruyordu. Neyin peşindeydiler?

"Tar Valon'a kadar eşlik etmeyi önereceğiz ona," dedi Katerine Alruddin, hafifçe kıpırdanarak. Cairhien koltukları göründükleri kadar rahat mı, yoksa yalnızca rahat göründükleri için mi rahat geliyordu, bir türlü

karar veremiyordu. “Tar Valon’a gitmek üzere Cairhien’den çıktığında... burada bir boşluk olacak.”

Karşısındaki yaldızlı koltukta gülümsemeden oturan Leydi Colavaere hafifçe öne eğildi. “İlgimi çekiyorsun, Katerine Sedai. Bizi yalnız bırakın,” diye tersledi hizmetkârları.

Katerine gülümsedi.

“Tar Valon’a kadar eşlik etmeyi önereceğiz ona,” dedi Nesune titizlikle, ama küçük bir sinir çakması hissetti. İfadesiz yüzüne rağmen Tearlı ayak değiştirip duruyordu, bir Aes Sedai’nin karşısında huzursuzdu, belki kadının yönlendirmesinden korkuyordu. Ancak bir Amadicialı bundan daha kötü olabilirdi. “Bir kez Güneş Sarayı’ndan ayrılınca, Cairhien’de güce ihtiyaç duyulacak.”

Yüksek Lord Meilan dudaklarını yaladı. “Bunu bana neden söylüyorsunuz?”

Nesune’nin gülümsemesi her anlama gelebilirdi.

Sarene oturma odasına girdiğinde yalnızca Coiren ile Erian oradaydı, çay yudumluyorlardı. Bir de çay doldurmak üzere bekleyen bir hizmetkâr vardı, elbette. Sarene adama çıkmasını işaret etti. “Berelain güçlük çıkarabilir,” dedi kapı kapandığı zaman. “O kadın konusunda havuç mu daha çok işe yarar, sopa mı, bilemiyorum. Yarın Aracome’yi göreceğim, değil mi, ama Berelain için daha fazla zaman gerekir diye düşünüyorum.”

“Havuç ya da sopa,” dedi Erian gergin bir sesle. “Hangisi gerekirse.” Yüzü kuzgun kanatları ile çevrilmiş beyaz mermerden gibiydi. Sarene’in gizli ilgi alanı şiirdi, ama bu kadar... duygusal... bir şeyle ilgilendiğini kimsenin bilmesine izin vermezdi. Muhafızı Vitalien, onu, başka zarif, güçlü ve tehlikeli hayvanlara ek olarak bir leopara benzettiği bir şiir yazdığını öğrense utançtan ölürdü kadın.

“Kendini topla, Erian.” Her zamanki gibi, Coiren söylev veriyormuş gibi konuşuyordu. “Onu rahatsız eden, Sarene, Galina’nın duyduğu bir söylenti, Tear’da genç Rand al’Thor’un yanında bir Yeşil Aes Sedai olduğu ve aynı kadının burada, Cairhien’de olduğu.” Dinleyicilerine onun genç ve dolayısıyla deneyimsiz olduğunu hatırlatmak istercesine, ona *daima* “genç Rand al’Thor” diyordu.

“Moiraine *ve* bir Yeşil,” dedi Sarene düşünceli düşünceli. Bu gerçekten sorun demek olabilirdi. Elaida, al’Thor’un rehbersiz kaçmasına izin vermek konusunda Moiraine ile Siuan’ın tek başlarına hareket ettiğinde ısrar etmişti, ama bir Aes Sedai daha işe karışmışsa, bu başkalarının da olduğu anlamına geliyor olabilirdi ve bu yol takip edilerek, Siuan makamından indirildiği zaman Kule’den kaçan Aes Sedailerin bazılarına, belki pek çoğuna varılabilirdi. “Yine de, yalnızca bir söylenti.”

“Belki de değildir,” dedi Galina odaya girerken. “Duymadınız mı? Bu sabah biri bize yönlendirmiş. Ne için, bilemiyorum, ama yakın bir tahminde bulunabiliriz bence.”

Başını iki yana sallarken Sarene’in ince, siyah örgülerindeki boncuklar şıkırdadı. “Yeşil Aes Sedai olduğunun kanıtı değil bu, Galina. Bir Aes Sedai olduğunun kanıtı bile değil. Kabuledilmiş sınavından geçemediği için Kule’den gönderilen zavallı sefillerden biri olabilir. Hem, bu Aiel kadınlardan bazılarının yönlendirebildiğini sen de benim kadar iyi biliyorsun.”

Galina, gece gözlü bir sertlik maskesi üzerinde hafifçe gülümseyerek dişlerini gösterdi. “Bence Moiraine olduğunun kanıtı. Gizlice dinlemek için bir numarası olduğunu duydum ve uygun bir biçimde öldüğü hikâyesine inanmıyorum. Ne cesedi görüldü, ne de detayları anlatabilecek biri var.”

Bu Sarene’i de rahatsız ediyordu. Kısmen Moiraine’den hoşlandığı için –Moiraine Kule’ye bir sene önce girmiş olmasına rağmen çömez ve Kabuledilmiş iken arkadaştılar ve o arkadaşlık sonraki senelerde buluştukları birkaç seferde devam etmişti– kısmen de bir tutuklama emri çıkartılmışken Moiraine’in ölmesi ya da aslında kaybolması gerçekten fazla belirsiz ve uygun göründüğü için. Moiraine o koşullar altında kendine sahte bir ölüm düzenlemiş olabilirdi. “Demek uğraşacak hem Moiraine, hem de adını bilmediğimiz bir Yeşil olduğuna inanıyorsun. Bu yalnızca spekülasyon, Galina.”

Galina’nın gülümsemesi değişmedi, ama gözleri ışıldadı. Mantığa bakmayacak kadar sert bir kadındı –kanıtlara rağmen neye inanmak istiyorsa ona inanırdı– ama Sarene her zaman Galina’nın derinliklerinde büyük ateşlerin kükrediğine inanırdı. “Benim inandığım,” dedi Galina, “sözde Yeşil’in Moiraine olduğu. Tutuklama emrinden kaçmanın, ölmek ve bir başka Ajah’tan, bir başka kişi olarak ortaya çıkmaktan daha iyi yolu var mı? Bu Yeşil’in kısa boylu olduğunu duydum; Moiraine’in uzun boylu bir kadın sayılmayacağını hepimiz biliyoruz.” Erian taş gibi dikilip oturmuştu,

kahverengi gözleri öfkeyle yanan iri kömürler gibiydi. “Bu *Yeşil* Aes Sedai’yi ele geçirdiğimiz zaman,” dedi Galina ona, “Kule’ye dönene kadar onu senin sorumluluğun altına vermemizi öneriyorum.” Erian sertçe başını salladı, ama gözlerindeki hararet kaybolmadı.

Sarene sersemlemişti. Moiraine? Kendi Ajahından başka Ajah ismi mi kullanıyordu? Mümkün değildi. Sarene hiç evlenmemişti –iki insanın bir ömür boyunca uyumlu kalmasına inanmak mantıksızdı– ama bunu karşılaştırmak için, bir başkasının kocası ile yatmaktan daha uygun bir şey bulamıyordu. Ama onu sersemleten doğru olması olasılığı değil, sorumluluk meselesiydi. Tam dünyada pek çok kısa boylu kadın olduğunu ve kısalığın da görece olduğunu söyleyecekken Coiren o gür sesle konuştu.

“Sarene, yine sen ilgilenmelisin. Ne olursa olsun hazırlıklı olmalıyız.”

“Bundan hoşlanmadım,” dedi Erian kararlılıkla. “Başarısızlık için hazırlanmaya çok benziyor.”

“Mantıklı,” dedi Sarene ona. “Zamanı olası en ufak parçalara bölsek, bir parça ile bir sonraki parça arasında ne olacağını bilmek imkânsız. Al’Thor’u Caemlyn’e kadar takip etmek demek geldiğimizde onu burada bulacağımız anlamına geldiğine göre, sonunda geri döneceği de aynı ölçüde kesin olduğundan burada kalacağız, ama bu yarın da olabilir, bir ay sonra da. Bu süre içinde, her an olabilecek tek bir olay ya da bir olaylar dizisi bize başka seçenek bırakmayabilir. Bu yüzden hazırlık yapmak mantıklı.”

“Çok güzel açıkladın,” dedi Erian kuru kuru. Kafası mantık almazdı; bazen, görebildiği kadarıyla böyle bir bağlantıda mantık olmasa da, Sarene bütün güzel kadınların mantık anlamadığını düşünürdü.

“Gerektiği kadar zamanımız var,” diye bildirdi Coiren. Söylev vermezken bildirilerde bulunurdu. “Bugün Beldeine geldi ve ırmağın yakınında oda tuttu, ama Mayam daha iki gün gelmeyecek. Dikkat etmeliyiz, bu bize daha fazla zaman verir.”

“Ben yine de başarısızlık için hazırlanmaktan hoşlanmıyorum,” diye mırıldandı Erian çay fincanının içine.

“Moiraine’i adalet önüne çıkaracak zaman bulabilsek bir şey demezdim,” dedi Galina. “Çok fazla bekledik; al’Thor konusu o kadar acil değil.”

Sarene içini çekti. Yaptıkları şeyleri çok iyi yapıyorlardı, ama anlayamıyordu; hiçbiri mantıktan anlamıyordu.

Üst kattaki odalarına çekildiği zaman soğuk şöminenin önüne oturdu ve yönlendirmeye başladı. Bu Rand al’Thor gerçekten nasıl Yolculuk

yapılacağını yeniden keşfetmiş olabilir miydi? İnanılmaz geliyordu, ama tek açıklaması buydu. Nasıl bir adamdı bu? Bunu onunla karşı karşıya geldiği zaman öğrenecekti, daha önce değil. Tatlılığın acıya dönüştüğü noktaya dek *saidar* çekti içine ve çömez egzersizlerini yapmaya başladı. Hazırlık yapmak mantıklıydı.

26
Bağlantılar

Alçak, kahverengi otlakların üzerinde gök gürültüsü durmaksızın patlıyordu, ama gökyüzünde tek bulut yoktu, yalnızca alev alev yanan güneş vardı ve o da daha zirvesine bile gelmemişti. Bir tepede, Rand eyer kaşının üzerinde dizginleri ve Ejder Asası'nı tutmuş, bekliyordu. Gök gürültüsü kabardı. Durmaksızın omzunun üzerinden güneye, Alanna'nın olduğu yere bakmamak zordu. Kadın bu sabah topuğunu berelemiş, elini çizmişti ve öfkeliydi. Nasıl, ne için, bilmiyordu; nasıl bu kadar emin olabiliyordu, gerçek bir fikri yoktu. Gök gürültüsü zirveye vurdu.

Bir sonraki tepede Saldaealı atlılar belirdi, üçerli sıralar halinde dörtnala geliyorlardı ve sıralar yılan gibi dolanarak yamaçtan aşağı, tepelerin arasındaki geniş vadiye uzanıyordu. Dokuz bin asker gerçekten uzun bir yılan oluşturuyordu. Yamacın dibinde bölündüler, ortadaki sıra yaklaşmaya devam ederken diğerleri sağa ve sola ayrıldı, her sıra tekrar tekrar bölündü, yüzerli gruplar halinde birbirlerinin yanından geçtiler. Biniciler eyerlerinin üzerinde ayakta durmaya, amuda kalkmaya başladılar. Diğerleri inanılmaz ölçüde eğilerek atlarının önce bir yanında, sonra diğer yanında yere dokundular. Adamlar eyerlerini tamamen terk ederek hızla koşan atlarının karınlarının altına süründüler ya da yere atladılar, hayvanın yanında bir adım koştuktan sonra eyere sıçradılar, sonra diğer yana atlayıp aynı hareketi tekrarladılar.

Rand dizginlerini kaldırdı ve Jeade'en'i topukladı. Benekli at harekete geçtiğinde, onu çevreleyen Aieller de harekete geçti. Bu sabahkiler Dağ Dansçıları, *Hama N'dore* idi, yarıdan fazlası *siswai'aman* baş bandını takıyordu. Saçları grileşmeye yüz tutmuş, köselemsi bir adam olan Caldin, çevrede bunca ıslaktopraklı varken, Rand'ı yirmiden fazla adam

getirmesine izin vermesi için ikna etmeye çalışmıştı; Aiellerin hiçbiri Rand'ın kılıcına küçümserce bakmak için zaman harcamıyordu. Nandera, arkadan gelen iki yüz atlı kadını izlemek için daha fazla zaman ayırıyordu; kadın Saldaealı hanımları ve subay karılarını askerlerden daha büyük bir tehdit olarak görür gibiydi ve Saldaealı kadınlardan bazıları ile tanıştıktan sonra, Rand itiraz edemezdi. Muhtemelen Sulin de hemfikir olurdu. Aklına Sulin'i kaç zamandır görmediği geldi... Shadar Logoth'tan döndüğünden beri görmemişti. Sekiz gün. Kadını gücendirecek bir şey mi yaptığını merak etti.

Bu Sulin ya da *ji'e'toh* için endişelenecek zaman değildi. Vadinin çevresinden dolanarak Saldaealıların ilk belirdiği tepeye ulaştı. Bashere orada dolanıyor, önce bir grubun yürüyüş düzenini, sonra bir başka grubu kontrol ediyordu; tesadüf eseri, bunu eyerinin üzerinde ayakta durarak yapıyordu.

Rand bir an *saidin*'i kavradı, bir yürek atımı kadar süre sonra salıverdi. Keskinleşmiş görme duyusu ile, yamacın dibine yakın duran iki beyaz taşı görmek zor olmamıştı. Onları dün gece oraya, dört adım aralıkla, Bashere yerleştirmişti. Şansları varsa, onu kimse görmemişti. Şansları varsa, kimse bu sabah hakkında çok fazla soru sormayacaktı. Aşağıda, bazı adamlar şimdi birer ayaklarını birer eyere atmış, ikişer at sürmekteydiler ve bunu atları dörtnala sürerken yapmaktaydılar. Başka biniciler omuzlarına adamlar almışlardı ve o adamların bazıları amuda kalkmıştı.

Rand yaklaşan bir at sesi duyunca başını çevirdi. Deira ni Ghaline t'Bashere kayıtsız görünerek Aiellerin arasından geçiyordu; gümüş kemerine taktığı küçük hançerden başka silahı yoktu, gri ipekten binici elbisesi giymişti ve elbisenin kol yenleri ile yüksek yakası gümüş iplikle işlenmişti. Kadın Aiellere, kendisine saldırmaları için meydan okur gibiydi. Kızlardan çoğu kadar uzun boylu, kocasından neredeyse bir el daha uzun, iri bir kadındı. Gürbüz değil, tombul bile değil; yalnızca iri. Siyah saçlarının şakakları ağarmıştı ve çekik, siyah gözlerini Rand'a dikmişti. Rand, kendi varlığı ile yüzü granite dönmediği zamanlar güzel bir kadın olduğunu tahmin ediyordu.

"Kocam sizi... *eğlendiriyor* mu?" Rand'a asla bir unvanla hitap etmiyordu, asla ismini kullanmıyordu.

Rand diğer Saldaealı kadınlara baktı. Onu, saldırmaya hazırlanan bir süvari birliği gibi, granit yüzlerle, buz gibi çekik gözlerle izliyorlardı. Hepsi Deira'nın emrini bekliyordu. Saldaealı kadınların savaşta düşen kocalarının

kılıçlarını aldığı ve erkekleri savaşa geri götürdüğü hikâyelerine inanırdı Rand. Bashere'in karısına hoş davranarak hiçbir yere varamamıştı; Bashere'in kendisi omuzlarını silkmekle yetinmiş, karısının zaman zaman zor bir kadın olduğunu söylemişti ve bu sırada ancak gurur olabilecek bir tavırla sırıtmıştı.

"Lord Bashere'e memnun olduğumu bildirin," dedi Rand. Jeade'en'i çevirerek Caemlyn'e doğru yola koyuldu. Saldaealı kadınların bakışlarının baskısını sırtında hissediyordu.

Lews Therin kıkırdıyordu; bunu ifade edecek tek sözcük buydu. *Zorunlu olmadığın sürece asla bir kadını dürtükleme. Seni bir erkekten daha çabuk, daha küçük bir sebep için öldürür; arkandan ağlayacak bile olsa.*

Gerçekten orada mısın? diye sordu Rand. *Bir sesten daha fazlası var mı sende?* Yalnızca o yumuşak, deli kahkaha yanıt verdi.

Caemlyn'e dönene kadar, hatta kapılara giden yolun iki yanına ve Yeni Şehir'e uzanan kiremit damlı uzun pazarları geçtikten sonra bile Lews Therin üzerine düşündü. Delirmekten endişeleniyordu –yalnızca bunun gerçekliği üzerine değil, ama bu da yeterince kötüydü; delirirse, yapması gerekenleri nasıl yapabilirdi?– ama hiçbir delirme işareti görmemişti. Ancak diğer yandan, akıl sağlığını yitirmeye başlarsa, bunu fark eder miydi? Hiç deli adam görmemişti. Kafasının içinde dırdır eden Lews Therin'den başkasını bilmiyordu. Bütün adamlar aynı şekilde mi delirirdi? Onun sonu da böyle mi olacaktı, başka kimsenin görmediği, bilmediği şeyler üzerine kahkaha atacak, ağlayacak mıydı? İmkânsız görünse de, yaşama şansı olduğunu biliyordu. *Yaşayacaksan ölmelisin,* doğru olması gerektiğini bildiği üç şeyden biriydi bu; yanıtların, anlaması asla kolay olmasa da, her zaman doğru olduğu bir *ter'angreal*'in içinde duymuştu. Ama bu şekilde yaşamak... Ölmeyi tercih etmeyeceğinden emin değildi.

Yeni Şehir'deki kalabalık kırk Aiel önünde açıldı ve bir avuç kişi Yenidendoğan Ejder'i de tanıdı. Belki daha fazlası tanımıştı, ama atını aralarından sürerken bir avuç sefil tezahürat yükseldi. "Işık Yenidendoğan Ejder'in üzerinde parlasın!" ve, "Işık'ın şanı Yenidendoğan Ejder için!" ve, "Yenidendoğan Ejder, Andor Kralı!"

Sonuncusu, her işittiğinde sarsıyordu onu ve birden çok kez işitmişti. Elayne'i bulmak zorundaydı. Dişlerinin gıcırdadığını hissedebiliyordu. Sokaktaki insanlara bakamıyordu; onları ezip dizlerinin üzerine çökertmek, onlara kraliçelerinin Elayne olduğunu kükremek istiyordu. İşitmemeye

çalışarak gökyüzünü, çatıları inceledi. Kalabalığa bakmamaya çalışıyordu. Ve onlar yerine, kırmızı kiremitli bir çatıda, beyaz pelerin giymiş bir adamın arbaletini kaldırdığını gördü.

Her şey birkaç yürek atımına yetecek kadar süre içinde oldu. Rand *saidin*'i kavradı ve ok ona doğru uçarken yönlendirdi; ok, sokağın üzerinde gümüşsü mavi bir kitle olan Hava'ya, metale çarpan metal sesi ile çarptı. Rand'ın elinden bir ateş topu uçtu, ok Hava kalkanından sıçrarken ateş topu arbaletçinin göğsüne çarptı. Adam alevlere boğuldu ve çığlık atarak çatıdan düştü. Ve biri Rand'ın üzerine atlayarak onu eyerinden yere devirdi.

Rand tepesinde bir ağırlıkla beraber, hızla kaldırım taşlarının üzerine düştü; nefesi ve *saidin* içinden boşaldı. Nefes almaya çalışarak ağırlıkla güreşti, üzerinden kaldırdı... ve kendini Desora'nın kollarını tutarken buldu. Kadın ona güzel bir gülümseme ile baktı, sonra başı yana devrildi. Donuklaşan mavi gözler ona dikildi. Kaburgalarından çıkan arbalet oku Rand'ın bileğine yaslandı. Neden böylesine güzel bir gülümsemeyi saklıyordu ki?

Eller Rand'ı yakaladı, ayağa kaldırdı; Kızlar ve Dağ Dansçıları onu sokağın yanına, bir kalaycı dükkânının önüne çektiler ve çevresinde sıkı, peçeli bir çember oluşturdular. Boynuz yayları ellerinde, sokağı ve çatıları taramaya başladılar. Her yerde bağırışlar ve çığlıklar yankılanıyordu, ama sokak elli adım öteye kadar temizlenmişti bile. Sonra insanlar uzaklaşma çabası ile birbirlerini ittirip kaktırmaya başladılar. Sokakta cesetlerden başka hiçbir şey yoktu. Desora ve üçü Aiel, altı tanesi daha. Rand ölenler arasında bir Kız daha olduğunu düşündü. Bu mesafeden, paçavra yığını gibi yığılmış birine bakarak emin olamıyordu.

Rand hareket etti ve çevresindeki Aieller, etten bir duvar gibi, saflarını sıkılaştırdılar. "Buralar tavşan yuvası gibi," dedi Nandera sohbet edercesine, peçenin üzerinden görülen gözlerini çevrede dolaştırmayı bırakmadan. "Orada dansa katılırsan, daha tehlike olduğunu anlamadan sırtında bir hançer bulabilirsin."

Caldin başını salladı. "Bu aklıma Sedar Boğazı'nı getirdi. Orada... En azından bir tutsağımız var." Sokağın karşısındaki meyhaneden bazı *Hama N'dore*'ler çıkmıştı. Kolları ve dirsekleri arkasında bağlanmış bir adamı ittiriyorlardı. Adam mücadele etmeye devam etti, ta ki Aieller onu dizlerinin üzerine çökmeye zorlayana, mızraklarının uçlarını boğazına dayayana kadar. "Belki bunun emrini kimin verdiğini o bize söyler." Caldin, bundan hiç kuşkusu yokmuş gibi konuşmuştu.

Bir an sonra Kızlar, bağlanmış, aksayarak yürüyen, yüzü kanla kaplı ikinci bir adamla bir başka binadan çıktılar. Kısa süre sonra sokağa, Aiellerin gözetimi altında dört adam dizilmişti. Sonunda Rand'ı çeviren yarım daire gevşedi.

Dördü de sert yüzlü adamlardı, ama yüzü kanlı adam sallanıyor, Aiellere doğru gözlerini yuvarlıyordu. Diğer ikisinin yüzünde asık suratlı bir meydan okuma, dördüncüde de alaylı bir sırıtma vardı.

Rand'ın elleri seğirdi. "Bu işle ilgilerinin olduğundan emin misiniz?" Sesinin ne kadar yumuşak, ne kadar sakin çıktığına inanamıyordu. Şerateş her şeyi çözerdi. *Şerateş olmaz,* dedi Lews Therin nefes nefese. *Bir daha asla.* "Emin misiniz?"

"Var," dedi bir Kız; Rand, peçenin arkasında kimin olduğunu göremiyordu. "Öldürdüklerimizin hepsi bundan takıyordu." Kanlı adamın bağlı kollarının arkasındaki pelerini çekip kopardı. Yıpranmış bir beyaz pelerin, pis ve lekeli ve göğsüne altın rengi bir güneş patlaması işlenmiş. Diğer üçü de aynı pelerinleri taşıyordu.

"Bunlar gözetçi olarak yerleştirilmiş," diye ekledi geniş bir Dağ Dansçısı, "ve saldırı diğerleri açısından yolunda gitmezse rapor vereceklermiş." Kısaca, havlarcasına güldü. "Onları her kim göndermişse, ne kadar kötüye gideceğini bilememiş."

"Bu adamların hiçbiri arbalet atışı yapmamış mı?" diye sordu Rand. Şerateş. *Hayır,* Lews Therin uzakta çığlık attı. Aieller bakıştılar, *shoufa*'yla örtülü kafalarını iki yana salladılar. "Asın onları," dedi Rand. Yüzü kanla kaplı adam neredeyse yıkılacaktı. Rand onu Hava akışları ile yakaladı ve ayağa kaldırdı. İlk defa *saidin*'i kavramış olduğunu fark etti. Hayatta kalma mücadelesini memnunlukla kabul etti; hatta kemiklerini asitten bir çamur gibi kirleten lekeyi bile memnunlukla karşıladı. Hatırlamamayı tercih edeceği şeyleri, hissetmemeyi tercih edeceği duyguları daha az fark etmesini sağlıyordu. "Adın nedir?"

"F-faral, Lordum. D-dimir Faral." Yuvalarından fırlayacakmış gibi görünen gözler bir kan maskesinin ardından Rand'a dikildi. "L-lütfen beni asmayın, Lordum. B-ben Işık'ta yürüyeceğim, yemin ederim!"

"Sen çok şanslı bir adamsın, Dimir Faral." Rand'ın sesi kendi kulaklarına, Lews Therin'in feryatları kadar uzak geliyordu. "Arkadaşlarının asılmasını izleyeceksin." Faral ağlamaya başladı. "Sonra sana bir at verilecek ve gidip Pedron Niall'a, burada olanlar yüzünden bir gün onu asacağımı söyleyeceksin." Hava akışlarını gevşettiğinde Faral yere

yığıldı ve inlercesine, Amador'a hiç durmadan gideceğini söylemeye başladı. Ölecek olan üçü ağlayan adama küçümseyerek bakıyordu. İçlerinden biri ona tükürdü.

Rand onları aklından çıkardı. Hatırlaması gereken tek kişi Niall'dı. Henüz yapması gereken bir şey daha vardı. *Saidin*'i bıraktı, yok edilmeden ondan kaçınma mücadelesini, kendini onu salıvermeye zorlama mücadelesini yaşadı. Yapması gereken şey sırasında, kendisi ile duyguları arasında bir perde olmasını istemiyordu.

Bir Kız Desora'nın bedenini doğrultuyordu; Desora'nın peçesini kaldırmıştı. Rand o siyah *algode* parçasına dokunurken onu durdurmak için uzandı, sonra yüzüne bakarak duraksadı ve topuklarının üzerine oturdu.

Rand peçeyi kaldırarak Desora'nın yüzünü ezberledi. Şimdi uyuyormuş gibi görünüyordu. Reyn Aiellerinin Musara boyundan Desora. Onca isim. Cosaida Chareenlerinden Liah, Dokuz Vadi Taardadlarından Dailin, Dumanlı Su Miagomalarından Lamelle ve... Onca isim. Bazen, isim isim o listenin üzerinden geçiyordu. O listede, kendisinin eklemediği bir isim daha vardı. Ilyena Therin Moerelle. Lews Therin onu oraya nasıl koymuştu, bilmiyordu, ama nasıl yapacağını bilse de silmezdi onu.

Desora'ya sırtını dönmek çaba gerektirdi, ama bir rahatlama getirdi, ölen ikinci bir Kız olduğunu sandığı kişinin kısa boylu bir Aiel erkek olduğunu görmenin verdiği rahatlık. Onun için ölen erkeklere üzülüyordu, ama onlar ona eski bir deyişi hatırlatıyordu. *"Bırak ölüler huzura ersin, sen yaşayanlarla ilgilen."* Kolay değil, ama yapabiliyordu. Ölen bir kadın olduğunda, bu sözleri tekrarlayamıyordu bile.

Gözüne sokağın taşlarına yayılmış bir etek çarptı. Ölenler yalnızca Aieller olmamıştı.

Kadın kürek kemiklerinin tam ortasına bir arbalet oku almıştı. Elbisenin sırtında hemen hemen hiç kan lekesi yoktu; hızlı bir ölüm, önemsiz bir merhamet olmuştu. Diz çökerek kadını becerebildiğince nazikçe çevirdi; okun diğer ucu kadının göğsünden çıkıyordu. Orta yaşlarında, kare yüzlü bir kadındı, saçlarında biraz gri vardı. Kara gözleri açıktı; şaşkın görünüyordu. Rand kadının adını bilmiyordu, ama yüzünü hatırladı. Onunla aynı sokakta olduğu için ölmüştü.

Nandera'nın kolunu yakaladı ve kadın yay kullanmasını engellemesini istemediği için kolunu çekip kurtardı, ama başını çevirip baktı ona. "Bu kadının ailesini bulun ve ne ihtiyaçları varsa görülmesini sağlayın. Altın..." Yeterli değildi. Onların ihtiyaç duyduğu şey bir eşin, bir annenin geri

dönmesiydi; işte bunu veremezdi onlara. “Onlarla ilgilenin,” dedi. “Ve kadının ismini öğrenin.”

Nandera elini ona uzattı, sonra yayına geri götürdü. Rand ayağa kalktığında, Kızlar onu izliyordu. Ah, her zamanki gibi başka her şeyi de izliyorlardı, ama o peçeli yüzler ona daha sık dönüyordu. Sulin, listeyi bilmese bile, Rand’ın nasıl hissettiğini biliyordu, ama diğerlerine söyleyip söylemediğine dair en ufak fikri yoktu Rand’ın. Söylemişse, Kızların bu konuda ne hissettiğine dair en ufak fikri yoktu.

Atından düştüğü yere döndü ve püsküllü Ejder Asası’nı kaldırdı. Eğilmek için çaba gerekiyordu ve kısa mızrak ağır geliyordu. Eyeri boşaldıktan sonra Jeade’en uzağa gitmemişti; at iyi eğitilmişti. Rand benekli atın sırtına tırmandı. “Burada yapabileceğim kadarını yaptım,” dedi –bırak ne isterlerse düşünsünler– ve atını topukladı.

Hafızasından kaçamasa bile, Aiellerden kaçtı. En azından bir süreliğine. Jeade’en’i bir seyise teslim etti ve Nandera ile Caldin, yanlarında getirdikleri Kızların ve Dağ Dansçılarının üçte ikisi ile birlikte ona yetişemeden saraya girdi. Aiellerin bir kısmı ölenlerle ilgilenmek üzere geride bırakılmıştı. Caldin ekşi ve sinirli görünüyordu. Nandera’nın gözlerindeki ateşe bakarak, kadın peçe takmadığı için memnun olması gerektiğini düşündü Rand.

Daha kadın konuşamadan Harfor Hanım Rand’a yaklaştı ve diz kırdı. “Lord Ejder,” dedi gür, güçlü bir sesle, “Atha’an Miere’nin Catelar Klanı’nın Dalgahanımı sizinle görüşmeyi diliyor.”

Reene’nin kırmızı beyaz elbisesinin iyi kesimi “Başhizmetkâr” unvanının yanlış bir unvan olduğunu anlatamasa bile, kadının tavırları kesinlikle anlatıyordu. Saçları grileşmeye yüz tutmuş, uzun çeneli, hafifçe tombul bir kadındı ve başını arkaya atarak Rand’ın gözlerine doğrudan bakıyor, bir şekilde uygun düşen saygıyı dalkavukluk etmeden gösterebiliyor, çoğu asil kadının ulaşamayacağı bir uzaklık sergiliyordu. Halwin Norry gibi, çoğu kişi kaçarken o kalmıştı, ama Rand kadının amacının sarayı işgalcilere karşı savunmak, sarayı korumak olduğundan şüpheleniyordu. Kadının, sarayı kıymetli eşyalarının saklanıp saklanmadığını görmek için düzenli olarak Rand’ın odalarını aradığını duysa şaşırmazdı. Aiellerin odalarını aradığını duysa da şaşırmazdı.

“Deniz Halkı mı?” dedi. “Ne istiyorlarmış?”

Kadın tahammül göstermeye çalışarak, sabırla baktı ona. Çaba gösterdiği çok açıktı. “Dilekçe belirtmiyordu, Lord Ejder.”

Moiraine Deniz Halkı hakkında bir şey biliyorduysa da, bunu Rand'ın eğitiminin bir parçası yapmamıştı, ama Reene'nin tavrına bakılırsa, bu kadın önemliydi. Dalgahanımı unvanı kesinlikle önemli geliyordu kulağa. Bu, Büyük Salon demek olacaktı. Cairhien'den döndüğünden beri gitmemişti oraya. Taht odasından kaçınmak için nedeni olduğundan değil; yalnızca oraya gitmek için sebep çıkmamıştı. "Bu akşam," dedi yavaşça. "Ona söyle, onu akşam ortası göreceğim. İyi bir daire verdin mi ona? Ya maiyetine?" Öylesine gösterişli bir unvana sahip birinin yalnız dolaşacağından kuşkuluydu.

"Reddetti; Top ve Halka'da oda tuttular." Kadın dudaklarını hafifçe birbirine bastırdı; ne kadar çalımlı bir Dalgahanımı olsa da, Reene Harfor'un gözlerinde uygunsuz kaçan bir davranış sergilemişti anlaşılan. "Çok tozluydular ve yolculuktan bitap düşmüşlerdi, ayakta zor duruyorlardı. Arabayla değil atla geldiler ve atlara alışık olduklarını sanmıyorum." Bu kadar gevşemiş olması karşısında şaşırmış gibi gözlerini kırpıştırdı ve ketumluğuna bir pelerin gibi sarındı. "Sizi görmek isteyen biri daha var, Lord Ejder." Ses tonu ufacık bir tatsızlık tınısı kazandı. "Leydi Elenia."

Rand neredeyse yüzünü buruşturacaktı. Kuşkusuz Elenia Aslan Tahtı üzerindeki hak iddiası üzerine yeni bir ders hazırlamıştı; şimdiye dek kadının üç lafından ikisini işitmemeyi başarmıştı Rand. Elenia'yı reddetmek kolay olacaktı. Diğer yandan, gerçekten Andor tarihi hakkında bir şeyler bilmeliydi ve kimse Elenia Sarand'dan daha iyi bilmiyordu onu. "Daireme yolla, lütfen."

"Gerçekten de tahta Kız-Veliaht'ı geçirmeyi mi düşünüyorsunuz?" Reene'nin sesi sert değildi, ama saygı tamamen kaybolmuştu. Yüzü değişmemişti, ama yanlış bir yanıt işitse kadının "Elayne ve Aslan Tahtı için" diye haykırarak, Aiellere aldırmadan kafasını patlatmaya çalışacağından emindi Rand.

"Evet," diye içini çekti. "Aslan Tahtı Elayne'e ait. Işık adına, yeniden doğumum ve kurtuluşum adına yemin ederim, öyle."

Reene bir an onu inceledi, sonra eteklerini açarak reverans yaptı. "Leydi Elenia'yı size gönderirim, Lord Ejder." Kayarak uzaklaşırken sırtı dimdikti, ama hep öyleydi zaten; kadının söylediklerinin tek kelimesine inanıp inanmadığını bilmenin yolu yoktu.

"Kurnaz bir düşman," dedi Caldin hararetle, Reene daha beş adım atamadan, "aslan düşünülmüş zayıf bir pusu kurar. Tehditle başa

çıkabilmenin verdiği güvenle gardını indirirsin ve ikinci, daha güçlü pusuya yakalanırsın."

Caldin'in hemen üzerinden Nandera soğuk bir sesle konuştu, "Genç adamlar inatçı olabilir, genç adamlar düşüncesizce atılgan olabilir, genç adamlar aptal olabilir, ama *Car'a'carn* genç bir adam gibi davranamaz."

Rand omzunun üzerinden arkaya, "Artık saraydayız. İki kişi seçin," diyecek kadar baktı, sonra yürümeye başladı. Nandera ile Caldin'in kendilerini seçmesi şaşırtıcı değildi, sert bir sessizliğe bürünerek peşinde yürümeye başlamaları hiç.

Dairesinin kapısında, Elenia geldiğinde içeri yollamalarını söyledi onlara ve ikiliyi koridorda bıraktı. Gümüş zarflı bir sürahide erik puncu bekliyordu onu, ama dokunmadı. Bunun yerine durup gözlerini ona dikti, ne diyeceğini planlamaya çalıştı, sonra ne yaptığını fark etti ve şaşkınlık içinde homurdandı. Planlayacak ne vardı ki?

Kapı çalınarak bal saçlı Elenia'nın geldiğini bildirdi. Kadın altın güllerle işlenmiş bir elbise içinde reverans yaptı. Başka bir kadının üzerinde olsa, yalnızca gül olduklarını düşünürdü Rand, ama Elenia üzerinde Gül Tacı'nı simgeliyor olmalıydılar. "Lord Ejder beni kabul etmekle lütuf gösterdiler.'"

"Size Andor tarihi hakkında bazı şeyler sormak istiyorum," dedi Rand. "Erik puncu alır mısınız?"

Elenia'nın gözleri sevinçle irileşti, sonra kendine hâkim oldu. Konuyu hak iddiasına getirmek için Rand'ı nasıl yönlendireceğini planlanmıştı kuşkusuz ve konu kendiliğinden ona sunuluyordu. Kadının tilkimsi yüzünde bir gülümseme çiçeklendi. "Lord Ejder'e kendi ellerimle sunmam şerefini bahşeder misiniz bana?" dedi ve onayını beklemedi. Olayların dönüşünden öyle memnun olmuştu ki, Rand kadının onu bir sandalyeye oturtmasını, ayaklarını kaldırması için ısrar etmesini beklemeye başladı. "Tarihin hangi noktasını aydınlatmamı istersiniz?"

"Genel bir..." Rand kaşlarını çattı; bu, iki cümle sonra soyağacını anlatmaya başlaması için bahane verirdi kadına. "...demek istediğim, Souran Maravaile'nin karısını buraya neden getirdiğini anlatın. Adam Caemlynli miydi?"

"Ishara Souran'ı getirdi, Lord Ejder." Elenia'nın gülümsemesi kısa bir an için hoşgörülü bir hava kazandı. "Ishara'nın annesi Endara Casalain idi. Endara, Artur Şahinkanadı'nın buradaki valisiydi –eyalete Andor deniyordu– ve aynı zamanda, son Aldeshar Kralı Joal Ramedar'ın

torunuydu. Souran yalnızca... yalnızca bir generaldi” –sıradan biri diyecekti; Rand iddiaya girebilirdi– “ama Şahinkanadı’nın en iyi generaliydi, elbette. Endara hakkından vazgeçti ve kraliçe olarak Ishara’nın önünde diz çöktü.” Bir şekilde, Rand tam olarak bu şekilde, bu kadar kolaylıkla olduğuna inanmıyordu. “Elbette zor zamanlar yaşanıyordu, neredeyse Trolloc Savaşları kadar kötü olduğundan eminim. Şahinkanadı öldükten sonra her asil Yüksek Kral ya da Yüksek Kraliçe olmayı düşünüyordu. Ama Ishara kimsenin her şeyi almayı başaramayacağını biliyordu; çok fazla hizip vardı, ittifaklar oluşur oluşmaz dağılıyordu. Souran’ı Tar Valon kuşatmasını kaldırmaya ikna etti ve onun toplayabildiğince askeri buraya getirdi.”

“Tar Valon’u kuşatan Souran Maravaile miydi?” dedi Rand şaşırarak. Artur Şahinkanadı yirmi sene boyunca Tar Valon’u kuşatmış, Aes Sedailerin kellesine ödül koymuştu.

“Son senesinde,” dedi kadın, biraz sabırsızlıkla, “tarihçelerin belirleyebildiği kadarıyla.” Ishara’nın kocası olması dışında Souran’a pek az ilgi duyduğu açıktı. “Ishara bilgeydi. Aes Sedailere en büyük kızının eğitilmek üzere Tar Valon’a gönderileceğine dair söz verdi, böylece Kule’nin desteğini kazandı ve Ballair adlı bir Aes Sedai danışman aldı. Bunu yapan ilk hükümdardı. Diğerleri de onu taklit etti elbette, ama onlar hâlâ Şahinkanadı’nın tahtını istiyordu.” Gemi azıya almıştı, yüzü canlanmış, kadehini unutmuştu ve boş eli ile jestler yaparak çağlarcasına konuşuyordu. “Fikrin ölmesi için tam bir nesil geçmesi gerekti, ama Narasim Bhuran Yüzyıl Savaşları’nın son on senesine dek denedi –teşebbüsü bir sene sonra, kellesi kargıya geçirildiğinde, korkunç bir şekilde sona erdi– ve Esmara Getares’in otuz sene sonraki çabası, epey toprak kazanması ile sonuçlandı. Ama sonra Esmara Andor’u fethetmeye çalıştı ve hayatının son on iki senesini Kraliçe Telaisien’in *konuğu* olarak geçirdi. Esmara sonunda suikasta kurban gitti, ama Telaisien kadının gücünü yok ettikten sonra neden biri onun ölmesini istesin, kayıtlarda yer almıyor. Görüyorsunuz, Ishara’dan sonra gelen kraliçeler, Alesinde’den Lyndelle’e, Ishara’nın başladığı şeyi sürdürdüler ve bunu yalnızca kızlarını Kule’ye göndererek yapmadılar. Ishara Souran’dan öncelikle Caemlyn çevresindeki toprakları güvene almasını istedi, başlangıçta yalnızca birkaç köy alındı, sonra hâkimiyetini yavaş yavaş genişletti. Neden, etkisinin Erinin Nehri’ne ulaşması beş sene aldı. Ama Andor Kraliçelerinin aldığı topraklar sağlam bir şekilde onlara aitti, buna karşın kendilerine kral ya da kraliçe diyen

başkaları, zaten ellerinde bulundurdukları topraklardaki hâkimiyetlerini sağlamlaştırmak yerine yeni topraklar ele geçirmekle ilgileniyorlardı hâlâ.”

Kadın nefes almak için durdu ve Rand hemen araya girdi. Elenia bu insanlardan, hepsini kişisel olarak tanırmış gibi bahsediyordu, ama Rand’ın başı daha önce hiç duymadığı isimlerle dönmeye başlamıştı. “Neden Maravaile Evi yok?”

“Ishara’nın oğullarının hiçbiri yirmi seneden fazla yaşamadı.” Elenia omuzlarını silkti ve puncunu yudumladı; konu onu ilgilendirmiyordu. Ama ona yeni bir konu vermişti. “Yüzyıl Savaşları süresince dokuz kraliçe hüküm sürdü ve hiçbirinin yirmi üç yaşını geçen oğlu olmadı. Savaşlar daimiydi ve Andor dört bir yandan baskı altındaydı. Neden, Maragaine’nin hükümdarlığı sırasında dört kral ordularını onun karşısına çıkardı –savaş meydanında, savaşın ismiyle anılan bir kasaba vardır. Krallar...”

“Ama tüm kraliçelerin soyları Souran ile Ishara’ya uzanıyor, değil mi?” diye araya girdi Rand hemen. İzin verecek olsa, kadın gün gün anlatırdı tarihi. Oturdu ve Elenia’ya da bir sandalyeye oturmasını işaret etti.

“Evet,” dedi kadın gönülsüzce. Muhtemelen Souran’ı dahil etmeye gönülsüzdü. Ama hemen canlandı. “Görüyorsunuz, bu insanın Ishara’nın kanını ne kadar taşıdığına varıyor. Ona kaç soy, hangi ölçüde bağlanıyor. Benim durumumda...”

“Anlamam pek kolay değil. Örneğin, Tigraine ile Morgase’i ele alalım. Tigraine’den sonra taht üzerindeki en güçlü iddia Morgase’inkiydi. Bu, Morgase ile Tigraine’in yakından akraba olduğu anlamına mı geliyor?”

“Kuzendiler.” Elenia, özellikle de söylemek istediklerinin özüne bu kadar yaklaşmışken sözünün bu kadar sık kesilmesi karşısında hissettiği siniri saklamaya çalışıyordu, ama ağzı yine de gerildi. Isırmak isteyen, ama kovaladığı tavuğu bir türlü yakalayamayan bir tilkiye benziyordu.

“Anlıyorum.” Kuzen. Rand kadehini yarı yarıya boşalttı.

“Hepimiz kuzeniz. Tüm Evler.” Rand’ın sessizliği kadını canlandırır gibiydi. Gülümsemesi geri döndü. “Bin sene içinde yapılan evliliklerle, damarlarında Ishara’nın kanından birkaç damla taşımayan tek bir Ev kalmadı. Ama önemli olan ne ölçüde taşıdıkları; bu, bir de bağlantıların sayısı. Benim durumumda...”

Rand gözlerini kırpıştırdı. “*Hepiniz* kuzen misiniz? *Hepiniz* mi? Bu mümkün görünmü...” Merakla öne eğildi. “Elenia, Morgase ile Tigraine... tüccar ya da çiftçi olsalardı... ne kadar yakın akraba olurlardı?”

“Çiftçi mi?” diye yineledi kadın, bakışlarını ona dikerek. “Lord Ejder, ne kadar tuhaf bir...” Kadının yüzündeki kan ağır ağır çekildi; onun da çiftçi olduğunu hatırlamıştı. Dilini endişeyle dudaklarında dolaştırdı. “Sanırım... düşünmem gerek. Çiftçi. Sanırım bu tüm Evleri çiftçi olarak düşünmek demek oluyor.” Sinirle kıkırdadı, sonra kıkırdamasını punçla boğdu. “Hepsi çiftçi olsaydı, hiçbirinin akraba sayılmayacağını sanıyorum. Bağlantılar çok geçmişte kaldı. Ama onlar çiftçi değildi, Lord Ejder.”

Rand sandalyesine gömüldü ve yarım kulakla dinlemeye devam etti. Akraba değil.

“...Ishara’yla otuz bir bağlantım var, ama Dyelin’in yalnızca otuz tane var ve...”

Neden aniden bu kadar rahatlamıştı? Kaslarında gevşeyen düğümleri, kaybolana dek fark etmemişti.

“...söylememe izin verirseniz, Lord Ejder.”

“Ne? Affet beni. Kafam bir anlığına dağıldı... sorunlar... söylediğiniz son şeyi kaçırdım.” Kulağına çalınan bir şey vardı.

Elenia’nın yüzünde çok tuhaf kaçan dalkavukça, pohpohlayan bir gülümseme vardı. “Neden, sizin de Tigraine’e benzediğinizi söylüyordum, Lord Ejder. Damarlarınızda Ishara’nın kanından birkaç damla bile taşıyor olabilirsiniz...” Ciyaklayarak sustu ve Rand ayakta olduğunu fark etti.

“Ben... biraz yoruldum.” Normal konuşmaya çalıştı, ama Boşluk’un içindeymiş gibi uzak geliyordu sesi. “Bana izin verirseniz.”

Yüzünün nasıl göründüğünü bilmiyordu, ama Elenia sandalyesinden fırladı, hızla gidip kadehini masaya bıraktı. Titriyordu ve yüzü önceden kansızsa, şimdi kar gibiydi. Hırsızlık yaparken yakalanmış bulaşıkçı kadınlara yakışır bir reverans yaptıktan sonra, her adımını bir öncekinden daha hızlı atarak, bir yandan da omzunun üzerinden onu izleyerek kapıya seğirtti, kapıyı koparırcasına açtı ve koşturan birinin terlik sesleri koridorda uzaklaştı. Nandera başını içeri uzatıp Rand’ı kontrol etti, sonra kapıyı çekip kapattı.

Rand uzun bir süre boşluğa bakarak durdu. O eski kraliçelerin ona bakıp durmasına şaşmamak gerekirdi; kendisi bilmezken bile, ne düşündüğünü biliyorlardı. Annesinin gerçek adını keşfettiğinden beri içini kemirip duran o ani endişe kurtçuğu. Ama Tigraine Morgase ile akraba değildi. Annesi Elayne’in annesi ile akraba değildi. O Elayne’le...

“Sülükten de betersin,” dedi yüksek sesle, acı acı. “Aptalın tekisin ve...” Lews Therin’in konuşmasını diledi, böylece kendi kendine, *Deli olan o;*

benim aklım başımda, diyebilecekti. Ona baktığını hissettikleri o ölü Andor hükümdarları mıydı, yoksa Alanna mıydı? Uzun adımlarla kapıya gitti ve hızla açtı. Nandera ile Caldin parlak renkli kuşların resmedildiği bir duvar halısının dibinde, topukları üzerinde oturmaktaydı. “Adamlarınızı ve Kızları toplayın,” dedi onlara. “Cairhien’e gidiyorum. Lütfen Aviendha’ya söylemeyin.”

27
Armağanlar

Egwene yaygın çadır kampına yürürken kendine hâkim olmaya çalıştı, ama ayaklarının yere bastığından emin değildi. Eh, bastıklarını biliyordu. Sıcak rüzgârın kaldırdığı toz dalgalarına küçük bir katkıda bulunuyorlardı; öksürürken, Bilgelerin de peçe takıyor olmasını diledi. Başınıza şal sarmak aynı şey değildi, ayrıca ter çadırı taşımaktan farkı yoktu. Ama havada yürüyormuş gibi hissediyordu. Başı dönüyordu ve bunun sebebi sıcak değildi.

Başta Gawyn'in onunla buluşmaya gelmeyeceğini sanmıştı, ama sonra, Egwene kalabalıkların arasında yürürken aniden yanı başında bitmişti. Bütün sabahı Uzun Adam'ın özel yemek odasında el ele tutuşarak ve çay içip sohbet ederek geçirmişlerdi. Egwene kesinlikle yüzsüz davranmış, kapı kapanır kapanmaz, daha Gawyn onu öpmek için bir hamle yapamadan o Gawyn'i öpmüştü, hatta bir kez dizine oturmuştu, ama bu fazla uzun sürmemişti. Egwene'in aklına düşleri gelmişti, o düşlere yine dalmayı, edepli bir kadının asla düşünmemesi gereken şeyleri düşünmüştü! En azından bekâr kadınların düşünmemesi gereken şeyleri. Ürkmüş geyik gibi ayağa fırlamış, Gawyn'i fena şaşırtmıştı.

Egwene telaşla çevresine bakındı. Daha çadırlara sekiz yüz metre vardı ve yakında kimse yoktu. Olsa da, kızardığını görmezlerdi. Şalın arkasında aptal aptal sırıttığını fark etti ve gülümsemesini yok etti. Işık, kendini dizginlemesi gerekiyordu. Gawyn'in güçlü kollarının verdiği hissi unutması, neden Uzun Adam'da bu kadar çok zaman geçirdiklerini hatırlaması gerekiyordu.

Kalabalığın içinde dolanırken çevreye bakındı ve güçlükle kayıtsız bir tavır takınarak Gawyn'i aradı; Gawyn'in onun hevesli olduğunu

düşünmesini hiç istemiyordu. Aniden bir adam ona doğru eğildi ve sertçe fısıldadı. "Uzun Adam'a kadar takip et beni."

Egwene yerinde sıçradı; elinde değildi. Gawyn'i hemen tanımadı. Üzerinde sade kahverengi ceket vardı ve sırtından ince bir toz pelerini sarkıyordu, başlığını kaldırmış, yüzünü neredeyse tamamen gizlemişti. Pelerin giymiş tek adam o değildi –Aieller dışında herkes şehir duvarlarının dışında giyiyordu onlardan– ama o fırın gibi sıcakta başlığını takmış çok kişi yoktu.

Egwene, Gawyn öne geçmeye çalışırken onun kolunu sıkı sıkı yakaladı. "Seninle bir hana gideceğimi sana düşündüren nedir, Gawyn Trakand?" diye sordu, gözleri kısılarak. Ama sesini yükseltmedi; dikkatleri bir tartışmaya çekmenin gereği yoktu. "Yürüyecektik. Bir an durup düşünürsen, çok fazla şeyin olacağını kabulleniyorsun..."

Delikanlı yüzünü buruşturdu ve telaşla fısıldadı. "Yanında geldiğim kadınlar birini arıyor. Sana benzeyen birini. Benim yanımda pek az konuşuyorlar, ama orada burada birkaç laf yakaladım. Şimdi beni izle." Arkasına bakmadan uzun adımlarla sokakta uzaklaştı ve Egwene'i kasılan bir mide ile takip etmeye bıraktı.

Anı ayaklarının sıkı sıkı yere basmasını sağladı. Yumuşak çizmelerinin altındaki kavrulmuş toprak neredeyse şehrin sokak taşları kadar sıcaktı. Hızla düşünerek tozların içinde yürüdü. Gawyn, o ilk konuşmada söylediklerinden daha fazlasını bilmiyordu. Aradıklarının o olamayacağını savunmuştu; yönlendirirken dikkat etmesi ve olabildiğince gözlerden uzak durması yeterli olacaktı. Yalnız, kendisi de pek ikna olmuş görünmüyordu, kılık değiştirmişken değil. Egwene onun giysilerinden bahsetmekten kaçındı; bu Aes Sedailer onu bulursa Egwene'in başının belaya gireceğinden öylesine endişeleniyordu, onları ona götürmekten öylesine korkuyordu, kendisi önermiş olsa bile onu görmekten vazgeçmeye öylesine gönülsüzdü. Ve Egwene'in bir şekilde gizlice Tar Valon'a ve Kule'ye dönmesinin yeterli olacağına öylesine ikna olmuştu. Bu, bir de Coiren ve diğerleri ile barışması, onlarla geri dönmesi. Işık, Egwene ona kızmalıydı, onun için neyin en iyisi olduğunu bildiğini düşünüyordu, ama bir sebepten şimdi bile hoşgörüyle gülümsemek istiyordu. Bir sebepten, onun hakkında doğru düzgün düşünemiyordu ve Gawyn her düşüncesine sızar gibiydi.

Dudağını çiğneyerek asıl soruna odaklandı. Kule Aes Sedaileri. Kendini Gawyn'i sorgulamaya bir ikna edebilse; Ajahları, nereye gittikleri hakkında birkaç küçük soru ona ihanet etmek sayılmazdı ya da... Hayır! Kendi

kendine söz vermişti, ama sözünü bozmak Gawyn'in onurunu kırardı. Soru yok. Yalnızca onun kendiliğinden söyledikleri.

Gawyn ne demiş olursa olsun, Egwene al'Vere'i aradıklarını düşünmek için sebep yoktu. Ve, diye itiraf etti gönülsüzce, aramadıklarını düşünmek için de gerçek bir sebep yoktu, yalnızca bir sürü varsayım ve umut. Bir Kule ajanının Aiel kılığı içindeki Egwene al'Vere'i tanımaması demek, o ajanın ismini, hatta Yeşil Ajah'tan Egwene Sedai lafını işitmediği anlamına gelmezdi. Egwene irkildi. Bundan sonra, şehirde çok dikkatli olmalıydı. Dikkatliden de öte.

Çadırların kıyısına ulaşmıştı. Kamp kilometrelerce uzanıyor, şehrin doğusundaki ağaçlık ve çıplak tepeleri kaplıyordu. Alçak çadırların arasında Aieller dolanıyordu, ama yakında yalnızca bir avuç *gai'shain* vardı. Bilgelerin hiçbiri görünürde yoktu. Egwene onlara verdiği sözü tutmamıştı. Amys'e söz vermişti aslında, ama hepsine vermiş sayılırdı. Aldatmacasını destekleyen gereklilik, gittikçe incelen bir ot gibi görünüyordu.

"Bize katılsana, Egwene," diye seslendi bir kadın sesi. Başı örtülmüş olmasına rağmen, henüz tam olarak büyümemiş kızlarca çevrili olmadığı sürece Egwene'i seçmek zor değildi. Sorilea'nın çırağı Surandha, koyu altın rengi saçlı kafasını bir çadırdan çıkarmış, ona el sallıyordu. "Bilgeler çadırların orada toplandı, hepsi birden ve bize bütün gün izin verdiler. Bütün gün." Bu nadiren sunulan bir lükstü, Egwene'in kaçırmayacağı bir lüks.

İçeride kadınlar minderlerin üzerine yayılmış, yağ lambalarının ışığında okuyor –çadır toza karşı ve dolayısıyla ışığa karşı kapatılmıştı–, dikiş dikiyor, örgü örüyor, nakış işliyorlardı. İkisi kedi beşiği oynuyordu. Çadır bir sohbet mırıltısı ile dolmuştu ve pek çok kadın gülümseyerek selamladı onu. Hepsi çırak değildi –ziyarete gelmiş iki anne ve pek çok birincil-kardeş vardı– ve yaşlı kadınlar tüm Bilgeler kadar çok takı takmıştı. Hepsinin bluzlarının bağları yarı yarıya çözülmüş, şallar bellere dolanmıştı, ama içeride kısılı kalan sıcaktan rahatsız olmuyor gibiydiler.

Bir *gai'shain* çay fincanlarını doldurarak dolanıyordu. Adamın hareket etme tarzında bir şey, *algai'd'siswai* değil bir zanaatkâr olduğunu söylüyordu; yine de sert yüzlüydü, ama görece olarak birazcık yumuşamıştı ve uysal tavırlarını korumak için çok fazla mücadele etmesi gerekmiyor gibiydi. Başında *siswai'aman* olduğunu belli eden o baş bantlarından biri vardı. Bir *gai'shain*'in beyazdan başka bir şey giymiyor olması gerekirken, kadınlar dönüp bir daha bakmıyordu ona.

Egwene şalını beline doladı ve ellerini, yüzünü yıkaması için sunulan suyu minnetle kabul etti, sonra bluzunun bağcıklarını biraz gevşetti ve Surandha ile, Aeron'un kızıl saçlı çırağı Estair arasındaki püsküllü kırmızı mindere yerleşti. "Bilgeler ne konuda toplantı yapıyor?" Aklı Bilgelerde değildi. Şehirden tamamen kaçınmaya niyeti yoktu –her sabah Uzun Adam'a gitmeyi ve Gawyn'in gelip gelmediğine bakmayı kabul etmişti, ama tombul hancının yüzündeki sırıtma yanaklarını kızartmıştı; Işık bilir kadın ne düşünüyordu!– ama Leydi Arilyn'in malikânesini dinleme çabaları sürecekti. Gawyn'den ayrıldıktan sonra, evdeki yönlendirmenin sürdüğünü görecek kadar yaklaşmıştı, ama köşeden çabucak bakıp ayrılmıştı. O kadar yakında durmak bile, Nesune'nin arkasında biteceği hissini vermişti. "Bilen var mı?"

"Senin Aes Sedailer, elbette," diye kahkaha attı Surandha. İri, mavi gözleri olan, düzgün hatlı bir kadındı ve kahkaha atmak onu güzelleştiriyordu. Egwene'den beş yaş büyüktü, pek çok Aes Sedai kadar kuvvetle yönlendirebiliyordu ve hevesle kendine ait bir mezraya atanmayı bekliyordu. Bu arada, Sorilea sıçramasını *düşünürken* sıçrıyordu, elbette. "*Segade* dikenlerine oturmuşlar gibi sıçramalarına başka ne sebep olabilir ki?"

"Sorilea'yı onlarla konuşmak üzere göndermeliyiz," dedi Egwene, *gai'shain*'den yeşil çizgili bir çay fincanı alarak. Komutası altındaki Delikanlıların Aes Sedailerin tutmadığı odaların hepsini doldurduğunu, hatta bazılarının ahırlarda kaldığını anlatırken Gawyn ağzından tek bir bulaşıkçı kadın için oda kalmadığını ve Aes Sedailerin yeni oda hazırlatmadığını kaçırmıştı. Bu iyi haberdi. "Kaç Aes Sedai olursa olsun, Sorilea dik oturmalarını sağlar." Surandha başını arkaya devirip kahkahayı patlattı.

Estair'in kahkahası daha hafifti ve epey utanç doluydu. Ciddi, gri gözleri olan ince bir genç kadındı ve hep bir Bilge onu izliyormuş gibi davranırdı. Sorilea'nın eğlenmeyi seven bir çömezinin olması, ama hep hoş, hep gülümseyen, asla ters laf etmeyen Aeron'un çömezinin itaat edecek kural arar görünmesi Egwene'i hep şaşırtıyordu. "Sanırım konu *Car'a'carn*," dedi Estair ciddi bir sesle.

"Neden?" diye sordu Egwene dalgın dalgın. Şehirden kaçınması gerekecekti. Gawyn dışında, elbette; itiraf etmesi utanç verici olsa da, Nesune'nin Uzun Adam'da beklediği kesin olmadığı sürece onunla buluşmaktan vazgeçemezdi. Bu, onca toz içinde şehir duvarlarının

çevresinde yürüyüş yapmaya geri dönmek demekti. Bu sabah istisnaydı, ama Bilgelere onun *Tel'aran'rhiod*'a girmesini ertelemek için bahane vermeyecekti. Bu gece Salidar Aes Sedaileri ile yalnız görüşeceklerdi, ama yedi gece sonra, Egwene de katılacaktı onlara. "Şimdi ne var?"

"Duymadın mı?" diye bağırdı Surandha.

İki üç gün sonra Nynaeve ile Elayne'e yaklaşacak, onlarla yine düşlerde konuşacaktı. En azından konuşmaya çalışacaktı; diğer kişinin sizin bir düşten fazlası olduğunuzu bildiğinden emin olmanın yolu yoktu, o şekilde iletişim kurmaya alışık değillerse değil, ki Nynaeve ile Elayne değildi. Şimdiye dek onlarla bu şekilde yalnızca bir kez konuşmuştu. Her durumda, onlara yaklaşma fikri bile huzursuz ediyordu Egwene'i. Bu konuda puslu, kâbusa yakın bir deneyim yaşamıştı; ne zaman içlerinden biri tek kelime etse, takılıp yüzlerinin üzerine düşüyorlar ya da bir fincan ya da tabak düşürüyorlar, bir vazo deviriyorlar, her seferinde bir şey kırıyorlardı. Gawyn'in Muhafızı olması düşünü yorumladığından beri, hepsi ile ilgili olarak deniyordu bunu. Şimdiye dek etkili olmamıştı, ama o düşün bir anlamı olduğundan emindi. Belki onlarla konuşmak için bir sonraki buluşmayı beklemek en iyisi olacaktı. Dahası, yine Gawyn'in düşlerine rastlama ve içine çekilme olasılığı vardı. Düşünce yanaklarının kızarmasına sebep oldu.

"*Car'a'carn* döndü," dedi Estair. "Bu akşam senin Aes Sedailerle görüşecek."

Gawyn ve düşler hakkındaki tüm düşünceler kayboldu ve Egwene fincanının içine bakarak kaşlarını çattı. On gün içinde iki kez. Bu kadar çabuk dönmesi sıradışıydı. Neden dönmüştü? Bir şekilde Kule Aes Sedailerini mi öğrenmişti? Nasıl? Ve her zamanki gibi, Rand'ın yolculuklarının kendisi kendi sorularını getiriyordu. Bunu *nasıl* yapıyordu?

"Neyi nasıl yapıyor?" diye sordu Estair ve Egwene yüksek sesle konuştuğunu fark ederek gözlerini kırpıştırdı.

"Rand midemi nasıl bu kadar kolay altüst ediyor?"

Surandha duygudaşlıkla başını iki yana salladı, ama aynı zamanda sırıtıyordu. "O bir erkek, Egwene."

"O *Car'a'carn,*" dedi Estair vurgulayarak ve epey saygıyla. Egwene kadının başına o aptalca kumaş parçasını sardığını görse şaşmazdı.

Surandha, sırf yöneticilik yapıyor diye bir erkeğin erkek olmayı bırakmadığını fark etmeden, değil bir boy ya da klan şefi, bir mezra şefi ile bile nasıl başa çıkacağını sorarak hemen takıldı Estair'e. Estair ise

kararlılıkla, *Car'a'carn*'ın farklı olduğunu savundu. Daha yaşlı kadınlardan biri olan ve kızını görmeye gelen Mera onlara doğru eğildi ve herhangi bir şefi –mezra, boy, klan şefi, hatta *Car'a'carn* dahi olsa– idare etmenin bir kocayı idare etmekten farklı olmadığını söyledi. Bu yorum, kızını ziyarete gelmiş bir başka kadın olan Baerin'den bir kahkaha çekti. Kadın, bir çatıhanımının hançerini ayaklarının dibine bırakmasını ve kan davası ilan etmesini sağlamanın en iyi yolunun bu olacağı yorumunu yaptı. Baerin evlenmeden önce Mızrağın Kızı'ydı, ama Bilge ya da demirci olmadığı sürece herkes birilerine kan davası ilan edebilirdi. Daha Mera'nın sözleri ağzından çıkmadan *gai'shain* dışında herkes konuşmaya katıldı ve zavallı Estair'i bastırdılar –*Car'a'carn* şefler arasında şefti, o kadar; bu kadarı kesindi– tartıştıkları konu bir şefe doğrudan mı, yoksa eşi olan çatıhanımı aracılığıyla mı yaklaşmanın daha iyi olduğu idi.

Egwene dinlemiyordu. Kuşkusuz Rand aptalca bir şey yapmazdı. Elaida'nın mektubuna, gerektiği gibi şüpheyle yaklaşmıştı, ama Alviarin'in daha içten, hatta yaltaklanır tarzda yazdığı mektuba inanmıştı. Rand Kule'de dostları, hatta takipçileri olduğuna inanıyordu. Egwene inanmıyordu. Üç Yemin olsa da olmasa da, Elaida ile Alviarin'in, "onun parlaklığı önünde diz çökmek" gibi aptalca şeylerden bahseden ikinci mektubu birlikte hazırladığını düşünüyordu. Hepsi Rand'ı Kule'ye gitmeye ikna etmek için bir entrikaydı.

Üzüntüyle ellerine bakarak içini çekti ve fincanını yere bıraktı. Daha fincanı bırakmadan *gai'shain* kaptı onu.

"Gitmeliyim," dedi iki çırağa. "Yapmam gerektiğini hatırladığım bir şey var." Surandha ile Estair onunla gelmek hakkında bazı sesler çıkardılar –eh, seslerden fazlası vardı; bir Aiel bir şey söylerse, kastederdi– ama tartışmaya dalmışlardı ve Egwene kalmaları için ısrar ettiğinde itiraz etmediler. Egwene şalını yine başına sardı ve gittikçe yükselen sesleri arkada bıraktı –Mera Estair'e kararlı bir sesle, sonunda bir Bilge olabileceğini, ama Bilge olana dek, bir koca idare eden ve bir karı-kardeşin yardımı olmadan üç kız ve iki oğlan yetiştiren birini dinleyebileceğini söylüyordu– ve rüzgârla savrulan toz bulutlarına daldı.

Şehre geldiğinde, kalabalık sokaklarda gizlice ilerlemeye çalışıyormuş gibi görünmeden gizlice ilerlemeye çalıştı, yalnızca gittiği yere bakıyormuş gibi görünmeye çalışarak aynı anda her tarafa bakmaya çalıştı. Nesune'ye rastlama olasılığı küçüktü, ama... Önünde ciddi elbiseler ve titiz önlükler içinde iki kadın bir başka kadının önüne geçmek için yana kaydılar, ama

ikisi de aynı tarafa döndüklerinden burun buruna geldiler. Kadınlar özürler mırıldanarak tekrar yana kaydılar, ama yine aynı yöne gittiler. Tekrar özür dileyerek, dans edermiş gibi, yine aynı anda, aynı yöne kaydılar. Egwene yanlarından geçerken ikisi hâlâ mükemmel bir uyum içinde bir yandan diğerine kayıyordu ve birbirine bastırılmış dudakların arkasında boğulan özürlerle, yüzleri kızarmaya başlamıştı. Bunun ne kadar süreceğini tahmin edemiyordu, ama Rand'ın şehirde olduğunu hatırlamak iyi olacaktı. Işık, o buralardayken, tam rüzgâr şalı başından koparırken altı Aes Sedai'nin hepsiyle birden karşılaşması, üç kişinin adını bağırması ve aynı zamanda ona Aes Sedai demesi inanılmayacak şey olmazdı. O buralardayken, bizzat Elaida'ya rastlamak bile inanılmayacak bir şey olmazdı.

Rand'ın *ta'veren* etkisine yakalanmak konusunda gittikçe daha çok endişelenerek, gittikçe daha vahşi bakarak telaşla seğirtti. Neyse ki yüzünü gizlemiş vahşi bakışlı bir Aiel görmek –şal ile peçe arasındaki farkı nereden bileceklerdi ki?– insanların yolundan çekilmesini sağladı ve bu da neredeyse koştururcasına gitmesine olanak tanıdı, ama arkadaki küçük bir hizmetkâr kapısından Güneş Sarayı'na girene kadar rahat nefes alamadı.

Dar koridorda güçlü bir yemek kokusu asılıydı ve üniformalı erkekler ve kadınlar ileri geri koşturuyordu. Gömlekler içinde aylaklık eden ya da birazcık esinti yaratmak için önlükleri ile yelpazelenenler ona şaşkın şaşkın baktılar. Muhtemelen seneler içinde mutfakların yakınına hizmetkârlardan başka kimse gelmemişti. Hele bir Aiel hiç. Onun eteklerinin altından mızrak çıkarmasını beklermiş gibi bakıyorlardı.

Egwene parmağını, mendili ile ensesini silmekte olan ufak tefek, şişman bir adama uzattı. "Rand al'Thor'un nerede olduğunu biliyor musun?"

Adam irkildi, gözlerini arkadaşlarına doğru yuvarladı, ama arkadaşları hızla uzaklaşmaktaydı. Adam onları takip edebilmeyi dileyerek ayak değiştirdi. "Lord Ejder mi, ah... Hanımefendi? Dairesinde? Sanırım öyle." Eğilerek yan yan uzaklaşmaya başladı. "Hanımefendi... ah... Leydim beni affederse, işime geri dönmem..."

"Beni oraya götüreceksin," dedi Egwene kararlılıkla. Bu sefer boş boş dolanmayacaktı.

Adam kaybolan arkadaşlarının arkasından son bir kez baktı, iç çekmesini çabucak bastırdı, onu gücendirip gücendirmediğini görmek için endişeyle Egwene'e baktı ve ceketini almaya koşturdu. Tavşan yuvasına benzeyen saray koridorlarını iyi tanıyordu, hızla seğirtiyor, her dönüşte Egwene'e eğiliyordu, ama sonunda yaldızlı yükselen güneşler işlenmiş, bir

Kız ve bir Aiel erkek tarafından korunan yüksek kapılara doğru eğildiğinde, Egwene adamı bir küçümseme hissi ile gönderdi. Neden, anlamıyordu; adam yalnızca yapmak için para aldığı işi yapıyordu.

O yaklaşırken Aiel erkek doğruldu, orta yaşlarında, *çok* uzun boylu bir adamdı, boğa gibi bir göğsü ve omuzları, soğuk, gri gözleri vardı. Egwene adamı tanımıyordu ve adamın onu geri çevirmeyi düşündüğü açıktı. Neyse ki Kız'ı tanıyordu.

"Bırak geçsin, Maric," dedi Somara sırıtarak. "Bu Amys'in çırağı, onun, Bair'in ve Melaine'in. Üç Bilge'ye hizmet eden tek çırak. Ve yüzüne bakılırsa, Rand al'Thor'a güçlü sözler iletmesi için koşa koşa göndermişler onu."

"Koşa koşa mı?" Maric'in gülüşü ne yüzünü, ne gözlerini yumuşatmıştı. "Sürüne sürüne gibi görünüyor." Koridoru izleme işine geri döndü.

Egwene'in adamın ne demek istediğini sorması gerekmiyordu. Mendilini kemer kesesinden çıkararak telaşla yüzünü sildi; kirliyken kimse sizi ciddiye almazdı ve Rand'ın dinlemesi gerekiyordu.

"En azından önemli sözlerim var, Somara. Umarım Rand yalnızdır. Aes Sedailer henüz gelmedi mi?" Mendil grileşti. Egwene içini çekerek kesesine tıktı onu.

Somara başını iki yana salladı. "Gelmelerine daha epey var. Ona dikkatli olmasını söyler misin? Kız kardeşlerine saygısızlık etmek istemem, ama Rand al'Thor sıçradığı yere bakmıyor. Çok dikbaşlı."

"Söylerim." Egwene sırıtmaktan alamadı kendini. Somara'nın bu şekilde konuştuğunu daha önce de duymuştu –bir annenin on yaşında, aşırı maceracı oğlu hakkında, çileden çıkmış bir gururla konuşması gibi– birkaç Kız da aynı şekilde konuşuyordu. Bir tür Aiel şakası olmalıydı ve anlamıyor olsa da, Rand'ın kafasının aşırı şişmesini engelleyecek her şeyi savunurdu. "Ona kulaklarını temizlemesini de söylerim." Somara kendine hâkim olamadan başını salladı. Egwene derin bir nefes aldı. "Somara, Aes Sedailer benim burada olduğumu öğrenmemeli." Maric, koridora giren her hizmetkârı izlerken, arada merakla baktı ona. Egwene'in dikkatli olması gerekiyordu. "Yakın değiliz, Somara. Aslında, kız kardeşler ne kadar uzak olabilirse o kadar uzak olduğumuz söylenebilir."

"En kötü kan birincil-kardeşler arasındadır," dedi Somara başını sallayarak. "İçeri gir. İsmini benden duymayacaklar ve Maric dilini tutamazsa, ben bir güzel düğümlerim onu." Kadından bir baş ve omuz boyu

yüksek olan ve en az iki kat ağır çeken Maric, ona bakmadan hafifçe gülümsedi.

Kızların gelişini haber vermeden onu içeri bırakması geçmişte bazı utanç verici anlar yaşanmasına sebep olmuştu, ama bu sefer Rand banyo küvetinde oturmuyordu. Dairesinin krala ait olduğu açıktı ve giriş odası minyatür bir taht odasıydı. En azından, gerçek taht odası ile karşılaştırıldığında minyatür kalıyordu. Cilalı zemin taşlarına kakılmış, bir boy genişliğindeki altın güneşin dalgalı ışınları dışında kıvrım görünmüyordu. Duvarlar boyunca, sert hatlı, altın çerçeveler içinde yüksek aynalar dizilmişti. Aynaların üzerinde geniş, düz yaldız çizgiler duvar boyunca uzanıyordu ve derin korniş balık pulu gibi üst üste binmiş altın üçgenlerden oluşuyordu. Yükselen güneşin iki yanında bol yaldızlı sandalyelerden, yüksek sırtları kadar dümdüz iki sıra vardı. Rand kendisi de yaldız kaplı küçük bir kürsü üzerinde, iki kat fazla yaldıza sahip, sırtı iki kat yüksek bir başka sandalyede oturuyordu. Altın iplikle işlenmiş kırmızı, ipek bir ceket giymiş, o oymalı Seanchan mızrak parçasını koluna almıştı ve karanlık karanlık kaşlarını çatmıştı. Bir kral gibi görünüyordu, cinayet işlemeye hazır bir kral gibi.

Egwene yumruklarını kalçalarına dayadı. “Somara kulaklarını hemen, şu anda yıkaman gerektiğini söylüyor, genç adam,” dedi ve Rand başını hızla kaldırdı.

Şaşkınlık ve biraz da öfke yalnızca bir an sürdü. Rand sırıtarak kürsüden indi, mızrağı sandalyeye fırlattı. “Işık aşkına, ne yaptın sen?” Oda boyunca yürüyerek Egwene’in omuzlarını yakaladı ve yüzünü en yakın aynaya çevirdi.

Egwene elinde olmadan irkildi. Görülecek manzaraydı. Şaldan içeri işlemiş toz –hayır; ter de eklenince çamur olmuştu– yanaklarında çizgiler, silmeye çalıştığı alnında yuvarlaklar oluşturmuştu.

“Somara’ya biraz su istemesini söyleyeceğim,” dedi Rand kuru kuru. “Belki benim kulaklarım için olduğunu düşünür.” O sırıtma çekilmezdi!

“Gerek yok,” dedi Egwene, toplayabildiğince vakarla. Onun orada durup yıkanmasını izlemesine izin verecek değildi. Zaten kirlenmiş olan mendilini çıkararak, telaşla en kötüsünü temizlemeye çalıştı. “Kısa süre sonra Coiren ve diğerleri ile görüşeceksin. Tehlikeli olduklarına dair seni uyarmama gerek yok, değil mi?”

“Sanırım şimdi uyarmış oldun. Hepsi birden gelmiyor. Üçten fazlası gelmeyecek dedim, bu yüzden üç kişi gönderiyorlar.” Aynada, dinliyormuş

gibi başını yana eğdi, sonra başını sallayarak sesini bir mırıltıya alçalttı. “Evet, çok güçlü değillerse üç tanesini idare edebilirim.” Aniden Egwene’in izlemekte olduğunu fark etti. “Elbette, içlerinden biri peruk takmış Moghedien’se ya da Semirhage ise, başım belada olabilir.”

“Rand, bunu ciddiye almalısın.” Mendil fazla işe yaramıyordu. Egwene büyük gönülsüzlükle mendiline tükürdü; bir mendile tükürmenin vakur yolu yoktu. “Ne kadar güçlü olduğunu biliyorum, ama bunlar Aes Sedai. Köyden kadınlarmış gibi davranamazsın. Alviarin’in ve onunla birlikte tüm arkadaşlarının gerçekten ayaklarının dibinde diz çökeceğini düşünsen bile, onları gönderen Elaida. Onun sana tasma takmaktan başka herhangi bir şey düşündüğüne inanamazsın. Doğrusu şu ki, onları göndermelisin.”

“Ve senin gizli dostlarına güvenmeliyim, öyle mi?” diye sordu Rand yumuşak sesle. Çok yumuşak bir sesle.

Egwene’in yüzü için yapılacak şey yoktu; Rand’ın su istetmesine izin vermeliydi. Ama bir kez reddettikten sonra, artık bunu isteyemezdi. “Elaida’ya güvenemeyeceğini biliyorsun,” dedi dikkatle, ona dönerek. Son seferde neler olduğunu hatırladığı için, Salidar’daki Aes Sedailerden bahsetmek bile istemiyordu. “Bunu biliyorsun.”

“Hiçbir Aes Sedai’ye güvenmiyorum. Onlar,” sesinde, bir başka sözcük kullanacakmış gibi bir tereddüt vardı, ama ne sözcük kullanabileceğini hayal edemiyordu Egwene, “beni kullanmaya çalışacak ve ben de onları kullanmaya çalışacağım. Güzel bir çember, sence de öyle değil mi?” Rand’ın Salidar Aes Sedailerine yaklaşmasına izin verilebileceğini düşünmüşse bile, bakışları vazgeçirirdi onu, öyle sert, öyle soğuktular ki Egwene içten içe ürperdi.

Belki yeterince öfkelense, Coiren ile görüşürken öyle kıvılcımlar çıkarsa ki, elçilik heyeti Kule’ye boş ellerle, yalnız başlarına dönse... “Sen güzel olduğunu düşünüyorsan öyledir herhalde; sen gerçekten Yenidendoğan Ejder’sin. Eh, madem bu işi yapmaya kararlısın, doğru yapsan da olur. Onların Aes Sedai olduklarını hatırlasan yeter. Bir kral bile Aes Sedaileri saygıyla dinler. Fikirlerine katılmasa bile. Ve çağrıldığını öğrenir öğrenmez Tar Valon’a doğru yola çıkar. Tear’ın Yüksek Lordları bile yapar bunu, Pedron Niall bile yapar.” Aptal adam ona yine sırıttı ya da en azından dişlerini gösterdi; yüzünün kalanı ırmak taşları kadar boştu. “Umarım dikkatle dinliyorsundur. Sana yardım etmeye çalışıyorum.” Yalnız, Rand’ın düşündüğü şekilde değildi. “Onları kullanmayı düşünüyorsan, ıslatılmış kediler gibi tüylerini kabartmalarını istemezdin.

Süslü ceketleri, tahtları ve o aptal asa ile, Yenidendoğan Ejder onları beni etkilediğinden daha fazla etkilemez.” Püsküllü mızrak başına küçümsemeyle baktı; Işık, o şey tüylerini diken diken ediyordu! “Seni gördükleri zaman dizlerinin üzerine çökmeyecekler ve çökmemeleri seni öldürmez. Nazik davranmak da öyle. İnatçı boynunu biraz eğ. Gerekli saygıyı göstermek, biraz alçakgönüllü olmak yaltaklanmak değildir.”

“Gerekli saygı,” dedi Rand düşünceli düşünceli. İçini çekti, başını hüzünle iki yana salladı ve elini saçlarından geçirdi. “Herhalde bir Aes Sedai ile, sırtımı döndüğümde entrika çeviren bir lordla konuştuğum gibi konuşabilirim. İyi bir tavsiyeydi, Egwene. Denerim. Bir fare kadar alçakgönüllü olurum.”

Egwene gözlerinin iri iri açıldığını belli etmemek için, telaşlı görünmemeye çalışarak mendilini yine yüzünden geçirdi. Gözlerinin yuvalarından fırladığından kuşkuluydu aslında, yalnızca öyle geliyordu. Bütün hayatı boyunca, ne zaman Rand’a daha sağa gitmenin daha iyi olduğunu işaret etse, o çenesini çıkarır, sola giderdi! Neden şimdi dinlemeye karar veriyordu ki?

Bu durumda iyi gidecek bir şey var mıydı? En azından, biraz saygı göstermesi kötü olmazdı. Kadınlar Elaida’yı takip ediyor olsa da, herhangi birinin Aes Sedailere inatçılık etmesi fikri Egwene’i gerçekten rahatsız ediyordu. Yalnız, bu sefer onun inatçı olmasını *istiyordu*, onun her zamanki kadar kibirli olmasını istiyordu. Artık geri dönmenin yolu yoktu; Rand aptal değildi. Yalnızca çileden çıkarıcıydı.

“Yalnızca bunun için mi geldin?” diye sordu Rand.

Egwene henüz gidemezdi. İşleri yoluna koymanın ya da en azından onun Tar Valon’a gidecek yün kafalılığı göstermemesini sağlamanın bir yolu olmalıydı. “Irmaktaki bir gemide bir Dalgahanımı olduğunu biliyor musun? *Beyaz Serpinti*’de.” Tüm diğer konular kadar iyi bir konuydu. “Seni görmeye gelmiş ve sabırsızlandığını duydum.” Bunu Gawyn’den öğrenmişti. Deniz Halkı’nın denizden bu kadar içeride ne aradığını öğrenmek için Erian kayıkla gitmiş, ama gemiye binme izni verilmemişti. Aes Sedailer dışında herhangi bir kadında kızgın kedi öfkesi denebilecek bir ruh hali içinde geri dönmüştü. Egwene neden burada olduklarını tahmin edebiliyordu, ama Rand’a söyleyecek değildi; bırak bu sefer eğileceklerini beklemediği birileri ile karşı karşıya gelsin.

“Atha’an Miere her yerde gibi.” Rand sandalyelerden birine oturdu; bir sebepten eğleniyor gibiydi, ama Egwene Deniz Halkı ile bir ilgisi

olmadığını yemin edebilirdi. “Berelain bu Harine din Togara İki Rüzgâr ile görüşmem gerektiğini söylüyor, ama mizacı Berelain’in anlattığı gibiyse, bekleyebilir. Şimdilik bana kızan yeterince kadın var çevremde.”

Bu konuyu açması için neredeyse yeterliydi, ama tam olarak değil. “Neden, anlayamıyorum. Her zaman gönülleri fethedersin halbuki.” O anda sözlerini geri alabilmeyi diledi; yapmasını *istemediği* şeyi güçlendirmekten başka işe yaramayacaktı.

Rand kaşlarını çatmıştı, işitmemiş gibiydi. “Egwene, Berelain’den hoşlanmadığını biliyorum, ama bunun ötesine gitmedi, değil mi? Demek istediğim, Aielcilik oynamakta öyle başarılısın ki, senin ona mızrak dansı önermeni hayal edebiliyorum. Bir konu rahatsız etmişti onu, huzursuzdu, ama ne olduğunu söylemedi.”

Muhtemelen kadın ona hayır diyen bir erkek bulmuştu; bu Berelain’in dünyasını temellerinden sarsmaya yeterdi. “Tear Taşı’ndan ayrıldığımızdan beri bir düzine laf etmemişimdir ona, orada da fazla konuşmadım. Rand, herhalde düşündüğün...”

Kapılardan biri Somara’nın girmesine yetecek kadar aralandı, kadın kapıyı hemen arkasından kapattı. “Aes Sedailer geldi, *Car’a’carn.*”

Rand taş gibi bir suratla kapıya döndü. “Daha gelmelerine!.. Beni hazırlıksız yakalamak istediler, öyle mi? Burada kuralları kimin koyduğunu öğrenmeleri gerek.”

O sırada Egwene Aes Sedailerin Rand’ı iç çamaşırları içinde yakalamaya çalışmasına bile aldırmazdı. Berelain hakkındaki bütün düşünceleri uçup gitti. Somara, duygudaşlık olabilecek küçük bir jest yaptı. O da aldırmıyordu. İstese Rand Aes Sedailerin Egwene’i yakalamasını engelleyebilirdi. Tek gereken ona kalkan koyup, burnunu sokağa çıkarır çıkarmaz alıp götürmemeleri için Rand’ın yakınında kalmasıydı. Tek gereken, istemek, kendini onun korumasına bırakmaktı. Buna izin vermekle çuvala tıkılıp Kule’ye götürülmesi arasında öyle az fark vardı ki onun için, midesi acıyordu. Her şeyden önce, Rand’ın arkasına saklanarak Aes Sedai olamazdı asla, ayrıca, herhangi birinin arkasına saklanma fikri sinirlerini bozuyordu. Yalnız, gelmişlerdi, kapının hemen dışındaydılar ve bir saat içinde çuvala tıkılmış olabilirdi. Derin derin nefes almak seğiren sinirlerini sakinleştirmedi.

“Rand, buradan çıkmanın başka yolu var mı? Eğer yoksa, diğer odalardan birine saklanırım. Burada olduğumu bilmemeliler. Rand? Rand! Beni dinliyor musun?”

Rand konuştu, ama kesinlikle onunla değil. *"Oradasın,"* diye fısıldadı boğuk bir sesle. "Artık bunu düşünemeyeceğin kadar büyük bir tesadüf bu." Öfkeyle ve belki korkuyla boşluğa bakıyordu. "Kavrulası, yanıt ver bana! Orada olduğunu biliyorum!"

Egwene kendine engel olamadan dudaklarını yaladı. Somara Rand'a, anaç bir endişe ifadesi olduğu söylenebilecek bir şekilde bakıyor olabilirdi –ve Rand espriyi fark etmezdi bile– ama Egwene'in midesi ağır ağır takla atmaktaydı. Rand böyle aniden delirmiş olamazdı. Olamazdı. Ama kısa bir süre önce gizli bir sesi dinler gibi görünmüştü ve belki o sırada onunla konuşmuştu.

Egwene aradaki mesafeyi aştığını hatırlamıyordu, ama aniden elini Rand'ın alnına bastırdı. Nynaeve hep ilk önce ateşi kontrol et derdi, ama şimdi ne işe yarayacağını bilemiyordu... Birazcık daha Şifa bilseydi. Ama bunun da bir faydası olmazdı. Eğer Rand... "Rand, sen?.. İyi hissediyor musun?"

Rand kendine geldi, onun elinden kaçındı ve kuşkuyla ona baktı. Bir sonraki an ayağa fırlamış, Egwene'i kolundan yakalamış, öyle hızlı sürüklüyordu ki, Egwene yetişmeye çalışırken neredeyse eteklerine takılacaktı. "Tam burada dur," diye emretti Rand sertçe, onu kürsünün arkasına yerleştirerek. Sonra geriledi.

Egwene Rand'a göstere göstere kolunu ovalayarak takip edecek oldu. Erkekler ne kadar güçlü olduklarını asla fark etmezdi, Gawyn bile her zaman fark etmiyordu, ama Gawyn olunca aldırmıyordu Egwene. "Sen ne yaptığını?.."

"Hareket etme!" Tiksinti dolu bir sesle ekledi. "Kavrulası, hareket ettiğinde dalgalanıyor gibi. Yere tutturacağım, ama yine de ortalarda dolanamazsın. Ne kadar büyük yapabileceğimi bilmiyorum ve öğrenilecek zaman değil bu." Somara'nın ağzı açık kalmıştı, ama çabucak kapadı onu.

Neyi yere tutturacaktı? Neyden bahsediyordu?.. Öyle aniden anladı ki, konuştuğu diğer kişinin kim olduğunu merak etmeyi unuttu. Rand çevresine *saidin* örmüştü. Egwene'in gözleri irileşti; çok hızlı nefes alıyordu, ama duramıyordu. Ne kadar yakınındaydı? Mantığı lekenin Rand'ın yönlendirdiği şeyden dışarı sızamayacağını söylüyordu; *saidin*'le daha önce de dokunmuştu ona, ama bu her şeyi daha da kötüleştiriyordu. Egwene içgüdüyle omuzlarını kaldırdı ve eteklerini önünde kavradı.

"Ne?.. Ne yaptın?" Birazcık titrese de sesiyle gurur duyuyordu, çünkü atmak istediği çığlığa hiç benzemiyordu.

“Şu aynaya bak,” diye kahkaha attı Rand. Kahkaha attı!

Egwene aksi aksi itaat etti. Gümüşlenmiş camda kürsü üzerindeki yaldızlı sandalye görünüyordu. Odanın bir kısmı da. Ama kendisi görünmüyordu. “Ben... görünmez oldum,” diye nefes verdi. Moraine bir kez hepsini bir *saidar* perdesi arkasında saklamıştı, ama Rand nasıl öğrenmişti bunu?

“Yatağımın altına saklanmaktan çok daha iyi,” dedi Rand, Egwene’in başının bir el sağına hitaben. Sanki Egwene’in aklındaki *buymuş* gibi! “Ne kadar saygılı davranabileceğimi görmeni istiyorum. Dahası,” sesi ciddileşti, “belki sen benim kaçırdığım bir şey görürsün. Belki bana söylersin bile.” Havlarcasına kahkaha attı, kürsüye sıçradı, püsküllü mızrağı aldı ve oturdu. “Onları içeri yolla, Somara. Beyaz Kule elçileri Yenidendoğan Ejder’in huzuruna gelsin.” Çarpık gülümsemesi Egwene’i, ördüğü *saidin*’in yakınlığı kadar huzursuz etmişti neredeyse. Lanet şey ne kadar yakınındaydı gerçekten?

Somara kayboldu ve birkaç dakika sonra kapılar ardına dek açıldı.

Ancak Coiren olabilecek, koyu mavi elbise giymiş tombul, azametli bir kadın başı çekiyordu. Bir adım arkasından bir yanında sade, kahverengi yünlüler içinde Nesune, diğer yanında yuvarlak yüzlü, tombul, talepkâr bir ağzı olan, yeşil ipekler içinde, kuzgun saçlı, güzel bir Aes Sedai geliyordu. Egwene Aes Sedailerin her zaman Ajah renkleri giyiyor olmasını diledi – Beyazlar her fırsatta yapardı bunu– çünkü kadın hangi Ajah’tansa, Yeşil olduğunu sanmıyordu; odaya ilk adım attığı andan itibaren Rand’a fırlattığı sert bakışlarla değil. Soğuk dinginliği horgörüsünü zar zor maskeliyordu, belki Aes Sedailere alışık olmayan biri için maskeliyor olabilirdi. Rand bunu görecek miydi? Belki hayır; o, kesinlikle okunmaz bir yüzü olan Coiren’e odaklanıyor gibiydi. Elbette Nesune her şeyi görüyor, kuş gibi gözleri oraya buraya kayıyordu.

O sırada Egwene Rand’ın onun için ördüğü pelerinden çok memnundu. Hâlâ elinde tuttuğu mendille yüzünü silecek oldu, sonra yerinde dondu. Rand yere tutturacağını söylemişti. Tutturmuş muydu? Işık, orada çırılçıplak duruyor olsa bile haberi olmazdı. Yalnız, Nesune’nin gözleri durmadan üzerinden kayıp geçmişti. Egwene’in yüzünden ter sızıyordu. Dökülüyordu. Kavrulası adam! Yatağın altına saklanmak pekâlâ mutlu ederdi onu.

Aes Sedailerin arkasından sade elbiseler içinde, sırtlarından kaba, keten toz pelerinleri sarkan bir düzine kadın geliyordu. Çoğu tıknaz kadınlardı,

ama hiç de küçük olmayan iki sandığın ağırlığı altında çabalıyorlardı. Sandıkların cilalı pirinçten kayışlarına Tar Valon Alevi işlenmişti. Hizmetkâr kadınlar sandıkları yere bırakırken işitilir bir şekilde, rahat birer nefes aldılar, gizli gizli kollarını esnettiler, yumruklarını bellerine bastırdılar. Kapılar kapandı ve Coiren ile diğer ikisi mükemmel bir uyum içinde, ama pek de gösterişli olmayan reveranslar yaptılar.

Daha onlar doğrulamadan Rand sandalyesinden kalkmıştı. Üç Aes Sedai de *saidar* parıltısına sarınmıştı; zincir kurmuşlardı. Egwene gördüklerini, nasıl zincir kurduklarını hatırlamaya çalıştı; parıltıya rağmen, Rand onlardan hizmetkâr kadınlara yürür, sırayla her yüzü incelerken sakin görünümlerini hiçbir şey bozmadı.

Rand ne?.. Elbette; hiçbirinin Aes Sedailerin yaşı belirsiz yüzüne sahip olmadığından emin oluyordu. Egwene başını iki yana salladı ve yine yerinde dondu. Rand bunun yeterli olacağını sanıyorsa aptalın tekiydi. İki kadının yaşı epey ileriydi –yaşlı değil, ama yaşlarını tahmin edebiliyordunuz– ama iki tanesi yeni Aes Sedai olmuş olabilecek kadar gençti. Aes Sedai değildiler –Egwene yeteneği yalnızca üç Aes Sedai'de sezebiliyordu ve sezecek kadar yakında duruyordu– ama Rand kesinlikle bakarak anlayamazdı.

Rand sağlam yapılı genç bir kadının çenesini kaldırarak kadının gözlerine gülümsedi. "Korkma," dedi yumuşak sesle. Kadın bayılacakmış gibi sallandı. Rand içini çekerek topuğu üzerinde döndü. Önlerinden geçerken Aes Sedailere bakmadı. "Benim yanımda yönlendirmeyeceksiniz," dedi kararlılıkla. "Salıverin." Nesune'nin yüzünden kısa bir tartma ifadesi geçti, ama diğer ikisi dinginlik içinde Rand'ın sandalyesine oturmasını izledi. Rand kolunu ovalayarak –o karıncalanmayı öğrendiğinde Egwene yanındaydı– daha sert bir sesle konuştu. "Size benim yanımda yönlendirmeyeceksiniz dedim. *Saidar*'a kucak bile açmayacaksınız."

Uzun bir an boyunca Egwene sessiz sessiz dua etti. Kaynak'a tutunmaya devam ederlerse ne yapardı? Bağlantılarını kesmeye mi çalışırdı? *Saidar*'a kucak açmış bir kadını kesmek, önceden kalkan koymaktan çok daha zordu. Egwene bunu, sıkı sıkı zincir kurmuş üç kadın karşısında yapabileceğinden emin değildi. Daha da kötüsü, Rand herhangi bir şey deneyecek olursa kadınlar ne yapardı? Parıltı kayboldu ve Egwene derin bir nefes alacakken kendini engelledi. Rand her ne yapmışsa, onu görünmez kılmıştı, ama sesleri kesmediği açıktı.

“Çok daha iyi.” Rand’ın gülümsemesi herkesi içine alıyordu, ama asla gözlerine ulaşmıyordu. “En baştan başlayalım. Saygın misafirlerimsiniz ve odaya şimdi girdiniz.”

Anladılar, elbette. Tahmin yürütmüyordu. Coiren hafifçe gerildi ve kuzgun saçlı kadının gözleri irileşti. Nesune kendi kendine başını sallamak, aklına yeni bir not almakla yetindi. Egwene çılgınca, Rand’ın dikkatli davranacağını umuyordu. Nesune’nin gözünden hiçbir şey kaçmazdı.

Coiren gözle görülür bir çabayla kendini toparladı, elbisesini düzeltti ve üzerinde olmayan şalını düzeltmeye yeltendi. Çınlayan bir sesle konuşmaya başladı. “Ben Coiren Saeldain Aes Sedai olma şerefine nailim. Beyaz Kule Büyükelçisiyim. Mühürlerin Gözetmeni, Tar Valon Alevi, Amyrlin Makamı Elaida do Avriny a’Roihan’ın görevlisiyim.” Diğer ikisi daha az süslü sözlerle, ama Aes Sedai unvanı kullanılarak tanıtıldı. Sert bakışlı kadın Galina Casban’dı.

“Ben de Rand al’Thor.” Sözlerinin sadeliği zıtlığa dikkat çekti. Kadınlar Yenidendoğan Ejder’den bahsetmemişti, Rand da bahsetmemişti, ama bir şekilde bahsedilmemesi unvan odada fısıldanmış gibi gelmesine sebep oldu.

Coiren derin bir nefes aldı, başını o fısıltıyı işitmiş gibi çevirdi. “Yenidendoğan Ejder için latif bir davet getirdik. Amyrlin Makamı verilen işaretlerin ve gerçekleşen kehanetlerin tamamen farkında ve...” O derin, yuvarlak tınıların, Rand’ın “hak edilen tüm şerefle” onlarla birlikte Beyaz Kule’ye gitmesi konusuna varması için pek az zaman gerekti ve Rand bu daveti kabul ederse, Elaida yalnızca Kule’nin korumasını değil, yetkesinin tüm ağırlığı ve etkisi ile onu desteklemeyi öneriyordu. Süslü konuşmalar biraz daha sürdü ve sonra şu şekilde sona erdi: “...ve bunun simgesi olarak Amyrlin Makamı bu önemsiz armağanı gönderdi.”

Elini kaldırarak sandıklara döndü, sonra yüzünü hafifçe buruşturarak duraksadı. Hizmetkârların anlaması ve pirinç kayışlı kapakları kaldırması için iki kez işaret etmesi gerekti; sandıkları *saidar* kullanarak açmayı planladığı açıktı. Sandıklar deri çuvallarla doluydu. Bir başka ve daha keskin bir jest üzerine, hizmetkâr kadınlar çuvalların bağcıklarını açmaya başladı.

Egwene inlemesini bastırdı. Bu kadınların o kadar zahmet çekmesine şaşmamak gerekirdi! Açılan çuvallardan boy boy altın paralar, ışıltılı yüzükler, parıl parıl parlayan kolyeler, herhangi bir mücevhere kakılmamış mücevherler döküldü. Alttaki çuvallarda çer çöp olsa bile, yine de bir servet ederlerdi.

Rand tahta benzeyen sandalyesinde arkasına yaslanarak, gülümsemeye yakın bir ifade ile sandıklara bakıyordu. Aes Sedailer, kendine hâkimiyet maskeleri arkasında onu inceliyordu, ama Egwene Coiren'in gözlerinde bir kendinden memnunluk izi, Galina'nın dolgun dudaklarındaki horgörüde hafif bir artış gördüğünü düşündü. Nesune... Asıl tehlike Nesune idi.

Aniden sandık kapakları hiçbir el dokunmadığı halde hızla kapandı ve hizmetkâr kadınlar ciyaklamalarını bastırmaya zahmet etmeden geriye sıçradılar. Aes Sedailer gerildi ve Egwene onların terledikleri hararetle dua etti. Rand'ın kibirli ve biraz da küstah olmasını istemişti, ama yalnızca kadınları sinirlendirecek kadar, onu oracıkta ehlileştirmeye karar vermelerine yetecek kadar değil.

Aniden aklına, Rand'ın şimdiye dek "fare kadar alçakgönüllü" olma işareti göstermediği geldi. Bunu hiç düşünmemişti zaten. Adam onunla oynuyordu! Dizlerinin tutmayacağını bilecek kadar korkmuş olmasa, gider kulaklarını yumruklardı.

"Bir sürü altın," dedi Rand. Gevşemiş görünüyordu, gülümsemesi tüm yüzüne yayılmıştı. "Altını kullanacak yer her zaman bulurum." Egwene gözlerini kırpıştırdı. Neredeyse açgözlü bir tavırla konuşuyordu!

Coiren gülümseyerek yanıt verdi. Şimdi tam bir tatmin timsali idi. "Elbette Amyrlin Makamı çok cömerttir. Beyaz Kule'ye vardığınızda..."

"Beyaz Kule'ye vardığımda," diye araya girdi Rand, yüksek sesle düşünür gibi. "Evet, Kule'de duracağım günü iple çekiyorum." Dirseğini dizine dayayarak, Ejder Asası'nı sarkıtarak öne eğildi. "Biraz zaman alacak, anlamalısınız. İlk önce burada, başka yerlerde yerine getirmem gereken sözler var."

Coiren'in ağzı bir anlığına gerildi. Ama sesi her zamanki kadar rahat ve yuvarlak kaldı. "Kuşkusuz Tar Valon'a dönüş yolculuğuna başlamadan önce birkaç gün dinlenmeye itirazımız olmaz. Bu arada, dilediğiniz zaman danışabilmeniz için aramızdan birinin yakınınızda kalmasını önerebilir miyim? Moiraine'in talihsiz vefatını işittik, elbette. Kendimi öneremem, ama Nesune ya da Galina gönüllü olur."

Rand adı verilen iki kadını kaşlarını çatarak inceledi ve Egwene nefesini tuttu. Rand yine birini ya da bir şeyi dinler gibiydi. Onun Nesune'yi incelediği açıklıkla, Nesune de onu incelemekteydi. Galina'nın parmakları bilinçsizce eteklerini sıvazlıyordu.

"Hayır," dedi Rand sonunda, kollarını sandalyenin kolçaklarına dayayıp arkasına yaslanarak. Bu hareketle, sandalye öncekinden daha da çok tahta

benzemişti. “Güvenli olmayabilir. İçinizden birinin kaburgalarına kazayla bir mızrak saplanmasını istemem.” Coiren ağzını açtı, ama Rand onu dinlemeden devam etti. “Kendi güvenliğiniz için, hiçbiriniz izin almadan bana bir buçuk kilometreden daha fazla yaklaşmayacaksınız. İzin almadığınız sürece saraydan uzak durmanız en iyisi olur. Sizinle gelmeye hazır olduğumda haber alacaksınız. Söz veriyorum.” Aniden ayağa kalktı. Kürsünün üzerinde öyle uzun duruyordu ki, Aes Sedailerin başlarını iyice arkaya devirmeleri gerekiyordu ve ne bu durumdan, ne de kısıtlamalarından hiç memnun olmadıkları açıktı. Taşa oyulmuş gibi görünen üç yüz ona dönmüştü. “Şimdi dinlenmenize dönmenize izin veriyorum. Bazı şeyleri ne kadar çabuk halledersem, Kule’ye o kadar çabuk gidebilirim. Sizi tekrar görebilecek durumda olduğumda haber gönderirim.”

Böyle aniden gönderilmekten memnun kalmamışlardı, muhtemelen herhangi bir şekilde gönderilmekten memnun kalmamışlardı –bir görüşmenin ne zaman sona ereceğine Aes Sedailer karar verirdi– ama yapacak bir şey yoktu. Aes Sedai sükûnetini bozmalarına ramak kalmış bir hoşnutsuzlukla küçücük reveranslar yaptılar.

Gitmek üzere döndüklerinde, Rand kayıtsızca konuştu. “Sormayı unutuyordum. Alviarin nasıl?”

“İyi.” Galina’nın ağzı bir an açık kaldı, gözleri irileşti. Konuşmasına şaşırmış görünüyordu.

Coiren, bu açıklığı kullanarak daha fazla konuşmak üzere duraksadı, ama Rand sabırsızca durmuş, ayağını hafifçe yere vurmaya başlamak üzere gibi görünüyordu. Kadınlar gittikten sonra kürsüden indi, o mızrak ucunu kaldırdı ve gözlerini kadınların arkasından kapanan kapılara dikti.

Egwene zaman kaybetmeden ona yaklaştı. “Ne oyun oynuyorsun, Rand al’Thor?” Altı adım atmadan, aynadaki yansımalarına bakarak *saidin* örgüsünden çıktığını gördü. En azından ona dokunduğunu fark etmemişti. “Ee?”

“Alviarin’in ekibinden,” dedi Rand düşünceli düşünceli. “Galina. Alviarin’in dostlarından. İddiaya girebilirim.”

Egwene onun tam önünde dikilerek burnunu çekti. “Paranı kaybedersin ve üzerine bir de yabayı ayağına saplarsın. Galina bir Kızıl ya da ben hiç Kızıl görmedim.”

“Benden hoşlanmadığı için mi?” Rand şimdi ona bakıyordu ve Egwene neredeyse bakmamasını dileyecekti. “Benden korktuğu için mi?” Rand yüzünü buruşturmuyor, dik dik bakmıyordu, hatta özellikle sert bile

bakmıyordu, ama gözleri Egwene’in bilmediği şeyler bilir gibiydi. Egwene bundan *nefret* ediyordu. Rand öyle aniden gülümsedi ki, Egwene gözlerini kırpıştırdı. “Egwene, yüzüne bakarak bir kadının Ajahını anlayabildiğine inanmamı mı bekliyorsun?”

“Hayır, ama...”

“Her neyse, Kızıllar bile sonunda beni takip edebilir. Kehanetleri herkes kadar iyi biliyorlar. ‘Lekesiz kule unutulmuş işaretin önünde kırılır ve diz kırar.’ Bir Beyaz Kule olmadan önce yazılmış, ama ‘lekesiz kule’ başka ne anlama gelebilir? Ya unutulmuş işaret? Sancağım, Egwene, kadim Aes Sedai simgesini taşıyan sancağım.”

“Kavrul, Rand al’Thor!” Küfür dilediğinden daha beceriksizce çıktı ağzından; bu tür şeyler söylemeye alışık değildi. “Işık yaksın seni! Onlarla gitmeyi düşünüyor olamazsın. Yapamazsın!”

Rand eğlenerek dişlerini gösterdi. Eğlenerek! “İstediğin şeyi yapmadım mı? Yapmamı söylediğin *ve* istediğin şeyi.”

Egwene kızgınlıkla dudaklarını birbirine bastırdı. Anlaması yeterince kötüydü, ama yüzüne vurması düpedüz kabaydı. “Rand, lütfen beni dinle. Elaida...”

“Mesele, onlar senin burada olduğunu öğrenmeden seni çadırlara nasıl götüreceğimiz. Sarayda göz ve kulaklarının olduğunu düşünüyorum.”

“Rand, beni!..”

“O büyük çamaşır sepetlerinden birinin içinde gitmeye ne dersin? İki Kız’a taşıtabilirim.”

Egwene neredeyse ellerini havaya fırlatacaktı. Rand, Aes Sedailer gibi ondan da kurtulmaya can atıyordu. “Kendi ayaklarım yeterli olur, teşekkür ederim.” Çamaşır sepetiymiş! “Her dilediğinde Caemlyn’den buraya nasıl geldiğini söylesen endişelenmeme gerek olmazdı.” Bunu sormanın neden canını bu kadar sıktığını anlamıyordu, ama sıkıyordu işte. “Bana öğretemeyeceğini biliyorum, ama nasıl yaptığını söylersen, belki *saidar*’la nasıl yapılacağını çıkartabilirim.”

Egwene’in yarı beklediği gibi, ona gülmek yerine, Rand onun şalının ucunu iki eline aldı. “Desen,” dedi. “Caemlyn,” sol elinde bir parmak yünden çadır yaptı, “ve Cairhien.” Diğer elindeki parmak bir başka çadır yaptı ve Rand iki çadırı bir araya getirdi. “Desen’i büküyorum ve birinden diğerine bir delik açıyorum. Nasıl açtığımı bilmiyorum, ama deliğin bir ucu ile diğeri arasında mesafe yok.” Şalı bıraktı. “Bunun faydası oldu mu?”

Egwene dudağını çiğneyerek ekşi ekşi şala kaşlarını çattı. Hiç de faydası olmamıştı. Desen'de bir delik açma düşüncesi bile midesini bulandırmaya yetmişti. *Tel'aran'rhiod* ile ilgili şeylere benzeyeceğini düşünmüştü. Kullanmaya niyeti olduğundan değil, elbette, ama ellerinde onca zaman vardı ve Bilgeler Aes Sedailerin Düşler Dünyası'na bedenle girmek konusunda soru sorması hakkında homurdanıp duruyordu. Egwene bunun gerçek dünya ile Düşler Dünyası'ndaki yansıması arasında bir benzerlik –başka şekilde tarif edemiyordu– yaratarak yapılabileceğini düşünüyordu. Bu şekilde, birinden diğerine adım atılabilecek bir mekân yaratılmış olurdu. Rand'ın yolculuk yöntemi birazcık bile aynı görünse denemeye gönüllü olurdu, ama bu... *Saidar* ne isterseniz onu yapardı, ama onun sizden sonsuz kat daha güçlü olduğunu ve nazikçe yol gösterilmesi gerektiğini her zaman hatırlamalıydınız; yanlış şeyi dayatmaya çalışırsanız daha çığlık atmaya zaman bulamadan ölür, yanardınız.

"Rand, iki şeyi aynı kılmanın daha akla yakın gelmediğinden emin misin... ya da..." Nasıl ifade edebileceğini bilmiyordu, ama her durumda, daha o susmadan Rand başını iki yana sallamıştı.

"Bu Desen'in örgüsünü değiştirmeye benziyor, değil mi? Deneyecek olsam beni paramparça eder, sanırım. Ben delik deliyorum." Göstermek için parmağını ona uzattı.

Eh, bunun peşinden gitmenin anlamı yoktu. Egwene sinirle şalını düzeltti. "Rand, Deniz Halkı hakkında. Okuduklarımdan daha fazlasını bilmiyorum" –biliyordu, ama yine de ona söylemeyecekti– "ama seni görmek için bu kadar uzaklara gelmişlerse, önemli bir şey olmalı."

"Işık," diye mırıldandı Rand dalgın dalgın, "kızgın tavadaki su damlası gibi sıçrıyorsun. Zaman bulduğumda göreceğim onları." Bir an alnını ovaladı ve gözleri boşluğa dikilir gibi oldu. Gözlerini kırpıştırarak yine Egwene'i gördü. "Onlar tekrar gelene kadar beklemeyi mi düşünüyorsun?" Gerçekten ondan kurtulmak istiyordu.

Egwene kapıda durdu, ama Rand şimdiden ellerini arkasından kavuşturmuş, kendi kendine konuşarak odayı adımlamaya başlamıştı. Alçak sesle konuşuyordu, ama Egwene bir kısmını çıkartabiliyordu. "Nerede saklanıyorsun, kavrulası? Orada olduğunu biliyorum!"

Egwene ürperdi ve dışarı çıktı. Gerçekten delirmeye başlamışsa, geri dönüşü yoktu. Çark dilediği gibi dokurdu ve dokuduğunun kabullenilmesi gerekirdi.

Koridordan geçen hizmetkârlara baktığını ve hangisinin Aes Sedai ajanı olduğunu merak ettiğini fark ederek kendini engelledi. Çark dilediği gibi dokurdu. Somara'ya başını salladı, omuzlarını dikleştirdi ve en yakın hizmetkâr kapısına koşturmamak için kendisiyle mücadele etti.

Arilyn'in en iyi arabası sallanarak, sandıkları taşımış olan hizmetkâr kadınlar ile sürücüden başka yükü kalmayan arabanın önünde Güneş Sarayı'ndan uzaklaşırken pek az konuşma geçti. Nesune parmaklarını birbirine yaslayıp çadır yapmış, düşünceli düşünceli dudaklarına vuruyordu. Büyüleyici bir genç adam. Büyüleyici bir inceleme konusu. Ayağı koltuğun altındaki örnek kutularından birine dokundu; gerekli örnek kutularını almadan hiçbir yere gitmezdi. İnsan dünyanın uzun süre önce kataloglanmış olduğunu düşünürdü, ama Tar Valon'dan ayrıldığından beri, hiçbir kayıtta bulunmadığından emin olduğu elli bitki, iki kat fazla böcek, bir tilkinin postu ve kemikleri, üç tür tarlakuşu ve beş tür yer sincabı tıkmıştı o kutulara.

"Alviarin'le arkadaş olduğunu bilmiyordum," dedi Coiren bir süre sonra.

Galina burnunu çekti. "Biz yola çıkarken iyi olduğunu bilmek için arkadaş olmak gerekmiyor." Nesune kadının surat astığını bilip bilmediğini merak etti. Belki yalnızca dudaklarının şekli yüzünden öyle görünüyordu, ama insanın kendi yüzüyle yaşamayı öğrenmesi gerekirdi. "Gerçekten biliyor muydu sizce?" diye devam etti Galina. "Bizim... İmkânsız bu. Tahmin yürütmüş olmalı."

Nesune'nin kulakları dikildi, ama parmaklarını dudaklarına vurmaya devam etti. Bunun, konuyu değiştirmek için bir çaba olduğu açıktı ve ayrıca Galina'nın sinirli olduğunu gösteriyordu. Sessizlik uzun süre devam etmişti, çünkü kimse al'Thor'dan bahsetmek istemiyordu ve başka konu yok gibi görünüyordu. Galina neden Alviarin'den bahsetmek istemiyordu? İkisinin arkadaş olmadığı kesindi; bir Kızıl nadiren bir başka Ajah'tan arkadaş edinirdi. Nesune soruyu zihninde bir köşede sakladı.

"Tahmin yürütmüşse, panayırlarda bir servet kazanabilir." Coiren aptal değildi. Mantıksız düşecek ölçüde tumturaklı davranırdı, ama kesinlikle aptal değildi. "Ne kadar saçma görünürse görünsün, bir kadında *saidar* sezebildiğini varsaymalıyız."

"Bu felaket olabilir," diye mırıldandı Galina. "Hayır. Olamaz. Tahmin etmiş olmalı. Yönlendirebilen her erkek bizim *saidar*'a kucak açtığımızı

varsayardı."

Kadının dudaklarını çıkarması Nesune'nin sinirlerini bozuyordu. Bu görev gezisi sinirlerini bozuyordu. Sorulsa memnunlukla katılırdı, ama Jesse Bilal sormamıştı; Jesse onu yakalayıp atın üzerine atmıştı. Diğer Ajahlarda nasıl olursa olsun, Kahverengi kurulunun başının bu şekilde davranmaması gerekirdi. Ama en kötüsü, Nesune'nin yol arkadaşlarının genç al'Thor'a, başka her şeye gözlerini kapatacak ölçüde odaklanmış olmalarıydı.

"Görüşmemize katılan kardeşimizin kim olduğu konusunda fikriniz var mı?" dedi yüksek sesle.

Bir Aes Sedai olmayabilirdi –Kraliyet Kütüphanesi'ne her gittiğinde üç Aiel kadın görmüştü ve ikisi yönlendirebiliyordu– ama tepkilerini görmek istemişti. Hayal kırıklığına uğramadı ya da daha doğrusu, hayal kırıklığına uğradı. Coiren dimdik oturmakla yetindi, ama Galina bakakaldı. Nesune içini çekmekten zor aldı kendini. Gerçekten kördüler. Yönlendirebilen bir kadından birkaç adım ötede durmuşlardı ve sırf göremedikleri için sezememişlerdi onu.

"Nasıl saklandığını bilmiyorum," diye devam etti Nesune, "ama öğrenmek ilginç olacak." Al'Thor'un işi olmalıydı; bir *saidar* örgüsü olsa görürlerdi. Emin olup olmadığını sormadılar; tahmin yürütmüş olsa söyleyeceğini biliyorlardı.

"Moiraine'in hayatta olduğunun kanıtı." Galina sert bir gülümseme ile arkasına yaslandı. "Beldeine'i onu bulmakla görevlendirmemizi öneririm. Sonra onu alırız, paketleyip bodruma kapatırız. Böylece al'Thor'un yanına yaklaşamaz ve onu da al'Thor ile birlikte Tar Valon'a götürürüz. Burnunun dibine yeterince altın yığarsak fark edeceğinden bile kuşkuluyum."

Coiren hararetle başını iki yana salladı. "Moiraine hakkında, öncekinden daha fazla kanıt yok elimizde. Şu gizemli Yeşil olabilir. Kim olduğunu öğrenmeye gelince, katılıyorum, ama kalan konuları da dikkatle düşünmeliyiz. Böyle dikkatle planlanmış her şeyi riske atmam. Al'Thor'un bu Aes Sedai ile –her kimse– bağlantılı olduğunun ve zaman istemesinin yalnızca bir strateji olduğunun farkında olmalıyız. Neyse ki zamanımız var." Galina gönülsüzce başını salladı; planları riske atmaktansa evlenip bir çiftliğe yerleşmeyi tercih ederdi.

Nesune hafifçe içini çekme izni verdi kendine. Kurumlu tavırlara ek olarak, Coiren'in tek gerçek kusuru zaten açık olan şeyleri ifade etmeye bayılmasıydı. Kullandığı zaman, iyi bir beyni vardı. Ve gerçekten zamanları

vardı. Ayağı o örnek kutularından birine dokundu. Olaylar nasıl çözümlenirse çözümlensin, al’Thor üzerine yazacağı tez hayatının zirvesi olacaktı.

28
Mektuplar

Lews Therin *oradaydı* –Rand bundan emindi– ama kafasının içinde, kendisine ait olmayan tek bir fısıltı yoktu. Günün kalanı boyunca, ne kadar faydasız olsa da, başka şeyler düşünmeye çalıştı. Berelain'in kendi başına da pekâlâ halledebileceği bir şeyler hakkında soru sormak için odasına öyle sık dalmıştı ki, kadın sıçrayıp kendi derisinden çıkacak hale gelmişti; emin değildi, ama kadının ondan kaçınmaya başladığını düşünüyordu. Rhuarc bile, onuncu kez Shaidolar hakkında konuşmak için köşeye kıstırdığından beri birazcık ürkek görünmeye başlamıştı. Shaidolar kıpırdanmamıştı ve Rhuarc'ın görebildiği tek seçim, onları Kardeşkatili'nin Hançeri'nde bırakmak ile oradan söküp atmak arasındaydı. Herid Fel, Idrien'in sık sık yaptığını söylediği gibi, gezmeye gitmişti; Fel düşüncelere daldığında, bazen şehirde kayboluyordu. Rand kadına bağırdı. Fel onun suçu değildi, onun sorumluluğu değildi, ama Rand bembeyaz bir suratla, titreyerek ayrıldı oradan. Ruh hali ufuktan yaklaşan bir dizi fırtına gibi dalgalanıyordu. Meilan ve Maringil'e, ikisini de çizmelerinde titretecek kadar bağırdı ve hamur beyazı suratlarla bıraktı onları, Colavaere'i tutarsızca ağlarken bıraktı ve Anaiyella'nın eteklerini toplayıp kaçmasına sebep oldu. Aynı şekilde, Amys ile Sorilea Aes Sedailere ne dediğini sormaya geldiğinde, onlara da bağırdı; yürüyüp giderlerken Sorilea'nın yüzünde olan ifadeye bakılırsa, ilk defa biri kadına sesini yükseltmiş olabilirdi. Lews Therin'in orada olduğunu, bir sesten fazlası olduğunu, kafasının içinde saklanan bir adam olduğunu bilmekten kaynaklanıyordu.

Gece geldiğinde uykuya dalmaktan, o uyurken Lews Therin'in kontrolü ele geçirmesinden korkuyordu neredeyse ve sonunda uyuduğu zaman tedirgin edici düşlerle dönüp mırıldandı. Pencerelerden içeri sızan ilk

ışıklarla, terle ıslanmış, dolaşmış çarşaflar arasında uyandı. Gözlerine kum dolmuş gibiydi, ağzında altı gün önce ölmüş at gibi bir tat vardı ve bacakları ağrıyordu. Hatırladığı bütün düşleri, göremediği bir şeyden kaçmakla ilgiliydi. Büyük, dört direkli yataktan doğruldu ve yaldızlı lavaboda yıkandı. Dışarıda gökyüzü griye dönerken, taze su getiren *gai'shain* henüz gelmemişti, ama dün geceden kalan yeterli oldu.

Tıraş olmayı bitirmek üzereyken, ustura yanağında, durdu ve duvardaki aynada kendine baktı. Koşmak. O düşlerde kaçtığı kişinin Terkedilmişler ya da Karanlık Varlık ya da Tarmon Gai'don, hatta Lews Therin olduğundan emindi. Kendi önemi ile öylesine dolu; kuşkusuz Yenidendoğan Ejder Karanlık Varlık tarafından kovalandığını görürdü düşlerinde. Rand al'Thor olduğu itirazlarına rağmen, o da kendini başka herkes kadar kolay unutabiliyordu anlaşılan. Rand al'Thor Elayne'e âşık olma korkusu ile Elayne'den kaçmıştı, tıpkı Aviendha'yı sevme korkusu ile kaçması gibi.

Ayna parçalandı, parçalar porselen lavaboya düştü. Çerçevede kalan camlar yüzünü parça parça yansıttı.

Saidin'i salıvererek son köpük izlerini sıyırdı ve usturayı dikkatle katladı. Artık kaçmak yok. Ne yapması gerekiyorsa yapacaktı, ama artık kaçmak yoktu.

Odadan çıktığı zaman koridorda iki Kız bekliyordu. Onun yaşlarında leylek gibi bir kızıl kafa olan Harilin, onu görür görmez koşa koşa diğerlerini bulmaya gitti. Annesi olabilecek yaşta, şen bakışlı, sarışın biri olan Chiarid, onu bu kadar erken görünce şaşıran birkaç hizmetkârın dolandığı koridorlarda ona eşlik etti. Normalde yalnız kaldıklarında Chiarid ona gülmek için espriler yapardı –Rand bir kısmını anlıyordu; kadın onu, kafası şapkasına sığmayacak kadar şişmesini istediği bir erkek kardeş gibi görürdü– ama bu sabah ruh halini hissetti ve tek kelime etmedi. Kılıcına tiksintiyle bir bakış fırlattı, ama yalnızca bir bakış.

Nandera ile Kızların kalanı, daha Yolculuk odasına giden yolu yarılamadan yetiştiler ve sessizliğini hemen anladılar. Kare oymalı kapıyı koruyan Mayeneliler ve Kara Gözler de öyle. Rand kimseyle konuşmadan Cairhien'den ayrılabileceğini düşünürken, Berelain'in kişisel hizmetkârlarının kırmızı mavi üniformasını giymiş genç bir kadın koşarak geldi ve tam kapıyolu açarken diz kırdı.

"Mayene Başı bunu gönderdi," dedi nefes nefese, büyük yeşil bir mühürle mühürlenmiş bir mektup uzatarak. "Deniz Halkı'ndan geliyor, Lord Ejder."

Rand mektubu ceketinin cebine tıktı, kapıyoldan içeri adım attı ve kadının, yanıt verip vermeyeceği sorusunu duymazdan geldi. Bu sabah sessizlik işine geliyordu. Başparmağını Ejder Asası'nın üzerindeki oymalarda gezdirdi. Güçlü ve sert olacaktı ve bu kendi kendine acıma duygularını geride bırakacaktı.

Caemlyn'deki karanlık Büyük Salon Alanna'yı kafasına geri getirdi. Burada gece sürüyordu, ama kadın uyanıktı; bunu, ağladığını bildiği kesinlikle biliyordu, gözyaşlarının, o kapıyolu Kızların sonuncusunun arkasından kapatır kapatmaz kesildiğini bildiği kesinlikle biliyordu. Kafasının arkasında hâlâ bir dizi perişan, okunmaz duygu bekliyordu, ama döndüğünü kadının bildiğinden emindi. Kuşkusuz kadın ve kadının bağı kaçışında rol oynamıştı, ama hoşuna gitmese bile bağı kabullenmişti Rand. Bu neredeyse alayla güldürecekti onu; madem değiştiremiyor, kabullense de olurdu. Kadın ona bir iplik bağlamıştı –yalnızca bir iplik: Işık, ne olur daha fazlası olmasın– ve kadının onu bir tasmaya dönüştürmesine olanak sağlayacak kadar yaklaşmasına izin vermezse sorun yaratmamalıydı. Thom Merrilin'in yanında olmasını diledi; muhtemelen Thom Muhafızlar ve bağlar hakkında her şeyi biliyordu; adam şaşırtıcı şeyler biliyordu. Eh, Elayne'i bulmak Thom'u bulmak olacaktı. Hepsi buydu işte.

Taht odasından dairesine giden yolu aydınlatmak için *saidin*'le, Ateş ve Hava'dan bir ışık küresi yaptı. Çok yukarılarda, karanlıklara bürünmüş kadim kraliçeler onu hiç rahatsız etmediler. Onlar yalnızca vitray resimleri idi.

Aynısı Aviendha için söylenemezdi. Dairesinin dışında Nandera, Jalani dışındaki Kızları gönderdi ve ikisi Rand ile birlikte içeri girip odaları kontrol etti. Rand Güç kullanarak lambaları yaktı ve Ejder Asası'nı Güneş Sarayı'ndakine göre çok daha az yaldız taşıyan küçük, fildişi kakmalı bir masaya fırlattı. Bütün mobilyalar masaya benziyordu, çok daha az yaldız, çok daha fazla oyma kullanılmıştı ve onlar da aslan ve gül oymalarıydı. Yere büyük, kırmızı bir halı serilmişti ve altın iplikle gül desenleri dokunmuştu.

İçinde *saidin* olmasa Kızların yumuşak ayak seslerini duyabileceğinden kuşkuluydu, ama onlar daha giriş odasını aşamadan Aviendha karanlık yatak odasından uzun adımlarla çıktı. Saçları çılgınca dağılmıştı ve elinde bir kemer bıçağı tutuyordu. Ve üzerinde kendi derisinden başka hiçbir şey yoktu. Onu görünce direk kadar katılaştı ve koşmamaya çalışarak, uzun adımlarla, geldiği yoldan döndü. Yaktığı küçük lambanın ışığı kapıda

belirdi. Nandera yumuşak sesle güldü ve Jalani ile eğlenti dolu bakışlar paylaştı.

"Aielleri asla anlayamayacağım," diye mırıldandı Rand, Kaynak'ı bırakarak. Kızların durumu gülünç bulması değildi mesele; Aiel mizahını anlamaya çalışmayı uzun zaman önce bırakmıştı. Aviendha idi. Yatmadan önce önünde soyunmayı o *çok* gülünç buluyor olabilirdi, ama kendisi göstermeye niyetlenmediği zaman bir ayak bileği görecek olsa, haşlanmış kediye dönüyordu kız. Onu suçladığını belirtmeye bile gerek yoktu.

Nandera güldü. "Anlayamadığın Aieller değil, kadınlar. Hiçbir erkek kadınları anlayamamıştır."

"Diğer yandan erkekler," diye araya girdi Jalani, "çok basittir." Rand, daha yanaklarındaki çocuksu tombulluk kaybolmamış kıza bakakaldı ve kız hafifçe kızardı. Nandera kahkaha patlatmaya hazır görünüyordu.

Ölüm, diye fısıldadı Lews Therin.

Rand başka her şeyi unuttu. *Ölüm mü? Ne demek istiyorsun?*

Ölüm geliyor.

Ne tür ölüm? diye sordu Rand. *Sen neyden bahsediyorsun?*

Sen kimsin? Ben neredeyim?

Rand bir yumruk boğazını sıkıyormuş gibi hissetti. Önceden de emindi, ama... Lews Therin ilk defa ona bir şey söylemişti, ona hitap ettiği açık olan bir şey. *Ben Rand alThor'um. Sen kafamın içindesin.*

İçinde mi?.. Hayır! Ben benim! Ben Lews Therin Telamon'um! Ben beniiiiiiiim! Feryat uzaklaşarak kesildi.

Geri dön, diye bağırdı Rand. *Hangi ölüm? Yanıt ver bana, kavrulası!* Sessizlik. Rand huzursuzca kıpırdandı. Bilmek bir şeydi, kafasının içinde deli bir adamın ölümden bahsetmesi başka şey. *Saidin*'e hafifçe dokunmuş gibi kirli hissediyordu kendini.

Bir şey koluna dokundu ve Rand neredeyse Kaynak'ı kavrayacaktı, ama sonra Aviendha olduğunu fark etti. Çabucak giyinmiş olmalıydı, ama her saç telini dilediği gibi düzenlemek için bir saat harcamış gibi görünüyordu. Aiellerin duygularını belli etmediği söylenirdi, ama aslında yalnızca çoğu insandan daha ketum davranıyorlardı. Ne arayacağınızı biliyorsanız, başka herkesin yüzü kadar çok şey anlatıyorlardı. Aviendha endişe ile öfkelenme arzusu arasında kararsız kalmıştı.

"İyi misin?" diye sordu.

"Yalnızca düşünüyordum," dedi Rand ona. Yeterince doğruydu bu. *Yanıt ver bana, Lews Therin! Geri dön ve bana yanıt ver!* Neden sessizliğin

sabaha yakıştığını düşünmüştü ki?

Ne yazık ki Aviendha söylediğine inandı. Endişelenecek bir şey yoksa... Yumruklarını kalçalarına dayadı. Kadınlar, Aieller, İki Nehirliler ya da başka herkes hakkında anladığı bir şey buydu. Yumruklar sorun demekti. Lamba yakmak için zahmet etmesine gerek yoktu; kızın gözleri odayı aydınlatacak kadar kızgındı. "Yine bensiz gittin. Bilgelere yanından ayrılmayacağıma söz verdim, ama sen verdiğim sözü hiç ettin. Bunun için bana karşı *toh*'un var, Rand al'Thor. Nandera, bundan sonra onun nereye, ne zaman gittiği bana bildirilecek. Ona eşlik edeceksem, bensiz gitmesine izin verilmeyecek."

Nandera hiç duraksamadan başını salladı. "Nasıl dilersen öyle olsun, Aviendha."

Rand hızla iki kadına döndü. "Dur bakalım şimdi! Ben istemediğim sürece kimse geliş gidişlerimi kimseye söylemeyecek."

"Söz verdim, Rand al'Thor," dedi Nandera ifadesiz bir sesle. Gerilemeye niyetlenmeden gözlerini gözlerine dikti.

"Ben de verdim," dedi Jalani, aynı ifadesizlikle.

Rand ağzını açtı, sonra yine kapattı. Lanet *ji'e'toh. Car'a'carn* olduğundan bahsetmesinin bir faydası olmayacaktı, elbette. Aviendha Rand'ın itiraz etmesine şaşmış görünüyordu; anlaşılan sonucu önceden belli bir durumdu ona göre. Rand huzursuzluk içinde omuzlarını kaldırdı, ama Aviendha yüzünden değil. O kirlilik duygusu hâlâ oradaydı ve daha güçlüydü. Belki Lews Therin geri dönmüştü. Rand içinden ona seslendi, ama yine yanıt gelmedi.

Kapı çalındı ve hemen ardından Harfor Hanım içeri girip reverans yaptı. Başhizmetkâr saatin erkenliğine dair bir işaret göstermiyordu, elbette; günün hangi saati olursa olsun, Reene Harfor her zaman biraz önce giyinmiş gibi görünürdü. "Şehre yeni gelenler oldu Lord Ejder ve Lord Bashere size en kısa zamanda haber verilmesi gerektiğini düşündü. Leydi Aemlyn ile Lord Culhan dün, öğlen geldi ve Lord Pelivar'ın yanında kalıyorlar. Leydi Arathelle onlardan bir saat sonra, geniş bir maiyet ile birlikte geldi. Lord Barel, Lord Macharan, Leydi Sergase ve Leydi Negara gece ayrı ayrı geldiler ve her birinin yalnızca birkaç hizmetkârı var. Hiçbiri saraya saygılarını sunmadı." Sonuncusunu aynı ses tonu ile, kendi fikrini hiç belli etmeden söyledi.

"Bu iyi haber," dedi Rand ona ve gelenler saygılarını sunsa da sunmasa da öyleydi gerçekten. Aemlyn ve kocası Culhan hemen hemen Pelivar

kadar güçlüydüler, Arathelle Dyelin ve Luan dışında herkesten güçlüydü. Diğerleri küçük Evlerdendi ve aralarında yalnızca Barel kendi Evi'nin Yüksek Makamı idi, ama "Gaebril"e karşı çıkan asiller toplanmaya başlamıştı. En azından, onlar Caemlyn'i onun elinden almaya karar vermeden önce Elayne'i bulabilirse, iyi haberdi.

Harfor Hanım bir an onu süzdü, sonra mavi mühürlü bir mektup uzattı. "Bu dün gece geç saatlerde iletildi, Lord Ejder. Bir ahır uşağı tarafından. Kirli bir ahır uşağı. Deniz Halkı Dalgahanımı, görüşmeye geldiğinde sizin gitmiş olduğunuzu öğrendiğinde memnun olmadı." Bu sefer sesindeki onaylamazlık açıktı, ama Dalgahanımı'na karşı bir onaylamazlık mı, Rand'ın görüşmeyi kaçırmasına mı, yoksa mektubun iletilme tarzına mı, belli değildi.

Rand içini çekti; Caemlyn'deki Deniz Halkı'nı tamamen unutmuştu. Bu aklına Cairhien'de aldığı mektubu getirdi ve mektubu çıkardı. Hem yeşil mühür, hem de mavi mühür aynı damgayı taşıyordu, ama damganın ne anlattığını çıkartamadı. Düz çanaklara benzeyen iki şey vardı ve birinden çıkıp diğerinin üzerinden geçiyordu. İkisi de "Coramoor"a hitaben yazılmıştı, o da her kim ya da neyse. Kendisini kastettiklerini tahmin ediyordu. Belki Deniz Halkı Yenidendoğan Ejder'e böyle diyordu. İlk önce mavi mührü kırdı. Selam yoktu ve Rand'ın gördüğü, Yenidendoğan Ejder'e hitaben yazılmış hiçbir mektuba benzemiyordu.

Işık izin verirse, belki zaman içinde Caemlyn'e dönersiniz. Sizi görmek için çok uzaklardan geldiğimden, belki döndüğünüzde size ayıracak zaman bulurum.

Zaida din Parede Karakanat
Catelar Klanı Dalgahanımı

Harfor Hanım haklı gibiydi; Dalgahanımı hiç memnun kalmamıştı. Yeşil mührün sakladığı mektup bundan daha iyi değildi.

Işık'ı memnun ederse, sizin için uygun en kısa zamanda, sizi Beyaz Serpinti*'nin güvertesinde kabul edeceğim.*

Harine din Togara İki Rüzgâr

Shodein Klanı Dalgahanımı

“Kötü haber mi?” diye sordu Aviendha.

“Bilmiyorum.” Mektuplara kaşlarını çatarken, Harfor Hanım’ın kırmızı beyazlı bir kadını içeri aldığını ve onunla birkaç sessiz laf ettiğini fark etmedi. Deniz Halkı’ndan iki kadın da, birlikte bir saat geçirmekten hoşlanacağı kişilere benzemiyordu. Ejder Kehanetleri’nin bulabildiği her tercümesini okumuştu ve en açık olanı bile genellikle bulanıktı ve Atha’an Miere hakkında bir şeyden bahsedildiğini hatırlamıyordu. Belki denizdeki gemilerinde, uzak adalarında, onun ya da Tarmon Gai’don’un dokunmadığı bir halk onlar olurdu. Bu Zaida’ya bir özür borçluydu, ama belki onu Bashere’in başına sarabilirdi; Bashere’in herhangi birinin kibrini okşayacak kadar unvanı vardı kesinlikle. “Sanmıyorum.”

Hizmetkâr önünde dizlerinin üzerine çöktü, beyaz başını eğdi ve ellerini kaldırarak, kalın parşömenden bir başka mektup uzattı. Kadının duruşu Rand’ın gözlerini kırpıştırmasına sebep oldu; Tear’da bile hizmetkârların bu kadar yaltaklandığını görmemişti, hele Andor’da hiç. Harfor Hanım kaşlarını çatmış, başını iki yana sallıyordu. Diz çöken kadın yüzünü kaldırmadan konuştu. “Bu Lord Ejder için geldi.”

“Sulin?” diye inledi Rand. “Sen ne yapıyorsun? O... *elbisenin* içinde ne işin var?”

Sulin başını kaldırdı; kesinlikle korkunç görünüyordu, geyik gibi davranmak için büyük çaba harcayan bir kurt. “Para karşılığı hizmet ve itaat eden kadınların giydiği şey bu.” Kaldırdığı ellerindeki mektubu salladı. “Bunun Lord Ejder için geldiğini söylemem emredildi. Veren... atlı hemen uzaklaştı.” Başhizmetkâr sinirle cıkladı.

“Doğru düzgün bir yanıt istiyorum,” dedi Rand, mühürlü parşömeni alarak. Kadın mektup ellerinden çıkar çıkmaz ayağa fırladı. “Buraya gel, Sulin. Sulin, bir yanıt istiyorum!” Ama kadın *cadin’sor* içindeymiş gibi hızla doğrudan kapıya koştu ve çıktı.

Bir sebepten, Harfor Hanım dik dik Nandera’ya bakıyordu. “Sana bunun işe yaramayacağını söylemiştim. Ve ikinize de, saray üniformasını giydiği sürece, Aiel de olsa Saldaea Kraliçesi de, sarayı gururlandıracak şekilde davranmasını beklediğimi söylemiştim.” Kadın diz kırdı, telaşla, “Lord Ejder,” dedi ve kendi kendine deli Aieller hakkında homurdanarak çıkıp gitti.

Rand ona katılıyordu. Bakışlarını Nandera'dan Aviendha'ya, sonra Jalani'ye çevirdi. Hiçbiri şaşırmış görünmüyordu. Teki bile sıradışı bir şey görmüş gibi bakmıyordu. "Işık aşkına bana neler olup bittiğini söyleyecek misiniz? O Sulin'di!"

"Önce," dedi Nandera, "Sulin ve ben mutfaklara gittik. O tencere falan ovmanın uygun olacağını düşündü. Ama bir adam ihtiyaç duyduğu kadar bulaşıkçısının olduğunu söyledi; Sulin'in devamlı diğerleri ile kavga edeceğini düşünür gibiydi. Çok uzun boylu değildi," Rand'ın çenesinin altını işaret etti, "ama boyu kadar eni vardı ve bence gitmesek bize mızrak dansı önerecekti. Sonra Reene Harfor denen kadına gittik, çünkü buradaki çatıhanımı o gibi görünüyor." Yüzünü hafifçe buruşturdu; bir kadın ya çatıhanımı olurdu ya da olmazdı –Aiellerin düşünce tarzında Başhizmetkârlar için yer yoktu. "Anlamadı, ama sonunda kabul etti. Reene Harfor'un ona elbise giydireceğini anladığında Sulin'in vazgeçeceğini sandım, ama elbette vazgeçmedi. Sulin benden daha cesur. Ben yeni *Seia Doon* olmuş birine *gai'shain* olmayı tercih ederim."

"Ben," dedi Jalani cesurca, "bir sene boyunca her gün annemin gözlerinin önünde en kötü düşmanımın birincil erkek kardeşi tarafından dövülmeyi tercih ederdim."

Nandera'nın gözleri onaylamazlıkla kısıldı ve parmakları seğirdi, ama el konuşması kullanmak yerine dikkatle konuştu, "Bir Shaido gibi böbürleniyorsun, kızım." Jalani daha büyük olsa, bu üç hesaplı hakaret sorun yaratırdı, ama kız utandırıldığını işitenleri görmemek için gözlerini sıkı sıkı yummayı tercih etti.

Rand parmaklarını saçlarından geçirdi. "Reene anlamadı mı? Ben de anlamıyorum, Nandera. Bunu neden yapıyor? Mızraktan vaz mı geçti? Bir Andorluyla evlendiyse" –çevresinde daha tuhaf şeyler de oluyordu– "ona bir çiftlik ya da ne isterse onu alacak kadar altın veririm. Hizmetkâr olması gerekmiyor." Jalani'nin gözleri iri iri açıldı ve üç kadın ona, deliren *oymuş* gibi baktı.

"Sulin *toh*'unu ödüyor, Rand al'Thor," dedi Aviendha kararlılıkla; dimdik duruyordu ve gözlerini Rand'ın gözlerine dikmişti. Bu haliyle Amys'e çok benziyordu. Yalnız, her geçen gün taklit azalıyor, kendine özgülüğü çoğalıyordu. "Bu seni ilgilendirmez."

Jalani kesin bir onayla başını salladı. Nandera orada durup, aylak aylak mızrağının ucunu kontrol etmekle yetindi.

“Sulin beni ilgilendirir,” dedi Rand onlara. “Ona bir şey olsa...” Aniden Shadar Logoth’a gitmeden önce işittiği konuşmayı hatırladı. Nandera Sulin’i, *gai’shain*’lerle *Far Dareis Mai* gibi konuşmakla suçlamıştı ve Sulin bunu kabullenmiş, daha sonra halledeceğini söylemişti. Shadar Logoth’tan döndüğünden beri Sulin’i görmemişti, ama kendisine kızdığını, yalnızca onu koruma işini başkalarının görmesine izin verdiğini düşünmüştü. Anlamalıydı. Uzun süre Aiellerin çevresinde olmak size biraz *ji’e’toh* öğretiyordu, ama Kızlar, belki Taş Köpekler ve Kara Gözler dışında herkesten daha alıngandı. Bir de Aviendha ve onun Rand’ı Aiel’e çevirme girişimleri vardı.

Bu durum basitti ya da *ji’e’toh* konusunda ne kadar basit olabiliyorsa o kadar basitti. Kendi kendisiyle bu kadar ilgilenmese, daha baştan fark ederdi. *Gai’shain* beyazlarını giydiğini bir çatıhanımına bile her gün hatırlatabilirdiniz –son derece utanç vericiydi, ama izin veriliyordu, hatta zaman zaman cesaretlendiriliyordu– ama on üç topluluktan dokuzunun üyeleri için bu hatırlatma, Rand’ın hatırlayamadığı bir avuç koşul dışında, derin şerefsizlik getiriyordu. *Far Dareis Mai* kesinlikle o dokuz topluluktan biriydi. Bir *gai’shain*’e karşı *toh* edinmenin birkaç yolundan biriydi, ama ödenmesi en zor borç bu sayılıyordu. Anlaşıldığı kadarıyla, Sulin Aiellerin gözlerinde, sebep olduğu utançtan daha büyük bir utancı kabullenerek ödemeyi seçmişti. Bu onun *toh*’uydu, bu yüzden onu nasıl ödeyeceği, küçümsediği bir işi ne süreyle yapacağı onun seçimiydi. Onurunun kıymetini ve görevinin derinliğini kim kendisinden daha iyi bilebilirdi ki? Yine de, Sulin’in bunu yapmasının sebebi, Rand’ın ona yeterince zaman tanımamasıydı. “Bu benim hatam,” dedi.

Yanlış bir şey söylemişti. Jalani şaşkın şaşkın bakakaldı. Aviendha utançla kızardı; *ji’e’toh*’ta bahanelere yer olmadığını devamlı vurguluyordu. Çocuğunuzu kurtarmak kan düşmanınıza karşı bir görev getiriyorsa, baştan savmadan bedeli öderdiniz.

Nandera’nın Aviendha’ya fırlattığı bakış en iyi durumda, küçük düşürücü olarak adlandırılabilirdi. “Adamın kaşları hakkında gündüz düşleri kurmayı bıraksan daha iyi öğretebilirdin ona.”

Aviendha’nın yüzü kızgınlıkla karardı, ama Nandera Jalani’ye el konuşması çaktı ve Jalani başını arkaya atıp bir kahkaha patlattı ve bu Aviendha’nın yanaklarının saf utançla daha da kızarmasına sebep oldu. Rand mızrak dansı önerisi işitmeye hazırlandı. Eh, tam olarak değil;

Aviendha ne Bilgelerin, ne de çömezlerinin o tür şeyler yaptığını öğretmişti. Ama Nandera'nın kulaklarını yumruklasa şaşmazdı Rand.

Rand böyle bir şey olmasını önlemek için çabucak konuştu. "Sulin'in yaptığı şeyi yapmasına ben sebep olduğuma göre, ona karşı *toh*'um olmaz mı?"

Anlaşıldığı kadarıyla kendini öncekinden de büyük aptal yerine koymuştu. Bir şekilde Aviendha'nın yüzü daha da kızardı ve Jalani aniden ayaklarının altındaki halıya büyük ilgi göstermeye başladı. Nandera bile onun cehaleti karşısında üzülmüş görünüyordu. Size *toh*'unuz olduğu söylenebilirdi, ama bu hakaret sayılırdı ya da size hatırlatılabilirdi, ama sormak bilmediğiniz anlamına gelirdi. Eh, Rand *toh*'u olduğunu biliyordu. Sulin'e o saçma hizmetkârlık işini bırakmasını ve *cadin'sor* giymesini emretmekle işe başlayabilirdi ve... *toh*'unu ödemesini engellerdi. Kadının yükünü hafifletmek için yapacağı her şey onurunu kırardı. Onun *toh*'u, onun seçimi. Bunda bir şey vardı, ama ne olduğunu göremiyordu. Belki Aviendha'ya sorabilirdi. Daha sonra, utançtan ölmeyeceği zaman. Üç kadının yüzü de onu şimdilik yeterince utandırdığını anlatıyordu. Işık, ne kargaşa.

Bir çıkış yolunu nasıl bulabileceğini merak ederken, Sulin'in getirdiği mektubu elinde tuttuğunu fark etti. Mektubu cebine tıktı ve kılıç kemerini çözüp Ejder Asası'nın üzerine bıraktı, sonra parşömeni çıkardı. Kahvaltı için bile durmayan bir atlıyla kim mesaj gönderirdi ona? Dışarıda hiçbir şey yoktu, isim yoktu; kime hitaben yazıldığını yalnızca kaybolan atlı söylemişti. Bu mektubun mührünü de tanımıyordu, mor muma basılmış bir tür çiçek, ama parşömenin kendisi ağır, pahalı cinstendi. Güzel, dantel gibi bir el yazısı ile yazılmış mektup Rand'ın yüzüne düşünceli bir gülümseme getirdi.

Kuzen,

Zamanlar hassas, ama sizi iyi niyetime dair temin etmek ve karşılığında sizin de iyi niyet beslediğiniz umutlarımı ifade etmek için yazmam gerektiğini hissettim. Hiç korkmayın; sizi biliyorum ve tanıyorum, ama kendileri aracılığıyla olmadığı sürece size yaklaşacak kişilere gülümseyecek olanlar vardır. Sırrımı ocağınızın ateşlerinde saklamanızdan başka hiçbir şey istemiyorum sizden.

Alliandre Maritha

"Neye sırıtıyorsun?" diye sordu Aviendha, merakla mektuba bakarak. Ona yaşattıkları yüzünden ağzının çevresinde hâlâ bir öfke vardı.

"Yalnızca, basit yöntemler kullanan birinden haber almak hoş," dedi ona. Evler Oyunu, *ji'e'toh* ile karşılaştırıldığında basit kalıyordu. İsimde, mektubu kimin gönderdiğini anlamasına yetecek kadar bilgi vardı, ama parşömen yanlış ellere geçse, bir arkadaşa yazılmış bir not ya da belki bir ricacıya verilmiş sıcak bir yanıt gibi görünürdü. Ghealdan Kraliçesi, Işığın Kutsanmışı Alliandre Maritha Kigarin, hiç tanışmadığı birine asla böylesine samimi bir mektup yazmazdı, hele Yenidendoğan Ejder'e hiç. Amadicia'daki Beyazpelerinler ve Haberci Masema hakkında endişelendiği açıktı. Rand'ın Masema hakkında bir şeyler yapması gerekecekti. Alliandre ihtiyatlı davranmış, zorunlu olduğundan daha fazlasını kâğıda emanet etmemişti. Ve Rand'a bu mektubu yakmasını hatırlatmıştı. Ocağının ateşleri. Yine de, ilk defa kılıcını ulusun gırtlağına dayamadığı halde o ulusun hükümdarı yaklaşıyordu ona. Şimdi, Elayne'i bulabilse ve burada da bir savaş vermesine gerek kalmadan Andor'u ona teslim edebilse.

Kapı nazikçe açıldı ve Rand başını kaldırdı, ama hiçbir şey göremeyince, aktarılan her şeyi anlayıp anlamadığını merak ederek mektuba döndü. Okurken burnunu ovaladı. Lews Therin ve ölüm konuşmaları. Rand o kirlilik duygusundan kurtulamıyordu.

"Jalani ve ben dışarıda yerlerimizi alacağız," dedi Nandera.

Rand mektuptan başını kaldırmadan dalgın dalgın başını salladı. Thom olsa, muhtemelen bir bakışta onun kaçırdığı altı şey bulurdu.

Aviendha elini onun koluna koydu, sonra çekti. "Rand al'Thor, seninle ciddi ciddi konuşmalıyım."

Aniden her şey kafasında bir araya geldi. Kapı açılmıştı. Kir kokusu alıyordu, yalnızca hissetmiyor, gerçekten bir koku alıyordu. Mektubu bırakarak Aviendha'yı öyle hızla ittirdi ki, kız haykırarak devrildi –ama ondan, tehlikeden uzaklaştı; her şey yavaşlamış gibiydi– ve Rand dönerken *saidin*'i kavradı.

Nandera ile Jalani Aviendha'nın neden bağırdığını görmek için dönüyorlardı. Rand'ın iki Kız'ın da görmediği uzun boylu, gri ceketli adam görmesi için dikkatle bakması gerekti. Adam cansız, karanlık gözlerini ona dikmişti. Yoğunlaştığı halde Rand bakışlarının Gri Adam'ın üzerinden kayıp geçmek istediğini hissetti. Adam buydu işte; Gölge'nin

suikastçılarından biri. Mektup daha yere düşerken Gri Adam Rand'ın onu fark ettiğini anladı. Aviendha'nın haykırışı hâlâ havada asılıydı ve kız hızla yere düştükten sonra, sıçramaktaydı; Gri Adam'ın elinde bir hançer belirdi, hançeri alçak tutarak öne atıldı. Rand neredeyse küçümsemeyle Hava kangallarına sardı onu. Ve omzunun üzerinden bilek kalınlığında bir ateş çubuğu çakarak Gri Adam'ın göğsünde, bir yumruk genişliğinde bir delik açtı. Suikastçı irkilemeden öldü; başı yana düştü ve eskisinden daha ölü görünmeyen gözleri Rand'a dikildi.

Öldükten sonra, Gri Adam'ı görülmesi güç kılan her ne ise, kayboldu. Öldükten sonra, aniden herkesin görebileceği şekilde görünür oldu. Yerden yeni kalkmakta olan Aviendha irkilerek ciyakladı ve Rand'ın diken diken olan tüyleri kızın *saidar*'a kucak açtığını anlattı. Nandera'nın eli, kısa bir nida ile peçesine gitti ve Jalani kendi peçesini kaldırmaya başladı.

Rand cesedin düşmesine izin verdi, ama yatak odasının kapısında duran Taim ile yüzleşmek üzere dönerken *saidin*'i salıvermedi. "Onu neden öldürdün?" Sesindeki soğuk sertlik yalnızca kısmen Boşluk'tan geliyordu. "Onu yakalamıştım; bana bir şeyler anlatabilirdi, hatta belki onu kimin gönderdiğini söyleyebilirdi. Hem, burada ne işin var, neden gizli gizli yatak odama girdin?"

Taim büyük rahatlıkla odaya girdi. Üzerinde, kol yenlerine mavi ve altın iplikle ejderler işlenmiş siyah bir ceket vardı. Aviendha ayağa kalktı. *Saidar*'a kucak açmış olmasına rağmen, gözleri çektiği kemer bıçağını kınına sokmak kadar Taim'e de saplayabileceğini anlatıyordu. Nandera ile Jalani peçelerini takmıştı; Rand adamdaki Güç'ün kaybolduğunu hissetti. Taim Rand'ın hâlâ *saidin*'le dolu olması hakkında endişelenmiyor gibiydi. Ölü Gri Adam'a bakarken o tuhaf, gülümsemeye yakın ifade dudaklarını bükmüştü.

"Pis şeyler bu Ruhsuzlar." Başka herhangi biri titriyor olurdu, ama Taim titremiyordu. "Kapıyol kullanarak balkonuna geldim, çünkü haberi hemen işitmek isteyeceğini düşündüm."

"Fazla hızlı öğrenen biri mi?" diye araya girdi Rand ve Taim yine o yarım gülümsemeyi çaktı.

"Hayır, kılık değiştirmiş bir Terkedilmiş değil. Adam, yirmi yaşını geçeli çok olmamış bir oğlan çocuğu kılığına girmemişse. Adı Jahar Narishma ve henüz ortaya çıkmamış olsa da o kıvılcıma sahip. Genelde erkekler kadınlardan daha geç belli ediyorlar. Okula dönmelisin; değişiklikler seni şaşırtacak."

Rand'ın bundan kuşkusu yoktu. Jahar Narishma Andorlu ismi değildi; bildiği kadarıyla Yolculuğun sınırı yoktu, ama Taim'in adam arama gezileri onu epey uzaklara götürmüş gibiydi. Hiçbir şey söylemedi, yerdeki cesede bakmakla yetindi.

Taim yüzünü buruşturdu, ama kontrolünü kaybetmemişti, yalnızca sinirlenmişti. "İnan bana, canlı olmasını senin kadar çok isterdim. Onu gördüm ve düşünmeden hareket ettim. Onu, benim yönlendirdiğim an tuttun, ama duramayacağım kadar geçti."

Onu öldürmeliyim, diye mırıldandı Lews Therin ve Rand'ın içindeki güç kabardı. Rand yerinde donarak *saidin*'i ittirmeye çalıştı. Gerçekten bir mücadeleydi. Lews Therin tutunmaya, yönlendirmeye çalışıyordu. Sonunda, ağır ağır, Tek Güç bir kovadaki delikten akan su gibi tükendi.

Neden? diye sordu. *Neden onu öldürmek istiyorsun?* Yanıt gelmedi, yalnızca uzaktan bir deli kahkahası ve ağlama.

Aviendha endişe dolu bir yüzle ona bakıyordu. Bıçağını kaldırmıştı, ama Rand'ın derisindeki karıncalanma *saidar*'ı salıvermediğini anlatıyordu. İki Kız, Taim'in saldırmak üzere gelmediğini görünce peçelerini indirmişlerdi; bir gözlerini Taim, diğerini odanın kalanı üzerinde tutuyorlardı ve yine de bir sebepten utançla bakışıp duruyorlardı.

Rand kılıcının Ejder Asası'nın üzerinde durduğu masanın yanındaki sandalyeye oturdu. Mücadele yalnızca birkaç saniye sürmüştü, ama dizleri zayıflamıştı. Lews Therin neredeyse kontrolü ele geçirecekti, en azından *saidin*'in kontrolünü. Önceden, okulda kendini kandırabilmişti, ama bu sefer değil.

Taim herhangi bir şeyi fark etmişse bile belli etmedi. Eğilip mektubu aldı, bir göz attı, sonra hafifçe eğilerek Rand'a uzattı.

Rand parşömeni cebine tıktı. Taim'i hiçbir şey sarsmıyordu; hiçbir şey dengesini bozmuyordu. Lews Therin neden onu öldürmek istiyordu? "Aes Sedailerin peşine düşmeyi savunmana bakarak, Sammael'e saldırmayı önermemene şaştım. Sen ve ben birlikte, belki güçlü öğrencilerden birkaçı ile birlikte. Bir kapıyol kullanarak Illian'da tepesine bineriz. O adam Sammael'den geliyordu."

"Belki," dedi Taim kısaca, Gri Adam'a bakarak. "Emin olmak için çok şey verirdim." Basit gerçeklik tınısı vardı bunda. "Illian'a gelince, iki Aes Sedai'den kurtulmak kadar kolay olacağını sanmıyorum. Sammael'in yerinde olsam ne yapacağımı düşünüp duruyorum. Illian'ı kat kat koruma büyülerine sarardım, böylece bir adam yönlendirmeyi düşünse bile, tam

olarak nerede olduğunu bilirdim ve daha o nefes alacak zaman bulamadan üzerine bastığı yeri bile kavururdum."

Rand da aynı fikirdeydi; bir yeri savunmayı kimse Sammael'den daha iyi bilemezdi. Belki yalnızca Lews Therin deli olduğu içindi. Belki aynı zamanda kıskanç olduğu için. Rand kendi kendine, okuldan kendisi kıskandığı için kaçınmadığını söylemeye çalıştı, ama Taim'in yanında hep sinirleniyordu. "Haberini ilettin. Gidip bu Jahar Narishma'nın eğitimi ile ilgilenmeni öneririm. Onu iyi eğit. Yakında yeteneğini kullanması gerekebilir."

Bir an Taim'in kara gözleri ışıldadı, sonra başını hafifçe eğdi. Tek kelime etmeden *saidin*'i kavradı ve oracıkta bir kapıyol açtı. Rand adam gidene kadar kendini boş boş oturmaya zorladı. Kapıyol incelerek bir ışık çizgisine dönüştü. Lews Therin ile bir mücadeleye daha girişme riskine giremezdi, kaybedebilecek, kendini Taim ile savaşırken bulabilecekken değil. Lews Therin neden adamın ölmesini istiyordu? Işık, Lews Therin herkesin ölmesini istiyor gibiydi ve buna kendisi de dahildi.

Oldukça olaylı bir sabah olmuştu, özellikle de gökyüzünün hâlâ gri olduğu düşünülürse. İyi haberler kötü haberlere baskın çıkmıştı. Halıya yayılmış Gri Adam'ı süzdü; o yara muhtemelen açıldığı anda kavrulmuştu, ama tek bir kan lekesi varsa, Harfor Hanım tek kelime etmeden ona anlatmanın yolunu bulurdu. Bu Deniz Halkı Dalgahanımı'na gelince, kendi hırçınlığı içinde haşlanabilirdi; *yeni bir* alıngan kadın eklenmeden de uğraşacak bir sürü şeyi vardı zaten.

Nandera ile Jalani hâlâ kapının yanında ayak değiştirip duruyordu. Taim gider gitmez koridordaki yerlerini almaları gerekiyordu.

"Siz ikiniz Gri Adam'a bozulduysanız," dedi Rand, "artık unutun. Ancak bir aptal bir Ruhsuz'u fark etmeyi bekler ve ikiniz de aptal değilsiniz."

"Bu değil," dedi Nandera katı katı. Jalani'nin çenesi o kadar gergindi ki, dilini tutmak için mücadele ettiği açıktı.

Rand anladı. Gri Adam'ı görmeleri gerektiğine inanmıyorlardı, ama yine de görmedikleri için utanıyorlardı. Utanıyorlar ve "başarısızlıklarının" hikâyesinin yayılacağından korkuyorlardı. "Taim'in geldiğini ya da söylediklerini kimsenin bilmesini istemiyorum. İnsanlar şehrin yakınlarında bir okul olduğu için yeterince endişeliler. Taim ya da öğrencilerden birinin belirmesinden korkmasalar da olur. Bence en iyisi, bu sabah olanlardan bahsetmemek. Bir cesedi gizli tutamam, ama bana söz vermenizi istiyorum,

bir adamın beni öldürmeye çalıştığı ve bu yüzden öldüğü dışında hiçbir şey söylemeyeceksiniz. Herkese ancak bu kadarını anlatacağım ve beni yalancı çıkarmanız hiç hoşuma gitmez."

Yüzlerindeki minnet olağanüstüydü. "Sana *toh*'um var," diye mırıldandılar birlikte.

Rand kabaca boğazını temizledi; peşinde olduğu şey bu değildi, ama en azından iki Kız'ın içini rahatlatmıştı. Aniden aklına Sulin ile başa çıkmanın bir yolu geldi. Kadın bundan hoşlanmayacaktı, ama yine de *toh*'unu karşılayacaktı, belki hoşlanmadığı için daha fazla ve vicdanını biraz rahatlatacak, en azından Rand'ın ona karşı *toh*'unu biraz azaltacaktı.

"Şimdi nöbetinize dönün, yoksa *sizin* kaşlarıma bakmak istediğinizi düşünmeye başlayacağım." Nandera *böyle* demişti, Aviendha *kaşlarını* mı beğeniyordu? "Gidin. Ve bu adamı götürecek birilerini bulun." Gülümseyerek, el konuşması yaparak gittiler ve Rand ayağa kalkıp Aviendha'nın kolunu tuttu. "Konuşmamız gerektiğini söyledin. Bu oda temizlenene kadar yatak odasına gel." Leke varsa, belki yönlendirerek çıkarabilirdi.

Aviendha kolunu çekip kurtardı. "Hayır! Orası olmaz!" Derin bir nefes alarak sesini alçalttı, ama yine de kuşkulu ve epey kızgın görünüyordu. "Neden burada konuşamıyoruz?" Yerde ölü bir adam olması dışında sebep yoktu, ama bu Aviendha için önemli değildi. Onu neredeyse vahşice sandalyesine geri itti, sonra onu inceledi, bir nefes daha aldı ve konuşmaya başladı.

"*Ji'e'toh* Aiellerin özüdür. *Biz* ji'e'toh*'uz.* Bu sabah beni iliklerime dek utandırdın." Kollarını göğsünde kavuşturdu, gözlerini onun gözlerine dikti ve cehaleti, kız durumu düzeltene kadar cehaletini saklamanın önemi hakkında ders vermeye başladı, sonra ne pahasına olursa olsun *toh*'un karşılanması gerektiği gerçeği ile devam etti. Bu konu üzerinde epey konuştu.

Rand, kız onunla konuşması gerektiğini söylediğinde kastettiğinin bu olmadığından emindi, ama kızın gözlerine bakmak öyle hoşuna gidiyordu ki merak etmek elinden gelmiyordu. Zevk alıyordu. Yavaş yavaş kızın gözlerinin verdiği zevki kovaladı ve ezdi, sonunda donuk bir ağrıdan başka bir şey kalmadı.

Rand bunu sakladığını sanıyordu, ama yüzünden belli oluyor olmalıydı. Aviendha'nın sesi yavaşça kısıldı ve ona bakarak durdu. Nefes nefeseydi. Gözle görülür bir çabayla bakışlarını kopardı. "En azından artık

anlıyorsun," diye mırıldandı. "Ben... benim... Madem anlıyorsun." Eteklerini topladı, odayı aştı –ceset çevresinden dolaşması gereken bir çalıdan başka bir şey değildi sanki– ve çıktı.

Oda bir sebepten loşlaşmış gibiydi. Ölü bir adamla yalnız kalmıştı. Her şey birbirine çok uyuyordu. *Gai'shain*'ler Gri Adam'ı götürmeye geldiğinde, Rand'ı alçak sesle gülerken buldular.

Padan Fain ayaklarını bir tabureye dayayıp oturmuş, yeni söken şafağın ışıklarının elinde çevirmekte olduğu kıvrık hançerin üzerinde oynaşmasını seyrediyordu. Onu kemerinde taşımak yeterli değildi; zaman zaman elinde tutması gerekiyordu. Kabzasına oturtulmuş büyük yakut derin bir kötücüllükle parlıyordu. Hançer onun, o hançerin bir parçasıydı. Hançer Aridhol'ün, insanların Shadar Logoth dediği yerin bir parçasıydı, ama Fain de Aridhol'ün bir parçasıydı. Ya da o kendisinin bir parçası. Oldukça deliydi ve bunu çok iyi biliyordu, ama deli olduğundan, umurunda değildi. Güneş ışığı çeliğin, Thakan'dar'da yapılmış her çelikten daha da ölümcül olan çeliğin üzerinde ışıldadı.

Kulağına bir hışırtı geldi ve Myrddraal'in odanın uzak kenarında oturmuş, onun keyfini beklediği yere baktı. Yaratık onunla göz göze gelmemeye çalıştı; bu alışkanlığını uzun süre önce kırmıştı.

Hançer hakkındaki düşüncelerine, mükemmel ölümün mükemmel güzelliğine, Aridhol'ün sahip olduğu ve yine olacağı güzelliğe dönmeye çalıştı, ama Myrddraal konsantrasyonunu bozmuştu. Mahvetmişti. Neredeyse gidip o şeyi öldürecekti. Yarı-insanların ölmesi uzun sürerdi; hançer kullansa ne kadar alırdı acaba? Düşüncelerini sezmiş gibi, Myrddraal yine kıpırdandı. Hayır, henüz bir işe yarayabilirdi.

Zaten uzun süre aynı konuya odaklanması zordu. Rand al'Thor dışında, elbette. Al'Thor'u hissedebiliyordu, bu kadar yakından bulunduğu yeri işaret edebilirdi. Al'Thor onu çekiyordu, acı verecek ölçüde çekiyordu. Son zamanlarda bir değişiklik olmuştu, aniden gelen bir değişiklik, sanki biri aniden al'Thor'a kısmen sahip çıkmıştı ve bunu yaparken Fain'in iyeliğinin bir parçasını ittirmişti. Fark etmez. Al'Thor ona aitti.

Al'Thor'un acısını hissedebilmeyi diledi; kuşkusuz en azından acı vermişti ona. Şimdiye dek iğne batmış gibi yalnızca, ama yeterince iğne yarası onu kupkuru kurutabilirdi. Beyazpelerinler *Yenidendoğan Ejder*'in üzerine salınmıştı. Fain'in dudakları bir sırıtma ile gerildi. Niall'ın al'Thor'u desteklemesi, Elaida'nın desteklemesi kadar olanaksızdı, ama

Rand lanet olası al'Thor söz konusu olduğunda varsayımlarda bulunmamak en iyisiydi. Eh, Aridhol'den getirdiği şeyle ikisini de süpürüp kenara atmıştı; artık muhtemelen kendi annelerine güvenirlerdi, ama artık al'Thor'a asla güvenmezlerdi.

Kapı patlarcasına açıldı ve genç Perwyn Belman, peşinde annesi ile birlikte odaya daldı. Nan Belman düzgün hatlı bir kadındı, ama Fain bir kadının güzelliğini nadiren fark ederdi ve şimdi de fark etmemişti. Yeminlerinin yalnızca kötülüğe bulaşmak olduğunu sanan bir Karanlıkdostuydu. Padan Fain eşiğinde belirene dek öyle sanmıştı. Kadın onu da Karanlıkdostu sanıyordu, konseylerde yüksek bir Karanlıkdostu. Fain bunu çok aşmıştı, elbette; Seçilmişlerden biri onu eline geçirse, o an ölürdü. Düşünce onu kıkırdattı.

Perwyn ve annesi Myrddraal'i görünce sindiler elbette, ama oğlan hemen kendine geldi ve kadın daha nefeslenmeye çalışırken Fain'in yanına vardı.

"Mordeth Efendi, Mordeth Efendi," dedi oğlan ince sesiyle, kırmızı beyaz ceketi içinde ayak değiştirerek, "İstediğiniz haberi aldım."

Mordeth. Bu ismi mi kullanmıştı? Bazen hangi ismi kullandığını, hangi ismin kendisine ait olduğunu hatırlayamıyordu. Hançeri ceketinin altında kınına sokarak yüzüne sıcak bir gülümseme oturttu. "Peki bu hangi haber, evlat?"

"Bu sabah biri Yenidendoğan Ejder'i öldürmeye çalıştı. Bir adam. Adam öldü. Aiellerin ve herkesin yanından geçip ta Lord Ejder'in odasına kadar girmiş."

Fain gülümsemesinin bir hırlamaya dönüştüğünü hissetti. Al'Thor'u öldürmeye çalışmak? Al'Thor ona aitti! Al'Thor onun ellerinde ölecekti, bir başkasının değil! Dur. Suikastçı Aiellerin yanından geçip al'Thor'un dairesine mi girmişti? "Gri Adam!" Kendi ağzından çıkan gıcırtılı sesi tanımadı. Gri Adam demek, Seçilmişler demekti. Onların işlerine burunlarını sokmasından hiç kurtulamayacak mıydı?

Onca öfke, patlamadan bir yere gitmeliydi. Kayıtsızca elini oğlanın yüzüne sürttü. Oğlanın gözleri irileşti; öyle fena titremeye başladı ki dişleri takırdıyordu.

Fain yapabildiği numaraları anlamıyordu aslında. Belki birazı Karanlık Varlık'tan, birazı Aridhol'den gelmişti. Aridhol'den sonra, Padan Fain'den ibaret olmayı bıraktığı zaman, yavaş yavaş ortaya çıkmaya başlamıştı. Tek

bildiği, artık bazı şeyleri yapabildiği idi, üzerinde çalıştığı şeye dokunabildiği sürece yapabiliyordu.

Nan sandalyesinin yanında dizleri üzerine çöktü ve ceketini yakaladı. “Merhamet, Mordeth Efendi,” dedi nefes nefese. “Lütfen merhamet et. O yalnızca bir çocuk. Yalnızca bir çocuk!”

Fain bir an başını yana eğerek, merakla kadını inceledi. Oldukça güzel bir kadındı aslında. Ayağını kadının göğsüne dayayarak onu kenara ittirdi ve ayağa kalktı. Gizlice bakan Myrddraal, onun gördüğünü fark edince gözsüz yüzünü hemen çevirdi. Fain’in... numaralarını çok iyi hatırlıyordu.

Fain odayı adımlamaya başladı; hareket etmek zorundaydı. Al’Thor’un düşüşü onun işi olmalıydı –onun!– Seçilmişlerin değil. Adamı nasıl bir daha incitebilirdi, nasıl yürekten incitebilirdi? Culain’in Köpeği’ndeki şu dırdırcı kızlar vardı, ama al’Thor İki Nehir’in başı beladayken gelmiyorsa, Fain hanı yaksa, içindeki kızları da beraber kavursa, umurunda olacak mıydı? Elinde çalışacak ne vardı? Eski Işığın Evlatları’ndan yalnızca birkaç kişi kalmıştı. O yalnızca bir sınavdı aslında –al’Thor’u öldürmeyi gerçekten başaracak adamı, canlı canlı derisini yüzmesi için yalvartırdı!– ama ona adamlara mal olmuştu. Myrddraal ve şehirde gizli bir avuç Trolloc vardı elinde, Caemlyn’de toplanmış ve Tar Valon’a gitmekte olan birkaç Karanlıkdostu. Al’Thor’un çekişi onu sürüklüyordu. Karanlıkdostları hakkında son derece olağanüstü bir şey vardı. Bir Karanlıkdostunu diğerlerinden ayıran hiçbir özellik olmamalıydı, ama son zamanlarda bir bakışta ayırt edebiliyordu onları, Gölge’ye yemin etmeyi kafalarından geçirmiş bile olsalar, alınlarına bir is lekesi bulaşmış gibi, rahatlıkla görebiliyordu.

Hayır! Yoğunlaşmak zorundaydı. Yoğunlaş! Zihnini boşalt. Gözleri saçma sapan sözler geveleyen oğlunu okşayan, inleyen, bunun bir faydası olacakmış gibi konuşan kadına takıldı. Numaralarından biri bir kez başladıktan sonra, nasıl durduracağına dair en ufak fikri yoktu Fain’in; başlattığı şey sona erdiği zaman oğlan, biraz bitkin düşse de, hayatta kalacaktı. Fain bütün yüreği ile yapmamıştı. Zihnini boşalt. Başka bir şey düşün. Güzel kadın. Bir kadına sahip olmayalı ne kadar olmuştu?

Gülümseyerek kadının kolunu tuttu. Aptal oğlanın başından kalkması için çekmesi gerekti. “Benimle gel.” Sesi şimdi farklıydı, daha ihtişamlıydı, Lugard aksanı gitmişti, ama o fark etmedi; hiç fark etmezdi. “Eminim en azından sen gerçek saygı göstermeyi biliyorsundur. Beni memnun edersen, sana zarar vermem.” Kadın neden mücadele ediyordu? Cazip olması

gerektiğini biliyordu Fain. Onu incitmesi gerekecekti. Hepsi al’Thor’un suçuydu.

29
Ateş ve Ruh

Küçük Kule'nin önündeki gölgede duran Nynaeve dikkatle yüzünü sildi, sonra mendili kol yenine tıktı. Bir işe yaradığından değil –yüzünden hemen yine ter fışkırdı– ama içeriye girerken olabildiğince iyi görünmek istiyordu. Serin, dingin, vakur görünmek istiyordu. Pek şansı yoktu. Şakakları zonkluyordu ve midesi... kırılgan geliyordu; bu sabah kahvaltıya bakamamıştı bile. Yalnızca sıcak yüzünden elbette, ama o yatağa dönmek, kıvrılıp ölmek istiyordu. Üzerine, hava durumunu sezme yeteneği başının etini yiyordu; kaynayan, kara bulutlar eriyik güneşi gizlemiş, şimşekler fırlatma tehditleri yağdırıyor olmalıydı.

Önde aylaklık eden Muhafızlar ilk bakışta nöbetçiye benzemiyordu, ama öyleydiler. Bu aklına Tear Taşı'nda gördüğü Aielleri getirdi; onlar muhtemelen uyurken bile kurda benziyorlardı. Kendisinden uzun boylu olmayan, ama neredeyse boyu kadar eni olan kel, kare yüzlü bir adam koşarak Küçük Kule'den çıktı ve sokakta uzaklaştı. Kılıcının kabzası omzunun üzerinde yükseliyordu. O bile –Morvrin'e bağlı Jori idi– başarıyordu bunu.

Tepe tutamlı Uno atını kalabalığın arasında yürüterek geçti. Omuzlarından aşağısını kaplayan çelik plaka ve zincir zırha rağmen sıcağın farkında değil gibiydi. Eyerde dönerek sağlam gözü ile ona baktı ve Nynaeve'in yüzü karardı. Birgitte *konuşmuştu.* Adam ne zaman onu görse, ondan at sormasını bekliyordu açık ki. Neredeyse soracaktı Nynaeve. Elayne bile bir işe yaradıklarını söyleyemezdi. Eh, söyleyebilirdi ve söylüyordu, ama söylememeliydi.

Uno bir köşeyi dolanıp görüş alanından çıktı ve Nynaeve içini çekti. Yalnızca içeriye girmeyi ertelemeye çalışıyordu. Myrelle orada olabilirdi.

Yüzünü yine sildi, kırışık eline kaşlarını çattı –bugün tencere ovduğu on birinci gündü ve daha yirmi dokuz günü daha vardı; yirmi dokuz!– ve içeri girdi.

Küçük Kule bir hanken salon olan yer birazcık daha serindi ve ağrıyan başını azıcık rahatlatmıştı. Buraya artık herkes "bekleme odası" diyordu. Burayı onarmakla zaman harcanmamıştı. Şöminelerde eksik taşlar vardı ve sıvadaki deliklerden çıtalar görünüyordu. Areina ile Nicola bir başka çömezle birlikte odayı süpürüyordu, ama eskilikten kabalaşmış zemin üzerinde pek az değişim yaratabiliyorlardı; Areina kaşlarını çatmıştı, ama diğer yandan, çömezlerle birlikte iş yapmak hiç hoşuna gitmezdi zaten. Salidar'da kimse işsiz kalmazdı. Odanın uzak ucunda Romanda iki ince, yaşlı Aes Sedai ile konuşuyordu –yüzleri yaşlarını belli etmiyor olabilirdi, ama saçları beyazdı– sırtlarından sarkan toz pelerinlerine bakılırsa, yeni geldikleri açıktı. Myrelle'den işaret yoktu ve Nynaeve rahat bir nefes aldı; kadın her fırsatta haşlıyordu Nynaeve'i, sonra çevirip bir daha haşlıyordu! Aes Sedailer uyumsuz, ama dikkatle sıralanmış masaların başında oturmuş, parşömenler üzerinde çalışıyor, Muhafızlara ve hizmetkârlara emirler veriyorlardı, ama odayı ilk gördüğü zamana göre sayıları daha azdı. Yukarıdaki odalarda artık yalnızca Temsilciler ve onların hizmetkârları kalıyordu; başka herkes, Aes Sedailerin çalışması için yer açmak üzere başka yere taşınmıştı. Küçük Kule Beyaz Kule'nin özelliklerini kazanmıştı, her şeyden önce de titiz resmiyetini. Nynaeve bu odayı ilk gördüğünde bir meşguliyet havası vardı, bir şeyler yapılıyor havası. O sırada sahte bir havaydı bu. Şimdi neredeyse yavaş görünüyordu, ama tam da Beyaz Kule hissi veriyordu.

Masalardan birine, en yakındakine yaklaşarak dikkatle diz kırdı. "Pardon, Aes Sedai, ama Siuan ile Leane'in burada olduğu söylendi bana. Onları nerede bulabileceğimi söyleyebilir misiniz?"

Brendas'ın kalemi hareket etmeyi bıraktı. Kadın serin, kara gözlerini kaldırdı. Nynaeve, Rand konusunda onu sorguya çekmemiş birkaç Aes Sedai'den biri olduğu için kapıya daha yakın birilerini değil Brendas'ı seçmişti. Dahası, Siuan Amyrlin'ken, onu güvenilebilecek biri olarak seçmişti. Bunun şimdiki konuyla bir ilgisi yoktu, ama Nynaeve bulabildiği yerlerde küçük teselliler buluyordu.

"Temsilcilerden bazıları ile birlikteler, çocuğum." Brendas'ın sesi küçük çanlar gibi çınlıyordu ve solgun yüzü kadar ifadesizdi. Beyazlar nadiren duygularını belli ederlerdi, ama Brendas bunu asla yapmazdı.

Nynaeve sinirle iç çekecekken kendine hâkim oldu. Temsilciler, iki kadının göz ve kulakları hakkında raporlarını alıyorsa, daha saatlerce boş kalmayabilirlerdi. Belki günün kalanı boyunca. O zamana kadar Nynaeve kafasını tencerelere sokmuş olurdu. “Teşekkür ederim, Aes Sedai.”

Brendas bir jestle diz kırmasını engelledi. “Theodrin bir ilerleme kaydetti mi senin üzerinde?”

“Hayır, Aes Sedai.” Sesi birazcık gergin, birazcık sertse, sebebi vardı. Theodrin her şeyi deneyeceğini söylemişti ve anlaşıldığı kadarıyla gerçekten her şeyi demek istemişti. Dünkü denemede, Nynaeve’in gerginliğini atması için şarap yudumlamasını söylemişti, yalnız bir şekilde Nynaeve birkaç yudumdan fazlasını içmişti. Şarkılar söyleyerek –şarkı söyleyerek!– odasına taşınmasını unutabileceğini ya da yüzü kızarmadan hatırlayabileceğini sanmıyordu. Brendas duymuş olmalıydı. Herkes duymuş olmalıydı. Nynaeve’in içinden kıvranmak geliyordu.

“Sormamın tek sebebi çalışmalarından geri kalmış görünmen. Pek çok Aes Sedai’nin, olağanüstü keşiflerinin sınırına ulaştığın yorumunu yaptığını duydum. Sorun, aldığın fazladan işler olabilir –ama Elayne her gün yeni bir şey ortaya koyuyor, ders vermesine ve tencere ovmasına rağmen. Bazı Aes Sedailer sana Theodrin’den daha fazla yardımcı olup olamayacaklarını merak ediyorlar. Bu işi sırayla yaparsak, kendisi de Kabuledilmişlikten yeni çıkmış biri ile yaptığın o gayriresmi seanslar yerine seni her gün çalıştırmak daha verimli olabilir.” Hepsini hiçbir suçlama ifade etmeyen, aynı düz sesle söylemişti, ama Nynaeve’in yüzü, kadın ona bağırmış gibi kızardı.

“Theodrin’in anahtarı bulmak üzere olduğundan eminim, Aes Sedai,” diye neredeyse fısıldadı. “Daha fazla uğraşırım, Aes Sedai.” Telaşla diz kırarak, Brendas onu yine durduramadan çabucak döndü. Sonuç olarak, içeri yeni giren iki beyaz saçlı kadından birine çarptı. Birbirlerine kardeş kadar benziyorlardı, birbirlerinin aynadaki yansıması gibiydiler, ince kemikleri, uzun, aristokrat yüzleri vardı.

Aslında çarpmaktan çok sürtünmüştü ve özür dilemeye de çalıştı, ama Aes Sedailerin ona diktikleri bakışlar bir şahini bile gururlandırırdı. “Nereye gittiğine dikkat et, Kabuledilmiş. Benim zamanımda, bir Aes Sedai’yi ezmeye çalışan bir Kabuledilmiş, yerleri silmeyi bitirdiği zaman benim kadar beyaz saçlı olurdu.”

Diğeri kadının koluna dokundu. “Ah, bırak çocuk gitsin, Vandene. Yapacak işimiz var.”

Vandene Nynaeve'e keskin şekilde bir burun çekti, ama dışarıya götürülmesine izin verdi.

Onların gitmesi için bir an bekleyen Nynaeve, Sheriam'ın Myrelle, Morvrin ve Beonin ile birlikte görüşme odalarının birinden çıktığını gördü. Myrelle de onu gördü ve o tarafa yöneldi, ama bir adım sonra Sheriam ile Morvrin ellerini Yeşil Aes Sedai'nin kollarına koydular ve Nynaeve'e bakışlar fırlatarak alçak sesle, çabuk çabuk konuştular. Dört kadın konuşmaya devam ederek odayı aştılar ve bir başka kapıda kayboldular.

Nynaeve Küçük Kule'nin önüne çıkana kadar bekledi, sonra örgüsünü bile bile, sıkıca çekti. Dün gece Bilgelerle buluşmuşlardı. Diğerlerinin Myrelle'i konuşmaktan neden alıkoyduklarını tahmin etmek kolaydı. Egwene sonunda oraya, Taşın Yüreği'ne gelmişse, Nynaeve'e söylenmeyecekti. Nynaeve al'Meara gözden düşmüştü. Nynaeve al'Meara, bir Kabuledilmiş'ten en az bir adım yüksekte olması gerekirken, bir çömez gibi tencere ovuyordu. Nynaeve al'Meara Theodrin ile ilerleme kaydedemiyordu ve bütün o harika keşifleri kuruyup gitmişti. Nynaeve al'Meara asla Aes Sedai olamayacaktı. Moghedien'den öğrendikleri her şeyi Elayne aracılığı ile iletmeye başlamalarının hata olduğunu biliyordu.

O pis tadın anısı ile dili büzülmeye çalıştı. Kaynamış kediotu ve toz mavin yaprağı. Yalan söylemeyi bırakmayan çocuklar üzerinde kullandığı bir ilaç. Tamam; öneren *kendisi* olmuştu, ama yine de hataydı. Aes Sedailer artık onun keşifleri hakkında konuşmuyordu, keşif *yapamaması* hakkında konuşuyorlardı. Tıkanmışlığına kayıtsız bir ilgiden daha fazlasını göstermemiş Aes Sedailer şimdi onu nasıl açabileceklerini düşünüyorlardı. Kazanamazdı Nynaeve. Öyle ya da böyle, sonunda Aes Sedailer tarafından gün doğumundan gün batımına, tepeden tırnağa incelenirken bulacaktı kendini.

Örgüsünü saç derisini acıtacak kadar çekti ve başı böyle ağrırken, ruh haline hiç de iyi gelmedi bu. Okçuların düz miğferi ve dolgulu yeleği içinde bir okçu yavaşlayarak merakla süzdü onu, ama Nynaeve öyle rafine bir kötücüllükle baktı ki, adam kendi ayaklarına takıldı ve çabucak kalabalığa karıştı. Elayne *neden* bu kadar inatçı olmak zorundaydı ki?

Omuzlarına bir adamın elleri kapandı ve Nynaeve adamın başını boynundan ayıracak sözler hazırlayarak hızla döndü. Sözcükler dilinde kurudu.

Thom Merrilin uzun, beyaz bıyıklarının arkasından sırıtıyordu ona ve keskin mavi gözleri kırışık yüzünde ışıldıyordu. "Görünüşüne bakılırsa

Nynaeve, neredeyse öfkeli olduğunu düşüneceğim, ama öyle tatlı bir mizacın var ki, insanlar senden parmaklarını çaylarına batırmanı istiyor.”

Juilin Sandar da yanındaydı. İnce adam koyu renk ahşaptan oyulmuş gibi görünüyordu ve başparmak kalınlığındaki bambu değneğine yaslanmıştı. Juilin Tarabonlu değil Tearlıydı, ama yine de kafasına saçma görünüşlü, düz tepeli koni bir şapka oturtmuştu. Şapkası son seferkinden de perişan görünüyordu. Nynaeve’in şapkaya baktığını görünce kapıp çıkardı adam. İki adam da tozlu ve yolculuk yorgunuydu. Yüzleri zayıflamıştı, ama zaten baştan da fazla tombul değillerdi. Salidar’dan ayrıldıklarından beri, eyerde geçirmedikleri haftaları giysileri içinde uyurken geçirmişler gibi görünüyordu.

Nynaeve daha ağzını açamadan bir insan fırtınasına yakalandı. Elayne kendini Thom’a öyle hızlı fırlattı ki adam sendeledi. Elbette kollarını ona doladı ve kaldırdı, hafifçe aksamasına rağmen bir çocukmuş gibi döndürdü onu. Onu tekrar yere bıraktığında kahkaha atıyordu, Elayne de öyle. Thom Elayne’in Nynaeve’inki kadar kırışık olan ellerini inceledi, onu hizada tutacak bir Thom olmadan başını ne tür bir belaya soktuğunu sordu ve Elayne ne yapacağını söyleyecek kimseye ihtiyacı olmadığını söyledi, ama kızararak, kıkırdayarak ve dudağını ısırarak bırakacağı etkiyi bozdu.

Nynaeve derin bir nefes aldı. Bazen bu ikisinin baba kızı oynama işini fazla ileri götürdüğünü düşünüyordu. Bazen Elayne on yaşında olduğunu düşünüyordu ve Thom da ona böyle davranıyordu. “Bu sabah çömez dersin var sanıyordum, Elayne.”

Diğer kadın yan yan ona baktı, sonra edepli davranmayı çok geç hatırlayarak kendini topladı ve çizgili elbisesini düzeltti. “Calindin’den yerimi almasını istedim,” dedi kayıtsızca. “Sana eşlik etmeyi düşünmüştüm. Ve bunu yaptığıma memnun oldum,” diye ekledi Thom’a sırıtarak. “Şimdi Amadicia’da öğrendiğiniz her şeyi dinleyebiliriz.”

Nynaeve burnunu çekti. Eşlik etmekmiş. Dün hakkında her şeyi hatırlamıyordu, ama Elayne’in onu soyarken kahkahalar attığını, güneş daha batmadan onu yatırdığını anımsıyordu. Ve kadının, kafasını serinletmek için bir kova su isteyip istemediğini sorduğunu hatırladığından emindi.

Thom hiçbir şey fark etmedi; normalde yeterince keskin gözlü bir adam olsa da, çoğu erkek kördü. “Çabuk olmamız gerek,” dedi Thom. “Sheriam her şeyi anlattırdı ve şimdi Temsilcilerden bazılarına bizzat rapor vermemizi istiyor. Neyse ki pek bir şey yok. Eldar boyunda, bir gün

önceden davullar ve borularla gelişini haber vermediği sürece, bir farenin geçmesini engellemeye yetecek kadar Beyazpelerin yok. Tarabon sınırındaki güçlü bir birlik ve Haberci'yi kuzeyde tutmak için kullandığı askerler dışında, Niall bütün Beyazpelerinleri Amadicia çevresinde topluyor gibi ve Ailron da kendi askerlerini topluyor. Biz ayrılmadan önce Salidar hakkında sokaklarda konuşulmaya başlanmıştı, ama Niall burayı aklına getirmişse bile, hiçbir yerde işaret görmedik."

"Tarabon," diye mırıldandı Juilin, şapkasını inceleyerek. "Kendine bakmayı bilmeyen biri için tamamen hastalıklı bir ülke olmuş, öyle duyduk."

Nynaeve sır saklamak konusunda bu iki adamdan hangisinin daha iyi olduğundan emin değildi, ama ikisinin de yüzünüze bakarak, bir yün tüccarını kıskançlıktan mosmor edecek kadar iyi yalan söyleyebileceğinden emindi. Ve o sırada bir şey saklamakta olduklarından emindi.

Elayne bundan fazlasını gördü. Thom'un yakasına yapışarak adamın yüzüne baktı. "Annem hakkında bir şey duydun," dedi sakin sakin ve bu bir soru değildi.

Thom bıyıklarını sıvazladı. "Amadicia'da, her sokakta yüz farklı söylenti var, çocuğum ve her biri bir öncekinde de çılgınca." Kırışık, köselemsi yüzü tamamen masum, tamamen açıktı, ama adam doğduğu gün bile masum değildi zaten. "Tüm Beyaz Kule'nin Eldar'ı geçmeye hazır on bin Muhafız'la burada, Salidar'da olduğu söyleniyor. Aes Sedailerin Tanchico'yu ele geçirdiği, Rand'ın gece kanat açıp uçtuğu söyleniyor ve..."

"Thom?" dedi Elayne.

Adam, bu onların suçuymuş gibi dik dik Juilin ve Nynaeve'e bakarak hıhladı. "Çocuğum, bu yalnızca bir söylenti ve işittiğimiz en delice söylenti. Hiçbir şeyi doğrulatamadım ve inan bana, denedim. Bahsetmeye niyetim yoktu. Acını körüklemekten başka işe yaramaz. Bırak gitsin, çocuğum."

"Thom." Daha kararlı. Juilin ayak değiştirirken, başka yerde olmayı diliyormuş gibi görünüyordu. Thom yalnızca sert görünüyordu.

"Eh, madem işitmek zorundasın. Amadicia'daki herkes annenin Işığın Kalesi'nde olduğunu, Beyazpelerinlerden bir ordunun başında Andor'a gideceğini düşünüyor gibi."

Elayne alçak sesle gülerek başını iki yana salladı. "Ah, Thom, böyle bir şey için endişeleneceğimi mi düşündün gerçekten? Annem asla Beyazpelerinlere gitmez. Keşke gitse. Keşke hayatta olsa da gitse. Bana öğrettiği her şeye aykırı olsa da –Andor'a yabancı asker getirmek, hem de

Beyazpelerin askerleri!– bunu dilerdim. Ama dilekler kanat olsa...” Gülümsemesi hüzünlüydü, ama sessiz bir hüzündü bu. “Yasımı tamamladım, Thom. Annem öldü ve ona layık olmak için elimden gelen her şeyi yapmalıyım. O olsa asla saçma söylentilerin peşine takılmaz, onlar için ağlamazdı.”

“Çocuğum,” dedi Thom çekingenlikle.

Nynaeve adamın Morgase’in ölümü hakkında ne hissettiğini, herhangi bir şey hissedip hissetmediğini merak etti. İnanması ne kadar güç gelse de, adam bir zamanlar Morgase’in sevgilisiydi; kadın genç, Elayne bebeklikten yeni çıkmışken. O zamanlarda, kurutulmak üzere güneşe bırakılmış ve orada unutulmuş gibi görünmüyor olmalıydı. Nynaeve ilişkilerinin nasıl, neden sona erdiği hakkında pek bir şey bilmiyordu; tek bildiği adamın bir tutuklama emrinden kaçarak Caemlyn’den ayrıldığı idi. Hikâyelerde anlatılacak türden bir aşk işareti değil. Şu anda yalnızca Elayne gerçeği mi söylüyor, yoksa sadece acısını mı saklıyor, bununla ilgileniyor, kızın omzunu sıvazlıyor, saçlarını okşuyordu. Bir kez olsun normal insanlar gibi birbirlerine terslenmelerini diliyor olmasa, güzel bir manzara oluşturduklarını düşünecekti Nynaeve.

Manzara bir boğazın temizlenmesi ile bozuldu. “Merrilin Efendi?” dedi Tabiya, beyaz elbisesini açıp çabucak diz kırarak. “Sandar Efendi? Sheriam Sedai Temsilcilerin sizi kabul etmeye hazır olduklarını söylüyor. Küçük Kule’den ayrılmamanız gerektiğini söylüyor.”

“Küçük Kule, öyle mi?” dedi Thom kuru kuru, eski hanı süzerek. “Elayne, bizi sonsuza dek burada tutamazlar. İşimiz bittiği zaman sen ve ben... ne dilersen onu konuşuruz.” Tabiya’ya yol göstermesini işaret ederek içeriye girdi. Yorulduğu zaman hep olduğu gibi, aksaması daha belirgindi. Juilin omuzlarını dikleştirdi ve darağacına gidermiş gibi takip etti; adam Tearlıydı.

Nynaeve ve Elayne birbirlerine bakmadan durdular orada.

Sonunda Nynaeve, “Ben yapmamam...” derken, Elayne, “Benim yapmamam...” dedi. Birlikte sustular ve etekleri ile oynayarak, kızararak birkaç saniye harcadılar.

“Burada durulmayacak kadar sıcak,” dedi Nynaeve sonunda.

Siuan ile Leane’in raporlarını dinleyen Temsilcilerin bırakıp Thom ile Juilin’i dinlemesi olasılık dışıydı. Bu tür şeyleri aralarında paylaşıyorlardı. Geriye, Nynaeve ne kadar gönülsüz olsa da, Logain kalıyordu. Hiçbir şey

öğrenemeyecekti. Ama bir düzine Aes Sedai saatlik bir programla tepesine çökene dek parmak çevirerek beklemekten daha iyiydi.

İçini çekerek sokakta yürümeye başladı. Elayne, davet edilmiş gibi peşine takıldı. Bu Nynaeve’in ihtiyaç duyacağı öfkeyi bulmasına yardım etti. Aniden Elayne’in bileklerinin çıplak olduğunu fark etti.

“Bilezik nerede?” diye sordu yumuşak sesle. Sokaktaki kimse, duysa da anlamazdı, ama bir kez unutulan ihtiyat çok fazla kez de unutulabilirdi. “Marigan nerede?”

“Bilezik kesemde, Nynaeve.” Elayne yüksek tekerlekli bir arabanın geçmesi için yana çekildi, sonra arabanın arkasında yine Nynaeve’e katıldı. “Marigan çamaşırlarımızı yıkıyor ve çevresinde yirmi kadın var. Ve her hareket ettiğinde inliyor. Birgitte’in duymayacağını düşündüğü bir şey söyledi ve Birgitte... O şeyi çıkarmak *zorundaydım,* Nynaeve. Birgitte haklıydı ve *canını yaktı.* Marigan’a herkese merdivenden düştüğünü söylemesini emrettim.”

Nynaeve burnunu çekti, ama gönülsüzce. Son zamanlarda bileziği takmıyordu. Kendi başına öğrenebildiği bir şey olmadığı için değil. Moghedien’in, kendisi farkında olmasa bile Şifa hakkında *bir şeyler* bildiğinden hâlâ emindi –kimse o kadar kör olamazdı– ve Moghedien’in öğrenmek üzere olduklarını söylediği, bir erkeğin yönlendirmesini sezme meselesi vardı. Gerçek şuydu ki, kadınla kesinlikle gerektiğinden daha fazla teması olursa, Birgitte’in yaptığından çok daha kötüsünü yapacağından emindi. Belki Nynaeve sezme işine hâkim olmaya çalışırken elinde olmadan ona aktardığı acı yüzünden inlediğini duymaktan kaynaklanan tatmin hissi yüzündendi. Belki kadınla bileziksiz yalnız kaldığında ne kadar korktuğunu hatırladığından. Belki Terkedilmişlerden birini adaletin önüne çıkarmadığı için gittikçe artan tiksintisi yüzündendi. Belki hepsinden biraz vardı. Bildiği şuydu ki, kendini bileziği takmaya ikna etmeliydi ve biliyordu ki, ne zaman Moghedien’in yüzünü görse yumruklamak istiyordu.

“Gülmemeliydim,” dedi Elayne. “Güldüğüm için özür dilerim.”

Nynaeve öyle aniden durdu ki, bir atlı onu ezmemek için dizginleri hızla çekmek zorunda kaldı. Adam kalabalık tarafından sürüklenip götürülmeden önce bir şeyler bağırdı, ama hissettiği şok adamın sözlerini işitilmeyecek kadar boğuk duymasına sebep oldu. Özür karşısında hissettiği şok değil. Söylediği şey. Söylenecek doğru şey. Gerçek.

Elayne’e bakamadan yürümeye devam etti. “Gülmeye hakkın vardı. Ben...” Sertçe yutkundu. “Kendimi aptal yerine koydum.” Öyleydi.

Theodrin birkaç yudum demişti; bir kupa. Ve Nynaeve sürahiyi boşaltmıştı. Başarısız olacaksan, yalnızca yapamadığından başka bir sebep bulmak en iyisiydi. “Kovayı getirtip, *Büyük Boru Avı*’nı hatasızca söyleyebilecek hale gelene kadar kafamı suya bastırmalıydın.” Göz ucuyla ona baktı. Elayne’in yanaklarında küçük kırmızı benekler belirmişti. Demek bir kovadan bahsedilmişti gerçekten.

“Herkesin başına gelebilir,” dedi Elayne kısaca.

Nynaeve kendi yanaklarının kızardığını hissetti. Elayne’in başına geldiği zaman, şarabın etkisini atması için kızı suya basmıştı. “Beni... ayıltmak için ne gerekiyorsa yapmalıydın.”

Nynaeve’in hatırlayabildiği en tuhaf tartışmaydı bu; kendisi büyük aptallık ettiğini ve sonuçlarını hak ettiğini söylüyor, Elayne onun adına bahane ardına bahane sunuyordu. Nynaeve, bu şekilde tüm suçu yüklenmesinin neden bu kadar mutluluk verici olduğunu anlayamıyordu. Şimdiye dek, becerebildiğince kaçınmadan bunu yaptığını hatırlamıyordu. Çocuksu hödüğün teki olduğunu onaylamadığı için Elayne’e kızacaktı neredeyse. Logain’in tutulduğu, köyün ucundaki küçük, saz damlı eve kadar sürdü bu.

“Şunu kesmezsen,” dedi Elayne sonunda, “yemin ederim hemen şu anda bir kova su getirecek birini bulurum.”

Nynaeve ağzını açtı, sonra yine kapattı. Yanıldığını itiraf etmenin yeni öğrenilmiş sevinci içinde bile, fazla ileri gitmekti bu. Bu kadar iyi hissederken Logain ile yüzleşemezdi. Bu kadar iyi hissederken faydasızdı zaten. Moghedien’i bulması, bileziği takması gerekirdi, ama bunu yapamayacak kadar iyi hissediyordu kendini. Taş söveli kapının yanında nöbet tutan iki Muhafız’a baktı. İşitecek kadar yakında değildiler, ama o yine de sesini alçalttı. “Elayne, gidelim. Bu gece.” Thom ve Juilin Salidar’dayken, Uno’dan at bulmasını istemeye gerek kalmazdı. “İstemiyorsan Caemlyn’e gitmeyiz. Ebou Dar’a. Merilille o çanağı asla bulamaz ve Sheriam bulmak için bizim gitmemize asla izin vermez. Ne diyorsun? Bu gece?”

“Hayır, Nynaeve. Bizi kaçak kabul ederlerse Rand’a ne faydamız dokunur? Ve kaçak duruma düşeriz. Söz verdin, Nynaeve. Bir şey bulursak kalacağına söz verdin.”

“Kullanabileceğimiz bir şey bulursak, diye söz verdim. Bizim tek bulduğumuz bu!” Nynaeve buruşuk ellerini onun burnunun dibine soktu.

Elayne'in yüzündeki ve sesindeki kararlılık kayboldu; dudaklarını büzerek yeri inceledi. "Nynaeve, Birgitte'e kalacağımızı söylediğimi biliyorsun. Eh, anlaşılan o da Uno'ya, kendisi söylemediği sürece hiçbir koşul altında sana at bulmamasını söylemiş. Senin yine kaçmayı düşündüğünü söylemiş. Öğrendiğimde çok geç olmuştu." Sinirle başını arkaya attı. "İnsanın Muhafızının olması böyle bir şeyse, neden Muhafız isteyen tek kişi olsun, anlamıyorum."

Nynaeve gözlerinin kızgınlıktan patlayacağını düşünüyordu. Demek *bu yüzden* adam ona bakıp duruyordu. Sevinci bir... eh, kısmen öfke, kısmen küçük düşmüşlük ateşi içinde kayboldu. Adam *biliyordu;* Nynaeve'in... Dur. Bir an Elayne'e kaşlarını çattı, sonra aklına gelen soruyu dile getirmemeye karar verdi. Birgitte'in Uno'ya bahsettiği yalnızca Nynaeve'in ismi miydi, yoksa Elayne'i de dahil etmiş miydi? Elayne kendine bir aile edinmiş gibiydi. Thom'da ona bildiği her şeyi öğretmek isteyen hoşgörülü bir baba, Birgitte'te küçük kız kardeşini idare etmeyi bilmediği atları sürerken boynunu kırmaktan korumaya çalışmanın işi olduğunu düşünen bir abla bulmuştu.

"Bu durumda," dedi dümdüz bir sesle, "bakalım Logain'den ne öğrenebiliyoruz."

Yalnızca iki odası bulunan küçük bir evdi, ama kalın taş duvarları sayesinde birazcık serindi. Logain gömleği içinde pencerenin yanında oturmuş, bir yandan piposunu içiyor, bir yandan kitap okuyordu. Aes Sedailer ona iyi bakıyordu. Masalar ve sandalyeler Salidar'daki en iyilerindendi –süslü değil, ama iyi yapılmış, ama hiçbir şey başka hiçbir şeye uymuyordu– ve kıvrımlarla işlenmiş kırmızı altın rengi bir halı serilmişti. Yer öyle temiz süpürülmüştü ki, Nynaeve süpürme işini adamın yaptığından kuşkuluydu.

İkisi içeri girdiği zaman Logain kitabı bir kenara bıraktı. Kapıyı çalmadıkları için bozulmuş görünmüyordu. Aylak aylak doğruldu, piposunun külünü boşalttı, ceketini giydi ve ancak o zaman bacağını geriye atıp eğildi. "Bunca zamandan sonra seni yine görmek güzel. Beni unuttuğunu sanmıştım. Biraz şarap içeceğim, bana katılır mısınız? Aes Sedailer pek fazla göndermiyorlar bana, ama gönderdikleri hiç de kötü değil."

Daha fazlasına ihtiyacı olsaydı, şarap önermesi yeterli olurdu –Nynaeve irkilmesini zor bastırdı. Uno'yu düşünürken, Logain'in erkek olması yeterliydi. Küçük Kule'den öfke çıkarmasına gerek yoktu. Ama onu

düşünmek biraz daha ekledi. Aniden Gerçek Kaynak'ı, görüş alanının hemen dışında, görünmez bir sıcaklık gibi sezdi. Kendini açtı ve *saidar* içine aktı; önceden hissettiği sevinçse, bu esrikliğin de ötesindeydi. Ona teslim *oluyordu*, kavrulası Theodrin!

"Otur," dedi adama soğuk soğuk. "Senden gevezelik kabul etmeyeceğim. Soru sorulduğu zaman konuş, yoksa dilini tut."

Logain omuzlarını silkmekle yetindi ve bir köpek yavrusu uysallığı ile itaat etti. Hayır, uysal değil; o gülümseme saf küstahlıktı. Kısmen adamın Aes Sedailere karşı hislerinden kaynaklanıyordu, Nynaeve emindi ve kısmen... Adam Elayne'in bir başka sandalyeye oturmasını, eteklerini bilinçli bir özenle düzeltmesini izledi ve Nynaeve adamın neye baktığını bilmese bile, bir kadın olduğunu bilirdi. Sırıtmıyordu, yan yan bakmıyordu, yalnızca... Nynaeve ne olduğunu bilmiyordu, yalnızca aynı bakışları kendisine yönelttiğinde kendisinin bir kadın, onun bir erkek olduğunun çok fena farkına vardığını biliyordu. Belki yalnızca adamın yakışıklı ve geniş omuzlu olması yüzündendi, ama Nynaeve buna aldırmayacağını sanırdı. Elbette, bu değildi.

Boğazını temizleyerek adama *saidar* iplikçikleri ördü, Hava ve Su, Ateş ve Toprak, Ruh. Hepsi Şifa unsurlarıydı, ama şimdi sondaj için kullanılıyordu. Adama el sürse bir faydası olurdu, ama bunu yapmaya ikna edemiyordu kendini. Ona Güç'le dokunmak yeterince kötüydü. Adam boğa kadar sağlıklıydı ve neredeyse boğa kadar güçlüydü, en ufak rahatsızlığı yoktu... delik dışında.

Aslında bir delik değildi, daha çok sürekliliği olması gereken bir şey sürekli değilmiş gibiydi, pürüzsüz ve düz olması gereken bir şey aslında bir yokluğun çevresinden dolanıyormuş gibiydi. Nynaeve o duyguyu ilk günlerden, gerçekten bir şeyler öğrenebileceğini düşündüğü günlerden iyi biliyordu. Hâlâ tüylerini diken diken ediyordu.

Adam dikkatle ona bakıyordu. Nynaeve yaklaştığını hatırlamıyordu. Adamın yüzü yüzsüz bir küçümseme maskesiydi; Nynaeve Aes Sedai olmayabilirdi, ama ona en yakın şeydi.

"Onca şeyi aynı anda nasıl yapıyorsun?" diye sordu Elayne. "Yarısını takip edemedim."

"Şşş," dedi Nynaeve. Gereken çabayı saklayarak Logain'in başını kabaca ellerine aldı. Evet. Fiziksel temasla daha iyiydi, izlenim daha keskindi.

Tüm *saidar* akışını, bir deliğin olması gereken yere yöneltti –ve bir boşluk bulunca neredeyse şaşırdı. Elbette, hâlâ herhangi bir şey öğrenmeyi beklemiyordu. Erkekler kadınlardan bedensel olarak ne kadar farklıysalar, güç konusunda da o kadar farklıydılar, belki daha fazla. Balıklar hakkında bir şeyler öğrenmek için bir taşı incelemekten farkı yoktu. Düşüncelerini yaptığı işe odaklamak zordu, yalnızca gereken hareketleri yaptığını, zaman öldürdüğünü biliyordu.

Myrelle ne diyecek? Egwene'in gönderdiği bir mesajı iletmemezlik eder mi? Fark etmeden geçebileceği kadar küçük olan o boşluk, akışları bir kez içeri akıtınca öyle engindi ki, hepsini birden yutabilirdi. *Egwene'le bir konuşabilsem. İddiaya girerim Kule'nin Rand'a bir elçilik heyeti gönderdiğini ve buradaki Aes Sedailerin ellerinin üzerine oturmaktan başka iş yapmadıklarını bilse, Elayne'i burada yapabileceğimiz her şeyi yaptığımıza ikna etmem için yardım ederdi.* Engin boşluk; hiçlik. Siuan ile Leane'in içinde bulduğu, bir şeyin kesildiği hissine ne demeliydi? Hafif olsa da, gerçek bir şey olduğundan emindi. Erkekler ve kadınlar farklı olabilirdi, ama belki... *Tek ihtiyacım olan onunla bir şekilde konuşmak. Rand'ın yanında olmamızın onun için daha faydalı olacağını anlar. Elayne onu dinler; Elayne Egwene'in Rand'ı başka herkesten daha iyi tanıdığını sanıyor.* İşte burada. Kesilmiş bir şey. Yalnızca bir izlenim, ama Siuan ve Leane'deki ile aynıydı. *O zaman onu nasıl bulacağım? Bir kez daha düşlerimize girse. İddiaya girerim onu bize katılmaya ikna edebilirim. Üçümüz Rand'ın yanında çok daha faydalı oluruz. Birlikte, ona* Tel'aran'rhiod*'da öğrendiklerimizi anlatabilir, Aes Sedailer konusunda yün kafalı bir hata yapmasını engelleriz. O bunu anlar.* O kesikte bir şey... Ateş ve Ruh ile şu şekilde bir köprü kurulursa...

Ona yaptığı şeyi anlatan Logain'in gözlerinin hafifçe irileşmesi oldu. Boğazındaki nefes dondu. Adamdan öyle hızla geriledi ki eteklerine takıldı.

"Nynaeve," dedi Elayne, dimdik oturarak, "sorun ne?.."

Bir yürek atışı için gereken süre içinde Nynaeve tutabildiğince *saidar*'ı bir kalkana akıttı. "Git Sheriam'ı bul," dedi telaşla. "Sheriam'dan başka kimse olmaz. Ona de ki..." Saatlerdir aldığı ilk nefesmiş gibi gelen derin bir nefes aldı; kalbi dörtnala koşan atlar gibi atıyordu. "Ona de ki, Logain'e Şifa verdim."

30
Yeniden Şifa Vermek

Bir şey Nynaeve'in Logain ile Gerçek Kaynak arasına koyduğu kalkanı ittirdi, büyüdü, öyle ki kalkan bükülmeye başladı ve örgü çözülmenin eşiğinde titredi. Nynaeve *saidar*'ın içinden akmasına izin verdi, tatlılık acı sınırına erişti, yönlendirebildiği her Ruh akışını kalkana döktü. "Git, Elayne!" Sesi ciyaklar gibi çıksa da umurunda değildi.

Elayne, Işık üzerinde parlasın, sorularla zaman harcamadı. Sandalyesinden fırladı ve koşarak çıktı.

Logain tek kasını oynatmamıştı. Gözleri Nynaeve'in gözlerindeydi; parlar gibiydiler. Işık, adam iriydi. Nynaeve kemer bıçağını yokladı, ne kadar saçma olduğunu fark etti –muhtemelen şimdiden döktüğünden tek damla fazla ter dökmeden alırdı bıçağı ondan; aniden adamın omuzları boyu kadar geniş görünmeye başlamıştı– ve örgüsünün bir kısmını Hava'ya akıtarak adamın kollarını ve bacaklarını olduğu yerde bağladı. Adam yine de iriydi, ama aniden daha normal, kesinlikle başa çıkılabilir görünmeye başladı. Ancak o zaman Nynaeve'in aklına kalkanın gücünü azalttığı geldi. Ama bir tel fazla yönlendiremezdi; şimdiden... saf yaşam sevinci öyle güçlüydü ki ağlamak istiyordu. Adam ona gülümsedi.

Muhafızlardan biri başını içeri uzattı. Belirgin bir burnu, ince çenesinde uzanan derin, beyaz bir yara izi olan siyah saçlı bir adamdı. "Sorun mu var? Diğer Kabuledilmiş ısırganların üzerine oturmuş gibi koşarak gitti."

"Her şey kontrol altında," dedi Nynaeve adama serinkanlılıkla. Becerebildiğince serinkanlılıkla. Sheriam'la konuşana, kadını kendi tarafına çekene kadar kimse bilmemeliydi –kimse! "Yalnızca Elayne unuttuğu bir şeyi hatırladı." Bu budalaca geldi kulağına. "Çıkabilirsin. Meşgulüm."

Tervail –adamın adı buydu; Beonin'e bağlı Tervail Dura; Işık aşkına, isminin ne önemi vardı?– çarpık bir gülümseme bahşetti ve alaycı bir selamdan sonra çekildi. Muhafızlar Kabuledilmişlerin Aes Sedaicilik oynamasına nadiren izin verirdi.

Dudaklarını yalamamak için büyük çaba harcaması gerekiyordu. Logain'i inceledi. Hiçbir şey değişmemiş gibi, dıştan sakin görünüyordu adam.

"Buna gerek yok, Nynaeve. İçinde yüzlerce Aes Sedai olan bir köye saldıracağımı mı düşünüyorsun? Ben daha iki adım atamadan dilim dilim doğrarlar beni."

"Sessiz ol," dedi Nynaeve düşünmeden. El yordamı ile arkasında bir sandalye buldu ve gözlerini adamdan hiç ayırmadan oturdu. Işık, Sheriam'ı oyalayan neydi? Sheriam kaza olduğunu anlamalıydı. Anlamalıydı! Yönlendirebilmesini sağlayan tek şey kendi kendine duyduğu öfkeydi. Nasıl bu kadar dikkatsiz, böylesine kör bir aptal olabilmişti?

"Korkma," dedi Logain. "Onların aleyhine dönmem. Onlar bilse de bilmese de, istediğim onların başarılı olması. Kızıl Ajah'ın işi bitti. Bir sene içinde, Kızıl olduğunu itiraf eden tek Aes Sedai kalmayacak."

"Sessiz ol dedim!" diye terslendi Nynaeve. "Yalnızca Kızıllardan nefret ettiğine inanacağımı mı sanıyorsun?"

"Biliyor musun, bir kez benden çok daha fazla sorun yaratacak bir adam gördüm. Belki Yenidendoğan Ejder'di; bilmiyorum. Ben yakalandıktan sonra beni Caemlyn'den geçiriyorlardı. O çok uzaktaydı, ama ben bir... bir parıltı gördüm ve onun dünyayı sarsacağını anladım. Kafese kapatılmış olmama rağmen kahkaha atmaktan alamadım kendimi."

Nynaeve adamı tutan Hava'dan bir parçasını kaydırarak adamın çenelerinin arasına soktu. Logain'in kaşları karanlık bir öfkeyle çatıldı ve bir an sonra kayboldu, ama Nynaeve'in umurunda değildi. Onu güvene almıştı. En azından... Hiç mücadele etmemişti, ama bunun sebebi en baştan Nynaeve'in onu yakalayacağını bilmesi olabilirdi. Belki. Ama kalkanı aşmak için ne kadar uğraşmıştı? O ittirme duygusu tam olarak yavaş gelmemişti, ama hızlı da gelmemişti. Uzun zamandır kaslarını kullanmayan bir adamın gerinmesi, bir şeyi hareket ettirme amacıyla değil, sırf o kasları yeniden hissetme ihtiyacı ile ittirmesi gibiydi. Düşünce midesini buza döndürdü.

Logain'in gözleri, deli edici bir şekilde, eğlenti ile kırıştı. Sanki Nynaeve'in kafasından geçenleri biliyordu. Ağzı aptal aptal açılmış,

bağlanmış ve kalkan konulmuş şekilde oracıkta oturuyordu ve rahat görünen oydu. Nynaeve bu aptallığı *nasıl* yapmıştı? Tıkanmışlığı o anda yok olsa bile, Aes Sedai olmaya uygun değildi. Tek başına dışarı çıkmasına bile izin verilmemeliydi. Birgitte'e, sokağı geçmeye çalışırken yüzüstü tozların içine devrilmeyeceğinden emin olmasını söylemeliydiler.

Kasıtlı olarak yapmamıştı, ama kendi kendini paylamak öfkesinin için için kaynamaya devam etmesini sağlıyordu. Sonunda kapı parçalanırcasına açıldı. Elayne değildi.

Sheriam Romanda'nın ardından içeri daldı. Hemen peşinden Myrelle, Morvrin ve Takima, sonra Lelaine ve Janya, Delana, Bharatine ve Beonin girdi ve odayı tıka basa doldurdular. Nynaeve kalabalıktan kapanmayan kapının dışında başkalarını gördü. İçeridekiler ona ve örgüsüne öyle dikkatle baktılar ki, Nynaeve yutkundu ve öfkesi tamamen yıkıldı. Elbette, kalkanı ve Logain'i tutan bağlar da öyle.

Nynaeve daha birisinin ona kalkan koymasını isteyemeden Nisao önüne dikildi. Ne kadar kısa olsa da, tepeden bakmayı iyi beceriyordu. "Ona Şifa verdiğin saçmalıkları da ne şimdi?"

"Öyle yaptığını mı söyledi?" Logain şaşkın şaşkın konuşmayı başarmıştı.

Varilin Nisao'nun yanına dikildi. İnce, kızıl saçlı Gri, Logain kadar uzun boylu olmasını kullanarak tepeden baktı. "Herkes keşifleri için sırtını sıvazlamaya başladığında bundan korkmuştum. Keşifler bitince sırt sıvazlamalar da bitti. Onları yine kazanmak için çılgınca bir iddiayla gelecekti elbette."

"Siuan ve Leane hakkında düşünüp durmasına izin verildiği için," dedi Romanda kararlılıkla. "Ve bu adam. Şifa verilemeyecek şeyler olduğu söylenmeliydi ona, o kadar."

"Ama yaptım!" diye itiraz etti Nynaeve. "Yaptım! Lütfen ona kalkan koyun. Lütfen, kalkan koymalısınız!" Önündeki Aes Sedailer dönüp Logain'e baktılar ve Nynaeve'in onu görmesine yetecek bir aralık bıraktılar. Adam bakışları ılımlı bir yüzle karşıladı. Hatta omuzlarını silkti!

"Sanırım en azından tamamen emin olana dek kalkan koyabiliriz ona," diye öneride bulundu Sheriam. Romanda başını salladı ve odadaki her kadın *saidar* parıltısına sarınırken bir devi tutmaya yetecek kadar güçlü bir kalkan belirdi. Romanda hemen daha küçük, ama yeterli bir kalkan koyacak altı kişinin ismini belirleyerek düzeni biraz olsun sağladı.

Myrelle’in eli Nynaeve’in kolunda kapandı. “Bizi affedersen, Romanda, Nynaeve ile yalnız konuşmamız gerek.”

Sheriam’ın eli diğer kolunda kapandı. “Fazla oyalanmamak en iyisi.”

Romanda dalgın dalgın başını salladı. Kaşlarını çatmış Logain’e bakıyordu. Çoğu Aes Sedai de aynı şeyi yapıyordu ve kimsenin gitmeye niyeti yoktu.

Sheriam ile Myrelle Nynaeve’i ayağa çektiler ve kapıya ittiler.

“Ne yapıyorsunuz?” diye sordu Nynaeve nefes nefese, “Beni nereye götürüyorsunuz?” Dışarıda Aes Sedai kalabalığını ittire kaktıra geçtiler, çoğu keskin, hatta suçlar bakışlarla ona baktı. Elayne’in yanından geçerlerken kız özür dilercesine yüzünü buruşturdu. Nynaeve omzunun üzerinden arkaya baktı. İki Aes Sedai onu öyle hızlı yürütüyordu ki, ayağı takılıp duruyordu. Elayne’in ona yardım etmesini beklediğinden değil, ama onu son kez görüyor olabilirdi. Beonin Elayne’e bir şey söyledi ve Elayne kalabalığın içinde koşturdu. “Bana ne yapacaksınız?” diye inledi Nynaeve.

“Ömrünün geri kalanı boyunca tencere ovdurabiliriz,” dedi Sheriam sohbet edercesine.

Myrelle başını salladı. “Bütün gün mutfaklarda çalışabilirsin.”

“Ya da seni her gün sopalayabiliriz.”

“Derini şerit şerit yüzebiliriz.”

“Bir fıçıya kapatıp, dibindeki böcek deliğinden besleyebiliriz.”

“Ama yalnızca lapayla. Bayat lapayla.”

Nynaeve’in dizleri boşandı. “Kazaydı! Yemin ederim! Yapmak istemedim.”

Sheriam hiç yavaşlamadan sertçe sarstı onu. “Aptallaşma, çocuğum. Biraz önce imkânsızı başarmış olabilirsin.”

“Bana inanıyor musunuz? Bana inanıyorsunuz! Nisao ile Varilin öyle konuşurken neden bir şey söylemediniz... Neden?”

“‘Olabilirsin,’ dedim çocuğum.” Sheriam’ın sesi moral bozucu ölçüde tarafsızdı.

“Bir olasılık da,” dedi Myrelle, “gerginlikten beyninin şişmiş olması.” İnik göz kapakları ile Nynaeve’i süzdü. “Kayıp bir Yeti’yi yeniden keşfettiğini ya da yeni bir Yeti bulduğunu iddia eden Kabuledilmiş, hatta çömez sayısına şaşarsın. Ben çömezken, Echiko adlı bir Kabuledilmiş nasıl uçulacağını bildiğinden öyle emindi ki, Kule’nin tepesinden atladı.”

Nynaeve başı dönerek bir bir kadına, bir ötekine baktı. Ona inanıyorlar mıydı, inanmıyorlar mıydı? Gerçekten *zihninin* çarpılmış olduğunu

düşünüyorlar mıydı? *Işık aşkına, bana ne yapacaklar?* Onları ikna edecek sözler bulmaya çalıştı –yalan söylemiyordu, deli değildi; Logain'e Şifa *vermişti* gerçekten– ama ağzı daha sessiz sessiz oynarken onu Küçük Kule'ye soktular.

Onu eskiden özel yemek odası olan, şimdi bir duvarın dibinde dar bir masa ile sandalyeler bulunan uzun odaya sokana dek bir takipçi kafilesi edinmiş olduklarını fark etmedi Nynaeve. Bir düzineden fazla Aes Sedai arkalarından içeri girdi. Nisao kollarını göğsünde sıkı sıkı kavuşturmuştu, Dagdara bir duvarı delip geçebilecekmiş gibi çenesini öne uzatmıştı, Shanelle, Therva ve... Sheriam ile Myrelle dışında hepsi Sarı Ajah'tandı. O masa aklına bir mahkeme odasını getirdi; o sert yüzler ise mahkemenin kendisini. Nynaeve sertçe yutkundu.

Sheriam ile Myrelle onu ayakta bıraktılar ve masaya yaklaştılar, sırtlarını ona dönüp sessizce konuştular. Döndüklerinde yüzleri okunmazdı.

"Logain'e Şifa verdiğini iddia ediyorsun." Sheriam'ın sesinde bir horgörü tınısı vardı. "Ehlileştirilmiş bir adama Şifa verdiğini iddia ediyorsun."

"Bana inanmalısınız," diye itiraz etti Nynaeve. "İnandığınızı söylediniz." Görünmeyen bir şey sertçe kalçalarına vurunca yerinde sıçradı.

"Haddini aşma, Kabuledilmiş," dedi Sheriam soğuk soğuk. "İddian bu mu?"

Nynaeve kadına bakakaldı. Asıl deli olan Sheriam'dı, bir öyle diyordu bir böyle. Yine de saygıyla, "Evet, Aes Sedai," demeyi başardı. Dagdara yırtılan kanvas gibi hıhladı.

Sheriam Sarıların mırıltılarını bastırmak için işaret etti. "Ve bunu kazayla yaptığını söylüyorsun. Bu durumda, herhalde bir daha yaparak kanıtlayamazsın."

"Nasıl kanıtlasın?" dedi Myrelle eğlentiyle. Eğlentiyle! "Körlemesine, el yordamıyla yapmışsa nasıl tekrarlayabilir? Ama ancak en başta söylediğini yapabilmişse geçerli bu."

"Yanıt ver bana!" diye payladı Sheriam ve o görünmez sopa yine vurdu. Bu sefer Nynaeve sıçramamayı başardı. "Yaptığın şeyin en azından bir kısmını hatırlaman olasılığı var mı?"

"Hatırlıyorum, Aes Sedai," dedi Nynaeve asık suratla, bir darbe daha beklentisi içinde gerilerek. Darbe gelmedi, ama artık Sheriam'ın çevresindeki parıltıyı görebiliyordu. O parıltı tehditkâr görünüyordu.

Kapıda küçük bir kargaşa oldu ve Carlinya ile Beonin Sarı Aes Sedai hattını yardı. Biri önünde Siuan'ı, diğeri Leane'i ittiriyordu. "Gelmek istemediler," diye bildirdi Beonin çileden çıkmış bir sesle. "Bize meşgul olduklarını söylemeye çalıştıklarına inanır mısınız?" Leane herhangi bir Aes Sedai kadar ifadesizdi, ama Siuan herkese, özellikle de Nynaeve'e donuk, öfkeli bakışlar fırlatıyordu.

Nynaeve sonunda anladı. Sonunda her şey bir araya geldi. Sarı Aes Sedailerin varlığı. Sheriam ile Myrelle'in bir inanıp bir inanmaması, onu tehdit etmeleri, onu azarlamaları. Hepsi bilinçliydi, hepsi Siuan ve Leane'e Şifa vermesi, yaptıklarını Sarılara kanıtlaması içindi. Hayır. Yüzlerine bakılırsa, onlar başarısını değil başarısızlığını görmek için gelmişti. Örgüsünü çekiştirdiğini saklamaya çalışmadı. Aslında, ilk defasını kaçıranlar için bir daha çekti. *Hepsini* tokatlamak istiyordu. Onlara, sırf kokusu yüzünden yere oturup bebek gibi ağlayacakları bir bitki karışımı vermek istiyordu. Saçlarını yolmak, onları boğmak için kullanmak istiyordu...

"Bu saçmalığa tahammül etmek zorunda mıyım?" diye hırladı Siuan. "Yapacak önemli işlerim var, ama yalnızca balık ayıklayacak bile olsam bundan daha önem..."

"Ah, kes sesini," diye sözünü kesti Nynaeve aksi aksi. Bir adım attı, Siuan'ın başını, boynunu kırmaya niyetlenirmiş gibi iki eline aldı. Bütün o saçmalıklara inanmıştı, fıçıya bile! Onu bir kukla gibi kullanmışlardı!

İçi *saidar*'la doldu ve Logain'e yaptığı gibi, Beş Güç'ü karıştırarak yönlendirdi. Bu sefer ne aradığını biliyordu, o varla yok arasındaki kesiklik. Kesiği onarmak için Ruh ve Ateş ve...

Bir an Siuan ifadesizce bakakaldı. Sonra *saidar* parıltısına sarındı. Oda inlemelerle doldu. Siuan yavaşça eğildi ve Nynaeve'in iki yanağını öptü. Yanağından bir gözyaşı damlası süzüldü, sonra bir daha ve Siuan aniden ağlamaya, kollarını kendine sarıp hıçkırmaya başladı; onu saran hale kayboldu. Sheriam hemen kollarını ona doladı; Sheriam da ağlamak üzereymiş gibi görünüyordu.

Odanın kalanı Nynaeve'e bakıyordu. Aes Sedai dinginliğini aşıp parlayan şok tatmin ediciydi. Hoşnutsuzluk da vardı. Shanelle'in esmer, güzel yüzündeki açık mavi gözleri yuvalarından fırlayacak gibi görünüyordu. Nisao'nun ağzı açık kalmıştı, ta ki Nynaeve'in baktığını görüp kapatana kadar.

“Ateş kullanmak nereden aklına geldi?” diye sordu Dagdara, öylesine iri bir kadında çok tiz gelen, boğuluyormuş gibi bir sesle. “Ve Toprak? Toprak kullandın. Şifa Ruh, Su ve Hava’dan oluşur.” Bu sel kapılarını açtı sanki, her ağızdan sorular boşandı, ama aslında hepsi, farklı şekilde ifade edilmiş, aynı soruydu.

“Neden, bilmiyorum,” diye yanıt verdi Nynaeve, bir aralık bulduğunda. “Doğru geldi yalnızca. Ben hemen her zaman her şeyi kullanırım.”

Bu bir sürü tembih getirdi. Şifa Ruh, Su ve Hava’ydı. Şifa ile deney yapmak tehlikeliydi; bir hata yalnızca hastayı değil, sizi de öldürebilirdi. Nynaeve yanıt vermedi, ama uyarılar çabucak hüzünlü bakışlar, düzeltilen eteklerle kesildi; o kimseyi öldürmemişti ve Şifa verilemeyeceği söylenen bir şeye Şifa vermişti.

Leane’in yüzünde öyle umut dolu bir gülümseme vardı ki, neredeyse acı veriyordu. Nynaeve içinde yanan öfkeyi maskeleyerek gülümsedi ve ona yaklaştı. Sarı Ajah ve övündükleri Şifa bilgisi. Onunla paylaşmaları için diz çöküp yalvarmaya hazırdı halbuki. Nynaeve hepsinden daha fazla Şifa biliyordu! “Şimdi dikkatle izleyin. Bir kez gördükten sonra, nasıl yapıldığını görmek için bir fırsat daha bulamayacaksınız.”

Yönlendirirken birleşmeyi açıkça hissetti, ama neyi birleştirdiğini hâlâ bilemiyordu. Logain’e yaptığından farklı bir duygu veriyordu –Siuan’da da öyle olmuştu– ama kendi kendine söyleyip durduğu gibi, erkekler ve kadınlar *gerçekten* farklıydı. *Işık, bu onların üzerinde, Logain kadar etkili olduğu için şanslıyım!* Bu bir dizi huzursuz edici spekülasyon getirdi aklına. Ya erkeklere kadınlardan farklı şekilde Şifa verilmesi gerekiyorsa? Belki Sarılardan o kadar da fazla bilgisi yoktu.

Leane’in tepkisi Siuan’ınkinden farklıydı. Gözyaşı yoktu. *Saidar*’a kucak açtı, melek gibi gülümsedi, sonra *saidar*’ı salıverdi, ama o gülümseme yüzünde kaldı. Sonra kollarını Nynaeve’e doladı ve kaburgalarını gıcırdatana dek sarıldı. Tekrar tekrar, “Teşekkür ederim, teşekkür ederim, teşekkür ederim,” diye fısıldadı.

Sarılar arasında bir mırıltı yükseldi ve Nynaeve övgülere boğulmaya hazırlandı. Özürlerini zarafetle kabul edecekti. Sonra kadınların ne söylediğini duydu.

“...taşa delik delmeye çalışırcasına Ateş ve Toprak kullandı.” Bunu söyleyen Dagdara idi.

“Biraz daha yumuşak bir dokunuş daha iyi olurdu,” diye onayladı Shanelle.

“...kalple ilgili sorunlarda Ateş’in nasıl faydalı olabileceğini görüyorum,” dedi Therva, uzun burnuna parmağı ile vurarak. Saçlarına küçük, gümüş çanlar takmış, tombul bir Arafelli olan Beldemaine düşünceli düşünceli başını salladı.

“...Toprak şu şekilde Hava ile birleşince, gördüğünüz gibi...”

“...Ateş Su’ya örülünce...”

“...Toprak Su’yla karışınca...”

Nynaeve’in ağzı açık kaldı. Onu tamamen unutmuşlardı. Onlara şimdi gösterdiği şeyi ondan daha iyi yapabileceklerini sanıyorlardı!

Myrelle kolunu okşadı. “Çok iyi iş çıkardın,” diye mırıldandı. “Endişelenme; övgüler daha sonra gelir. Şu anda, hâlâ biraz şaşkınlar.”

Nynaeve yüksek sesle burnunu çekti, ama Sarıların hiçbiri fark etmiş görünmedi. “Umarım bu, en azından artık tencere ovmayacağım anlamına geliyordur.”

Sheriam’ın başı şaşkın bir ifade ile, hızla döndü. “Neden, çocuğum, sana bu fikri veren ne?” Bir kolu hâlâ Siuan’ın omuzlarındaydı. Kadın büyük utanç içinde, dantel bir mendille gözlerini siliyordu. “Herkes dilediği kuralı ihlal edebiliyor, dilediğini yapabiliyor olsa ve cezadan kaçmak için iyi bir şey yapması yeterli olsa, dünya kaosa kapılırdı.”

Nynaeve derin derin iç çekti. Bilmeliydi.

Nisao diğer Sarıların arasından sıyrıldı ve boğazını temizledi. Nynaeve’in yanından geçerken fırlattığı bakış ancak suçlayıcı olarak nitelendirilebilirdi. “Sanırım bu, Logain’i yine ehlileştirmemiz gerektiği anlamına geliyor.” Olan bitenleri tamamen inkâr etmek ister gibi konuşmuştu.

Başlar sallanmaya başladı ve sonra Carlinya, odaya saplanan buzdan bir hançer gibi konuştu. “Bunu yapabilir miyiz?” Bütün gözler ona döndü, ama kadın sakinlik içinde, serinkanlılıkla devam etti. “Ahlaki olarak, bir yandan yönlendirebilen, yönlendiren başka erkekleri toplamaya çalışan bir adamı desteklerken, eskisi gibi yapıp yönlendirebilen bir başka adamı ehlileştirebilir miyiz? Bunu öğrendiği zaman nasıl etkilenir? Mevcut durumda, ne kadar rahatsız edici olursa olsun, bizi Kule’den ve daha da önemlisi Elaida ile Kızıl Ajah’tan farklı görecek. Bir erkeği bile ehlileştirecek olsak, o farklılığı kaybederiz ve onunla beraber Elaida’dan önce onun üzerinde hâkimiyet kazanma şansımızı da kaybederiz.”

Sustuğu zaman oda sessizliğe büründü. Aes Sedailer endişeyle bakıştılar ve Nynaeve’e fırlattıkları bakışların yanında Nisao’nunki övgü dolu kalırdı.

Logain'in yakalanması esnasında Aes Sedailer ölmüştü ve adam güvenle kalkan altına alınmış bile olsa, Nynaeve uğraşmaları gereken bir sorun daha vermişti onlara, hem de turşu fıçısından daha beter bir sorun.

"Sanırım sen gitmelisin," dedi Sheriam yumuşak sesle.

Nynaeve'in itiraz etmeye niyeti yoktu. Çabucak, becerebildiğince dikkatle diz kırdı ve koşmadan gitmek için elinden geleni yaptı.

Dışarıda, Elayne bir taş basamaktan doğruldu. "Özür dilerim, Nynaeve," dedi, eteğini silkeleyerek. "Öyle heyecanlandım ki, Romana ve Delana'nın orada olduğunu fark edemeden Sheriam'a söyleyiverdim."

"Fark etmez," dedi Nynaeve ağır ağır, kalabalık sokakta yürümeye başlayarak. "Eninde sonunda duyulacaktı." Ama adil değildi. *Yapılamayacağını söyledikleri bir şey yaptım ve hâlâ tencere ovmak zorundayım!* "Elayne, sen ne dersen de, gitmek zorundayız. Carlinya Rand'a 'hâkim' olmaktan bahsediyordu. Buradakiler de Elaida'dan daha iyi çıkmayacak. Thom ya da Juilin bizim için at bulabilir ve Birgitte de kendi dirseğini ısırabilir."

"Korkarım çok geç," dedi Elayne üzüntüyle. "Haber şimdiden yayılmaya başladı."

Larissa Lyndel ile Zenare Ghodar iki yandan şahin gibi Nynaeve'in üzerine atıldılar. Larissa, sadeliği Aes Sedai yaşı belirsizliğini neredeyse alt edecek kemikli bir kadındı. Zenare hafifçe tombuldu ve iki kraliçeye yetecek kadar kibirliydi, ama ikisinin de yüzünde hevesli birer beklenti vardı. Sarı Ajah'tandılar, ama Nynaeve Siuan ile Leane'e Şifa verirken ikisi de odada değildi.

"Adım adım her şeyi yapmanı istiyorum, Nynaeve," dedi Larissa, bir kolunu yakalayarak.

"Nynaeve," dedi Zenare, diğer kolunu yakalayarak, "örgüyü yeterince sık tekrarlarsan, iddiaya girerim aklına hiç gelmemiş yüz farklı şey bulabilirim."

Deniz Halkı'ndan biri kadar esmer, Tearlı bir kadın olan Salita Toranes yoktan var olmuş gibi belirdi. "Benden önce gelenler var anlaşılan. Eh, sırada beklersem ruhum kavrulsun."

"İlk önce ben geldim, Salita," dedi Zenare kararlılıkla. Ve kavrayışını sıkılaştırdı.

"*Ben* önce geldim," dedi Larissa ve o da kavrayışını sıkılaştırdı.

Nynaeve Elayne'e dehşet dolu bir bakış fırlattı ve karşılığında duygudaşlık ve bir omuz silkme aldı. Çok geç derken Elayne'in kastettiği

buydu. Bundan sonra tek bir uyanık anını bile kendine ayıramayacaktı.

"...öfke mi?" diyordu Zenare. "Onu kaya çiğneyecek kadar öfkelendirecek elli ayrı yol var kafamda."

"*Ben* olsam *yüz* tane bulabilirim," dedi Larissa. "Yaptığım son şey olsa bile, *ben* tıkanmışlığını açmaya kararlıyım."

Magla Daronos herkesi omuzlayarak geçti ve bunu başaracak omuzlara sahipti. Kılıç ya da demirci çekici kullanmış gibi oldu. "Açacaksın, öyle mi, Larissa? Hah! Benim aklımda, bunu yapmak için bir sürü yol var zaten."

Nynaeve çığlık atmak istiyordu.

Siuan *saidar*'a kucak açıp onu tutmaktan kendini zor alabiliyordu, ama tekrar ağlamaya başlayabileceğini düşündü. Bu kesinlikle olmazdı. Dahası, bekleme odasında çevresine doluşan kadınlara, aptal bir çömezin gösterisi gibi görünürdü. Her hayret ve sevinç ifadesi, yıllardır uzaklardaymış gibi her sıcak hoş geldin merhem gibi geliyordu, özellikle de Amyrlin olmadan önce, zaman ve görev onları ayırmadan önce dostu olan kadınlardan gelenler. Lelaine ile Delana, senelerdir yapmadıkları gibi sarılmışlardı ona. Tek yakını Moiraine'di, etolü taktıktan sonra yakında tutmayı başarabildiği, Leane dışındaki tek dostu ve onları bir arada tutan da görev olmuştu.

"Geri dönmen çok güzel," diye kahkaha attı Lelaine.

"Gerçekten çok güzel," diye mırıldandı Delana sıcak bir tavırla.

Siuan kahkaha attı ve yanaklarındaki gözyaşlarını silmesi gerekti. Işık, ona neler oluyordu? Çocukken bile bu kadar kolay ağlamazdı!

Belki yalnızca *saidar*'a yeniden ulaşmanın, çevresindeki sıcaklığın verdiği sevinçti. Işık biliyordu ya, herhangi birinin dengesini bozmaya yeterdi zaten. Bugünün geleceğini hayal etmeye hiç cesaret edememişti ve o gün gelmişti. Bu kadınlara hiç kızgın değildi, önceki soğuk uzaklıklarına, haddini aşmaması gerektiği hatırlatmalarına kızgın değildi. Aes Sedai olanlarla olmayanlar arasındaki çizgi açıktı –yalıtılmadan önce kendisi de ısrar ediyordu bu konuda ve yine edeceğini söylemeye bile gerek yoktu– ve kendi iyilikleri için, hâlâ yönlendirebiliyor olanların iyiliği için, yalıtılmış kadınlara nasıl muamele edilmesi gerektiğini biliyordu. Eskiden kendisi için geçerliydi bu. Bir daha olmayacak olması ne tuhaftı.

Göz ucu ile Gareth Bryne'ın odanın yanındaki basamakları koşarcasına tırmandığını gördü. "Bana bir dakika izin verin," dedi ve adamın peşinden seğirtti.

Acele ederken bile, merdivene varana dek iki adımda bir durup bir tebrik daha kabul etmesi gerekti. Bu yüzden adam ikinci kat koridorunda yürümeye başlayana dek yetişemedi ona. Koştu ve adamın önüne dikildi. Bryne'ın gri saçları rüzgârla dağılmıştı, kare yüzü ve yıpranmış, bizon rengi ceketi tozluydu. Adam taş kadar sağlam görünüyordu.

Elindeki kâğıtları kaldırarak, "Bunu bırakmam lazım, Siuan," dedi ve çevresinden dolanmaya çalıştı.

Siuan adamın yolunu kesti. "Bana Şifa verildi. Artık yönlendirebiliyorum."

Adam başını salladı; yalnızca başını salladı! "Konuştuklarını duydum. Herhalde bu artık gömleklerimi yönlendirerek temizleyeceksin anlamına geliyor. Belki artık temiz olurlar. Min'in gitmesine izin verdiğime pişman olmuştum."

Siuan adama bakakaldı. Adam aptal değildi. Neden anlamıyormuş gibi yapmıştı ki? "Artık yine Aes Sedai'yim. Gerçekten çamaşırlarını bir Aes Sedai'nin yıkamasını bekliyor musun?"

Sözlerini vurgulamak için *saidar*'a kucak açtı –özlediği o tatlılık öyle harikaydı ki ürperdi– adamı Hava akışlarına sardı ve kaldırdı. Kaldırmaya çalıştı. Ağzı açık kalarak biraz daha çekti, biraz daha denedi, ta ki tatlılık bin kanca gibi acıtana kadar. Adamın çizmeleri yerden kalkmadı.

İmkânsızdı bu. Evet, bir şeyi yerden kaldırmak gibi basit bir eylem yönlendirmedeki en güç işlerden biriydi, ama Siuan kendi ağırlığının üç katını kaldırabiliyordu eskiden.

"Bunun beni etkilemesi mi gerekiyor?" dedi Bryne sakin sakin, "ya da korkutması? Sheriam ve arkadaşları bana söz verdi, Salon söz verdi ve daha da önemlisi, sen söz verdin, Siuan. Yine Amyrlin olsan bile benden kaçmana izin veremem. Şimdi bana her ne yaptıysan çöz. Yoksa kurtulduğumda seni dizime yatırıp çocukluk ettiğin için döverim. Nadiren çocukluk edersin, bu yüzden şimdi başlamana izin vereceğimi düşünme sakın."

Siuan sersem sersem Kaynak'ı salıverdi. Adamın tehdidi yüzünden değil –dediğini yapabilirdi; daha önce yapmıştı; ama bunun için değil– onu kaldıramamanın şoku ile de değil. Gözlerinden yaşlar fışkırdı; *saidar*'ı salıvermenin onları durdurabileceğini düşündü. Ama, gözlerini nasıl kırpıştırırsa kırpıştırsın, birkaç damla yanaklarından süzüldü.

Daha adamın hareket ettiğini fark etmeden, Gareth yüzünü avuçlarına almıştı. "Işık, kadın, bana seni korkuttuğumu söyleme. Bir leopar sürüsünün

ortasına bırakılsan bile korkacağını düşünmezdim."

"Korkmuyorum," dedi Siuan katı katı. Güzel; hâlâ yalan söyleyebiliyordu. Gözyaşları içinde birikiyordu.

"Durmaksızın birbirimizin gırtlağına sarılmaktan kaçınmanın bir yolunu bulmaya çalışmalıyız," dedi adam sessizce.

"Herhangi bir konuda çalışmamız için sebep yok." Geliyorlardı. Geliyorlardı. Ah, Işık, onun görmesine izin veremezdi. "Lütfen beni yalnız bırak. Lütfen git." Adam bir an duraksadıktan sonra denileni yaparak şaşırttı onu.

Arkasındaki çizme seslerini duydu, koridoru kesen bir başka koridora dalmayı başardı, sonra baraj yıkıldı ve Siuan acınacak şekilde ağlayarak dizlerinin üzerine çöktü. Artık ne olduğunu biliyordu. Muhafızı Alric. Ölü Muhafızı, Elaida onu makamından indirirken ölen Muhafızı. Yalan söyleyebiliyordu –Üç Yemin hâlâ yoktu– ama Alric'le bağının bir parçası, et ete, zihin zihine olan o bağ geri gelmişti. Adamın ölümünün acısı, Elaida'nın niyetinin maskelediği ve sonra yalıtılmanın gömdüğü o acı gırtlağına dek doldurmuştu içini. Duvarın dibinde büzülerek, Gareth görmediği için sevinerek ağladı. *Âşık olmaya zamanım yok, kavrulası!*

Düşünce yüzüne fırlatılmış bir kova soğuk su etkisi yaptı. Acı duruyordu, ama gözyaşları kesildi. Siuan ayağa kalktı. Aşk mı? Bu imkânsızdı, tıpkı şey kadar imkânsız... Aklına yeterince imkânsız bir şey gelmedi. *Adam* imkânsızdı!

Aniden Leane'in iki adım ötede durmuş, izlediğini fark etti. Siuan yüzündeki yaşları silmek için bir teşebbüste bulundu, sonra vazgeçti. Leane'in yüzünde yalnızca duygudaşlık vardı. "Anjen'in... ölümüyle nasıl başa çıktın, Leane?" On beş sene önce olmuştu bu.

"Ağladım," dedi Leane. "Bir ay boyunca gündüzleri tuttum ve gecelerimi yatağımın ortasında, gözyaşlarından bir top gibi geçirdim. Çarşafları parça parça ettikten sonra. Sonraki üç ay gözlerim uyarı vermeden doluyordu. Acı çekmeyi bırakmam için bir sene daha geçmesi gerekti. İşte bu yüzden bir başkası ile bağ kurmadım. Aynı şeyi bir daha yaşayabileceğimi sanmıyordum. Geçiyor, Siuan." Bir yerlerden çapkın bir gülümseme buldu. "Şimdi, dört olmasa bile iki üç Muhafız edinebilirim, sanırım."

Siuan başını salladı. Geceleyin ağlayabilirdi. Gareth lanet olası Bryne'a gelince... "Gelince" falan yoktu. Yoktu! "Hazır olduklarını düşünüyor

musun?” Aşağıda konuşmak için birkaç dakikadan fazlasını bulamamışlardı. Olta çabucak hazırlanmalıydı, yoksa hiç hazırlanamazdı.

“Belki. Fazla zamanım olmadı. Ve dikkatli olmam gerekiyordu.” Leane durdu. “Bu işi yapmak istediğinden emin misin, Siuan? Uğruna çalıştığımız her şeyi, hiçbir uyarı vermeden değiştirmek demek bu... Eskiden olduğu kadar güçlü değilim, Siuan, sen de öyle. Buradaki çoğu kadın ikimizden de fazla yönlendirebiliyor. Işık, hatta bazı Kabuledilmişler. Elayne ile Nynaeve’i saymıyorum bile.”

“Biliyorum,” dedi Siuan. Riske girilmesi gerekiyordu. Diğer plan yalnızca bir tıkaçtı, çünkü artık Aes Sedai değildi. Ama şimdi yine Aes Sedai olmuştu ve Kule kanunu fazla dikkate alınmadan makamından indirilmişti. Bir kez daha Aes Sedai olmuşsa, bir kez daha Amyrlin de olamaz mıydı?

Omuzlarını dikleştirerek aşağıya, Salon’la savaşmaya gitti.

Elayne iç etekliği içinde yatağının üzerinde uzanırken esnedi ve Leane’in elleri için verdiği kremi sürmeye devam etti. Biraz işe yarıyor gibiydi; en azından daha yumuşak bir *his* veriyordu. Gece esintisi pencereden içeri girdi ve tek mumu kıpırdattı. Ama odanın havasını daha da ısıtmaktan başka işe yaramadı.

Nynaeve sendeleyerek içeri girdi, kapıyı çarparak kapattı, kendini yatağına fırlattı ve uzanıp bakışlarını Elayne’e dikti. “Magla dünyadaki en nefretlik, en küçük görülecek, en *alçak* kadın,” diye homurdandı. “Hayır, Larissa. Hayır, Romanda.”

“Seni yönlendirebilecek kadar öfkelendirdiklerini anlıyorum.” Nynaeve kötü kötü bakarak homurdandı ve Elayne telaşla devam etti. “Kaç kişiye gösterdin? Uzun süre önce döneceğini sanıyordum. Akşam yemeğinde seni aradım, ama bulamadım.”

“Akşam yemeği olarak bir dürüm yedim,” diye homurdandı Nynaeve. “Bir dürüm! Hepsine gösterdim, Salidar’daki her Sarı’ya. Ama tatmin olmadılar. Bir sefer daha göstermemi istiyorlar. Dönüşümlü program hazırladılar. Yarın sabah Larissa’ya gideceğim –kahvaltıdan önce!– hemen sonra da Zenare’ye, sonra... Ben orada değilmişim gibi, beni nasıl öfkelendireceklerini konuştular!” Başını örtüden kaldırdı. Kovalanan biri gibi görünüyordu. “Elayne, tıkanmışlığımı kimin açacağı konusunda rekabet ediyorlar. Bayram günü yağlı domuz yakalamaya çalışan oğlan çocukları gibiler ve domuz da benim!”

Elayne esneyerek krem kavanozunu ona uzattı ve bir an sonra Nynaeve dönüp ellerini kremlemeye başladı. Tencere ovmaya da zaman ayırmıştı.

“Günler önce istediğini yapmadığım için üzgünüm, Nynaeve. Moghedien’inki gibi yüzlerimizi değiştirir, herkesin önünden geçer giderdik.” Nynaeve’in elleri durdu. “Sorun ne, Nynaeve?”

“Bu hiç aklıma gelmedi. *Hiç* gelmedi!”

“Gelmedi mi? Geldiğinden emindim. İlk öğrenen sen olmuştun.”

“Aes Sedailere söylemeyeceğimiz şeyleri aklıma bile getirmemeye çalışıyordum.” Nynaeve’in sesi buz kadar düz, soğuk ve sertti. “Ve şimdi çok geç. Saçlarım alev alsa bile yönlendiremeyecek kadar yorgunum ve Aes Sedailerin istediği olursa, sonsuza dek yorgun olacağım. Bu gece gitmeme izin vermelerinin tek sebebi *saidar*’ı bulamamam. Nisao’nun yaptıklarına rağmen...” Ürperdi, sonra elleri yine hareket etmeye, kremi yedirmeye başladı.

Elayne küçük bir nefes salıverdi. Neredeyse yakalanacaktı. O da yorgundu. Yanıldığınızı itiraf etmeniz her zaman karşınızdakinin daha iyi hissetmesini sağlardı, ama kılık değiştirmek için *saidar* kullanmaktan bahsetmeyi düşünmemişti. Baştan itibaren Nynaeve’in aklına gelmesinden korkmuştu. En azından buradayken Salidar Aes Sedailerinin planlarına göz kulak olabiliyordu ve belki *Tel’aran’rhiod*’a döndüğü zaman Egwene aracılığı ile Rand’a haber iletebilirdi. En kötü ihtimalle, Siuan ve Leane aracılığı ile Aes Sedaileri biraz etkileyebilirlerdi.

Düşünceleri çağırmış gibi, kapı açıldı ve Siuan ile Leane girdi. Leane üzerinde ekmek, bir kâse çorba, kırmızı bir çömlek kupa ve beyaz sırlı bir sürahi bulunan tahta bir tepsi taşıyordu. Hatta minik, mavi bir vazoda birkaç yeşil dal bile vardı. “Siuan ve ben aç olabileceğini düşündük, Nynaeve. Sarıların seni fena yorduğunu duydum.”

Elayne kalkmalı mı, kalkmamalı mı, kararsızdı. Bunlar yalnızca Siuan ve Leane’di, ama yine Aes Sedai olmuşlardı. En azından olduklarını düşünüyorlardı. İkisi oturarak sorunu çözdüler. Siuan Elayne’in, Leane Nynaeve’in yataklarının ucuna yerleştiler. Nynaeve ikisini kuşkuyla süzerek doğrulup oturdu, sırtını duvara verdi ve tepsiyi dizlerinin üzerine aldı.

“Salon’a hitap ettiğini duydum, Siuan,” dedi Elayne dikkatle. “Diz kırmalı mıydık?”

“Tekrar Aes Sedai olup olmadığımızı mı soruyorsun, kızım? Olduk. Balıkçı karılarının Pazar günü yaptığı gibi dalaştılar, ama en azından bu kadarını bahşettiler.” Siuan Leane ile bakıştı ve Siuan’ın yanakları hafifçe

kızardı. Elayne bahşedilmeyenin ne olduğunu asla öğrenemeyeceğini tahmin etti.

“Myrelle beni bulup bildirme nezaketini gösterdi,” dedi Leane, anlık sessizlikte. “Sanırım ben Yeşil Ajah’ı seçeceğim.”

Nynaeve kaşığının üzerinden boğulacak oldu. “Ne demek istiyorsun? Ajah değiştirebiliyor musun?”

“Hayır, değiştiremiyorsun,” dedi Siuan ona. “Ama Salon Aes Sedai olduğumuz halde bir süreliğine olmadığımıza karar verdi. O saçmalıkların yasal olduğuna inanmakta ısrar ettiklerinden, tüm bağlarımız, ilişkilerimiz, unvanlarımız unutulup gitti.” Sesi odun eğeleyecek kadar kuruydu. “Yarın Mavilere, beni geri alıp almayacaklarını soracağım. Herhangi birini geri çeviren Ajah duymadım –Kabuledilmişlikten terfi ettiğinizde, siz bilseniz de bilmeseniz de, doğru Ajah’a yönlendirilmiş olacaksınız– ama meseleler böyle giderken, kapıyı yüzüme çarpsalar da şaşırmazdım.”

“Meseleler *nasıl* ilerliyor?” diye sordu Elayne. Burada başka bir şey vardı. Siuan zorbalık eder, dürtükler, kolunuzu bükerdi; çorba getirmez, yatağınızın üzerine oturmaz, dostunuzmuş gibi gevezelik etmezdi. “Her şeyin gidebildiğince iyi gittiğini sanıyordum.” Nynaeve ona aynı anda hem inanmaz, hem sefil görünmeyi başaran bir bakışla baktı. Eh, ne demek istediğini Nynaeve biliyor olmalıydı.

Siuan dönüp ona baktı, ama Nynaeve’i de bakışlarına dahil etti. “Logain’in evine gittim. Yakalandığı zamanki gibi, altı Aes Sedai kalkanını koruyor. Ona Şifa verildiğini anladığımızı fark ettiği zaman kurtulmaya çalıştı ve Aes Sedailer kalkanı beş tanesi koruyor olsa başarabileceğini söylediler. Yani adam önceki kadar güçlü ya da fark yaratmayacak kadar yakın. Ben değilim. Siuan da değil. Bir daha denemeni istiyorum, Nynaeve.”

“Biliyordum!” Nynaeve kaşığı tepsiye fırlattı. “Bunun için bir sebebin olduğunu biliyordum! Eh, yönlendiremeyecek kadar yorgunum ve olmasam da fark etmezdi. Şifa verilmiş bir şeye Şifa veremezsin. Buradan çıkın ve pis çorbanızı da yanınızda götürün!” O pis çorbanın yarısı kalmıştı ve oldukça iri bir kâseydi.

“İşe yaramayacağını biliyordum!” diye terslendi Siuan. “Bu sabah yalıtılmaya Şifa verilemeyeceğini biliyordum!”

“Bir dakika, Siuan,” dedi Leane. “Nynaeve, buraya birlikte gelerek nasıl bir riske girdiğimizin farkında mısın? Burası okçu dostunuzun başında nöbet tuttuğu küçük bir geçit değil; bu evin her yerinde görecek gözleri,

konuşacak dilleri olan kadınlar var. Siuan ve benim herkese bir oyun oynadığımız anlaşılırsa –on sene sonra olsa bile– eh, Aes Sedailere de ceza verilebildiğini söylemem yeterli. Ve büyük ihtimalle saçlarımız ağarana dek bir çiftlikte lahana çapalıyor oluruz. Bizim için yaptıkların yüzünden, yeni bir başlangıç yapmak için geldik."

"Neden Sarılardan birine gitmediniz?" diye sordu Elayne. "Çoğu artık Nynaeve kadar çok biliyor." Nynaeve kaşığın üzerinden kızgın kızgın baktı. Pis çorba?

Siuan ile Leane bakıştılar ve sonunda Siuan gönülsüzce konuştu, "Bir Aes Sedaiye gidersek, eninde sonunda herkes öğrenir. Nynaeve yaparsa, belki bugün bizi tartanlar hata yaptıklarını düşünürler. Sözde tüm Aes Sedailer eşittir ve şalı kazanmalarına yetecek kadar ancak yönlendirebilen Amyrlinler oldu, ama geleneklere göre Amyrlinler ve Ajah başları sayılmazsa, Güç'te senden daha kuvvetli olanlara boyun eğmen gerekiyor."

"Anlamıyorum," dedi Elayne. Bundan epey ders alıyordu; hiyerarşi mantıklı geliyordu, ama Aes Sedai olana dek öğrenilmeyen şeylerden biri olduğunu tahmin ediyordu. Öyle ya da böyle, eğitiminizin şalı taktığınızda yeni başladığını anlayacak kadar ipucu toplamıştı. "Nynaeve size yeniden Şifa verebilirse, daha güçlü olacaksınız."

Leane başını iki yana salladı. "Daha önce kimse yalıtılmadan sonra Şifa alamadı. Belki diğerleri, diyelim ki, yabani olmak gibi görecek bunu. Bu insanı, gücünün getireceğinden birazcık aşağıya koyar. Belki önceden daha zayıf olmak da etkili olur. Nynaeve başta bize tamamen Şifa veremediyse, belki ancak eskisinin üçte ikisine, yarısına sahip olmamızı sağlayabilir. Bu bile şimdikinden daha iyi olur, ama yine de buradaki çoğu kişi bizim kadar güçlü, çok kişi daha güçlü olur." Elayne bakakaldı. Kafası daha da karışmıştı. Nynaeve gözlerinin arasına darbe almış gibi görünüyordu.

"Her şey hesaba katılıyor," diye açıkladı Siuan. "Kim en hızlı öğrendi, çömez ve Kabuledilmiş olarak kim en az zaman harcadı. Bir sürü derece var. Herhangi birinin tam olarak ne kadar güçlü olduğunu söyleyemiyorsun. İki kadın aynı güce sahip gibi görünebilir; belki öyledirler, belki değildirler, ama kesin olarak anlamanın en kesin yolu düello yapmak olurdu ve Işık'a şükürler olsun o tür şeyleri aştık. Nynaeve bizi tüm gücümüze kavuşturamazsa, oldukça aşağılarda kalabiliriz."

Leane yine konuştu. "Hiyerarşi gündelik yaşamdan daha fazlasına hâkim olmamalı, ama oluyor. Daha yüksek seviyede birinin tavsiyesine, düşük seviyedekine göre daha fazla ağırlık veriliyor. Yalıtılmışken bizim

için önemli değildi. Zaten hiç ağırlığımız yoktu; söylediklerimizi yalnızca değerine göre tartıyorlardı. Artık öyle olmayacak."

"Anlıyorum," dedi Elayne hafifçe. İnsanların Evler Oyunu'nu Aes Sedailerin icat ettiğini düşünmesine şaşmamak gerekirdi! Bunun yanında *Daes Dae'mar* basit kalıyordu.

"Şifa'nın *birilerine* benden daha fazla dert olduğunu görmek güzel," diye homurdandı Nynaeve. Çanağın dibine bakarak içini çekti, sonra son ekmek parçası ile sildi çanağı.

Siuan'ın yüzü karardı, ama sesini sakin tutmayı başardı. "Görebildiğiniz gibi, size içimizi açtık. Ve yalnızca Şifa vermeyi yeniden denemen için değil. Sen bana... hayatımı geri verdin. O kadar basit. Kendimi ölmediğime ikna etmiştim, ama şimdiyle karşılaştırılınca, kesinlikle öyleymiş gibi görünüyor. Bu yüzden Leane'in bahsettiği yeni başlangıcı yapıyoruz. Beni dost kabul edersen, dost olmak istiyorum. Etmezsen, aynı teknedeki mürettebat oluruz."

"Dostuz," dedi Elayne. "Dost olmak kulağa çok daha iyi geliyor." Leane ona gülümsedi, ama o ve Siuan hâlâ Nynaeve'e bakıyordu.

Nynaeve bakışlarını birinden diğerine çevirdi. "Elayne bir soru sordu, bu yüzden ben de bir soru sormalıyım. Sheriam ve diğerleri dün gece Bilgelerden ne öğrendi? Bilmediğini söyleme, Siuan. Beni ilgilendirdiği kadarıyla, o kadınların ne düşündüğünü, onlar düşündükten bir saat sonra öğreniyorsun."

Siuan'ın çenesi inatla gerildi; o derin, mavi gözler gözdağı veren bir ifade kazandı. Kadın aniden ciyakladı ve eğilip ayak bileğini ovaladı.

"Söyle onlara," dedi Leane, ayağını geri çekerek, "yoksa ben söyleyeceğim. Hepsini, Siuan."

Siuan Leane'e dik dik bakarak öyle şişti ki Elayne kadının patlayacağını düşündü, ama sonra Siuan'ın bakışları Nynaeve'e takıldı ve kadının şişkinliği indi. Sözler kerpetenle çekilircesine çıktı, ama çıktı. "Elaida'nın elçilik heyeti Cairhien'e ulaşmış. Rand onlarla görüşmüş, ama onlarla oynamaya çalışıyor gibi. En azından, yaptığı şeyin bu olduğunu umalım. Sheriam ile diğerlerinin keyfi yerinde, çünkü bu sefer Bilgelerin önünde kendilerini aptal yerine koymamışlar. Ve bir sonraki görüşmeye Egwene de katılacak." Bir sebepten, en gönülsüz haber sonuncusuydu.

Nynaeve neşelendi, daha dik oturdu. "Egwene mi? Ah, bu harika! Demek bu sefer aptallık etmediler. Neden gelip yeni bir ders için bizi sürükleye sürükleye götürmediklerini merak etmiştim." Siuan'a gözlerini

kıstı, ama göz kısması bile neşeli gibiydi. "Tekne dedin değil mi? Kaptan kim?"

"Benim, seni sefil küçük..." Leane boğazını temizledi ve Siuan derin bir nefes aldı. "Ortak, o zaman; eşit paylarla. Ama birinin dümene geçmesi gerek," diye ekledi Nynaeve gülümseyince, "ve o kişi *ben* olacağım."

"Tamam," dedi Nynaeve uzun bir andan sonra. Kaşığı ile oynayarak yine duraksadı, sonra öyle kayıtsız bir sesle konuştu ki Elayne ellerini havaya fırlatmak istedi. "Mutfaklardan kurtulmama... kurtulmamıza yardım etmen gibi bir olasılık var mı?" İki kadının yüzleri Nynaeve'den yaşlı değildi, ama uzun süre Aes Sedailik yapmışlardı; gözleri Aes Sedai bakışlarını hatırlıyordu. Nynaeve o bakışları Elayne'in karşılayabileceğini düşündüğünden daha sakin bir biçimde karşıladı –birazcık kıpırdandı, o kadar– ama sonunda, "Sanırım yok," diye mırıldanması şaşırtıcı olmadı.

"Gitmeliyiz," dedi Siuan ayağa kalkarak. "Leane keşfedilmemizin bedelini hafife aldı. Herkesin önünde derisi yüzülen ilk Aes Sedailer olabiliriz ve ben olmak istediğim kadar ilk oldum zaten."

Elayne şaşkınlık içinde, Leane'in eğilip onu kucakladığını, "Dostuz," diye fısıldadığını gördü. Elayne kucaklamaya karşılık verdi ve sözcüğü sıcak bir tavırla tekrarladı.

Leane Nynaeve'i de kucakladı, Elayne'in duyamadığı bir şey mırıldandı ve sonra Siuan da yaptı aynısını ve boğuk, gönülsüz bir, "Teşekkür ederim," ekledi.

En azından Elayne'e öyle geldi, ama onlar gittikten sonra Nynaeve, "Ağlamak üzereydi, Elayne," dedi. "Belki söylediklerinde içtendi. Sanırım ona karşı daha nazik davranmalıyım." İçini çekti, iç çekişi esnemeye dönüştü ve boğuk boğuk, "Özellikle de artık yine Aes Sedai olduğundan," dedi. Ve bundan sonra, tepsi hâlâ dizlerinin üzerinde, uykuya daldı.

Elayne esnemesini eliyle bastırarak kalktı ve her şeyi düzeltti, tepsiyi Nynaeve'in yatağının altına tıktı. Nynaeve'in elbisesini çıkarmak ve yatağa rahatça yatırmak için biraz zaman harcaması gerekti, ama bu bile onu uyandırmadı. Kendi adına, Elayne mumu söndürdükten ve yastığa sarıldıktan sonra karanlığa bakarak ve düşünerek uyanık kaldı. Rand Elaida'nın gönderdiği Aes Sedaileri idare etmeye mi çalışıyordu? Onu canlı canlı yerlerdi. Elayne neredeyse henüz şansları varken Nynaeve'in önerisini kabul ettiğini dileyecekti. Rand'a kurulan pusular arasında yol gösterebilirdi, bundan emindi –Thom annesinin öğrettiklerine epey katkıda bulunmuştu– ve Rand onu dinlerdi. Dahası, bu şekilde onunla bağ

kurabilirdi. Hem, Birgitte ile bağ kurmak için şal giymeyi beklememişti; Rand için neden bekleyecekti ki?

Kıpırdanarak yastığına daha da gömüldü. Beklemek zorundaydı. Rand Caemlyn'deydi, Salidar'da değil. Dur, Siuan Cairhien'de olduğunu söylemişti. Nasıl?.. Çok yorgundu; düşünce süzülerek uzaklaştı. Siuan. Siuan hâlâ bir şeyler saklıyordu; bundan emindi.

Uykuya daldı ve onunla beraber bir düş geldi. Bir teknedeydiler. Leane pruvada, Elayne her baktığında yüzü değişen bir adamla flört ediyordu. Kıç tarafta Siuan ve Nynaeve mücadele ediyor, tekneyi farklı yönlere döndürmeye çalışıyorlardı –sonunda Elayne ayağa kalktı ve hâkimiyeti ele aldı. Sırlar saklayan bir kaptan, gerektiğinde isyan çıkarmaya yetecek sebepti.

Sabahleyin Siuan ve Leane, Nynaeve daha gözlerini açmadan geldiler. Bu onun yönlendirmesine yetecek kadar öfkelenmesini sağladı. Ama bir faydası olmadı. Şifa verilmiş bir şeye tekrar Şifa verilemezdi.

"Elimden geleni yaparım, Siuan," dedi Delana, öne eğilip kadının kolunu okşayarak. Oturma odasında yalnızdılar ve sandalyelerin arasındaki sehpada duran çay fincanları dokunulmadan duruyordu.

Siuan keyifsiz keyifsiz içini çekti, ama Salon'un önünde sergilediği patlamadan sonra ne bekliyordu, bilmiyordu Delana. Pencerelerden içeri sabah ışığı doluyordu. Kadın etmediği kahvaltıyı düşündü, ama Siuan'dı bu. Durum şaşırtıcıydı ve Delana şaşırmaktan hoşlanmazdı. Kendini, bu kadının yüzündeki eski dostu görmemek üzere eğitmişti –zor iş değildi, çünkü Delana'nın hatırladığı kadarıyla, Siuan Sanche'nin hiçbir yaştaki haline benzemiyordu– ama Siuan'ı bir kez daha görmek, genç ve güzel bir Siuan görmek yalnızca ilk şoktu. İkincisi Siuan'ın daha güneş doğmamışken kapısında belirmesi ve yardım istemesiydi; Siuan asla yardım istemezdi. Ve sonra en büyük şok gelmişti, al'Meara denen kadın o imkânsız mucizeyi gerçekleştirdiğinden beri ne zaman Siuan'la yüzyüze gelse tekrarlanan şok. Siuan'dan güçlüydü, çok daha güçlü; fark her zaman tersi olmuştu; daha çömez oldukları zamanlarda, daha Kabuledilmiş değillerken, Siuan hep önde olurdu. Yine de *bu* Siuan'dı ve altüst olmuştu, ki Delana bunun da daha önce olduğunu hatırlamıyordu. Siuan altüst olabilirdi, ama asla sizin bunu görmenize izin vermezdi. Onunla birlikte ballı kek çalan, birden fazla kez ikisinin birlikte yaptığı eşek şakalarının

suçunu tek başına üstlenen bir kadın için daha fazlasını yapamamak Delana'yı rahatsız ediyordu.

"Siuan, en azından şunu yapabilirim. Romanda o düş *ter'angreal*'lerini Salon'un emanetine almaktan mutlu olur. Konuyu açmasına yetecek kadar çok Temsilci yok yanında, ama Sheriam olduğunu düşünürse, senin bunu engellemek için Lelaine ve benim üzerinde etki kullandığını düşünürse, o zaman reddedemez. Lelaine'in katılacağını biliyorum. Ama bu Aiel kadınlarla görüşmeyi neden isteyesin, hayal edemiyorum. Romanda süthaneye girmiş kedi gibi gülümseyerek, her görüşmeden sonra Sheriam'ın öfke içinde dolanıp durmasını izliyor. Senin öfkeli mizacın düşünülünce, muhtemelen bir şeyleri patlatırsın." Ne değişim. Bir zamanlar Siuan'ın öfkeli mizacından bahsedebileceği aklına bile gelmezdi; şimdi düşünmeden bahsedebiliyordu.

Siuan'ın üzgün yüzünde bir gülümseme belirdi. "Böyle bir şey yapacağını ummuştum ben de. Lelaine ile konuşurum. Janya'yla da; Janya'nın yardım edeceğini düşünüyorum. Ama Romanda'nın gerçekten yapmayacağından emin olmalısın. Bildiğim birazcık şeye dayanarak, Sheriam o Aiellerle nasıl geçinebileceği hakkında en azından bir fikre sahip. Korkanın Romanda'nın en baştan başlaması gerekir. Elbette, bu Salon için önemli olmayabilir, ama onlara ilk baktığım zamanın, herkesin solungaçlarına bir olta takmadığı bir zaman olmasını tercih ederim."

Delana gülümsemesini kendine saklayarak ön basamaklara kadar Siuan'a eşlik etti ve onu kucakladı. Evet, Salon için Bilgeleri barışçıl tutmak çok önemli olacaktı, ama Siuan'ın bunu bilmesinin yolu yoktu. Siuan'ın sokakta uzaklaşmasını izledi, sonra içeri girdi. Artık koruma işini yapacak olan kendisiymiş gibi görünüyordu. Bu işi, arkadaşı kadar iyi başarabileceğini umdu.

Çay hâlâ ılıktı ve Delana hizmetkârı Miesa'yı gönderip biraz dürüm ve meyve getirtmeye karar verdi, ama oturma odasının kapısı çekingence çalındığında gelen Miesa değil, Kule'den getirdikleri çömezlerden biri olan Lucilde idi.

Sıska kız endişeyle diz kırdı, ama Lucilde her zaman endişeliydi zaten. "Delana Sedai? Bu sabah bir kadın geldi ve Anaiya Sedai onu size getirmemi söyledi? Adı Halima Saranov? Sizi tanıdığını söylüyor?"

Delana Halima Saranov diye birini tanımadığını söylemek için ağzını açtığı sırada kapıda bir kadın belirdi. Delana elinde olmadan bakakaldı. Kadın aynı zamanda hem ince, hem de etli görünmeyi başarıyordu ve

üzerinde saçmalık ölçüsünde alçak kesilmiş koyu gri bir binici elbisesi vardı; uzun, parlak siyah saçları, muhtemelen bir bakış fırlatan her erkeğin ağzının bir karış açık kalmasına sebep olan yeşil gözlü bir yüzü çerçeveliyordu. Delana'nın bakakalmasının sebebi bu değildi, elbette. Kadın ellerini yanlarında tutuyordu, ama başparmakları sıkıca ilk iki parmağa bastırılmıştı. Delana bunu şal takmayan herhangi bir kadından görmeyi asla beklemezdi ve bu Halima Saranov yönlendiremiyordu bile. Bundan emin olabileceği kadar yakında duruyordu.

"Evet," dedi Delana, "onu hatırlar gibiyim. Gidebilirsin, Lucilde. Ve çocuğum, her cümlenin bir soru cümlesi olmadığını hatırlamaya çalış." Lucilde öyle çabuk, öyle derin bir şekilde diz kırdı ki neredeyse düşüyordu. Başka koşullar altında olsa içini çekerdi Delana; çömezlerle arası hiçbir zaman iyi olmamıştı, ama neden, anlayamıyordu.

Daha çömez odadan çıkmadan Halima Siuan'ın kullandığı sandalyeye doğru salına salına gitti ve davet beklemeden oturdu. Dokunulmamış fincanlardan birini aldı, bacaklarını çaprazladı ve fincanın üzerinden Delana'yı izleyerek yudumladı.

Delana sert bakışlarını kadına dikti. "Sen kim olduğunu sanıyorsun, kadın? Ne kadar yüksek olduğunu düşünürsen düşün, kimse Aes Sedailerden daha yüksek değildir. Hem, o işareti nereden öğrendin?" Belki hayatı boyunca ilk kez, o bakış işe yaramadı.

Halima alayla gülümsedi ona. "Sence... nasıl diyelim, *daha karanlık* Ajah'ın sırları o kadar gizli mi gerçekten? Ne kadar yüksekte durduğuna gelince, bil ki bir dilenci sana uygun işareti gösterse, yine de sıçrayıp itaat etmelisin. Hikâyem şu: bir süreliğine Mavi Ajah'tan Cabriana Mecandes'in yol arkadaşlığını yaptım. Ne yazık ki Cabriana atından düşüp öldü ve Muhafızı bundan sonra battaniyelerinden çıkmayı ve yemek yemeyi reddetti. O da öldü." Halima, Delana'nın izleyip izleyemediğini sorarmış gibi gülümsedi. "Cabriana ve ben o ölmeden önce uzun uzun sohbet ettik ve bana Salidar'dan bahsetti. Aynı zamanda Beyaz Kule'nin, buradakiler hakkında yaptığı planlara ilişkin öğrendiği bazı şeyleri anlattı. Ve Yenidendoğan Ejder için yaptıkları planları." Beyaz dişlerini göstererek kısaca gülümsedi ve çayına, izlemesine döndü.

Delana asla kolay pes eden bir kadın olmamıştı. Savaş isteyen kralları sopalayarak barışa ikna etmiş, kraliçeleri enselerinden yakalayıp sürükleye sürükleye imzalanmaları gereken anlaşmaları imzalamaya götürmüştü. Evet, doğru işaretler verildiğinde, doğru şeyler söylendiğinde varsayımsal

dilenciye itaat ederdi, ama Halima'nın elleri kadının Kara Ajah'tan olduğunu söylese de, olmadığı açıktı. Belki kadın Delana'nın onu tanıması için tek yolun bu olduğunu düşünmüştü, belki yasak olanı bildiğini sergileyerek gösteriş yapmak istemişti. Delana bu Halima'dan hoşlanmamıştı. "Ve herhalde benim de Salon'un senin verdiğin bilgileri kabul etmesini sağlamam gerekiyor," dedi kabaca. "Cabriana'yı hikâyeni destekleyecek kadar iyi tanıyorsan sorun olmaz. O konuda yardım edebilirim sana; onunla iki kereden fazla karşılaşmamışımdır. Herhalde kadının ortaya çıkıp hikâyeni mahvetmesi olası değildir, değil mi?"

"Hiç değil." Yine o çabuk, alaylı gülümseme geldi. "Ve Cabriana'nın hayatını anlatabilirim. Kendisinin bile unuttuğu şeyler biliyorum."

Delana buna başını sallamakla yetindi. Bir Aes Sedai öldürmek her zaman üzücüydü, ama ne gerekiyorsa yapılırdı. "O zaman hiç sorun yok. Salon seni bir konuk olarak kabul edecek ve ben dinleyeceklerinden emin olabilirim."

"Benim aklımdaki tam olarak konukluk değildi. Daha kalıcı bir şey, sanırım. Sekreterin ya da daha da iyisi, yoldaşın. Salon'a dikkatle yön verileceğinden emin olmam gerekiyor. Cabriana haberi hikâyesi ötesinde, zaman zaman sana verecek talimatlarım olacak."

"Şimdi beni dinle! Ben!.."

Halima sesini yükseltmeden kadının sözünü kesti. "Sana bir isim söylemem istendi. Zaman zaman benim kullandığım bir isim. Aran'gar."

Delana bütün ağırlığı ile oturuverdi. Düşlerinde bu isimden bahsedilmişti. Senelerdir ilk defa korktu Delana Mosalaine.

31
Kırmızı Mühür

Eamon Valda kalabalık sokaklarda ağır ağır ilerlerken siyah iğdiş atın toynaklarının sesi Amador'un gürültüsünde boğuluyordu. Her gözeneğinden ter sızıyordu, kusursuzca cilalanmış, toz tabakasına rağmen parıl parıl parlayan zincir ve plaka zırhı ve iğdiş atının güçlü sağrısına yayılmış kar beyazı pelerini yüzünden daha fazla, ama Valda bir bahar günüymüş gibi aldırışsızdı buna karşı. Kayıp ifadeleri, yolculuktan yıpranmış giysileri ile pis erkek ve kadınları, hatta çocukları görmezden gelmek için elinden geleni yapıyordu. Burada bile. Burada bile.

Hayatında bir kez, Işığın Kalesi'nin kuleli, sancaklı, aşılmaz, büyük taş duvarları, gerçeğin ve hakkın kalesi canlandırmadı onu. Ana avluda atından indi, dizginleri bir Evlat'a fırlattı ve gıcırdayan bir sesle hayvana bakılmasını emretti; adam ne yapılacağını biliyordu, elbette, ama Valda bir şeylere terslenmek istiyordu. Sıcağa rağmen her yerde beyaz pelerinli adamlar, bir enerji gösterisi ile, koşturuyorlardı. Valda gösterinin arkasında daha fazlasının olduğunu diledi.

Genç Dain Bornhald koşarak avluyu aşıp geldi ve yumruğunu zincir zırhlı göğsüne bastırarak hevesle selam verdi. "Işık sizi aydınlatsın, Lord Yüzbaşı. Tar Valon'dan buraya iyi bir yolculuk oldu mu?" Adamın gözleri kanlanmıştı ve bir brendi kokusu saçıyordu. Gündüz içmenin bahanesi yoktu.

"En azından hızlı oldu," diye hırladı Valda, çelik eldivenlerini çıkarıp kılıç kemerinin arkasına tıkarak.

İlk fırsatta adamın aleyhine not alacaktı, ama mesele brendi değildi. O mesafe için hızlı bir yolculuk olmuştu. Kamp kurmayı bitirdikleri zaman ödül olarak alaya şehirde bir gece geçirme hakkı verecekti. Hızlı bir

yolculuk, ama tam da sağlam bir itişle sakat Kule’yi devirip cadıları moloz yığını altına gömebilecekken onu geri çağıran emirleri onaylamıyordu. Dikkate değer bir yolculuk, ama her gün daha kötü haberler getirmişti. Al’Thor Caemlyn’de. Adamın sahte ya da gerçek Ejder olması önemli değildi aslında; yönlendirebiliyordu ve bunu yapan herhangi biri Karanlıkdostu olmalıydı. Altara’da Ejderyeminli güruhları. Ghealdan’da, hatta Amadicia’da bu sözde Haberci ve pislikleri.

En azından o pisliklerin bazılarını öldürmeyi başarmıştı, ama direnmek yerine eriyip giden, lanet mülteci sellerine ve daha da kötüsü al’Thor’un her tür düzeni baş aşağı çevirdiğini düşünen beyinsiz gezginlere karışan düşmanlarla savaşmak zordu. Ama, tamamen tatmin verici olmasa da, bir çözüm bulmuştu. Alayının arkada bıraktığı yollar o çözümle dolmuştu ve kuzgunlar patlamacasına beslenmekteydi. Habercinin pisliklerini mülteci pisliklerden ayırmak imkânsızsa, eh, o zaman yolu kim tıkıyorsa öldürürdünüz. Masumlar evlerinde kalmış olmalıydılar, oraya aittiler; Yaratıcı onları barındırırdı zaten. Valda’yı ilgilendirdiği kadarıyla, gezginler pastaya eklenmiş eriklerden başka bir şey değildi.

“Şehirde Morgase’in burada olduğunu duydum,” dedi. Buna inanmıyordu –Andor’da bütün söylentiler Morgase’i kimin öldürdüğü üzerineydi– bu yüzden Dain başını sallayınca şaşırdı.

Genç adam Morgase’in dairesi ve av gezileri, kadına ne kadar iyi davranıldığı, her an Evlatlarla bir anlaşma imzalayabileceğinin kesin olduğu hakkında gevezelenmeye başladığında şaşkınlık tiksintiye dönüştü. Valda açık açık kaşlarını çattı. Niall’dan daha iyisini beklememeliydi. Adam zamanında en iyi askerlerden biriydi ve büyük bir kumandan sayılırdı, ama yaşlanmış, yumuşamıştı. Valda aldığı emirler Tar Valon’a ulaşır ulaşmaz anlamıştı bunu. Niall al’Thor’a ilişkin ilk haberi alır almaz kuvvetle Tear’ın üzerine gitmiş olmalıydı.

Yürüyüşte ihtiyaç duyacağı sayıları toplardı; bir sahte Ejder’e karşı uluslar Evlatların çevresinde toplanırdı. O zaman olsa toplanırlardı. Şimdi al’Thor Caemlyn’deydi ve yüreksizleri korkutmaya yetecek kadar güçlüydü. Ama Morgase buradaydı. Morgase eline geçerse, biri kalem tutan eline yol gösterecek bile olsa imzalayacaktı o anlaşmayı. Işık adına, sıçra dediğinde sıçramayı öğretecekti ona. Andor’a Evlatlarla birlikte dönmeye direnirse, onu bileklerinden bir kazığa bağlayacaktı. Andor’a giderken sancakları olacaktı bu.

Dain beklenti içinde peşinden geliyordu. Kuşkusuz bu akşam için yemek daveti bekliyordu. Bir ast olarak, kendisinden üstün konumda bir subaya yemek davetinde bulunamazdı, ama kuşkusuz eski kumandanı ile Tar Valon hakkında, belki ölen babası hakkında konuşmayı umuyordu. Valda Geofram Bornhald hakkında iyi düşünceler beslemezdi; adam yumuşaktı. "Saat altıda, akşam yemeği için kampta göreceğim seni. Seni ayık göreceğim, Bornhald Evlat."

Borhald kesinlikle içkiliydi; ağzı açık kaldı, kekeledi, sonra selam verdi ve gitti. Valda ne olduğunu merak etti. Dain iyi bir genç subaydı. İnceliklere fazla meraklı bir subay. Örneğin kanıt edinmenin yolu yokken, suç kanıtı bulmak gibi inceliklere, ama yine de, bütün bunlara rağmen iyi bir subaydı. Babası gibi zayıf değildi. Kendini brendiyle harcadığını görmek utanç vericiydi.

Valda kendi kendine mırıldanarak –subayların Işığın Kalesi'nde içiyor olması Niall'ın iliklerine dek çürüdüğünün bir başka işareti idi– odalarını aramaya gitti. Kampta uyumayı düşünüyordu, ama sıcak bir banyo da fena olmazdı.

Kare omuzlu genç bir çocuk sade, taş koridorda yanına yaklaştı. Göğsündeki altın rengi, alev alev güneşin arkasında Işığın Eli'nin kızıl çoban asası vardı. Sorgucu durmadan, hatta Valda'ya bakmadan saygıyla mırıldandı, "Lord Yüzbaşım Gerçeğin Kubbesi'ni ziyaret etmek isteyebilir."

Valda adamın peşinden kaşlarını çattı –Sorgucılardan hoşlanmazdı; kendi usullerince işlerini yapıyorlardı, ama silahlı bir düşmanla karşı karşıya gelmemek için asayı edindikleri duygusundan bir türlü kurtulamıyordu–, sesini yükseltip adamı azarlayacak oldu, sonra durdu. Sorgucular disiplin konusunda son derece dikkatsiz bir gruptular, ama basit bir Evlat asla Lord Yüzbaşı ile öylesine konuşmazdı. Belki banyo bekleyebilirdi.

Gerçeğin Kubbesi, sonunda birazcık özüne dönmesini sağlayan bir harikaydı. Dışarıdan bembeyazdı ve içeriye asılmış bin lamba altın varaklardan yansıyordu. Oda kalın, beyaz, sade, parlayacak kadar cilalanmış sütunlar ile çevriliydi, ama kubbenin kendisi desteksizce yüz adım genişlik aşıyor, elli adımda zirvesine varıyordu. Altında basit, beyaz bir mermer kürsü, beyaz mermer zeminin ortasında duruyordu. Işığın Evlatları'nın Lord Kumandanı orada durur, en ciddi anlarından birini, en ciddi törenlerini yaşayan Evlatlara hitap ederdi. Bir gün orada Valda duracaktı. Niall sonsuza dek yaşayamazdı.

Engin odada düzinelerce Evlat dolanıyordu –görmeye değer bir manzaraydı, ama elbette Evlatlardan başka kimse göremezdi– ama o mesaj Kubbe'ye hayran hayran baksın diye gelmemişti. Bundan emindi. Büyük sütunların arkasında dizi dizi küçük sütunlar uzanıyordu, aynı ölçüde sade ve cilalıydılar ve yüksek nişlerde Evlatların zaferlerini betimleyen bin senelik freskler vardı. Valda nişlere bakarak yürüdü. Sonunda resimleri inceleyen uzun boylu, saçları kırlaşmaya yüz tutmuş bir adam gördü. Adamın incelediği resimde, Evlatların asmayı başardığı tek Amyrlin olan Serenia Latar darağacına çekiliyordu. Kadın asılırken ölüydü, elbette, canlı cadıları asmak biraz zor oluyordu, ama asıl önemli olan o değildi. Altı yüz doksan üç sene önce, adalet kanuna göre yerine getirilmişti.

"Bir sorun mu var, oğlum?" Ses yumuşak, neredeyse ılımlıydı.

Valda hafifçe gerildi. Rhadam Asunawa Yüksek Engizisyoncu olabilirdi, ama yine de bir Sorgucu'ydu. Ve Valda "oğlum" değil, Işığın Kutsanmışı, Lord Yüzbaşı idi. "Gördüğüm kadarıyla hayır?" dedi düz bir sesle.

Asunawa içini çekti. Sıska yüzü adanmış bir ıstırap tablosuydu, öyle ki yüzündeki ter damlacıkları gözyaşı sanılabilirdi, ama derine gömülü gözleri fazla etini kavurup götürmüş sıcakla yanarmış gibi görünüyordu. Pelerininin üzerinde alev alev altın güneş yoktu, Evlatlardan biri değilmiş gibi, yalnızca asa vardı. Ya da Evlatların üstündeymiş gibi. "Zor zamanlar. Işığın Kalesi bir cadıyı barındırıyor."

Valda alaylı bakışı daha oluşmadan bastırdı. Korkak ya da değil, Sorgucular bir Lord Yüzbaşı için bile tehlikeli olabilirdi. Adam asla bir Amyrlin asamayabilirdi, ama muhtemelen bir kraliçe asan ilk kişi olmayı düşlüyordu. Morgase'in ölüp ölmemesi Valda'nın umurunda değildi, tek aldırdığı bunun kadından edinebileceği her tür faydayı edinmeden önce gerçekleşmemesiydi. Hiçbir şey söylemedi ve Asunawa'nın gür, gri kaşları çatıldı, öyle ki gözleri bir çift mağaradan dışarı bakarmış gibi görünmeye başladı.

"Zor zamanlar," dedi yine, "ve Niall'ın Işığın Evlatları'nı mahvetmesine izin verilmemeli."

Valda uzun dakikalar boyunca resmi inceledi. Sanatçı belki iyiydi, belki değildi; bu tür şeylerden anlamazdı ve umurunda da değildi. Adam nöbetçilerin üzerindeki silahları ve zırhları doğru çizmişti ve halat ile darağacı gerçek görünüyordu. Bildiği şeylerdi onlar. "Dinlemeye hazırım," dedi sonunda.

“O zaman konuşuruz, oğlum. Daha sonra, görecek daha az göz, işitecek daha az kulak olduğunda. Işık seni aydınlatsın, oğlum.” Asunawa başka tek kelime etmeden, beyaz pelerinlerini hafifçe dalgalandırarak, çizmeleri her adımını taşa kakmaya çalışıyormuş gibi yankılanarak yürüyüp gitti. O geçerken Evlatlardan bazıları yerlere kadar eğildi.

Niall avlunun üzerindeki dar bir pencereden Valda’nın atından inmesini, genç Bornhald ile konuşmasını, sonra öfke içinde yürüyüp gitmesini izledi. Valda her zaman öfkeliydi. Evlatları Tar Valon’dan buraya getirtip, Valda’yı orada bırakmanın bir yolu olsaydı, Niall üzerine atlardı. Adam bir savaş kumandanı olarak yeterince iyiydi, ama güruhları ayaklandırmaya daha uygundu. Taktik anlayışı saldırmak, strateji anlayışı ise... saldırmaktı.

Niall başını iki yana sallayarak görüşme odasına yollandı. Endişelenecek, Valda’dan daha önemli meseleler vardı. Morgase hâlâ yükseklere konuşlanmış, suyu, erzak stoku ve moral düzeyi yüksek bir ordu gibi direniyordu. Çıkış yolu bulunmayan bir vadi zeminini tutmakta olduğunu ve yükseklerі tutanın düşmanı olduğunu kabullenmeyi reddediyordu.

Niall giriş odasına girerken Balwer masasından doğruldu. “Omerna geldi, Lordum. Bunları size bıraktı.” Balwer masanın üzerindeki, kırmızı bir kurdele ile bağlanmış kâğıtlara dokundu. “Ve bunu.” Cebinden minik, kemik bir silindir çıkarırken dudakları gerildi.

Niall silindiri mırıldanarak aldı ve ayaklarını vura vura iç odaya geçti. Bir sebepten, Omerna her geçen gün daha da faydasız oluyordu. Ne kadar saçma olsalar da, raporları Balwer’e bırakması yeterince kötüydü, ama Omerna bile bu, üç kırmızı çizgili silindirlerden birini Niall’dan başka kimseye bırakmaması gerektiğini biliyordu. Mumu incelemek için silindiri lambaya tuttu. Kendi başparmağı tarafından ezilmeden önce dokunulmamıştı. Omerna’nın altına bir ateş yakması, adamın içine Işık korkusu salması gerekecekti. O ahmak adam, dört dörtlük bir casus ağı yöneticisini becerebildiğince oynamadığı sürece, bir aldatmaca olarak işe yaramazdı.

Mesaj yine Varadin’dendi. Dar, ince kâğıt şeridi üzerindeki o deli, örümceksi el yazısı ile, Niall’ın özel şifresi ile yazılmıştı. Neredeyse okumadan yakacaktı, sonra gözüne bir şey takıldı. En baştan başlayarak şifreyi bilinçli olarak aklından geçirdi. Kesinlikle emin olmak istiyordu. Tıpkı bir önceki gibi, tasmalı Aes Sedailer ve tuhaf hayvanlar hakkında

saçmalıklardı, ama tam sonunda... Varadin, Asidim Faisar'ın Tanchico'da bir saklanma yeri bulmasına yardım etmişti, Faisar'ı oradan çıkarmaya çalışacaktı, ama Önceller öyle sıkı bir koruma yapıyorlardı ki, duvarlardan izinsiz bir fısıltı bile geçemiyordu.

Niall düşünceler içinde çenesini ovaladı. Faisar, herhangi bir şey kurtarılıp kurtarılamayacağını görmek için Tarabon'a gönderdiği adamlardan biriydi. Faisar Varadin'i bilmiyordu ve Varadin de Faisar'ı bilmiyor olmalıydı. Önceller öyle sıkı koruma yapıyorlardı ki, duvarlardan bir fısıltı bile geçemiyordu. Bir delinin yazdıkları.

Kâğıdı cebine tıkarak giriş odasına döndü. "Balwer, batıdan gelen son haberler nasıl?" Kendi aralarında, "batı" Tarabon sınırı anlamına geliyordu.

"Bir değişiklik yok, Lordum. Tarabon'un çok içlerine giden devriyeler dönmüyor. Sınır yakınlarındaki en kötü sorun, geçmeye çalışan mülteciler."

Çok içlere giden devriyeler. Tarabon zehirli engereklerle ve kuduz sıçanlarla dolu bir çukurdu, ama... "Tanchico'ya ne kadar çabuk kurye yollayabilirsin?"

Balwer gözünü bile kırpmadı. Bir gün atı onunla konuşsa bile şaşkınlık göstermezdi adam. "Sınırı aştıktan sonra yeni at bulmak sorun olur, Lordum. Normalde, gidiş dönüş yirmi gün derim, kuryenin şansı yaver giderse belki birkaç gün daha az. Şimdi, şansı varsa, iki kat fazlası. Belki sırf Tanchico'ya ulaşmak için iki kat fazlası." Bir kuryeyi yutacak, geride belki kemik bile bırakmayacak bir çukur.

Geri dönmesine gerek olmayacaktı, ama Niall bunu kendine sakladı. "Ayarla, Balwer. Bir saat içinde bir mektup hazırlayacağım. Kuryeyle bizzat konuşacağım." Balwer başını eğdi, ama aynı zamanda, hakarete uğramış gibi ellerini ovuşturmaya başladı. Bırak öyle olsun. Varadin'i açığa vurmadan bu işi yapmak pek olası değildi. Adam delirmişse gereksiz bir önlem olurdu elbette, ama değilse... Adamı açığa vurmak hiçbir şeyin daha hızlı olmasını sağlamazdı.

Görüşme odasına döndüğünde Niall Varadin'in mesajını bir kez daha inceledi, sonra kâğıt parçasını alevlere tutarak tutuşmasını izledi. Külü parmaklarının arasında ezdi.

Eylem ve bilgi konusunda dört kuralı vardı. Düşman hakkında öğrenebileceğin kadarını öğrenmeden asla plan yapma. Yeni bilgi aldığında planlarını değiştirmekten asla korkma. Asla her şeyi bildiğine inanma. Ve asla her şeyi bilmek için bekleme. Her şeyi bilmek için bekleyen adam, düşman çadırını kafasının üzerinde yakarken hâlâ oturuyor olurdu. Niall o

kurallara uyardı. Hayatı boyunca yalnızca bir kez, bir önsezi ile uymamıştı. Jhamara'da, kafasının arkasında bir karıncalanma dışında sebep olmadan, ordusunun üçte birini geçilmez denen dağlarda nöbet tutmakla görevlendirmişti. O, güçlerinin kalanına Murandyliler ve Altaralıları ezmek üzere manevra yaptırırken, yüz elli kilometre uzakta olması gereken bir Illian ordusu o "geçilmez" geçitlerden çıkmıştı. Ezilmeden geri çekilebilmesinin tek sebebi bir "sezgi"ydi. Ve şimdi o karıncalanmayı yine hissediyordu.

"Ona güvenmiyorum," dedi Tallanvor kararlılıkla. "Aklıma bir kez bir panayırda gördüğüm kurnaz geçinen bir genci getiriyor. Fincanın altındaki bezelyeyi avuçlarken gözünün içine bakıp sırıtabilen, bebek suratlı bir adamdı."

Morgase bu sefer öfkesine hâkim olmakta güçlük çekmedi. Genç Paitr amcasının sonunda onu ve diğerlerini Işığın Kalesi'nden çıkarmanın bir yolunu bulduğunu bildirmişti. Sorun diğerleriydi; Torwyn Barshaw yalnız Morgase'i çıkarabileceğini iddia edeli çok olmuştu, ama Morgase onları Beyazpelerinlerin merhametine bırakamazdı. Tallanvor'u bile.

"Duygularını aklımda tutacağım," dedi hoşgörüyle. "Yalnız, seni engellemelerine izin verme. Buna uyacak bir deyişin var mı, Lini? Genç Tallanvor ve duyguları hakkında?" Işık, ona sataşmaktan neden bu kadar zevk alıyordu? Adam ihanete yaklaşmıştı, ama Morgase onun kraliçesiydi, şeyi değil... Düşüncenin kalanı gelmedi.

Lini pencerelerin yakınında oturmuş, Breane'in uzattığı ellerinde tuttuğu mavi yün çilesinden bir yumak sarıyordu. "Paitr aklıma o genç seyis yamağını getiriyor. Sen Beyaz Kule'ye gitmeden hemen önceydi. İki hizmetkârı hamile bırakmıştı ve annenin tabaklarıyla dolu bir çuvalla malikâneden sıvışmaya çalışırken yakalanmıştı."

Morgase'in çenesi gerildi, ama hiçbir şey keyfini bozamazdı, Breane'in, kendisinin de fikrini bildirmesine izin verilmesi gerekirmiş gibi bakması bile. Paitr Morgase'in kaçışının yaklaşmasından sevinç duyuyordu. Elbette, bunun sebebi kısmen, oynayacağı rol için amcası tarafından ödüllendirilmeyi beklemesiydi –en azından, yorumlarından birkaçı bunu ima ediyordu; kendi evlerindeki bir başarısızlığını telafi edecek bir şey olacaktı– ama hepsini bugün kaleden, yarın gün doğumunda Amador'dan çıkaracak planı kabul ettiğinde genç adam sevinçten neredeyse dans etmişti. Amador'dan uzaklaşacak, Ghealdan yolunda olacaklardı ve Andor'a ipler

bağlayacak askerler gelmeyecekti. İki gün önce, planı açıklamak için Barshaw bizzat gelmişti. Örgü şişleri ve yün getiren bir dükkân sahibi kılığına girmişti. Sarı gözlü, iri burunlu, alaycı ağızlı bodur bir adamdı, ama sözler ağzından yeterli bir saygıyla çıkıyordu. Paitr'in amcası olduğuna inanmak zordu –birbirlerinden çok farklı görünüyorlardı– hele tüccar olduğuna ise daha da zor. Yine de, planı harika bir basitliğe sahipti, ama pek vakur bir plan değildi, işe yaraması için kalenin dışından birkaç kişiye ihtiyaç vardı. Morgase bir arabanın arkasında, mutfak artıklarının altında Işığın Kalesi'nden çıkacaktı.

"Şimdi, hepiniz ne yapmanız gerektiğini biliyorsunuz," dedi onlara. Kendisi dairesinde olduğu sürece diğerleri özgürce hareket edebiliyordu. Her şey buna bağlıydı. Eh, her şey değil; ama kendisi dışında herkesin kaçması buna bağlıydı. "Lini, çan öğleni çaldığında sen ve Breane çamaşır avlusunda olmalısınız." Lini uysal uysal başını salladı, ama Breane dudaklarını büzerek baktı ona. Daha önce yirmi kez üzerinden geçmişlerdi bunun. Buna rağmen Morgase, herhangi birinin geride kalması ile sonuçlanacak bir hata yapılmasına izin vermeyecekti. "Tallanvor, sen burada kılıcını bırakıp, Meşe ve Diken adlı handa bekleyeceksin." Adam ağzını açtı, ama Morgase kararlılıkla susturdu onu. "Savlarını dinledim. Başka kılıç bulabilirsin. Kılıcını bırakırsan geri dönmeyi düşündüğüne inanırlar." Adam yüzünü buruşturdu, ama sonunda başını salladı. "Lamgwin Altın Baş'ta ve Basel..."

Kapı telaşla çalındı ve Basel'in kel kafasının görüneceği kadar açıldı. "Kraliçem, bir adam geldi... bir Evlat..." Omzunun üzerinden koridora baktı. "Bir Sorgucu geldi, Kraliçem." Tallanvor'un elleri kılıcının kabzasına gitti elbette ve Morgase iki kez işaret edene, ek olarak bir de yüzünü buruşturana kadar çekmedi.

"İçeri al." Sakin konuşmayı başardı, ama midesinde tilki boyunda kelebekler çılgınca çırpınıyordu. Bir Sorgucu? Aniden çok yolunda gitmeye başlayan her şey, aynı anilikle felakete mi gidecekti?

Uzun boylu, şahin burunlu bir adam Basel'i yolundan ittirdi ve kapıyı adamın yüzüne kapattı. Omzuna kızıl asa işlenmiş beyaz altın tunik Engizisyoncu olduğunu belirtiyordu. Morgase Einor Saren ile tanıştırılmamıştı, ama uzaktan göstermişlerdi adamı. Adamın yüzünde değiştirilmesi imkânsız bir eminlik vardı. "Lord Kumandan'a çağrılıyorsunuz," dedi soğuk soğuk. "Hemen geleceksiniz."

Morgase'in düşünceleri kelebeklerden de hızlı uçuşuyordu. Çağrılmaya alışıktı –kaleye geldiğinden beri Niall onun ayağına gelmiyordu– Andor'a karşı görevleri üzerine bir ders için ya da Niall'ın onun ve Andor'un iyiliğinden başka bir şey düşünmediğini gösterecek sözde dostça bir sohbet için daha önce de çağrılmıştı adamın huzuruna, ama bu tür bir haberci ile değil. Sorguculara teslim edilecekse, hile işe yaramazdı. Asunawa Morgase'i ve yanındaki herkesi sürükleye sürükleye götürmeye yetecek kadar adam gönderirdi. Morgase Asunawa ile kısaca tanıştırılmıştı; kanını dondurmuştu adam. Neden bir Sorgucu göndermişti ki? Sorusunu dile getirdi ve Saren aynı buz gibi sesle yanıt verdi.

"Lord Kumandan'ın yanındaydım ve bu tarafa geliyordum. İşimi bitirdim ve şimdi sizi götüreceğim. Hem, siz saygı hak eden bir kraliçesiniz." Bunların hepsi hafifçe sıkkın, biraz sabırsız çıkmıştı, ama sonuncusunda çarpık bir alay tınısı vardı. Ama sıcaklık yoktu.

"Pekâlâ," dedi Morgase.

"Kraliçeme eşlik edeyim mi?" Tallanvor resmiyetle eğildi; en azından yabancıların yanında saygı gösteriyormuş gibi yapıyordu.

"Hayır." Yanına Lamgwin'i alacaktı. Hayır, erkekler korumaya ihtiyaç duyduğunu düşündürürdü. Saren de onu Asunawa kadar korkutuyordu neredeyse ve adamın bu gerçeğin izini bile yakalamasına izin vermeyecekti. Yüzüne kayıtsız, tahammülkâr bir gülümseme oturttu. "Kuşkusuz burada korumaya ihtiyacım yok."

Saren de gülümsedi ya da en azından ağzı gülümsedi. Adam ona kahkahalarla gülüyor gibiydi.

Dışarıda, Basel ile Lamgwin kararsızca ona bakarken, maiyeti hakkında fikrini değiştirecekti neredeyse; içeride konuşmuş olmasa değiştirirdi. Ama bu gerçekten de incelikle işlenmiş bir tuzaksa iki adam onu koruyamazdı ve fikrini değiştirmesi zayıflığını gösterirdi. Saren'in yanında taş koridorlarda yürürken kesinlikle zayıf hissediyordu, hiç de bir kraliçe gibi hissetmiyordu. Hayır. Sorgucular onu zindanlarına kapattığında belki başka herkes gibi çığlık atardı –eh, bu meselede belki falan yoktu; o açıdan asil etin sıradan etten farklı olduğunu düşünecek kadar budala değildi– ama o zamana dek, neyse o gibi davranacaktı. Bilinçli olarak, o kelebekleri bastırma işine koyuldu.

Saren onu, çıplak göğüslü adamların kılıçlarla tahta direkleri doğradığı küçük, taş döşeli bir avludan geçirdi. "Nereye gidiyoruz?" diye sordu

Morgase. “Daha önce Lord Kumandan’ın çalışma odasına bu yoldan gitmedik. Başka bir yerde mi?”

“En kısa yol bu,” diye yanıt verdi adam sertçe. “İlgilenecek daha önemli işlerim var...” Cümlesini tamamlamadı, yavaşlamadı da.

Morgase’in takip etmekten başka seçeneği yoktu. İki yanına dar yataklarla ve çıplak göğüslü ya da daha da az giyinmiş adamlarla dolu uzun odalar dizilmiş bir koridordan geçtiler. Morgase gözlerini Saren’in sırtına dikti ve Niall’a etmeyi düşündüğü kavurucu cümleleri hazırladı. Havasında at ve at pisliği kokusu asılı, bir köşesinde bir nalbantın at nalladığı bir ahır avlusundan, bir başka kışla koridorundan, sonra pişmekte olan yahninin ağır kokusu ile dolu bir mutfaktan ve bir başka avludan geçtiler... Ve Morgase yerinde kalakaldı.

Avlunun ortasına uzun, yüksek bir darağacı kurulmuştu. Üç kadın ve bir düzineden fazla adam, elleri ve ayakları bağlı, boyunlarına ilmekler geçirilmiş, bekliyorlardı. Bazıları acınası bir şekilde ağlıyordu; çoğu yalnızca dehşet içinde görünüyordu. Uzak taraftaki son iki adam Torwyn Barshaw ile Paitr idi, oğlanın üzerinde onun için yaptırdığı kırmızı beyaz ceket yerine yalnızca gömlek vardı. Paitr ağlamıyordu, ama amcası ağlıyordu. Paitr gözyaşlarını düşünemeyecek kadar korkmuştu.

“Işık adına!” diye seslendi bir Beyazpelerin subayı ve bir başka Beyazpelerin darağacının sonundaki uzun bir kolu itti.

Kapaklar yüksek çatırtılarla açıldı ve kurbanlar düşerek gözden kayboldu. Gergin halatlardan bazıları, uçlarında asılı olanlar kırık bir boyunla hemen ölmek yerine can çekişirken titredi. Paitr’inki de onlardandı. Ve Morgase’in incelikli kaçış planı da onunla beraber öldü. Belki Paitr için de o denli endişelenmesi gerekiyordu, ama onun düşündüğü kaçışıydı, kendi ayakları ile girdiği tuzaktan çıkışıydı. Morgase ve onunla birlikte Andor tuzağa düşmüştü.

Saren, bayılmasını ya da kusmasını bekleyerek ona bakıyordu.

“Aynı anda bunca kişi?” dedi, sesinin sakinliği ile gurur duyarak. Paitr’in halatı sarsılmayı bırakmıştı; artık yalnızca bir yandan diğerine yavaşça sallanıyordu. Kaçış yok.

“Biz her gün Karanlıkdostu asarız,” diye yanıt verdi Saren kuru kuru. “Belki siz Andor’da kulaklarını çekip bırakıyorsunuzdur. Biz bırakmıyoruz.”

Morgase adamın bakışlarına karşılık verdi. En kısa yol? Demek Niall’ın yeni taktiği buydu. Planladığı kaçıştan bahsedilmemesi Morgase’i

şaşırtmamıştı. Niall bunu yapmayacak kadar incelikliydi. Morgase şerefli bir konuktu ve Paitr ile amcası tesadüf eseri, Morgase ile ilgisi bulunmayan bir suçtan asılmışlardı. Darağacına gidecek sonraki kişiler kim olurdu? Lamgwin ya da Basel mi? Lini ya da Tallanvor mu? Tuhaf, ama boynuna ilmek geçirilmiş Tallanvor'u hayal etmek, Lini'den daha fazla acı verdi. Zihin tuhaf oyunlar oynuyordu. Saren'in omzunun üzerinden, darağacına bakan bir pencerede Asunawa'yı gördü. Adam ona bakıyordu. Belki bu Niall'ın değil, onun işiydi. Fark etmezdi. Yok yere halkının ölmesine izin veremezdi. Tallanvor'un ölmesine izin veremezdi. Çok tuhaf oyunlar.

Alayla tek kaşını kaldırarak konuştu, "Eğer bu manzara dizlerinin bağını çözdüyse, sanırım gücünü tekrar toplayana kadar bekleyebiliriz." Gördüklerinden etkilenmemiş, hafif bir ses. Işık, ne olur kusmasa.

Saren'in yüzü karardı ve topuğunun üzerinde dönüp uzun adımlarla uzaklaştı. Morgase, Asunawa'nın penceresine bakmadan, aklına darağacını getirmemeye çalışarak, azametle takip etti.

Belki de gerçekten en kısa yol buydu, çünkü bir sonraki koridorda Saren onu dik bir merdivenden çıkardı ve Morgase'in daha önce yaptığını hatırlamadığı kadar kısa bir yolculuktan sonra Niall'ın görüşme odasına bıraktı. Her zamanki gibi Niall ayağa kalkmadı ve Morgase'in oturacağı sandalye yoktu, bu yüzden bir ricacı gibi adamın önünde ayakta durmak zorunda kaldı. Adam dalmış gibiydi, sessizce oturmuş ona bakıyor, ama onu görmüyor gibi görünüyordu.

Niall kazanmıştı ve onu görmüyordu bile. Bu Morgase'i sinirlendirdi. Işık, kazanmıştı adam. Belki de dairesine dönmeliydi. Tallanvor, Lamgwin ve Basel'den onun için bir yol açmalarını istese, denerlerdi bunu. Ölürlerdi, Morgase de ölürdü; hayatı boyunca eline kılıç almamıştı Morgase, ama o emri verirse, bu sefer alırdı. Morgase ölür, Elayne Aslan Tahtı'na çıkardı. Al'Thor uzaklaştırılır uzaklaştırılmaz çıkardı. Beyaz Kule, Elayne'in hakkı olanı almasını sağlardı. Kule. Kule tahtı Elayne için güvene alırsa... Delice görünüyordu, ama Kule'ye Niall'dan da az güveniyordu. Hayır, Andor'u kendisi kurtarmak zorundaydı. Ama bedeli. Bedelinin ödenmesi gerekiyordu.

Sözcükler ağzından zorla çıktı. "Anlaşmanızı imzalamaya hazırım."

Niall başta onu duymamış gibi göründü. Sonra gözlerini kırpıştırdı ve aniden başını iki yana sallayarak kahkaha attı. Bu da sinirlendirdi Morgase'i. Şaşırmış gibi davranmak. Kaçmaya çalışmamıştı. O bir konuktu. Morgase Niall'ı darağacında görmeyi diledi.

Adam öyle hızla eyleme geçti ki, önceki kayıtsızlığının anısını unutturdu neredeyse. Birkaç dakika içinde kurumuş, ufak tefek sekreteri uzun bir parşömen kâğıdı ile içeri gitmiş, her şey yazılmış, hatta Morgase'in orijinalinden ayıramadığı bir Andor mührü bulunmuştu.

Seçme şansı olsa da olmasa da, koşulları okurmuş gibi yaptı. Beklediğinden farklı değillerdi. Tahtı yeniden ele geçirebilmesi için Niall Beyazpelerinlere komuta edecekti, ama adı öyle konmuş olmasa da bir bedel vardı. Bin Beyazpelerin Caemlyn'e yerleşecek, Andor kanunlarına dahil olmadan, kendi kanunlarına göre yaşayacaklardı ve bu kalıcı olacaktı. Andor'un her yanında Beyazpelerinler Kraliçenin Askerleri'ne denk olacaklar ve bu kural da kalıcı olacaktı. Bu anlaşmayı imzaladıktan sonra etkilerini yok etmesi bir ömür sürebilirdi, ama alternatifi al'Thor'un Aslan Tahtı'nı bir ödül olarak alıkoyması idi. O tahta bir daha bir kadın oturursa, Elenia, Naean ya da o tiplerden biri olurdu ve ancak al'Thor'un kuklası olabilirlerdi. Bu ya da Kule'nin kuklası olarak Elayne; kendini Kule'ye güvenmeye ikna edemiyordu bir türlü.

Adını açık seçik yazdı, kopya mührü Niall'ın sekreterinin sayfanın dibine damlattığı muma bastı. Gül Tacı ile çevrelenmiş Andor Aslanı. İşte, Andor topraklarına yabancı asker kabul eden ilk kraliçe olmuştu.

"Ne kadar kısa sürede?.." Söylemek düşündüğünden de zor geliyordu. "Alaylarınız ne kadar kısa sürede yola çıkar?"

Niall masaya bakarak duraksadı. Masada kalem, mürekkep, bir kum kutusu ve yeni yanmış bir mühür mumundan başka bir şey yoktu. Adam biraz önce bir mektup yazmış gibiydi. Anlaşmayı imzalamayı bitirdi ve kendi mührünü, altın mum üzerinde alev alev güneş mührünü basarak parşömeni sekreterine uzattı. "Bunu belge odasına kaldır, Balwer. Korkarım umduğum kadar hızlı davranamam, Morgase. Düşünmem gereken gelişmeler oldu. Senin endişelenmen gereken bir şey değil. Yalnızca, Andor ile ilgili olmayan bölgelerde en iyi nasıl hareket edilebileceği meselesi. Bunu misafirliğinin keyfini bir süre daha çıkarmam için bir fırsat olarak düşün yalnızca."

Balwer rahatça, ama biraz kendini beğenmişçe eğildi, ama Morgase adamın gözlerinin şaşkınlık içinde Niall'a döndüğünden emindi. Kendisi de neredeyse ağzı bir karış açık bakakalacaktı. Adam ona baskı yapmış durmuştu ve şimdi düşünecek başka işleri mi vardı? Balwer, Morgase'in anlaşmayı kapıp yırtmasından korkarmış gibi çabucak çıktı, ama Morgase'in aklındaki en uzak şey buydu şu anda. En azından daha fazla

idam olmayacaktı. Kalanı ile, ilgilenebildiği zaman ilgilenebilirdi. Her seferinde bir adım. İnatçı direnci kırılmıştı, ama şimdi bir kez daha zamanı vardı; boşa harcanmaması gereken beklenmedik bir armağan. Misafirliğinin verdiği keyif, demek.

Yüzüne sıcak bir gülümseme oturttu. “Omuzlarımdan bir ağırlık kalktı sanki. Söyleyin bana, taş oynar mısınız?”

“Oldukça iyi bir oyuncu sayılırım.” Adamın gülümsemesi başta şaşkın, sonra eğlenti doluydu.

Morgase kızardı, ama öfkesinin yüzüne yansımasını engellemeyi başardı. Belki adamın onun yıkıldığını düşünmesi en iyisiydi. Kimse yıkılmış bir rakibi yakından izlemez, fazla dikkate almazdı ve dikkatli davranırsa Morgase, daha askerler Amadicia’dan yola çıkmadan kaybettiklerini geri almaya başlayabilirdi. Evler Oyunu’nda çok iyi bir öğretmenden ders almıştı.

“Oynamak isterseniz, ben de fena rakip olmamaya çalışırım.” Aslında sıradan bir oyuncunun çok ötesindeydi, hatta belki iyiden de öteydi, ama kaybetmesi gerekecekti elbette, yine de adamın canını sıkacak kadar kötü oynamayacaktı. Morgase kaybetmekten nefret ederdi.

Asunawa kaşlarını çatarak parmakları ile sandalyesinin yaldızlı kollarını dövdü. Başının üzerinde, sandalyenin sırtına, bembeyaz bir disk üzerine parlak lake ile çoban asası işlenmişti. “Cadı şaşırdı,” diye mırıldandı.

Saren, bu bir suçlamaymış gibi yanıt verdi. “Bazı insanlar idama böyle tepki verir. Karanlıkdostları dün toparlandı; Trom kapıyı kırıp girdiğinde Gölge’ye dua etmekte olduklarını söylediler. Kontrol ettim, ama hiç kimsenin aklına kadınla bir bağlantıları olup olmadığını sormak gelmemiş.” En azından kıpırdanmadı; herhangi bir Işığın Eli’nin durması gerektiği kadar dik duruyordu.

Asunawa elini hafifçe sallayarak açıklamaları bir kenara itti. Elbette, kadının bir cadı, onların Karanlıkdostu olması dışında bir bağlantıları yoktu. Cadı Işığın Kalesi’nde değil miydi? Yine de, rahatsız olmuştu Asunawa.

“Niall bir köpekmişim gibi onu getirmeye gönderdi beni,” dedi Saren gıcırdayarak. “Bir cadının bu kadar yakınında dururken kusacaktım neredeyse. Ellerim gırtlağına sarılmak istiyordu.”

Asunawa yanıt vermeye zahmet etmedi; işitmedi bile. Elbette Niall El’den nefret ederdi. Çoğu insan korktuğu şeyden nefret ederdi. Hayır, onun aklı Morgase’deydi. Kadın hiç zayıf değildi. Niall’dan kaçınmayı kesinlikle

çok iyi başarmıştı; çoğu insan, kalenin içine girer girmez yıkılırdı. Kadının zayıf olduğu ortaya çıkmışsa, planlarından bazıları boşa giderdi. Bütün detaylar aklındaydı, kadının yargılanması, her ülkeden gelen büyükelçilerin daha fazla kanıt ortaya koyması, sonunda kadının, kimsenin iz bulamayacağı kadar ustalıkla ağzından koparılmış dramatik itirafı ve sonra törenler eşliğinde idam edilmesi. Sırf onun için yapılmış ve daha sonra bu olayın anısına saklanacak özel bir darağacı.

“Umalım da Niall’a direnmeye devam etsin,” dedi, bazılarının ılımlı ve dindar diyeceği bir gülümseme ile. Niall’ın sabrı bile sonsuza dek sürmezdi; sonunda kadını adaletin eline teslim etmek zorunda kalacaktı.

32
Telaşla Çağrılmış

Rand'ın Cairhien ziyareti Egwene'e hep işittiği, ama hiç görmediği o havai fişek gösterilerinden biri şehirde patlamış gibi geldi. Yankılar durmaksızın tekrarlanıyor gibiydi.

Bir daha saraya yaklaşmadı elbette, ama Bilgeler her gün gidip *saidar*'la hazırlanmış tuzak arıyorlar, olan bitenleri ona anlatıyorlardı. Tearlı ve Cairhienli asiller kısık gözlerle birbirlerini süzüyorlardı. Berelain saklanmış gibiydi, zorunlu olmadığı sürece kimseyi görmüyordu; Rhuarc ihmal ettiği görevleri yüzünden onu paylamıştı, ama fazla etkisi olmamıştı. Koca sarayda etkilenmemiş görünen bir Rhuarc vardı. Hizmetkârlar bile onlara baksanız sıçrıyorlardı, ama bu yalnızca her köşeden çıkan Bilgeler yüzünden olabilirdi.

Çadırlarda, en azından Bilgeler arasında durum daha iyi değildi. Aiellerin kalanı Rhuarc gibi sakin ve sağlamdı. Tavırları Bilgelerin sıkkınlığının, eğer öyle bir şey gerekiyorsa, daha da gergin görünmesine sebep oluyordu. Amys ile Sorilea Rand ile görüşmelerinden neredeyse tıslayarak dönüyorlardı. Egwene'in duyabileceği yerlerde nedenini söylemiyorlardı, ama duygu Bilgeler arasında düşünceden de hızlı yayılıyordu, öyle ki hepsi hareket eden her şeyi pençelemeye hazır, tüylerini kabartmış kedi gibi dolanıyorlardı. Çömezleri hafif adımlarla yürüyor, alçak sesle konuşuyorlardı, ama önceden olsa fark edilmeyecek konularda paylanıyorlar, yalnızca paylama getirecek konularda cezalandırılıyorlardı yine de.

Shaido Bilgelerinin kampta belirmesi de yardımcı olmamıştı. En azından Therava ve Emerys Bilge'ydi; üçüncüsü bizzat Sevanna'ydı, ne kadar toz eserse essin, Berelain'e rakip olacak denli açık bluzu ile önemli

tavırlarla dolanıyordu. Therava ile Emerys Sevanna'nın Bilge olduğunu söylüyordu ve Sorilea homurdansa da, kadını Bilge olarak kabullenmekten başka seçenek yoktu. Egwene kadınların casusluk etmeye geldiğinden kuşku duymuyordu, ama bunu söylediği zaman Amys ona bakmakla yetiniyordu. Geleneklerin koruması altında, çadırların arasında serbestçe dolaşıyorlar, tüm Bilgeler, hatta Sorilea tarafından, yakın arkadaş ya da birincil-kardeşlermiş gibi hoş karşılanıyorlardı. Yine de, varlıkları herkesin sinirlerini daha da bozuyordu. Özellikle de Egwene'inkini. O alaycı kedi Sevanna Egwene'in kim olduğunu çok iyi biliyordu ve "kısa boylu çömez kızı" her fırsatta bir kupa su ya da öyle bir şey almaya gönderirken duyduğu zevki saklamaya zahmet etmiyordu. Sevanna ona sorgulayıcı bakışlarla bakıyordu. Egwene'in aklına, bir tavuğa bakarak, çaldıktan sonra nasıl pişireceğini düşünen biri geliyordu. Daha da kötüsü, Bilgeler ne konuştuklarını anlatmıyorlardı ona; bu Bilgeleri ilgilendirirdi, çömezleri değil. Shaidolar oraya her neden gelmişlerse, diğer Bilgelerin ruh halleri onları kesinlikle ilgilendiriyordu; Sevanna'nın birden fazla kez, izlenmediğini düşündüğü zamanlarda, Amys, Malindhe ya da Cosain'in gereksiz yere şallarını düzelterek ve kendi kendilerine konuşarak yürüyüp geçmelerini gülümseyerek izlediğini görmüştü. Kimse Egwene'i dinlemiyordu elbette. Shaido kadınlar hakkında çok fazla yorum yapınca, sonunda "içine girince görülmeyeceği kadar derin bir çukur kazma" cezası kazanmıştı. Ter ve pislik içinde çukurdan çıkıp çukuru yeniden doldurmaya başladığında, Sevanna'nın izlemekte olduğunu görmüştü.

Rand gittikten iki gün sonra, Aeron ile diğer Bilgelerden bazıları üç Kız'ı geceleyin Arilyn'in sarayına gizlice girip ne görebileceklerine bakmaya ikna etmişti ve bu her şeyi daha da kötüleştirmişti. Üçü, beklediklerinden de zorlukla da olsa, Gawyn'in nöbetçilerinden kaçınmayı başarmıştı, ama Aes Sedailer başka meseleydi; Kızlar daha çatıdan tavan arasına girmeden Güç'le kıstırılmış, içeri alınmıştı. Neyse ki Coiren ile diğerleri hırsızlık yapmaya geldiklerini düşünmüş gibiydi, ama Kızlar bunu o kadar da talihli bir olay saymamıştı muhtemelen. Kızlar sokağa atıldıkları zaman öyle berelenmişlerdi ki, zar zor yürüyebiliyorlardı ve çadırlara döndüklerinde burunlarını çekmemeye çalışıyorlardı. Diğer Bilgeler Aeron'u ve arkadaşlarını sırayla haşlamışlardı, ama Sorilea ortaya çıkmış, olabildiğince çok kişinin önünde onlarla yüzleşmişti. Sevanna ya da iki arkadaşı, Aeron ya da diğerlerinden birini gördükleri zaman açık açık, alayla gülüyorlardı ve kendi aralarında, oldukça işitilir seslerle, Aes

Sedailerin öğrendikleri zaman ne yapacakları üzerine spekülasyonlar yapıyorlardı. Bunun üzerine Sorilea bile yan yan bakıyordu onlara, ama kimse bir şey demiyordu ve Aeron ile dostları çömezler kadar minik adımlarla yürümeye başlamıştı. Çömezler görevlerini yaptıkları ya da ders aldıkları zamanlar dışında saklanmaya başlamışlardı. Hassas sinirler artık ustura kenarındaydı.

Çukur dışında, Egwene en kötüsünden kaçınmayı başarmıştı, ama bunun asıl sebebi genellikle çadırlardan uzak durmasıydı. Kadına bir ders verme fırsatı elde etmeden önce Sevanna'dan da uzak duruyordu. Bunun nasıl sonuçlanacağından kuşkusu yoktu; çevrede dolaştığı zaman ne kadar yüz buruşturma çekiyor olsa da, Sevanna Bilge kabul ediliyordu. Muhtemelen Amys ile Bair cezasına Shaido kadının karar vermesine izin verirdi. En azından uzak durmak güç değildi. Egwene çömez olabilirdi, ama yalnızca Sorilea ona Bilgelerin biliyor olması gereken bin şeyi öğretmek için çaba gösteriyordu. Amys ile Bair *Tel'aran'rhiod*'a dönmesi için izin verene dek günleri ve geceleri genellikle kendisine aitti; Surandha ya da diğerleri tarafından yakalanıp bulaşık yıkamak, ateşler için tezek toplamak ya da öyle şeylerle görevlendirilmediği sürece.

Günlerin neden ağır geçiyor gibi geldiğini anlayamıyordu; Amys ve Bair'e hizmet etmek zorunda kaldığı için olduğunu düşünüyordu. Gawyn her sabah Uzun Adam'a gidiyordu. Şişman hancının manidar gülüşlerine alışmıştı, ama bir iki kez kadını tekmelemek geçmişti içinden. Belki üç kez; daha fazla değil. O saatler şimşek gibi geçiyordu. Delikanlının dizine oturur oturmaz saçlarını düzeltip gitme zamanı geliyordu. Artık Gawyn'in dizine oturmak korkutmuyordu onu. Önceden de korkuttuğundan değil aslında, ama gittikçe daha hoş oluyordu. Bazen düşünmemesi gereken şeyler düşünüyorsa da, o düşüncelerle kızarsa da, eh, her kızardığında Gawyn parmaklarını yüzünde gezdiriyordu ve adını öyle bir şekilde söylüyordu ki, bütün hayatını bunu dinleyerek geçirebilirdi. Gawyn Aes Sedailer arasında neler olup bittiğine dair, Egwene'in başka yerlerde işittiklerinden daha az şey kaçırıyordu ağzından ve Egwene'in umurunda değildi.

Çamura saplanmış gibi ağır ağır geçen, diğer saatlerdi. Yapacak o kadar az iş vardı ki, sıkıntıdan patlayacağını düşünüyordu. Arylin'in malikânesini gözetleyen Bilgeler Aes Sedai gördüklerini raporlamamışlardı. Yönlendirebilenlerden seçilmiş gözetçiler Aes Sedailerin içeride hâlâ gece gündüz, kesintisizce yönlendirdiğini söylüyordu, ama Egwene yaklaşmaya cesaret edemiyordu ve yaklaşsa da akışları görmeden ne yaptıklarını

anlayamazdı. Bilgeler daha az ters davranıyor olsalar, çadırında kitap okumaya çalışabilirdi, ama gece, lamba ışığında değil de gündüz bir kitaba dokunduğu tek seferinde Bair kızların gündüzlerini aylaklık ederek harcamaları konusunda öyle çok homurdanmıştı ki, Egwene bir şey unuttuğunu mırıldanarak, yapacağı daha faydalı bir şey bulunamadan çadırdan fırlayıvermişti. Bir başka çömezle birkaç dakika sohbet etmek de aynı ölçüde tehlikeli olabiliyordu. Taş Köpeklerden birine ait bir çadırın gölgesine sığınmış Surandha ile konuşmak için durmak, Sorilea tarafından görüldüklerinde, çamaşır yıkayarak geçen bir akşam kazandırmıştı onlara. Sırf yapacak bir şey olsun diye, bu tür görevleri memnunlukla kabul edebilirdi, ama Sorilea tozdan uzak kurusun diye çadırın içine astıkları son derece temiz çamaşırları incelemiş, burnunu çekmiş, sonra bir daha yıkamalarını söylemişti. İki kez yapmıştı bunu! Sevanna bunun da bir kısmını seyretmişti.

Şehirdeyken Egwene durmaksızın omzunun üzerinden arkaya bakma ihtiyacı hissediyordu, ama üçüncü gün, rıhtımlarda bir kediden bir şey çalan fare kadar ihtiyatla rıhtımlara inmişti. Dar, küçük bir kayığı olan yaşlı bir adam seyrelmekte olan saçlarını kaşımış, onu Deniz Halkı gemisine götürmek için bir gümüş marka istemişti. Her şey pahalıydı, ama bu saçmaydı. Egwene ifadesiz bakışlarını adama dikmiş, bir gümüş peni verebileceğini söylemişti –aslında bu bile çok pahalıydı– ve pazarlıkta bütün cüzdanını kaybetmeyeceğini. ummuştu; çok parası yoktu. Aieller karşısında herkes sıçrıyor, irkiliyordu, ama iş pazarlığa geldiğinde hepsi *cadin'sor*'ları ve mızrakları unutup aslanlar gibi çekişiyordu. Adam dişsiz ağzını açtı, kapattı, ona baktı, sonra kendi kendine mırıldandı ve ağzındaki ekmeği çaldığı yorumunu yaparak şaşırttı Egwene'i.

"Bin," diye homurdandı. "Bin. Bütün günü bir sadaka için harcayamam. Bir erkeğin gözünü korkutmak. Ekmeğini çalmak." Kürekleri çekmeye başlayana kadar bu şekilde homurdanmaya devam etti ve minik kayığı Alguenya'nın geniş sularında sürükledi.

Egwene Rand'ın bu Dalgahanımı ile görüşüp görüşmediğini bilmiyordu, ama görüştüğünü umuyordu. Elayne'e göre, Yenidendoğan Ejder Deniz Halkı'nın Coramoor'u, Seçilmişiydi ve Rand'ın tek yapması gereken onların emrine amade olmasını kabul etmiş görünmekti. Ama Egwene Deniz Halkı'nın fazla yaltaklanmadığını umuyordu. Rand şimdiden bunu bol bol görüyordu zaten. Yine de, onu homurdanan kayıkçıya götüren Rand değildi. Elayne Atha'an Miere'den birileri ile tanışmış, gemilerinden

birinde yolculuk etmişti ve Deniz Halkı Rüzgârbulanlarının yönlendirebildiğini söylüyordu. En azından bazıları yapabiliyordu bunu; belki çoğu. Bu, Atha'an Miere'nin kıskançlıkla sakladığı bir sırdı, ama Elayne'in bindiği gemideki Rüzgârbulan, sırrı açığa çıktıktan sonra bildiklerini gönüllü olarak paylaşmıştı. Deniz Halkı Rüzgârbulanları hava durumu üzerinde çalışmayı biliyordu. Elayne bu konuda, Aes Sedailerden daha bilgili olduklarını iddia etmişti. Onun bindiği geminin Rüzgârbulanı'nın rüzgâr yaratmak için muazzam akışlar yönlendirdiğini söylemişti. Egwene bunun ne kadarı gerçek, ne kadarı şevk, bilemiyordu, ama hava durumunu değiştirmek konusunda birazcık bir şey öğrenmek, parmaklarını çevirerek oturup, Nesune tarafından yakalanmanın Bilgeler ve Sevanna'dan kurtulmasının bir yolu olup olmadığını merak etmekten iyiydi. Şimdi bildikleri ile, gökler şimşekler dışında kapkara olsa bile yağmur yağdıramazdı. Elbette şu anda güneş bulutsuz gökyüzünde altın rengi parlıyordu ve kara suların üzerinde sıcak dalgaları yükseliyordu. En azından toz ırmağın derinliklerine kadar gelemiyordu.

Kayıkçı sonunda küreklerini çekip, küçük kayığının geminin yanında süzülmesine izin verdiğinde, Egwene ayağa kalktı ve adamın ikisini de suya devireceği homurdanmalarını duymazdan gelerek, “Selam!” diye seslendi. “Merhaba? Gemiye binebilir miyim?”

Pek çok ırmak teknesine binmişti ve doğru terimleri bilmekle gurur duyuyordu –gemiciler doğru sözcükler konusunda hassas görünüyorlardı– ama bu gemi hiçbir deneyimine uymuyordu. Daha uzun ırmak gemileri görmüştü, birkaç tane, ama hiç bu kadar yükseğini görmemişti. Mürettebattan bazıları donanımın üzerindeydi ya da eğik direklere tırmanıyorlardı. Göğüsleri çıplak, yalınayak, parlak renkli kuşaklarla yerinde tutulan geniş, rengârenk pantolonlar giymiş kara adamlardı. Aralarında parlak renkli bluzlar içinde kara kadınlar da vardı.

Tam Egwene yeniden, daha yüksek sesle bağıracakken, geminin kenarından aşağı bir halat merdiven bırakıldı. Güverteden yanıt gelmemişti, ama bu yeterli davet gibi göründü. Egwene merdivene tırmandı. Zordu –tırmanmak değil, etekleri açılmadan tırmanmak zordu; Deniz Halkı kadınlarının neden pantolon giydiğini anlayabiliyordu– ama sonunda küpeşteye ulaştı.

Gözleri hemen güvertede, bir boy ötede duran kadına takıldı. Kadının bluzu ve pantolonu mavi ipektendi ve beline daha koyu renk bir kuşak dolamıştı. Her kulağında üçer altın halka vardı ve bir tanesinden burnundaki

halkaya, üzerinden minik, pırıldayan madalyonlar sarkan ince bir zincir uzanıyordu. Elayne bunu tarif etmişti, hatta *Tel'aran'rhiod*'u kullanarak göstermişti, ama gerçeğini görünce irkildi Egwene. Ama bir şey daha vardı. Yönlendirme yeteneğini sezebiliyordu. Aradığı Rüzgârbulan'ı bulmuştu.

Ağzını açtı ve kara bir el pırıldayan bir hançerle gözlerinin önünden geçti. Daha o çığlık atamadan hançer merdivenin halatlarını kesti. Egwene faydasız şeye tutunmaya devam ederek düştü.

O zaman çığlık attı –bir yürek atışı için gereken sürede çivileme ırmağa daldı ve derinlere gitti. Açık ağzından içeri su doldu ve çığlığını boğdu; Egwene ırmağın yarısını yuttuğunu düşündü. Çılgınca eteklerini başından çözmeye çalıştı ve merdivenden kurtuldu. Paniğe kapılmamıştı. Kapılmamıştı işte. Ne kadar derine gömülmüştü? Çevresi çamurlu bir bulanıklıkla doluydu. Hangi taraf yukarıydı? Göğsü demirden mengenelerle sıkıştırılıyordu, ama Egwene burnundan nefes verdi ve hava kabarcıklarının nasıl aktığına baktı. Şimdiki duruşuna göre, aşağı, sola gidiyor gibiydiler. Dönerek yüzeye yüzdü. Ne kadar yukarı? Ciğerleri yanıyordu.

Başı gün ışığına çıktı ve öksürerek, kesik kesik nefesler aldı. Şaşkınlık içinde kayıkçının uzandığını, kayığı alabora etmeden çırpınmayı bırakmasını homurdanarak, Deniz Halkı'nın alıngan tipler olduğunu ekleyerek onu yavaş yavaş kayığa çektiğini gördü. Şalı batmadan kurtarmak için adam tekrar tekrar eğildi. Egwene şalı adamdan kaptı ve adam, Egwene şalla ona vurmayı düşünürmüş gibi, sindi. Etekleri ağırlaşmıştı, bluzu ve iç etekliği üzerine yapışıyordu; eşarbı alnında çarpılmıştı. Kayığın içinde, ayaklarının dibinde bir su birikintisi oluşmaya başladı.

Kayık gemiden belki yirmi adım uzağa sürüklendi. Rüzgârbulan şimdi küpeştedeydi ve yanında iki kadın daha vardı. Biri sade yeşil ipekler, diğeri altın iplikle işlenmiş kırmızı brokarlar içindeydi. Küpeleri, burun halkaları ve zincirleri güneşte pırıldıyordu.

"Geçiş armağanı sana reddedildi," diye seslendi yeşilli kadın ve kırmızılı olanı bağırdı, "Diğerine söyle, kılık değiştirmek bizi aldatamaz. Bizi korkutmuyorsunuz. Geçiş armağanı hepinize reddedildi!"

Yaşlı kayıkçı kürekleri kaldırdı, ama Egwene parmağını adamın dar burnuna uzattı. "Olduğun yerde kal." Adam durdu. Onu suya atmak. Tek bir sıradan nezaket sözcüğü olmadan.

Derin bir nefes alarak *saidar*'a kucak açtı ve daha Rüzgârbulan tepki veremeden dört akış yönlendirdi. Demek hava durumundan anlıyordu, öyle mi? Akışlarını dört kola ayırabiliyor muydu? Çok Aes Sedai yapamazdı

bunu. Bir akış Ruh'tu ve Rüzgârbulan'ın müdahale etmesini engellemek için kalkan koymuştu onunla. Nasıl müdahale edeceğini biliyorsa. Diğer üçünün her biri Hava'dandı ve hassaslıkla her kadının çevresine ayrı ayrı örülmüş, kadınların kollarını yanlarında tutuyordu. Kadınları kaldırmak fazla zor değildi, ama kolay da değildi.

Kadınlar havaya, suyun üzerine doğru süzülürken gemide bir şamata koptu. Egwene kayıkçının inlediğini duydu. Onunla ilgilenmiyordu. Üç Deniz Halkı kadını tekme bile atmadılar. Bir çabayla onları su yüzeyinden on yirmi adım yükseğe kaldırdı; ne kadar zorlanırsa zorlansın, sınırı bu gibiydi. *Eh, aslında onları incitmek istemiyorum,* diye düşündü ve akışları salıverdi. *Şimdi çığlık atarlar.*

Deniz Halkı kadınları düşmeye başlar başlamaz kıvrılıp top oldular, döndüler, doğruldular ve kollarını önlerinde uzattılar. Suya üç küçük şapırtı ile girdiler. Birkaç dakika sonra suyun yüzeyi üç kara başla yarıldı ve kadınlar çabuk çabuk gemiye yüzmeye başladılar.

Egwene ağzını kapattı. *Onları ayak bileklerinden kaldırırsam ve kafalarını suya batırırsam, o zaman...* Neler düşünüyordu böyle? O çığlık attığı için onlar da mı çığlık atmak zorundaydılar. Onlardan bir farkı yoktu. *Boğulmuş sıçan gibi görünüyor olmalıyım!* Dikkatle yönlendirdi –insanın kendisi üzerinde çalışması her zaman büyük özen gerektirirdi; akışları açık açık göremezdiniz– ve su üzerinden aktı, giysilerinden sızdı. Büyük bir su birikintisi oluştu.

Kayıkçı ağzı bir karış açık, iri iri gözlerle bakıyordu. Egwene ne yaptığını fark etti. Irmağın ortasında, onu tesadüfen orada olabilecek bir Aes Sedai'den saklayan hiçbir şey olmadan yönlendirmişti. Güneşli ya da güneşsiz, iliklerine dek üşüdüğünü hissetti aniden.

"Artık beni kıyıya götürebilirsin." Rıhtımlarda kimlerin olduğunu bilmenin yolu yoktu; bu mesafeden bir erkeği bir kadından bile ayıramazdı. "Şehre değil. Irmak kıyısına." Adam küreklere öyle şiddetle atıldı ki, Egwene neredeyse geriye devrilecekti.

Kayıkçı onu kıyının Egwene'in kafası boyunda pürüzsüz taşlarla kaplı olduğu bir yere götürdü. Görünürde kimse yoktu, ama yine de kayık taşlara sürtünür sürtünmez kıyıya atladı Egwene, eteklerini kaldırdı, dörtnala koşarak eğimli yamaçtan yukarı tırmandı ve çadırlara varana kadar koşmayı sürdürdü. Oraya varınca, ter içinde bir bohça halinde nefes nefese yığıldı. Bir daha şehre gitmeyecekti. Gawyn ile buluşmaları haricinde, elbette.

Günler geçti. Artık hiç kesilmeyen rüzgâr gece gündüz toz ve kum dalgaları taşıyordu. Beşinci gece Bair eşliğinde Düşler Dünyası'na girdiler. Bir sınav olarak, *Tel'aran'rhiod*'un Bair'in en iyi bildiği kısımlarında kısa bir gezinti yaptılar. Aiel Kıraçları'nın, o kuru, çentik çentik arazinin yanında Cairhien yeşil ve güzel kalıyordu. Hızlı bir yolculuktan sonra Bair ile Amys onu uyandırdılar ve gezintinin kötü etki bırakıp bırakmadığına baktılar. Bırakmamıştı. Egwene'i ne kadar koştursalar ve sıçratsalar da, gözlerine ne sıklıkta baksalar, kalbini ne sıklıkta dinleseler de onayladılar bunu, ama onay olsa da olmasa da, ertesi gece Amys onu bir başka gezinti için Kıraç'a götürdü, ardından yeniden muayene ettiler onu. Sonunda Egwene şiltesine sürünüp derin bir uykuya dalmaktan mutluluk duyacak hale gelmişti.

O iki gece Düşler Dünyası'na dönmedi, ama başka her şeyden çok bitkinlik yüzündendi. Bundan önce, her gece kendi kendine bırakacağını söylemişti –tam da kısıtlamaları kaldırmak üzerelerken onları ihlal ederken yakalansa pek de hoş olurdu– ama bir şekilde her seferinde kısa bir gezinin sorun olmayacağına, fark edilme olasılığını en aza indirecek kadar kısa kalacağına karar vermişti. *Tel'aran'rhiod* ile uyanık dünya arasındaki yerden, düşlerin süzüldüğü yerden kaçınmıştı ama. Özellikle de kendini, dikkatli davranırsa içeri çekilmeden Gawyn'in düşlerini gözetleyebileceğini, içeri çekilse bile bunun yalnızca bir düş olduğunu düşünürken yakaladıktan sonra kaçınmıştı oradan. Kendi kendine kararlılıkla, aptal bir kız çocuğu değil yetişkin bir kadın olduğunu hatırlatmıştı. Bir erkek yüzünden düşüncelerinin nasıl karıştığını kimse bilmediği için memnundu. Amys ve Bair gözleri yaşarana dek gülerdi.

Yedinci gece dikkatle yatmaya hazırlandı, üzerine temiz bir iç etekliği geçirdi ve saçlarını parlamacasına fırçaladı. *Tel'aran'rhiod*'da hepsi faydasızdı, ama midesinin nasıl ters takla attığını düşünmesini engelliyordu. Bu gece Taşın Yüreği'nde bekleyenler Nynaeve ve Elayne değil, Aes Sedailer olacaktı. Bunun fark yaratmaması gerekirdi, ama... Fildişi sırtlı saç fırçası darbe ortasında dondu. Ama Aes Sedailerden biri onun yalnızca bir Kabuledilmiş olduğunu açığa vurabilirdi. Bunu neden daha önce düşünememişti? Işık, keşke Nynaeve ve Elayne ile konuşabilseydi. Yalnız, bu ne işe yarayacaktı bilemiyordu ve bir şeylerin kırıldığına ilişkin düşünün, onlarla konuşursa işlerin kötüye gideceğine işaret ettiğinden emindi.

Dudağını çiğneyerek Amys'e gidip kendini iyi hissetmediğini söylemeyi düşündü. Ciddi bir şey değil, yalnızca bozuk bir mide, ama bu gece *Tel'aran'rhiod*'u ziyaret edebileceğini düşünmüyordu. Bu geceki görüşmeden sonra derslere yeniden başlayacaklardı, ama... Bir yalan daha ve bir korkağın seçimi. Egwene korkak olmayacaktı. Herkes başka herkes kadar cesur olmayabilirdi, ama korkaklık rezillikti. Bu gece ne olursa olsun, onunla yüzleşmek zorundaydı, o kadar.

Saç fırçasını kararlılıkla indirdi, lambayı üfleyip söndürdü ve şiltesine süründü. Öyle yorgundu ki uykuya dalmak sorun değildi, ama artık gerekirse her an nasıl uyuyabileceğini ya da bir yandan Düşler Dünyası'na girip, bir yandan da bedenin yanında bekleyen biriyle konuşabilmesini –eh, mırıldanmasını– sağlayan hafif bir transa girmeyi biliyordu. Uyumadan önce fark ettiği son şey şaşırtıcıydı. Artık midesi dönmüyordu.

Cilalı kızıltaştan kalın sütunlarla dolu büyük, tonozlu odada duruyordu. Tear Taşı'ndaki, Taşın Yüreği. Yukarıda yaldızlı lambalar zincirlerinden asılı duruyordu. Sönüktüler, ama ışık vardı elbette, her yerden gelen ve hiçbir yerden gelmeyen bir aydınlık. Amys ve Bair gelmişti bile, o sabah göründüklerinden farklı görünmüyorlardı, yalnız kolyeleri ve bilezikleri, altının parlaması gerektiğinden biraz daha fazla parlıyordu. Sessiz sessiz konuşuyorlardı ve sinirli görünüyorlardı. Egwene yalnızca orada burada birkaç sözcük yakaladı, ama iki tanesi Rand al'Thor idi.

Aniden üzerinde çizgili etekleri ile beyaz bir Kabuledilmiş elbisesi olduğunu fark etti. Fark eder etmez Bilgelerin giysilerine benzetti, ama takıları hariç tuttu. Diğer iki kadının fark ettiğini ya da fark etmişlerse bile ne olduğunu bildiklerini sanmıyordu. Bazı zamanlar teslimiyet daha az *ji* kaybetmenize sebep olur, alternatifinden daha az *toh* kazandırırdı, ama her Aiel mücadele etmeye çalışmadan aklına getirirdi bunu.

"Yine geç kaldılar," dedi Amys alayla, odanın büyük kubbesinin altındaki açıklığa çıkarak. Zemin taşlarına, kristalden yapılmışa benzeyen bir kılıç gömülmüştü, kehanetlerde anlatılan *Callandor,* bir erkek *sa'angreal*'i ve yapılan en güçlü *sa'angreal*'lerden biri. Rand Tearlılara onu hatırlatsın diye saplamıştı onu oraya, sanki unutmaları mümkünmüş gibi, ama Amys kılıca bakmıyordu bile. Diğerleri için Kılıç Olmayan Kılıç Yenidendoğan Ejder'in simgesi olabilirdi; onun için, yalnızca bir ıslaktopraklı meselesiydi. "En azından, onlar her şeyi biliyormuş, biz hiçbir şey bilmiyormuşuz gibi davranmayacaklarını umabiliriz. Son seferinde çok daha iyiydiler."

Bair'in hıhlaması Sorilea'nın bile gözlerini kırpıştırmasına sebep olurdu. "Asla daha iyi olmayacaklar. Yapabileceklerinin en iyisi, olacaklarını söyledikleri zamanda, olacaklarını söyledikleri yerde olmak..." Aniden *Callandor*'un diğer yanında yedi kadın belirince sustu.

Egwene kadınları tanıdı. Daha önce *Tel'aran'rhiod*'da gördüğü, kararlı mavi gözlere sahip genç kadın da aralarındaydı. O kimdi? Amys ve Bair diğerlerinden bahsetmişti –normalde ekşi seslerle– ama o kadından hiç bahsetmemişlerdi. Kadın mavi saçaklı bir şal takmıştı; kadınların hepsi şallıydı. Elbiseleri bir andan diğerine renk ve kesim değiştiriyordu, ama şallar hiç değişmiyordu.

Aes Sedailerin gözleri hemen Egwene'e odaklandı. Bilgeler hiç yoktu sanki.

"Egwene al'Vere," dedi Sheriam resmi bir biçimde, "Kule Salonu'nun huzuruna çağrılıyorsun." Çekik yeşil gözleri bastırılmış duygularla parlıyordu. Egwene'in midesi büzüldü; tam Aes Sedai gibi davrandığını öğrenmiş olmalıydılar.

"Neden çağrıldığını sorma," dedi Carlinya hemen ardından. Buz gibi sesi resmiyeti daha da fazla vurguluyordu. "Sana sorgulamak değil, yanıtlamak düşer." Bir sebepten siyah saçlarını kısa kestirmişti; Egwene'in aklına takılan önemsiz detaylardandı bu. Bütün bunların ne anlama geldiği konusunda düşünmek istemiyordu kesinlikle. Törensel sözler azametli bir tempoyla sürdü. Amys ve Bair şallarını düzelttiler ve kaşlarını çattılar, sinirleri endişeye dönüşmeye başlamıştı.

"Gelmekte gecikme." Egwene her zaman Anaiya'nın iyicil olduğunu düşünmüştü, ama açık yüzlü kadın Carlinya kadar sert konuşmuştu ve resmiyeti daha sıcak değildi. "Sana hemen itaat etmek düşer."

Üçü bir ağızdan konuştu. "Salon'un çağrısından korkmak doğrudur. Hemen ve alçakgönüllülükle, soru sormadan itaat etmek doğrudur. Kule Salonu'nun önünde diz çökmek ve onun yargısını kabul etmek üzere çağrılıyorsun."

Egwene nefeslerini kontrol altına aldı, en azından nefes nefese kalmamayı başardı. Yaptığı şeyin cezası neydi? Hafif olmadığını tahmin ediyordu, bütün bu törene bakılırsa değil. Hepsi ona bakıyordu. O Aes Sedai yüzlerinden bir şey okumaya çalıştı. Altısı yalnızca yaşı belirsiz dinginlik sergiliyordu, belki gözlerinde bir de yoğunluk izi vardı. Genç Mavi senelerdir Aes Sedai olan birinin sükûnetini taşıyordu, ama hafif, tatmin dolu bir gülümsemeyi saklayamıyordu.

Bir şey bekliyor gibiydiler. “Elimden geldiğince çabuk gelirim,” dedi Egwene. Belki midesi ayak bileklerine dek batmıştı, ama onların sesiyle konuşabilirdi. Korkaklık yok. Aes Sedai *olacaktı*. Bu meseleden sonra izin verirlerse. “Ama ne kadar çabuk gelebileceğimi bilmiyorum. Yol uzun ve Salidar’ın tam olarak nerede olduğunu bilmiyorum. Tek bildiğim Eldar Irmağı üzerinde bir yerde olduğu.”

Sheriam diğerleri ile bakıştı. Elbisesi açık mavi ipekten, bölünmüş etekli, koyu gri bir elbiseye dönüştü. “Yolculuğu hızlandıracak bir yol olduğundan eminiz. Bilgeler yardım ederse. Siuan, *Tel’aran’rhiod*’a bedeninle girersen bir iki günden fazla almayacağından emin...”

“Hayır,” diye terslendi Bair. Aynı anda Amys, “Ona öyle bir şey öğretmeyeceğiz. O yol şer için kullanıldı ve kötücül bir yol ve kim yaparsa kendinden bir parçayı kaybeder.”

“Bundan emin olamazsınız,” dedi Beonin sabırla, “çünkü hiçbiriniz kullanmamış, anlaşıldığı kadarıyla. Ama biliyorsanız, nasıl yapıldığına ilişkin bir fikriniz olmalı. Sizin bilmediklerinizi de biz çıkartabiliriz.”

Sabırlı bir ses tonu kullanmak yanlıştı. Amys şalını düzeltti ve her zamankinden de dik durdu. Bair yumruklarını kalçalarına dayadı ve dişlerini çıkartarak dik dik bakmaya başladı. Bir an sonra, Bilgelerin yalnızca ima ettiği o patlamalardan biri yaşanacaktı. Ne kadar az bilgi sahibi olduklarını göstermek için, bu Aes Sedailere *Tel’aran’rhiod*’da neler yapamayacaklarına dair bir ders vereceklerdi. Aes Sedailer güvenle, sükûnetle baktılar onlara. Şalları hiç değişmiyordu, ama elbiseleri Egwene’in kalp atışları kadar hızla değişiyordu. Yalnızca genç Mavi’nin elbisesi değişmiyor gibiydi, o uzun sessizlik esnasında yalnızca bir kez değişti.

Buna engel olmalıydı. Salidar’a gitmek zorundaydı ve bu Aes Sedailerin küçük düşmesine tanık olursa kesinlikle hiç faydası olmazdı. “Nasıl yapılacağını ben biliyorum. Sanırım biliyorum. Denemeye razıyım.” İşe yaramazsa atla da gidebilirdi. “Ama yine de nerede olduğunuzu bilmek zorundayım. En azından şimdi bildiğimden daha iyi bilmeliyim.”

Amys ile Bair dikkatlerini Aes Sedailerden ona çevirdiler. Carlinya, hatta Morvrin bile o soğuk bakışları taklit edemezdi. Egwene’in midesinden sonra yüreği de büzüldü.

Sheriam hemen tarif etmeye başladı –şu köyün batısına doğru şu kadar kilometre, sonra şu kadar fersah güneye– ama genç Mavi boğazını

temizleyerek, “Ben daha çok yardım edebilirim,” dedi. Ses tanıdık geliyordu, ama Egwene o yüzle ilişkilendiremiyordu.

Belki kadın giysileri üzerinde diğerlerinden daha fazla kontrole sahipti – konuşurken yumuşak yeşil ipek koyu mavi oldu, yüksek, işlemeli yaka Tear tarzında dantel yakalığa dönüştü, başında incili bir kep belirdi– ama *Tel’aran’rhiod* hakkında bir şeyler biliyordu. Aniden bir yanda, havada asılı geniş bir harita belirdi, bir tarafında iri harflerle “Cairhien” olarak işaretlenmiş parlak kırmızı bir nokta vardı, diğer tarafta ise “Salidar” adlı bir başka nokta. Harita genişlemeye, değişmeye başladı. Aniden dağlar yalnızca çizgiler olmaktan çıktılar, yükseldiler, ormanlar yeşil ve kahverengi renk kazandılar, ırmaklar güneş ışığı altındaki mavi su gibi parlamaya başladılar. Harita, Yürek’in bir yanını tamamen örten bir duvar olana dek genişledi. Dünyaya tepeden bakmak gibiydi.

Bilgeler bile öyle etkilenmişlerdi ki onaylamazlıklarını unuttular, en azından kadının Tear elbisesi, gümüş işlemeli yakası olan sarı ipek bir elbiseye dönüşene kadar. Ama genç kadın onlarla ilgilenmiyordu. Bir sebepten, meydan okurcasına diğer Aes Sedailere bakıyordu.

“Bu fevkalade, Siuan,” dedi Sheriam bir an sonra.

Egwene gözlerini kırpıştırdı. Siuan? Aynı isme sahip bir başka kadın olmalıydı. Bu genç Siuan tatminle burnunu çekti ve Siuan Sanche’yi çok hatırlatan bir tavırla sertçe başını salladı, ama bu imkânsızdı. *Yalnızca ertelemeye çalışıyorsun,* dedi kendi kendine kararlılıkla. “Salidar’ı bulmam için kesinlikle yeterli, oraya...” Amys ile Bair’e baktı, sessiz bir onaylamazlıkla öyle doluydular ki, kış görmüş kaya parçasından oyulmuş da olabilirlerdi. “Oraya bedenimle gelebilsem de gelemesem de. Öyle ya da böyle, Salidar’a elimden geldiğince çabuk geleceğime söz veriyorum.” Harita kayboldu. *Işık, bana ne yapacaklar?*

Ağzı soruyu yarı oluşturmuştu ki, Carlinya keskin bir sesle, yine büyük bir törensellikle, öncekinden de sert bir şekilde sözünü kesti. “Neden çağrıldığını sorma. Sana düşen soru sormak değil, yanıt vermektir.”

“Gelmekte gecikme,” dedi Anaiya. “Sana aceleyle itaat etmek düşer.”

Aes Sedailer bakıştılar ve öyle çabuk kayboldular ki, Egwene yine de soracağını düşündüklerini mi merak etti.

Amys ve Bair ile yalnız kaldı, ama bir açıklamayla mı söze başlamalı, bir özürle mi, yoksa yalnızca anlamalarını yalvararak mı, daha karar veremeden onlar da kayboldular ve onu kızıltaş sütunların arasında, yanında

pırıldayan *Callandor* ile baş başa bıraktılar. *Ji'e'toh*'ta bahanelere yer yoktu gerçekten.

Egwene hüzünle nefes vererek *Tel'aran'rhiod*'dan uyuyan bedenine döndü.

Hemen uyandı; dilediğiniz zaman uyanmak da, dilediğiniz zaman uyumak gibi, bir düşgezgininin eğitiminin bir parçasıydı ve elinden geldiğince çabuk gitmeye söz vermişti. Yönlendirerek tüm lambaları yaktı. Işığa ihtiyacı olacaktı. Çadırın duvarının dibinde duran küçük sandıklardan birinin yanında diz çökerken hızlı davranmaya çalıştı ve Kıraç'a geldiğinden beri giymediği giysileri çıkarmaya başladı. Hayatının bir bölümü sona ermişti, ama kaybına ağlamayacaktı. Ağlamayacaktı işte.

Egwene kaybolur kaybolmaz, Rand sütunların arasından çıktı. Zaman zaman buraya gelip *Callandor*'a bakardı. İlk ziyaretini, Asmodean örgüleri içe bükmeyi öğrettikten sonra yapmıştı. *Sa'angreal*'in çevresindeki tuzakları, yalnızca kendisinin görebileceği şekilde değiştirmişti. Kehanetlere inanılırsa, onu her kim çekecekse, kendisinin "izinden gidecekti". Artık buna ne kadar inandığından emin değildi, ama riske girmenin anlamı yoktu.

Lews Therin kafasının arkasında bir yerlerde homurdanıyordu –Rand *Callandor*'a yaklaştığında hep yapardı bunu– ama bu gece ışıldayan kristal kılıç Rand'ın hiç ilgisini çekmiyordu. Dev haritanın asılı olduğu yere bakıyordu. Aslında bir harita değildi, daha fazlasıydı. Bu yer neresiydi? Onu buraya dün değil bu gece çeken yalnızca tesadüf müydü? *Ta'veren*'liği ile Desen'i mi çekiştirmişti? Fark etmez. Egwene o çağrıyı uysallıkla kabul etmişti ve o çağrı Kule'den ve Elaida'dan gelse asla yapmazdı bunu. Bu Salidar, kızın gizemli dostlarının yaşadığı yerdi. Elayne'in bulunduğu yer. Kadınlar kendilerini Rand'ın ellerine vermişlerdi.

Kahkaha atarak Caemlyn'deki sarayın yansımasına bir kapıyol açtı.

33
Güçlendirecek Cesaret

Egwene iç etekliği içinde diz çökerken, çok uzun zaman önce gibi görünen bir zamanda, Kıraç'a gelirken giydiği koyu yeşil ipek binici elbisesine kaşlarını çattı. Yapacak o kadar çok iş vardı ki. Aceleyle bir not yazmak, Cowinde'yi battaniyelerinden kaldırıp mektubu sabah Uzun Adam'a bırakma talimatı vermek için biraz zaman harcamıştı. Mektup, gitmesi gerektiğinin dışında pek az şey söylüyordu –daha fazlasını bilmiyordu Egwene– ama Gawyn'e söylemeden kaybolup gidemezdi. O cümlelerden bazılarını hatırlayınca kızarıyordu –onu sevdiğini söylemek bir şeydi, ama ondan kendisini beklemesini *istemek!*– ama Gawyn meselesi ile, elinden geldiğince ilgilenmişti. Şimdi kendi kendini hazırlamalıydı ve ne için hazırlayacağını pek bilemiyordu.

Çadır kapısı açıldı ve önce Amys, sonra Bair ile Sorilea içeri girdi. Yan yana durup ona baktılar. Üç yüzde de sert bir onaylamazlık vardı. Elbiseyi göğsüne bastırmamak zordu; iç etekliği içinde, dezavantajlı durumda olduğunu hissediyordu. Zırh içinde olsa bile dezavantajlı durumda olacaktı. Hata yaptığını bilmesi yüzündendi. Gelmelerinin bu kadar uzun sürmesine şaşırmıştı.

Derin bir nefes aldı. "Beni cezalandırmaya geldiyseniz, su taşımak, çukur kazmak ya da o tür şeyler için zamanım yok. Üzgünüm, ama elimden geldiğince çabuk gideceğimi söyledim ve şimdi dakikaları sayıyorlardır."

Amys'in sarı kaşları şaşkınlık içinde kalktı ve Sorilea ile Bair şaşkın şaşkın bakıştılar. "Seni nasıl cezalandırabiliriz?" diye sordu Amys. "Aes Sedailerin seni çağırdığı an öğrencimiz olmaktan çıktın. Bir Aes Sedai olarak gitmelisin onlara."

Egwene irkildiğini saklamak için binici elbisesini inceledi. Bunca ay sandıkta durduğu halde pek az kırışmıştı. Kendini kadınlarla yüzleşmeye zorladı. “Bana kızdığınızı biliyorum ve bunun için sebebiniz...”

“Kızmak mı?” dedi Sorilea. “Biz kızgın değiliz. Bizi daha iyi tanıdığını sanıyordum.” Gerçekten de sesi öfkeli çıkmıyordu, ama yine de onunki dahil her yüzde kınama vardı.

Egwene bakışlarını birinden diğerine dolaştırdı, özellikle Amys ile Bair’e baktı. “Ama yapacağım şeyin ne kadar yanlış olduğunu söylemiştiniz; bunu düşünmemem bile gerektiğini söylemiştiniz. Ben de düşünmeyeceğimi söyledim ve sonra gidip, nasıl yapılacağını buldum.”

Şaşırtıcı şekilde, Sorilea’nın köselemsi yüzünde bir gülümseme belirdi. Sayısız bileziğini şıkırdatarak, tatminle şalını düzeltti. “Gördün mü? Size anlayacağını söylemiştim. Aiel olabilirdi.”

Amys’in yüzündeki gerginlik biraz soldu, Bair’inkinden biraz daha fazla ve Egwene anladı. *Tel’aran’rhiod*’a bedeniyle girmeye çalışmayı düşündüğü için kızmıyorlardı. Bu onlara göre yanlıştı, ama ne yapmanız gerektiğini hissediyorsanız onu yapmalıydınız ve bu teşebbüs işe yarasa bile, kendisi dışında kimseye karşı bir borcu olmazdı. Aslında öfkeli değillerdi, henüz değil. Onları kızdıran yalan söylemesi olmuştu. Egwene’in midesi çırpındı. Yalanı itiraf etmişti. Belki en küçük yalanını.

Gırtlağını sözcüklere hazırlamak için bir derin nefes daha alması gerekti. “Başka konularda da yalan söyledim. Size girmeyeceğime söz verdikten sonra *Tel’aran’rhiod*’a girdim.” Amys’in yüzü yine karardı. Düşgezgini olmayan Sorilea hüzünle başını iki yana sallamakla yetindi. “Bir öğrenci olarak size itaat etmeye söz verdim, ama ben yaralandıktan sonra siz Düşler Dünyası’nın çok tehlikeli olduğunu söylediğiniz halde ben yine de girdim.” Bair ifadesiz bir yüzle kollarını kavuşturdu. Sorilea aptal kızlar hakkında bir şeyler mırıldandı, ama hararetli gelmiyordu kulağa. Egwene üçüncü kez derin nefes aldı. Midesi artık çırpınmıyordu; öyle fena dans ediyordu ki, durduğu yerde sarsılmamasına şaşıyordu Egwene. “En kötüsü de, ben Aes Sedai değilim. Yalnızca Kabuledilmiş’im. Çömez de diyebilirsiniz. Aes Sedailiğe terfi edeceksem bile, daha senelerce gerçekleşmeyecek.”

Bunun üzerine Soriela’nın başı kalktı, ince dudaklarını sert bir çizgi oluşturacak şekilde birbirine bastırmıştı, ama yine, hiçbiri konuşmadı. İşleri yoluna koymak Egwene’e kalıyordu. Bir daha asla eskisi gibi olamazdı, ama...

Her şeyi itiraf ettin, diye fısıldadı küçük bir ses. *Artık Salidar'a ne kadar çabuk ulaşabileceğine bakma zamanı. Bir gün Aes Sedailiğe terfi edebilirsin, ama onları şimdikinden de fazla kızdırarak yapamazsın bunu.*

Egwene bakışlarını indirdi ve ağzı horgörü ile çarpılarak rengârenk, kat kat halılara baktı. O küçük ses yüzünden çarpılmıştı ağzı. Ve kafasının içinde konuşabilmesi, aklına bile gelebilmesi yüzünden. Gidiyordu, ama gitmeden önce işleri yoluna koymalıydı. *Ji'e'toh* altında mümkündü. Ne yapmanız gerekiyorsa, bedeli ne olursa olsun, onu yapmalıydınız. Uzun süre önce, Kıraç'ta, Aviendha bir yalanın bedelinin nasıl ödendiğini göstermişti ona.

Cesaretini toplayarak, cesaretinin yeteceğini umarak ipek elbiseyi bir kenara bıraktı ve doğruldu. Tuhaf şekilde, bir kez başladıktan sonra gerisi daha kolay geldi. Yine de gözlerine bakması gerekiyordu, ama bunu başını kaldırarak, gururla yaptı ve konuşmak için çaba harcaması gerekmedi. "*Toh*'um oldu." Midesi artık çırpınmıyordu. "*Toh*'umu karşılamama yardım etmenizi diliyorum sizden." Salidar'ın beklemesi gerekecekti.

Mat dirseğine yaslanarak çadır zeminine serilmiş Yılanlar ve Tilkiler oyununu inceledi. Zaman zaman çenesinden damlayan ter oyun tahtasını kıl payı ıskalıyordu. Aslında bir tahta değildi, yalnızca üzerine siyah mürekkeple örümcek ağı gibi çizgiler çizilmiş kırmızı bir kumaş parçasıydı. Oklar hangi çizgilerin tek yönlü, hangilerinin iki yönlü harekete izin verdiğini belirtiyordu. Her birine üçgenle tilki, dalgalı çizgiyle yılan simgesi çizilmiş onar beyaz, tahta disk vardı. İki yana konmuş iki lamba yeterinden de fazla ışık veriyordu.

"Bu sefer kazanacağız, Mat," dedi Olver heyecanla. "Kazanacağımızı biliyorum."

"Belki," dedi Mat. Onların iki siyaha boyalı diski tahtanın ortasındaki çembere kadar sürülmüştü, ama bir sonraki zar atışı yılanlar ve tilkiler için yapılacaktı. "Zarları at." Zar kutusuna kendisi hiç dokunmuyordu, oğlana verdiği günden beri asla; oyun oynayacaklarsa, onun şansı müdahale etmeden oynamalıydılar.

Olver sırıtarak deri kutuyu tıkırdattı ve babasının yaptığı tahta zarları attı. Zarlara bakarken homurdandı; bu sefer üç zar üçgen, diğer üçü dalgalı çizgi gelmişti. Sıranız geldiğinde yılanları ve tilkileri en kısa yoldan, kendi taşlarınıza doğru hareket ettirmeniz gerekiyordu ve içlerinden biri sizin bulunduğunuz noktaya gelirse... Bir yılan Olver'e, bir tilki Mat'e dokundu

ve Mat zarların kalanı oynanırsa, iki yılanın daha ona ulaşacağını görebiliyordu.

Yalnızca bir çocuk oyunu, kurallara uyduğunuz sürece kazanamayacağınız bir oyun. Kısa süre sonra Olver bunu fark edecek kadar büyüyecek ve diğer çocuklar gibi, oynamayı bırakacaktı. Yalnızca bir çocuk oyunu, ama Mat, değil yılanlar, tilkilerin ona ulaşmasından bile hoşlanmamıştı. Birinin diğeri ile bir ilgisi olmasa da, kötü anıları hatırlatıyordu ona.

“Eh,” diye mırıldandı Olver, “neredeyse kazanıyorduk. Bir daha oynayalım mı, Mat?” Yanıt beklemeden oyunu açan işareti yaptı, bir üçgen, sonra içinden geçen bir dalgalı çizgi yaptı, sonra sözleri söyledi: “‘Güç için cesaret, kör etmek için ateş, sersemletmek için müzik, bağlamak için demir.’ Mat, bunları neden söylüyoruz? Ateş yok, müzik yok, demir yok.”

“Bilmiyorum.” Sözler kafasının arkasında bir yerleri kaşındırıyordu, ama çıkartamıyordu. *Ter’angreal*’den kalan eski anılar gelişigüzel seçilmiş gibiydi –muhtemelen öyleydiler– ve kendi anılarında da onca boşluk, onca bulanıklık vardı. Oğlan hep yanıtını bilmediği sorular soruyordu ve genellikle soruları “neden” ile başlıyordu.

Dareid geceden sıyrılıp içeri daldı ve şaşkınlıkla irkildi. Yüzü terle parlıyordu, ama önü açılmış ceketi yine de üzerindeydi. En yeni yarası, yüzünü çaprazlama geçen beyaz yara izleri üzerinde pembe bir çizgi oluşturmuştu.

“Bence yatma zamanın geldi de geçti bile, Olver,” dedi Mat, doğrularak. Yaraları biraz sızlıyordu, ama yalnızca biraz; pekâlâ iyileşiyorlardı. “Oyun tahtasını kaldır.” Daerid’e yaklaştı ve fısıldadı. “Bunu birilerine söyleyecek olursan gırtlağını keserim.”

“Neden?” diye sordu Daerid kuru kuru. “Harika bir babaya dönüşüyorsun. Oğlan sana olağanüstü ölçüde benziyor.” Sırıtmamak için mücadele ediyor gibiydi, ama bir an sonra sırıtışı kayboldu. “Lord Ejder kampa geliyor,” dedi, ölüm kadar ciddi bir tavırla.

Daerid’in burnunu yumruklama düşünceleri kayboldu. Mat çadır kapısını yana itti ve gömleği içinde gece havasına çıktı. Daerid’in adamlarından, çadırın çevresinde halka olmuş altısı o belirince gerildiler. Arbaletçiydi hepsi; nöbetçi olarak kargılı asker işe yaramazdı kesinlikle. Geceydi, ama kampın içi karanlık değildi. Bulutsuz gökyüzündeki, büyümekte olan ayın dörtte üçü, sıra sıra çadırların ve yerde uyuyan adamların arasında yanan ateşlerin yanında solgun kalıyordu. Kazık çit

boyunca, her yirmi adımda bir nöbetçi bekliyordu. Mat'in tercihi bu değildi, ama hiç yoktan bir saldırı gelirse...

Burada arazi hemen hemen düzdü, bu yüzden ona doğru yürümekte olan Rand'ı açıkça görebiliyordu. Yalnız değildi. İki peçeli Aiel ayakuçlarında yürüyor, ne zaman Birlik'ten biri uykusunda dönse ya da bir nöbetçi onları izlemek için kıpırdansa, başları o yana dönüyordu. Aviendha denen o Aiel kadın da yanındaydı, bohçasını sırtına atmış, yoluna çıkan herkesin gırtlağına sarılacakmış gibi görünerek, uzun adımlarla yürüyordu. Mat Rand'ın o kadını neden yanından ayırmadığını anlamıyordu. *Aiel kadınlar baş belasından başka bir şey değil,* diye düşündü kasvetle, *ve sorun çıkarmaya o kadından daha eğilimli başka kadın görmedim.*

"O gerçekten Yenidendoğan Ejder mi?" diye sordu Olver nefes nefese. Rulo yapılmış oyun tahtasını göğsüne bastırmış, neredeyse yerinde sıçramaktaydı.

"Öyle," dedi Mat ona. "Şimdi yatağına git. Burası oğlan çocuklarına göre değil."

Olver sitemle homurdanarak uzaklaştı, ama yalnızca bir sonraki çadıra kadar. Mat göz ucu ile, oğlanın gözden kaybolduğunu, sonra yüzünün çadırın köşesinde belirdiğini ve izlediğini gördü.

Mat oğlanı rahat bıraktı, ama Rand'ın yüzüne iyice bir baktıktan sonra, buranın değil bir oğlan çocuğu, yetişkin erkeklere göre olup olmadığını merak etti. O yüz bir duvarı devirmek için balyoz olarak kullanılabilirdi, ama bir duygu o duvarı aşmaya çalışıyordu, heyecan ya da belki heves; Rand'ın gözlerinde hararetli bir ışık vardı. Bir elinde rulo yapılmış bir parşömen taşıyordu ve diğeri bilinçsizce kılıcının kabzasını okşuyordu. Ejder kemer tokası ateş ışığında pırıldıyordu; bazen kolundaki Ejderlerden biri kol yeninden görünüyordu.

Mat'in yanına vardığında selam vermekle zaman harcamadı. "Seninle konuşmam gerek. Yalnız. Bir şey yapmana ihtiyacım var." Gece siyah bir fırın gibiydi ve Rand'ın üzerinde yüksek yakalı, altın işlemeli yeşil bir ceket vardı, ama tek damla ter dökmüyordu.

Daerid, Talmanes ve Nalesean birkaç adım ötede, muhtelif giyinmişlik derecelerinde durmuş izliyorlardı. Mat adamlara beklemelerini işaret etti, sonra çadırına doğru başını salladı. Rand'ın arkasından içeri girerken, gömleğinin üzerinden gümüş tilki başı madalyona elledi. Endişelenecek hiçbir şey yoktu. En azından, olmadığını umuyordu.

Rand yalnız demişti, ama anlaşılan Aviendha bunun kendisi için geçerli olduğunu düşünmemişti. Rand'ın iki adım arkasında kaldı; daha çok, okunmaz bir yüzle Rand'ı izliyordu, ama zaman zaman kaşlarını çatarak Mat'e bakıyor, onu baştan aşağı süzüyordu. Rand kıza dikkat etmiyordu ve daha önce telaş içinde gibi görünmüşse de, şimdi öyle görünmüyordu. Çadırın içinde çevresine bakındı, ama Mat huzursuzluk içinde onun ne gördüğünü merak etti. Görecek fazla şey yoktu. Olver lambaları küçük bir katlanır masanın üzerine bırakmıştı. Sandalye de katlanıyordu, lavabo sehpası ve yatak da öyle. Hepsi siyah lake kaplıydı ve yaldızlarla süslüydü; bir adamın parası varsa, bir şeylere harcasa da olurdu. Aiellerin çadır duvarlarına açtıkları yarıklar güzelce onarılmıştı, ama yine de belli oluyorlardı.

Sessizlik Mat'i rahatsız etti. "Nedir bu, Rand? Umarım bu zamanda planı değiştirmeye karar vermemişsindir." Yanıt gelmedi, Rand onun orada olduğunu şimdi hatırlamış gibi bakmakla yetindi yalnızca. Mat huzursuzlandı. Daerid ile Birlik'in geri kalanı ne düşünürse düşünsün, Mat savaştan uzak durmak için elinden geleni yapıyordu. Ama bazen *ta'veren* olmak şanssızlık oluyordu; Mat öyle görüyordu. Rand'ın bununla bir ilgisi olduğunu düşünüyordu; o daha güçlü bir *ta'veren* idi, öyle güçlüydü ki zaman zaman Mat onun çekiştirmesini hissediyordu neredeyse. Rand burnunu soktuğu zaman, Mat bir ahırda uyuyor bile olsa, kendini bir savaşın ortasında bulsa şaşmazdı. "Birkaç gün sonra Tear'da olacağım. Sallar Birlik'i ırmağın karşı kıyısına geçirir ve birkaç gün sona Weiramon'un yanında oluruz. Lanet plana müdahale etmek için fazla geç..."

"Senden Elayne'i... Caemlyn'e getirmeni istiyorum," diye araya girdi Rand. "Ne olursa olsun, onun güvenle Caemlyn'e gelmesini istiyorum. Aslan Tahtı'na oturana kadar yanından ayrılma." Aviendha boğazını temizledi. "Evet," dedi Rand. Bir sebepten, sesi yüzü kadar soğuk ve sert çıktı. Ama diğer yandan, deliriyorsa sebebe ihtiyacı var mıydı? "Aviendha da seninle geliyor. En iyisinin bu olduğunu düşünüyorum."

"*Sen* mi en iyisinin bu olduğunu düşünüyorsun?" dedi kız kızgınlıkla. "Ben o anda uyanmasaydım, onu bulduğunu asla bilmezdim. Sen beni hiçbir yere göndermiyorsun, Rand al'Thor. Benim Elayne'le... kendime özgü sebeplerden dolayı konuşmam gerekiyor."

"Elayne'i bulmana çok memnun oldum," dedi Mat dikkatle. Kendisi Rand'ın yerinde olsa, kızı her neredeyse orada bırakırdı. Işık, Aviendha bile daha iyi! En azından Aiel kadınlar burunları havada dolanmıyor, sırf onlar

dedi diye sıçramanızı beklemiyorlardı. Elbette, oyunlarının bazıları zorluydu ve durup durup sizi öldürmeye çalışmak gibi bir alışkanlıkları vardı. “Ama neden bana ihtiyacın var, anlamıyorum. Senin kapıyollardan birinden geç, ona bir öpücük ver, kollarına al ve geri dön.” Aviendha öfkeli bakışlarını ona dikti; sanki onu öpmesini önermişti Mat.

Rand uzun parşömen rulosunu açarak masaya serdi ve lambaları kullanarak uçlarını tutturdu. “Kaldığı yer burası.” Bu bir haritaydı, Eldar Irmağı’nı ve iki kıyıdan yaklaşık seksen kilometre mesafeyi gösteriyordu. Mavi mürekkeple çizilmiş bir ok ormana işaret ediyordu. Okun yanına “Salidar” yazılmıştı. Rand parmağını haritanın doğu kenarına vurdu. O tarafın da çoğu ormanlıktı. “Burada büyük bir açıklık var. En yakın köyün yaklaşık otuz kilometre kuzeyde olduğunu görebilirsin. Sen ve Birlik için o açıklığa bir kapıyol koyacağım.”

Mat irkilmesini sırıtmaya çevirmeyi başardı. “Bak, ben yapmak zorundaysam, neden yalnızca ben yapmıyorum? Kapıyolunu bu Salidar’a aç. Kızı bir atın terkisine atarım ve...” Ve ne? Rand Salidar’dan Caemlyn’e de mi bir kapıyol açacaktı? Eldar’dan Caemlyn’e at yolculuğu epey uzun sürerdi. Yanında yol arkadaşı olarak bir burnu havada asil ile bir Aiel varken, çok çok uzun sürerdi.

“Birlik, Mat,” diye terslendi Rand. “Sen ve bütün Birlik!” Uzun, titrek bir nefes aldı ve sesi yumuşadı. Ama yüzü sertliğinden bir şey kaybetmedi ve gözleri hâlâ hararetliydi. Mat onun hasta olduğuna ya da acı çektiğine inanabilirdi. “Salidar’da Aes Sedailer var, Mat. Kaç tane, bilmiyorum; yüzlerce olduğunu duydum, ama elliye daha yakın çıkarsa şaşırmam. Kule’nin bütün ve saf olması konusunda konuşup durmalarına bakılırsa, daha fazlasını göreceğinden kuşkuluyum. Seni iki üç gün uzağa bırakmayı düşünüyorum, böylece yolda olduğunu öğrenebilirler. Onları ürkütmenin gereği yok –seni bir Beyazpelerin saldırısı sanabilirler. Onlar Elaida’nın gözünde asiler ve muhtemelen öyle korku içindeler ki, Elayne’in gitmesine izin vermeleri için birazcık diklenmekten ve onun Caemlyn’de taç giymesi gerektiğini söylemekten başka bir şey yapman gerekmeyecek. Onlara güvenilebileceğini düşünürsen, korumanı önerirsin. Benimkini de; onların benim tarafımda olması gerekiyor ve benim korumamı almaktan memnun olacak duruma gelmiş olabilirler. Sonra Elayne’i –ve gelmek isteyen ne kadar Aes Sedai varsa hepsini– doğrudan Altara ve Murandy’den geçirerek Caemlyn’e götür. Sancaklarını göster, ne yaptığını bildir, o zaman, ilerlemeye devam ettiğin sürece Altaralılar ile Murandylilerin fazla sorun

yaratacağını sanmıyorum. Yolda Ejderyeminli bulursan, onları da toparla. Kısa sürede bir ipe takmazsam hepsi muhtemelen hayduda dönüşecek – şimdiden bir iki söylenti duydum– ama sen benim sancağımı dalgalandırırken sana geleceklerdir." Aniden sırıtarak dişlerini gösterdi, ama sırıtışı o ateşli gözlere hiç dokunmamıştı. "Bir taşla kaç kuş, Mat? Altı bin adamla Altara ve Murandy'den geçiyorsun ve Ejderyeminlileri de yanına çekiyorsun. İki ülkeyi birden avucuma verebilirsin."

O sözlerde Mat'in sinirlerini bozacak o kadar çok şey vardı ki, Rand'ın on dişi de ağrısa, iki çizmesi de ağzına kadar pıtrak dikeni ile dolu da olsa umurunda değildi. Aes Sedailere onlara saldıracağını düşündürmek? Kesinlikle yapmazdı. Elli tanesini sindirmesi gerekiyordu, öyle mi? Aes Sedailer onu korkutmuyordu, belki beş altı tanesi bir aradayken bile değil, ama elli? Farkına varmadan gömleğinin üzerinden yine tilki başına dokundu; gerçekten ne kadar şanslı olduğunu anlamak üzere olabilirdi. Atara ile Murandy'den geçmeye gelince, şimdiden görebiliyordu. O ülkelerde, yanından geçeceği her asil horoz gibi kabarır, sırtını döner dönmez gagalamaya çalışırdı. İşe o *ta'veren* deliliği karışırsa, muhtemelen bir lord ya da leydinin tam önüne bir ordu çıkardığını görürdü.

Bir kez daha denedi. "Rand, bu Sammael'in gözlerini kuzeye çekmez mi sence? Onun doğuya bakmasını istiyorsun. Bu yüzden buradayım, unuttun mu? Onun bu tarafa bakmasını sağlamak için."

Rand hararetle başını iki yana salladı. "Tek göreceği Andor Kraliçesi'ne Caemlyn'e kadar eşlik eden bir şeref kıtası. O da, siz Caemlyn'e varmadan öğrenirse. Ne kadar zamanda hazır olursun?"

Mat ağzını açtı, sonra pes etti. Adamın fikrini değiştiremeyecekti. "İki saat." Birlik'in tekmelenip eyerlerine tırmanmasının sağlanması daha kısa sürerdi, ama Mat'in acelesi yoktu ve istediği son şey Birlik'in saldırmak üzere harekete geçtiklerini düşünmesiydi.

"Güzel. Benim de yaklaşık bir saate ihtiyacım var." Ne için, söylemedi. "Elayne'in yanından ayrılma, Mat. Onu güvende tut. Demek istediğim, Caemlyn'e canlı ulaşıp taç giyemezse bütün bunların hiçbir anlamı olmaz." Rand o ve Elayne'in Taş'ta birlikteyken, bulabildikleri her köşede koklaştıklarını bilmediğini mi sanıyordu?

"Ona kendi kız kardeşim gibi davranacağım." Kendi kız kardeşleri Mat'in hayatını berbat etmek için ellerinden geleni yapıyorlardı. Eh, Elayne'den de aynı şeyi yapmasını bekliyordu, ama yalnızca daha farklı bir şekilde. Belki Aviendha biraz daha iyi olurdu. "Onu Kraliyet Sarayı'na

bırakana kadar gözümün önünden ayırmayacağım." *Ve Bayan Burnubüyük numarasını üzerimde çok fazla denerse, lanet olası poposunu tekmelerim!*

Rand başını salladı. "Aklıma gelmişken, Bodewhin Caemlyn'de. Verin, Alanna ve daha fazla İki Nehirli kızla beraber. Aes Sedai eğitimi almaya gidiyorlar. Gidecekler mi, emin değilim; işler bu durumdayken, kesinlikle Kule'ye gitmelerine izin vermem. Belki senin yanında götüreceğin Aes Sedailer ilgilenirler."

Mat'in ağzı açık kaldı. Kız kardeşi Aes Sedai mi olacaktı? Ne zaman eğlenceli bir şey yapsa koşa koşa gidip annesine söyleyen Bode mi?

"Bir şey daha," diye devam etti Rand. "Egwene senden önce Salidar'a varabilir. Sanırım bir şekilde onun kendisine Aes Sedai dediğini öğrendiler. Onun başını dertten kurtarmak için elinden geleni yap. Ona söyle, onu bir an önce Bilgelerin yanına döndürmeye çalışacağım. Muhtemelen seninle gelmeye dünden razı olur. Ama belki de olmaz; her zaman ne kadar inatçı olmuştur, biliyorsun. Asıl önemli olan Elayne. Unutma, Caemlyn'e ulaşana kadar yanından ayrılma."

"Söz veriyorum," diye mırıldandı Mat. Işık aşkına, Egwene nasıl Eldar yakınlarında olurdu? Kendisi Maerone'den ayrılırken kızın Cairhien'de olduğundan emindi Mat. Kız Rand'ın kapıyol numarasını kapmamışsa. Bu durumda, her dilediğinde geri dönebilirdi. Ya da Caemlyn'e sıçrayabilir, aynı zamanda Mat ve Birlik için bir kapıyol açabilirdi. "Egwene için de endişelenme. Başını ne belaya sokmuşsa, ne kadar katır kafalı davransa da çıkarırım ben." İlk kez şöminedeki kestanelerin arasından, ateş yanmadan çıkarmış olmayacaktı onu. Büyük olasılıkla bu sefer de bir teşekkür alamayacaktı. *Bode* Aes Sedai *mi olacaktı? Kan ve lanet küller!*

"Güzel," dedi Rand. "Güzel." Ama dikkatle haritaya bakmaktaydı. Gözlerini kaçırdı ve bir an Mat onun Aviendha'ya bir şey söyleyeceğini sandı. Bunun yerine, kabaca sırtını kıza döndü. "Thom Merrilin Elayne'in yanında olmalı." Rand cebinden katlanmış, mühürlü bir mektup çıkardı. "Bunu ona ulaştır." Mektubu Mat'in eline sıkıştırarak çabucak çadırdan çıktı.

Aviendha elini yarı kaldırarak, dudaklarını konuşacakmış gibi aralayarak ona doğru bir adım attı. Aynı anilikle, onun da ağzı kapandı ve ellerini eteklerine gömüp gözlerini sıkı sıkı yumdu. Demek rüzgâr o yönden esiyordu, öyle mi? *Ve kız Elayne ile konuşmak istiyor.* Rand bu turşu fıçısında nasıl bulmuştu kendini? Kadınları nasıl idare edeceğini bilen hep Rand olmuştu, Rand ve Perrin.

Yine de, onu ilgilendirmezdi. Mektubu ellerinde çevirdi. Thom'un ismi bir kadın el yazısı ile yazılmıştı; mührü tanımıyordu: yaygın bir ağacın üzerinde bir taç. Hangi asil kadın Thom gibi köseleye dönmüş bir yaşlı adama mektup yazardı? Bu da onu ilgilendirmezdi. Mektubu masanın üzerine fırlatarak piposunu ve kesesini aldı. "Olver," dedi, piposunu tütünle doldurarak, "Talmanes, Nalesean ve Daerid'e yanıma gelmelerini söyle."

Çadırın dışında bir ciyaklama duyuldu, sonra biri, "Peki, Mat," dedi ve hızla uzaklaşan ayak sesleri duyuldu.

Aviendha kararlı bir ifade ile kollarını kavuşturarak ona baktı.

Mat kızın konuşmasını engelledi. "Birlik'le yolculuk ettiğin sürece benim emrim altındasın. Sorun istemiyorum ve sorun çıkmamasını sağlamanı bekliyorum." Kız bir şey başlatacak olursa, paketler, eyerin üzerine atar, öyle teslim ederdi onu Elayne'e. Kızı eyere çıkarmak on adam alsa da.

"Nasıl takip edilir, bilirim, savaş önderi." Keskin bir burun çekme ile bitirdi. "Ama her kadının ıslaktopraklılar kadar yumuşak olmadığını bilmelisin. Bir kadını istemediği halde atın üzerine çıkarmaya çalışırsan, kaburgalarına bir hançer yiyebilirsin."

Mat neredeyse piposunu düşürecekti. Aes Sedailerin zihin okuyamadığını biliyordu –bunu yapabiliyor olsalar, uzun süre önce derisini Beyaz Kule duvarlarından sallandırmış olurlardı– ama belki Aiel Bilgeleri... *Elbette hayır. Kadınların numaralarından biri yalnızca.* Aklını verirse, nasıl yaptığını çözebilirdi. Yalnızca, aklını vermek istemiyordu.

Boğazını temizleyerek yakılmamış pipoyu dişlerinin arasına sıkıştırdı ve eğilip haritayı inceledi. Muhtemelen zorlarsa, Birlik o açıklıktan Salidar'a giden yolu, yolları ormandan geçse bile bir günde aşardı muhtemelen, ama Mat iki, hatta üç gün sürmesini planlıyordu. Aes Sedailerin önceden haber almasına izin verecekti; onları şimdikinden daha fazla korkutmak istemiyordu. Korkmuş Aes Sedai, çelişkili bir tanımdı neredeyse. Taktığı madalyona rağmen, korkmuş bir Aes Sedai'nin ne yapacağını öğrenmeye can atmıyordu.

Aviendha'nın gözlerini ensesinde hissetti, bir hışırtı duydu. Kız çadır duvarının dibinde bağdaş kurup oturmuş, hançerini bileyerek onu izliyordu.

Nalesean Daerid ve Talmanes ile birlikte içeri girdiğinde, "Bazı Aes Sedailerin çenelerinin altını gıdıklayacağız, bir katır kurtaracağız ve burnu büyük bir kızı Aslan Tahtı'na oturtacağız," diyerek selamladı onları. "Ah, evet. Bu da Aviendha. Ona şaşı bakmayın, yoksa gırtlağınızı keser ve

muhtemelen kazayla kendisininkini de keser." Kadın, dünyadaki en gülünç şeyi söylemiş gibi kahkaha attı. Ama hançerini bilemeyi bırakmadı.

Egwene bir an neden acının artık artmadığını anlamadı. Sonra çadırın halılarını ittirerek doğruldu. Öyle fena hıçkırıyordu ki, titriyordu. Sümkürebilmeyi çok istiyordu. Kaç zamandır bu kadar fena ağladığını bilmiyordu; tek bildiği kalçalarının tepesinden dizlerinin arkasına dek ateşler içinde gibi hissettiğiydi. Kıpırdamadan durmak, zar zor çözebildiği bir sorundu. Onu azıcık koruyacağını düşündüğü iç etekliği bir süre önce kenara atılmıştı. Gözyaşları yanaklarından yuvarlanıyordu ve orada durmuş, hüngürdemekteydi.

Sorilea, Amys ve Bair ciddiyetle baktılar ona ve bu konuda yalnız değildiler, ama çadırdakilerin çoğu minderlerin üzerine oturmuş ya da uzanmış konuşuyor, ince bir *gai'shain*'in sunduğu çayın keyfini çıkarıyorlardı. Işık'a şükür kadındı *gai'shain.* Hepsi kadındı, Bilgeler, çömezleri, Egwene'in Aes Sedai olduğunu söylediği kadınlar. Aes Sedai olduğuna inanmalarına izin vermenin sayılmamasına minnettardı; bundan canlı kurtulamazdı! Asıl önemli olan söylemekti, yalanı telaffuz etmekti, ama bazı sürprizler de olmuştu. İnce, sarı saçlı bir Diken Sırt Miagoması olan Cosain kabaca, ona *toh*'u olmadığını, ama çaya kalacağını söylemişti, Estair de öyle. Diğer yandan Aeron onu ikiye bölmek ister gibi görünmüştü ve Surandha...

Gözlerini kırpıştırarak pusu dağıtmaya çalıştı ve Surandha'ya baktı. Kadın üç Bilge ile oturmuş gevezelik ediyor, zaman zaman Egwene'e bakıyordu. Surandha kesinlikle merhametsiz davranmıştı. Kadınların herhangi biri hafiften aldığından değil. Egwene'in sandıklarından birinde bulduğu kemer ince ve yumuşaktı, ama iki el kalınlığındaydı ve bu kadınların güçlü kolları vardı. Her birinin yarım düzine kadar darbesi üst üste binmişti...

Egwene hayatı boyunca bu kadar utanmamıştı. Çıplak ve kırmızı yüzlü olduğundan, bebek gibi ağladığından değil. Eh, ağlamak da bir parçasıydı. Kamçılanmasını, rol almasalar bile bütün kadınlar izlediği için de değil. Onu bu kadar utandıran, böyle kötü karşılamasıydı. Bir Aiel çocuğu bile daha sağlam dururdu. Eh, bir çocuk böyle bir cezayla karşılaşmazdı, ama ilke doğruydu.

"Bitti mi?" O boğuk, titrek ses gerçekten onun muydu? Cesaretini ne kadar özenle topladığını bilseler bu kadınlar nasıl da gülerdi.

“Onurunun değerini yalnızca sen bilebilirsin,” dedi Amys ifadesizce. Kemer yanından sarkıyordu, tokasını tutamaç olarak kullanıyordu. Sohbet mırıltıları dindi.

Egwene hıçkırıklarının arasında uzun, titrek nefesler aldı. Tek yapması gereken bittiği söylemekti ve biterdi. Her kadın birer darbe vurduktan sonra yeter diyebilirdi. Yapabilirdi...

İrkilerek diz çöktü ve halıların üzerine uzandı. Ellerini Bair’in eteklerinin altından uzatıp, kadının yumuşak çizmelerinin üzerinden kemikli ayak bileklerini kavradı. Bu sefer cesaretini elden bırakmayacaktı. Bu sefer bağırmayacaktı. Bu sefer tekmeler atmayacak, kıvranmayacak... Kemer henüz inmemişti. Başını kaldırarak gözlerini kırpıştırdı ve dik dik kadınlara baktı. “Ne bekliyorsunuz?” Sesi hâlâ titriyordu, ama bir öfke tınısı da vardı. Başka her şeyin üzerine bir de *beklemek* zorunda bırakmaları! “Unuttuysanız, bu gece yapacak bir yolculuğum var. Başlayın artık.”

Amys kemeri Egwene’in başının yanına fırlattı. “Bu kadının bana *toh*’u yok.”

“Bu kadının bana *toh*’u yok.” Bu Bair’in ince sesiydi.

“Bu kadının bana *toh*’u yok,” dedi Sorilea kuvvetle. Eğilerek Egwene’in yüzündeki ıslak saçları arkaya sıvazladı. “Yüreğinin içinde bir Aiel olduğunu biliyordum. Fazla gururlu olma, kızım. *Toh*’unu karşıladın. Ayağa kalk, yoksa böbürlendiğini düşünmeye başlayacağız.”

Sonra onun ayağa kalkmasına yardım ettiler, ona sarıldılar, gözyaşlarını sildiler, sonunda burnunu silebilmesi için mendil uzattılar. Diğer kadınlar da çevresine toplanarak bu kadının onlara *toh*’u olmadığını bildirdiler ve kendi kucaklamalarını, gülümsemelerini eklediler. En büyük şok o gülümsemelerdi; Surandha eskisi gibi neşeyle gülümsüyordu ona. Ama elbette. *Toh* bir kez karşılandıktan sonra, artık yok sayılıyordu; bedeli ne olursa olsun, hiç olmamış sayılıyordu. Egwene’in *ji’e’toh*’a sarılı olmayan bir parçası, yere uzanması olmasa bile, belki en sonda söylediklerinin de bir faydası olduğunu söyledi. Belki en başta bir Aiel’in kayıtsızlığı ile karşılayamamıştı, ama sonuçta, Sorilea haklıydı. Yüreğinin içinde bir Aiel’di. Yüreğinin bir parçasının her zaman bir Aiel olarak kalacağını düşünüyordu.

Bilgeler ve çömezleri yavaş yavaş gitmeye başladılar. Görünüşe göre, bütün gece kalmaları, hep beraber kahkahalar atmaları, Egwene ile sohbet etmeleri gerekiyordu, ama bu gelenekti, *ji’e’toh* değil ve Sorilea’nın

yardımıyla onları zamanı olmadığına ikna etmeyi başarmıştı. Sonunda yalnızca Egwene, Sorilea ve diğer iki düşgezgini kaldı. Onca kucaklaşma ve gülümsemeler gözyaşlarını azaltmıştı ve ne yaparsa yapsın dudakları titriyorsa da, yine de gülümseyebiliyordu. Aslında, farklı bir sebep için olsa da, yine ağlamak istiyordu. Kısmen farklı bir sebep yüzünden; *gerçekten* ateşler içindeydi.

“Hepinizi çok özleyeceğim.”

“Saçma.” Sorilea vurgulamak için hıhladı. “Şansın varsa, sana artık asla Aes Sedai olamayacağını söylerler. O zaman bize dönebilirsin. Benim çömezim olabilirsin. Üç dört sene içinde kendi mezran olur. Hatta sana uygun bir koca bile biliyorum. Torunum Amaryn’in en büyük torunu, Taric. Bir gün klan şefi olacağını düşünüyorum, bu yüzden onun çatıhanımı olacak bir karı-kardeş bakmaya başlamalısın.”

“Teşekkür ederim.” Egwene kahkaha attı. Öyle görünüyordu ki, Salidar’daki Salon onu geri çevirse bile gidebileceği bir yer vardı.

“Ve Amys ve ben seninle *Tel’aran’rhiod*’da buluşacağız,” dedi Bair, “ve sana buradaki olaylar hakkında, Rand al’Thor hakkında bildiklerimizi anlatacağız. Artık Düşler Dünyası’nda bildiğin yola gideceksin, ama dilersen sana ders vermeye devam ederiz.”

“İsterim.” Salon onu *Tel’aran’rhiod*’a yanaştırırsa. Ama diğer yandan, girmesine engel olamazlardı; ne yaparlarsa yapsınlar, bunu yapamazlardı. “Lütfen gözünüzü Rand ve Aes Sedailerin üzerinden ayırmayın. Rand’ın ne oyun oynadığını bilmiyorum, ama onun düşündüğünden daha tehlikeli olduğundan eminim.”

Amys daha fazla ders vermek hakkında hiçbir şey söylemedi, elbette. Bir şey yapacağına söz vermişti ve *toh*’un karşılanması bile silemezdi bunu. Bunun yerine şöyle dedi, “Rhuarc’ın bu gece burada olmadığına üzüleceğini biliyorum. Shaidoları kendi gözleri ile görmek için kuzeye gitti. Ona karşı *toh*’unun karşılanmayacağından korkma. Bir kez daha karşı karşıya geldiğinizde sana fırsat verecektir.”

Egwene’in ağzı açık kaldı ve onuncu kez burnunu silerek perdeledi bunu. Rhuarc’ı tamamen unutmuştu. Elbette, ona karşı borcunu aynı şekilde ödemesi gerektiğini söyleyen bir şey yoktu. Belki yüreği kısmen Aiel’di, ama bir an zihni çılgınca başka yöntem aradı. Bir yolu olmalıydı. Ve adamı yeniden görmeden önce o yolu bulmak için epey zamanı olacaktı. “Çok minnettar olurum,” dedi hafif bir sesle. Bir de Melaine vardı. Ve Aviendha. Işık! Bittiğini düşünmüştü. Kıpırdamadan durmak için ne kadar çaba

gösterirse göstersin ayakları kıpırdanıp duruyordu. Bir başka yolu olmalıydı.

Bair ağzını açtı, ama Sorilea sözünü kesti. “Giyinmesine izin vermeliyiz. Başlayacak bir yolculuğu var.” Bair’in ince boynu gerildi ve Amys’in ağzının kenarları aşağı döndü. Egwene’in deneyeceği şeyden hoşlanmadıkları açıktı.

Belki kalıp onu vazgeçirmeye çalışmayı düşünüyorlardı, ama Sorilea yarı kendi kendine, bir kadını yapması gerektiğini düşündüğü şeyden vazgeçirmeye çalışan budalalar hakkında homurdanmaya başladı. Genç ikili şallarını düzelttiler –Bair yetmiş seksen yaşlarında olmalıydı, ama yine de Sorilea’dan daha genç olduğu kesindi– Egwene’i kucaklayarak veda ettiler ve, “Her zaman su ve gölge bulasın,” diye mırıldandıktan sonra çıktılar.

Sorilea yalnızca bir dakika daha kaldı. “Taric’i bir düşün. Görebilmen için ter çadırına çağırmalıydım onu. O zamana kadar şunu hatırla. Her zaman dilediğimizden daha fazla korkarız, ama her zaman beklediğimizden daha cesur olabiliriz. Yüreğine tutun, o zaman Aes Sedailer gerçekten sen olan, yüreğin olan şeye zarar veremezler. Bizden düşündükleri kadar yüksekte değiller. Her zaman su ve gölge bulasın, Egwene. Ve daima yüreğini hatırla.”

Yalnız kaldığı zaman Egwene bir süre durdu, boşluğa baktı ve düşündü. Yüreği. Belki düşündüğü kadar cesurdu gerçekten. Burada yapması gerekenleri yapmıştı; Aiel olmuştu. Salidar’da, buna ihtiyacı olacaktı. Aes Sedai yöntemleri bazı açılardan Bilgelerinkinden farklıydı, ama kendine Aes Sedai dediğini öğrenirlerse ona kolaylık sağlamayacaklardı. Öğrenirlerse. Başka neden böyle soğuk tavırlarla çağırsınlar, hayal edemiyordu, ama Aieller savaşmadan teslim olmazdı.

İrkilerek kendine geldi. *Savaşmadan teslim olmayacaksam,* diye düşündü alayla, *savaşa gitsem iyi olacak.*

34
Salidar Yolculuğu

Egwene yüzünü yıkadı. İki kez. Sonra heybesini buldu ve doldurdu. Fildişi tarağını, fırçasını, aynasını koydu, sonra dikiş kutusunu – muhtemelen eskiden bir leydinin mücevherlerini barındıran incelikle yaldızlanmış küçük bir kutuydu– ve ince bir kalıp gül kokulu sabun, temiz çoraplar, iç eteklikleri, mendiller ve başka eşyalar, ta ki heybenin deri kenarları şişene, kapakları yerine tokalamakta güçlük çekene kadar. Pek çok elbiseyi, pelerini, bir Aiel şalına bohçaladı ve düzgünce iple bağladı. Bu iş de bitince, yanında götürmek isteyeceği başka eşya kaldı mı, görmek için bakındı. Hepsi onundu. Çadırı bile ona vermişlerdi, ama o kesinlikle fazla olurdu, halılar ve minderler de öyle. Kristal lavabosu güzeldi, ama çok ağırdı. Sandıklarının çoğu oymalarla, kayışları işlemelerle süslüydü, ama aynısı onlar için de geçerliydi.

Ancak o zaman, onca şeyin yanında sandıkları düşünürken, hazırlanma işinin en zor kısmını ertelemekte olduğunu anladı. “Cesaret,” dedi kuru kuru. “Bir Aiel’in yüreğidir.”

Ortalıklarda hoplayıp zıplamaya aldırmazsanız, oturmadan çoraplarınızı giymek o kadar zor değildi. Ardından uzaklara yürümeye uygun, sağlam ayakkabılar geçirdi ayağına, beyaz, yumuşak ipekten iç etekliği giydi. Sonra dar, bölünmüş etekli, koyu yeşil binici elbisesini giydi. Ne yazık ki, elbise kalçalarına iyi oturuyor, daha bir süreliğine oturmaktan keyif almayacağını, boş yere hatırlatıyordu.

Dışarı çıkmanın anlamı yoktu. Bair ile Amys muhtemelen çadırlarına dönmüşlerdi, ama içlerinden birinin bu işi yaparken onu görmesi riskine girmek istemiyordu. Onlara tokat atmaktan farksız olurdu. Yani, işe yararsa. Yaramazsa, önünde uzun bir at yolculuğu vardı.

Endişe içinde parmaklarını avuçlarına sürterek *saidar*'a kucak açtı ve içini doldurmasına izin verdi. Ve ayak değiştirdi. *Saidar* her şeyin daha fazla farkında olmanızı sağlıyordu ve buna kendi bedeniniz de dahildi. Egwene o anda kendi bedenini hissetmemeyi tercih ederdi. Yeni bir şey denerken, bildiği kadarıyla daha önce kimsenin denemediği bir şeyi denerken, yavaşça, dikkatle hareket etmesi gerekiyordu, ama bu sefer Kaynak'tan bir an önce kurtulmak istiyordu. Hızla Ruh akışları yönlendirdi ve ördü.

Örgüsü boyunca çadırın ortasında hava ışıldadı ve diğer yanı puslara boğdu. Doğru yapmışsa, çadırın içinin *Tel'aran'rhiod*'daki yansımasına çok benzediği, öyle ki hiçbir farkının olmadığı bir yer yaratmıştı. Biri diğeriydi. Ama emin olmanın tek yolu vardı.

Heybesini omzuna attı, bohçasını kolunun altına sıkıştırdı, örgüden içeri adım attı, sonra *saidar*'ı salıverdi.

Tel'aran'rhiod'daydı. Anlaması için, gerçek dünyada yanık bıraktığı lambaların burada yanmadığına bakması yeterliydi. Ama bir tür aydınlık vardı. Bir bakış ile bir sonraki arasında eşyalar, lavabo, bir sandık hafifçe yer değiştiriyordu. Bedeniyle *Tel'aran'rhiod*'daydı. Düşte geldiği zamanlardan daha farklı bir his vermiyordu.

Eğilip dışarıya çıktı. Ayın dörtte üçü çadırların üzerinde parlıyordu, ama yanan ateş, dolanan birileri yoktu, yalnızca tuhaf bir şekilde uzak ve gölgelere bürünmüş gibi görünen bir Cairhien vardı. Geriye bir tek, Salidar'a gitme sorunu kalıyordu. Bunu düşünmüştü. Bedeniyle geldiği zaman, Düşler Dünyası'nın bir parçası iken olduğu zamanki kadar hâkim olup olmadığına bakıyordu büyük ölçüde.

Ne bulacağını aklına yazarak çadırın çevresinde yürüdü –ve gülümsedi. Bela, bir ömür önce gibi gelen bir zamanda İki Nehir'den ayrılırken bindiği uzun tüylü, kısa boylu at orada duruyordu. Yalnızca düş Bela, ama sağlam yapılı kısrak onu görünce burnunu salladı ve kişnedi.

Egwene eşyalarını bıraktı ve kollarını atın başına doladı. "Seni tekrar gördüğüme sevindim," diye fısıldadı. Yansıma ya da değil, ona bakan o kara, parlak göz Bela'ya aitti.

Bela'nın üzerinde, hayal ettiği gibi yüksek kaşlı bir eyer vardı. Normalde uzun yolculuklarda rahat, ama yumuşak değil. Egwene o şeye yan yan baktı, yastıklı olsa nasıl görüneceğini merak etti, sonra aklına bir şey geldi. Nasıl yapacağınızı bilirseniz *Tel'aran'rhiod*'da her şeyi, hatta

kendi kendinizi bile değiştirebilirdiniz. Bedeniyle gelmişken Bela'yı oluşturabilecek kadar hâkimse... Kendi kendine odaklandı.

Gülümseyerek heybeyi ve bohçayı eyerin arkasına bağladı, eyere tırmandı ve rahatça yerleşti. "Hile sayılmaz," dedi kısrağa. "Ta Salidar'a kadar o şekilde at sürmemi beklemezler zaten." Eh, bir düşününce, belki beklerlerdi. Buna rağmen, Aiel yüreği olsa da olmasa da, her şeyin bir sınırı vardı. Bela'yı çevirdi ve kısrağın kaburgalarını hafifçe dürttü. "Olabildiğinde çabuk gitmem gerekiyor, bu yüzden rüzgâr gibi koşman gerekecek."

Tombul Bela'nın rüzgâr gibi koşması fikrine gülmeye zaman bulamadan, kısrak denileni yapmaya başlamıştı bile. Manzara bulanarak yanından akıp geçmeye başladı. Egwene bir an ağzı bir karış açık, eyerin kaşına tutundu. Bela'nın her adımı kilometreler katediyor gibiydi. En başta, şehrin altındaki ırmak kıyısında olduklarını, karanlık sularda, ay ışığı huzmeleri arasında gemilerin süzüldüğünü görmek için ancak zaman bulabildi ve Bela'nın tepeüstü ırmağa dalmasını önlemek için dizginleri çekerken, bir sonraki adım onları ağaç kümeleri ile kaplı tepelere götürdü.

Egwene başını arkaya atıp güldü. Bu harikaydı! Bulanıklık haricinde hız duygusu yoktu; saçları o hızla arkada savrulmak için yalnızca bir an bulabildi, sonra durdu, ama bir an sonra yine başladı. Bela'nın yürüyüşü, hatırladığı ağır tırıs gibiydi, ama çevresindeki her şeyin aniden sıçraması heyecan vericiydi, bir an ay ışığı ile aydınlanmış, sessiz bir köyde, bir sonrakinde tepeler arasında dolanan bir kır yolunda, bir sonrakinde Bela'nın omuzlarına kadar gelen otlarla kaplı bir otlaktaydılar. Egwene zaman zaman durup yön buluyordu –kafasındaki, Siuan denen kadının yaptığı harita varken hiç sorun değildi– ve bunun dışında Bela'nın koşmasına izin veriyordu. Köyler ve kasabalar bir bulanıklık olarak beliriyor, kayboluyordu. Büyük şehirler geldi geçti –bir tanesinin Caemlyn olduğunu düşündü, duvarları gecenin içinde gümüşsü beyaz parlıyordu– ve bir seferinde, ormanlık tepelerde başı ve omuzları topraktan çıkmış dev bir heykel, tarihte kaybolmuş bir ülkenin andacı, yıpranmış yüz buruşturması ile Bela'nın yanında öyle aniden belirdi ki, Egwene neredeyse çığlık atacaktı, ama o bunu yapamadan heykel kayboldu. Sıçrayışlar arasında ay hiç kıpırdamıyordu, hızla ilerlerken de öyle. Salidar'a ulaşmak için bir iki gün? Sheriam öyle demişti. Bilgeler haklıydı. Herkes Aes Sedailerin her şeyi bildiğine öyle uzun zamandır inanıyordu ki, Aes Sedailer de inanmaya

başlamıştı buna. Bu gece onlara yanıldıklarını kanıtlayacaktı, ama kanıtı dikkate almaları pek olası değildi. Onlar *bilirdi.*

Bir süre sonra, Altara'nın içlerinde bir yerde olduğundan emin hissettiğinde, Bela'nın daha küçük sıçrayışlar yapmasına izin verdi, onu daha sık dizginledi, hatta bir süreliğine normal hızda sürdü, özellikle de yakınlarda köy varken. Zaman zaman geceye bürünmüş bir han nerede olduğunu söylüyordu, Marella Hanı ya da Ioanin Pınarı Hanı ve ay ışığı *Tel'aran'rhiod*'un aydınlığına katkıda bulunarak tabelaları kolaylıkla okumasını sağlıyordu. Yavaş yavaş, Salidar'a göre nerede olduğundan kesinlikle emin hissetmeye başladı ve daha da küçük sıçrayışlar yaptı. Sonunda sıçramayı bıraktı, yüksek ağaçların çalıların çoğunu, kuraklığın ise kalanını öldürdüğü bir ormanda Bela'nın tırıs koşmasına izin verdi.

Yine de, aniden oldukça büyük bir köy belirince şaşırdı. Ay ışığı altında sessiz ve karanlıktı. Ama doğru yer olmalıydı.

Saz damlı taş evlerin kıyısında attan indi ve eşyalarını aldı. Geç olmuştu, ama uyanık dünyada hâlâ insanlar olabilirdi. Yoktan var olarak onları korkutmanın gereği yoktu. Bir Aes Sedai bunu görürse ve yanlış anlarsa, Salon ile yüzleşme fırsatı bulamayabilirdi.

"Rüzgâr gibi koştun gerçekten," diye mırıldandı ve Bela'ya son bir kez sarıldı. "Keşke seni de yanımda götürebilsem." Faydasız bir hayaldi, elbette. *Tel'aran'rhiod*'da yaptığınız şey, yalnızca orada var olabilirdi. Hem, bu gerçekten Bela değildi. Yine de sırtını dönerken bir üzüntü sızısı hissetti –Bela'yı hayal etmeyi bırakmayacaktı; bırak o *Tel'aran'rhiod*'da olduğu sürece Bela da olsun– ve ışıldayan Ruh perdesini ördü. Başını kaldırarak, her neyle karşılaşacaksa, Aiel yüreği ile karşılamaya hazırlanarak perdeye adım attı.

Bir adım attı, gözlerini iri iri açarak, "Ah!" dedi ve durdu. *Tel'aran'rhiod*'da yaptığı değişiklik, Bela gibi, gerçek dünyada var olamıyordu. Alevler hızla geri döndü ve onlarla birlikte, Sorilea'nın sesini duyar gibi oldu. Toh'*unu karşılamak için yaptığı şeyi alır, hiç olmamış gibi kılarsan*, toh'*unu karşılamış olur musun? Aiel yüreğini hatırla*, *kızım.*

Evet. Hatırlayacaktı. Aes Sedailer bilse de bilmese de, o buraya savaşmaya gelmişti, Aes Sedai olma hakkı için savaşacaktı, yüzleşmek için... Işık, neyle?

Sokaklarda insanlar vardı, birkaçı pencerelerinden altın rengi ışık birikintileri sızan evlerin arasında dolanıyordu. Egwene çekinerek biraz yürüdü ve beyaz önlüklü, sıkkın görünümlü, ince bir kadına yaklaştı.

“Affedersiniz. Adım Egwene al’Vere. Kabuledilmiş’im” –kadın binici elbisesine keskin bir bakış fırlattı– “ve şimdi geldim. Beni Sheriam Sedai’ye götürebilir misiniz? Onu bulmam gerek.” Büyük olasılıkla Sheriam çoktan uyumuştu, ama uyumuşsa uyandırmaya kararlıydı Egwene. En kısa zamanda gelmesi söylenmişti ve Sheriam geldiğini öğrenecekti.

“Herkes beni buluyor,” diye mırıldandı kadın. “Kendi işini kendi yapan var mı? Hayır, Nildra’nın yapmasını istiyorlar. En kötüsü de siz Kabuledilmişlersiniz. Eh, bütün gece bekleyemem. Geliyorsan takip et. Yoksa, kendi yolunu kendin bulabilirsin.” Nildra arkasına bile bakmadan yürüyüp gitti.

Egwene sessizce takip etti. Ağzını açsa, kadına tam olarak aklından geçenleri söyleyeceğinden korkuyordu ve Salidar’daki hayatına başlamanın yolu bu değildi. O hayat ne kadar kısa olursa olsun. Aiel yüreği ile İki Nehir kafasının bir araya gelmesini diledi.

Yol uzun değildi, sert toprak yolda biraz yürüdüler, bir köşe dönüp daha dar bir sokağa girdiler. Evlerin bazılarından kahkahalar geliyordu. Nildra sessiz bir evin önünde durdu. Ön odanın pencerelerinde ışık vardı.

Nildra kapıyı çaldı ve yanıt beklemeden girdi. Diz kırması hızlı, ama kusursuzdu ve daha öncekinden daha saygılı bir sesle konuştu. “Aes Sedai, bu kız adının Egwene olduğunu söylüyor ve...” Daha fazla konuşamadı.

Hepsi oradaydı, Taşın Yüreği’ne gelen yedisi birden ve teki bile yatmaya hazır görünmüyordu, ama adı Siuan olan genç kadın dışında hepsi sabahlıklarını giymişti. Sandalyelerin bir araya çekilmiş olmasına bakarak, bir tartışmaya müdahale ettiğini düşündü Egwene. Sandalyesinden ilk fırlayan Sheriam oldu. Nildra’ya çıkmasını işaret etti. “Işık, çocuğum! Bu kadar çabuk mu?”

Hiçbiri Nildra’nın diz kırmasına ya da alıngan burun çekmesine aldırmadı.

“Hiç beklememiştik,” dedi Anaiya, sıcak bir gülümseme ile Egwene’i kollarına alarak. “Bu kadar çabuk değil. Hoş geldin, çocuğum. Hoş geldin.”

“Kötü etki bıraktı mı?” diye sordu Morvrin. Yerinden kalkmamıştı, Carlinya ile genç Aes Sedai de öyle, ama Morvrin merakla öne eğilmişti. Tüm diğerlerinin sabahlıkları değişik renklerde, bazıları brokarlı, bazıları işlemeli ipektendi; onunki sade kahverengi yündendi, ama yumuşak ve iyi dokunmuş görünüyordu. “Deneyimden sonra bir değişiklik hissediyor musun? Pek az dayanağımız vardı. Dürüst olmak gerekirse, işe yaramasına şaşırdım.”

“Ne kadar işe yaradığını anlamak için bizzat görmemiz gerekecek.” Beonin çayını yudumladı, sonra fincanını ve çay tabağını sarsak bir sehpaya bıraktı. Fincan ve tabağı uyumsuzdu, ama zaten tüm diğer mobilyalar da uyumsuzdu ve çoğu sehpa kadar sarsak görünüyordu. “Kötü etki bırakmışsa kız Şifa görebilir ve biter gider.”

Egwene çabucak Anaiya’dan uzaklaşarak eşyalarını kapının yanına bıraktı. “Hayır, ben çok iyiyim. Gerçekten iyiyim.” Duraksasa da hakkıydı; Anaiya sormadan Şifa verirdi ona. Ama bu hile olurdu.

“Yeterince sağlıklı görünüyor,” dedi Carlinya serinkanlılıkla. Saçları gerçekten kısaydı, siyah bukleleri kulaklarını ancak kapatıyordu; yalnızca *Tel’aran’rhiod*’da yaptığı bir şey değildi. Beyazlara bürünmüştü, elbette; işlemeleri bile beyazdı. “Gerekirse, emin olmak için, daha sonra Sarılardan biri baştan ayağa kontrol edebilir.”

“Bırakın da ayaklarını yere bassın,” dedi Myrelle gülerek. Sabahlığı sarı, kırmızı çiçeklerle öyle kaplanmıştı ki, kumaşın yeşili zor görülüyordu. “Bir gecede bin fersah geldi. Saatler içinde.”

“Kendi ayaklarını bulmasına izin verecek zamanınız yok,” diye araya girdi genç Aes Sedai kararlılıkla. Gerçekten de o grup içinde uyumsuz görünüyordu. Sarı elbisesinin eteği mavi çizgilerle süslenmişti ve derin, yuvarlak yakasına da mavi çiçekler işlenmişti. Bu, bir de orada yaşı tahmin edilebilen tek kadın olması. “Sabah geldiğinde Salon tepesine üşüşecek. Hazır olmazsa Romanda şişman bir sazan gibi bağırsaklarını döker.”

Egwene’in ağzı açık kaldı. O ses sözlerden çok daha fazlasını anlatıyordu. “Sen Siuan Sanche’sin. Hayır, bu imkânsız!”

“Ah, kesinlikle mümkün,” dedi Anaiya kuru kuru, genç kadına tahammülkâr bir bakış fırlatarak.

“Siuan yine Aes Sedai oldu.” Myrelle’in bakışlarında tahammülden çok çileden çıkmışlık vardı.

Doğru olmalıydı –öyle demişlerdi– ama Sheriam açıkladığında bile inanmakta güçlük çekiyordu Egwene. Nynaeve *yalıtılmaya* Şifa mı vermişti? *Yalıtıldığı* için mi Siuan Nynaeve’den büyük göstermiyordu? Siuan her zaman kösele suratlı, kösele yürekli bir amir olmuştu, bu güzel, krema yanaklı, neredeyse narin ağızlı kadın değil.

Sheiram konuşurken Egwene Siuan’ı izledi. O mavi gözler aynıydı. O, çivi çakacak kadar güçlü bakışları görüp de nasıl anlamazdı? Eh, bu konuda yüzü yeterli yanıttı. Ama Siuan her zaman Güç’te de kuvvetli olmuştu. Bir kız ilk başladığı zaman, ne kadar güçlü olacağını anlamak için sınamak

gerekirdi, ama gücünü kazandıktan sonra buna ihtiyaç duyulmazdı. Egwene artık, bir başka kadını birkaç dakika içinde tartabilecek kadar bilgi sahibiydi. Odadaki, Egwene'den sonra en güçlü kadın Sheriam'dı, emin olmak zordu, ama Myrelle hemen arkasından geliyordu; kalanları da yakın gibiydi. Siuan dışında. O hepsinden daha zayıftı.

"Bu gerçekten de Nynaeve'in en olağanüstü keşfi," dedi Myrelle. "Sarılar yapılması gerekeni alıyor ve kendi harikalarını yaratıyor, ama başlatan o. Otur, çocuğum. Ayakta dinlenilmeyecek kadar uzun bir hikâye."

"Ayakta durmayı tercih ederim, teşekkür ederim." Egwene Myrelle'in gösterdiği, tahta oturaklı, dik sırtlı sandalyeyi süzdü ve bir ürpertiyi zor bastırdı. "Ya Elayne? O da iyi mi? O ve Nynaeve hakkında her şeyi dinlemek istiyorum." Nynaeve'in en *olağanüstü* keşfi? Bu birden fazla keşif olduğunu ima ediyordu. Bilgelerin yanındayken geride kalmış gibiydi; yetişebilmek için çok koşması gerekecekti. En azından, artık buna izin verileceğini düşünüyordu. Onu utanç içinde geri gönderecek olsalar böyle sıcak tavırlarla karşılamazlardı. Bir kez bile diz kırmamış, kimseye Aes Sedai dememişti –başka bir sebepten çok buna fırsat bulamadığı için; Aes Sedailerle yüzleşmenin yolu meydan okumak değildi– ama hiçbiri onu azarlamamıştı. Belki bilmiyorlardı. Ama o zaman, neden?

"O ve Nynaeve'in şu anda başları tencerelerle birazcık belada," diye başladı Sheriam, ama Siuan sertçe araya girdi.

"Neden beyinsiz kızlar gibi gevezelenip duruyorsunuz? Devam etmeye korkmak için çok geç artık. Başladı; siz başlattınız. Ya bitireceksiniz ya da Romanda hepinizi bu kızın yanına, güneşe asıp kurutacak. Delana, Faiselle ve Salon'un geri kalanı da onunla gelip bir güzel kazıyacak sizi."

Sheriam ile Myrelle birlikte dönüp ona baktılar. Tüm Aes Sedailer yaptı bunu, Morvrin ve Carlinya'nın sandalyelerinde dönmeleri gerekmişti. Soğuk Aes Sedai bakışları, soğuk Aes Sedai yüzlerinden baktı.

Başta Siuan o bakışları, meydan okuyan bakışlarla karşıladı, ne kadar genç görünse de, olabildiğince Aes Sedai tavrıyla. Sonra başı biraz eğildi ve yanaklarında kırmızı benekler belirdi. Bakışlarını indirerek sandalyesinden kalktı. "Aceleyle konuştum," diye mırıldandı yumuşak sesle. O gözler değişmedi –belki Aes Sedailer fark etmemişti, ama Egwene görmüştü– ama bu da hiç Siuan gibi değildi.

Egwene aynı zamanda, burada neler olup bittiğini hiç bilmediğini gördü. Yalnızca Siuan Sanche'nin süt kadar uysal olması değil; en azından,

zorlandığı zaman. En önemsizi buydu. Neye başlamışlardı? Dururlarsa neden *Egwene* güneşe asılıp kurutuluyordu?

Aes Sedailer, Aes Sedailerin becerebildiğince okunmaz bakışlarla bakıştılar. İlk başını sallayan Morvrin oldu.

“Çok özel bir sebepten çağrıldın, Egwene,” dedi Sheriam ciddiyetle.

Egwene’in kalbi daha hızlı atmaya başladı. Bilmiyorlardı. Bilmiyorlardı, ama neden?

“Sen,” dedi Sheriam, “bir sonraki Amyrlin Makamı olacaksın.”

35
Temsilciler Salonu'nda

Egwene, gülmesinin beklenip beklenmediğini anlamaya çalışarak Sheriam'a bakakaldı. Belki Aiellerin yanında geçirdiği zaman içinde Aes Sedailer arasında mizah kabul edilen şeyi unutmuştu. Sheriam o yaşı belirsiz, ağırbaşlı yüzden, hiç kırpılmıyor görünen çekik, yeşil gözlerle bakıyordu ona. Egwene diğerlerine baktı. İfadesiz, yalnızca bir şeyi bekliyor görünen yedi yüz. Siuan hafifçe gülümsüyor olabilirdi, ama "gülümsemesi" rahatlıkla dudaklarının doğal kıvrımı da olabilirdi. Dalgalanan lamba ışığı aniden kadınların yüz hatlarını tuhaf ve insanlık dışı kılmıştı.

Egwene'in başı dönüyor, dizleri titriyordu. Düşünmeden kendini dik sırtlı sandalyeye bıraktı. Sonra hemen yine kalktı. Bu düşüncelerini kesinlikle berraklaştırmıştı; en azından birazcık. "Ben Aes Sedai bile değilim," dedi nefes nefese. Bu yeterince yansız bir cevap olmuştu. Bir tür şaka olmalıydı ya da... ya da... *bir* şey.

"Bu halledilebilir," dedi Sheriam kararlılıkla, vurgulamak için açık mavi kuşağının kurdelesini çekiştirerek.

Beonin'in bal rengi örgüleri, kadın başını sallarken savruldu, "Amyrlin Makamı Aes Sedai *olmalı* –yasa oldukça açık; pek çok yerde belirtiliyor, 'Aes Sedai olarak Amyrlin Makamı'– ama hiçbir yerde, Amyrlin olmak için Aes Sedai olmak gerektiği belirtilmiyor." Her Aes Sedai Kule kanununa aşina olurdu, ama aracı olarak Griler her ülkenin yasalarını bilmek zorundaydılar. Beonin'in sesi ders verir gibi bir hava kazandı, sanki kimsenin kendisi kadar iyi bilmediği bir şeyi açıklıyordu. "Kanun Amyrlin'in nasıl seçileceğini belirtiyor, ama yalnızca 'çağrılan kadın' ya da 'Salon'un önünde duran' gibi terimler kullanıyor. En başından en sonuna

kadar, ‘Aes Sedai’ sözleri bir kez bile geçmiyor. Asla. Bazıları kanun çerçevesinin ne niyetle çizildiğinin düşünülmesi gerektiğini söyleyebilir, ama kanunu yazan kadınların niyeti ne olursa olsun oldukça açık ki...” Carlinya sözünü kesince kaşlarını çattı.

“Kuşkusuz ayrıca belirtmeye gerek bırakmayacak ölçüde açık olduğunu düşünüyorlardı. Ama mantıksal olarak, kanun ne derse onu kasteder, onu hazırlayanlar ne düşünüyor olursa olsun.”

“Kanunlar nadiren mantık için fazla endişelenir,” dedi Beonin ekşi ekşi. “Ama bu durumda,” diye itiraf etti bir an sonra, “oldukça haklısın.” Egwene’e hitaben ekledi, “Ve Salon da öyle düşünüyor.”

Hepsi çok ciddi görünüyordu, şu sözleri söylerken Anaiya bile, “Aes Sedai olacaksın, çocuğum, Amyrlin Makamı’na terfi eder etmez. İşin uzunu kısası bu.” O minik gülümsemeye rağmen Siuan bile ciddi görünüyordu. O bir gülümsemeydi gerçekten.

“Kule’ye döner dönmez Üç Yemin’i edebilirsin,” dedi Sheriam. “Yine de o yeminleri sana ettirmeyi düşündük, ama Yemin Çubuğu olmadan, aldatmaca olarak görülebilir. En iyisi beklemek.”

Egwene neredeyse yine oturacaktı, ama kendine hâkim oldu. Belki de Bilgeler haklıydı; belki *Tel’aran’rhiod*’da bedenle yolculuk etmek zihninde bir şeyleri değiştirmişti. “Bu delilik,” diye itiraz etti. “Ben Amyrlin olamam. Ben... ben...” İtirazlar diline öyle dolaştı ki, hiçbir şey söyleyemedi. Çok gençti; şimdiye kadarki en genç Amyrlin Siuan olmuştu ve o etolü taktığında otuz yaşındaydı. Egwene, Düşler Dünyası hakkında ne biliyor olursa olsun, eğitimine yeni başlamıştı; Amyrlinler bilgili ve deneyimli olurdu. Ve bilge; kesinlikle bilge olmaları gerekirdi. Onun tek hissettiği hayret ve sersemlikti. Çoğu kadın çömez olarak on, Kabuledilmiş olarak on sene daha harcardı. Doğru, bazıları daha hızlı ilerlerdi, çok daha hızlı. Siuan hızlı ilerlemişti. Ama kendisi bir seneden az çömezlik yapmıştı ve Kabuledilmiş olarak daha da az zaman geçirmişti. “Bu imkânsız!” sözünden başka söz bulamadı.

Morvrin’in hıhlaması Sorilea’yı hatırlattı. “Kendine gel, çocuğum, yoksa ben seni kendine getirmesini bilirim. Heyecana kapılıp bayılmanın zamanı değil.”

“Ama ne yapacağımı bilemem! Tek bir şey bile bilemem!” Egwene derin bir nefes aldı. Hızla atan yüreğini yatıştırmadı, ama faydası oldu. Birazcık. Aiel yüreği. Ne yaparsa yapsın, ona zorbalık etmelerine izin vermeyecekti. Morvrin’in açık, sert yüzüne bakarak ekledi, *Derimi*

yüzebilir, ama bana zorbalık edemez. “Bu saçmalık, işte o kadar. Herkesin önünde kendimi aptal yerine koymayacağım ve yapacağım işte bu olurdu. Salon beni bu yüzden çağırdıysa, onlara hayır diyeceğim.”

“Korkarım bu bir seçenek değil,” diye içini çekti Anaiya, sabahlığını düzelterek. Şaşırtıcı şekilde, görülebilen her kenarı narin fildişi dantellerle çevrili, gül pembesi, fırfırlı bir şeydi. “Amyrlin olma çağrısını, mahkeme çağrısından daha fazla reddedemezsin. Amyrlin olma çağrısı sözleri ile mahkeme çağrısı sözleri bile aynıdır.” İşte *bu* cesaret vericiydi; ah, evet, öyleydi.

“Seçim Salon’un.” Myrelle biraz üzgün gibiydi ve bu Egwene’i neşelendirmedi.

Sheriam aniden gülümseyerek kolunu Egwene’in omuzlarına doladı. “Endişelenme, çocuğum. Biz sana yardım ederiz, sana rehberlik ederiz. Burada olmamızın sebebi bu.”

Egwene hiçbir şey söylemedi. Söyleyecek bir şey düşünemiyordu; belki kanuna uymak zorbalık edilmek değildi, ama aynı hissi veriyordu. Sessizliğini onay kabul ettiler ve Egwene de öyle olduğunu düşünüyordu. Siuan hiç gecikmeden, Temsilcileri şahsen uyandırmak ve Egwene’in geldiğini bildirmek üzere gönderildi ve iş ona verildiği için homurdana homurdana gitti kadın.

Siuan kapıya ulaşır ulaşmaz, ev fırtınaya yakalanmış gibi oldu. Egwene’in binici elbisesi epey tartışma yarattı –kendisinin katılmadığı bir tartışma– ve tombul bir hizmetkâr kadın arka odadaki uykusundan kaldırılıp, Egwene’e uyabilecek bütün Kabuledilmiş elbiseleri ile dönmesi emri ve başka birine tek kelime ederse olacaklar üzerine sert bir tehditle gönderildi. Egwene, oracıkta, ön odada sekiz elbise denedi ve sonunda biraz üzerine uyan bir elbise buldu. Göğsü fazla dardı, ama neyse ki kalçaları genişti. Hizmetkâr kadın elbise taşır, Egwene denerken, Sheriam ile diğerleri sırayla odadan çıkarak giyindiler ve bir yandan da neler olacağı, Egwene’in ne yapıp, ne söylemesi gerektiği konusunda dersler verdiler.

Her şeyi tekrarlattılar ona. Bilgeler bir şeyin bir kez söylenmesini yeterli bulurdu ve dinleyip işitmeyen çömezin vay haline! Egwene söylemesi gerekenleri Kule’de aldığı çömez eğitiminden biraz hatırlıyordu ve daha ilk seferinde kusursuz bir şekilde tekrarladı, ama Aes Sedailer tekrar tekrar söylettiler, sonra bir kez daha tekrarlattılar. Egwene anlayamıyordu. Aes Sedai olmasalar, yüzleri sakin olsa da olmasa da, endişeli olduklarını

söylerdi. Bir hata yapıp yapmadığını merak etmeye başladı ve farklı sözleri vurgulamaya çalıştı.

"Sana nasıl söylenmişse öyle söyle," diye terslendi Carlinya, bir buz sarkıtının kırılması gibi bir sesle. Myrelle daha az soğuk bir sesle ekledi, "Hata yapma riskine giremezsin, çocuğum. Tek bir hata bile!"

Beş kez tekrarlattılar ve her sözcüğü doğru söylediği, kimin nerede duracağını, kimin ne söyleyeceğini listelediği itirazında bulunduğu zaman, Beonin ya da Carlinya yanına zamanında ulaşamasa bile, Morvrin'in kulaklarını yumruklayacağını düşündü. Bu durumda bile, kaş çatmaları tokat kadar sertti ve Sheriam surat asan bir çömezmiş gibi bakıyordu ona. Egwene içini çekti ve baştan aldı. "Üçünüz eşliğinde içeri gireceğim..."

Hemen hemen boş, ay gölgeleri ile dolu sokakta sessiz bir alay gibi ilerlediler. Hâlâ dışarıda olan birkaç kişi ancak baktı onlara; aralarında bir Kabuledilmiş ile altı Aes Sedai burada sıradan bir görüntü olabilirdi de, olmayabilirdi de, ama görünüşe göre yorum çekecek kadar tuhaf değildi. Biraz önce aydınlık olan pencereler kararmıştı; kasaba öyle sessizdi ki, sert toprak üzerinde ayak sesleri açıkça işitilebiliyordu. Egwene sol eline taktığı Büyük Yılan yüzüğünü elledi. Dizleri titriyordu. Her şeyle yüzleşmeye hazırlanmıştı, ama "her şey" listesinde bu hiç yoktu.

Dikdörtgen şeklinde, üç katlı taş bir binanın önünde durdular. Tüm pencereler karanlıktı, ama ay ışığı altında bir hana benziyordu. Carlinya, Beonin ve Anaiya burada kalacaklardı. İlk ikisi pek memnun değildi; ama şikâyet etmediler, evde de etmemişlerdi. Gereksiz yere eteklerini düzelttiler ve başlarını dimdik tutup, Egwene'e bakmaktan kaçındılar.

Anaiya Egwene'in saçlarını yatıştırmak istercesine okşadı. "Her şey yolunda gidecek, çocuğum." Kolunun altında bir bohça taşıyordu, her şey bittikten sonra Egwene'in giyeceği elbise. "Zeki kızsın."

Taş binanın içinde, bir, iki, üç kez, gür bir gong sesi duyuldu. Egwene neredeyse yerinde sıçrayacaktı. Bir yürek atışı kadar süre durdu, sonra gong yine çaldı. Myrelle farkında olmadan elbisesini düzeltti. Bir kez daha sessizlik ve üçlü gong sesi.

Sheriam kapıyı açtı ve Egwene onu takip etti. Myrelle ile Morvrin hemen arkasından girdi. Onu bu şekilde çevrelemişlerken, Egwene kaçmamasını sağlayan korumalara benzediklerini düşünmekten kendini alamıyordu.

İçerideki geniş, yüksek tavanlı oda karanlık değildi, tam tersine. Dört geniş şöminenin rafları lambalarla doluydu, daha fazlası üst kata giden

merdivene, odaya bakan korkuluklu yürüyüş yoluna dizilmişti. Odanın her köşesinde, aydınlığı çoğaltmak üzere aynalı, yüksek, çok dallı birer ayaklı şamdan duruyordu. Pencerelerin üzerine takılmış battaniyeler tüm ışığı içeride tutuyordu.

Odanın iki yanına dokuzar sandalyeden birer sıra dizilmişti ve odanın ortasındaki üç sandalyeye bakıyorlardı. Sandalyelere oturmuş kadınlar, Salidar'da temsil edilen altı Ajah'ın Temsilcileri, Ajahlarının renginde şallar takmış, elbiseler giymişlerdi. Başları Egwene'e döndü, yüzlerinde serin dinginlikten başka hiçbir şey yoktu.

Odanın uzak ucunda, düz bir kutuya benzeyen bir kürsü üzerinde duran bir başka sandalye vardı. Yüksek, ağır bir sandalyeydi, bacakları ve dikmelerine sarmallar oyulmuştu ve yaldız taklidi, sarı, mavi, yeşil, beyaz, gri, kahverengi ve kırmızı boyayla boyanmıştı. Yedi renkli etol sandalyenin kollarına bırakılmıştı. Egwene'in durduğu yerden etole kilometreler vardı sanki.

"Kule Salonu'nun huzuruna gelen kim?" diye sordu Romanda yüksek, berrak bir sesle. Rengârenk sandalyenin hemen altında, üç Mavi Aes Sedai'nin karşısında oturmuştu. Sheriam rahatça bir yana kayarak Egwene'i sergiledi.

"Işık altında, itaatle gelen," dedi Egwene. Sesi titriyor olmalıydı. Bunu gerçekten yapmayacaklardı herhalde.

"Kule Salonu'nun huzuruna gelen kim?" diye sordu Romanda yine.

"Işık altında, tevazuyla gelen." Bu iş her an Aes Sedai gibi davrandığı için yargılamaya dönüşebilirdi. Hayır, o değil; durum bu olsa ona kalkan koyarlar, bir yere kapatırlardı. Ama kuşkusuz...

"Kule Salonu'nun huzuruna gelen kim?"

"Salon'un çağrısıyla, itaat ve tevazu ile, Işık altında gelen ve yalnızca Salon'un iradesini kabul etmek isteyen."

Romanda'nın altındaki Griler arasından esmer, ince bir kadın doğruldu. En genç Temsilci olarak Kwamesa, kaynağı Dünyanın Kırılışı'na kadar uzanan törensel soruyu sordu. "Kadınlardan başkası var mı?"

Romanda şalını dikkatle arkaya attı ve doğrulurken sandalyenin arkasında bıraktı. En yaşlı Temsilci olarak ilk o yanıt verecekti. Aynı dikkatle elbisesini çözdü ve iç etekliği ile beraber beline kadar sıyırdı. "Ben kadınım," dedi.

Kwamesa dikkatle kendi şalını sandalyenin arkasında bıraktı ve beline kadar soyundu. "Ben kadınım," dedi.

Sonra diğerleri de doğruldular, soyundular, kanıt gösterdiler ve kadın olduklarını söylediler. Egwene onun için bulunan dar korseli Kabuledilmiş elbisesi ile biraz uğraşmak zorunda kaldı ve düğmelere Myrelle'in yardım etmesi gerekti, ama o dört kadın da çabucak diğerleri gibi soyundu.

"Ben kadınım," dedi Egwene diğerlerine.

Kwamesa yavaşça odada dolaştı, her kadının önünde durup, neredeyse hakaretvari ölçüde doğrudan bakışlarla baktı, sonra yine kendi sandalyesinin önünde durdu ve kadınlardan başka kimse olmadığını bildirdi. Aes Sedailer oturdular ve çoğu elbiselerini giymeye başladı. Tam olarak telaş içinde değil, ama pek azı zaman harcıyordu. Egwene neredeyse başını iki yana sallıyordu. Kendisi törenin ilerleyen dakikalarına dek giyinemeyecekti. Uzun zaman önce olsa, Kwamesa'nın sorusu daha fazla kanıt isterdi; o günlerde resmi törenler "Işık'a bürünülmüş" olarak yapılırdı, yani üzerinizde kendi derinizden başka hiçbir şey olmadan. Bu kadınlar bir Aiel ter çadırında ya da bir Shienar hamamında ne yapardı?

Düşünmek için zaman yoktu.

"Bu kadını savunan kim," dedi Romanda, "yüreğine yürek, ruhuna ruh, canına canla, onun adına kefil olan kim?" Tombul göğsü çıplak, dimdik, son derece vakur duruyordu.

"Ben oluyorum," dedi Sheriam kararlılıkla, bir an sonra Morvrin ile Myrelle de güçlü seslerle tekrarladılar.

"Öne çık, Egwene al'Vere," diye emretti Romanda keskin bir sesle. Egwene üç adım öne çıktı ve diz çöktü; uyuşmuş gibi hissediyordu. "Neden buradasın, Egwene al'Vere?"

Gerçekten uyuşmuştu, hiçbir şey hissedemiyordu. Vereceği yanıtları da hatırlamıyordu, ama bir şekilde sözler dilinden döküldü. "Kule Salonu tarafından çağrıldım."

"Ne istiyorsun, Egwene al'Vere?"

"Beyaz Kule'ye hizmet etmek, ne daha fazlası, ne daha azı." Işık, bu işi *yapacaklardı* gerçekten!

"Nasıl hizmet edeceksin, Egwene al'Vere?"

Egwene derin bir nefes aldı. Bu budalalığı hâlâ durdurabilirdi. Gerçekten de bu işi yapabilecek... "Eğer Kule Salonu'nu memnun edecekse, Amyrlin Makamı'nda." Nefesi dondu. Artık geri dönmek için çok geçti. Belki Taşın Yüreği'ndeyken çok geç olmuştu.

İlk ayağa kalkan Delana oldu, sonra Kwamesa ve Janya, sonra diğerleri, ta ki dokuz Temsilci de sandalyelerinin önünde doğrularak kabul ettiklerini

belirtene kadar. Romanda hâlâ kararlılıkla sandalyesinde oturuyordu. On sekiz kadının dokuzu. Oybirliği ile kabul edilmesi gerekiyordu –Salon her zaman konsensus arardı; sonuçta, tüm oylamalar oybirliği ile sonuçlanırdı, ama oraya varmak epey tartışma gerektirebilirdi– ama bu gece törensel sözlerden başka konuşma olmayacaktı ve bu redden bir adım geride sayılırdı. Sheriam ve diğerleri, böyle bir şey olabileceğini söylediği zaman alay etmişlerdi onunla ve bunu öyle çabucak yapmışlardı ki, her şey bu kadar saçma olmasa endişelenebilirdi Egwene, ama bunun olabileceğinden öylesine bahsetmişlerdi. Bir ret değil, sandalyelerinde kalan Temsilcilerin kucak köpeği olmamaya kararlı olduklarının göstergesi. Sheriam'a göre yalnızca bir jest, bir işaret, ama Romanda'nın sert yüzüne, Lelaine'in çıplak göğsünün üzerindeki, birazcık daha az sert yüzüne bakarken, Egwene hiç emin olamıyordu. Sandalyesinde kalan üç dört kadın olabileceğini de söylemişlerdi.

Ayaktaki kadınlar tek kelime etmeden yerlerine oturdular. Kimse konuşmamıştı, ama Egwene ne yapması gerektiğini biliyordu. Uyuşukluğu kaybolmuştu.

Ayağa kalkarak en yakın Temsilci'ye, Samalin adlı keskin yüzlü bir Yeşil'e gitti. Samalin de sandalyesinde kalanlardandı. Egwene Samalin'in önünde diz üstü çökerken, Sheriam da elinde geniş bir leğen dolusu suyla Egwene'in yanında diz çöktü. Suyun yüzeyinde dalgalar dans ediyordu. Egwene terle parlamaya başlamışken, Sheriam serin ve kuru görünüyordu, ama kadının elleri titriyordu. Morvrin diz çöktü ve Egwene'e bir bez parçası verdi. Myrelle kolunda havlularla yanda bekliyordu. Bir sebepten, Myrelle öfkeli görünüyordu.

"Lütfen hizmet etmeme izin verin," dedi Egwene. Samalin dümdüz önüne bakarak eteklerini dizlerine kadar kaldırdı. Ayakları çıplaktı. Egwene ayaklarını teker teker yıkadı, kuruladı ve Malind adlı hafifçe tombul bir kadın olan bir sonraki Yeşil'e geçti. Sheriam ve diğerleri bütün Temsilcilerin isimlerini söylemişti. "Lütfen hizmet etmeme izin verin." Malind'in güzel bir yüzü, dolgun dudakları, gülümsemekten hoşlanırmış gibi görünen kara gözleri vardı, ama kadın şimdi gülümsemiyordu. Ayağa kalkanlardan biriydi, ama onun da ayakları çıplaktı.

Odadaki her Temsilcinin ayakları çıplaktı. Egwene o ayakları yıkarken, Temsilcilerin kaç kişinin yerinde kalacağını bilip bilmediğini merak etti. Bazılarının kalacağını, bu hizmetin gerekeceğini bildikleri açıktı. Egwene Kule Salonu'nun nasıl hizmet ettiği konusunda, çömez derslerinde

öğrendiklerinin ötesinde pek az bilgi sahibiydi: Aslında hiçbir şey bilmiyor sayılırdı. Devam etmekten başka yapacak bir şey yoktu.

Son ayağı da yıkadı ve kuruladı –tamamen başka bir şey düşünüyormuş gibi kaşlarını çatmış olan Janya'ya aitti; en azından o ayağa kalkmıştı– ve bez parçasını leğene bırakarak sıraların ucundaki yerine döndü ve diz çöktü. "Lütfen hizmet etmeme izin verin." Bir şans daha.

Bir kez daha, Delana ilk ayağa kalkan oldu, ama bu sefer Samalin onu takip etti. Kimse hızla ayağa fırlamamıştı, ama teker teker kalktılar, ta ki yalnızca Lelaine ile Romanda yerlerinde kalana dek. İki kadın Egwene'e değil birbirlerine bakıyorlardı. Sonunda Lelaine hafifçe omuzlarını silkti, çabucak elbisesini yukarı çekti ve kalktı. Romanda başını çevirip gözlerini Egwene'e dikti. Öyle uzun uzun baktı ki, Egwene göğüslerinin arasında, kaburgalarının üzerinde akan terlerin farkına vardı. Sonunda, azametli bir ağırlıkla, Romanda giyindi ve diğerlerine katıldı. Egwene arkasında, Sheriam ile diğerlerinin beklediği yerde rahat bir nefes alındığını duydu.

Henüz bitmemişti elbette. Romanda ile Lelaine birlikte geldiler ve onu parlak renklere sahip sandalyeye götürdüler. Kadınlar onun elbisesini kaldırır, Amyrlin Makamı etolünü omuzlarına dolarken ayakta durdu. Bu sırada tüm Temsilciler, "Işık'ın ihtişamı altında, Amyrlin Makamı'na terfi ettirildin, ki Beyaz Kule sonsuza dek ayakta kalsın. Egwene al'Vere, Mühürlerin Gözetmeni, Tar Valon Alevi, Amyrlin Makamı." Lelaine Egwene'in Büyük Yılan yüzüğünü sol elinden alıp Romanda'ya verdi ve Romanda yüzüğü onun sağ eline taktı. "Işık Amyrlin Makamı'nı ve Beyaz Kule'yi aydınlatsın."

Egwene kahkaha attı. Romanda gözlerini kırpıştırdı, Lelaine irkildi ve bu konuda yalnız değildiler. "Yalnızca aklıma bir şey geldi," dedi Egwene, sonra ekledi, "kızlarım." Amyrlin Aes Sedailere böyle derdi. Aklına, şimdi ne olacağı gelmişti. *Tel'aran'rhiod*'da rahatça yolculuk etmesinin bedeli olduğunu düşünmekten alamıyordu kendini. Egwene al'Vere, Mühürlerin Gözetmeni, Tar Valon Alevi, Amyrlin Makamı, o sert, tahta sandalyeye tereddüt etmeden, irkilmeden oturmayı başardı. İkisini de iradesinin zaferi saydı.

Sheriam, Myrelle ve Morvrin öne kaydılar –rahat nefes alan her kimse, dingin yüzlerine bakarak anlamak imkânsızdı– ve Temsilciler arkalarında, kapıya kadar uzanan bir sıra oluşturdular. Yaş sırasına göre dizilmişlerdi ve Romanda en sonda duruyordu.

Sheriam eteklerini açarak derin bir reverans yaptı. “Lütfen hizmet etmeme izin verin, Anne.”

“Kule’ye hizmet edebilirsin, kızım,” diye yanıt verdi Egwene, elinden geldiğince ciddi bir tavırla. Sheriam yüzüğünü öptü ve kenara çekildi. Myrelle diz kırdı.

Sıra boyunca ilerledi. Sırada bazı sürprizlerle karşılaştı. Aes Sedai yüzlerine rağmen Temsilcilerin hiçbiri genç değildi, ama Egwene’in neredeyse Romanda kadar yaşlı sandığı, beyaz saçlı Delana sıranın ortalarında bile değildi, ama ikisi de siyah saçlarında hiç gri bulunmayan güzel kadınlar olan Lelaine ile Janya beyaz saçlı bir Sarı’nın hemen ilerisinde duruyorlardı. Her biri, yüzlerinde hiçbir ifade olmadan reverans yaptılar ve Egwene’in yüzüğünü öptüler –ama bazıları Egwene’in çizgili eteklerine birer bakış fırlattı– ve tek kelime etmeden arka kapıdan çıktılar. Normalde daha fazlası olurdu, ama törenin kalanı sabahı beklemek zorundaydı.

Sonunda Egwene onun adına kefil olan üç kadınla baş başa kaldı. Bunun ne anlama geldiğinden hâlâ emin değildi. Egwene dururken Myrelle gidip diğer üç kadını içeri aldı. “Romanda ayağa kalkmasa ne olurdu?” Sözde, bir şansı daha olurdu, bir sefer daha ayak yıkaması ve hizmet etmesine izin vermelerini istemesi gerekirdi, ama Romanda ikinci sefer de hayır oyu verse, üçüncü seferde de hayır derdi.

“O zaman büyük olasılıkla, birkaç gün içinde kendisi Amyrlin olurdu,” diye yanıt verdi Sheriam. “O ya da Lelaine.”

“Kastettiğim bu değildi,” dedi Egwene. “Bana ne olurdu? Kabuledilmişliğe geri mi dönerdim?” Anaiya ve diğerleri gülümseyerek yanına geldiler ve Myrelle Egwene’in çizgili beyaz elbisesini çıkarıp, yalnızca yatağa gidene kadar üzerinde kalacak olan açık yeşil, ipek elbiseyi giymesine yardım etti. Geç olmuştu, ama Amyrlin bir Kabuledilmiş elbisesi içinde ortalıklarda dolanamazdı.

“Büyük olasılıkla,” dedi Morvrin bir an sonra. “Bütün Temsilciler Amyrlin Makamı’na oturmana ramak kaldığını bilirken, Kabuledilmiş olman şans mı olurdu, şanssızlık mı, bilemiyorum.”

“Nadiren oldu bu,” dedi Beonin, “ama normalde Amyrlin Makamı’na reddedilen bir kadın sürgüne gönderilir. Salon ahenk içinde var olmak için çaba gösterir ve böyle bir kadın uyumsuzluk kaynağı olur.”

Sheriam, sözlerini hedefe göndermek istermiş gibi, doğrudan Egwene’in gözlerinin içine baktı. “Biz kesinlikle sürülürdük. Senin adına kefil

olduğumuz için Myrelle, Morvrin ve ben, kesinlikle ve büyük olasılıkla Carlinya, Beonin ve Anaiya da.” Aniden gülümsedi. “Ama öyle olmadı. Yeni Amyrlin’in ilk gecesini tefekkür ve dua içinde geçirmesi gerekir, ama Myrelle şu düğmeleri iliklemeyi bitirdiği zaman, sana en azından Salidar’da işlerin ne durumda olduğunu anlatmamız en iyisi olacak.”

Hepsi ona bakıyordu. Myrelle arkasında son düğmeyi ilikliyordu, ama kadının gözlerini hissedebiliyordu. “Evet. Evet, sanırım en iyisi bu olacak.”

36
Amyrlin Makamı'na Oturdu

Egwene başını yastıklardan kaldırdı ve çevresine bakındı, bir an kendini geniş bir odada, sayvanlı bir yatakta bulunca şaşırdı. Pencerelerden içeri sabah ışığı doluyordu, basit, gri yün elbise içinde tombul, güzel bir kadın lavabonun üzerine sıcak su dolu geniş, beyaz bir sürahi koyuyordu. Chesa dün gece, hizmetçisi olarak tanıtılmıştı. Amyrlin'in hizmetçisi. Gümüş çerçeveli aynasının altındaki dar masanın üzerinde, tarağının ve fırçasının yanına üstü örtülü bir tepsi konmuştu bile. Sıcak ekmek ve haşlanmış armut kokusu yayılıyordu.

Anaiya odayı Egwene gelmeden hazırlamıştı. Buradaki mobilyalar da uyumsuzdu, ama yeşil ipek kaplı, döşemeli koltukları köşede duran, yaldızları sağlam boy aynasına, eşyalarının şimdi asılı durduğu süslü oymalara sahip gardıroba kadar, Salidar'daki en iyi mobilyalardı. Ne yazık ki Anaiya köpük köpük danteller ve fırfırlardan hoşlanır gibiydi. Karyola sayvanı, geriye çekilmiş yatak perdeleri hem dantel, hem fırfırlarla çevrilmişti ve masası, taburesi, koltuğun bacakları, Egwene'in yere fırlattığı yatak örtüsü, onu takip eden ince, ipek örtü, ya dantel ya fırfırlarla süslüydü. Penceredeki perdeler de danteldi. Egwene başını eğdi. Yastıklar da dantel çevriliydi. Oda, dantelde boğulacakmış hissi veriyordu.

Sheriam ile diğerleri, onu Küçük Kule adını verdikleri yere getirdikten sonra epey konuşmuşlardı ve daha çok kendi taraflarını anlatmışlardı. Aslında Rand'ın neyin peşinde olduğu, Coiren ile diğerlerinin ne istiyor olabileceği ile fazla ilgilenmiyorlardı. Merana'nın önderliğinde bir elçilik heyeti Caemlyn'e gitmekteydi ve kadın ne yapacağını bilirdi, ama ne yapacağı konusunda biraz belirsiz konuşmuşlardı. Daha çok onlar konuşmuş, Egwene dinlemişti ve sanıları bir kenara itilmişti. O soruların

bazılarının yanıtları önemsiz demişlerdi, en azından şimdilik; kalanı çabucak yanıtlanmış, sonra yine önemli olan konulara geçilmişti. Her hükümdara elçiler gönderilmişti; hükümdarların adları sayıldı, neden Salidar'ın ülküsü için yaşamsal öneme sahip oldukları açıklandı. Her biri ayrı öneme sahip gibiydi. Tek bir hükümdar bile onlara karşı çıksa, her şeyin boşa gideceğini söylemediler tam olarak, ama her hükümdarı ayrı ayrı vurgulamaları aynı anlama geldi. Gareth Bryne, işi bittiği zaman onların –Egwene'in– Elaida aleyhine iddialarını savunacak –iş buna gelirse– kadar güçlü bir ordu kuruyordu. Elaida'nın Kule'ye dönmeleri talebine rağmen, işin buna varacağını düşünmüyorlardı; Egwene al'Vere'in Amyrlin Makamı'na getirilmesi haberi yayıldığı zaman, Aes Sedailerin, hatta şu anda Kule'de olanlardan bazılarının bile Egwene çevresinde toplanacağına ve Elaida'nın talep üzerine makamından feragat etmekten başka seçeneğinin kalmayacağına inanır görünüyorlardı. Beyazpelerinler bir sebepten parmak çevirerek bekliyorlardı, bu yüzden Salidar gerektiği sürece güvenli kalacaktı. Siuan gibi Logain'in de Şifa görmüş olmasından neredeyse öylesine bahsettiler. Leane de Şifa görmüştü; buradaysa görürdü, elbette; yalnız, onu burada bulmak şaşırtmıştı onu.

"O konuda endişelenecek hiçbir şey yok," dedi Sheriam yatıştırırcasına. Döşemeli koltuğa oturmuş olan Egwene'in tepesine dikilmişti. Diğerleri çevresinde yay oluşturmuşlardı. "Onu tekrar ehlileştirip ehlileştirmemek konusunda Salon, adam yaşlanıp, bizi bu sorundan kurtarana kadar tartışır."

Egwene bir esnemeyi daha bastırmaya çalıştı –geç oluyordu– ve Anaiya, "Uyumasına izin vermeliyiz. Yarın da bu gece kadar önemli olacak, çocuğum," dedi. Sonra aniden, kendi kendine güldü. "Anne. Yarın da önemli, Anne. Chesa'yı yatmaya hazırlanman için göndeririz."

Onlar gittikten sonra bile yatmak kolay olmadı. Chesa henüz Egwene'in elbisesini çıkarırken Romanda geldi, Amyrlin'e önerilerini kararlı, saçmalık kabul etmez bir sesle iletti. O gider gitmez, Mavi Aes Sedai Sarı'nın gitmesini bekliyormuş gibi, Lelaine girdi. Chesa'yı nazikçe, ama kararlılıkla odadan çıkardıktan sonra, Egwene yatağında otururken o da kendi, yardımcı olmasını umduğu önerilerini sundu. Romanda'nın tavsiyelerine hiç benzemiyordu –ikisi de Sheriam'ınkilere benzemiyordu– ve sıcak, hatta sevgi dolu bir gülümseme ile aktarılmışlardı, ama Egwene'in ilk aylarda biraz rehberliğe ihtiyaç duyacağı konusunda aynı eminlikle sunulmuşlardı. Kadınların hiçbiri Kule için neyin en iyisi olacağı

konusunda Egwene'e Sheriam'dan daha iyi rehberlik edebileceğini söylememişti, Sheriam ile onun küçük grubunun onu çok fazla yöne çekiştireceğini, kötü tavsiyeler verebileceklerini de söylememişlerdi, ama güçlü imalarda bulunmuşlardı. Romanda ve Lelaine aynı zamanda, diğerinin kendi amaçları olabileceğini ve bu amaçların anlatılamaz acılarla sonuçlanabileceğini ima etmişti.

Egwene son lambayı da yönlendirerek söndürdüğünde, kâbuslarla dolu bir uyku uyumayı bekliyordu. Aslında ertesi sabah yalnızca iki tanesini hatırlıyordu. Birinde Amyrlin'di –Aes Sedai olmuş, ama yemin etmemişti– ve yaptığı her şey felakete varıyordu. Bu, sırf kurtulmak için hemen uyanmasına sebep olmuştu, ama anlamlı düşlerden biri olmadığından emindi. Kabuledilmişlik sınavı için girdiği *ter'angreal*'de yaşadığı deneyimlerin birine çok benziyordu; bilindiği kadarıyla, o deneyimlerin gerçeklikle bir ilişkisi yoktu. Bu gerçeklikle değil. Diğeri, beklediği türden bir budalalıktı; artık kendi düşlerini bunu anlayacak kadar iyi tanıyordu, ama sonunda ondan kurtulmak için de uyanması gerekti. Sheriam etolü omuzlarından kapıyordu ve sonra herkes parmaklarını ona uzatarak, daha on sekizine yeni gelmiş bir kızın Amyrlin olabileceğine inanan budalaya gülüyorlardı. Yalnızca Aes Sedailer değil, bütün Bilgeler ve Rand, Perrin, Mat, Nynaeve ve Elayne, tanıdığı hemen herkes ve Egwene orada durmuş, on yaşında bir çocuğa göre dikilmiş gibi görünen bir Kabuledilmiş elbisesi giymeye çalışıyordu.

"Şimdi, bütün gün yatakta kalamazsınız, Anne."

Egwene gözlerini açtı.

Chesa'nın yüzünde sahte bir sertlik, gözünde bir ışıltı vardı. Egwene'den en az iki kat yaşlıydı, daha ilk tanışmalarından itibaren, ancak eski bir hizmetkârdan beklenebilecek bir saygı ve aşinalık karışımı ile davranmaya başlamıştı. "Amyrlin Makamı yatak miskini olamaz, hele bugün hiç."

"Aklımdaki son şeydi." Egwene katı katı yatağından kalktı, gerindi ve terli iç etekliğini çıkardı. Güç'le, terlemekten kurtulacak kadar uzun süre çalışmış olmaya can atıyordu. "Yakasına beyaz sabah yıldızları işlenmiş mavi ipek elbiseyi giyeceğim." İç etekliğini uzatırken Chesa'nın ona bakmaktan dikkatle kaçındığını fark eti. *Toh*'unu karşılamasının etkileri biraz solmaya başlamıştı, ama hâlâ hafifçe bereli görünüyordu. "Buraya gelmeden önce bir kaza geçirdim," dedi ve iç etekliği çabucak başından geçirdi.

Chesa aniden anlayarak başını salladı. “Atlar kötü, güvenilmez yaratıklardır. Beni asla bir ata bindiremezsiniz, Anne. Güzel, sağlam bir araba çok daha güvenlidir. Ben o şekilde attan düşsem, kimseye söylemezdim. Nildra ve Kaylin öyle şeyler söyler ki... Ah, sırtınızı döner dönmez bazı kadınların neler söyleyeceğine inanamazsınız. Elbette, Amyrlin Makamı için farklı, ama ben olsam öyle yapardım.” Gardırobun kapısını açık tutarken, anlayıp anlamadığını görmek için yan yan Egwene’e baktı.

Egwene ona gülümsedi. “Yüksek ya da alçak, insan insandır,” dedi ciddiyetle.

Chesa bir an gülümsedi, sonra mavi elbisesini getirdi. Onu Anaiya seçmiş olabilirdi, ama o Amyrlin Makamı’nın hizmetçisiydi ve ona sadıktı. Ve bugünün önemli olduğu konusunda da haklıydı.

Egwene kahvaltısını çabucak etti –Chesa’nın kendi kendine, hızlı yemenin mideyi altüst ettiği, ballı ve baharatlı sıcak sütün heyecanlı bir mideyi yatıştırmak için birebir olduğu mırıltılarına rağmen– dişlerini ovaladı ve çabucak yıkandı. Chesa’nın saçlarını birazcık fırçalamasına izin verdi ve mavi ipek elbiseyi kadın başından ne kadar çabuk geçirebiliyorsa, o kadar çabuk giyindi. Yedi çizgili etolü omuzlarına yerleştirdi ve durup boy aynasında kendisine baktı. Etollü ya da etolsüz, pek Amyrlin Makamı’na benzemiyordu. *Ama öyleyim. Bu düş değil.*

Aşağıdaki geniş odada, masalar önceki geceki kadar boştu. Yalnızca Temsilciler oradaydı, şallarını takmış, Ajahlarına göre gruplaşmışlardı ve Sheriam yalnız duruyordu. Egwene merdivenden inerken sustular, dibe ulaştığında diz kırdılar. Romanda ile Lelaine ona keskin gözlerle baktılar, sonra Sheriam’a bakmaktan özellikle kaçınarak döndüler ve sohbetlerine devam ettiler. Egwene sessiz kalınca diğerleri de sessiz kaldı. Zaman zaman içlerinden biri ona bakıyordu. Fısıldarken bile sesleri yüksek geliyordu. Dışarıda sessizlik vardı; mutlak kıpırtısızlık. Egwene kol yeninden mendilini çıkardı ve yüzünü sildi. *Onların* hiçbiri tek damla ter dökmüyordu.

Sheriam gelip yanında durdu. “Her şey yolunda gidecek,” dedi alçak sesle. “Yalnızca söylemen gerekenleri hatırla.” Dün gece detaylı olarak üzerinden geçtikleri bir şey de buydu; Egwene bu sabah bir konuşma yapacaktı.

Egwene başını salladı. Tuhaftı. Midesi taklalar atıyor, dizleri titriyor olmalıydı. Ama öyle hissetmiyordu ve anlamıyordu.

“Endişelenmeye gerek yok,” dedi Sheriam. Egwene’in endişeli olduğunu düşünür, onu yatıştırmaya çalışır gibiydi, ama o ağzını bir daha açamadan Romanda yüksek sesle konuştu.

“Zamanı geldi.”

Temsilciler etek hışırtıları eşliğinde, yaşlarına göre dizildiler. Bu sefer Romanda en öndeydi. Dışarı çıktılar. Egwene kapının önünde durdu. Hâlâ heyecan yoktu. Belki de Chesa sıcak süt konusunda haklıydı.

Hâlâ sessizlik vardı ve sonra Romanda’nın, doğal olamayacak kadar gür sesi duyuldu. “Bir Amyrlin Makamımız var.”

Egwene dışarıya, gün epey ilerleyene dek beklemeyeceği bir sıcağa adım attı. Ayağı eşikten ayrılır ayrılmaz, Hava’dan örülmüş bir platforma bastı. Temsilciler iki yanında dizilmişti ve her biri *saidar*’ın ışığı ile parlıyordu.

“Egwene al’Vere,” dedi Romanda, Güç örgüleri ile yayılan bir sesle, “Mühürlerin Gözetmeni, Tar Valon Alevi, Amyrlin Makamı.”

Romanda konuşurken onu havaya kaldırdılar, Amyrlin’i sözün tam anlamı ile yükselttiler, ta ki saz damın hemen altında, yönlendirebilen kadınlar dışında herkese göre boşluğun ortasında durana kadar.

Yükselen güneşle çevrelenmiş durduğunu gören pek çok kişi vardı; ikinci bir örgü güneş ışığını, çevresinde ışıldayan bir haleye çevirmişti. Sokak kadınlar ve erkeklerle doluydu. Kalabalık köşelerde kayboluyordu. Bütün kapılar, bütün pencereler, Küçük Kule’ninki hariç bütün çatılar doluydu. Romanda’nın sesini hemen hemen boğan bir kükreme patladı, tezahürat dalgaları köyü kapladı. Egwene kalabalığı tarayarak Nynaeve ile Elayne’i aradı, ama ona dönük yüzler denizinde bulamadı. Bir çağ gibi gelen bir süreden sonra, konuşmasına izin verecek kadar sessizleşti ortalık. Romanda’nın sesini her yere taşıyan örgü ona kaydı.

Konuşmasını Sheriam ile diğerleri hazırlamıştı, şimdikinden iki, hatta üç kat yaşlı olsa bile kızarmadan söyleyemeyeceği ağır teşviklerle doluydu. Kendisi de birkaç değişiklik yapmıştı. “Burada, sahte Amyrlin Elaida gasbettiği makamdan çekilene kadar sona ermeyecek bir gerçek ve adalet arayışı için toplandık.” Bu cümledeki tek değişiklik “eremeyecek” yerine “ermeyecek” demesiydi, ama Egwene bunun daha güçlü, daha iyi olduğunu düşünüyordu. “Amyrlin olarak o arayışta önderliğinizi yapacağım ve tereddüt etmeyeceğim. Sizin de etmeyeceğinizi bildiğim gibi.” Bu oldukça yeterli bir teşvikti; her durumda, söylenmesini istedikleri her şeyi söyleyene

kadar burada kalmaya hiç niyeti yoktu. Zaten sonuçta buna varıyordu. “Vakanüvis olarak Sheriam Bayanar’ı seçiyorum.”

Bu daha küçük bir tezahürat yarattı; hem, Vakanüvis Amyrlin değildi. Egwene aşağı baktı, Sheriam’ın, omuzlarına Mavi Ajah’tan terfi ettiğini göstermek üzere mavi bir etol sararak dışarı seğirttiğini gördü. Vakanüvis’in taşıdığı, üzerinde altın bir alev bulunan Amyrlin asasını yapmamaya karar vermişlerdi; asıl asa Beyaz Kule’den alınana kadar onsuz yapacaklardı. Sheriam çok daha fazla beklemeye hazırlanmıştı ve Egwene’e açık bir çileden çıkmışlıkla bakıyordu. Temsilci sırasında, Romanda ile Lelaine’in yüzünde hiç ifade yoktu; her biri kendi Vakanüvis adayını kuvvetle tavsiye etmişti ve söylemeye bile gerek yok, ikisi de Sheriam değildi.

Egwene derin bir nefes aldı ve bekleyen kalabalığa döndü. “Bugünün şerefine, tüm Kabuledilmişlerin ve çömezlerin cezalarının kaldırıldığını ilan ediyorum.” Bu gelenekti ve beyazlara bürünmüş kızlardan ve kendini unutan birkaç Kabuledilmişten sevinç nidaları çekti. “Bugünün şerefine, Theodrin Dabei, Faolain Orande, Nynaeve al’Meara ve Elayne Trakand’ın şu andan itibaren, tam Aes Sedai olarak şala terfi ettiğini ilan ediyorum.” Bu bir tür sorgu dolu sessizlikle, orada burada bir mırıltı ile karşılandı. Bu hiç de geleneklere uymuyordu; tam tersine. Ama söylenmişti ve Morvrin’in tesadüfen Theodrin ile Faolain’den bahsetmesi iyi bir şey olmuştu. Onun için yazdıkları konuşmaya dönme zamanı gelmişti. “Bugünü bir kutlama ve ziyafet günü ilan ediyorum. Keyif için gerekenler dışında iş yapılmasın. Işık hepinizin üzerinde parlasın, Yaratıcı’nın eli hepinizi korusun.” Sonuncusu, sözlerini taşıyan örgüyü boğan, sarsıcı bir kükreme ile yutuldu. Kıpırdamaya bile yerleri olmadığı halde insanların bazıları oracıkta, sokakta dans etmeye başladı.

Hava platformu, kalktığı zamana göre biraz daha hızla indi. Platformdan indiği zaman Temsilciler ona bakıyordu ve daha o yere dokunmadan *saidar* parıltıları söndü.

Sheriam fırlayıp, taş suratlı Temsilcilere gülümseyerek Egwene’in kolunu tuttu. “Amyrlin’e çalışma odasını göstermem gerek. Affedersiniz.” Egwene Sheriam’ın onu içeri sürüklediğini söyleyemezdi tam olarak, ama diğer yandan, sürüklemediğini de söyleyemezdi. Sheriam’ın onu sürükleye sürükleye götüreceğini sanmıyordu, ama öğrenmemek için serbest eli ile eteklerini toplayıp, uzun adımlar atmasının daha iyi olacağına karar verdi.

Bekleme odasının arka tarafındaki çalışma odası, yatak odasından daha küçüktü, iki penceresi, bir yazı masası, masanın arkasında dik sırtlı bir

sandalyesi, iki tane de misafir sandalyesi vardı. Başka hiç eşya yoktu. Böcek yeniği duvar panelleri donuk donuk parlayana dek mumla ovulmuştu, ama masanın üstü boştu. Yerde çiçekli halı vardı.

“Ani davrandıysam özür dilerim, Anne,” dedi Sheriam kolunu bırakmadan, “ama Temsilcilerden önce sizinle özel olarak konuşmamız gerektiğini düşündüm. Konuşmanızın hazırlanmasına hepsi katkıda bulundu ve...”

“Birkaç değişiklik yaptığımı biliyorum,” dedi Egwene parlak bir gülümseme ile, “ama söyleyecek onca şeyle dururken kendimi öyle fena hissettim ki.” *Hepsi* mi katkıda bulunmuştu? Bir türlü konuşmaktan vazgeçmeyen kurumlu bir yaşlı kadının sözleri gibi gelmesine şaşmamak gerekirdi. Neredeyse kahkaha atacaktı. “Her neyse, söylenmesi gerekenleri, özünü söyledim. Elaida’nın indirilmesi gerek ve ben bu işte önderlik edeceğim.”

“Evet,” dedi Sheriam yavaşça, “ama diğer... değişiklikler hakkında birkaç soru sorulabilir. Theodrin ve Faolain Kule’yi ve Yemin Çubuğu’nu geri alır almaz Aes Sedailiğe terfi ettirilecekler gerçekten, büyük olasılıkla Elayne de, ama Nynaeve ilk önce insanlara örgüsünü çekiştirmeden hâlâ mum bile yakamıyor.”

“Benim de ortaya atmak istediğim konu buydu,” dedi Romanda, kapıyı çalmadan içeri girerek. “Anne,” diye ekledi, belirgin bir duraklamadan sonra. Lelaine kapıyı arkasından, neredeyse tüm diğer Temsilcilerin yüzüne kapattı.

“Gerekli göründü,” dedi Egwene, gözlerini iri iri açarak. “Dün gece düşündüm. Ben sınanmadan ve Yemin Çubuğu’nu tutmadan Aes Sedailiğe terfi ettirildim ve tek ben olursam, bütün gözler bana çevrilebilir. Dört kişi daha varken, o kadar tuhaf görünmez. En azından buradakilere. Elaida duyduğu zaman bir şeyler çıkarmaya çalışacaktır, ama çoğu insan Aes Sedailer hakkında o kadar az bilgi sahibi ki, neye inanacaklarını bilemezler. Asıl önemli olan buradakiler. Bana güvenmeleri gerek.”

Aes Sedai olmayan herhangi biri ağzı bir karış açık, bakakalırdı ona. Şimdi bile, Romanda neredeyse kekeleyecekti.

“Öyle olabilir,” diye başladı Lelaine keskin bir sesle, mavi saçaklı şalını çekiştirerek, ama durdu. Öyleydi. Dahası, Amyrlin Makamı herkesin önünde o kadınların Aes Sedai olduğunu ilan etmişti. Salon onları Kabuledilmiş olarak tutmayı başarabilirdi –ya da Theodrin ile Faolain şu anda her ne iseler– ama Salon anıları silemezdi ve ilk günden Amyrlin’e

karşı çıktıklarını herkesin bilmesini engelleyemezlerdi. İnsanların güvenini pek arttırırdı bu!

“Umarım, Anne,” dedi Romanda gergin bir sesle, “bir dahaki sefere ilk önce Salon’a danışırsınız. Geleneklere karşı çıkmak beklenmedik sonuçlar getirebilir.”

“Kanuna karşı çıkmak da öyle,” dedi Lelaine sözünü sakınmadan, sonra gecikmiş bir, “Anne,” ekledi. Bu saçmalıktı ya da ona yakın bir şeydi. Aes Sedailiğe terfi ettirilme koşulları kanunlarla belirlenmişti, bu doğruydu, ama Amyrlin dilediği hemen her şeyi emredebilirdi. Yine de, bilge bir Amyrlin mümkün olduğu sürece Salon ile çekişmekten kaçınırdı.

“Ah, gelecekte danışırım,” dedi Egwene onlara içtenlikle. “Ama yapılacak doğru şey bu gibi geldi. Lütfen, şimdi bana izin verir misiniz? Vakanüvis ile özel olarak görüşmem gerek.”

Durdukları yerde titriyorlardı neredeyse. Diz kırmaları küçük, veda sözleri kusursuz, ama Romanda ve Lelaine’in dudaklarında son derece keskindi.

“Çok iyi idare ettiniz,” dedi Sheriam, kadınlar gittikten sonra. Şaşırmış gibiydi. “Ama Salon’un herhangi bir Amyrlin için sorun olabileceğini unutmayın. Sizin Vakanüvisiniz olmamın bir sebebi size tavsiye verebilecek, sizi bu tür sorunlardan uzak tutabilecek olmam. Ferman çıkarmak istiyorsanız önce bana sormalısınız. Ve ben el altında değilsem, Myrelle, Morvrin ve diğerlerine. Biz size yardım etmek için buradayız, Anne.”

“Anlıyorum, Sheriam. Söyleyeceklerinizi dikkatle dinleyeceğime söz veriyorum. Mümkünse Nynaeve ile Elayne’i görmek istiyorum.”

“Mümkün olmalı,” dedi Sheriam gülümseyerek, “ama Nynaeve’i bir Sarı’dan fiziksel güç kullanarak uzaklaştırmam gerekebilir. Siuan Amyrlin olmakla ilgili görgü kurallarını öğretmek için gelecek –öğrenecek epey şey var– ama biraz geç gelmesini söylerim.”

Sheriam gittikten sonra Egwene kapıya bakakaldı. Sonra döndü ve masaya baktı. Tamamen boştu. Okuyacak tek bir rapor, inceleyecek tek bir kayıt yoktu. Değil ferman yazmak, yazı yazacak kalem kâğıt bile yoktu. Ve Siuan görgü kurallarını öğretmeye geliyordu.

Kapı çekingence çalındığında, o hâlâ orada duruyordu, “Gel,” dedi. Siuan mı geldi, yoksa küçük küçük parçalara bölünmüş ballı keklerle bir hizmetçi mi, merak ediyordu.

Nynaeve tereddütle başını içeri uzattı, sonra Elayne tarafından odaya itildi. Yan yana, beyaz, çizgili eteklerini yana açarak kusursuzca derin reveranslar yaptılar ve, “Anne,” diye mırıldandılar.

“Lütfen bunu yapmayın,” dedi Egwene. Aslında, daha çok bir feryattı. “Siz sahip olduğum yegâne iki dostsunuz ve siz de başlarsanız...” Işık, ağlamak üzereydi!

Elayne kıl payı farkla önden geldi ve onu kucakladı Nynaeve sessizdi, endişe içinde ince, gümüş bir bilezikle oynuyordu, ama Elayne değildi. “Biz hâlâ dostunuz, Egwene, ama sen *gerçekten* Amyrlin Makamı oldun. Işık, sana bir gün Amyrlin olduğunda benim de...” Elayne hafifçe yüzünü buruşturdu. “Eh, her durumda, oldun işte. Bir Amyrlin’e gidip, ‘Egwene, bu elbise beni şişman gösterdi mi?’ diye soramayız. Uygun olmaz.”

“Evet, olur,” dedi Egwene cesaretle. “Eh, yalnızken,” dedi bir an sonra. “Yalnızken, bir elbisenin beni şişman gösterip göstermediğini ya da... ya da ne istiyorsanız onu söylemenizi istiyorum.” Nynaeve’e gülümseyerek kadının kalın örgüsünü nazikçe çekti. Nynaeve irkildi. “Ve içinden geliyorsa senin de benimkini çekmeni istiyorum. Egwene’in dostu olan ve her zaman bu... bu *lanet* etolü görmeyen birilerine ihtiyacım var, yoksa deliririm. Elbiselerden bahsetmişken, neden hâlâ o elbiselerin içindesiniz? Şimdiye dek değiştirmişsinizdir diyordum.”

Nynaeve o zaman örgüsünü çekiştirdi. “O Nisao bir tür hata olması gerektiğini söyledi ve beni sürükleyip götürdü. Sırf bir kutlama için sırasını harcamayacağını söyledi.” Dışarıda kutlama sesleri yükselmeye başlamıştı, taş duvarları aşıp gelen genel bir uğultu ve hafif müzik sesleri vardı.

“Eh, hata yok,” dedi Egwene. Nisao’nun sırası? Eh, şimdi sormayacaktı; Nynaeve’i memnun eden bir şey değildi ve Egwene bunun olabildiğince mutlu bir an olmasını istiyordu. Masanın arkasındaki sandalyeyi çekti ve oturma yerinde iki tombul yastık görünce gülümsedi. Chesa. “Burada oturup konuşacağız ve sonra Salidar’daki en iyi iki elbiseyi bulmanıza yardım edeceğim. Bana keşiflerinizi anlatın. Anaiya bahsetti, Sheriam da, ama detay vermelerine yetecek kadar konuşturamadım onları.”

Oturmak üzereyken aynı anda durdular ve bakıştılar. Anlaşılmaz şekilde, Nynaeve’in Siuan ile Leane’e Şifa vermesi ve Elayne’in *ter’angreal*’lerle ilgili çalışmalarından başka herhangi bir şeyden bahsetmeye gönülsüz görünüyorlardı. Nynaeve Logain’e Şifa vermesinin kaza olduğunu üç kez tekrarladı. Bunlar olağanüstü başarılardı, özellikle de Nynaeve’inki, ama anlatabilecekleri sınırlıydı ve Egwene yaptıkları şeylerin

harika olduğunu, onlara çok imrendiğini ancak bir yere kadar tekrarlayabiliyordu. Göstermeye çalışmaları da uzun sürmedi; Egwene Şifa'dan fazla anlamıyordu, özellikle de Nynaeve'in düşünmeden ördüğü bu karmaşık, halıya benzer şeyden ve metallere yakınlık hissetse de, hem Ateş hem Toprak'ta çok güçlü olsa da, Elayne'i de takip edemedi. Elbette onlar da Aieller arasında yaşamanın nasıl bir şey olduğunu merak ediyorlardı. Şaşkın göz kırpıştırmalara ve aniden kesilen kahkahalara bakarak, onlara anlattıklarına inandıklarından emin olamıyordu ve kesinlikle her şeyi anlatmamıştı. Aiellerden bahsetmek konuyu Rand'a götürdü. Onun Aes Sedailerle görüşmesini anlatırken ikisi de bakakaldı. Bildiğinden daha derin sularda yüzdüğü ve bir çukura düşmemesi için ona rehberlik edecek birine ihtiyaç duyduğu konusunda onunla hemfikir oldular. Elayne, elçilik heyeti Caemlyn'e ulaştığında Min'in bu konuda yardım edebileceğini düşünüyordu. Egwene Min'in heyete katıldığını, hatta Salidar'a geldiğini ilk kez böyle öğrendi. Ama aslında Elayne gönülsüz konuşuyor gibiydi. Ve gerçekten tuhaf bir şey mırıldandı, sanki işitmekten hoşlanmadığı bir gerçeği söylermiş gibi.

"Min benden daha iyi bir kadın." Bir sebepten, bu Nynaeve'den duygudaş bir bakış çekti. "Keşke *ben* gitseydim," diye devam etti Elayne daha güçlü bir sesle. "Ona rehberlik etmek için, demek istiyorum." Bakışları Nynaeve'den Egwene'e gitti, yanakları kızarmıştı. "Eh, o da var." Nynaeve ve Egwene öyle kahkahalar attılar ki, neredeyse sandalyelerinden düşüyorlardı ve Elayne de hemen onlara katıldı.

"Anlatacak bir iyi şey var, Elayne," dedi Egwene nefes nefese, kendine gelmeye çalışarak. Sonra neyi, neden söyleyeceğini fark etti. Işık, kahkaha atarken nasıl da bir çamura saplanmıştı! "Annen için üzgünüm, Elayne. Bundan önce başsağlığı dilemiş olmayı ne kadar çok isterdim, bilemezsin." Elayne'in kafası karışmış gibiydi ve haklıydı da. "Konu şu ki, Rand Aslan Tahtı'nı *ve* Güneş Tahtı'nı sana vermeyi düşünüyor." Şaşkınlık içinde, Elayne'in dimdik oturduğunu gördü.

"Öyle mi?" dedi kız serin, düz bir sesle. "Onları bana vermeyi düşünüyor." Çenesi hafifçe kalktı. "Güneş Tahtı üzerinde biraz hakkım var ve benim olmasına karar verirsem, kendi hakkımla yaparım bunu. Aslan Tahtı'na gelince, Rand al'Thor'un zaten benim olan bir şeyi bana *vermeye* hakkı yok –hem de hiç!"

"Eminim bu şekilde kastetmemiştir," diye itiraz etti Egwene. *Öyle mi?* "Seni seviyor, Elayne. Sevdiğini biliyorum."

“Keşke o kadar basit olsaydı,” diye mırıldandı Elayne, bu da her ne demekse.

Nynaeve burnunu çekti. “Erkekler her zaman o şekilde kastetmediklerini söylerler. Farklı bir dilde konuştuklarını sanırsın.”

“Onu elime geçirdiğimde,” dedi Elayne kararlılıkla, “doğru dilde konuşmayı öğreteceğim ona. Bana *vermekmiş!*”

Egwene kahkaha atmamayı zor başardı. Elayne Rand’ı eline geçirdiğinde, ıssız bir yer aramakla öyle meşgul olacaktı ki, ona herhangi bir şey öğretmesi mümkün değildi. Tıpkı eski zamanlardaki gibiydi. “Artık Aes Sedai olduğunuza göre, dilediğin an ona gidebilirsin. Seni hiç kimse durduramaz.” İkili çabucak bakıştı.

“Salon insanların toplanıp gitmesine izin vermiyor,” dedi Nynaeve. “Ve gidebilse bile, daha önemli olduğunu düşündüğüm bir şey bulduk.”

Elayne hararetle başını salladı. “Ben de aynı fikirdeyim. İtiraf ediyorum, senin Amyrlin olduğun ilan edildiğinde aklıma gelen ilk şey, belki artık Nynaeve ile benim gidip onu bulabileceğimiz oldu. Eh, ikinci şey; ilki bir tür sersem coşkuydu.”

Egwene şaşkın şaşkın gözlerini kırpıştırdı. “Bir şey buldunuz. Ama şimdi onu bulmanız gerekiyor.” Sandalyelerinde öne eğilerek hevesle, birbirlerinin sözünü keserek yanıt verdiler.

“Bulduk,” dedi Elayne, “ama yalnızca *Tel’aran’rhiod’*da.”

“İhtiyaç kullandık,” diye ekledi Nynaeve. “Kesinlikle *bir şeye* ihtiyacımız var.”

“Bir çanak,” diye devam etti Elayne, “bir *ter’angreal* ve hava durumunu değiştirebilecek kadar güçlü olduğunu düşünüyorum.”

“Yalnız, çanak Ebou Dar’da bir yerde, tabelası olmayan, yardımcı olacak hiçbir şeyi olmayan korkunç dolaşık bir sokaklar yığını içinde bir yerde. Salon Merilille’e bir mektup gönderdi, ama o asla bulamaz.”

“Özellikle de Kraliçe Tylin’i *gerçek* Beyaz Kule’nin burada olduğuna ikna etmekle meşgulken.”

“Onlara yönlendiren bir erkeğe ihtiyaç duyduğunu söyledik.” Nynaeve içini çekti. “Elbette, o Logain’den önceydi, ama ona güveneceklerini sanmıyorum.”

“Aslında bir erkeğe ihtiyaç duymuyor,” dedi Elayne. “Bunu onları Rand’a *ihtiyaç duyduklarına* inandırmak için söyledik. Kaç kadın gerektiğini bilmiyorum; belki on üç Aes Sedailik tam bir çember gerekiyordur.”

“Elayne çok güçlü olduğunu söylüyor, Egwene. Hava durumunu yoluna sokabilir. Sırf hava durumu sezgim yoluna girsin diye memnunlukla karşılarım bunu.”

“Çanak bunu *başarabilir,* Egwene.” Elayne mutluluk içinde Nynaeve ile bakıştı. “Tek yapman gereken bizi Ebou Dar’a göndermek.”

Sel dindi ve Egwene arkasına yaslandı. “Elimden geleni yaparım. Artık Aes Sedai olduğunuza göre, belki itiraz gelmez.” Ama geleceğini hissediyordu. Onları terfi ettirmek öylesine cesur bir hareketti, ama Egwene her şeyin o kadar basit olmadığına inanmaya başlıyordu.

“Elinden geleni mi?” dedi Elayne inanmazlık içinde. “Sen Amyrlin Makamı’sın, Egwene. Bir emir verirsin ve Aes Sedailer sıçrar.” Hızlı bir sırıtış çaktı. “‘Sıçra’ de, kanıtlayayım.”

Egwene yüzünü buruşturarak yastıkların üzerinde kıpırdandı. “Ben Amyrlin’im, ama... Elayne, Sheriam’ın Egwene adlı, her şeye faltaşı gibi açılmış gözlerle bakan, yatma zamanından sonra elma yediği için Yeni Bahçe’deki yürüyüş yollarını tırmıklamaya gönderilen bir çömezi hatırlamak için fazla düşünmesi gerekmiyor. Elimden tutmayı, hatta belki ensemden yakalayıp ittirmeyi düşünüyor. Romanda ve Lelaine, ikisi de Amyrlin olmak istiyordu ve onlar da o çömezi görüyor. Ayaklarımı nereye basacağımı göstermeyi Sheriam kadar çok istiyor onlar da.”

Nynaeve endişe içinde kaşlarını çattı, ama Elayne öfkelenmişti. “Sana... sana *zorbalık* etmelerine izin veremezsin. *Amyrlin* sensin. Amyrlin Salon’a ne yapacağını söyler, tersi değil. Dik durmalı, önlerinde bir Amyrlin *görmelerini* sağlamalısın.”

Egwene’in kahkahasında acı bir tını vardı. Daha dün gece miydi, zorbalık edilmek konusunda bu kadar kararlı hissettiği? “Bu biraz zaman alacak, Elayne. Görüyorsun, sonunda neden beni seçtiklerini anladım. Kısmen Rand yüzünden, sanırım. Belki de etolü benim taktığımı görünce onun daha yumuşak başlı olacağını düşünmüşlerdir. Kısmen de, o çömezi hatırladıkları için. Söyleneni yapmaya öylesine alışmış bir kadın –hayır, bir kız!– ki istediklerini yaptırmakta güçlük çekmeyecekler.” Boynundaki çizgili etole elledi. “Eh, sebepleri ne olursa olsun, beni Amyrlin seçtiler ve madem seçtiler, Amyrlin *olmaya* kararlıyım, ama dikkatli olmalıyım, en azından başlangıçta. Belki Siuan her kaş çattığında Salon’un sıçramasını sağlıyordu” –bunun doğru olup olmadığını merak etti– “ama ben bunu denersem, terfi ettirildiği gün makamdan indirilen ilk Amyrlin olabilirim.”

Elayne sersemlemiş gibi görünüyordu, ama Nynaeve yavaşça başını salladı. Belki köyde Hikmet olması ve Kadın Kurulu ile iş yapması sayesinde, Amyrlin Makamı ile Kule Salonu'nun ne şekilde birlikte çalıştığını, kraliçe olmak üzere eğitim gören Elayne'den daha iyi anlıyordu.

"Elayne, haber yayılınca, hükümdarlar beni öğrenince, Salon'un bir kukla değil bir Amyrlin seçtiğini anlamasını sağlayabilirim, ama o zamana dek, gerçekten de bu etolü verdikleri hızla geri alabilirler. Demek istediğim, eğer ben gerçekten Amyrlin değilsem, o zaman beni kenara itmek kolay olacaktır. Birkaç homurtu çıkabilir, ama bunları da rahatça bastırabileceklerinden eminim. Salidar dışında herhangi biri Egwene al'Vere adında birinin Amyrlin Makamı'na terfi ettirildiğini duysa bile, yalnızca Aes Sedailer çevresinde doğan o tuhaf söylentilerden biri sanır."

"Ne yapacaksın?" diye sordu Elayne sessizce. "Uysalca kabul etmeyeceksin." Bu Egwene'in tüm yüreğiyle gülümsemesine sebep oldu. Bu bir soru değil, bir gerçeğin ifadesiydi.

"Hayır, etmeyeceğim." Moiraine'in Rand'a verdiği, Evler Oyunu derslerinden bazılarını dinlemişti. O sırada Oyun'un saçma olduğunu, sinsiceden de beter olduğunu düşünmüştü. Şimdi, işittiği her şeyi hatırlayabileceğini umuyordu. Aieller her zaman, "Sahip olduğun silahı kullanırsın," derdi. "Beni üç farklı tasmayla bağlamaya çalışmaları faydalı olabilir. Yapmak istediğime hangisinin daha yakın olduğuna bakarak bir bir yana, bir diğer yana çekiliyormuşum gibi yaparım. Arada bir tam olarak istediğimi yaparım, siz ikinizi terfi ettirmem gibi, ama henüz bunu çok sık yapamam." Omuzlarını dikleştirerek bakışlarına karşılık verdi. "Sizi hak ettiğiniz için terfi ettirdiğimi söylemek isterdim, ama gerçek şu ki, siz dostum olduğunuz için ve tam Aes Sedai olarak bana yardımcı olabileceğiniz için yaptım. Siz ikinizden başka kime güvenebilirim, gerçekten bilmiyorum. Sizi elimden geldiğince kısa sürede Ebou Dar'a gönderirim, ama ondan önce ve sonra, siz dilediğim konuları tartışabileceğim kişilersiniz. Bana gerçeği söyleyeceğinizi biliyorum. Ebou Dar yolculuğu düşündüğünüz kadar uzun olmayabilir. İkinizin bir sürü keşif yaptığınızı duydum, ama birkaç şeyi çözebilirsem, benim de bir keşfim var."

"Bu harika olur," dedi Elayne, ama dalgın gibiydi.

37
Savaş Başlarken

Sessizlik çok tuhaftı, Egwene hiç anlamıyordu. Elayne Nynaeve'e baktı, sonra ikisi birden Nynaeve'in ince bileziğine baktılar. Nynaeve iri iri açılmış gözlerini Egwene'e, sonra çabucak yere çevirdi.

"Bir itirafım var," dedi, neredeyse fısıldarcasına. Sesini hiç yükseltmedi, ama sözler ağzından çağlarcasına döküldü. "Moghedien'i yakaladım." Gözlerini kaldırmadan, bileğindeki bileziği kaldırdı. "Bu bir *a'dam.* Onu tutsak aldık ve kimse bilmiyor. Siuan, Leane ve Birgitte dışında. Ve şimdi sen de biliyorsun."

"Zorunluyduk," dedi Elayne, heyecanla öne eğilerek. "Onu idam ederlerdi, Egwene. Bunu hak ettiğini biliyorum, ama kadının kafası bilgi dolu, bizim hayal bile edemediğimiz bilgilerle. *Keşiflerimizin* çoğu oradan geldi. Nynaeve'in Siuan, Leane ve Logain'e Şifa vermesi ile benim *ter'angreal*'im dışında. Bir şey öğrenmeyi beklemeden öldürürlerdi onu!"

Egwene'in kafasının içinde sorular sersemletici bir hızla dönüyordu. Terkedilmişlerden birini mi yakalamışlardı? Nasıl? Elayne bir *a'dam* mı yapmıştı? Egwene ürperdi, o şeye bakmakta güçlük çekiyordu. Kendisinin çok iyi tanıdığı *a'dam*'lara benzemiyordu. O şeye rağmen, bunca Aes Sedai arasında bir Terkedilmiş'i nasıl gizli tutmuşlardı? Terkedilmişlerden biri, tutsak. Yargılanıp idam edilmemiş. Rand ne kadar şüpheci olursa olsun, bunu öğrenecek olursa bir daha asla Elayne'e güvenemezdi.

"Onu buraya getirin," demeyi başardı boş bir sesle. Nynaeve sandalyesinden sıçradı ve koşarak çıktı. Kapı çarpılarak kapanmadan önce bir anlığına kutlama, kahkaha, müzik ve şarkı sesleri doldu içeri. Egwene şakaklarını ovaladı. Terkedilmişlerden biri. "Gizlenecek ne sır ama."

Elayne'in yanakları kızardı. Neden, Işık aşkına?.. Elbette.

“Elayne, bilmiyor olmam gereken... herhangi biri hakkında soru sormaya niyetim yok.”

Altın saçlı kadın yerinde sıçradı. “Ben... ben konuşabilirim. Daha sonra. Yarın. Belki. Egwene, bana söz vermelisin... kimseye bir şey söylemeyeceksin!.. ben söyleyene dek. Ne... ne görürsen gör.”

“İstediğin buysa.” Egwene diğer kadının neden bu kadar heyecanlı olduğunu anlayamıyordu. Pek değil. Elayne’in Egwene ile paylaştığı bir sırrı vardı, yalnız Egwene bunu tesadüfen öğrenmişti ve o zamandan bu yana hâlâ yalnızca Elayne’in sırrıymış gibi davranıyorlardı. Efsanelerin kahramanı Birgitte ile *Tel’aran’rhiod*’da karşılaşmıştı; belki efsanelerin kahramanıydı. Dur, bunu Nynaeve söylemişti. Birgitte’in Moghedien’den haberi vardı. *Tel’aran’rhiod*’da, Valere Borusu tarafından çağrılmayı bekleyen kadını mı kastetmişti? *Nynaeve* Elayne’in, yakalanmasına rağmen Egwene’e söylemeyi reddettiği sırrı biliyor muydu? Hayır. Bu bir suçlama ve inkâr döngüsüne dönüşmeyecekti.

“Elayne, Ben Amyrlin’im –gerçekten Amyrlin’im– ve şimdiden bazı planlarım var. Yönlendirebilen Bilgeler örgülerinin çoğunu Aes Sedailerden farklı bir şekilde idare ediyor.” Elayne Bilgeleri biliyordu zaten, ama bir düşününce, Egwene Aes Sedailerin bilip bilmediğinden emin değildi; artık, diğer Aes Sedailerin, demeliydi. “Bazen yaptıkları işler daha karmaşık ya da daha kaba, ama zaman zaman bize Kule’de öğretilenlerden daha basit ve aynı ölçüde işe yarıyor.”

“Aes Sedailerin Aiellerden ders almasını mı istiyorsun?” Elayne’in ağzı eğlenti içinde kıvrıldı. “Egwene, sen bin sene yaşasan bile bunu *asla* kabul etmezler. Ama sanırım öğrendikleri zaman Aiel kızlarını sınayıp çömez olarak almak isteyeceklerdir.”

Egwene yastıkların üzerinde kıpırdanarak duraksadı. Bilgelerin yanında eğitim gören Aes Sedailer. Çömez olarak? Asla olmazdı, ama özellikle Romanda ve Lelaine’in birazcık *ji’e’toh* öğrenmesi kesinlikle faydalı olurdu. Ve Sheriam, Myrelle... Oturmak için daha rahat bir duruş buldu ve hayal kurmayı bıraktı. “Bilgelerin Aiel kızların çömez olmasını kabul edeceğinden kuşkuluyum.” Eskiden olabilirdi belki, ama artık kesinlikle imkânsızdı. Artık Egwene onların ancak Aes Sedailerle uygar bir biçimde konuşmasını bekleyebilirdi. “Ben bir tür işbirliği düşünmüştüm. Elayne, binden az Aes Sedai var. Kıraç’ta kalanları da sayarsan, yönlendirebilen Bilgelerin sayısı Aes Sedailerden fazla. Belki çok daha fazla. Her neyse, içinde o kıvılcımla doğan tek kızı bile gözden kaçırmıyorlar.”

Ejderduvarı’nın bu yanında, belki ne yaptıklarını hiç fark etmeden, aniden yönlendirebildiği ve öğretecek kimse olmadığı için kaç kadın ölmüştü? “Daha fazla kadın getirmek istiyorum, Elayne. Öğrenebilecek, ama Aes Sedailerin çömez olamayacak kadar yaşlanmadan önce bulamadığı kadınlara ne demeli? Bence, bir kadın öğrenmek istiyorsa, kırk yaşında da olsa elli yaşında da, hatta torunlarının torunları doğmuş bile olsa, denesin.”

Elayne kollarını kendine sararak kahkaha attı. “Ah, Egwene, Kabuledilmişler *o* çömez sınıflarına ders vermeye bayılır.”

“Nasıl yapılacağını öğrenmeleri gerekecek,” dedi Egwene kararlılıkla. Kendisi sorun görmüyordu. Aes Sedailer her zaman, çömez olmak için çok yaşlı sayılabileceğinizi söylerdi, ama öğrenmek istiyorsanız... Fikirlerini şimdiden biraz değiştirmişlerdi; kalabalığın içinde çömez giysisi giymiş, Nynaeve’den büyük kadınlar görmüştü. “Kule insanları dışlamak konusunda her zaman sert davrandı, Elayne. Yeterince güçlü değilsen, gönderiliyorsun. Bir sınava girmeyi reddedersen, gönderiliyorsun. Bir sınavda başarısız olursan, gönderiliyorsun. İstiyorlarsa kalmalarına izin verilmeli.”

“Ama sınav yeterince güçlü olduklarından emin olmak için,” diye itiraz etti Elayne. “Yalnızca Tek Güç’te değil; irade konusunda da. Herhalde baskı hissettiği ilk seferinde kırılan Aes Sedailer istemiyorsundur. Ya da zar zor yönlendirebilen Aes Sedailer.”

Egwene burnunu çekti. Sorilea Kabuledilmişlik sınavına bile girmeden Kule’den gönderilirdi. “Belki Aes Sedai olamazlar, ama bu faydasız oldukları anlamına gelmez. Hem, en azından bir ölçüye dek Güç kullanabilirler, yoksa gönderilmezlerdi. Ben yönlendirebilen her kadının bir şekilde Kule ile bağlantılı olmasını hayal ediyorum. Her bir kadının.”

“Rüzgârbulanlar?” Egwene başını sallayınca Elayne irkildi.

“Onlara ihanet etmedin, Elayne. Sırlarını bu zamana kadar koruyabilmelerine şaştım.”

Elayne derin derin içini çekti. “Eh, olan oldu. ‘Dökülen balı peteğine geri koyamazsın.’ Ama senin Aieller özel muamele görüyorsa, Deniz Halkı da görmeli. Bırak Rüzgârbulanlar kendi kızlarına ders versinler. Ne yaparlarsa yapsınlar, Aes Sedailer tarafından paketlenip götürülen Deniz Halkı kadını olmasın.

“Kabul.” Egwene avucuna tükürdü ve elini uzattı ve bir an sonra Elayne de kendi avucuna tükürdü ve anlaşmayı mühürlerken sırıttı.

Sırıtışı yavaş yavaş soldu. “Bu Rand ve af ilanı ile mi ilgili, Egwene?”

“Kısmen. Elayne, adam nasıl bu kadar?..” Bitirmenin yolu yoktu, zaten verilecek yanıt da yoktu. Elayne, anlayış, kabullenme ya da her ikisiyle birden başını salladı. Yüzünde bir miktar hüzün vardı.

Kapı açıldı ve koyu renk yünlüler içinde sağlam yapılı bir kadın, gümüş bir tepsi üzerinde üç gümüş fincan ve uzun boyunlu, gümüş bir şarap sürahisi taşıyarak içeri girdi. Yüzü yıpranmış bir çiftçi karısının yüzüydü, ama Egwene ile Elayne’i tedirgin bakışlarla incelerken kara gözleri ışıldıyordu. Egwene kadının kasvetli elbisesine rağmen gümüş bir kolye takmış olmasına şaşırmak için bir an buldu ve sonra Nynaeve kadının arkasından içeri girip kapıyı kapattı. Rüzgâr gibi koşmuş olmalıydı, çünkü Kabuledilmiş elbisesinin yerine yakası ve etek uçları altın rengi işlemelerle süslenmiş koyu mavi, ipek bir elbise giymek için zaman bulmuştu. Berelain’in elbiseleri kadar açık değildi yakası, ama Egwene’in Nynaeve üzerinde görmeye alıştıklarına göre yine de epey açıktı.

“Bu ‘Marigan’,” dedi Nynaeve, alışkın bir tavırla örgüsünü omzunun üzerinden öne çekerek. Büyük Yılan yüzüğü sağ elinde parlıyordu.

Egwene neden ismi bu şekilde vurguladığını soracak oldu, sonra aniden “Marigan”ın kolyesinin Nynaeve’in bileğindeki bilezikle uyumlu olduğunu gördü. Elinde olmadan bakakaldı. Kadın kesinlikle bir Terkedilmiş’ten bekleyeceği şekilde görünmüyordu. Bunu söylediği zaman Nynaeve kahkaha attı.

“İzle, Egwene.”

Egwene izlemekten fazlasını yaptı; neredeyse sandalyesinden sıçrayacaktı. *Saidar*’a kucak açtı. Nynaeve konuşur konuşmaz “Marigan” parıltı ile sarılmıştı. Yalnızca bir anlığına, ama parıltı solmadan önce sade, yün elbise içindeki kadın tamamen değişmişti. Aslında oldukça küçük değişikliklerdi, ama sonunda bambaşka bir kadına, güzelden çok düzgün hatlı, hiç yaşlı görünmeyen, kibirli, hatta azametli bir kadına dönüşmüştü. Yalnızca gözleri aynı kalmıştı ve pırıldıyorlardı, ama ne kadar tedirgin olursa olsun, Egwene bu kadının Moghedien olduğuna inanabilirdi.

“Nasıl?” dedi yalnızca. Nynaeve ile Elayne kılık değiştirme örgülerini ve örgüleri içe bükmeyi açıklarken dikkatle dinledi, ama gözleri Moghedien’deydi. Kadın gerçekten kibirliydi, öylesine kendini beğenmişti, bir kez daha kendisi olmaktan öylesine memnundu.

“Eski haline sok,” dedi Egwene, açıklamalar sona erdikten sonra. Yine, *saidar* parıltısı yalnızca bir an sürdü ve solduktan sonra görülecek örgü kalmamıştı. Moghedien bir kez daha sıradan ve yıpranmış olmuştu, zorlu

bir yaşam sürmüş, yaşından büyük gösteren bir köylü kadın. O kara gözler nefretle ve belki aynı zamanda kendi kendinden tiksinerek Egwene'e pırıldıyordu.

Hâlâ *saidar*'la dolu olduğunu fark eden Egwene bir an kendini aptal gibi hissetti. Ne Nynaeve, ne de Elayne *saidar*'a kucak açmıştı. Ama diğer yandan o bilezik Nynaeve'in bileğindeydi. Egwene bakışlarını Moghedien'den ayırmadan doğruldu ve elini uzattı. Nynaeve o şeyi bileğinden çıkarmaya can atıyor gibiydi ve Egwene'in anlayabildiği bir şeydi bu.

Bileziği uzatırken Nynaeve, "Tepsiyi masaya koy, Marigan. Ve terbiyeni takın. Egwene Aiellerle yaşıyordu."

Egwene gümüş bandı ellerinde çevirdi ve ürpermemeye çalıştı. Kurnazca bir işti, öylesine akıllıca kesimlenmişti ki neredeyse kaskatı görünüyordu. Bir kez bir *a'dam*'ın diğer ucunu görmüştü. Bir Seanchan aleti, kolye ile bileziğin bir tasma ile birbirine bağlandığı bir şey, ama yine de aynıydı. Midesi, Salon ile kalabalığın önündeyken bile kaynamadığı gibi kaynıyordu; daha önceki sakinliğini telafi etmeye çalışırcasına haşlanıyordu. Gümüş bandı dikkatle bileğine taktı. Ne beklemesi gerektiğine ilişkin bir fikri vardı, ama yine de neredeyse yerinde sıçrayacaktı. Diğer kadının duyguları, fiziksel durumu önüne serilmişti, hepsi Egwene'in zihninde, çitlerle ayrılmış bir kısma toplanmıştı. Daha çok zonklayan bir korku vardı, ama tahmin ettiği, kendi kendinden tiksinme duygusu da aynı ölçüde güçlüydü. Moghedien şimdiki görünüşünden hiç memnun değildi. Belki de, kısa bir süreliğine kendi haline döndükten sonra, özellikle hoşnutsuzdu.

Egwene kime bakıyor olduğunu düşündü; Terkedilmişlerden biri, yüzyıllardır ismi çocukları korkutmak için kullanılmış bir kadın, işlediği suçlar yüzünden ölümü yüz kez hak eden bir kadın. Kadının kafasındaki bilgileri düşündü. Kendini gülümsemeye zorladı. Güzel bir gülümseme değildi; olması gerekmiyordu zaten, ama istese de güzel bir şekilde gülümseyebileceğini sanmıyordu. "Haklılar. Aiellerle yaşıyordum. Bu yüzden, Nynaeve ile Elayne kadar nazik olacağımı düşünüyorsan, bunu aklından çıkar. Bana karşı tek bir yanlış adım atarsan, ölmek için yalvarmanı sağlarım. Ama seni öldürmem. Yalnızca o yüzü kalıcı kılmanın bir yolunu bulurum. Diğer yandan, birden fazla yanlış adım atarsan..." Gülümsemesi genişledi, bütün dişlerini sergiledi.

Korku öyle yükseldi ki başka her şeyi boğdu ve çiti zorladı. Moghedien masanın önünde dururken eteklerini, parmak boğumları bembeyaz olana dek kavradı. Gözle görülür bir biçimde titriyordu. Nynaeve ile Elayne Egwene’e, onu daha önce hiç görmemişler gibi bakıyorlardı. Işık, Terkedilmişlerden birine nazik davranacağını mı düşünmüşlerdi? Sorilea bu kadını hizaya getirmek için kazığa bağlar, güneşe bırakırdı. Kolay yoldan gırtlağını kesmezse.

Egwene Moghedien’e daha da yaklaştı. Kadın daha uzun boyluydu, ama masaya yaslanarak büzüldü, tepsideki kadehleri devirdi ve sürahiyi salladı. Egwene sesini soğuk tuttu; daha fazla soğuması imkânsızdı. “Ağzından tek yalan çıktığını duyduğum gün, seni kendi ellerimle idam ederim. Şimdi. Deyim yerindeyse, bir delik delerek bir yerden başka bir yere gitmeyi düşündüm. Desen’de bir delik, öyle ki bir ucu ile diğer ucu arasında hiç mesafe yok. Ne kadar işe yarar?”

“Sen ya da herhangi bir kadın için işe yaramaz,” dedi Moghedien, nefes nefese ve çabucak. İçinde kaynayan korku şimdi yüzünden açıkça okunabiliyordu. “Erkekler bu şekilde Yolculuk eder.” Sözcüğün bir terim olduğu açıktı; kaybolan Yetilerin birinden bahsediyordu. “Denersen şeye emilirsin... ne olduğunu bilmiyorum. Desen’in ipliklerinin arasına, belki. Fazla yaşayabileceğini sanmıyorum. Bir daha asla geri dönmeyeceğini biliyorum.”

“Yolculuk,” diye mırıldandı Nynaeve. “Yolculuk hiç aklımıza gelmedi!”

“Hayır, gelmedi.” Elayne de kendinden pek memnun değil gibiydi. “Acaba aklımıza gelmeyen başka neler var?”

Egwene onları duymazdan geldi. “O zaman nasıl?” diye sordu yumuşak sesle. Alçak bir ses bağırmaktan daha iyiydi her zaman.

Yine de Moghedien bağırmış gibi irkildi. “Desen’de birbirine eş iki yer yapıyorsun. Nasıl yapıldığını gösterebilirim. Biraz çaba gerekiyor... kolye yüzünden, ama yapabilirim.”

“Bu şekilde mi?” dedi Egwene, *saidar*’a kucak açıp Ruh akışları örerek. Bu sefer Düşler Dünyası’na dokunmaya çalışmıyordu, ama işe yararsa, ona çok benzer bir şey olacağını sanıyordu. Çok daha farklı bir şey elde etti.

Ördüğü ince perde aynı ışıltılı etkiyi yaratmadı ve yalnızca bir an sürdü, sonra aniden bir araya gelerek dikey bir çizgi oluşturdu. Çizgi hızla gümüşsü bir mavi ışık yarığına dönüştü. Işık çabucak genişledi –ya da belki döndü; Egwene’e öyle gelmişti– ve... bir şeye açıldı. Odanın ortasında bir... bir kapı vardı, çadırının içindeki, *Tel’aran’rhiod*’a bakan puslu manzara

değil, buradaki kuraklığın yeşil görünmesine sebep olacak kadar kavrulmuş topraklara açılan bir kapı. Sarı kilden, çatlaklarla yarılmış, bu mesafeden bile dikenli görünen birkaç çalı kümesi ile benek benek bir ovanın üzerinde taştan kuleler ve keskin yamaçlar yükseliyordu.

Egwene neredeyse bakakalacaktı. Burası Aiel Kıraçları idi, Soğuk Kayalar Mezrası ile Rhuidean vadisi arasında bir yer, görecek ya da incinecek biri bulunmasının son derece imkânsız olduğu bir yer. Rand'ın Güneş Sarayı'ndaki özel odası ile ilgili önlemleri Egwene'in de bazı önlemler alması gerektiğini düşündürmüştü. Ama oraya ulaşmayı ummuştu yalnızca ve ışıldayan bir perdenin arkasından görüleceğinden emindi.

"Işık!" diye nefes verdi Elayne. "Ne yaptığını biliyor musun, Egwene? Biliyor musun? Sanırım ben de yapabilirim. Örgüyü tekrarlarsan, hatırlayacağımdan eminim."

"Neyi hatırlamak?" diye inledi Nynaeve. "Nasıl yaptı bunu? Ah, şu lanet tıkanmışlık! Elayne, ayak bileğimi tekmele. Lütfen?"

Moghedien'in yüzü kıpırtısızlaşmıştı; bilezikten korku kadar güçlü bir kararsızlık akıyordu. Duygu okumak, bir sayfadaki sözcükleri okumak gibi değildi, ama bu ikisi açıktı. "Kim?.." Moghedien dudaklarını yaladı. "Kim öğretti bunu?"

Egwene Aes Sedailerden gördüğü gibi gülümsedi; en azından, gizemli olduğunu umuyordu. "Yanıtı zaten bilmediğimden asla fazla emin olma," dedi serinkanlılıkla. "Hatırla. Bir kez yalan söylemen yeterli." Aniden aklına, bütün bunların Nynaeve ile Elayne'in kulaklarına nasıl gelmiş olması gerektiği geldi. Kadını onlar yakalamışlardı, en imkânsız koşullar altında ellerinde tutmuşlar, ondan her tür bilgiyi almışlardı. Onlara döndü ve küçük, hüzünlü bir kahkaha attı. "Özür dilerim. İdareyi hemen ele almak istememiştim."

"Neden özür dileyesin ki?" Elayne geniş geniş gülümsüyordu. "İdareyi ele alman *gerekiyor* zaten, Egwene."

Nynaeve örgüsünü çekti, sonra dik dik baktı ona. "Hiçbir şey işe yaramıyor gibi! *Neden* öfkelenemiyorum? Ah, bana kalsa, hep sende kalabilir. Zaten Ebou Dar'a götüremezdik. Neden öfkelenemiyorum? Ah, kan ve lanet küller!" Ne dediğini fark edince gözleri irileşti ve elini ağzına kapattı.

Egwene Moghedien'e baktı. Kadın çabuk çabuk kadehleri düzeltiyor, tatlı baharat kokuları saçan şaraptan dolduruyordu, ama Nynaeve konuşurken bilezikten bir şey gelmişti. Şok, belki? Belki tanıdığı bir

efendiyi, daha ilk nefesinde ölüm tehditleri savuran bir efendiye tercih ediyordu.

Kapı kararlılıkla çalındı ve Egwene çabucak *saidar*'ı salıverdi; Kıraç'a açılan kapı kayboldu. "Gir."

Siuan çalışma odasına bir adım attı ve Moghedien'i, Egwene'in bileğindeki bileziği, Nynaeve ile Elayne'i görünce durdu. Kapıyı kapattı, Romanda ve Lelaine'in yaptığı kadar minik bir reverans yaptı. "Anne, görgü kuralları hakkında ders vermeye geldim, ama daha sonra gelmemi dilerseniz?.." Kaşları kalkarak sakin sakin sorguladı.

"Git," dedi Egwene Moghedien'e. Nynaeve ile Elayne kadının serbest dolaşmasına izin veriyorsa, bir tasmanın başarabildiği kadar olmasa da, *a'dam* onu sınırlıyor olmalıydı. Bileziğe elleyerek –o şeyden nefret ediyordu, ama gece gündüz takmayı düşünüyordu– ekledi, "Ama uzaklaşma. Kaçma teşebbüsüne de yalan söylemen gibi tepki veririm." Moghedien dışarı seğirtirken *a'dam*'dan korku aktı. Bu sorun olabilirdi. Nynaeve ile Elayne o dehşet selleri ile nasıl yaşamıştı? Yine de, bu daha sonra düşünülecek konuydu.

Siuan'a dönerek kollarını göğsünde kavuşturdu. "Bu işe yaramaz, Siuan. Her şeyi biliyorum. Kızım."

Siuan başını yana eğdi. "Bazen bilmek hiç avantaj sağlamaz. Bazen yalnızca tehlikeyi paylaşmak anlamına gelir."

"Siuan!" dedi Elayne yarı şok, yarı uyarı ile ve Egwene şaşkınlık içinde, Siuan Sanche'nin daha önce yaptığını hiç görmediği bir şey yaptığını gördü. Kızardığını.

"Bir gecede bir başkası haline dönüşmemi bekleyemezsiniz," diye mırıldandı kadın aksi aksi.

Egwene Nynaeve ile Elayne'in yapmak zorunda olduğu işlere yardım edebileceğini tahmin ediyordu, ama eğer gerçekten Amyrlin olacaksa, yalnız yapması gerekiyordu. "Elayne, o Kabuledilmiş elbisesinden kurtulmak istediğini biliyorum. Neden yapmıyorsun bunu? Sonra kaybolan Yetiler hakkında neler bulabileceğine bir bak. Nynaeve, sen de aynısını yap."

İkisi bakıştılar, sonra Siuan'a baktılar ve doğrulup mükemmel birer reverans ile selam verdiler ve saygıyla, "Emredersiniz, Anne," dediler. Siuan etkilenmiş gibi görünmüyordu; onlar çıkarken durmuş, alaylı bir ifade ile Egwene'i izliyordu.

Egwene bir kez daha, kısaca *saidar*'a kucak açarak sandalyesini masanın arkasındaki yerine çekti, sonra etolünü düzeltip oturdu. Uzun bir an sessizce Siuan'ı süzdü. "Sana ihtiyacım var," dedi sonunda. "Sen Amyrlin olmanın ne demek olduğunu, bir Amyrlin'in neler yapıp neler yapamayacağını biliyorsun. Sana ihtiyacım var ve bana yardım edeceksin. Sheriam, Romanda ve Lelaine bu etolün altında hâlâ çömez beyazı giydiğimi düşünüyor olabilir –belki hepsi öyle düşünüyordur– ama sen onlara yanıldıklarını göstermeme yardım edeceksin. Sormuyorum, Siuan. Bana-yardım-edeceksin." Şimdi tek yapması gereken beklemekti.

Siuan ona baktı, sonra başını hafifçe iki yana sallayıp alçak sesle güldü. "Çok kötü bir hata yaptılar, değil mi? Elbette, o hatayı ilk önce ben yaptım. Sofraya getirmeyi düşündüğün şişman, küçük homurbalığı bacağın boyunda bir gümüşdiken çıkıyor." Eteklerini iyice açarak derin bir reverans yaptı ve başını eğdi. "Anne, lütfen hizmet etmeme, tavsiye vermeme izin ver."

"Yalnızca tavsiye olduğunu bildiğin sürece, Siuan. Kollarıma ve bacaklarıma ipler bağlayabileceğini düşünen çok fazla insan var zaten. Bir de senin çıkmana tahammül etmeyeceğim."

"Kendi kendime ip bağlamaktan bir farkı olmazdı," dedi Siuan kuru kuru. "Biliyorsun, senden hiç hoşlanmadım. Belki sende kendimi gördüğüm içindir."

"Bu durumda," dedi Egwene aynı kuru sesle, "bana Egwene diyebilirsin. Yalnız kaldığımızda. Şimdi otur ve bana Salon'un neden hâlâ burada olduğunu, onları nasıl harekete geçirebileceğimi anlat."

Siuan sandalyelerden birini çekecek oldu, sonra artık bunu *saidar*'la yapabileceğini hatırladı. "Oturuyorlar, çünkü bir kez hareket edince, Beyaz Kule gerçekten kırılmış olur. Onları nasıl harekete geçireceğine gelince, benim tavsiyem..." Tavsiyeleri epey uzun sürdü. Bazıları Egwene'in önceden düşündüklerine benziyordu ve hepsi iyi tavsiyeler gibi görünüyordu.

Küçük Kule'deki odasında, Romanda diğer üç Temsilciye nane çayı dolduruyordu. Yalnızca bir tanesi Sarı'ydı. Oda arka taraftaydı, ama kutlama sesleri geliyordu; Romanda onları duymazdan gelmeye özen gösteriyordu. Bu üç kadın Amyrlin Makamı olması için onu desteklemeye hazırdı; kız için oy vermesinin asıl sebebi, başka her şeyden çok Lelaine'in terfi etmesini önlemek istemesiydi. Lelaine bunu öğreneceğine kavrulsundu. Sheriam çocuk Amyrlin'i makama geçirmişti ve şimdi bu üçü

dinlemeye hâlâ hazırdı. Özellikle de Amyrlin bir emirle Kabuledilmişleri şala terfi ettirdikten sonra. Bu Sheriam'ın işiydi; o ve küçük grubu o dört kızı şımartmıştı; Theodrin ile Faolain'i diğer Kabuledilmişlerden yukarı terfi ettirmek onların fikriydi, bir ara Elayne ve Nynaeve için de önermişlerdi aynısını. Kaşlarını çatarak Delana'nın neden geciktiğini merak etti, ama yine de, odayı gizlice dinlemeye karşı *saidar* ile sardıktan sonra konuşmaya başladı. Geldiği zaman Delana kaldığı yerden dinlerdi artık. Önemli olan şuydu ki, Sheriam Vakanüvislik işini kaparak o kadar da çok güç elde edemeyeceğini öğrenecekti.

Salidar'ın öbür yarısındaki bir evde, Lelaine dört Temsilciye soğutulmuş şarap sunuyordu. Kadınlardan yalnızca biri kendisinin de ait olduğu Mavi Ajah'tandı. Kulak misafirlerine karşı oda *saidar*'la korunmaktaydı. Yanındaki dört kadın Amyrlin Makamı'na onun oturmasını önermişti ve kendisi de gönülsüz değildi, ama bir başarısızlık onun yerine Romanda'nın terfi etmesi anlamına gelirdi ve bu Lelaine'e sürgün kadar çok acı verirdi. Hepsinin çocuğa, sırf etolü Romanda'nın omuzlarına kondurmamak için oy verdiğini bilse Romanda nasıl da diş gıcırdatırdı. Ama tartışmak üzere toplandıkları konu, Sheriam Vakanüvis etolünü kapmayı başardıktan sonra, onun etkisini nasıl azaltabilecekleri idi. Kızın bir emri ile Kabuledilmişlerin Aes Sedailiğe terfi ettirilmesi komedisi! Sheriam'ın başı delilik ölçüsünde şişmiş olmalıydı. Konuşmalar sürerken, Lelaine Delana'nın nerede olduğunu merak etmeye başladı. Şimdiye dek gelmiş olmalıydı.

Delana odasında oturmuş, yatağına tünemiş olan Halima'ya bakıyordu. Aran'gar ismi asla kullanılmayacaktı; bazen Delana, aklından geçse bile Halima'nın anlamasından korkuyordu. Gizlice dinlemeye karşı koyduğu örgü küçüktü, yalnızca ikisini sarıyordu. "Bu delilik," demeyi başardı sonunda. "Anlamıyor musun? Bütün hizipleri aynı anda desteklemeye devam edersem, eninde sonunda yakalarlar beni!"

"Herkes risk almalı." Kadının sesindeki kararlılık, o dolgun dudaklardaki gülümsemeyi yalanlıyordu. "Ve sen de Logain'in yine ehlileştirilmesi için ısrar etmeye devam edeceksin. Ehlileştirilmesi ya da öldürülmesi için." Hafifçe yüz buruşturması, bir şekilde kadını daha da

güzelleştirdi. “Adamı bir kez evden çıkartsalar, konuyla bizzat ilgileneceğim.”

Delana bunu nasıl yapacağını düşünemiyordu, ama kadın başarısız olana dek kuşku etmezdi ondan. “Benim anlamadığım, gün doğumundan gün doğumuna kalkanını sürdüren altı Aes Sedai olduğu halde neden adamdan korktuğun.”

Ayağa fırlarken Halima’nın yeşil gözleri alevlendi. “Ben korkmuyorum, bir daha sakın söyleme bunu! Logain’in kopartılmasını ve ölmesini istiyorum, bilmen gereken tek şey bu. Birbirimizi anlıyor muyuz?”

Delana bir kez daha kadını öldürmeyi düşündü, ama her zamanki gibi, ölecek kişinin kendisi olacağı gibi kesin bir eminlik hissetti. Bir şekilde, kendisi yönlendirebiliyor olmasa da Halima Delana’nın *saidar*’a kucak açtığını anlıyordu. En kötüsü de, Halima ona ihtiyaç duyduğu için onu öldürmeyeceği olasılığı idi; bunun yerine ne yapabileceğini hayal edemiyordu Delana, ama tehdidin belirsizliği bile ürpermesine sebep oluyordu. Kadını orada, o anda öldürebilmeliydi. “Evet, Halima,” dedi uysallıkla ve bu yüzden kendi kendinden nefret etti.

“Ne iyisin,” diye mırıldandı Siuan, Lelaine’in çayına birazcık brendi eklemesi için fincanını uzatarak. Güneş ufka doğru alçalıyor, ışığa kırmızımsı bir ton veriyordu, ama dışarıdaki sokaklarda şamata sürüyordu. “O kıza görgü kurallarını öğretmeye çalışmak ne kadar yorucu bir iş, hayal bile edemezsin. Köyündeki *Hikmet* gibi davrandığı sürece her şeyin yolunda gideceğine inanıyor gibi. Salon da sanki Kadın Kurulu ya da öyle bir şey.”

Lelaine kendi çayını yudumlarken duygudaş sesler çıkardı. “Romanda’dan şikâyet ettiğini mi söyledin?”

Siuan omuzlarını silkti. “Romanda’nın Tar Valon’a yürümek yerine burada kalmamız konusunda ısrar ettiği hakkında bir şeyler, anladığım kadarıyla. Işık, kız çiftleşme dönemindeki balıkçıl kuşu gibi öfkeli. Omuzlarından tutup sarsmak geçti içimden, ama elbette, artık etolü takıyor. Eh, derslerim bittiğinde, onunla işim biter. Hatırlar mısın?..”

Siuan içten içe gülümseyerek Lelaine’in bütün bunları çayıyla beraber yutmasını izledi. Yalnızca ilk cümleydi önemli olan. Öfke kısmını kendisi eklemişti, ama Temsilcilerin bazılarının Egwene’in yanında biraz daha dikkatle yürümesini sağlayabilirdi. Dahası, söylediğinin doğru olduğundan kuşkulanıyordu. Kendisi bir daha asla Amyrlin olamayacaktı ve Egwene’i

idare etmeye çalışmanın, kendisini idare etmeye çalışmak kadar boşuna, üstelik acı verici olacağından hemen hemen emindi, ama bir Amyrlin'e Amyrlin olmayı öğretmek... Bunu, uzun zamandır hiçbir şeyi beklemediği kadar hevesle bekliyordu. Egwene al'Vere tahtları titretecek bir Amyrlin olacaktı.

"Ama ya tıkanmışlığım?" dedi Nynaeve ve Romanda ona kaşlarını çattı. Küçük Kule'de, Romanda'nın odasındaydılar ve Sarıların hazırladığı plana göre Romanda'ya ayrılan zamandı bu. Dışarıdaki müzik ve kahkahalar Sarı'nın sinirlerini bozar gibiydi.

"Daha önce bu kadar hevesli değildin. Dagdara'ya, senin de Aes Sedai olduğunu ve gidip bir göl bulabileceğini, kafasını içine sokabileceğini söylediğini duydum."

Nynaeve'in yüzü kızardı. Öfkesinin yoluna çıkması gerekiyordu, değil mi? "Belki Aes Sedai olmanın öncekinden daha kolay yönlendirmemi sağlamadığını fark etmişimdir."

Romanda burnunu çekti. "Aes Sedai. Oraya gelene kadar daha gidecek çok yolun var, ne olursa... Pekâlâ, o zaman. Daha önce denemediğimiz bir şey. Tek ayak üzerinde sıçramaya başla. Ve konuş." Yatağının yanındaki oymalı sandalyeye oturdu. Hâlâ kaşlarını çatıyordu. "Dedikodu, sanırım. Hafif konulardan bahset. Örneğin, Amyrlin Lelaine'in neyden bahsetmek istediğini söyledi?"

Bir an Nynaeve kızgınlıkla kadına baktı. Tek ayak üzerinde sıçramak? Bu saçmaydı! Yine de, zaten tıkanmışlığı için gelmemişti buraya. Eteklerini kaldırarak sıçramaya başladı. "Egwene... Amyrlin... pek bir şey söylemedi. Salidar'da kalmak hakkında bir şeyler..." Bu işe yarasa iyi olacaktı, yoksa Amyrlin ya da değil, birkaç laf işitecekti Egwene.

"Bence bu daha iyi işleyecek, Sheriam," dedi Elayne, bu sabaha taş olarak başlayan mavi kırmızı benekli, çarpık yüzüğü uzatarak. Aslında yaptığı diğerlerinden farklı değildi. Kırmızı güneşin aydınlattığı dar bir yan sokağın ağzında, kalabalıktan uzak duruyorlardı. Arkalarında kemanlar ciyaklıyor, flütler şarkı söylüyordu.

"Teşekkür ederim, Elayne." Sheriam *ter'angreal*'i hiç bakmadan kemer kesesine soktu. Elayne Sheriam'ı dansa verdiği bir arada yakalamıştı. Bütün o serin Aes Sedai dinginliği altında kızarmıştı kadın, ama çömezken

Elayne'in dizlerini titreten o berrak yeşil bakışlar vardı yüzünde. "Neden beni görmeye gelmenin tek sebebinin bu olmadığını hissediyorum?"

Elayne sağ elindeki Büyük Yılan yüzüğünü çevirerek yüzünü buruşturdu. Sağ el; kendisinin de artık Aes Sedai olduğunu şimdi hatırlamıştı. "Konu Egwene. Amyrlin, demeliyim sanırım. O endişeleniyor Sheriam ve senin ona yardım edebileceğini umuyordum. Sen Vakanüvis'sin ve başka kime gidebileceğimi *bilemedim.* Doğru düzgün anlayamadım daha. Egwene'in nasıl olduğunu bilirsin; *ayağını* kesseler şikâyet etmez. Romanda yüzünden, sanırım, ama Lelaine'den de bahsetti. Biri ya da ikisi birden ona gitmiş, sanırım ve Salidar'da kalmak, harekete geçmemek gerektiği, çünkü hâlâ çok tehlikeli olduğu konusunda konuşmuşlar."

"Bu iyi bir tavsiye," dedi Sheriam yavaşça. "Tehlikeyi bilmem, ama ben olsam da aynı tavsiyede bulunurdum."

Elayne çaresiz bir omuz silkme ile ellerini açtı. "Biliyorum. Bana öyle dediğini söyledi, ama... Açık açık *söylemedi,* ama sanırım o ikisinden biraz korkuyor. Artık Amyrlin olduğunu *biliyorum,* ama sanırım onun kendisini çömez gibi hissetmesine sebep oluyorlar. Sanırım istediklerini yaparsa –tavsiyeleri iyi bile olsa– bir dahaki sefere yine aynısını bekleyeceklerinden korkuyor. Sanırım... Sheriam, şimdi evet derse bir dahaki sefere hayır *diyememekten* korkuyor. Ben... ben de korkuyorum. Sheriam, o Amyrlin *Makamı;* Romanda'nın, Lelaine'in ya da başka herhangi birinin ayağı altında olmamalı. Ona yardım edebilecek *tek* kişi sensin. Nasıl bilmiyorum, ama *öylesin.*"

Sheriam öyle uzun süre sessiz kaldı ki, Elayne diğer kadının ağzından çıkan her sözcüğün saçma olduğunu söyleyeceğini düşünmeye başladı. "Elimden geleni yaparım," dedi Sheriam sonunda.

Elayne rahat bir iç çekecekken kendini tuttu, ama sonra zaten fark etmeyeceğini anladı.

Egwene öne eğilerek kollarını bakır küvetin yanlarına koydu ve Chesa'nın gevezelik ederek sırtını ovalamasına izin verdi. Gerçek bir banyo yapmayı düşlemiş durmuştu, ama çiçek yağları ile kokulandırılmış sabunlu suların içinde otururken, Aiel ter çadırlarından sonra bir tuhaf hissediyordu. Amyrlin olarak ilk adımı atmış, sayıca az olmasına rağmen ordusunu harekete geçirmiş, saldırıyı başlatmıştı. Rhuarc'ın bir kez, savaş bir kez başlayınca savaş önderinin artık olayları kontrol edemediğini söylediğini

hatırlıyordu. Şimdi tek yapabileceği beklemekti. “Yine de,” dedi alçak sesle, “sanırım Bilgeler benimle gurur duyardı.”

38
Ani Bir Ürperti

Arkasındaki alev alev güneş hâlâ tırmanmaktaydı ve Mat yüzüne birazcık gölge veren geniş siperlikli şapkasından memnundu. Bu Altara ormanı kış vakti kadar çıplaktı, kış vaktinden de kahverengiydi, çamlar, meşinyapraklar, diğer her daim yeşil ağaçlar kurumuş görünüyordu, meşe, dişbudak ve tatlısakızlar çıplaktı. Daha öğlen gelecekti, arkasından da sıcağın en kötüsü ve gün şimdiden fırın gibi olmuştu. Ceketini heybesinin üzerine atmıştı, ama ter ince keten gömleğini üzerine yapıştırıyordu yine de. Zar'ın toynakları ölü eğreltiotlarını, yaprak küfünün üzerinde kalın bir tabaka oluşturan dökülmüş yaprak örtüsünü eziyordu ve Birlik orman zeminini çıtırdatarak ilerliyordu. Pek az kuş, dalların arasında hızla çakarak uçuşuyordu ve hiç sincap görünmüyordu. Ama sinekler ve ısırbeniler vardı, sanki Işıklar Bayramı'na bir ay kalmamış da yazın ortasındaydılar. Erinin'de gördüklerinden farklı değildi aslında, ama burada bulmak Mat'i huzursuz ediyordu. Tüm dünya gerçekten kavruluyor muydu?

Aviendha bohçasını sırtına vurmuş, Zar'ın yanında yürüyordu. Ölen ağaçlar, ısıran sinekler onu ilgilendirmiyor gibiydi ve eteğine rağmen atından çok daha az ses çıkarıyordu. Birlik'in izcilerinin ve keşif kollarının onları bir pusudan kurtarmasına güvenmiyormuş gibi, çevredeki ağaçlıkları tarıyordu. Kız bir kez bile ata binmeyi kabul etmemişti ve Aiellerin at sürmek konusunda ne hissettiğini bilen Mat bunu yapmasını beklememişti aslında, ama kız sorun da yaratmamıştı; her molada hançer bilemesini provokasyon saymazsanız. Olver'le ilgili bir olay olmuştu, elbette. Mat'in oğlan için bulduğu canlı adımlı gri iğdiş atı sürerken, Olver gözünü kızın üzerinden ayırmamıştı. İkinci gece, Aiellerin babasını öldürdüğünü haykırarak kemer bıçağını kıza saplamaya çalışmıştı. Elbette kız bıçağı

ondan almıştı, ama Mat oğlanı tokatladıktan ve Shaidolar ile diğer Aieller arasındaki farkı –Mat'in kendisinin de anladığından pek emin olmadığı bir şeydi– açıklamaya çalıştıktan sonra, Olver durmaksızın dik dik bakmaya başlamıştı kıza. Aiellerden hoşlanmıyordu. Olver Aviendha'yı huzursuz ediyor gibiydi ve Mat bunu hiç anlamıyordu.

Ağaçlar, yukarıdaki seyrek dalların altında rüzgârın esmesine izin verecek kadar yüksekti, ama Kızıl El sancağı gevşekçe sarkıyordu, Rand onları kapıyoldan geçirip geceye bürünmüş bir çimenliğe bıraktığında sonra çıkardığı iki bayrak da öyle. Ejder Sancağı'ndaki kızıl altın şekil, beyaz kıvrımların arasında gizlenmişti ve Birlik'in al'Thor'un sancağı dediği diğerinde de, neyse ki kadim Aes Sedai simgesi de katlanıp görünmez olmuştu. Kızıl El sancağını kır saçlı, kıdemli bir sancaktar taşıyordu, kısık gözlü, Daerid'den daha fazla yara izi taşıyan bir adam. Sancağı her gün biraz taşımakta ısrar ediyordu, ki pek az sancaktarın yaptığı bir şeydi bu. Talmanes ile Daerid diğer ikisi için asker vermişlerdi. O taze yüzlü delikanlılar birazcık sorumluluk üstlenmeye uygun olduklarını göstermişlerdi.

Altara'ya geleli üç gün olmuştu ve üç gündür tek bir Ejderyeminli –ya da başka herhangi birini– görmeden ormanlarda ilerlemişlerdi ve Mat yalnızlıklarını en azından bu dördüncü gün, Salidar'a ulaşana dek sürdüreceklerini umuyordu. Aes Sedailer dışında, bir de Aviendha'nın Elayne'in gırtlağına sarılmasını engellemek meselesi vardı. Kızın neden o hançeri bileyip durduğu konusunda birkaç kuşku besliyordu; hançerin kenarı mücevher gibi parlıyordu. Sonunda Aiel kadını koruma altında Caemlyn'e götürmekten ve yolun her adımında lanet Kız-Veliaht'ın onu asmasını talep etmesinden korkuyordu. Rand ve lanet kadınları! Mat'e göre, Birlik'i yavaşlatan ve onu Salidar'da bulacağını tahmin ettiği yahni tenceresinden uzak tutan her şey iyiydi. Erken mola vermek ve geç yola çıkmak işe yarıyordu. Arkadan gelen, ormanda daha da yavaşlayan erzak arabaları da öyle. Ama Birlik ancak bir dereceye kadar yavaş at sürebiliyordu. Kısa süre içinde Vanin bir şey bulurdu mutlaka.

İsmini düşünmek adamı çağırmış gibi, şişman izci dört atlı ile birlikte ilerideki ağaçların arasında belirdi. Şafaktan önce, altı kişi ile birlikte yola çıkmıştı.

Mat yumruğunu kaldırarak durma işareti verdi ve alay boyunca mırıltılar gezindi. Kapıyoldan çıktıktan sonra verdiği ilk emir, "Davul yok, boru yok, flüt yok, lanet şarkılar da yok," olmuştu ve başlangıçta birkaç

asık surat görmüşse de, yüz adımdan ötesini açıkça göremediğiniz ve o kadarını da nadiren görebildiğiniz ormanlık arazide geçen ilk günden sonra, şimdiye dek kimse itiraz etmemişti.

Mat mızrağını eyerine yaslayarak Vanin'in atının dizginlerini çekmesini ve kayıtsızca yumruğunu alnına götürmesini bekledi. "Onları buldunuz mu?"

Kelleşmeye yüz tutmuş adam eyerden bir yana eğildi ve dişlerinin arasındaki boşluktan tükürdü. Öyle fena terliyordu ki eriyor gibi görünüyordu. "Onları buldum. On on beş kilometre batıda. O ağaçlıklarda Muhafızlar var. Bir tanesinin Mar'ı yakaladığını gördüm; o pelerinlerden birinin içinde yoktan var oluverdi ve onu eyerinden alaşağı etti. Epey hırpaladı, ama öldürmedi. Ladwin de aynı sebepten dönmemiştir herhalde."

"Demek burada olduğumuzu biliyorlar." Mat burnundan derin bir nefes verdi. İki adamın da Muhafızlardan bir şey saklayacağını düşünmüyordu, hele Aes Sedailerden hiç. Ama diğer yandan, Aes Sedailer eninde sonunda öğrenecekti. Mat yalnızca sonunda olmasını istiyordu. Bir mavisineği tokatladı, ama sinek bileğinde bir kan damlası bırakarak uçup gitti. "Kaç tane?"

Vanin yine tükürdü. "Göreceğimi sandığımdan daha fazla. Yaya olarak köye girdim ve her yerde Aes Sedai yüzleri vardı. Belki iki yüz üç yüz. Belki dört yüz. Saydığımı çok belli etmek istemedim." Daha bu şoku üzerinden atamadan adam bir şoka daha sebep oldu. "Bir de orduları var. Daha çok kuzeyde kamp kurmuşlar. Senden daha fazla adamları var. Belki iki kat fazla."

Bu sırada Talmanes, Nalesean ile Daerid ter içinde, sinek ve ısırbeniler kovalayarak yaklaşmışlardı. "Duydunuz mu?" diye sordu Mat ve adamlar ciddiyetle başlarını salladılar. Savaş şansı iyiydi, güzeldi, ikiye karşı bir dezavantajlı durumda olmak, bir de işe yüzlerce Aes Sedai karışınca, her tür şansı zorlardı. "Biz savaşmak için gelmedik," diye hatırlattı onlara, ama adamlar surat asmaya devam ettiler. Aynı sebepten, yorum kendisini de daha iyi hissettirmemişti. Önemli olan Aes Sedailerin ordularını savaştırmak isteyip istememesiydi.

"Birlik'i saldırıya uğramaya hazırlayın," diye emretti. "Elinizden geldiğince fazla arazi temizleyin ve kütükleri kullanarak barikat yapın." Talmanes Nalesean kadar fena buruşturdu yüzünü; onlar savaşırken eyerlerinde olup hareket edebilmeyi tercih ediyordu. "Düşünün. Şu anda bizi izleyen Muhafızlar olabilir." Vanin'in başını sallayıp anlamlı anlamlı

sağlarına doğru baktığını görünce şaşırdı. "Kendimizi savunmaya hazırlandığımızı görürlerse, saldırmaya niyetimiz olmadığını açıkça anlarlar. Bu bizi rahat bırakmaya karar vermelerini sağlayabilir ve sağlamasa bile, en azından hazır oluruz." Bunu anladılar, Talmanes Nalesean'dan daha hızlı. Daerid daha en baştan başını sallamıştı.

Nalesean yağlı sakalını bükerek mırıldandı, "Sonra ne yapmayı düşünüyorsun? Oturup onları mı bekleyeceğiz?"

"Yapacağınız bu," dedi Mat ona. *Kavrulası Rand ve "belki elli Aes Sedaisi!" Kavrulası Rand ve "birazcık diklen; onları sindir" lafları!* Köyden biri gelip kim olduklarını, ne istediklerini sorana kadar buracıkta beklemek çok güzel bir fikir gibi geliyordu. Bu sefer *ta'veren* çekişi olmayacaktı. Savaş bile ona gelmek zorunda kalacaktı; o tıpış tıpış savaşın ortasına yürümeyecekti.

"Şu yönde mi?" dedi Aviendha, işaret ederek. Yanıt beklemeden bohçasını sırtına vurdu ve uzun adımlarla batıya yürümeye başladı.

Mat kızın arkasından bakakaldı. *Lanet Aieller.* Muhtemelen bir Muhafız da onu yakalamaya çalışırdı ve kız adamın kellesini eline tutuşturuverirdi. Ya da belki, Muhafızlar Muhafız olduklarından, yapamazdı. Onlardan birine hançer saplamaya çalışırsa, adam onu incitebilirdi. Dahası, Elayne'in yanına varırsa ve Rand için saç saça, baş başa birbirlerine girerlerse, daha da kötüsü *ona* hançer saplamaya kalkarsa... Kız Salidar'a ulaşmaya can atarak, koşarcasına ilerliyordu. *Kan ve lanet küller!*

"Talmanes, ben dönene kadar kumanda sende, ama biri Birlik'in tepesine binmeye karar verene kadar yerinden kıpırdamayacaksın. Bu dördü sana neyle yüz yüze kalabileceğini anlatacak. Vanin, sen benimle geliyorsun. Olver, Daerid'in yanından ayrılma, belki haberciye ihtiyacı olur. Ona Yılanlar ve Tilkiler oynamayı öğretebilirsin," diye ekledi, Daerid'e sırıtarak. "Öğrenmek istediğini söylemişti bana." Daerid'in ağzı açık kaldı, ama Mat ilerlemişti bile. Salidar'a kafasında bir yumru ile, bir Muhafız tarafından sürüklenerek götürülürse pek hoş olurdu. Bu riski nasıl azaltmalıydı? Sancaklar gözüne ilişti. "Sen burada kal," dedi kır kafalı sancaktara. "Siz ikiniz benimle gelin. Ve o şeyleri dürün."

Küçük, tuhaf grubu Aviendha'ya çabucak yetişti. Muhafızların yanından durdurulmadan geçmelerine izin verecek bir şey varsa, bir bakış yeterli olmalıydı. Bir kadın ve dört adam tehdit oluşturmamalıydı, fark edilmekten kaçınmaya çalışmazlarken ve iki sancak taşırken değil. İki askeri kontrol etti. Hâlâ esinti yoktu, ama adamlar sancakları direklerine sıkı sıkı

bastırıyorlardı. Yüzleri gergindi. Ancak bir aptal Aes Sedailerin arasına dalarken o şeylerin ani bir esinti ile açılmasını isterdi.

Aviendha yan yan baktı ona, sonra bir çizmesini üzengiden çıkarmaya çalıştı. "Bırak çıkayım," diye emretti sertçe.

Işık aşkına, neden şimdi ata binmek istiyordu? Eh, Mat kızın yukarı tırmanmasına ve bunu yapmaya çalışırken onu devirmesine izin vermeyecekti; Aiellerin ata nasıl bindiğini bir iki kez görmüştü.

Bir başka sineğe tokat atarak eğildi ve kızın elini yakaladı. "Tutun," dedi ve homurdanarak kızı arkasına çekti. Aviendha neredeyse onun kadar uzun boyluydu ve sapasağlam bir yapısı vardı. "Kolunu belime dola." Kız ona bir bakış fırlattı ve beceriksizce dönüp bir bacağını öbür yana attı. Bacakları dizlerine dek açıldı, ama o hiç aldırmadı. Güzel bacaklardı, ama Mat, Rand'a tutkun olmasa bile, bir daha bir Aiel kadına bulaşmayacaktı.

Bir süre sonra arkasından konuştu kız. "Oğlan, Olver. Babasını Shaidolar mı öldürdü?"

Mat arkasına bakmadan başını salladı. Çok geç olmadan Muhafız görebilecek miydi acaba? Başı çeken Vanin, her zamanki gibi içyağı çuvalı gibi oturduğu yere çökmüştü, ama keskin gözlerle çevreyi izliyordu.

"Annesi açlıktan mı öldü?" diye sordu Aviendha.

"Bu, belki de hastalıktan." Muhafızlar her ortama uyum sağlayan şu pelerinlerden giyiyordu. Fark etmeden yanlarından geçip gidebilirdiniz. "Fazla anlatmadı, ben de ısrar etmedim. Annesini kendisi gömmüş. Neden? Aieller ailesini kaybetmesine sebep olduğu için ona borçlu olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Borç mu?" Şaşırmış gibiydi. "İkisini de ben öldürmedim ve öldürmüş olsaydım bile, onlar ağaçkatiliydi. Nasıl *toh*'um olabilir ki?" Durmaksızın, aynı cümlenin devamıymış gibi konuştu. "Ona doğru düzgün bakamıyorsun, Mat Cauthon. Erkeklerin çocuk büyütmek konusunda hiçbir şey bilmediğini biliyorum, ama o daha çok küçük, bütün zamanını yetişkin erkeklerin arasında geçirmemeli."

Mat o zaman dönüp baktı ona ve gözlerini kırpıştırdı. Kız eşarbını çıkarmış, cilalı yeşiltaştan tarağını koyu kızıl saçlarından geçirmekle meşguldü. Bütün dikkati bu iş üzerinde gibiydi. Bu, bir de düşmemeye çalışmak. Girift işlemeli gümüş bir kolye ile fildişinden oyma geniş bir bilezik takmıştı.

Mat başını iki yana sallayarak ormanı inceleme işine döndü. Aiel ya da değil, bütün kadınlar bazı açılardan aynıydı. Dünyanın sonu gelse, onlar

saçlarını yapmak için zaman isterler. *Dünyanın sonu gelse, bir kadın durup bir erkeğe neyi yanlış yaptığını söyler. O anda onu izleyen Muhafızlar olup olmadığını merak etmekle meşgul olmasa, onu güldürmeye yeterdi bu düşünce.*

Güneş zirvesine tırmanmış, hatta devrilmeye başlamıştı ki orman aniden açıldı. Birkaç yüz adımlık temizlenmiş zemin ağaçları köyden ayırıyordu ve o zemin temizleneli fazla olmamış gibi görünüyordu. Salidar'ın kendisi gri, taş binalardan, saz damlardan oluşan büyükçe bir yerdi ve sokaklar dolu, meşguldü. Mat ceketini giydi; en iyi yeşil yünden, manşetleri ve yüksek yakası altın işlemeli bir ceketti, Aes Sedailerle görüşmeye yetecek kadar iyi olmalıydı. Ama önünü açık bıraktı; Aes Sedailer için bile olsa, sıcaktan ölmeye niyeti yoktu.

Atlarını sürerlerken kimse onları durdurmaya kalkışmadı, ama insanlar durdu ve bütün gözler ona ve küçük grubuna döndü. Bildikleri kesindi. Herkes biliyordu. Elliye geldikten sonra Aes Sedai saymayı bıraktı; huzur vermeyecek kadar çabuk gelmişti o sayıya. Muhafızlar sayılmazsa kalabalığın içinde asker yoktu. Bazıları renk değiştiren pelerinler içindeydi, bazıları onların geçmesini izlerken kılıçlarının kabzasına elliyordu. Köyde asker olmaması, hepsinin Vanin'in bahsettiği kamplarda olduğu anlamına geliyordu. Ve tüm askerlerin kamplarda olması, bir şey yapmaya hazırlandıkları anlamına geliyordu. Mat Talmanes'in talimatlarına uyduğunu umdu. Talmanes'te sağduyu vardı, ama gidip birilerine saldırmayı Nalesean kadar çok seviyordu. Komutayı Daerid'e bırakmalıydı –Daerid heves göstermeyecek kadar çok savaş görmüştü– ama asil adam asla yapmazdı bunu. Salidar'da sinek de yok gibiydi. *Belki benim bilmediğim bir şey biliyorlardır.*

Gözüne bir kadın ilişti, tuhaf giysiler içinde güzel bir kadın. Geniş, sarı pantolon ve kısa, beyaz ceket giymiş, altın rengi saçlarını beline gelen girift bir örgü ile toplamıştı. Bir yay taşıyordu. Yay kullanan fazla kadın bulunmazdı. Kadın ona baktığını gördü ve dar bir yan sokağa daldı. Kadın hakkında bir şey anılarını gıdıklıyordu, ama ne olduğunu bilemiyordu Mat. Onca eski anı ile ilgili sorun buydu; her zaman ona birilerini hatırlatan birilerini görüyordu ve sonunda hatırladığında hep bin sene önce ölmüş biri çıkıyordu. Belki gerçekten de ona benzeyen birini görmüştü. Kendi hayatına dair hatırladıklarının arasındaki deliklerin çevresi bulanıktı. *Muhtemelen bir başka Boru Avcısı,* diye düşündü alayla ve kadını kafasından çıkardı.

Birileri konuşana kadar ilerlemenin anlamı yoktu, çünkü kimse konuşacak gibi görünmüyordu. Mat dizginleri çekti ve ince, siyah saçlı bir kadına başını salladı. Kadın serinkanlı, sorgulayan bir tavırla başını kaldırıp baktı. Güzeldi, ama o yaşı belirsiz yüzü olmasa bile, Mat'in zevkine göre fazla sıskaydı. Her kucakladığınızda kemikleri batan birini kim isterdi ki? "Adım Mat Cauthon," dedi tarafsız bir sesle. Kadın eğilmeler, yaltaklanmalar istiyorsa, bir sıçramayı deneyebilirdi, ama onu düşman etmek de aynı ölçüde aptalca olurdu. "Elayne Trakand ve Egwene al'Vere'i arıyorum. Ve Nynaeve al'Meara'yı sanırım." Rand ondan bahsetmemişti, ama onun da Elayne'le gittiğini biliyordu Mat.

Aes Sedai şaşkınlık içinde gözlerini kırpıştırdı, ama dinginlik bir anda geri döndü. Onu ve diğerlerini teker teker inceledi, Aviendha'da durdu, sonra bayraktarlara öyle uzun baktı ki, Mat kadının katlanmış kumaşın üzerinden Ejder'i ve siyah beyaz diski görüp göremediğini merak etti. "Beni izleyin," dedi kadın sonunda. "Amyrlin Makamı'nın sizi görüp göremeyeceğine bakayım." Eteklerini toplayarak sokakta yürümeye başladı.

Mat takip etmek üzere Zar'ı topuklarken, Vanin kendi kızıl kahverengi atını dizginledi ve mırıldandı, "Aes Sedailere bir şey sormak asla iyi bir fikir olmamıştır. Ben sana nereye gideceğini söyleyebilirdim." Başını ilerideki üç katlı, taştan, küp şeklindeki binaya doğru salladı. "Küçük Kule diyorlar."

Mat huzursuzca omuzlarını silkti. Küçük Kule mi? Bir de Amyrlin Makamı dedikleri biri mi vardı burada? Kadının Elaida'yı kastettiğinden kuşkuluydu. Rand yine yanılmıştı. Bu Aes Sedailer korkmuyordu. Korkmayacak kadar şişiniyorlardı.

Taştan küpün önünde sıska Aes Sedai kesin bir sesle, "Burada bekleyin," dedi ve içeride kayboldu.

Aviendha yere kaydı ve Mat çabucak takip ederek, kız fırlayıp gitmeye kalkışırsa yakalamaya hazırlandı. Biraz kana mal olsa bile, daha Mat bu sözde Amyrlin ile konuşma fırsatı bulamadan koşa koşa gidip Elayne'in boğazını kesmesine izin vermeyecekti. Ama kız ellerini belinde kavuşturarak, şalını dirseklerine sarkıtarak, dümdüz ileri bakarak orada beklemekle yetindi. Kesinlikle rahat görünüyordu, ama Mat kızın kafatasına dek dehşet içinde olabileceğini düşündü. Birazcık aklı varsa korkardı. Bir kalabalık çekmişlerdi.

Aes Sedailer toplanmaya başladı ve Küçük Kule'nin önünde çevrelediler onları. Kadın halkası bekledikçe kalabalıklaştı. Aslında, Mat

kadar Aviendha’ya da bakıyor gibiydiler, ama Mat bütün o serin, okunmaz bakışları hissedebiliyordu. Gömleğinin altındaki gümüş tilki başı madalyona ellemekten zor alıyordu kendini.

Sade yüzlü bir Aes Sedai kalabalığı ittirerek öne geçti ve beyazlar içinde, iri gözlü, ince bir genç kadını da peşinden sürükledi. Mat Anaiya’yı belirsizce hatırlıyordu, ama kadın onunla hiç ilgilenmiyor gibiydi. “Emin misin, çocuğum?” diye sordu çömeze.

Genç kadının ağzı hafifçe gerildi, ama o gerilimi sesine kesinlikle yansıtmadı. “Parlıyor ya da ışıldıyor gibi. Gerçekten görüyorum. Ama neden, bilmiyorum.”

Anaiya ona sevinçle baktı. “O bir *ta’veren,* Nicola. İlk Yetini keşfettin. *Ta’veren*’leri görebiliyorsun. Şimdi dersine dön. Çabuk. Geride kalmak istemezsin.” Nicola diz kırdı ve Mat’e son bir bakış fırlattıktan sonra Aes Sedai kalabalığına karıştı.

O zaman Anaiya bakışlarını Mat’e çevirdi. Bir erkeği huzursuz etmek için düşünülmüş, o Aes Sedai bakışlarından biriydi. Mat’i huzursuz etti gerçekten. Bazı Aes Sedailer onu biliyordu elbette –bazıları Mat’in dilediğinden çok daha fazlasını biliyordu ve bir düşününce, Anaiya’nın da onlardan biri olduğunu hatırlar gibiydi– ama olayların bu şekilde, o serin, Aes Sedai yüzlerinden Işık bilir kaç tanesinin önünde ilan edilmesi... Elleri mızrağın oymalı sapını okşadı. Tilki başı olsa da olmasa da, onu ele geçirecek, taşıyıp götürecek kadar kadın vardı orada. *Lanet Aes Sedailer! Lanet olası Rand!*

Ama Anaiya’nın ilgisini yalnızca bir anlığına çekebildi. Kadın Aviendha’ya yaklaşarak, “Peki senin adın nedir, çocuğum?” dedi. Ses tonu hoştu, ama yanıt bekliyordu ve gecikme kabul etmeyecekti.

Aviendha ona döndü. Bir baş uzundu ve her milimini kullanıyordu. “Ben Taardad Aiellerinin Dokuz Vadi boyundan Aviendha’yım.” Meydan okur ton karşısında Anaiya’nın ağzı gülümseyecekmiş gibi kıvrıldı.

Mat bakışma yarışını kimin kazanacağını merak etti, ama o kendi kendine iddiaya giremeden bir başka Aes Sedai katıldı onlara, pürüzsüz yanaklarına ve parlak, kahverengi saçlarına rağmen kemikli yanakları bir yaşlılık izlenimi bırakan biri. “Yönlendirebildiğinin farkında mısın, kızım?”

“Evet,” dedi Aviendha sertçe ve daha fazla konuşmaya hiç niyeti yokmuş gibi sıkı sıkı kapadı ağzını. Şalını düzeltmeye odaklandı, ama yeterince konuşmuştu zaten. Aes Sedailer kızın çevresine toplandılar ve Mat’i öteye iteklediler.

“Sen kaç yaşındasın, kızım?”
“Epey güç kazanmışsın, ama bir çömez olarak çok daha fazlasını öğrenebilirsin.”
“Aiel kızları arasında, senden birkaç yaş küçükken, tüketen bir hastalıktan ölen çok kişi oluyor mu?”
“Sen kaç zamandır?..”
“Sen şunu...”
“Gerçekten de bunu...”
“Zorunlu olduğun...”
Nynaeve kapıda öyle aniden belirdi ki, yoktan var olmuş gibi geldi. Yumruklarını kalçalarına dayayarak dik dik Mat’e baktı. “Burada ne işin var, Matrim Cauthon? Buraya nasıl geldin? Herhalde tepemize binmeye hazırlanan şu Ejderyeminli ordusu ile bir ilgin olduğunu düşünmek çok şey ummak olur.”
“Aslında,” dedi Mat kuru kuru, “onlara ben kumanda ediyorum.”
“Sen!..” Nynaeve ağzı açık kalakaldı, sonra silkelendi, mavi elbisesini dağılmış gibi çekiştirdi. Mat’in onun üzerinde gördüğünü hatırlamadığı kadar açık bir elbiseydi, göğüslerinin arasını gösterecek kadar açık. Yakasına ve eteklerine sarı, kıvrımlı çizgiler işlenmişti. Köyde giydiklerinden çok farklıydı. “Eh, benimle gel,” dedi keskin bir sesle. “Seni Amyrlin’e götüreyim.”
“Mat Cauthon,” diye seslendi Aviendha, biraz nefes nefese. Onu bulmak için Aes Sedailerin arasından, üzerinden bakınıyordu. “Mat Cauthon.” O kadar, ama bir Aiel’e göre, çılgına dönmüş gibiydi.
Onu çevreleyen Aes Sedailer sakin, mantıklı, amansız seslerle devam ettiler.
“Senin için en iyisi...”
“Düşünmen gereken...”
“En iyisi...”
“Aklına bile gelmemesi...”
Mat sırıttı. Kız her an hançerini çekebilirdi, ama o kalabalığın içinde pek işine yarayacağını sanmıyordu. Yakın zamanda Elayne’in peşine düşmesi olası görünmüyordu, bu kadarı kesindi. Döndüğünde onu beyaz elbise içinde görüp görmeyeceğini merak ederek mızrağını Vanin’e attı. “Yolu göster, Nynaeve. Şu sizin *Amyrlin*’i görelim.”
Kadın ona gergin gergin kaşlarını çattı ve örgüsünü çekiştirerek, yalnızca kısmen kendi kendine homurdanarak içeri girdi. “Bu Rand’ın işi,

değil mi? Öyle olduğunu biliyorum. Bir şekilde öyle. Herkesi aklını başından alacak kadar korkutmak. Attığın adıma dikkat et, *Lord General* Cauthon, yoksa yemin ederim, seni çayüzümü çalarken yakalamış olmamı dilersin. İnsanları korkutmak! Bir erkek bile daha fazla sağduyu sahibi olmalı! Öyle sırıtmayı hemen kes, Mat Cauthon. Onun bundan ne çıkaracağını bilmiyorum."

İçerideki masaların başında Aes Sedailer vardı –bir şeyler yazan ve emirler veren o dikkatli Aes Sedailere rağmen oda bir salon hissi veriyordu– ama o ve Nynaeve odayı geçerken öylesine bakıp geçtiler. Burada ne kadar özel bir gösteri yürüttüklerini gösteriyordu yalnızca. Kendi kendine mırıldanarak yürüyen bir Kabuledilmiş ve o Aes Sedailerin teki bile laf etmemişti. Mat Kule'de elinden geldiğince kısa kalmıştı, ama Aes Sedailerin işleri böyle yürütmediğini bilirdi.

Arka odada, Nynaeve daha iyi günler görmüş bir kapıyı ittirdi. Mekândaki her şey daha iyi günler görmüştü. Mat onu takip ederek içeri girdi... ve yerinde kalakaldı. O altın saçlarla herkesten güzel Elayne oradaydı, ama yüksek, dantel yakalı yeşil ipekten bir elbise ile, büyük bir leydiyi oynuyordu. O tenezzülkâr gülümsemelerinden birini bahşederek kaşlarını kaldırdı. Ve Egwene de oradaydı, bir masanın arkasında oturuyordu ve yüzünde sorgular bir gülümseme vardı. Açık sarı elbisesinin üzerine yedi çizgili bir etol almıştı. Mat çabucak dışarıya bir bakış fırlattı ve Aes Sedailerden biri göremeden kapıyı ittirdi.

"Belki siz bunun gülünç olduğunu düşünüyorsunuz," diye hırladı, yerdeki küçük halıyı hızla geçerek, "ama öğrenirlerse derinizi yüzerler. Öğrenirlerse hiçbirinizin gitmesine izin vermezler, asla..." Egwene'in boynundaki etolü kaptı ve kızı telaşla sandalyeden kaldırdı... ve boynundaki gümüş tilki başı buz kesti.

Egwene'i hafifçe ittirerek masadan uzaklaştırdı ve üçüne dik dik baktı. Egwene biraz şaşkın görünüyordu, ama Nynaeve'in ağzı yine açık kalmıştı ve Elayne'in iri, mavi gözleri yuvalarından fırlayıp yere düşecek gibi görünüyordu. İçlerinden biri üzerinde Güç kullanmaya çalışmıştı. O *ter'angreal*'e yaptığı yolculuktan edindiği tek iyi şey bu tilki başı madalyondu. Onun da bir *ter'angreal* olduğunu tahmin ediyordu, ama yine de minnettardı ona. Derisine dokunduğu sürece Tek Güç ona ulaşamıyordu. En azından *saidar;* istediğinden daha fazla kanıtı vardı. Ama biri denediği zaman soğuyordu.

Etolü ve kendi şapkasını masaya fırlatarak oturdu, sonra kalkıp yastıkların bir kısmını kaldırdı ve yere attı. Çizmesini masanın kenarına dayadı ve aptal kadınları süzdü. “Bu sözde Amyrlin bu küçük şakanızı öğrenirse o yastıklara ihtiyacınız olur.”

“Mat,” diye başladı Egwene kararlı bir sesle, ama Mat onun sözünü kesti.

“Hayır! Konuşmak istiyorduysanız, lanet Güç’ünüzü fırlatmak yerine konuşmalıydınız. Şimdi siz dinleyeceksiniz.”

“Bunu nasıl?..” dedi Elayne merak içinde. “Akışlar... kayboluverdi.”

Aynı anda Nynaeve tehditkâr bir sesle konuştu, “Mat Cauthon, hayatının en büyük hatasını...”

“Dinleyin dedim!” Parmağını Elayne’e uzattı. “Seni yanımda Caemlyn’e götürüyorum, Aviendha’nın seni öldürmesini engelleyebilirsem. O güzel boğazının kesilmesini istemiyorsan yanımdan ayrılmaz, ne diyorsam soru sormadan yaparsın!” Parmak Egwene’e kaydı. “Rand ne zaman dilersen seni Bilgelerin yanına gönderebileceğini söylüyor ve şimdiye dek gördüklerim nelerle uğraştığını gösteriyorsa, önerisini *hemen* kabul etmeni tavsiye ederim! Nasıl Yolculuk edileceğini biliyorsun, anlaşıldığı kadarıyla” –Egwene hafifçe irkildi– “yani Birlik için Caemlyn’e bir kapıyol açabilirsin. İtiraz istemiyorum, Egwene! Ve sen, Nynaeve! Seni burada bırakmalıydım, ama gelmek istiyorsan gelebilirsin. Yalnız, seni uyarıyorum. O örgüyü bir kez bana çekersen, yemin ederin poponu fena ısıtırım!”

Hepsi, Trolloc boynuzları çıkarmış gibi bakıyorlardı ona, ama en azından çenelerini kapalı tutuyorlardı. Belki kafalarına biraz akıl sokmayı başarmıştı. Postlarını kurtardığı için ona teşekkür edeceklerinden değil. Ah, hayır; onlar değil. Her zamanki gibi, biraz daha zamanları olsa her şeyi kendi başlarına halledeceklerini söylerlerdi. Bir kadın, onu zindandan kurtardığınız zaman işine karıştığınızı söylüyorsa, ne demezdi ki?

Derin bir nefes aldı. “Şimdi. Amyrlin seçtikleri zavallı kör aptal buraya geldiğinde konuşma işini ben yapacağım. Çok zeki olmayabilir, yoksa bu işi onun omuzlarına asla yıkamazlardı. Lanet bir hiçliğin ortasındaki lanet bir köyün Amyrlin Makamı. Çenelerinizi kapatacaksınız ve diz kıracaksınız ve ben yine pastırmalarınızı yanmaktan kurtaracağım.” Bakmakla yetindiler. Güzel. “Amyrlin’in ordusunu biliyorum, ama benim de bir ordum var. Kule’yi Elaida’nın elinden alabileceğini düşünecek kadar deliyse... eh, muhtemelen sırf siz üçünüzü bırakmamak için asker kaybetme riskine

girmeyecektir. Sen şu kapıyolu aç, Egwene, seni yarın, en geç öbür gün Caemlyn'e ulaştırayım ve bu deli kadınlar da koşa koşa gidip kendilerini Elaida'ya öldürtebilirler. Belki yol arkadaşlarınız da olabilir. Hepsi birden delirmiş olamaz. Rand onlara sığınma hakkı tanımaya hazır. Bir diz kırarlarsa, çabucak bir sadakat yemini ederlerse, Elaida'nın kellelerini Tar Valon'da kazığa geçirmesini engeller. Bundan daha iyisini bulamazlar. Ee? Söyleyecek bir şeyiniz var mı?" Görebildiği kadarıyla gözlerini bile kırpmıyorlardı. "Basit bir, 'Teşekkür ederim, Mat,' yeter." Değil konuşmak, gözlerini bile kırpmıyorlardı.

Kapı çekingence çalındı, yeşil gözlü güzel bir çömez içeri girdi ve iri iri açılmış gözlerle, huşu içinde diz kırdı. "Bir şey ister misiniz diye sormak üzere gönderildim, Anne. Şey... general için, demek istiyorum. Şarap ya da... ya da..."

"Hayır, Tabiya." Egwene etolü şapkanın altından çekti ve omuzlarına yerleştirdi. "*General* Cauthon ile biraz daha konuşmak istiyorum. Sheriam'a söyle, kısa süre sonra, danışmak için çağırtacağım onu."

"Ağzını kapat, Mat, sinek yutacaksın," dedi Nynaeve, büyük tatmin dolu bir sesle.

39
Olasılıklar

Egwene etolünü düzelterek Mat'i inceledi. Köşeye kıstırılmış ayı gibi görünmesini bekliyordu, ama o yalnızca balta yemiş gibi ve terli görünüyordu. Sormak istediği o kadar çok soru vardı ki –Rand Salidar'ı nereden biliyordu? Yolculuğu çözdüğünü nereden biliyor olabilirdi? Rand ne yaptığını sanıyordu?– ama sormayacaktı. Mat ve Kızıl El Birliği kafasının içinin uğuldamasına sebep olmuştu. Belki de Rand ona göklerden düşen bir armağan vermişti.

"Sandalyem?" dedi sessizce. Terlemediğini Mat'in fark ettiğini umuyordu. Elayne ile Nynaeve de terlemiyordu; en azından Nynaeve fazla terlemiyordu. Siuan numarayı açıklamıştı ve Güç'le hiç ilgisi yoktu, yalnızca belli bir şekilde yoğunlaşma meselesiydi. Nynaeve Siuan'ın daha önce öğretmemesine epey öfkelenmişti ve buna şaşmamak gerekirdi, ama Siuan sakin sakin, bu bilginin Kabuledilmişler için değil, Aes Sedailer için olduğunu söylemişti. Şimdiye dek Egwene Aes Sedailerin yanında düşüncelerini toparlamayı başarmıştı ve terli bir yüz yerine serin bir yüz tavırlarını düzeltmelerine birazcık yardımcı olmuş gibiydi. Bazılarının. Mat konusunda harikalar yaratmalıydı. Bakıp durmayı bırakıp görürse. "Mat? Sandalyem?"

Mat irkildi, kalktı ve yana çekildi. Bir tür bulmacaymışlar gibi sözsüzce bir ona, bir Elayne'e, bir Nynaeve'e bakıyordu. Eh, Nynaeve ile Elayne de ona aynı şekilde bakıyordu, ama onların çok daha iyi bir sebebi vardı kuşkusuz.

Egwene sevgiyle Chesa'yı düşünerek minderlerin tozunu silkeledi ve sandalyeye geri koydu. İki gün sonra artık onlara ihtiyaç duymaz olmuştu, ama ya banyo yapmaktan vazgeçecekti ya da tek bir bere kalmayana dek

minderleri kabul edecekti. Egwene söylese Chesa minderleri kaldırırdı. Terli ya da serin, Egwene Amyrlin Makamı'ydı, şimdiye dek yapmamış olsalar bile, önünde krallar eğilir, kraliçeler reverans yapardı; kısa sürede Elaida'yı yargılayacak, idam ettirecek, Beyaz Kule'de ve dolayısıyla dünyada işleri yoluna koyacaktı. Chesa yapardı ve onun iyiliğini düşünmesine izin verilmediği için Egwene'e öyle incinmiş, öyle ters bakışlar fırlatacaktı ki, minderleri yerinde bırakmak çok daha kolay geliyordu.

Ellerini masanın üzerinde kavuşturarak yerleşti ve, “Mat...” dedi. Mat hemen araya girdi.

“Bu gerçekten delilik, biliyorsun,” dedi sessizce. Sessizce, ama büyük kararlılıkla. “Kafan kesilecek sonunda, Egwene. Hepinizin. Kafalarınız kesilecek.”

“Mat,” dedi Egwene daha güçlü bir sesle, ama Mat devam etti.

“Dinle, hâlâ bundan kurtulabilirsin. Amyrlin olduğunu düşünüyorlarsa, benimle birlikte... Birlik'i incelemek üzere gelebilirsin. Bir kapıyol açarsın ve bu arı kafalı deliler gözlerini kırpamadan önce gitmiş oluruz.”

Nynaeve Mat'in çevresinde *saidar*'ın işe yaramadığını görmüştü, ama yönlendirmeyi öğrenmeden çok önce inatçı erkeklerle başa çıkmayı öğrenmişti. Egwene'in duymasının gerekmediği bir, “*Benim* popomu ısıtmak?” hırlaması ile, beceriyle eteklerini kaldırdı ve *Mat'in* poposuna sıkı bir tekme attı. Öyle hızlı vurmuştu ki, Mat sendeleye sendeleye duvara kadar gitti, sonra elini uzatarak denge kurdu. Elayne bir kahkaha patlattı ve aynı anilikle bastırdı, ama hâlâ titriyordu ve gözleri parlıyordu.

Egwene de gülmemek için dudağını ısırıyordu. Gerçekten gülünçtü. Mat başını yavaşça çevirip, kızgınlıkla Nynaeve'e baktı. Sonra kaşları çatıldı ve düğmeleri açık ceketini düzeltmeye çalışırmış gibi çekiştirerek yavaş yavaş ona doğru yürümeye başladı. Yavaşça, çünkü aksıyordu. Egwene ağzını kapattı. Gülmek gerçekten işe yaramazdı.

Nynaeve sertçe sırtını dikleştirdi ve sonra belki aklına birkaç şey geldi. Yönlendirecek kadar öfkelenmiş olabilirdi, ama görünüşe göre *saidar* Mat üzerinde etkisizdi. Mat bir İki Nehirliye göre uzundu, Nynaeve'den epey uzundu, epey güçlüydü ve gözünde tehlikeli bir ışıltı vardı. Nynaeve Egwene'e baktı, sert bakışlarını korumaya çalışarak elbisesini düzeltti. Mat gök gürültüsü gibi bir yüzle daha da yaklaştı. Nynaeve telaşla bir bakış daha fırlattı. Endişesi belli olmaya başlamıştı. Sonra küçük bir adım geriledi.

“Mat,” dedi Egwene düz bir sesle. Mat durmadı. “Mat, aptallık etmeyi bırak. Zor durumdasın, ama mantık dinlemeyi kabul edersen ben seni kurtarabilirim.”

Mat sonunda durdu. Nynaeve’e öfkeyle baktı, parmağını uyarıyla salladı, sonra ona sırtını döndü ve yumruklarını yazı masasına dayadı. “*Ben* mi zor durumdayım? Egwene, bir ağaçtan ayı inine atladın ve henüz yere inmediğin için her şeyin yolunda olduğunu düşünüyorsun!”

Egwene sakin sakin gülümsedi ona. “Mat, Salidar’da Ejderyeminliler hakkında iyi şeyler düşünen çok kişi yok. Lord Bryne kesinlikle düşünmüyor, askerleri de öyle. Çok rahatsız edici hikâyeler duyduk. Ve bazı mide bulandırıcı hikâyeler.”

“Ejderyeminli mi!” diye ciyakladı Mat. “Benimle ne ilgileri var? Ben lanet bir Ejderyeminli değilim!”

“Elbette öylesin, Mat.” Dünyadaki en açık şeymiş gibi konuşmuştu. Ki aslında, bir düşününce, öyleydi. “Rand’ın seni gönderdiği yere gidiyorsun. Ejderyeminliden başka ne olabilirsin? Ama beni dinlersen, *senin* kelleni kargıya geçirmelerini engelleyebilirim. Aslında, Lord Bryne’ın kargı kullanacağını sanmıyorum –yeterince kargısı olmadığından şikâyet edip duruyor– ama bir şey bulacağından eminim.”

Mat diğer iki kadına baktı ve Egwene bir an dudaklarını birbirine bastırdı. Açık konuşmuştu, ama Mat neyden bahsettiğine ilişkin bir ipucu arar gibiydi. Elayne ona gergin gergin gülümsedi ve kararlı bir tavırla başını salladı. Egwene’in nereye varmaya çalıştığını görmemiş olabilirdi, ama sırf kendi sesini duymak için konuşmadığını biliyordu. Sert ifadesini korumaya çalışan ve örgüsünü çekiştiren Nynaeve dik dik bakmakla yetindi, ama belki bu daha bile iyiydi. Ama terlemeye başlamıştı; Nynaeve öfkelendiği zaman konsantrasyonunu yitiriyordu.

“Şimdi, dinle, Egwene,” dedi Mat. Ama diğer yandan, belki iki yanıt da yeterli değildi. Mantıklı bir ses tonu ile olası en itici tahammülkârlığı birleştirdi. “Kendine Amyrlin demek istiyorsan, kendine Amyrlin diyebilirsin. Bütün bu Aes Sedaileri ona götürmesen bile yine de Rand sana kucak açacaktır, ama götürürsen çok sevineceğini biliyorum. Elaida ile ne sorunun olursa olsun, o çözebilir. Elaida onun Yenidendoğan Ejder olduğunu biliyor. Işık, mektubunu hatırlıyorsun. Neden, sen daha hayal diyemeden Beyaz Kule’yi eski haline getirir. Savaş olmadan. Kan dökülmeden. Kan dökülmesini istemediğini biliyorsun, Egwene.”

Bunu istemiyordu gerçekten. Salidar ile Tar Valon arasında bir kez kan dökülünce, Beyaz Kule'yi tekrar bütün kılmak zor olacaktı. İlk Aes Sedai kanı döküldüğü zaman imkânsız olabilirdi. Yine de, Elaida'nın indirilmesi gerekiyordu ve Egwene ne yapması gerekiyorsa onu yapacaktı. Bundan hoşlanmıyordu, o kadar. Ve Mat'in ona neyi bildiğini söylemesinden hoşlanmamıştı, hele haklı olmasından daha da az. Hele o ses tonuyla, hiç. Ellerini masanın üzerinde tutmak için çaba harcaması gerekiyordu. Ayağa kalkmak ve onun kulaklarını yumruklamak istiyordu.

"Rand'la nasıl ilişki kurarsam kurayım," dedi serinkanlılıkla, "Aes Sedaileri ona ya da başka herhangi bir adama sadakat yemini etmeye götürerek olmayacağından emin olabilirsin." Serin ve kesinlikle tartışır havada değil; basit gerçeklerin sakinlikle ifade edilmesi. "Elaida ile nasıl ilgileneceğim beni ilgilendirir, seni değil. Birazcık aklın varsa, Mat, Salidar'da bulunduğun süre içinde çeneni kapatır, küçük adımlar atarsın. Diğer Aes Sedailere, ona diz çöktükleri zaman Rand'ın neler yapacağını söylemeye kalkarsan, alacağın yanıtlardan hiç hoşlanmayabilirsin. Beni, Nynaeve'i ya da Elayne'i alıp götürmekten bahsetmeye kalkarsan, kendini karnına saplanmış bir kılıçla bulursan *çok* şanslı sayılırsın."

Mat dimdik durdu ve öfkeyle baktı. "Mantık dinlemeye hazır olduğunda tekrar konuşuruz, Egwene. Thom Merrilin buralarda mı?" Egwene başını sertçe salladı. Thom'dan ne istiyordu ki? Muhtemelen kendini şaraba boğmak. Eh, buralarda bir meyhane bulacağını sanıyorsa, ona iyi şanslar dilerdi. "Dinlemeye hazır olduğunda," diye tekrarladı Mat sertçe ve kapıya doğru uzun adımlarla... aksadı.

"Mat," dedi Elayne, "senin yerinde olsam gitmeye kalkışmazdım. Salidar'a gelmek gitmekten çok daha kolaydır."

Mat küstahça sırıttı ona ve onu baştan aşağı süzmesine bakılırsa, Elayne onu tüm dişlerini sallayana dek tokatlamadığı için şanslıydı. "Sizi, hanımefendi, Caemlyn'e götürüyorum. Paketleyip Rand'a teslim etmem gerekse bile. Ve yapmazsam kavrulayım. Ve ne zaman dilersem o lanet zamanda giderim." Alayla Elayne'e, Egwene'e eğildi. Nynaeve'e dik dik bakmakla ve parmağını yine sallamakla yetindi.

"Rand nasıl böylesine alçak, böylesine çekilmez bir hödükle arkadaş olabilir?" diye sordu Elayne ortaya, daha kapı Mat'in arkasından kapanmadan.

"Dili kesinlikle kötüye gitmiş," diye homurdandı Nynaeve karanlık karanlık, başını arkaya atıp, örgüsünü omzunun üzerinden savurarak.

Egwene, erişemeyeceği bir yere kaldırmazsa onları kökünden sökmekten korktuğunu düşündü.

“İstediği şeyi yapmasına izin vermeliydim, Nynaeve. Artık Aes Sedai olduğunu hatırlamalısın. İnsanları tekmeleyemezsin, kulaklarını yumruklayamazsın, sopayla dövemezsin onları.” Nynaeve ağzı açılıp kapanarak, gittikçe kızararak bakakaldı ona. Elayne halıyı incelemeye başladı.

Egwene içini çekerek çizgili etolü katladı ve masanın bir yanına koydu. Elayne ile Nynaeve’in yalnız olduklarını hatırlaması için yapıyordu bunu; bazen etol Egwene al’Vere yerine Amyrlin Makamı ile konuşmaya başlamalarına sebep oluyordu. Her zamanki gibi, işe yaradı. Nynaeve çok derin bir nefes aldı.

Ama o konuşamadan Elayne konuştu, “Onun bu Kızıl El Birliği askerlerini Gareth Bryne’ınkilerle birleştirmeyi mi düşünüyorsun?”

Egwene başını iki yana salladı. Muhafızlar Mat’in Birliği’nde şimdi altı yedi bin adam olduğunu söylüyordu, yakalanan iki adamın iddia ettiği kadar olmasa bile, Cairhien’den hatırladığından daha fazla, ama Bryne’ın askerleri gerçekten de Ejderyeminlilere hoş davranmazdı. Dahası, Egwene’in kendi planı vardı, diğer ikisi sandalyelerini masaya çekerken açıkladı planını. Etolü daha da uzağa itti.

“Bu harika.” Elayne’in sırıtışı, sözlerinde içten olduğunu söylüyordu. Ama diğer yandan, Elayne her zaman kafasından ne geçiyorsa onu söylerdi. “Diğerinin işe yarayacağını sanmıyordum, ama bu gerçekten *harika*.”

Nynaeve sinirle burnunu çekti. “Mat’in razı olacağını sana düşündüren ne? Sırf eğlenmek için tekere çomak sokabilir.”

“Sanırım bir söz vermiş,” dedi Egwene basitçe ve Nynaeve başını salladı. Yavaşça, gönülsüzce, ama salladı yine de. Elayne anlamamıştı, elbette; Mat’i tanımıyordu. “Elayne, Mat canı ne isterse onu yapar; hep öyle yapmıştır.”

“Bu yüzden kaç şalgam soyması gerekirse gereksin,” diye mırıldandı Nynaeve, “ya da kaç kez sopalanırsa sopalansın.”

“Evet, Mat böyledir,” diye içini çekti Egwene. Emond Meydanı’ndaki, belki İki Nehir’deki en sorumsuz çocuktu. “Ama söz verirse, tutar. Ve sanının Rand’a, seni Caemlyn’e götüreceğine dair söz vermiş, Elayne. Fark etmişsindir, benden rica edecek kadar geri adım attı,” bir açıdan öyleydi, “ama sana karşı hiç değişmedi. Sanırım sana kemer kesen kadar yakın kalmayı düşünüyor. Ama istediğimiz şeyi yapana kadar seni görmesine bile

izin vermeyeceğiz.” Durdu. “Elayne, onunla gitmek istiyorsan gidebilirsin. Rand’a, demek istiyorum. Mat ve onun Birliği’nden faydalanabildiğimiz kadar faydalandıktan sonra.”

Elayne duraksamadan başını iki yana salladı, hem de kararlılıkla. “Hayır, Ebou Dar çok önemli.” Basit bir öneri ile kazanılmış, şaşırtıcı bir zafer olmuştu bu. Elayne ve Nynaeve Tylin’in sarayında Merilille’e katılacaktı. “En azından yakınımda kalırsa, taşıdığı *ter’angreal*’i incelemek için birkaç günüm olur. Öyle olmalı, Egwene. Başka hiçbir açıklaması yok.”

Egwene’in elinden onaylamaktan başka şey gelmiyordu. Sırf nazikçe, kimi itip kakmayı düşündüğünü hatırlatmak için Mat’i durduğu yerde Hava akışlarına sarmayı düşünmüştü, ama akışlar ona dokunmuş, sonra eriyip gitmişti. Tek ifade tarzı buydu. Ona dokundukları yerde yok oluvermişlerdi. O anın şokunu hâlâ hatırlıyordu ve gereği yokken eteklerini düzelten tek kişi olmadığını fark etti.

“Birkaç Muhafız’dan ceplerini bir tersyüz etmelerini isteyebiliriz.” Nynaeve gözlerinin önüne gelen imgeyle tatmin olmuş gibiydi. “Mat Cauthon Efendi bundan ne kadar hoşlanır, görürüz.”

“Eşyalarını elinden alırsak,” dedi Egwene sabırla, “sence ne yapacağını söylemeye başladığımızda direnmez mi?” Mat emir almakta asla başarılı olmamıştı ve Aes Sedailer ile Tek Güç’e normal tepkisi, ilk fırsatta sıvışmak olurdu. Belki Rand’a verdiği söz bunu engellerdi –bir *söz vermiş* olmalıydı; davranışlarının başka açıklaması yoktu– ama o riske girmeyecekti. Nynaeve istemeye istemeye başını salladı.

“Belki...” Elayne bir an, parmaklarıyla masayı döverek düşünceli düşünceli boşluğa dikti gözlerini. “Belki onu da Ebou Dar’a götürebiliriz. Böylece, *ter’angreal* konusunda daha fazla şansım olur. Ama *saidar*’ı durduruyorsa, onu *nasıl* inceleyeceğimi düşünemiyorum.”

“O serseriyi yanımızda götürmek mi!” Nynaeve dimdik oturmuştu. “Bunu kastetmiş olamazsın, Elayne. Berbat etmediği tek günümüz olmaz; bu konuda çok iyidir. Söyleneni asla yapmaz. Dahası, asla razı olmaz. Seni Caemlyn’e götürme fikrine öyle takılmış ki, bir sürü at ve bir levyeyle bile kopartamazsın.”

“Ama Caemlyn’e ulaşana kadar bana göz kulak olmayı düşünüyorsa,” dedi Elayne ona, “gitmekten başka şansı olmayacaktır. Mükemmel.”

“Kötü bir fikir olmayabilir,” diye araya girdi Egwene, Nynaeve daha yeni bir itiraz ararken. Onları çanağın peşine göndermek doğru geliyordu,

ama onu nerede arayacaklarını ne kadar düşünürse o kadar endişeleniyordu. “Bana söylemeden Muhafız seçmemişseniz, birkaç asker iyi bir fikir olabilir. Thom ile Juilin iyi, güzel, Birgitte de öyle, ama zorlu bir yere gidiyorsunuz.”

“*Birkaç* asker yeterli olabilir,” dedi Elayne, hafifçe kızararak. “Emir dinledikleri sürece.”

Nynaeve Elayne’e bakmadı, ama belirgin bir duraklamadan sonra başını aksi aksi iki yana salladı. “O Ebou Darlılar ne kadar alıngan olursa olsun düello yapmaya gitmiyoruz, Egwene. Thom ile Juilin yeterli olur. Kendi adıma, işittiğim hikâyelerin yalnızca pes etmemizi sağlamak için yayıldığını düşünüyorum.” Gidecekleri haberi yayıldığından beri herkes Ebou Dar hakkında anlatılan hikâyeleri duymuştu; Chesa bir sürü duymuştu, hepsi bir öncekinden daha acı dolu, daha korkunçtu, daha gözlerini kırpamadan yanlış bir bakış yüzünden öldürülen yabancılar, bir söz üzerine dul kalan kadınlar ve yetim kalan çocuklar, sokaklarda hançerlerle dövüşen *kadınlar.* “Hayır, yanımızda yalnızca Thom ile Juilin varken, üstelik Liandrin ile onun Kara Aes Sedailerinden bazıları da oradayken Tanchico’da hayatta kaldıysak, Mat Cauthon ve askerleri olmadan Ebou Dar’da başımızın çaresine pekâlâ bakabiliriz. Mat askerlere komuta ediyor! Tabureye oturtulup kova eline tutuşturulmadan babasının ineklerini sağmayı bile hatırlamazdı.”

Egwene hafifçe içini çekti. Birgitte’ten bahsetmek hep aynı etkiyi yaratıyordu; parmaklanmışlar gibi irkiliyorlar, sonra ya Birgitte’ten bahsederken kekeliyorlar ya da kadından hiç bahsedilmemiş gibi konuşmaya devam ediyorlardı. Tek bir bakış Egwene’i, Elayne ile Nynaeve’i –bir sebepten, özellikle Elayne’i– takip eden kadının *Tel’aran’rhiod*’da gördüğü kadın olduğuna ikna etmeye yetmişti. Efsanelerdeki Birgitte, asla ıskalamayan okçu, Valere Borusu’nun çağrısını bekleyen ölü kahramanlardan biri. Ölü bir kahraman, Salidar sokaklarında yürüyen canlı bir kadın değil, ama yine de aynı kadın. Elayne hâlâ açıklama yapmamıştı, yalnızca bahsedilmeyeceği konusunda anlaşma yapılan bir konudan bahsedemeyeceğini mırıldanmıştı utançla. Birgitte’in kendisi, efsanelerdeki kahraman, Egwene’in geldiğini her gördüğünde ya başka tarafa dönüyor ya da yan sokaklara dalıyordu. Kadının çalışma odasına gelmesini emretmek ve bir açıklama talep etmek söz konusu değildi; durum kendisini ne kadar aptal gibi hissettirse de, bir söz vermişti. Her neyse, bir zararı yok gibiydi. Yalnızca neden olduğunu merak ediyordu. Ve nasıl.

Birgitte'i o anlığına kafasından çıkararak masanın üzerinden Nynaeve'e doğru eğildi. "Belki Mat'in emirleri dinlemesini sağlayabiliriz, ama korumalığını yaparken için için yanmasını izlemek güzel olmaz mıydı?"

"Kesinlikle değerdi," dedi Elayne düşünceli düşünceli, "eğer Rand gerçekten onu general yapmışsa. Annem sık sık, en iyi erkeğin bile emir almaya gönülsüz olduğunu ve dersini vermeye her zaman değdiğini söylerdi. Mat'i en iyi erkek olarak hayal edemiyorum –Lini, 'Aptallar yalnızca kendilerini dinler,' der– ama ona yeterince ders verebilirsek ve bu sayede kendini kurtarılamayacak ölçüde aptal yerine koymazsa, Rand'a büyük bir iyilik yapmış olabiliriz. Dahası, o *ter'angreal*'i inceleyeceksem *zamana* ihtiyacım olacak."

Egwene gülümsememeye çalıştı; Elayne her zaman çabuk anlardı. Ama diğer yandan, muhtemelen Mat'e dik oturmayı öğretmeye çalışacaktı. Bu görmeye değer bir şey olurdu. Egwene Elayne'den hoşlanıyor, gücüne hayranlık duyuyordu, ama o yarışmada Mat'in üzerine iddiaya girerdi. Kıl payı farkla.

Nynaeve inatçılığından vazgeçmeden geri adım attı. Mat yanlış olanda direnmekle bilinirdi, siz "yukarı" deseniz, sırf size inat olsun diye "aşağı" derdi. Bir fıçıya kapatılıp, fıçının kapağı çivilense bile sorun çıkarmayı başarırdı. Onu durmaksızın meyhanelerden ve kumarhanelerden çıkarmaları gerekecekti. Sona doğru, Mat'in Elayne'i sırtı dönük bulduğu ilk fırsatta çimdikleyeceğini söyleyecek duruma geldi ve Egwene onun itirazlarını bastırmak üzere olduklarını anladı. Mat kadın kovalamaya kesinlikle çok zaman harcardı ve Egwene bunu onaylamıyordu, ama Nynaeve de Egwene kadar iyi biliyordu ki, bakmaması gereken yere, bakmaması gereken şekilde bakmasına rağmen, Mat'te, hiç de öyle görünmemesine rağmen kovalanmayı isteyen kadınları bulmak gibi tekinsiz bir beceri vardı. Ne yazık ki, tam da Nynaeve'in pes edeceğinden emin olduğu anda kapı çalınarak Sheriam'ın geldiği bildirildi.

Sheriam girme izni verilmesini beklemedi; asla beklemezdi. Mavi etolü içinde serin bakışlarla durdu ve Nynaeve ile Elayne'e baktı. Amyrlin'den sonra gelse de gelmese de, Vakanüvis'in Aes Sedailer üzerinde, Amyrlin'in vermeyi seçtikleri dışında yetkesi yoktu ve Amyrlin'in huzurundan kimseyi kovabilecek biri değildi kesinlikle, ama o bakış açık bir kovalama ifade ediyordu.

Elayne rahatça ayağa kalktı ve Egwene'e derin, resmi bir reverans yaptı. "Bana izin verirseniz, Anne, gidip Aviendha'yı bulmalıyım."

Diğer yandan Nynaeve gözlerini Sheriam'ın gözlerine dikti, ta ki Egwene boğazını temizleyene ve çizgili etolü omuzlarına alana kadar.

Nynaeve kızararak ayağa fırladı. "Ben de gitmeliyim. Janya benimle kaybolan Yetiler hakkında konuşmak istediğini söyledi."

O Yetilerin hatırlanması Egwene'in umduğu kadar kolay çıkmıyordu. Aes Sedailer konuşmaya gönüllüydü; sorun Moghedien'in belirsiz bir tarifi ya da bazen yalnızca bir ismi anlamasını sağlamak, sonra gerçekten bir şeyler bildiğini ummaktı. Örneğin, Matrisin Hizalanması'nın metalleri güçlendirdiğini bilmek iyiydi, güzeldi, ama kadın metallerden Şifa'dan da az anlıyordu. Hem, Işık aşkına, Toprakateş Eğirmek ya da Gözyaşı Sağmak da neydi?

Moghedien yardım etmeye hevesli görünüyordu, can atıyordu, özellikle de Siuan sıcağı görmezden gelme numarasını öğrettikten sonra. Görünüşe göre bu konuda Nynaeve ve Elayne'e yalan söylemişti. Egwene'in bunu "tek yalan" olarak kabul edebileceğine ikna olan kadın dizleri üzerinde sürünmüş, dişleri takırdayarak ağlamış, yalvarmış, eteklerini öpmüştü. Yardım etmeye hevesli olsa da olmasa da, korkusunu yepyeni doruklara çıkarmıştı. O kesintisiz, mide bulandırıcı ağlak dehşet yağmuru çok fazlaydı. Baştaki niyetine rağmen artık *a'dam* bileziği Egwene'in kesesinde duruyordu. Nynaeve'e vermeye razı olurdu –ve ondan kurtulduğu için memnun olurdu– ama o şeyi diğerlerinin önünde birbirlerine verip durmaları eninde sonunda yorum çekerdi.

Bunun yerine, "Nynaeve, öfkesi yatışana kadar Mat'ten uzak durman en iyisi olabilir," dedi. Mat'in tehdidini gerçekleştirmeyeceğinden emindi, ama biri onu gerçekleştirmeye dürtecekse, bu Nynaeve olurdu ve ondan sonra Mat'i bir daha ikna edemezlerdi. "Ya da en azından onunla yalnızca çevrede bir sürü insan varken konuşmaya dikkat et. Belki birkaç da Muhafız varken."

Nynaeve ağzını açtı; bir an sonra yine kapattı; yanakları biraz solmuştu, yutkundu. Egwene'in ne demek istediğini anlamıştı. "Evet. Evet, sanırım en iyisi bu olur, Anne."

Sheriam kapının kapanmasını küçük bir kaş çatma ile izledi ve Egwene'e dönerken kaş çatması hâlâ yüzündeydi. "Sert sözler mi söylendi, Anne?"

"Yalnızca eski dostlar uzun zaman sonra bir araya geldiğinde bekleneceği cinsten. Nynaeve Mat'i haylaz bir oğlan olarak hatırlıyor, ama o artık on yaşında değil ve buna bozuluyor." Yalan söylememek üzere Üç

Yemin'le bağlanan Aes Sedailer yarım gerçekleri, çeyrek gerçekleri ve imaları sanat düzeyine ulaştırmıştı. Faydalı sanatlar, Egwene'e göre. Özellikle de Aes Sedailer karşısında. Üç Yemin kimseye iltimas geçmezdi, özellikle de Aes Sedailere.

"Bazen insanların değiştiğini hatırlamak zor olur." Sheriam izin verilmeden oturdu ve mavi ipek eteğini dikkatle düzeltti. "Herhalde, Ejderyeminlilere her kim kumanda ediyorsa, Mat'i Rand al'Thor'dan bir mesajla göndermiştir, değil mi? Umarım vaat olarak kabul edeceği hiçbir şey söylememişsindir, Anne. On beş kilometre ötemizde kamp kurmuş, Ejderyeminlilerden bir ordu hassas bir durum sunuyor bize. Kumandanları vaatlerimizi yerine getirmediğimizi düşünürse, bizim için iyi olmaz."

Egwene kadını bir an inceledi. Sheriam hiçbir şeyden etkilenmezdi. En azından belli etmezdi. Sheriam Mat hakkında çok şey biliyordu; Salidar'daki pek çok başka Aes Sedai de öyle. Bu Mat'i doğru yöne itmek için kullanılabilir miydi, yoksa onun direnmesine mi sebep olurdu? *Mat daha sonra,* diye düşündü kararlılıkla. *Şimdi Sheriam.* "Birinden çay getirmesini isteyebilir misin, Sheriam? Biraz susadım."

Sheriam'ın yüzü yalnızca birazcık değişti, o çekik gözlerin çevresi öyle hafifçe gerildi ki, görünürdeki dinginliğini yalnızca birazcık bozdu. Ama Egwene dışarı fırlamaya çalışan soruları görebiliyordu. Mat, Egwene'in bahsetmek istemediği ne söylemişti? Romanda ya da Lelaine karşısında gerilemeden, Sheriam'ın onu kurtarmak zorunda kalacağı ne vaatlerde bulunmuştu?

Sheriam'ın tek yaptığı dışarıdaki birine birkaç kelime etmek oldu ve yerine oturduğunda Egwene ağzını açmasına izin vermedi. Bunun yerine, deyiş yerindeyse, tam gözlerinin arasına vurdu. "Anlaşıldığı kadarıyla kumandan Mat Sheriam ve bir açıdan, mesaj ordunun kendisi. Görünüşe göre Rand hepimizin Caemlyn'e gitmesini istiyor. Sadakat yeminlerinden bahsedildi."

Sheriam iri iri gözlerle başını kaldırdı. Ama yalnızca kısmen böyle bir öneri karşısında duyduğu öfkeyle yapmıştı bunu. Kesinlikle bir... eh, Aes Sedai olmayan herhangi birinde, korku derdi Egwene. Öyleyse, oldukça anlaşılabilirdi. Buna söz vermiş olsa –ve gerçekten onunla aynı köydendi; Amyrlin olarak *faydalarından* biri Rand ile birlikte büyümüş olmasıydı– çıkılacak dipsiz bir maden olurdu bu durum. Sheriam ne yaparsa yapsın söylenti yayılırdı; Salon'un bir kısmı onu suçlar ya da en azından bu konuyu bahane olarak kullanırdı. Romanda ile Lelaine Egwene'i Salon'a

danışmadan Sheriam'ın tavsiyelerine uymaması konusunda uyaran yegâne iki kişi değildi. Aslında, Sheriam'ı tamamen destekler görünen bir Delana vardı, ama o da Romanda ile Lelaine'i dinlemeyi öneriyordu, sanki aynı anda üç ayrı yöne gitmek mümkünmüş gibi. Salon idare edilebilse bile, vaat ve vaadin geri alınması haberi Rand'a ulaşır ulaşmaz, adamın idare edilmesi on kat zorlaşırdı. Yüz kat.

Egwene Sheriam'ın dudaklarının aralanmasını bekledi, sonra yine onu susturup konuştu. "Elbette, ona bunun saçma olduğunu söyledim."

"Elbette." Sheriam'ın sesi önceki kadar sakin değildi. Çok güzel.

"Ama oldukça haklısın. Durum hassas. Yazık. Romanda ve Lelaine ile nasıl başa çıkabileceğime dair tavsiyelerin iyiydi, ama harekete geçme hazırlıklarının arttırılmasının artık yeterli olacağını sanmıyorum."

Romanda onu köşeye kıstırmış, acele işin yıkım getireceği konusunda sert bir ders vermişti; Gareth Bryne'ın ordusu daha da büyümeliydi, sırf ordunun haberinin Elaida'yı sindirmeye yeteceği kadar büyümeliydi. Ve bu arada, Romanda hükümdarlara gönderilen elçilerin geri çağrılması *gerektiğini* ne kadar vurgulasa azdı; Kule'deki sorunlardan, Aes Sedailer dışında olabildiğince az kişinin haberi olmalıydı. Ne Lord Bryne'ın ordusu, ne de hükümdarlar Lelaine'in umurundaydı –ikisi de önemsizdi– ama o da ihtiyat ve bekleme tavsiye etti. Kule'de kalan Aes Sedailere doğru şekilde yaklaşmak faydalı olacaktı kuşkusuz; Elaida Amyrlin Makamı'ndan indirilebilir, Egwene öyle bir şekilde çıkartılırdı ki, birkaç Aes Sedai'den başka kimse gerçekte ne olduğunu anlayamazdı. Zaman içinde, Beyaz Kule'nin kırıldığı gerçeği bir köy hikâyesinden başka bir şey olmazdı. Yeterli zaman olsa işe yarayabilirdi. Beklemek Elaida'ya, buradaki Aes Sedailer üzerinde çalışma fırsatı vermese.

Lelaine'in bir diğer farkı, her ne söylüyorsa, en sevdiği çömeze ya da pek gurur duyduğu bir Kabuledilmiş'e bahşedeceği cinsten bir gülümseme ile söylemesiydi. Egwene'in Yolculuk etmeyi yeniden keşfetmesi bir sürü Aes Sedai'nin gülümsemesini sağlamıştı, ama yalnızca bir avuç Aes Sedai kolunu sokmasına yetecek bir delikten daha fazlasını açabiliyordu ve çoğu onu bile yapamıyordu. Romanda kapıyol kullanarak Kule'den Yemin Çubuğu'nu ve bazı özel nesneleri almak istiyordu –tam olarak ne almak istediğini söylememişti Egwene'e– böylece Salidar'da gerçek Aes Sedailer terfi ettirebilirlerdi ve Elaida'yı bundan mahrum etmiş olurlardı; kuşkusuz Egwene gerçekten Aes Sedai olmak istiyordu. Lelaine bu sonuncusuna katılıyordu, ama Kule'ye kapıyol açma fikrine değil; görülmesi olasılığı çok

fazlaydı ve Kule'dekiler Yolculuğu öğrenirse önemli bir avantaj kaybedilmiş olurdu. Salon'da bu noktalar büyük ağırlık taşımıştı ve Romanda bundan hiç memnun olmamıştı.

Sheriam da, Lelaine ile bir noktada hemfikir olduğu için gülümsemişti, ama şimdi gülümsemiyordu. "Anne, anladığımdan emin değilim," dedi, biraz fazla kaçan bir hoşgörüyle. "Hazırlıklar Salon'a sizin zorbalığa boyun eğmeyeceğinizi göstermeye yeter kesinlikle. Her şey yerli yerine oturmadan harekete geçmek felaket olabilir."

Egwene yüzüne sahte bir içtenlik oturtmayı başardı. "Anlıyorum, Sheriam. Senin tavsiyelerin olmasa ne yapardım bilmiyorum." Bütün bunları durduracağı günü iple çekiyordu. Sheriam çok iyi bir Vakanüvis olurdu –hatta iyi bir Amyrlin bile olabilirdi– ama Egwene kadına onun Amyrlin değil Vakanüvis *olduğunu* öğreteceği günden büyük zevk alacaktı. Sheriam *ve* Salon'a. "Yalnız, artık Mat bu Ejderyeminli ordusunu eşiğimize kadar getirdi. Lord Bryne ne yapacak? Ya da askerlerinden bazıları, kendi başlarına? Herkes onun adamlarını köy yakan Ejderyeminlileri avlamaya göndermek istediğinden bahsediyor. Onları sıkı sıkı dizginlemesinin söylendiğini biliyorum, ama..."

"Lord Gareth tam olarak ne emredersek –emredersen– onu yapacak, daha fazlasını değil."

"Belki." Adam o sıkı dizginler konusunda Sheriam'ın düşündüğü kadar mutlu değildi. Siuan, adam hakkında homurdanıp durmasına rağmen Gareth Bryne'la epey zaman geçiriyordu ve adam da ona bazı şeyleri anlatıyordu. Ama Siuan'ın bağlılığını açıklamak Egwene'in işine gelmezdi. "Umarım aynısı askerlerinin her biri için de söylenebilir. Batıya, Amadicia'ya hareket edemeyiz, ama belki ırmak aşağı, Ebou Dar'a gidebiliriz diye düşünmüştüm. Belki kapıyol kullanarak. Kuşkusuz Aes Sedailer orada hoş karşılanır. Lord Bryne şehrin dışında kamp kurabilir. Harekete geçmek, Rand'ın... teklifini, eğer öyle denebilirse... kabul etmeyeceğimizi vurgular. Ve eğer daha fazla hazırlık yapacaksak, eminim daha büyük, geniş yolları ve limanına girip çıkan gemileri olan bir şehirde her şeyi daha kolay bulabiliriz."

Sheriam'ın kontrolü yine kayboldu, öyle ki sesi nefes nefese çıkmaya başladı. "Ebou Dar düşündüğün şekilde kucak açmayacaktır, Anne. Ve birkaç Aes Sedai ile, peşlerinde bir ordu ile gelen birkaç yüz Aes Sedai arasında fark vardır. Anne, bunun iması bile Tylin'e şehri ele geçirmeyi planladığımızı düşündürebilir ve pek çok Altara asili bunu, kraliçeyi

devirmek ve Rüzgârlar Tahtı'na çıkmak için bahane kabul eder. Böyle bir kargaşa bütün hükümdarlar karşısında duruşumuzu mahveder. Hayır, Anne, söz konusu bile olamaz."

"Ama artık burada kalmaya cesaret edebilir miyiz? Mat hiçbir şey yapmaz, ama tek gereken Lord Bryne'ın askerlerinden bir avuç adamın işleri kendi ellerine almaya karar vermeleri." Egwene eteğine kaşlarını çattı, endişe içinde düşünüyormuş gibi düzeltti onu, sonra içini çekti. "Ne kadar uzun süre oturup bekler ve bize bakıp duran Ejderyeminli ordusu hakkında hiçbir şey yapmazsak, o kadar kötü olur. Bize saldırmayı düşündüklerine dair söylentiler duymaya başlarsam ve insanlar ilk önce bizim saldırmamız gerektiğini söylemeye başlarsa hiç şaşırmam." Bu işe yaramazsa, söylentiler yarardı. Nynaeve, Elayne, Siuan ve Leane hallederdi bunu. Tehlikeli olurdu, ama iş gelip buna varırsa, kıvılcımlar uçuşmaya başlamadan Mat'in çekilmesini sağlamanın bir yolunu bulabilirdi. "Neden, söylentilerin nasıl yayıldığını düşünürsek, bir aydan kısa süre içinde Altara'nın yarısının *bizim* Ejderyeminli olduğumuzu düşünmeye başlamasına bile şaşırmam." Nasıl yapılacağını bilse durduracağı bir söylenti buydu. Salon, Şifa gördüğünden beri asilleri Logain'i görmeye getirmiyordu, ama Bryne'ın asker toplayan adamları ile yeni çömez avlayan Aes Sedai grupları dışarı gidiyordu yine de ve insanlar yiyecek satın almak için kendi arabalarına atlayıp en yakın köylere kadar uzun yolculuklar ediyorlardı. Bu söylenti yüz farklı yol izleyebilirdi ve tek yol yeterli olurdu. "Sheriam, kutuya kapatılmışız gibi hissetmekten kendimi alamıyorum ve kutudan çıkmazsak iyi olmaz. Hiç iyi olmaz."

"Yanıt, Ejderyeminlileri buradan göndermek," dedi Sheiram, önceki kadar sabırlı olmayan bir tavırla. "Mat'in elimizden yine kurtulmasına izin vermek beni üzüyor, ama korkarım başka yanıt yok. Ona *önerinin* reddedildiğini söyledin zaten; şimdi gitmesini söyle."

"Keşke o kadar basit olsaydı. Söylemekle gideceğini sanmıyorum, Sheriam. Bir şey olana kadar olduğu yerde bekleyeceğini söyledi. Rand'dan emir bekliyor olabilir, hatta Rand'ın kendisini bekliyor olabilir. Rand'ın Cairhien'de, zaman zaman topladığı adamlarla birlikte Yolculuk ettiği söylentisi vardı. Yönlendirmeyi öğrettiği adamlarla birlikte. Bu olursa ne yaparız, bilmiyorum."

Sheriam ona bakakaldı, öylesine sakin hatlara sahip biri için fazla derin nefesler alıyordu.

Kapı çalındı ve Tabiya dövme gümüş bir tepsi taşıyarak içeri girdi. Ortamdaki ruh halini anlamadan yeşil porselen çaydanlığı ve fincanları, gümüş bal kavanozunu, küçük krema sürahisini, dantel kenarlı keten peçeteleri yerleştirdi. Sonunda Sheriam kızı, kendi işine bakmasını söyleyerek öyle fena tersledi ki Tabiya ciyakladı, iri iri gözlerle, neredeyse kafası yere değene dek reverans yaptı ve koşarak çıktı.

Sheriam kendini toplarken bir an eteğini düzeltmekle meşgul oldu. “Belki,” dedi sonunda, gönülsüzce, “Salidar’dan ayrılmamız gerekli olabilir. Dilediğimden daha erken.”

“Ama geriye yalnızca kuzeye gitmek kalıyor.” Egwene gözlerini iri iri açtı. Işık, bundan nasıl da nefret ediyordu! “Tar Valon’a gidiyormuşuz gibi görünecek.”

“Bunu biliyorum,” diye neredeyse terslendi Sheriam. Nefes alarak sesini alçalttı. “Beni affet, Anne. Birazcık şey hissediyorum... zorlanmaktan hoşlanmıyorum ve korkarım Rand al’Thor biz daha hazır olmadan elimizi zorladı.”

“Onu gördüğümde epey sert konuşacağım,” dedi Egwene. “Tavsiyelerin olmasa ne yapardım, hiç düşünemiyorum.” Belki Sheriam’ı Bilgelerin yanında çömez olarak ders görmek üzere göndermenin bir yolunu bulurdu. Sheriam’ın Sorilea ile yarım sene geçirdikten sonra nasıl görüneceğini düşünmek gülümsemesine sebep oldu, öyle ki Sheriam da gülümseyerek yanıt verdi. “Ballı mı istersin, sade mi?” dedi Egwene, çaydanlığı kaldırarak.

40
Beklenmedik Bir Kahkaha

“Kafalarına biraz akıl sokmama yardım etmelisin,” dedi Mat piposunun sapının üzerinden. “Thom, dinliyor musun?”

İki katlı bir evin düşürdüğü azıcık gölgede, ters çevrilmiş fıçıların üzerine oturmuş, pipolarını içiyorlardı ve sırık gibi yaşlı bir adam olan âşık, Rand’ın gönderdiği mektuba bakmakla daha fazla ilgilenir gibiydi. Mavi mum mührü henüz kırılmamış mektubu ceketinin cebine soktu. İçinde bulundukları geçidin ucundaki sokaktan gelen uğultu ve dingillerin ciyaklaması uzak geliyordu. İkisinin de yüzünden ter damlıyordu. Şimdilik en azından bir şeyin icabına bakılmıştı. Mat Küçük Kule’den çıktığı zaman bir grup Aes Sedai’nin Aviendha’yı bir yerlere götürdüğünü öğrenmişti; yakınlarda birilerini hançerleme fırsatı bulamayacaktı.

Thom piposunu ağzından çıkardı. Uzun saplı bir şeydi, üzerine boydan boya meşe yaprakları ve palamutlar oyulmuştu. “Bir kez bir kadını kurtarmaya çalıştım, Mat. Laritha bir gül goncasıydı ve bir köyde, hayvanın teki olan aksi bir çizmeciyle evlenmişti. Birkaç günlüğüne orada mola vermiştim. Tam bir hayvandı adam. O yemeğe oturmaya karar verdiğinde yemek hazır olmazsa bağırırdı ve bir başka erkeğe iki çift laf etse döverdi.”

“Thom, Kıyamet Çukuru adına, bunun o aptal kadınların mantık görmesini sağlamakla ne ilgisi var?”

“Sen dinle, evlat. Adamın karısına nasıl davrandığını köyde herkes biliyordu, ama Laritha bana kendisi anlattı. Bir yandan da birilerinin onu kurtarmasını nasıl istediği üzerine sızlanıp duruyordu. Cebimde altınım, güzel bir arabam, bir arabacım ve uşağım vardı. Genç ve yakışıklıydım.” Thom beyaz bıyıklarını sıvazladı ve içini çekti; o köselemsi yüzün bir zamanlar yakışıklı olduğuna inanmak güçtü. Mat gözlerini kırpıştırdı.

Araba mı? Bir âşık ne zaman araba sahibi olmuştu ki? “Mat, kadının durumu yüreğimi burkmuştu. Ve yüzünün de cazip geldiğini inkâr etmeyeceğim. Dediğim gibi, gençtim; âşık olduğumu, hikâyelerden fırlamış bir kahraman olduğumu sandım. Bu yüzden bir gün, çiçek açmış bir elma ağacının altında otururken –çizmecinin evinden epey uzaktaydık– ona onu yanımda götürmeyi önerdim. Ona bir hizmetçi, kendine ait bir ev verecek, onu şarkılara ve şiirlere boğacaktım. Sonunda anladığında dizimi öyle fena tekmeledi ki, bir ay topalladım. Ayrıca bir de bankla vurdu bana.”

“Hepsi tekme atıyor gibi,” diye mırıldandı Mat, fıçının üzerinde ağırlığını kaydırarak. “Herhalde sana inanmadı. Onu kim suçlayabilir ki?”

“Ah, inandı. Ve sevgili kocasını bırakacağını düşündüğüm için öfkeye kapıldı. Kendi sözü; sevgili. Adama becerebildiğince hızla geri koştu ve ben de ya adamı öldürecektim ya da arabama atlayacaktım. Sahip olduğum hemen her şeyi geride bırakmak zorunda kaldım. Herhalde hâlâ aynı koşullar altında, onunla yaşıyordur. Para kesesini yumruğunda sıkı sıkı tutarak ve adam ne zaman bir bira içmek için hana uğrasa eline geçeni adamın kafasına geçirerek. Hep yaptığı gibi. Birkaç gizli soruşturma sonucu öğrendiğim gibi.” Anlatmak istediğini anlatmış gibi, piposunu yine dişlerinin arasına sıkıştırdı.

Mat kafasını kaşıdı. “Bunun benim işimle ne ilgisi olduğunu anlamadım.”

“Kısmen duyduğun bir hikâyenin hepsini bildiğini düşünmemen gerekir. Örneğin, Elayne ile Nynaeve’in bir iki gün içinde Ebou Dar’a doğru yola çıkacağını biliyor musun? Juilin ve ben de gidiyoruz.”

“Ebou?..” Mat piposunu, geçidi kaplayan kuru otların üzerine düşmeden zor yakaladı. Nalesean Ebou Dar’a yaptığı bir ziyaret hakkında hikâyeler anlatmıştı ve iş tanıdığı kadınlara, karıştığı kavgalara geldiğinde nasıl abarttığını hesaba katsa bile, o şehir yine de zorlu bir yere benziyordu. Demek Elayne’i ondan kaçırabileceklerini sanıyorlardı, öyle mi? “Thom, bana yardım etmelisin...”

“Ne?” diye araya girdi Thom. “Onları çizmeciden kaçıracak mıyız?” Bir mavi duman bulutu üfledi. “Ben bunu yapmam, evlat. Hâlâ hikâyenin tamamını bilmiyorsun. Egwene ve Nynaeve hakkında ne hissediyorsun? Bir daha düşününce, yalnızca Egwene hakkında, diyelim.”

Mat, adamın her şeyi tekrar tekrar söylerse sonunda anlayacağını mı sandığını merak ederek kaşlarını çattı. “Egwene’i severim. Ben... Yak beni,

Thom, o Egwene işte; bu kadarını söylemek yeterli. Bu yüzden onun aptal boynunu kurtarmaya çalışıyorum."

"Onu kendi çizmecisinden kurtarmaya çalışıyorsun, demek istiyorsun," diye mırıldandı Thom, ama Mat dinlemeden devam etti.

"Onun boynunu ve Elayne'inkini de; hatta, onu kendim boğazlamazsam, Nynaeve'in boynunu. Işık! Ben yalnızca onlara yardım etmek istiyorum. Dahası, Elayne'e bir şey olmasına izin verirsem Rand *benim* boynumu kırar."

"Senin istediğin şeyi yaptırmak yerine onların istediği şeyi yapmalarına yardım etmeyi hiç düşündün mü? Benim istediğim olsa, Elayne'i bir ata bindirir, Andor'a gönderirdim. Ama onun başka şeyler yapması gerekiyor –buna *ihtiyacı* var, sanırım–, bu yüzden peşinden dolaşıyor, ben önleyemeden biri onu öldürmeyi başaracak diye gece gündüz ter döküyorum. Hazır olduğunda Caemlyn'e gidecektir." Hoşnut bir tavırla piposunu çekiştirdi, ama en sonda sesine, nasıl davranırsa davransın kendi sözlerinden hiç hoşlanmıyormuş gibi, hafif bir tını girmişti.

"Onlar kendi kellelerini Elaida'ya teslim etmek istiyorlarmış gibi geliyor bana." Demek Thom o ahmak karıyı ata bindirirdi, öyle mi? Bir âşık Kız-Veliaht'ı taç giymek üzere sürükleye sürükleye götürüyor! Kendi gözünde kendini pek büyütüyordu Thom.

"Sen aptal değilsin, Mat," dedi Thom sessizce. "Neyin doğru olduğunu biliyorsun. Egwene... O çocuğu Amyrlin olarak düşünmek zor..." Mat ekşi ekşi homurdanarak onayladı; Thom ona dikkat etmedi. "...ama ben onda bunu yapabilecek yürek olduğuna inanıyorum. Bazı şeylerin tesadüf olup olmadığını bilmek için henüz çok erken, ama kızda kafa da olduğunu düşünmeye başlıyorum. Sorun şu, yeterince zorlu mu? Değilse, canlı canlı yerler onu... kafasını, yüreğini, her şeyini."

"Kim yer? Elaida mı?"

"Ah, evet. Fırsat bulursa; zorluluk konusunda hiç eksiği yok o kadının. Ama buradaki Aes Sedailer Egwene'i Aes Sedai olarak düşünmüyorlar; belki Amyrlin olarak, ama inanmak ne kadar güç olsa da, Aes Sedai olarak değil." Thom başını iki yana salladı. "Anlamıyorum, ama doğru. Aynısı Elayne ve Nynaeve için de geçerli. Kendilerine saklamaya çalışıyorlar, ama dikkatle izlersen ve aklını başından ayırmazsan Aes Sedailer bile sandıkları kadar çok şeyi gizleyemez." O mektubu yine çıkardı ve bakmadan ellerinde çevirdi. "Egwene uçurum kıyısında yürüyor Mat ve burada, Salidar'daki üç hizip –üç tane olduğundan eminim– tek bir yanlış adım atacak olursa

uçurumdan aşağı atar onu. Bu olursa, Elayne ve Nynaeve de peşinden gider. Ya da belki Egwene'i indirmek için ilk önce onları iterler."

"Burada, Salidar'da," dedi Mat, planyadan geçirilmiş tahta kadar düz bir sesle. Thom sakin sakin başını salladı ve Mat kendini sesini yükseltmekten alamadı. "Ve sen onları burada bırakmamı istiyorsun, öyle mi?"

"Ben onlara bir şey *yaptıracağını* düşünmeyi bırakmanı istiyorum. Ne yapacaklarına karar verdiler ve sen bunu değiştiremezsin. Ama belki –yalnızca belki– onları hayatta tutmama yardım edebilirsin."

Mat ayağa fırladı. Kafasının içinde, göğüslerinin arasına bir hançer saplanmış bir kadın imgesi vardı; ödünç anılardan biri değil. Üzerine oturduğu fıçıyı tekmeledi ve geçitten aşağı yuvarlanmasını izledi. Bir *âşığın* onları hayatta tutmasına izin vermek, ha? Caemlyn'de bir hancı olan Basel Gill'in Thom hakkında söylediği bir şeyin anısı kıpırdandı, ama pus gibiydi ve yakalamaya çalıştığı anda kayboldu. "Mektup kimden, Thom? Kurtardığın bir başka kadından mı? Yoksa onu kellesini uçurtabileceği bir yerde mi bıraktın?"

"Bıraktım," dedi Thom yumuşak sesle. Ayağa kalktı ve başka tek kelime etmeden yürüyüp gitti.

Mat onu durdurmak için uzanacak, konuşacak oldu. Ama aklına söyleyecek bir şey gelmedi. *Deli ihtiyar!* Hayır, deli değildi. Egwene katır kadar inatçıydı ve Nynaeve'in yanında yine de uysal kalıyordu. Daha da kötüsü, ikisi de şimşeği daha iyi görebilmek için ağaca tırmanacak tiplerdendi. Elayne'e gelince, asil kadınlar asla yağmurun altında durmayacak sağduyuya salip olmazdı. Ve sonra, ıslanınca kızarlardı.

Piposunu boşalttı, kuru otlar tutuşmadan közleri topuğuyla ezdi, sonra şapkasını yerden aldı ve aksayarak sokağa çıktı. O burnu büyük Kız-Veliaht ile dolaşıp durmaktan dolayı ihtişam hayallerine gömülmüş bir âşıktan daha iyi bir bilgi kaynağı bulması gerekiyordu. Solunda Nynaeve'in Küçük Kule'den çıktığını gördü ve öküz ve at arabalarının arasından dolanarak ona doğru yürümeye başladı. Nynaeve bilmek istediklerini söylerdi ona. Söylerse. Kalçası sızladı. *Yak beni, bana birkaç yanıt borçlu.*

Tam o sırada Nynaeve onu gördü ve gözle görülür bir biçimde gerildi. Bir an onun yaklaşmasını izledi, sonra aniden bir başka yöne seğirtti. Ondan kaçınmaya çalıştığı açıktı. İki kez omzunun üzerinden arkaya baktı, sonra insanların ve arabaların arkasında kayboldu.

Mat kaşlarını çatarak durdu ve şapkasını aşağı çekti. Kadın önce sebepsiz yere tekmelemişti onu, şimdi de konuşmuyordu. O ve Egwene onun haşlanmasına izin vereceklerdi, ta ki parmaklarını uzattıklarında uysal uysal gidecek hale gelene kadar. *Eh, oyunları için yanlış adam seçtiler, postları kavrulası kadınlar!*

Vanin ile diğerleri, eskiden bir han olduğu kesin olan taş binanın yanındaki ahırın dışındaydılar. Şimdi binaya Aes Sedailer akın akın girip çıkıyorlardı. Zar ve atların kalanı bir parmaklığa bağlanmıştı ve Vanin ile önceden yakalanan iki izci duvarın dibine çökmüşlerdi. Mar ile Ladwin birbirlerinden çok farklı adamlardı, biri uzun, sıska ve sert yüzlü, diğeri kısa, gürbüz ve ılımlı görünüşlüydü, ama ikisi de Mat'in yaklaştığını görünce utanmış göründü. İkisi de yakalanmış olmanın utancını atamamıştı henüz. İki bayraktar, sancakları hâlâ direklerine sıkı sıkı sarılı tutarak dimdik duruyordu. Hâlâ bir anlamı varmış gibi. Adamlar epey endişeli görünüyordu. Savaşmak bir şeydi; bunca Aes Sedai'nin ortasında olmak bambaşka bir şey. Savaşta bir erkeğin şansı olurdu. İki Muhafız onları izliyordu. Açık açık değil, ahır avlusunun diğer yanından, ama güneş altında sohbet etmek için seçmemişlerdi o noktayı.

Mat Zar'ın burnunu okşadı ve bir an sonra atın gözlerini incelemeye başladı. Deri yelekli bir adam ahırdan çıkarak sokağa bir at pisliği arabası bıraktı. Vanin yaklaşıp Zar'ın gözüne baktı. Mat ona bakmadan konuştu, "Birlik'e ulaşabilir misin?"

"Belki." Vanin kaşlarını çattı ve Zar'ın göz kapağını kaldırdı. "Biraz şansla, belki. Ama atımı bırakmayı hiç istemezdim."

Mat göze daha yakından bakarak başını salladı. "Talmanes'e yerinde kalmasını söylediğimi ilet Burada birkaç gün kalabilirim ve lanet bir kurtarma teşebbüsü istemiyorum. Dönmeye çalış, Elinden geliyorsa, görülmeden."

Vanin Zar'ın altındaki tozlara tükürdü. "Aes Sedailere bulaşan adam, kendi kendine gem takmış, eyer kuşanmış olur. Dönebildiğimde dönerim," Başını iki yana sallayarak kalabalığa karıştı. Yuvarlanırcasına yürümesine bakılırsa, gizli gizli bir şey yapabileceğine kimsenin inanmayacağı şişman, üstü başı kırışık bir adam.

Bayraktarlardan biri tereddütle boğazını temizledi ve yaklaştı. "Lordum, her şey?.. Planladığınız buydu, değil mi, Lordum?"

"Kesinlikle öyle, Verdin," dedi Mat, Zar'ı okşayarak. Tepeüstü çuvala tıkılmıştı ve çuvalın ağzı bağlanmıştı. Rand'a Elayne'i güven içinde

Caemlyn'e götüreceğine söz vermişti ve onu almadan buradan ayrılamazdı. Ve Egwene'in boynunu celladın baltasına uzatmasına da izin veremezdi. Belki de –Işık, nasıl da canını sıkıyordu!– Thom'un tavsiyesine uymak zorunda kalacaktı. Bir şekilde bu delicesine imkânsız planı gerçekleştirmelerine yardım ederek o lanet kadınların lanet kellelerini lanet omuzlarında tutmaya çalışmak. Ve bu arada kendi boynunu da tek parça halinde tutmak. Bir de Aviendha'nın Elayne'in gırtlağına sarılmasını engellemek vardı. Eh, en azından her şey un ufak olduğunda onları uzaklaştırmak üzere yakınlarda olurdu. Pek de teselliydi ya. "Her şey lanet ölçüde yolunda."

Elayne Aviendha'yı bekleme odasında ya da belki dışarıda bulmayı umuyordu, ama iki yerde de olmadığını anlamak için fazla dinlemesi gerekmedi. Diğer Aes Sedailer arasında iki sohbet konusu vardı ve belgeler masaların üzerine terk edilmiş, herkes konuşuyordu. Çoğu çeneyi Mat meşgul ediyordu; bekleme odasında oraya buraya koşturan hizmetkârlar bile durup onun hakkında birkaç laf ediyorlardı. O *ta'veren*'di. Bir *ta'veren*'in Salidar'da kalmasına izin vermek güvenli miydi? Gerçekten Kule'ye götürülmüş, sonra da yürüyüp gitmesine izin verilmiş miydi? Ejderyeminli ordusuna onun komuta ettiği doğru muydu? İşittikleri canavarlıklar yüzünden tutuklanacak mıydı? Yenidendoğan Ejder ve Amyrlin'le aynı köyden geldiği doğru muydu? Yenidendoğan Ejder ile bağlantılı *iki ta'veren* olduğu söylentileri vardı; ikincisi kimdi ve neredeydi? Belki Mat Cauthon biliyordu. İnsan sayısı kadar fikir sayısı var gibiydi.

Elayne'in duymayı beklediği ve duymadığı iki soru vardı. Mat'in Salidar'da ne işi vardı ve Rand onu nereye göndereceğini nereden biliyordu? Kimse bu soruları sormuyordu, ama burada bir Aes Sedai üşümüş gibi aniden şalını düzeltiyordu ya da orada birinin ona hitap ettiğini fark edince irkiliyordu, şurada bir hizmetkâr kadın boş boş yere bakıyor, sonra silkelenerek kendine geliyordu ya da bir çömez Aes Sedailerden birine korku dolu bakışlar fırlatıyordu. Mat, tam olarak güvercinlerin arasına salınmış kedi değildi, ama yakındı. Rand'ın nerede olduklarını bildiği gerçeği herkesi ürpertmeye yetiyordu.

Aviendha daha az yorum çekiyordu, ama Aes Sedailer ondan bahsetmekten alamıyorlardı kendilerini ve bunu konuyu değiştirmek için yapmıyorlardı. Her gün kendi ayaklarıyla yabani gelmiyordu buraya,

özellikle de böylesine olağanüstü güce sahip biri, üstelik bir Aiel. Bu sonuncusu gerçekten bütün Aes Sedaileri büyülemişti. Kule'de eğitim görmüş Aiel yoktu ve pek az Aes Sedai Aiel Kıraçları'na girmişti.

Aviendha'nın nerede tutulduğunu öğrenmek için tek soru sorması yeterli oldu. Tutulduğu söylenmiyordu aslında, ama Elayne bir kadının çömez olmasını istediklerinde Aes Sedailerin nasıl davrandığını bilirdi.

"Gece çökmeden beyazlar içinde bulur kendini," dedi Akarrin güvenle. İnce bir Kahverengi'ydi ve hemen hemen her sözcüğünü vurgulamak için başını sallardı. Yanındaki diğer iki Aes Sedai de aynı güvenle başlarını salladılar.

Elayne kendi kendine cıklayarak sokakta seğirtti. İleride Nynaeve'in koştururcasına yürüdüğünü gördü. Öyle sık omzunun üzerinden arkaya bakıyordu ki insanlara çarpıp duruyordu. Elayne ona yetişmeyi düşündü – bir arkadaş fena olmazdı– ama yoğunlaşarak ya da yoğunlaşmadan, bu sıcakta koşacak değildi ve Nynaeve'e yetişmenin tek yolu bu gibi görünüyordu. Buna rağmen, eteklerini hafifçe kaldırdı ve hızlandı.

Daha elli adım gidemeden Birgitte'in yaklaştığını hissetti ve döndüğü zaman kadının koşmakta olduğunu gördü. Areina da yanındaydı, ama o biraz ötede durdu ve kaşlarını çatarak kollarını kavuşturdu. Kadın imkânsız küçük bir sefildi ve Elayne artık gerçek bir Aes Sedai olduğu halde fikrini değiştirmemişti.

"Bilmen gerektiğini düşündüm," dedi Birgitte sessizce. "Ebou Dar'a doğru yola çıktığımızda Vandene ile Adeleas'ın da geleceğini duydum."

"Anlıyorum," diye mırıldandı Elayne. İkili bir sebepten Merilille'e katılmaya gidiyor olabilirdi, ama Tylin'in sarayında şimdiden üç Aes Sedai vardı ya da belki Ebou Dar'a başka bir görevle gidiyorlardı. İkisine de inanmıyordu. Areina kararını vermişti, Salon da öyle. Elayne ve Nynaeve'e iki *gerçek* Aes Sedai eşlik edecekti. "O hiçbir yere gitmeyeceğini *anlıyor.*"

Birgitte Elayne'in baktığı yöne, Areina'ya baktı, sonra omuzlarını silkti. "Anlıyor ve hiç memnun değil. Bana gelince, gitmeyi dört gözle bekliyorum."

Elayne yalnızca bir an duraksadı. Sır saklamaya söz vermişti ve bundan hoşlanmıyordu, ama diğer kadını buna gerek olmadığına, anlamsız olduğuna ikna etmeye çalışmaktan vazgeçeceğine söz vermemişti. "Birgitte, Egwene..."

"Hayır!"

“Neden olmasın?” Elayne Birgitte’i Muhafızı yaptıktan kısa süre sonra, Rand ile bağ kurduğunda bir şekilde onu denileni yapacağına söz vermeye ikna edeceğine karar vermişti, en azından önemli olduğunda. Son zamanlarda bir ekleme daha yapmıştı. Sorularına yanıt verecekti. Birgitte canı istediği zaman cevap veriyor, canı istediğinde duymazdan geliyor, bazen de, şimdiki gibi inatçı bir tavır takınıyordu. “Neden olmasın, söyle bana ve iyi bir sebepse bir daha asla sormam.”

Başta Birgitte dik dik bakmakla yetindi, ama sonra Elayne’in kolunu yakaladı ve bir geçidin ağzına sürüklercesine götürdü. Gelip geçen kimse dönüp bir daha bakmadı onlara ve Areina olduğu yerde kaldı, ama yüzü öncekinden de fazla kararmıştı. Yine de, Birgitte dikkatle çevresine bakındı ve fısıltıyla konuştu. “Her zaman, Çark beni ördüğünde, Çark’a bağlı olduğumu bilmeden doğar, yaşar ve ölürdüm. Yalnızca arada, *Tel’aran’rhiod’*dayken bilirdim. Bazen tanınır, ünlü olurdum, ama herkes gibi biriydim, efsanelerden çıkıp gelmiş biri değil. Bu sefer örülmedim, koparıldım. İlk defa, bedene bürünmüşken kim olduğumu biliyorum. İlk defa, başkaları da bilebilir. Thom ve Juilin biliyor; hiçbir şey söylemiyorlar, ama eminim. Bana diğerlerine baktıkları gibi bakmıyorlar. Camdan bir dağa tırmanacağımı ve çıplak ellerimle bir dev öldüreceğimi söylesem, yalnızca yardıma ihtiyacım olup olmadığını sorarlar ve olmamasını beklerler.”

“Anlamıyorum,” dedi Elayne yavaşça ve Birgitte içini çekerek başını eğdi.

“Bununla boy ölçüşebilir miyim, bilmiyorum. Diğer yaşamlarda, yapmam gerekeni, doğru gelen şeyi yaptım, bir Maerion, bir Joana ya da herhangi bir kadın için yeterli olacak olanı. Şimdi hikâyelerden çıkmış *Birgitte*’im. Bilen herkes *beklenti* içinde olacak. Bir Tovan toplantısına dalmış tüy-dansçısı gibi hissediyorum.”

Elayne sormadı; Birgitte geçmiş yaşamlardan bazı şeylerden bahsettiği zaman, genelde açıklamaları cehaletten daha kafa karıştırıcı oluyordu. “Bu saçma,” dedi kararlılıkla, kadının kollarını yakalayarak. “*Ben* biliyorum ve *ben* kesinlikle dev öldürmeni beklemiyorum. Egwene de beklemiyor. Ve *zaten* biliyor.”

“Ben itiraf etmediğim sürece,” diye mırıldandı Birgitte, “bilmiyor sayılır. Bunun da saçma olduğunu söylemeye zahmet etme; öyle olduğunu biliyorum, ama bu hiçbir şeyi değiştirmiyor.”

“O zaman şuna ne dersin? O Amyrlin ve sen benim Muhafızımsın. Egwene güvenine layık, Birgitte. Güvenine ihtiyacı var.”

“Onunla daha işin bitmedi mi?” diye sordu Areina, bir adım uzaktan. “Beni bırakıp gideceksen, en azından okçuluğuma yardım edebilirsin. Edeceğini söylemiştin.”

“Düşüneceğim,” dedi Birgitte Elayne’e sessizce. Areina’ya dönerek kadının örgüsünü ensesinden yakaladı. “Okçuluktan bahsedeceğiz,” dedi, kadını sokağa ittirerek, “ama ilk önce görgü kurallarından bahsedeceğiz.”

Elayne başını iki yana sallarken aniden Aviendha’yı hatırladı ve seğirtti. Ev uzak değildi.

Aviendha’yı hemen tanımadı. Elayne onu *cadin’sor* içinde, koyu kızıl saçları kısacık kesilmiş görmeye alışıktı, etek, bluz ve şal içinde, omuzlarını geçmiş saçlarını katlanmış bir mendille arkaya atmışken değil. İlk bakışta, güçlük içindeymiş gibi görünmüyordu. Beceriksizce bir sandalyede oturmaktaydı –Aieller sandalyelere alışık değildi– ve huzur içinde, halka olmuş beş Aes Sedai ile birlikte oturma odasında çay yudumlamaktaydı. Aes Sedailerin yaşadıkları evlerde oturma odası gibi lüksler vardı, ama Elayne ile Nynaeve hâlâ küçük odalarına sıkışmış yaşıyorlardı. İkinci bir bakışta, Aviendha’nın çay fincanının üzerinden Aes Sedailere ürkek bakışlar fırlattığını gördü. Üçüncü bir bakışa zaman kalmadı; Elayne’i görünce Aviendha ayağa fırladı ve fincanını tertemiz süpürülmüş yere düşürdü. Elayne Tear Taşı dışında pek az Aiel görmüştü, ama duygularını sakladıklarını biliyordu ve Aviendha bunu çok iyi başarıyordu. Yalnız, şimdi yüzünde çıplak bir acı vardı.

“Özür dilerim,” dedi Elayne odadakilere rahatça, “ama Aviendha’yı bir süreliğine sizden almam gerek. Belki daha sonra onunla tekrar konuşabilirsiniz.”

Aes Sedailerin çoğu itirazın eşiğinde duraksadılar, ama itiraz olmamalıydı. Aviendha dışında en güçlü kadının o olduğu açıktı ve Aes Sedailerin hiçbiri Temsilci ya da Sheriam’ın kurulunun üyesi değildi. Elayne Myrelle’in orada olmamasına çok sevinmişti, kadın bu evde yaşıyordu. Elayne Yeşil Ajah’ı seçmişti ve kabul edilmişti, yalnız Salidar’daki Yeşil Ajah’ın başında Myrelle’in olduğunu öğrenmişti. Aes Sedai olalı on beş sene geçmemiş olan Myrelle. Anlatılanlara bakarak, Elayne Salidar’da en azından elli senedir şal taşıyan kadınlar olduğunu biliyordu, ama teki bile gri saçlı değildi. Myrelle orada olsa, Ajahının başı Aviendha’nın kalmasını isterse Elayne’in gücü hiçbir işe yaramazdı. Şimdi bile, Elayne’e bir balığı hatırlatan pörtlek gözlü bir Beyaz olan Shana ağzını

daha da açacak kadar ileri gitti, ama Elayne tek kaşını ona kaldırınca surat asarak yeniden kapattı.

Beş kadının da ağızları gerilmişti, ama Elayne gerilimi görmezden geldi. “Teşekkür ederim,” dedi, içten olmayan bir gülümseme ile.

Aviendha sırtına koyu renkli bir bohça vurdu, ama Elayne gelmesini söyleyene kadar duraksadı. Sokakta Elayne, “Bunun için özür dilerim. Bir daha olmamasını sağlayacağım,” dedi. Bunu becerebilirdi, emindi. Ya da Egwene yapardı, kuşkusuz. “Seninle yalnız konuşabileceğimiz çok yer yok, korkarım. Günün bu zamanında odam oldukça sıcak oluyor. Biraz gölge ya da çay bulmaya çalışabiliriz. Seni şimdiden çayla tıka basa doldurmadılarsa.”

“Odan.” Tam olarak ters değildi, ama Aviendha’nın henüz konuşmak istemediği açıktı. Aniden ateşlik odun dolu bir arabaya doğru atıldı, kırılıp yakılması için getirilen bir dal kaptı. Kolundan uzun, başparmağından kalındı. Elayne’in yanına dönerek kemer bıçağı ile düzeltmeye başladı; keskin bıçak küçük dalları ustura gibi kesiyordu. Yüzündeki acı kaybolmuştu. Şimdi kararlı görünüyordu.

Yürürlerken Elayne yan yan baktı ona. Mat Cauthon denen hödük ne iddia ederse etsin Aviendha’nın ona zarar vereceğine inanmıyordu. Ama diğer yandan... *Ji’e’toh* hakkında biraz bilgisi vardı; Taş’talarken Aviendha biraz açıklamıştı. Belki Rand bir şey söylemiş ya da yapmıştı. Belki o kafa karıştırıcı onur ve görev labirenti Aviendha’nın... Mümkün görünmüyordu. Ama belki...

Odasına ulaştıklarında konuyu kendisi açmaya karar verdi. Diğer kadına dönerek –ve bilinçli olarak *saidar*’a bürünmekten kaçınarak– konuştu, “Mat senin buraya beni öldürmek için geldiğini iddia ediyor.”

Aviendha gözlerini kırpıştırdı. “Islaktopraklılar her şeyi ters anlıyor,” dedi şaşkın şaşkın. Sopayı Nynaeve’in yatağının ayakucuna bıraktı ve kemer bıçağını dikkatle yanına yerleştirdi. “Yakın-kardeşim Egwene benden senin adına Rand al’Thor’a göz kulak olmamı istedi ve ben de bunu yapmaya söz verdim.” Bohçasını ve şalını yere, kapının yanına bıraktı. “Ona karşı *toh*’um var, ama sana karşı taşıdığım *toh* daha büyük.” Bluzunu çözdü, başının üzerinden geçirip çıkardı, sonra iç etekliğini beline dek sıyırdı. “Rand al’Thor’a âşık oldum ve bir kez onunla yattım. *Toh*’um var ve onu karşılamama izin vermeni istiyorum.” Sırtını dönerek kalan pek az boşlukta diz çöktü. “Dilersen sopayı, dilersen hançeri kullanabilirsin; toh

benim, ama seçim senin.” Çenesini kaldırarak boynunu gerdi. Gözlerini kapatmıştı. “Hangisini seçersen, kabul ediyorum.”

Elayne dizlerinin boşanacağını sandı. Min üçüncü kadının tehlikeli olacağını söylemişti, ama Aviendha? *Dur! Onunla ne yaptığını söyledi... Rand’la!* Eli yatağın üzerindeki hançere doğru seğirdi ve Elayne kollarını kavuşturarak ellerini kıstırdı. “Ayağa kalk. Ve bluzunu giy. Sana *vurmayacağım...*” Birkaç sefercik? Elleri oldukları yerde kalsın diye kollarını sıkıştırdı. “...ve *kesinlikle* hançere dokunmayacağım. Lütfen kaldır onu.” Kendisi uzatabilirdi, ama o sırada bir silaha dokunmasının güvenli olacağından emin değildi. “Bana karşı *toh*’un yok.” Doğru sözlerin bunlar olduğuna inanıyordu. “Rand’ı seviyorum, ama onu senin de sevmene aldırmıyorum.” Yalan dilini yakıyordu. Aviendha onunla *yatmış* mıydı?

Aviendha dizlerinin üzerinde dönerek kaşlarını çattı. “Anladığımdan emin değilim. Onu paylaşmamızı mı öneriyorsun? Elayne, biz arkadaşız, sanırım, ama karı-kardeş olacaksak birincil-kardeş olmalıyız. Bunu yapıp yapamayacağımızı bilmek için zaman gerekir.”

Elayne ağzının açık durduğunu fark etti ve kapattı.

“Sanırım gerekir,” dedi hafifçe. Min onu paylaşacaklarını söyleyip duruyordu, ama herhalde bu şekilde değil! Düşüncenin kendisi edepsizlikti! “Bildiğinden biraz daha karmaşık. Onu seven bir kadın daha var.”

Aviendha öyle hızla ayağa fırladı ki bir an bir yerde, sonra ötekinde gibi göründü. “Adı ne?” Yeşil gözleri alevlenmişti ve hançer elindeydi.

Elayne kahkaha atacaktı neredeyse. *Bir an paylaşmaktan bahsediyor, bir sonrakinde bir şey kadar vahşi oluyor... bir... benim kadar vahşi*, diye bitirdi, düşünceden hiç memnun olmadan. Bu daha kötü olabilirdi, çok daha kötü olabilirdi. Berelain olabilirdi. Mutlaka biri olacaksa, Aviendha olsa da olurdu. *Ben de çocuk gibi eteklerimi tekmelemek yerine bununla başa çıkabilirim.* Yatağa oturarak ellerini kucağında kavuşturdu. “Onu kınına sok ve otur lütfen, Aviendha. Ve lütfen bluzunu giy. Sana anlatacak çok şeyim var. Bir kadın var –arkadaşım, yakın-kardeşim– adı Min...”

Aviendha giyindi, ama oturmasından önce epey zaman geçti, Elayne’in onu birleşip Min’in işini bitirmelerinin yanlış olacağına ikna etmesine kadar daha da fazla. En azından bunu kabul etti. Sonunda, gönülsüzce konuştu, “Onu tanımalıyım. Rand al’Thor’u, birincil-kardeş kadar sevmeyeceğim biri ile paylaşamam.” Bunu Elayne’e incelercesine bakarak söylemişti. Elayne içini çekti.

Aviendha Rand’ı onunla paylaşmayı düşünecekti. Min onu Elayne ile paylaşmaya hazırdı. Üçü arasında normal olan bir tek kendisi miydi? Şiltenin altındaki haritaya göre, Min kısa süre sonra Caemlyn’de olmalıydı ya da belki varmıştı bile. Orada ne olmasını istediğinden emin değildi, yalnız Min’in görülerini Rand’a yardım etmek için kullanmasını istiyordu. Ki bu Min’in onun yanından ayrılmaması demekti. Elayne Ebou Dar’a giderken.

“Yaşamda basit olan bir şey var mı, Aviendha?”

“Bir erkek söz konusu ise hayır.”

Elayne hangisinin onu daha fazla şaşırttığından emin değildi; kahkaha atması mı, yoksa Aviendha’nın kahkaha attığını görmek mi.

41
Tehdit

Kavurucu sabah ortası güneşi altında atını Caemlyn'de ağır ağır sürerken Min aslında şehri pek görmüyordu. Sokakları dolduran insanları, tahtırevanları, yük ve binek arabalarını fark etmiyordu, yalnızca kırmızımsı kahverengi atını çevrelerinden dolaştırıyordu. Düşlerinden biri, büyük bir şehirde yaşamak ve yabancı yerlere yolculuklar etmekti, ama bugün pırıl pırıl seramiklerle kaplı renkli kuleler, sokak bir tepeyi dolanırken gördüğü engin manzaralar gözünde değildi. Kalabalıkların içinde, çevrelerinde açılan bir boşlukla beraber yürüyen Aiel grupları ikinci bir bakış çekiyordu, şahin burunlu, genellikle sakallı, atlı adamlardan oluşan devriyeler de öyle, ama yalnızca ona Murandy'den itibaren işitmeye başladığı hikâyeleri hatırlattıkları için. Merana o hikâyelere kızmıştı ve iki kez rastladıkları, Ejderyeminlilere ilişkin kanıtlara köpürmüştü ama Min diğer Aes Sedailerden bazılarının endişeli olduğunu düşünüyordu. Rand'ın affı hakkında ne düşündüklerini ne kadar az ifade ederlerse o kadar iyiydi.

Kraliyet Sarayı'nın önündeki meydanın kenarında Yabangülü'nün dizginlerini çekti ve dantel kenarlı bir mendille yüzünü dikkatle sildi. Mendili ceketinin yenine geri soktu. Büyük, oval plazada pek az insan vardı, belki sarayın ana kapılarını Aieller koruduğu için. Daha fazla Aiel mermer balkonlarda duruyor, yüksek, revaklı yürüyüş yollarında leopar gibi kayıyorlardı. Andor'un Beyaz Aslanı saray kubbelerinin en yükseğinin üzerinde, esintiyle dalgalanıyordu. Bir başka kızıl bayrak minarelerden birinde, beyaz kubbelerden biraz daha alçakta uçuşuyordu. Esinti bayrağı Min'in, kadim siyah beyaz Aes Sedai simgesini görmesine yetecek kadar havalandırıyordu.

O Aieller, eşlikçi olarak iki Muhafız alması teklifini reddettiğine memnun olmasına sebep oluyordu; Aieller ile Muhafızlar bir araya gelince kıvılcımlar uçuşacağını tahmin ediyordu. Eh, tam olarak bir teklif olmamıştı ve Min han şöminesinin rafındaki saate bakarak zamanından bir saat önce sıvışarak reddetmişti. Merana Caemlynliydi ve şafaktan önce şehre vardıklarında onları doğrudan, Yeni Şehir'in en iyi hanı dediği bir yere götürmüştü.

Ama Min'in orada oturmasına sebep olan Aieller değildi. Tamamen değil, ama kara peçeli Aieller hakkında bir sürü korkunç hikâye duymuştu. Ceketi ve pantolonu Salidar'da bulabildiği en iyi, en yumuşak yündendi. Gül pembe renkteydi ve klapalarına, manşetlerine, bacaklarının yanlarına minik mavi beyaz çiçekler işlenmişti. Gömleğinin kesimi de oğlan çocuklarınınki gibiydi, ama bej rengi ipektendi. Baerlon'da, babası öldükten sonra teyzeleri onu, kendi deyişleri ile, düzgün, terbiyeli bir kadın yapmaya çalışmışlardı, ama belki Miren Teyze, on sene boyunca oğlan çocuğu kıyafetleri içinde madenlerde koşturduktan sonra, onu bir elbiseye tıkmak için çok geç olmuş olabileceğini anlamıştı. Yine de denemişlerdi ve Min onlarla inatla mücadele etmiş, iğne kullanmayı öğrenmeyi de reddetmişti. Madencinin Durağı'ndaki talihsiz garsonluk olayından sonra –zorlu bir yerdi, ama Min fazla kalmamıştı; Rana, Jan *ve* Miren öğrendikleri zaman hararetle bir son vermişlerdi buna ve o sırada yirmi yaşında olmasına da aldırmamışlardı– o tek sefer dışında, kendi isteği ile elbise giydiği hiç olmamıştı. Şimdi, belki de bu ceket ve pantolon yerine bir elbise diktirmiş olması gerektiğini düşünüyordu. İpek bir elbise, korsesi dar, yakası açık ve...

Beni olduğum gibi kabul etmek zorunda, diye düşündü, sinirle dizginleri çekiştirerek. *Hiçbir erkek için değişmeyeceğim.* Yalnız, giysileri kısa süre önce herhangi bir çiftçininki kadar sadeydi, saçları bukle bukle omuzlarına dökülmüyordu ve küçük bir ses, *Seni nasıl istediğini düşünürsen öyle olacaksın,* diye fısıldadı. Sesi, ona zorbalık yapmaya kalkışan herhangi bir seyisi tekmeleyeceği şiddetle tekmeledi ve Yabangülü'nü birazcık daha nazikçe topukladı. Konu erkeklere gelince zayıf davranan kadınlar fikrinden nefret ediyordu. Yalnızca tek bir sorun vardı; bunun nasıl bir şey olduğunu yakında öğreneceğinden oldukça emindi.

Saray kapılarının önünde atından indi, tekmelemek istemediğini anlatmak için kısrağı okşadı ve bir yandan da kararsızca Aielleri süzdü. Yarısı kadındı, hepsi ondan epey uzundu. Erkeklerin çoğu Rand kadar,

bazıları daha da uzundu. Hepsi onu izliyordu –eh, her şeyi izler gibiydiler, ama onu izledikleri kesindi– ve görebildiği kadarıyla hiçbiri gözünü bile kırpmıyordu. O mızraklar ve kalkanlar, sırtlarındaki yaylar ve kalçalarındaki sadaklar, ağır hançerler ile, öldürmeye hazır görünüyorlardı. Göğüslerine sarkan o siyah kumaş parçaları peçeleri olmalıydı. Aiellerin yüzlerini örtmeden öldürmeyeceklerini duymuştu. *Umarım öyledir.*

En kısa boylu kadına hitaben konuştu. Min'in eskiden kullandığı kadar kısa, parlak kızıl saçları vardı, esmer yüzü tahtadan oyulmuş gibi görünüyordu, ama Min'den bile kısaydı. "Rand al'Thor'u görmeye geldim," dedi Min, biraz huzursuzca. "Yenidendoğan Ejder'i." İçlerinden biri gözünü kırpmış mıydı? "Adım Min. Beni tanıyor ve ona önemli bir mesaj getirdim."

Kızıl saçlı kadın diğer Aiellere döndü ve boş eli ile hızlı jestler yaptı. O geri dönerken kadınların kalanı güldü. "Seni ona götürürüm, Min. Ama seni tanımıyorsa, girdiğinden daha hızlı çıkacaksın." Aiel kadınların bazıları buna da güldü. "Adım Enaila."

"Beni tanıyor," dedi Min onlara, kızararak. Ceketinin yenlerine soktuğu iki hançeri nasıl kullanacağını Thom Merrilin göstermişti, ama bu kadının onları alıp, onu dilim dilim soymak için kullanabileceğini hissediyordu. Enaila'nın başının üzerinde bir imge çaktı ve kayboldu. Bir tür çelenk; ne anlama geldiğine dair en ufak fikri yoktu Min'in. "Atımı da alacak mıyım? Rand'ın onu görmek istediğini sanmıyorum." Şaşkınlık içinde, kadın erkek, bazı Aiellerin güldüğünü, Enaila'nın gülmek istermiş gibi dudaklarının seğirdiğini gördü.

Bir adam gelip Yabangülü'nü aldı –Min yere inik gözleri ve beyaz cüppesine rağmen onun da Aiel olduğunu düşündü– ve Min Enaila'nın peşinden kapılardan geçti, geniş bir avluyu aştı ve saraya girdi. Duvar halıları ile süslü koridorlarda kırmızı beyaz üniformalı hizmetkârların koşturduğunu görünce rahatladı. Hizmetkârlar koridorlarda yürüyen Aielleri ihtiyatla süzüyorlardı, ama tanımadıkları bir köpeği süzeceklerinden farklı bir şekilde değil. Min sarayı yalnızca Aiellerle dolu, Rand'ı onlarla çevrili bulacağını, hepsinin kahverengi, gri ve yeşil tonlarında ceket ve pantolonlar içinde durup gözlerini kırpmadan onu süzeceklerini düşünmeye başlamıştı.

Aslan oymalı, açık duran yüksek, geniş kapıların önünde Enaila durdu ve elini hızla nöbet bekleyen Aiellere doğru oynattı. Hepsi kadındı. Sarı saçlı, çoğu erkekten uzun boylu bir kadın parmaklarını oynatarak yanıt verdi. "Burada bekle," dedi Enaila ve içeri girdi.

Min kadının peşinden bir adım attı ve sarı saçlı kadın kayıtsızca yoluna bir mızrak uzattı. Ya da belki kayıtsızca değil, ama Min'in umurunda değildi. Rand'ı görecekti.

Rand tamamen Ejderlerden oluşmuş gibi görünen büyük, yaldızlı bir tahtta oturuyordu. Üzerinde bol bol altın işlemeyle süslenmiş kırmızı bir ceket vardı ve elinde, şaşırtıcı ama, yeşil beyaz püsküllü bir mızrak başı tutuyordu. Arkasındaki yüksek kaidenin üzerinde bir başka taht duruyordu, o da yaldızlıydı, ama kırmızı üzerine beyaz mücevherlerle resmedilmiş bir aslanla süslenmişti. Aslan Tahtı, diyordu söylentiler. O anda, Rand onu tabure olarak kullanıyor olsa da umurunda olmazdı Min'in. Rand yorgun görünüyordu. Öylesine yakışıklıydı ki Min'in yüreği burkuldu. Çevresinde devamlı imgeler dans ediyordu. Aes Sedailer ve Muhafızlarda o imgelerden kaçınmaya çalışırdı; ne anlama geldiklerini genellikle çıkartamıyordu, ama *daima* oradaydılar. Rand'da, onları görmeye zorladı kendini, çünkü aksi halde yüzüne bakakalacaktı. O imgelerden birini, onu her gördüğünde görüyordu. Yıldız ya da ateşböceğine benzeyen sayısız ışıltı büyük bir karanlığa akıyor, onu doldurmaya çalışıyor, akıyor ve yutuluyordu. Daha önce gördüğünden daha fazla ışık var gibiydi, ama karanlık onları daha büyük hızla yutuyordu. Bir şey daha vardı, yeni bir şey, midesinin kasılmasına sebep olan sarı, kahverengi, mor bir hale.

Rand'a bakan asillere görü uygulamaya çalıştı –kuşkusuz asildiler, hepsi güzel, işlemeli ceketler, şık ipek elbiseler giymişti– ama görecek bir şey yoktu. Çoğu zaman, çoğu insan için geçerliydi bu ve Min bir şey gördüğü zaman, genellikle ne anlama geldiğini bilemiyordu. Buna rağmen gözlerini kıstı ve kendini zorladı. Tek bir imge, tek bir hale çıkartabilse, Rand'a bir faydası dokunabilirdi. Andor'a geldiğinden beri işittiği hikâyelere bakılırsa, Rand'ın her tür yardıma ihtiyacı olabilirdi.

Derin bir göğüs geçirerek sonunda pes etti. Görecek bir şey yoksa gözlerini kısmanın ya da zorlanmanın bir faydası yoktu.

Aniden asillerin çekilmekte olduğunu fark etti. Rand ayağa kalkmıştı ve Enaila elini sallayarak içeri girmesini işaret ediyordu. Rand gülümsüyordu. Min yüreğinin göğsünde patlayacağını sandı. Demek eskiden güldüğü, kendilerini bir erkeğin ayaklarının dibine atan kadınlar böyle hissediyordu. Hayır. O hoppa bir kız değildi; Rand'dan büyüktü, Rand daha koyun otlatmanın dünyadaki en eğlenceli şey olduğunu düşünürken ilk öpücüğünü almıştı, o... *Işık, lütfen, dizlerim boşanmasın.*

Rand Ejder Asası'nı dikkatsizce oturduğu yere fırlatarak tek sıçrayışta kürsüden atladı ve Büyük Salon'da koştu. Min'in yanına ulaşır ulaşmaz onu kollarının altından yakaladı, havaya kaldırdı ve Dyelin ile diğerleri gidene kadar döndürdü. Asillerin bazıları bakakaldı ve diledikleri kadar bakabilirlerdi, Rand için sorun değildi. "Işık, Min, yüzünü görmek çok güzel," diye kahkaha attı. Dyelin'in taş suratından ya da Ellorien'inkinden kesinlikle daha iyiydi. Ama Aemlyn, Arathelle, Pelivar, Luan, herkes kuşkuyla gözlerini ona dikmek, hatta gözleriyle "yalancı" demek yerine Elayne Caemlyn'e doğru yola çıktığı için memnun olduklarını bildirmiş olsalardı bile, yine de Min'i gördüğüne çok sevinirdi.

Kızı yere bıraktığında, Min onun kollarına tutunarak, nefes nefese göğsüne yaslandı. "Özür dilerim," dedi Rand. "Başını döndürmek istemedim. Yalnızca, seni gördüğüme gerçekten çok memnun oldum."

"Eh, başımı döndürdün, seni yün kafalı çoban," diye mırıldandı kız göğsüne. Ondan uzaklaşarak, uzun kirpikler arasından dik dik baktı ona. "Çok uzun bir yoldan geldim, gecenin ortasında şehre vardım ve sen bir yulaf çuvalı gibi fırlatıyorsun beni. Görgü kurallarını öğreten olmadı mı sana?"

"Yün kafa," diye güldü Rand alçak sesle. "Min, bana yalancı diyebilirsin, ama bana böyle demeni bile özledim." Kız ona hiçbir şey söylemedi; yalnızca başını kaldırıp baktı. Öfkeli bakışlar tamamen kaybolmuştu. Kirpikleri hatırladığından daha uzun görünüyordu.

Rand nerede olduklarını hatırlayarak kızın elini tuttu. Bir taht odası, eski dostları karşılamaya uygun yer değildi. "Gel, Min. Oturma odamda biraz serin punç içebiliriz. Somara, daireme gidiyorum; herkesi gönderebilirsin."

Somara bundan memnun olmuş görünmüyordu, ama kendisi ve Enaila dışındaki bütün Kızları yolladı. İkisi de surat asıyor gibiydi ve Rand bunu hiç anlamadı. Somara'nın sarayda bunca Kız toplamasına izin vermesinin sebebi Dyelin ile diğerlerinin gelmesiydi. Bashere de aynı sebepten şehrin kuzeyindeki süvari kampına gitmişti. Kızların burada olmasının sebebi hatırlatıcı olmalarını istemesiydi, Bashere'in olmamasının sebebi ise, fazla büyük bir hatırlatıcı olacağı. İki Kız'ın anaçlık taslamayı planlamadığını umdu. Sırayla, kendilerine düşenden daha uzun sürelerle nöbet tutuyorlar gibi geliyordu ona, ama kimin ne yapacağını söylemeye kalktığında, Nandera da eskiden Sulin'in olduğu kadar katılaşıyordu. Rand *Far Dareis*

Mai’e kumanda ediyor olabilirdi, ama Kızlardan değildi ve diğeri onu ilgilendirmezdi.

Min’i elinden tutup koridorlardan geçirirken kız duvar halılarını inceledi. Kakmalarla süslü masalara, sandıklara, nişlerdeki altın taslara, Deniz Halkı porseleninden uzun vazolara baktı. Enaila ile Somara’yı baştan aşağı, üçer kez süzdü. Ama ne Rand’a baktı, ne tek kelime etti. Rand’ın eli kızınkini tamamen kaplamıştı ve Rand kızın bileğinde nabzının hızla attığını hissedebiliyordu. Döndürdüğü için kızın gerçekten kızmadığını umuyordu.

Somara ile Enaila’nın kapının iki yanına geçtiğini görerek rahatladı. Punç istediği zaman ikisi de ona baktılar ve sözlerini tekrarlaması gerekti. Oturma odasında ceketini çıkardı ve bir sandalyeye attı. “Otur, Min. Otur. Dinlen ve gevşe. Kısa süre sonra punç gelir. Bana her şeyi anlatmalısın. Nerelerdeydin, buraya nasıl geldin, neden gece vardınız? Gece yolculuk etmek güvenli değil, Min. Artık, eskisinden de az. Sana saraydaki en iyi odaları vereceğim –eh, en iyiden bir sonrakileri; en iyi odalar bunlar– ve seni dilediğin yere götürecek bir Aiel eşlikçi grubu. Herhangi bir zorba ya da kabadayı şapkasını çıkarıp başını eğer; o da, uzaklaşmak için iki bina arasından kaçmazsa.”

Bir an kızın oracıkta, kapıda dururken kahkaha atacağını sandı, ama bunun yerine Min derin bir nefes aldı ve cebinden bir mektup çıkardı. “Sana nereden geldiğini söyleyemem –söz verdim, Rand– ama Elayne orada ve...”

“Salidar,” dedi Rand ve kızın gözlerinin nasıl irileştiğine bakarak gülümsedi. “Birkaç şey biliyorum, Min. Belki bazılarının düşündüğünden daha fazla.”

“Ben... bildiğini görüyorum,” dedi kız hafifçe. Mektubu ellerine tutuşturdu, sonra yine geriledi. “İlk iş olarak bunu sana vereceğime söz verdim. Hadi oku,” derken sesi kararlılık kazandı.

Rand mührü tanıdı, koyu sarı mum üzerinde bir zambak. Elayne’in akıcı el yazısı ile ismi yazılmıştı. Rand mektubu açmadan önce duraksadı. En iyisi temiz ayrılıklardı ve o da temiz bir ayrılık yapmıştı, ama o mektup elindeyken kendini tutamadı. Okudu, sonra ceketinin üzerine oturup bir daha okudu. Kısa bir mektup olduğu kesindi.

Rand,
Duygularımı sana açıkladım. Bil ki değişmediler.

Umarım senin için hissettiklerimi sen de benim için hissediyorsundur. Min'i dinlersen, o sana yardım eder. Onu kardeş gibi seviyorum ve senin de onu benim gibi sevdiğini umuyorum.

Elayne

Mürekkebi tükeniyor olmalıydı, çünkü son satırlar, diğerlerinin zarafetine hiç uymayan bir şekilde, telaşlı bir yazıyla yazılmıştı. Min yanaşmış, başını uzatıyor, belli etmemeye çalışarak mektubu okumaya çalışıyordu, ama ceketini almak için kalktığında –şişman küçük adam *angreal*'i de cebindeydi– hemen yerine döndü. "Kadınlar hep erkekleri delirtmeye mi çalışır?" diye mırıldandı.

"Ne?"

Rand yan kendi kendine konuşarak mektuba baktı. "Elayne öyle güzel ki bakmaktan kendimi alamıyorum, ama zamanın yarısında onu öpmemi mi istiyor, yoksa ayaklarının dibinde diz çökmemi mi, bilemiyorum. Doğruyu söylemek gerekirse, zaman zaman diz çökmek istiyorum... ve tapınmak, Işık bana yardım etsin. Nasıl hissettiğini bildiğimi söylüyor. Bundan önce iki mektup yazdı bana, biri aşk doluydu, diğeri bir daha beni görmek istemediğini söylüyordu. Bazen oturup ilkinin doğru, diğerinin bir şaka ya da bir hata olduğunu diliyorum ya da... Bir de Aviendha var. O da güzel, ama onunla geçirdiğim her gün bir savaştı. Ondan öpücük alamıyorum, artık değil ve nasıl hissettiği konusunda kuşkum da yok. Gittiğini görmekten memnun oldum, ama o benden uzaklaşmaktan daha memnundu. Yalnız, hâlâ her döndüğümde onu görmeyi umuyorum ve göremeyince, içimde bir şey eksilmiş gibi hissediyorum. Aslında o savaşı özlüyorum ve bazı anlar kendimi, *'Uğruna savaşmaya değecek şeyler var,'* diye düşünürken buluyorum." Min'in sessizliğinde bir şey başını kaldırıp bakmasına sebep oldu. Kız bir Aes Sedai'ninki kadar boş bir yüzle ona bakıyordu.

"Sana bir kadına bir başkasından bahsetmenin hiç nazikçe olmadığını söyleyen olmadı mı?" Sesi tamamen düzdü. "Hele iki tanesinden hiç."

"Min, sen arkadaşımsın," diye itiraz etti Rand. "Seni bir kadın olarak düşünmüyorum." Yanlış bir şey söylemişti; sözcükler ağzından çıkar çıkmaz anladı.

“Öyle mi?” Min ceketini arkaya atarak ellerini kalçalarına dayadı. Her zamanki öfkeli duruşu değildi. Bileklerini bükmüş, parmakları yukarıyı gösteriyordu ve bir şekilde bu, duruşu farklı kılıyordu. Bir dizini kırmıştı ve bu... Rand onu ilk defa gerçekten gördü; yalnızca Min’i değil, nasıl göründüğünü. Her zamanki kahverengi ceket ve pantolon yoktu üzerinde, açık kırmızı ve işlemeliydiler. Saçları önceki gibi kabaca, kulaklarını ancak örtecek şekilde kesilmemişti, bukleleri boynuna geliyordu. “Oğlan çocuğuna benziyor muyum?”

“Min, ben...”

“Bir erkeğe benziyor muyum? Bir ata?” Tek bir uzun adımda yanına vardı ve kucağına oturuverdi.

“Min,” dedi Rand hayretler içinde, “ne yapıyorsun?”

“Seni kadın olduğuma ikna ediyorum, seni yün kafa. Kadına benzemiyor muyum? Kadın gibi kokmuyor muyum?” Hafifçe çiçek koktuğunu fark etti Rand. “Hissetmiyor musun?.. Eh, bu kadarı yeter. Soruyu yanıtla, koyun çobanı.”

Rand’ın dehşetini dindiren “koyun çobanı” ve “yün kafa” oldu. Gerçek şuydu ki, orada oturması pekâlâ hoş bir duyguydu. Ama o Min’di, onu saçlarında saman olan ve fazla kafası çalışmayan bir köylü çocuk olarak gören Min. “Işık, Min, kadın olduğunu biliyorum. Hakaret etmek istemedim. Aynı zamanda arkadaşımsın. Yalnız, senin yanında rahat hissediyorum. Senin yanında aptal gibi görünsem de önemli olmuyor. Sana, başka hiç kimseye, hatta Mat ile Perrin’e bile söyleyemeyeceğim şeyler söyleyebiliyorum. Senin yanındayken bedenimdeki bütün düğümler çözülüyor, omuzlarımdaki, gidene kadar var olduğunu anlamadığın gerginlik kayboluyor. Anlamıyor musun, Min? Yanımda olmanı özledim. Seni özledim.”

Kız kollarını kavuşturarak ve kaşlarını çatarak yan yan baktı ona. Bacağı seğiriyordu; ayağı yere değiyor olsaydı, ayağını yere vuruyor olurdu. “Elayne hakkında söylediğin onca şey. Ve bu... Aviendha. O kim ki? İkisini de seviyormuşsun gibi geldi bana. Ah, kıpırdanıp durma. Bana bazı yanıtlar borçlusun. Benim şey olmadığımı... Yanıt ver bana. İkisini birden mi seviyorsun?”

“Belki öyle,” dedi Rand yavaşça. “Işık bana yardım etsin, belki de seviyorum. Bu beni bir zampara mı yapar, Min, yoksa yalnızca açgözlü bir aptal mı?” Kızın ağzı açıldı ve kapandı; öfkeyle başını arkaya attı ve dudaklarını birbirine bastırdı. Rand, Min hangisinin ona uygun olduğunu

söyleyemeden telaşla devam etti; bunu gerçekten ondan duymak istemiyordu. “Artık fark etmez zaten. O iş halloldu. Aviendha’yı uzaklara gönderdim ve geri dönmesine izin vermeyeceğim. Onun ya da Elayne’in bir buçuk kilometre yakınına gelmeyeceğim, hatta elimden gelirse on beş kilometre yakınına.”

“Işık aşkına!.. Neden, Rand? Onlar adına böyle bir seçim yapma hakkını sana veren ne?”

“Min, anlamıyor musun? Ben hedefim. Sevdiğim herhangi bir kadın da hedef olur. Ok bana yöneltilmiş bile olsa, onu vurabilir. Ona yöneltilmiş olabilir.” Derin derin nefesler alarak kollarını gül oymalı sandalyenin kolçaklarına dayadı ve arkasına yaslandı. Min biraz dönerek, Rand’ın kızın yüzünde gördüğü en ciddi ifadeyle onu inceledi. Min hep gülümserdi, her zaman her şeyle biraz eğlenirdi. Şimdi eğlenmemesi daha iyiydi; Rand son derece ciddiydi. “Lan bana, onun ve benim bazı açılardan birbirimize benzediğimizi söyledi ve doğru bu. Ölüm yayan erkekler olduğunu söyledi. Kendisi. Ben. Böyle bir erkek âşık olduğunda, sevdiği kadına verebileceği en iyi armağan onunla kendisi arasına olabildiğince çok mesafe koymak. Bunu anlıyorsun, değil mi?”

“Benim anladığım...” Min bir süre sessiz kaldı. “Pekâlâ. Ben arkadaşınım ve bunu bildiğine memnun oldum, ama pes edeceğimi düşünmeye zahmet etme. Seni bir at ya da erkek olmadığıma ikna edeceğim.”

“Min, dedim ki ben...”

“Ah, hayır, koyun çobanı. Bu yeterli değil.” Kucağında öyle bir şekilde kıpırdandı ki, Rand boğazını temizlemek zorunda kaldı. Kız parmağını onun göğsüne sapladı. “Söylerken gözlerinde yaş görmek istiyorum. Çenende salya, sesinde bir kekeleme istiyorum. Ödetmeyeceğimi sanma sakın.”

Rand elinde olmadan güldü. “Min, burada olman gerçekten güzel. Tek gördüğün İki Nehir’den bir çamur ayaklı, değil mi?”

Kızın ruh hali şimşek gibi değişti. “Ben seni görüyorum, Rand,” dedi, tuhaf bir sessizlikle. “Seni görüyorum.” Boğazını temizleyerek, ellerini dizlerine yaslayıp titizlikle önüne döndü. O şekilde otururken ne kadar titiz olunabiliyorsa. “Neden geldiğim meselesine geçsem daha iyi olacak. Görünüşe göre Salidar’ı biliyorsun. Bu birkaç kaşın kalkmasına sebep olacak, sana söyleyeyim. Muhtemelen bilmediğin, yalnız gelmemiş olmam. Caemlyn’de, seni görmek üzere Salidar’dan gelmiş bir elçilik heyeti var.”

Lews Therin uzaklardaki bir gök gürültüsü gibi mırıldandı. Alanna ve bağ kurma meselesinden beri Aes Sedailer hep kışkırtıyordu onu. Taim'in yanında olmak kadar olmasa da.

Lews Therin'in homurdanmasına rağmen Rand neredeyse gülümsedi. Min Elayne'in mektubunu uzatır uzatmaz tahmin etmişti zaten. Tahmininin doğrulanması, düşündüğü gibi korku içinde olduklarının kanıtı kadar iyi sayılırdı. Başka nasıl olabilirlerdi ki, isyan edip, tam da Beyazpelerin kudretinin sınırına saklanmışlardı. Büyük olasılıkla Beyaz Kule'ye nasıl dönebileceklerini bilmeyi de diliyor, Elaida'nın inayetine yeniden nasıl sahip olacakları üzerine parmaklarını kemiriyorlardı. Elaida hakkında bildiklerine bakarak, pek şansları yoktu ve bunu Rand'dan daha iyi biliyorlardı. Yenidendoğan Ejder'e, yönlendirebilen bir adama elçi göndermişlerse, demek Rand'ın korumasını kabul etmeye hazır sayılırlardı. Onun satın alınabileceğini ve büyük olasılıkla ötücü serçe gibi hasır kafeste tutulabileceğini düşünür gibi görünen Elaida'ya benzemiyorlardı. Egwene'in, onu destekleyen Aes Sedailere dair belirsiz vaatleri yerine gelmek üzereydi.

"Yanında kim geldi?" diye sordu. "Belki tanıyorumdur." Aslında Moiraine dışında fazla Aes Sedai tanımıyordu ve Moiraine de ölmüştü, ama birkaç tanesi ile tanışmıştı. Onlardan biriyse, işler biraz güçleşebilirdi. O sıralarda Rand gerçekten de Min'in tanıdığı çiftçi çocuktu ve bir Aes Sedai ona bakacak olsa bile irkilmeye hazırdı.

"Birden fazla var, Rand. Aslında, dokuz tane var." Rand irkildi ve kız çabuk çabuk devam etti. "Seni şereflendirmek için, Rand; bir kral ya da kraliçe için gerektiğini düşündüklerinden üç kat fazlası. Merana –başlarında o var; Gri Ajah'tan– Merana bu akşam yalnız gelecek ve sen rahat hissedene dek bir taneden fazlası yaklaşmayacak sana. Yeni Şehir'deki Gülden Taç'ta oda tuttular; aslında, onca Muhafız ve hizmetkâr ile, hanı kapattıkları söylenebilir. Merana seni tanıdığım için, işleri kolaylaştırmam için önce beni yolladı. Sana zarar vermeyi düşünmüyorlar, Rand. Bundan eminim."

"Bir görü mü, Min, yoksa senin fikrin mi?" Dizine tünemiş bir kızla ciddi ciddi konuşmak tuhaf geliyordu, ama o Min'di işte. Bu her şeyi farklı kılıyordu. Bunu kendi kendine devamlı hatırlatmak zorundaydı.

"Benim fikrim," diye itiraf etti Min gönülsüzce. "Rand, her gün, her birine görü kullandım. Ta Salidar'dan buraya gelene kadar. Sana zarar vermeyi düşünmüş olsalar, mutlaka bir şey görürdüm. Öyle bir şey olsa

hiçbir şey görünmeyeceğine inanamam.” Kıpırdanarak ona endişeyle baktı, ama bakışları kararlı bir sertliğe dönüştü. “Başlamışken sana bir şeyi söyleyeyim bari. Taht odasında çevrende bir hale gördüm. Aes Sedailer seni incitecek. En azından yönlendirebilen kadınlar. Çok karmaşıktı; Aes Sedai kısmından emin değilim. Ama birden fazla kez olabilir. Sanırım bu yüzden o kadar karmaşıktı.” Rand ona sessizce baktı ve kız gülümsedi. “Sende sevdiğim bu işte, Rand. Yapabildiğim ve yapamadığım şeyleri kabulleniyorsun. Emin miyim, ne zaman olacak diye sormuyorsun. Asla bildiklerimden fazlasını sormuyorsun.”

“Eh, bir şey soracağım, Min. Görüdeki bu Aes Sedailerin seninle gelen Aes Sedailer olmadığından emin misin?”

“Hayır,” dedi kız basitçe. *Rand’ın* sevdiği bir şey buydu; asla sorulardan kaçınmaya çalışmıyordu.

Dikkatli olmalıyım, diye fısıldadı Lews Therin yoğun bir sesle. *Bu yarı eğitimli kızlar bile, dokuz tanesi bir aradayken tehlikeli olabilirler. Zorunluyum...*

Zorunluyum, diye düşündü Rand kararlılıkla. Lews Therin’den bir an şaşkınlık geldi ve sonra gölgeli köşelerine kaçtı. Rand onunla konuştuğunda artık hep yapıyordu bunu. Sorun şuydu ki, Lews Therin gittikçe daha fazla görüyor ve duyuyor ve bu konuda eyleme geçmeyi düşünüyor gibiydi. Bir kez daha *saidin*’i kavramaya çalışmıştı, ama Rand artık dikkatli davranıyordu. Adam Rand’ın zihnini ve bedenini ele geçirmek istiyordu, onları kendisinin sayıyordu ve bir kez bile kontrolü ele geçirecek olsa, Rand artık zihninin ve bedeninin ona ait olmayacağından emin değildi. Lews Therin Telamon yürüyor ve konuşuyor olurdu ve Rand al’Thor onun kafasındaki bir sesten ibaret kalırdı.

“Rand,” dedi Min endişeyle, “bana öyle bakma. İş taraf seçmeye gelirse, ben senin tarafındayım. Gelebilir; birazcık. Söylediklerini onlara anlatacağımı sanıyorlar. Anlatmayacağım, Rand. Onlar yalnızca seninle nasıl başa çıkacaklarını, ne beklemek gerektiğini bilmek istiyorlar, ama onlara, senin söylememi istemediğin tek kelime bile etmeyeceğim ve yalan söylememi istersen söylerim. Görülerimi bilmiyorlar. Onlar senin, Rand. Söylediğin herhangi birinin görülerini okuyacağımı biliyorsun ve buna Merana ile diğerleri de dahil.”

Rand yüzündeki öfkeli ifadeyi sildi ve sesini ılımlı tuttu. “Sakin ol, Min. Benim yanımda olduğunu biliyorum.” Bu basit gerçekti. Min’den şüphe etmek, kendisinden şüphe etmek gibi olurdu. Şimdilik Lews Therin’i

halletmişti; artık bu Merana ve elçilik heyeti ile ilgilenme zamanıydı. “Onlara üçer üçer gelebileceklerini söyle.” Cairhien’de Lews Therin’in önerdiği bir şeydi bu; bir seferde en fazla üç. Adam üç Aes Sedai ile başa çıkabileceğini düşünür gibiydi. Artık kendilerine Aes Sedai diyenleri biraz küçümsüyor gibiydi. Ama Cairhien’de sınır olan, burada farklıydı. Merana, bir Aes Sedai ile bile görüşmeden önce Rand’ın sakinleşmesini, rahatlamasını istiyordu. Bırak üç kişilik davet üzerine biraz düşünsün ve ne anlama gelebileceğini merak etsin. “Bunun dışında, iznim olmadan hiçbiri İç Şehir’e yaklaşmayacak. Ve benim yakınımda yönlendirmeye kalkışmayacaklar. Onlara bunu söyle, Min. Kaynak’a kucak açtıkları an anlarım ve hiç memnun olmam. Söyle onlara.”

“Onlar da pek memnun olmayacak, koyun çobanı,” dedi Min kuru kuru. “Ama söylerim.”

Bir çatırtı üzerine Rand başını hızla çevirdi.

Sulin kapının hemen içinde, kırmızı beyaz bir elbise içinde duruyordu, yüzü öyle fena kızarmıştı ki yanağındaki yara izi daha da beyaz görünüyordu. Üniforma giymeye başladığından beri beyaz saçları uzamıştı, ama yine de hizmetkârların çoğundan daha kısaydı. Harfor Hanım buklelerden bir şapka haline getirmişti o saçları. Sulin bundan nefret ediyordu. Ayaklarının dibinde altın işlemelerle çevrilmiş gümüş bir tepsi, onun yanlarında gümüş zarflı altın kadehler yatıyordu. Rand bakarken şarap sürahisi son bir kez sallandı ve mucizevi bir şekilde dik durdu, ama tepsiye ve halıya, sürahide kalandan daha fazla şarap puncu dökülmüş gibi görünüyordu.

Min ayağa kalkmak üzereyken Rand onu belinden yakaladı ve yerine oturttu. Aviendha ile işinin bittiğini anlamalarını sağlamanın zamanı gelmiş de geçmişti bile ve Min de yardım etmeye bir şey demezdi. Aslında, bir an direndikten sonra ona yaslandı ve başını göğsüne dayadı.

“Sulin,” dedi Rand, “iyi bir hizmetkâr tepsileri ortalıklara fırlatmaz. Şimdi, tepsiyi al ve ne yapman gerekiyorsa onu yap.” Kadın karanlık karanlık ona bakarken neredeyse titriyordu.

Kadının *toh*’unu karşılamasına izin verirken bir yandan da kendisinin ona karşı görevini kısmen telafi etmek için bulduğu yol mükemmele yakındı. Artık dairesinin hizmetine Sulin bakıyor, yalnızca onun için getir götür işleri yapıyordu. Bundan nefret ediyordu elbette, özellikle de Rand’ın her gün onun iş yapmasını görmesinden, ama artık sarayın her tarafında yer silmek ya da çamaşır için kova kova su çekmek gibi bel bükecek türden

işler yapmıyordu. Rand kadının iş yapmasını onun görmesindense Ejderduvarı'nın bu yanındaki bütün Aiellerin görmesini tercih edeceğini tahmin ediyordu, ama kadının işleri fark edilir ölçüde azalmış, Rand'ın vicdanını biraz rahatlatmıştı ve Rand için çalışmak kadının *toh*'unun karşılandığına daha kısa sürede karar vermesini sağlayacaksa, daha da iyiydi.

Sulin tepsiyi alarak odayı aştı ve kabaca fildişi kakmalı masaya bıraktı. Sırtını dönecekken Rand, "Bu Min, Sulin," dedi. "Arkadaşım. Aiel âdetlerini bilmez ve ona yakışıksız bir şey olursa alınırım." Aklına Kızların Aviendha'yı uzaklara göndermesi ve o gider gitmez bir başka kadın edinmesi konusunda farklı görüşleri olabileceği gelmişti. Kendi görüşleri, başa çıkmak için kendi yöntemleri. "Aslında, ona bir zarar gelecek olursa, bana yapılmış sayarım."

"Aviendha dışında herhangi biri bu kadına neden zarar vermek istesin ki?" dedi Sulin sertçe. "Seni düşlemeye çok fazla, bilmen gerekenleri öğretmeye çok az zaman harcadı." Silkelenerek hırladı, "Lord Ejder." Rand, bunun bir mırıltı olması gerektiğini tahmin etti. Kadın diz kırarken iki kez takılıp düşecek oldu, sonra doğruldu ve kapıyı çarpıp çıktı.

Min başını çevirip ona baktı. "Hiç böyle bir hizmetkâr gördüğümü... Rand, sanırım bıçağı olsa sana saplardı."

"Belki tekmelerdi," diye güldü Rand, "ama asla hançerlemezdi. Uzun zaman önce kaybettiği kardeşi olduğumu sanıyor." Min'in gözleri şaşkınlıkla bulutlandı; Rand yüz farklı sorunun doğduğunu görebiliyordu. "Uzun hikâye. Başka zaman anlatırım." Bir kısmını anlatırdı. Enaila, Somara ve birkaç başka kadın yüzünden nelere tahammül etmek zorunda kaldığını hiç kimse bilmeyecekti. Eh, bütün Kızlar biliyordu, ama başka kimse bilmiyordu.

Melaine Aiel tarzında içeri girdi, yani önce başını kapıdan uzattı, sonra bedeninin geri kalanı takip etti. Rand Aiellerin içeri girmemeye karar vermesi için ne görmeleri gerektiğini asla anlamamıştı. Şefler, Bilgeler ve Kızlar o iç çamaşırları içindeyken, yatağındayken, banyosunu yaparken içeri dalıveriyorlardı. Güneş saçlı Bilge yaklaşarak birkaç adım ötesinde, bilezik şıkırtıları eşliğinde halıya bağdaş kurup oturdu ve eteğini büyük dikkatle düzeltti. Yeşil gözleri Min'i tarafsızlıkla süzdü.

Min bu sefer kalkmaya çalışmadı. Aslında, başını göğsüne dayamış, ağır ağır nefes almasına bakarak, uykuya dalacağını düşündü Rand. Caemlyn'e gece geldiğini söylememiş miydi? Rand elini kızın beline

koymuş olduğunu fark etti aniden ve kararlılıkla çekip sandalyenin koluna yerleştirdi. Min neredeyse üzüntüyle içini çekti ve göğsüne sokuldu. Uykuya dalmak üzereydi kuşkusuz.

“Haberlerim var,” dedi Melaine, “ve en önemlisi hangisi, emin değilim. Egwene çadırlardan ayrıldı. Salidar denen, Aes Sedailerin yaşadığı bir yere gidiyor. Seni destekleyebilecek olan şu Aes Sedailer. Egwene’in isteği üzerine, daha önce sana onlardan bahsetmedik, ama artık sana onların küstah, disiplinsiz, kavgacı ve mantıksızlık ölçüsünde kendini beğenmiş olduklarını söyleyebilirim.” Sona doğru sesi hararet kazanmıştı ve başını öne uzatmıştı.

Demek Cairhien’deki düşgezginlerinden biri düşlerinde Melaine ile konuşmuştu. Düşgezginlerinin becerileri hakkında bildikleri bu kadardı ve çok nadir bir bilgi olabilecekken, nadiren onun hizmetine sunuyorlardı bu becerilerini. Farklı olan, küstahlık vesaire ile ilgili kısımdı. Çoğu Aiel, Aes Sedailerin onları çarpabileceğini beklermiş gibi davranır, çarpacak olsalar bunu hak ettiklerine inanır, darbeyi irkilmeden kabul etmeye çalışırdı. Bilgeler bile Aes Sedailerden saygıyla bahsederlerdi, o da, bahsederlerse. Demek birkaç şey değişmişti. Ama Rand’ın tek söylediği, “Biliyorum,” oldu. Melaine neden olduğunu söyleyecekse, Rand sormadan söyleyecekti. Söylemezse, sormakla yanıt alamazdı. “Egwene ve Salidar konusunu da biliyorum. Şu anda Caemlyn’de Salidar’dan gelmiş dokuz kişi var. Min onlarla geldi.” Min göğsünde kıpırdandı ve bir şeyler mırıldandı. Lews Therin yine homurdanmaya başlamıştı, ama anlaşılmayacak kadar alçaktı ve Rand dikkatinin dağılmasından memnundu. Min... çok hoş geliyordu. Bilse çok fena alınırdı. Diğer yandan, ona ödeteceği vaadi düşünülürse, gülebilirdi. Belki. Bazen cıva gibi oluyordu.

Melaine bilmesine şaşırmadı, şalını bile düzeltmedi. Bael’le evlendiğinden beri... “sakinleşmek” doğru sözcük değildi; Melaine için fazla dingin bir sözcük olurdu... daha az heyecanlı olmuştu. “O ikinci haberimdi. Onlara karşı dikkatli olmalısın, Rand al’Thor ve kararlı bir tavırla çıkmalısın karşılarına. Başka hiçbir şeye saygı göstermezler.” Kesinlikle bir değişim vardı.

“İki kızın olacak,” diye mırıldandı Min. “Birbirlerine ayna yansıması kadar benzeyen ikizler.”

Melaine daha önce şaşırmamışsa, şimdi hepsini telafi ediyordu. Gözleri irileşti ve neredeyse ayaklarını yerden kesecek şekilde irkildi. “Sen bunu nereden?..” diye başladı inanmazlık içinde, sonra durup toparlandı. Buna

rağmen, yine de nefes nefese devam etti. “Bu sabaha kadar hamile olduğumdan ben bile emin değildim. Sen nereden bilebilirsin?”

Min o zaman doğruldu ve Rand’a onun çok iyi tanıdığı bir bakış fırlattı. Bir sebepten, hepsi onun suçuydu. Min de tamamen kusursuz sayılmazdı, ama küçük kusurlardı onlar. Ceketini düzelterek Melaine’e bakmamaya çalıştı ve bakışları yeniden Rand’a takıldığında, ilk bakışın bir başka varyasyonuydu. Bu duruma onu Rand sokmuştu; kurtarmak da ona düşerdi.

“Sorun değil, Min,” dedi Rand. “O Bilgelerden biri ve herhalde senin saçlarının kıvrılmasına sebep olacak şeyler biliyordur.” Yalnız, kızın saçları zaten kıvrılmıştı. Kadınlar bunu nasıl yapıyorlardı ki? “Sırrını saklamaya söz vereceğinden eminim ve onun sözüne güvenebilirsin.” Melaine söz verirken kendi diline takılacaktı neredeyse.

Yine de, Rand bir bakış daha kazandı, sonra Min inip Melaine’in yanına oturdu. Paylar bir bakış olduğu söylenebilirdi. Onu *nasıl* kurtaracağını düşünüyordu ki? Melaine o istediği için unutmazdı, ama sözünü tutar, sırrı korurdu. Rand için yeterince sır koruyordu zaten.

Bütün gönülsüzlüğüne rağmen, Min bir kez başlayınca, Rand’a bir zamanlar açıkladığından daha detaylı bir şekilde açıkladı, belki diğer kadının bitmek tükenmek bilmez soruları ile değişen tavrı da yardımcı olmuştu. Min’in yeteneği onu ıslaktopraklı olmaktan çıkarmış, Melaine’in dengi yapmıştı sanki.

“Olağanüstü,” dedi Melaine sonunda. “Düş görmeden düş yorumlamak gibi. İki mi dedin? İki kız mı? Bael çok memnun olacak. Dorindha ona üç oğul verdi, ama onun kız istediğini ikimiz de biliyoruz.” Min gözlerini kırpıştırdı ve başını şiddetle iki yana salladı. Elbette; karı-kardeşlerden haberi yoktu.

İkisi oradan çabucak doğum meselesine geçtiler. İkisi de çocuk doğurmamıştı, ama ikisi de ebe olarak doğuma yardımcı olmuştu.

Rand yüksek sesle boğazını temizledi. Detaylar onu rahatsız ettiğinden değil. Koyunların, kısrakların, ineklerin doğurmasına yardım etmişti. Sinir bozucu olan, o ortadan kaybolmuş gibi kafa kafaya verip konuşmalarıydı. Boğazını bir kez daha, bir şeylere zarar verdiğinden endişelenmesine sebep olacak kadar yüksek sesle temizleyene kadar iki kadın da bakmadı ona.

Melaine Min’e yaklaştı ve yan odadan duyulabilecek bir fısıltı ile konuştu. “Erkekler hep bayılır.”

“Hem de olası en kötü zamanda,” diye onayladı Min aynı ses tonu ile.

Rand'ı Mat'in babasının ahırında, omuzlarına dek kan ve sıvılar içinde, kısrak daha önce hiç yavrulamadığı ve korktuğu için üç kaburgasını çatlatmış halde görseler ne düşünürlerdi acaba? Güzel bir tay olmuştu ve bir dahaki sefere kısrak tekmelememişti.

"Ben bayılmadan önce," dedi alayla, gidip halının üzerinde onlara katılarak, "belki biriniz Aes Sedailer hakkında daha fazlasını anlatmak ister, hı?" Kucağı dolu olmasa daha önce doğrulur ya da bu şekilde yere çökerdi. Aieller arasında yalnızca şeflerin sandalyeleri olurdu ve şeflerin sandalyeleri yalnızca hüküm vermek ya da bir düşmanı teslim almak gibi durumlarda kullanılırdı.

İki kadın da gerektiği gibi yola gelmişlerdi. İkisi de hiçbir şey söylemedi, ama bol bol şal ve ceket düzeltmeler, göz göze gelmemeler oldu. Konuşmaya başladıklarında hepsi yok oldu. Min Salidar'dan gelen Aes Sedailerin Rand'a zarar vermeyeceği, uygun şekilde idare edilirlerse yardım edebilecekleri fikrini kuvvetle savunuyordu. Bu ikincisi, halk önünde saygı göstermek anlamına geliyordu ve yalnızken Min kulak misafiri olduğu her fısıltıyı Rand'a aktaracaktı. "İhanet etmiyorum, anlamalısın, Melaine. Rand'ı, Moiraine hariç bütün Aes Sedailerden daha önce tanıdım ve doğrusu şu ki, Moiraine ölmeden uzun zaman önce bile sadakatim Rand'aydı."

Melaine Min'in hain olduğunu düşünmüyordu, tam tersine ve onun hakkında daha da iyi fikirler beslemeye başlamış gibiydi. Aiellerin casuslara ilişkin görüşleri konusunda Bilgelerin kendi yorumları vardı. Ama dikkate değer bazı istisnalar dışında Aes Sedailere ancak Shaidolar kadar güvenilebileceğini, yani tutsak alınıp *gai'shain* yapılana kadar güvenilemeyeceğini söyleyerek itiraz etti. Gülden Taç'taki Aes Sedailerin tutsak alınmasını önermedi tam olarak, ama önerisi o kadar da uzak değildi. "Onlara nasıl güvenebilirsin, Rand al'Thor? Bence onlarda hiç şeref yok. Egwene al'Vere dışında ve o..." Melaine şalını yine düzeltti. "Bir Aes Sedai bana Egwene kadar şerefi olduğunu gösterdiği zaman güvenirim ona, daha önce değil."

Rand kendi adına, konuşmaktan çok dinledi ve bir düzineden fazla kelime etmezken, çok şey öğrendi. Melaine'in itirazlarına yanıt verirken Min tüm elçilik heyetini isim isim saydı, her kadının Rand'ı desteklemek için ne söylediğini listeledi ve aslında her şeyin o kadar da gülpembe olmadığını itiraf etti. Merana Ambrey ile bir Mavi olan Kairen Stang Andorluydu ve Aes Sedailer'in sözde, Beyaz Kule'ye olan dışında her tür

sadakatten vazgeçmiş olması gerekirken, belki Kule'yle araları açık olduğundan, Rand'ın Caemlyn'e yerleşmesi ve Morgase'i öldürmüş olabileceği konusunda endişeleniyorlardı. Yine Mavi Ajah'tan olan Rafela Rand'ın Tear'da yaptığı değişikliklerden memnun olabilirdi. Eskiden Tear'da yönlendirmek yasaktı ve yönlendirmeyi öğrenebilecek bir kız sınırdışı edilirdi. Ama Rafela pek az konuşuyordu ve Morgase konusu onu da endişelendiriyordu. Yeşil Ajah'tan olan Seonid Traighan geldiği yer olan Cairhien hakkındaki bütün söylentiler üzerine düşünüp taşınıyor, fikirlerini kendine saklıyordu. Bir başka Yeşil olan Faeldrin Harella zaman zaman Ejderyeminlilerin Altara ve Murandy'de yaptıkları canavarlıkları Ejderyeminlilerin Tarabon'da yaptıkları ile karşılaştırıyor, daha orada kimse Ejder'e yemin etmemişken ülkenin iç savaşla harap olmuş olduğu gerçeğinden bahsetmeyi bile reddediyordu. Ama Melaine ne kadar zorlarsa zorlasın, Min o Aes Sedailerin her birinin Rand'ı Yenidendoğan Ejder olarak tanıdıkları, Salidar'dan buraya, yol boyunca Min'e dikkatle Rand'ın nasıl biri olduğu, onu gücendirmeden ya da korkutmadan Rand'a nasıl yaklaşılabileceği konusunda soru sorup durdukları üzerinde ısrar ediyordu.

Rand bunun –onu korkutmaktan endişelenmeleri– üzerine homurdandı, ama Melaine heyetteki kadınların çoğunun Rand'a karşı olmak için bu kadar sebebi varsa, o zaman bir bütün olarak heyete, ateş için tezek getirecek kadar bile güvenilemeyeceğini söylemeye başladı. Min Rand'a özür dilercesine yüzünü buruşturdu ve konuşmaya devam etti. Arad Doman'da da Tarabon'daki kadar çok Ejderyeminli vardı ve orada da iç savaş çıkmıştı, ama Kahverengi Ajah'tan Demira Eriff yalnızca iki şeyden bahsedip duruyordu: Rand'la tanışmak ve Rand'ın Cairhien'de bir tür okul açtığı söylentileri; bir okul açan hiç kimse o kadar kötü olamazdı Demira'ya göre. Shienarlı bir Sarı Aes Sedai olan Berenicia Morsad Salidar'daki Shienarlılardan, büyük bir kumandan olan Lord Agelmar Jagad'ın Fal Dara'da Rand'ı kabul ettiğini duymuştu ve kadına göre bu büyük ağırlık taşıyan bir onurdu; Lord Agelmar bir serseriyi, bir aptalı ya da bir dolandırıcıyı kabul etmezdi. Masuri Sokawa için de büyük ağırlık taşıyordu bu; kadın Kahverengi Ajah'tan bir Arafelliydi ve Arafel Shienar'la sınır komşusuydu. Son olarak, bir de Valinde Nathenos vardı. Min'e göre kadın, Rand'ın Sammael'i Illian'dan sürmesi fikrine Beyaz Ajah'tan beklenmeyecek bir hevesle yaklaşıyordu; Rand Sammael'i Illian'dan sürmeye söz verirse, hatta denemeye söz verirse, Valinde'nin ona sadakat yemini ettiğini görse şaşmazdı Min. Melaine inanmadığını ifade etti, hatta

gözlerini yuvarladı; o kadar sağduyu sahibi bir Aes Sedai ile karşılaşmamıştı şimdiye kadar; öyle bir yemini Rand ondan istese kadının muhtemelen yüzüne güleceği düşünülürse, Rand'ın çok şaşırtıcı bulduğu bir tavırdı bu. Ama Melaine ne derse desin, Min doğru olduğu konusunda ısrar etti.

"Onlara, diz çökmeden ne kadar saygı gösterebilirsem göstereceğim," dedi Rand Min'e, sonunda anlatacakları tükendiği zaman. Melaine'e hitaben ekledi, "Ve iyi niyetlerini kanıtlayana kadar, onlara hiç güvenmeyeceğim." Bunun iki kadını da memnun edeceğini düşünmüştü, çünkü ikisi de istediği şeyi almış oluyordu, ama nasıl kaş çattıklarına bakılırsa, ikisini de memnun etmemişti.

Onca tartışmadan sonra, iki kadının birbirlerinin boğazına sarılacağını sanırdı, ama görünüşe göre Melaine'in hamileliği ve Min'in görüleri bir bağ yaratmıştı. Ayağa kalktıkları zaman birbirlerine gülümseyerek kucaklaştılar ve Melaine, "Senden hoşlanacağımı düşünmemiştim, Min," dedi, "ama hoşlandım ve kızlardan birine senin ismini vereceğim, çünkü onları ilk sen bildin. Gidip Bael'e söylemeliyim, ki Rand al'Thor ondan önce öğrendiği için kıskanmasın. Her zaman su ve gölge bulasın, Min." Rand'a bakarak ekledi, "Bu Aes Sedaileri dikkatle izle Rand al'Thor ve ihtiyaç duyarsa Min'e koruma sağla. Sana yemin ettiğini öğrenirlerse ona zarar verebilirler." Elbette, tıpkı geldiği gibi, bir baş sallamayla yetinerek çıkıp gitti.

Ve Rand Min ile yalnız kaldı. Bir sebepten, rahatsız bir durumdu.

42
Siyah Kule

Rand ve Min kıpırdamadan, birbirlerine bakarak durdular. Sonunda Rand, "Benimle çiftliğe gelmek ister misin?" dedi.

Sesini duyunca Min hafifçe irkildi. "Çiftlik mi?"

"Aslında bir okul. Af üzerine gelen adamlar için."

Min'in yüzü soldu. "Hayır, sanmıyorum... Merana beni bekliyor olmalı. Ve kurallarını en kısa zamanda bildirmeliyim onlara. Bilmeden İç Şehir'e girebilirler ve sen istemezsin... Gerçekten gitmeliyim."

Rand anlamıyordu. Öğrencilerden teki ile bile karşılaşmadığı halde onlardan, yönlendirebilen adamlardan, yönlendirmek isteyen adamlardan korkuyordu. Başkası olsa anlardı, ama Rand yönlendirebiliyordu ve Min onun saçlarını karıştırmaya, kaburgalarını dürtüklemeye ve yüzüne yün kafa demeye dünden razıydı. "Yanına eşlikçi vermemi ister misin? Gerçekten de, güpegündüz yankesicilik yapanlar var. Çok değil, ama başına bir şey gelmesini istemem."

Kızın kahkahası biraz titrekti. Çiftlik konusu gerçekten onu altüst etmiş gibiydi. "Sen daha koyun güderken ben başımın çaresine bakıyordum, çiftçi çocuk." Aniden iki elinde birer hançer belirdi; hançerleri şöyle bir savurdu ve tekrar kol yenlerine soktu. Çıktıkları kadar rahat girememişlerdi ama. Çok daha ciddi bir sesle ekledi, "Kendine iyi bakmalısın, Rand. Dinlen. Yorgun görünüyorsun." Parmak uçlarında yükselip başını uzatarak ve dudaklarına bir öpücük kondurarak şaşırttı onu. "Seni de yeniden görmek güzel, koyun çobanı." Sevinç dolu bir kahkaha daha atarak dışarı çıktı.

Rand kendi kendine mırıldanarak ceketini giydi, kılıcını gardıroptan almak üzere yatak odasına girdi. Koyu renkli, gül oymalı, dört adamın giysilerine yetecek kadar yüksek ve geniş bir şeydi gardırop. Gerçekten de

azgın bir keçiye dönüşmeye başlamıştı. Min yalnızca eğleniyordu. Rand, bir dil sürçmesi için kızın ona daha ne kadar sataşacağını merak etti.

Lapis kakmalı bir çekmece dolabının içindeki çoraplarının altından, kaldırdığında şıkırdayan, orta boy bir kumaş torba aldı ve ceketinin cebine attı. Çok daha küçük, kadife bir keseyi *angreal*'in üzerine koydu. Büyük torbanın içindekileri yapan gümüş ustası Yenidendoğan Ejder için iş yaptığına çok memnun olmuştu ve bunun şerefine, para almayı reddetmeye çalışmıştı. Diğer kesedeki tek parçayı yapan altın ustası, Bashere'in işe biçtiği değerin dört katını ve iş bitene kadar yanında bekleyecek iki Kız istemişti.

Çiftliği ziyaret etmek bir süredir Rand'ın aklındaydı. Taim'den hoşlanmıyordu ve adamın yanında Lews Therin ayaklanıyordu, ama oradan kaçınmaya devam edemezdi. Özellikle de şimdi. Bildiği kadarıyla Taim öğrencileri şehirden uzak tutuyordu –en azından Rand olay çıktığını duymamıştı ve çıksa duyardı– ama Merana ile elçilik heyetinin haberi, erzak arabaları ya da yeni öğrenciler aracılığı ile eninde sonunda çiftliğe ulaşacaktı ve söylentiler dokuz Aes Sedai'yi dokuz Kızıl Aes Sedai ya da ehlileştirecek erkek arayan doksan Aes Sedai yapabilirdi. Sonuç öğrencilerin gecenin bir yarısı kaçması da olsa, ilk darbeyi indirmek için Caemlyn'e gelmesi de, başlamadan bastırmak zorundaydı.

Zaten Caemlyn'de Aes Sedailer hakkında çok fazla söylenti dönüyordu ve gitmesinin bir sebebi de buydu. Alanna, Verin ve İki Nehirli kızlar haberi sokaklardaki ağızlarda büyümüş, Kule'nin yarısı olmuştu ve şehre gizlice giren, gece gizlice kapılardan geçen Aes Sedailere dair daha pek çok başka söylenti vardı. Sokak kedilerine Şifa veren Aes Sedai hikâyesi öyle baskındı ki neredeyse Rand da inanacaktı, ama Bashere'in hikâyenin kaynağını bulmak için gösterdiği tüm çabalara rağmen, ancak Yenidendoğan Ejder'e her yerde eşlik eden kadınların aslında kılık değiştirmiş Aes Sedailer oldukları hikâyesi kadar doğrulayabilmişti.

Rand farkında olmadan döndü ve aslan ve gül rölyeflerinden bir bantla süslü duvara, duvarın ötesine baktı. Alanna artık Culain'in Köpeği'nde kalmıyordu. Kadının sinirleri gergindi; Aes Sedai olmasa, kadının sinirleri harap derdi. Dün gece Rand bir kez uyanmıştı ve kadının ağladığından emin hissetmişti; duygu o kadar güçlüydü. Bazen kadının orada olduğunu unutmak üzere buluyordu kendini –ta ki kadının onu uyandırması gibi bir şey olana kadar. Rand insanın gerçekten de her şeye alışabileceğini düşünüyordu. Bu sabah Alanna... hevesliydi de; en doğru sözcük hevesli

gibi geliyordu. Tüm Caemlyn üzerine iddiaya girerdi ki, gözlerinden dümdüz bir çizgi çekilse, doğrudan Gülden Taç'a giderdi. Verin'in Alanna'nın yanında olduğuna da iddiaya girebilirdi. Dokuz Aes Sedai değil. On bir.

Lews Therin huzursuzca mırıldandı. Sırtının duvara gelip gelmediğini merak eden bir adamın sesiydi. Rand da merak ediyordu bunu. On bir Aes Sedai ve on üç tanesi onu bir çocuğu kaldırmak kadar kolaylıkla ele geçirebilirdi. Onlara şans verirse. Lews Therin yumuşak sesle gülmeye başladı, boğuk, ağlak cinsten bir kahkaha; yine dalmıştı.

Rand bir an Somara ile Enaila'yı düşündü, sonra olduğu yerde, yatak odasındaki mavi altın rengi, desenli halının üzerinde bir kapıyol açtı. Bu sabahki asık suratlılıkları ile, daha çiftlik ziyareti bitmeden içlerinden biri ağzından bir şey kaçırırdı ve önceki ziyaretlerini hatırlayan Rand öğrencilerin hepsinin yirmi kadar Kız görme korkusu ile omuzlarından arkaya bakıp durmalarını istemiyordu. Bu tür şeyler bir erkeğin özgüvenine hiç iyi gelmezdi ve hayatta kalacaklarsa o adamların özgüvene ihtiyacı vardı.

Taim bir konuda haklıydı; *saidin*'e tutunurken bir erkek hayatta olduğunu bilirdi ve bu keskinleşmiş duyuların ötesinde bir şeydi. Karanlık Varlık'ın lekesine rağmen, kemikleri lekelermiş gibi gelen yağlı pislik hissine rağmen, Güç sizi durduğunuz yerde eritmeye çalışırken, donup parçalamaya çalışırken, bir yanlış adım ya da bir anlık zayıflık ölüm demek iken –Işık, hayatta olduğunuzu bilirdiniz. Yine de, kapıyoldan geçer geçmez Kaynak'ı ittirip uzaklaştırdı ve bunun sebebi yalnızca kusmadan lekeden kurtulmak istemesi değildi; eskisinden daha kötü, böyle bir şey mümkünse, daha iğrenç geliyordu. Güç'ü bırakmasının asıl sebebi, Taim'in karşısına içinde *saidin*, kafasında Lews Therin ile çıkabileceğini sanmamasıydı.

Açıklık hatırladığından daha kahverengi idi, çizmelerinin altında daha fazla yaprak çıtırdıyordu ve ağaçlardaki yaprakların sayısı azalmıştı. Çamların bazıları tamamen sararmıştı ve birkaç meşinyaprak ölü, gri ve çıplak duruyordu. Ama açıklık değişmişti, çiftlik tanınmayacak kadar değişmişti.

Çiftlik evinin saz damı yenilenmişti, evin kendisi onarılmıştı ve çok daha iyi görünüyordu. Ahır kesinlikle yeniden inşa edilmişti; öncekinden çok daha genişti ve hiçbir yana yatmıyordu. Ahırın yanındaki geniş, çitlerle çevrili alan atlarla doluydu ve inek ile koyunların ağılları daha öteye taşınmıştı. Artık keçiler de çitlerle sınırlanmıştı ve düzgün kümes

sıralarında tavuklar barınıyordu. Orman temizlenmişti. Ahırın yanına yaklaşık bir düzine uzun, beyaz çadır düzgünce sıralanmıştı ve yakında çiftlik evinden çok daha büyük iki binanın iskeletleri yükseliyordu. Bir grup kadın o iskeletlerin dışında oturmuş dikiş dikiyor, yirmi kadar çocuğun çember çevirmesini, birbirlerine top atmasını, bebekle oynamasını seyrediyordu. En büyük değişim öğrencilerdeydi, çoğu üstlerine tam oturan yüksek yakalı siyah ceketler giymişti ve pek azı terliyordu. Her yaştan, yüzden fazla öğrenci olmalıydı. Taim'in öğrenci arama yolculuklarının bu kadar iyi gittiğinden hiç haberi yoktu Rand'ın. Hava *saidin* hissiyle doluydu. Bazı erkekler örgü çalışıyor, ağaç kütüklerini ateşe veriyor, taş parçalıyor, birbirlerini Hava akışlarından ipler ile bağlıyorlardı. Diğerleri su taşımak için yönlendiriyor, kovaları Hava'yla kaldırıyor ya da ahırdan gübre arabaları çekiyor, ateşlik odun yığıyordu. Herkes yönlendirmiyordu. Henre Haslin bir dizi çıplak göğüslü adama, egzersiz kılıçları ile form çalıştırıyordu. Yalnızca bir şerit beyaz saçı ve yusyuvarlak, kırmızı bir burnu olan Haslin, öğrencilerinden daha fazla terliyordu ve kuşkusuz şarabını özlüyordu, ama Kraliçenin Askerleri'nde Kılıç Ustası olduğu zamanlarki kadar dikkatle izliyor ve düzeltiyordu. Sağ eli olmayan gri saçlı bir Kızıl Su Goshieni olan Saeric taş gibi bakışlarını iki gömleksiz adam sırasına dikmişti. Sıralardan birindeki adamlar başları hizasında tekmeler atıyor, dönüp vuruyor, sonra diğer ayakları ile dönüp vuruyorlardı ve hareketi tekrar tekrar yapıyorlardı. Diğer sıradakiler önlerindeki havayı ellerinden geldiğince hızla yumrukluyorlardı. Toplamda, Rand'ın son gelişinde gördüğü acınası bir avuç adamdan çok farklıydılar.

Orta yaşlarına yaklaşmış siyah ceketli bir adam Rand'ın önüne dikildi. Keskin bir burnu, alaylı bir ağzı vardı. "Sen kimsin peki?" diye sordu Tarabon aksanı ile. "Herhalde Siyah Kule'ye öğrenmek için gelmişsindir, değil mi? Caemlyn'de arabayı beklemeliydin. O güzel ceketin tadını çıkaracak bir günün daha olurdu."

"Ben Rand al'Thor'um," dedi Rand sessizce. Ani bir öfke dalgası salıvermemek için sessizce konuşmuştu. Uygar davranmak bedavaydı ve bu aptal adam yeterince ucuz olduğuna karar vermezse...

Adamın alaycılığı daha da arttı. "Demek osun, öyle mi?" Küstahça baştan aşağı süzdü onu. "Bana o kadar da muhteşem görünmedin. Bence ben, kendim bile..." Bir Hava akışı katılaşarak adamın kulağının altına indi ve adam çuval gibi yığıldı.

“Bazen sıkı disiplin gerekiyor,” dedi Taim, gelip yerdeki adamın tepesine dikilerek. Sesi neredeyse neşeliydi, ama kara, çekik gözleri vurduğu adama öldürecekmiş gibi bakıyordu. “Bir adama yeri sarsacak güce sahip olduğunu söyledikten sonra ufak adımlarla yürümesini bekleyemezsin.” Siyah ceketinin kollarına tırmanan Ejderler güneş ışığı altında kıvılcımlandı; altın iplik parlardı, ama mavilerin böyle parlamasını sağlayan neydi? Aniden sesini yükseltti. “Kisman! Rochaid! Tolvar’ı alın götürün ve uyanana kadar suya batırın. Şifa yok, ama. Belki ağrıyan bir baş diline hâkim olmasını öğretir ona.”

Siyah ceketli, Rand’dan küçük iki adam koşarak geldi ve Tolvar’ın üzerine eğildiler, sonra Taim’e bakarak duraksadılar. Bir an sonra Rand adamların içinin *saidin*’le dolduğunu hissetti; Hava akışları gevşekçe yatan Tolvar’ı kaldırdı ve ikili, aralarında süzülen adamla birlikte koşturarak uzaklaştılar.

Onu uzun zaman önce öldürmeliydim, dedi Lews Therin nefes nefese. *Öldürmeliydim... uzun zaman önce...* Kaynak’a uzandı.

Hayır, kavrulası! diye düşündü Rand. *Hayır, yapmıyorsun! Sen yalnızca lanet bir sessin!* Lews Therin gittikçe solan bir feryatla kaçtı.

Rand yavaşça nefes aldı. Taim, o gülümseye yakın ifadeyle ona bakıyordu. “Onlara Şifa mı öğretiyorsun?”

“İlk iş olarak, bildiğim pek az şeyi. Daha bu havada ölümüne terlememeyi öğretmeden önce. İlk yarada işi bitecekse, silahın bir işlevi kalmaz. Bu haliyle bile, bir tanesi çok fazla çektiği için öldü, üçü kendi kendini kavurdu, ama daha kılıçtan ölen olmadı.” “Kılıç” sözcüğüne epey horgörü yüklemeyi başardı.

“Anlıyorum,” dedi Rand yalnızca. Ölen bir, kavrulan iki kişi. Aes Sedailer Kule’de o kadar aday kaybediyor muydu? Ama onlar yavaş yavaş ilerliyordu. Buradakiler yavaş ilerlemeye cesaret edemezdi. “Adamın bahsettiği bu Siyah Kule de neyin nesi? Hoşuma gitmedi, Taim.” Lews Therin yine sözsüzce homurdanmaya, sızlanmaya başlamıştı.

Şahin burunlu adam çiftliği ve öğrencileri bir girişimcinin gururu ile inceleyerek omuzlarını silkti. “Öğrencilerin kullandığı bir isim. Buna yalnızca ‘çiftlik’ demeye devam edemezdik. Bunu kesinlikle doğru bulmuyorlardı; daha fazlasını istiyorlardı. Beyaz Kule’yi dengeleyecek Siyah Kule.” Başını yana eğerek Rand’a neredeyse yan yan baktı. “İstersen engelleyebilirim. Bir sözcüğü insanların dillerinden almak kolaydır.”

Rand duraksadı. Belki bir sözcüğü dillerinden almak kolaydı, ama zihinlerinden koparmak kolay değildi. Gerçekten de buraya bir isim verilmesi gerekliydi. Bu hiç aklına gelmemişti. Siyah Kule neden olmasın? Ama çiftlik evine ve iskelete bakarken –daha büyüktü, ama yalnızca ahşaptı– isim gülümsetti onu. "Bırak kalsın." Belki Beyaz Kule de böyle mütevazı bir şekilde başlamıştı. Siyah Kule'nin Beyaz Kule'yle aşık atacak kadar büyümeye zamanı olacağından değil. Bu düşünce gülümsemesinin silinmesine sebep oldu. Çocuklara hüzünle baktı. O da çocuklar gibi oyun oynuyor, kalıcı olacak bir şey inşa etmek mümkünmüş gibi yapıyordu. "Öğrencileri topla, Taim. Onlara söyleyecek birkaç sözüm olacak."

Onları çevresine toplamayı ve sayılarını gördükten sonra, şimdi kaybolmuş görünen sarsak arabanın arkasından konuşmayı bekleyerek gelmişti. Ama Taim konuşmalar için bir platform yaptırmıştı, güneş ışığında ayna gibi parlayana dek cilalanmış sade, siyah bir taş bloku. Arka tarafına iki basamak oyulmuştu. Çiftlik evinin ötesindeki açık alanda duruyordu. Çevresindeki zemin çıplak, düz ve ezilmişti. Kadınlar ve çocuklar dinleyip izlemek için bir yana toplandılar.

Blokun üzerinden, Rand Taim'in arayışlarının ne kadar uzaklara gittiğine dair ipuçları görme şansı buldu. Taim'in işaret ettiği, içinde o kıvılcımla doğmuş olan Jahar Narishma'nın kara gözleri bir kızınki kadar iriydi. Solgun yüzü özgüven doluydu ve saçlarını iki uzun örgü halinde toplamış, uçlarına gümüş çanlar takmıştı. Aslında, Taim onun Arafel'den olduğunu söylemişti, ama Rand bir başka adamda bir Shienarlının tıraşlı kafasını ve tepe tutamını, iki tanesinde Tarabonlu erkek ve kadınların taktığı saydam peçeyi tanıdı. Çekik gözlü Saldaealılar, kısa ve solgun Cairhienliler vardı. Yaşlı bir adamın sakalı yağlanmış, bir Tear lordu gibi sivri bir uçla bitecek şekilde kesilmişti, ama o kırışık, köselemsi derisi ile, adamın bir lord olmadığı kesindi. Üç adam da üst dudaklarını açıkta bırakan sakallar uzatmıştı. Taim'in Illian'da adam arayarak Sammael'in dikkatini çekmediğini umdu. Daha çok genç adamlar beklemişti, ama Eben ve Fedwin'inki gibi taze yüzler grileşmeye yüz tutmuş saçlar, kelleşen kafalarla dengelenmişti, hatta o kafaların bazıları Damer'dan da kırdı. Ama şimdi düşününce, bunda gizemli bir taraf yoktu, öğretilebilecek genç oğlanlar kadar dedelerin de çıkmaması için sebep yoktu.

Nasıl konuşma yapılır, bilmiyordu, ama söylemek istediği şeyler üzerine uzun uzun, dikkatle düşünmüştü. İlk kısmı değil, ama şansı varsa o kısmın üzerinden çabucak geçecekti. "Muhtemelen hepiniz Kule'nin... Beyaz

Kule'nin... bölündüğüne dair söylentiler duymuşsunuzdur. Söylentiler doğru. Beni takip etmeye karar verebilecek asi Aes Sedailer var ve bana elçi gönderdiler. Şu anda dokuz tanesi Caemlyn'de ve benim onları kabul etmemi bekliyor. Bu yüzden Caemlyn'de Aes Sedailer olduğunu duyarsanız, söylentilere inanmayın. Neden burada olduklarını biliyorsunuz ve söylentiyi aktaran adamın yüzüne gülebilirsiniz."

Tepki gelmedi. Durup gözlerini bile kırpmadan ona bakmaya devam ettiler. Taim alaylı, çok alaylı görünüyordu. Rand cebindeki büyük torbaya dokunarak, üzerinde düşünüp taşındığı kısma geçti.

"Bir isme ihtiyacınız var. Kadim Lisan'da Aes Sedai, Herkesin Hizmetkârı ya da ona çok yakın bir şey demektir. Kadim Lisan kolay tercüme edilmez." Kendi adına, yalnızca birkaç kelime biliyordu, bazılarını Asmodean'dan, bir avucunu Moiraine'den öğrenmişti ve bazıları da Lews Therin'den süzülüp gelmişti. Ama ihtiyaç duyduklarını Bashere sağlamıştı. "Kadim Lisan'da bir başka sözcük de, *asha'man*'dır. Koruyucu ya da koruyucular demektir. Ya da savunucu, belki birkaç anlamı daha vardır; size söyledim, Kadim Lisan çok esnektir. Ama en iyisi koruyucular gibi görünüyor. Ama herhangi bir savunucu ya da koruyucu değil. Adil olmayan bir ülküyü savunan bir adama *asha'man* diyemezsiniz, kötücül olan birine de öyle. Bir *asha'man,* herkes için gerçek, adil ve doğru olanı savunan kişiydi. Umutlar tükendiği zaman bile teslim olmayan bir koruyucu." Işık biliyordu ya, Tarmon Gai'don geldiğinde umutlar tükenecekti; daha önce tükenmemişse. "Burada olacağınız da bu. Eğitiminiz bittiği zaman Asha'man olacaksınız."

Mırıltılar, esintiye tutulmuş yapraklar gibi hışırdadı, isim tekrarlandı, ama sesler hemen söndü. Dikkatli yüzler ona kalktı; kulakların bir sonraki sözcükleri işitmek için dikildiğini görebiliyordu neredeyse. En azından bu, öncekinden birazcık daha iyiydi. Ceketinin cebinden çıkarırken kumaş torba hafifçe tıkırdadı.

"Aes Sedailer işe çömez olarak başlar, sonra Kabuledilmiş olur, sonra, sonunda tam Aes Sedai olurlar. Sizin de dereceleriniz olacak, ama onlarınki gibi değil. Bizde aramızdan çıkarmak ya da uzaklaştırmak olmayacak." Uzaklaştırmak? Işık, yönlendirebilen birinin gitmesini engellemek için ellerini ve ayaklarını bağlamak dışında her şeyi yapardı. "Bir adam Siyah Kule'ye ilk geldiğinde..." Bu isimden hoşlanmamıştı. "...ona asker denecek, çünkü bize katıldığı zaman asker oluyor. Hepiniz asker oldunuz, Gölge ile savaşacak bir asker ve yalnızca Gölge'yle de değil, adalete karşı çıkan,

zayıflara zulmeden herkese karşı çıkan bir asker. Bir asker yeteneklerinde belli bir aşamaya ulaştığında, ona Adanmış denecek ve bunu takacak." Torbadan gümüş ustasının yaptığı rozetlerden birini çıkardı; küçük, parlak bir gümüş kılıç, uzun kabzası, eğimli el koruma parçaları, hafifçe kıvrık keskin ucu ile, mükemmel bir kılıç. "Taim."

Taim katı katı taş blokuna yürüdü ve Rand eğilip gümüş kılıcı adamın yüksek yakasına iğneledi. O kapkara yün kumaşın üzerinde daha da parlar gibiydi. Taim'in yüzünde, ancak Rand'ın çizmelerinin altındaki taş kadar ifade vardı. Rand ona torbayı uzattı ve fısıldadı, "Hazır olduğunu düşündüklerine ver bunları. Yalnız, hazır olduklarından emin ol."

Doğrulurken, yeterli sayıda küçük kılıç olduğunu umdu; gerçekten de bu kadar öğrenci görmeyi beklemiyordu. "Becerilerini yeterince ilerletebilen Adanmışlara Asha'man denecek ve bunu takacaklar." Küçük, kadife keseyi çıkararak içindeki nesneyi sergiledi. Güneş ışıkları incelikle işlenmiş altın ve zengin kırmızı minelerden yansıyarak kıvılcımlandı. Ejder sancağındakine tıpatıp benzeyen kıvrımlı bir şekil. Bunu da Taim'in yakasına, diğer yana taktı ve kılıç ile Ejder adamın boğazının iki yanında parlamaya başladı. "İlk Asha'man bendim, sanırım," dedi Rand öğrencilere, "ama Mazrim Taim de ikincidir." Taim'in yüzünün yanında taş yumuşak kalırdı; adamın nesi vardı? "Umarım sonunda hepiniz Asha'man olursunuz, ama olsanız da olmasanız da, unutmayın ki hepimiz askeriz. Önümüzde pek çok savaş var, belki her zaman beklediğimiz savaşlar olmayacak ve sonunda Son Savaş gelecek. Işık izin verirse son olur. Işık üzerimizde parlarsa, kazanacağız. Kazanacağız, çünkü kazanmak zorundayız."

Sustuğu zaman bir tür tezahürat olmalıydı. İnsanların bağırarak hoplayıp zıplamasını sağlayan türden bir konuşmacı saymıyordu kendini, ama bu adamlar neden burada olduklarını biliyorlardı. Onlara kazanacaklarını söylemek, ne kadar zayıf olursa olsun, bir şeyler yaratmalıydı. Ama yalnızca sessizlik vardı.

Rand taş bloktan aşağı atladı ve Taim terslendi, "Derslerinize ve işlerinize dağılın." Öğrenciler –askerler– dinledikleri zamanki gibi sessizce, yalnızca alçak mırıltılarla dağıldılar. Taim çiftlik evine doğru işaret etti. Kılıç iğnesi torbasını öyle sıkı kavramıştı ki, kılıçların kumaşı delip eline batmamasına şaşmak gerekirdi. "Lord Ejder'in bir kupa şaraba zamanı varsa?"

Rand başını salladı; saraya dönmeden önce bu işi anlamak istiyordu.

Çiftlik evinin ön odası, tam da bekleneceği gibiydi. Çıplak zemin tertemiz süpürülmüştü, enine çubuklardan oluşmuş sırtları ile birbirine uymayan sandalyeler kırmızı tuğladan şöminenin önüne yerleştirilmişlerdi. Şömine öyle temizdi ki içinde hiç ateş yanmamış gibiydi. Küçük bir masaya çiçek işlemeleri ile çevrili beyaz bir örtü örtülmüştü. Sora Grady sessizce içeri girdi ve örtünün üzerine tahta bir tepsi üzerinde parlak mavi bir şarap sürahisi ve iki beyaz sırlı kupa bıraktı. Rand bunca zamandan sonra kadının bakışlarının onu incitmeyeceğini düşünmüştü, ama kadının gözlerindeki suçlayıcı ifade, gittiğinde sevinmesine neden oldu. Kadının terlediğini fark etti. Taim torbayı tepsinin üzerine fırlattı ve hemen bir kupayı başına dikti.

"Kadınlara yoğunlaşma numarasını öğretmiyor musun?" diye sordu Rand. "Erkekleri terlemezken onları terlemeye bırakmak zalimce."

"Çoğu istemiyor," dedi Taim ters ters. "Kocaları ve sevgilileri onlara öğretmeye çalışıyor, ama çoğu dinlemeyi bile reddediyor. *Saidin*'le ilgisi olabilir, anlıyor musun?"

Rand gözlerini kupasının içindeki koyu renk şaraba dikti. Burada el yordamı ile ilerlemesi gerektiğini anladı. Sırf sinirlendi diye patlamak olmazdı. "Öğrenci bulmakta bu kadar başarılı olduğunu görmekten memnun oldum. Kule'yle... Beyaz Kule'yle... boy ölçüşeceğini söylemiştin." Beyaz Kule; Siyah Kule. Hikâyeler bunu nasıl anlatacaktı? Anlatacak hikâye olursa. "Bir seneden az sürede, demiştin ve bu hızda devam edersen, dediğini yapacaksın. Bu kadar kişiyi nasıl buldun, anlamıyorum."

"Kumu elersen," dedi Taim katı katı, "sonunda altın zerreleri bulursun. Artık bu işi diğerlerine bırakıyorum ve yalnızca bir iki yolculuk yapıyorum. Damer, Grady, bir günlüğüne yalnız bırakacak kadar güvenebildiğim bir düzine adam var; aptalca bir şey yapmayacak kadar yaşlılar. Ve kapıyol açabilecek kadar güçlü olmayan yaşlı adamlara eşlik edecek, daha fazlasını yapamasa bile bunu yapacak kadar güç sahibi, yeteri kadar genç adam da var. Sene sona ermeden bin adamın olacak. Caemlyn'e gönderdiklerime ne oldu? Onlardan ordu oluşturmadın mı daha? Orada binlerce adamın var zaten."

"Bu işi Bashere'e bırakıyorum," dedi Rand sessizce. Taim'in ağzı alayla kıvrıldı ve Rand elinde kırılmasın diye kupasını bıraktı. Şehrin batısında bir kampta, Bashere o adamlardan ne yapabiliyorsa yapıyordu, bunu anlıyordu; Saldaealının deyimi ile, eline kılıç almamış, hayatında ata binmemiş, doğduğu yerden sekiz kilometre öteye gitmemiş çiftçilerden, kaçak

çıraklardan, beceriksiz zanaatkârlardan oluşan beş parasız bir hırpani sürüsü oldukları düşünülünce, elinden geleni yapıyordu. Rand, bu tür konulara endişelenemeyecek kadar meşguldü; Bashere'e onlardan ne istediğini ve isyan çıkmadığı sürece onu rahatsız etmemesini söylemişti.

Horgörüsünü saklamaya çalışmayan Taim'e bakarken ellerini arkasına sakladı ve yumruk yaptı. Lews Therin öfkesini yankılayarak uzaklarda homurdanıyordu. "Senin neyin var? O rozetleri sana taktığımdan beri pantolonunda diken var sanki. Onlarla ilgili bir şey mi? Öyleyse, anlamıyorum. O adamlar senin rozetlerini Yenidendoğan Ejder'den aldığını görünce, kendilerininkini daha fazla önemseyecekler. Aynı şekilde, seni de daha fazla önemseyecekler. Belki adamların kafasına vurmadan disiplin sağlayabilirsin böylece. Ee, ne diyorsun?" Bu yeterince iyi başlamıştı, tam olarak ılımlı olmasa da sakin bir sesle –Rand ılımlı davranmaya niyetlenmemişti zaten– ama ilerledikçe sesi sertleşmiş, yükselmişti. Bağırmamıştı, ama son soru kırbaç gibi şaklamıştı.

Diğer adam olağanüstü bir değişim geçirdi. Taim gözle görülür bir biçimde titriyordu –korkuyla değil öfkeyle titrediğini görebiliyordu Rand– ama titreme sona erdiğinde, eski Taim oldu. Kesinlikle dost canlısı değil, biraz alaycı, ama çok sakin ve kendine hâkim. "Madem bilmek istiyorsun, beni endişelendiren Aes Sedailer ve sen. Caemlyn'e dokuz Aes Sedai geldi, iki tane daha var, eder on bir. Bir iki tane daha olabilir. Daha onları bulamadım, ama..."

"Sana şehirden uzak durmanı söylemiştim," dedi Rand ifadesiz bir sesle.

"Benim adıma soru soracak birkaç adam buldum." Taim'in sesi toz kadar kuruydu. "Seni o Gri Adam'dan kurtardığımdan beri bundan daha fazla yaklaşmadım."

Rand üzerinde durmadı. Zorla. Neredeyse. Kafasının içindeki ses anlaşılmayacak kadar alçaktı, ama soğuk bir gök gürültüsü gibiydi. "Söylenti yakalamaları parmakları ile duman yakalamaları kadar olası ancak." Bu hissettiği bütün küçümseme ile çıkmıştı ağzından –Taim onu kurtarmış mıydı?– ve adam irkildi. Görünüşte, hâlâ rahattı, ama gözleri kara mücevherler gibi parlıyordu.

"Peki ya Kızıl Aes Sedailere katılırlarsa?" Sesi serin ve eğlenti doluydu, ama gözleri ışıldıyordu. "Kırlarda Kızıllar var. Pek çok grup, son birkaç gün içinde geldiler. Buraya gelen adamların yoluna çıkmaya çalışıyorlar."

Onu öldüreceğim, diye bağırdı Lews Therin ve Rand onun *saidin*’e uzandığını hissetti yine.

Git buradan, dedi kararlılıkla. Uzanma sürdü, ses de öyle.

Onu öldüreceğim, sonra diğerlerini. Ona hizmet ediyor olmalılar. Çok açık; ona hizmet ediyor olmalılar.

Git buradan, diye bağırdı Rand sessizce. *Sen yalnızca bir sessin!* Kaynak’a uzanma hissi devam ediyordu.

Ah, Işık, hepsini öldürdüm. Sevdiğim herkesi. Ama onu öldürürsem her şey yoluna girecek. Sonunda onu öldürürsem telafi edebileceğim. Hayır, hiçbir şey telafi edemez, ama yine de onu öldürmeliyim Hepsini öldürmeliyim. Zorunluyum. Zorunluyum.

Hayır! diye haykırdı Rand kafasının içinde. *Sen ölüsün, Lews Therin. Ben canlıyım kavrulası ve sen ölüsün! Sen ölüsün!*

Aniden, titrek dizler üzerinde masaya yaslanarak ayakta durabildiğini fark etti. Ve mırıldanıyordu, “Sen ölüsün! Ben canlıyım ve sen ölüsün!” Ama *saidin*’i kavramamıştı. Lews Therin de öyle. Ürpererek Taim’e baktı ve adamın yüzünde endişe görünce şaşırdı.

“Dayanmalısın,” dedi Taim yumuşak sesle. “Delilik durdurulabiliyorsa, sen durdurmalısın. Başaramazsan, bedeli çok ağır olur.”

“Başarısız olmayacağım,” dedi Rand, masayı ittirip doğrularak. Lews Therin sessizdi. Kafasının içinde, kendisinden başka hiç kimse yok gibiydi. Bir de Alanna duygusu vardı, elbette. “Bu Kızılların yakaladığı oldu mu?”

“Duyduğum kadarıyla hayır.” Taim, bir patlama daha beklermiş gibi, ihtiyatla izliyordu onu. “Artık öğrencilerin çoğu kapıyollardan geliyor ve yolda bunca insan varken, çenesi düşmediği sürece buraya gelen bir adamı seçmek kolay olmasa gerek.” Durdu, “Her durumda, onlardan kolaylıkla kurtulunabilir.”

“Hayır.” Lews Therin gerçekten gitmiş miydi? Bunu diliyordu ve inanmanın aptallık olacağını biliyordu. “Adam yakalamaya başlarlarsa, bir şey yapmam gerekir, ama şimdilik kırlarda tehlike oluşturmuyorlar. Ve inan bana, Elaida’nın gönderdiği hiç kimse şehirdeki o Aes Sedailere katılmayacak. İki grup da birbirlerinden önce sana kucak açmayı tercih eder.”

“Peki kırlarda olmayanlar? On bir tanesi? Birkaç kaza sayılarını güvenli olacak kadar azaltabilir. Sen ellerinin kirlenmesini istemiyorsan ben...”

“Hayır! Kaç sefer hayır demem gerekiyor? Caemlyn’de bir erkeğin yönlendirdiğini sezersem, doğrudan sana gelirim, Taim. Yemin ederim

gelirim. Ve saraydan benim hissetmeyeceğim kadar uzak durabileceğini ve böylece güvende olacağını düşünme. O Aes Sedailerden biri sebepsiz yere devrilip ölürse, kimi suçlayacağımı bilirim. Unutma sözlerimi!”

“Geniş sınırlar çiziyorsun,” dedi Taim kuru kuru. “Sammael ya da Demandred eşiğine birkaç ölü Aes Sedai bırakarak sana sataşmaya karar verirse, benim damarlarım mı açılacak?”

“Şimdiye dek yapmadılar bunu ve yapmaya başlamamalarını umsan daha iyi olur. Unutma sözlerimi, dedim.”

“Lord Ejder’i işittim ve itaat edeceğim, elbette.” Şahin burunlu adam hafifçe eğildi. “Ama yine de, on bir tehlikeli bir sayı, derim.”

Rand elinde olmadan kahkaha attı. “Taim, benim flütümün ezgisiyle dans etmeyi öğreteceğim onlara.” Işık, flüt çalmayalı kaç zaman olmuştu? Flütü *neredeydi* ki? Lews Therin’in uzaklardan güldüğünü duydu.

43
Gülden Taç

Merana'nın kiraladığı araba kalabalık sokaklarda Gülden Taç'a doğru sallana sallana, ağır ağır ilerliyordu. En azından dışarıdan sakin görünüşlü, siyah saçlı, serin, fındık rengi gözleri olan bir kadındı ve ince parmaklı ellerini açık gri eteğinin üzerinde huzurla kavuşturmuştu. İçten içe, o kadar da dingin değildi. Otuz sekiz sene önce tesadüf eseri, Arad Doman ile Tarabon arasındaki bir anlaşmazlıkta arabuluculuk yapmıştı. Anlaşmanın Almoth Ovası üzerine didişmelerine son vermesi bekleniyordu, Domanlılar ve Tarabonlular her önemli noktada kaçamağa başvurmuş, üç kez görüşmelerin ortasında savaş başlatmalarına ramak kalmış, bir yandan da mutlak iyi niyet dolu gülümsemelerini yüzlerinden eksik etmemişlerdi. Sonunda imzalar kuruduğunda, Merana kıymık dolu bir fıçı içinde, yuvarlana yuvarlana kaba tepelerden aşırılmış gibi hissetmişti ve daha sonra anlaşmanın, mühründeki mum ve kurdeleden de değersiz olduğu ortaya çıkmıştı. Bu akşam Kraliyet Sarayı'nda başlattığı işin daha iyi bir sona ereceğini umuyordu –öyle olmak zorundaydı– ama içten içe, o fıçıdan yeni çıkmış gibi hissediyordu.

Min arkasına yaslanmış, gözlerini kapatmıştı; bir Aes Sedai'nin ona doğrudan hitap etmediği her seferinde uyuklamaya başlıyordu sanki. Arabadaki diğer iki Aes Sedai zaman zaman kıza çabuk bakışlar fırlatıyorlardı. Yeşil brokarlar içinde serin ve ağzı sıkı Seonid. Eteğine çiçekli sarmaşıklar işlenmiş kahverengi elbisesi içinde ince ve neşeli bakışlı Masuri. Hepsi şallar ile, Ajah renkleri içinde, resmi bir biçimde giyinmişti.

Min'e bakarken kafalarından kendi düşündüklerine benzer şeyler geçtiğinden emindi Merana. Seonid kesinlikle anlamalıydı, ama kim emin olabilirdi ki? Seonid Muhafızları konusunda çok yöntemli, çok pratik

davranırdı, birazcık sevgi duyduğu iki gözde av köpeği olan bir kadın gibi neredeyse. Masuri anlayabilirdi. Dans, hatta flört etmekten hoşlanırdı, ama bir yerlerde gizli eski bir parşömenden bahsedilse zavallı adamı hemen unuturdu. Merana, o Beşinci Falme Anlaşması'nın öncesinden beri hiç âşık olmamıştı, ama hatırlıyordu ve mantığı pencereden dışarı atmış, dörtnala yüreğinin peşinden giden bir kadın görmek için Min'in al'Thor'a nasıl baktığını bir kez görmesi yeterli olmuştu.

Min'in tüm uyarılarını görmezden gelip sözünü tutmazlık ettiğini ve al'Thor'a her şeyi anlattığını kanıtlamazdı bu, ama adam Salidar'ı biliyordu. Elayne'in orada olduğunu biliyordu ve onların kaçamaklı sözleri ile eğlenmişti –eğlenmişti! Min'in sırlarını açığa vurup vurmadığı meselesine ek olarak –her durumda, bundan sonra kızın yanında neler söylendiği konusunda dikkatli olunması gerekecekti– başka her şey de düşünülünce, korkutucuydu. Merana korkmaya alışık değildi. Basan'ın ölümünden sonraki sene sık sık korkmuştu –bir daha bir başka Muhafız ile bağ kurmamıştı, en azından kısmen aynı şeyleri yeniden yaşamamak için ve kısmen de, doğru adamı aramaya çıkamayacak kadar meşgul olduğu için– ama Aiel Savaşı'ndan önce, kuruntudan daha fazlasını hissettiği son sefer oydu. Şimdi korku hissediyordu ve bundan hoşlanmıyordu. Her şey yine de yolunda gidebilirdi, gerçekten felakete varan bir şey olmamıştı, ama al'Thor'un kendisi dizlerini suya çeviriyordu.

Kiralık araba sallanarak Gülden Taç'ın ahır avlusunda durdu, gül işlemeli yelekler içinde seyisler koşarak gelip atların başlıklarını tuttu ve kapıları açtı.

Üç katlı, incelikle işlenmiş beyaz taştan yapılmış hanın salonu kesinlikle hana yaraşıyordu, duvarları çepeçevre koyu renk, cilalı ahşap panellerle kaplanmış, yüksek şömineleri beyaz mermerle çevrilmişti. Bir şömine rafında saatleri bildiren çanları, birkaç yaldız süslemesi ile, geniş bir saat duruyordu. Hizmetkâr kadınlar mavi elbiseler ve gülden halkalar işlenmiş beyaz önlükler giymişti; hepsi gülümseyen, nazik, çalışkan kadınlardı ve güzel olmayanlar da en azından düzgün hatlara sahipti. Gülden Taç kırlardan gelen ve Caemlyn'de malikânesi olmayan asillerin gözde yerlerindendi, ama artık masalarda yalnızca Muhafızlar vardı. Ve Alanna ile Verin arka tarafta oturmuştu; Merana'nın dilekleri yerine gelse, o ikisi hizmetkârlarla birlikte mutfakta bekliyor olurdu. Aes Sedailerin kalanı dışarıdaydı. Boşa harcanacak zaman yoktu.

“İzin verirseniz,” dedi Min, “biraz yürüyüş yapmak istiyorum. Hava kararmadan Caemlyn’i biraz görmek istiyorum.”

Merana izin verdi ve genç kadın dışarıya fırlarken Seonid ve Masuri ile bakışarak, Min’in saraya dönmesinin ne kadar süreceğini merak etti.

Cinchonine Hanım hemen belirdi ve diz kırmaya, pembe ellerini ovuşturmaya başladı. Merana’nın gördüğü en yuvarlak hancıydı. “Sizin için yapabileceğim bir şey var mı, Aes Sedai? Getirebileceğim bir şey?” Aes Sedai olduğunu öğrenmeden önce ve sonra, Merana’yı sık sık misafir etmişti ve Merana memnun kalmıştı.

“Üzüm çayı,” dedi Merana ona, gülümseyerek. “Yukarıdaki özel oturma odasında.” Hancı hizmetkâr kadınlardan birine seslenerek uzaklaşırken gülümseme kayboldu. Merana keskin bir jestle Alanna ve Verin’e yukarıda onlara katılmalarını işaret etti ve beşi sessizlik içinde merdiveni tırmandı.

Oturma odası pencereleri, dileyenler için güzel bir sokak manzarası sunuyordu, ama Merana o anda görmek istemiyordu. Gürültüyü biraz engellesinler diye açık pencereleri içeri çekti ve diğerlerine döndü. Seonid ile Masuri sandalyelere oturmuşlardı. Alanna ile Verin, diğer ikisinin arasında ayakta duruyordu. Verin’in koru renk, yün elbisesinde kırışmış havası vardı, ama kırışık değildi ve kadının burnunun ucunda bir mürekkep lekesi bulunuyordu, ama gözleri kuş gibi keskin ve dikkatliydi. Alanna’nın gözleri de parlıyordu, ama büyük olasılıkla öfkeyle ve zaman zaman elleri hafifçe titriyor, sarı korseli mavi ipek elbisesinin eteklerini kavrıyordu; o elbiseyle uyumuş gibi görünüyordu. Onun bahanesi vardı, elbette. Biraz, ama yeterli değil.

“Eylemlerinin herhangi bir aksi etkisi olup olmadığını henüz bilmiyorum, Alanna,” dedi Merana kararlılıkla. “Onunla –iradesi dışında– bağ kurman konusunu açmadı, ama keskindi, çok keskin ve...”

“Başka kısıtlamalar mı koydu?” diye araya girdi Verin, başını hafifçe yana eğerek. “Bana her şey yolunda gidiyor gibi geliyor. Sizi duyunca kaçmadı. Üç Aes Sedai’yi kabul etti; en azından bir miktar nezaketle, aksi halde fırtına gibi olurdunuz. Bizden biraz korkuyor, ki bu iyi, yoksa sınır koymazdı, ama daha fazlasını koymamışsa, önceki kadar özgürlüğümüz var demektir, bu yüzden korku içinde değil. Her şeyden öte, onu çok fazla korkutmamalıyız.”

Güçlük, Verin ile Alanna’nın Merana’nın heyetine dahil olmamasıydı; onlar üzerinde yetke sahibi değildi. Logain ile Kızılların haberini duymuşlar, Elaida’nın Amyrlin Makamı olarak kalmasına izin

verilemeyeceğine katılmışlardı, ama bunun hiçbir anlamı yoktu. Elbette, Alanna sorun değildi aslında, yalnızca potansiyel sorundu. O ve Merana'nın kuvvetleri birbirlerine o kadar yakındı ki, hangisinin daha güçlü olduğunu anlamanın tek yolu bir yarışma yapmaktı, yakalanana dek çömezlerin yaptığı türden bir şey. Alanna altı, Merana yalnızca beş sene çömezlik yapmıştı, ama daha da önemlisi, ebe Alanna'yı annesinin göğsüne koyduğu sırada Merana otuz senelik Aes Sedai idi. Bu işi çözüyordu. Merana'nın önceliği vardı. Bir şekilde zorunlu olmadığı sürece kimse bu şekilde düşünmezdi, ama ikisi de biliyordu ve düşünmeden uygun davranıyorlardı. Alanna emir alacağından değil, ama içgüdüsel saygısı kadını bir ölçüye dek kontrol altında tutardı. Bu, bir de yaptığı şey.

Sorun Verin'di. Merana'ya güçlerini ve önceliklerini düşündüren Verin'di. Merana diğer kadının Güç'teki seviyesini hissetmeye yeniden açtı kendini, ama elbette ne bulacağını biliyordu. Hangisinin daha güçlü olduğunu anlamanın yolu yoktu. İkisi de çömez olarak beş, Kabuledilmiş olarak altı sene geçirmişlerdi; bir Aes Sedai'nin diğerleri hakkında, başka hiçbir şey bilmese bile bildiği tek şey buydu. Fark, Verin'in daha yaşlı olmasıydı, Merana ile Alanna arasındaki kadar yaş farkı vardı aralarında neredeyse. Verin'in saçlarındaki griler de vurguluyordu bunu. Verin heyetin bir üyesi olsa, hiç güçlük olmazdı, ama değildi ve Merana kendini kadını dikkatle dinlerken, farkında olmadan saygı gösterirken buldu. Bu sabah iki kez, yetkenin Verin'de olmadığını kendi kendine hatırlatması gerekmişti. Durumu çekilebilir kılan tek şey, Verin'in Alanna'nın suçunu paylaştığını hissediyor olması gerektiği idi. Bu olmasa, Alanna'nın yanında ayakta duruyor değil, diğerleri gibi hemen sandalyeye yerleşmiş olurdu. Kadının gece gündüz Culain'in Köpeği'nde kalıp, İki Nehir'de buldukları o harika kız hazinesine göz kulak olmasını sağlamanın bir yolu olsaydı keşke.

Merana sandalyesine yerleşti; o, Seonid ve Masuri ikiliyi çevrelemişlerdi. Eteklerini ve şalını dikkatle düzeltti. Diğerleri ayaktayken oturuyor olmakta, içgüdüsel bir üstünlük duygusu vardı. Ona göre, Alanna'nın yaptığı şey tecavüze yakındı. "Aslında, başka kısıtlama koymadı. Siz ikinizin onun *okulunun* yerini bulmuş olması iyi, güzel, ama o yönde ne düşünceler beslemişseniz, bırakmanızı kuvvetle öneririm. Bize... adamlarından... uzak durmamızı... söyledi." Onu gözlerinin önüne getirebiliyordu, o devasa tahtta öne eğilmiş, Aslan Tahtı arkasında teşhirde, yumruğunda oymalı bir mızrak parçası ile; sonuncusu kuşkusuz Aiel âdetlerindendi.

“Dinle beni, Merana Sedai, “dedi, oldukça hoş, oldukça kararlı bir tavırla. “Aes Sedailer ile Asha’manlar arasında sorun çıksın istemiyorum. Askerlere sizden uzak durmalarını söyledim, ama onların Aes Sedai yemi olmasını istemiyorum. Siyah Kule’de avlanmaya giderseniz, kendiniz yemek olursunuz. Bundan ikimiz de kaçınmak istiyoruz.”

Merana, mezarının üzerinde her kaz yürüdüğünde ürpermeyecek kadar uzun süredir Aes Sedai’ydi, ama bu sefer oldukça yaklaşmıştı. Asha’man. Siyah Kule. Mazrim Taim! Nasıl bu kadar ileri gitmiş olabilirdi? Alanna yüzden fazla adam olduğundan emindi, ama nereden bildiğine dair detay vermemişti, elbette; hiçbir Aes Sedai göz ve kulaklarını gönüllü olarak açıklamazdı. Fark etmezdi. “İki tavşan kovalarsan, ikisini de yakalayamazsın,” derdi eski deyiş ve al’Thor dünyadaki en önemli tavşandı. Diğerlerinin beklemesi gerekiyordu.

“O?.. O hâlâ orada mı, yoksa gitti mi?” Verin ile Alanna al’Thor’un Yolculuk edebiliyor görünmesini sakinlikle karşılamıştı; bu gerçek Merana’nın midesini hâlâ biraz bulandırıyordu. Kendi kendine, Aes Sedailerin unuttuğu başka neler öğretmişti? “Alanna? Alanna?”

Yeşil Aes Sedai irkilerek, her nereye dalmışsa, geri döndü. Sık sık dalıyor gibiydi. “Şehirde. Sarayda, sanırım.” Hâlâ düşlere dalmış gibi konuşuyordu. “Yalnız... Yan tarafında bir yara var. Eski bir yara, yalnızca yarı iyileşmiş. Ne zaman ona yoğunlaşsam, ağlamak istiyorum. Onunla nasıl yaşayabiliyor?”

Seonid ona keskin bir bakış fırlattı; Muhafızı olan her Aes Sedai adamın yaralarını hissederdi. Ama Owein’i kaybettikten sonra Alanna’nın neler çektiğini biliyordu ve konuştuğu zaman tavrı neredeyse nazik, yalnız biraz hızlıydı. “Neden, Teryl ve Furen, bizim daha hafif hissetmemize rağmen, beni neredeyse bayıltacak yaralar aldılar ve adımlarını yavaşlatmadılar bile. Tek bir adımı bile.”

“Sanırım,” dedi Masuri sessizce, “meydana çıkıyoruz.” Hep sessizce konuşurdu, ama pek çok Kahverengi’nin aksine, hep isabetli konuşurdu.

Merana başını salladı. “Evet. Moiraine’in yerini almayı düşündüm...”

Kapı çalındı ve beyaz önlüklü bir kadın çay tepsisi ile içeri girdi. Gümüş bir çaydanlık ve porselen çay fincanları vardı; Gülden Taç asillere alışıktı. Tepsi yerine yerleştirildikten ve hizmetkâr kadın gittikten sonra, Alanna artık düşlere dalmış değildi. Kara gözleri Merana’nın gördüğü en hararetli ateşlerle çakıyordu. Özellikle Yeşiller Muhafızlarını çok kıskanırlardı ve nasıl bağ kurmuş olursa olsun, al’Thor artık Alanna’ya aitti.

Konu buna geldiğinde saygı uçar giderdi. Kadın kılıç kadar dik durmuş, savurup kesmeye karar vermek için Merana'nın şimdiki sözlerini bekliyordu. Yine de, Merana üzüm çayı doldurulana ve herkes sandalyesine dönene kadar bekledi. Hatta Verin ile Alanna'ya oturmalarını söyledi. Aptal kadın, Owein'e rağmen, biraz altüst edilmeyi hak ediyordu. Belki tecavüzden o kadar da farklı değildi.

"Düşündüm," diye devam etti sonunda, "ve fikri reddettim. Sen o işi yapmasaydın yapabilirdim, Alanna, ama artık bütün Aes Sedailere karşı öyle bir şüphe besliyor ki, önersem yüzüme gülerdi."

"Bir kral kadar kibirli," dedi Seonid sertçe.

"Elayne ve Nynaeve'in söylediği gibi, hatta daha fazlası," diye ekledi Masuri başını iki yana sallayarak. "Bir kadının ne zaman yönlendirdiğini anladığını iddia etmesi. Ona yanıldığını göstermek için *saidar*'a kucak açacaktım neredeyse, ama elbette, ona göstermek için yapacağım herhangi bir şey onu çok fazla korkutabilirdi."

"Bütün o Aieller." Seonid'in sesi gergindi; kadın Cairhienliydi. "Erkekler *ve* kadınlar. Gözlerimizi fazla hızlı açıp kapatacak olsak bizi mızraklarlardı herhalde. Biri, en azından etek giymiş olan güneş saçlı bir kadın, nefretini saklamak için hiç çaba göstermedi."

Zaman zaman Merana, Seonid'in, al'Thor'un kendisinin tehlike olabileceğini tam olarak anlamadığını düşünüyordu.

Alanna farkında olmadan, kız çocuğu gibi alt dudağını kemirmeye başladı. Ona Verin'in göz kulak olması iyiydi; bu durumdayken kadın tek başına sokağa bırakılmaya bile gelmezdi. Verin çayını yudumlayıp izlemekle yetindi; Verin'in gözleri son derece huzursuz edici olabiliyordu.

Merana kendini geri adım atarken buldu. Baran'dan sonra sinirlerinin nasıl kırılgan olduğunu çok iyi hatırlıyordu. "Neyse ki, kuşkularının olumlu bir yanı olabilir. Cairhien'de Elaida'nın elçilerini kabul etti. Bu konuda oldukça açıktı. Kuşku onları bir kol boyu uzakta tutmasını sağlayacaktır."

Seonid fincanını tabağına koydu. "Bir grubu diğerine karşı kullanmayı düşünüyor."

"Kullanabilir de," dedi Masuri kuru kuru, "yalnız, bizim al'Thor hakkında Elaida'dan daha fazla bilgimiz var. Onun temsilcilerini, ipek ceket içinde olsa da, bir çoban ile görüşmeye gönderdiğini düşünüyorum. Al'Thor ne olursa olsun, artık çoban değil. Moiraine ona iyi eğitim vermiş, anlaşılan."

“Biz silahlanmıştık,” dedi Merana. “Onların aynı durumda olmadığını düşünüyorum.”

Alanna gözlerini kırpıştırarak baktı onlara. “O zaman her şeyi mahvetmedim, öyle mi?” Üçü birden başlarını salladılar ve Alanna derin bir nefes aldı, sonra kırışıkları yeni fark etmiş gibi kaşlarını çatarak eteğini sıvazladı. “Beni kabullenmesini sağlayabilirim.” Kırışıkları bıraktı, yüzü ve sesi her sözcükte daha da sakin, daha da özgüvenli oldu. “Affına gelince, her tür planı beklemeye almamız gerekebilir, ama bu plan yapmayacağımız anlamına gelmez. Bu tür bir tehlike görmezden gelinebilir.”

Merana bir an geri adım attığına pişman oldu. Kadın bir adama bunu yapmıştı ve onu endişelendiren tek şey başarı şanslarına zarar verip vermediği idi. Ama gönülsüzce de olsa itiraf etmeliydi ki, al’Thor’u uysallaştıracaksa, burnunu ve dilini tutmaya razı olurdu. “İlk önce al’Thor’u, deyiş yerindeyse, hizaya getirmeliyiz. Bekleme ne kadar sürmek zorundaysa o kadar sürecek, Alanna.” Alanna’nın ağzı gerildi, ama bir an sonra başını sallayarak rızasını ya da en azından onayını belirtti.

“Peki nasıl hizaya getirilecek?” diye sordu Verin. “Hassaslıkla ele alınmalı. İplik kalınlığında tasmaya vurulmuş bir kurt.”

Merana duraksadı. Her şeyi bu ikiliyle paylaşmayı düşünmemişti. Bu iki kadının Salidar’daki Salon’a sadakatleri belirsizdi. Verin burada idareyi ele almaya çalışırsa, bunu başarırsa olacaklardan korkuyordu. Bu işin nasıl idare edileceğini kendisi biliyordu; hassas anlaşmazlıklara arabuluculuk ederek, nefretlerin yatışmaz göründüğü ortamlarda anlaşmalar imzalatarak geçmiş bir ömürlük deneyim yüzünden seçilmişti. Daha sonra o anlaşmalar ihlal edilmiş, sözleşmeler çöpe atılmıştı, ama insanın doğasında vardı bu. Seksen sene içinde, tek gerçek başarısızlığı Beşinci Falme Anlaşması idi. Bütün bunları biliyordu, ama geçen onca sene bazı içgüdülerin çok derine işlemesine sebep olmuştu. “Şans eseri Caemlyn’de olan bazı asillerle görüşüyoruz...”

“Benim endişem Elayne,” dedi Dyelin kararlılıkla. Oturma odasında bir Aes Sedai ile yalnız kaldığı için daha büyük kararlılıkla; Aes Sedailer yalnızken zayıfladığınızı görürlerse daha çok baskı yapabilirdi. Özellikle de onunla yalnız kaldığınızı başka kimse bilmiyorsa.

Kairen Sedai gülümsedi, ama ne gülümsemesi, ne de serin, mavi gözleri herhangi bir ipucu verdi. “Kız-Veliaht’ın bulunup Aslan Tahtı’na

oturtulması hâlâ mümkün. Başkaları için aşılmaz görünen, Aes Sedailere nadiren öyle görünür."

"Yenidendoğan Ejder diyor ki..."

"Erkekler çok şey söyler, Leydi Dyelin, ama benim yalan söylemediğimi biliyorsun."

Luan, Tear aygırının gri boynunu okşadı, seyislerden birinin ahıra gelmesi olasılığına karşı iki yana baktı ve kötücül dişlerin ısırığından zor kaçındı. Rafela'nın Muhafızı uyarı verirdi, ama Luan son zamanlarda güvendiği biri olduğundan o kadar emin değildi. Özellikle de böyle bir ziyarette. "Anladığımdan emin değilim," dedi sertçe.

"Birlik bölünmüşlüğe yeğdir," dedi Rafela, "barış savaşa, sabır ölüme yeğdir." Basmakalıp sözlerin tuhaf bir şekilde bitmesi Luan'ın başını hızla kaldırmasına sebep oldu ve Aes Sedai gülümsedi. "Rand al'Thor ülkeyi barış ve birlik içinde bırakırsa Andor daha iyi durumda olmaz mı, Lord Luan?"

Ellorien sabahlığının önünü kapalı tutarak, gelişi bildirilmeden, hatta muhtemelen görülmeden banyosuna dalmayı başarmış olan Aes Sedai'ye bakakaldı. Bakır tenli kadın su dolu mermer küvetin diğer yanındaki taburenin üzerinden, bütün bunlar doğal ve sıradanmış gibi bakıyordu ona. "Kim," diye sordu Ellorien sonunda, "Aslan Tahtı'na oturur o zaman, Demira Sedai?"

"Çark dilediği gibi dokur," oldu kadının yanıtı ve Ellorien başka yanıt alamayacağını anladı.

44
Güvenin Rengi

Vanin Birlik'e yerlerinden ayrılmamalarını söylemeye gittikten sonra Mat Salidar'da Aes Sedailerin el koymadığı han kalmadığını ve var olan beş ahırın da patlamacasına dolu olduğunu öğrendi. Ama dar çeneli bir seyisin eline küçük bir gümüş sıkıştırdığı zaman adam altı ata yetecek büyüklükte, taş duvarlı bir avludaki yulaf çuvallarını ve saman balyalarını taşıttı. Aynı zamanda Mat'e ve Birlik'in kalan dört üyesine samanlıkta uyuyabilecekleri yerler gösterdi. Samanlık başka her yerden biraz daha serindi.

"Hiçbir şey istemeyin," dedi Mat adamlarına, paranın kalanını aralarında paylaştırırken. "Aldığınız her şeyin parasını ödeyin ve armağan kabul etmeyin. Birlik burada kimseye borçlu kalmamalı."

Sahte güven havası adamlarına da geçti ve sancakları samanlık kapısından çıkarıp, ahırın önüne gelecek şekilde asmalarını söylediği zaman duraksamadılar bile. Kırmızı beyaz sancak, siyah beyaz disk ve Ejder herkesin gözlerinin önüne serildi. Diğer yandan, seyisin gözleri yuvalarından fırlayacak gibi oldu ve Mat'in ne yaptığını sorarken yerinde dans ediyordu neredeyse.

Mat sırıtmakla yetindi ve dar çeneli adama bir altın marka fırlattı. "Yalnızca kimin ziyarete geldiğini herkesin bilmesine izin veriyorum." Egwene'in itilip kakılmasına izin vermeyeceğini fark etmesini istiyordu ve bazen insanların ne düşündüğünüzü bilmesi için tam bir budala gibi davranmanız gerekirdi.

Sorun şuydu ki, sancakların hiçbir etkisi olmadı. Ah, gelip geçen herkesin ağzı açık kaldı, herkes parmağını uzatıp gösterdi, birkaç Aes Sedai sırf serin gözlerle, ifadesizce bakmak için geldi, ama Mat kızgınlıkla onları

indirmesinin talep edilmesini beklemişti, ama bu hiç gerçekleşmedi. Küçük Kule'ye döndüğünde, pürüzsüz, yaşı belirsiz yanaklara rağmen bir şekilde kuru erik gibi görünmeyi başaran bir Aes Sedai kahverengi saçaklı şalını düzeltti ve kesin bir tavırla, Amyrlin Makamı'nın meşgul olduğunu söyledi ona; belki bir iki gün içinde görebilirdi onu. Belki. Elayne ortadan kaybolmuş gibiydi, Aviendha da öyle, ama henüz kimse cinayet çığlıkları atmaya başlamamıştı; bir şekilde Aiel kızın üzerine beyaz bir elbise geçirilmiş olabileceğini düşünüyordu. Huzurun bozulmasını önleyecekse, Mat için fark etmezdi; birinin diğerini öldürdüğünü Rand'a söyleyecek kişi olmak istemiyordu. Nynaeve'i gördü, ama kadın bir köşeyi dolandı ve Mat oraya varana kadar kayboldu.

Akşamın çoğunu Thom ile Juilin'i arayarak geçirdi; neler döndüğünü ikisi de söyleyebilirdi ona, dahası, o mektup hakkındaki yorumları için Thom'dan özür dilemek istiyordu. Ne yazık ki kimse iki adamın nerede olduğunu bilmiyor gibiydi. Gece çökmeden uzun süre önce, adamların ondan uzak tutulduğu sonucuna vardı. Egwene gerçekten de onu haşlamaya bırakmaya kararlıydı, ama Mat ona daha kaynamaya bile başlamadığını gösterecekti. Buna yardımcı olması için, dansa gitti.

Yeni Amyrlin için yapılan kutlamalar bir ay sürmek zorundaymış gibi görünüyordu ve Salidar'daki herkes gündüz koşarcasına çalıştığı halde, karanlık çöktükten sonra her kavşakta şenlik ateşleri yakılıyor, kemanlar, flütler, hatta bir iki kanun ortaya çıkıyordu. Hava müzik ve kahkahalarla doluyordu ve kutlama yatma zamanına dek sürüyordu. Sokaklarda Aes Sedailerin kaba giysilerini çıkarmamış arabacılarla, seyislerle dans ettiğini görmüştü ve Muhafızlar da önlüklerini çıkarmış hizmetkâr kadınlarla, aşçılarla dans ediyordu. Ama Egwene yoktu; Amyrlin lanet Makamı sokaklarda hoplayıp zıplayacak değildi. Elayne ve Nynaeve de yoktu, Thom ile Juilin de. Thom bilinçli olarak uzak tutulmasa, iki bacağı kırık olsa bile tek dansı kaçırmazdı. Mat, dünyada hiçbir tasası olmadığını herkese göstermek için durumun keyfini çıkarmaya başladı. Tam olarak dilediği gibi olmadı ama.

Kısa bir süre için, hayatı boyunca gördüğü en güzel kadınla dans etti. İnce, ama kucak dolduracak kadar etli bir kadındı ve Mat Cauthon hakkında her şeyi bilmek istiyordu. Özellikle de, onu dansa kadın kaldırdığı için koltukları kabarmıştı. Ama bir süre sonra Halima'nın ona belli bir şekilde sürtündüğünü, bir şeye bakarken, Mat'e elbisesinin içini gösterecek şekilde eğildiğini fark etti. Kadın her seferinde keskin bir bakış ve eğlenti dolu bir

gülümseme ile yüzüne bakmasa bundan zevk alabilirdi. Pek iyi bir dansçı değildi –her şeyden önce, dansa o yön vermeye çalışıyordu– ve sonunda Mat kadından izin istedi.

Önemli olmamalıydı, ama daha on adım atamadan göğsündeki tilki başı buz gibi oldu. Hızla dönüp kaynağını aradı. Halima'nın ateş ışığı altında ona bakmakta olduğunu gördü. Bir an sonra, kadın uzun boylu bir Muhafız'ın kolunu yakaladı ve dansa katıldı, ama Mat o güzel yüzde şok gördüğünden emindi.

Kemanlar tanıdığı bir ezgiyi çalıyordu. En azından, eski anılarından biri tanıyordu, ama üzerinden binden fazla sene geçtiği düşünülürse, o kadar da değişmemişti. Sözcükler tamamen değişmiş olmalıydı, çünkü kafasında yankılanan eski sözler burada asla beğenilmezdi.

Bana güvenini ver dedi Aes Sedai.
Omuzlarımda gökleri taşıyayım.
Güven ki en iyisini bileyim ve yapayım.
Ki diğerlerine de göz kulak olayım.
Ama güven büyüyen kara tohum rengidir.
Güven akan yürek kanı rengidir.
Güven ruhun son nefesinin rengidir.
Güven ölüm rengidir.

"Aes Sedai mi?" diye karşılık verdi tombul, genç bir kadın küçümsemeyle, sorusuna. Güzeldi ve farklı koşullar altında bir öpücük ve kucaklama için girişimde bulunabilirdi. "Halima yalnızca Delana Sedai'nin sekreteri. Hep erkeklere sataşıyor. Yeni oyuncak bulmuş çocuk gibi; sırf yapabiliyor mu diye bakmak için sataşıyor. Delana'nın koruması altında olmasa, şimdiye dek on kez boynuna dek kaynar su içinde bulurdu kendini."

Bana güvenini ver dedi kraliçe tahtına,
Çünkü tüm yükü tek başıma taşımalıyım.
Güven ki yöneteyim, yargılayayım ve hükmedeyim.
Ve kimse düşünmesin ahmak olduğunu.
Ama güven mezar köpeğinin havlama sesidir.
Güven karanlıkta ihanetin sesidir.

Güven ruhun son nefesinin sesidir.
Güven ölüm sesidir.

Belki yanılmıştı. Belki kadın yalnızca yürüyüp gitmesi karşısında şok geçirmişti. Nasıl sataşırsa sataşsın, nasıl dans ederse etsin, öyle görünen bir kadına sırtını dönecek çok erkek bulunmazdı. Öyle olmalıydı. Ama geriye kim ve neden soruları kalıyordu. Çevresine, dans edenlere, gölgelerden izleyen, sıralarını bekleyen insanlara bakındı. Tanıdık gelen sarışın Boru Avcısı özellikle tombul suratlı bir adamla dönerek geçti. Kadının örgüsü arkasında neredeyse dimdik duruyordu. Mat Aes Sedaileri yüzlerinden tanıyabiliyordu –en azından çoğunu– ama hangisinin şeyi... her ne denediyse onu denediğini bilmenin yolu yoktu.

Kafasının içinde, “yükseklerdeki kral” ve “leydi ile lord” ve “hayatının aşkı” ile devam etmeden önce o şarkıdan kurtulmak için sokak boyunca, bir sonraki şenlik ateşine kadar yürüdü. O eski anıda, o şarkıyı, hayatının aşkı için yazdığını hatırlıyordu. *Güven ölüm tadındadır.* Bir sonraki köşede bir kemancı ile flüt çalan bir kadın, “Tüyleri Kabart” şarkısına benzeyen bir ezgi çalıyorlardı, iyi bir köy dansıydı.

Egwene’e ne kadar güvenebilirdi? O artık Aes Sedai’ydi; Amyrlin olmuşsa öyle olmalıydı, hırpani bir köyde, hırpani bir Amyrlin olsa bile. Eh, her ne idiyse, o Egwene’di; Mat onun bu şekilde, karanlıkta saldıracağına inanmazdı. Elbette, Nynaeve yapabilirdi, ama onu yaralamak için değil. Ama kalçası hâlâ acıyordu; mor bir beresi olmuştu. Işık bilir Elayne gibi bir kadın neler yapardı. Onu hâlâ kovalamaya çalıştıklarına karar verdi. Muhtemelen daha fazla teşebbüs beklemeliydi. Yapılacak en iyi şey onları görmezden gelmekti; bir daha denemelerini dileyecekti neredeyse. Ona Güç’le dokunamazlardı ve ne kadar fazla dener, ne kadar fazla başarısız olurlarsa, Mat’i yerinden kıpırdatamayacaklarını o kadar fazla görürlerdi.

Myrelle gelip yanında durdu ve dans edenleri izlemeye başladı. Mat onu belirsizce hatırlıyordu. Kadının onun hakkında tehlike oluşturabilecek bir şey bildiğini sanmıyordu. Hiç sanmıyordu. Myrelle Halima kadar güzel değildi, elbette, ama yine de şirinden daha fazlasıydı. Yüzünden titreşen gölgeler geçiyordu, öyle ki Mat onun Aes Sedai olduğunu unutabilirdi.

“Sıcak bir gece,” dedi kadın gülümseyerek ve öyle kayıtsız bir havayla devam etti ki, Mat ona bakmaktan keyif almaya dalmışken, kadının neye varmaya çalıştığını fark etmesi zaman aldı.

“Sanmıyorum,” dedi nazikçe, kadın ara verdiğinde. Unutmak buna varırdı işte; Aes Sedai Aes Sedai’ydi.

Kadın gülümsemekle yetindi. “Pek çok avantajı olur ve seni eteğime iğnelemeye de çalışmam. Pek çok avantaj. Tehlikeli bir yaşam seçtin ya da o seni seçti. Bir Muhafız’ın hayatta kalma şansı daha fazla olabilir.”

“Gerçekten sanmıyorum. Hayır, ama teklifin için teşekkür ederim.”

“Bir düşün, Mat. Elbette... Amyrlin seninle bağ mı kurdu?”

“Hayır.” Egwene bunu yapmazdı. Yapar mıydı? Madalyonu taktığı sürece yapmazdı, ama madalyon olmasa yapar mıydı? “Bana izin verirsen?” Hafifçe eğildi ve çabuk çabuk güzel, mavi gözlü genç bir kadının ezgiyle ayağını yere vurmakta olduğu yere yürüdü. Tatlı bir ağzı vardı, tam öpülecek bir ağız ve Mat lanet gecenin keyfini çıkarmayı gerçekten istiyordu. “Gözlerini gördüm ve gelmekten alamadım kendimi. Dans eder misin?”

Kadının sağ elindeki Büyük Yılan yüzüğünü çok geç gördü ve sonra o tatlı ağız açıldı ve Mat tanıdığı bir sesin kuru kuru konuştuğunu duydu, “Sana bir kez, ev yanarken orada olup olmayacağını sordum, evlat, ama anlaşılan sen yangınlara atlamayı âdet haline getirmişsin. Şimdi git ve seninle dans etmek isteyen birini bul.”

Siuan Sanche! Ama kadın yalıtılıp öldürülmüştü! Ona çalıntı bir genç kadın yüzünden dik dik bakıyordu, oydu işte ve Aes Sedai yüzüğü takıyordu! *Siuan Sanche*’yi dansa davet etmişti!

Daha Mat dik dik bakmayı bitirmeden, söğüt gibi, genç bir Domanlı kadın dönerek yaklaştı. Üzerindeki açık yeşil elbise öyle inceydi ki, şenlik ateşinin ışığında altındaki silueti görünüyordu. Siuan’a buz gibi bir bakış fırlattı, bakışına ilgi dolu bir karşılık aldı ve Mat’i diğer dansçıların arasından kapıverdi. Bir Aiel kadını kadar uzun boyluydu, aslında kara gözleri Mat’inkinden birazcık yüksekteydi. “Ben Leane, bu arada,” dedi, bal gibi bir okşayışa benzeyen sesiyle, “eğer tanımamışsan.” Kısık kahkahası da okşama gibiydi.

Mat yerinde sıçradı ve neredeyse ilk dönüşte ayağı takılacaktı. Leane de yüzük takıyordu. Mat düşünmeden hareket ediyordu. Uzun boylu ya da değil, ellerinde tüy gibiydi, kayarcasına hareket eden bir kuğuydu, ama kafasının içinde bir Havai Fişekçi’nin fişekleri gibi patlayıp duran soruları durdurmaya kesinlikle yetmiyordu bu. Nasıl? Işık aşkına, nasıl? Her şeyin üzerine, dans bittiği zaman, kadın o okşarcasına sesiyle, “Sen çok iyi bir dansçısın,” dedi ve sonra daha önce hiç öpülmediği gibi öptü onu. Mat öyle

şok geçirmişti ki, uzaklaşmaya çalışmadı bile. Kadın içini çekerek Mat'in yanağını okşadı. "Çok iyi bir dansçı. Bir daha dans ederken bunu düşün, o zaman daha iyi iş çıkarırsın." Ve kahkaha atarak, seyircilerin arasından bir adam seçti ve dansa döndü.

Mat bir gecede dayanabileceği kadarını gördüğüne karar verdi. Ahıra döndü ve eyerini yastık yaparak uykuya daldı. Düşleri hoş olacaktı, ama hepsi Myrelle, Siuan, Leane ve Halima ile doluydular. İş düşlere geldiğinde, bir erkekte çizmesine dolan suyu boşaltacak kadar bile akıl kalmıyordu.

Ertesi günün daha iyi olması gerektiğini düşündü, özellikle de şafakta Vanin'i samanlıkta, eyerine yaslanmış uyurken bulunca. Talmanes anlamıştı ve olduğu yerde kalacaktı; Muhafızlar Birlik'in hazırlıklarını izlemişti ve kuşkusuz görülmelerine izin vermişlerdi, ama hiçbiri Birlik'e yaklaşmamıştı. Olver'in gri atını ahırın arkasındaki avluda, kendisini bir köşede battaniyelerin içinde kıvrılmış bulmak daha az hoş bir sürpriz olmuştu.

"Sırtını kollayacak birine ihtiyacın var," demişti Mat'e karanlık karanlık. "Kıza güvenilmez." Aviendha'nın ismini söylemesine gerek yoktu.

Olver köydeki çocuklarla oynamakla ilgilenmedi, bu yüzden Mat Salidar'da dolanırken arkasından yürüyen ve Muhafızların akıcı adımlarını taklit etmek için elinden geleni yapan ve Aviendha'yı görme olasılığına karşılık aynı anda dokuz yöne bakmaya çalışan oğlana yöneltilen bakışlara ve gülümsemelere tahammül etmek zorunda kaldı. Aviendha hâlâ görünürlerde yoktu, Elayne ile Nynaeve de öyle. Ve "Amyrlin" hâlâ meşguldü. Thom ile Juilin de "meşguldü". Vanin birkaç şey öğrenmeyi başardı, ama hiçbiri Mat'i mutlu etmedi. Nynaeve gerçekten Siuan ile Leane'e Şifa vermişse, eskisinden de beter olmuş olmalıydı; kendini hep çok beğenirdi zaten ve yapılamayan bir şeyi yaptıktan sonra, kafası çiykavunu kadar şişmiş olmalıydı. Ama en ılımlı haber buydu. Logain ile Kızıl Ajah haberi Mat'in irkilmesine sebep oldu. Bu hiçbir Aes Sedai'nin affetmeyeceği türden bir şey gibi geliyordu kulağa. Ordularını Gareth Bryne yönetiyorsa, o zaman birkaç Muhafız'la sağlamlaştırılmış bir çiftçi ve sokak süprüntüsü güruhu değildi. Vanin'in gördüğü, yolculuk için sarılmış ya da fıçıya doldurulmuş yiyecekleri de ekleyince, kulağa sorun gibi geliyordu. Mat'in hayal edebileceği, masanın karşısında bir Terkedilmiş ve kapıda bir düzine Trolloc bulmaktan sonra en kötü türden bir sorun. Hiçbiri onların budala olmadığı anlamına gelmiyordu; çok tehlikeli budalalar yapıyordu

onları. Thom ve "işe yaraması için onlara yardım etmek" lafları. Âşık saklandığı yerden çıkacak olursa, belki bu işin "nasıl" yapılacağını hikâyelerinin birinden çıkarabilirdi.

Akşam Myrelle yine ona Muhafız olmaktan bahsetti ve Mat ona gün doğumundan beri reddettiği beşinci teklif olduğunu söylediğinde kadının gözlerinin çevresi biraz gerildi. İnandığından emin değildi Mat; bir Aes Sedai'den gördüğü en büyük öfke ile yürüyüp gitti. Ama doğruydu. Daha kahvaltı ederken aldığı ilk teklif, Halima'nın sekreteri olduğu Delana'dan gelmişti, sulu mavi gözleri olan, sarı saçlı, tombul kadın zorbalık etmeye çalışmıştı neredeyse. Mat o gece danslardan uzak durdu ve kulaklarına dolan müzik ve kahkahalarla uykuya daldı; bu sefer ekşi geliyorlardı kulağına.

Salidar'daki ikinci gününün akşam ortasında beyaz elbiseli, şirin, çilli, üzerinde çalıştığı buz gibi vakar konusunda başarılı olmasına pek az kalmış bir kız bir çağrı ile buldu onu. Çağrı tam olarak şöyleydi: "Hemen Amyrlin Makamı'nın huzuruna çıkacaksın." Nokta ve başka tek kelime yoktu. Mat kıza yol göstermesini işaret etti; doğrusu bu gibi gelmişti ve kız da bunu yapmaktan hoşlanır gibiydi.

Hepsi Küçük Kule'deki o odadaydı; Egwene, Nynaeve, Elayne ve Aviendha, ama dantel yakalı ve manşetli ince yünden mavi elbise içindeki Aiel kızı tanıması için dönüp bir daha bakması gerekti. En azından ne Aviendha, ne de Elayne birbirlerini boğmaya çalışıyorlarmış gibi görünüyordu, ama ikisi de taş suratlıydı. Böylece Egwene ve Nynaeve'den farkları kalmıyordu. Dördünde de tek bir ifade yoktu ve gözlerini Mat'in üzerine dikmişlerdi. Egwene, omuzlarına sardığı çizgili etolü ile masanın arkasına oturmuş, kendi görüşüne göre seçeneklerini ortaya sererken, dilini tutmayı başardı.

"İkisini de yapamayacağını düşünürsen," diye bitirdi, "hatırla, seni atına bağlatıp El Birliği'ne geri gönderebilirim. Salidar'da tembellere ve kaytarıcılara yer yok. Buna izin vermem. Ya Elayne ve Nynaeve ile birlikte Ebou Dar'a gidersin, Mat ya da sancakların ve bayraklarınla kimi etkileyebileceğine bakmaya gidersin."

Bu ona seçenek vermiyordu, elbette. Bunu söylediği zaman kimsenin ifadesi değişmedi. Nynaeve daha da tahtalaştı. Ve Egwene yalnızca, "Bu işin bitmesine sevindim, Mat," dedi. "Şimdi, yapacak bin işim var. Gitmeden önce seni görmeye çalışacağım." Ve onu bir ahır uşağı gibi kovdu; Amyrlin meşguldü. Bir de Mat'e bir bakır fırlatsa tam olacaktı.

İşte bu yüzden, Salidar'daki üçüncü sabahı Mat'i Salidar'ın dışında, köy ile orman arasındaki temizlenmiş arazide buldu. "Ben dönene kadar burada bekleyebilirler," dedi Talmanes'e, omzunun üzerinden evlere doğru bakarak. Kısa sürede döneceklerdi ve bunun Egwene'in kulağına gitmesini istemiyordu. Elinden gelse bir kazık çakardı ona. "En azından öyle umuyorum. Harekete geçerlerse, nereye giderlerse takip et, ama asla korkutacak kadar yaklaşma. Ve Egwene adlı genç bir kadın gelirse, soru sorma, yalnızca onu al ve Gareth Bryne'ı delip geçmen gerekse bile, doğrudan Caemlyn'e sür atını." Elbette, Caemlyn'e gitmeyi düşünüyor olabilirlerdi; bir olasılık olabilirdi. Ama Mat'in korktuğu onların Tar Valon'a gitmesiydi; Tar Valon ve celladın baltası. "Nerim'i de yanına al."

Talmanes başını iki yana salladı. "Nalesean'ı alıyorsan, eşyalarına göz kulak olması için adamımı göndermeme izin vermezsen alınırım." Mat Talmanes'in arada bir gülümsemesini diliyordu; ne zaman ciddi olduğunu bilmek işe yarardı. Adam kesinlikle ciddi gibiydi.

Nerim biraz uzakta, Zar'ın yanında duruyordu. Kendi kısa, tombul, kahverengi kısrağı tepesine dikilmişti. Hasır sepetleri tıka basa dolu iki de yük atı bekliyordu. Nalesean'ın adamı, Lopin adlı tombul bir adam, kendi çekiç burunlu iğdiş atına ve Nalesean'ın yüksek, siyah aygırına ek olarak yalnızca bir yük hayvanı çekiyordu.

Grubun tamamı bu değildi. Kimse ona ne zaman, nerede olacağı dışında bir şey söylememişti, ama bir kez daha Muhafız olmaktan bahsederken Myrelle, Salidar'a yaklaştırmadığı sürece Birlik ile iletişim kurmasında sorun olmayacağını belirtmişti. Birlik'i Salidar'a getirmek Mat'in aklındaki son şeydi. Bu sabah Vanin gelmişti, çünkü muhtemelen her yerde araziyi keşfedebilirdi. Birlik'ten seçilmiş bir düzine süvarinin gelmesinin sebebi ise, kas gücüne ihtiyaç duyulması ve bu adamların Maerone'de Kızılkol olarak düzen sağlamakta başarılı olmasıydı. Nalesean'ın söylediklerine bakarak, hızlı yumruklar ve sopalar Nynaeve ile Elayne'in başlarını sokabilecekleri her tür durumu bastırmaya yeterdi, en azından onları alıp kaçırana kadar. Grubun son üyesi, Rüzgâr adını verdiği, ismini belki hak bile edebilecek uzun bacaklı bir hayvan olan gri atın üzerindeki Olver idi. Olver'i seçmek zor olmamıştı. Bir sürü deli kadını izlemeleri gerekirse Birlik'in başı belaya girebilirdi. Belki Bryne'la değil, ama iki ordunun topraklarından geçtiğini gören her asil, gecenin bir yarısı atlarını çalmaya, iki çalıdan birinden ok atmaya teşebbüs edecek kadar sinirlenebilirdi. Bir çocuk için herhangi bir şehir, bundan daha güvenli olurdu.

Hâlâ Aes Sedailerden iz yoktu ve güneş ağaç tepelerini pişirmeye başlamıştı.

Mat sinirle şapkasını indirdi. “Nalesean Ebou Dar’ı tanıyor, Talmanes.” Tearlı ter damlalarının arasından sırıttı ve başını salladı. Talmanes’in yüzü değişmedi. “Ah, tamam. Nerim gelsin.” Talmanes başını eğdi; belki de ciddiydi.

Sonunda köyde bir hareketlilik oldu, bir grup kadın atlarını çekerek belirdiler. Elayne ile Nynaeve yalnız değildi. Mat yalnızca o ikisini beklemişti. Aviendha’nın üzerinde gri bir binici elbisesi vardı, ama ince, demir kırı kısrağına büyük kuşkuyla bakıyordu. Altın örgülü o Avcı, kaslı sağrıları olan fare tüyü rengi iğdiş atı üzerinde daha fazla özgüven sergiliyordu ve Aviendha’yı kısrak hakkında bir konuda ikna etmeye çalışıyor gibiydi. O ikisinin burada ne işi vardı? İki de Aes Sedai vardı – Nynaeve ve Elayne’e ek olarak iki Aes Sedai, demeliydi herhalde– daha önce hiçbir Aes Sedai’de görmediği beyaz saçlara sahip ince kadınlar. Kadınların arkasından, kendi atına ek olarak bir de yük atı çekmekte olan yaşlı bir adam geliyordu, fazla saçı kalmamış, onlar da kırlaşmış, ince bir adamdı. Adamın, sırtından sarkan renk değiştiren pelerini ile, bir Muhafız olduğunu anlaması Mat’in bir dakikasını aldı. Muhafız olmak bu anlama geliyordu işte; Aes Sedailer sizi saçlarınız dökülene kadar çalıştırıyordu, siz öldükten sonra da muhtemelen kemiklerinizi çalıştırmaya devam ediyorlardı.

Biraz arkadan Thom ile Juilin geliyordu ve onların da bir yük atı vardı. Kadınlar yaşlı Muhafızları ile elli adım solda durdular ve Mat ile adamlarına bakmadılar bile. Âşık Nynaeve ile diğerlerine baktı, sonra Juilin’e bir şey söyledi ve ikisi atlarını Mat’e doğru sürdüler, hoş karşılanacaklarından emin değilmiş gibi az ötede durdular. Mat yanlarına gitti.

“Özür dilemeliyim, Mat,” dedi Thom, bıyıklarını sıvazlayarak. “Elayne kesin bir şekilde, seninle daha fazla konuşmamam gerektiğini bildirmişti. Yasağı bu sabah geri aldı. Birkaç ay önce, zayıf bir anımda emirlerine uyacağıma söz vermiştim ve o sözü bana en uygunsuz zamanlarda hatırlatıyor. Sana söylediğim kadarına da pek memnun olmadı.”

“Nynaeve sana yaklaşırsam gözüme yumruk atmakla tehdit etti beni,” dedi Juilin asık suratla, bambu değneğine yaslanarak. Güneşe karşı fazla koruma sağlamayacak kırmızı bir Tarabon şapkası giymişti ve o bile surat asıyor gibiydi.

Mat kadınlara baktı. Nynaeve eyerinin üzerinden onu gözetliyordu, ama onun baktığını görünce, tombul, kahverengi bir kısrak olan atının arkasına eğildi. Mat Nynaeve'in Juilin'i dövebileceğini sanmıyordu, ama esmer hırsız avcısı Tear'da kısa bir süre için tanıdığı adamdan çok farklıydı artık. O Juilin her şeye hazırdı; daima alnı kırışık gezen bu Juilin, endişelenmekten bir türlü vazgeçemiyormuş gibi görünüyordu. "Bu yolculukta ona görgü kurallarını biraz öğreteceğiz, Juilin. Thom, özür dilemesi gereken benim. Mektup hakkında söylediklerim için. Sıcak yüzünden öyle konuştum. Bir de aptal kadınlar için endişelerim yüzünden. Umarım iyi haberdir." Thom'un söylediklerini çok geç hatırladı. Mektubu yazan kadını ölmeye bırakmıştı.

Ama Thom omuzlarını silkmekle yetindi. Mat, âşık pelerini olmadan, onun hakkında ne düşüneceğini bilemedi. "İyi haber mi? Daha çözemedim. Genellikle, çok geç olana kadar bir kadın dostun mu, düşmanın mı, yoksa sevgilin mi, bilemezsin. Bazen üçü birdendir." Mat bir kahkaha bekledi, ama Thom kaşlarını çattı ve içini çekti. "Kadınlar hep kendilerini gizeme sarıyor gibi, Mat. Sana bir örnek verebilirim. Aludra'yı hatırlıyor musun?"

Mat'in düşünmesi gerekti. "Aringill'de boğazını kesilmekten kurtardığımız Havai Fişekçi mi?"

"İşte o. Yolculuklarımız esnasında Juilin ve ben onunla karşılaştık ve beni tanımadı. Beni hatırlamadığından değil; birlikte yolculuk ettiğin bir yabancıya, onu tanımak için, bazı şeyler söylersin. Aludra beni tanımak istemedi ve neden olduğunu bilmesem de, ısrar etmek için sebep göremedim. Bir yabancıyla karşılaştım ve bir yabancı bıraktım arkamda. Şimdi, ona dost mu dersin, düşman mı?"

"Belki bir sevgili," dedi Mat kuru kuru. Aludra ile bir kez daha karşılaşmaya bir şey demezdi; kadının verdiği havai fişekler çok işine yaramıştı. "Kadınlar hakkında her şeyi bilmek istersen Perrin'e sor, bana değil. Ben hiçbir şey bilmiyorum. Rand'ın bildiğini sanırdım, ama Perrin kesinlikle biliyor." Elayne, Avcı'nın dikkatli bakışları altında o iki beyaz saçlı Aes Sedai ile konuşuyordu. Yaşlı Aes Sedailerden biri düşünceli düşünceli Mat'e doğru bakıyordu. Elayne ile aynı tavırlara sahiptiler, lanet tahtına oturmuş bir kraliçe kadar serinkanlıydılar. "Eh, şansım varsa, onlara fazla tahammül etmem gerekmez," diye mırıldandı kendi kendine. "Şansım varsa, her ne yapıyorlarsa, fazla uzun sürmez ve beş on gün içinde dönmüş oluruz." Şansı varsa, daha Birlik deli kadınları izlemeye başlamadan dönmüş olurdu. Bir değil iki ordu takip etmek pasta çalmak kadar kolay

olurdu, elbette, ama Mat Elayne'in yanında gerekenden daha fazla kalmaya can atmıyordu.

"On gün mü?" dedi Thom. "Mat, bu 'kapıyol'a rağmen Ebou Dar'a ulaşmak bile beş altı gün alır. Yirmi günden daha iyi, ama..."

Mat dinlemeyi bıraktı. Egwene ile tekrar karşı karşıya geldiği ilk andan itibaren birikmeye başlayan siniri tepesine fırladı. Şapkasını çekip çıkararak uzun adımlarla Elayne ile diğerlerinin olduğu yere yürüdü. Onu karanlıkta bırakmaları yeterince kötüydü –ona hiçbir şey anlatmazlarken başlarını nasıl beladan uzak tutacaktı?– ama bu saçmaydı. Nynaeve onun geldiğini gördü ve bir sebepten, kısrağının arkasına saklandı.

"Bir *ta'veren* ile yolculuk etmek ilginç olacak," dedi beyaz saçlı Aes Sedailerden biri. Yakından baktığında bile yaşını tahmin edemiyordu, ama bir şekilde yüzü uzun seneler yaşadığı izlenimi veriyordu. Saçları yüzünden olmalıydı. Diğer kadını ayna olarak kullanabilirdi; belki kardeştiler. "Adım Vandene Namelle."

Mat *ta'veren*'lik hakkında sohbet edecek havada değildi. Asla o havada olmuyordu, hele şimdi, hiç. "Ebou Dar'a ulaşmak için beş altı gün gerektiği saçmalıkları da ne oluyor?" Yaşlı Muhafız sırtını dikleştirip dik dik baktı ona ve Mat onun hakkındaki fikrini de gözden geçirdi. Adam inceydi, ama eski kökler kadar sertti. Ses tonu değişmedi ama. "Ebou Dar'ın yanı başında bir kapıyol açabilirsin. Kimseyi korkutacak lanet bir ordu değiliz, hiç yoktan ortaya çıkıvermeye gelince, siz Aes Sedai'siniz. İnsanlar sizin yoktan var olmanızı ve duvarların içinden geçmenizi bekler."

"Korkarım yanlış kişiyle konuşuyorsun," dedi Vandene. Mat diğer beyaz saçlı kadına baktı, ama o da başını iki yana salladı. "Korkarım Adeleas da değil. Yeni şeylerin bazılarına yetecek kadar güçlü değiliz, anlaşılan."

Mat duraksadı, sonra şapkasını başına geçirip Elayne'e döndü.

Kızın çenesi kalktı. "Anlaşılan düşündüğünden daha az biliyorsun, Cauthon Efendi," dedi serin serin. Onun terlemediğini fark etti Mat, iki... diğer iki Aes Sedai'den daha fazla değil. Avcı ona meydan okurcasına bakıyordu. Onun kulağına arı kaçıran da neydi? "Ebou Dar'ın yüzlerce kilometre dahilinde köyler ve çiftlikler var," diye devam etti Elayne, açık olanı budalanın tekine açıklarmış gibi. "Kapıyollar oldukça tehlikelidir. Zavallı bir adamın koyunlarını ya da ineklerini öldürmek istemiyorum, hele zavallı adamın kendisini, hiç."

Mat kızın ses tonundan nefret ediyordu. Kız haklıydı ve bundan da nefret ediyordu. Ama bunu itiraf edecek değildi ve kaçış yolu ararken köyden Egwene'in iki düzineden fazla Aes Sedai ile birlikte çıktığını gördü. Çoğu saçaklı şallarını takmışlardı. Daha doğrusu, Egwene geliyordu ve onlar da takip ediyordu. Başını kaldırmış, dümdüz önüne bakıyordu. O çizgili etol boynunda asılıydı. Diğerleri küçük gruplar halinde, biraz arkasından geliyordu. Mavi Vakanüvis etolü takmış Sheriam, Myrelle ve anaç görünmeyi başaran küt suratlı bir Aes Sedai ile konuşuyordu. Delana dışında hiçbirini tanımıyordu –bir tanesi gri saçlarını topuz yapmıştı; saçlarının tamamen grileşmesi ya da beyazlaması için Aes Sedailerin kaç yaşına gelmeleri gerekiyordu?– ama hepsi Amyrlin dedikleri kadını görmezden gelerek kendi aralarında konuşuyorlardı. Egwene yalnızdı sanki; yalnız görünüyordu. Mat onu tanıyordu ve ona verdikleri unvanı hak etmek için çok çaba harcadığını biliyordu ve onun herkesin gözü önünde yalnız yürümesine izin vermişti o kadınlar.

İki Nehirli bir kadına bu şekilde davranabileceklerini düşünüyorlarsa hepsinin Kıyamet Çukuru'na kadar yolu var, diye düşündü sert sert.

Egwene'i karşılamak için uzun adımlarla yürüdü, şapkasını çekip başından aldı ve bildiği en iyi, en süslü reveransla eğildi. "Günaydın, Anne, Işık üzerinizde parlasın," dedi, köyden duyulacak kadar yüksek sesle. Diz çökerek kızın sağ elini tuttu ve Büyük Yılan yüzüğünü öptü. Talmanes ve diğerlerine çabucak fırlattığı, Egwene tarafından arkadaki kadınlardan gizlenen dik bakışlar ve yüz buruşturması adamlarının da diz çökmesine ve, "Işık sizi aydınlatsın, Anne," ve benzeri sözler bağırmalarını sağladı. Thom ile Juilin bile diz çöktü.

Egwene başta şaşırmış göründü, ama çabucak sakladı. Sonra gülümsedi ve yumuşak sesle, "Teşekkür ederim, Mat," dedi.

Mat bir an başını kaldırıp ona baktı, sonra boğazını temizledi ve doğrulup dizlerini silkeledi. Egwene'in arkasında, Sheriam ve tüm diğerleri ona bakıyordu. "Seni burada göreceğim aklıma gelmemişti," dedi alçak sesle, "ama diğer yandan, aklıma gelmeyen bir sürü şey var anlaşılan. Amyrlin her zaman insanları yolculuklara uğurlar mı? Bütün bunların ne için olduğunu bana anlatma olasılığın yoktur, değil mi?"

Başta kızın anlatacağını düşündü, sonra bir an ağzı gerildi ve başını hafifçe iki yana salladı. "Dostları her zaman uğurlarım, Mat. Çok meşgul olmasam seninle daha önce görüşürdüm. Mat, Ebou Dar'da başını belaya sokmamaya çalış."

Kızgınlıkla baktı ona Mat. Burada diz çökmüş, yüzük öpüyordu ve kız ona *onun* başını belaya sokmamasını söylüyordu, hem de asıl mesele Elayne ile Nynaeve'in postu deldirmesini engellemek iken. "Denerim, Anne," dedi alayla, ama o kadar da büyük bir alayla değil. Sheriam ve diğerlerinden bazıları kulak misafiri olacak kadar yakında olabilirdi. "Bana izin verirseniz, adamlarıma bir bakmalıyım."

Tekrar eğildi ve birkaç adım geriledi, sonra uzun adımlarla Talmanes ve diğerlerinin dizleri üzerinde beklediği yere gitti. "Kök salana kadar bekleyecek misiniz orada?" diye hırladı. "Atlarınıza binin." Kendi emrine uydu ve Talmanes dışında herkes eyerlerine tırmandı.

Egwene Elayne ve Nynaeve ile birkaç kelime konuştu, Vandene ile Adeleas Sheriam ile konuşmaya gittiler ve sonra onca oyalanmanın ardından, çabucak hazır oldular. Mat, Egwene Amyrlin etolü ile oradayken bir tür tören bekliyordu, ama o ve yolculuğa katılmayacak diğerleri yalnızca biraz gerilemekle yetindiler. Elayne öne çıktı ve aniden önünde bir ışık çizgisi belirdi, sonra genişleyerek bir deliğe dönüştü. Arkasında görünen manzara, kahverengi otlarla kaplı alçak tepe dönerek durdu. Tıpkı Rand'ın yaptığı şeye benziyordu. Hemen hemen.

"At in," diye emretti Mat. Elayne kendinden pek memnun görünüyordu –o tür bir kadından, Nynaeve ile Aviendha'dan keyfini paylaşmasını isteyen bu sevinç dolu gülümsemeyi asla beklemezdiniz– ama memnun ya da değil, kapıyol Rand'ın Birlik için yaptığı kadar büyük değildi. Elbette, onlar da Birlik kadar kalabalık değillerdi, ama en azından at sırtında geçilebilecek kadar yüksek yapabilirdi.

Diğer yanda, Mat Zar'ın sırtına tırmanırken, alçalıp yükselerek uzanan kahverengi otlarla kaplı tepeler göz görebildiğince uzanıyordu, ama güneye doğru bir karartı orman getiriyordu akla. Tozlu tepeler.

"Bu tozda atları fazla zorlamamalıyız," dedi Adeleas, kapıyol kaybolur kaybolmaz rahatça tombul kısrağının sırtına atlayarak. Hayvan bir havuzda daha rahat edermiş gibi görünüyordu.

"Ah, kesinlikle hayır," dedi Vandene. Onun düz gövdeli siyah iğdiş atı hafif adımlarla yürüyordu. İkisi güneye doğru yola koyuldular ve diğerlerine takip etmelerini işaret ettiler. Yaşlı Muhafız hemen peşlerinden at sürüyordu.

Nynaeve ve Elayne sinirli sinirli bakıştılar, sonra kısraklarını tekmeleyerek ve toz kaldırarak yaşlı kadınlara yetiştiler. Sarı örgülü Avcı, Muhafız'ın diğer ikisini takip ettiği gibi takip ediyordu onları.

Mat içini çekerek boynundaki siyah mendili çözdü ve ağzını ve burnunu örtecek şekilde yeniden bağladı. Yaşlı Aes Sedailerin o ikisine dik oturmayı öğretmesini seyretmek ne kadar zevkli olsa da, asıl istediği olaysız bir yolculuk, Ebou Dar'da kısa kalmak ve Egwene aptalca ve geri çevrilemez bir şey yapmadan önce hemen Salidar'a dönmekti. Kadınlar hep başını ağrıtıyordu; hiç anlamıyordu.

Kapıyol söndüğünde Egwene içini çekti. Belki Elayne ve Nynaeve Mat'in başını büyük belalara sokmasını önleyebilirlerdi. Tamamen önlemelerini dilemek, çok şey istemek olurdu herhalde. Onu kullandığı için vicdan azabı duyuyordu, ama olduğu yerde bir işe yarayabilirdi ve Birlik'ten uzaklaştırılması gerekiyordu. Dahası, bunu hak ediyordu. Belki Elayne ona birkaç görgü kuralı öğretebilirdi.

Diğerlerine, Salon, Sheriam ve onun grubuna dönerek, "Şimdi kendi işimize bakmalıyız," dedi.

Bütün gözler ağaçların yanında, atına binmekte olan siyah ceketli Cairhienliye döndü. Talmanes, demişti Mat adına, Egwene öyle sanıyordu; çok soru sormaya cesaret edememişti. Adam bir an onları süzdü, sonra başını iki yana sallayıp atını ormana sürdü.

"Gördüğüm en baş belası adam," dedi Romanda.

Lelaine başını salladı. "O tiplerle aramıza kilometreler sokmak iyi olacak."

Egwene gülümseme izni vermedi kendine. Mat'in Birliği ilk amaca hizmet etmişti, ama Mat'in bu Talmanes'e ne emirler bıraktığına çok şey bağlıydı. Bu konuda Mat'e güvenebileceğini düşünüyordu. Siuan, Vanin denen adamın bazı şeyleri daha burnunun dibine sokulmadan çıkarttığını söylemişti. Ve Egwene "aklı başına gelip" Birlik'in korumasını ararsa, o zaman Birlik onun yanından ayrılmayacaktı. "Atlarımıza gidelim mi?" dedi. "Şimdi yola çıkarsak gün batmadan Lord Bryne'ı yakalayabiliriz."

45
Acı Bir Düşünce

Vilnar Yeni Şehir sokaklarında, öğlen güneşi altında gümüş beyaz çizgilerle parlayan gri taştan yüksek dış duvarlardan pek de uzak olmayan bir yerde atlı devriyelerinin başını çekerken sakal tıraşı olmayı düşündü. Diğerlerinin bazıları tıraş olmuştu bile; herkes sıcağın doğal olmadığını söylese de, Saldaea'da daha serin olmalıydı.

Düşüncelere dalmak yeterince güvenliydi. Atını uykusunda bile sürebilirdi ve ancak en budala yankesici mesleğini on Saldaealının yakınında uygulamaya çalışırdı. O adamlar nerenin güvenli olduğunu bilemesin diye, gelişigüzel dolaşıyorlardı. Aslında, hırsızları yakalamak zorunda kalmaktan çok, yalnızca onlara gelenleri tutukluyorlardı. Caemlyn'deki en kötü zorba bile, Aiellerden önce yakalasınlar diye Saldaealıların kollarına atılıyordu. Bu yüzden Vilnar bir gözünü sokaktan ayırmıyor ve düşüncelere dalıyordu. Evlenmek istediği, Mehar'daki kızı düşündü; Teryane'in babası tüccardı ve asker bir oğul edinmeyi, Teryane'in asker bir koca edinmeyi istediğinden daha fazla istiyordu. O Aiel kadınların önerdiği oyunu düşündü; Kızların Öpücüğü yeterince masum geliyordu kulağa, ama önerilerini yaparken gözlerine Vilnar'ın güvenemediği bir ışıltı gelmişti. Ama en çok da Aes Sedailer hakkında düşünüyordu.

Vilnar hep bir Aes Sedai görmek istemişti ve şu anda bunun için Caemlyn'den daha iyi yer bulunamazdı; elbette, bir gün Tar Valon'a gitmezse. Anlaşıldığı kadarıyla Caemlyn'in her yerinde Aes Sedai kaynıyordu. Söylentilere göre yüz Aes Sedai'nin kaldığı Culain'in Köpeği'ne gitmişti, ama son anda içeri girememişti. Elinde bir kılıç, altında bir at, önünde insanlar ya da Trolloclar varken yeterince cesurdu, ama Aes Sedaileri düşününce çekingenleşiyordu. Dahası, han yüz kadını

barındıramazdı ve gördüğü kızların hiçbiri Aes Sedai olamazdı. Gülden Taç'a da gitmişti ve sokağın karşısından izlemişti, ama gördüğü kadınlardan tekinin bile Aes Sedai olduğundan emin olamamıştı ve bu olmadıkları sonucuna varmasına sebep olmuştu.

Bir tüccara ait olması gereken yüksek bir evden çıkan geniş burunlu zayıf kadına baktı; kadın kaşlarını çatarak sokağı taradı, sonra geniş siperlikli hasır şapkasını başına geçirdi ve hızla uzaklaştı. Vilnar başını iki yana salladı. Kadının kaç yaşında olduğunu tahmin edemezdi, ama bu yeterli değildi. Bir Aes Sedai'yi nereden tanıyacağını biliyordu. Bırak Jidar, sırf bir gülümseme ile bir adamı öldürebilecek kadar güzel olduklarını iddia etsin. Bırak Rissen bütün erkeklerden otuz santim uzun olduklarını iddia etsin. Vilnar yüzlerine, bir ölümsüzün zamansız yüzüne bakarak anlayabileceğini biliyordu. Bunu gözden kaçırmak imkânsız olmalıydı.

Devriye kuleli, kemerli Beyazköprü Kapısı'na geldiğinde Vilnar Aes Sedaileri unuttu. Dışarıda, köylü pazarlarından biri yol boyunca uzanıyordu. Kırmızı veya mor kiremitlerle örtülmüş uzun, açık taş kulübeler, buzağı, domuz, koyun, tavuk, ördek, kaz dolu ağıllar, fasulyeden şalgama kadar her tür şeyin satıldığı tezgâhlar vardı. Normalde bu pazarlar bağırarak mallarını tanıtan köylülerle, tam bir şamata olurdu, ama şu anda hayvanların gürültüsü dışında, pazar boyunca, Vilnar'ın gördüğü en tuhaf alaylardan biri ile birlikte sessizlik kapılara doğru ilerliyordu.

At sırtında dörderli sıralar halinde dizilmiş çiftçiler alayın çoğunluğunu oluşturuyordu ve arkada da yük arabaları var gibiydi. O kaba ceketler içinde, hepsi kesinlikle çiftçiydi, ama görüş alanı dahilindeki her biri sırtına Vilnar'ın gördüğü en uzun yayı, kalçasına dolu bir sadak, diğer tarafa uzun bir bıçak ya da kısa bir kılıç asmıştı. Alayın önünde kırmızı çerçeveli, beyaz üzerine kırmızı bir kurt kafası taşıyan bir sancak vardı ve alayı oluşturan insanlar alayın kendisi kadar tuhaftı. Üç Aiel vardı ve elbette yayaydılar, iki tanesi Mızrağın Kızı idi ve parlak yeşil çizgili ceketi ve sapsarı pantolonu bir adamın Tenekeci olduğunu haykırıyordu, yalnız bunun sırtında bir kılıç vardı. Bir Nashun yük atı kadar iri, sırtına bir deve layık eyer oturtulmuş bir atı çekiyordu. Alayın önderi kısa sakallı, kıvırcık saçlı, geniş ve kaslı omuzlu adam gibiydi. Adamın kemerine kötücül görünüşlü bir balta asılmıştı ve yanında koyu renk, dar, bölünmüş etekli elbise içinde Saldaealı bir kadın at sürüyordu ve kadın adama sevgi dolu...

Vilnar eyerinde öne eğildi. O kadını tanıyordu. O anda aklına Kraliyet Sarayı'ndaki Lord Bashere geldi. Dahası, Leydi Deira'yı düşündü ve yüreği

büzüldü; o da saraydaydı. Bir Aes Sedai elini şöyle bir sallasa ve o alayın tamamını Trolloc'a çevirse Vilnar sevinçten havalara uçardı. Belki gündüz düşleri kurmanın bedeli buydu. Aklını işinden ayırmasa, devriye buradan çoktan geçmiş olurdu. Yine de, uygulaması gereken emirler vardı.

Leydi Deira'nın kellesini uçurtup top oynayacağını düşünerek adamlarını kapıya dizdi.

Perrin demir kırı aygırını şehir kapısının on adım berisine getirdi ve dizginleri çekti. Çevik durmaktan memnundu; sıcaktan hoşlanmıyordu. Kapıyı tıkayan atlılar, belirgin burunlarına ve çekik gözlerine bakılırsa, Saldaealıydı; bazılarının parlak siyah sakalları, bazılarının kalın bıyıkları vardı ve bazıları temiz tıraşlıydı. Her birinin bir eli kılıcının kabzasındaydı. Adamlardan bu yana hava geliyordu, tam olarak bir esinti değil; içinde korku kokusu yoktu. Perrin Faile'e baktı, ama kız Kırlangıç'ın boynuna eğilmiş, siyah kısrağın gemleri ile uğraşıyordu; hafifçe bitki sabunu ve endişe kokuyordu. Son üç yüz kilometredir Caemlyn'de Saldaealılar olduğu haberleri işitip duruyorlardı ve sözde başlarında Faile'in babası vardı. Bu Faile'i endişelendirmiyor gibiydi, ama annesinin de Caemlyn'de olduğundan emindi. Bunun da onu endişelendirmediğini söylüyordu.

"Okçulara ihtiyacımız bile yok," dedi Aram sessizce, omzunun üzerinde yükselen kabzayı okşayarak. Kara gözleri hevesli görünüyordu; kesinlikle hevesli kokuyordu. "Yalnızca on kişiler. Sen ve ben bunları kendimiz biçeriz." Gaul peçe takmıştı, Faile'in diğer yanındaki Bain ile Chiad da öyle.

"Okçu yok, biçmek yok," dedi Perrin. "Mızrak da yok, Gaul." Bain ile Chiad'a bir şey söylemedi; onlar yalnızca Faile'i dinlerdi zaten. O da yakında başını kaldıracak ya da tek kelime edecekmiş gibi görünmüyordu. Gaul omuzlarını silkerek peçesini indirmekle yetindi; Aram hayal kırıklığı içinde kaşlarını çattı.

Perrin yine Saldaealılara dönerken yüz ifadesini ılımlı tuttu. Sarı gözleri bazı insanların sinirlerini bozuyordu. "Adım Perrin Aybara. Rand al'Thor'un beni görmek isteyeceğini sanıyorum."

Kılıcına dokunmamış olan sakallı adam eyerde hafifçe eğildi. "Adım Vilnar Barada, Lord Aybara, Lord Davram Bashere'e kılıç-yeminli asteğmenim." Bunu çok yüksek sesle söyledi ve bir düşününce, o da Faile'e bakmaktan kaçınıyordu. Faile babasından bahsedilince içini çekti ve kaşlarını çatarak Barada'ya baktı, adam onu görmezlikten gelmeye devam

edince kaşları daha da fena çatıldı. “Lord Bashere’in emirleri uyarınca,” diye devam etti ve sonradan aklına gelmiş gibi ekledi, “ve Lord Ejder’in emirleri uyarınca, bir asil Caemlyn’e girerken yanına yirmi silahlı adam ya da elli hizmetkârdan fazlasını alamaz.”

Aram atının üzerinde kıpırdandı. Perrin’in sözde onuru konusunda Faile’den daha hassastı, ki Faile’in de pek duyarsız olduğu söylenemezdi, ama Işık’a şükür, Perrin söylemediği sürece kılıcını çekmezdi.

Perrin omzunun üzerinden arkaya konuştu. “Dannil, herkesi beş kilometre önce yanından geçtiğimiz otlağa götür ve kamp kurun. Şikâyet eden çiftçi olursa biraz altın verip yatıştırın. Verilecek her tür zararın parasını alacağını söyleyin. Aram, sen de onunla git.”

Ağzını neredeyse saklayacak kadar kalın bıyıklara sahip fasulye sırığı gibi bir adam olan Dannil Lewin, Perrin’in basit bir “tamam”ın yeterli olacağını defalarca söylemesine rağmen yumruğunu alnına götürdü ve hemen alayı arkaya çevirecek emirler vermeye başladı. Aram gerildi elbette –Perrin’den uzak kalmak hiç hoşuna gitmiyordu– ama tek kelime etmedi. Bazen Perrin eski Tenekeci’nin kurt köpeğine dönüştüğünü düşünüyordu. Bir insanın böyle olması iyi değildi, ama bu konuda ne yapabileceğini bilmiyordu.

Faile’in herkesi geri göndermek hakkında epey konuşmasını bekliyordu –sözde konumunun gerektirdikleri konusunu açmasını ve Barada’nın bahsettiği yirmi kişiyi alması, hatta elli kişiye yaklaşmaya çalışması konusunda ısrar etmesini bekliyordu– ama kız eyerinden eğilmiş, Bain ve Chiad ile fısıldaşıyordu. Perrin dinlememeye çalıştı, ama yine de sözcüklerin bir kısmını çıkartabiliyordu. Erkekler hakkında, kulağa eğlenti dolu gelen bir şeyler; kadınlar erkeklerden bahsederken ya eğlenti dolu ya öfkeli sesler kullanıyor gibiydi. Peşine bunca insan takılmasının sebebi Faile idi, bir sancak vardı, elbette, ama henüz bunu nasıl yaptığını çözememişti. Arabalarda *hizmetkârlar* vardı, omuzlarına kurt kafası işlenmiş *üniformalar* giymiş erkek ve kadınlar. İki Nehirliler bile şikâyet etmemişti; mülteciler kadar gurur duymuşlardı hatta.

“Bu yeterli mi?” diye sordu Barada’ya. “Başıboş dolaşmamızı istemiyorsan kalanımıza Rand’ın yanına kadar eşlik edebilirsin.”

“Sanırım...” Barada’nın kara gözleri Faile’e takıldı ve kaçtı. “Sanırım en iyisi bu olur.”

Faile sırtını dikleştirirken, Bain ile Chiad atlı sırasına koşturdular ve orada değillermiş gibi ittirip geçtiler. Saldaealılar şaşırmış görünmediler,

ama diğer yandan, Aiellere alışkın olmalıydılar; söylentiler Caemlyn'in Aiellerle dolu olduğunu söylüyordu.

"Mızrak-kardeşlerimi bulmalıyım," dedi Gaul aniden. "Her zaman su ve gölge bulasın, Perrin Aybara." Ve o da kadınların peşinden koştu. Faile eğlenti dolu gülümsemesini gri eldivenli elinin arkasına sakladı.

Perrin başını iki yana salladı. Gaul Chiad'ın onunla evlenmesini istiyordu, ama Aiel gelenekleri uyarınca kadın ona teklif etmeliydi ve Faile'e göre, kadın onun sevgilisi olmaya gönüllü olsa da, mızraktan vazgeçip evlenmeye niyeti yoktu. Adam, aynı koşullar altında bir İki Nehirli kızın alınacağı kadar alınmış görünüyordu. Bir şekilde işin içinde Bain de var gibiydi. Perrin nasıl olduğunu anlamıyordu. Faile, biraz fazla aceleyle, bilmediğini itiraf etmişti ve sorduğunda Gaul surat asmıştı. Tuhaf bir halk.

Saldaealılar kalabalığın içinde yol açtılar, ama Perrin kalabalıklara ya da şehre fazla dikkat etmedi. Caemlyn'i bir kez görmüştü, bir kısmını ve artık şehirlerden fazla hoşlanmıyordu. Kurtlar nadiren şehirlere yaklaşırdı; iki gündür kurt sezmemişti. Ama yan yan bakarak ve fark etmemesi için çaba göstererek karısını inceledi. Gözünü dikip baksa da olurdu. Kız atına her zaman dik otururdu, ama şimdi eyerinde kaskatıydı, öfkeli bakışlarını Barada'nın sırtına dikmişti. Adam, onun bakışlarını hissetmiş gibi omuzlarını kaldırmıştı. Hiçbir atmaca Faile kadar iyi bakamazdı.

Perrin onun kendisiyle aynı şeyi düşündüğünü tahmin ediyordu, ama belki aynı tavırla değil. Babası. Faile'in verecek hesabı olabilirdi –evden kaçıp Boru Avcısı olmuştu– ama Tyr, Sidona ve Bashere Lordu ile yüzleşecek, adama kızı ve vârisi ile bir demircinin evlendiğini söyleyecek olan kendisiydi. Perrin'in hevesle beklediği bir şey değildi. Özellikle cesur biri olduğunu sanmıyordu –yapmak zorunda olduğunuz şeyi yapmak cesurluk değildi– ama şimdiye dek korkak biri olabileceği hiç aklına gelmemişti. Faile'in babasını düşününce ağzı kuruyordu. Belki kampın kurulmasına göz kulak olmalıydı. Lord Bashere'e bir mektup gönderip her şeyi açıklayabilirdi. Dikkatle düşünülmüş bir mektup yazmak iki üç gün alırdı. Belki daha fazla. Sözcükler konusunda pek usta sayılmazdı.

Kraliyet Sarayı'nın üzerinde tembel tembel dalgalanan kızıl sancağı görmek tokat yemiş gibi kendine gelmesini sağladı. Söylentiler bundan da bahsediyordu. Söylentiler ne derse desin Perrin bunun Ejder Sancağı olmadığını biliyordu –o söylentilerin bazıları Aes Sedailerin Rand'a hizmet ettiğini, diğerleri Rand'ın onlara hizmet ettiğini söylüyordu– ve Rand'ın

neden Ejder Sancağı’nı çektirmediğini merak etti. Rand. Rand’ın onu çekiştirdiğini hâlâ hissedebiliyordu, daha zayıf bir *ta’veren*’i çeken bir *ta’veren.* Çekiş Rand’ın nerede olduğunu söylemiyordu; o tür bir çekiş değildi. Tear’a ya da Işık bilir nereye gitmeyi umarak çıkmıştı İki Nehir’den ve onu buraya getiren Andor’un batısı boyunca akan bir söylenti ve hikâye ırmağı olmuştu. Çok rahatsız edici hikâyeler ve söylentiler. Hayır, onun hissettiği daha çok Rand’ın yanında olma ihtiyacıydı ya da belki Rand’ın ona duyduğu ihtiyaç, tıpkı kürek kemiklerinin arasında, bir türlü ulaşamadığı bir kaşıntı gibi. Şimdi kaşınmaya yakındı ve Perrin yakın olmamayı diliyordu. Bir düşü vardı, Faile’in bu maceraperestlikle güleceği bir düş. Onunla kırlarda bir yerde, şehirlerden ve mücadeleden uzak, küçük bir evde yaşamayı hayal etmişti. Rand’ın çevresinde her zaman mücadele vardı. Ama Rand’ın ihtiyacı vardı ve Perrin ne yapması gerekiyorsa yapacaktı.

Mermer balkonların ve sivri minarelerin baktığı büyük, sütunlarla çevrili avluda Perrin, balta ile ağırlaşmış kemerini çıkarıp eyere astı –bir süreliğine ondan kurtulmak ferahlatıcıydı– ve beyaz cüppeli bir adam ve kadın Çevik ile Kırlangıç’ı aldılar. Barada birkaç sözcük ile onu ve Faile’i soğuk bakışlı Aiellere teslim etti. Aiellerin çoğu siyah beyaz disk işlenmiş kızıl kafa bantları takmıştı. Onları içeri götürdüler ve daha da az sözcükle, aynı ölçüde soğuk davranan Kızlara teslim ettiler. Perrin hiçbirini Taş’tan tanımıyordu ve sohbet teşebbüsleri boş bakışlarla karşılandı. Elleri Kız el konuşması ile çaktı ve seçilen Kız, Faile’in yaşlarında olduğunu tahmin ettiği ince, kum rengi saçları olan kadın onu ve Faile’i sarayın daha da derinlerine götürdü. Adının Lerian olduğunu söyledi ve uzaklaşmamaları dışında ettiği tek laf bu oldu. Perrin Bain ile Chiad’ın burada olmasını diledi; tanıdık yüzler görmek hoş olurdu. Faile koridorlarda büyük bir leydi gibi süzülüyordu, ki öyleydi de, ama her koridor kesişiminde çabucak iki yanına bakıyordu. Babasına hazırlıksız yakalanmak istemediği açıktı.

Sonunda her birine birer aslan oyulmuş çift kanatlı bir kapıya geldiler, iki Kız topuklarının üzerine oturdukları yerden doğruldular ve el konuşmalarından sonra kum saçlı Kız kapıyı çalmadan içeri girdi.

Perrin Rand’ın çevresinde işlerin artık hep böyle mi yürüdüğünü merak etti; Aiel korumalar, kimsenin konuşmaması... Ve aniden kapılar açıldı ve Rand gömleği içinde dışarı çıktı.

“Perrin! Faile! Işık düğün gününüzün üzerinde parlasın,” diye güldü ve Faile’i hafifçe öptü. “Keşke ben de orada olabilseydim.” Faile Perrin’in

hissettiği kadar şaşkın görünüyordu.

“Nereden bildin?” diye bağırdı Perrin ve Rand tekrar gülerek Perrin’in omzuna bir şaplak attı.

“Bode burada, Perrin. Bode, Jancy, hepsi. En azından Caemlyn’deler. Verin ile Alanna onları buraya kadar getirdi, sonra Kule haberini duydular.” Yorgun görünüyordu, gözleri gergindi, ama kahkahası gergin gelmiyordu kulağa. “Işık, Perrin, yaptığın şeyleri bana anlattılar. İki Nehir Lordu Perrin. Luhhan Hanım buna ne diyor?”

“Bana Lord Perrin diyor,” diye mırıldandı Perrin alayla. Büyürken Alsbet Luhhan poposunu annesinden daha sık şaplaklamıştı. “Diz kırıyor, Rand. Gerçekten diz kırıyor.” Faile yan yan süzdü onu. Onca eğilme ve diz kırmayı engellemeye çalışarak insanları utandırdığını söylemişti; bunu yaptıkları zaman Perrin’in utanmasına gelince, ödemesi gereken bedelin bir parçası olduğunu söylemişti.

İçeri giren Kız Rand’ın yanından sıkışarak geçti ve Rand irkildi. “Işık, sizi kapıda tutuyorum. İçeri girin; içeri girin. Lerian; Sulin’e söyle, daha fazla punca ihtiyacım var. Kavun puncu olsun. Ve söyle ona, fırlasın.” Bir sebepten, üç Kız Rand komik bir şey söylemiş gibi kahkahalara boğuldular.

Oturma odasına girdikleri zaman aldığı çiçek kokulu parfüm Perrin’e odada bir kadın olduğunu söyledi ve sonra onu gördü. Gördüğü zaman bakakaldı. “Min?” Kızın saçları kısa bukleler halinde sarkıyordu, işlemeli mavi ceket ve pantolonu doğru gelmiyordu, ama yüzü doğruydu. “Min, sensin!” Kahkaha atarak kıza sarılıp kaldırdı. “Herkesi topluyoruz, değil mi? Faile, bu Min. Sana ondan bahsetmiştim.”

İşte o zaman karısından ne kokusu aldığını fark etti ve o daha ona sırıtırken Min’i indirdi. Aniden o dar pantolonun Min’in bacaklarının şeklini pek de ortaya serdiğinin ayırdına vardı. Faile’in pek az kusuru vardı, ama kıskançlık eğilimi göstermek onlardan biriydi. Calle Coplin’i elinde sopayla sekiz yüz metre kovaladığını Perrin’in bilmemesi gerekiyordu, sanki Faile’i varken başka bir kadına bakarmış gibi.

“Faile?” dedi Min, ellerini uzatarak. “Bu kıllı hödüğe onunla evlenecek kadar tahammül edebilen herhangi biri hayranlığımı çeker. Eğitim verildiğinde iyi bir koca olur herhalde.”

Faile gülümseyerek Min’in ellerini tuttu, ama ah, o ekşi, diken diken koku. “Henüz eğitimini tamamlayamadım, Min, ama tamamlayana kadar yanımdan ayırmaya niyetim yok.”

“Luhhan Hanım diz mi kırıyor?” Rand inanmazlık içinde başını iki yana salladı. “İnanmak için görmem gerek. Loial nerede? O geldi mi? Onu dışarıda bırakmadın, değil mi?”

“Geldi,” dedi Perrin, fazla belli etmeden Faile’e göz kulak olmaya çalışarak, “ama buraya kadar değil, henüz değil. Yorulduğunu ve bir *yurda* ihtiyaç duyduğunu söyledi, ben de ona bildiğim bir *yurdun* yerini söyledim, Beyazköprü yolunun kuzeyinde terk edilmiş bir *yurt* ve yaya olarak yola koyuldu. Yaklaşık on beş kilometre dahilinde hissedeceğini söyledi.”

“Herhalde Rand ve Perrin’i oldukça iyi tanıyorsundur, değil mi?” diye sordu Faile ve Min Rand’a bir bakış fırlattı.

“En azından bir süreliğine. İki Nehir’den ayrılmalarından hemen sonra tanıdım onları. Baerlon’un büyük bir şehir olduğunu düşünüyorlardı.”

“Yaya mı?” dedi Rand.

“Evet,” dedi Perrin yavaşça. Faile’in kokusu değişiyordu, diken diken kıskançlık azalıyordu. Neden? “Ayaklarını kullanmayı tercih ediyor, bilirsin. Bir altın kron üzerine iddiaya girdi benimle, bizden en fazla on gün sonra Caemlyn’de olacağı üzerine.” İki kadın birbirlerine bakıyorlardı, Faile gülümsüyor, Min hafifçe kızarıyordu; Min hafifçe utanmış, Faile memnun kokuyordu. Ve şaşkın, ama yüzünden pek az belli oluyordu. “Parasını almak istemedim –yoldan seksen kilometre uzaklaşacak– ama o ısrar etti. Hatta beş gün yapalım, dedi.”

“Loial hep atlardan hızlı koşabileceğini söylerdi,” diye güldü Rand, ama bir duraklama oldu. Kahkaha soldu. “Umarım güven içinde varır oraya,” dedi daha ciddi bir sesle. Gerçekten yorgundu, hem de farklı şekillerde. Perrin’in Tear’da gördüğü Rand yumuşak değildi, tam tersine, ama bu Rand’ın yanında masum bir çiftçi çocuğu kalırdı. Gözlerini yeterince sık kırpmıyordu, sanki göz kırpmak görmesi gereken bir şeyi saklayacakmış gibi. Perrin o bakışta bir şey tanıdı; Trolloc saldırılarından sonra, beşinci, onuncu saldırıdan sonra İki Nehirli adamların yüzlerinde görmüştü; umut kaybolmuş gibi göründüğü, ama pes etmenin bedeli çok yüksek olacağı için savaşmaya devam ettiğiniz zamanlarda.

“Lord Ejder,” dedi Faile. Perrin şaşırdı. Kız daha önce ona hep Rand demişti, ama Beyazköprü’den bu yana bu unvanı duyuyorlardı. “Bana izin verirseniz, kocamla iki çift laf edip, siz ikinizi sohbet etmek üzere yalnız bırakacağım.”

Rand’ın şaşkın onayını beklemeden Perrin’e yaklaştı, onu sırtı Rand’a gelecek şekilde çevirdi. “Fazla uzağa gitmeyeceğim, sevgili yüreğim. Min

ve ben muhtemelen seni sıkacak konularda kendi sohbetimizi edeceğiz.” Onun klapaları ile uğraşarak, çabuk çabuk, alçak sesle konuştu, sesi öyle yumuşaktı ki Perrin dışında hiç kimse zorlanmadan duyamazdı. Bazen işitme duyusunun keskinliğini hatırlıyordu Faile. “Onun artık çocukluk arkadaşın olmadığını hatırla, Perrin. En azından, yalnızca çocukluk arkadaşın değil. O Yenidendoğan Ejder, Lord Ejder. Ama sen de İki Nehir Lordu’sun. Kendini ve İki Nehir’i savunabileceğini biliyorum.” Ona bahşettiği gülümseme öyle sevgi ve güven doluydu ki, Perrin onu oracıkta öpmek istedi. “İşte,” dedi normal sesiyle. “Üstün başın düzeldi.” Artık o hafif kıskançlık kokusunu yaymıyordu.

Rand’a zarif bir reverans yaptı, “Lord Ejder,” diye mırıldandı ve elini Min’e uzattı. “Gel, Min.” Min’in reveransı çok daha deneyimsizdi ve Rand’ın irkilmesine sebep oldu.

Onlar daha kapıya ulaşmadan kanatlardan biri çarpılarak açıldı ve uzun boylu, üniformalı bir kadın üstünde şarap ve balkavunu suyu kokan bir sürahi ve kadehler bulunan gümüş bir tepsiyle içeri girdi. Perrin bakakaldı. Kırmızı beyaz elbiseye rağmen, o kısa, bukleli saçlarla kadın Chiad’ın annesi, hatta belki büyükannesi olabilirdi. Kadın dışarı çıkanlara kaşlarını çatarak uzun adımlarla en yakın masaya gitti, tepsiyi bıraktı. Yüzünde, orada donmuş gibi görünen bir uysallık maskesi vardı. “Dört kişi dendi, Lord Ejder,” dedi tuhaf tuhaf; Perrin kadının alçakgönüllü bir saygı göstermeye çalıştığını, ama boğazına bir şey takıldığını düşündü, “bu yüzden dört kadeh getirdim.” Diz kırmasının yanında Min’in reveransı zarif kalırdı ve kadın çıkarken kapıyı çarparak kapattı.

Perrin Rand’a baktı. “Kadınların... tuhaf olduğunu düşündüğün oldu mu?”

“Niye bana soruyorsun? Evli olan sensin.” Rand gümüş zarflı bir kadehi punçla doldurdu ve ona uzattı. “Bilmiyorsan Mat’e sorman gerekecek. Ben her geçen gün daha da az anlıyorum.”

“Ben de,” diye içini çekti Perrin. Punç kesinlikle serinleticiydi, Rand hiç terlemiyor gibiydi. “Mat nerede ki? Tahmin yürütmem gerekirse, en yakın meyhanede olduğunu söylerdim ve elinde bir zar kabı olması olasılığı, dizlerinin üzerinde bir kız olması olasılığına denk olurdu.”

“İkisi de olmasa daha iyi olur,” dedi Rand sertçe, puncunu dokunmadan bırakarak. “Elayne’i taç giymek üzere buraya getirmesi gerekiyor. Egwene ile Nynaeve’i de, umarım. Işık, o buraya gelmeden yapacak o kadar çok iş

var ki.” Başını köşeye kıstırılmış ayı gibi salladı, sonra gözlerini Perrin’e dikti. “Benim için Tear’a gider misin?”

“Tear mı! Rand, iki aydır yoldayım. Popom eyer şeklini aldı.”

“Bu gece oraya ulaştırabilirim seni. Bugün. Bir generalin çadırında uyursun ve eyerlerden dilediğince uzak kalırsın.”

Perrin ona bakakaldı; adam ciddi gibiydi. Aniden kendini Rand’ın aklının ne kadar başında olduğunu merak ederken buldu. Işık, aklı başında olmak zorundaydı, en azından Tarmon Gaidon’a kadar. Ağzındaki acı tadı gidermek için puncundan büyük bir yudum aldı. Bir dost hakkında düşünülecek ne de hoş bir şey. “Rand, şu anda beni Tear Taşı’na bırakabilecek bile olsan, yine de hayır derdim. Caemlyn’de konuşmam gereken biri var. Ve Bode ile diğerlerini görmek istiyorum.”

Rand dinlemiyor gibiydi. Kendini yaldızlı sandalyelerden birine attı ve kasvetle Perrin’e baktı. “Thom’un nasıl top çevirdiğini ve kolay işmiş gibi gösterdiğini hatırlıyor musun? Eh, ben de ne kadar çevirebiliyorsam o kadar çeviriyorum şu anda ve kolay iş değil. Illian’da Sammael; Işık bilir nerede diğer Terkedilmişler. Hatta bazen en kötüsünün onlar olmadığını düşünüyorum. Benim sahte Ejder olduğumu düşünen asiler. Benim adımı kullanarak köy yakabileceklerini düşünen Ejderyeminliler. Haberci’yi duydun mu, Perrin? Fark etmez; diğerlerinden daha kötü değil. Birbirinden nefret eden müttefiklerim var ve Illian’la yüzleşebilecek, bulduğum en iyi general koşa koşa gidip kendini öldürtmek istiyor. Şansım varsa, Elayne bir buçuk ay içinde burada olmalı, ama tam o sırada ellerim bir isyanla dolu olabilir. Işık, Andor’u ona bütün olarak vermek istiyorum. Gidip onu kendim getirmeyi düşündüm, ama yapabileceğim en kötü şey olurdu bu.” İki eliyle yüzünü ovaladı ve ellerinin arkasından konuştu. “En kötüsü.”

“Moiraine ne diyor?”

Rand’ın elleri, üstlerinden bakmasına yetecek kadar indi. “Moiraine öldü, Perrin. Lanfear’ı öldürdü ve öldü, o kadar.”

Perrin oturakaldı. Moiraine? İmkânsız geliyordu. “Alanna ve Verin buradaysa...” Kadehi avuçlarında yuvarladı. Aslında iki kadına da güvenmek gelmiyordu içinden. “Tavsiyelerini sordun mu?”

“Hayır!” Rand eliyle keskin bir jest yaptı. “Benden uzak duruyorlar, Perrin; bunu açıkça bildirdim.”

Perrin Faile’den, Alanna ve Verin’e neler olup bittiğini sormasını istemeye karar verdi. İki Aes Sedai genellikle onu belirsizce huzursuzlandırıyordu, ama Faile onlarla iyi geçinir gibiydi. “Rand, Aes

Sedaileri kızdırmanın tehlikeli olduğunu sen de benim kadar iyi biliyorsun. Moiraine bizi –en azından seni– aramaya geldi, ama zaman zaman kadının Mat'i, beni *ve* seni öldürmeye hazır olduğunu düşünürdüm." Rand hiçbir şey söylemedi, ama en azından başını yana eğmiş, dinler gibiydi. "Baerlon'dan bu yana işittiğim hikâyelerin onda biri en azından yarı doğruysa, Aes Sedaileri kızdırmak için en kötü zaman olabilir bu. Kule'de neler olup bittiğini bildiğimi iddia edemem, ama..."

Rand silkelendi ve öne eğildi. "Kule tam ortasından ikiye ayrıldı, Perrin. Yarısı benim pazardan alınabilecek bir domuz olduğumu düşünüyor ve diğer yarısı... onların tam olarak ne düşündüklerini bilmiyorum. Art arda üç gündür elçilerinden bazıları ile görüşüyorum. Bu akşam da görüşmem gerekiyor ve hâlâ anlayamıyorum onları. Yanıtladıklarından çok daha fazla soru soruyorlar ve onların bana verdiklerinden daha fazla yanıt vermemem karşısında pek memnun kalmış görünmüyorlar. En azından Elaida –işitmemişsen, yeni Amyrlin o– en azından onun elçileri bir şey söylüyor, ama diz kıran Aes Sedailer karşısında, fazla derin kazmayacak kadar etkilenmem gerektiğini düşünüyor gibiler."

"Işık," diye nefes verdi Perrin. "Işık! Aes Sedailerin bir bölümünün gerçekten isyan ettiğini ve senin de Kule ile asiler arasında kaldığını mı söylüyorsun? Kavga etmeye hazırlanan iki ayı ve sen tam ortalarında yabançileği topluyorsun! Bu olmadan da Aes Sedailerin başına yeterince dert açabileceği hiç aklına gelmedi mi? Sana doğruyu söylüyorum, Rand. Siuan Sanche ayak parmaklarımın çizmelerimin içinde yukarı kıvrılmasına sebep olmuştu, ama en azından onun karşısında konumumu biliyordum. Kendimi at gibi hissetmeme sebep olmuştu ve o da, uzun bir sürüşe dayanır mıyım, karar vermeye çalışıyordu, ama en azından beni bizzat eyerlemeyi düşünmediğini açıkça belli etmişti."

Rand'ın kahkahası, gerçek bir neşe taşıyamayacak kadar boğuktu. "Ben onları rahat bıraktığımda Aes Sedailerin de beni rahat bırakacağını düşünüyor musun, gerçekten? Beni? Kule'nin bölünmesi başıma gelen en iyi şey. Birbirlerini süzmekle öyle meşguller ki, tüm dikkatlerini bana çeviremiyorlar. Bu olmasa, her döndüğümde karşımda yirmi Aes Sedai, elli Aes Sedai bulurdum. Tear ve Cairhien arkamda, bir biçimde ve burada da tutunmaya başladım. Bölünme olmasa, ne zaman ağzımı açsam biri, 'Evet, ama Aes Sedailer şöyle şöyle diyor,' derdi. Perrin, Moiraine bana ipler bağlamak için elinden geleni yaptı, ta ki ben bırakmasını söyleyene kadar, ama doğrusunu söylemek gerekirse, o zaman da bana ip bağlamayı

bıraktığından o kadar emin değilim. Bir Aes Sedai sana tavsiye vereceğini ve kararı sana bırakacağını söylediğinde, ne yapman gerektiğini bildiği ve elinden gelirse bunu sana yaptıracağı anlamına gelir.” Kadehini alarak başına dikti. Kadehi indirdiğinde daha sakin görünüyordu. “Kule bütün olsa, şimdiye dek bana o kadar çok ip bağlanmış olurdu ki, altı Aes Sedai’den izin almadan parmağımı oynatamazdım.”

Perrin de gülecekti neredeyse, hem de Rand’dan daha fazla neşeyle değil. “Yani bunun –neyin?– asi Aes Sedaileri Kule’ye karşı kullanmanın daha iyi olduğunu mu düşünüyorsun? ‘Boğaya alkış, ayıya alkış, ikisine alkış, sonunda ezilir yenirsin.’”

“O kadar basit değil, Perrin, ama onlar bunu bilmiyor,” dedi Rand kendinden hoşnut bir şekilde, başını iki yana sallayarak. “Bir üçüncü taraf var ve önümde diz çökmeye hazır. Bir daha bağlantı kurarlarsa. Işık! Birlikte geçirdiğimiz ilk saati böyle, Aes Sedailerden bahsederek harcamamamız gerek. Emond Meydanı, Perrin.” Yüzü, neredeyse Perrin’in hatırladığı Rand kadar yumuşadı ve hevesle sırıttı. “Bode ve diğerleri ile çok kısa görüştüm, ama bir sürü değişimden bahsettiler. Bana nelerin değiştiğini anlat, Perrin. Nelerin aynı kaldığını anlat.”

Uzun süre mültecilerden ve getirdikleri onca yeni şeyden, yeni fasulye ve kabak türlerinden, yeni armut ve elma çeşitlerinden, ince kumaş ve belki halı dokuma yeteneklerinden, tuğla ve kiremit yapmalarından, taş işçiliklerinin ve mobilyalarının İki Nehir’in uzun süredir gördüğü en süslü şeyler olduğundan bahsettiler. Perrin Puslu Dağlar’ı aşıp gelen kalabalıklara alışmıştı, ama Rand’ı sersemletmiş gibiydi. Bazılarının Emond Meydanı ve diğer köylerin çevresine dikmek istedikleri duvarın taş olması ile kütük olmasının avantaj ve dezavantajlarını derinlemesine tartıştılar. Rand bazen eski Rand gibi oluyor, kadınların başta Tarabon ve Doman elbiselerine gösterdikleri sert tepkilere ve artık iyi, sağlam İki Nehir yünlülerinden başka şey giymeyenler ile eski elbiselerini kesip paçavra niyetine kullananlar arasındaki bölünmeye gülüyordu. Ya da Tarabon veya Doman tarzında bıyık uzatanlara ya da Almoth Ovalılar gibi keçi sakal bırakanlara, ki sonuncusu düzgün şekillendirilmezse burnunuzun altına küçük bir hayvan konmuş gibi görünmenize sebep oluyordu. Perrin kendisininki gibi sakalların daha da popüler olduğunu eklemeye zahmet etmedi.

Ama Rand, tanıdığı epey insan olmasına rağmen kampı ziyaret etmeye niyeti olmadığını bildirdiği zaman şok oldu Perrin. “Seni ya da Mat’i koruyamam,” dedi yumuşak sesle, “ama onları koruyabilirim.”

Bundan sonra sohbet kendiliğinden yavaşladı ve sonunda Rand sohbetin üzerine bir kasvet örtüsü örtmüş olduğunu fark etti. Sonunda içini çekerek doğruldu, ellerini saçlarından geçirdi ve sıkkın bir tavırla çevresine bakındı. “Yıkanıp dinlenmek istiyorsundur, Perrin. Seni engellemeyeyim. Sana oda ayırmalarını söyleyeceğim.” Perrin’i kapıya kadar geçirirken aniden ekledi, “Tear konusunu düşünür müsün, Perrin? Sana orada ihtiyacım var. Tehlikeli değil. Gitmeye karar verirsen tüm planı anlatırım sana. Gerçek planı bilen dördüncü adam olursun.” Rand’ın yüzü sertleşti. “Bunu kendine saklamalısın, Perrin. Faile’e bile söyleme.”

“Dilimi tutabilirim,” dedi Perrin gergin gergin. Ve biraz hüzünle. Yeni Rand geri gelmişti. “Ve Tear konusunu düşünürüm.”

46
Kapının Ötesinde

Rand bir Kız'a talimat verirken Perrin pek dinlemedi, "Sulin'e söyle, Perrin ve Faile için oda hazırlasın. Bana itaat ettiği gibi itaat edecek onlara." Kalçalarına vura vura gülmelerine bakılırsa iki Aiel kadın bunu müthiş bir espri kabul etmişlerdi, ama Perrin duvar halıları ile süslü koridorda, biraz ötede duran zayıf adama bakıyordu. Adamın Davram Bashere olduğundan hiç kuşkusu yoktu. Yalnızca Saldaealı olmasından dolayı değil ve neredeyse ağzını örten kalın, grilerle dolu bıyıkları ile, Faile'e hiç benzemiyordu. Faile'den daha uzun da değildi, hatta belki daha kısaydı, ama kollarını kavuşturarak, tavuk kümesine bakan bir şahin gibi tepeden bakmasına bakarak emin hissediyordu Perrin. Adam biliyordu; bu da kesindi.

Rand'a veda eden Perrin derin bir nefes aldı ve koridor boyunca yürüdü. Kendini, baltasının yanında olmasını dilerken buldu; Bashere'in kılıcı üzerindeydi. "Lord Bashere?" Perrin eğildi, ama selamına yanıt alamadı. Adam soğuk öfke kokuyordu. "Adım Perrin Aybara."

"Konuşacağız," dedi Bashere sertçe ve topuğu üzerinde döndü. Perrin'in takip etmek dışında seçeneği yoktu ve bacakları daha uzun olmasına rağmen hızlı adımlar atmak zorunda kaldı.

İki dönemeç sonra Bashere küçük bir oturma odasına girdi ve kapıyı arkasından kapattı. Yüksek pencereler epey ışık ve yüksek tavanın halledemediği kadar ısı alıyordu. Oturma yerleri döşemeli, yüksek sırtları oymalarla süslü iki sandalye karşı karşıya konmuştu. Lapis kakmalı masanın üzerinde uzun boyunlu gümüş bir sürahi ile iki gümüş kadeh duruyordu. Bu sefer punç değildi; kokusuna bakılırsa sert bir şaraptı.

Bashere kadehleri doldurdu ve birini Perrin'e uzattı. Sandalyelerden birine oturmasını işaret etti. Bıyıklarının arkasında bir gülümseme gizliydi, ama gözleri ve gülümsemesi iki farklı adama ait olabilirdi. Gözleri ile çivi çakabilirdi. "Herhalde Zarine sen onunla... evlenmeden önce mülklerimden bahsetmiştir sana. Kırık Taç meselesini de. Çenesi her zaman düşük olmuştur o kızın."

Adam ayakta kaldı, bu yüzden Perrin de oturmadı. Kırık taç mı? Faile kırık bir taçtan hiç bahsetmemişti. "İlk önce bana sizin kürk tüccarı olduğunuzu söyledi. Ya da belki ilk önce kereste tüccarı, sonra kürk tüccarı olduğunuzu söylemiştir. Buz biberleri de satıyordunuz." Bashere irkildi ve inanmazlık içinde, alçak sesle, "Kürk tüccarı mı?" diye tekrarladı. "Hikâyesi devamlı değişiyordu," diye devam etti Perrin, "ama arada bir bir generalin nasıl davranması gerektiği konusunda söylediğiniz bir şeyi tekrarlıyordu ve ben de ona açık açık sordum ve..." Şarabının içine baktı, sonra kendini adamın gözlerine bakmaya zorladı. "Kim olduğunuzu öğrendiğim zaman, onunla evlenmek konusunda fikrimi değiştirecektim neredeyse, ama o kararını vermişti ve Faile kararını bir kez verdikten sonra, fikrini değiştirmeye çalışmak, hep birden oturmaya karar vermiş bir dolu katırı kıpırdatmaya çalışmaktan farksızdır. Dahası, onu seviyordum. Onu seviyorum."

"Faile mi?" diye havladı Bashere. "Kıyamet Çukuru adına, Faile de kim? Kızım Zarine ve senin ona ne yaptığından bahsediyoruz!"

"Faile, Boru Avcısı olduğunda aldığı isim," dedi Perrin sabırla. Bu adam üzerinde iyi bir izlenim bırakması gerekiyordu; kayınbabanız ile çatışmak, en az kaynananız ile çatışmak kadar kötüydü. "Benimle tanışmadan önce yapmış bunu."

"Bir Avcı, ha?" Adamın sesi ve aniden yüzünde beliren sırıtış gurur doluydu. Öfke kokusu hemen hemen tamamen kaybolmuştu. "O küçük velet bana bu konuda tek kelime etmedi. Faile isminin ona Zarine'den daha fazla yakıştığını söylemeliyim. Bu annesinin fikriydi ve ben..." Aniden silkelendi ve Perrin'e kuşkuyla baktı. Havada yine bir öfke kokusu belirmeye başladı. "Konuyu değiştirmeye çalışma, evlat. Biz sen, kızım ve bu sözde evliliğiniz hakkında konuşuyoruz."

"Sözde mi?" Perrin öfkesine hâkim olmak konusunda her zaman iyi olmuştu; Luhhan Hanım onun hiç öfkelenmediğini söylerdi. Büyüdüğünüz dönemde diğer oğlanlardan daha iri ve daha güçlü olduğunuzu ve kazayla birini incitebileceğinizi bildiğinizde, öfkenize hâkim olmayı öğrenirdiniz.

Ama o sırada bu konuda güçlük çekiyordu. “Töreni Hikmet gerçekleştirdi, eskiden beri İki Nehir’de herkes nasıl evleniyorsa öyle evlendik.”

“Evlat, gerekli sözleri bir Ogier İhtiyarı söylese ve altı Aes Sedai de şahit olsa bile fark etmez. Zarine *yine de* annesinden izin almadan evlenecek yaşta değil ve değil izin almak, sormadı bile. Şu anda Deira’nın yanında ve annesini evlenecek kadar büyüdüğüne ikna edemezse kampa dönecek ve muhtemelen annesinin eyeri görevini görecek. Seni de...” Bashere’in parmakları kılıcının kabzasını okşadı, ama adam farkında değil gibiydi. “Seni de,” dedi neredeyse neşeli bir tavırla, “öldürmem gerekecek.”

“Faile benim,” diye hırladı Perrin. Bileğine şarap döküldü ve şaşkınlık içinde bakışlarını indirip elinde ezilmiş olan şarap kadehine baktı. Çarpık gümüş parçasını dikkatle masaya, sürahinin yanına bıraktı, ama sesi konusunda hiçbir şey yapamazdı. “Kimse onu benden alamaz. Hiç kimse! Onu kampınıza götürürseniz –ya da herhangi bir yere!– peşinden gelirim.”

“Yanımda dokuz bin adamım var,” dedi diğer adam şaşırtıcı ölçüde ılımlı bir sesle.

“Trolloclardan daha mı zor ölüyorlar? Faile’i almaya çalışın –bir deneyin!– o zaman görürüz!” Titrediğini fark etti Perrin; yumruklarını öyle sıkmıştı ki acıyorlardı. Bu onu şok etti; öyle uzun zamandır öfkelenmemişti, gerçekten öfkelenmemişti ki, nasıl bir his olduğunu unutmuştu.

Bashere onu baştan aşağı süzdü, sonra başını iki yana salladı. “Seni öldürmek yazık olur. Yeni kana ihtiyacımız var. Evimizin kanı zayıflıyor. Dedem hepimizin yumuşadığını söylerdi ve haklıydı. Ben onun yarısı kadar erkek sayılırım ve itiraf etmek beni ne kadar utandırsa da, Zarine fena halde yumuşak. Zayıf değil ama...” Bir an sert sert kaşlarını çattı ve Perrin’in Faile’in yumuşak olduğunu söylemediğini görünce başını salladı. “...ama yine de yumuşak.”

Bu Perrin’i öyle şok etti ki, sandalyeye gittiğini fark etmeden kendini oturmuş buldu. Öfkelenmeyi unutmuştu neredeyse. Bu adam deli miydi ki ikide bir değişiyordu? Hem, Faile, yumuşak, ha? Evet, bazen harika bir biçimde yumuşak olabiliyordu, ama onun babasının kastettiği şekilde yumuşak olduğunu düşünen biri muhtemelen kellesini eline tutuşturulmuş bulurdu. Ve buna kendisi de dahildi.

Bashere ezik şarap kadehini aldı, inceledi, sonra yerine koydu ve diğer sandalyeye oturdu. “Zarine annesiyle gitmeden önce bana senden biraz bahsetti. İki Nehir Lordu Perrin, Trolloc Katili. Bu güzel. Bir Trolloc’la burun buruna duran ve gerilemeyen bir adam hoşuma gider. Şimdi, nasıl bir

adam olduğunu bilmek istiyorum.” Şarabını yudumlayarak beklenti içinde ona baktı.

Perrin Rand’ın kavun puncundan biraz olmasını, hatta şarap kadehinin ezik olmamasını diledi. Boğazı kurumuştu. İyi bir izlenim bırakmak istiyordu, ama gerçekle başlaması gerekliydi. “Gerçek şu ki, aslında ben bir lord değilim. Ben bir demirciyim. Görüyorsunuz, Trolloclar geldiğinde...” Sesi solup gitti, çünkü Bashere öyle kahkahalar atıyordu ki gözlerini silmek zorunda kalıyordu.

“Evlat, Evleri Yaratıcı yaratmadı. Bazıları unutur, ama herhangi bir Ev’de yeteri kadar geçmişe gidersen, herkesin yolunmuş kaz gibi ortalarda koşturduğu bir zamanda sıradışı cesaret göstermiş, aklını başında tutmuş, kontrolü ele almış sıradan biri bulursun. Ama unutma, bazılarının unuttuğu bir şey de, inişin de aynı ölçüde ani olabileceği. Tyr’de iki hizmetkârım var. İki yüz sene önce ataları bir budalanın bile takip etmeyeceği budalalar olmasalardı şimdi leydi olurlardı. Ve Sidona’da bir oduncu atalarının Artur Şahinkanadı’ndan önce kral ve kraliçe olduklarını iddia ediyor. Doğru söylüyor olabilir; iyi bir oduncudur. İnişler de çıkışlar kadar çok ve kaygandır.” Bashere öyle kuvvetle hıhladı ki bıyıkları uçuştu. “Talih onu inişe zorladığı zaman bir budala sızlanır ancak, ama talihin onu yukarılara çıkarmasına sızlanmak için gerçek bir budala olmak gerekir. Benim bilmek istediğim eskiden ne olduğun değil, hatta şimdi ne olduğun bile değil. Bilmek istediğim, içinde ne taşıdığın. Karım Zarine’in postunu delmezse ve ben seni öldürmezsem, karına nasıl davranman gerektiğini biliyor musun? İyi biliyor musun?”

İyi izlenim bırakması gerektiğini hatırlayan Perrin, demircilik yapmayı tercih edeceğini söylememeye karar verdi. “Faile’e elimden geldiğince iyi davranıyorum,” dedi dikkatle.

Bashere yine hıhladı. “Elinden geldiğince iyi.” Düz sesi hırlamaya dönüştü. “İyi bilsen daha iyi olur, evlat, yoksa ben... Dinle beni. Bir eş, bağırdığın zaman koşarak giden bir asker değildir. Bazı açılardan bir kadın kumru gibidir. Onu gerektiğinden azıcık fazla kuvvetle tutarsan incitebilirsin. Zarine’i incitmek istemezsin. Beni anlıyor musun?” Aniden, huzursuz edici bir biçimde sırıttı ve sesi neredeyse dost canlısı oldu. “İyi bir damat olabilirsin, Aybara, ama onu mutsuz edersen...” Yine kılıcının kabzasını okşuyordu.

“Onu mutlu etmeye çalışıyorum,” dedi Perrin ciddi ciddi. “Yapmak istediğim son şey onu incitmek.”

“Güzel. Çünkü yapacağın son şey olur, evlat.” Bunu da sırıtarak söylemişti, ama Perrin Bashere’in her kelimeyi kastettiğinden kuşku duymuyordu. “Bence seni Deira’ya götürme zamanı geldi. O ve Zarine konuşmalarını şimdiye dek bitirmemişlerse, içlerinden biri diğerini öldürmeden araya girmemiz daha iyi olur. Tartıştıkları zaman hep biraz fazla kaptırırlardı kendilerini ve Zarine artık, Deira’nın tartışmaya onu bir güzel pataklayarak son vermesine izin vermeyecek kadar büyüdü.” Bashere kadehini masaya bıraktı ve kapıya yönelirken devam etti. “Bilmen gereken bir şey var. Bir kadının bir şeye inandığını söylemesi, bunun doğru olduğu anlamına gelmez. Ah, o inanır, ama sırf bir kadın inanıyor diye, o şeyin doğru olması gerekmez. Bunu aklından çıkarma.”

“Çıkarmam.” Perrin adamın ne anlatmaya çalıştığını anladığını düşündü. Bazen Faile gerçeğe yalnızca öylesine aşinaymış gibi davranırdı. Asla önemli bir konuda değil ya da en azından onun önemli saydığı bir konuda değil, ama istemediği bir şeye söz verirse, her zaman kendine içinden geçilebilecek kadar büyük bir delik bırakmayı ve sözü harfi harfine uygularken tam olarak dilediği gibi davranmayı başarırdı. Ama anlamadığı, bunun Faile’in annesiyle tanışması ile ne ilgisi olduğuydu.

Sarayın içinde, sütunlu revaklar ve merdivenler boyunca uzun bir yürüyüş yaptılar. Çevrede fazla Saldaealı yok gibiydi, ama epey Aiel adam ve Mızrağın Kızı vardı, eğilen, diz kıran kırmızı beyaz üniformalı hizmetkârlardan bahsetmeye bile gerek yoktu, atlarını alanlara benzeyen beyaz cüppeli erkek ve kadınlar da gördü. Sonuncuları gözlerini kaldırmadan, hiç kimsenin farkında değilmiş gibi görünerek, tepsiler ve kucak kucak havlular taşıyarak seğirtip geçtiler. Perrin irkilerek aralarından bazılarının, bazı Aieller gibi alınlarına kırmızı kumaşlar sarmış olduklarını fark etti. Onlar da Aiel olmalıydılar. Küçük bir şey daha fark etti. Beyaz cüppe içinde, kırmızı bant takan erkek sayısı kadar kadın da vardı ve onlar da kasvetli renklere sahip ceket ve pantolon giymiş, bant takmış adamlar kadar çoktular, ama gördüğü kadarıyla Kızların hiçbiri o bantlardan taşımıyordu. Gaul ona Aielleri biraz anlatmıştı, ama başlarına taktıkları bantlardan hiç bahsetmemişti.

O ve Bashere fildişi kakmalı sandalyeler, kırmızı, altın rengi ve yeşil halılar üzerine yerleştirilmiş küçük masalarla dolu bir odaya girerken, Perrin’in kulakları iç odadan gelen boğuk kadın sesleri karşısında dikildi. Kalın kapıdan sözcükleri seçemiyordu, ama içlerinden birinin Faile olduğunu çıkartabiliyordu. Aniden bir tokat sesi geldi, hemen arkasından

bir tane daha ve Perrin irkildi. Ancak tam bir yün kafa tartışırken karısı ile onun annesinin arasına girerdi –gördüklerine bakarak, genelde ikisi birden zavallı aptalın üzerine yürürlerdi– ve normal koşullar altında Faile'in kendini pekâlâ savunabileceğini çok iyi biliyordu. Ama diğer yandan, kendileri de anne, hatta büyükanne olan güçlü kadınların kendi annelerinin karşısında çocuğa döndüğünü görmüştü.

Omuzlarını kaldırarak iç kapıya yürüdü, ama Bashere oraya daha önce vardı ve zamanları bolmuş gibi çaldı kapıyı. Elbette Bashere, Perrin'e çuvala tıkılmış iki kediden, hem de ıslak iki kediden çıkarmış gibi gelen sesleri duymuyordu.

Bashere'in kapı çalması hırlaşmayı bıçak gibi kesti. “Girebilirsin,” dedi kendine hâkim biri yüksek sesle.

Perrin Bashere'i itip geçmemekten kendini zor alıkoydu ve içeri girdiğinde gözleri endişe içinde Faile'i aradı. Pencerelerden içeri giren ışığın daha az keskin olduğu bir yerde, geniş kollu bir sandalyede oturuyordu. Burada halı koyu kırmızıydı ve Perrin'e kan düşündürdü. Ve iki duvar halısından biri at sırtında, mızrakla leopar öldüren bir kadını, diğeri Beyaz Aslan bayrağı çevresinde süren şiddetli bir çarpışmayı betimliyordu. Faile seçemediği karmakarışık duygular kokuyordu ve sol yanağında kırmızı bir el izi vardı, ama hafifçe de olsa ona gülümsedi.

Faile'in annesini görünce Perrin gözlerini kırpıştırdı. Bashere'in kumrular hakkındaki konuşmalarından sonra kırılgan bir kadın görmeyi beklemişti, ama Leydi Deira kocasından uzundu ve... Heykelsiydi. Luhhan Hanım gibi tombul ve iri değil, eline demirci çekici alabilecekmiş gibi görünen Daise Congar gibi de değil. Hiçbir erkek kaynanası hakkında bu terimlerle düşünmemeliydi, ama kadın etli butluydu ve Perrin Faile'in güzelliğini kimden aldığını görebiliyordu. Faile annesinin yüzünü almıştı, yalnızca kadının siyah saçlarının kırlaşmış şakakları farklıydı. Faile o yaşa geldiğinde böyle görünecekse, çok şanslı bir adamdı Perrin. Diğer yandan, o belirgin burun Leydi Deira'ya bir kartal görünümü veriyordu. Pençelerini özellikle küstah bir tavşana saplamaya hazırlanan alev bakışlı bir kartal. Kadın öfke ve küçümseme kokuyordu. Ama asıl sürpriz, yanağındaki kırmızı el izi oldu.

“Baba, biz de senden bahsediyorduk,” dedi Faile sevgi dolu bir gülümseme ile. Babasına doğru süzüldü ve ellerini ellerine aldı. Onun yanaklarını öptü ve Perrin bir hoşnutsuzluk sancısı hissetti; bir koca

oracıkta durmuş, kısa bir gülümseme ile idare etmeye çalışırken, bir baba bunca ilgiyi hak etmiyordu.

“O zaman kaçıp saklanayım mı, Zarine?” diye güldü Bashere. Ah, çok zengin bir gülüştü. Adam karısının ve kızının birbirlerine vurduklarını fark etmiş gibi bile görünmüyordu!

“Faile ismini tercih ediyor, Davram,” dedi Leydi Deira dalgın dalgın. Kollarını iri göğüslerinin altında kavuşturmuştu ve Perrin’i saklamaya gerek görmeden tepeden tırnağa süzüyordu.

Perrin, Faile’in babasına alçak sesle, “Artık ona bağlı,” diye fısıldadığını duydu.

O ve annesi birbirlerine vuracak duruma gelmişse, öyle olduğunu sanıyordu. Omuzlarını kaldırarak Leydi Deira’ya, Faile’e bir kedi yavrusu kadar nazik davranacağını, kendisinin de bir kuzu kadar uysal olacağını söylemeye hazırlandı. Son kısmı yalan olacaktı elbette –Faile uysal bir adamı şişe geçirir, akşam yemeği için kızartırdı– ama huzurun korunması gerekiyordu. Dahası, gerçekten ona nazik davranmaya çalışıyordu. Belki Bashere’in naziklikten bahsetmesinin sebebi Leydi Deira idi; hiçbir erkek bu kadına başka türlü davranmaya cesaret edemezdi.

Daha o ağzını açmaya cesaret edemeden Faile’in annesi konuştu, “Sarı gözler kurt olmaya yetmez. Kızımı idare edecek kadar güçlü müsün, delikanlı? Bana anlattıklarına bakılırsa her kaprisine boyun eğen, ne zaman kedi beşiği oynamak istese seni parmağına dolamasına izin veren muhallebi çocuğunun tekisin.”

Perrin bakakaldı. Bashere biraz önce Faile’in oturduğu sandalyeye yerleşmiş, birini diğerinin üzerine yerleştirdiği çizmelerini inceliyordu hoşnut bir tavırla. Faile babasının sandalyesinin geniş koluna yerleşmişti. Annesine kızgın bir tavırla kaş çattı, sonra Perrin’e, Rand’a karşı kendini savunmasını söylerkenki özgüveni ile gülümsedi.

“Beni parmağına doladığını düşünmüyorum,” dedi Perrin dikkatle. Evet, deniyordu, ama başarmasına izin verdiğini düşünmüyordu. Yalnızca arada bir, sırf onu memnun etmek için.

Leydi Deira’nın burun çekmesi ciltler anlatıyordu. “Zayıflar asla öyle düşünmez zaten. Bir kadın güçlü bir erkek ister, kendisinden güçlü bir erkek. Burası güçlü.” Parmağı Perrin’in göğsünü öyle kuvvetle dürtükledi ki delikanlı homurdandı. “Davram’ın beni ensemden yakalayıp, ikimiz arasında en güçlü olanın kendisi olduğunu gösterdiği ilk seferi asla unutamam. Muhteşemdi!” Perrin gözlerini kırpıştırdı; beyninin

kavrayamadığı bir imgeydi bu. “Bir kadın kocasından güçlüyse, onu küçümsemeye başlar. Ya ona zorbalık edecektir ya da onu küçültmemek için kendisi küçülecektir. Ama koca yeterince güçlüyse...” Bir kez daha, daha büyük kuvvetle dürtükledi onu. “...sahip olduğu gücü gösterebilir, olabileceği kadar güçlenebilir. Faile’e güçlü olduğunu kanıtlamak zorundasın.” Daha da kuvvetle dürtükledi. “Benim ailemin kadınları leopardır. Onu emrinle avlanacak şekilde eğitemezsen, Faile hak ettiğin pençeyi atar sana. Yeterince güçlü müsün?” Bu sefer parmağı Perrin’i bir adım geriletti.

“Şunu keser misiniz?” diye hırladı Perrin. Göğsünü ovalamaktan kaçındı. Faile hiç yardımcı olmuyordu, yalnızca cesaret verircesine gülümsüyordu ona. Bashere dudaklarını büzerek ve tek kaşını kaldırarak süzüyordu onu. “Zaman zaman ona hoşgörü gösteriyorsam, sebebi bunu benim istemem. Gülümsemesi hoşuma gidiyor. Onu ezmemi bekliyorsanız, unutabilirsiniz.” Belki bu cümleyle kaybetmişti. Faile’in annesi ona tuhaf tuhaf bakmaya başladı ve kokusu seçemediği bir duygular karmaşasını yansıtıyordu, ama öfke ve buz gibi küçümseme hâlâ oradaydı. Ama iyi izlenim bırakmayı istese de istemese de, Bashere ve karısının işitmek istediklerini söylemekten vazgeçmişti. “Onu seviyorum, o da beni seviyor, beni ilgilendirdiği kadarıyla eğrisi doğrusu bu.”

“Diyor ki,” dedi Bashere yavaşça, “kızımızı alıp götürürsen, gelip geri alırmış. Dokuz bin Saldaea süvarisinin birkaç yüz İki Nehir okçusu ile boy ölçüşemeyeceğine inanıyor gibi.”

Adamın karısı Perrin’e düşünceli düşünceli baktı, sonra gözle görülür bir biçimde kendini kontrol altına aldı ve başını kaldırdı. “Bunların hepsi iyi, güzel, ama her erkek kılıç sallayabilir. Benim bilmek istediğim, inatçı, dikkafalı, itaatsiz bir eşi ehlileştirip...”

“Yeter, Deira,” diye araya girdi Bashere ılımlı bir sesle. “Madem Zarine’in... Faile’in... artık çocuk olmadığına karar verdin, bence Perrin pekâlâ iş görür.”

Perrin şaşkınlık içinde Bashere’in karısının başını uysalca eğdiğini gördü. “Dediğin gibi olsun, yüreğim.” Sonra Perrin’e hiç de uysal olmayan, öfkeli bakışlar dikti, sanki bir erkeğin bir kadını işte böyle idare edeceğini söylemeye çalışıyordu.

Bashere kendi kendine torunlar ve kanı yeniden güçlendirmek hakkında bir şeyler mırıldandı. Faile? O Perrin’e, onun yüzünde daha önce hiç görmediği bir ifade ile gülümsedi, Perrin’i kesinlikle çok huzursuz eden bir

ifade ile. Ellerini kavuşturarak, bileklerini çaprazlayarak başını bir yana eğerek, bir şekilde... uysal görünmeyi başardı. Faile! Belki de Perrin *herkesin* deli olduğu bir aileye giriyordu.

Rand kapıyı Perrin'in arkasından kapatarak punç kadehini bitirdi, sonra sandalyeye yayılıp düşünmeye başladı. Perrin'in Bashere ile iyi anlaştığını umuyordu. Ama diğer yandan, aralarında kıvılcımlar çakarsa, belki Perrin Tear'da daha yumuşak başlı olabilirdi. Perrin ya da Mat'in orada olup, Sammael'i gerçek saldırının o olduğuna ikna etmesine ihtiyacı vardı. Düşünce yumuşak, acı bir kahkaha getirdi. Işık, bir dost hakkında düşünmenin ne de hoş bir yolu. Lews Therin uzaktan uzağa kıkırdıyor, dostlar ve ihanet hakkında mırıldanıyordu. Rand bir sene uyuyabilmeyi diliyordu.

Min, elbette kapıyı çalmadan ve gelişini bildirtmeden içeri girdi. Bazen Kızlar ona tuhaf tuhaf bakıyordu, ama Sulin ve belki Melaine ne demiş olursa olsun, Min artık Rand ne yapıyor olursa olsun içeri gönderilen insanlar listesindeydi. Bundan faydalanıyordu da; bir kez banyo küvetinin yanında oturup, sıradışı hiçbir şey yokmuş gibi konuşmakta ısrar etmişti bile. Şimdi durup kendine bir kadeh punç doldurdu ve birazcık sıçrayarak kucağına yerleşti. Yüzü hafif bir ter parıltısı ile kaplanmıştı. Sıcağı görmezden gelmeyi öğrenmeye bile çalışmıyordu, yalnızca bir kahkaha atıyor, Aes Sedai olmadığını ve olmaya da niyetlenmediğini söylüyordu. Bu ziyaretlerde en sevdiği sandalye Rand olmuş gibiydi, ama farkında değilmiş gibi davranmaya devam ederse, eninde sonunda vazgeçeceğinden emindi Rand. İşte bu yüzden, Hava'yla gözbağı yapmaktansa banyo suyunun içinde saklanmayı tercih etmişti. Bir kez onu etkilediğini düşünürse, bu şakaya asla son vermezdi. Dahası, Min konusunda böyle bir şeyi itiraf etmek onu ne kadar utandırsa da, dizlerinin üzerine bir kız oturtmak hoş bir duyguydu. Rand da tahtadan yapılmamıştı.

"Faile ile iyi bir sohbet ettiniz mi?"

"Fazla sürmedi. Babası gelip aldı onu ve Faile kollarını onun boynuna dolamakla öyle meşguldü ki, beni unuttu. Sonra küçük bir yürüyüşe çıktım."

"Ondan hoşlanmadın mı?" dedi Rand ve Min'in gözleri irileşti. Kirpikleri onların daha da iri görünmesini sağlıyordu. Kadınlar bir erkeğin, onların anlamasını istemedikleri bir şeyi görüp anlamasını asla beklemezlerdi.

“Tam olarak ondan hoşlanmadım sayılmaz,” dedi, sözcükler ağzından kerpetenle çekiliyormuş gibi. “Yalnızca... Şey, istediği şeyi istediği zaman istiyor ve hayırı yanıt kabul etmiyor. Zavallı Perrin’e acıyorum, onunla evlendi. Benimle görüşmeyi neden istediğini biliyor musun? Kıymetli kocası hakkında planlarım olmadığından emin olmak için. Sen fark etmemiş olabilirsin –erkekler bu tür şeyleri asla görmez...” Sustu ve o uzun kirpiklerin arasından kuşkulu kuşkulu baktı ona. Rand bazı şeyleri görebildiğini belli etmişti ona. Onun gülmeyeceğinden ya da görebildiğini söylemeyeceğinden emin olunca devam etti. “Bir bakışta Perrin’in ona tutkun olduğunu anladım, zavallı aptal. Ve bunun Perrin’e ne faydası olacaksa, kız da ona tutkun. Bir başka kadına dönüp bir daha bakacağını bile sanmıyorum, ama kız buna inanmıyor, en azından ilk önce diğer kadın ona bakacaksa. Perrin atmacasını bulmuş ve şahin belirdiği zaman kız Perrin’i öldürürse hiç şaşmam.” Nefesini tuttu, başını kaldırıp ona baktı, sonra kadehi yudumlamakla meşgul oldu.

Sorsa bunun ne anlama geldiğini söylerdi ona. Rand, görüleri onu ilgilendirmediği sürece onlardan hiç bahsetmediğini hatırlıyordu, ama öyle olsa bile, bir sebepten değişmişti. Artık istediği herkese görü yapıyor, gördüğü her şeyi ona anlatıyordu. Ama bunu yapmak onu rahatsız ediyordu.

Kes sesini! diye bağırdı Lews Therin’e. *Defol git! Sen ölüsün!* Etkisi olmadı; ama artık genellikle olmuyordu zaten. Ses, belki dostların ihanetine uğramak, belki dostlara ihanet etmek hakkında mırıldanıp duruyordu.

“Beni ilgilendiren bir şey gördün mü?” diye sordu.

Min minnettar bir sırıtış ile dostça göğsüne yaslandı –eh, muhtemelen o dostça olduğunu düşünüyordu; ama diğer yandan, belki de düşünmüyordu– ve puncundan küçük yudumlar almaya başladı. “Siz ikiniz birlikteyken, o ateşböceklerini ve karanlığı öncekinden de güçlü gördüm. Hmm. Kavun puncunu severim. Ama siz ikiniz aynı odadayken, ateşböcekleri sen yalnızken olduğu gibi, çoğalabileceklerinden daha büyük hızla yenmek yerine, dayanıyorlardı. Ve siz birlikteyken bir şey daha gördüm. İki kez yanında olmalı, yoksa sen...” Başını kadehine eğdi ve Rand onun yüzünü göremedi. “Yanında olmazsa, sana kötü bir şey olacak.” Sesi hafif ve korku dolu geliyordu. “Çok kötü.”

Rand daha fazlasını bilmeyi ne kadar çok istese de –ne zaman, nerede ve ne, gibi– bilse kız söylerdi zaten. “O zaman onu yanımdan ayırmamam yeterli,” dedi, becerebildiğince dikkatle. Min’in korkması hoşuna gitmiyordu.

“Bunun yeterli olup olmayacağını bilmiyorum,” diye mırıldandı Min puncunun içine. “O yanında olmazsa gördüğüm şey *olacak*, ama gördüğüm hiçbir şey o yanında olduğu zaman olmayacağını söylemiyordu. Çok kötü olacak, Rand. Sırf o görüyü düşünmek bile beni...”

Rand onun yüzünü kaldırdı ve gözlerinden yaşlar aktığını görünce şaşırdı. “Min, bu görülerin seni incitebildiğini bilmiyordum,” dedi nazikçe. “Üzgünüm.”

“Çok şey biliyorsun, koyun çobanı,” diye mırıldandı Min. Kol yeninden dantel kenarlı bir mendil çıkararak gözlerini sildi. “Yalnızca toz yüzünden. Sulin burada yeterince sık toz almıyor.” Mendil savrularak yerine girdi. “Gülden Taç’a dönmeliyim. Yalnızca Perrin hakkında gördüklerimi söylemek için geldim.”

“Min, dikkatli ol. Belki de buraya o kadar sık gelmemelisin. Ne yaptığını öğrenirse Merana’nın sana yumuşak davranacağını sanmıyorum.”

Kızın sırıtışı eski haline çok benziyordu ve gözleri hâlâ gözyaşları ile parlıyor olsa da, eğlenti dolu gibiydi. “Bırak kendim hakkında ben endişeleneyim, koyun çobanı. Her köylü ahmak gibi ağzım bir karış açık, Caemlyn’in harikalarına bakıyorum sanıyorlar. Her gün gelmesem, onların asillerle görüştüklerini nereden bilecektin?” Dün, saraya gelirken yolda tesadüfen görmüştü. Merana bir anlığına Min’in Lord Pelivar’a ait olduğunu öğrendiği bir sarayın penceresinde belirmişti. Pelivar ile konuklarından başkası olmaması olasılığı, Merana’nın oraya Pelivar’ın borularını temizlemeye gitmiş olması olasılığı kadardı ancak.

“Sen yine de dikkatli ol,” dedi Rand ona kararlılıkla. “Seni incitmek istemiyorum, Min.”

Bir an kız onu sessizce süzdü, sonra doğrulup dudaklarından hafifçe öptü. En azından... Eh, hafifti işte, ama giderken yapmayı âdet edindiği bir şeydi ve Rand o öpücüklerin belki de her geçen gün daha az hafif olduğunu düşünüyordu.

Kendi kendine verdiği sözlere rağmen, “Keşke bunu yapmasan,” dedi. Kızın dizlerine oturmasına izin vermek bir şeydi, ama öpücükler şakayı çok ileri götürüyordu.

“Henüz gözyaşı görmedim, çiftçi çocuk,” diye gülümsedi Min. “Kekelediğini de görmedim.” Rand on yaşındaymış gibi saçlarını karıştırarak kapıya yürüdü, ama bazen yaptığı gibi, gözyaşı ya da kekeleme getirmeyecek, ama ne kadar uğraşırsa uğraşsın gözlerini dikip bakmaktan kendini alamamasına sebep olan zarif bir salınma ile hareket etti. Kız

dönerken Rand gözlerini hızla kızın yüzüne kaldırdı. “Neden, koyun çobanı, yüzün kızarmış. Artık sıcağın seni hiç etkilemediğini sanıyordum. Boş ver. Sana, dikkatli olacağımı söylemek istedim. Yarın görüşürüz. Ayağına temiz çorap giymeyi unutma.”

Kapı kızın arkasından sıkı sıkı kapandığı zaman Rand uzun bir nefes verdi. Temiz çorap mı? Her gün temiz giyiyordu zaten! Yalnızca iki seçeneği vardı. Ya kız pes edene kadar hiç etkilenmiyormuş gibi yapacaktı ya da pes edip kekelemeye başlayacaktı. Ya da belki yalvarmaya; yalvarsa kız bırakırdı belki, ama bu sefer bunu kullanarak takılırdı ona ve Min takılmaktan çok hoşlanırdı. Var olan tek diğer seçenek –birlikte geçirdikleri zamanı kısa tutmak, soğuk ve uzak davranmak– söz konusu değildi. O arkadaşıydı; ona soğuk davranmak şeye soğuk davranmaktan farksız olurdu... aklına gelen isimler Aviendha ve Elayne idi ve hiç de uygun örnekler değillerdi. Mat ve Perrin’e karşı. Anlamadığı tek şey, neden onun yanında bu kadar rahatsız hissettiği idi. Kız ona bu şekilde sataşırken rahatsız hissetmemeliydi, ama hissediyordu.

Aes Sedailerden bahsedildiği andan itibaren Lews Therin’in homurdanmaları yükselmişti ve şimdi oldukça açık konuşuyordu. *Asillerle entrika çeviriyorlarsa, onlar hakkında bir şeyler yapmam gerek.*

Defol git, diye emretti Rand.

Eğitimsiz olsalar bile dokuz tanesi tehlikeli. Çok tehlikeli. Onlara izin veremem. Hayır. Ah, hayır.

Defol git, Lews Therin!

Ben ölü değilim! diye uludu ses. *Ölümü hak ediyorum, ama canlıyım! Canlı! Canlı!*

Sen ölüsün! diye bağırdı Rand kafasının içinde. *Sen ölüsün, Lews Therin!*

Ses, *Canlı!* diye uluyarak azaldı, sonra işitilmez oldu.

Rand titreyerek kalktı, kadehini yeniden doldurdu ve uzun bir yudumda bitirdi. Yüzünden ter damlıyordu, gömleği üzerine yapışmıştı. Yeniden yoğunlaşmak çaba gerektiriyordu. Lews Therin gittikçe daha ısrarcı oluyordu. Bir şey kesindi. Merana asillerle entrika çeviriyorsa, özellikle de Elayne’i onları tatmin edecek kadar kısa sürede ortaya çıkarmazsa isyan etmeye hazır asillerle, o zaman bir şeyler yapmak zorundaydı. Ne yazık ki, ne yapacağına dair en ufak fikri yoktu.

Öldür onları, diye fısıldadı Lews Therin. *Dokuz tanesi tehlikeli, ama bazılarını öldürürsem geri kalanları kovalayabilirim... öldür onları...*

benden korkmalarını sağla... bir daha ölmeyeceğim... ölümü hak ediyorum, ama yaşamak istiyorum... Ağlamaya başladı, ama fısıltı devam etti.

Rand kadehini tekrar doldurdu ve dinlememeye çalıştı.

İç Şehir’e açılan Origan Kapısı görüş alanına girdiğinde, Demira Eriff yavaşladı. Kalabalık sokakta birkaç adam yanlarından geçerken hayran hayran süzdü onu ve belki bininci kez Arad Doman’dan alıştığı elbiseleri giymeyi bırakması gerektiğini aklına yazdı Demira ve bininci kez hemen unuttu. Elbiseler önemli değildi –senelerdir aynı altı elbisenin benzerlerini diktirip duruyordu– ve Aes Sedai olduğunu fark etmeyen bir erkek fazla arsızlaşırsa, kime sırnaştığını göstermek basit bir meseleydi. Bu, adamların koşabildikleri hızla kaçıp gitmelerini sağlardı.

O sırada tek ilgilendiği, parlak beyaz duvarda büyük, beyaz mermerden bir kemer olan Origan Kapısı’ydı; kapıdan akan insan, yük ve binek araba sürüsünü izleyen bir düzine Aiel adamın ilk bakışta göründükleri kadar kayıtsız olmadıklarını tahmin ediyordu. Bir Aes Sedai görünce tanıyabilirlerdi. Bazen şaşırtıcı kişiler tanıyordu. Dahası, Gülden Taç’tan bu yana takip ediliyordu; kaya ve çalıların arasında kaybolup giden o ceket ve pantolonlar şehir sokaklarında göze çarpıyordu. Bu yüzden, İç Şehir’e girmek istese bile, hatta al’Thor’dan izin almadan İç Şehir’e girerek Merana’nın gazabını üzerine çekmeyi göze alacak olsa bile, girmezdi. Aes Sedailerin bir erkekten izin almak zorunda kalması nasıl da canını sıkıyordu. Onun tek istediği Kraliyet Sarayı’nın İkinci Kütüphanecisi ve Demira’nın otuz senelik ajanı olan Milam Harnder’i görmekti.

Saraydaki kütüphane, Beyaz Kule’nin kütüphanesi ya da Cairhien Kraliyet Kütüphanesi ya da Bandar Eban’daki Terhana Kütüphanesi ile boy ölçüşemezdi, ama o kütüphanelerden birine ulaşmak yerine uçmayı dilese de olurdu. Yine de, mesajı Milam’a ulaşmışsa, istediği kitapları aramaya başlamış olmalıydı. Saray kütüphanesi Karanlık Varlık’ın zindanındaki mühürler hakkında bilgi içeriyor olabilirdi, hatta belki kaynaklar kataloglanmış bile olabilirdi, ama bu kadarını ummak fazla olurdu. Çoğu kütüphanede, seneler önce kayda geçirilmiş olması gereken, ama bir şekilde yüz sene, beş yüz sene, hatta daha uzun süre bir köşede unutulan ciltler vardı. Çoğu kütüphane, kütüphanecilerin bile tahmin edemediği hazineler saklardı.

Demira sabırla bekledi, kalabalığın yanından akıp geçmesine izin verdi, yalnızca kapıdan çıkan insanlara dikkat etti, ama Milam’ın kel kafasını ve

yuvarlak yüzünü göremedi. Sonunda içini çekti. Adamın mesajını almadığı açıktı; almış olsa, belirtilen saatte orada olmak için ne bahane gerekiyorsa kullanırdı. Saraya giderken Merana'ya eşlik etmek için sırasının gelmesini beklemek ve kütüphanede araştırma yapmak için genç al'Thor'un izin vereceğini –yine izin!– ummak zorunda kalacaktı.

Kapıya sırtını dönerken gözleri tesadüfen arabacı yeleği içinde uzun boylu, ince yüzlü bir adamın fazla hayranlık dolu bakışları ile buluştu. Göz göze geldiklerinde adam göz kırptı!

Demira ta hana kadar bütün bunlara tahammül etmeyecekti. *Birkaç sade elbise yaptırmayı hatırlamam gerek,* diye düşündü, neden daha önce yaptırmadığını merak ederek. Neyse ki birkaç sene önce yine Caemlyn'e gelmişti ve Stevan Gülden Taç'ta bekliyor olacaktı, iş buna gelirse ona rehberlik edecek bir işaret feneriydi han. Bir bıçakçı dükkânı ile bir meyhane arasındaki dar, gölgelik aralığa süzüldü.

Caemlyn'in dar yan sokakları son ziyaretinde hep çamurluydu, ama şimdi kuru olsa bile, ne kadar derine gittiyse koku o kadar kötüleşiyordu. Duvarlar boştu, tek bir pencere yoktu ve nadiren dar bir ev ya da bahçe kapısı görülüyordu ve onlar da uzun zamandır açılmamış gibiydi. Fıçıların ve arka duvarların üzerinden sıska kediler sessizce izledi onu ve kaburgaları ortada sokak köpekleri kulaklarını arkaya yatırdılar, bazıları hırladı, sonra, buralıların verdiği isimle, geçitlerde büzülerek uzaklaştılar. Demira tırmalanmaktan ya da ısırılmaktan korkmuyordu. Kediler Aes Sedailerde bir şey sezer gibiydi; en vahşi kedi tarafından bile ısırılan Aes Sedai duymamıştı. Köpekler düşmanca davranıyordu, doğru, sanki Aes Sedailerin kedi olduklarını düşünür gibiydiler, ama çoğu küçük bir gösteriden sonra kaçıp gidiyordu.

Geçitlerde hatırladığından daha fazla kedi ve köpek vardı ve hepsi daha sıskaydı, ama insan sayısı azalmıştı. Köşeyi dönüp karşıdan gelen beş altı Aiel adam görene kadar hiç kimseyle karşılaşmamıştı. Adamlar gülüşerek kendi aralarında konuşuyorlardı. Onu görünce şaşırmış göründüler.

"Pardon, Aes Sedai," diye mırıldandı biri ve epey boşluk olmasına rağmen hepsi geçidin bir yanına yaslandılar.

Demira bunların onu takip eden aynı adamlar mı olduğunu merak ederek –o yüzlerden biri tanıdık gelmişti, kötücül bakışları olan tıknaz bir adamdı– başını salladı ve geçmeye hazırlanırken bir teşekkür mırıldandı.

Yan tarafına saplanan mızrak öyle beklenmedikti ki, haykıramadı bile. Çılgınca *saidar*'a uzandı, ama yanına bir şey daha saplandı ve Demira

tozların üzerine yıkıldı. O, hatırladığı yüz onunkine yaklaştı, kara gözler alayla baktı, Demira adamın mırıldandıklarını duymazdan gelerek *saidar*'a uzanmaya çalıştı, çabaladı... Karanlık çöktü.

Perrin ve Faile sonunda kızın ebeveynleri ile yaptıkları bitmek tükenmek bilmez görüşmeden çıktıkları zaman o tuhaf hizmetkâr kadın, Sulin, koridorda onları bekliyordu. Perrin ter içinde kalmıştı, ceketi leke leke ıslanmıştı ve her adımında yumruklanarak on beş kilometre koşmuş gibi hissediyordu. Faile'in yüzünde bir gülümseme, adımlarında bir canlılık vardı; neşeli ve güzel görünüyordu, Trolloclar Emond Meydanı'nı dümdüz etmek üzereyken Gözlem Tepelileri getirdiği zamanki gibi gurur dolu görünüyordu. Ne zaman içlerinden biri ona baksa Sulin diz kırıyor, her seferinde devrilecek gibi görünüyordu; yanağında yara izi olan o köselemsi yüze, bir nefesle paramparça olacakmış gibi görünen aşırı itaatkâr bir gülümseme oturmuştu. Gelip geçen Kızlar birbirlerine el konuşması çakıyor, Sulin onlara da diz kırıyordu, ama dişlerini öyle gıcırdatıyordu ki Perrin açıkça duyabiliyordu. Faile bile kadını ihtiyatla süzmeye başlamıştı.

Kadın onları odalarına götürdü. Bir oturma odaları, on kişiye yetecek kadar geniş, sayvanlı bir yatağı olan bir yatak odaları, çeşmeli avluya bakan uzun, mermer bir balkonları vardı. Kadın her şeyi, hatta kendi gözleri ile görebilecekleri şeyleri bile göstermek ve açıklamak konusunda ısrar etti. Atları ahırlara yerleştirilmiş, kaşağılanmıştı. Heybeleri açılmış, Perrin'in balta kemeri ile birlikte gardıroba asılmıştı. Kısıtlı eşyalarının çoğu kusursuz bir sıra halinde, iki katlı bir dolabın çekmecelerine dizilmişti. Perrin'in baltası, odun kesmek içinmiş gibi, gri mermer şöminenin yanına dayanmıştı. Buğuyla parlayan iki gümüş sürahiden birinde nane kokulu çay, diğerinde erik puncu vardı. Sulin duvarda asılı duran iki yaldız çerçeveli aynaya işaret etti ve dokundu; biri Faile'in fildişi tarağının ve fırçasının konduğu masanın üzerinde duruyordu, diğeri kör bir adamın bile gözden kaçıramayacağı oyma ayaklı bir boy aynasıydı.

Sulin daha banyo suyu ve bakır küvetlerin getirilmekte olduğunu açıklarken, Perrin kadının nasırlı avucuna bir altın kron sıkıştırdı. "Teşekkür ederim," dedi, "ama şimdi bizi yalnız bırakırsan..." Bir an kadının şişman parayı ona geri fırlatacağını düşündü, ama bunun yerine kadın beceriksizce diz kırdı ve giderken kapıyı çarparak kapattı.

"Sanırım hizmetkârları eğiten kişi işini bilmiyor," dedi Faile. "Bu çok iyiydi, bu arada. Nazik, ama kararlı. Bir de bunu *bizim* hizmetkârlarımıza

yapsan.” İnce sırtını dönerken sesini alçalttı. “Düğmelerimi çözer misin?”

Faile’in küçük düğmelerini çözerken Perrin hep parmaklarının fazla kalın olduğunu hisseder, düğmeleri kopartacağından ya da elbiseyi yırtacağından korkardı. Diğer yandan, karısını soymaktan hoşlanıyordu. Faile’in bunu yapacak bir hizmetçisi vardı normalde, Perrin, kaybettiği düğmeler yüzünden olduğundan emindi. “Annene söylediğin bütün o saçmalıklarda içten miydin?”

“Beni ehlileştirmedin mi, kocacığım,” dedi kız, ona bakmadan, “ve çağırdığın zaman bileğine tünemeyi öğretmedin mi bana? Seni memnun etmek için koşturmuyor muyum? En ufak jestine bile itaat etmiyor muyum?” Eğlenti kokuyordu. Sesi kesinlikle eğlentiliydi. Yalnız, aynı zamanda içten gibi de konuşuyordu ve başı dik, olabildiğince gururla, annesine aynı şeyleri söylerken de içten gibiydi. Kadınlar tuhaftı, o kadardı işte. Ve annesi!.. Hele babası!

Belki konuyu değiştirmeliydi. Bashere’in bahsettiği şey neydi? “Faile, kırık taç nedir?” Buydu, emindi.

Kız sinirli bir ses çıkardı ve aniden altüst olmuş gibi kokmaya başladı. “Rand saraydan ayrılmış, Perrin.”

“Ayrılmışsa ne olmuş?” Perrin eğilip minik bir sedef düğmeye baktı ve kızın sırtına kaşlarını çattı. “Nereden biliyorsun?”

“Mızrağın Kızları. Bain ile Chiad el konuşmalarını bana biraz öğretti. Söyleme, Perrin. Burada Aieller olduğunu işittiklerinde nasıl davrandıklarına bakılırsa, sanırım belki de öğretmemeliydiler. Dahası, onlar bilmeden, Kızların ne dediğini anlamak iyi olabilir. Rand’ın yanından ayrılmıyorlar gibi.” Dönüp çapkın çapkın baktı ona ve sakalını okşadı. “Karşılaştığımız ilk Kızlar güzel omuzların olduğunu düşünüyordu, ama bunu pek beğenmediler. Aiel kadınlar güzel bir sakal gördüklerinde anlamıyorlar.”

Perrin başını iki yana sallayarak kızın yine dönmesini bekledi, sonra o döndüğü zaman kopan düğmeyi cebine attı. Belki fark etmezdi; kendisi ceketinde eksik düğmeyle bir hafta dolaşmıştı ve Faile gösterene kadar fark etmemişti. Sakallara gelince, Gaul’un anlattıklarına bakılırsa, Aieller her zaman temiz tıraşlı gezerdi; Bain ve Chiad sakalı üzerine tuhaf şakalar yapmışlardı. Perrin bu sıcakta, sakalını kesmeyi birden fazla kez düşünmüştü. Ama Faile sakaldan hoşlanıyordu. “Ya Rand? Saraydan ayrılması neden önemli?”

“Yalnızca senin arkan dönükken neler yaptığını bilmen önemli. Gideceğini bilmediğin açık. Unutma, o gerçekten Yenidendoğan Ejder. Bu, bir kral, kralların kralı olmaya çok benziyor ve bazen krallar, kazayla ya da bilinçli olarak, dostlarını harcar.”

“Rand bunu yapmaz. Hem, sen ne anlatmaya çalışıyorsun? Onu gizlice gözetlemem gerektiğini mi?”

Perrin şaka olarak söylemişti, ama kız, “Sen değil, aşkım,” dedi. “Gözetlemek bir eşin görevidir.”

“Faile!” Perrin öyle hızla doğruldu ki, neredeyse bir düğmeyi daha çekip kopartıyordu. Onun omuzlarını tuttu ve çevirdi. “Rand’ı gözetlemeyeceksin, beni duyuyor musun?” Kız yüzüne inatçı bir ifade oturttu, ağzı gerildi, gözleri kısıldı –üzerinden inatçılık akıyordu– ama Perrin de inatçı olabilirdi. “Faile, böbürlenip durduğun şu itaatkârlığı görmek istiyorum.” Görebildiği kadarıyla kız iyi ve memnun olduğunda söylediklerini yapıyordu, olmadığında yapmıyordu ve Perrin’in haklı olup olmaması faktör değildi. “Gerçekten, Faile. Söz vermeni istiyorum. Hiç kimsenin...”

“Söz veriyorum, yüreğim,” dedi Faile, parmaklarını onun ağzına koyarak. “Rand’ı gözetlemeyeceğime söz veriyorum. Görüyorsun, kocama karşı ne kadar itaatkârım. Annemin kaç torun beklediğini duydun mu?”

Konunun aniden değişmesi karşısında Perrin gözlerini kırpıştırdı. Ama kız söz vermişti; önemli olan buydu. “Altı, sanırım. Hangilerinin kız, hangilerinin erkek olduğunu sıralamaya başladığında saymayı unuttum.” Bunun nasıl başarılacağı konusunda Leydi Deira’nın şaşırtıcı ölçüde açık tavsiyeleri vardı; neyse ki kadın sözünü bitirene kadar odadan çıkıp çıkmaması gerektiğini merak ederken çoğunu kaçırmıştı Perrin. Faile ise, babası ve kocası orada olmasına rağmen, dünyadaki en doğal şeymiş gibi başını sallayıp geçmişti.

“En az altı,” dedi kız, gerçekten kötücül bir sırıtış ile. “Perrin, yakında ilk torununu beklediğimizi söylemezsem omuzlarımızın üzerinden bakmaya başlar ve düşündüm ki, sen düğmelerimin hepsini açmayı başarırsan...” Aylardır evli olmalarına rağmen hâlâ kızarıyordu, ama o sırıtış hiç azalmadı. “Bunca haftadan sonra gerçek bir yatak bulmak beni hasat vakti bir çiftçi kızı kadar atılgan kıldı.”

Perrin bazen, onun bahsedip durduğu bu Saldaealı çiftçi kızlarını merak ediyordu. Kızarsa da kızarmasa da, Faile ile yalnız kaldıklarında onun olduğu kadar atılganlarsa, Saldaea’da hasat kaldırılamıyor olmalıydı.

Düğmeleri çözmeyi bitirene kadar iki tanesini daha kopardı, ama Faile hiç aldırmadı. Kendisi Perrin'in gömleğini yırtmayı başardı.

Demira gözlerini açtığına, kendisini Gülden Taç'taki kendi odasında bulduğuna şaşırdı. Ölmüş olmayı bekliyordu, kendini elbisesi çıkarılmış, keten örtünün altına tıkılmış bulmayı değil. Yatağın ayakucundaki bir taburede Stevan oturmuş, aynı anda hem rahatlamış, hem endişeli, hem de sert görünmeyi başarıyordu. Demira'nın Muhafızı kendisinden bir baş kısaydı ve şakaklarındaki kır saçlara rağmen yirmi yaş gençti, ama bazen babası gibi davranmaya çalışıyor, o elini tutmadan Demira'nın kendisine bakamayacağını iddia ediyordu. Aylardır süren mücadelede, bu olayın Muhafız'ın elini güçlendireceğinden korkuyordu. Yatağın bir yanında, ciddi bir ifade ile Merana, diğer yanında Berenicia duruyordu. Tombul Sarı Aes Sedai her zaman ciddi görünürdü, ama şimdi saçmalık ölçüsünde ciddiydi.

"Nasıl?" demeyi başardı Demira. Işık, zayıf hissediyordu. Şifa bunu yapardı, ama kollarını örtünün altından çıkarmak bile çaba gerektiriyordu. Ölüme epey yaklaşmış olmalıydı. Şifa yara izi bırakmazdı, ama anılar ve zayıflık yeterdi zaten.

"Salona bir adam girdi," dedi Stevan, "bira istediğini söyledi. Aiellerin bir Aes Sedai'yi takip ettiğini görmüştü –seni en ufak detayına kadar tarif etti– ve onu öldüreceklerini söyledi. O konuşur konuşmaz hissettim..." Kasvetle yüzünü buruşturdu.

"Stevan gelmemi istedi," dedi Berenicia, "beni neredeyse sürükleyerek götürdü –ve bütün yolu koştuk. Doğrusu, gözlerini açtığın şu ana kadar zamanında geldiğimizden emin değildik."

"Elbette," dedi Merana ifadesiz bir sesle, "hepsi aynı tuzağın, aynı uyarının parçasıydı. Aieller ve adam. Adamın gitmesine izin vermemiz yazık oldu, ama senin için o kadar endişelenmiştik ki, biri adamı yakalamayı akıl edene kadar kaçtı."

Demira Milam'ı ve bunun kütüphanedeki araştırmayı nasıl etkileyeceğini, Stevan'ın sakinleşmesinin ne kadar süreceğini düşünüyordu ve Merana'nın sözlerini son cümleye kadar kavrayamadı. "Onu yakalamak mı? Uyarı mı? Sen neyden bahsediyorsun, Merana?" Berenicia, onun ancak bir kitapta gösterirlerse anlayabileceği hakkında bir şeyler mırıldandı; bazen Berenicia'nın dili çok ekşi oluyordu.

"Biz geldiğimizden beri içki içmek için salona dalan adam gördün mü, Demira?" diye sordu Merana sabırla.

Doğruydu; görmemişti. Caemlyn'de, bir, hatta iki Aes Sedai bir hanın müşterilerinde pek değişiklik yaratmazdı, ama dokuz tanesi başka meseleydi. Cinchonine Hanım son zamanlarda açık açık yorum yapar olmuştu. "Yani beni Aiellerin öldürdüğünü sizin öğrenmeniz düşünüldü. Ya da belki, ölmeden önce bulacaktınız beni." O hain suratlı adamın ona ne hırladığını hatırlamıştı. "Size al'Thor'dan uzak durmanızı söylememi söyledi. Kelimesi kelimesine. 'Diğer cadılara söyle, Yenidendoğan Ejder'den uzak dursunlar.' Ölsem bu mesajı iletemezdim, değil mi? Nereden yaralandım?"

Stevan ona acılı bir bakış fırlatarak taburesinde kıpırdandı. "İkisi de seni oracıkta öldürebilecek herhangi bir organı ıskaladı, ama kaybettiğin kan miktarı..."

"Şimdi ne yapacağız?" diye araya girdi Demira, Merana'ya hitaben. Stevan'a, bu şekilde yakalanmasına izin vererek ne büyük aptallık ettiğini söyleme fırsatı vermemek için çabuk çabuk konuşmuştu.

"Ben, sorumlu Aielleri bulmalıyız, derim," dedi Berenicia kararlılıkla, "ve örnek olmalarını sağlamalıyız." Berenicia Shienar'ın sınır bölgelerinden geliyordu ve onun büyüdüğü dönemlerde Aiel akınları sıradan bir olaydı. "Seonid de benimle aynı fikirde."

"Ah, hayır!" diye itiraz etti Demira. "Aielleri incelemek için yakaladığım ilk fırsatın mahvedilmesine izin vermeyeceğim. İki çift lafı zor ediyorlar zaten. Hem, akan benim kanım. Dahası, sizi uyaran adam da Aiel değilse, aldıkları emirleri uyguladıkları açık bana göre ve bence Caemlyn'de Aiellere emir veren yalnızca bir adam var."

"Kalanımız," dedi Merana, Berenicia'ya sert sert bakarak, "seninle aynı fikirde, Demira. Onları ava koşan adam sırıtarak dolanırken, yüzlerce av köpeği arasında birkaç tanesini aramak için zaman ve enerji harcamaktan bahsedildiğini duymak istemiyorum artık." Berenicia biraz dikenlerini çıkardı, sonra başını eğdi. Hep öyle yapardı.

"Al'Thor'a en azından Aes Sedailere bu şekilde davranamayacağını göstermeliyiz," dedi Berenicia keskin bir sesle. Merana'nın bir bakışı üzerine sesini yumuşattı, ama yine de mutlu çıkmıyordu sesi. "Ama planladığımız her şeyi mahvetmesine sebep olacak kadar keskin bir şekilde değil, elbette."

Demira dudaklarının üzerinde parmaklarıyla bir çadır yaptı ve içini çekti. Gerçekten zayıf hissediyordu. "Aklıma bir şey geldi. Herkesin önünde yaptığı şeyle suçlarsak inkâr eder, elbette ve yüzüne fırlatacak

kanıtımız olmaz. Yalnızca bu kadar da değil, Aes Sedaileri tavşan gibi avlamakta serbest hissettiğinin öğrenilmesi akıllıca olmayabilir." Merana ve Berenicia bakıştılar ve kararlılıkla başlarını salladılar. Zavallı Stevan öfkeyle kaşlarını çattı; onu inciten birinin cezasız kalmasına daha önce hiç izin vermemişti. "Hiçbir şey söylememek daha iyi olmaz mı? Bu düşünmesini ve ter dökmesini kesinlikle sağlardı. Neden hiçbir şey söylemedik? Ne yapacağız? Ne kadar çok şey yapabiliriz, bilmiyorum, ama en azından omzunun üzerinden arkasına bakmasını sağlayabiliriz."

"Geçerli bir sav," dedi Verin kapıdan. "Al'Thor'un Aes Sedailere saygı göstermesi gerek, yoksa onunla çalışmak imkânsız olur." Stevan'a çıkmasını işaret etti –adam Demira'nın başını sallamasını bekledi, elbette– sonra onun taburesine oturdu. "Düşündüm ki, madem hedef sendin..." Merana ile Berenicia'ya kaşlarını çattı. "Oturacak mısınız? Size bakarken boynumun tutulmasını istemiyorum." Odadaki tek diğer sandalyeyi ve bir başka tabureyi yatağın yanına yerleştirirlerken Verin sözlerine devam etti. "Madem hedef sendin, Demira, al'Thor Efendi'ye nasıl ders vereceğimize sen karar vermelisin. Ve şimdiden bir başlangıç yapmış gibisin."

"Benim düşündüğüm," diye başladı Merana, ama Verin sözünü kesti.

"Bir dakika, Merana. Öneri bulunma hakkı ilk olarak Demira'ya ait."

Patlamayı beklerken Demira nefesini tuttu. Merana her zaman kararlarının Verin tarafından onaylanmasını ister gibiydi, ki bu koşullar altında rahatsız edici, ama doğaldı, ama Verin ilk defa kontrolü ele almıştı. En azından diğerlerinin önünde. Ama Merana'nın tek yaptığı dudaklarını birbirine bastırarak bir an Verin'e bakmak, sonra başını eğmek oldu. Demira bunun, Merana'nın elçilik heyetinin idaresini Verin'e bırakacağı anlamına mı geldiğini merak etti; artık yapabileceği pek bir şey kalmamış gibiydi. Bütün gözler beklenti içinde Demira'ya döndü. Özellikle Verin'inkiler deliciydi.

"Ne yapmaya niyetlendiğimiz konusunda endişelenmesini istiyorsak, bugün saraya kimsenin gitmemesini öneririm. Belki açıklama da yapmadan ya da eğer bu fazla kuvvetli olursa, arkasında yatanı görebileceği bir açıklama ile." Merana başını salladı. Daha da önemlisi, işler bu durumdayken, Verin de başını salladı. Demira biraz daha ileri gitmeye cesaret edebileceğine karar verdi. "Belki epey uzun bir süre ona kimseyi göndermemeli, kendi düşünceleri içinde kaynamaya bırakmalıyız onu. Eminim Min'i izleyerek ne kadar hoşlandığını pekâlâ görebiliriz ve..." Ne yapmaya karar verirlerse versinler, kendisi de bunun bir parçası olmak

istiyordu. Gerçekten de akan onun kanıydı ve kütüphanedeki araştırmalarını ne kadar ertelemek zorunda kalacağını ancak Işık bilebilirdi. Bu sonuncusu, Rand'a ders vermek için, Aes Sedailerin kim olduğunu unutması kadar önemli bir sebepti neredeyse.

47
Gezgin Kadın

Mat Ebou Dar'a sessiz bir yolculukla gitmek istemişti ve istediği bir açıdan oldu. Ama dördü Aes Sedai, altı kadınla yolculuk etmek oldukça sinir bozucuydu.

O, ilk gün, daha güneş gökyüzünde epey yüksekteyken uzaktaki ormana ulaştılar ve daha çok çıplak dallardan, ölü yapraklardan oluşan yüksek örtü altında, atlarının toynakları altında çıtırdayan kuru dallarla, saatlerce at sürdüler. Sonunda, gün batımından hemen önce, küçülmeye yüz tutmuş bir derenin yanında kamp kurdular. Grubun başını çeken, yanağına bir şahin dövmesi işlenmiş, lamba çeneli Harnan, Birlik askerlerinin yerleşmesine, atların tımar edilip kösteklenmesine, nöbetçi konulmasına ve ateş yakılmasına nezaret etti. Nerim ile Lopin, çadır getirmemiş olmaları, efendileri hiçbir şey söylememişken gecelerini yerde geçireceklerini nereden bilecekleri, efendileri bir şeye yakalanıp ölürse onların suçu olmayacağı hakkında sızlana sızlana ortalıkta koşturup duruyorlardı. Sıska ya da tombul, birbirlerinin yankısı gibi konuşmayı başarıyorlardı. Vanin kendi başının çaresine baktı elbette, ama Olver'e de göz kulak oldu, Rüzgâr'ı tımar ederken, eyeri tabure olarak kullanmasına rağmen oğlanın yetişemediği yerlerle ilgilendi. Herkes Olver'le ilgileniyordu.

Kadınlar kampı paylaşıyordu, ama bir açıdan bölgeleri, aralarında elli adım varmış gibi ayrıydı. Kamp görünmez bir çizgiyle ikiye ayrılmış gibiydi ve görünmez işaretler askerlere o bölgelere müdahale etmemelerini söylüyordu. Nynaeve, Elayne ve iki beyaz saçlı kadın, Aviendha ile altın saçlı Avcı ile birlikte kendi ateşlerinin çevresinde toplanıyor, Mat ile adamlarının battaniyelerinin içinde yattığı yere nadiren bakıyorlardı. Mat'in işittiği mırıltılar, çıkarabildiği kadarıyla, Vandene ile Adeleas'ın

Aviendha'nın ta Ebou Dar'a kadar atına binmek yerine onu çekerek koşması hakkındaki endişeleri ile ilgiliydi. Thom Elayne ile iki çift laf etmeye çalışıyor, karşılığında yanağı dalgınca okşanıyor, sonra Juilin ve ince, yaşlı Muhafız Jaem'in yanına gönderiliyordu. Jaem, Vandene'in Muhafızıydı ve tüm zamanını kılıcını bilemekle geçiriyor gibiydi.

Kadınların uzak durmasına Mat'in itirazı yoktu. Kadınların üstlerinde anlayamadığı bir gerilim asılıydı. En azından Nynaeve ile Elayne'in üzerinde ve Avcı da bundan etkilenir gibiydi. Bazen Aes Sedailere –diğer Aes Sedailere; Mat, Nynaeve ile Elayne'i bu şekilde düşünmeye alışabileceğinden emin değildi– biraz fazla dikkatle bakıyordu, ama Vandene ile Adeleas Aviendha kadar ilgisiz görünüyordu. Sebep ne olursa olsun, Mat karışmak istemiyordu. Ortaya patlama hazır bir tartışma varmış gibi geliyordu ona ve alevler içinde patlasa da, yeraltında için için yanmaya devam etse de, bilge bir adam kadınların tartışmalarından uzak dururdu. Madalyonu olsa da olmasa da, bilge bir adam Aes Sedai olan kadınlardan çok çok uzak dururdu.

Küçük bir rahatsızlıktı, öteki de öyle, ki bu ikincisi onun suçuydu. Yiyecek. Aes Sedailerin ateşinden çabucak, bir kuzu ve bir tür çorba kokusu yayılmıştı. Ebou Dar'a çabucak varacaklarını düşünen Mat, Vanin ve diğerlerine yiyecek hakkında hiçbir şey söylememişti, ki bu eyerlerinde biraz kuru etleri ve sert pideleri dışında hiçbir şeyleri olmadığı anlamına geliyordu. Mat, değil geyik izi, ne bir kuş, ne bir sincap görmüştü, yani avlanmak söz konusu değildi. Nerim küçük bir katlanır masayı kurduğunda ve Mat için bir tabure koyduğunda –Lopin Nalesean için bir başka masa kuruyordu– Mat adama yük atlarının sepetlerine tıktıklarını paylaştırmasını söylemişti. Sonuç umduğu kadar iyi olmamıştı.

Nerim Mat'in masasının yanında durmuş, gümüş bir sürahideki suyu şarapmış gibi sunuyordu ve askerlerin gırtlaklarından inen nefis yiyecekleri yasla izliyordu. "Bıldırcın yumurtası turşusu, Lordum," diye bildirdi kasvetli bir sesle. "Ebou Dar'da Lordumun kahvaltısında pek iyi giderdi." Ve, "En iyisinden füme dil, Lordum. Sefil köyde balla fümelenmiş dil bulmak için neler çektiğimi Lordum bir bilse. Üstelik bir şey bulacak zaman yoktu ve en iyilerini Aes Sedailer almıştı." Aslında, en büyük acısı Lopin'in Nalesean için konserve tarlakuşu bulmuş olması gibiydi. Ne zaman Nalesean dişlerinin arasında bir tane kırsa, Lopin'in kendini beğenmiş gülümsemesi daha da genişliyor, Nerim'in yüzü daha da uzuyordu. Aynı şekilde, adamların havayı nasıl kokladıklarına bakılırsa,

balla fümelenmiş dil ya da kaz ciğeri pudingi yerine bir dilim kuzu eti ve bir kâse çorba yemeyi tercih edecekleri açıkça belliydi. Olver kadınların ateşlerine açık özlemle bakıyordu.

“Onlarla yemek yemek mi istiyorsun?” diye sordu Mat çocuğa. “Sen gidersen sorun olmaz.”

“Yılanbalığı çirozu severim,” dedi Olver yüreklilikle. Daha karanlık bir sesle ekledi, “Zaten kadın içine bir şey koyabilir.” Aviendha nereye gitse çocuğun gözleri o yana kayıyordu ve Avcı’ya da sinir olur gibiydi, belki zamanının çoğunu Aiel kadınla arkadaşça gevezelik ederek geçirdiği için. En azından Aviendha oğlanın bakışlarını hissediyor gibiydi, çünkü ona bakıp kaşlarını çatıyordu.

Mat çenesini silerek Aes Sedailerin ateşini gözetlerken –bir düşününce, aslında kendisi de kuzu ve çorba yemeyi tercih ederdi– Jaem’in ortalarda olmadığını fark etti. Vanin yine keşfe gönderilmesi yüzünden surat astı, ama Mat adamı, gündüz Jaem’e rağmen neden keşfe gönderiyorsa, aynı sebepten göndermişti. Aes Sedailerin ona söylemeyi seçtikleri ile yetinmek istemiyordu. Nynaeve’e güvenebilirdi –ona yalan söyleyeceğini sanmıyordu; Hikmetken, yalan söyleyenlere karşı cellat gibi davranırdı– ama Nynaeve Adeleas’ın omzunun arkasından son derece kuşkulu bir şekilde süzüyordu onu.

Mat şaşkınlık içinde, Elayne’in yemeğini bitirir bitirmez ayağa kalktığını, görünmez çizgiyi aşarak kayarcasına yaklaştığını gördü. Bazı kadınlar süzülür gibi yürüyorlardı. “Benimle yürür müsün, Cauthon Efendi?” diye sordu serin bir tavırla. Tam olarak nazik değil, ama tam olarak kaba da değil.

Mat önden gitmesini işaret etti ve Elayne nöbetçilerin ötesindeki ay gölgeleri ile kaplı ağaçlıklara kaydı. O altın saçlar omuzlarına dökülmüş, her adamı hayran bırakacak bir yüzü çerçeveliyordu ve ay ışığı kızın kibrini yumuşatıyordu. Aes Sedai olmasaydı... Ve Mat’in kastettiği yalnızca Aes Sedai olması değildi, Rand’a ait olması bile değildi. Rand, kadınları idare etmeyi her zaman bilmiş bir erkek olarak, en kötü cinsten kadınlara bulaşıyor gibiydi. Sonra Elayne konuşmaya başladı ve Mat başka her şeyi unuttu.

“Bir *ter’angreal*’in var,” dedi Elayne girizgâh yapmadan ve ona bakmadan. Yerdeki yaprakları hışırdatarak, Mat’in av köpeği gibi peşinden gelmesini beklermiş gibi, kaymaya devam etti yalnızca. “Bazıları *ter’angreal*’lerin Aes Sedailerin hakkı olduğunu savunuyor, ama ben onu

bize teslim etmen gerektiğini düşünmüyorum. Kimse senden almayacak onu. Ama o tür şeylerin incelenmesi gerek. Bu yüzden, her akşam, mola verdiğimizde *ter'angreal*'i bana vermeni istiyorum. Her sabah, yola çıkmadan önce sana iade edeceğim."

Mat yan yan baktı ona. Kız ciddiydi, şüphe yoktu. "Benim olanı alıkoymama izin vermen çok nazikçe. Yalnız, bende o şeylerden biri olduğunu sana düşündüren ne... ne demiştin? Ter- bir şey?"

Ah, bunun üzerine kız gerildi ve ona baktı. Mat kızın gözlerindeki ateşin dışarı sıçrayıp geceyi aydınlatmamasına şaştı. Ama sesi saf, kristal buzdandı. "Bir *ter'angreal*'in ne olduğunu *çok iyi* biliyorsun, Cauthon Efendi. Tear Taşı'nda Moiraine'in sana onlardan bahsettiğini duydum."

"Taş mı?" dedi Mat ılımlı bir sesle. "Evet, Taş'ı hatırlıyorum. Hepimiz güzel zaman geçirdik orada. Taş'ta olan ve benden bazı taleplerde bulunmaya hakkın olduğunu düşündüren bir şey mi hatırlıyorsun? Ben hatırlamıyorum. Ben yalnızca senin ve Nynaeve'in postlarınızı Ebou Dar'da deldirmemeniz için buradayım. Ben seni Rand'a teslim ettikten sonra, *ter'angreal* konusunu ona sorabilirsin."

Kız, irade gücüyle onu alt etmeyi düşünürmüş gibi uzun uzun baktı ona, sonra başka tek kelime etmeden topuğunun üzerinde döndü. Kampa kadar onu takip etti Mat ve kızın kösteklenmiş atlara yöneldiğini görünce şaşırdı. Elayne ateşleri, battaniyelerin nasıl serildiğini inceledi ve askerlerin yemeklerinden kalanları görünce başını iki yana salladı. Çenesini kaldırarak ona dönene kadar neyin peşinde olduğuna dair en ufak fikri yoktu Mat'in.

"Adamların çok iyi iş çıkarmış, Cauthon Efendi," dedi, herkesin işitebileceği kadar yüksek sesle. "Genel olarak, çok memnun oldum. Ama doğru düzgün plan yapsaydın, en azından bu gece hepsini ayakta tutacak türden yiyeceklerle tıka basa doldurmazlardı karınlarını. Yine de, genel olarak, iyi iş çıkardın. Eminim gelecekte ileriyi de düşünürsün." Daha Mat tek kelime edemeden, son derece serin bir tavırla kendi ateşine döndü ve Mat'i arkasından şaşkın şaşkın bakarken bıraktı.

Ama hepsi bu olsaydı –lanet Kız-Veliaht'ın onu kullarından biri sayması, onun ve Nynaeve'in Vandene ile Adeleas'ın yanında gergin ağızlarla dolaşması– kalkıp oynardı Mat. Elayne'in "denetim"inden hemen sonra, daha o battaniyelerine ulaşamadan tilki başı soğudu.

Öyle şok olmuştu ki, dönüp Aes Sedailerin ateşine bakmayı düşünemeden eğilip göğsüne baktı. Hepsi o görünmez çizgi boyunca duruyordu. Aviendha da aralarındaydı. Elayne işitemediği bir şeyler

mırıldandı ve iki beyaz saçlı Aes Sedai başlarını salladılar, Adeleas bir yandan kalemini kemerindeki bir tür kında duran mürekkep şişesine batırıyor, küçük bir deftere notlar alıyordu. Nynaeve örgüsünü çekiştirerek kendi kendine mırıldanıyordu.

Yalnızca birkaç dakika sürdü. Sonra soğukluk hissi kayboldu ve kadınlar kendi aralarında alçak seslerle konuşarak ateşlerinin başına döndüler. Arada bir, içlerinden biri ona bir bakış fırlatıyordu. Sonunda yatana dek sürdü bu.

İkinci gün bir yola ulaştılar ve Jaem renk değiştiren pelerinini çıkardı. Sert topraktan geniş bir yoldu, yer yer eski bir kaldırım taşı görünüyordu hâlâ, ama yol yolculuklarını fazla hızlandırmadı. Gittikçe daha tepelik olan bir ormanda kıvrılarak ilerliyordu. O tepelerin bazıları en azından küçük bir dağ sayılırdı, keskin yamaçları olan, taştan kuleleri ağaçların arasından fırlayan diş diş şeylerdi. İki yönden zayıf, ama istikrarlı bir insan akışı vardı; daha çok, bir çiftçinin yüksek tekerlekli öküz arabasının ya da altı sekiz atın çektiği kanvas örtülü arabaları ile bir tüccar kervanının önünden çekilmeyi ancak akıl edebilen kirli, boş yüzlere sahip insan gruplarıydı bunlar. Açık renk taştan çiftlik evleri ve ahırlar tepelerin yamaçlarına asılmıştı ve üçüncü günün ortalarında, açık kırmızımsı kiremitli düz damlara sahip beyaz badanalı binaları ile ilk köye rastladılar.

Ama iğnelemeler sürdü. Elayne akşam denetimlerine devam etti. İkinci gece, yolun yanına kurdukları kampta Mat alayla ona, memnun olduğunu gördüğüne sevindiğini söylediğinde, o bilinçli azamet kazandırılmış gülümsemelerinden biri ile gülümsedi ve, “Sevinmelisin, Cauthon Efendi,” dedi. Sanki Mat içten konuşmuş gibi!

Hanlarda mola vermeye başladıklarında Elayne ahırlardaki atları *ve* askerlerin samanlıklardaki yataklarını denetlemeye başladı. Bunu yapmamasını istemek, bir kaşını serinkanlılıkla kaldırmasına ve talebi yanıtsız bırakmasına sebep oldu. Bunu yapmamasını söylemek, tek kaşın kalkmasına bile sebep olmadı; Elayne onu tamamen duymazdan geldi. Mat’in zaten yapmaya karar verdiği şeyleri yapmasını söyledi –nalbantı olan ilk handa, atların nallarını kontrol ettirmek gibi– ve daha da sinir bozucu olanı, kızdan önce haberi olsa yaptıracağı şeyleri yaptırmasını söyledi. Tad Kandel’in poposundaki çıbanı sakladığını o nereden öğrenmiş olabilirdi, Mat bilmiyordu, Lawdrin Mendair’in heybesinde en az beş brendi matarası sakladığını da. Bir şeyi, kız söyledikten sonra yapmak sinir bozucu olmaktan da öteydi, ama Kandel’in çıbanının temizlenmesi –Birlik

askerlerinin bazıları Şifa'ya karşı Mat'in tavrını taklit ediyorlardı–, Mendair'in brendisinin dökülmesi ve daha bir düzine şeyin yapılması gerekti.

Mat, kızın yapılmasının gerekmediği bir şey söylemesi için dua ediyordu, yalnızca bir kez, sırf ona hayır diyebilmek için. Vurgulayarak, kesinlikle, hayır! *Ter'angreal* hakkında bir talepte daha bulunsa mükemmel olurdu, ama kız bir daha bundan hiç bahsetmemişti. Mat askerlere, ona itaat etmek zorunda olmadıklarını söylemişti ve bir askeri ona itaat ederken yakalamamıştı, ama atlarına ne kadar iyi baktıkları üzerine övgülerine memnun sırıtışlarla karşılık vermeye, iyi askerlere benzediklerini söylediğinde göğüslerini şişirmeye başlamışlardı. Mat Vanin'in kıza bakarak yumruğunu alnına götürdüğünü, hiçbir istihza olmadan, "Teşekkür ederim, Leydim," diye mırıldandığını duyduğu gün, neredeyse dilini yutacaktı.

Hoş davranmaya çalışıyordu Mat, ama yalnızca Elayne değil, kadınların hiçbiri görmüyordu bunu. Aviendha ona hiç şerefinin olmadığını ve Elayne'e daha fazla saygı göstermeyi beceremeyecekse, ona saygı öğretme işini bizzat ele alacağını söylemişti! Mat'in hâlâ Elayne'in gırtlağını kesmek için fırsat kolladığını düşündüğü kadın! Elayne'e yakın-kardeş diyordu! Vandene ile Adeleas, Mat tahtaya iğnelenmiş tuhaf bir böcekmiş gibi bakıyorlardı ona. Mat, parasına ya da sırf iddiasına, Avcı ile yarışmayı önerdi –taşıdığı yay kadının hayal gücünü hararetlendirmiş olmalıydı; Avcı olarak ismi Birgitte idi– ama kadın tuhaf tuhaf bakmış, reddetmişti. Ve bundan sonra ondan uzak durmuştu. Elayne'in Mat'in yanına geldiği zamanlar hariç, diken gibi yapışık duruyordu Elayne'e. Ve Nynaeve...

Salidar'dan bu yana, kötü kokuyormuş gibi kaçınmıştı Mat'ten. Yoldaki üçüncü gecelerinde ve Evlilik Bıçağı adlı bir handa geceledikleri ilk seferde, kiremit çatılı ahırda, tombul kısrağına pörsümüş bir havuç verirken gördü onu Mat ve başkaları ile arasında neler geçiyor olursa olsun, en azından bu kadınla Bode hakkında konuşabileceğine karar verdi. Bir erkek, kız kardeşinin Aes Sedai olmaya gittiğini her gün görmüyordu ve Nynaeve Bode'nin nelerle karşılaşacağını bilirdi. "Nynaeve," dedi, ona doğru yürüyerek, "seninle konuşmak istiyorum..." Daha fazla konuşamadı.

Kadın yerinde sıçradı ve yumruğunu ona sallayarak kondu, ama o yumruğu hemen eteğinin kıvrımlarının arasına sakladı. "Beni rahat bırak, Mat Cauthon," diye bağırdı. "Duydun mu? Beni rahat bırak!" Ve yanından geçip hızla uzaklaştı. Öyle kabarmıştı ki, Mat örgüsünün bir kedinin

kuyruğu gibi dimdik durduğunu görmeyi bekledi. Bundan sonra, Mat yalnızca kötü kokmakla kalmayıp, bir de iğrenç ve bulaşıcı bir hastalığa yakalanmış gibi hissetmeye başladı. Ne zaman Nynaeve'e yaklaşmaya kalksa, Nynaeve Elayne'in arkasına saklanıyor, kızın omzunun üzerinden dik dik bakıyordu ona. Bir de dilini çıkarsa tam olacaktı. Kadınlar düpedüz deliydi; olan buydu işte.

En azından, Elayne bir şey istemediği zamanlarda, Thom ile Juilin gündüz onunla at sürmeye razı oluyordu. Bazen Elayne, sırf o ikisini Mat'ten uzaklaştırmak için bir şeyler istiyordu onlardan, Mat bundan emindi, ama neden, anlayamıyordu. Hanlarda mola vermeye başladıklarında iki adam, Mat ve Nalesean'la bir kupa bira ya da punç paylaşmaktan memnun oluyorlardı. Köy hanlarıydı bunlar, tuğla duvarlı, sessiz salonları vardı, tek eğlence tekir kediyi seyretmekti ve birayı bizzat hancı kadın getiriyordu. Kaçınılmaz olarak, çimdik atmaya çalışan adamın parmaklarını kıracakmış gibi görünen kalçalara sahip bir kadın oluyordu hancı. Daha çok Ebou Dar'dan bahsediyorlardı, hiç gitmemiş olmasına rağmen Thom epey bilgi sahibiydi. Nalesean her sorulduğunda, oraya yaptığı tek ziyareti hevesle anlatıyordu, ama daha çok gördüğü düellolara, at yarışı bahislerine odaklanmak istiyordu. Juilin, oraya gitmiş adamlardan dinleyen adamların hikâyelerini anlatıyordu ve bazen daha fazla ağızdan geçmiş oluyordu o hikâyeler. Anlattıkları inanılmaz geliyordu, ama Thom ile Nalesean da doğruluyordu onları. Bir kadın için düello yapan erkekler, bir *erkek* için düello yapan *kadınlar* ve her iki durumda da ödül –kullanılan sözcük buydu– kazanan ile gitmeye razı oluyordu. Erkek evlendiği kadına bir hançer veriyor, kadını hoşnutsuz ederse *–hoşnutsuz ederse!–* bunu kullanarak onu öldürmesini istiyordu ve bir kadının bir erkeği öldürmesi, aksi kanıtlanmadığı sürece, haklı sayılıyordu. Ebou Dar'da, kadınların yanında erkekler ayaklarının ucuna basa basa yürüyorlardı ve bir başka erkeği öldürmelerine sebep olacak bir durumda zorla gülümsüyorlardı. Elayne bayılırdı. Nynaeve de öyle.

O konuşmalardan bir şey daha çıktı. Mat, saklamak için ne kadar uğraşsalar da, Nynaeve ile Elayne'in Vandene ve Adeleas'tan hoşnutsuz olduklarını hayal etmemişti. Görünüşe göre Nynaeve öfkeyle bakmakla ve kendi kendine homurdanmakla yetiniyordu. Elayne kaş çatmıyor, homurdanmıyordu, ama devamlı kontrolü ele almaya çalışıyordu; şimdiden Andor Kraliçesi olmuş sanıyordu kendini. O Aes Sedai yüzleri kaç sene saklarsa saklasın, Vandene ile Adeleas kızın ninesi olmasa bile annesi

olacak yaştaydılar. Nynaeve ile Elayne doğduğunda ikisinin de Aes Sedai olduğunu duysa şaşmazdı Mat. Thom bile gerilimi anlayamıyordu, üstelik basit bir âşık olduğu düşünülürse, çok şeyden anlar görünüyordu. Bunu nazikçe açıklamaya çalıştığında, Elayne Thom'un burnunu koparmış, anlamadığını, anlayamayacağını söylemişti. İki yaşlı Aes Sedai olağanüstü hoşgörülü görünüyordu. Adeleas, Elayne'in emirler yağdırdığı gerçeğine sık sık gözlerini kapatıyordu ve hem o, hem Vandene sonunda fark ettiklerinde şaşırmış görünüyorlardı.

"Vandene dedi ki, 'Eh, gerçekten istiyorsan, çocuğum, elbette yaparız,'" diye mırıldandı Juilin birasının içine, bir olayı anlatırken. "Daha birkaç gün önce Kabuledilmiş olan birinin memnun olacağını sanırsın. Elayne'in gözleri kış fırtınası gibiydi. Nynaeve dişlerini öyle fena gıcırdatıyordu ki, kırılacaklarını sandım."

Evlilik Bıçağı'nın salonundaydılar. Vanin, Harnan ve diğerleri diğer masaların sıralarını doldurmuşlardı ve birkaç da köylü vardı. Köylü erkekler, bazıları bir Tenekeci'ye yakışacak kadar parlak renkli uzun yelekler giymişlerdi. Kadınların üzerinde, derin, dar yakaları olan açık renk elbiseler vardı ve eteklerini bir yanda toparlamış, yanında yeleklerin solgun görüneceği iç etteklikleri sergiliyorlardı. Erkeklerin çoğu ve kadınların hepsi büyük, halka şeklinde küpeler takmışlardı ve ellerinde genelde renkli camlarla ışıldayan üçer dörder yüzük vardı. Hem erkekler, hem kadınlar kemerlerine taktıkları uzun, kıvrık bıçakları elliyor, yabancıları karanlık karanlık süzüyorlardı. Amadicia'dan gelen iki tüccar kervanı Evlilik Bıçağı'nda mola vermişti, ama tüccarlar yemeklerini odalarında yemişlerdi ve sürücüleri arabaların yanında kalmıştı. Elayne, Nynaeve ve kadınların kalanı da yukarıdaydı.

"Kadınlar... farklı," dedi Nalesean gülerek, Juilin'e yanıt olarak, ama sivri sakalını yoklayarak sözlerini Mat'e yöneltti. Sıradan insanların yanında bu kadar gergin olmazdı normalde, ama Juilin Tearlı bir sıradan insandı ve farkı bu yaratır gibiydi, özellikle de Juilin onunla konuşurken gözlerini dikip bakmayı âdet edindiğinden. "Tear'da bir köylü deyişi vardır: 'Bir Aes Sedai, bir bedende on kadın demektir.' Köylüler bazen epey bilge oluyor, olmuyorsa ruhum kavrulsun."

"En azından kimse, nasıl diyelim, aşırıya kaçan bir şey yapmadı," dedi Thom, "ama Elayne Birgitte'i ilk Muhafızı yaptığını ağzından kaçırdığında çok yaklaştığını düşündüm."

“Avcı’yı mı?” diye bağırdı Mat. Köylülerden pek çok kişi sert sert baktı ona ve Mat sesini alçalttı. “O da mı Muhafız? Elayne’in Muhafızı mı?” Bu birkaç şeyi açıklıyordu kesinlikle.

Thom ile Juilin, kupalarının üzerinden bakıştılar.

“Boru Avcısı olduğunu anlaman onu çok memnun edecek,” dedi Thom, bıyıklarındaki birayı silerek. “Evet, öyle ve bu neredeyse bir kavgaya sebep oluyordu. Jaem hemen, kız kardeşi gibi kabul etti onu, ama Vandene ile Adeleas...” Derin derin içini çekti. “Elayne’in bir Muhafız seçmiş olması ikisini de memnun etmedi –görünüşe göre çoğu Aes Sedai bir Muhafız bulmak için seneler harcarmış–; bir kadın seçmesi hiç hoşlarına gitmedi. Onların memnun olmaması Elayne’i daha da kızdırdı.”

“Daha önce yapılmamış şeylerin yapılması hoşlarına gitmiyor gibi,” diye ekledi Juilin.

“Bir kadın Muhafız,” diye mırıldandı Nalesean. “Yenidendoğan Ejder ile birlikte her şeyin değişeceğini biliyordum, ama bir kadın Muhafız?”

Mat omuzlarını silkti. “O yayı kullanmayı biliyorsa iş görür, herhalde. Yanlış deliğe mi gitti?” diye sordu birası boğazına kaçmış olan Juilin’e. “İyi bir yayı her zaman kılıca tercih ederim. Daha da iyisi, bir değneği, ama yay da iş görür. Yalnız, Elayne’i Rand’a götürme zamanı geldiğinde yoluma çıkmayacağını umuyorum.”

“Sanırım yayı kullanabiliyor.” Thom masanın üzerinden eğilip Juilin’in sırtına bir şaplak attı. “Sanırım kullanabiliyor, Mat.”

Ama Nynaeve ve diğerleri saç saça baş başa girişmeyi düşünüyorsa da –ve Mat tilki başı olsa da olmasa da o kavganın on beş kilometre dahilinde olmak istemiyordu– ona hiç belli etmiyorlardı. Mat’in tek gördüğü sağlam bir cepheydi. Ona yönlendirmek için başka teşebbüslerde bulunmuşlardı, ilk teşebbüsten sonraki sabah, Zar’ı eyerlerken başlamışlardı. Neyse ki Mat, atını eyerlemenin kendi işi olduğunu düşünen ve daha iyi yapabileceğini ima eden Nerim’i uzaklaştırmaya çalışıyordu ve soğukluk hissi yalnızca bir an sürdü, bu yüzden Mat fark ettiğini hiç belli etmedi. Yanıtının bu olacağına karar vermişti. Dik ya da öfkeli bakışlar, suçlamalar olmayacaktı. Onları görmezden gelecek, kendi sularında pişmelerine izin verecekti.

Onları görmezden gelmek için bol bol fırsat çıkıyordu karşısına. Gümüş madalyon, yolu bulmadan önce iki kez soğudu, sonra gün boyunca, o gece ve ondan sonraki her geçen gün ve gece pek çok kez soğudu. Bazen göz açıp kapayana dek gelip geçiyordu ve bazen Mat bir saat sürdüğünden emin hissediyordu. Hangi kadının sorumlu olduğunu anlayamıyordu, elbette. Ya

da genellikle anlayamıyordu. Bir kez, sıcak sırtını pişirmişken ve boynuna doladığı eşarp testere gibi sürtünüp kafasını kesecekmiş gibi gelirken, madalyon soğuduğunda Nynaeve'i ona bakarken yakalamıştı. Kaşlarını öyle fena çatmıştı ki, elindeki sopa ile öküzünü dürtükleyerek ve hayvanın sallana sallana yürümesini hızlandırmaya çalışarak geçmekte olan bir çiftçi, o bakışların kendisine dönmesinden ve araba millerinin arasındaki öküzü öldürmesinden korkarmış gibi arkasına dönüp bakmıştı. Yalnız, Mat kaşlarını çatarak ona baktığında kadın yerinde sıçramış, eyerinden düşecek gibi olmuştu ve ürperti kaybolmuştu. Diğerlerini anlayamıyordu. Zaman zaman, hâlâ atını çekerek yürümekte olan Aviendha dahil iki üçü birden onu izliyordu. Diğerleri, o baktığında, kendi aralarında konuşuyor ya da bulutsuz gökyüzünde süzülen bir kartala ya da yola bakan dik bir yamacın üzerindeki ağaçların arasında duran, bir insandan yarım kat uzun, büyük, siyah bir ayıya bakıyor oluyordu. Tek iyi tarafı, Mat'in Elayne'in memnun olmadığı izlenimini edinmiş olmasıydı. Neden, bilmiyordu ve umurunda da değildi. Askerleri denetlemek. Övgülerle Mat'in başını okşamak. Bu tür şeyleri yapacak türden bir adam olsaydı, onu tekmelerdi.

Ama aslında, epey kendinden hoşnut hissetmeye başlamıştı. Kadınlar ne yapıyor olursa olsun, Nerim'in göğsüne sürdüğü merhemlerden birinin tedavi edemeyeceği bir etki bırakmıyordu. Nerim soğuk yanması olmadığına dair temin ediyordu onu. Dördüncü akşama kadar kendinden hoşnut hissetmeye devam etmişti. Beyaz badanalı tuğla evler ve sineklerle dolu, So Tehar adlı pejmürde bir köyde, beyaz badanalı tuğladan iki katlı, pejmürde bir han olan Güney Kasnağı'nın ahırına Zar'ı yerleştirmiş dönüyordu ki, bir şey tam kürek kemiklerinin arasına çarptı. Burnunda at pisliği kokusu ile, bir ahır uşağını ya da So Tehar'ın asık suratlı hödüklerinden birini hançerli olmasına aldırmadan delik deşik etmeye hazırlanarak döndü. Ama ne ahır uşağı vardı ortalarda, ne de hödük. Yalnızca kendi kendine başını sallayarak küçük defterine bir şeyler yazmakta olan Adeleas vardı. Kadının elleri oldukça temizdi.

Mat içeri girdi ve hancıdan punç istedi, sonra fikrini değiştirerek brendi getirtti kadına. Uzun boylu, sıska kadın getirdiği bulanık sıvının erikten yapıldığı konusunda ısrar etti, ama tadı pas giderici gibi geliyordu. Juilin burnunu çekmekle yetindi ve Thom bunu bile yapmadı. Yalnızca Nalesean bir yudum aldı ve sonra kendine punç söyledi ve Nalesean her şeyi içerdi. Mat minik, kalay kupalardan kaç tane diktiğini sayamadı, ama kaç taneyse, onu yatağa Nerim ile Lopin'in götürmesi gerekti. Tilki başının sınırları

olduğunu düşünme izni vermemişti kendine. *Saidar*'ı durduracağına karşı yeterinden de fazla kanıt vardı, ama tek yaptıkları Güç'le bir şey alıp ona fırlatmak olursa... Şiltesinin üzerine uzanmış, ay gölgelerinin tavandan geçmesini seyrederken, *hiç yoktan iyidir,* deyip durdu kendine. *Hiç yoktan iyidir.* Ama kendi başına ayağa kalkabiliyor olsa, aşağı inip daha fazla brendi isterdi.

İşte bu yüzden beşinci gün, yol bir tepeyi tırmandığında ve Ebou Dar önlerine serildiğinde pis bir ruh hali içindeydi, dili tüylerle kaplanmış gibi geliyordu ve kafasının içinde davullar dövülüyor, tepedeki güneş yüzünden deliler gibi terliyordu. Şehir Eldar Irmağı'nın iki yanına yayılmıştı ve ötedeki büyük koy gemilerle doluydu.

Şehir hakkındaki ilk izlenimi beyazlığıydı. Beyaz binalar, beyaz saraylar, beyaz kuleler ve minareler. Keskin beyaz şalgamlara ya da armutlara benzeyen kubbeler genellikle kırmızı, mavi ya da altın rengi şeritler taşıyordu, ama şehir daha çok beyazdı ve güneşi öyle yansıtıyordu ki insanın gözleri acıyordu. Yolun vardığı, beyaz badanalı duvardaki geniş, yüksek, sivri tepeli bir kemerle biten kapı öyle kalındı ki, tekrar güneşe çıkmadan önce yirmi adım gölgede ilerlediler. Meydanlardan, kanallardan, köprülerden, ortasında çeşmeler ya da heykeller olan ve insanlarla dolu meydanlardan, sırıklarla mavna ittiren adamlarıyla dar ya da geniş kanallardan, her büyüklükte, yüksek ya da alçak, bazıları iki yanına dükkânlar dizilecek kadar büyük köprülerden oluşmuş bir şehir gibiydi. Kalın sütunlu sundurmaları olan saraylar, halı ya da kumaş sergileyen dükkânlarla yan yana duruyordu. Dört katlı, pancurlar arkasında gizlenmiş dev, kemerli pencereleri olan evler, ahırların, bıçakçıların, balıkçıların yanında yükseliyordu.

Vandene ile Adeleas o meydanlardan birinde dizginleri çektiler. Nynaeve kadınlara bakarak kaşlarını çatıyordu ve Elayne burnundan ve çenesinden buzdan sarkıtlar sarkıyor olmalıymış gibi bakıyordu. Elayne'in hatırlatması üzerine Aviendha şehre girerken sıska, kır atına tırmanmıştı, ama şimdi tırmandığı zamanki kadar beceriksizce atından indi. Olver kadar merakla bakınıyordu. Şehir görüş alanına girdiğinden beri Olver'in gözleri faltaşı gibi açıktı. Birgitte, Jaem'in Vandene'i izlemesini taklit ederek, Elayne'in peşinden ayrılmıyordu.

Mat fırsattan faydalanarak şapkasıyla yelpazelendi ve çevresine bakındı.

Şimdiye dek gördüğü en büyük saray, meydanın bir yanını kaplamıştı ve üç dört katlı, kubbelerden, kulelerden, revaklardan oluşmuş bir binaydı.

Meydanın diğer üç yanında, her biri birbirinden beyaz büyük evler, hanlar, dükkânlar diziliydi. Meydanın ortasında, akışkan cüppeler içinde, bir Ogier'den daha uzun bir kadın heykeli, heykelden de yüksek bir kaidenin üzerinde duruyordu ve bir kolunu kaldırmış, güneye, denize doğru işaret ediyordu. Açık renk kaldırım taşları üzerinde yürüyen bir avuç insan vardı ancak ve bu sıcakta şaşmamak gerekirdi. Birkaç kişi kaidenin en alt basamağında öğle yemeklerini yiyorlardı ve güvercinler, martılar kırıntılar için kavga ediyordu. Bir dinginlik tablosuydu. Mat neden aniden kafasının içinde yuvarlanan zarlar hissettiğini anlayamadı.

O duyguyu çok iyi biliyordu. Bazen kumar oynarken, şansı yaver gittiğinde hissediyordu. Savaş başlarında hep hissederdi. Ve yaşamsal öneme sahip, yanlış bir seçimin gırtlağının kesilmesi ile sona erebileceği bir karar vermesi gerektiğinde de gelirdi.

"Daha küçük kapılardan birinden gireceğiz," diye bildirdi Vandene. Adeleas başını sallıyordu. "Merilille dinlenmek için oda hazırlatır bize."

Bu Tarasin Sarayı olmalıydı; Mitsobar Evi'nden Tylin Quintara'nın Rüzgârlar Tahtı'nda oturduğu, gerçekte Ebou Dar'ın ancak birkaç yüz kilometre çevresine hükmettiği yer. Mat'in bu yolculuk hakkında öğrenmeyi başardığı birkaç şeyden biri, Aes Sedailerin sarayda içlerinden biri ve elbette Tylin ile görüşeceği idi. Aes Sedailer Kraliçe ile görüşecekti. Mat pırıldayan mermer ve beyaz badanalı taş yığınına baktı ve orada kalmanın nasıl bir şey olacağını düşündü. Normalde saraylardan hoşlanırdı; en azından, hizmetkârların, altının ve insanın canını acıtmayan tüy yatakların olduğu yerlerden hoşlanırdı. Ama Kraliyet Sarayı demek, her döndüğünüz yerde asiller bulmak demekti. Mat asilleri ikişer üçer görmeyi tercih ederdi; Nalesean bile sinir bozucu olabiliyordu. Bu büyüklükte bir saray, durmaksızın Nynaeve ile Elayne'in nerede olduğunu merak etmek ya da başlarına bir nöbetçi koymaya çalışmak demekti. Mat'in koruma olarak peşlerinden ayrılmamasına izin vermeleri mi daha kötü olurdu, yoksa reddetmeleri mi, emin değildi. Elayne'in o serin sesle konuşmasını duyar gibi oluyordu: *Lütfen Cauthon Efendi ve adamlarım için de bir yer bulun. Beslenip sulandıklarından emin olun.* Bunu yapardı. Denetlemek için düzenli olarak uğrar, Mat'e yapmaya hazırlandığı şeyleri yapmasını söylerdi. Ama o ve Nynaeve'in başlarını beladan uzak tutacakları bir yer varsa, Kraliçe'nin Sarayı olmalıydı. Dahası, Mat ayaklarını kaldırıp oturabileceği, dizine şakaklarını ovacak bir kız oturtup punç içebileceği bir yer istiyordu. Islak havlu da iyi gelirdi. Başı ağrıyordu. Elayne'in o sabah,

içkinin kötülükleri ve örnek olmak konusunda, dudaklarını büzerek verdiği ders hâlâ kulaklarında çınlıyordu. Ayaklarını indirmek zorunda kalmasının bir sebebi de buydu. Yanıt veremeyecek kadar zayıftı, yataktan yeni çıkmıştı ve kendini Zar'ın sırtına çekip çekemeyeceğini merak ediyordu ve kız o zamana dek gereğinden fazla konuşmuştu. Buna hemen bir son vermezse, *Mat* yumruğunu alnına götürürken bulacaktı kendini.

Valdene düz karınlı iğdiş atını saraya çevirirken bütün bunlar kafasından geçti. "Ben adamlarım için hanlardan birinde oda bulacağım," dedi yüksek sesle. "Sen ve Elayne sokağa çıkmaya karar verirseniz, Nynaeve, haber gönderirsiniz. Size eşlik edecek birkaç adam gönderirim." Muhtemelen haber göndermezlerdi –bir ayı ininde, çıplak ellerle kendi başının çaresine bakabileceğini düşünmek konusunda kimse bir kadını geçemezdi– ama dışarı çıktıklarında Vanin'in haber almasını sağlamanın bir yolunu bulabileceğinden emindi. Ve o bulamasa da Juilin bulurdu; bir hırsız avcısı bunu nasıl yapacağını bilirdi. "Şu iş görür." Gelişigüzel seçerek, meydanın karşısındaki geniş bir binaya işaret etti. Kemerli kapının üzerinde seçemediği bir tabela sallanıyordu.

Vandene Adeleas'a baktı. Elayne Nynaeve'e baktı. Aviendha ona bakarak kaşlarını çattı.

Ama Mat hiçbirine konuşma şansı tanımadı. "Thom, Juilin, birkaç kupa punç içelim mi, ne dersiniz?" Belki su daha iyi olurdu; hayatı boyunca hiç bu kadar içmemişti.

Thom başını iki yana salladı. "Belki daha sonra, Mat. Ben yanlarında kalmalıyım, Elayne'in bana ihtiyacı olabilir." Kıza yöneltiği babacan gülümseme, kızın şaşkın şaşkın Mat'e bakmakta olduğunu görünce soldu. Juilin gülümsemedi –artık nadiren gülümsüyordu– ama o da yakında kalması gerektiğini, belki daha sonra içebileceklerini söyledi.

"Nasıl isterseniz," dedi Mat şapkasını başına geçirerek. "Vanin. Vanin!" Şişman adam irkildi ve tapınırcasına Elayne'e bakmayı bıraktı. Hatta kızardı! Işık, kız kesinlikle kötü bir etki bırakıyordu.

Mat Zar'ı çevirirken, Elayne'in sesi sırtına çarptı. O sabahkinden de aksiydi. "Fazla içmelerine izin verme, Cauthon Efendi. Bazı erkekler ne zaman bırakacağını bilemiyor. Küçük bir çocuğun erkeklerin içmesini seyretmesine kesinlikle izin vermemelisin."

Mat dişlerini sıktı ve arkasına bakmadan hana yöneldi. Olver ona bakıyordu. Adamlarını, oğlanın önünde sarhoş olmak konusunda uyarması

gerekecekti, özellikle de Mendair'i. Işık, kızın ne yapacağını söylemesinden nefret ediyordu!

Hanın adı Gezgin Kadın'dı, ama kapının üzerindeki tabela ve salon, Mat'in dilediği her şeyi vadediyordu. Yüksek tavanlı oda kesinlikle dışarıdan serindi, kemerli pencereleri arabesk oymalı tahta kepenklerin arkasında kafesliydi. Ahşaptan çok delik var gibiydi, ama odaya gölge veriyorlardı. Yerlilerin arasında dışarlıklılar da oturuyordu, kıvrık bıyıklı, leylek gibi bir Murandyli, ceketinin önünde iki gümüş zincir uzanan toplu bir Kandorlu, Mat'in hemen seçemediği başkaları. Hava hafif bir pipo dumanı pusu ile doluydu ve iki kadının çaldığı tiz sesli flütler ile bir adamın dizlerinin arasına sıkıştırdığı davul bir tür müzik sağlıyordu. En iyi tarafı da, hizmetkâr kadınların güzel olması ve dört masada adamların zar atmasıydı. Kandorlu tüccar kâğıt oynuyordu.

Haşmetli hancı kendini Setalle Anan olarak tanıttı, ama fındık rengi gözleri Ebou Dar'da doğmuş olamazdı. "İyi Lordlarım..." Başını Mat ve Nalesean'a eğerken kulaklarındaki büyük, altın halkalar sallandı, "...Gezgin Kadın size mütevazı bir barınak sağlayabilir mi?"

Saçlarındaki grilere rağmen güzel kadındı, ama Mat kadının gözlerini izledi. Dar kolyesinden bir evlilik bıçağı sarkıyordu. Kabzasına kırmızı beyaz taşlar oturtulmuştu ve kadının cömert dekoltesine sarkıyordu. Kemerinde bir de o kıvrımlı hançerlerden vardı. Yine de sırıtmaktan kendini alamadı Mat. "Anan Hanım, yuvama geldiğimi hissediyorum."

Tuhaf olan şuydu ki, kafasının içinde dönen zarlar durmuştu.

48
Hançere Yaslanmak

Nynaeve büyük, bakır küvetten başına sardığı beyaz havlu ile çıktı ve ağır ağır kurulandı. Tombul, gri saçlı hizmetkâr kadın onu giydirmeye çalıştı, ama Nynaeve kadının şaşkın bakışlarını ve itirazlarını görmezden gelerek gönderdi onu ve büyük özenle giyinerek, beyaz Merada dantelli açık yakası ile koyu yeşil elbiseyi yüksek boy aynasında uzun uzun inceledi. Lan'in –onu düşünmemek en iyisiydi– ağır altın yüzüğü kesesinde, çarpık *ter'angreal* yüzüğünün yanında duruyordu. Altın Büyük Yılan yüzüğü sağ elinin orta parmağında parlıyordu. Sağ elinde. Bunu da düşünmemek en iyisiydi.

Yüksek tavana mavi gökyüzü ve beyaz bulutlar resmedilmişti ve mobilyalar huzursuz edici ölçüde büyük, yaldızlı aslan ayakları üzerinde dursa da, ince yatak direkleri, sandalye bacakları, dikey olan başka her şeyde onun zevkine göre çok fazla yiv, çok fazla yaldız olsa da yine de uzun süredir kaldığı en rahat odaydı. Hoş bir oda. Biraz serin. Yapmaya çalıştığı şey, kendini sakinleştirmekti.

İşe yaramadı, elbette. *Saidar* örüldüğünü hissetti ve yatak odasından çıkar çıkmaz, Elayne'in gizlice dinlemeye karşı oturma odasına örüp bağladığı koruma büyüsünü gördü. Birgitte ve Aviendha gelmişti bile, ikisi de yıkanmış, giyinmişlerdi.

Dört yatak odası tek bir oturma odasına açılıyordu ve onun tavanına da gökyüzü ve bulutlar resmedilmişti. Bu yerleşim düzeninin burada oldukça sıradan olduğunu iddia etmişti Birgitte. Dört yüksek, kemerli pencere beyaza boyalı ferforjeden bir balkona açılıyordu. Demir kafes öyle girifti ki, görülmeden sarayın önündeki Mol Hara Meydanı'na bakabiliyorlardı. Pencerelerden hafif bir esinti giriyor, denizin tuz kokusunu getiriyordu ve

şaşırtıcı ama, birazcık serindi. Öfke yoğunlaşmasını engelliyordu ve Nynaeve Tarasin Sarayı'na girdikten hemen sonra sıcağın etkisini hissetmeye başlamıştı.

Thom ile Juilin'e, hizmetkârlar kısmında bir yerde oda vermişlerdi. Bu Elayne'i adamlardan daha fazla sinirlendirmiş gibiydi. Thom gülmüştü, ama diğer yandan, o gülebiliyordu.

"Bu mükemmel çaydan biraz al, Nynaeve," dedi Elayne, parlak mavi ipek eteğine beyaz bir peçete örterek. Oturma odasındaki başka her şey gibi, geniş sandalyenin ayakları da yaldızlı topuzlardandı ve sandalyenin yüksek sırtında, başının üzerinde daha fazlası vardı. Aviendha yanında, yerde oturmuş, açık yeşil seramiklere uyacak renkte, yüksek yakalı elbisesinin altında bacaklarını toplamıştı. Labirente benzeyen gümüş kolyesi elbiseye çok yakışmıştı. Nynaeve, Aiel kadını bir kez bile sandalyede otururken görmediğini düşündü. O iki handa insanlar ona gözlerini dikip bakmışlardı kesinlikle.

"Nane ve çayüzümü," diye ekledi Birgitte, Elayne'in önerisine, yanıt beklemeden narin, altın rengi bir porselen fincanı doldurarak. Elbette, Birgitte geniş gri pantolon ve kısa mavi ceket giymişti. Zaman zaman o da elbise giyiyordu, ama zevki nadiren Nynaeve'i memnun ediyordu. Üçü de giyinmiş, süslenmişti ve kimse onları istemiyordu.

Gümüş sürahi ıslak ıslak parlıyordu ve çay serin, tazeleyiciydi. Nynaeve Elayne'in serin, kuru yüzüne hayran kaldı. Kendisi, esintiye rağmen şimdiden terlediğini hissediyordu. "Söylemeliyim ki," diye mırıldandı, "farklı bir karşılama beklemiştim."

"Gerçekten mi?" diye sordu Elayne. "Vandene ile Adaleas'ın bize karşı tavırlarından sonra da mı?"

Nynaeve içini çekti. "Pekâlâ, ummuştum, o zaman. Sonunda Aes Sedai oluyorum, gerçek Aes Sedai ve kimse buna inanmıyor gibi. Salidar'dan ayrılmanın bir fark yaratacağını ummuştum gerçekten."

Merilille Caendevin ile görüşmeleri iyi gitmemişti. Aslında, ona sunulmaları. Vandene'in tanıtımı baştan savma olmuştu ve sonra gönderilmişler, gerçek Aes Sedailer konuşurken uzaklaştırılmışlardı. Merilille yıkanmak istediklerinden emin olduğunu söylemişti, ama yine de kovulmaktı bu ve tek seçenekleri itaatkâr Kabuledilmişler gibi gitmek ya da surat asan çocuklar gibi reddetmekti. Sırf hatırlamak bile Nynaeve'in sakin olmak için gösterdiği tüm çabaları mahvediyordu; yüzünden ter akmaya başladı.

Aslında en kötüsü gönderilmek değildi. Merilille ince, solgun, zarif bir Cairhienliydi. Parlak, siyah saçları ve iri, canlı gözleri vardı. Hiçbir şey onu şaşırtmamış, hiçbir şey şaşırtamazmış gibi görünen bir Gri. Yalnız, Nynaeve ile Elayne'in Aes Sedai olduğunu öğrendiği zaman o kara gözler irileşmişti, Egwene'in Amyrlin Makamı olduğunu öğrendiğinde daha da fazla. Birgitte'in Muhafız olması kadını hayretler içinde bırakmıştı, ama o zamana dek tepkilerini bir bakış ve dudakların hafifçe gerilmesi ile sınırlamayı başarmıştı. En kolay kurtulan Aviendha olmuştu; Merilille ona yalnızca, çömez olmaktan ne kadar zevk alacağını mırıldanmıştı. Sonra gönderilmişlerdi. Ve yolculuklarının *güçlüklerini* üstlerinden atmaya çalışarak birkaç gün geçirmelerini önermişti, ama bir emre daha çok benziyordu bu.

Nynaeve kol yeninden mendilini çıkardı ve kare şeklindeki dantel parçası ile boş yere yüzünü yelpazeledi. "Ben hâlâ bir şey sakladıklarını düşünüyorum."

"Gerçekten, Nynaeve," dedi Elayne, başını iki yana sallayarak. "Bize nasıl davrandıkları benim de hoşuma gitmiyor, ama fareden boğa çıkarmaya çalışıyorsun. Vandene ile Adeleas kaçak aramak istiyorlarsa, bırak arasınlar. Çanağı arama işini üstlenmelerini mi tercih ederdin?" Tüm yolculuk süresince, iki kadının tam da bunu yapmasından korkarak aradıkları *ter'angreal*'den hiç bahsetmemişlerdi.

Kadınlar bunu yapsa da yapmasa da, Nynaeve bir şeyler sakladıklarını düşünüyordu. Elayne itiraf etmek istemiyordu yalnızca. Adeleas, Ebou Dar'a vardıktan sonra kaçak aramayı düşündükleri yorumunu Nynaeve'in duyduğunu fark etmemişti ve Nynaeve gerçekten kaçak bulmayı umduklarını mı sorduğunda, Vandene Kule'den kaçan genç kadınlar bulmak için gözlerini her zaman açık tuttukları yanıtını biraz fazla telaşla vermişti. Mantıklı gelmiyordu. Salidar'dan kaçan olmamıştı, ama bazen çömezler kaçardı –zor bir yaşamdı, özellikle de kendi adınıza düşünmeye başlayamadan önce itaat ederek seneler geçireceğinizi bilirken– ve zaman zaman şala ulaşacağından ümidini kesen bir Kabuledilmiş de kaçardı, ama pek azının Tar Valon adasından ayrılabildiğini, hemen hemen tamamının sürüklene sürüklene geri getirildiğini Nynaeve bile biliyordu. Devam edecek kadar güçlü değilseniz, Kabuledilmişlik sınavını ya da o ve Elayne'in atladıkları Aes Sedailik sınavını reddederseniz ya da veremezseniz, her an Kule'den çıkartılabilirdiniz, ama şalı takıyor olmadığınız sürece, ayrılmak asla sizin kararınız olmazdı.

Bu yüzden, eğer kaçmayı başaranlar nadiren görülüyorsa, Vandene ile Adeleas neden Ebou Dar’da kaçak bulabileceklerini düşünüyorlardı ve sorduğu zaman neden çeneleri midye gibi kapanmıştı? Nynaeve en azından sonuncusunun yanıtını bildiğinden korkuyordu. Örgüsünü çekmemek için büyük çaba harcaması gerekiyordu. Bu konuda gittikçe daha başarılı olduğunu düşündü.

“En azından Mat sonunda Aes Sedai olduğumuzu anladı,” diye hırladı. En azından artık onunla başa çıkabilirdi. Bir şey denemeye kalksın bakalım, çevresine akış sarabildiği herhangi bir şeyle vurulmak neymiş görürdü. “Anlaması iyi oldu.”

“Bu yüzden mi vergi tahsildarı karşısında irkilen Cheltalı gibi kaçınıyordun ondan?” diye sordu Birgitte sırıtarak ve Nynaeve yüzünün kızardığını hissetti. Duygularını daha iyi sakladığını sanıyordu.

“Bir erkek için bile çok sinir bozucu biri,” diye mırıldandı Aviendha. “Çok uzaklara yolculuk etmiş olmalısın, Birgitte. Sık sık hiç duymadığım yerlerden bahsediyorsun. Bir gün ıslaktopraklarda yolculuk etmek ve bütün o yabancı yerleri görmek isterim. Bu... Cheltalı nerede? Chelta?”

Birgitte’in yüzündeki sırıtış silindi; her neresiyse, bin sene önce, bir önceki Çağ’da ölmüş olmalıydı. Birgitte ve sohbete eskide kalmış yerler, eskide kalmış şeyler sıkıştırması. Nynaeve orada olup kadının Egwene’e, Egwene’in zaten bildiği şeyleri itiraf etmesini izlemek isterdi. Aiellerle geçirdiği süre içinde Egwene etkileyici ölçüde ısrarcı olmuştu ve saçmalık saydığı şeylere tahammülü pek azdı. Birgitte döndüğünde terbiye olmuş görünüyordu.

Buna rağmen Nynaeve Birgitte’i Aviendha’dan daha fazla seviyordu. Aiel kadının sert bakışları ve kana aç konuşmaları zaman zaman çok huzursuz ediyordu onu. Ve Birgitte ne kadar sinir bozucu olursa olsun, Nynaeve sırrını korumaya söz vermişti.

“Mat... beni tehdit etti,” dedi çabuk çabuk. Aviendha’nın dikkatini dağıtmak için aklına gelen ilk, diğerlerinin bilmesini istediği son şeydi bu. Yanakları yine kızardı. Elayne gülümsedi, ama gülümsemesini çay fincanının arkasına saklama zarafetini gösterdi. “Öyle değil,” diye ekledi Nynaeve, Aviendha kaşlarını çatıp kemer bıçağını yoklayınca. Aiel kadın her şeye verilecek doğru tepkinin şiddetli bir tepki olduğunu düşünür gibiydi. “Yalnızca...” Aviendha ile Birgitte kulak kesilerek, ilgiyle baktılar ona. “O yalnızca dedi ki...” Nynaeve’in Birgitte’i kurtarması gibi, Elayne de onu kurtardı.

“Cauthon Efendi’den bahsettiğimiz yeter bence,” dedi Elayne kararlılıkla. “O sırf Egwene’in başından almak istediğimiz için burada ve *ter’angreal* hakkında ne yapacağımızı daha sonra düşünebilirim.” Bir an dudaklarını birbirine bastırdı. Vandene ile Adeleas’ın Mat’e, bir izin bile almadan yönlendirmeye başlaması mutlu etmemişti onu, Mat’in o hana kaçması hiç. Yapabileceği hiçbir şey yoktu, elbette. Başlangıçta, zaten yapacağı işi yapmasını söyleyerek, söyleneni yapma alışkanlığı edinmesini sağlayabileceğini iddia etmişti. Eh, ona iyi şanslar. “Bu yolculukta, en az önemli kısım o,” dedi Elayne, daha büyük kararlılıkla.

“Evet.” Nynaeve rahatladığını belli etmedi. “Evet, en önemli olan çanak.”

“İlk önce benim keşfe çıkmamı öneriyorum,” dedi Birgitte. “Ebou Dar hatırladığımdan daha zorlu bir yere benziyor ve tarif ettiğiniz bölge daha da zorlu...” Aviendha’ya baktığı söylenemezdi, “...şehrin kalanından daha zorlu görünüyor,” diye bitirdi içini çekerek.

“Yapılacak keşif varsa,” diye araya girdi Aviendha hevesle, “ben de katılmak isterim. *Cadin’sor*’um var.”

“Keşfe çıkarken kalabalığa karışmak gerekir,” dedi Elayne nazikçe. “Sanırım *hepimiz* için Ebou Dar elbiseleri bulmalıyız; o zaman en baştan itibaren hep beraber ararız ve hiçbirimiz göze çarpmayız. Ama bunu en iyi yapacak Nynaeve olacak,” diye ekledi, Birgitte ile Aviendha’ya gülümseyerek. Şimdiye dek gördükleri Ebou Darlılar siyah saçlara sahiptiler ve çoğu hemen hemen siyah gözlüydü.

Aviendha surat asarak nefes verdi ve Nynaeve, o açık yakaları düşünerek, onu yankılamak istedi. Dar, ama çok açık yakalardı. Birgitte sırıttı; kadında hiç utanma yoktu.

Tartışma uzamadan, kısa, siyah saçlı, Mitsobar Evi üniforması giymiş bir kadın kapıyı çalmadan girdi. Elayne hizmetkârlar açısından doğru olduğunu söylese de, Nynaeve’e çok kaba bir davranış gibi geliyordu. Kadının elbisesi beyazdı, eteğinin sol yanı dizine kadar dikilmiş, yeşil iç etekliğini teşhir ediyordu. Dar korsesinin sol göğsüne yeşil bir Çapa ve Kılıç işlenmişti. Üniformanın dar yakası bile Nynaeve’in gördüğü en derin yakaydı. Tombul, orta yaşlarında bir kadın olan hizmetkâr duraksadı, sonra diz kırdı ve herkese hitaben konuştu. “Kraliçe Tylin, dilerlerse, üç Aes Sedai’yi görmek istiyor.”

Nynaeve Elayne ve diğerleri ile şaşkın şaşkın bakıştı.

“Burada yalnızca iki Aes Sedai var,” dedi Elayne bir an sonra. “Belki Merilille’e gitmen gerekiyordu?”

“Bu daireye gönderildim... Aes Sedai.” Duraksama ancak fark edilecek kadar uzundu ve kadın unvanı bir soruya dönüştürmekten kıl payı farkla kaçınmıştı

Elayne eteğini düzelterek doğruldu; o pürüzsüz yüzün öfke sakladığından hiçbir yabancı şüphelenmezdi, ama gözlerinin ve ağzının kenarlarında bir gerginlik izi vardı. “Gidelim mi o zaman? Nynaeve? Aviendha? Birgitte?”

“Ben Aes Sedai değilim, Elayne,” dedi Aviendha ve hizmetkâr kadın telaşla araya girdi, “yalnızca Aes Sedailer dendi.”

“Siz Kraliçe ile görüşürken, Aviendha ve ben şehirde bir bakınabiliriz,” dedi Birgitte, daha Elayne ağzını açmadan. Aviendha’nın yüzü aydınlandı.

Elayne ikisine keskin bir bakış fırlattı, sonra içini çekti. “Eh, en azından dikkatli ol. Nynaeve, geliyor musun, yoksa sen de mi şehri görmek istiyorsun?” Sonuncusunu Birgitte’e bir bakış fırlatarak, kuru bir ses tonu ile söylemişti.

“Ah, hayatta kaçırmam,” dedi Nynaeve ona. “Sonunda şey olduğunu düşünen biri ile görüşmek iyi olacak...” Hizmetkâr oradayken cümlesini tamamlayamazdı. “Kraliçe’yi bekletmemeliyiz.”

“Ah, hayır,” dedi üniformalı kadın. “Kulaklarımın ederinden fazla olur.”

Kadının kulaklarının ederi ne olursa olsun, saray koridorlarında yürümeleri epey zaman aldı. Dışarıdaki onca beyazı telafi etmek istemiş gibi, saray renklerle doluydu. Bir koridorda tavan yeşile, koridorlar beyaza boyanmıştı; bir başkasında duvarlar sarı, tavan açık pembeydi. Yer seramikleri kırmızı siyah beyaz ya da mavi sarı ya da başka renk kombinasyonlarında elmas şekillerinden oluşuyordu. Pek az duvar halısı vardı ve onlarda da normalde deniz manzaraları betimlenmişti, ama kemerli nişlerde bir sürü altın rengi Deniz Halkı porseleni sergileniyordu. Elayne ve Nynaeve’in gözlerine büyük, oyma kristaller, küçük heykeller, vazolar, çanaklar da çarptı.

Elbette, her yerde hizmetkârlar koşturuyordu, erkeklerin üniformaları beyaz pantolon, geniş, pilili gömlekler üzerine uzun, yeşil yelekten oluşuyordu, ama fazla uzağa gidemeden Nynaeve onlara doğru yürüyen birini gördü, durdu ve Elayne’in kolunu yakaladı. Gelen Jaichim Carridin’di. Beyaz pelerinini savura savura yanlarından geçerken gözlerini uzun boylu, saçları grileşmeye yüz tutmuş adamdan ayırmadı. O zalim,

derine gömülü gözler onlara dönmedi. Adamın yüzü terle kaplıydı, ama onları görmezden geldiği gibi, terlediği gerçeğini de görmezden geliyordu.

“Burada ne işi var?” diye sordu Nynaeve. O adam Tanchico’da ve Işık bilir başka nerelerde katliam başlatmıştı.

Hizmetkâr kadın şaşkın şaşkın baktı ona. “Neden, aylar önce Işığın Evlatları da elçi gönderdi. Kraliçe’ye... Aes Sedai?” Yine aynı duraksama.

Elayne zarafetle başını sallamayı başardı, ama Nynaeve sesindeki sertliği silemedi. “O zaman onu bekletmemeliyiz.” Bu Tylin hakkında Merilille’in ağzından kaçırdığı bir şey, son derece resmi, titiz bir kadın olduğuydu. Ama o da onların Aes Sedai olduklarından kuşku etmeye başlarsa, Nynaeve tam da kanıtlayacak ruh hali içindeydi.

Açık mavi tavanı, sarı duvarları olan, bir dizi üç kemerli pencerenin uzun, ferforje balkona açıldığı ve içeriye rahatlatıcı, tuz kokulu bir esinti getirdiği geniş bir odada bıraktı onları hizmetkâr kadın ve Nynaeve ile Elayne Kraliçe’nin önünde, bir Aes Sedai’nin bir hükümdara yapması gereken reveranslarla, hafifçe diz kırarak ve başlarını azıcık eğerek selam verdiler.

Tylin son derece etkileyici bir kadındı. Nynaeve’den daha uzun değildi ve Elayne’in en iyi gününde bile boy ölçüşemeyeceği bir ihtişamla duruyordu. Selamlarına aynı şekilde yanıt vermeliydi, ama vermedi. Bunun yerine, iri kara gözleri azametli bir yoğunlukla inceledi onları.

Nynaeve bakışlara becerebildiğince yanıt verdi. Şakakları kırlaşmış, siyah saçları dalga dalga omuzlarından aşağı dökülüyor, çizgisiz olmayan, ama düzgün hatları çerçeveliyordu. Şaşırtıcı şekilde, kadının yanağında iki yara izi vardı, inceydiler ve öyle eskiydiler ki hemen hemen kaybolmuşlardı. Elbette, onun belindeki altın örgü kemerden de kıvrık, kabzasına ve kınına mücevherler kakılmış bir hançer sarkıyordu. Nynaeve gösteriş için taşıdığından emindi. Tylin’in mavi ipek elbisesi kesinlikle bir düelloda giyilecek cinsten değildi. Ellerini indirse parmaklarını saklayacak kadar uzun, kar beyazı dantellerle süslüydü ve arkada bir adım kadar uzanan eteğinin önü dizlerin üstüne kadar çekilmiş, yeşil beyaz iç etekliği teşhir ediyordu. Aynı dantelle çevrilmiş korse öyle dardı ki, Nynaeve otururken mi daha fazla rahatsızlık verirdi, yoksa ayakta mı, emin olamıyordu. Kadının uzun boynuna örgü altından bir tasma kolye takılmıştı ve kolye daha fazla danteli destekliyor, kabza aşağı oval kesimli yakaya sarkan evlilik hançerini taşıyordu. Önceki derin yakalarla rahatlıkla boy ölçüşebilirdi o yaka.

“Siz ikiniz Elayne ve Nynaeve olmalısınız.” Tylin bambuya benzeyecek şekilde oyulmuş, ama yaldızlı bir sandalyeye oturdu ve gözlerini onlardan ayırmadan dikkatle eteklerini düzeltti. Sesi derin, ezgili ve hükümrandı. “Bir üçüncüsü olduğunu anlıyorum. Aviendha mıydı?”

Nynaeve Elayne ile bakıştı. Kadın oturmaya davet etmemişti onları, gözleri bir sandalyeye bile kaymamıştı. “O Aes Sedai değil,” diye başladı Elayne sakin sakin.

O daha fazlasını söyleyemeden Tylin konuştu. “Ya siz? En fazla on sekiz kış görmüş olabilirsin, Elayne. Ve sen, bana kuyruğundan yakalanmış bir kedi gibi bakan Nynaeve, sen kaç kış görmüş olabilirsin? Yirmi iki mi? Belki yirmi üç? Karaciğerimden hançerleneyim! Bir kez Tar Valon’u ve Beyaz Kule’yi ziyaret ettim. O yüzüğü sağ eline takan, senin yaşında bir kadın çıktığından kuşkuluyum.”

“Yirmi altı!” diye terslendi Nynaeve. Emond Meydanı’ndaki Kadın Kurulu’nun büyük kısmı Hikmet olamayacak kadar genç olduğunu düşünürken, her isim gününü teşhir etmek alışkanlık olmuştu. “Yirmi altı yaşındayım ve Sarı Ajah’tan bir Aes Sedai’yim.” Bunu söylerken heyecanlı bir gurur duydu. “Elayne on sekiz yaşında olabilir, ama o da Yeşil Ajah’tan bir Aes Sedai. Merilille ya da Vandene’in şaka olsun diye bu yüzükleri takmamıza izin verdiğini mi düşünüyorsunuz? Çok şey değişti, Tylin. Amyrlin Makamı olan Egwene al’Vere Elayne’den daha büyük değil.”

“Öyle mi?” dedi Tylin ifadesiz bir sesle. “Bunu bilmiyordum. Tahta geçtiğimden beri bana ve benden önce de babama danışmanlık eden Aes Sedai aniden, açıklama yapmadan Kule’ye gitmek üzere buradan ayrıldıktan sonra ve ardından Kule’nin bölündüğü söylentilerinin doğru olduğunu öğrendikten sonra; Ejderyeminliler yerden biter gibi görünürken, Elaida’ya karşı çıkmak için bir Amyrlin seçildiğini ve benim haberim olmadan Altara’nın içinde, büyük kumandanlardan birinin emrinde bir ordu toplandığını öğrendikten sonra –bütün bunlardan sonra– sürprizlere bayılmamı bekleyemezsiniz.”

Nynaeve yüzünün hissettiği kadar hastalıklı görünmediğini umdu. Neden zaman zaman dilini tutmayı öğrenemiyordu ki? Aniden artık Gerçek Kaynak’ı sezemediğini fark etti; öfke ve utanç birbirlerine pek uymuyordu. Muhtemelen böylesi daha iyiydi. Yönlendirebilse, kendini daha da büyük bir aptal yerine koyabilirdi

Elayne duraksamadan, işleri düzeltmek üzere konuştu. “Bunu daha önce duyduğunuzu biliyorum,” dedi Tylin’e, “ama Merilille ile diğerlerinin

özürlerine kendiminkileri eklememe izin verin. Sınırlarınız dahilinde, sizden izinsiz bir ordu toplamak makul bir davranış değildi. Mazeret olarak sunabileceğim tek şey, olayların çok hızlı ilerlediği ve Salidar'daki bizlerin de olayların akışına kapıldığı, ama bu bahane değil. Yemin ederim, Altara'ya zarar vermek aklımıza bile gelmedi ve Rüzgârlar Tahtı'na hakaret etmek istemedik. Biz konuşurken, Gareth Bryne orduyu kuzeye, Altara sınırının dışına çıkartıyor."

Tylin gözünü kırpmadan baktı ona. "Sizinkilerden özür ya da bahane duymadım. Ama Altara'nın her hükümdarı, daha büyük güçlerin hakaretlerini tuzsuz yutmayı öğrenmelidir." Derin bir nefes aldı ve dantellerini savurarak işaret etti. "Oturun, oturun. İkiniz de oturun. Sırtınızı bıçağınıza yaslayın ve bırakın diliniz serbest kalsın." Ani gülümsemesi bir sırıtmaya çok yakındı. "Andor'da nasıl diyorsunuz bilmiyorum. Rahat olun, aklınızdan geçeni, dilediğiniz gibi söyleyin."

Nynaeve, Elayne'in mavi gözlerinin şaşkınlıkla irileşmesine memnun oldu, çünkü kendisi inlemişti. Merilille'in cilalı mermerden oyma tören istediğini söylediği kadın mıydı bu? Nynaeve oturma fırsatı bulduğuna memnun oldu. Salidar'daki onca gizli akımı düşünerek, Tylin'in şey yapmaya çalışıp çalışmadığını merak etti... ne yapmaya çalışacak? Yakın dostu olmayan herkesin onu kullanmaya çalışmasını bekliyordu artık. Elayne sandalyenin önüne, gergin gergin ilişti.

"Söylediğimde içtendim," diye ısrar etti Tylin. "Ne derseniz deyin, hakaret işitmeyeceğim." Ama kadının parmaklarının belindeki mücevherli kabzaya vurmasına bakılırsa, sessizlik bile hakaret kabul edilebilirdi.

"Nereden başlayacağımı bilemiyorum," dedi Nynaeve dikkatle. Elayne'in ona başını sallamamış olmasını diliyordu; kralları ve kraliçeleri idare etmeyi Elayne'in biliyor olması gerekiyordu. Neden bir şeyler söylemiyordu?

"Nedenle başlayalım," dedi Kraliçe sabırla. "Neden Ebou Dar'a Salidar'dan dört Aes Sedai daha geldi? Elaida'nın elçilerini gölgede bırakmak için olamaz –Teslyn elçi bile demiyor kendine ve yalnızca o ve Joline var... Bilmiyor muydunuz?" Kahkaha atarak arkasına yaslandı ve bir elini dudaklarına bastırdı. "Beyazpelerinleri biliyor musunuz? Evet mi?" Serbest eliyle bir kesme hareketi yaptı ve neşesi dalga dalga dinmeye başladı. "Bu Beyazpelerinler için! Ama bana gelen herkesle görüşmeliyim ve Lord Engizisyoncu Carridin de bunlardan biri."

“Ama neden?” diye sordu Nynaeve. “Beyazpelerinlerden hoşlanmadığınıza memnun oldum, ama bu durumda, neden Carridin’in söylediği tek kelimeyi bile dinleyesiniz? Adam kasabın teki.” Bir hata daha yaptığını fark etti. Elayne’in aniden, derin rafına yüksek dalgalar oyulmuş geniş, mermer şömineyi incelemeye başlaması, Tylin’in neşesinin son kırıntıları da mum gibi sönmeden önce anlattı bunu.

“Sözüme uydun,” dedi Kraliçe sessizce. “Dilinizi serbest bırakın dedim ve...” O kara gözler yer seramiklerine gitti ve kadın kendini toparlamaya çalışır gibi göründü.

Nynaeve, neyi yanlış yaptığını ya da daha iyisi, durumu nasıl düzelteceğini anlamayı umarak Elayne’e baktı, ama Elayne yalnızca yan yan baktı ona ve başını belli belirsiz iki yana salladıktan sonra dönüp mermer dalgaları incelemeye başladı. Yoksa o da mı Tylin’e bakmaktan kaçınmalıydı? Ama yere bakan kadın dikkatini çekiyordu. Tylin bir eliyle kıvrık hançerinin kabzasını okşuyor, diğeriyle göğüslerinin arasındaki daha küçük kabzayı elliyordu.

Evlilik hançeri Tylin hakkında çok şey anlatıyordu; Vandene ile Adeleas Ebou Dar’la ilgili bazı şeyleri açıklamakta epey hevesli davranmışlardı, özellikle de şehri bir düzine zırhlı koruma olmadan gezmeye kalkanlar için güvensiz gösterecek türden şeyleri. Beyaz kın, Kraliçe’nin dul olduğunu ve bir daha evlenmeyi düşünmediğini anlatıyordu. Altın kaplama kabzaya kakılmış dört inci ve bir ateş damlası, dört oğul ve bir kız doğurduğunu belli ediyordu; ateş damlasının beyaz mineden, üç incinin kırmızı mineden yuvalara oturtulmuş olması, çocuklarından yalnızca bir oğlunun hayatta kaldığını söylüyordu. Öldüklerinde hepsi on altı yaşındaydı ve düellolarda hayatlarını yitirmişlerdi, yoksa yuvalar siyah olurdu. Her an böyle bir hatırlatıcı taşımak neye benziyordu acaba? Vandene’e göre, kakılan taşlar inci de olsa, ateş damlası ya da renkli cam da, kadınlar kırmızı ya da beyaz yuvayı bir gurur kaynağı olarak görüyorlardı. Vandene pek çok kadının, on altı yaşını geçtiği halde düello yapmayı reddeden çocuklarının taşlarını kabzalarından çıkardıklarını ve onları tanımayı reddettiklerini söylemişti.

Sonunda Tylin başını kaldırdı. Yüzü hoştu ve eli kemerindeki hançeri bıraktı, ama dalgın dalgın evlilik bıçağına ellemeye devam etti. “Rüzgârlar Tahtı’na benden sonra oğlumun çıkmasını istiyorum,” dedi ılımlı bir tavırla. “Beslan senin yaşında, Elayne. Bu Andor’da doğal olurdu –ama orada olsa Beslan’ın kadın olması gerekirdi...” kadın gerçek bir eğlenti ile sırıttı, “ya da Murandy dışında herhangi bir ülkede. Orada durum Altara’dakine çok

benziyor. Artur Şahinkanadı'ndan sonra geçen bin sene içinde, yalnızca bir Ev beş nesil boyunca tahtı elinde tuttu ve Anarina'nın düşüşü öyle hızlı oldu ki, bugüne dek Todande Evi onları isteyen herkesin kucak köpeği oldu. Şimdiye dek hiçbir ev art arda iki hükümdardan fazlasını çıkaramadı.

"Babam tahta geçtiğinde, şehir Mitsobarlardan çok diğer Evlerin elindeydi. Babam koruma almadan bu sarayın dışına adımını atacak olsa, taş dolu bir çuvala tıkılır, ırmağa atılırdı. O öldüğünde, şimdi sahip olduğum şeyi verdi bana. Diğer hükümdarlarınki ile karşılaştırıldığında küçük. Sağlam bir ata binmiş bir adam, bir günlük yolculuk sonunda hükümranlık alanımın sınırına ulaşabilir. Ama boş durmadım. Yenidendoğan Ejder'in haberi geldiğinde, Beslan'a benim elimde tuttuğum arazinin iki katını ve ayrıca müttefikler verebileceğimden emin oldum. Tear Taşı ve *Callandor* her şeyi değiştirdi. Şimdi, Illian Altara'yı tamamen işgal etmek yerine yüz elli kilometrelik bir bölümünü aldığı zaman Pedron Niall'a teşekkür ediyorum. Jaichim Carridin'i dinliyorum ve Beyazpelerin Savaşı'nda kaç Altaralı ölmüş olursa olsun, adamın gözüne tükürmüyorum. Carridin'i, Teslyn'i, Merilille'i dinliyorum ve Beslan'ın avlanırken kazaya kurban gittiği gün banyomda boğulmuş bulunmak yerine, ona miras bırakacak bir şeylerin kalması için dua ediyorum."

Tylin derin bir nefes aldı. Hoş ifade geri döndü, ama sesinde kesin bir tını vardı. "Şimdi. Sizin için balık pazarında bağrımı açtım. Benim soruma yanıt verin. Neden dört Aes Sedai daha ağırlama şerefine nail oldum?"

"Buraya bir *ter'angreal* bulmaya geldik," dedi Elayne ve Nynaeve şaşkınlık içinde bakarken, *Tel'aran'rhiod*'dan çanağın bulunduğu odadaki toza kadar her şeyi anlattı.

"Hava durumunu iyileştirmek mucizevi bir nimet olurdu," dedi Tylin yavaşça, "ama tarif ettiğin mahalle ırmağın karşısındaki Rahad gibi geliyor kulağa. Orada Şehir Bekçileri bile ayakuçlarına basarak yürür. Beni affet – Aes Sedai olduğunu anlıyorum– ama Rahad'da, farkına varmadan sırtında bir hançerle bulabilirsin kendini. Giysilerin güzelse, daha az kan aksın diye ince bir hançer kullanırlar. Belki de bu aramayı Vandene ve Adeleas'a bırakmalısınız. Bu tür yerlere gitmek için, sizden daha deneyimli görünüyorlar."

"Size çanaktan bahsettiler mi?" dedi Nynaeve kaşlarını çatarak, ama Kraliçe başını iki yana salladı.

"Yalnızca bir şey aramak için geldiklerini söylediler. Aes Sedailer kesinlikle gerektiğinden bir kelime fazlasını söylemez." Aniden sırıttı yine;

neredeyse neşeli görünüyordu, ama yanaklarındaki yara izlerinin ince kırışıklar gibi görünmesine sebep oluyordu. “En azından, siz ikiniz gelene kadar öyleydi. Umarım seneler sizi çok fazla değiştirmez. Sık sık Cavandra’nın Kule’ye dönmemiş olmasını diliyorum; onunla bu şekilde konuşabiliyordum.” Ayağa kalktı ve onlara yerlerinde kalmalarını işaret etti. Oda boyunca kayarak, fildişi bir çekiçle gümüş bir gongu çaldı; öyle küçük bir silindir için oldukça yüksek bir çınlama getirdi. “Serin nane çayı isteyeceğim, sonra konuşuruz. Bana nasıl yardımcı olabileceğimi söylersiniz –Rahad’a asker gönderirsem, Şarap İsyanları en başından başlar. Belki limanın ne rıhtıma yanaşan, ne de ticaret yapan Deniz Halkı gemileri ile neden dolu olduğunu da açıklarsınız...”

Çay içerek ve konuşarak hoşça vakit geçirdiler. Daha çok Rahad’ın tehlikeleri, Tylin’in ne yapamayacağı hakkında konuştular. Beslan çağrıldı. Yumuşak başlı bir gençti, saygıyla eğildi ve güzel, kara gözleri annesi gidebileceğini söylediğinde belki biraz rahatladı. Onların Aes Sedai olduğunu kesinlikle tahmin etmemişti. Ama sonunda ikisi, parlak renklere boyanmış koridorlardan geçerek dairelerine döndüler.

“Demek arama işini de kendi üstlerine almayı düşünüyorlar,” diye mırıldandı Nynaeve, üniformalı hizmetkârların işitebilecek kadar yakında olmadıklarından emin olmak için çevresine bakınarak. Tylin, kısa sürede çok şey öğrenmişti onlar hakkında. Ve nasıl sırıtırsa sırıtsın, Salidar Aes Sedaileri karşısında altüst olduğu açıktı. “Elayne, ona her şeyi anlatmak akıllıca mıydı sence? Oğlanın tahtı ele geçirmesinin en iyi yolunun, bizim çanağı bulmamıza izin vermek, sonra Teslyn’e söylemek olduğuna karar verebilir.” Teslyn’i biraz hatırlıyordu; bir Kızıl’dı ve nahoş bir kadındı.

“Andor’da yolculuk eden ve ne yaptıklarını ona anlatmayan Aes Sedailer hakkında annemin nasıl hissettiğini biliyorum. Ben olsam ne hissedeceğimi biliyorum. Dahası, sonunda o deyiş hakkında bana öğretilenleri hatırladım –hançerine yaslan ve dinlen. Bunu sana söyleyen birine hakaret etmenin tek yolu, yalan söylemektir.” Elayne’in çenesi hafifçe kalktı. “Vandene ile Adeleas’a gelince, onlar yalnızca kontrolü ele aldıklarını sanıyor. Bu Rahad tehlikeli olabilir, ama Tanchico’dan daha kötü olacağını düşünemiyorum ve endişelenmemiz gereken bir Kara Ajah yok. İddiaya girerim on gün içinde çanağı buluruz, Mat’in *ter’angreal*’inin yapmaması gereken neyi yaptığını anlarım, Egwene’e katılmak üzere yola çıkmış oluruz, Mat de Vanin Efendi kadar hevesle yumruğunu alnına

götürüyor olur ve Vandene ile Adeleas burada Merilille *ve* Teslyn ile oturmuş, neler olduğunu anlamaya çalışıyor olur."

Nynaeve'in elinde değildi; bir kahkaha attı. Altın rengi porselenden büyük bir vazoyu kıpırdatmakta olan leylek gibi bir hizmetkâr adam ona baktı ve Nynaeve ona dilini çıkardı. Adam neredeyse vazoyu düşürecekti. "Mat dışındakiler üzerine iddiaya girmiyorum. On gün."

49
Sisler Aynası

Rand gömleği içinde oturmuş, sırtını küçük, oval avluyu çeviren ince, beyaz sütunlardan birine vermiş, tatmin içinde piposunu çekiştirerek suyun mermer çeşmeden fışkırmasını, güneş ışığında mücevher gibi parlamasını izliyordu. Sabah, avlunun bu yanını hoş bir gölge içinde bırakmıştı. Lews Therin bile sessizdi. “Tear konusunu düşünmeyeceğinden emin misin?”

Yan sütuna yaslanmış, o da ceketsiz olan Perrin iki duman halkası üfürdü, sonra oyma kurt kafaları ile süslü piposunu ağzına götürdü. “Ya Min’in gördükleri?”

Rand’ın halka yapma çabası ekşi bir homurtu üzerine bozuldu ve yalnızca bir duman bulutu çıktı ağzından. Min’in bu konuyu, Perrin’in duyabileceği bir yerde açmaya hakkı yoktu. “Gerçekten benim kemerime bağlanmak istiyor musun, Perrin?”

“Emond Meydanı’nda Moiraine’i gördüğümüz günden beri benim ne istediğimin bir önemi yok gibi,” dedi Perrin kuru kuru. İçini çekti. “Sen kimsen osun, Rand. Başarısız olursan, her şey mahvolur.” Aniden öne eğildi ve soldaki sütunların arasındaki geniş kapıya bakarak kaşlarını çattı.

Uzun bir an sonra Rand o yönde ayak sesleri duydu. Bir insana ait olmak için çok ağır seslerdi. Eğilerek kapıdan geçen ve avluda yürüyen geniş şekil, onun uzun adımlarına yetişmek için koşturan hizmetkâr kadından neredeyse iki kat uzundu.

“Loial!” diye bağırdı Rand, ayağa kalkarak. O ve Perrin Ogier’in yanına birlikte vardılar. Loial’in geniş ağzındaki sırıtış dev yüzünü gerçekten ikiye ayırmıştı, ama kıvrılmış, diz boyu çizmelerinin üzerinde yayılan uzun ceketi hâlâ yolculuğun tozunu taşıyordu. Ceketin iri cepleri karemsi şekillerle şişmişti; Loial asla kitaplardan ayrı kalamazdı. “İyi misin, Loial?”

“Yorgun görünüyorsun,” dedi Perrin, Ogier’i çeşmeye götürerek. “Kenara otur.”

Loial yol gösterilmesine izin verdi, ama bir birine, bir ötekine bakarken uzun, sarkık kaşları kalktı ve tüylü kulakları seğirdi. Otururken, ayakta duran Perrin kadar uzundu. “İyi mi? Yorgun mu?” Sesi toprak kayması gibi gürlüyordu. “Elbette iyiyim. Ve eğer yorgunsam, uzun bir yol yürüdüm. Tekrar kendi ayaklarımı kullanmanın iyi geldiğini söylemeliyim. Ayaklarının seni nereye götürdüğünü her zaman bilirsin, ama söz konusu bir at olduğunda, asla emin olamıyorsun. Zaten benim ayaklarım daha hızlı.” Aniden gök gürültüsü gibi bir kahkaha patlattı. “Bana bir altın kron borçlusun, Perrin. Sen ve senin on gün. Bir kronuna daha iddiaya girerim, buraya geleli beş gün olmamıştır.”

“Kronunu alırsın.” Perrin kahkaha attı. Loial’in kulaklarının kızgın kızgın titremesine sebep olacak bir ekleme yaptı, “Gaul yozlaştırdı onu. Artık zar atıyor ve bir atı diğerinden ayıramadığı halde at yarışlarında bahis oynuyor.”

Rand sırıttı. Loial her zaman atlara kuşkuyla bakardı ve bacaklarının onlarınkinden uzun olduğu düşünüldüğünde, buna şaşmamak gerekirdi. “İyi olduğundan emin misin, Loial?”

“O terk edilmiş *yurdu* buldun mu?” diye sordu Perrin piposunun sapının üzerinden.

“Yeterince kaldın mı?”

“Siz ikiniz neyden bahsediyorsunuz?” Loial’in kararsız kaş çatışı kaşlarının uçlarının yanaklarına sürtünmesine sebep oluyordu. “Yalnızca bir kez daha bir *yurt* görmek, bir *yurt* hissetmek istedim. On seneye daha hazırım.”

“Annen öyle demiyor,” dedi Rand ciddi ciddi.

Daha Rand cümlesini bitiremeden Loial ayağa fırlamış, çılgınca her yöne bakınıyordu. Kulakları arkaya yatmış, titriyordu. “Annem mi? Burada mı? Annem burada mı?”

“Hayır, değil,” dedi Perrin ve Loial’in kulakları rahatlayarak gevşedi. “İki Nehir’e gitmiş. Bir ay önce. Rand onu ve İhtiyar Haman’ı oraya götürmek için bir tür sıçrama... Sorun ne?”

Tam otururken, İhtiyar Haman’ın ismi geçince, dizleri kırılmış halde yerinde dondu Loial. Gözlerini kapattı ve kalan yolu yavaşça indi. “İhtiyar Haman,” diye mırıldandı, kalın parmaklı eli ile yüzünü ovalayarak. “İhtiyar Haman ve annem.” Perrin’e baktı. Alçak ve fazla kayıtsız bir sesle sordu,

“Yanlarında başkası var mıydı?” Eh, bir Ogier için alçaktı; dev bir testideki dev bir yabanarısı gibiydi.

“Erith adlı genç bir Ogier kadını,” dedi Rand ona. “Sen...” Ancak bu kadar konuşabildi.

Loial inleyerek yine ayağa fırladı. Bu gürültünün ne olduğunu merak eden hizmetkârların kafaları kapılar ve pencerelerde belirdi ve Rand’ı gördüklerinde tekrar kayboldu. Loial ileri geri adımlamaya başlamıştı, kulakları ve kaşları öyle fena sarkmıştı ki, Ogier eriyor gibi görünüyordu. “Bir eş,” diye mırıldandı. “Başka hiçbir anlamı olamaz. Annem ve İhtiyar Haman birlikte gelmişken değil. Bir eş. Ben evlenemeyecek kadar gencim!” Rand gülümsemesini elinin arkasına sakladı; Loial bir Ogier için çok genç olabilirdi, ama doksan yaşından fazlaydı. “Beni sürükleye sürükleye Shangtai Yurdu’na götürecek. Seninle yolculuk etmeme izin vermeyeceğini biliyorum ve daha kitabım için yeterince not tutamadım. Ah, sen gülümseyebilirsin, Perrin. Faile sen ne dersen onu yapıyor.” Pipo dumanı Perrin’in boğazına kaçtı, delikanlı Rand sırtını şaplaklayana kadar hırıldadı. “Bizde farklı,” diye devam etti Loial. “Karının dediğini yapmamak büyük kabalık sayılıyor. Çok büyük kabalık. Sağlam ve saygın bir işe yerleşmemi sağlayacağından eminim, ağaçşarkıcılığı gibi ya da...” Aniden kaşlarını çattı ve adımlamayı bıraktı. “Erith mi dedin?” Rand başını salladı; Perrin sonunda nefes almayı başarmıştı, ama Loial’e kötücül türden bir eğlenti ile bakıyordu. “Alar kızı Iva’nın kızı Erith mi?” Rand yine başını salladı ve Loial çeşme duvarındaki yerine çöktü. “Ama onu tanıyorum. Onu hatırlarsın, Rand. Tsofu Yurdu’nda tanışmıştık.”

“Ben de sana bunu anlatmaya çalışıyorum,” dedi Rand sabırla. O da epey eğleniyor gibiydi. “Senin yakışıklı olduğunu söylemişti. Ve hatırladığım kadarıyla, sana çiçek vermişti.”

“Söylemiş olabilir,” diye mırıldandı Loial kendini savunurcasına. “Vermiş olabilir; hatırlamıyorum.” Ama bir eli kitap dolu cebine gitti. Rand o çiçeğin dikkatle bir kitabın arasına yerleştirilmiş olduğuna iddiaya girebilirdi. Ogier derin bir gürleme ile boğazını temizledi. “Erith çok güzel. O kadar güzel birini hiç görmemiştim. Ve zeki. Serden’in teorisini açıkladığımda dikkatle dinledi –Radlin oğlu Kolom oğlu Serden; altı yüz sene öncesi hakkında yazmış– onun Yollar teorisini açıkladığım zaman...” Diğerlerinin sırıtmalarını yeni fark etmiş gibi sustu. “Eh, dinledi işte. Dikkatle. Çok ilgilendi.”

“Eminim ilgilenmiştir,” dedi Rand yorumsuzca. Yollar’dan bahsetmesi düşünmesine sebep olmuştu. Yolkapıların çoğu *yurtların* yanındaydı ve eğer Loial’in annesi ile İhtiyar Haman’a inanılırsa, Loial’in bir *yurda* ihtiyacı vardı. Elbette, Loial’i bir *yurdun* ancak sınırına kadar götürebilirdi; nasıl bir *yurdun* içinde yönlendiremiyorsa, oraya gitmek için de yönlendiremezdi. “Dinle, Loial. Tüm Yolkapılara koruma büyüleri koymak istiyorum ve onları bulabilecek ve İhtiyarlarla da konuşup izinlerini alabilecek birine ihtiyacım var.”

“Işık,” diye hırladı Perrin tiksintiyle. Piposunu boşalttı ve çizmesinin topuğu ile döşeme taşlarının üzerine dökülen kıvılcımları ezdi. “Işık! Mat’i Aes Sedaileri sindirmek üzere gönderiyorsun, beni, yanımda birkaç yüz İki Nehirli ile, ki aralarından bazılarını tanıyorsun, Sammael ile yapacağın savaşın ortasında bırakmak istiyorsun ve şimdi de, henüz gelmiş olmasına rağmen Loial’i göndermek istiyorsun. Kavrul, Rand, ona bir bak! Dinlenmeye ihtiyacı var. Kullanmayacağın kimse yok mu? Belki Faile’in de Moghedien ya da Semirhage’i avlamasını istiyorsundur. Işık!”

Rand’ın içinde öfke kabardı, onu baştan aşağı titreten bir fırtına. O sarı gözler sert sert bakıyordu ona, ama Rand bir gök gürültüsü gibi karşılık verdi o bakışlara. “Kullanmak zorunda olduğum herkesi kullanırım. Kendin söyledin; ben kimsem oyum. Ve kendimi tüketircesine kullanıyorum, Perrin, çünkü zorunluyum. Zorunlu olduğum herkesi kullanacağım gibi. Artık başka seçeneğimiz yok. Benim de yok, senin de yok, kimsenin yok!”

“Rand, Perrin,” diye mırıldandı Loial endişeyle. “Sakin olun. Kavga etmeyin. Siz değil.” Jambon büyüklüğünde bir el ikisinin omuzlarını çekinerek okşadı. “İkiniz de bir *yurtta* dinlenmelisiniz. *Yurtlar* çok huzurlu, çok yatıştırıcıdır.”

Rand gözlerini dikmiş bakmakta olan Perrin’in bakışlarına karşılık veriyordu. Öfke hâlâ içinde çakıyordu, bir fırtınadaki, tam olarak dinmemiş şimşek çakmaları gibi. Lews Therin uzaktan uzağa kesik kesik homurdanıyordu. “Özür dilerim,” diye mırıldandı, ikisine hitaben.

Perrin, belki özür dileyecek bir şey olmadığını, belki özrü kabul ettiğini belli eden, kayıtsız bir jest yaptı, ama kendisi özür dilemedi. Bunun yerine, başı yine sütunların arasına, Loial’in girdiği kapıya döndü. Bir kez daha, birkaç saniye sonra Rand koşarak yaklaşan ayak sesleri duydu.

Min koşarak avluya daldı. Loial ve Perrin’i görmezden gelerek Rand’ın kolunu yakaladı. “Geliyorlar,” dedi nefes nefese. “Şu anda yoldalar.”

“Dur, Min,” dedi Rand. “Sakin ol. Ben de hepsinin –adı ne demiştin? Demira mı?– Demira gibi yatağa düştüğünü düşünmeye başlıyordum.” Aslında epey rahatlamıştı, ama Lews Therin’in homurtuları ve hırıltılı kahkahaları Aes Sedailerden bahsedildiğinde daha da yükselmişti. Üç gün üst üste, Merana iki diğer Aes Sedai ile birlikte, en iyi saatçinin eseri kadar dakik bir şekilde, düzenli olarak gelmişti ona, ama beş gün önce, hiçbir açıklama olmadan aniden durmuştu ziyaretler. Neden olduğuna dair Min’in en ufak fikri yoktu. Rand koyduğu kurallara çok alınmış olduklarından endişelenmeye başlamıştı.

Ama Min ıstırap dolu bir yüzle bakıyordu ona. Kızın titremekte olduğunu fark etti Rand. “Beni dinle! Yedi tane geliyor, üç değil ve izin almam ya da haber vermem için onlar göndermedi beni. Onlardan önce, gizlice çıktım ve Yabangülü’nü dörtnala sürdüm. Sen onların geldiğini öğrenmeden saraya girmeyi düşünüyorlar. Merana’nın Demira ile konuşmasını duydum. Dinlediğimi bilmiyorlardı. Senden önce Büyük Salon’a ulaşmayı düşünüyorlar, böylece sen onların ayağına gitmiş olacaksın.”

“Bu görünle mi ilgili dersin?” diye sordu Rand sakin sakin. Yönlendirebilen kadınların onu fena inciteceğini söylemişti Min. *Yedi!* diye fısıldadı Lews Therin boğuk bir sesle. *Hayır! Hayır! Hayır!* Rand onu duymazdan geldi; yapabileceği başka pek az şey vardı.

“Bilmiyorum,” dedi Min acılı bir sesle. Rand kızın kara gözlerindeki parıltının, dökmediği yaşlardan kaynaklandığını anlayınca şaşırdı. “Bilsem söylemez miydim sanıyorsun? Tek bildiğim, geliyorlar ve...”

“Ve korkacak bir şey yok,” diye araya girdi Rand kararlılıkla. Min ağlamaklı olduğuna göre, Aes Sedailer onu gerçekten korkutmuş olmalıydı. *Yedi,* diye inledi Lews Therin. *Aynı anda yedi tanesini idare edemem. Yedi tanesini değil.* Rand küçük, şişman adam *angreal*’ini düşündü ve ses solarak mırıltıya dönüştü; ama hâlâ huzursuz geliyordu. En azından Alanna onlardan biri değildi; Rand onu uzakta hissedebiliyordu, hareket etmiyordu, kesinlikle yaklaşmıyordu. Onunla bir kez daha yüz yüze gelebileceğinden emin değildi. “Boşa harcayacak zaman yok. Jalani?”

Tombul yanaklı genç Mızrağın Kızı sütunun arkasından öyle aniden çıktı ki, Loial’in kulakları dimdik oldu. Min Ogier’i ve Perrin’i yeni görmüş gibiydi; o da irkildi.

“Jalani,” dedi Rand, “Nandera’ya söyle, Büyük Salon’a gidiyorum ve kısa süre sonra Aes Sedailerin bana katılmasını bekliyorum.”

Kız yüzünü ifadesiz tutmayı başardı, ama kendinden memnun bir sırıtış başlangıcı yanaklarının daha da tombul görünmesine sebep oldu. “Beralna Nandera’ya haber vermeye gitti bile, *Car’a’carn.*” Loial’in kulakları, unvan üzerine şaşkınlıkla titreşti.

“O zaman Sulin’e ceketimi Büyük Salon’un arkasındaki giyinme odalarına getirmesini söyler misin? Ejder Asası’nı da getirsin.”

Jalani’nin sırıtışı genişledi. “Sulin, ıslaktopraklı elbisesi içinde, *segade* dikenlerine oturmuş gri burunlu bir tavşan kadar hızla koşarak gitti zaten.”

“Bu durumda,” dedi Rand, “atımı Büyük Salon’a getirebilirsin.” Genç Kız’ın ağzı açık kaldı, özellikle de Perrin ile Loial kahkahadan iki büklüm olunca.

Min’in kaburgalarına attığı yumrukla inledi Rand. “Bu gülünecek konu değil, seni kalın kafalı koyun çobanı! Merana ve diğerleri, zırh giyermiş gibi şallarına sarınıyordu. Şimdi beni dinle. Ben bir yanda, sütunların arkasında duracağım, böylece sen beni görebileceksin, ama onlar göremeyecek ve bir şey görürsem, sana bir tür işaret veririm.”

“Sen Loial ve Perrin ile burada kalacaksın,” dedi Rand ona. “Anlayabileceğim nasıl bir işaret verebilirsin, bilmiyorum ve seni görecek olurlarsa, beni uyardığını anlarlar.” Min yumruklarını kalçalarına dayadı ve kirpiklerinin arasından dik dik, asık suratlı bir inatçılıkla baktı ona. “Min?”

Şaşkınlık içinde, kızın içini çektiğini ve süt kadar ılımlı bir tavırla, “Peki, Rand,” dediğini gördü. Kızın bu tavrı, Elayne ya da Aviendha’dan geldiği zamanki kadar şüphelendirdi onu, ama Merana’dan önce Büyük Salon’da olacaksa, araştırmaya zamanı yoktu. Başını salladı ve hissettiği kadar kararsız görünmediğini umdu.

Perrin ile Loial’den Min’i orada tutmalarını istese –kız buna bayılırdı!– daha iyi olur muydu diye merak ederek, Büyük Salon’un arkasındaki giyinme odalarına kadar koştu. Jalani hemen peşinden geliyor, bir yandan da at meselesinin şaka olup olmadığı hakkında mırıldanıp duruyordu. Sulin altın işlemeli kırmızı ceketi ve Ejder Asası ile gelmişti bile; mızrak bir onay homurtusu aldı, ama yeşil beyaz püskülü ve oymaları olmasa ve sapı doğru uzunlukta olsa kızın daha kabul edilebilir bulacağı şüphesizdi. Rand *angreal*’in cebinde durduğundan emin olmak için yokladı. Oradaydı, Rand rahat bir nefes aldı, ama Lews Therin hâlâ endişeyle soluyor gibiydi.

Rand aslan panelli giyinme odalarından Büyük Salon’a seğirttiğinde, herkesin Sulin kadar hızlı davranmış olduğunu gördü. Taht kürsüsünün bir yanında Bael kollarını kavuşturmuş dikiliyordu ve Melaine diğer yanda,

sakin sakin şalını düzeltiyordu. Yüzden fazla Kız kapılardan bu yana, tek dizleri üzerinde ve Nandera'nın dikkatli bakışları altında dizilmişti. Mızrakları, kalkanları, çantaları içinde boynuz yayları ve kalçalarında dolu sadakları ile, tam teçhizatlıydılar. Kara peçelerinin üzerinden yalnızca gözleri görünüyordu. Jalani o sıralardan birine koştu. Arkalarında, kalın sütunların arasına daha fazla Aiel erkek ve kadın doluşmuştu, ama kalın çelikli bıçakları dışında silahlı görünmüyorlardı. Ama çoğunun yüzü sertti. Aes Sedailerle karşı karşıya gelme fikrinden hoşlanmış olamazlardı ve bunun sebebi Güç korkusu değildi. Melaine ve diğer Bilgeler artık onlardan nasıl bahsediyor olursa olsun, kadim başarısızlıkları çoğu Aiel'in kafasına sıkı sıkı yerleşmişti.

Bashere orada değildi elbette –o ve karısı eğitim kamplarından birindeydi–, sarayda sürü sürü dolaşan Andor asilleri de yoktu. Naean, Elenia, Lir ve o grubun bu toplantıdan, hareketlenme başlar başlamaz haberdar olduklarından emindi Rand. Kovmadığı sürece görüşmeleri asla kaçırmıyorlardı. Yoklukları ancak Büyük Salon'a gelirken görüşme sebebini öğrendikleri anlamına geliyordu ve bu da Aes Sedailerin saraya girdikleri anlamına geliyordu.

Gerçekten de, Rand Ejder Tahtı'na oturur, Ejder Asası'nı dizine yatırır yatırmaz, Harfor Hanım onun için son derece sıradışı bir heyecan ve şaşkınlık içinde Büyük Salon'a daldı. Hayretler içinde Rand'a ve Aiellere baktı. "Sizi bulmaları için her yere hizmetkârlar gönderdim. Aes Sedailer..." Ancak bu kadar konuşabildi, sonra geniş kapıda yedi Aes Sedai belirdi.

Rand, Lews Therin'in *saidin*'e uzandığını, *angreal*'e dokunduğunu hissetti, ama kendini topladı ve o ateş ve buz, pislik ve tatlılık selini, Seanchan mızrağını kavradığı kadar kuvvetle kavradı.

Yedi, diye mırıldandı Lews Therin karanlık karanlık. *Onlara üç dedim, yedi kişi geldi. Tedbirli olmalıyım. Evet. Tedbirli.*

Ben *üç dedim,* diye terslendi Rand sese. *Ben! Rand al'Thor!* Lews Therin sustu, ama sonra uzak mırıltılar yine başladı.

Harfor Hanım bir Rand'a, bir saçaklı şallar takmış yedi kadına baktı ve görünüşe göre durulacak yer olmadığına karar verdi. İlk önce Aes Sedailere, sonra Rand'a diz kırdı ve büyük bir sakinlik gösterisi ile kapının bir yanına yürüdü. Ama Aes Sedailer içeri girip, yan yana dizildiklerinde, telaşla arkalarına süzüldü.

Merana, üç ziyaretin her birinde farklı Aes Sedailer getirmişti ve Rand bu kadınların her birini tanıyordu. Sağdaki, siyah saçlarını parlak renkli

boncuklarla ince ince örmüş olan Faeldrin Harella'ydı. Soldaki, beyaz saçaklı şal takmış, beyaz elbise giymiş toplu kadın Valinde Nathenos. Hepsi Ajahlarının renklerine bürünmüştü. Rand tanımadığı kadının kim olması gerektiğini biliyordu. O bakır ten, koyu bronz rengi ipekler içindeki zarif, güzel kadının Demira Eriff, Min'in yatağa düştüğünü bildirdiği Kahverengi Aes Sedai olduğunu gösteriyordu. Ama kadın sıranın ortasında, diğerlerinden bir adım önde duruyordu. Merana, Faeldrin ile tombul, yuvarlak yüzlü Rafela Cindak arasında duruyordu. Rafela, altı gün önce Merana'nın yanında gördüğü zamankine göre çok daha ciddi görünüyordu. Hepsi çok ciddi görünüyordu.

Kadınlar bir an durup, Aielleri görmezden gelerek ifadesizce baktılar ona; sonra Demira başta, Seonid, Rafela, sonra Merana ile Masuri arkada olmak üzere öne kaydılar ve Rand'a yönelik bir ok oluşturdular. *Saidar*'a kucak açtıklarını bilmek için derisindeki hafif karıncalanmayı hissetmesine gerek yoktu. Her kadın, her adımda öncekinden çok daha uzun boylu görünüyordu.

Sisler Aynası eğirerek beni etkileyeceklerini mi düşünüyorlar? Lews Therin'in inanmaz kahkahası deli kıkırtılarla boğuldu. Adamın açıklamasına ihtiyaç duymuyordu Rand; bir kez Moiraine'in böyle bir şey yaptığını görmüştü. Asmodean da Sisler Aynası diyordu buna, aynı zamanda Yanılsama adını veriyordu.

Melaine sinirle şalını düzeltti ve yüksek sesle burnunu çekti, ama Bael aniden tek başına yüzlerce kişilik bir ordunun saldırısını karşılamak zorunda kalmış gibi görünmeye başladı. Direnmeye kararlıydı, ama sonucun iyi olmasını beklemiyordu. Kızlardan bazıları da kıpırdanmaya başladı, ta ki Nandera peçesinin üzerinden dik dik onlara bakana kadar ve bu, sütunların arasındaki Aieller ayak değiştirirken çıkan yumuşak hışırtıları bastırmadı.

Demira konuşmaya başladı ve bunun için de yönlendirdiği açıktı. Bağırmadı, ama sesi her yönden gelir gibi, Büyük Salon'u doldurdu. "Mevcut koşullar altında, hepimiz adına benim konuşmama karar verildi. Bugün burada kimseye zarar vermeyi düşünmüyoruz, ama daha önce, güvende hissetmen için kabul ettiğimiz kuralları artık reddetmek durumundayız. Açık ki, Aes Sedailerin hakkı olan saygıyı göstermeyi hiç öğrenmemişsin. Artık öğrenmek zorundasın. Şu andan itibaren dilediğimiz gibi gelip gideceğiz; ancak kendi seçimimiz üzerine, gelecekte seninle konuşmak istediğimizde, yine de önceden haber vereceğiz. Hanımızın

çevresindeki Aiel gözetçiler kaldırılacak ve kimse bizi izlemeyecek, takip etmeyecek. Gelecekte vakarımıza edilen herhangi bir hakaret cezasız kalmayacak, ama cezalandıracaklarımız çocuktan farksız olsa da, acılarından sen sorumlu olacaksın. Bu şekilde olmak zorunda ve bu şekilde olacak. Bizim Aes Sedai olduğumuz bilinsin."

Uzun ok tahtın önünde durduğunda, Rand Melaine'in ona kaşlarını çatarak baktığını fark etmişti. Kuşkusuz etkilenip etkilenmediğini merak ediyordu. Neler olduğuna dair hiç fikri olmasa etkilenebilirdi; şimdi bile etkilenmediğinden emin değildi. Yedi Aes Sedai Loial'den iki kat, hatta daha uzun görünüyorlardı, başları, vitraylı pencereleri olan tonozlu tavan ile yer arasındaki mesafenin yarısına ulaşmıştı. Demira serin ve duygusuz bir ifade ile, bir eliyle onu kaldırsa mı diye düşünürcesine, tepeden bakıyordu ona ve bunu yapabilecek kadar büyük görünüyordu.

Rand kendini kayıtsızca arkaya yaslanmaya zorladı. Bunun için, çok olmasa da, çaba göstermesi gerektiğini fark edince ağzı gerildi. Lews Therin gevezeleniyor, haykırıyordu, ama sesi uzaktan geliyordu ve beklememek, hemen vurmak hakkında bir şeyler geveliyordu. Kadın, önemini anlaması gerekirmiş gibi, bazı sözcükleri vurgulamıştı. Hangi koşullar altında? Kısıtlamaları daha önce kabul etmişlerdi; neden aniden saygısızlık olmuştu bunlar? Neden aniden güven duygusu vermekten vazgeçmiş, tehditler savurmaya başlamışlardı? "Cairhien'deki, Kule'den gelen elçiler sizinkilerle aynı kısıtlamaları kabul ettiler ve alınmış görünmüyorlar." Eh, çok değil. "Belirsiz tehditler yerine, onlar armağanlar öneriyor."

"Biz onlar değiliz. Onlar burada değil. Biz seni satın almayacağız."

Demira'nın sesindeki küçümseme canını yaktı. Rand'ın parmaklarındaki eklemler, Ejder Asası'nı sıkı sıkı kavraması yüzünden ağrıyordu. Öfkesi Lews Therin'den yankılandı ve aniden adamın yine Kaynak'a ulaşmaya çalışmakta olduğunu fark etti.

Kavrulası! diye düşündü Rand. Kadınlara kalkan koymayı düşünüyordu, ama Lews Therin paniğe yakın bir ifade ile, nefes nefese konuştu.

Yeterince güçlü değilsin. Angreal*'e rağmen olmayabilirsin, yedi tanesini birden tutacak kadar değil. Seni aptal! Fazla bekledin! Çok tehlikeli!*

Birine kalkan koymak epey güç gerektiriyordu. Rand *angreal*'i kullanarak, kadınlar *saidar*'a kucak açmış olsalar da, yedi kalkan

yapabileceğinden emindi, ama içlerinden biri kalkanını kırarsa... Ya da birden fazlası. Gücü ile onları etkilemek istiyordu, gücünü alt etmeleri için bir şans vermek değil. Ama bir yol daha vardı. Ruh, Ateş ve Toprak ördü ve kalkan koyacakmış gibi vurdu.

Sisler Aynası kırıldı. Bir an sonra, önünde sersemlemiş yüzlerle duran yedi normal kadın vardı. Ama şokları Aes Sedai dinginliğinin arkasında hemen kayboldu.

“Taleplerimizi duydun,” dedi Demira normal, ama buyurgan sesiyle, hiçbir şey olmamış gibi. “Taleplerimizin karşılanmasını bekliyoruz.”

Rand elinde olmadan bakakaldı. Sindirilmeyeceğini göstermek için başka ne yapması gerekiyordu? *Saidin* içinde köpürdü, öfkeyle kaynadı. Salıvermeye cesaret edemiyordu. Lews Therin şimdi manyak gibi haykırıyor, parmaklarının ucundaki Kaynak’ı pençelemeye çalışıyordu. Dayanmaktan başkası gelmiyordu elinden. Yavaşça doğruldu. Kürsünün verdiği fazladan yükseklikle, kadınlara tepeden baktı. Yedi soğukkanlı Aes Sedai yüzü ona döndü. “Kısıtlamalar kalıyor,” dedi sessizce. “Ve bir tane daha ekliyorum. Bundan sonra hak ettiğim saygıyı sizden görmeyi bekliyorum. Ben Yenidendoğan Ejder’im. Şimdi gidebilirsiniz. Görüşme sona erdi.”

Belki on kalp atışı süresince, gözlerini bile kırpmadan durdular orada. Sanki onun emri ile tek bir terlik bile kıpırdatmayacaklarını göstermeye çalışıyorlardı. Sonra Demira başını bile sallamadan döndü. Seonid ile Rafela’nın yanından geçerken, ikisi arkasına takıldılar, sonra diğerleri de aynısını yaptı ve rahatça, acele etmeden, Büyük Salon’un kırmızı beyaz seramiklerinin üzerinde süzülerek çıktılar.

Kadınlar koridorda kaybolurken Rand kürsüden indi.

“*Car’a’carn* onları iyi idare etti,” dedi Melaine, her köşeden duyulabilecek kadar yüksek bir sesle. “Enselerinden yakalanıp, ağlayana kadar şeref öğretilmesi gerek onlara.” Bael Aes Sedailerden bu şekilde bahsedildiğini duyunca hissettiği huzursuzluğu pek iyi saklayamıyordu.

“Belki Bilgeleri de bu şekilde idare etmek gerek, ha?” diye sordu Rand, gülümsemeyi başararak.

Melaine şalını sert sert düzelterek sesini alçalttı. “Aptallaşma, Rand al’Thor.”

Bael güldü, ama karısı dik dik baktı ona. En azından birinin gülmesini sağlamıştı. Ama Rand küçük şakasındaki mizahı hissetmiyordu ve bunun sebebi Boşluk’un tampon olması değildi. Min’in gelmesine izin vermiş

olmayı dileyecekti neredeyse. Burada anlamadığı çok fazla gizli anlam vardı ve göremediği başkalarının olduğundan korkuyordu. Gerçekten, neyin peşindeydi bu kadınlar?

Min giyinme odasının küçük kapısını kapatarak koyu, aslan oymalı duvar paneline sırtını verdi ve çok derin bir nefes aldı. Faile Perrin için gelmişti ve Loial Rand'ın Min'in burada kalmasını istediğini söyleyerek itiraz etse de, Rand'ın onu burada tutmaya hakkı olmadığı gerçeği karşısında çöküvermişti. Elbette, Loial Min'in neye niyetlendiğini bilse onu kolunun altına sıkıştırır –büyük özenle elbette– ve avluda oturup, ona kitap okurdu.

Mesele şuydu ki, her şeyi duymuş, ama çok şey görememişti. Tek gördüğü Aes Sedailerin tahtın ve kürsünün tepesine dikildiği idi. Yönlendirmiş olmalıydılar ve bu imgeleri ve haleleri bulanıklaştırırdı, ama Min öyle şaşırmıştı ki, imge olsa da göremezdi. O kendine geldiğinde artık o kadar yüksek değillerdi ve artık Demira'nın sesi her köşeden gürlemiyordu.

Alt dudağını çiğneyerek hızla düşündü. Görebildiği kadarıyla iki sorun vardı. İlki, her ne anlama geliyorsa, Rand ve saygı talepleri idi. Merana'nın başını yerlere sürüyecek kadar eğileceğini düşünüyorsa, daha çok beklerdi ve bu arada, Aes Sedailerin sinirlerine dokunduğu kesindi. Bunu düzeltmenin bir yolu olmalıydı; bir de ne olduğunu görebilse! İkinci sorun, Aes Sedailerdi. Rand bunun, ayağını yere vurarak durdurabileceği türden bir sinirlilik hali olduğunu düşünür gibiydi. Min Aes Sedailerin bu şekilde sinirlendiklerinden emin değildi, ama sinirleniyorlarsa da, bunun daha ciddi bir şey olduğundan emindi. Ama öğrenebileceği tek yer Gülden Taç'tı.

Ön avlu ahırında Yabangülü'nü aldı ve kısrağı hana tırıs sürdü, iri kulaklı seyise teslim ederken atın güzelce silinmesini ve biraz yulaf verilmesini istedi. Saraya dörtnala gitmişti ve Merana ile diğerlerinin entrikalarına çomak sokmasına yardım ettiği için Yabangülü bir ödülü hak ediyordu. Rand'ın sesindeki soğuk öfkeye bakarak, durup dururken Büyük Salon'da onu bekleyen Aes Sedai olduğunu öğrense neler olurdu, bilemiyordu.

Gülden Taç'ın salonu, daha önce mutfaklardan çıkarken göründüğü gibi görünüyordu. Masalarda Muhafızlar oturmuş, bazıları domino ya da taş oynuyor, diğerleri zar atıyordu. İçeri girdiğinde hep birden dönüp baktılar ve tanıyınca işlerine geri döndüler. Cinchonine Hanım kollarını

kavuşturmuş, yüzünde ekşi bir ifade ile şarap odasının kapısında duruyordu –Gülden Taç'ın salonunun duvarlarına bira ve şarap fıçıları dizilmemişti. Masalarda Muhafızlardan başka kimse yoktu ve kural olarak Muhafızlar pek az ve nadiren içerdi. Masalarda kalay kupalar ve kadehler duruyordu, ama kimse onlara dokunmuyordu. Ona birkaç şey anlatmaya razı olabilecek bir adam gördü.

Mahiro Shukosa yalnız başına bir masada oturmuş, meyhane yapbozları yapıyordu. Normalde sırtında taşıdığı iki kılıcı ulaşabileceği bir yerde, duvara dayamıştı. Kırlaşmaya yüz tutmuş şakakları ve asil bir burnu olan Mahiro haşin türden bir yakışıklılığa sahipti, ama ancak âşık bir kadın güzel bulurdu onu. Kandor'da bir lorddu. Hemen her ülkenin saraylarını ziyaret etmiş, küçük bir kütüphane ile yolculuk etmiş, kumarlarda aynı rahat gülümseme ile kazanmış ya da kaybetmişti. Şiir okuyabiliyor, arp çalabiliyor, bir düş gibi dans edebiliyordu. Kısacası, Rafela'nın Muhafızı olması dışında, Rand'la tanışmadan önce tam da Min'in hoşlandığı türden bir erkekti. Aslında, Rand'ı düşünmeyi bırakabildiği zamanlarda hâlâ hoşlanıyordu o tür erkeklerden. Neyse ki ya da ne yazık ki, Mahiro onu, Min'in Kandor'a özgü olduğunu tahmin ettiği bir şekilde, zaman zaman konuşacak birine ve biraz tavsiyeye ihtiyaç duyan, yoksa yabani yulaf ekerken boynunu kıracak bir kız kardeş gibi görüyordu. Adam ona güzel bacakları olduğunu söylüyor, onlara dokunmayı asla düşünmüyordu ve kızın izni olmadan dokunmayı düşünecek adamın bacaklarını kırardı.

Demir parçaları beceriyle bir araya getiren Mahiro yapbozu önceden tamamladığı yapbozlardan oluşan yığının üzerine koydu ve Min karşısına otururken bir başka yığından yeni bir yapboz aldı. "Yani, lahanam," dedi sırıtarak, "boynunu kırmadan, kaçırılmadan ve evlenmeden geri dönebildin." Min bir gün ne demek istediğini soracaktı ona; hep aynı şeyi söylüyordu.

"Ben çıktığımdan beri bir şey oldu mu, Mahiro?"

"Aes Sedailerin saraydan bir dağ fırtınası gibi dönmeleri dışında mı demek istiyorsun?" Her zamanki gibi, yapboz ellerinde, yönlendirilmiş gibi ayrılıverdi.

"Onları kızdıran ne?"

"Al'Thor, sanırım." Yapboz aynı kolaylıkla bir araya geldi ve bitirilmiş yapbozlar yığınına eklendi; diğer yığından gelen yenisi de öyle. "Bunu bir sene önce yapmıştım," diye sır verdi.

"Ama nasıl, Mahiro? Ne oldu?"

Kara gözler ona döndü; siyah olsa, bir leoparın gözleri hemen hemen Mahiro'nunkiler gibi görünürdü. "Min, burnunu yanlış ine sokan kuzu kulaklarını ısırılmış bulabilir."

Min irkildi. Çok doğru. Sırf âşık oldukları için aptalca işler yapıyordu kadınlar. "Ben de bundan kaçınmaya çalışıyorum, Mahiro. Burada olmamın tek amacı, Merana ile saray arasında mesaj taşımak, ama oraya neyin içine daldığıma dair en ufak fikrim olmadan gidiyorum. Aes Sedailer neden onlarla her gün görüşmeyi bıraktılar, neden tekrar başladılar, bugün neden yalnızca üç kişi yerine hepsi birden gittiler, bilmiyorum. Bilmeyerek, kulaklarımın ısırılmasından daha fazlası ile karşı karşıya kalabilirim. Merana bana söylemiyor. Gidip şunu yap, dışında bir şey söylemiyor bana. Yalnızca bir ima, Mahiro? Lütfen?"

Adam yapbozu incelemeye başladı, ama Min onun düşündüğünü biliyordu, çünkü birbirine geçmiş parçalar adamın uzun parmaklarında oynadılar, ama hiçbiri bütünden kopmadı.

Salonun arka taraflarında bir hareket çarptı Min'in gözüne ve başını yan çevirmişken yerinde donakaldı. İki Aes Sedai, yeni yıkanmış hallerine bakılırsa, banyolardan çıkıyorlardı. O ikiliyi en son aylar önce görmüştü, Sheriam Rand'ın Aiel Kıraçları'nda bir yerde olduğunu sezdiği için Salidar'dan gönderilmelerinden hemen önce. Bera Harkin ile Kiruna Nachiman oraya gitmişti; Kıraç'a, Caemlyn'e değil.

Yaşı belirsiz yüzü dışında, kahverengi saçları kare yüzünü çevreleyecek şekilde kesilmiş Bera bir çiftçi karısına benziyordu, ama o anda yüzünde sert bir kararlılık vardı. Zarif, heykelsi Kiruna ne ise ona benziyordu; Arafel Kralı'nın kız kardeşi ve güçlü bir leydi. İri, kara gözleri, bir idamı emredecek ve bundan zevk alacakmış gibi parlıyordu. İki kadının çevresinde, tüm Aes Sedailer ve Muhafızların çevresinde olduğu gibi, imgeler ve haleler oynaşıyordu. Kahverengimsi sarı ve koyu mor bir tanesi aynı anda iki kadının çevresinde çaktı. Tek başına renklerin bir anlamı yoktu, ama o hale Min'in nefesini kesti.

Masa merdivenin dibinden uzak değildi, ama iki kadın Min'e bakmadan dönüp tırmanmaya başladılar. İkisi de Salidar'da iki kezden fazla bakmamıştı ona ve şimdi de kendi konuşmalarına dalmışlardı.

"Alanna uzun zaman önce hizaya getirmeliydi onu." Kiruna'nın sesi alçaktı, ama açık öfkeye çok yaklaşmıştı. "Ben olsam yapardım. Geldiği zaman ona böyle söyleyeceğim; Karanlık Varlık alsın gelenekleri."

“Tasmaya vurulmalı,” diye onayladı Bera ifadesiz bir sesle, “hem de Andor’a daha fazla zarar vermeye bırakılmadan.” Kadın Andorluydu. “Ne kadar kısa zamanda olursa o kadar iyi derim.”

İkili merdivende süzülürken Min Mahiro’nun ona bakmakta olduğunu fark etti. “Buraya nasıl geldiler?” diye sordu ve sesinin son derece kayıtsız çıktığını fark edince şaşırdı. Kiruna ve Bera ile Aes Sedailerin sayısı on üç oluyordu. On üç Aes Sedai. Ve bir de o hale vardı.

“Al’Thor haberini takip ettiler. Cairhien’e olan yolun yarısında bizim burada olduğumuzu haber almışlar. Ben olsam onlardan uzak dururdum, Min. Gaidinleri, hiç de hoş bir ruh hali içinde olmadıklarını söylediler.” Kiruna’nın dört, Bera’nın üç Muhafızı vardı.

Min gülümsemeyi başardı. Handan fırlamak istiyordu, ama bu Mahiro dahil herkesi kuşkulandırırdı. “Bu iyi bir tavsiyeye benziyor. Ya ima?”

Adam bir an daha duraksadı, sonra yapbozu bıraktı. “Ne, ne değil söylemeyeceğim, ama iyi bir kulağa bir söz... Belki de al’Thor’un altüst olmasını bekleyebilirsin. Belki mesajları bir başkasının, belki bizden birinin iletmesini isteyebilirsin.” Muhafızları kastediyordu. “Belki Aes Sedailer al’Thor’a küçük bir alçakgönüllülük dersi vermeye karar vermiştir. Ve belki bu, lahanam, söylemem gerekenden bir söz fazlası olabilir. Düşünecek misin?”

Min “küçük ders”in sarayda olanlar mı, yoksa olacak bir şey mi olduğunu bilmiyordu, ama her şey birbirine uyuyordu. Ve o hale. “Bu da iyi bir tavsiye gibi, Mahiro. Eğer önümüzdeki birkaç gün içinde Merana bir mesaj taşımam için beni ararsa, ona benim İç Şehir’e manzara görmeye gittiğimi söyler misin?”

“Uzun bir yolculuk,” diye güldü adam, nazikçe takılarak. “Dikkatli olmazsan bir koca yakalarsın kendine.”

Min Yabangülü’nü bölmesinden çıkarmasını ve yeniden eyerlemesini söylediğinde iri kulaklı seyis bakakaldı. Min atını yürüterek ahır avlusundan çıktı, ama ilk dönemeç Gülden Taç’ı gizler gizlemez topuklarını atın böğrüne vurdu ve insanların yolundan kaçışmasına sebep olarak dörtnala, Yabangülü’nün gidebildiğince hızlı saraya yollandı.

“On üç,” dedi Rand düz bir sesle ve bunu söylemek bile Lews Therin’in *saidin*’in kontrolünü ele geçirmeye çalışması için yeterliydi. Dişlerini çıkarmış bir hayvanla, sözsüz bir mücadeleydi. Min Caemlyn’de on üç Aes Sedai olduğunu ilk söylediğinde, Rand Güç’ü Lews Therin’den önce

kavramayı zor başarmıştı, Rand'ın yüzünden ter akıyordu; ceketinde koyu renk lekeler oluşmuştu. Ancak bir şeye yoğunlaşabiliyordu. *Saidin*'i Lews Therin'den uzak tutmak. Gerginlikten, yanağındaki kas seğiriyordu. Sağ eli titriyordu.

Min oturma odasının halısı üzerinde ileri geri yürümeyi bıraktı ve ayakuçlarında sıçradı. "Yalnızca bu kadar da değil, Rand," dedi çılgınca. "Hale. Kan, ölüm, Tek Güç, o iki kadın ve sen, hepsi aynı zamanda, aynı yerde." Gözleri yine parlıyordu, ama bu sefer gözyaşları sessizce yanaklarından akıyordu. "Kiruna ve Bera senden hoşlanmıyor, hiç hoşlanmıyor! Senin çevrende ne gördüğümü hatırlıyor musun? Yönlendirebilen kadınlar seni incitecek. Haleler, on üç Aes Sedai, her şey, Rand, hepsi çok fazla!"

Görülerinin her zaman gerçekleştiğini söylerdi, ama bir gün sonra mı, bir sene, on sene sonra mı, bilemiyordu ve Rand Caemlyn'de kalırsa, o gün içinde olabileceğini düşünüyordu. Kafasının içindeki yalnızca bir hırlama olsa da, Lews Therin'in Merana'ya ve diğerlerine, onlar saldıramadan saldırmak istediğini biliyordu. Fikir Rand'a, rahatsız edici ölçüde cazip geliyordu. Belki yalnızca tesadüftü, belki *ta'veren* çekişi aleyhine çalışıyordu, ama gerçek oradaydı. Aes Sedai sayısının on üçe ulaştığı gün Merana ona meydan okumaya karar vermişti.

Ayağa kalkarak yatak odasına girdi, kılıcını gardırobun arkasından aldı ve Ejder şeklindeki tokayı bağladı. "Benimle geliyorsun, Min," dedi kıza, Ejder Asası'nı alıp kapıya yönelirken.

"Nereye geliyorum?" diye sordu Min, bir mendille yanaklarını silerek, ama takip de etti ve Rand koridora çıkmıştı bile. Jalani, mavi gözlü, vahşi sırıtışlı, kemikli bir Kız olan Beralna'dan biraz daha çabuk fırladı ayağa.

Çevrede Kızlardan başka kimse olmadığından, Beralna Rand'ın dediğini yapma iyiliğinde bulunsa mı diye düşünürmüş gibi bir an duraksadı, ama Rand ona keskin bir bakış fırlattı. Boşluk yüzünden sesi uzak ve soğuk çıkıyordu. Lews Therin suskun fısıltılara dönmüştü, ama Rand gevşemeye cesaret edemiyordu. Caemlyn'de değil; Caemlyn yakınlarında değil. "Beralna, Nandera'yı bul ve benimle Perrin'in dairesinde buluşmasını söyle. Yanına kaç Kız almak istiyorsa alsın." Perrin'i arkada bırakamazdı ve bunun sebebi görü değildi; Merana Rand'ın gittiğini öğrendiğinde, içlerinden biri Perrin'le, Alanna'nın ona yaptığı gibi bağ kurabilirdi. "Buraya dönmeyebilirim. Perrin, Faile ya da Loial'i gören olursa, söyleyin onlara, onlar da benimle orada buluşacak. Jalani, Harfor

Hanım'ı bul. Söyle ona, kalem, mürekkep ve kâğıda ihtiyacım var." Gitmeden önce yazacak mektupları vardı. Eli yine titredi ve Rand ekledi, "Çok kâğıt. Ee? Hadi! Hadi!" Kızlar bakıştılar ve koşarak uzaklaştılar. Rand aksi tarafa yöneldi. Min yetişmek için neredeyse koşturmak zorunda kalıyordu.

"Rand, nereye gidiyoruz?"

"Cairhien." Boşluk yüzünden sesi surata aşk edilmiş bir tokat kadar soğuk çıktı. "Bana güven, Min. Seni incitmem. Seni incitmektense kolumu keserim." Kız sessiz kaldı ve sonunda Rand dönüp ona baktığında, yüzünde tuhaf bir ifade ile onu seyretmekte olduğunu gördü.

"Bunu işitmek çok güzel, koyun çobanı." Kızın sesi de yüzü kadar tuhaftı. On üç Aes Sedai'nin onu ele geçirmeye gelmesi fikri kızı gerçekten korkutmuş olmalıydı ve buna şaşmamak gerekirdi.

"Min, onlarla yüz yüze gelmek zorunda kalırsam, bir şekilde seni tehlikeden uzaklaştırmaya söz veriyorum." Herhangi bir erkek on üç Aes Sedai ile nasıl yüzleşebilirdi? Düşünce Lews Therin'in çığlıklar atarak ayaklanmasına sebep oldu.

Rand şaşkınlık içinde, Min'in o hançerleri kol yenlerinden çıkardığını ve ağzını açtığını gördü, ama sonra hançerler aynı rahatlıkla geri gitti –çalışıyor olmalıydı– ve ancak o zaman konuştu Min. "Burnumdan tutup Cairhien'e ya da başka herhangi bir yere götürebilirsin beni, koyun çobanı, ama beni uzaklara göndermeyi düşünüyorsan ayaklarını yere gömmen ve çok çabalaman gerekecek." Bir sebepten, kızın söylemek üzere olduğu şeyin bu olmadığını düşündü Rand.

Perrin'in dairesine ulaştıklarında, Rand büyük bir topluluk buldu. Oturma odasının bir yanında, Perrin ve Loial gömlekleri içinde, mavi halının üzerine bağdaş kurmuş, Rand'ın Taş'ın düşüşünden hatırladığı bir Taş Köpek olan Gaul ile birlikte pipolarını tüttürüyorlardı. Odanın diğer yanında Faile, yine Taş'tan hatırladığı Bain ve Chiad ile birlikte yine yere oturmuştu. Diğer odanın açık kapısından, Sulin'in yatak örtülerini değiştirdiği, onları paramparça edecekmiş gibi savurduğunu görebiliyordu. O ve Min içeri girdiğinde herkes başını kaldırıp baktı ve Sulin yatak odası kapısına geldi.

On üç Aes Sedai ve Min'in kulak misafiri oldukları meselesini anlattığı zaman epey telaş oldu. Ama görülerden bahsetmedi; odadakilerden bazıları biliyor, bazıları bilmiyordu ve Min söylemediği sürece anlatmayacaktı Rand. Ve Min söylemeyecekti. Lews Therin'den de bahsetmedi, elbette;

şehirde on üç Aes Sedai varken, hepsi ellerinin üzerine oturuyor bile olsa, başına neler gelebileceğinden korktuğundan değil. Bırak dilerlerse paniğe kapıldığını düşünsünler; kapılmadığından emin değildi zaten. Lews Therin susmuştu, ama Rand, gecenin içinde izleyen sıcak gözler gibi hissedebiliyordu onu. Öfke ve korku ve belki panik, Boşluk'un dışında kocaman örümcekler gibi sürünüyordu.

Perrin ile Faile telaşla toplanmaya başladılar, Bain ile Chiad birbirlerine parmak oynattıktan sonra Faile'e eşlik edeceklerini bildirdiler ve Gaul Perrin'e eşlik edeceğini ilan etti. Rand burada neler olup bittiğini anlamıyordu, ama Gaul'un Bain ya da Chiad'a bakmaktan kaçınması ve Kızların da ona bakmaması ile ilgili bir şeydi. Loial, Cairhien'in İki Nehir'den Caemlyn'in olduğundan daha uzak olduğu ve annesinin ünlü bir yürüyüşçü olduğu hakkında kendi kendine mırıldanarak, koşarak gitti. Döndüğü zaman bir kolunun altında yarı bağlanmış bir bohça, omzunda dev bir heybe vardı ve içinden gömlekleri fışkırıyordu. Loial hemen gitmeye hazırdı. Sulin de ortadan kayboldu ve kollarında, kırmızı beyaz elbiselerden oluşmuş gibi görünen bir bohça ile döndü. Yüzüne yapışmış aynı bağdaşmaz ılımlılık ile Rand'a, ona *ve* Perrin'e *ve* Faile'e hizmet etmesinin emredildiğini ve hepsi Cairhien'de iken bunu Caemlyn'de yapabileceğini ancak güneş çarpmış bir kertenkelenin düşüneceğini hırladı. Hatta sonuna, kulağa küfür gibi gelen bir "Lord Ejder" ekledi ve şaşırtıcı bir şekilde hiç sendelemeden diz bile kırdı. Sonuncusu onu da şaşırtmış gibiydi.

Nandera Harfor Hanım ile aynı anda geldi. Harfor Hanım çelik uçlu kalemler ve elli mektuba yetecek kadar kâğıt, mürekkep ve mühür mumu ile dolu bir yazı çantası taşıyordu. Ve bunun talihli bir seçim olduğu ortaya çıktı.

Perrin, Dannil Lewin'e haber göndererek, İki Nehirlilerin kalanı ile birlikte onu takip etmesini istedi –o da onları Aes Sedailere bırakmak istemiyordu ve Dannil'e Bode ile diğer Kızları Culain'in Köpeği'nden alıp getirmesini söylememesinin sebebi, Rand ile Faile'in de işaret ettiği gibi, öncelikle Aes Sedailerin kızların gitmesine izin vermeyeceği ve ayrıca kızların da gelmek istemeyeceği idi. Perrin ve Faile hana birden fazla kez gitmişti ve Perrin bile kızların Aes Sedai olmak için sabırsızlandıklarını itiraf ederdi.

Faile aceleyle iki mektup yazdı, annesine ve babasına, böylece endişelenmeyeceklerini söyledi. Rand hangi mektubun hangisi olduğunu bilmiyordu, ama farklı tınılara sahiptiler, biri yarım düzine kez başlandı ve

yırtıldı ve her sözcük üzerine uzun uzun düşünüldü, diğeri ise gülümsemeler ve gülüşler eşliğinde, çabucak yazıldı. Rand bu ikincisinin annesine yazılan olduğunu düşündü. Min, Gülden Taç'ta kalan, Mahiro adında bir arkadaşına yazdı ve bir sebepten, Rand'a yaşlı bir adam olduğunu söyledi, ama bunu söylerken kızardı. Loial bile biraz duraksadıktan sonra kalemi eline aldı. Kendi kalemini; insan kalemi o dev ellerde kaybolurdu. Notu mühürleyerek Harfor Hanım'a uzattı ve çekinerek, fırsat bulursa şahsen iletmesini istedi. Şişman bir salam boyundaki başparmağı, insan ve Ogier dillerinde yazılmış alıcı isminin çoğunu kapatıyordu, ama gözlerini keskinleştiren Tek Güç sayesinde, "Erith" ismini seçti Rand. Yine de, Loial bekleyip notu bizzat vermek istediğine ilişkin işaret vermiyordu.

Rand'ın kendi mektupları da Faile'inkiler kadar zordu, ama farklı sebeplerden dolayı. Yüzünden damlayan ter mürekkebi bulaştırıyordu ve eli öyle titriyordu ki, mürekkep lekeleri yüzünden birden fazla kez baştan başladı. Ama ne söylemek istediğini çok iyi biliyordu. Taim'i, on üç Aes Sedai olduğu konusunda uyarıyordu ve onlardan uzak durma emrini tekrarlıyordu. Ve Merana'ya, farklı türden bir uyarı ve bir tür davet gönderiyordu; saklanmaya çalışmasının faydası yoktu; dünyanın neresinde olursa olsun, Alanna sonunda bulurdu onu. Ama becerebilirse, kendi koşulları altında karşılaşırlardı.

Mektupları mühürledikten sonra –Ejder oymalı yeşiltaştan mühür Harfor Hanım'a bakakalmasına sebep oldu ve kadın son derece ılımlı bir yüz ifadesi ile karşılık verdi bakışlarına– Nandera'ya döndü. "Yirmi Kız dışarıda mı?"

Nandera'nın kaşları kalktı. "Yirmi mi? Mesajın istediğim kadar getirmemi ve dönmeyebileceğini söylüyordu. Beş yüz Kız var, sınırlamasam daha fazlası olurdu."

Rand başını sallamakla yetindi. Kafasının içinde, kendi düşünceleri dışında sessizlik hüküm sürüyordu, ama Lews Therin'i, Boşluk'un içinde yanı başında, bastırılmış bir yay gibi hissedebiliyordu. Herkesi kapıyoldan Cairhien'deki odaya geçirdikten ve deliği kapattıktan sonra, Alanna'yı hissetme duygusu batıda bir yerde olduğuna dair belirsiz bir izlenime dönüştükten sonra, ancak o zaman Lews Therin gider gibi oldu. Sanki Rand'la güreşmekten bıkıp uykuya dalmış gibiydi. Rand sonunda *saidin*'i ittirdi ve bunun üzerine mücadelede ne kadar yorulduğunu fark etti. Güneş Sarayı'ndaki dairesine onu Loial'in taşıması gerekti.

Merana oturma odası penceresinin yanında, sırtını sokak manzarasına dönerek sessizce oturmuştu ve Rand al'Thor'un mektubu kucağındaydı. Mektubu ezberlemişti.

Merana, diye başlıyordu. Merana Aes Sedai değil, Merana Sedai bile değil.

Merana,

Bir zamanlar bir dostum, çoğu zar oyununda on üç sayısının Karanlık Varlık'ın gözleri kadar talihsiz sayıldığını söylemişti. Ben de on üç sayısının talihsiz olduğunu düşünüyorum. Cairhien'e gidiyorum. Ancak beş başka Aes Sedai ile takip edebilirsin beni. Böylece, Beyaz Kule elçileri ile eşit olursunuz. Daha fazlasını getirmeye kalkışırsan hiç memnun kalmam. Bir daha bana baskı yapmaya çalışma. Pek az güvenim kaldı.

Rand al'Thor
Yenidendoğan Ejder

En sonda, kalemi öyle bastırmıştı ki kâğıdı yırtacak gibi olmuştu; son iki satır kalanından farklı bir el yazısı ile yazılmış gibi görünüyordu.

Merana sessizce oturuyordu. Yalnız değildi. Elçilik heyetinin geri kalanı, eğer hâlâ bu isim kullanılabilirse, farklı ruh halleri içinde, duvarların dibindeki sandalyelere oturmuşlardı. Sinir bozucu şekilde, yalnızca Berenicia Merana kadar rahatsızca oturuyordu. Tombul ellerini kucağında kavuşturmuş, başını hafifçe eğmiş, ciddi gözleri dikkatliydi; kendisine hitap edilmediği sürece tek kelime etmiyordu. Faeldrin gururla oturuyor, dilediği zaman konuşuyordu, Masuri ile Rafela da öyle. Aynı şekilde, Seonid ancak birazcık daha az hevesli görünüyor, sandalyenin kıyısında oturuyor, kararlılıkla gülümsüyordu. Kalanı daha çok Valinde gibiydi, neredeyse dingindiler. Verin ve Alanna dışında herkes buradaydı ve onları bulmak için Gaidinler gönderilmişti. Odanın ortasında duran Kiruna ile Bera kesinlikle oradaydılar.

"Herhangi birinin Aes Sedailere böyle bir mektup gönderebilmesi beni tiksindiriyor." Kiruna gürlemedi; sesi aynı anda hem serin, hem sakin, hem de ısrarlı olmayı başarıyordu. Ama kara gözleri şimşeklerle doluydu. "Demira, muhbirin al'Thor'un Cairhien'e gittiğini doğruladı mı?"

“Yolculuk,” diye mırıldandı Bera inanmazlık içinde. “Bunu yeniden keşfettiğini düşünmek.”

Faeldrin’in örgülerindeki parlak boncuklar, kadın başını sallarken şıkırdadı. “Başka ne olabilir, düşünemiyoruz. Belki Logain’den ya da Mazrim Taim’den bile daha güçlü olduğunu hatırlasak iyi ederiz, değil mi?”

“Taim konusunda hiçbir şey yapamaz mıyız?” Rafela’nın normalde hep ılımlı ve hoş olan yuvarlak yüzü şimdi oldukça sertti ve her zamanki tatlı sesi düzdü. “Oturduğumuz yerden otuz kilometre ötede yönlendirebilen en az yüz adam var –yüz!” Kairen kararlılıkla başını salladı ama konuşmadı.

“Beklemek zorundalar,” dedi Kiruna kararlılıkla. “Işık ve şeref, onca adamı idare etmek için kaç Aes Sedai gerekecek, bilmiyorum. En önemli ve idare edebileceğimiz konu al’Thor. Demira?”

Demira diğerlerinin bitirmesini bekledi, elbette. Başını hafifçe eğerek konuştu, “Yalnızca gittiğini biliyorum. Görünüşe göre yanına büyük bir Aiel grubu ve muhtemelen Perrin Aybara’yı da almış.”

Demira başladığında odaya Verin girmişti ve o ekledi, “Perrin konusunda kuşku yok. İki Nehirlilerin kampına bakması için Tomas’ı gönderdim. Perrin’in ve karısının atlarını aldırmak için saraya iki adam göndermişler anlaşılan. Kalanı arabaları ve hizmetkârları bırakmış, hızla doğuya at sürmeye başlamış bile. Perrin’in kurt başı ve Manetheren’in Kızıl Kartal sancağı arkasında.” Bunu gülünç bulurmuş gibi, dudakları hafif bir gülümseme ile kıvrıldı. Kairen’in gülünç bulmadığı açıktı; o inledi, sonra ağzını sıkı sıkı, sert bir çizgi olacak şekilde kapattı.

Merana da gülünç bulmamıştı, ama kalanlar ile karşılaştırıldığında çok küçük bir meseleydi. Siz çöp yığınının üzerine oturmuşken, bozuk bir şeyden gelen hafif koku gibi. Kurtlar eteğinizi yakalamışken, bir köpeğin size hırlaması gibi. Verin konusunda bu kadar endişelendiğini, bu kadar çabaladığını düşünmek. Verin planlarına pek az dokunmuştu aslında, tek yaptığı Demira’yı bugünkü talihsiz yüzleşmeye ikna etmekti. Oldukça beceriyle yapmıştı bunu; Merana bir Gri dışında herhangi birinin fark edeceğini düşünmüyordu. Ama kendisi de kabul etmişti. Al’Thor’u sindirmek –sindirmeye çalışmak– yapabileceklerinin en küçüğüydü. Verin hakkında endişelenmişti ve sonra Kiruna ve Bera ortaya çıkmıştı, ikisi de Merana’nın yetkesine bağlı değildi, ikisi de Masuri, Faeldrin ya da Rafela kadar güçlüydü.

“İşte bu, yahniye atılmış çürük bir şalgam oldu,” diye mırıldandı Bera sertçe. Kairen ve birkaç kadın daha onaylayarak başlarını salladılar.

“Küçük bir şalgam,” dedi Kiruna ona, kuru bir sesle. Hemen hemen herkes başını salladı, Merana ve Verin dışında herkes. Merana yavaşça içini çekmekle yetindi; Verin o kuş gibi bakışlarla, başını yana eğerek Kiruna’ya bakıyordu. “Alanna’yı tutan ne?” diye sordu Kiruna ortaya. “Her şeyi iki kez söylemek istemiyorum.”

Merana her şeyi Verin’e boyun eğerek kendisinin başlattığını düşünüyordu. Hâlâ heyetin başkanı kendisiydi, hâlâ herkes onun emirlerine itaat ediyordu, Masuri, Rafela ve Faeldrin bile. Ama hepsi biliyordu. Kiruna ya da Bera’nın kontrolü ele geçirmediğinden emin değildi –birinin bir çiftlikte, diğerinin bir sarayda doğmuş olması hiç önemli değildi; bunun Aes Sedai olmakla bir ilgisi yoktu– ama Merana’nın emin olduğu bir şey, çevresinde heyetin ufalanıp gittiğiydi. Beyaz Kule bütünken, bir büyükelçinin arkasında Kule’nin ve Amyrlin Makamı’nın tüm gücü varken ve şala kavuşmak için otuz sene beklemesi ya da ancak Kule’den gönderilmeyecek kadar güce sahip olması hiç önem taşımazken asla olmayacak cinsten bir şeydi bu. Artık yalnızca bir avuç Aes Sedai vardı ve yerlerini düşünmeden alıyorlardı.

İsmini söylemek kadını çağırmış gibi, tam Bera ağzını açarken Alanna girdi. Bera ve Kiruna aynı anda Alanna’ya döndüler. “Al’Thor Cairhien’e gittiğini iddia ediyor,” dedi Bera. “Senin ekleyeceğin bir şey var mı?”

Alanna gururla, kara gözlerinde tehlikeli bir pırıltı ile yüzleşti onlarla. Bahsettikleri onun Muhafızıydı. “Doğuda bir yerde. Bildiğim tek şey bu. Cairhien olabilir.”

“Bir erkekle ondan izin almadan bağ kuracaksan,” diye sordu Kiruna buyurgan bir sesle, “en kutsal Işık aşkına, neden senin iradeni kabul ettirecek şekilde yapmadın bunu? Diğeri ile karşılaştırıldığında, ancak bileğe vurulmuş bir tokat olurdu.”

Alanna hâlâ duygularını zar zor kontrol edebiliyordu. Yanakları, kısmen gözlerinde çakan öfkeden, kısmen utançtan, kızardı. “Kimse söylemedi mi sana?” diye sordu fazla canlı bir tavırla. “Herhalde kimse düşünmek istemiyor. Ben kesinlikle düşünmek istemiyorum.” Faeldrin ve Seonid bakışlarını yere indirdiler ve bu konuda yalnız değildiler. “Onunla bağ kurduktan saniyeler sonra zorlamaya çalıştım onu,” diye devam etti Alanna, bunların hiçbirini fark etmemiş gibi. “Çıplak ellerinle bir meşeyi sökmeye çalıştığın oldu mu, Kiruna? Aynı histi.”

Kiruna’nın verdiği tek tepki gözlerinin yavaşça irileşmesi, yavaşça nefes almak oldu. Bera, “Bu imkânsız. İmkânsız,” diye mırıldandı.

Alanna başını arkaya atarak güldü. Kalçasına dayadığı elleri kahkahanın küçümser görünmesine sebep oldu ve bu Bera'nın ağzının gerilmesine, Kiruna'nın gözlerine soğuk bir ışıltı gelmesine neden oldu. Verin, Merana'ya solucanlara bakan bir kuşu hatırlatan bir tavırla bakıyordu onlara. Bir şekilde Verin, boyun eğmeden boyun eğer gibi görünüyordu, ama Merana bunu nasıl yaptığını anlayamıyordu.

"Daha önce kimse yönlendirebilen bir adamla bağ kurmadı," dedi Alanna, kahkahası sona erdikten sonra. "Belki de bununla ilgili bir şeydir."

"Nasıl olursa olsun," dedi Bera kararlılıkla. Onun bakışları da aynı ölçüde sertti. "Nasıl olursa olsun. Yine de yerini bulabilirsin."

"Evet," dedi Kiruna. "Sen bizimle geleceksin, Alanna." Alanna, kendine yeni gelirmiş gibi gözlerini kırpıştırdı. Başını hafifçe eğerek kabul etti.

Zamanının geldiğine karar verdi Merana. Heyeti bir arada tutacaksa, bu son şansıydı. Ellerine yapacak bir şey vermek için al'Thor'un mektubunu katlayarak doğruldu. "Bu heyeti Caemlyn'e getirdiğim zaman," diye başladı, başkanlarının kendisi olduğunu herkese hatırlatmak için; Işık'a şükür sesi titremiyordu, "bana büyük serbesti tanınmıştı, ama ne yapılması gerektiği açık görünüyordu ve biz," bu, onlara bir *heyet* olduklarını hatırlatmak içindi, "başarılı olmayı bekleyerek işe koyulduk. Al'Thor Caemlyn'den çıkmaya ikna edilecekti ve böylece Elayne'i getirip, taç giydirecek, böylece Andor'un arkamızda olmasını sağlayacaktık. Al'Thor'un yavaş yavaş bize güvenmesi ve ona zarar vermeyeceğimize inandırılması gerekiyordu. Aynı zamanda, gereken saygıyı göstermesi de sağlanacaktı. Dikkatle seçilmiş iki üç Aes Sedai, danışman ve rehber olarak Moiraine'in yerini alacaktı. Alanna da dahil olacaktı, elbette."

"Moiraine'i onun öldürmediğini nereden biliyorsun?" diye sözünü kesti Bera, "Morgase'i öldürdüğünün söylendiği gibi?"

"Moiraine'in ölümü konusunda her tür söylenti duyduk," diye ekledi Kiruna. "Bazıları Lanfear ile savaşırken öldüğünü bile söylüyor. Çoğu, öldüğü zaman al'Thor'la yalnız olduğunu söylüyor."

Merana bir çabayla yanıt vermekten alıkoydu kendini. O, içine işlemiş içgüdülere tek kelime etme şansı verse, sonunda hepsini dökerlerdi. "Her şey kontrol altındaydı," diye devam etti, "ve siz ikiniz geldiniz. Tesadüftü, biliyorum ve yalnızca al'Thor'u bulma talimatına uyuyordunuz, ama siz sayımızın on üçü bulmasına sebep oldunuz. Al'Thor gibi bir adam, on üç Aes Sedai'nin toplandığını duyduğunda kaçmaz da ne yapar? Basit gerçek şu ki, planlarımız nasıl zarar gördüyse, sorumlusu sensin Kiruna ve sen

Bera." Şimdi beklemekten başka bir şey gelmezdi elinden. Ahlaki açıdan üstünlük elde etmeyi başarmışsa...

"Sözün bitti mi?" dedi Bera soğuk bir sesle.

Kiruna daha açık konuştu. Diğerlerine döndü. "Faeldrin, sen istiyorsan bizimle birlikte Cairhien'e geleceksin. Masuri, Rafela, siz de."

Merana titremeye başladı ve elindeki mektubu buruşturdu. "Anlamıyor musunuz?" diye bağırdı. "Hiçbir şey olmamış gibi, hiçbir şey değişmemiş gibi devam edebileceğimizi sanıyorsunuz. Cairhien'de Elaida'dan, Beyaz Kule'den gelmiş bir elçilik heyeti var. Al'Thor böyle görmeli. Bizim ona, onun bize ihtiyaç duyduğundan daha fazla ihtiyacımız var ve korkarım bunu biliyor!"

Bir an, Verin dışında herkesin yüzü şokla kaplandı. Verin düşünceli düşünceli başını sallamakla ve küçük, sır dolu bir tavırla gülümsemekle yetindi. Bir an. Tüm diğer yüzler sersemlemiş, gözler irileşmişken. O sözcükler havada çınlar gibiydi. *Bizim ona, onun bize ihtiyaç duyduğundan daha fazla ihtiyacımız var.* Doğru olduğunu bilmek için Üç Yemin gerekmiyordu.

Sonra Bera büyük kararlılıkla, "Otur Merana ve sakinleş," dedi. Merana farkında olmadan oturdu; hâlâ titriyor, hâlâ bağırmak istiyordu, ama ellerinde al'Thor'un mektubunu kavrayarak oturdu.

Kiruna vurgulu bir tavırla sırtını döndü ona. "Seonid, sen de geleceksin, elbette. İki Gaidin daha her zaman faydalı olur. Ve Verin, sanırım." Verin, bu bir talepmiş gibi başını salladı. "Demira," diye devam etti Kiruna, "ona kızgın olduğunu biliyorum, ama adamın bir daha paniğe kapılmasını istemeyiz ve biri İki Nehir'den gelen sıradışı kız koleksiyonunu Salidar'a götürmeli. Sen, Valinde, Kairen ve Berenicia bu konuda Merana'ya yardımcı olacaksınız."

Adı geçen diğer dördü duraksamadan mırıldanarak onayladılar, ama Merana üşüdüğünü hissetti. Heyet ufalanmıyordu; toza dönmüştü.

"Ben..." Bera ve Kiruna'nın bakışları ona döndüğünde sesi solup gitti. Masuri, Faeldrin ve Rafela da ona dönmüştü. Toza dönmüştü, yetkesi de birlikte. "Bir Gri'ye ihtiyacınız olabilir," dedi hafifçe. "Kesinlikle pazarlıklar olacaktır ve..." Sesi yine soldu. Kule bütünken bu *asla* olmazdı.

"Pekâlâ," dedi Bera sonunda. Öyle bir ses tonu kullanmıştı ki, Merana yanaklarının kızarmamasını sağlayacak kontrolü zorla korudu.

"Demira, kızları Salidar'a sen götür," dedi Kiruna.

Merana kıpırdamadan oturuyordu. Salon'un şimdiye kadar Amyrlin'i seçmiş olmasını diliyordu. Hem Güç konusunda çok güçlü, hem çok cesur biri. Onları bir kez daha eski durumlarına getirmek için bir başka Deane, bir başka Rashima gerekiyordu. Al'Thor Elaida'yı tanımaya karar vermeden önce, Alanna'nın onları al'Thor'a götüreceğini umuyordu. Aksi halde, yeni bir Rashima bile kurtaramazdı onları.

50
Dikenler

Rand o günün kalanını Güneş Sarayı'ndaki dairesinde, daha çok yatağında uzanarak geçirdi. Yatak dev gibi, kare bir şeydi ve siyahağaçtan, fildişi kakmalı direkleri parlayana dek cilalanmıştı. Giriş ve oturma odalarındaki yaldızlarla zıtlık oluşturması istenmiş gibi, yatak odasının mobilyaları tamamen siyahağaç ve fildişinden yapılmıştı ve aynı ölçüde keskin hatlara sahiptiler.

Sulin koşturarak girip çıkıyor, Rand'ın tüy yastıklarını kabartıyor, üzerindeki keten örtüyü düzeltiyor, yere serilmiş battaniyelerin daha sağlıklı olacağı konusunda homurdanıyor, istemediği nane çayları, punçlar getiriyordu. Rand sonunda bırakmasını emretmek zorunda kaldı ve kadın tatlı bir gülümseme ile, "Lord Ejder nasıl emrederse," diye hırladı. İkinci mükemmel reveransını yaptı, ama yine de kapıyı açmaya zahmet etmese de olacakmış gibi, uzun adımlarla çıktı gitti.

Min de yanında kalmış, elini tutarak yatakta oturuyordu. Kaşlarını öyle fena çatmıştı ki, Rand ölüm döşeğinde olduğunu düşündüğünden kuşkulandı. Sonunda onu da kovaladı ve daha önce hep gardıropta bıraktığı koyu gri ipek sabahlığı buldu. Orada, çok arkalarda bir şey daha buldu. İnce, sade tahtadan bir flüt çantası, bir ömür önce gibi gelen bir zamanda, Thom Merrilin'in verdiği bir armağan. Yüksek, dar pencerelerden birinin yanına oturdu ve çalmaya çalıştı. Bunca zaman sonra, başta ezgiden çok ciyaklamalar ve sessizlikler çıkarabildi ancak. Min'i geri getiren tuhaf sesler oldu.

"Benim için çal," dedi sevinçle ya da belki şaşkınlıkla kahkaha atarak ve elbette Rand anlaşılabilir bir ezgi çıkarmaya çalışır ve pek az başarı kazanırken gelip dizine oturdu. Bilgeler, Amys, Bair, Sorilea ve daha bir

düzine başkası onları bu halde buldu. Min kızararak doğruldu ve Rand'ın ceketini öyle bir şekilde düzeltti ki güreştiklerini sanırdınız.

Daha Rand tek kelime edemeden Bair ile Sorilea yanına gelmişti bile.

"Sola bak," diye emretti Sorilea, göz kapağını kaldırıp köselemsi yüzünü onunkine yaklaştırarak. "Sağa bak."

"Nabzın fazla hızlı," diye mırıldandı Bair, boğazının yan tarafına kemikli parmaklarını yaslayarak.

Rand'ın dizleri boşanır boşanmaz Nandera bir Kız'ı göndermişti anlaşılan. Sorilea sarayı basmaya niyetlenen Bilgeleri eleyip bu küçük sürüyü seçmişti sonunda. Ve açık ki, Sorilea'ya rağmen, herkes *Car'a'carn*'la ilgilenmek için sıra bekliyordu. O ve Bair'in işi bittiğinde yerlerine Amys ve Colinda geldi. Colinda delici gri gözlere sahip, orta yaşına gelmemiş, ama Sorilea kadar güçlü bir karakteri olan ince bir kadındı. Ama diğer yandan Amys de aynıydı, diğerleri de. Rand itildi, kakıldı, bakıldı ve sıçramayı reddettiğinde inatçı diye adlandırıldı. Gerçekten sıçrayacağını düşünür gibiydiler.

Bilgeler sırayla onunla ilgilenirken Min de ihmal edilmedi; diğerleri onu çevreleyerek, hepsi görüleri hakkında, yüz farklı soru sordular. Min'in gözlerinin irileştiğini söylemek, ifadesini hafife almak olurdu. Aklından geçenleri mi okudular diye merak ederek Bilgelere *ve* Rand'a dikti gözlerini. Amys ve Bair açıkladı –Melaine kızlarına dair haberi kendine saklayamamıştı– ve Min'in gözleri daha da irileşmek yerine, ki o noktada daha fazla irileşmeleri imkânsızdı, yuvalarından fırlayacak gibi göründü. Sorilea bile, Min'in yeteneğinin onu kendileri ile denk kıldığı görüşünde Melaine'e katılır gibiydi, ama Bilgeler Bilge olduğundan –tıpkı Aes Sedailerin Aes Sedai olması gibi bir şeydi bu– her şeyi kaç Bilge varsa o kadar tekrarlaması gerekti, çünkü Rand'la ilgilenenler hiçbir şeyi kaçırmadıklarından emin olmak istiyorlardı.

Sorilea ve diğerleri sonunda Rand'ın dinlenmekten başka hiçbir şeye ihtiyaç duymadığı sonucuna vardıkları ve dinlenmesini emrederek ayrıldıkları zaman, Min yine rahatça kucağına yerleşti. "*Düşlerde* konuşuyorlar mı?" dedi, başını iki yana sallayarak. "Mümkün görünmüyor. Hikâyelerden çıkmış bir şey gibi." Alnını kırıştırdı. "Sence Sorilea kaç yaşında? Ve o Colinda? Gördüğüm... Hayır. Hayır, bunun seninle bir ilgisi yok. Belki sıcak etkiliyor beni. Bildiğim zaman, *her zaman* bilirim. Sıcak yüzünden olmalı." Gözlerinde yaramaz bir ışık belirdi ve dudaklarını öpecekmiş gibi büzerek yavaşça yaklaştı. Sen de böyle yaparsan," diye

mırıldandı, dudakları Rand'ınkilere dokunmak üzereyken, "faydası olabilir. O son parçada, 'Sakız Ağacındaki Horoz'a çok benzeyen bir şeyler vardı." Kızın gözleri görüş alanını doldururken Rand'ın anlaması için biraz zaman gerekti ve sonunda anladığında yüzü görülecek manzara olmalıydı, çünkü Min kahkahalar atarak göğsüne devrildi.

Kısa süre sonra Coiren'den bir not geldi. Sağlığını soruyor, hasta olmadığını diliyor, iki Aes Sedai ile onu görmeye gelip gelemeyeceğini soruyordu; dilerse, Şifa öneriyordu. Rand okurken Lews Therin uykudan uyanırmışçasına kıpırdandı, ama belirsiz, tatminsiz mırıltıları Caemlyn'deki öfkesinin yanında hiçbir şeydi ve Rand kısa mektubu indirirken yeniden uykuya daldı sanki.

Merana'nın davranışları ile keskin bir zıtlık oluşturuyordu. Ve Güneş Sarayı'nda öğlen olan ve daha erken olmasa bile akşama Coiren'in kulağına gitmeyecek hiçbir olay olmadığını hatırlatıyordu. Rand dilekleri için nazik teşekkürler ve nazik bir retle yanıtladı mektubu. Yatakta ya da değil, hâlâ yorgun hissediyordu ve Aes Sedailerle karşı karşıya geldiğinde aklının başında olmasını istiyordu. Kısmen bundandı.

Aynı yanıtla, Gawyn'in onu ziyaret etmesini istedi. Elayne'in ağabeyi ile bir kez karşılaşmıştı, ama adamdan hoşlanmıştı. Ama Gawyn gelmedi, yanıt da vermedi. Rand hüzünle, Gawyn'in annesi hakkındaki hikâyelere inandığı sonucuna vardı. Bir insandan inanmayı bırakmasını isteyeceğiniz türden bir şey değildi pek. Bunu her düşündüğünde üzerine öyle bir kasvet örtüsü seriyordu ki, Min bile onu neşelendirebileceğinden umudu kesmiş gibiydi; bu ruh hali içindeyken ne Perrin, ne de Loial yanında kalıyordu.

Üç gün sonra Coiren'den, aynı ölçüde nazik bir talep daha geldi, bundan üç gün sonra da bir üçüncüsü, ama Rand onlar için de bahaneler uydurdu. Kısmen Alanna yüzünden. Kadını hâlâ uzaktan uzağa, belirsizce hissediyordu, ama her geçen saat daha da yaklaşıyordu. Şaşmamak gerekirdi; Merana'nın altı kişilik ekibine Alanna'yı da seçeceğinden emindi zaten. Alanna'yı bir buçuk kilometre yakınına sokmaya niyeti yoktu ya da en azından gözüne görünmesine izin vermeyecekti, ama onlara Coiren'e davrandığı gibi davranacağını söylemişti ve bunda içtendi. Bu yüzden Coiren'in biraz daha sabretmesi gerekecekti. Dahası, öyle ya da böyle, meşguldü.

Barthanes'in eski sarayına yaptığı kısa ziyaret o kadar da kısa olmadı. Bir kez daha, Idrien Tarsin ona, çoğu anlaşılmaz türden, bir sürü keşif ve icat göstermek için kapıda bekliyordu. Yeni sabanlar, tapanlar, tırpanlar

satan dükkânlar da vardı, ama asıl güçlük Herid Fel'di. Ya da belki Min. Her zamanki gibi Fel'in düşünceleri gezinip duruyor, dili de arkasından gidiyordu ve Min'in orada olduğunu unuttuğu açıktı. Kızı sık sık unutuyordu. Ama Rand adamı konuya getirir getirmez, Fel kızı bir kez daha fark ediyor ve şiddetle irkiliyordu. Yakmayı asla hatırlayamadığı, yarısı içilmiş piposu için durmaksızın ondan özür diliyor, durmaksızın göbeğindeki külleri silkeliyor, durmaksızın seyrek, gri saçlarını düzeltiyordu. Min bundan keyif alıyor gibiydi, ama durmadan onun orada olduğunu unutan bir adamdan neden keyif aldığını bilemiyordu Rand. Hatta o ve Rand gitmek üzere ayağa kalktığında Fel'in kafasının tepesini öptü ve adam mızrak yemiş gibi kalakaldı. Fel'in Karanlık Varlık'ın mühürleri ve Son Savaş meselelerini çözmüş olması bile işe yaramadı.

Ertesi gün yırtık bir parşömen köşesine karalanmış bir not geldi.

İnanç ve düzen güç verir. İnşa etmeden önce molozları temizlemek lazım. Bir daha görüştüğümüzde açıklarım. Kızı getirme. Fazla güzel.

Fel

Telaşlı bir el yazısı ile yazılmıştı ve imza kâğıt parçasının köşesine sıkıştırılmıştı ve Rand'a hiçbir şey ifade etmiyordu. Ama Fel ile tekrar görüşmeye çalıştığında, adamın Idrien'e kendini yeniden genç hissettiğini ve balık tutmaya gittiğini söylediği ortaya çıktı. Bu kuraklığın ortasında. Rand yaşlı adamın kafasının sonunda çatlayıp çatlamadığını merak etti. Min notu kesinlikle eğlendirici buldu; almak için izin istedi ve Rand kızı defalarca nota bakıp sırıtırken buldu.

Çatlak ya da değil, Rand bir dahaki ziyaretinde Min'i arkada bırakmaya karar verdi, ama aslında, istediği zamanlarda onu yanında tutmak güçtü. Kız Rand'dan çok Bilgelerle zaman geçiriyor gibiydi. Bunun onu neden sinirlendirdiğini anlamıyordu Rand, ama Min çadırlara gittiğinde insanları daha fazla terslediğini fark etti. Kızın çok sık yanında kalmaması iyi bir şeydi. İnsanlar fark ederdi. İnsanlar konuşur, merak ederdi. Cairhien'de, hizmetkârlar bile kendilerine özgü bir Evler Oyunu oynarken, birilerinin kızın önemli olup olmadığını merak etmesi tehlikeli olabilirdi. İyi bir şey. Rand terslenmemeye çalıştı.

Elbette, Min'i, teker teker ziyaretine gelen asillere görü uygulaması için istiyordu. Geliyorlar, sağlığını soruyorlar –o boşanan dizler söylentiler başlatmış olmalıydı–, gülümsüyor, bu sefer Cairhien'de ne kadar kalmayı düşündüğünü, sormalarına izin verirse, ne planladığını soruyorlar, biraz daha gülümsüyorlar, hep gülümsüyorlardı. Ona böyle dikkatle gülümsemeyen tek kişi Dobraine'di. Adam hâlâ bir asker gibi başının ön tarafını tıraşlıyordu ve saraya gelirken giymediği göğüs zırhının ceketindeki çizgilerde bıraktığı yıpranma izleri görülebiliyordu. Dobraine öyle asık suratlıydı ki, aynı soruları sormasına rağmen, adamın gittiğini görmek diğerlerinden daha fazla mutlu ediyordu Rand'ı.

Min o görüşmelere katılmayı başarıyor, Bilgeler ile her ne yapıyorsa, araya sıkıştırıyordu; Rand'ın ne yaptığını sormaya hiç niyeti yoktu. Sorun, kızı gizli tutmaktı.

"Hafifeteğinmişim gibi davranabilirim," diye güldü Min. "Sana dolanırım, sana üzüm yediririm –eh, kuru üzüm; bir süredir yaş üzüm gördüğüm olmadı– ve sen de bana küçük bal dudaklım dersin. O zaman neden burada olduğumu kimse merak etmez."

"Hayır," diye terslendi Rand ve yüzü ciddileşti.

"Gerçekten de, sırf bunun için Terkedilmişlerin peşime düşeceğini mi düşünüyorsun?"

"Düşebilirler," dedi Rand kıza, aynı ciddilikle. "Padan Fain gibi bir Karanlıkdostu, eğer hâlâ hayattaysa, kesinlikle düşer. Bu riske giremem, Min. Her durumda, bu pis zihinli Cairhienlilerin ya da Tearlıların senin hakkında bu şekilde düşünmesine izin vermem." Aieller farklıydı; kızın ona sataşmasını gerçekten çok gülünç, çok eğlenceli buluyorlardı.

Min kesinlikle değişkendi. Ciddiyetten doğrudan neşeye geçiyordu ve arası yoktu ve gülümsemesi bir an bile solmuyordu. Görüşmeler başlayana kadar.

Giriş odasının bir köşesine kurdurduğu yaldızlı kafesten perde başarısız olmuştu. Maringil'in kara gözleri o tarafa bakmaktan öyle özenle kaçınıyordu ki, Rand kafesin kimi sakladığını öğrenmek için adamın Güneş Sarayı'nı hallaç pamuğu gibi atacağını biliyordu. Oturma odası daha başarılı oldu, Min giriş odasının kapı aralığından gözetliyordu, ama görüşme sırasında herkesin imgesi ya da halesi olmuyordu ve orada, koridorlarda yürürken görebildikleri kasvetliydi. Beyaz saçlı, kılıç kadar ince, buz kadar soğuk Maringil bıçakla öldürülecekti. Güzel ve sakin yüzlü, bu sefer Aviendha'nın Rand'ın yanında olmadığını öğrenince kendine

hâkim olan Colavaere asılacaktı. Sivri ve yağlı sakalı ile Meilan zehirlenecekti. Tear'ın Yüksek Lordları gelecekte çok kayıp verecekti. Aracome, Maraconn ve Gueyam da kanlı ölümlerle öleceklerdi ve Min savaşta öleceklerini düşünüyordu. Bir grup insanda ölümü bu kadar sık hiç görmediğini söylemişti.

Gueyam'ın geniş yüzünün kanla kaplandığını gördüğünde, Cairhien'e geleli beş gün olmuştu. Min öyle kötü hissetti ki, Rand onu yatırdı ve Sulin'e kızın alnına ıslak bezler koymasını söyledi. Bu sefer o yatağın kenarına oturdu ve kızın elini tuttu. Min elini sıkı sıkı kavradı.

Ama ona sataşmaktan vazgeçmedi. Kılıç çalışırken, Tear ve Cairhien askerleri arasında bulabildiği en iyi dört beş adamla form çalışırken ve o, Rhuarc ve Gaul birbirlerini yere çalar, birbirlerinin kafasını tekmelemeye çalışırken Min'in geleceğinden kesinlikle emin oluyordu. Min her seferinde parmağını onun çıplak göğsünde dolaştırıyor, koyun çobanlarının terlememesinin sebebinin, koyunlarındaki kadar gür postlara sahip olmaları olduğunu söylüyor ya da benzer bir şaka yapıyordu. Bazen Rand'ın yan tarafındaki yarı iyileşmiş, asla iyileşmeyen yaraya, o solgun pembe deriye dokunuyordu, ama farklı bir şekilde, daha yumuşak bir şekilde; bu konuda hiç şaka yapmıyordu. Rand'ın poposunu çimdikliyordu –çevrede başkaları varken, en hafif tabir ile, şaşırtıcıydı; Rand ne zaman yerinde sıçrasa, Kızlar ve Bilgeler kahkahadan kırılıyorlardı; Sulin gülmemeye çalışırken patlayacakmış gibi görünüyordu–; Min kucağına sokuluyor, her fırsatta onu öpüyordu, hatta bugünlerden birinde gelip banyoda sırtını ovma tehditleri savuruyordu. Rand ağlar, kekeler gibi yaptığında gülüyor, yeterli olmadığını söylüyordu.

Bir Kız kafasını içeri uzatıp birinin, özellikle de Loial'in geldiğini bildirdiğinde Min hemen pes ediyordu ama. Loial asla fazla kalmıyor, devamlı Kraliyet Kütüphanesi'nden bahsediyordu. Perrin daha da az kalıyordu ve bir sebepten gittikçe daha yorgun görünüyordu. İkisinden biri yanında Faile'i de getirmişse, Min özellikle sıçrıyordu. Bunun olduğu iki seferde, Min telaşla Rand'ın yatak odasında bulundurduğu kitaplar arasından birini seçmiş, bir süredir okumaktaymış gibi ortasından bir yerden açmış, oturup okurmuş gibi yapmıştı. Rand iki kadın arasında geçen serin bakışmaları anlamıyordu. Tam olarak düşmanlık değildi, hatta hoşlanmazlık bile değildi, ama Rand birlikte zaman geçirmeyi tercih etmeyecekleri insanların listesini yapmaları istense, ikisinin de listesinde diğerinin isminin ön sıralarda geçeceğinden emindi.

Gülünç olan şuydu ki, ikinci seferinde Min'in aldığı kitap Daria Gahand'ın *Mantık Üzerine Makaleler* eserinin deri ciltli ilk kitabı çıkmıştı. Rand kitabı biraz ağır bulmuştu ve Loial uğradığında ona verip kütüphaneye göndermeyi düşünüyordu. Faile gittikten sonra Min okumaya devam etmiş ve onca kaş çatmasına ve mırıldanmasına rağmen o gece misafir bölümündeki dairesine dönerken kitabı da yanında götürmüştü.

Min ile Faile arasında serin bir ilgisizlik hüküm sürüyorsa, Min ile Berelain arasında kesinlikle düşmanlık yoktu. İkinci akşam Somara Berelain'in geldiğini bildirdiğinde Rand ceketini giymiş, giriş odasına gitmiş, kürsünün üzerindeki yüksek, yaldızlı sandalyeye oturmuş, sonra Somara'ya kadını içeri almasını söylemişti. Ama Min oturma odasına gitmekte yavaş davranmıştı. Berelain, her zamanki güzelliği ile, her zamanki kadar açık yakalı yumuşak, mavi bir ipek elbise içinde içeri girmişti –ve gözleri, açık pembe ceket ve pantolon giymiş olan Min'e takılmıştı. Uzun dakikalar boyunca, Rand yok gibi davranmışlardı. Berelain Min'i açık açık, tepeden tırnağa süzmüştü. Min oturma odasını unutmuştu; ellerini kalçalarına dayayarak tek dizini bükmüş, orada durmuş, Berelain'i aynı açıklıkla incelemişti. Birbirlerine gülümsemişlerdi; bunu yaptıklarında Rand kafasındaki saçların dimdik olacağını sanmıştı. Aklına aynı küçük odaya kapatılmış iki yabancı kedi gelmişti. Artık saklanmasının anlamsız olacağına karar vermiş gibi görünen Min gelmiş –salınmış demek daha doğru olurdu; onun yürüyüşünün yanında Berelain'inki bir oğlan çocuğunun yürüyüşü gibi kalıyordu!– ve bacak bacak üzerine atarak ve gülümsemeye devam ederek oturmuştu. Işık, bu kadınlar nasıl da gülümsüyordu.

Sonunda Berelain Rand'a döndü, eteklerini açarak eğildi. Rand, Lews Therin'in kafasının içinde, cazibelerini cömertçe sergileyen bir kadını seyretmekten zevk alarak mırıldandığını duydu. Gördüklerini Rand da takdir ediyordu, ama bir yandan da kadın doğrulana kadar bakışlarını kaçırmasının mı gerektiğini merak ediyordu, ama kürsüye çıkmasının bir sebebi vardı. Hem sağduyulu, hem kararlı konuşmaya çalıştı.

"Rhuarc senin görevlerini ihmal ettiğini ağzından kaçırdı, Berelain. Benim son ziyaretimden sonra günler boyunca odanda saklanmışsın anlaşıldığı kadarıyla. Dışarı çıkman için seninle sert konuşması gerekmiş." Aslında Rhuarc böyle dememişti, ama Rand'ın edindiği izlenim buydu. Kadının yanakları kızardı ve Rand'ın doğru anladığını gösterdi. "Burada kontrolü neden ona değil sana bıraktığımı biliyorsun. Onun tavsiyelerini

dinlemen gerekiyor, her şeyi ona bırakman değil. Onlara hükmetmek üzere başa bir Aiel geçirdiğim için Cairhienlilerin isyana karar vermelerine ihtiyacım yok."

"Ben... endişelendim, Lord Ejder." Duraksamaya ve kırmızı yanaklarına rağmen sesi kontrollüydü. "Aes Sedailer geldiğinden beri söylentiler yabani otlar gibi çoğaldı. Sorabilir miyim, buraya kimin hükmetmesini planlıyorsunuz?"

"Elayne Trakand. Andor'un Kız-Veliahtı. Artık, Andor Kraliçesi." En azından yakında. "Hangi söylentileri kastettiğini bilmiyorum, ama sen Cairhien'i yoluna sokmakla ilgilen ve bırak Aes Sedailer konusunda ben endişeleneyim. Elayne burada yaptıkların için minnettar olacak." Min bir sebepten epey yüksek sesle burnunu çekti.

"İyi bir seçim," dedi Berelain düşünceli düşünceli. "Cairhienliler onu kabul eder, sanırım, hatta belki tepelerdeki asiler de." Bunu işitmek güzeldi; Berelain'in siyasi akımlar konusundaki yargıları keskindi, belki herhangi bir Cairhienlininki kadar keskindi. Kadın derin bir nefes alarak Lews Therin'in mırıltısının duraklamasına sebep oldu. "Aes Sedailere gelince... söylentiler Beyaz Kule'ye kadar size eşlik etmek üzere geldiklerini söylüyor."

"*Ben* de diyorum ki, Aes Sedaileri bana bırak." Berelain'e güvenmediğinden değildi. Elayne Güneş Tahtı'na geçene kadar Cairhien'de hüküm sürmesine izin verecek kadar güveniyordu, hatta tahta ilişkin kendi hırsları olmadığını bilecek kadar güveniyordu. Ama aynı zamanda, tüm Aes Sedailerle ilgili bir planı olduğunu ne kadar az kişi bilirse, Coiren'in, altın ve mücevherlerin ötesinde bir düşüncesi olduğunu öğrenmesinin o kadar az olası olduğunu da biliyordu.

Kapılar Berelain'in arkasından kapanır kapanmaz Min yine burnunu çekti. Aslında, bu sefer hıhlamaya daha yakındı. "Neden giyinmeye zahmet ediyor, anlamıyorum. Eh, eninden sonunda birileri halledecek onu. Sana faydası olacak hiçbir şey görmedim. Yalnızca beyazlı bir adamın onu tepetaklak edeceğini gördüm. Bazı kadınların hiç utanması yok!"

O akşam, bir oda dolusu terzi tutmasına yetecek kadar para istemişti ondan, çünkü Caemlyn'e üzerindeki kıyafetlerle gelmişti ve terziler her renkten ipek ve brokarlarla ceketler, pantolonlar, bluzlar akıtmıştı. Bluzların bazılarının yakaları, ceketin içinde kalmasına rağmen oldukça açıktı. Pantolonlardan bazılarının içine Min'in nasıl sığdığını anlamıyordu Rand. Aynı zamanda, her gün bıçak atma egzersizleri yapıyordu. Bir kez Nandera

ile Enaila'nın ona el ve ayaklarla nasıl dövüşüleceğini gösterdiğini görmüştü. Erkeklerin tarzından oldukça farklıydı. Kızlar onun izlemesinden hoşlanmamıştı ve o gidene kadar devam etmeyi reddetmişlerdi. Belki Perrin anlayabilirdi, ama Rand bininci kez, kadınları hiç anlayamadığına ve hiç anlayamayacağına karar vermişti.

Her gün Rhuarc Rand'ın dairesine geliyor ya da Rand Rhuarc'ın Berelain ile paylaştığı çalışma odasına gidiyordu. Kadının, tahıl nakliyeleri, mültecilerin yerleştirilmesi ve bazı Cairhienlilerin, Shaido Savaşı denmesi için gösterilen bütün çabalara rağmen İkinci Aiel Savaşı adını verdiği savaşın bıraktığı zararlar hakkındaki raporlar üzerinde çalıştığını görünce memnun oluyordu Rand. Rhuarc Cairhienlilerin, kendi deyimi ile, *ji'e'toh*'çuluk oynama teşebbüslerini görmezden gelmeye karar verdiğini söylüyordu, ama yine de ne zaman kılıç kuşanmış bir Cairhienli kadın ya da bembeyaz giysiler içinde genç erkek ve kadınlar görse homurdanıyordu. Asiler hâlâ tepelerde oturmuş bekliyor gibiydiler ve sayıları artıyordu, ama onlar da endişelendirmiyordu onu. Onu endişelendiren Shaidolar ve her gün güneye, Tear'a kaç mızrak naklettikleri idi. Dönebilen izciler Shaidoların Kardeşkatili'nin Hançeri'nde hareketlendiklerini raporluyordu. Hangi yöne, ne zaman hareket edeceklerini anlatan işaret yoktu. Rhuarc hâlâ kaç Aiel'in kasvete teslim olup mızrak attığından, kaç tanesinin zamanları tamamlandığı halde *gai'shain* cüppesini çıkarmayı reddettiğinden, hatta Shaidolara katılmak üzere kuzeye giden bir avuç Aiel'den bahsediyordu. Huzursuzluğunu gösteriyordu bu. Şaşırtıcı şekilde Sevanna çadırlara, hatta şehre gelmiş, Rand geldikten sonra ayrılmıştı. Rhuarc yalnızca geçerken bahsetmişti ondan.

"Onu yakalamak daha iyi olmaz mıydı?" diye sordu Rand. "Rhuarc, kadının Bilge sayıldığını biliyorum, ama anladığım kadarıyla olamaz. O olmadığında Shaidoların sağduyu kazandığını görsem şaşmazdım."

"Bundan kuşkuluyum," dedi Rhuarc kuru kuru. Çalışma odasının duvarlarından birinin dibindeki mindere oturmuş, piposunu çekiştiriyordu. "Amys ve diğerleri Sevanna'nın arkasından bakışıyorlar, ama onu bir Bilge olarak kabul ediyorlar. Bilgeler Sevanna'nın Bilge olduğunu söylüyorsa, o zaman öyledir. On havuz arasında duruyor olsam uğruna bir tulum su harcamayacağım şefler vardır, ama yine de şeftir onlar."

Rand içini çekerek masaya yayılmış haritayı inceledi. Rhuarc gerçekten ona ihtiyaç duymaz gibiydi; hiç bakmadan haritanın gösterdiği arazinin her özelliğini sayabiliyordu. Berelain masanın diğer yanındaki yüksek sırtlı

sandalyesine oturmuş, ayaklarını altına almış, kucağında bir tomar kâğıtla oturuyordu. Elinde bir kalem vardı ve sandalyenin yanındaki sehpanın üzerinde bir mürekkep şişesi duruyordu. Sık sık Rand'a bakıyordu, ama ne zaman Rhuarc'ın baktığını görse başını yine raporlara eğiyordu. Bir sebepten, ne zaman kadına baksa Rhuarc kaşlarını çatıyordu ve kadın her seferinde kızarıyor, yüzüne inatçı bir ifade oturtuyordu. Bazen Rhuarc onaylamazca bakıyordu, ki bu hiç mantıklı değildi. Kadın artık görevleri ile ilgileniyordu.

"Mızrakları güneye göndermekten vazgeçmem gerek," dedi Rand sonunda. Bundan hoşlanmıyordu. Sammael'in dünyadaki en büyük çekicin onun üzerine gittiğini görmesi yaşamsal öneme sahipti, ama Shaidoları Cairhien'den bir daha sökmek gerekmesi pahasına değil. "Başka yol göremiyorum."

Günler geçti ve bir şekilde her biri dolu geçti. Gülümseyen lordlar ve leydiler geldi ziyaretine, birbirlerine karşı o kadar candan davranıyorlardı ki, Rand yüzeyin altında birbirlerine karşı entrikalar çevirdiklerinden emindi. Bilgeler, Kule ya da Salidar'dan gelen Aes Sedailerle nasıl başa çıkacağı konusunda tavsiyeler verdiler ona; Amys ve Bair'in yanında Melaine ılımlı kalıyordu; Sorilea Rand'ın kanını donduruyordu. Rhuarc'ın düello yasağına karşı sokaklarda genç Cairhienliler isyan ettiler. Rhuarc onlara *gai'shain* olmanın aslında neye benzediğini tattırarak idare etti isyanı; bütün gün güneşin altında çırılçıplak, gözetim altında oturmak gençlerin şevkini biraz dindirdi, ama Rhuarc'ın, ıslaktopraklılara beyaz giydirerek gelenekleri ihlal etmek gibi bir niyeti yoktu ve olaydan sonra Kızıl Kalkanlara yakalananlar kasılmaya başladılar. Rand Selande'nin kılıç kuşanmış ve saçlarını kısa kestirmiş bir başka genç kadına, önemli tavırlarla, Aieller tarafından tutsak alınmadığı sürece diğer kadının *ji'e'toh*'u asla anlamayacağını söylediğine kulak misafiri oldu. Yüceltici bir deneyimdi, o da her ne demekse.

Ama Shaidolara ve asillere, Bilgelere ve isyana rağmen, Fel'in balık tutmaktan vazgeçip dönmeyi düşünüp düşünmediğini merak etmesine rağmen, o günler... hoş geliyordu. Tazeleyici. Belki yalnızca geldiğinde çok yorgun olduğu içindi. Ve belki Caemlyn'deki o son saatlerle karşılaştırıldığında öyle geliyordu, ama Lews Therin sessizleşmiş gibiydi. Hatta Rand kendini Min'in sataşmalarından öyle zevk alırken bulmuştu ki, bir iki kez kendi kendine bunların yalnızca şaka olduğunu hatırlatmak zorunda kalmıştı. Cairhien'e geleli on gün olduğunda, hayatının geri

kalanını bu şekilde geçirmenin hiç de kötü olmayacağını düşünmeye başlamıştı. Elbette, sürekli olamayacağını biliyordu.

Perrin için o on gün hiç de hoş değildi. Kısa süre sonra Loial'in arkadaşlığını aramıştı, ama Loial Kraliyet Kütüphanesi'nde kendine bir cennet bulmuştu ve gündüzlerinin büyük kısmını orada geçiriyordu. Perrin okumaktan hoşlanırdı ve yüksek tonozlu tavanların altında uzanan kitap dolu odalardan zevk alabilirdi, ama o odalarda bir Aes Sedai dolaşıyordu, nadiren gözlerini kırparmış gibi görünen ince, siyah saçlı bir kadın. Kadın onu fark eder görünmüyordu, ama Perrin Caemlyn'deki olaylardan önce bile fazla güvenmiyordu Aes Sedailere. Loial'in arkadaşlığından yoksun kalınca, Gaul ve birkaç sefer de Rhuarc ile ava çıkmaya başlamıştı. Rhuarc ile Taş'ta tanışmıştı ve adamdan hoşlanmıştı. Perrin'in sorunu karısıydı. Ya da belki Berelain. Ya da ikisi birden. Rand bu kadar meşgul olmasa, Perrin onun tavsiyesini sorabilirdi. Genel terimlerle; Rand kadınlardan anlardı, ama bir erkeğin açık açık konuşamayacağı konular vardı.

Daha ilk gün, Güneş Sarayı'ndaki daireleri yeni gösterilmişken başlamıştı. Faile keşif yapmak üzere Bain ve Chiad ile gitmişti ve Perrin beline kadar soyunmuş yıkanırken aniden parfüm kokusu almıştı, ağır değil, ama onun burnuna güçlü gelen bir parfüm kokusu ve arkasından gelen sıcak bir ses, "Güzel bir sırtın olduğuna hep inanmıştım, Perrin," demişti.

Perrin öyle hızlı dönmüştü ki, neredeyse lavaboyu deviriyordu.

"Buraya... karınla geldiğini duydum?" Berelain oturma odasına açılan kapıda durmuş, gülümsüyordu.

Evet, karısıyla gelmişti; o elbiseyi giymiş bir kadınla, özellikle de Mayene Başı'yla odada yalnız kaldığını, üstüne üstlük gömleksiz olduğunu öğrense hiç memnun olmayacak bir eşle. Gömleğini başından geçirerek Berelain'e Faile'in dışarıda olduğunu, ne zaman dönüp misafir kabul edebileceğini bilmediğini söylemiş, kadını yakalayıp fırlatmadan, elinden geldiğince hızla koridora çıkarmıştı. Bu işin halledildiğini sanıyordu; Berelain gitmişti ve Perrin altı cümlede altı kez Faile'e karım demeyi başarmış, onu ne kadar sevdiğini iki kez belirtmişti. Berelain onun evli olduğunu biliyordu, karısını sevdiğini biliyordu, orada bitmeliydi.

Kısa süre sonra Faile döndüğünde yatak odasına doğru iki adım atmış ve kıskançlık, öfke, huysuzluk ve hançer keskinliği kokuları saçmaya başlamıştı; Perrin'in burnunu kanatması gereken bir karışımdı bu. Perrin hiç anlamıyordu; Berelain'in parfümünün kokusunu o hâlâ alabiliyordu, ama

onun koku alma duyusu neredeyse bir kurdunki kadar keskindi. Faile'inki değildi kuşkusuz. Çok tuhaftı. Faile gülümsedi. Dudaklarından yakışıksız tek kelime çıkmadı. Her zamanki kadar sevgi doluydu ve her zamankinden de haşindi, tırnakları ile omuzlarına derin çizikler açmıştı, daha önce hiç yapmadığı bir şeydi bu.

Daha sonra, lamba ışığı altında kanlı yarıkları incelerken Perrin'in kulağını, hiç de hafifçe denemeyecek bir şekilde dişlemiş ve kahkaha atmıştı. "Saldaea'da," diye mırıldanmıştı, "atların kulaklarını çenteriz, ama sanırım seni damgalamak için bu kadarı yeterli." Ve bütün o süre boyunca kıskançlık ve öfke kokuları saçmıştı.

Hepsi bu kadar olsa, işler yatışırdı. Faile'in kıskançlığı rüzgârda kükreyen bir demirhane ateşi gibi alevlenebilirdi, ama bir sebep olmadığını gördüğünde tutuştuğu hızla sönerdi de. Ama o sabah Perrin onun koridorda Berelain ile konuştuğunu görmüştü ve ikisi de dayak atarcasına gülümsüyordu. Berelain'in dönmeden önce söylediği son şey kulağına çalındı. "Ben sözlerimi hep tutarım." Faile'den fışkıran ekşi, dikenli kokuya sebep olacak bir yoruma benzemiyordu.

Faile'e Berelain'in hangi sözlerden bahsettiğini sormuştu ve belki de bu bir hataydı. Kız gözlerini kırpıştırmıştı –kulaklarının keskinliğini unutuyordu bazen– ve, "Hatırlamıyorum," demişti. "Tutamayacağı türden bir sürü söz veren bir kadına benziyor." Perrin'in omuzları yine çizilmişti ve daha sabah ortası bile olmamıştı!

Berelain onu izlemeye başlamıştı. Başta anlamamıştı Perrin. Kadın bir kez, Tear Taşı'nda, ılımlı bir şekilde flört etmişti onunla, bir anlamı olmadığından emindi ve kadın evli olduğunu biliyordu. Yalnızca koridorlarda tesadüfen karşılaşıyorlarmış gibi geliyordu, gelip geçerken birkaç zararsız laf etmişlerdi birbirlerine. Ama bir süre sonra, ya *ta'veren* olmasının olasılıkları tamamen çarpıttığını ya da ne kadar olanaksız görünürse görünsün Berelain'in ayarlamalar yaptığını anlamıştı. Kendi kendine bunun saçma olduğunu söylemeye çalıştı. Kendi kendine kendini Wil al'Seen kadar yakışıklı sandığını söyledi. Kadınların kovaladığını gördüğü tek erkek Wil'di; Perrin Aybara'yı kesinlikle hiç kovalamamışlardı. Ama o "tesadüfi" karşılaşmalar fazla sık oluyordu.

Kadın ona dokunuyordu hep. Açık açık değil, yalnızca bir anlığına parmaklarını onun eline, koluna, omzuna sürtüyordu. Fark etmeye bile değmeyecek şekilde. Üçüncü gün Perrin'in aklına, ensesindeki tüyleri diken diken eden bir düşünce geldi. Hiç binilmemiş bir atı evcilleştirirken hafif

dokunuşlarla başlar, hayvana dokunuşunuzun onu incitmeyeceğini öğretir, elinizin altında kıpırdamadan durmayı öğrenmesini sağlardınız. Bunun ardından eyer battaniyesi, sonra eyer gelirdi. At başlığı en son gelendi.

Berelain'in parfümünün bir köşeden süzülüp gelmesinden korkmaya başlamıştı. Kokuyu alır almaz farklı yöne dönmeye çalışıyor ama her an dikkat edemiyordu buna. Her şeyden önce, sarayın içinde ve dışında kasıla kasıla dolaşan çok fazla genç Cairhienli aptal vardı ve çoğu kadındı. Kılıç taşıyan kadınlar! Bile bile üzerine üzerine gelen erkek ve kadınların çevresinden dolanıyordu. İki kez, çevresinden dolaşmasına izin vermeyen, dans edercesine önüne çıkıp duran bir ahmağı devirmek zorunda kalmıştı. Kötü hissettiriyordu bu –Cairhienlilerin hepsi ondan epey ufak tefekti– ama eli kılıcının kabzasında duran bir adam karşısında riske giremezdiniz. Bir seferinde genç bir kadın denemişti bunu ve Perrin onun kılıcını alınca, geri verene kadar başına bela olmuştu ve verdiği zaman kadın şok geçirmiş gibi görünmüş, sonra arkasından hiç şerefi olmadığını haykırmıştı. Birkaç Kız kadını alıp, sert sert konuşarak götürene dek sürmüştü bu.

Bir de, Perrin ve Rand'ın dost olduğunu insanların bilmesi vardı. Bu şekilde gelmiş olmasaydı bile, onu Taş'tan hatırlayan Aieller ve Tearlılar vardı ve söylenti yayılmıştı. Hayatı boyunca hiç görmediği lordlar ve leydiler koridorlarda kendilerini tanıttılar, Tear'da ona tepeden bakan Tear'ın Yüksek Lordları ona Cairhien'de eski bir dost gibi hitap ettiler. Çoğu korku ve adlandıramadığı bir koku daha yayıyordu. Hepsinin aynı şeyi istediğini fark etti Perrin.

"Korkarım Lord Ejder bütün sırlarını bana açmıyor, Leydim," dedi nazikçe, Colavaere adlı soğuk bakışlı kadına, "ve açtığı zaman da, güvenini ihlal etmemi beklemezsiniz herhalde." Kadının gülümsemesi yükseklerden gelir gibiydi; kadın onun derisini nasıl yüzüp de battaniye yapabileceğini merak eder gibiydi. Tuhaf bir kokusu vardı, sert, pürüzsüz ve bir şekilde... yüksek.

"Rand'ın ne yapmayı planladığını gerçekten bilmiyorum," dedi Meilan'a. Adam eskisi gibi tepeden bakacaktı neredeyse, Colavaere'inkine çok benzeyen bir gülümseme bahşetti. Aynı koku onda da vardı ve aynı ölçüde güçlüydü. "Belki de ona sormalısınız."

"Bilsem de şehrin her yerinde bahsetmezdim," dedi çok fazla dişi olan, Maringil adlı beyaz saçlı gelinciğe. O zamana kadar sağılma teşebbüslerinden sıkılmaya başlamıştı. Maringil de aynı kokuya sahipti ve Colavaere ya da Meilan kadar şiddetliydi kokusu.

Üçü kokuyu diğerlerinden çok daha fazla taşıyorlardı, tehlikeli bir kokuydu, iliklerinde biliyordu, tıpkı çığdan önce kuru bir dağ tepesinin kokusu gibi.

Genç ahmaklara karşı gözünü açık tutmaya çalışması ve burnundaki o koku yüzünden, kadın tepesine binene kadar Berelain'in kokusunun farkına varamıyordu. Eh, doğrusunu söylemek gerekirse, kadın koridorlarda, pürüzsüz bir havuzdaki kuğu gibi süzülüyordu, ama tepesine binilmiş gibi bir his verdiği kesindi.

Faile'den, sayamayacağı kadar çok kez bahsetti; Berelain işitir gibi görünmüyordu. Kadından bütün bunları bırakmasını istedi; Berelain ne demek istediğini sordu. Kadına onu rahat bırakmasını söyledi; Berelain kahkaha attı, yanağını okşadı ve ne yapmayı bırakacağını sordu. Ve elbette, tam da o anda, tam da Perrin geri çekilmek üzereyken, Faile'in bir sonraki koridor kesişiminde belirmesi gerekiyordu. Faile'e, onu görünce gerilemiş gibi görünmüş olmalıydı. Faile hiç duraksamadan hızla topuğunun üzerinde döndü. Ne bir adım hızlı, ne bir adım yavaş ve uzaklaşmaya başladı.

Perrin arkasından koştu, yetişti ve acı dolu bir sessizlik içinde onun yanında yürüdü. İşitecek insanlar varken söylemesi gerekenleri söyleyemezdi. Faile yol boyunca oldukça hoş bir şekilde gülümsedi, ama ah, burnundaki o dikenli, dikenli, dikenli koku!

"Göründüğü gibi değildi," dedi Perrin, kapı kapanır kapanmaz. Faile tek kelime etmedi; kaşları sessiz bir soru ile kalktı. "Şey, olan... Berelain yanağımı okşadı..." Hâlâ gülümsüyordu, ama kaşları karanlık karanlık çatılmıştı ve dikenlerin arasında keskin bir öfke belirmişti. "...ama o yaptı. Ben onu cesaretlendirmedim, Faile. O yaptı." Faile'in bir şey söylemesini diliyordu; ama o bakmakla yetindi. Perrin onun beklediğini hissediyordu, ama neyi? İlham gırtlağından yakaladı onu ve Faile ile konuşurken sık sık olduğu gibi, bir ilmek geçirdi. "Faile, özür dilerim." Öfke usturaya dönüştü.

"Anlıyorum," dedi Faile dümdüz bir sesle ve kayarcasına odadan çıktı.

Böylece, iki ayağını da yanlış yere koymuştu; tam da ağzının içine, gibi görünüyordu, ama nasıl, anlamıyordu. Özür dilemişti ve özür dilemesini gerektirecek bir şey yapmamıştı bile.

O akşam Bain ile Chiad'ın Faile'in onu dövmesine yardım edip etmemek üzerine tartıştıklarını duydu! Faile mi önermişti, bilmenin yolu yoktu –haşin bir kadındı, ama o kadar haşin miydi?– ama ikisinin onun işitmesi için konuştuğunu tahmin etti ve bu onu kızdırdı. Açık ki karısı özel meselelerini, karı koca arasında kalması gereken konuları onlarla

konuşuyordu. Bu onu daha da kızdırdı. Çaylarını içerlerken yaşamlarının başka hangi yönlerini konuşuyorlardı acaba? O gece, Perrin şaşkınlık içinde izlerken, Faile sıcağa rağmen üzerine kalın, yünlü bir gecelik geçirdi. Perrin çekingence yanağını öpmeye çalıştığında, yorucu bir gün olduğunu mırıldandı ve sırtını ona dönüp yattı. Öfke kokuyordu, bir usturayı keskin kenarından ikiye bölebilecek kadar keskin bir öfke.

O kokuyla uyuyamadı ve onun yanında, karanlıkta tavanı inceleyerek ne kadar yattıysa o kadar öfkelendi. Faile bunu neden yapıyordu? Onu, yalnızca onu sevdiğini göremiyor muydu? En çok istediği şeyin onu sonsuza dek kollarında tutmak olduğunu tekrar tekrar göstermemiş miydi ona? Aptal kadının teki burnuna arı kaçırtmış ve flört etmek istemişse Perrin'in suçu muydu? Yapması gereken, onu bir güzel çevirip, aklı başına gelene kadar poposunu şaplaklamaktı. Yalnız, daha önce bir kez, ne zaman bir şey vurgulamak istese onu yumruklayabileceğini düşündüğünde yapmıştı bunu. Uzun vadede, Faile'den çok Perrin'i incitmişti; Faile'in incindiğini düşünmek bile hoşuna gitmiyordu. Onunla huzur içinde yaşamak istiyordu. Yalnız ve yalnız onunla.

İşte bu yüzden, Cairhien'deki altıncı gün, sabahın ilk, gri ışıkları pencerelerde belirdiğinde bir karar vermişti. Taş'ta Berelain onun bildiği bir düzine adamla flört etmişti; av olarak Perrin'i seçmesine her ne sebep olmuşsa, çok uzun süre ortalarda görünmezse bir başkasını seçerdi kadın. Ve Berelain bir kez bir başka kurban seçince, Faile'in aklı başına gelirdi. Basit görünüyordu.

Bu yüzden, giyinir giyinmez Loial'i buldu ve birlikte kahvaltı ettiler, sonra Kraliyet Kütüphanesi'ne kadar eşlik etti ona. Bir kez o ince Aes Sedai'yi gördü ve Loial kadının her gün geldiğini söyledi –Loial Aes Sedailerin yanında çekingen davranıyordu, ama çevresinde elli tanesi olsa da aldırmıyordu–; Perrin Gaul'un kokusunu aldı ve ava çıkmak isteyip istemediğini sordu. Şehrin yakınında, tepelerde fazla geyik ya da tavşan yoktu elbette ve olanlar da kuraklıktan insanlar kadar mustaripti, ama et peşinde olsalar Perrin'in burnu istedikleri kadar av bulurdu onlar için. Perrin yayına ok bile takmadı, ama tepelerde kalmakta ısrar etti. Sonunda Gaul, yarım ayın ışığında yarasa avlamayı mı düşündüğünü sordu. Perrin bazen diğer insanların gece onun kadar iyi göremediğini unutuyordu. Ertesi gün karanlıkta da avlandı, sonraki gün de.

Sorun şuydu ki, basit planı tepetaklak olmuş gibiydi. İlk gece, kirişi çözülmüş yayı omzunda, onca yürüyüşten sonra hoş bir yorgunluk ile

Güneş Sarayı'na döndüğünde, ancak havanın tesadüfen hareketlenmesi sayesinde, sarayın ana giriş salonuna dalmadan hemen önce Berelain'in kokusunu almıştı. Perrin Aiel nöbetçilere susmalarını işaret etmiş, gizlice hizmetkârlar kapısına süzülmüştü ve kapıyı döverek, uykulu bakan bir adamın onu içeri almasını sağlamıştı. Ertesi gece Berelain dairesinin dışındaki koridorda bekliyordu; Perrin gecenin yarısı boyunca köşenin arkasında beklemek zorunda kalmıştı ve sonunda kadın vazgeçmişti. Her gece bir yerde bekliyor oluyordu kadın, sanki birkaç hizmetkâr dışında herkes uyurken tesadüfen karşılaşmışlar gibi davranabilecekti. Tam bir delilikti; neden kadın başka birine asılmıyordu ki? Ve her gece, sonunda çizmeleri elinde yatak odasına girdiği zaman, Faile'i o lanet kalın gecelik içinde uyur buluyordu. Art arda altıncı uykusuz geceden sonra çuvalladığını itiraf etmeye hazırdı, ama nasıl çuvalladığını hâlâ anlayamıyordu. lanet derecede basit görünmüştü. Tek istediği Faile'den bir sözcük, ne demesi, ne yapması gerektiğine dair bir imaydı. Tek elde ettiği, karanlığın içinde kendi diş gıcırdatması oldu.

Onuncu gün Rand Coiren'den bir başka görüşme talebi aldı. İlk üçü kadar nazikçe kaleme alınmıştı. Bir süre pürüzsüz parşömeni baş ve işaret parmakları arasında ovalayarak oturdu ve düşündü. Alanna'nın ne kadar uzakta olduğunu sezmenin olanağı yoktu, ama sezginin ilk gün ve bugün ne kadar güçlü olduğuna bakarak, Cairhien yolunu yarılamış olmalıydı. Eğer öyleyse, Merana oyalanmıyordu. Bu iyiydi; Rand kadının hevesli olmasını istiyordu. En azından birazcık tövbekâr olması da işe yarardı, ama ay ışığını yakalamayı dilese de olurdu; kadın Aes Sedai'ydi. Bu hızda devam ederlerse Cairhien'e varmalarına on gün vardı. Coiren ile iki kez daha görüşmesine yetecek kadar zaman, böylece iki grup da onunla üçer kez görüşmüş olacaktı. Bırak geldiğinde Merana bunu düşünsün. Bir yanda Beyaz Kule beklerken hiç de avantajlı durumda olmayacaktı. Özellikle Amyrlin Elaida iken, Kule'ye gitmek yerine elini engerek yuvasına sokmayı tercih edeceğini Merana'nın bilmesi gerekmiyordu. On gün daha. Merana Salidar'ın desteğini vadedene kadar on gün daha geçerse çizmelerini yerdi. Hem de rehberlik ve yol göstermek saçmalıkları olmadan yapacaktı bunu. İşte o zaman, sonunda, tüm dikkatini Sammael'e verebilirdi.

Rand Coiren'e, yarın akşam yanında iki Aes Sedai ile birlikte Güneş Sarayı'na gelebileceğini yazmak üzere oturduğunda, Lews Therin işitilir bir

şekilde mırıldanmaya başladı. *Evet. Sammael. Bu sefer öldür. Demandred, Sammael, hepsi, bu sefer. Evet. Öldüreceğim.*

Rand fark etmedi bile.

51
Kaçırma

Rand Sulin’in ceketini tutmasına yardım etti, çünkü aksini yapmak için ceketi kadının ellerinden koparması gerekecekti. Her zamanki gibi, kadın Rand’ın kollarının nerede durduğuna aldırmadan ceketi üzerine geçirdi. Sonuçta yatak odasının ortasında küçük bir dans gösterisi sergilemek zorunda kaldılar. Lews Therin, ancak işitilir bir sesle, delice bir sevinçle kıkırdıyordu. *Sammael, ah, evet, ama ilk önce Demandred. Hepsinden önce ondan kurtulacağım, sonra da Sammael’den. Ah, evet.* Adamın elleri olsa, neşeyle ovuşturuyor olurdu. Rand onu duymazdan geldi.

“Saygılı ol,” diye mırıldandı Sulin alçak sesle. “Caemlyn’deki Aes Sedailere saygı göstermedin. Bak, sonucu ne oldu. Bilgeler... Bilgelerin bazı şeyler söylediğini duydum... Saygılı olmalısın. Lord Ejder,” diye ekledi sonradan aklına gelmiş gibi.

Sonunda Rand ceketi üzerine geçirmeyi başardı. “Min daha gelmedi mi?”

“Onu görüyor musun? Lord Ejder.” Sulin kırmızı ipeğin üzerinden hayali bir iplik aldı ve düğmelerini iliklemeye başladı. Rand için ellerini indirip kadının işine devam etmesine izin vermek daha kolaydı. “Min geldiği zaman gelmiş olacak. Sorilea’nın çadırlarda onunla işi bittiğinde bitmiş olacak.” Aniden başını kaldırıp keskin gözlerle baktı ona. “Ondan ne istiyorsun? Aes Sedailer buradayken poponun çimdiklenmesini istemiyorsundur.” Bu akşam gizli gülümsemeler yoktu. “Lord Ejder.”

Kaş çatmamak çok zordu. Her şey o kadar iyi giderken, şimdi bu. Sorilea bugün Min’i önceki görüşmelerde istediğinden daha fazla istediğini biliyordu. Coiren ile Elaida’nın diğer iki elçisine görü uygulatma şansını kaçırmamak gerekirdi. Sorilea kızı geri göndermeye söz vermişti. Rand

yine uzaklaştı, ama Sulin takip ederek düğmeler üzerinde çalışmaya devam etti. “Sulin, Sorilea’nın çadırına gitmeni istiyorum. Min’i bul ve buraya getir. Soru yok, Sulin. Git, yeter.”

Kadın aynı anda hem gülümsemeyi, hem de diş gıcırdatmayı başardı. Olağanüstü bir manzaraydı. “Lord Ejder nasıl emrederse.” Rahat bir reveransla kırmızı beyaz eteğini açtı ve yüzünü iyice eğdi.

“Daha ne kadar?” diye sordu Rand, kadın gitmek üzere dönerken. Neyden bahsettiğini söylemesine gerek yoktu; kadının duraksaması anladığını gösteriyordu.

Sonunda sakinlikle, kararlılıkla, hiç homurdanmadan konuştu. “Utancım onlarınkine denk olana kadar.” Bir an, daha uzun saçlı, ama eski Sulin gibi doğrudan Rand’ın gözlerine baktı, ama maskesi aynı anilikle geri döndü. “Lord Ejder bana izin verirse, emrine itaat etmek için koşmam gerek.” Eteğini dizlerine kadar çekti ve odadan fırlayarak dediğini yaptı. Rand başını iki yana sallayarak son düğmeleri ilikledi.

Aslında iyi hissediyordu. Min dışında, elbette. Sorilea söz vermişti. Min söz vermişti. Coiren’in, onunla birlikte Tar Valon’a dönmeye karar verip vermediği sorularını geçiştirdikten sonra, Min’i oturtacaktı ve... Ne yapacağından emin değildi. Ama Alanna bir gün daha yaklaşmıştı. Coiren’i kısa bir süre dinleyecek, sonra bir saat kılıç çalışacaktı.

Demandred, diye hırladı Lews Therin. *Ilyena’yı istiyordu!* Her zamanki gibi, Ilyena’yı düşününce ağlayarak, inleyerek uzaklara gitti. *Ilyena! Ah, Işık, Ilyena!*

Rand Ejder Asası’nı giriş odasına götürdü. Coiren’in kimi getireceğini merak ederek, ileri geri adımlamamak için kürsünün üzerindeki yüksek sandalyeye oturdu. Aes Sedailer yüzünden değil. Min yüzünden. Kız ona ihtiyacı olduğunu biliyordu. Bunu biliyordu.

Sonunda kapılardan biri açıldı, ama içeri Min değil Chiad girdi. “Aes Sedailer geldi, *Car’a’carn.*” Unvanı katı katı, bir ıslaktopraklının şeflerin şefi olması konusunda hâlâ kararsızmış gibi söyledi. Aynı zamanda, onu bir Kız’ın oğlu olarak görmek konusunda da kararsızdı.

Rand başını salladı, sandalyede doğruldu ve Ejder Asası’nı dizinin üzerinde dik tuttu. “İçeri gönder.” Bu konuda Min ile sertçe konuşacaktı. Bütün zamanını Bilgelere adaması!

Coiren tombul, kendini önemli sayan bir kuğu gibi içeri süzüldü. Ardından Galina ile bir başka kuzgun saçlı, sert bakışlı, Aes Sedai yüzlü kadın girdi. Bugün hepsi gri tonlarına bürünmüştü. Tozu göstermediği için

olduğunu tahmin etti Rand. Şaşkınlık içinde, bir kez daha hafif toz pelerinli hizmetkâr kadınların Aes Sedailerin arkasından içeri girdiklerini gördü. İki pirinç destekli sandığın ağırlığı altında zorlanıyorlardı. Sandıkların ikisi de küçük değildi. Genç kadınların bazıları ona baktı, ama çoğu, ya yüklerine odaklanarak ya da korku ile başlarını indirmişlerdi.

Rand'ın dudağı neredeyse kıvrılacaktı, ama durdurdu. Gerçekten de onu satın alabileceklerini düşünüyorlardı.

"*Yeşil* Aes Sedai'nin bugün burada olmaması yazık," dedi Galina.

Rand'ın gözleri hizmetkâr kadınlardan hızla ona döndü. Üç Aes Sedai hep birden, dikkatle ona bakıyorlardı. Alanna'yı nereden biliyor olabilirlerdi?

Ama merak etmeye zaman yoktu; o anda derisi karıncalanmaya başladı.

İçinde bir öfke kabardı, Lews Therin'in de. Rand *saidin*'i neredeyse Lews Therin'in dişlerinin arasından çekip aldı. Coiren, Galina ve üçüncüsü her kimse, ona bakarken kor beyaz öfke ve horgörü Boşluk'un sınırlarında kaynadı. Coiren'in yumuşak, yuvarlak çenesi kararlılıkla kaldırılmıştı; diğer ikisi hevesle, hiç de hoş olmayan bir şekilde gülümsediler. Merana ve onun grubu kadar aptaldılar.

Rand ile Gerçek Kaynak arasına kayan kalkan kanal kapağı gibiydi; *saidin* akışı kesildi, geriye yalnızca lekenin pis tortusu kaldı. Bunun yanında, onu ayak bileklerinden kafasına kadar sararak katılaşan hava hiçbir şeydi. O kalkan Rand'ın gözlerinin yuvalarından fırlayacak gibi olmasına sebep oldu; bu imkânsızdı. Bir kez *saidin*'i kavradıktan sonra üç kadın ona kalkan koyamazdı. Bunu yapmak için güçleri Semirhage ya da Mesaana ya da... Kaynak'a uzandı, görünmez taş duvarı dövdü, dövdü. Lews Therin hayvan gibi hırlıyor, yumrukluyor, çılgınca pençeliyordu. İçlerinden biri *saidin*'e ulaşabilmeliydi; içlerinden biri yalnızca üç kadının koruduğu kalkanı kırabilmeliydi.

Kalkan yerine kaydıktan hemen sonra hizmetkâr kadınlardan biri Galina'nın yanına geldi ve Rand yüzündeki kanın çekildiğini hissetti. Dört yaşı belirsiz yüzde dört çift göz ona dikildi.

"İşin buna varması yazık oldu." O sakin, yuvarlanırcasına akan sesle Coiren, bir adama değil büyük bir topluluğa hitap ediyor gibiydi. "Tar Valon'a kendi isteğinle gelmeni çok istedim, ama bizi oyalamaktan başka niyetin olmadığı açıktı. Herhalde Sanche denen kadın yalıtıldıktan sonra kaçan o zavallı aptallarla bağlantı kurdun. Onların sana herhangi bir şey

sunabileceğine gerçekten inandın mı? Beyaz Kule'ye karşı?" Hayal kırıklığına uğramış gibi konuşuyordu.

Rand gözlerinden başka yerini kıpırdatamıyordu; gözleri sandıklardan biri ile uğraşan hizmetkâr kadınlara kaydı. Sandık açık duruyordu ve içinden sığ bir tepsi çıkarıyorlardı. O yüzlerden bazıları genç görünüyordu, ama diğerleri... Hepsi Aes Sedai'ydi, bundan emindi, henüz yaşı belirsiz hatlara erişmiş olamayacak kadar genç beş kadın, ona bakacak, diğerleri yüzlerini gizlerken kuşkularını dindirecek beş kadın. On beş Aes Sedai. Bağ kuracak ve hiçbir erkeğin kıramayacağı bir kalkan örecek on üç, onu bağlayacak iki kadın. On üç... Lews Therin çığlıklar atarak kaçtı.

Galina Ejder Asası'nı Rand'ın elinden çekip aldı ve ona bakarak başını iki yana salladı. "Artık kontrol bende, Coiren." Rand'a bakmamıştı bile; sandalyenin bir parçasından farksızdı sanki. "İş buna gelirse kontrolü Kızıl Ajah'ın alacağı konusunda anlaşılmıştı." Ejder Asası'nı griler içindeki diğer siyah saçlı kadına uzattı, "Bunu bir yere koy, Katerine. Amyrlin için ilginç bir andaç olabilir."

Kızıl Ajah. Rand'ın yüzünden ter akıyordu. Dışarıdaki Kızlar içeri girse, Bilgeler, Sulin, bir uyarı çığlığı atabilecek, sarayı ayaklandıracak herhangi biri. On üç Aes Sedai ve başlarında Kızıl Ajah. Ağzını açabilse ulumaya başlardı.

Kapılar açıldığı zaman Bain şaşkınlık içinde başını kaldırıp baktı –Rand al'Thor Aes Sedaileri kabul edeli fazla olmamıştı– ve sandıkları çıkaran hizmetkâr kadınları görünce düşünmeden bakışlarını kaçırdı. Siyah saçlı Aes Sedailerden biri önüne dikildi ve Bain telaşla kapının yanında çöktüğü yerden doğruldu. Caemlyn'de diğer Kızların ona anlattığı, eskiden yalnızca şeflerin ve Bilgelerin bildiği şeylerden ne çıkaracağına hâlâ karar verememişti, ama bu kadının kara gözleri Aiellerin uzun zaman önce nasıl başarısız olduklarını çok iyi biliyor gibiydi. O gözler Bain'i öyle sıkı yakaladı ki, diğer gece saçlı Aes Sedai'nin Chiad'ın önünde durduğunun ancak farkındaydı. Kurumlu Aes Sedai sandıkları taşıyan diğer kadınların başını çekiyordu. Bain, Aes Sedailerin bu şekilde dikilmesinin, Aiellerin başarısızlıkları yüzünden onu öldürmeyi düşündükleri anlamına mı geldiğini merak etti. Kuşkusuz niyetleri bu olsa şimdiye dek çoktan öldürmeye başlarlardı –biliyorlardı kuşkusuz– ama bu kadının kara gözleri ölüm habercisi bir sertlik ile ışıldıyordu. Bain ölmekten korkmuyordu; yalnızca, ilk önce peçesini takmaya zaman bulacağını umuyordu.

“Görünüşe göre genç al’Thor dilediği zaman Cairhien’e gelip gitmeye alışmış,” dedi Aes Sedai ona, taş gibi bir sesle. “Kabaca bizden kaçanlara alışık değiliz. Önümüzdeki günlerde saraya dönerse, biz de döneceğiz. Dönmezse... Sabrımız sonsuz değil.” O ve diğer kadın, sandıkları taşıyanların arkasından süzülerek uzaklaştı.

Bain ve Chiad bakıştılar ve çabucak Rand al’Thor’un dairesine girdiler.

“Ne demek gitti?” diye sordu Perrin. Loial’in kulakları ona doğru seğirdi, ama Ogier gözlerini Faile kadar kararlılıkla taş tahtasında tutuyordu. Faile’in kokusu... öyle bir kokular karmaşasıydı ki, Perrin hiçbir şey çıkartamıyordu; o karmaşa ellerini ısırmak istemesine sebep oluyordu.

Nandera omuzlarını silkmekle yetindi. “Bazen yapar bunu.” Kollarını kavuşturmuş, duygusuz yüzü ile yeterince sakin görünüyordu, ama sinirlenmiş gibi kokuyordu, minik dikenler gibi bir koku. “Sırtını kollayan tek bir Kız olmadan çekip gidiyor, bazen yarım gün ortalarda görünmüyor. Bilmediğimizi sanıyor. Nereye gittiğini senin bilebileceğini sanmıştım.” Kadının sesinde bir şey, öğrenebilirse arkasından gideceğini anlatıyordu.

“Hayır,” diye içini çekti Perrin. “En ufak fikrim yok.”

“Oyuna dikkat et, Loial,” diye mırıldandı Faile. “Oraya taş koymak istemiyorsundur, herhalde.”

Perrin yine içini çekti. Bugün Faile’in yanından bir an bile ayrılmamaya karar vermişti. Eninde sonunda onunla konuşacaktı Faile, dahası, karısının yanında olursa Berelain onu rahat bırakırdı kuşkusuz. Eh, en azından Berelain onu gerçekten rahat bırakmıştı, ama Faile onun yine ava gitmediğini fark eder etmez, Loial’i kütüphaneye kaçamadan yakalamıştı ve o zamandan bu yana bitmek tükenmek bilmez taş oyunları oynuyorlardı. Perrin Rand’ın olduğu yerde olmayı diledi.

Rand sırtüstü yatakta uzanarak kalın bodrum kat kirişlerine baktı, ama onları görmedi. Yatak büyük değildi, ama iki tüy şiltesi, kaz tüyü yastıkları ve iyi cinsten keten örtüleri vardı. Sağlam bir sandalye, küçük bir masa vardı; sade, ama iyi yapılmışlardı. O sandıklardan birinde buraya nakledilmekten hâlâ kasları ağrıyordu. Güç kullanarak, başı dizlerinin arasında, rahatlıkla ikiye katlamışlardı onu; basit bağlar onu paketlemek için yeterli olmuştu.

Metale sürtünen metal sesi üzerine başını çevirdi. Galina yatak, masa ve sandalyeyi çevreleyen demir kafesin kapağını açmak için büyük, demir bir anahtar kullanmıştı. Kırışık yüzlü, saçları aklaşmaya yüz tutmuş bir kadın kollarını kafesin içine uzatarak masanın üzerine örtü kaplı bir tepsi bıraktı, sonra sıçrarcasına geriledi.

“Seni Kule’ye sağlıklı durumda teslim etmek istiyorum,” dedi Galina soğuk soğuk, kapağı yine kilitlerken. “Ye, yoksa yedirileceksin.”

Rand gözlerini kirişlere çevirdi yine. Kafesin çevresindeki sandalyelerde altı Aes Sedai oturuyor, çevresindeki kalkanları sürdürüyorlardı. Kadınların hata yapması ihtimaline karşı Boşluk’u koruyordu Rand, ama kalkana saldırmıyordu. Onu kafese ilk attıklarında saldırmıştı; bazıları, fark edenler, gülmüştü. Şimdi *saidin*’in öfkesine, göz ucuyla görebileceği bir yerde, göremediği ateş ve buz fırtınasına doğru atılmaktansa çekinerek uzanıyordu. Uzandı ve onu Kaynak’tan kesen görünmez duvarı hissetti, kenarını bulmaya çalışırcasına duvar boyunca kaydı. Duvarın altı noktaya dönüştüğü bir yer buldu; onu durduruyorlardı, ama altı taneydiler, bir değil ve kesinlikle noktaydılar.

Kaç zamandır buradaydı? Üzerine gri bir kasvet çökmüş, zamanı perdelemiş, onu uyuşukluğa sarmıştı. Acıkacak kadar uzun zamandır buradaydı, ama Boşluk duyguları uzaklaştırıyordu ve tepsiden yayılan sıcak yahni, ılık ekmek kokusu bile ilgisini çekmiyordu. Ayağa kalkmak çok fazla çaba gerektiriyor gibi geliyordu. Şimdiye dek kafesin çevresinde on iki Aes Sedai nöbetleşe beklemişti ve hiçbiri bodruma kapatılmadan önce gördüğü kadınlardan değildi. Evde kaç Aes Sedai vardı? Daha sonra önemli olabilirdi bu. Ev neredeydi? O sandığı ne kadar uzağa taşıdıklarına ilişkin en ufak fikri yoktu. Yolun çoğunu bir arabada sarsılarak aşmıştı. Moiraine’in tavsiyesini neden unutmuştu? Hiçbir Aes Sedai’ye güvenme, tek santim bile, kıl payı kadar bile. O kalkanı koruyacak kadar çok yönlendiren altı Aes Sedai, yönlendirebilen bir kadın tarafından dışarıdan hissedilebiliyor olmalıydı. Tek ihtiyacı Amys, Bair ya da bir başkasının sokaktan geçmesi ve merak etmesiydi. Coiren saraydan ayrıldıktan sonra kaybolduğunu görünce düşünmeye başlamış olmalıydılar. Dışarıda bir sokak varsa. Tek gereken...

Hissetmesinler diye yavaşça yokladı kalkanı. Altı nokta. Bir şekilde, altı *yumuşak* nokta. Bunun bir anlamı olmalıydı. Lews Therin’in yine konuşmasını diliyordu, ama kafasının içindeki tek ses Boşluk boyunca kayan kendi düşünceleriydi. Altı nokta.

Sorilea Aes Sedailerin kaldığı büyük, taş evin yanında uzanan alacakaranlığa bürünmüş sokakta seğirtirken, içerideki yönlendirmeyi zar zor sezebildi. Birazcık yönlendirebilmesi sayesinde sezebilmişti, ama görmezden gelmesinin sebebi bu değildi. Geldiklerinden beri gece gündüz yönlendiriyorlardı; artık Bilgelerin hiçbiri düşünmüyordu bunun üzerine. Soriela'nın şu anda düşünecek kesinlikle daha önemli meseleleri vardı. Ağaçkatillerinin sarayında, Kızlar Rand al'Thor üzerine kaşınmaya, bu sefer geri döndüğünde *Car'a'carn*'ın birkaç şeyi açıklayacağını homurdanmaya başlamışlardı. Sorilea, Güç'te zayıf ya da değil, o Kızların hepsinden fazla yaşamıştı, diğer Bilgelerden daha fazla ve huzursuzdu. Çoğu erkek gibi, Rand al'Thor da dilediği zaman, dilediği yere gidiyordu – bu konuda erkekler kediler gibiydi– ama bu sefer, o ortadan kaybolduğunda, Min de çadırlar ile saray arasında bir yerde kaybolmuştu. *Car'a'carn*'ı kaç tanesi çevreliyor olursa olsun, Sorilea tesadüflerden hoşlanmazdı. Aniden iliklerinde hissettiği bir ürperti ile şalına sarındı ve çadırlara doğru seğirtti.

52
Güç Örgüleri

Gezgin Kadın’ın salonundaki masalarda oturanlar daha çok yerlilerdi. Geniş yenli açık renk gömlekler üzerine parlak renkli, genellikle brokarlı ipekten uzun yelekler giymiş adamlar. Lal taşı ya da incilerle süslenmiş yüzükleri, halka küpeleri yaldızlı değil altındı ve kemerlerine taktıkları kıvrık hançerlerin kabzaları aytaşları, safirlerle pırıldıyordu. Adamların çoğunun omuzlarına ipek ceketler asılmış, çiçek ya da hayvan işlemeli dar klapalarının arasında gümüş ya da altın zincirler gerilmişti. Ceketler tuhaf görünüyordu gerçekten –giyilemeyecek kadar küçüktüler; ancak pelerin olarak kullanılabilirlerdi– ama ceketleri giyenler kıvrık hançerlere ek olarak uzun, ince kılıçlar taşıyorlardı ve yanlış bir söz, yanlış bir bakış ya da sırf canları öyle istediği için kullanabileceklermiş gibi görünüyorlardı.

Kesinlikle karışık bir kalabalıktı. Kıvrık bıyıkları, çenelerinin ucundaki o saçma, küçük sakalları ile Murandyli tüccarlar, saçlarını omuzlarının aşağısına kadar uzatmış, ince bıyıklı, altın bir bilezik ve dar bir altın kolye takmış, kulağında iri bir inci taşıyan bir Domanlı. Parlak yeşil ceket içinde, dövmeli elleri olan, kırmızı kuşağında iki hançer taşıyan kara bir Atha’an Miere ve ağzını hemen hemen gizleyen kalın bıyıklarının üzerine saydam bir peçe takmış bir Tarabonlu ve herhangi bir yerden gelmiş olabilecek daha bir dizi dışarlıklı. Ama her adamın önünde bir para yığını vardı, yalnız paraların boyları değişiyordu. Tarasin Sarayı’na bu kadar yakın olan Gezgin Kadın, harcayacak altını olan yabancıları cezbediyordu.

Mat deri kutusu içindeki beş zarı salladı ve masaya boşalttı. İki taç, iki yıldız ve bir kupa attı. Fena bir atış değil; daha iyisi yoktu. Şansı gelip gidiyordu ve o anda gider gibiydi, yani atışların ancak yarısını kazanıyordu. Şimdiye dek art arda on kez kaybetmeyi başarmıştı, onun için sıradışı bir

durumdu. Zar mavi gözlü bir dışarlıklıya geçti, sade, kahverengi ceketine rağmen saçacak epey parası varmış gibi duran sert, dar yüzlü bir adamdı.

Vanin eğilip Mat'in kulağına fısıldadı. "Yine çıktılar. Thom nasıl çıktıklarını hâlâ bilmediğini söylüyor." Mat şişman adama öyle fena yüz buruşturdu ki, Vanin o cüssede biri için inanılmaz gelecek bir hızla doğruldu.

Mat gümüş kupasındaki çiykavunu puncunu dikerek masaya kaşlarını çattı. Yine! Mavi gözlü adamın atışı masada yuvarlandı ve zarlar üç taç, bir gül ve bir çubuk gösterdi. Masada kazandığını söyleyen mırıltılar dolaştı.

"Kan ve küller," diye mırıldandı Mat. "Şimdi de Dokuz Ayın Kızı tepeme biner ve üzerimde hak iddia eder." Mavi gözlü adam kazancı üzerine kafasına diktiği içkiyle boğulacaktı neredeyse. "Adını biliyor musun?" diye sordu Mat.

"Punç yanlış tarafa gitti," dedi adam, Mat'in tanımadığı yumuşak, peltek bir aksanla. "Dediğin neydi?"

Mat yatıştırır gibi bir hareket yaptı; bundan daha azı için kavgalar başladığını görmüştü. Altın ve gümüşlerini kesesine süpürerek ceketinin cebine tıktı ve doğruldu. "Benim işim bitti. Işık buradaki herkesin üzerinde olsun." Masadaki herkes, hatta dışarlıklılar sözleri tekrarladı. Ebou Dar'da insanlar pek nazikti.

Daha sabah ortası bile olmamıştı, ama salon epey doluydu ve bir başka zar oyunu kahkahalara, homurdanmalara katkıda bulunuyordu. Anan Hanım'ın genç oğullarından iki tanesi hizmetkâr kızların geç kahvaltı edenlere servis yapmasına yardım ediyordu. Hancının kendisi odanın arkasında, korkuluksuz beyaz taş merdivenlerin yanında oturmuş, her şeye göz kulak oluyordu. Yanında, iri gözlerinde başka kimsenin bilmediği bir şaka bilirmiş gibi neşeli bir ışıltı taşıyan genç, güzel bir kadın vardı. Kadının mükemmel oval yüzü, parlak siyah saçlarca çevrelenmişti ve kırmızı kemerli gri elbisesinin derin yakası büyüleyici bir manzara sergiliyordu. Mat'e gülümserken kadının gözlerindeki eğlenti derinleşti.

"Sizin şansınızla, Lord Cauthon," dedi Anan Hanım, "kocama balıkçı teknelerini nereye göndereceğini size sorması gerektiğini söylemeliyim." Bir sebepten, sesi çok kuruydu.

Mat unvanı gözünü kırpmadan kabullendi. Ebou Dar'da bir lorda, diğer lordlar dışında pek az kişi meydan okurdu; ona göre basit bir sayı hesabıydı. Sıradan insanlardan çok daha az lord vardı, bu da birinin ona hançer saplamaya kalkışması olasılığının çok daha az olduğu anlamına geliyordu.

Buna rağmen, son on gün içinde üç kişinin kafasını patlatmak zorunda kalmıştı. “Korkarım şansım o tür şeylerde yaver gitmiyor, Hanımefendi.”

Olver yanında bitti. “At yarışlarına gidebilir miyiz, Mat?” diye sordu hevesle.

Anan Hanım’ın ortanca kızı Frielle koşarak geldi ve oğlanın omuzlarını yakaladı. “Affedersiniz, Lord Cauthon,” dedi endişeyle. “Elimden kayıp gitti. Işık’ın gerçeği, öyle oldu.” Kısa süre sonra evlenecek olan kız –evlilik hançerini asacağı dar, gümüş kolyeyi ince boynuna dolamıştı bile– Olver’e bakmaya gönüllü olmuş, altı oğlan doğurmak istediğini söyleyerek gülmüştü. Mat artık kız doğurmayı dilediğini tahmin ediyordu.

Mat’in dik bakışlarını çeken merdivenden inmekte olan Nalesean oldu. Öyle ki Tearlı olduğu yerde kalakaldı. Rüzgâr’ı iki yarışa sokan ve binici olarak da Olver’i seçen –burada atları oğlan çocukları sürüyordu– Nalesean’dı ve her şey olup bitene kadar duymamıştı Mat. Rüzgâr’ın ismini hak ettiğinin anlaşılması işleri yoluna koymamıştı. İki zafer Olver’in daha fazlasını istemesine sebep oluyordu. “Senin hatan değil, Hanımefendi,” dedi Frielle’e. “Gerekirse, benim iznimle, bir fıçıya kapatabilirsin onu.”

Olver ona suçlar bir bakış fırlattı, ama bir an sonra hızla dönüp Frielle’e, bir yerlerden öğrendiği küstah bir sırıtış bahşetti. İri kulakları ve geniş ağzı üzerinde tuhaf görünüyordu; asla yakışıklı bir delikanlı olmayacaktı. “Gözlerine bakmama izin verirsen sessizce otururum. Güzel gözlerin var.”

Frielle annesine çekmişti, hem de yalnızca görünüşte değil. Tatlı tatlı güldü, oğlanın çenesinin altını gıdıkladı ve kızarmasına sebep oldu. Annesi ile iri gözlü genç kadın masaya bakarak gülümsediler.

Mat başını iki yana sallayarak merdivene yöneldi. Oğlanla konuşması gerekecekti. Gördüğü her kadına bu şekilde sırıtamazdı. Bir kadına güzel gözleri olduğunu söylemek! Bu yaşta! Mat Olver’in bunu nereden öğrendiğini bilmiyordu.

Nalesean’ın yanına geldiğinde adam, “Yine kaçtılar, değil mi?” dedi. Bir soru değildi ve Mat başını salladığında sivri sakalını çekiştirip küfretti. “Adamları toplarım, Mat.”

Nerim Mat’in odasında dolanıyor, daha o sabah hizmetkârlar toz almamış gibi, bir bezle masayı siliyordu. Yandaki küçük odayı Olver’le paylaşıyordu ve Gezgin Kadın’dan nadiren çıkıyordu. Ebou Dar sefih, uygarlıktan nasibini almamış bir yer, diyordu.

“Lordum dışarı mı çıkıyor?” dedi Nerim kederle, Mat şapkasını alırken. “O ceketle mi? Korkarım ceketin omzunda dün geceden kalma bir şarap lekesi var. Lordum bu sabah aceleyle o ceketi giymiş olmasa lekeyi çıkarırdım. Kol yeni de yırtılmış –bir bıçakla, sanırım– onu da onarırdım.”

Mat adamın manşetlerine ve yüksek yakasına gümüş kıvrımlar işlenmiş gri bir ceket getirmesine izin verdi ve üzerindeki altın işlemeli yeşil ceketi ona bıraktı.

“Umarım Lordum bugün en azından kan lekesi olmamasına dikkat eder. Kan lekelerini çıkarmak çok güç.”

Yaptıkları anlaşma böyleydi. Mat Nerim’in kederli yüzüne ve kasvetli gözlemlerine tahammül ediyor, kendi başına pekâlâ yapabileceği getir götür, temizlik işlerine koşturmasına izin veriyordu, karşılığında Nerim, gönülsüzce de olsa, onu giydirmeye kalkmamaya çalışıyordu.

Mat kol yenlerindeki, ceketinin altındaki, tepesi kıvrık çizmelerinin içindeki hançerleri kontrol etti. Mızrağını ve kirişi çözülmüş yayını köşede bıraktı ve hanın ön tarafına indi. O mızrak dövüşmek isteyen ahmakları, bala gelen sinekler gibi çekiyordu.

Şapkasına rağmen, hanın gölgesinden ve görece serinliğinden çıkar çıkmaz yüzünde ter damlaları belirmeye başladı. Sabah güneşi normal zamanlarda, yaz ortasında bir öğlen vakti gibi sıcak veriyordu, ama Mol Hara Meydanı insanlarla doluydu. Başta kaşlarını çatarak Tarasin Sarayı’na baktı. İçeride Juilin ve Thom, dışarıda Vanin izlerken, görülmeden çıkmayı nasıl başarıyorlardı? Hemen her gün çıkıyorlardı. Üç kez olduktan sonra, Mat o beyaz taş ve sıva yığınını izlemesi için adamlar yerleştirmişti ve hepsi şafaktan önce yerlerini alıyorlardı. O ve Nalesean’la birlikte, sayıları anca yetiyordu. Kimse tek saç teli görmemişti, ama öğleden hemen önce Thom gelmiş, kadınların bir şekilde çıktıklarını bildirmişti. Yaşlı âşık aklını oynatacak, bıyıklarını yolacak durumdaydı. Mat neler olduğunu biliyordu. Sırf ona nispet yapmak için yapıyorlardı bunu.

Nalesean ve diğerleri asık suratlı, ter içinde bir grup halinde bekliyorlardı. Nalesean, bugün kullanma fırsatı bulmayı dilermiş gibi, kılıcının kabzasına elliyordu.

“Bugün ırmağın karşısına bakacağız,” dedi Mat. Kızılkollardan çoğu huzursuzca bakıştılar; hikâyeleri duymuşlardı.

Vanin ayak değiştirdi ve başını iki yana salladı. “Zaman israfı,” dedi ifadesizce. “Leydi Elayne asla öyle yerlere gitmez. Aiel kadın gider belki ya da Birgitte, ama Leydi Elayne gitmez.”

Mat bir an gözlerini yumdu. Elayne bu kadar kısa zamanda iyi bir adamı bozmayı nasıl başarmıştı? Mat, ondan yeterince uzak kalırsa Vanin'in düzeleceğini ummuştu, ama umudunu yitirmeye başlıyordu. Işık, asil kadınlardan nasıl da nefret ediyordu. "Eh, onları bugün görmezsek, Rahad'ı unutabiliriz –orada, karatavuk sürüsünün içindeki boyalı tarlakuşları gibi göze çarparlar– ama Kıyamet Çukuru'nda, bir yatağın altında saklanıyor olsalar bile bulacağım onları. Her zamanki gibi, ikişer ikişer arayın ve birbirinizin sırtını kollayın. Şimdi bizi karşıya geçirecek bir kayıkçı bulun. Yak beni, umarım hepsi Deniz Halkı gemilerine meyve satmaya gitmemiştir."

Elayne'e göre sokak *Tel'aran'rhiod*'daki gibi görünüyordu. Beş altı katlı, soyulmaya yüz tutmuş beyaz badana kaplı tuğla binalar birbirine sokulmuş, bozuk kaldırım taşlarının üzerinde yükseliyordu. O dar yollardaki gölgeler ancak günün bu saatinde, altın rengi güneş tepede alev alev yanarken kayboluyordu. Her yerde sinekler vızıldıyordu. Düşler Dünyası'ndan tek farkı, pencerelerden asılmış çamaşırlar, insanlar –o anda dışarıda çok kişi yoktu elbette– ve kokuydu, fazla derin nefes almamak için çaba göstermesine sebep olan ağır, keskin bir çürük kokusu. Ne yazık ki, Rahad'da bütün sokaklar birbirine benziyordu.

Elini Birgitte'in koluna koyarak kadını durdurdu ve pencerelerinin yarısından rengi atmış çamaşırlar sarkan çirkin bir tuğla yığınını süzdü. İçeriden bir yerden ince bir bebek ağlaması geliyordu. Kat sayısı doğruydu, altı. Altı olduğundan emindi. Nynaeve beş katlı olduğu konusunda ısrar ediyordu.

"Burada durup bakmasak daha iyi olacak bence," dedi Birgitte alçak sesle. "İnsanlar bakıyor."

Bu pek doğru değildi, yalnızca Birgitte onun için endişeleniyordu. Lime lime yelekler içinde gömleksiz adamlar sokaktan çabuk çabuk geçiyor ya da hırlayıp ısırabilecek bir tür sokak köpeği gibi duvarların dibinde sinsi sinsi yürüyor, pirinç halka küpeleri, renkli cam kakılmış pirinç yüzükleri güneşte ışıldıyordu. Genelde yıpranmış elbiseler giymiş ve yine pirinç ve camdan takılar takmış kadınlar da aynısını yapıyordu. Herkes beline kıvrık birer hançer takmıştı ve genellikle yanına birer sade iş bıçağı eklenmişti.

Aslında, kimse geçerken dönüp ona ve Birgitte'e bir daha bakmıyordu, halbuki Birgitte'in yaşlı yüzü genellikle meydan okur bir ifade ile bakıyordu ve Elayne de bir Ebou Darlı için uzun boyluydu. Elayne'in örüp

bağladığı, o kadar da basit olmayan Hava ve Ateş örgüleri sayesinde herkesin gördüğü buydu işte. Elayne Birgitte'e baktığında, kara gözlerinin kenarlarında kırışıklar olan, siyah saçlarına kır düşmüş bir kadın görüyordu. Bir insanın gerçek haline ne kadar yakın değişiklikler kullanırsanız, kılık değiştirmek o kadar kolay oluyordu, bu yüzden Birgitte'in arkasından sarkan ve dört yerde lime lime kurdelelerle bağlanmış saçları, Ebou Dar kadınlarının kullandığından çok daha uzundu, ama Elayne de saçlarını kesmemişti ve kimse buna dikkat etmez görünüyordu. Mükemmel bir değişimdi; yalnızca, terlemek zorunda olmamayı diliyordu. Bir kadının yönlendirme yeteneğini gizleyen daha da karmaşık bir Ruh örgüsü ile, Elayne o sabah saraydan çıkarken Merilille'in yanı başından geçmişti. Hâlâ kullanıyordu o örgüyü; ırmağın bu yanında Vandene ile Adeleas'ı birden çok kez görmüşlerdi.

Giysileri örgülerin bir parçası değildi elbette, kol yenlerinde ve derin, dar yakalarında yıpranmış işlemeler bulunan lime lime, yün elbiselerdi. İç eteklikleri ve çorapları da yünlüydü ve en azından Elayne'inki kaşındırıyordu. Giysileri Tylin sağlamıştı. Epey de tavsiyede bulunmuş, beyaz kınlı evlilik hançerleri taktırmıştı onlara. Görünüşe göre evli kadınlara, bekâr olanlara göre çok daha az meydan okunuyordu, en az meydan okumayı bir daha evlenmeyi reddeden dullar kazanıyordu. Yaşın da faydası oluyordu. O meydan okusa bile, kimse gri saçlı bir nineye meydan okumuyordu.

"Sanırım içeri girmeliyiz," dedi Elayne ve Birgitte bir elini kaba, kahverengi yünden kemerine götürerek boyasız kapıyı açmaya yöneldi. İçerisi iki yanına kaba kapılar dizilmiş loş bir koridordu ve arkada çentilmiş tuğladan dik, dar bir merdiven vardı.

Beyaz kın olsa da olmasa da, ait olmadığınız bir binaya girmek burada hançer savaşı başlatmanın kesin bir yoluydu. Soru sormak ya da meraklı olmak da öyle. Tylin bunu yapmamalarını önermişti, ama ilk gün, eski depo odalarında saklanan, tamir edilip satılacak şeyler aradıklarını söylemeyi planlayarak, yalnızca mavi kapılarından ayırt edilebilen hanları ziyaret etmişlerdi. Daha fazla alan tarayabilmeleri için Elayne Birgitte ile eşleşmiş, Nynaeve'i Aviendha ile göndermişti. Salonlar karanlık, pis yerlerdi ve iki handa iki sefer, ciddi sorun çıkmadan hemen önce, elinde hançerlerle dışarı çıkarmıştı Birgitte onu. İkinci seferinde Elayne kısaca yönlendirmek zorunda kalmış, sokakta peşlerine düşen iki kadının ayaklarının takılmasını sağlamıştı. Buna rağmen Birgitte günün geri kalanı boyunca *birilerinin*

onları takip ettiğinden emindi. Nynaeve ve Aviendha da aynı türden güçlüklerle karşılaşmışlardı, ama onlar takip edilmemişti; Nynaeve bir kadına tabureyle vurmuştu. Bu yüzden zararsız sorulardan bile vazgeçmiş, bir eşikten geçip karşılarında bir hançer bulmayacaklarını ummaya başlamışlardı.

Birgitte önden merdiveni tırmandı, ama arkasına da sık sık bakmayı ihmal etmiyordu. Pişen yemek kokuları Rahad'ın genel pis kokularına, mide bulandırıcı bir şekilde karışıyordu. Bebek ağlamayı bırakmıştı, ama binanın içinde bir yerde bir kadın bağırmaya başlamıştı. Üçüncü kata çıktıkları sırada, kalın omuzlu, gömleksiz ve yeleksiz bir adam kapıyı açtı. Birgitte ona kaşlarını çattı ve adam iki avucunu açarak ellerini kaldırdı ve gerileyerek eşikten geçip kapıyı tekmeleyerek kapattı. En üst katta, bu doğru bina olsa depo odasının bulunması gereken yerde, kaba keten iç etekliği içinde sıska bir kadın kapıdaki tabureye oturmuş, esintiden faydalanıyor, bir yandan da hançerini biliyordu. Kadın başını onlara çevirdi ve hançer bileği taşının üzerinde kaymayı bıraktı. İkisi yavaşça geriler, merdiveni inerlerken kadın bakışlarını kaçırmadı, merdivenlerin dibine erişene kadar taşa sürtünen metalin hışırtısı yeniden başlamadı da. Elayne ancak o zaman rahat bir nefes verdi.

Nynaeve'in iddiayı kabul etmemiş olmasına memnundu. On gün. İyimser aptalın tekiydi. Böbürlenmesinden bu yana on bir gün geçmişti, bazı akşamlar sabah girdiği bir sokakta olduğunu düşündüğü on bir gün, çanağa dair en ufak ipucu bulamadıkları on bir gün. Bazen, sırf kafaları yerine gelsin diye sarayda kalıyorlardı. Her şey çok sinir bozucuydu. En azından Vandene ile Adeleas'ın da şansı yaver gitmiyordu. Elayne'in görebildiği kadarıyla, Rahad'da kimse Aes Sedailere gönüllü olarak iki çift laf bile etmiyordu. Kim olduklarını fark eder etmez insanlar ortadan kayboluveriyorlardı. İki kadının Adeleas'ı hançerlemeye çalıştığını görmüştü, kuşkusuz Rahad'da ipek elbise içinde dolaşan aptal kadını soymak için ve Kahverengi Aes Sedai ikiliyi Hava akışları ile kaldırır, iki kat yukarıda bir pencereden içeri tıkarken, sokakta kimse kalmamıştı. Eh, o ikisinin çanağını bulup, burnunun dibinden almasına izin vermeyecekti.

Sokağa çıktıklarında, Rahad'da sinir bozukluğundan çok daha kötü şeyler olduğunu hatırlatan bir başka şey oldu. Tam önünde, göğsü kanla kaplanmış, elinde bir hançer tutan ince bir adam bir kapıdan dışarı fırladı; daha uzun boylu, daha ağır ve yüzünün yanı kanamakta olan bir ikincisini karşılamak için hızla döndü. Göz göze, birbirlerinin çevresinde döndüler,

uzattıkları hançerleri seğirdi, dürtükledi. Kaba kaldırım taşlarından çıkmış gibi, bir kalabalık belirerek izlemeye başladı; kimse koşa koşa gelmedi, ama gelip geçen de olmadı.

Elayne ve Birgitte sokağın kenarına çekildiler, ama gitmediler. Rahad'da, gitmek dikkat çekerdi ve bu istedikleri son şeydi. Aralarına karışmak demek, izlemek demekti, ama Elayne iki adamın ötesine odaklanmayı başardı ve yalnızca belirsiz, bulanık hareketler gördü, sonunda hareketler yavaşladı. Elayne gözlerini kırpıştırdı ve kendini bakmaya zorladı. Göğsü kanlı adam gösterişle dolanıyor, sırıtıyor, kırmızı kırmızı damlayan hançeri ile jestler yapıyordu. Elayne'in yirmi adım ötesinde, iri adam yüzüstü yerde yatıyor, sert, zayıf öksürükler çıkarıyordu.

Elayne içgüdüyle hareket etti –bir adam ölümüne kanarken ufak Şifa yeteneği hiç yoktan iyiydi ve buradakilerin Aes Sedailer hakkında düşünceleri Kıyamet Çukuru'nun dibine gidebilirdi– ama daha ikinci adımını atamadan bir başka kadın adamın yanında diz çökmüştü. Belki Nynaeve'den biraz büyüktü, Rahad'dakilerin çoğundan biraz daha iyi durumda, kırmızı kemerli mavi bir elbise giymişti. Elayne başta kadını ölmekte olan adamın sevgilisi sandı, özellikle de düellonun galibi ciddileştiği için. Kimse gitmeye kalkışmadı; kadın adamı sırtüstü çevirirken herkes sessizce izledi.

Elayne irkildi, çünkü kadın adamın dudaklarındaki kanı şevkatle silmek yerine kesesinden bir avuç bitki çıkardı ve telaşla bazılarını adamın ağzına tıktı. Daha eli adamın yüzünden ayrılmadan *saidar* parıltısına büründü ve Şifa akışlarını Elayne'in yapabileceğinden çok daha büyük beceriyle örmeye başladı. Adam yaprakların çoğunu püskürtecek şiddette inledi, ürperdi –ve yarı açık gözlerini güneşe dikerek kıpırtısız kaldı.

"Çok geç, anlaşılan." Kadın ayağa kalkarak ince adama döndü. "Masic'in karısına kocasını öldürdüğünü söylemelisin, Baris."

"Peki, Asra," diye yanıt verdi Baris uysallıkla.

Asra iki adama bir daha bakmadan sırtını döndü ve seyrek kalabalık kadının önünde aralandı. Kadın Elayne ile Birgitte'in iki adım ötesinden geçerken, Elayne kadın hakkında iki şey fark etti. Biri gücüydü; Elayne bunu bilinçli olarak yoklamıştı. Büyük güç hissetmeyi beklemişti, ama Asra Kabuledilmiş sınavına asla kabul edilmezdi muhtemelen. En güçlü Yetisi Şifa olmalıydı –belki de tek Yetisi, çünkü kadın bir yabani olmalıydı– ve kullanılarak epey bilenmiş bir Yeti'ydi. Belki o bitkilerin gerekli olduğuna inanıyordu. Elayne'in fark ettiği ikinci şey, kadının yüzüydü. Başta

düşündüğü gibi güneşle kararmamıştı. Asra kesinlikle Domanlı olmalıydı. Işık aşkına, Domanlı bir yabaninin Rahad'da ne işi vardı?

Elayne kadını takip edebilirdi, ama Birgitte onu aksi yöne çekti. "Gözlerindeki bakışı tanıdım, Elayne." Birgitte'in gözleri, geçenlerden birinin kulak misafiri olmasını beklermiş gibi sokağı tarıyordu. "O kadını neden kovalamak isteyesin, anlamıyorum, ama saygı gören birine benziyor. Ona yaklaşırsan ikimizin birlikte idare edebileceğinden daha fazla hançerle karşı karşıya bulabiliriz kendimizi."

Basit gerçekti bu, Ebou Dar'a Domanlı yabaniler bulmak için gelmiş olmaması da.

Birgitte'in koluna dokunarak, ilerideki köşeyi dönmüş olan iki adama doğru başını salladı. Nalesean tam bir Tear lorduna benziyordu; dolgulu ceketi boynuna dek iliklenmişti ve terli yüzü yağlı sakalı kadar parlıyordu. Ona bir göz atan herkese dik dik bakıyordu, öyle ki bir yandan da bir kavgayı memnunlukla karşılayacakmış gibi kılıcının kabzasını okşuyor olmasa şimdiye dek bir kavgaya karışmış olurdu. Öte yandan, Mat hiç yüzünü buruşturmuyordu. Kasıla kasıla yürüyordu ve sıkkın havası olmasa halinden zevk alıyor sanılabilirdi. Ceketi açık duruyordu ve şapkasını aşağı çekmiş, eşarbını boynuna dolamıştı. Bu haliyle, geceyi meyhanelerde sürünerek geçirmiş gibi görünüyordu, ki öyle yapmış da olabilirdi. Elayne şaşkınlık içinde, günlerdir Mat'i düşünmediğini fark etti. Delikanlının *ter'angreal*'ini eline geçirmeye can atıyordu, ama çanak çok daha önemliydi.

"Daha önce hiç düşünmedim," diye mırıldandı Birgitte, "ama sanırım bu ikisi arasında en tehlikeli olanı Mat. Mameris'te bir N'Shar. Acaba Eldar'ın bu yakasında ne işleri var?"

Elayne ona bakakaldı. Nerede bir ne? "Muhtemelen diğer yakadaki tüm şarabı içip bitirmişlerdir. Gerçekten de, Birgitte, aklını işimizden ayırmasan keşke." Bu sefer *sormayacaktı.*

Mat ve Nalesean aylak aylak gelip geçerken Elayne onları yine aklından çıkardı ve sokağı incelemeye başladı. Bugün çanağı bulmak harika olurdu. Bir dahaki sefere Aviendha ile eşleşeceğinden değil. Kadından hoşlanmaya başlamıştı –Rand ve ikisi hakkındaki son derece tuhaf fikirlerine rağmen; son derece tuhaf!– ama hançer çekmeye hazır görünen kadınları cesaretlendirmek gibi bir eğilimi vardı. Hatta gözlerini dikip baktığında, kadınların yapacağı gibi hançer çekmek yerine bakışlarını indiren adamlar karşısında hayal kırıklığına uğrar gibiydi!

“İşte bu,” dedi Elayne, işaret ederek. Beş kat hakkında Nynaeve haklı olamazdı. Olabilir miydi? Elayne Egwene’in bir çözüm bulmuş olmasını umuyordu.

Logain biraz daha su içerken Egwene sabırla bekledi. Adamın çadırı Salidar’daki dairesi kadar geniş değildi, ama yine de kamptaki çoğu çadırdan genişti. Taburelerde oturan ve adamın üzerindeki kalkanı koruyan altı Aes Sedai için yer olmalıydı. Egwene’in kalkanın bağlanması önerisi şoka yakın, horgörüden pek de uzak olmayan tavırlarla karşılanmıştı; kimse onaylamaya hazır değildi, özellikle şimdi, sınanmadan, Yemin Çubuğu olmadan dört kadını Aes Sedai yaptıktan bu kadar kısa süre sonra değil, hatta belki hiçbir zaman. Siuan onaylamayacaklarını söylemişti. Adam Siuan ve Leane kadar güçten düşmüşse, kamptaki herhangi üç Aes Sedai adamı yerinde tutabilirdi, ama gelenekler altı kadın diyordu ve gelenekler bir erkeğin üzerindeki kalkanın bağlanmaması, korunması gerektiğini söylüyordu. Tek bir lamba titrek bir aydınlık sağlıyordu. O ve Logain halı yerine serilmiş battaniyeler üzerinde oturuyorlardı.

“Anlamama izin ver,” dedi Logain, kalay kupayı indirdikten sonra. “Al’Thor’un affı hakkında *benim* ne düşündüğümü bilmek istiyorsun, öyle mi?” Aes Sedailerden bazıları taburelerinin üzerinde kıpırdandı, belki adam “Anne” demeyi ihmal ettiği için, ama daha çok konudan tiksindikleri için.

“Düşüncelerini istiyorum, evet. Kuşkusuz bazı düşünceler besliyorsundur. Caemlyn’de, onun yanında olsan büyük olasılıkla şeref konuğu sayılırdın. Burada, her an ehlileştirilebilirsin. Şimdi. Altı senedir deliliği uzak tuttuğunu söylüyorsun. Sence, ona giden adamların da bunu yapabilmesi olasılığı ne kadar?”

“Gerçekten beni yine ehlileştirmeyi mi düşünüyorlar?” Adamın sesi alçaldı ve yaralı, öfkeli bir tınısı vardı. “Sizin tarafınıza geçtim. İstenen her şeyi yaptım. Dilediğiniz yemini etmeyi önerdim.”

“Salon yakında karar verecek. Bazıları ölüp onları bir sürü sorundan kurtarmanı tercih ederdi. Hikâyeni Aes Sedailer anlatırsa, Aes Sedailerin yalan söyleyemeyeceğini herkes bilir. Ama bundan korkmana gerek yok. Bize öyle iyi hizmet ettin ki, zarar görmene izin veremem. Ve ne olursa olsun, yine de hizmet edebilirsin ve dilediğin gibi Kızıl Ajah’ın cezalandırıldığını görebilirsin.”

Logain hırlayarak dizlerinin üzerinde doğruldu ve Egwene *saidar*’a kucak açıp bir yürek atışı için gereken sürede adamı güzelce Hava

akışlarıyla sardı. Adama kalkan koyan Aes Sedailer bütün güçlerini buna vermişlerdi –bir gelenek daha; bütün gücünüzü adama kalkan koymak için harcamalıydınız– ama çoğu örgülerini bölebilirdi, adamın Egwene'e zarar verebileceğini düşünseler, içlerinden biri gücünün bir kısmını Logain'e yöneltebilirdi. Adamın yaralanması riskine girmek istemiyordu Egwene.

Akışlar adamı orada, diz çöker vaziyette tuttu, ama Logain onları görmezden geldi. "Al'Thor'un affı hakkında ne düşündüğümü mü bilmek istiyorsun? Şu anda onun yanında olmayı diliyorum! Hepiniz kavrulun! İstediğiniz her şeyi yaptım! Işık hepinizi yaksın!"

"Sakin ol, Logain Efendi." Egwene sesinin bu kadar sakin çıkması karşısında şaşırdı. Yüreği çarpıyordu, ama kesinlikle adamdan korktuğundan değil. "Şuna yemin ederim. Sana asla zarar vermeyeceğim, beni takip edenlerden zarar görmene de izin vermeyeceğim. Sen aleyhimize dönmediğin sürece." Adamın yüzündeki öfke kayboldu ve yerini tahta gibi bir ifade aldı. Dinliyor muydu? "Ama Salon neye karar verirse onu yapar. Sakinleştin mi?" Adam bitkin bitkin başını salladı ve Egwene akışları salıverdi. Logain ona bakmaktan kaçınarak yere çöktü. "Kendini topladığın zaman seninle af hakkında konuşacağım. Belki bir iki gün sonra." Adam yine, sertçe, ona bakmadan başını salladı.

Egwene dışarıdaki alacakaranlığa çıktığında, orada nöbet tutmakta olan iki Muhafız ona eğildiler. En azından Gaidinler on sekiz yaşında olmasına, sırf Amyrlin olduğu için Aes Sedailiğe terfi ettirilmiş bir Kabuledilmiş olmasına aldırmıyordu. Muhafızlar için Aes Sedai Aes Sedai'ydi ve Amyrlin Amyrlin'di. Yine de, ancak iki Muhafız'ın işitemeyeceği kadar uzaklaştıktan sonra nefes verebildi.

Kamp oldukça genişti, yüzlerce Aes Sedai'yi, Kabuledilmiş'i barındıran çadırlar, yük arabaları, atlar ormana yayılmıştı. Pişen akşam yemeklerinin kokusu havada asılıydı. Ana kampın çevresinde, Gareth Bryne'ın ordusunun ateşleri uzanıyordu; oradaki adamların çoğu çadırlarda değil yerde uyuyordu. Sözde Kızıl El Birliği on beş kilometre güneyde kamp kurmuştu; Talmanes o mesafenin gece gündüz, üç yüz kilometre boyunca ne bir buçuk kilometre uzamasına, ne de kısalmasına izin vermişti. Şimdiden Siuan ve Leane'in önerdiği planın bir kısmına hizmet etmişlerdi.

Gareth Bryne'ın ordusu, Salidar'dan beri geçen on altı gün içinde büyümüştü. Yavaşça ilerleyerek kuzeye doğru Altara'dan geçen ve birbirlerine karşı dostça duygular beslemedikleri açık olan iki ordu dikkatleri çekmişti. Asiller, kendi askerleri ile birlikte, o iki ordudan daha

güçlü olanı ile ittifak kurmak için sürü sürü geliyorlardı. Evet, o lordların ve leydilerin hiçbiri, topraklarında büyük bir savaş çıkmayacağını bilseler yemin etmezlerdi. Evet, özgür seçim hakkı tanınsa, Egwene'in hedefinin Ejderyeminli ordusu değil Tar Valon olduğunu anladıkları anda o asillerin her biri çeker giderdi. Ama o yeminleri, kendilerine Kule Salonu diyen Aes Sedailerin önünde, yüzlerce kişi izlerken, en azından *bir* Amyrlin'e etmişlerdi. Bu tür bir yemini bozmak daha sonra başınıza bela olurdu. Dahası, Egwene'in kellesi Beyaz Kule'de bir kargıya geçirilse bile, yeminlerini Elaida'nın unutacağına teki bile inanmıyordu. Bir ittifakta, bir tür sadakatle kısılı kalmışlardı, ama Egwene'in en hararetli destekçilerinin arasında olacaklardı. O tuzaktan kelleleri omuzlarında kurtulmalarının tek yolu, Egwene'in etolünü Tar Valon'da taktığını görmek olacaktı.

Siuan ve Leane'in keyfi yerindeydi. Egwene ne hissettiğinden emin değildi. Elaida'yı tek damla kan dökülmeden indirmenin bir yolu olsaydı, üzerine atlardı. Ama olduğunu sanmıyordu.

Keçi eti, şalgam ve fazla sorgulamadığı bir şeyden oluşan küçük bir akşam yemeğinden sonra çadırına çekildi. Kamptaki en büyük çadır değildi, ama kesinlikle tek kişi tarafından kullanılan en büyük çadırdı. Chesa oradaydı, Egwene'in soyunmasına yardım etmek üzere bekliyordu. Kadın Altaralı bir leydinin hizmetkârından, hayal edilebilecek en ince ketenden, hayal edilebilecek en serin iç etekliğini edindiğini anlattı heyecanlı heyecanlı. Egwene sık sık, Chesa'nın çadırda uyuyarak ona arkadaşlık etmesine izin veriyordu, ama yere serilmiş battaniyelerden oluşan bir şilte, Chesa'nın kendi karyolası ile pek boy ölçüşemiyordu. Bu gece, yatmaya hazır olduktan sonra kadını gönderdi. Amyrlin olmak bazı ayrıcalıklar getiriyordu. Hizmetkârınıza ayrı çadır vermek gibi ayrıcalıklar. Gerekli olduğunda, gece yalnız uyumak gibi ayrıcalıklar.

Egwene henüz uyuyabilecek kadar yorulmamıştı, ama bu sorun değildi. Uyumak kolay işti; o Aiel düşgezginleri tarafından eğitilmişti. *Tel'aran'rhiod*'a adım attı...

...ve kendini kısa bir süre için, Küçük Kule'de çalışma odası olarak kullandığı odada buldu. Masa ve sandalyeler yerinde duruyordu elbette. Bir orduyla yola çıktığınızda yanınıza alacağınız türden bir şey değildi mobilyalar. Düşler Dünyası'nda her yer boş hissi verirdi, ama en çok da, gerçekten boş olan yerler verirdi. Küçük Kule şimdiden boş gelmeye başlamıştı.

Aniden Amyrlin etolünün boynunda olduğunu fark etti. Tam zamanında kaybetti onu. Bir an sonra Nynaeve ve Elayne de geldiler. Nynaeve Egwene kadar katıydı, Elayne ise puslu. Siuan orijinal *ter'angreal* yüzüğü vermeye gönülsüzce razı olmuştu; sert bir emir gerekmişti. Elayne'in üzerinde yeşil bir elbise vardı. Ellerinin üzerine danteller dökülüyordu. Aynı danteller dar, ama şaşırtıcı ölçüde derin bir yakayı çevreliyordu. O yaka, dar, altın bir kolyeden sarkan küçük bir hançer sergiliyordu. Hançerin inciler ve ateş damlaları ile süslenmiş kabzası göğüslerinin arasına sokulmuştu. Elayne nereye giderse gitsin, yerel modaya hemen ayak uyduruyor gibiydi. Nynaeve, beklenebileceği gibi, koyu renk, sade, sağlam İki Nehir yünlüleri giymişti.

"Başardınız mı?" diye sordu Egwene umutla.

"Henüz değil, ama başaracağız." Elayne öyle iyimser konuşmuştu ki, Egwene bakakalacaktı neredeyse; kendisinin o şekilde konuşabilmesi için büyük çaba harcaması gerekiyordu.

"Fazla sürmeyeceğinden eminim," dedi Nynaeve, daha da iyimser bir sesle. Kafalarını duvarlara vuruyor olmalıydılar.

Egwene içini çekti. "Belki tekrar bana katılmalısınız. Eminim birkaç gün içinde çanağı bulursunuz, ama şu hikâyeleri düşünüp duruyorum." Başlarının çaresine bakabilirlerdi. Biliyordu ve mezarlarının başında düşünmek için pek hoş bir şey olurdu bu. Siuan anlattıkları hikâyelerinin *hiçbirinin* abartılı olmadığını söylemişti.

"Ah, hayır, Egwene," diye itiraz etti Nynaeve. "Çanak çok önemli. Bunu biliyorsun. Bulamazsak her şey kendi suyuyla haşlanır."

"Dahası," diye ekledi Elayne, "nasıl bir sorunla karşılaşabiliriz ki? Unuttuysan, her gece Tarasin Sarayı'nda uyuyoruz ve Tylin battaniyelerimizi sıkıştırıyor olmasa da, yine de onunla konuşabiliyoruz." Elbisesi değişikti, kesimi değişmemişti, ama kumaşı kaba ve yıpranmış olmuştu. Nynaeve'in üzerinde de aynı elbise vardı, ama onun hançerinin kabzasında en fazla dokuz on cam boncuk vardı. Bir sarayda giyilecek giysiler değildi pek. Daha da kötüsü, Nynaeve masum görünmeye çalışıyordu. Bu konuda Nynaeve'in hiç deneyimi yoktu.

Egwene üzerinde durmadı. Çanak önemliydi gerçekten, ikisi başlarının çaresine bakabilirdi ve aramalarını Tarasin Sarayı'nda yapmadıklarını pekâlâ biliyordu. En azından, neredeyse üzerinde durmayacaktı. "Mat'ten faydalanıyorsunuz, değil mi?"

“Biz...” Elayne aniden elbisesini fark etti ve irkildi. Ama bir sebepten, onu asıl şaşırtan küçük hançer olmuş gibiydi. Gözleri faltaşı gibi açılarak, kırmızı ve beyaz boncuk yığınından oluşan kabzayı kavradı ve yüzü kıpkırmızı kesildi. Bir an sonra yeşil ipekten yüksek yakalı bir Andor elbisesi içindeydi.

Gülünç olan şuydu ki, Nynaeve üzerindeki giysinin farkına Elayne’den bir yürek atımı sonra vardı ve tamı tamamına aynı şekilde tepki verdi. Kesinlikle aynı. Yalnız, belki Elayne bir gün batımı gibi, Nynaeve ise iki gün batımı gibi kızarmıştı. Daha Elayne üstünü değiştiremeden, İki Nehir yünlülerine döndü.

Elayne boğazını temizleyerek nefes nefese konuştu, “Mat faydalı biri eminim, ama yolumuza çıkmasına izin veremeyiz, Egwene. Mat’in nasıl olduğunu bilirsin. Ama emin olabilirsin, tehlikeli bir şey yapacağımızda o ve tüm askerleri ile yanak yanağa gideceğiz.” Nynaeve ekşi bir ifadeyle sessiz kaldı. Belki de Mat’in tehdidini hatırlamıştı.

“Nynaeve, Mat’i fazla zorlama, olmaz mı?”

Elayne kahkaha attı. “Egwene, onu hiç de zorlamıyor.”

“Basit gerçek bu,” diye araya girdi Nynaeve çabucak. “Ebou Dar’a geldiğimizden beri tek bir ters laf etmedim ona.”

Egwene kuşkuyla başını salladı. Enine boyuna alabilirdi ağzından, ama gerekecek... Etolün yeniden belirmediğinden emin olmak için bakışlarını indirdi ve kendisinin bile seçemeyeceği şekilde gelip gittiğini gördü.

“Egwene,” dedi Elayne, “daha düşgezinleri ile konuşamadın mı?”

“Evet,” dedi Nynaeve. “Sorunun ne olduğunu biliyorlar mı?”

“Konuştum.” Egwene içini çekti. “Ama bilmiyorlar.”

Birkaç gün önce, Bair’in düşlerini bularak başlattığı tuhaf bir görüşme olmuştu. Bair ve Melaine onunla Tear Taşı’nda buluşmuştu; Amys bir daha Egwene’e ders vermeyeceğini söylemiş ve gelmemişti. Başta çekinmişti Egwene. Yalan söylediğini düşüneceklerinden korkarak onlara, değil Amyrlin, Aes Sedai olduğunu bile söyleyememişti. O sırada etolün belirmesi tehlikesi kesinlikle yoktu. Ve bir de Melaine’e karşı *toh*’u vardı. Ertesi gün kaç saatini eyerde geçireceğini düşünerek konuyu açmıştı, ama Melaine doğacak kızlarına o kadar seviniyordu ki –Min’in görüleri karşısında coşmuştu– hemen Egwene’in ona karşı *toh*’u olmadığını bildirdi, hatta kızlardan birinin adını Egwene koyacağını söyledi. Boşuna çabalar ve sinirle dolu bir gecede pek az keyif vermişti bu.

“Söyledikleri şu,” diye devam etti, “bir şeyi ihtiyaçla bulduktan sonra ikinci bir kez bulan kimseyi duymamışlar. Bair bunun aynı... elmayı iki kez yemeye çalışmaya benzediğini söyledi.” Bair, aynı *motai*’yi demişti; *motai* Kıraç’ta bulunan bir tür larvaydı. Oldukça tatlı ve çıtır çıtırdı –ta ki Egwene ne yediğini öğrenene kadar.

“Yani o depo odasına dönemeyeceğimizi mi söylüyorsun?” Elayne içini çekti. “Bir şeyi yanlış yaptığımızı umuyordum. Ah, pekâlâ. Biz yine de bulacağız.” Duraksadı ve elbisesi yine değişti, ama o fark etmiş görünmedi. Hâlâ bir Andor elbisesiydi, ama kırmızıydı ve kol yenlerine, korsesine Beyaz Andor Aslanları işlenmişti. Kızıl altın buklelerine Gül Tacı oturtulmuş olmasa da, bir kraliçe elbisesi. Ama belki de bir Andor kraliçesinin teşhir edeceğinden daha fazla göğüs sergileyen bir kraliçe elbisesi. “Egwene, Rand hakkında bir şey dediler mi?”

“Anlaşıldığı kadarıyla Cairhien’deymiş, Güneş Sarayı’nda aylaklık ediyormuş.” Egwene irkilmemeyi başardı. Ne Bair, ne de Melaine çok açık konuşmuştu, ama Melaine karanlık karanlık Aes Sedailer hakkında homurdanmış, Bair hepsinin düzenli olarak dövülmesi gerektiğini söylemişti; Sorilea ne derse desin, dövmek yeterli olmalıydı. Egwene, Merana’nın bir şekilde yanlış adım atmayı başardığından çok korkuyordu. En azından Rand Elaida’nın elçilerini oyalıyordu; onları idare etmeyi, düşündüğü kadar iyi bildiğini sanmıyordu Egwene. “Perrin yanında. Ve Perrin’in karısı! Faile ile evlenmiş!” Bu küçük çığlıklar getirdi; Elayne mutlu olacaklarını umduğunu söyledi, ama bir sebepten kuşkulu gibiydi. “Loial de orada. Min de. Bir tek Mat ve biz, üçümüz eksiğiz.”

Elayne alt dudağını ısırdı. “Egwene, Bilgeler aracılığı ile Min’e bir mesaj iletir misin? Ona de ki...” Düşünceli düşünceli dudağını kemirerek duraksadı. “Ona de ki, Aviendha’dan da benden hoşlandığı kadar çok hoşlanacağını umuyorum. Bunun kulağa tuhaf geldiğini biliyorum,” diye güldü. “Aramızda özel bir mesele.” Nynaeve Elayne’e tuhaf tuhaf baktı. Kendisinin de aynı şekilde baktığından emindi Egwene.

“İletirim, elbette. Ama bir süre onlarla konuşmayı düşünmüyorum.” Rand konusunda bu kadar ağzı sıkı ve Aes Sedailere karşı düşmanca davranırlarken, pek anlamı yoktu.

“Ah, sorun değil,” dedi Elayne çabucak. “Önemli değil aslında. Eh, ihtiyaç kullanamıyorsak, ayaklarımızı kullanmalıyız. Ve Ebou Dar’da, benimkiler şu anda ağrıyor. İzin verirsen bedenime dönüp doğru düzgün uyuyacağım.”

“Sen git,” dedi Nynaeve. “Ben biraz daha kalacağım.” Elayne kaybolduğu zaman Nynaeve Egwene’e döndü. Elbisesi de değişmişti ve Egwene nedenini çok iyi bildiğini düşünüyordu. Elbise şimdi yumuşak bir maviydi ve yakası açıktı. Nynaeve’in saçlarında çiçekler, örgüsünde kurdeleler vardı, köyde düğünü yapılacak gibi görünüyordu. Egwene’in yüreği burkuldu. “Lan hakkında herhangi bir şey duydun mu?” diye sordu Nynaeve sessizce.

“Hayır, Nynaeve, duymadım. Çok üzgünüm; keşke iyi bir şeyler söyleyebilseydim. Hâlâ hayatta olduğunu biliyorum, Nynaeve. Ve seni, senin onu sevdiğin kadar çok sevdiğini biliyorum.”

“Elbette hayatta,” dedi Nynaeve kararlılıkla. “Aksine izin vermem. O benim olacak. O *benim* ve ölmesine izin vermeyeceğim.”

Egwene uyandığı zaman Siuan’ı karyolasının yanında otururken buldu. Karanlığın içinde loş görünüyordu. “Oldu mu?” diye sordu Egwene.

Siuan bir parıltıya sarındı ve ikisinin çevresine, gizlice dinlemeye karşı bir koruma büyüsü ördü. “Gece yarısı göreve başlayacak altı Aes Sedai arasında yalnızca üçünün Muhafızı var ve onlar da dışarıda olacak. Nane çayı götürülecek onlara. İçine tadını alamayacakları küçük bir şey daha eklenmiş olacak.”

Egwene bir an gözlerini kapattı. “Doğru şeyi mi yapıyorum?”

“*Bana* mı soruyorsun?” dedi Siuan boğulurcasına. “Ben emredileni yaptım, Anne. Bana kalsa, o adamın kaçmasına izin vermektense beslenmekte olan bir gümüşdiken sürüsünün ortasına dalarım daha iyi.”

“Onu ehlileştirecekler, Siuan.” Egwene bunu Siuan’la daha önce de konuşmuştu, ama kendisi için, kendini hata yapmadığına ikna etmek için bir daha üzerinden geçme ihtiyacı hissetti. “Artık Sheriam bile Carlinya’yı dinlemiyor ve Lelaine ile Romanda ısrar ediyorlar. Ya bu ya da biri Delana’nın ima ettiği şeyi yapacak. Cinayete izin vermem! Bir adamı yargılayıp idam edemiyorsak, ölümünün *ayarlanmasına* hakkımız yok. Onun öldürülmesine izin vermeyeceğim, ehlileştirilmesine de izin vermeyeceğim. Merana gerçekten bir şekilde Rand’ı kızdırmayı başarmışsa, bu ateşe yağ ağacı atmak olur. Keşke, Işık bilir nereye kaçıp, Işık bilir neler yapmak yerine Rand’a gidip ona katılacağından emin olabilsem. En azından böylece yaptıklarını kontrol etmenin bir yolu olur.” Siuan’ın karanlıkta kıpırdandığını duydu.

“Her zaman etolün üç sağlam adam kadar ağır olduğunu düşünürdüm,” dedi Siuan. “Amyrlin pek az karar verir ve daha azından emin olur. Ne

yapman gerekiyorsa yap ve yanılmışsan bedelini öde. Bazen haklı çıktığında da ödüyorsun."

Egwene alçak sesle güldü. "Bunu daha önce duydum sanki." Bir süre sonra neşesi kayboldu. "Gitmeden önce seni incitmeyeceğinden emin ol, Siuan."

"Nasıl emredersen, Anne."

"Bu korkunç," diye mırıldandı Nisao. "Haber yayılırsa, kınamalar seni sürgüne gönderecek kadar büyük olur, Myrelle. Beni de yanında. Dört yüz sene önce olsa sıradan sayılırdı, ama artık kimse öyle düşünmüyor. Bazıları buna suç der."

Myrelle ayın batmasından memnundu. Yüz buruşturmasını saklıyordu. Şifa işini kendi halledebilirdi, ama Nisao zihin hastalıkları, Güç'ün dokunamadığı şeyler ile nasıl ilgilenileceği üzerine çalışıyordu. Myrelle bunun hastalık sayıldığından emin değildi, ama ne alet işe yararsa onu kullanırdı. Nisao ne yapabileceğini söyleyebilirdi; Myrelle onun, çalışmalarını daha ileri bir düzeye götürme fırsatını kaçırmaktansa kendi elini keseceğini biliyordu.

Onu orada, dışarıda hissedebiliyordu. Adam yaklaşıyordu. Çadırlardan epey uzaktaydılar, askerlerin epey ötesinde, çevrelerinde yalnızca birkaç dağınık ağaç vardı. Bağı kendisine geçtiği andan beri hissediyordu onu. Nisao'yu endişelendiren suç buydu. Adamın rızası alınmadan bir Aes Sedai'den diğerine aktarılan bir bağ. Nisao bir konuda haklıydı; bunu, becerebildiklerince sır olarak tutacaklardı. Myrelle adamın yaralarını hissedebiliyordu, bazıları hemen hemen iyileşmişti, bazıları tazeydi. Bazıları fena iltihaplanmıştı. Savaş aramak için kenara çekilmezdi. Bir dağın tepesinden itilen kaya nasıl dibe düşmek zorundaysa, o da ona gelmek zorundaydı. Savaştan kaçınmak için de kılını kıpırdatmazdı. Adamın yolculuğunu mesafe ve kanla hissetmişti; adamın kanı. Cairhien ve Andor'dan, Murandy'den geçmişti ve şimdi de Altara'dan geçiyordu, asiler, serseriler, haydutlar ve Ejderyeminlilerin istilası altındaki topraklardan, hedefine atılmış bir ok gibi Myrelle'e odaklanmış, yoluna çıkan silahlı adamların arasından kendine bir yol açmıştı. O bile zarar görmeden yapamazdı bunu. Myrelle adamın yaralarını aklından geçirdi ve hâlâ hayatta olmasına şaştı.

İlk önce atın istikrarlı bir yürüyüşle yaklaşan toynak sesleri duyuldu, ancak ondan sonra gecenin içindeki yüksek, siyah savaş atını seçebildi.

Binicisi gece gibi görünüyordu. Pelerinini takmış olmalıydı. At elli adım ötede durdu.

“Beni bulmaları için Nuhel ile Croi’yi göndermemeliydin,” diye seslendi görünmez binici kaba bir sesle. “Kim olduklarını görmeden önce ikisini de öldürecektim neredeyse. Avar, o ağacın arkasından çıksan da olur.” Sağ tarafta, gece hareketlenir gibi oldu; Avar da pelerinini takmıştı ve görülmeyi beklemiyor olmalıydı.

“Bu delilik,” diye mırıldandı Nisao.

“Sessiz ol,” diye tısladı Myrelle. Sonra seslendi, “Bana gel.” At yerinden kıpırdamadı. Ölen efendisinin yasını tutan bir kurt köpeği yeni efendisine gönüllü olarak gitmezdi. Myrelle nazikçe Ruh ördü ve adamın içindeki, bağını içeren noktaya dokundu; nazikçe yapılmalıydı, yoksa adam farkına varırdı. Bunun nasıl bir patlamaya yol açacağını yalnızca Yaratıcı bilebilirdi. “Bana gel.”

Bu sefer at ilerledi ve adam attan inerek son adımları yürüyerek aştı. Uzun boylu bir adamdı, ay gölgeleri köşeli yüzünü taştan oyulmuş gibi gösteriyordu. Sonra önünde durdu, tepesine dikildi ve Myrelle Lan Mandragoran’ın soğuk, mavi gözlerine baktığında ölüm gördü. Işık ona yardım etsin. Bu adamı yeterince uzun süre hayatta tutmayı nasıl başaracaktı?

53
Işıklar Bayramı

Cairhien sokaklarında dans eden insanlar Perrin'i çileden çıkarıyordu; aralarından sıyrılıp geçmek neredeyse imkânsızdı. Flüt çalan, gömleksiz, iri burunlu bir adamın arkasında yılan gibi kıvrılan bir sicim-dansı yanından geçti; sıranın en arkasında hoplayıp zıplayan ufak tefek, tombul kadın neşeyle güldü ve elini önündeki adamın belinden çekip Perrin'i arkasına çekmeye çalıştı. Perrin başını iki yana salladı. Kadın ya sarı gözlerinden korkmuştu ya da yüzü hissettiği kadar sert görünüyordu, çünkü kadın neşesini yuttu ve sıranın onu çekip götürmesine izin verdi, kalabalığın arasında kaybolana dek dönüp dönüp arkasına baktı. Koyu renk ipek elbisesinin beline kadar renk çizgileri taşıyan, saçları kırlaşmaya yüz tutmuş, ama hâlâ güzel bir kadın ince kollarını Perrin'in boynuna doladı ve ağzını iştahla onunkine uzattı. Perrin onu nazikçe koltuk altlarından tutup kenara bıraktığında şaşırmış göründü. Perrin'in yaşında bir grup erkek ve kadın bir davul eşliğinde hoplayıp zıplarken ona çarptılar, neşeyle güldüler ve ceketini çekiştirdiler. Başını iki yana sallamasını görmezden geldiler, ta ki sonunda adamlardan birini sertçe itene ve diğerlerine kurt gibi hırlayana kadar. Bir an kahkahalar açık ağızlı şaşkınlık ifadeleri ile dondu, ama sonra yine kahkahalara boğuldular, hırlamasını taklit etmeye çalıştılar ve oynaya oynaya kalabalığa karıştılar.

Işıklar Bayramı'nın ilk günüydü, senenin en kısa günüydü, senenin son günüydü ve şehir Perrin'in asla hayal etmediği şekillerde kutluyordu. İki Nehir'de de danslar ediliyor olmalıydı, ama bu!.. Cairhienliler bir senelik ağırbaşlı ciddiyetin acısını iki günlük bayramda çıkarmaya kararlı görünüyorlardı. Görgü kuralları kuyunun dibine gitmiş gibiydi, onunla birlikte asil ile sıradan insan arasındaki engel de gitmişti, en azından halk

içinde. Kaba, sade yünlüler içinde terli kadınlar, renk çizgili koyu ipekten giysiler içindeki terli adamları yakalayıp dansa çekiyor; arabacı ceketleri, seyis yelekleri giymiş adamlar, bazıları bele kadar gelen renk çizgileri taşıyan elbiseler giymiş kadınları döndürüyorlardı. Çıplak göğüslü adamlar kendi üstlerine ve yakındaki başka herkesin üzerine şarap döküyordu. Görünüşe göre her erkek her kadını, her kadın her erkeği öpebilirdi ve Perrin'in baktığı her yerde bol bol yapıyorlardı bunu. Fazla dikkatli bakmamaya çalıştı. Saçlarını girift örgülerden oluşan kuleler halinde yaptırmış o asil kadınlardan bazıları, kapalı tutmak için pek az çaba harcadıkları hafif pelerinlerin altında bellerine dek soyunmuşlardı. Sıradan insanlar arasında, bluzlarından vazgeçmiş kadınlardan pek azı, saçları dışında herhangi bir şeyle örtünmeye zahmet etmişti ve o saçlar da nadiren yeterli uzunluğa sahipti; onlar da erkekler gibi, çılgınca kendi üstlerine ve çevrelerindekilerin üstüne şarap sıçratıyordu. Gür kahkahalar flütler, davullar, borular, kanunlar, teflerden yükselen bin farklı ezgiyle savaş halindeydi.

Emond Meydanı'ndaki Kadın Kurulu görse çığlık çığlığa krize girerdi ve Köy Kurulu dilini yutup bayılırdı, ama bu ahlaksızlıklar Perrin'in sinirine pek az katkıda bulunuyordu. Birkaç saat, demişti Nandera, ama Rand gideli altı gün olmuştu. Min ya onunla gitmişti ya da Aiellerin yanında kalıyordu. Ve kimse bir şey bilmez gibiydi. Perrin köşeye kıstırdığında, Sorilea denen kadın dışındaki Bilgeler tüm Aes Sedailer gibi kaçamaklı yanıtlar vermişlerdi. Sorilea açık açık, karısı ile ilgilenmesini ve burnunu ıslaktopraklıları ilgilendirmeyen işlere sokmamasını söylemişti. Sorilea Faile ile Perrin arasındaki sorunları nereden biliyordu, en ufak fikri yoktu, ama umurunda değildi. Rand'ın ihtiyacını, derisinin altında, her yerini tutmuş bir kaşıntı gibi hissediyordu ve her geçen gün his güçleniyordu. Şu anda, son çare olarak gittiği, Rand'ın okulundan geliyordu, ama oradaki herkes, Cairhien'in geri kalanını sarmış olan içki, dans ve şehvet dalgasına kapılmış gibiydi. Okulun başında Idrien adlı bir kadın olduğu söylenmişti, ama epey güçlük ve utançla kadını oğlu olacak yaşta bir adamın dudaklarından koparmayı başardığında, kadının tek yaptığı Fel isimli bir adamın bir şeyler biliyor olabileceğini söylemek, sonra öpüşme işine dönmek olmuştu. Ve Fel'i torunu olacak yaşta üç genç kadın ile dans ederken bulmuştu. Üçüyle aynı anda dans ediyordu. Fel kendi adını bile zor hatırlamıştı, bu koşullar altında şaşmamak gerekirdi belki de. Kavrulası Rand! Tek kelime etmeden gitmişti. Min'in görülerini bildiği

halde. Perrin'e ümitsizce ihtiyaç duyacağını bildiği halde. Aes Sedailer bile bezmiş gibiydi. O sabah Perrin Aes Sedailerin üç gündür Tar Valon yolunda ilerlemekte olduğunu öğrenmişti. Kalmanın anlamı olmadığını söylemişlerdi. Rand neyin peşindeydi? O kaşıntı yüzünden Perrin bir şeyleri ısırmak istiyordu.

Güneş Sarayı'na ulaştığında bütün lambalar yakılmıştı ve her yerde mumlar yanıyordu; koridorlar güneş altındaki mücevherler gibi pırıldıyordu. İki Nehir'de de her ev, ertesi sabahki gün doğumuna kadar aydınlatılmış, bulunabilen her lamba, her mum yakılmış olmalıydı. Saray hizmetkârlarının çoğu sokaktaydı ve kalan pek az kişi de çalışmak kadar kahkahalar atmak, dans etmek ve şarkı söylemekle meşguldü. Burada bile bazı kadınlar, İki Nehir'de olsalar saçlarını örecek kadar ancak büyümüş kızlar ve gri saçlı büyükanneler bele kadar soyunmuşlardı. Koridorlardaki Aieller fark ettikleri zaman tiksiniyor gibiydiler, ki aslında pek sık fark etmiyorlardı. Özellikle Kızlar köpürüyor gibiydi, ama Perrin bunun kendilerini teşhir eden Cairhienli kadınlarla bir ilgisi olduğundan kuşkuluydu; Rand gittiğinden beri Kızlar, kuyruklarını savuran kedilere her geçen gün daha fazla benziyorlardı.

Perrin önceki günlerin aksine, koridorlarda rahatça yürüdü. Berelain'in tepesine binmesini diliyordu neredeyse. Aklından, kadını dişleri ile ensesinden yakaladığı ve kuyruğunu kıvırıp kaçana kadar silkelediği bir imge geçti. Belki şans eseri, kadının tek tel saçını görmeden dairesine ulaştı.

İçeri girdiği zaman Faile taş tahtasından başını kaldıracak oldu; Perrin emindi bundan. Hâlâ bir kıskançlık kokusu saçıyordu, ama en güçlü olan koku bu değildi; en kötüsü olmasa bile en keskin olanı öfkeydi, en güçlüsü ise Perrin'in hayal kırıklığı olduğunu düşündüğü düz, donuk bir kokuydu. Faile'i nasıl hayal kırıklığına uğratmıştı ki? Neden Faile onunla konuşmuyordu? Her şeyin eski haline döndüğünü ima eden tek bir söz söylese, sırtına yığmak isteyeceği her tür suçu kabullenerek dizleri üzerine çökerdi. Ama o yalnızca siyah bir taş yerleştirdi ve mırıldandı, "Sıra sende, Loial. Loial?"

Loial'in kulakları huzursuz huzursuz seğiriyordu ve uzun kaşları sarkmıştı. Ogierler ciddiye alınacak türden bir koku alma duyusuna sahip olmayabilirlerdi –eh, Faile'inkinden daha fazla değil– ama hiçbir insanın göremeyeceği ruh hallerini sezebilirlerdi. Perrin ile Faile aynı odadayken, Loial ağlamaklı görünüyordu. Şimdi bir mağarada esen rüzgâr gibi içini

çekti ve beyaz bir taş yerleştirdi. Faile farkına varamazsa, siyah taşların çoğunu tuzağa düşürecekti. Muhtemelen varırdı; o ve Loial birbirlerine denkti, Perrin'den çok daha iyi oyunculardı.

Sulin kollarında bir yastıkla yatak odasından çıktı ve Faile ile Perrin'e kaşlarını çattı. Kadının kokusu Perrin'e, kuyruğunun enikleri tarafından dişlenip durması canına tak etmiş bir dişi kurdunki gibi geldi. Neredeyse endişeli kokuyordu. Ve, tuhaf şekilde, korku dolu. Ama beyaz saçlı bir hizmetkâr kadının korku kokması neden tuhaf gelsin –Sulin'in yara izleri ile dolu, köselemsi yüzüne sahip biri bile olsa– bilemiyordu Perrin.

Yaldızlarla işlenmiş deri ciltli bir kitap alarak sandalyeye çöktü ve kitabı açtı. Ama okumadı, hatta hangi kitabı aldığını görecek kadar bile dikkat etmedi. Derin derin iç çekti ve Faile dışındaki her şeyi süzdü. Hayal kırıklığı, öfke, kıskançlık ve bunların altında, hafif, taze bitki kokulu sabunun altında, Faile. Perrin açgözlülükle içine çekti o kokuyu. Tek sözcük; tek sözcük etmesi yeterliydi.

Kapı çalındığı zaman Sulin yatak odasından hışımla çıktı ve neden içlerinden birinin kapıya bakmadığını merak edercesine Perrin, Faile ve Loial'e baktı. Dobraine'i gördüğü zaman açık açık, alayla güldü –Rand gittiğinden beri bunu çok sık yapar gibiydi– ama sonra metanetini toplarmış gibi derin bir nefes aldı ve gözle görülür bir zorlama ile dalkavukça bir ılımlılık takındı. Derin reveransı, kendi cellatlığını yapmaktan hoşlanan bir krala layıktı ve yüzü neredeyse yerde, oracıkta kaldı. Aniden titremeye başlamıştı. Öfke kokusu eriyip gitti, kıl kadar ince, iğne kadar keskin kıymıklara benzeyen bir kokunun altında endişe bile boğuldu. Perrin kadının utancının kokusunu daha önce de almıştı, ama bu sefer utançtan ölecekti sanki. Utançla ağlayan kadınların saçtığı acı tatlı kokuyu aldı.

Elbette, Dobraine ona bakmadı bile. Bunun yerine, derine gömülü gözleri Perrin'i inceledi. Tıraşlı, pudralı alnının altında yüzü ciddi, hatta kasvetliydi. Dobraine hafifçe bile içki kokmuyordu ve dansa katılmış gibi de görünmüyordu. Perrin onunla karşılaştığı tek seferde, adamın ihtiyatlı koktuğunu düşünmüştü; korku dolu değil, ama zehirli yılanlarla dolu dolaşık bir ormanda yürüyormuş gibi. Bugün o koku on kat güçlüydü.
"Işık'ın inayeti üzerinizde olsun, Lord Aybara," dedi Dobraine, başını eğerek. "Sizinle yalnız konuşabilir miyim?"

Perrin kitabı sandalyenin yanında yere bıraktı ve karşısındaki sandalyeye işaret etti. "Işık üzerinizde parlasın, Lord Dobraine." Adam resmi davranmak istiyorsa, Perrin de resmi davranabilirdi. Ama sınırları

vardı. “Söyleyeceğiniz ne varsa, karım da işitebilir. Ondan sır saklamam. Loial de dostumdur.”

Faile’in bakışlarını üzerinde hissedebiliyordu. Aniden onun kendi kokusuna boğulmuş gibi geldi. Bir sebepten, bunu onun kendisini sevmesi ile ilişkilendirdi; onun en yumuşak, öpücüklerinin en vahşi olduğu anlarda, onun kokusuna boğulurdu. Dobraine’e gitmesini söylemeyi düşündü –Loial ve Sulin’e de; Faile bu şekilde kokuyorsa, kuşkusuz bir şekilde işleri yoluna koyabilirdi– ama Cairhienli oturmuştu bile.

“Güvenebileceği bir eşe sahip bir erkek, Lord Aybara, servetlerin ötesinde bir lütfa sahiptir.” Yine de, devam etmeden önce Dobraine Faile’i bir an süzdü. “Bugün Cairhien iki talihsizliğe uğradı. Bu sabah, Lord Maringil yatağında ölü bulundu. Zehirlenmiş, anlaşılan. Ve kısa süre önce Yüksek Lord Meilan, görünüşe göre, sokakta bir yankesicinin hançerine kurban gitti. Işıklar Bayramı için çok sıradışı olaylar.”

“Bunu neden bana anlatıyorsunuz?” dedi Perrin yavaşça.

Dobraine ellerini açtı. “Siz Lord Ejder’in dostusunuz ve o burada değil.” Duraksadı ve sözlerine devam ettiğinde, sanki sözcükler ağzından zorla çıkıyordu. “Dün gece, Colavaere bir dizi küçük Ev’den konuklar ile yemek yedi. Daganred, Chuliandred, Annalin, Osiellin, diğerleri. Kendileri küçük, ama sayıları büyük. Konu Saighan Evi ile ittifak kurmak ve Colavaere’in Güneş Tahtı’na çıkmasını desteklemekti. Toplantıyı gizli tutmak için pek az çaba harcadı.” Yine duraksayarak Perrin’i gözleri ile tarttı. Dobraine her ne görmüşse, daha fazla açıklama gerektiğini düşünmüş gibiydi. “Bu çok tuhaf, çünkü hem Maringil, hem de Meilan tahtı istiyordu ve ikisi de öğrenseler kadını kendi yastıkları ile boğdururlardı.”

Perrin sonunda anladı, ama adamın neden lafı bu kadar dolaştırdığını anlamadı. Faile’in konuşmasını diliyordu; bu tür konularda o kendisinden çok daha iyiydi. Göz ucu ile görebiliyordu onu, başını taş tahtasına eğmiş, göz ucuyla onu izliyordu. “Colavaere’in suç işlediğini düşünüyorsanız, Lord Dobraine, gitmeniz gereken kişi... Rhuarc.” Berelain demek üzereydi, ama buna rağmen Faile’in kokusundaki kıskançlık hafifçe artmıştı.

“Aiel vahşi mi?” Dobraine hıhladı. “Berelain’e gitmek daha iyi ve o kadar da iyi değil aslında. İtiraf ederim, Mayeneli kadın bir şehri nasıl idare edeceğini biliyor, ama her günün Işıklar Bayramı olduğunu düşünür gibi. Colavaere onu doğratır, biberle pişirtir. Siz Yenidendoğan Ejder’in arkadaşısınız. Colavaere...” Bu sefer sustu, çünkü sonunda Berelain’in

kapıyı çalmadan odaya girdiğini fark etmişti. Kadın kollarında uzun, dar, battaniyeye sarılı bir şey tutuyordu.

Perrin kapı dilinin tıkırdadığını duymuştu ve kadını göğsünün yarısını teşhir eder halde görünce, öfke kafasının içindeki her şeyi boğdu. Kadın *buraya* geliyor, *karısının* önünde onunla flörte devam etmeyi düşünüyordu, öyle mi? Öfkeyle ayağa kalktı, ellerini gök gürültüsü gibi bir sesle çırptı. “Dışarı! Dışarı, kadın! Hemen dışarı! Yoksa ben seni dışarı atarım, hem de öyle bir atarım ki iki kez sıçrarsın!”

İlk bağırışı ile Berelain öyle irkildi ki yükünü düşürdü ve iri iri açılmış gözlerle bir adım geriledi, ama çıkmadı. Sonuncu sözcüğe geldiğinde Perrin herkesin ona bakmakta olduğunu fark etti. Dobraine’in yüzü duygusuz görünüyordu, ama kokusu şaşkındı, tıpkı düz bir ovanın ortasındaki tek bir yüksek, taş direk gibi. Loial’in kulakları, o direk gibi dimdik olmuştu ve çenesi göğsündeydi. Ve Faile, aynı serin tavırla gülümsüyordu... Perrin hiç anlamıyordu. Berelain oracıkta, odadayken kıskançlık dalgaları bekliyordu, ama neden Faile aynı ölçüde güçlü bir incinmişlik kokusu yayıyordu ki?

Perrin aniden Berelain’in düşürdüğü şeyi gördü. Battaniye sıyrılmış, Rand’ın kılıcı ve Ejder tokalı kemeri ortaya çıkmıştı. Rand bunları geride bırakır mıydı? Perrin her şeyi enine boyuna düşünmekten hoşlanırdı; acele ettiğinizde, istemeden insanları incitebilirdiniz. Ama orada yatan o kılıç yıldırım düşmesi gibi gelmişti. Acele etmek aptalcaydı ve demirhanede, baştan savma yapılmış bir iş demekti, ama Perrin’in tüyleri diken diken oldu ve gırtlağında bir hırlama gürledi.

“Onu yakaladılar!” diye feryat etti Sulin aniden, şok edici bir şekilde. Başını arkaya attı, gözlerini sıkı sıkı yumdu ve tavana doğru inledi ve kadının sesi Perrin’i ürpertti. “Aes Sedailer birincil-kardeşimi yakaladı!” Yanakları gözyaşları ile parlıyordu.

“Sakin ol, iyi kadın,” dedi Berelain kararlılıkla. “Yan odaya geç ve sakin ol.” Perrin ve Dobraine’e hitaben ekledi, “Kadının haberi yaymasına izin veremeyiz...”

“Beni tanımıyorsun,” diye araya girdi Sulin vahşice, “bu elbisenin içinde, saçlarım uzamışken tanımıyorsun. Bir daha benden, burada değilmişim gibi bahsedersen, Rhuarc’ın Tear Taşı’nda sana yaptığını ve o zamandan bu yana yapmaya devam etmesi gereken şeyi yaparım.”

Perrin şaşkın şaşkın Dobraine ve Loial ile bakıştı, hatta Faile ile de göz göze geldiler, ama o hemen gözlerini kaçırdı. Diğer yandan Berelain önce

soldu, sonra kızardı; kokusu tamamen küçük düşme duygusu taşıyordu, büzülmüş, ufacık olmuştu sanki.

Sulin uzun adımlarla kapıya gitti ve daha kimse yerinden kıpırdayamadan hızla açtı; en azından Dobraine hareketlenmeye niyetlendi, ama oradan geçmekte olan sarı saçlı bir Kız Sulin'i gördü ve eğlenti ile sırıttı. "Yüzündekini sil, Luaine," diye terslendi Sulin. Odadakilerden bedeniyle gizlediği eli hareket ediyordu. Luaine'in sırıtışı silindi gerçekten. "Nandera'ya söyle, hemen buraya gelmeli. Rhuarc da. Ve bana *cadin'sor* getir ve saçlarımı doğru düzgün kesmem için makas. Koş, kadın! *Far Dareis Mai* misin, yoksa *Shae'en M'taal* mi?" Sarı saçlı Kız koşarak uzaklaştı ve Sulin başını tatminle sallayarak odaya döndü ve kapıyı çarparak kapattı. Faile'in ağzı açık kalmıştı.

"Işık bizi kayırıyor," diye hırladı Dobraine. "Aiel'e hiçbir şey söylemedi, kadın deli olmalı. Onu bağlayıp ağzını tıkadıktan sonra onlara ne diyeceğimize karar veririz." Dediğini yapacakmış gibi öne çıktı, hatta ceketinin cebinden koyu yeşil bir eşarp çıkardı, ama Perrin adamın kolunu yakaladı.

"O bir Aiel, Dobraine," dedi Berelain. "Bir Mızrağın Kızı. Üniformayı anlamıyorum." Şaşırtıcı şekilde, Berelain Sulin'den öfkeli bir bakış kazandı.

Perrin yavaşça nefes verdi. O da beyaz saçlı yaşlı bir kadını Dobraine'den korumak istemişti. Cairhienli sorgularcasına ona baktı, eşarbı tutan elini hafifçe kaldırdı; görünüşe göre hâlâ kadını bağlayıp ağzını tıkamayı savunuyordu. Perrin ikisinin arasına girdi ve Rand'ın kılıcını aldı.

"Emin olmak istiyorum." Aniden adımlarının onu Berelain'e fazla yaklaştırdığını fark etti. Kadın huzursuzca Sulin'e baktı ve korumasını ararmış gibi Perrin'e yaklaştı, ama kokusu huzursuz değil kararlıydı; tam bir avcı gibi kokuyordu. "Düşünmeden sonuca varmak istemiyorum," dedi, gidip Faile'in sandalyesinin yanında durarak. Hızla değil; yalnızca gidip karısının yanında duran bir adam gibi. "Bu kılıç hiçbir şeyi kanıtlamaz aslında." Faile doğruldu ve süzülerek masayı dolanıp Loial'in omzunun üzerinden, eh, aslında daha çok dirseğinin orada oyun tahtasına baktı. Berelain de Perrin'e doğru süzüldü; Sulin'e korku dolu bakışlar fırlatmaya devam ediyor, ama hâlâ en ufak korku kokusu yaymıyordu ve elini, Perrin'in kolunu tutacakmış gibi kaldırmıştı. Perrin kayıtsız görünmeye çalışarak Faile'in arkasından gitti. "Rand, dikkatli olursa üç Aes Sedai'nin ona zarar veremeyeceğini söylemişti." Faile masanın diğer yanından

süzülerek sandalyesine geri döndü. “Yanına üçten fazlasını sokmadığını anlıyorum.” Berelain yürekler acısı bir ifade ile, Sulin’e korkulu bakışlar fırlatarak arkasından gitti. “Rand’ın gittiği gün buraya yalnızca üç Aes Sedai geldiğini söylemişlerdi.” Birazcık daha hızla Faile’i takip etti. Kız yine sandalyesinden kalkıp Loial’in yanına gitti. Loial başını ellerinin arasına almış, bir Ogier için alçak sesle inliyordu. Berelain iri iri açılmış gözlerle, koruma arayan bir kadın tablosu gibi Perrin’in arkasından yürüdü. Işık, kadın kararlı kokuyordu!

Perrin hızla dönerek onunla yüzleşti ve gergin parmaklarını sertçe kadının göğsüne doğru ittirdi, öyle ki Berelain ciyakladı. “Orada dur!” Aniden parmaklarının nereye gömüldüğünü fark ederek, yanmış gibi çekiverdi. Ama sesindeki sertliği korumayı başardı. “Orada dur!” Bir taş duvarı çatlatacak kadar sert bakışlarla geriledi. Faile’in kıskançlığı neden burnunu dolduracak bir buluta dönüşmüş, anlayabiliyordu, ama neden, neden öncekinden de çok incinmiş gibi kokuyordu?

“Pek az kişi itaat ettirebilir bana,” diye yumuşak sesle kahkaha attı Berelain, “ama bence bunu yapabilecek tek kişi sensin.” Yüzü ve ses tonu –daha da önemlisi kokusu– ciddileşti. “Lord Ejder’in dairesini araştırmaya gittim, çünkü korkuyordum. Aes Sedailerin onu Tar Valon’a götürmek için geldiğini herkes biliyordu ve bundan neden vazgeçtiklerini anlayamıyordum. Ben muhtelif Aes Sedaileri on kez konuk ettim ve Lord Ejder onlarla birlikte Kule’ye gittiğinde benim ne yapmam gerektiği üzerine tavsiyelerde bulunuyorlardı. Çok kararlı görünüyorlardı.” Duraksadı ve Faile’e bakmasa da, Perrin kadının onun önünde ne diyeceğini düşündüğü izlenimini edindi. Aynı zamanda Dobraine’in önünde, ama daha çok Faile’in. Avcı kokusu geri döndü. “Mayene’e dönmemi istedikleri izlenimini edindim ve bunu yapmazsam, ben de onlarla gitmek durumda kalabilirdim.”

Sulin alçak sesle mırıldandı, ama Perrin’in kulakları açıkça duydu. “Rhuarc aptalın teki. Kadın gerçekten kızı olsa, onu dövmekten başka pek az şeye zaman ayırabilirdi.”

“On mu?” dedi Dobraine. “Ben yalnızca bir kişi tarafından ziyaret edildim. Lord Ejder’e sadakat yemini ettiğimi açıkça belirttiğimde kadının hayal kırıklığına uğradığını düşündüm. Ama on kişi de olsalar bir kişi de, anahtar Colavaere. Lord Ejder’in Güneş Tahtı’nı Elayne Trakand’a bırakmayı düşündüğünü herkes kadar iyi biliyor.” Yüzünü buruşturdu. “Elayne Damodred olmalıydı. Taringail Trakand Evi’yle evlenmek yerine,

Morgase'in Damodred Evi'yle evlenmesi konusunda ısrar etmeliydi; bunu yapacak kadar ihtiyacı vardı kadının ona. Eh, Elayne Trakand ya da Elayne Damodred, taht üzerinde herkesinki kadar sağlam bir iddiası var, Colavaere'inkinden çok daha sağlam, ama Colavaere'in, tahta çıkmasını sağlama almak için Maringil ve Meilan'ı öldürttüğünden eminim. Lord Ejder'in döneceğini düşünse buna cesaret edemezdi."

"Demek bu yüzden." Berelain'in alnı küçük, sinirli bir kaş çatma ile kırıştı. "Bir hizmetkârı kullanarak Maringil'in şarabına zehir kattırdığına dair kanıt var elimde –kadın dikkatsiz davrandı ve ben yanımda iki iyi hırsız avcısı getirmiştim– ama nedenini bilmiyordum." Başını hafifçe eğerek Dobraine'in hayranlık dolu bakışlarına karşılık verdi. "Bu yüzden asılacak. Lord Ejder'i geri getirmenin bir yolu varsa. Yoksa, korkarım hepimiz nasıl canlı kalacağımıza bakmalıyız."

Perrin'in eli yabandomuzu derisi kın üzerinde gerildi. "Onu geri getireceğim," diye hırladı. Dannil ve diğer İki Nehirliler, yük arabaları onları yavaşlatırken, henüz Cairhien'e giden yolu ancak yarılamış olmalıydı. Ama kurtlar vardı. "Yalnız gitmem gerekse bile, onu geri getireceğim."

"Yalnız değil," dedi Loial, ufalanan taşlar kadar sert bir sesle. "Ben buradayken asla yalnız değilsin, Perrin." Aniden kulakları utanç içinde oynadı; biri onu cesaret gösterisi yaparken görse hep utanıyordu. "Hem, Rand Kule'de tutsak kalırsa kitabımın sonu pek iyi olmaz. Orada olmazsam da kurtarılışını yazamam."

"Yalnız gitmeyeceksin, Ogier," dedi Dobraine. "Yarına güvendiğim beş yüz adam toplayabilirim. Altı Aes Sedai karşısında ne yapabiliriz, bilmiyorum, ama ben ettiğim yemini tutarım." Sulin'e bakarak, hâlâ elinde duran eşarbı elledi. "Ama vahşilere ne kadar güvenebiliriz?"

"Ağaçkatillerine ne kadar güvenebiliriz?" diye sordu Sorilea, kendisi kadar köselemsi ve sert bir sesle, kapıyı çalmadan içeri girerek. Rhuarc sert bir yüzle yanında gelmişti ve Amys de, aşırı genç görünen yüzü bir Aes Sedai'ninki gibi serindi, ama beyaz saçları ile bağdaşmaz görünüyordu. Nandera da cani bir öfke kokusu saçarak ve gri, kahverengi ve yeşil tonlarında bir bohça taşıyarak içeri girdi.

"Biliyor musunuz?" dedi Perrin inanmazlıkla.

Nandera bohçayı Sulin'e fırlattı. "*Toh*'unun karşılandığını görme zamanın gelmişti de geçiyordu bile. Neredeyse dört buçuk hafta, tam bir

buçuk ay. *Gai'shain*'ler bile fazla gururlu olduğunu söylüyor." İki kadın yatak odasında kayboldu.

Perrin konuşur konuşmaz Faile'den bir sinir kokusu gelmişti. "Kızların el konuşması," diye mırıldandı, Perrin'den başka kimsenin duyamayacağı kadar alçak sesle. Perrin minnetle baktı ona, ama Faile taş tahtasına yoğunlaşmış gibi görünüyordu. Neden konuşmaya katılmıyordu? Faile iyi tavsiyeler verirdi ve vereceği her tür tavsiyeyi minnetle kabul ederdi Perrin. Faile bir taş yerleştirdi ve dikkatini Perrin ve diğerlerine vermiş olan Loial'e kaşlarını çattı.

Perrin içini çekmemeye çalışarak dümdüz bir sesle konuştu. "Kimin kime güvendiği umurumda değil. Rhuarc, Aiellerini Aes Sedailere karşı çıkmak üzere göndermeye hazır mısın? Altı tanesine birden. Ama yüz bin Aiel duraksamalarına sebep olurdu." Ağzından çıkan sayı gözlerini kırpıştırmasına sebep oldu –on bin adam bile dikkat çekici bir ordu oluştururdu– ama Rand'ın bahsettiği türden sayılardı bunlar ve Perrin'in tepelerdeki Aiel kampında gördüğü sayılar inanmasını sağlamıştı. Şaşkınlık içinde, Rhuarc'ın tereddütlü koktuğunu fark etti.

"O kadar çoğu mümkün değil," dedi klan şefi yavaşça ve devam etmeden önce duraksadı. "Koşucular bu sabah geldi. Shaidolar güçlerini Kardeşkatili'nin Hançeri'nden güneye, Cairhien'in yüreğine naklediyorlar. Onları durdurmaya yetecek kadar adamım olabilir –hepsi gelmiyor gibi– ama bu ülkeden o kadar çok mızrak çıkarırsam, yaptığımız her şey boşuna olur. En azından, biz dönmeden çok önce Shaidolar bu şehri yağmalamış olur. Ne kadar ileri gideceklerini, hatta başka ülkelere geçip geçmeyeceklerini, *gai'shain* olduklarını iddia ederek kaç kişiyi götüreceklerini kim bilebilir?" Bu sonuncusu üzerine adamdan güçlü bir küçümseme kokusu yükseldi, ama Perrin hiçbirini anlamıyordu. Rand'ın, Yenidendoğan Ejder'in Tar Valon'da tutsak tutulması ile karşılaştırıldığında ne kadar arazinin yeniden fethedilmesi gerektiğinin –hatta, bu düşünce gönülsüzce, acıyla gelse de, kaç kişinin öldüğünün– ne önemi vardı?

Sorilea Perrin'i inceliyordu. Bilgelerin gözleri, Aes Sedailerininki gibi hissettiriyordu Perrin'e, gramı gramına tartıldığını, santimi santimine ölçüldüğünü anlatıyordu. Sorilea, kırık bir pulluk gibi demonte edildiğini, onarılmasının ya da değiştirilmesinin gerekip gerekmediğine karar vermek için her çivinin teker teker kaldırılıp incelendiğini hissetmesine sebep oluyordu. "Ona her şeyi anlat, Rhuarc," dedi kadın keskin bir sesle.

Amys elini Rhuarc'ın koluna koydu. "Bilmeye hakkı var, yüreğimin gölgesi. O Rand al'Thor'un yakın-kardeşi." Sesi nazik, ama kokusu oldukça kararlıydı.

Rhuarc Bilgelere sert sert, Dobraine'e küçümsemeyle baktı. Sonunda sırtını dikleştirdi. "Yalnızca Kızları ve *siswai'aman*'ları alabilirim." Sesine ve kokusuna bakılırsa, o sözleri söylemektense bir kolunu kaybetmeyi tercih ederdi. "Diğerlerinin çoğu Aes Sedailerle mızrak dansı yapmaz." Dobraine'in dudakları küçümsemeyle kıvrıldı.

"Aes Sedailerle kaç Cairhienli savaşır?" diye sordu Perrin sessizce. "Altı Aes Sedai ve bizim çelikten başka hiçbir şeyimiz yok." Rhuarc Kızların ve bu sis- bir şeylerin kaç tanesini toparlayabilirdi? Fark etmez; kurtlar da vardı her zaman. Kaç kurt ölecekti?

Dobraine'in dudaklarındaki kıvrılma kayboldu. "Ben savaşırım, Lord Aybara," dedi katı katı. "Ben ve beş yüz adamım. Karşımızda altı Aes Sedai olsa bile."

Sorilea'nın gülüşü bile köselemsiydi. "Aes Sedailerden korkma, ağaçkatili." Aniden, şok edici bir şekilde, kadının önünde havada küçük bir alev dans etti. Yönlendirebiliyordu!

Planlamaya başladıklarında kadın alevi yok etti, ama Perrin'in düşüncelerinde kaldı. O küçük, zayıfça titreşen alev bir şekilde, borulardan daha güçlü bir savaş ilanı gibiydi, hançer hançere bir savaş ilanı.

"İşbirliği yaparsan," dedi Galina sohbet edercesine, "senin için yaşam daha hoş olur."

Kız surat asarak baktı ve taburesinin üzerinde, şimdilik birazcık acıyla, kıpırdandı. Ceketini çıkarmış olmasına rağmen fena terliyordu. Çadır sıcak olmalıydı; Galina bazen hava sıcaklığını tamamen unutuyordu. Bir kez daha bu Min ya da Elmindreda ya da gerçek adı her ne ise, onu merak etti. Onu ilk gördüğünde bir oğlan çocuğu gibi giyinmiş, Nynaeve al'Meara ve Egwene al'Vere'e eşlik ediyordu. Elayne Trakand'a da, ama diğer ikisi al'Thor'a bağlıydı. İkinci seferinde, Elmindreda Galina'nın nefret ettiği türden bir kadın olup çıkmıştı, süslü, içini çekip duran bir kadın ve Siuan Sanche'nin kişisel koruması altındaydı. Elaida onun kuleden ayrılmasına izin verme aptallığını nasıl yapmıştı, hayal edemiyordu Galina. Bu kızın kafasında ne bilgiler vardı? Belki hemen Elaida'ya teslim etmezdi onu. Kule'de doğru düzgün kullanılabilirse, kız Galina'nın Elaida'yı bir kırlangıç gibi ağa düşürmesini mümkün kılardı. Alviarin dışında, Elaida

tüm ipleri kendi ellerine alan o güçlü Amyrlinlerden biri olmuştu; onu kafeslemek Alviarin'i kesinlikle zayıflatırdı. Şu anda doğru düzgün kullanılabilirse...

Akışlarda hissettiği bir değişimle dimdik oturdu. "Düşünmek için zaman bulduğunda seninle tekrar konuşacağım, Min. Bir erkeğin kaç gözyaşına değdiğini dikkatle düşün."

Dışarıya çıktığında, nöbet tutan tıknaz Muhafız'ı azarladı. "Bu sefer doğru düzgün izle onu." Dün geceki olay sırasında Carilo nöbetçiydi, ama Gaidinler çok fazla şımartılıyordu. İlla ki Gaidinler olacaksa, asker muamelesi görmeliydiler, başka bir şey değil.

Adamın eğilmesini görmezden gelerek çadırdan dışarı süzüldü ve Gawyn'i aradı. Al'Thor yakalandığından beri o genç adam içine kapanmıştı, fazla sessizdi. Galina delikanlının annesinin intikamını almaya çalışırken her şeyi mahvetmesine izin vermeyecekti. Ama Gawyn'i kampın kıyısında, atının üzerinde, kendilerine Delikanlılar diyen oğlan çocuklarından bir grupla konuşurken buldu.

Bugün erken durmak zorunda kalmışlardı ve akşam güneşi yolun yanındaki çadırların, arabaların gölgelerini uzatıyordu. Kamp ovalar ve alçak tepelerle çevriliydi, görüş alanı içinde yalnızca birkaç dağınık ağaçlık vardı, çoğu seyrek ve küçüktü. Baştaki altı Aes Sedai'ye ek olarak otuz üç Aes Sedai ve hizmetkârları –ve Muhafızları; dokuzu Yeşil, yalnızca on üçü Kızıl'dı ve kalanı Alviarin'in eski Ajahından, yani beyazdı– Gawyn ve askerleri sayılmasa bile oldukça büyük bir kamp oluşturuyordu. Galina'nın hissettiği şeyi hissetmiş bir dizi Aes Sedai dışarıda durmuş ya da çadırlarından kafalarını uzatmış bakıyorlardı. Dikkatlerin odağı yedi Aes Sedai idi; altısı, güneşin kalan gücünü emebileceği bir yere yerleştirilmiş pirinç destekli bir sandığın çevresindeki taburelere oturmuşlardı. Yedincisi Erian'dı; dün gece al'Thor tekrar içine yerleştirildiğinden beri sandıktan asla fazla uzaklaşmamıştı. Cairhien'den ayrıldıklarından beri bir kez çıkmasına izin vermişlerdi, ama Galina Erian'ın, al'Thor'un yolculuğun kalanını o kutunun içinde yapmasını isteyeceğinden kuşkulanıyordu.

O yaklaşır yaklaşmaz Yeşil Aes Sedai hızla ona döndü. Erian normalde oldukça güzeldi, kusursuz oval yüzü beyazdı, ama şu anda, önceki geceden beri hep olduğu gibi yanakları ve güzel, siyah gözleri kızarmıştı. "Kalkanı aşmayı bir daha denedi, Galina." Adamın aptallığı karşısında gazap horgörüye karışmış, kadının sesinin boğuk ve sert çıkmasına sebep oluyordu. "Yine cezalandırılmalı. Onu cezalandıran kişi olmak istiyorum."

Galina duraksadı. Min'i cezalandırmak çok daha iyi olurdu; bu al'Thor'u yatıştırırdı. Dün geceki patlamadan sonra kızın cezalandırıldığını görmek onu kesinlikle kızdırmıştı. Kızın cezası da, onun cezalandırıldığını görmek olmuştu. Tüm olay al'Thor'un Min'in kampta olduğunu öğrenmesi ile başlamıştı. Muhafızlardan biri dikkatsiz davranmış, kızı çadırında tutmak yerine karanlıkta yürümesine izin vermişti. Kalkan konulmuş, sarılmış al'Thor'un bu şekilde çıldıracağını kim düşünebilirdi ki? Yalnızca kalkanı aşmaya çalışmakla kalmamış, çıplak elleri ile bir Muhafız'ı öldürmüş, ölen adamın kılıcı ile bir başkasını kötü yaralamıştı, öyle ki ikincisi Şifa görürken ölmüştü. Bütün bunlar, Aes Sedailerin şoklarını bastırıp onu Güç'le tekrar bağlaması için gereken sürede gerçekleşmişti.

Galina'ya kalsa günler önce Kızıl Aes Sedaileri toplar, al'Thor'u ehlileştirirdi. Bu yasaklandığından, adamı Kule'ye sapasağlam teslim etmeyi tercih ediyordu, adam mantıklı ölçüde nazik davrandığı sürece. Şimdi bile, asıl önemsediği verimlilikti ve verimli olacak şey Min'i buraya getirmek, adamın onun feryatlarını ve hıçkırıklarını bir kez daha dinlemesine izin vermek, kızın acısının kaynağının kendisi olduğunu anlamasını sağlamaktı. Ama tesadüf eseri, ölen iki Muhafız da Erian'a aitti. Çoğu Aes Sedai adamı cezalandırmanın Erian'ın hakkı olduğunu hissederdi. Ve Galina o bebek suratlı Illianlı Yeşil'in öfkesinden olabildiğince çabuk kurtulmasını istiyordu. Yolculuğun kalanını, o porselen yüzü sakin görerek geçirmek çok daha iyi olacaktı.

Galina başını salladı.

Aniden sandığa dolan ışık karşısında Rand gözlerini kırpıştırdı. İrkilmekten de kendini alamadı; neyin yaklaştığını biliyordu. Lews Therin sustu, kıpırtısız kaldı. Rand tırnaklarıyla Boşluk'a tutundu, ama çekilip doğrultulurken inleyen kaslarının farkındaydı. Dişlerini sıktı ve parlak bir öğlen gibi gelen şeye karşı gözlerini kısmamaya çalıştı. Hava harika bir tazeliğe sahip gibi geliyordu; ıslak gömleği üzerine yapışmış, ter damlatıyordu. Onu tutan ip yoktu, ama hayatı buna bağlı olsa bile tek adım atamazdı. Güç'le tutuluyor olmasa devrilirdi. Güneşin ne kadar alçalmış olduğunu görene dek, orada, başı dizlerinin arasında, kendi ter birikintisinin ortasında ne kadar tutulduğuna dair en ufak fikri yoktu.

Ama güneşi öylesine fark etti. Gözleri istemsiz olarak Erian'a kaydı. Kadın gelip tam önüne dikildi. Kısa, ince kadın başını kaldırıp ona baktı.

Kara gözleri öfke doluydu. Rand neredeyse yine irkilecekti. Dün gecenin aksine, kadın hiçbir şey söylemedi, yalnızca başladı.

İlk görünmez darbe omuzlarına çarptı, ikincisi göğsüne, üçüncüsü butlarının arkasına. Boşluk parçalandı. Hava. Yalnızca Hava. Bu şekilde düşününce daha yumuşak geliyordu kulağa. Ama her darbe kırbaç gibiydi, herhangi bir erkekten daha güçlü bir kol tarafından kullanılıyordu. Daha kadın başlamadan, Rand omuzlarından dizlerine dek kırbaç izleri ile kaplıydı. Onların farkındaydı, hem de dilediği gibi belirsizce değil; Boşluk'un içinde olmasına rağmen ağlamak istiyordu. Boşluk gittikten sonra, ulumak istedi.

Bunun yerine çenelerini sıktı. Bazen dişlerinin arasından bir homurtu kaçıyordu ve o zaman, daha fazlasını istermiş gibi, Erian'ın çabası artıyordu. Rand daha fazlasını vermeyi reddetti. Görünmez kırbacın her darbesinde ürpermekten alamıyordu kendini, ama kadına daha fazlasını vermeyecekti. Gözlerini onunkilere dikti, gözlerini kaçırmayı, kırpmayı reddetti.

Ilyena'mı ben öldürdüm. Her darbede Lews Therin inliyordu.

Rand'ın kendi nakaratı vardı. *Aes Sedailere güvenirsen olacağı budur.* Sırtı ateşle kırbaçlanıyordu. *Bir daha asla; bir santim bile; kıl payı bile.* Usturayla doğranıyordu. *Aes Sedailere güvenirsen olacağı budur.*

Onu kırabileceklerini düşünüyorlardı. Onun sürüne sürüne Elaida'ya gideceğini düşünüyorlardı! Kendini, hayatı boyunca yaptığı en cüretkâr şeyi yapmaya zorladı. Gülümsedi. Kesinlikle dudaklarından başka hiçbir yere dokunmuyordu, ama Erian'ın gözlerine baktı ve gülümsedi. Kadının gözleri irileşti, tısladı. Kırbaç darbeleri aynı anda her yönden gelmeye başladı.

Dünya acı ve ateşten oluşuyordu. Göremiyor, yalnızca hissedebiliyordu. Acı ve alevler. Bir sebepten, ellerinin görünmez bağlar içinde kontrolsüz bir biçimde titrediğinin farkındaydı, ama o dişlerini sıkmaya odaklandı. *Aes Sedailere... Bağırmayacağım! Haykırmaya!.. Bir daha asla; tek san!.. Tek santim bile; kıl payı kadar bile! Bir daha!.. Asla! Bir!.. Asla! Asla! ASLA!*

İlk önce nefes aldığını algıladı. Havayı burun deliklerinden açgözlülükle çekti. Zonkluyordu –yürek gibi atan bir alevdi– ama darbeler kesilmişti. Bunu fark etmek şok olmuştu. İçinde bir parçanın, asla sona ermeyeceğine ikna olduğu bir şeyin sonu. Ağzına kan tadı geldi ve çenelerinin de bedeninin geri kalanı kadar acıdığını fark etti. Güzel. Bağırmamıştı. Yüzündeki kaslar düğüm düğüm kasılmıştı; istese bile, ağzını açmak için çaba harcaması gerekirdi.

Geri dönen son şey görme duyusu oldu ve döndüğünde, acı yüzünden sanrıladığını mı merak etti. Aes Sedailerin arasında bir grup Bilge durmuş, şallarını düzeltiyor, Aes Sedailere toplayabildikleri bütün kibirle bakıyorlardı. Gerçek olduklarına karar verdiğinde –Galina'nın sanrılarından biri olduğunu hayal etmiyorsa– ilk düşüncesi kurtuluş oldu. Bir şekilde Bilgeler... İmkânsızdı, ama bir şekilde onlar... Sonra, Galina ile konuşan kadını tanıdı.

Sevanna, tombul, açgözlü ağzında bir gülümseme ile ona yaklaştı. O açık yeşil gözler, eğirilmiş altına benzeyen saçlarla çevrili o güzel yüzden ona baktılar. Rand kuduz bir kurdun yüzüne bakmayı tercih ederdi. Kadının duruş tarzında, hafifçe öne eğilmesinde ve omuzlarını arkaya atmasında tuhaf bir şey vardı. Kadın onun gözlerine bakıyordu. Onca acısına rağmen, aniden kahkaha atmak istedi Rand; atardı da, yalnız ağzını açsa nasıl bir ses çıkacağından emin değildi. O burada tutsak edilmiş, ölmesine ramak kalana dek dövülmüş, kırbaç izleri yanıyor, ter canını acıtıyorken, kendisinden nefret ettiğinden emin olduğu, muhtemelen sevgilisinin ölümünden dolayı onu suçlayan kadın, bluzundan içeri bakıp bakmadığını görmeye çalışıyordu!

Kadın yavaşça tırnağını boğazında gezdirdi –aslında, ulaşabildiği kadarıyla, boynunda gezdirdi– sanki kafasını kesmeyi hayal ediyordu. Couladin'in sonu düşünülünce, pek uygun düşüyordu. "Onu gördüm," dedi kadın tatmin dolu bir iç çekiş ve küçük bir zevk ürpertisi ile. "Pazarlıkta siz üzerinize düşeni yaptınız, ben de kendi üzerime düşeni."

Sonra Aes Sedailer onu tekrar iki büklüm katladı ve başı dizlerinin arasında, o sığ ter birikintisinin içine çökertip sandığa tıktılar. Kapak kapandı ve karanlık üzerine çöktü.

Ancak o zaman çenesini oynatmayı, ağzını açmayı başardı ve uzun, titrek bir nefes verdi. Şimdi bile, inlemeyeceğinden emin değildi. Işık, yanıyordu!

Sevanna'nın burada ne işi vardı? Hangi pazarlık? Hayır. Kule ile Shaidolar arasında bir pazarlık geçtiğini bilmek iyiydi, ama daha sonra endişelenecekti. Şimdi Min'i düşünmeliydi. Serbest kalmalıydı. Onu incitmişlerdi. Bu düşünce öyle kötüydü ki, acıyı boğuyordu neredeyse. Neredeyse.

Boşluk'u yeniden kazanmak bir acı bataklığında yüzmek gibiydi, ama sonunda boşlukla sarıldı ve *saidin*'e uzandı... Ama Lews Therin'in de

onunla birlikte oraya vardığını gördü. Ancak bir kişinin tutabileceği bir şeyi kavramaya çalışan iki çift el gibiydiler.

Kavrulası! diye hırladı Rand kafasının içine. *Kavrulası! Bir kerecik olsun aleyhime çalışacağına benimle birlikte çalışsaydın!*

Sen benimle çalış! diye terslendi Lews Therin.

Rand şok içinde Boşluk'u kaybedecekti neredeyse. Bu sefer yanılıyor olamazdı; Lews Therin onu işitmiş, yanıt vermişti. *Birlikte çalışabiliriz, Lews Therin.* Adamla birlikte çalışmak istemiyordu; onun kafasından çıkmasını istiyordu. Ama Min vardı. Hem, Tar Valon'a varmalarına kaç gün kalmıştı ki? Bir şekilde, oraya giderlerse, artık şansının kalmayacağından emindi. Sonsuza dek.

Kararsız, kuruntulu bir kahkaha yanıt verdi. Sonra, *Birlikte?* Bir kahkaha daha ve bu seferki zırdeliydi. *Birlikte. Sen de her kimsen.* Ve ses, varlık duygusu kayboldu.

Rand ürperdi. Orada diz çökmüş, başının dayandığı birikintiye daha fazla ter eklerken, ürperdi.

Yavaşça yine *saidin*'e uzandı... Ve kalkana rastladı elbette. Zaten aradığı şeydi. Yavaşça, nazikçe kalkanı yoklayarak kaydı, sert düzlemin aniden altı yumuşak noktaya dönüştüğü yeri buldu.

Yumuşak, dedi Lews Therin nefes nefese. Burada oldukları için. *Tamponu sürdürüyorlar. Düğümledikleri zaman sert. Yumuşakken yapacak hiçbir şey yok, ama düğümlerlerse ağı çözebilirim. Zamanla.* Öyle uzun süre duraksadı ki, Rand adamın yine gittiğini düşündü, sonra fısıldadı: *Sen gerçek misin?* Ve sonra gerçekten gitti.

Rand çekinerek kalkanı, yumuşak noktalarına kadar yokladı. Altı Aes Sedai. Zamanla? Bağlarlarsa, ki şimdiye dek yapmamışlardı bunu... Ne? Altı gün mü? Yedi? Sekiz? Fark etmez. Çok beklemeyi göze alamazdı. Her geçen gün, Tar Valon'a daha yakın olmak demekti. Yarın, kalkanı kırmayı yine deneyecekti; elleriyle taşı dövmeye çalışmak gibiydi, ama bütün gücüyle dövmüştü. Yarın Erian onu yine kırbaçladığında –onun yapacağından emindi– yine ona gülümseyecekti ve acı biriktiği zaman çığlıkların gelmesine izin verecekti. Ertesi gün kalkana şöyle bir dokunmaktan başka bir şey yapmayacaktı, belki hissetmelerine yetecek kadar, ama o kadar ve onu cezalandırsalar da cezalandırmasalar da, bir daha yapmayacaktı. Belki su vermeleri için yalvarırdı. Şafakta biraz vermişlerdi, ama yine susamıştı; günde birden çok kez içmesine izin verseler bile, yalvarmak uygun olurdu. O sırada hâlâ kutuda tutuluyor olursa, çıkmasına

izin vermeleri için de yalvarırdı. İzin verileceğini düşünüyordu; dersini aldığını düşünmeye başlayana kadar çıkmasına izin verecekleri kuşkuluydu. Buraya tıkılmış halde iki üç gün daha geçirme düşüncesi üzerine tutulmuş kasları seğirdi. Kıpırdayacak yer yoktu, ama bedeni yine de denedi. İki üç gün, sonra onu kırdıklarından emin olacaklardı. Korkuyla bakacak, birileri ile göz göze gelmekten kaçınacaktı. Sandıktan güvenle çıkarabilecekleri bir sefil. Daha da önemlisi, bu kadar dikkatle korumalarına gerek olmayan bir sefil. Ve sonra, belki, kalkanı korumak için altı kişiye gerek olmadığına ya da bağlayıp gidebileceklerine karar vereceklerdi ya da... ya da başka bir şeye. Bir çatlağa ihtiyacı vardı. Herhangi bir şeye!

Ümitsiz bir düşünceydi, ama kahkaha atmakta olduğunu fark etti ve duramıyordu. Bir parça pürüzsüz camı parmaklarıyla yoklayan kör bir adam gibi, kalkanı yoklamaktan da kendini alamıyordu.

Galina, bir tepeyi aşıp diğer yanda kaybolana kadar, uzaklaşan Aiel kadınların arkasından kaşlarını çatarak baktı. O kadınların Sevanna dışında her biri yönlendirebiliyordu ve çoğu oldukça kuvvetliydi. Kuşkusuz yaklaşık bir düzine yabaninin arasında Sevanna kendini güvende sanıyordu. Gülünç bir düşünce. Bu vahşiler güvensiz bir gruptu. Birkaç gün içinde onları yine kullanacak, Sevanna'nın "pazarlığının" ikinci kısmı gerçekleşecekti. Gawyn Trakand'ın ve Delikanlıların büyük kısmının üzücü ölümü.

Kampın merkezine döndüğünde Erian'ı al'Thor'un sandığının tepesinde dururken buldu.

"Ağlıyor, Galina," dedi kadın vahşice. "Duyabiliyor musun? O..." Aniden Erian'ın yanaklarından gözyaşları akmaya başladı; sessizce ağlayarak, eteklerini kavrayarak oracıkta durdu.

"Çadırıma gel," dedi Galina yatıştırırcasına. "Güzel üzüm çayım var. Alnına serin, ıslak bir bez de koyarım."

Erian gözyaşlarının arasından ona gülümsedi. "Teşekkür ederim, Galina, ama gelemem. Rashan ve Bartol beni bekliyordur. Korkarım onlar benden daha çok acı çekiyor. Yalnızca benim acımı hissetmekle kalmıyorlar, benim acı çektiğimi *bildikleri* için acı çekiyorlar. Onları teselli etmeliyim." Galina'nın elini minnetle sıktı ve süzülürcesine uzaklaştı.

Galina sandığa kaşlarını çattı. Al'Thor gerçekten ağlıyor gibiydi; ya bu ya da kahkahalarla gülüyordu ve bundan çok kuşkuluydu. Muhafızının çadırına giren Erian'ın arkasından baktı. Al'Thor ağlayacaktı. Tar Valon'a

ve Elaida’nın planlanmış muzaffer girişine kadar en az iki haftaları vardı; evet, en az yirmi gün daha. Bundan sonra, Erian istese de istemese de, Al’Thor her gün, şafakta ve gün batımında cezalandırılacaktı. Onu Beyaz Kule’ye götürdüğünde, Elaida’nın yüzüğünü öpecek, ancak ona hitap edildiği zaman konuşacak, istenmediği zaman bir köşede diz çökecekti. Gergin gözlerle, üzüm çayını yalnız başına içmeye gitti.

Büyükçe ağaçlığa girerlerken Sevanna diğerlerine döndü. Ağaçları bu kadar kayıtsızca düşünebilmesinin olağanüstü olduğunu düşünüyordu. Ejderduvarı’nı aşmadan önce hayatı boyunca bu kadar ağaç görmemişti. “Onu tutmak için kullandıkları yöntemleri hepiniz gördünüz mü?” diye sordu. Asıl kastettiği, “Yöntemleri de gördünüz mü?” idi.

Therava diğerlerine baktı, kadınlar başlarını salladılar. “Yaptıkları örgüleri biz de yapabiliriz,” dedi Therava.

Sevanna başını sallayarak kesesindeki girift oymalı küçük taş küpü yokladı. Küpü veren tuhaf ıslaktopraklı, şimdi, al’Thor tutsak alındığında kullanmasını söylemişti. Onu görene kadar kullanmayı düşünüyordu; şimdi, küpü fırlatıp atmaya karar vermişti. Sevanna Rhuidean’a gitmiş bir şefin duluydu ve o ziyareti yapmadan şef unvanını kazanan bir adamın dulu. Şimdi, bizzat *Car’a’carn*’ın karısı olacaktı. Aiellerin sahip olduğu her mızrak Sevanna’nın önünde toprağa saplanacaktı. Al’Thor’un boynunun, ona takacağı tasmanın duracağı yerin verdiği his hâlâ parmaklarının ucundaydı.

“Zamanı geldi, Desaine,” dedi.

Elbette, Desaine şaşkınlık içinde gözlerini kırpıştırdı ve sonra diğerleri işlerini yapmaya başladıklarında, ancak çığlık atmaya zaman bulabildi. Desaine Sevanna’nın konumu hakkında homurdanmakla yetinmişti. Sevanna zamanını daha iyi kullanmıştı. Desaine dışında, buradaki her kadın ve daha fazlası onun arkasındaydı.

Sevanna diğer Bilgelerin yaptıklarını dikkatle izledi; Tek Güç, böyle mucizevi bir şekilde, kolaylıkla yapılan onca şey onu büyülüyordu ve Desaine’e yapılanların Tek Güç’le yapıldığının görülmesi çok önemliydi. İnsan bedeninin bu kadar az kan dökülerek paramparça edilebilmesinin oldukça şaşırtıcı olduğunu düşünüyordu.

54
Mesaj

Işıklar Bayramı'nın ikinci gününde, güneş henüz ufukta ince, parlak bir dilimken, Cairhien sokakları eğlence arayanlarla dolmuştu bile. Aslında o sokaklar gece boyunca hiç boşalmamıştı. Kutlamalarda çılgın bir hava vardı ve yüksek, kızıl kahverengi atını ırmağa doğru ok gibi uzanan sokakta süren, kalçasında bir balta taşıyan kıvırcık sakallı, sert yüzlü adama pek az kişi dönüp bir daha baktı. Bazıları yoldaşlarına baktı; kutlamalar başladığından beri sokakları terk etmiş olsalar da Aieller sıradan bir görüntüydü artık, ama atlı adamdan da uzun boylu bir Ogier, hele neredeyse boyu kadar bir sapın ucunda bir balta taşıyan bir Ogier göremezdiniz her gün. Ogier'in yanında, sakallı adam neşeli kalırdı.

Alguenya üzerindeki gemiler bütün lambalarını yakmışlardı. Cairhien'e geldikleri için, kıyıyla ilişki kurmadan bu kadar uzun süre demirledikleri için epey söylenti yaratan Deniz Halkı gemileri de öyle. Perrin'in işittiği söylentilere bakılırsa, Deniz Halkı şehirdeki eğlenceleri Aiellerden de fazla kınıyordu ve öpüşen bir erkek ve kadın gördüğünde Gaul şoktan ölecekmiş gibi görünüyordu. Kadının bluzunun üzerinde olup olmaması Gaul'u, görülebilecekleri bir yerde öpüşmeleri kadar rahatsız etmiyor gibiydi.

Irmağı iki yandan saran yüksek duvarların arasında uzun, taş iskeleler uzanıyordu ve her boy, her cins tekne iskelelere bağlanmıştı. Aralarında bir at taşıyabilecek büyüklükte olan da vardı, elli at taşıyabilecek büyüklükte olan da, ama Perrin hiçbir gemide birden fazla adam görmedi. Taş kazıklardan birine bağlanmış, altı yedi boy uzunluğunda geniş, direksiz bir tekneye geldiğinde dizginleri çekti. Teknenin iskele tahtası sürülmüştü. Gömleksiz, şişman, gri saçlı bir adam güvertede ters çevrilmiş bir fıçının

üzerine oturmuş, dizlerine gri saçlı, koyu renk elbisesinin göğsünde yarım düzine parlak çizgi taşıyan bir kadın oturtmuştu.

“Karşıya geçmek istiyoruz,” dedi Perrin yüksek sesle, ikilinin kollarını çözüp çözmediğini görecek kadar ancak bakarak. Yapmadılar bunu. Perrin sala bir Andor kronu attı ve şişman altın paranın güverte üzerinde sıçrarken çıkardığı çınlama adamın başını çevirmesini sağladı. “Karşıya geçmek istiyoruz,” dedi Perrin, ikinci altın kronu avucunda hoplatarak. Bir an sonra, bir üçüncüsünü ekledi.

Salcı dudaklarını yaladı. “Kürekçi bulmamız gerekecek,” diye mırıldandı, Perrin’in eline bakarak.

Perrin içini çekerek kesesinden iki altın para daha çıkardı; o paralardan bir tanesini görünce gözlerinin yuvalarından uğradığı günleri hatırlayabiliyordu.

Salcı ayağa fırladı ve asil kadını bir gümleme ile poposu üzerine düşürdü, sonra nefes nefese, “Birkaç dakika içinde döneceğim, Lordum, birkaç dakika,” diyerek iskele tahtasına tırmandı. Kadın Perrin’e ters ters baktı ve poposunu ovalayarak bozduğu bir vakar ile süzülürcesine iskelede uzaklaştı; ama fazla gidemeden eteklerini toplayıp koştu ve rıhtımda dans eden bir gruba katıldı. Perrin kadının kahkahasını duyabiliyordu.

Birkaç dakikadan fazla sürdü, ama anlaşılan altın vaadi yeterliydi, çünkü fazla zaman geçmeden salcı uzun kürekleri çekecek yeterince adam toplamıştı. Tekne açılırken Perrin atının burnunu okşayarak ayakta bekledi. Henüz atına ne isim koyacağına karar verememişti; hayvan Güneş Sarayı ahırından geliyordu. Bacaklarının alt kısmı beyaz, iyi nallanmış, dayanıklı bir ata benziyordu, ama Çevik’in tırnağı bile olamazdı.

Kirişi çözük İki Nehir yayını bir yanda, eyer kolanının altına sokmuştu ve dolu sadağı yüksek kaşlı eyerinin önünde asılı duruyor, uzun, dar, düzgün bohçayı dengeliyordu. Rand’ın kılıcı. Faile bizzat yapmıştı o bohçayı ve tek kelime etmeden Perrin’e uzatmıştı. Perrin öpücük alamayacağını anlayarak sırtını döndüğünde bir şey söylemişti.

“Savaşta düşersen,” diye fısıldadı, “kılıcını ben ele alırım.”

İşitmesini isteyip istemediğinden emin değildi Perrin. Kokusu öyle karışıktı ki çıkaramamıştı.

Aklının işinde olması gerektiğini biliyordu, ama bir şekilde Faile yumuşak bir biçimde düşüncelerine sızıp duruyordu. Bir noktada onun da geleceğini ilan edeceğinden emin hissetmiş, yüreği büzülmüştü. Bunu yapsa, onu reddedebileceğini sanmıyordu –ona verdiği onca acıdan sonra

hiçbir şeyi reddedemezdi– ama önünde altı Aes Sedai, kan ve ölüm vardı. Faile ölürse çıldıracağını biliyordu Perrin. Berelain bu kovalamacada Mayeneli Kanatlı Askerleri'nin önderliğini yapacağını söylediğinde gelmişti o nokta. Neyse ki, tuhaf bir şekilde, çabucak gelip geçmişti o an.

"Temsilcisi olarak Rand al'Thor'un sana verdiği şehirden ayrılırsan," dedi, Rhuarc sessizce, "kaç söylenti çıkar bundan? Tüm mızraklarını göndersen, kaç söylenti çıkar? O söylentilerden neler çıkar?" Tavsiye gibi geliyordu kulağa, ama diğer yandan tavsiye değil gibi de geliyordu; klan şefinin sesindeki bir şey sözlerini daha da vurguluyordu.

Berelain başını kaldırarak, inatçı kokarak baktı ona. İnatçılık kokusu yavaş yavaş soldu ve kadın kendi kendine mırıldandı. "Bazen öyle düşünüyorum ki çok fazla erkek beni..." Yalnızca Perrin duyabiliyordu. Kadın gülümseyerek, olağanüstü ölçüde azametli bir sesle konuştu. "Bu mantıklı bir tavsiye, Rhuarc. Sanırım tavsiyene uyacağım."

Ama en olağanüstü olan, Rhuarc ve kadının kokularının nasıl birleştiği idi. Perrin'e Rhuarc bir erkek kurt, Berelain de büyümesine az kalmış bir enik gibi geldi; hoşgörülü, kızını seven bir baba ve babasını seven bir kız, ama bazen kızın doğru davranması için babanın onun burnunu dişlemesi gerekiyordu. Ama önemli olan, Perrin'in Faile'in gözlerindeki amaçlılığın solduğunu görmesi idi. Ne yapacaktı? Hayatta kalır da onu bir daha görürse, ne yapacaktı?

Başlangıçta kaba giyimli, çıplak göğüslü kürekçiler, kaçırdıklarının paha biçilmez olduğu konusunda kaba ve pek de dostça olmayan şakalar yapıyorlardı. Güvertede ileri geri yürürlerken kahkahalar atarak kürek çekiyorlardı ve her biri bir asil kadınla dans ettiğini ya da öpüştüğünü iddia ediyordu. İri çeneli sıska bir adam, Manal'ın çağrısına gelmeden önce dizlerine *Tearlı* bir asil kadın oturttuğunu iddia etti, ama buna kimse inanmadı. Hele Perrin hiç; Tearlı erkekler olan bitene bir bakış fırlatmış, balıklama kutlamalara dalmışlardı; Tearlı kadınlar bir bakış fırlatmış, sonra odalarına kapanıp kapıya da nöbetçi koymuşlardı.

Şakalar ve kahkahalar uzun sürmedi. Gaul teknenin ortasında durmuş, hafifçe çılgın bakan gözlerini uzak kıyıya dikmiş, sıçramaya hazırlanıyormuş gibi ayakuçlarında duruyordu. Bunca su yüzündendi elbette, ama kürekçiler bunu bilemezdi. Ve Loial Güneş Sarayı'nda bulduğu uzun saplı, kafası oymalarla süslenmiş, dev bir odun baltasına benzeyen baltaya yaslanmış, bir heykel kadar kıpırtısız duruyordu. Geniş yüzü gerçekten de granitten oyulmuş gibi görünüyordu. Salcılar çenelerini

kapattılar, kürekleri becerebildiklerince hızlı çektiler ve yolculara bakmaya cesaret edemediler. Sal sonunda Alguenya'nın batı kıyısındaki taş rıhtıma yanaştığında Perrin teknenin sahibine –aslında bir düşününce, adamın teknenin sahibi olduğunu umuyordu yalnızca– kalan altınları verdi ve Loial ile Gaul'a karşı korkularını dindirmesi için, adamlara dağıtılmak üzere bir avuç da gümüş ekledi. Şişman adam parayı uzattığında irkildi ve cüssesine rağmen öyle eğildi ki, başı neredeyse dizlerine dokundu. Belki de korkutucu yüzlere sahip yegâne iki kişi Gaul ile Loial değildi.

Dev, penceresiz binalar tahta iskelelerin arasında dikiliyordu, taşları kararmış, pek çok yerde yıkılmıştı. Bir süre önce tahıl ambarları yakılmıştı ve ancak yeni yeni onarılmaya başlanmıştı, ama ambarlar, ahırlar, depolar ve araba avlularının dizi dizi durduğu sokaklarda kimse görünmüyordu. Orada çalışan herkes şehirdeydi. Bir yan sokaktan çıkan iki kişi dışında kimse yoktu.

"Biz hazırız, Lord Aybara," dedi Havien Nurelle hevesle. Arkadaşından çok daha uzun boylu olan pembe yanaklı genç adam, kırmızı boyalı göğüs zırhı ve tek bir ince, kırmızı tüy taşıyan miğferi içinde fazla süslü görünüyordu. Hevesli ve genç kokuyordu.

"Gelmeyeceğinizi düşünmeye başlamıştım," diye mırıldandı Dobraine. Miğfersizdi, çelik zırhlı eldivenler takmış ve eski süslü yaldızlarından kalıntılar taşıyan yıpranmış bir plaka zırh giymişti. Perrin'in yüzüne bir bakış fırlattı ve ekledi, "Işık aşkına, saygısızlık etmek istemedim, Lord Aybara."

"Gidecek uzun bir yolumuz var," dedi Perrin, atını çevirerek. Sağlam? Faile konusunda ne yapacaktı? Rand'ın ihtiyacı derisinin altında kaynıyordu. "Bizden dört gün ilerideler." Topuklarını hafifçe vurdu ve Sağlam'ı yürütmeye başladı. Uzun bir kovalamaca; atları yormanın anlamı yoktu. Ne Loial, ne de Gaul yetişmekte güçlük çekiyordu.

Düz sokakların en genişi aniden Tar Valon yolu oldu –Cairhien'in Tar Valon yolu; başka pek çok Tar Valon yolu vardı– dolanarak şehrin üzerine yayıldığı tepeden daha alçak ormanlık tepelerin arasında, kuzeybatıya uzanan sert topraktan geniş bir bant. Ormanda bir buçuk kilometre gittikten sonra iki yüz Mayene Kanatlı Askeri ve Taborwin Evi'nin beş yüz silahlı adamı katıldı aralarına, hepsi bulabildikleri en iyi atlara binmişlerdi.

Mayenelilerin hepsi kırmızı plaka zırhlar ve enselerini de kaplayan çıkıntılı taslara benzeyen miğferler giymiş, mızraklarına kırmızı flamalar takmışlardı. Çoğu Nurelle kadar hevesli görünüyordu. Daha kısa boylu olan

Cairhienliler sade plaka zırhlar ve sert yüzlerini sergilemek üzere kesilmiş çanlara benzeyen miğferler giymişlerdi. Hem miğferleri, hem zırhları çentik çentikti. Mızrakları genellikle süssüzdü, ama orada burada Dobraine'in kısa direk üzerinde kare şeklinde, mavi fon üzerine iki beyaz elmastan oluşan ve Taborwin Evi'nin subaylarını ve küçük lordlarını simgeleyen flaması görülüyordu. Cairhienlilerin hiçbiri hevesli görünmüyordu, hepsinin yüzü ciddiydi. Onlar savaş görmüşlerdi. Cairhien'de buna "kurdu görmek" diyorlardı.

Perrin'i güldüreceklerdi neredeyse. Henüz kurtların zamanı gelmemişti.

Öğlene doğru küçük bir grup Aiel ağaçların arasından çıktı ve yamaçtan aşağı, yola koşturdu. Rhuarc'ın yanında iki Kız koşuyordu, Nandera ile, Perrin'in bir an sonra gördüğü gibi, Sulin. *Cadin'sor* içinde çok farklı görünüyordu kadın, beyaz saçları ensesindeki kuyruk dışında kısacık kesilmişti. Çok... doğal... görünüyordu, üniforma içindeyken asla doğal görünmemişti. Amys ile Sorilea şallarını kollarına asmış, şıngırdak kolyeler, altın ve fildişinden bilezikler içinde, yamaçta geniş eteklerini kaldırarak, ama diğerlerinin adımlarına ayak uydurarak geliyorlardı.

Perrin atından indi ve herkesin önünde, onların yanında yürüdü. "Kaç kişi?" diye sordu yalnızca.

Rhuarc arkasına, Gaul ile Loial'in alayın önünde, Dobraine ile Nurelle'in yanında yürüdüğü yere baktı. Toynak gürültülerinin ve koşum takımlarının şıngırtılarının üzerinden belki Perrin'in bile duyamayacağı kadar uzaktı, ama Rhuarc yine de alçak sesle konuştu. "Değişik topluluklardan beş bin adam; beş binden biraz fazla. Fazla adam getiremedim. Shaidolara karşı onunla birlikte gitmediğim için Timolan kuşkulandı zaten. *Car'a'carn*'ın Aes Sedailerin elinde olduğu duyulursa, korkarım kasvet hepimizi yutar." Nandera ile Sulin aynı anda öksürdüler; iki kadın dik dik bakıştılar ve Sulin kızararak bakışlarını kaçırdı. Rhuarc şöyle bir baktı onlara –adam çileden çıkmış gibi kokuyordu– ve mırıldandı, "Bin kadar da Kız var. Yumruğumu sıkmasam son kadınına kadar peşime takılırlar, Rand al'Thor'un tehlikede olduğunu tüm dünyaya ilan etmek üzere meşale olurlardı." Aniden sesi sertleşti. "Bizi takip ettiğini öğrendiğim her Kız, söylediklerimde içten olduğumu öğrenecek."

Sulin ile Nandera kızardılar, o güneşle esmerleşmiş yüzlerde kırmızılık şaşırtıcı geliyordu.

"Ben..." diye başladı ikisi aynı anda. Yine dik dik bakıştılar ve yine Sulin bakışlarını kaçırdı. Kadının yüzü daha da kızarmıştı. Perrin gerçekten

tanıdığı iki Kız'ın, Bain ile Chiad'ın bu kadar kızardığını hatırlamıyordu. "Söz verdim," dedi Nandera gergin gergin, "ve *her* Kız yemin etti. Şefin emrettiği gibi olacak."

Perrin kasvetin ne olduğunu sormaktan kaçındı, dünyada bir Aiel'in duraksamasına sebep olacak tek şey üzerinden aşamadığı bir dere iken, sal olmadan Aiellerin Alguenya'yı nasıl geçtiklerini de sormamıştı Rhuarc'a. Bilmek isterdi, ama yanıtlar önemli değildi. Altı bin Aiel, Dobraine'in beş yüz silahlı adamı ve iki yüz Kanatlı Asker. Altı Aes Sedai, Muhafızları ve beş yüz korumaya karşı yeterli olmalıydı. Yalnız. Rand Aes Sedailerin elindeydi. Gırtlağına bir hançer dayarlarsa, kimse kılını kıpırdatmaya cesaret edebilir miydi?

"Doksan dört de Bilge var," dedi Amys. "Tek Güç'te en kuvvetli olanlar." Bunu gönülsüzce söylemişti –Aiel kadınların yönlendirebildiklerini itiraf etmeye gönülsüz olduğunu düşünüyordu Perrin– ama kadının sesi yükseldi. "Bu kadar çok Bilge getirmezdik, ama hepsi gelmek istedi." Sorilea boğazını temizledi ve bu sefer Amys kızardı. Perrin'in Gaul'a sorması gerekecekti. Aieller tanıdığı başka kimseye benzemiyorlardı; belki yaşlandıklarında kızarmaya başlıyorlardı. "Önderimiz Sorilea," diye bitirdi Amys ve yaşlı kadın kulağa kesinlikle tatmin dolu gelen bir tavırla hıhladı. Kesinlikle tatmin dolu kokuyordu.

Perrin başını iki yana sallayacakken durdu. Tek Güç konusunda bildikleri bir yüksüğe sığar, şişman bir parmak için de yer kalırdı, ama Verin ile Alanna'nın neler yapabildiklerini görmüştü ve Sorilea'nın yaptığı alevi, görmüştü. Bilgeler arasında Güç'te en kuvvetli olanlardan biri oysa, altı Aes Sedai'nin doksan dört Bilge'yi birden paketleyip bohça yapmayacağından emin değildi. Ama bu noktada tarla farelerini bile geri çevirmezdi.

"Yüz yüz otuz kilometre ileride olmalılar," dedi. "Arabalarını zorluyorlarsa, belki yüz elli. Olabildiğince hızlı gitmemiz gerekecek." O eyerine tırmanırken, Rhuarc ile diğer Aieller tepe yukarı koşmaya başlamışlardı bile. Perrin elini kaldırdı ve Dobraine atlılara ilerlemelerini işaret etti. Babası olacak yaşta adamların, annesi olacak yaşta kadınların, emir vermeye alışık erkek ve kadınların onu neden izlediğini sormak Perrin'in aklına hiç gelmemişti.

Ama ne kadar hızlı gidebileceklerini merak ediyor, bu konuda endişeleniyordu. *Cadin'sor* giymiş Aieller atlara ayak uydurabilirdi, biliyordu, ama başta, bazıları Sorilea kadar yaşlı olabilecek etekli Bilgeler

için endişelenmişti. Etekli ya da eteksiz, beyaz saçlı ya da değil, Bilgeler herkes kadar hızlı yürüyor, gruplar halinde sessiz sessiz konuşurken atlara ayak uydurabiliyorlardı.

İleride dolanan yol açıktı; işleri onlarınki kadar acil olmadığı sürece Işıklar Bayramı sırasında, birkaç gün öncesinden itibaren kimse yolculuk yapmazdı. Güneş yükseldi, tepeler alçaldı ve alacakaranlıkta kamp kurana kadar elli beş kilometre yol yaptıklarını tahmin etti Perrin. İyi yol yapmışlardı; bu kadar büyük bir grup için mükemmel; arabaları çeken atları öldürürcesine sürmedikleri sürece Aes Sedailerin yapabileceklerinin yarım kat fazlası. Perrin artık Tar Valon'a varmadan onlara yetişmek konusunda endişelenmiyordu, yalnızca yetiştiğinde ne yapacağı konusunda endişeleniyordu.

Başını eyerine dayayıp, battaniyelerinin içinde uzandığında, küçülmeye yüz tutmuş çeyrek aya gülümsedi. Bulut olsa gece bu kadar parlak olmazdı. Avlanmak için güzel bir geceydi. Kurtlar için güzel bir gece.

Zihninde bir imge oluşturdu. Kıvırcık saçlı genç, yabani bir boğa; boynuzları sabah ışığında cilalı metal gibi parlayan, gururlu bir boğa. Başparmağını yanında yatan, kötücül görünüşlü bir çeliği ve keskin bir kazığı olan baltanın üzerinde gezdirdi. Genç Boğa'nın çelik boynuzları; kurtlar ona bu ismi vermişti.

Zihninin aramasına izin verdi, imgeyi gecenin içine gönderdi. Kurtlar olmalıydı ve Genç Boğa'yı tanırlardı. Kurtlarla konuşabilen bir insan olduğu haberi arazide rüzgâr gibi yayılırdı. Perrin buna benzer iki kişiyle karşılaşmıştı yalnızca. Biri dostu, diğeri insanlığına tutunmayı başaramamış zavallı bir sefildi. İki Nehir'e gelen mültecilerden hikâyeler duymuştu. Kurda dönüşen adamlara dair eski hikâyeleri vardı, pek az kişinin gerçekten inandığı, çocukları eğlendirmek için anlatılan hikâyeler. Ama üç kişi kurda dönüşmüş, yabanileşmiş adamlar tanıdıklarını iddia ediyorlardı ve verdikleri detaylar Perrin'e yanlış gelmişti, iki tanesinin sarı gözlerine bakmaktan huzursuzca kaçınması bir tür doğrulama olmuştu. O ikisi, Tarabonlu bir kadın ile Almoth Ovası'ndan bir adam, gece dışarı çıkmamışlardı. Bir de, bir sebepten ona sarımsak armağan edip durmuşlardı ve Perrin o sarımsakları afiyetle yemişti. Ama artık kendisi gibileri bulmaya çalışmıyordu.

Kurtları ve ona gelenlerin isimlerini hissetti. İki Ay, Yabanateşi, Yaşlı Geyik ve daha bir düzine isim kafasına doluştu. Aslında bu tür isimler değildi, imgeler ve duygulardan oluşuyordu o isimler. Genç Boğa, bir kurt

ismi olarak çok basit bir imgeydi. İki Ay aslında geceye bürünmüş bir göletin esinti ile kırışmadan hemen önceki haliydi. Havada bir güz kokusu, gökyüzünde asılı bir ay, gölette yansıyan bir ikincisi vardı ve yansıma öyle kusursuzdu ki, hangisinin gerçek olduğunu bilmek zordu. Kabaca böyle ifade edilebilirdi.

Bir süre yalnızca isim ve koku değiş tokuşu oldu. Sonra Perrin düşündü: *Önümde giden bazı insanlar arıyorum. Aes Sedailer ve atlı, arabalı adamlar.* Tam olarak düşündüğü bu değildi, elbette, İki Ay isminin yalnızca iki ayı ifade etmemesi gibiydi. İnsanlar "iki bacaklılar", atlar "sert ayaklı dört bacaklılar"dı. Aes Sedailer, "güneşi oynatan rüzgâra dokunan ve ateş çağıran iki ayaklı dişiler"di. Kurtlar ateşten hoşlanmazdı ve Aes Sedailere karşı, diğer insanlara göre daha ihtiyatlı davranırlardı; Perrin'in Aes Sedaileri ayırt edememesine şaşırıyorlardı. Siyah atlardan oluşan bir sürü içindeki beyaz at gibi kolaylıkla seçebiliyordu onlar, kesinlikle bahsetmeye değmeyen, kesinlikle açık açık anlatılması gerekmeyen bir yetenek.

Kafasının içinde gece göğü döner gibi oldu, aniden arabalar, çadırlar ve kamp ateşleri ile dolu bir kampa dönüştü. Tam olarak doğru görünmüyorlardı –kurtlar insanlara özgü şeylerle pek az ilgilenirdi, bu yüzden arabalar ve çadırlar belirsiz görünüyordu; kamp ateşleri tehlikeli tehlikeli kükrüyor, atlar pek lezzetli görünüyordu– ve bu kurttan kurda aktarılarak Perrin'e kadar gelmişti. Kamp Perrin'in düşündüğünden daha büyüktü, ama Yabanateşi emindi. O sırada sürüsü "güneşi oynatan rüzgâra dokunan, ateş çağıran iki ayaklı dişilerin" bulunduğu yerin uzağından dolanmaktaydı. Perrin kaç kişi olduğunu sormaya çalıştı, ama kurtlar sayılardan anlamazdı; kaç tane sorusunu, kaç tane gördüklerini göstererek anlatırlardı ve Yabanateşi ve sürüsü Aes Sedaileri sezdiğinden, daha fazla yaklaşmaya niyetleri yoktu.

Ne kadar uzakta? sorusu, yine kurttan kurda aktarılarak, daha iyi bir yanıt aldı, ama yine de bilmece gibi çözülmesi gerekti. Yabanateşi, Yarım Kuyruk isimli, aksi bir erkek kurt ile sürüsünün bir geyik ile beslenmekte olduğu tepeye kadar, ay gökyüzünde şu açıda, şu kadar ilerleyene kadar yürüyebileceğini iletti. Yarım Kuyruk Tavşan Burun'a –genç ve çok vahşi bir erkek kurttu– ay şu açıda, şuraya gidene kadar ulaşabilirdi. Böylece İki Ay'a kadar geliyordu. İki Ay, burnundaki kır kıllar çoğalmış yaşlı bir erkek kurda yakışan vakur sessizliğini korudu; o ve sürüsü Perrin'den bir buçuk kilometre uzaktaydılar ve onların tam olarak nerede oturduğunu Perrin'in bilmediğini düşünmek hakaret sayılırdı.

Perrin becerebildiğince hesapladı ve yüz yüz otuz kilometre sayısına ulaştı. Yarın, gruba ne hızla yaklaştığını hesaplayabilecekti.

Neden? Bu, koku izleri ile birlikte aktarılan, Yarım Kuyruk'un sorusuydu.

Perrin yanıt vermeden önce duraksadı. Bundan korkuyordu. Kurtlar ve İki Nehirliler hakkında aynı duyguları hissediyordu. *Gölgekatili'ni kafese kapattılar,* diye düşündü sonunda. Kurtlar Rand'a böyle diyordu, ama Rand'ı önemli sayıp saymayacaklarına dair en ufak fikri yoktu.

Zihnini dolduran şok yeterli yanıttı, ama uzak ve yakın ulumalar geceyi doldurdu, öfke ve korku ile dolu ulumalardı bunlar. Kampta atlar korkuyla kişnedi, bağlı oldukları halatları çekiştirerek toynaklarını yere vurdular. Adamlar onları sakinleştirmeye koştular ve dev bir kurt sürüsünün atlarına saldırmaya gelmesini beklermiş gibi karanlığa baktılar.

Geliyoruz, diye yanıtladı Yarım Kuyruk sonunda. Yalnızca bu kadar ve sonra diğerleri yanıt verdi, Perrin'in konuştuğu sürüler, kurtlar gibi konuşabilen iki bacaklıyı sessizce dinlemiş olan sürüler. *Geliyoruz.* O kadar.

Perrin dönerek uykuya daldı ve sonsuz tepelerde koşturan bir kurt olduğunu düşledi. Ertesi sabah kurtlardan iz yoktu –Aieller bile kurt gördüklerini raporlamadılar– ama Perrin onları hissedebiliyordu, yüzlerce kurt ve daha fazlası yoldaydı.

Takip eden dört gün içinde arazi düzleşerek yükselip alçalan tepelere dönüştü, en yüksek yer, Alguenya çevresindekiler ile karşılaştırıldığında, tepe ismini hak etmiyordu. Orman seyreldi ve solarak kahverengi, kuru otlaklara dönüştü, ağaçlıkların arası açıldı. Aştıkları ırmaklar ve dereler atların toynaklarını ancak ıslatıyordu ve güneşle sertleşmiş çamur ve taştan kıyılar arasında daralmadan önce de daha fazlasını yapamazlardı zaten. Her gece kurtlar Perrin'e, ilerideki Aes Sedailer hakkında anlatabildiklerini anlattılar, ki fazla değildi bu. Yabanateşi'nin sürüsü, epey arkadan izliyordu. Bir şey anlaşıldı. Perrin her gün, ilk günkü kadar mesafe kaydediyordu ve her gün Aes Sedailere on beş kilometre yaklaşıyordu. Ama onlara yetiştiğinde ne yapacaktı?

Her gece kurtlarla konuşmadan önce Loial ile pipolarını tüttürerek oturuyor, sohbet ediyorlardı. Perrin, "o zaman ne olacağı" hakkında konuşmak istiyordu. Dobraine saldıracaklarını ve ellerinden geleni yaparken öleceklerini düşünür gibiydi. Rhuarc yalnızca güneşin yarın neyin üzerinde parlayacağını görmek için beklemeleri gerektiğini, herkesin düşten uyanacağı bir günün geleceğini söylüyordu. Dobraine'in söylediklerinden

pek de farklı değildi bunlar. Loial genç bir Ogier olabilirdi, ama yine de doksanının üzerindeydi; Perrin Loial'in kendisinin gördüğünden daha fazla kitap okuduğunu tahmin ediyordu ve sık sık Aes Sedailer hakkında şaşırtıcı bilgiler seriyordu ortaya.

"Yönlendirebilen erkeklerle uğraşan Aes Sedailer ile ilgili pek çok kitap var." Loial piposunun üzerinden kaşlarını çattı; piponun yaprak oymalı çanağı Perrin'in iki yumruğu kadar iriydi. "Coura kızı Amar'ın kızı Elora, Artur Şahinkanadı'nın hükümranlığının ilk günlerinde *Ateşin Adamları, Havanın Kadınları* kitabını yazmış. Koimal oğlu Shandin'in oğlu Ledar ise, üç yüz sene önce *İnsanlar Arasında Erkekler, Kadınlar ve Tek Güç* kitabını yazmış. Bence en iyi iki kitap bunlar. Özellikle Elora'nınki; belli bir tarzda... Hayır, kısaca anlatacağım." Perrin bundan kuşkuluydu; kitaplardan bahsederken sadelik Loial'in erdemlerinden biri değildi. Ogier boğazını temizledi. "Kule kanununa göre, adamın ehlileştirilmeden önce yargılanmak üzere Kule'ye götürülmesi gerekir." Loial'in kulakları bir an şiddetle seğirdi ve uzun kaşları sertçe çatıldı, ama teselli etme çabası ile Perrin'in omzunu okşadı. "Bunu yapmayı düşündüklerini düşünemem, Perrin. Onu şereflendirmekten bahsettiklerini duydum. Rand Yenidendoğan Ejder. Bunu biliyorlar."

"Şeref mi?" dedi Perrin sessizce. "Belki ipekler içinde uyumasına izin veriyorlardır, ama yine de tutsak tutsaktır."

"Ona iyi davrandıklarından eminim, Perrin. Eminim." Ogier hiç de emin gibi konuşmuyordu ve iç çekişi boş bir fırtına gibiydi. "Ve Tar Valon'a varana kadar Rand güvende. Elora ile Ledar –ve bu konuda yazan başka pek çok kişi– bir adamı ehlileştirmek için on üç kişi gerektiği konusunda hemfikir. Benim anlamadığım, onu nasıl yakaladıkları." O dev kafa açık şaşkınlık içinde iki yana sallandı. "Perrin, hem Elora, hem de Ledar, Aes Sedailer çok güçlü bir adamı buldukları zaman, onu yakalamak için hep on üç kişi topladıklarını anlatır. Ah, dört beş Aes Sedai hakkında hikâyeleri de var ve ikisi de Caraighan'dan bahsediyor –iki Muhafızını öldüren bir adamı tek başına, üç bin kilometre uzaktan Kule'ye götürmüş– ama... Perrin, onlar Yurian Taşyay ve Guaire Amalasan hakkında yazıyordu. Raolin Karanlıkbelası ve Davian hakkında da, ama beni endişelendiren diğerleri." Uzun zaman önce, Artur Şahinkanadı'ndan önce kendine Yenidendoğan Ejder diyen adamların en güçlüleri bunlardı. "Altı Aes Sedai Taşyay'ı yakalamaya çalıştı ve adam üçünü öldürdü, kalanını tutsak etti. Altı tanesi Amalasan'ı yakalamaya çalıştı; adam birini öldürdü, ikisini yalıttı.

Kuşkusuz Rand, Taşyay ya da Amalasan kadar güçlüdür. Gerçekten önümüzde altı Aes Sedai mi var? Çok şeyi açıklardı."

Belki açıklardı, ama teselli vermiyordu. On üç Aes Sedai, Muhafızlarının ve korumalarının yardımını almadan Perrin'in düzenleyebileceği her tür saldırıyı püskürtebilirdi. Perrin saldıracak olursa, on üç Aes Sedai Rand'ı ehlileştirmekle tehdit edebilirdi. Kuşkusuz yapmazlardı bunu –Rand'ın Yenidendoğan Ejder olduğunu biliyorlardı, Son Savaş'ta bulunması gerektiğini biliyorlardı– ama Perrin bu riske girebilir miydi? Aes Sedailerin neyi neden yaptığını kim bilebilirdi? Dostmuş gibi görünmeye çalışan Aes Sedailere güvenmeyi hiç başaramamıştı. Hep sır saklıyorlardı. Yüzüne ne kadar gülümserlerse gülümsesinler, arkasından iş çevirdiklerini hissettiği sürece bir insan nasıl emin olabilirdi? Aes Sedailerin ne yapacağını kim bilebilirdi?

Aslında, günü geldiğinde yardımı olacak pek bir şey bilmiyordu Loial. Dahası, o daha çok Erith'ten bahsetmekle ilgileniyordu. Perrin onun Faile'e, biri annesine, diğeri Erith'e hitaben yazılmış, kötü bir şey olursa iletilmek üzere iki mektup bıraktığını biliyordu. Loial Erith'i kötü bir şey olmayacağına ikna etmek için ters takla atıyordu neredeyse; başkalarını endişelendireceğinden fena halde endişeleniyordu hep. Perrin de Faile'e hitaben bir mektup vermişti; Amys Aiel kampında kalan Bilgelere bırakmıştı onu.

"Öyle güzel ki," diye mırıldandı Loial, onu görürmüş gibi gecenin içine bakarak. "Yüzü öylesine narin, ama aynı zamanda güçlü. Gözlerine baktığımda, başka hiçbir şey göremiyordum sanki. Ve kulakları!" Aniden kendi kulakları çılgınca seğirmeye başladı ve pipo dumanı ile boğulacak gibi oldu. "Lütfen," diye inledi, "bahsettiğimi unut... asla bahsetmemeliydim... Kaba biri olmadığımı biliyorsun, Perrin."

"Unuttum bile," dedi Perrin zayıfça. *Kulakları mı?*

Loial evlenmenin nasıl bir şey olduğunu bilmek istiyordu. Henüz evlenmeye niyetim olduğundan değil, diye ekledi telaşla; henüz çok gençti, kitabını bitirmesi gerekiyordu ve durulup oturacağı, bir başka *yurdu* ziyaret ettiği zamanlar dışında yurttan hiç ayrılmayacağı bir hayata hazır değildi. Bir eşin, böyle yapması konusunda ısrar edeceğinden emindi. Yalnızca merak etmişti. O kadar.

Bu yüzden Perrin Faile ile hayatından, daha o anlamadan Faile'in köklerini nereye saldığını değiştirdiğinden bahsetti. Eskiden yuvası İki Nehir'di; artık Faile neredeyse yuvası orasıydı. Onun bekliyor olduğunu

bilmek adımlarını hızlandırıyordu. Onun varlığı bir odayı aydınlatıyor, onun gülümsemesi ile bütün sorunlar kayboluyordu. Elbette, onu düşününce kanının nasıl sıçradığını, ona bakarken yüreğinin nasıl çarptığını anlatmadı –uygun olmazdı. Onun Perrin'in kemiklerine ektiği sorunlardan da bahsetmeye niyeti yoktu. Ne yapacaktı? Gerçekten de sürüne sürüne ona gitmeye hazırdı, ama içindeki inatçı bir zerre ilk önce onun bir sözcük söylemesini istiyordu. Her şeyin eskisi gibi olmasını istediğini bir söylese.

"Ya kıskançlığı?" diye sordu Loial ve boğulacak gibi olma sırası Perrin'e geldi. "Tüm eşler böyle midir?"

"Kıskançlık mı?" dedi Perrin kurumla. "Faile kıskanç değil. Aklına nereden geldi? O mükemmeldir."

"Elbette öyledir," dedi Loial hafifçe, piposunun çanağına bakarak. "İki Nehir tütünün var mı? Bende yalnızca keskin Cairhien tütününden kaldı."

Yalnızca böyle olsa, yolculuğun bir açıdan huzurlu gittiği söylenebilirdi. Bir kovalamaca ne kadar huzurlu olabilirse. Arazi, görünürde tek bir insan olmadan uzanıyordu. Güneş eriyik altın gibiydi, havayı fırına çeviriyordu ve şahinler bulutsuz mavi gökyüzünde çemberler çiziyorlardı. İnsanların onların olduğu yere gelmesini istemeyen kurtlar geyikleri yola doğru sürüyorlardı, öyle ki böyle büyük bir grubun ihtiyaç duyacağından daha fazla geyik vardı ve alay geçerken dişiler ve birkaç sivri boynuzlu genç geyik ile görüş alanı içinde gururla duran bir erkek geyik görmek sıradışı değildi. Ama eski bir deyiş vardı. "Tamamen huzurlu olan tek erkek, göbek deliği olmayan bir erkektir."

Cairhienliler Aiellerin yanında rahat değildiler, elbette, sık sık onlara kaş çatıyor, açık açık, alayla sırıtıyorlardı. Dobraine on ikiye bir azınlıkta olduğunu mırıldanıyordu. Aiellerin savaşma yeteneklerine saygı duyuyordu, ama kuduz kurtlardan bir sürünün tehlikeli niteliklerine saygı duyduğunuz biçimde. Aieller öfkeyle bakmıyor, alayla sırıtmıyorlardı; onlar yalnızca Cairhienlilerin farkına varmaya değmediğini belli ediyorlardı. İçlerinden biri bir Cairhienlinin orada olduğunu kabullenmeyi reddederek adamı ezmeye kalkışsa şaşmazdı. Rhuarc, ağaçkatilleri başlatmadığı sürece sorun çıkmayacağını söylüyordu. Dobraine, vahşiler yoluna çıkmadığı sürece sorun çıkmayacağını söylüyordu. Perrin, Rand'ı tutsak eden Aes Sedaileri bulmadan önce onların birbirlerini öldürmeyeceğinden emin olabilmeyi diliyordu.

Mayenelilerin iki grup arasında köprü olmasını ummuştu, ama zaman zaman kendini pişmanlık içinde buluyordu. Kırmızı plakalı zırhlı adamlar,

sade zırhlı kısa adamlarla iyi anlaşıyordu –Mayene ile Cairhien arasında hiç savaş çıkmamıştı– ve Mayeneliler de Aiellerle iyi anlaşıyordu. Aiel Savaşı dışında, Mayeneliler Aiellerle hiç savaşmamıştı. Dobraine Nurelle ile dost olmuştu, sık sık akşam yemeklerini paylaşıyorlardı ve Nurelle de muhtelif Aiellerle pipo içiyordu. Özellikle Gaul'la. Pişmanlığın kaynağı buydu işte.

"Gaul'la konuşuyordum," dedi Nurelle çekinerek. Yoldaki dördüncü günleriydi ve Mayenelilerin yanından ayrılıp Perrin'in yanına, alayın başına gelmişti. Perrin yarım kulakla dinliyordu; Yabanateşi o sabah, Aes Sedailer harekete geçtikten kısa süre sonra, sürüsündeki genç erkeklerden birinin yaklaşmasına izin vermişti ve kurt Rand'ı görmemişti. Bütün kurtlar Gölgekatili'nin görünüşünü biliyor gibiydi. Yine de, Sabah Bulutları'nın gördüklerinin yarım yamalaklığına rağmen, bir tanesi dışında bütün arabalar halkalara geçirilmiş kanvas örtülerle kaplı gibiydi. Muhtemelen Rand, o diğer arabalardan birinin içindeydi ve sırtından ter akan Perrin'in aksine, gölgede rahat ediyordu. "Bana Emond Meydanı Savaşı'nı anlattı," diye devam etti Nurelle, "ve sizin İki Nehir Seferi'nizi. Lord Aybara, savaşlarınızı sizden dinlemek bana büyük şeref verirdi."

Perrin aniden eyerinde dimdik oturarak oğlana baktı. Hayır, o pembe yanaklara ve açık yüze rağmen oğlan değil. Nurelle kesinlikle onun yaşlarındaydı. Ama adamın parlak, hafifçe titreyen kokusu... Perrin neredeyse inleyecekti. Adam köydeki genç oğlanlar gibi kokuyordu, ama kendi yaşında bir adamın ona bir kahramanmış gibi tapınması, tahammül edebileceğinden de fazlaydı.

Ama en kötüsü bu olsaydı, fazla üzerinde durmazdı. Aiellerin ve Cairhienlilerin birbirlerinden hoşlanmasını beklemişti zaten. Hiç savaş görmemiş genç bir adamın, Trolloclarla savaşmış birini gözünde büyüteceğini de beklerdi. Onu rahatsız eden öngöremediği şeylerdi. Öngörülemeyen şeyler, en az beklediğiniz anda, dikkatinizin dağılmasına en az izin verebileceğiniz anda ayak bileğinizden ısırırdı sizi.

Gaul ve Rhuarc dışındaki bütün Aieller, alınlarına gelen siyah beyaz disk taşıyan kırmızı banttan takmışlardı. Perrin onları Cairhien'de ve Caemlyn'de görmüştü, ama Gaul'a, sonra da Rhuarc'a, kırmızı bandın Rhuarc'ın bahsettiği *siswai'aman*'ları mı işaretlediğini sorduğunda, ikisi de neyden bahsettiğini anlamamış gibi, beş bin adamın taşıdığı kırmızı bandı göremiyormuş gibi davranmıştı. Hatta Perrin Rhuarc'ın bir altındaki adama, İki Kule Reynlerinden Urien'e sormuştu. Urien'le tanışalı çok olmuştu, ama Urien de anlamamış gibi yapmıştı. Eh, Rhuarc yalnızca *siswai'aman*'ları

getirebildiğini söylemişti, bu yüzden Perrin, ne anlama geldiğini bilmese de, onları bu şekilde düşünüyordu.

Bildiği bir şey, Kızlar ile *siswai'aman*'lar arasında sorun çıkabileceği idi. O adamlardan bazıları Kızlara bakarken Perrin kıskançlık kokusu alıyordu. Kızlardan bazıları *siswai'aman*'lara bakarken, kokuları aklına bir geyiğin üzerine çökmüş, yutarken boğulacak olsa bile sürüdeki başka kimsenin tek lokma almasına izin vermeyecek bir kurdu getiriyordu. Neden, bilemiyordu, ama öyleydi işte ve keskindi.

Ama bu bir "belki" idi ve henüz zamanı gelmemişti. Diğer şeyler öyle değildi. Şehirden ayrıldıktan sonraki ilk iki gün, ne zaman Rhuarc Kızlar hakkında bir şey söylese, Sulin ile Nandera öne çıkıyorlardı; her seferinde Sulin kızararak geriliyordu, ama bir dahaki sefere, her seferinde yine orada oluyordu. İkinci akşam kamp kurulurken, çıplak elleri ile birbirlerini öldürmeye kalkışmışlardı.

En azından Perrin'e öyle gelmişti. Birbirlerine tekmeler, yumruklar atıyor, birbirlerini yere fırlatıyor, kollarını kemik kırmacasına büküyorlardı –sonunda dezavantajlı durumda olan bir kıvrılma ya da bir darbe ile kendini kurtarıyordu. Araya girmeye çalıştığında Rhuarc engelledi onu ve araya girmesine şaşmış gibi göründü. Cairhienlilerin ve Mayenelilerin çoğu izlemek ve iddiaya girmek için toplandı, ama Aieller, hatta Bilgeler dönüp bakmadı bile.

Sonunda Sulin Nandera'yı yüzüstü yere serdi ve kolunu acı verecek şekilde arkasında büktü; Nandera'nın saçlarını kavrayarak, kadın bayılana kadar kafasını yere vurdu. Yaşlı kadın uzun süre dövdüğü kadına bakarak durdu. Sonra baygın Nadera'yı omuzlarına aldı ve sendeleyerek uzaklaştı.

Perrin bundan sonra artık Sulin'in konuşacağını düşündü, ama öyle olmadı. Yine hep oradaydı, ama Rhuarc'ın sorularını yanıtlayan, emirlerini alan bereler içindeki Nandera oldu, aynı ölçüde bereli olan Sulin ise sessiz kaldı ve Nandera Sulin'e bir şey yapmasını söylediğinde, bunu tereddütsüz yaptı. Perrin'in elinden kafasını kaşıyıp, dövüşün sandığı gibi mi sona erdiğini merak etmekten fazlası gelmiyordu.

Bilgeler hep yolun yanında, değişik büyüklükte, devamlı Bilge değiş tokuşunda bulunan gruplar halinde yürüyorlardı. İlk günün sonunda Perrin, bunca yer değiştirmenin aslında iki kadına, Sorilea ile Amys'e odaklı olduğunu anladı. İkinci günün sonunda, ikisinin farklı bakış açılarını savunduklarından emin olmuştu; çok fazla kaş çatma ve dik bakış vardı. Amys yavaş yavaş gerilemeye ve çok daha az kızarmaya başladı. Bazen

karısına bakarken Rhuarc hafifçe endişeli kokuyordu, ama bir şeyler gördüğüne dair tek işaret buydu. Şehirden sonra kurdukları üçüncü kampta Perrin, Sulin ile Nandera'nın kavgasına benzer bir kavganın Bilgeler arasında çıkmasını bekler olmuştu.

Bunun yerine iki kadın bir su tulumu aldılar, biraz öteye gittiler, tek başlarına yere oturdular ve saçlarını tutan katlanmış eşarpları çıkardılar. Perrin, tesadüfen bile olsa kulak misafiri olamayacağı bir mesafeden, ay ışığı ile aydınlanmış karanlıkta izledi onları. Sonunda yatmaya gidene kadar kadınların tek yaptıkları kupa kupa su içmek ve konuşmak olmuştu. Ertesi sabah, Bilgelerin kalanı gruptan gruba geçti, ama daha alay beş kilometre gidemeden, Perrin artık hepsinin odağının Sorilea olduğunu fark etti. Zaman zaman o ve Amys yolun bir kenarına çekilip konuşuyorlardı, ama artık dik bakışmalar yoktu. Onların yerinde kurtlar olsa, Perrin sürü önderine yapılan meydan okumanın alt edildiğini söylerdi, ama kokularına bakılırsa, Sorilea artık Amys'i dengi sayıyordu ve bu kurtların kurallarına hiç uymuyordu.

Cairhien'den sonraki yedinci gün, fokur fokur kaynayan sabah güneşi altında at sürerlerken, Aiellerin şimdi nasıl bir sürpriz sunacakları, Aieller ile Cairhienlilerin birbirlerinin gırtlağına sarılmaktan bir gün daha kendilerini alıp alamayacakları, üç dört gün içinde Aes Sedailere yetiştiği zaman ne yapacağı hakkında endişeleniyordu.

Yarım Kuyruk'un mesajı ile bütün bunlar kayboldu. Batıda, birkaç kilometre ötede büyük bir adam grubu vardı –belki kadınlar da; kurtlar bazen erkekleri kadınlardan ayırmakta güçlük çekerdi ve hızla Perrin'in gittiği yöne at sürüyorlardı. Perrin'in dizginleri çekmesine sebep olan, adamların hangi iki sancak arkasında at sürdükleri oldu.

Dobaine ve Nurelle, Rhuarc ve Urien, Nandera ve Sulin, Sorilea ve Amys hemen çevresini aldılar. "Devam edin," dedi onlara ve Sağlam'ı batıya çevirdi. "Bazı dostlar bize katılabilir, ama zaman kaybetmek istemiyorum."

Perrin uzaklaşırken onlar ilerlemeye devam ettiler gerçekten, ama onun yalnız gitmesine izin vermediler. Daha sekiz yüz metre gidemeden bir düzine Kanatlı Asker, aynı sayıda Cairhienli, Sulin'in başını çektiği en az yirmi Kız ve yeşil gözlü, gri saçlı, taş kırmak için kullanılmış bir yüzü olan bir adamın arkasında aynı sayıda *siswai'aman* yetişti ona. Aralarında bir iki de Bilge olmadığını görünce şaşırdı Perrin.

“Dostlar,” diye mırıldandı Sulin kendi kendine, Perrin’in üzengisi hizasında koşarken. “Aniden, uyarı vermeden beliren dostlar ve o aniden orada olduklarını anlıyor.” Başını kaldırıp Perrin’e baktı ve daha yüksek sesle konuştu. “Bir daha yastığa takılıp burun üstü düştüğünü görmek istemem.”

Perrin, kadın hizmetkâr rolü yaparken onun eline başka ne tür kozlar verdiğini merak etti. Aieller tuhaftı.

Güneşe bakarak, kurtların rehberliğinde bir saat kadar, hedefine uçan bir ok gibi at sürdüler ve bir yükseltiyi aştıklarında, belki üç kilometre uzakta gördükleri onu şaşırtmadı. İkişerli sıralar halinde at süren adamlardı, hafif rüzgârla dalgalanan kendi kırmızı kurt başı sancağının arkasından giden İki Nehirli erkekler. Onu şaşırtan, gerçekten de yanlarında kadınlar olmasıydı – dokuz tane saydı– ve İki Nehirli olmadıklarından emin olduğu erkekler de vardı. İkinci sancağı görünce çenesi gerildi. Manetheren’in Kızıl Kartalı. Onlara o sancakları İki Nehir’den dışarı çıkarmamalarını kaç kez söylemişti, bilemiyordu; İki Nehir’deyken sırf öneride bulunarak önleyemediği bir şey, o sancağı dalgalandırmalarıydı. Yine de, kurtların kusurlu mesajları sancağı görmeye hazırlamıştı onu.

Onlar da onu ve yoldaşlarını gördüler, elbette. O grupta keskin gözlüler vardı. Dizginleri çekip beklediler ve bazıları sırtlarındaki yayları, üç yüz adımdan bir adamı öldürebilecek büyük İki Nehir yaylarını çektiler.

“Kimse önüme çıkmasın,” dedi Perrin. “Beni tanırlarsa atış yapmazlar.”

“Sarı gözler uzakları görüyor gibi,” dedi Sulin ifadesiz bir sesle. Diğerlerinden de bazıları tuhaf tuhaf bakıyordu ona.

“Arkamda kalın, yeter,” diye içini çekti Perrin.

Tuhaf grubunun başında yaklaşırken, kalkan yaylar indirildi ve takılan oklar çıkarıldı. Çevik’in yanlarında olduğunu gördü sevinçle ve Kırlangıç’ın da orada olduğunu görünce sevinmedi. Siyah kısrağı yaralanırsa Faile onu asla affetmezdi. Kır atına binmek iyi olacaktı, ama belki Sağlam’ı da alıkoyardı; bir lordun iki atı olabilirdi. Yaşayacak en fazla dört günü kalmış bir lord olsa bile.

Dannil gür bıyıklarını sıvazlayarak İki Nehirli alayından çıktı. Aram da öyle ve kadınlar onlarla birlikte geldi. Perrin, daha Verin ile Alanna’yı seçmeden kadınların yaşı belirsiz Aes Sedai yüzlerini tanıdı. İki kadın diğerlerinin arkasında at sürüyordu. Diğerlerini tanımıyordu, ama buraya nasıl geldiklerinden olmasa bile, kim olduklarından emindi. Dokuz. Dokuz Aes Sedai, üç dört gün sonra çok faydalı olurdu, ama onlara ne kadar

güvenebilirdi? Dokuz kişiydiler ve Rand onlara yalnızca altısının onu takip edebileceğini söylemişti. Önderleri Merana'nın hangisi olduğunu merak etti.

Yaşı belirsizliğinin altında çiftçiye benzeyen kare yüzlü bir Aes Sedai, Dannil konuşamadan konuştu. Atı sağlam, kahverengi bir kısraktı. "Demek Perrin Aybara sensin. Lord Perrin, demeliydim. Senin hakkında çok şey duyduk."

"Seni burada bulmak sürpriz oldu," dedi kibirli, ama güzel bir kadın serinkanlılıkla, "hem de böyle tuhaf yol arkadaşları ile." Vahşi bakışlı, siyah bir iğdiş at sürüyordu; hayvanın savaş atı olarak eğitildiğine iddiaya girebilirdi Perrin. "Bizden epey önde olduğundan emindik."

Perrin onları duymazdan gelerek Dannil'e döndü. "Memnun olmadığımı söyleyemem, ama buraya nasıl geldiniz?"

Dannil Aes Sedailere bir bakış fırlattı ve öfkeyle bıyıklarını sıvazladı. "Dediğin gibi, becerebildiğimizce hızla yola çıktık, Lord Perrin. Demek istediğim, sen bu kadar acele ayrıldığına göre bir sebebi vardır diyerek arabaları falan bıraktık. Sonra Kiruna Sedai, Bera Sedai ve diğerleri bize yetişti ve Alanna'nın Rand'ı –Yenidendoğan Ejder'i demek istiyorum– bulabileceğini söylediler ve sen de onunla gittiğine göre, senin de onun olduğu yerde olacağını ve Cairhien'den ayrılıp ayrılmadığını bize söylemenin yolu olmayacağını düşündüm..." Derin bir nefes aldı. "Her neyse, haklı çıktılar gibi, değil mi, Lord Perrin."

Perrin, Alanna'nın Rand'ı nasıl bulabileceğini merak ederek kaşlarını çattı. Ama bunu yapabiliyor olmalıydı, yoksa Dannil ile diğerleri burada olmazdı. O ve Verin, sık sık içini çeker gibi görünen ince, kahverengi gözlü bir kadınla birlikte arkada kaldılar.

"Adım Bera Harkin," dedi kare yüzlü kadın, "ve bu da Kiruna Nachiman." Kibirli arkadaşına işaret etti. Görünüşe göre diğerlerinin tanıtılmasına gerek yoktu. "Genç al'Thor –Lord Ejder– günlerce uzakta, kuzeydeyken burada ne işin olduğunu söyler misin bize?"

Fazla düşünmesi gerekmedi. Bu dokuzu ilerideki Aes Sedailere katılmayı düşünüyorsa, onları durdurmak için yapabileceği pek az şey vardı. Ama onun tarafında dokuz Aes Sedai... "Tutsak alındı. Coiren adlı bir Aes Sedai ve en az beş diğeri daha onu Tar Valon'a götürüyor. En azından, götürmeyi düşünüyorlar. Onları durdurmayı düşünüyorum." Bu epey şok yarattı. Dannil'in gözleri irileşti, Aes Sedailer hep bir ağızdan konuşmaya başladılar. Etkilenmiş görünmeyen bir Aram vardı, ama diğer yandan o

Perrin ve kılıcı dışında pek az şeyle ilgilenir görünüyordu. Sakin yüzlerine rağmen Aes Sedailer öfke ve korku kokuyorlardı.

“Onları durdurmalıyız, Bera,” dedi, saçlarını Tarabon tarzında, boncuklarla örmüş bir kadın. Aynı anda, kızıl kahverengi kısrağı üzerinde solgun bir Cairhienli kadın, “Elaida’nın onu ele geçirmesine izin veremeyiz, Bera,” dedi.

“Altı mı?” dedi kahverengi gözlü kadın inanmazlık içinde. “Altı kişi onu ele geçiremez. Bundan eminim.”

“Sana yaralı olduğunu söylemiştim,” dedi Alanna ağlamaklı bir sesle. Perrin kadının kokusunu, onu seçebilecek kadar tanıyordu; kadın acı kokuyordu. “Size söylemiştim.” Verin sessiz kaldı, ama öfkeli kokuyordu... ve korkmuş.

Kiruna karanlık, küçümseme dolu bakışlarını Perrin’in grubu üzerinde dolaştırdı. “Aes Sedaileri bununla durdurmayı mı düşünüyorsun, genç adam? Verin budala olduğunu söylememişti.”

“Tar Valon yolunda bundan biraz daha fazlası var,” dedi Perrin kuru kuru.

“O zaman bize katılabilirsiniz,” dedi Kiruna, ödün verirmiş gibi. “Bu sorun olmaz, Bera, değil mi?” Bera başını salladı.

Perrin Kiruna’nın tavrı neden sinirini bu kadar bozuyor, anlayamıyordu, ama çözmeye çalışmanın zamanı değildi. “Benim de yanımda götürmeyi düşündüğüm üç yüz İki Nehirli okçum var.” Alanna Rand’ın yaralı olduğunu nereden biliyor olabilirdi? “Siz Aes Sedailer de gelebilirsiniz.”

Bundan hoşlanmadılar, elbette. Bir düzine adım çekilip tartıştılar – Perrin’in kulakları bile bir şey yakalayamadı; bir şekilde Güç kullanmış olmalıydılar– ve Perrin bir süre Aes Sedailerin yola yalnız devam edeceklerini düşündü.

Sonunda geldiler, ama Bera ile Kiruna yola varana dek iki yanında at sürdüler ve sırayla bu durumun ne kadar tehlikeli, ne kadar hassas olduğunu, genç al’Thor’u tehlikeye atacak hiçbir şey yapmaması gerektiğini anlattılar. En azından Bera Rand’a Yenidendoğan Ejder demeyi zaman zaman hatırlıyordu. Bir şeyi açıkça ifade ettiler. Perrin ilk önce onlara sormadan bir ayağını diğerinin önüne atmayacaktı. Sözlerini tekrarlamayı reddettiğinde, Bera’nın canı biraz sıkılmış göründü; Kiruna tekrarlamış saydığını söyledi. Perrin, gelmelerini isteyerek bir hata mı yaptığını merak etmeye başladı.

Aes Sedailer yolda ilerleyen Aiel, Mayeneli ve Cairhienli topluluğundan etkilenmişse de, ne gözlerine, ne burnuna işaret vermediler. Ama kaynayan kazana kendi katkılarında bulundular. Mayeneliler ve Cairhienliler aralarına dokuz Aes Sedai ve on altı Muhafız'ın katıldığını görünce cesaretlenmiş göründü ve kadınlardan biri ne zaman yakına gelse eğilmeye, yaltaklanmaya başladılar. Diğer yandan, Kızlar ve *siswai'aman*'lar, kadınların onları ayaklarının altında ezmesini beklermiş gibi görünmedikleri zamanlarda, kötü kötü Aes Sedailere baktılar. Bilgeler yüzlerini Aes Sedailer gibi ifadesiz tuttular, ama Perrin dalga dalga öfke kokusu aldı onlardan. Masuri adlı Kahverengi dışındaki Aes Sedailer başta Bilgeleri tamamen görmezden geldiler, ama Masuri takip eden birkaç gün içinde iki düzine kez terslendikten sonra –kadın inatçıydı, ama Bilgeler Aes Sedailerden öyle rahatça kaçınıyorlardı ki, bunu içgüdüyle yaptıklarını düşündü Perrin– Bera, Kiruna ve diğerleri durmaksızın Bilgelere bakmaya, Perrin'in duymasını önleyen engellerin arkasında, kendi aralarında konuşmaya başladılar.

Elinden gelse kulak misafiri olurdu; Aiel kadınlar hakkındaki konuşmalarından daha fazlasını saklıyorlardı. Örneğin, Alanna Rand'ın nerede olduğunu nereden bildiğini söylemeyi reddediyordu –"Aes Sedailerinki dışında her zihni kavuracak bilgiler vardır," demişti ona serin ve gizemli bir tavırla, ama endişe ve acı kokuları saçıyordu– ve bir şekilde yaralandığını söylediğini bile kabullenmiyordu. Verin ona tek laf etmiyor, yalnızca o kara, kuş gibi gözleri ile, küçük, sır dolu bir gülümseme ile izliyordu, ama o da dalga dalga hayal kırıklığı ve öfke kokuları saçıyordu. Kokularına bakarak, Bera ya da Kiruna'nın önderleri olduğunu söylerdi Perrin; Bera, diye düşünüyordu, ama denktiler ve bazen bir süreliğine denge aksi yönde bozuluyor gibiydi. Tersini söylemek zordu, ama her gün biri ya da diğeri bir saat kadar yanında at sürüyor, baştaki "tavsiyelerinin" bir versiyonunu tekrarlıyor ve idarenin onlarda olduğunu düşündürmeye çalışıyordu. Nurelle öyle olduğunu düşünür gibiydi, emirlerini Perrin'e bakmadan kabul ediyordu, Dobraine ise bakmaktan fazlasını yapmıyordu. Tam bir buçuk gün boyunca Perrin Merana'nın Caemlyn'de kaldığını düşündü ve kahverengi gözlü ince kadına bu isimle hitap edildiğini duyunca şok geçirdi. Rand Salidar'dan gelen heyetin başında Merana'nın olduğunu söylemişti, ama yüzeyde tüm Aes Sedailer eşit görünse de, Perrin onun sürüdeki düşük seviyeli bir kurt olduğunu anladı; kokusunda donuk bir teslimiyet ve endişe vardı. Aes Sedailerin sır saklaması sürpriz olmadı,

elbette, ama Perrin Rand'ı Coiren ve diğerlerinden kurtarmaya kararlıydı ve onu sonra da Kiruna ve dostlarından mı kurtarmasının gerekeceğine dair bir ipucu bulmak hoşuna giderdi.

En azından Dannil ve diğerleri ile yeniden bir araya gelmek iyiydi, Aes Sedailerin yanında, Mayeneliler ve Cairhienliler kadar kötü olsalar da. İki Nehirliler onu görünce öyle memnun oldular ki, kızıl kartal sancağını kaldırmalarını söylediğinde pek azı homurdandı; sancak yine çıkarılacaktı, Perrin emindi, ama Dannil'in kuzeni Tell (baltaya benzeyen burnu ve uzun, ince Doman bıyıkları dışında tıpatıp Dannil'e benziyordu) dikkatle katlayarak heybesine kaldırdı onu. Sancaksız kalmadılar, elbette. Her şeyden önce Perrin'in kırmızı kurt başı vardı. Onu da kaldırmalarını söylese onu duymazdan gelebilirlerdi ve bir sebepten Kiruna'nın serin, küçümseme dolu bakışları sancağı sergilemek istemesine sebep oldu. Ama bunun dışında, bir sancak açıldı diye, Dobraine ve Nurelle de kendi sancaklarını açtılar. Cairhien'in Yükselen Güneşi ya da Mayene'in Altın Şahini değil. Her biri Rand'ın sancaklarından birer tane getirmişti; beyaz üzerine kırmızı ve altın rengi ile işlenmiş Ejder ve kırmızı üzerine siyah beyaz disk. Aieller sancaklara aldırmıyor gibiydi ve Aes Sedailer buz gibi oldular, ama arkasında yürümeye uygun simgeler gibi görünüyordu.

Onuncu gün, güneş zirvesine kalan mesafeyi henüz yarılamışken, sancaklara, İki Nehirlilere ve altındaki Çevik'e rağmen çok kötü hissediyordu Perrin. Öğleden sonra Aes Sedailerin arabalarına yetişmeleri gerekiyordu, ama ondan sonra ne yapacağını hâlâ bilmiyordu. İşte o zaman kurtların mesajı geldi. *Hemen gel. Çok iki bacaklı! Çok, çok, çok! Hemen gel!*

55
Dumai Kuyuları

Gawyn alayın başında at sürerken aklını manzarada tutmaya çalıştı. Dağınık ağaçlıklarla kaplı bu tür araziler uzakları görebileceğiniz kadar düz görünürdü, ama aslında göründükleri kadar sığ olmayan uzun sırtlar ve alçak tepeler barındırırlardı. Bugün rüzgâr dalga dalga toz üfürüyordu ve bu da çok kişiyi saklayabilirdi. Dumai Kuyuları yolun sağındaydı, küçük bir ağaçlığın içinde üç taş kuyu; su fıçılarını doldursalar iyi olurdu ve Alianelle Pınarı kurumamışsa, bir sonraki su kaynağına en az dört günlük yolları vardı, ama Galina durmamalarını emretmişti. Gawyn dikkatini vermesi gereken yerde tutmaya çalıştı, ama yapamıyordu.

Zaman zaman eyerinde dönüp arkaya, yol boyunca uzanan uzun araba yılanına bakıyordu. Aes Sedailer arabaların yanında at sürüyor, arabalara binmemiş olan hizmetkârlar yürüyorlardı. Delikanlıların çoğu arkadaydı, Galina arkadan gelmelerini emretmişti. Gawyn alayın ortasında, çevresinde altı Aes Sedai'nin at sürdüğü, kanvas örtüsü olmayan arabayı göremedi. Elinden gelse al'Thor'u öldürürdü, ama böylesi midesini bulandırıyordu. Erian bile ikinci günden sonra rol almayı reddetmişti, Işık biliyordu ya, kadın haklıydı. Ama Galina kararlıydı.

Gözlerini kararlılıkla önüne çevirerek, ceketinin cebinde duran Egwene'in mektubuna dokundu. Dikkatle ipeklere sarıp koymuştu onu oraya. Yalnızca birkaç sözcükle onu sevdiğini ve gitmesi gerektiğini söylemişti; o kadar. Günde beş altı kez okuyordu. Gawyn'in verdiği sözden hiç bahsetmiyordu. Eh, al'Thor'a elini kaldırmamıştı Gawyn. Adamın tutsak olduğunu, kendisinin günler sonra haberinin olduğunu duyduğunda sersemlemişti. Bir şekilde, Egwene'in bunu anlamasını sağlamalıydı. Adama elini kaldırmamaya söz vermişti ve bunun uğruna ölse de

kaldırmazdı, ama ona yardım etmek için de bir şey yapmazdı. Egwene bunu anlamalıydı. Işık, anlamalıydı.

Yüzünden ter aktı, Gawyn kol yeni ile gözlerini sildi. Egwene için dua etmek dışında bir şey gelmezdi elinden. Min için gelirdi. Bir şekilde gelmeliydi. Kız tutsak olarak Kule'ye götürülmeyi hak etmiyordu; buna inanamazdı Gawyn. Başında nöbet tutan Muhafızlar birazcık gevşek davransa o...

Gawyn aniden yolda arabalara doğru, toz perdeleri arasında dörtnala yaklaşan bir at gördü. Binicisiz gibiydi. "Jisao," diye emretti, "araba sürücülerine durmalarını söyle. Hal, Rajar'a söyle, Delikanlıları hazır etsin." Adamlar tek kelime etmeden atlarını çevirdiler ve dörtnala uzaklaştılar. Gawyn bekledi.

Gelen Benji Dalfor'un çelik tozu rengi iğdiş atıydı ve at yaklaştığında Gawyn Benji'nin iki büklüm olmuş, atın yelesine tutunduğunu gördü. Gawyn dizginleri yakalayamadan at neredeyse geçip gidecekti.

Benji doğrulmadan başını çevirdi ve donuk gözlerle Gawyn'e baktı. Ağzının çevresinde kan vardı ve kendini bir arada tutmaya çalışır gibi, bir kolunu karnına dayamıştı. "Aieller," diye mırıldandı. "Binlerce. Her taraftan, sanırım." Aniden gülümsedi. "Bugün güzel, değil mi..." Ağzından kan boşandı ve adam yola devrilerek gözlerini kırpmadan güneşe dikti.

Gawyn aygırını çevirdi ve dörtnala arabalara sürdü. Benji ile ilgilenecek zaman daha sonra olacaktı; hayatta kalırlarsa.

Galina, keten toz pelerinini arkasında dalgalandırarak, atını onu karşılamak üzere sürdü. O dingin yüzde kara gözleri alev alev bir öfkeyle doluydu. Al'Thor'un kaçmaya çalıştığı günden beri öfkeliydi. "Sen kim oluyorsun da arabaların durmasını emrediyorsun?" diye sordu.

"Bize doğru gelen binlerce Aiel var, Aes Sedai." Sesini nazik tutmayı başardı. En azından arabalar durmuştu ve Delikanlılar saf tutuyorlardı, ama araba sürücüleri sabırsızlıkla dizginlere elliyor, hizmetkârlar yelpazelenerek çevreye bakınıyor, Aes Sedailer Muhafızları ile gevezelik ediyorlardı.

Galina'nın dudakları horgörüyle kıvrıldı. "Seni aptal. Kuşkusuz Shaidolardır onlar. Sevanna bize eşlikçi vereceğini söylemişti. Ama kuşkun varsa Delikanlılarını al ve git kendin gör. Bu arabalar Tar Valon'a doğru ilerlemeye devam edecek. Burada emirleri benim verdiğimi öğrenmenin zamanı geldi, sen..."

"Ya bunlar sizin ehli Aielleriniz değilse?" Kadın son birkaç gündür kendi başına bir izci grubunu alıp götürmesini önerip duruyordu; Gawyn

bunu yaparsa Aiel bulacağını ve bulduklarının ehli çıkmayacağını tahmin ediyordu. “Her kimseler, adamlarımdan birini öldürdüler.” En az birini; bugün altı izci çıkarmıştı. “Belki bunların al’Thor’un Aielleri olması olasılığını düşünmelisiniz. Onu kurtarmaya gelmiş olabilirler. Bize tükürmeye başladıklarında çok geç olur.”

Ancak o zaman bağırdığını fark etti, ama Galina’nın öfkesi soldu. Benji’nin yattığı yere baktı, sonra yavaşça başını salladı. “Belki bir seferliğine ihtiyatlı davranmak akıllıca olur.”

Rand nefes almaya çalışıyordu; sandığın içindeki hava boğucu ve sıcaktı. Neyse ki artık kokuyu almıyordu. Her gece başından aşağı bir kova su boşaltıyorlardı, ama banyo sayılmazdı pek ve her sabah kapağı tepesine kapattıktan ve sürgüsünü çektikten bir süre sonra, pis koku ve güneş altında geçen fazladan bir günün etkisi burun deliklerini dolduruyordu. Boşluk’u tutmak için çaba göstermesi gerekiyordu. Kamçı izleri ile kaplıydı; omuzlarından dizlerine dek, daha ter dokunmadan yanmaya başlamayan tek santim yer kalmamıştı ve o on bin alev boşluğun sınırlarında titreşiyor, Boşluk’u yok etmeye çalışıyordu. Alanna. Alanna’yı hissedebiliyordu. Yakında. Hayır. Onu düşünerek zaman harcayamazdı; takip etmiş bile olsa, altı Aes Sedai onu kurtaramazdı. Galina’ya katılmaya karar vermezlerse. Güvenmek yok. Bir daha asla, hiçbir Aes Sedai’ye güvenme. Zaten belki hayal ediyordu. Bazen burada hayaller görüyordu, serin esintiler, yürümek. Bazen başka her tür düşünceyi kaybediyor, serbestçe yürüme hayalleri görüyordu. Yalnızca yürümek. Önemli olan şeyin aleyhine kaybedilen saatler. Nefes almaya çalıştı ve onu Kaynak’tan ayıran buz kadar kaygan engeli yoklayarak ilerledi. Tekrar tekrar o altı noktaya rastladı. Yumuşak. Duramıyordu. Yoklamak önemliydi.

Karanlık, diye sızlandı Lews Therin kafasının derinliklerinden. *Artık karanlık yok. Artık yok.* Tekrar tekrar. Ama çok kötü değil. Rand bu sefer yalnızca görmezden geldi.

Aniden inledi; sandık hareket ediyor, araba yatağına sürtünerek yüksek sesle gıcırdıyordu. Gece olmuş muydu şimdiden? Kamçı izleri ile dolu derisi istemsizce irkildi. Beslenip ıslatılmadan, nasıl isterse öyle uyuması için kaz gibi bağlanıp bırakılmadan önce yine dövülecekti. Ama kutudan çıkmış olacaktı. Çevresindeki karanlık kusurluydu, derin, koyu bir griydi. Kapaktaki minik çatlak içeriye azıcık ışık bırakıyordu, ama kafası dizlerinin arasına sıkışmışken hiçbir şey göremiyordu ve her geçen gün burnu daha da

duyarsızlaşıyor, gözlerinin karanlıktan başka bir şey görebilmesi için daha uzun süre gerekiyordu. Buna rağmen, gece olmuş olmalıydı.

Sandık eğilirken inlemekten alamadı kendini; kayacak yeri yoktu, ama kıpırdanarak, tutulmaktan da beter olmuş kaslarına yeni gerilimler yükledi. Minik zindanı hızla yere indi. Kısa süre sonra kapak açılacaktı. Kavurucu güneş altında kaç gün daha geçirecekti? Kaç gece daha? Saymayı unutmuştu. Bu sefer hangisi olacaktı? Kafasından yüzler geçti. Onu dövme sırasını kullanan her kadını kafasında işaretlemişti. Artık karman çormandılar; kimin nereden, ne zaman geldiğini hatırlamak imkânsızdı. Ama Galina'yı, Erian'ı, Katerine'i hatırlıyordu. En sık onlar dövüyordu onu, birden fazla döven bir onlar vardı. O yüzler kafasının içinde, vahşi bir ışıkla parlıyordu. Onun çığlıklarını kaç kez dinlemek istiyorlardı?

Aniden aklına, şimdiye dek sandığın açılmış olması gerektiği geldi. Onu bütün gece burada bırakmayı düşünüyorlardı ve sonra yarınki güneş olacaktı ve... Hareket edemeyecek kadar bereli ve tutuk kaslar çılgınca kabarmayı başardı. "Dışarı çıkarın beni!" diye bağırdı boğuk bir sesle. Parmakları acıyla, boşuna arkasını tırmaladı. "Dışarı çıkarın beni!" diye çığlık attı. Bir kadının kahkahasını duyduğunu sandı.

Bir süre ağladı, ama sonra gözyaşları fırın gibi bir öfke içinde kurudu. *Bana yardım et*, diye hırladı Lews Therin'e.

Bana yardım et, diye inledi adam. *Işık bana yardım et.*

Rand karanlık karanlık homurdanarak körlemesine, altı noktalı pürüzsüz düzlüğü yoklama işine döndü. Eninde sonunda dışarı çıkaracaklardı onu. Eninde sonunda nöbetleri gevşeyecekti. Ve gevşediğinde... Hırıltılı kahkahalar atmaya ne zaman başladığını bilmiyordu bile.

Perrin hafif yamaca karın üstü tırmanarak zirveden Karanlık Varlık'ın düşlerinden çıkmış gibi görünen bir sahneye baktı. Kurtlar ne beklemesi gerektiğine dair bir fikir vermişti ona, ama fikirler gerçekliğin yanında solgun kalıyordu. Yaklaşık bir buçuk kilometre aşağıda, dolanıp duran Shaidolardan oluşan dev bir grup, yoldan pek uzak olmayan küçük bir ağaçlıktaki bir araba halkasını ve ortasındaki insanları çevirmişti. Arabaların bazıları tutuşmuş, alevler dans ediyordu. Yumruğu kadar küçük, kaya parçaları kadar büyük ateş topları Aiellerin arasına fırlıyor, alevler fışkırıyor, her seferinde bir düzine kişiyi meşaleye çeviriyordu; bulutsuz gökyüzünden yıldırım düşüyor, havaya toprak ve *cadin'sor*'a bürünmüş şekiller fırlatıyordu. Ama arabalara da gümüş şimşekler çarpıyor,

Aiellerden de alevler fışkırıyordu. O ateşlerin çoğu hedefine varmadan sönüyor ya da patlıyor gibiydi, ama savaş hafifçe Aes Sedailerin lehine gidiyor gibi görünse de, Shaidoların sayısı sonunda baskın gelecekti.

“Aşağıda, daha fazlası olmasa bile yönlendirebilen iki yüz üç yüz kadın olmalı.” Yanında uzanmış olan Kiruna etkilenmiş gibiydi. Yeşil Aes Sedai’nin yanındaki Sorilea kesinlikle etkilenmiş görünüyordu. Bilgeler endişeli kokuyorlardı; korkmuş değil, ama canları sıkılmış. “Aynı anda bu kadar örgü gördüğüm hiç olmadı,” diye devam etti Aes Sedai. “Kampta en az otuz Aes Sedai olmalı. Bizi kaynar kazana getirdin, genç Aybara.”

“Kırk bin Shaido,” diye mırıldandı Rhuarc sertçe, Perrin’in diğer yanından. Kokusu bile sertti. “En az kırk bin. Neden güneye daha fazlasını göndermediklerini öğrenmek pek az teselli veriyor.”

“Lord Ejder orada, aşağıda mı?” diye sordu Dobraine, Rhuarc’ın arkasından bakarak. Perrin başını salladı. “Ve oraya gidip onu getirmeyi düşünüyorsun, öyle mi?” Perrin yine başını salladı ve Dobraine içini çekti. Korkmuş değil teslim olmuş hissediyordu. “Gideriz, Lord Aybara, ama dönebileceğimize inanmıyorum.” Bu sefer Rhuarc başını salladı.

Kiruna erkeklere baktı. “Sayımızın yeterli olmadığının farkındasınızdır. Dokuz. Sizin Bilgeleriniz işe yarayacak kadar yönlendirebiliyor olsa bile, bununla boy ölçüşemeyiz.” Sorilea yüksek sesle hıhladı, ama Kiruna gözlerini dikildikleri yerden ayırmadı.

“O zaman dönüp atlarınızı güneye sürün,” dedi Perrin ona. “Elaida’nın Rand’ı ele geçirmesine izin vermeyeceğim.”

“Güzel,” diye yanıt verdi Kiruna, gülümseyerek. “Çünkü ben de vermeyeceğim.” Perrin kadının gülümsemesinin tüylerini diken diken etmemesini diliyordu. Elbette, Sorilea’nın ensesine diktiği kötücül bakışları görse, onun tüyleri de diken diken olurdu.

Perrin sırtın dibindekilere işaret verdi ve Sorilea ile Yeşil Aes Sedai doğrulabilecekleri bir yere gelene kadar kaydılar, sonra aksi yönlere doğru uzaklaştılar.

Pek de plan denecek bir şey değildi yaptıkları. Bir şekilde Rand’a ulaşacaklar, bir şekilde onu kurtaracaklar, sonra kapıyol yapacak kadar yaralanmış olmadığını umacaklar, Shaidolar ya da kamptaki Aes Sedailer onları öldürmeye fırsat bulamadan olabildiğince çok kişiyi kaçıracaklardı. Bir masaldaki ya da bir âşık hikâyesindeki kahramanlar için küçük sorunlar, kuşkusuz, ama Perrin, o, Dobraine ile Rhuarc’ın atlar ve klan şefi koştururken ortaya koydukları türden bir şey değil de, gerçek bir plan

yapacak zaman olmasını diliyordu. Ama sahip olmadıkları pek çok şeyden biri de zamandı. Kule Aes Sedailerinin Shaidoları bir saat bile tutabilecekleri kesin değildi.

İlk harekete geçecek olanlar İki Nehirliler ile Kanatlı Askerler'di. İki gruba ayrılmışlardı. Bir grup yaya Bilgeleri, diğeri atlı Aes Sedaileri ve Muhafızları çevirmişti. Sağda ve solda sırtı aştılar. Dannil, kırmızı kurt başına ek olarak kızıl kartal sancağını kaldırmalarına yine izin vermişti. Rhuarc, Amys'in Kiruna'nın siyah iğdiş atının yanında yürüdüğü yere doğru bakmadı bile, ama Perrin adamın mırıldandığını duydu, "Bir kez daha gün doğumunu birlikte görürüz umarım, yüreğimin gölgesi."

Sonunda, Mayeneliler ile İki Nehirliler geri çekilen Bilgeleri ve Aes Sedaileri koruyacaktı ya da belki tersi olurdu. Her durumda, Bera ile Kiruna plandan hoşlanmamış gibiydi; onlar Rand'ın olduğu yerde bulunmak istiyorlardı.

"Ata binmeyeceğinden emin misin, Lord Aybara?" diye sordu Dobraine eyerinden; onun için yaya savaşmak anlaşılmazdı.

Perrin kalçasından sarkan baltayı okşadı. "At sırtında bu fazla işe yaramaz." Aslında yarardı, ama Çevik ya da Sağlam'ı önlerinde bekleyen şeye sürmek istemiyordu. Kendilerini çelik ve ölümün ortasına atmayı insanlar seçerdi; Perrin o seçimi atları adına yapıyordu ve onları sürmemeyi seçiyordu. "Belki zamanı geldiğinde bana bir üzengi ödünç verirsin." Dobraine gözlerini kırpıştırdı –Cairhienliler piyadeden fazla faydalanmazdı– ama anlamış göründü ve başını salladı.

"Gaydacıların dansı çalmasının zamanı geldi," dedi Rhuarc, kara peçesini kaldırarak, ama bugün gayda çalınmayacaktı ve Aiellerin bir kısmı bundan hoşlanmamıştı. Kızların çoğu kollarına bağladıkları, ıslaktopraklıların onları Shaido Kızlarından ayırmasını sağlayacak kırmızı kumaşlardan da hoşlanmamıştı; herkesin bir bakışta anlaması gerektiğini düşünür gibiydiler.

Kara peçeli Kızlar ve *siswai'aman*'lar yoğun bir grup halinde yamaç yukarı koşmaya başladılar ve Perrin Dobraine ile birlikte Loial'in durduğu yere, Cairhienlilerin başına yürüdü. Loial baltasını iki eliyle kavramış, kulaklarını arkaya yatırmıştı. Aram da, yaya, yalın kılıç, oradaydı; eski Tenekeci karanlık bir beklenti gülümsemesi ile gülümsüyordu. Dobraine Rand'ın ikiz sancakları arkasında ilerlemelerini işaret etti ve beş yüz mızraktan oluşan küçük orman eyer gıcırtıları eşliğinde harekete geçerek Aiellerin arkasından tırmandı.

Savaşta hiçbir şeyin değişmediğini görünce şaşırdı Perrin, ama sonra bir önceki bakışından bu yana yalnızca birkaç dakika geçtiğini fark etti. Çok daha uzun gelmişti. Büyük Shaido kitlesi hâlâ baskı yapıyordu; arabalar hâlâ yanıyordu, belki öncekinden daha fazlası; gökyüzünden şimşek yağıyor, ateş topları ya da dalgaları sıçrıyordu.

İki Nehirliler yerlerine varmak üzereydi, Mayeneliler, Aes Sedailer ve Bilgeler neredeyse acelesizce düzlükte ilerliyordu. Perrin, zamanı geldiğinde daha rahat kaçabilmeleri için daha geride tutmayı tercih ederdi onları, ama Dannil yayların etkili olması için en az üç yüz adım yakınlarında olmaları gerektiği konusunda ısrar etmişti ve Nurelle de geride kalmak konusunda aynı ölçüde endişeli görünmüştü. Perrin'in açıkça görecek kadar yakında olmalarının yeteceğine inandığı Aes Sedailer bile ısrar etmişti. Henüz Shaidoların hiçbiri arkasına bakmamıştı. En azından, hiçbiri yavaşça arkadan yaklaşan tehdide işaret etmemişti; hiçbiri onunla yüzleşmek üzere dönmüyordu. Hepsi araba çemberine saldırmaya, ateş ve şimşekler önünde gerilemeye, sonra yine saldırmaya odaklanmış gibiydi. Bir kişinin arkasına bakması yeterli olurdu, ama dikkatleri önlerindeki cehennemdeydi.

Sekiz yüz adım. Yedi yüz. İki Nehirliler atlarından indiler ve yaylarını ellerine aldılar. Beş yüz. Dört yüz.

Dobraine kılıcını çekerek kaldırdı. "Lord Ejder, Taborwin ve zafer!" diye bağırdı ve mızraklar kalkarken bağırışı beş yüz gırtlaktan tekrarlandı.

Cairhienliler gök gürültüsü gibi öne atılırken, Perrin Dobraine'in üzengisini ancak yakaladı. Loial'in uzun bacakları atlara ayak uyduruyordu. Atın uzun adımlarla onu ileri çekmesine izin veren Perrin mesaj gönderdi. *Gelin.*

Kahverengi otlarla kaplı, boş görünen arazi aniden bin kurt doğurdu; ince, kahverengi ova kurtları ve daha yapılı orman kurtları alçaktan koşarak kendilerini Shaidoların sırtlarına fırlattılar ve dişlediler. Aynı anda uzun İki Nehir okları gökyüzünden önlerine yağdı. İkinci bir salvo yukarıda yay çizmeye başlamıştı bile. Oklarla birlikte yeni şimşekler yağdı, yeni ateşler çiçeklendi. Peçeli Shaidolar kurtlarla savaşmak üzere döndüklerinde, tek tehdidin onlar olmadığını gördüler ve Aiel mızraklarının, Cairhien mızraklarının önünde düştüler.

Perrin baltasını kurtararak yolunun üzerindeki Shaido'yu doğradı ve adam devrilirken üzerinden atladı. Rand'ın yanına varmaları gerekiyordu; her şey buna bağlıydı. Yanında Loial'in büyük baltası inip kalkıyor,

savruluyor, bir yol açıyordu. Aram kılıcı ile dans eder gibiydi, yoluna çıkan herkesi doğrarken kahkahalar atıyordu. Başka bir şey düşünecek zaman yoktu. Perrin baltasını yöntemlilikle savuruyordu; odun kesiyordu, et değil; fışkıran kanları, yüzüne yağdığı zaman bile, görmemeye çalışıyordu. Rand'a ulaşmalıydı. Dikenlerin arasından bir yol açıyordu.

Artık yalnızca önündeki adama odaklanıyordu –boyları Kız olabileceklerini söylediğinde bile adam olarak düşünüyordu onları; kendine önündekinin bir kadın olduğunu düşünme izni verse, o kızarmış yarım ay baltasını savurabileceğinden kuşkuluydu– odaklandı, ama o yol açarken görüş alanına başka şeyler süzüldü. Gümüşsü bir şimşek havaya *cadin'sor* giymiş şekiller fırlattı ve bazıları kırmızı baş bandı takmıştı, bazıları takmamıştı. Bir başka şimşek Dobraine'i atından yere fırlattı; Cairhienli kılıcını sağa sola savurarak zorla ayağa kalktı. Bir grup Cairhienli ve Aiel'i ateş sardı, adamlar ve atlar, çığlık atabilenler, çığlıklar atan meşalelere dönüştüler.

Bütün bunlar gözlerinin önünden geçti, ama Perrin kendine onları görme izni vermedi. Önünde yalnızca adamlar vardı; dikenler, onun ve Loial'in baltası, Aram'ın kılıcı ile temizlenecek dikenler. Sonra konsantrasyonunu aşan bir şey gördü. Şahlanan bir at binicisini devirdi ve Aiel mızrakları adama saplandı. Kırmızı plaka zırh giymiş bir adam. Ve bir başka Kanatlı Asker vardı, bir grup asker, miğferlerinin üzerinde sallanan Nurelle'in tüyü ile, mızraklarını kullanıyorlardı. Bir an sonra Kiruna'yı gördü. Dingin yüzü aldırışsız, bir kraliçe gibi, üç Muhafızının açtığı yolda ilerliyor, ellerinden ateş fışkırtıyordu. Bera da oradaydı ve biraz ötede Faeldrin ve Masuri ve... Işık aşkına, hepsinin burada ne işi vardı? Herhangi birinin ne işi vardı? Onların geride, Bilgelerin yanında olması gerekiyordu!

İleride bir yerden, çığlıkları ve bağırışları kesen bir gök gürültüsü gibi, boş bir gümleme geldi. Bir an sonra yirmi adım önünde bir ışık çizgisi belirdi, adamları ve atları ustura gibi keserek genişledi ve bir kapıyola dönüştü. Elinde kılıç tutan siyah ceketli bir adam kapıyoldan dışarı atladı ve karnına saplanan bir Shaido mızrağı ile düştü, ama bir an sonra kapıyoldan sekiz dokuz adam daha fırladı ve kapıyol kaybolurken, kılıçları ile düşen adamın çevresini aldılar. Kılıçtan da fazlası vardı adamlarda. Onlara saldıran Shaidolardan bazıları kılıçla düştü, ama bazıları alevlere boğuluverdi. Başları, yüksekten taşların üzerine bırakılan kavunlar gibi patladı. Yaklaşık yüz adım ötede siyah ceketli bir halka daha gördüğünü

düşündü Perrin. Ateş ve ölümle çevriliydiler, ama merak etmeye zamanı yoktu. Shaidolar onu da sarıyorlardı.

Sırtını Loial ve Aram'a vererek çılgınca baltasını savurdu. Artık ilerlemek imkânsızdı. Olduğu yerde kalmaktan fazlasını yapamıyordu. Kulaklarında kan zonkluyordu ve kesik kesik nefes aldığını işitiyordu. Loial'in da dev bir körük gibi nefes aldığını duyabiliyordu. Perrin baltası ile bir mızrağı savuşturdu, baltayı geri savururken kazık ile bir başka Aiel'i biçti ve eli ile bir mızrak başını yakaladı, avucunda açtığı kanlı yarığa aldırmadan kara peçeli bir yüzü yardı. Fazla dayanabileceklerini sanmıyordu. Her zerresi bir yürek atışı için daha hayatta kalmaya odaklanmıştı. Hemen hemen her zerresi. Zihninin bir köşesinde Faile'in imgesi ve ona dönemediği için özür dileyemeyeceği gibi hüzünlü bir düşünce vardı.

Sandığın içinde iki büklüm olmuş, nefes nefese duran Rand, Kaynak ile arasındaki kalkanı yokladı. İnlemeler Boşluk'un yüzeyinde süzülüyordu, sert öfke ve kavurucu korku kıyısında kayıyordu; artık hangisi kendisine, hangisi Lews Therin'e ait, emin değildi. Aniden nefesi dondu. Altı nokta, ama şimdi birisi sertti. Yumuşak değil, sert. Ve sonra bir ikincisi. Üçüncüsü. Kulakları hırıltılı kahkaha ile doldu; bunun ona ait olduğunu fark etti bir an sonra. Dördüncü düğüm sertleşti. Rand huzursuz edici bir şekilde deli kıkırtılarına benzeyen şeyi tutmaya çalışarak bekledi. Son iki nokta yumuşak kaldı. O boğuk gülüşler öldü.

Hissedecekler, diye inledi Lews Therin çılgınca. *Hissedecekler ve diğerlerini geri çağıracaklar.*

Rand kuru dili ile kuru dudaklarını yaladı; tüm nem derisini ıslatan, kamçı izlerini yakan terine gidiyor gibiydi. Dener ve başarısız olursa, bir daha asla fırsat bulamazdı. Bekleyemezdi. Zaten başka fırsat çıkmayabilirdi.

İhtiyatla, körlemesine dört sert noktayı yokladı. Orada hiçbir şey yoktu, kalkanın kendisi gibi görülecek, hissedilecek hiçbir şey yoktu, ama bir şekilde bu yokluğun çevresini hissedebiliyordu, şeklini hissedebiliyordu. Düğümler gibi. Ne kadar sıkı olursa olsun bir düğümde her zaman boşluk olurdu, kıldan ince, ancak havanın içinden geçebileceği boşluklar. Yavaşça, çok yavaşça o boşluklardan birini yokladı, orada yokmuş gibi görünen şeylerin arasındaki sonsuzca küçük boşlukları zorladı. Yavaşça. Diğerlerinin dönmesine ne kadar vardı? Daha Rand bu işkence gibi gelen labirentin

içinden geçemeden geri dönerlerse... Yavaşça. Ve aniden Kaynak'ı hissetti, tırnağı ile sürtünmüştü sanki; bir tırnağın ucu ile sürtünmüş gibi. *Saidin* hâlâ ulaşamayacağı bir yerdeydi –kalkan duruyordu– ama Lews Therin'in içinde kabaran umudu hissetti. İki Aes Sedai kalkanın kendilerine düşen tarafını hâlâ koruyorlardı, neyi tuttuklarının hâlâ farkındaydılar.

Rand sonra ne yaptığını açıklayamazdı, ama Lews Therin nasıl yaptığını daha önce açıklamıştı; kendi deli hayallerine dalmadan önce, öfke dağları ve kaybettiği Ilyena için feryatlar arasında, ölmeyi hak ettiği gevezelikleri ve onu koparmalarına izin vermeyeceği bağırışları arasında açıklamıştı. Düğümün içine uzattığı şeyi germek, becerebildiğince kuvvetle germek gibiydi. Düğüm direndi. Titredi. Ve sonra patladı. Yalnızca beş tane kalmıştı. Engel inceldi. Azaldığını hissedebiliyordu. Altı yerine artık yalnızca beş tuğla kalınlığında görünmez bir duvar. İki Aes Sedai de hissetmiş olmalıydı, ama tam olarak neyin, nasıl olduğunu anlamayabilirlerdi. Lütfen, Işık, şimdi değil. Henüz değil.

Hızla, neredeyse çılgınca kalan düğümlere teker teker saldırdı. İkincisi gitti; kalkan inceldi. Artık daha hızlıydı, her seferinde daha hızlı, sanki yolu öğreniyordu, ama her seferinde farklıydı. Üçüncü düğüm gitti. Ve üçüncü bir yumuşak nokta belirdi; belki Aes Sedailer ne yaptığını bilmiyorlardı, ama kalkan azalırken orada oturup beklemeyeceklerdi. Rand gerçekten çılgına dönerek dördüncü düğüme saldırdı. Dördüncü Aes Sedai kalkana katılamadan çözmeliydi onu; dört tanesi, o ne yaparsa yapsın kalkanı koruyabilirdi. Neredeyse ağlayarak dolambaçlı düğümün içinde çabaladı, hiçliklerin arasına kaydı. Çılgınca gerindi, düğümü patlattı. Kalkan yerinde kaldı, ama artık yalnızca üç kişi koruyordu. Yeterince hızlı hareket edebilse.

Saidin'e uzandığında görünmez kalkan hâlâ oradaydı, ama artık taştan ya da tuğladan gibi gelmiyordu. Bastırdığı zaman esnedi, baskısı altında büküldü, büküldü, büküldü. Aniden önünde, çürük kumaş gibi ufalandı. Güç içini doldurdu ve doldururken Rand o üç yumuşak noktayı yakaladı, acımasız Ruh yumruklarında ezdi. Bunun dışında, hâlâ yalnızca görebildiği yerde yönlendirebiliyordu ve belirsizce tek görebildiği sandığın içiydi, kafası dizlerinin arasındayken görebildikleri idi. Daha Ruh yumrukları ile işini bitirmeden Hava yönlendirdi. Sandık yüksek bir gümleme ile patladı.

Özgür, diye nefes verdi Lews Therin ve Rand'ın düşüncesinin yankısıydı bu. *Özgür.* Ya da belki tersi doğruydu.

Ödeteceğim, diye hırladı Lews Therin. *Ben Sabahın Efendisi'yim.*

Rand şimdi daha da hızlı hareket etmesi gerektiğini biliyordu, çabucak, şiddetle hareket etmeliydi, ama başta asıl çabası hareket etmek için oldu. Günde iki kez, kim bilir ne süreyle dövülen, her gün sandığa tıkıştırılan kaslar, Rand dişlerini sıkarak elleri ve dizleri üzerinde yavaşça doğrulurken çığlıklar atıyordu. Uzak çığlıklardı, acı içinde olan bir başkasının bedeniydi sanki, ama *saidin* ne kadar güçlü hissettirirse hissettirsin o bedeni daha hızlı hareket ettiremiyordu. Boşluk duygulara tampon oluyordu, ama paniğe çok benzeyen bir şey duyargalarını Boşluk'a uzatmaya çalışıyordu.

Dağınık ağaçlardan oluşan büyük bir ağaçlığın içindeydi, geniş güneş ışığı huzmeleri hemen hemen yapraksız dalların arasından sızıyordu; hâlâ gündüz, hatta belki öğlen olduğunu fark edince şok geçirdi. Hareket etmek zorundaydı; daha fazla Aes Sedai gelecekti. İki tanesi yanında, yerde yatıyor, baygın görünüyordu. Birinin alnındaki pis kesik kanıyordu. Üçüncüsü, dizleri üzerinde, boşluğa bakarak duran köşeli bir kadın, iki eliyle kafasını kavramış, çığlık atıyordu. Onca kıymık ve sandık parçası ona dokunmamış gibiydi. Rand kadınların hiçbirini tanımıyordu. Yalıttığı kadının Galina ya da Erian olmaması karşısında bir anlık üzüntü hissetti – niyetinin bu olduğundan emin değildi; Lews Therin, onu tutsak edenlerin her birini koparacağı hakkında konuşup durmuştu; acele bir karar olsa da, kendi kararı olduğunu umuyordu Rand– bir an sonra sandık parçalarının arasında, yerde uzanmış bir başka şekil gördü. Pembe ceket ve pantolon içinde bir şekil.

Köşeli kadın, onu devirip bir kuyunun alçak duvarının üzerinden aştığı zaman ne ona baktı, ne de çığlık atmayı bıraktı. Rand ümitsizlik içinde, neden kadının çığlıklarına kimsenin gelmediğini merak etti. Min'e olan mesafeyi yarıladığında, gökyüzünde dans eden şimşeklerin, tepede patlayan ateş toplarının farkına vardı. Yanık odun kokusu alıyor, bağırıp çağıran insanların seslerini, metal şakırtılarını, savaşın kargaşasını duyuyordu. Tarmon Gai'don gelmiş olsa da umurunda değildi. Min'i öldürdüyse... Nazikçe kızı çevirdi.

İri, kara gözler ona dikildi. “Rand,” diye nefes verdi. “Canlısın. Bakmaya korkuyordum. Korkunç bir kükreme oldu, her yere tahta parçaları fırladı ve sandığın bir parçasını tanıdım ve...” Yanaklarında gözyaşları süzülmeye başladı. “Sandım ki onlar... Korktum ki sen...” Bağlı elleri ile yüzünü silerek derin bir nefes aldı. Ayak bilekleri de bağlıydı. “Beni çözecek misin, koyun çobanı. Buradan gitmek için şu senin kapıyollardan birini yapar mısın? Ya da çözmeye zahmet etme. Beni omzuna at, gidelim.”

Rand beceriyle Ateş ördü ve kızı tutan bağları kopardı. “O kadar basit değil, Min.” Burayı hiç bilmiyordu; buradan açtığı bir kapıyol herhangi bir yere gidebilirdi; o da açılırsa. Açabilirse. Acı ve bitkinlik Boşluk’un sınırını tırmalıyordu. Ne kadar Güç çekebileceğinden emin değildi. Aniden her yönde *saidin* yönlendirilmekte olduğunu fark etti. Ağaçların arasında, yanan arabaların ötesinde Aiellerin Muhafızlarla ve Gawyn’in yeşil ceketli askerleri ile savaştığını, Aes Sedai ateşi ve şimşekleri önünde gerilediklerini, ama sonra yine saldırdıklarını görebiliyordu. Bir şekilde Taim onu bulmuş, Asha’man askerleri ve Aielleri getirmişti. “Henüz gidemem. Sanırım bazı dostlar beni kurtarmaya gelmiş. Endişelenme; ben seni korurum.”

Çentikli, gümüş rengi bir alev ağaçlığın kıyısında bir ağacı yardı, öyle yakındı ki Rand’ın tüyleri diken diken oldu. Min irkildi. “Dostlar,” diye mırıldandı, bileklerini ovalayarak.

Rand ona olduğu yerde kalmasını işaret etti –o başıboş şimşek dışında ağaçlık zarar görmemiş görünüyordu– ama ayağa kalkmayı başardığında kız yanında bitti, bir yandan destek verdi ona. Sendeleyerek seyrek ağaçlara ilerlerken Rand onun desteğine minnettar oldu, ama kendini doğrulmaya, ona yaslanmayı bırakmaya zorladı. Yüzüstü düşmemek için ona ihtiyaç duyarken onu koruyacağına nasıl inanabilirdi ki? Bir elini şimşeğin çarptığı ağaç kütüğüne dayamak işe yaradı. Ağaçtan duman iplikçikleri yükseliyordu, ama tutuşmamıştı.

Arabalar ağaçların çevresinde halka olmuşlardı. Hizmetkârların bazıları atları bir arada tutmaya çalışıyor gibiydi –hala koşumluydular– ama çoğu, yukarıda süren fırtınadan kaçınmayı umarak bir araya büzülmüşlerdi. Aslında, o tek şimşek dışında bütün şimşekler arabalara ve savaşan adamlara yöneltiliyor gibiydi. Belki Aes Sedailere de. Her biri savrulan mızrak, kılıç ve alevlerin biraz gerisinde, atlarının üzerinde oturmuştu ve bazıları daha iyi görmek için üzengilerinde doğrulmuştu.

Rand Erian’ı hemen gördü, açık gri bir kısrak üzerinde ince, siyah saçlı bir kadın. Lews Therin hırladı ve Rand düşünmeden vurdu. Bunu yaparken diğer adamın hayal kırıklığını hissetti. Kadına kalkan koymak için Ruh, *saidar*’la bağlantısını kestiğini anlatan o küçük direnç ve Ruh akışını bağlarken kadını eyerinde bayıltmak için Hava’dan bir sopa. Kadını yalıtmaya karar verirse, bunu kimin, neden yaptığını bilmesini istiyordu. Aes Sedailerden biri, birinin Erian’la ilgilenmesini bağırdı, ama hiçbiri

ağaçlıklara bakmadı. Burada kimse *saidin* kullanıldığını hissedemiyordu; Erian'ın, arabaların dışından yapılan bir şeyle düştüğünü sanıyorlardı.

Rand diğer atlı kadınları araştırdı, Katerine üzerinde karar kıldı. Kadın uzun bacaklı, kırmızımsı kahverengi iğdiş atını ileri geri sürüyor, Aieller arasında nereye baksa ateş patlıyordu. Rand Ruh ve Ateş kullandı ve kadın bir ayağı üzengide, gevşekçe devrildi.

Evet, diye güldü Lews Therin. *Ve şimdi Galina. Özellikle onu istiyorum.*

Rand gözlerini sıkı sıkı yumdu. Ne yapıyordu böyle? O üçünü, başka hiçbir şey düşünemeyecek kadar çok isteyen Lews Therin'di. Rand ona yaptıklarını ödetmek istiyordu, ama bir savaş sürmekteydi, o belli bir Aes Sedai'yi avlarken ölen adamlar vardı. Kızlar da, kuşkusuz.

Katerine'in yirmi adım solunda bir başka Aes Sedai seçti, Ruh ve Ateş yönlendirdi, sonra bir başka ağaca kaydı ve Sarene Nemdahl'ı kalkan konulmuş, baygın düşmüş halde yere devirdi. Yavaşça ağaçlığın kıyısı boyunca, sendeleyerek ilerledi, zaman zaman bir yankesici gibi saldırdı. Min onu tutmaya çalışmaktan vazgeçmişti, ama elleri hâlâ onu yakalamaya hazır bekliyordu.

"Bizi görecekler," diye mırıldandı. "İçlerinden biri arkasına bakacak ve bizi görecek."

Galina, diye hırladı Lews Therin. *O nerede?*

Rand, onu ve Min'i duymazdan geldi. Coiren düştü, ismini bilmediği iki tanesi daha düştü. Elinden geleni yapmalıydı.

Neler olup bittiğini Aes Sedailerin anlamasının yolu yoktu. Araba halkası boyunca, Aes Sedailer sırayla devriliyorlardı. Hâlâ kendinde olanlar, tüm çeperi kapsamaya çalışarak yayıldılar. Atlarını idare etmelerinde aniden bir endişe havası belirmişti. Aiellerin arasında alevlenen ateşler, gökyüzünden düşen yıldırımlar öfkeyle ikiye katlandı. Dışarıdan bir şey olmalıydı, ama Aes Sedailer düşüyordu ve neden, nasıl, bilmiyorlardı.

Sayıları azaldı ve etkisi belli olmaya başladı. Aniden havanın ortasında sönen daha az şimşek vardı artık ve Muhafızlara, askerlere daha fazlası çarpıyordu. Aniden kaybolan ya da arabalara ulaşmadan patlayan daha az ateş topu vardı. Aieller arabaların arasındaki boşluklardan geçmeye başladılar; arabalar kaldırılıp devrildi. Birkaç dakika içinde her yerde kara peçeli Aieller belirdi, kaos hüküm sürmeye başladı. Rand şaşkınlık içinde bakakaldı.

Muhafızlar ve yeşil ceketli askerler kümeler halinde Aiellerle savaşıyordu ve Aes Sedailer kendilerini ateşten yağmurlarla çevreliyordu.

Ama Aiellerle savaşan Aieller de vardı; kırmızı *siswai'aman* baş bandı takmış adamlar, kollarına kırmızı bezler bağlamış Kızlar kırmızısız Aiellerle savaşıyordu. Ve arabaların arasında aniden çan şeklinde miğferler takmış Cairhienli mızraklı askerler ve kırmızı plaka zırh giymiş Mayeneliler de belirdi ve hem Aiellere, hem Muhafızlara saldırdılar. Rand sonunda delirmiş miydi? Sırtına yaslanmış, titremekte olan Min'in bilincindeydi. O gerçekti. Gördükleri de gerçek olmalıydı.

Rand kadar uzun, hatta daha uzun boylu yaklaşık bir düzine Aiel ona doğru koşmaya başladı. Kırmızı bant taşımıyorlardı. Rand onları merakla izledi, sonunda, bir adım ötede, biri ters çevrilmiş mızrağını sopa gibi kaldırdı. Rand yönlendirdi ve bir düzine adamın her birinden ateşler fışkırdı. Kömürleşmiş, çarpılmış cesetler ayaklarının dibine yığıldı.

Aniden Gawyn, kılıcı elinde, kırmızımsı kahverengi atını on adım önünde dizginlendi. Yirmiden fazla yeşil ceketli asker arkasından geliyordu. Bir an bakıştılar ve Rand Elayne'in ağabeyine zarar vermek zorunda kalmaması için dua etti.

"Min," diye gıcırdadı Gawyn, "seni buradan çıkarabilirim."

Kız Rand'ın omzunun üzerinden baktı ve başını iki yana salladı; onu öyle sıkı tutuyordu ki, Rand istese de onun ellerini koparabileceğini sanmıyordu. "Onunla kalıyorum, Gawyn. Gawyn, Elayne onu seviyor."

Rand, içini dolduran Güç'le, adamın kılıç kabzasını kavrayan parmaklarının beyazladığını gördü.

"Jisao," dedi Gawyn dümdüz bir sesle. "Delikanlıları topla. Kendimize buradan bir yol açıyoruz." Sesi daha önce dümdüzse, şimdi tamamen cansızlaşmıştı. "Al'Thor, bir gün öldüğünü göreceğim." Topuklarını atının böğrüne vurdu ve dörtnala uzaklaştı. O ve tüm diğerleri ciğerlerini patlatırcasına, "Delikanlılar!" diye haykırdılar ve yeşil ceketli başka adamlar onlara katılmak için kendilerine yol açtılar.

Siyah ceketli bir adam, Gawyn'in peşinden bakarak Rand'ın önüne atıldı ve yer ateş ve toprak fışkırtarak patladı, arabalara ulaşmak üzere olan yarım düzine atı devirdi. Rand Gawyn'in eyerinde sallandığını gördü, bir an sonra siyah ceketli adamı Hava'dan bir topuzla yere yıktı. Ona hırlayan sert yüzlü genç adamı tanımıyordu, ama adamın yüksek yakasında hem kılıç, hem Ejder vardı ve *saidin*'le tıka basa dolmuştu.

Bir an sonra Taim yanlarında bitti ve adama baktı. Siyah ceketinin kollarına mavi altın rengi Ejderler dolanmıştı. Yakasında iki iğne de yoktu. "Yenidendoğan Ejder'e saldırmak istemezsin, Gedwyn," dedi Taim, aynı

anda hem yumuşak, hem çelik gibi sert bir sesle. Sert yüzlü adam ayağa kalktı ve yumruğunu kalbine götürerek selam verdi.

Rand Gawyn'i son gördüğü yere baktı, ama artık tek görebildiği beyaz yabandomuzu sancağı taşıyan büyük bir asker grubunun, çevrelerini almış Aielleri yararak geçmeleriydi. Daha fazla yeşil ceketli adam onlara ulaşmak için savaşıyordu.

Taim, o gülümsemeye yakın ifade ile Rand'a döndü. "Bu koşullar altında, Aes Sedailerle yüzleşmeme emrine itaat etmememi mazur görürsün umarım. Seni Cairhien'de ziyaret etmek için sebebim vardı ve..." Omuzlarını silkti. "Bitkin düşmüş gibi görünüyorsun. İzin verirsen ben..." Rand adamın uzattığı elden kaçınır, Min'i de yanında çekerken, adamın dudakları hafifçe büküldü. Kız öncekinden de sıkı tutunuyordu.

Lews Therin, Taim'i gördüğü zaman hep olduğu gibi öldürmek hakkında atıp tutuyor, Terkedilmişler hakkında, herkesi öldürmek hakkında deli deli konuşuyordu, ama Rand dinlemekten vazgeçti ve adamı bir sinek gibi vızıldamaya bıraktı. Sandığın içinde, kalkanı yoklamak ve kafasının içindeki deli sesi dinlemekten başka yapacak hiçbir şeyi yokken öğrendiği bir numaraydı. Ama Lews Therin olmadan da bu adamdan Şifa görmek istemiyordu. Taim ona Güç'le dokunacak olursa, dokunuşu ne kadar masumca olursa olsun, onu öldüreceğini düşünüyordu.

"Nasıl istersen," dedi şahin burunlu adam alayla. "Kamp alanını güvene aldım, sanırım."

Bu doğru gibiydi. Yerde bedenler yatıyordu, ama birkaç adım ötede, araba halkasının içinde savaşan adamlar vardı hâlâ. Aniden tüm kamp bir Hava kubbesi ile örtüldü, arabalardan yükselen duman tepede bırakılmış delikten süzülmeye başladı. Tek bir *saidin* örgüsü değildi; Rand kubbeyi oluşturan bireysel örgülerin birleştiği yeri görebiliyordu. Kubbenin altında iki yüz siyah ceketli adam olduğunu düşündü. Bir şimşek ve ateş yağmuru o kubbeye çarptı ve zararsızca patladı. Gökyüzünün kendisi çatırdayarak yanar gibiydi; hava kesintisiz bir kükreme ile dolmuştu. Kollarından kırmızı bezler sarkan Kızlar ve *siswai'aman*'lar göremedikleri duvar boyunca durmuşlardı. Aralarına Mayeneliler ve Cairhienliler karışmıştı, çoğu yayaydı. Diğer yandan, Shaidolardan oluşan bir kitle onları düşmanlarından ayıran görünmez duvara bakıyor, bazen mızrakları ile dürtüklüyor, kendilerini duvara atıyorlardı. Mızraklar engelleniyor, bedenler sekiyordu.

Rand izlerken kubbenin içinde son çatışmalar da soldu. Bir avuç kırmızılı adam ve Kız'ın bakışları altında, silahları ellerinden alınan

Shaidolar vurdumduymaz yüzlerle giysilerini çıkarmaya başladılar; Shaidolar kampı ele geçirmeyi başarsa bile, bir sene bir gün boyunca *gai'shain* beyazı giyeceklerdi. Cairhienliler ve Mayeneliler öfkeli Muhafızlar, Delikanlılar ve korkmuş hizmetkârlardan oluşan bir grubun başında nöbet tutuyorlardı. Neredeyse tutsak kadar nöbetçi vardı. Yaklaşık bir düzine Aes Sedai'ye, kılıç ve Ejder taşıyan aynı sayıda Asha'man tarafından kalkan konulmuştu. Aes Sedailer hasta ve korkmuş görünüyorlardı. Rand üç tanesini tanıdı, ama ismini bildiği bir Nesune vardı. Rand'ın kalkan koyup bayılttığı kadınlar o tutsakların yanına uzatılmıştı ve siyah ceketli askerler ile yakalarında gümüş kılıç taşıyan Adanmışlar *saidin* kullanarak başkalarını yerde sürüklüyor, o sıraya ekliyorlardı. Aralarından bazıları ağaçlıkların arasından iki baygın Aes Sedai ile köşeli kadını getirdi; kadın hâlâ çığlık atıyordu. Gruba onları da eklediklerinde, Aes Sedailerin bazıları aniden dönüp kustu.

Muhafızlar tarafından çevrilmiş, siyah ceketli adamların gözetimi altında, ama kalkan konulmamış başka Aes Sedailer vardı. Asha'manları diğer Aes Sedailer kadar huzursuzca süzüyorlardı. Rand'a da bakıyorlardı, Asha'manlar olmasa yanına gelecekleri açıktı. Rand bakışlarına dik dik karşılık verdi. Alanna oradaydı; hayal görmemişti. Ama kadının arkadaşlarını tanımıyordu. Toplam dokuz kişiydiler. Dokuz. Aniden Boşluk'un içinde bir öfke fırtınası koptu ve Lews Therin'in sinek vızıltısı yükseldi.

O noktada Perrin'in kanlı sakalı ile sendeleyerek yaklaşması, ardından Loial'in aksayarak, dev bir balta ile gelmesi sürpriz olmadı. Arkalarından, kırmızı çizgili ceketi içinde bir Tenekeci'ye benzeyen, ama elinde boydan boya kırmızıya boyanmış bir kılıç taşıyan parlak gözlü bir adam geliyordu. Rand neredeyse Mat'in de bir şekilde orada mı olduğunu görmek için bakacaktı. Dobraine'i gördü. Yayaydı ve bir elinde kılıcını, diğer elinde Rand'ın kızıl sancağını tutuyordu. Nandera Perrin'e katıldı, peçesini indirdi. Başta Rand'ın neredeyse tanıyamadığı bir Kız daha yaklaştı. Sulin'i bir kez daha *cadin'sor* içinde görmek güzeldi.

"Rand," dedi Perrin nefes nefese, "Işık'a şükür hâlâ hayattasın. Kaçmamız için bir kapıyol yapacağını düşünmüştük, ama her şey paramparça oldu. Rhuarc ve Aiellerin çoğu hâlâ Shaidoların arasında, Mayeneliler ile Cairhienlilerin çoğu da. İki Nehirlilere ya da Bilgelere ne oldu, bilmiyorum. Aes Sedailerin onların yanında kalması gerekiyordu,

ama...” Baltasının başını yere dayayarak nefes nefese sapına yaslandı; destek almasa düşecekmiş gibi görünüyordu.

Engel boyunca atlı adamlar, kırmızı baş bandı taşıyan Aieller, kollarından kırmızı bezler sarkan Kızlar beliriyordu. Engel onları da dışarıda tutuyordu. Her belirdikleri yerde Shaidolar üstlerine çullanıyor, onları yutuyordu.

“Kubbeyi indirin,” diye emretti Rand. Perrin rahat bir nefes alarak Rand’ı şaşırttı. Rand’ın kendi halkının katledilmesine seyirci kalacağını mı düşünmüştü? Ama Loial de içini çekti. Işık, onu ne sanıyorlardı? Min sırtını ovalamaya, yatıştırıcı bir sesle mırıldanmaya başladı. Bir sebepten, Perrin ona çok şaşkın bir bakış fırlattı.

Taim de şaşırmıştı, ama kesinlikle rahatlamış görünmüyordu. “Lord Ejder,” dedi gergin bir sesle, “orada, dışarıda hâlâ yüzlerce Shaido kadın var, görünüşe göre bazıları dikkate değmez. Mızraklı binlerce Shaidodan bahsetmeye bile gerek yok. Gerçekten ölümsüz olup olmadığını öğrenmek istemiyorsan, burayı yapacağımız kapıyolların nereye açılacağından emin olacak kadar tanımak için birkaç saat harcamamızı, sonra gitmemizi öneriyorum. Her savaşta zayiat olur. Bugün pek çok asker kaybettim, bir sürü kaçak Aiel’e göre, yenisinin bulunması daha zor olacak dokuz adam. Orada kim ölürse ölsün, Yenidendoğan Ejder için ölecek.” Nandera ya da Sulin’e biraz dikkat ediyor olsaydı, ses tonunu ve sözlerini daha dikkatli seçerdi. Aralarında el konuşması çaktı; adama oracıkta saldırmayı düşünür gibiydiler.

Perrin sırtını dikleştirdi, sarı gözlerini Rand’a dikti. Aynı anda hem kararlı, hem endişeli görünüyordu. “Rand, Dannil ve Bilgeler yapmaları gerektiği gibi geride durmuş olsalar bile, bunu gördükleri sürece gitmezler.” Ateş ve şimşeklerle daimi bir perde oluşturan kubbeye işaret etti. “Saatlerce burada oturursan, Shaidolar eninde sonunda onlara saldırır. Şimdiye dek saldırmamışlarsa. Işık, Rand! Dannil, Ban, Wil, Tell... Amys var orada ve Sorilea ve!.. Kavrul, Rand, şimdiden senin adına bildiğinden çok daha fazlası öldü!” Perrin derin bir nefes aldı. “En azından benim çıkmama izin ver. Oraya kadar gidebilirsem, senin hayatta olduğunu bildirebilirim ve onlar da öldürülmeden önce çekilirler.”

“İkimiz dışarı çıkabiliriz,” dedi Loial sessizce, dev baltasını kaldırarak. “İki kişinin başarı şansı daha yüksek olur.” Tenekeci gülümsemekle yetindi, ama neredeyse hevesle gülümsemişti.

“Engelde bir yer açtırırım,” diye başladı Taim, ama Rand keskin bir sesle araya girdi.

“Hayır!” İki Nehirliler için değil. Onlar için, Bilgeler için olduğundan daha fazla endişelenir görünmemeliydi. Doğrusu, daha az endişelenir görünmeliydi. Amys orada, dışarıda mıydı? Bilgeler asla savaşa katılmazdı; savaşlar ve kan davalarının içinden dokunulmadan geçerlerdi. Ona gelerek kanunu olmasa bile gelenekleri paramparça etmiş gibiydiler. Nasıl onları bu kasırganın ortasında bırakamıyorsa, Perrin’in oraya dönmesine de izin veremezdi. Ama bunu Bilgeler ya da İki Nehirliler için yapamazdı. “Sevanna kellemi istiyor, Taim. Görünüşe göre, bugün onu ele geçirebileceğini düşünmüş.” Boşluk’un sesine verdiği duygusuzluk uygun düşüyordu. Ama Min’i endişelendirmiş gibiydi; onu sakinleştirmek istermiş gibi sırtını sıvazlıyordu. “Hata yaptığını göstereceğim ona. Sana silah yapmanı söylemiştim, Taim. Bana o silahların ne kadar ölümcül olduğunu göster. Shaidoları dağıt. Kır onları.”

“Emredersin.” Taim daha önce gerginse, şimdi taş gibiydi.

“Sancağımı görebilecekleri bir yere kaldır,” diye emretti Rand. En azından bu, dışarıdaki herkese kampı kimin tuttuğunu anlatırdı. Belki Bilgeler ve İki Nehirliler bunu görünce çekilirdi.

Loial’in kulakları huzursuzca seğirdi ve Taim yürüyüp giderken Perrin Rand’ın kolunu yakaladı. “Ne yaptıklarını gördüm, Rand. Bu...” Kanlı yüzüne, kanlı baltasına rağmen tiksinmiş gibiydi.

“Ne yapmamı tercih ederdin?” diye sordu Rand. “Başka ne yapabilirim?”

Perrin’in eli düştü ve adam içini çekti. “Bilmiyorum. Ama hoşlanmak zorunda değilim.”

“Grady, Işık Sancağı’nı kaldır!” diye seslendi Taim ve Güç sesinin gürlemesini sağladı. Jur Grady Hava akışları ile kırmızı sancağı Dobraine’in elinden aldı ve kubbenin tepesindeki deliğe kadar kaldırdı. Kırmızı sancak yanan arabalardan çıkan dumanların arasında yükselirken sancağın çevresinde ateşler patladı, şimşekler çaktı. Rand siyahlı adamların bazılarını tanıdı ama Jur’unki dışında pek azının ismini biliyordu. Damer, Fedwin, Eben, Jahar, Torval; elbette, yalnızca Torval’in yakasında Ejder vardı.

“Asha’man, savaş hattı oluştur!” diye gürledi Taim.

Siyah ceketli adamlar koşarak engel ile başka herkesin arasında dizildiler. Jur ve Aes Sedailerin başında nöbet tutanların haricinde hepsi

gitmişti. Her şeye dikkatle bakan Nesune dışında, Kule'den gelenler halsizce dizleri üzerine çökmüşlerdi, onlara kalkan koyan adamlara bile bakmıyorlardı. Nesune bile hâlâ kusmak üzereymiş gibi görünüyordu. Salidar grubunun çoğu onlara göz kulak olan Asha'manlara soğuk soğuk bakıyorlardı, ama zaman zaman o buzdan bakışları Rand'a çeviriyorlardı. Alanna yalnızca Rand'a bakıyordu. Rand derisinin hafifçe karıncalandığını fark etti; bu mesafeden hissedebildiğine göre, dokuzu birden *saidar*'a kucak açmış olmalıydı. Yönlendirmeyecek akıllılığı göstereceklerini umdu; onlara dönük duran taş yüzlü adamlar patlamacasına *saidin* doluydu ve kılıçlarını elleyen Muhafızlar kadar gergin görünüyorlardı.

"Asha'man, barikatı iki boy kaldır!" Taim'in emri üzerine kubbenin kenarları çepeçevre kalktı. Göremedikleri duvarı ittirmekte olan şaşkın Shaidolar öne devrildiler. Hemen kendilerine geldiler, kara peçeli bir kitle halinde öne atıldılar, ama Taim'in bir sonraki emrine kadar ancak bir adım atacak zaman buldular. "Asha'man, öldür!"

Shaidoların ön safı patladı. Bunu ifade etmenin başka yolu yoktu. *Cadin'sor*'a bürünmüş şekiller kan ve et yağdırarak paramparça oldular. O yoğun sisin içinden *saidin* akışları uzandı, göz açıp kapayana dek şekilden şekle kaydı ve bir sonraki Shaido sırası da öldü, sonra bir sonraki, bir sonraki, sanki dev bir kıyma makinesine koşturuyorlardı. Rand katliama bakarak yutkundu. Perrin iki büklüm olup midesini boşalttı ve Rand onu çok iyi anlıyordu. Bir saf daha öldü. Nandera eliyle gözlerini kapattı ve Sulin sırtını döndü. Kanlı insan kalıntılarından bir duvar yükselmeye başladı.

Kimse buna direnemezdi. Bir ölüm dalgası ile bir sonraki arasında, Shaidoların ön safı aniden aksi yöne kaçmaya çalıştı, öne çıkmaya uğraşanların arasına daldılar. Bu sefer insan karmaşası patlamaya başladı ve sonra hepsi gerilemeye çalıştı. Hayır, kaçıyorlardı. Kubbeye çarpan ateş ve şimşek yağmuru kesildi.

"Asha'man," diye çınladı Taim'in sesi, "Toprak ve Ateş dalgası!"

Arabalara yakın Shaidoların ayaklarının altında aniden yer patladı ve ateş, toprak fışkırttı, insanları her yöne fırlattı. Bedenler daha havadayken, yerden daha fazla ateş fışkırdı, araba halkasının çevresinde daha fazlası yayılarak ilerledi, Shaidoları elli adım, yüz adım, iki yüz adım öteye ittirdi. Artık orada panik ve ölümden başka bir şey toktu. Mızraklar ve kalkanlar kenara atılmıştı. Kubbe, yanan arabaların dumanları dışında artık berraktı.

“Durun!” Patlamaların kükremesi Rand’ın emrini, adamların çığlıkları gibi kolaylıkla yuttu. Rand Taim’in kullandığı akışları ördü. “Taim, durdur şunu!” Sesi herkesin üzerinde gök gürültüsü gibi patladı.

Bir patlama halkasından sonra Taim seslendi, “Asha’man, dur!”

Bir an hava sağır edici bir sessizlikle doldu. Rand’ın kulakları çınlıyordu. Sonra çığlıkları ve inlemeleri duydu. Ölü yığınlarının arasında yaralılar kıpırdanıyordu. Ve ötelerinde Shaidolar kaçıyor, *siswai’aman*’lardan, kırmızı bezli Kızlardan, bazıları hâlâ atlı Cairhienli ve Mayenelilerden oluşan kümeler bırakıyorlardı. O kümeler neredeyse tereddütle arabalara doğru ilerlemeye başladı, Aiellerden bazıları peçelerini indirdi. Rand, gözlerini keskinleştiren Güç ile, Rhuarc’ı seçti. Adam aksıyor, bir kolu gevşekçe sarkıyordu, ama ayaktaydı. Arkasında, koyu renk, geniş etekler ve açık renk bluzlar giymiş bir grup kadın, İki Nehir ceketi giymiş, uzun yay taşıyan adamlar eşliğinde yaklaşıyordu. Yüzlerini seçemeyeceği kadar uzaktaydılar, ama İki Nehirlilerin kaçan Shaidolara nasıl baktığına bakılırsa, onlar da başka herkes kadar sersemlemişti.

Rand’ın içini büyük bir rahatlama duygusu doldurdu, ama midesinin uzaktan uzağa çalkalanmasını engelleyecek kadar değil. Min yüzünü gömleğine bastırmış, ağlıyordu. Rand onun saçlarını okşadı. “Asha’man,” Boşluk’un sesini duygusuz bırakmasından hiç bu kadar memnun olmamıştı, “iyi iş çıkardınız. Seni tebrik ediyorum, Taim.” Katliam sahnesini görmemek için sırtını döndü. Siyah ceketli adamlardan yükselen, “Lord Ejder!” ve, “Asha’man!” tezahüratlarını duymadı bile.

Döndüğü zaman Aes Sedaileri buldu. Merana en arkadaydı, ama Alanna, tanımadığı iki Aes Sedai’nin yanında, neredeyse yüz yüze duruyordu onunla.

“İyi iş çıkardınız,” dedi iki kadından kare yüzlü olanı. Yaşı belirsiz yüzüne, dinginliğe zar zor tutunan gözlerine rağmen çiftçiye benziyordu. Kadın çevresindeki Asha’manları görmezden geliyordu. “Adım Bera Harkin, bu da Kiruna Nachiman. Seni kurtarmaya geldik –Alanna’nın yardımı ile...” Alanna’nın aniden kaş çatması üzerine eklediği açıktı, “ama görünüşe göre bize pek ihtiyacın yokmuş. Yine de, önemli olan niyettir ve...”

“Yeriniz onların yanı,” dedi Rand, kalkan konulmuş, nöbetçiler eşliğinde bekleyen Aes Sedailere işaret ederek. Yirmi üç tane görüyordu ve Galina aralarında yoktu. Lews Therin’in vızıltısı kabardı, ama Rand dinlemeyi reddetti. Delice gevezeliklerin zamanı değildi.

Kiruna gururla sırtını dikleştirdi. Kadın her ne ise, kesinlikle çiftçi değildi. “Kim olduğumuzu unutuyorsun. Onlar sana kötü davranmış olabilir, ama biz...”

“Ben hiçbir şeyi unutmuyorum, Aes Sedai,” dedi Rand soğuk soğuk. “Altı kişinin gelebileceğini söylemiştim, ama dokuz sayıyorum. Kule elçileri ile eşit düzeyde olacağınızı söylemiştim ve dokuz kişi getirdiğinizden, öyle olacaksınız. Onlar dizlerinin üzerine çöktü, Aes Sedai. Diz çök!”

Soğuk, dingin yüzler ona baktı. Asha’manların Ruh kalkanları hazırladığını hissetti. Kiruna’nın, Bera’nın, diğerlerinin yüzlerinde meydan okuma belirdi. İki düzine siyah ceketli adam Rand ve Aes Sedailer çevresinde halka oldu.

Taim gülümsemeye ilk kez bu kadar yaklaşmıştı. “Diz çökün ve Lord Ejder’e yemin edin,” dedi yumuşak sesle, “yoksa diz çökmeniz sağlanır.”

Cairhien boyunca, kuzeye ve güneye, tüccar kervanları, çerçiler, hanlarda dedikodu yapan basit yolcular aracılığı ile hikâyeler, hikâyelerin hep yayıldığı gibi yayıldı. Hikâyelerde hep olduğu gibi, her anlatışta hikâye değişti. Aieller Yenidendoğan Ejder’in aleyhine dönmüş, Dumai Kuyuları’nda ya da başka bir yerde onu öldürmüşlerdi. Hayır, Aes Sedailer Rand al’Thor’u kurtarmıştı. Onu öldüren Aes Sedailerdi... hayır, onu ehlileştirmişlerdi... hayır, Tar Valon’a götürmüşlerdi ve şimdi Rand Beyaz Kule’nin altındaki bir zindanda çürüyordu. Ya da Amyrlin Makamı ona diz çökmüştü. Hikâyelerde pek rastlanmayan şekilde, çoğunun inandığı, gerçeğe çok yakın bir şey oldu.

Ateş ve kanla geçen bir gün, Dumai Kuyuları’nın üzerinde, kadim Aes Sedai simgesini taşıyan lime lime bir sancak dalgalandı.

Ateş, kan ve Tek Güç’le geçen bir gün, kehanetin öngördüğü gibi, lekesiz kule kırıldı, unutulmuş simgeye diz çöktü.

Aes Sedailerin ilk dokuzu, Yenidendoğan Ejder’e sadakat yemini etti ve dünya sonsuza dek değişti.

Sonsöz

Adam elini tahtırevanın kapısına koyacak kadar durdu ve Falion notu parmaklarından çeker çekmez uzaklaştı. Daha Tarasin Sarayı üniformalı adam meydandaki kalabalığa karışmadan, kadının tahtırevan duvarına vurması ile iki taşıyıcı yürümeye başlamıştı.

Küçük kare kâğıt parçasında tek bir sözcük vardı. *Gittiler.* Kâğıdı yumruğunda buruşturdu. Bir şekilde, ajanları görmeden kaçmışlardı yine. Aylar süren boşuna arayış, Moghedien neye inanırsa inansın, *angreal* hazinesi olmadığına ikna etmişti onu. Bir iki Bilge'yi sorguya çekmeyi düşündü; içlerinden biri, eğer varsa, hazinenin yerini biliyor olabilirdi. Atlar da uçabilirdi zaten. Onu burada, bu sefil şehirde tutan tek şey, Seçilmişlerden biri emir verdiğinde, emir değişene kadar itaat etmeniz gerektiği idi. Başka herhangi bir şey acılı bir ölüme kestirme yoldan gitmek sayılırdı. Ama Elayne ve Nynaeve hâlâ buradaysa... Tanchico'da her şeyi mahvetmişlerdi. Tam Aes Sedai olsalar da olmasalar da –olmaları imkânsız görünüyordu– Falion onların burda olmasını tesadüf kabul etmeyecekti. Belki de bir hazine vardı gerçekten. İlk defa, aylar önce Amadicia'da emirlerini verdikten sonra Moghedien'in onu ihmal etmesine memnun oldu. Unutulmuş olmak gibi gelen şey, Seçilmiş'in gözlerinde ilerlemesi için bir şans çıkabilirdi. O ikili onu hazineye götürebilirdi ve götürmezlerse, hazine yoksa... Moghedien Elayne ve Nynaeve ile şahsen ilgilenir görünmüştü. Onları teslim etmek, var olmayan *angreal*'lerden daha iyi olurdu kuşkusuz.

Arkasına yaslanarak sandalyenin sallantısı ile sakinleşti. Bu şehirden nefret ediyordu –çömezken bir kaçak olarak gelmişti buraya– ama belki bu ziyaret hoş bir şekilde sona ererdi.

Herid çalışma odasında oturmuş, piposuna bakıyor, onu yakmanın bir yolu olup olmadığını merak ediyordu ki, *gholam* kapısının altından sızdı. Elbette, Fel farkında olsaydı inanmazdı ve *gholam* bir kez içeri girince pek az insanın hayatta kalma şansı olurdu.

Daha sonra Idrien Fel'in çalışma odasına girdiğinde, masanın yanında, yerde duran, hiç de düzgün olmayan yığına bakakaldı. Ne olduğunu anlaması için bir süre geçmesi gerekti ve anladığı zaman çığlık atamadan bayıldı. Paramparça edilmiş insanlardan bahsedildiğini kaç kez duymuş olursa olsun, daha önce hiç görmemişti.

Binici atını tepede durdurup, güneş altında beyaz beyaz parlayan Ebou Dar'a son bir kez baktı. Yağmalamak için iyi bir şehirdi ve yerel halk hakkında işittiklerine bakılırsa, direnirlerdi, bu yüzden Kan yağmalamaya izin verirdi. Direnirlerdi, ama adam diğer gözlerin onun gördüğü cinsten ayrılık raporları götürdüğünü umuyordu. Sözde bir kraliçenin küçük bir arazi parçasında hüküm sürdüğü yerde direniş fazla uzun sürmezdi ve bu en iyi olasılıkları yaratacak bir kombinasyondu. Atını çevirerek batıya sürdü. Kim bilir? Belki o adamın yorumu bir alametti. Belki Dönüş yakında başlardı ve Dokuz Ayın Kızı da onunla gelirdi. Kuşkusuz en büyük zafer alameti bu olurdu.

Moghedien gecenin ortasında, sırtüstü yatarak, Amyrlin'in hizmetkârlarından biri olarak yalnız başına kalabildiği minik çadırın tavanına bakıyordu. Zaman zaman dişleri gıcırdıyordu, ama fark eder etmez durduruyordu bunu. Boynundaki *a'dam* kolyenin fena halde farkındaydı. Bu Egwene al'Vere, Elayne ya da Nynaeve'den daha sertti; daha az tahammül gösteriyor, daha fazlasını talep ediyordu. Ve bileziği Siuan ya da Leane'e verdiğinde, özellikle Siuan'a... Moghedien ürperdi. Bilezik Birgitte'te olsa işte bu hissi verirdi herhalde.

Çadır kapağı yana çekildi ve içeri dalan kadının siluetini görmesine yetecek kadar ay ışığı bıraktı.

"Sen kimsin?" diye sordu Moghedien kabaca. Gece onu çağırttıkları zaman, her kim geliyorsa bir lamba getirirdi.

"Bana Aran'gar de, Moghedien," dedi eğlenti dolu bir ses ve çadırın içinde küçük bir ışık çiçek açtı.

Kendi ismi Moghedien'in dilini damağına yapıştırdı; o isim burada açıkça ölüm demekti. Konuşmaya, isminin Marigan olduğunu söylemeye çalışırken, aniden ışığın gerçekten farkına vardı. Küçük, beyaz bir küre, başının yanında, havada solgun solgun asılı duruyordu. Boynundaki *a'dam* yüzünden izinsiz *saidar*'ı düşünemezdi bile, ama yine de yönlendirildiğini, ağlar örüldüğünü görebilirdi. Bu sefer hiçbir şey hissetmiyor, hiçbir şey görmüyordu. Yalnızca saf ışıktan minik bir top.

Kendine Aran'gar diyen kadına baktı ve tanıdı. Halima, diye düşündü; Temsilcilerden birinin sekreteri olduğunu sanıyordu. Ama kesinlikle bir kadın, ama bir erkek tarafından tasarlanmış gibi görünen bir kadın. Bir kadın. Ama o ışık küresi *saidin*'den olmalıydı! "Sen kimsin?" Sesi hafifçe titriyordu ve bu kadarla kaldığına şaşırdı.

Kadın ona gülümsedi –çok eğlenti dolu bir gülümseme– ve şiltenin yanına yerleşti. "Sana söyledim, Moghedien. Adım Aran'gar. Şansın varsa bu ismi gelecekte ezberleyeceksin. Şimdi beni dikkatle dinle ve başka soru sorma. Sana bilmen gerekenleri anlatacağım. Birazdan güzel kolyeni çıkaracağım. Çıkardığım zaman, Logain gibi sessizce, çabucak kaybolacaksın. Bunu yapmazsan, burada ölürsün. Ve yazık olur, çünkü bu gece Shayol Ghul'e çağrılıyorsun."

Moghedien dudaklarını yaladı. Shayol Ghul'e çağrılmak. Bu, Kıyamet Çukuru'nda bir sonsuzluk geçirmek anlamına da gelebilirdi, dünyaya hükmederek geçecek bir ölümsüzlük ya da arada bir şey de. Nae'blis seçilmesi için pek az şansı vardı, Yüce Efendi son ayları nasıl geçirdiğini, onu kurtarmak üzere birini gönderecek kadar iyi biliyorsa değil. Ama reddedemeyeceği bir çağrıydı bu. Ve sonunda *a'dam*'ın sonu demekti. "Evet. Çıkar. Hemen giderim." Zaten oyalanmanın anlamı yoktu; kamptaki bütün kadınlardan daha güçlüydü, ama on üç kişilik bir çemberin, üzerinde şanslarını denemelerine izin vermeyecekti.

"Ben de böyle göreceğini düşünmüştüm," diye güldü Halima... ya da Aran'gar. Hafifçe irkilerek kolyeye dokundu ve Moghedien bir kez daha, *saidin* yönlendiriyor görünen ve ancak yönlendirebilen bir adamı incitebilecek bir şeye dokunduğu zaman, hafifçe de olsa incinen kadını merak etti. Sonra kolye çıktı ve çabucak kadının kesesine tıkıldı. "Git, Moghedien. Hemen git."

Egwene çadıra varıp başını ve lambayı içeri uzattığında, yalnızca kırışmış battaniyeler buldu. Yavaşça geriledi.

“Anne,” diye telaş etti Chesa arkasında, “gece havasına çıkmamalısınız. Gece havası kötü havadır. Marigan’ı istiyorduysanız ben getirebilirdim.”

Egwene çevresine bakındı. Kolyenin çıktığını algılamış, yönlendirebilen bir adamın bağa dokunduğunu anlatan acıyı hissetmişti. Çoğu kişi çoktan uykuya dalmıştı, ama birkaçı küçük ateşler çevresinde, çadırlarının dışında oturuyordu hâlâ ve onlardan bazıları uzakta değildi. “Marigan”ın çadırına hangi adamın geldiğini öğrenmek mümkün olabilirdi.

“Sanırım kaçmış, Chesa,” dedi. Chesa’nın, hanımlarını bırakan kadınlar hakkındaki homurdanmaları çadırına kadar takip etti onu. Logain olamazdı, değil mi? O geri dönmezdi, bilemezdi. Bilebilir miydi?

Demandred Kıyamet Çukuru’nda diz çöktü ve bu sefer Shaidar Haran’ın o gözsüz, duygusuz bakışlarla titremesini izlemesine aldırmadı. “Başarılı olamadım mı, Yüce Efendi?”

Yüce Efendi’nin kahkahası Demandred’in kafasını doldurdu.

Lekesiz kule kırılıyor ve unutulmuş simgeye diz çöküyor. Denizler çalkalanıyor, görünmez fırtına bulutları toplanıyor.

Ufkun ötesinde, gizli ateşler kabarıyor ve koyunlarında yılanlar çörekleniyor.

Yüceltilen devriliyor, devrilen yüceltiliyor.

Düzen kavruluyor, onun yolunu açıyor.

Ejder Kehanetleri.
Yüksek Kral Artur Paendrag Tanreall'in
Andor İli Valisi Jeorad Manyard
tarafından tercüme edilmiştir.

Sözlük

Bu Sözlükteki Tarihler Üzerine Bir Not: Toma Takvimi (Toma dur Ahmid tarafından düzenlenmiştir) son erkek Aes Sedai'nin ölümünden yaklaşık iki yüzyıl sonra uyarlanmış ve Dünyanın Kırılışı'ndan Sonraki (KS) senelerin kaydedilmesinde kullanılmıştır. Trolloc Savaşları esnasında pek çok kayıt yok edilmiştir, öyle ki savaşların sona ermesi ile eski sisteme göre hangi yılda bulunulduğu üzerine tartışmalar çıkmıştır. Gazarlı Tiam tarafından, Trolloc tehdidinden kurtulunmasını kutlamaya dayalı, her yılı Özgür Yıl (ÖY) sayan yeni bir takvim önerilmiştir. Gazar takvimi, savaştan sonraki yirmi yıl içinde geniş kabul görmüştür. Artur Şahinkanadı imparatorluğunun kuruluşuna dayalı (KY, Kuruluş Yılı) yeni bir takvim yaratmaya çalışmıştır, ama artık bu yalnızca tarihçiler tarafından bilinen ve atıfta bulunulan bir takvimdir. Yüzyıl Savaşları'nın yarattığı geniş çaplı yıkım, ölüm ve kesintilerden sonra, Deniz Halkı'ndan bir âlim olan Uren din Jubai Süzülen Martı tarafından dördüncü bir takvim düzenlenmiş ve Tarabonlu Panarch Farede tarafından yürürlüğe konulmuştur. Şu anda, Yüzyıl Savaşları'nın gelişigüzel olarak belirlenmiş bitiş yılından başlayan ve Yeni Çağ'ın (YÇ) yıllarını kaydeden Farede Takvimi geçerlidir.

Aes Sedai *(Ayes Sedai)*: Tek Güç'ü kullanan kişiler. Dünyanın Kırılışı sona erdiğinden beri tüm Aes Sedailer kadındır. Pek çok kişiden saygı görürler, şereflendirililirler, ama yaygın olarak güvensizlik duyular ve korkulurlar, hatta nefret edilirler. Ayrıca, yaygın olarak Dünyanın Kırılışı'ndan sorumlu tutulur ve genellikle ulusların işlerine karıştıkları düşünülür. Aynı zamanda, bu tür bağlantıların gizli tutulması gereken ülkelerde bile, Aes Sedai danışman bulundurmayan pek az hükümdar vardır. Tek Güç yönlendirmekle geçen yıllardan sonra Aes Sedailerin yaşları belli olmamaya başlar, öyle ki büyükanne olacak yaşta bir Aes Sedai, belki birkaç gri saç teli dışında, yaşlılık işareti göstermez. *Bkz.* Ajah; Amyrlin Makamı; Delilik Zamanı.
Afet: *Bkz.* Büyük Afet.
Aiel: Aiel Kıraçları'nın halkı. Sert ve zorludurlar. Öldürmeden önce yüzlerine peçe takarlar. Silahları varken ya da çıplak ellerinden başka hiçbir şeyleri yokken ölümcül savaşçılardır, ama asla kılıçlara dokunmazlar ve zorunlu kalmadıkları sürece ata binmezler. Aieller savaşa "dans" ve "mızrak dansı" derler. On iki klana bölünmüşlerdir: Chareen, Codarra,

Daryne, Goshien, Miagoma, Nakai, Reyn, Shaarad, Shaido, Shiande, Taardad ve Tomanelle klanları. Her klan boylara bölünmüştür. Bazen on üçüncü bir klandan, Olmayan Klan'dan, Rhuidean'ı inşa eden Jennlerden bahsederler. Aiellerin bir zamanlar Aes Sedaileri hayal kırıklığına uğrattığına ve günahlarının karşılığı olarak Aiel Kıraçları'na sürüldüklerine ve Aes Sedaileri bir kez daha hayal kırıklığına uğratırlarsa yok edileceklerine inanırlar. *Bkz.* Aiel Kıraçları; Aiel Savaşçı Toplulukları; Rhuidean.

Aiel Kıraçları: Dünyanın Omurgası'nın doğusunda, zorlu, engebeli, neredeyse susuz bir ülke. Aieller tarafından Üç Kat Topraklar denir. Oraya pek az yabancı gitmeye cesaret edebilir. Aieller kendilerini tüm halklarla savaş halinde sayarlar ve yabancıları hoş karşılamazlar. Yalnızca çerçiler, âşıklar ve Tuatha'anların güvenle geçmesine izin verilir. Aieller Tuatha'anlarla iletişim kurmaktan kaçınırlar ve onlara "Kaybolmuşlar" derler. Kıraç'a ait harita bilinmemektedir.

Aiel Savaşçı Toplulukları: Aiel savaşçılarının tamamı on iki savaşçı topluluktan birinin üyesidir, örneğin Kara Gözler *(Seia Doon),* Kartalın Kardeşleri *(Dar Aldazar Din),* Şafakta Koşanlar *(Rahien Sorei),* Hançer Eller *(Sovin Nai),* Dağ Dansçıları *(Hana N'dore),* Gece Mızrakları *(Cor Darei),* Gök Gürültüsünde Yürüyenler *(Sha'mad Conde),* Gerçek Kanlar *(Tain Shari),* Taş Köpekler *(Shae'en M'taal),* Kızıl Kalkanlar *(Aethan Dor),* Su Arayıcılar *(Duahde Mahdi'in)* ve Mızrağın Kızları *(Far Dareis Mai).* Her topluluğun kendi gelenekleri ve bazen özel görevleri vardır. Örneğin Kızıl Kalkanlar polis görevi görür. Taş Köpekler genellikle, geri çekilinirken arkayı korumaları için kullanılırlar. Mızrağın Kızları ise keşif kolu olarak çalışır. Aiel klanları sık sık kendi aralarında savaşır, ama aynı topluluğun üyeleri, klanları savaşsa bile birbirleriyle savaşmazlar. Böylece, açık savaş halinde olsalar bile klanlar arasında iletişim sağlanır. *Bkz.* Aiel; Aiel Kıraçları; Far Dareis Mai.

Aiel Savaşı: (YÇ 976-78) Cairhienli Kral Laman *Avendoraldera*'yı kestirdiği zaman Aiellerden dört klan Dünyanın Omurgası'nı aştı. Cairhien şehrini ve başka pek çok şehir ve kasabayı yağmaladılar ve yaktılar, savaş Andor ve Tear'a kadar uzandı. Geleneksel görüşe göre Aieller sonunda Tar Valon'un önünde, Parlak Duvarlar Savaşı'nda alt edildi, ama aslında Laman o savaşta öldürüldü ve geliş amaçlarını yerine getiren Aieller Omurga'yı aşarak geri döndüler. *Bkz.* Avendoraldera; Cairhien; Dünyanın Omurgası.

Ajah *(Acah)*: Aes Sedailer içindeki yedi topluluk. Renklerine göre ayrılır: Mavi, Kızıl, Beyaz, Yeşil, Kahverengi, Sarı ve Gri. Amyrlin Makamı dışında her Aes Sedai bir topluluğa bağlıdır. Her biri Tek Güç kullanımı ve Aes Sedailerin amaçları konusunda belli bir öğretiyi takip eder. Örneğin Kızıl Ajah'a ait biri tüm enerjisini Güç kullanmaya kalkışan erkekleri bulup ehlileştirmeye adar. Diğer yandan Kahverengi Ajah'a ait biri dünyevi işlerden vazgeçer ve kendini bilgi aramaya adar. Beyaz Ajah dünyadan kaçınır, dünyevi bilginin değerini inkâr eder ve kendini felsefi sorulara ve gerçeğe adar. Yeşil Ajah (Trolloc Savaşları sırasında Savaş Ajahı deniyordu) Tarmon Gai'don'a karşı kendini hazır tutar. Sarılar Şifa sanatına yoğunlaşır. Maviler kendilerini ülkülere ve adalete adar. Griler aracıdırlar, ahenk ve fikir birliği arar. Karanlık Varlık'a hizmet eden bir Kara Ajah olduğu konusunda söylentiler vardır, ama bu söylenti resmi olarak inkâr edilmektedir.
Altara: Fırtınalar Denizi kıyısında bir ulus, ama aslında adı dışında ulusu birbirine bağlayan pek bir şey bulunmamaktadır. Altara halkı kendini belli bir kasabanın ya da köyün sakini ya da belli bir lordun ya da leydinin halkı olarak düşünür ve ancak bundan sonra Altaralı sayar kendini. Pek az asil tahta vergi öder ya da laftan başka hizmet sunar ve onu da fazla yapmaz. Altara hükümdarı (şu anda Mitsobar Evi'nden Kraliçe Tylin Quintara'dır) ülkedeki en güçlü asilden daha fazlası sayılmaz genelde ve zaman zaman bu bile olmaz. Rüzgârlar Tahtı o kadar az güce sahiptir ki, pek çok güçlü asil tahta geçebilecekken yapmamıştır bunu.
Amyrlin Makamı *(Amirlin)*: (1.) Aes Sedailerin önderinin unvanı. Aes Sedailerin, yedi Ajah'ın her birinden üç Temsilci'den (örneğin Yeşil Temsilci) oluşan en yüksek kurulu olan Kule Salonu tarafından ömür boyu hizmet vermek üzere seçilir. Amyrlin Makamı, en azından teorik olarak Aes Sedailer arasındaki, neredeyse en yüce otoritedir. Bir kral veya kraliçeye denktir. (2.) Aes Sedai önderinin oturduğu taht.
Amys *(Amis)*: Soğuk Kayalar Mezrası'ndan bir Bilge ve bir düşgezgini. Taardad Aiellerinin Dokuz Vadi boyundan bir Aiel. Rhuarc'ın karısı, Soğuk Kayalar Mezrası'nın çatıhanımı ve Aviendha'nın kardeş-annesi olan Lian'ın karı-kardeşi.
angreal: Tek Güç'ü yönlendirebilen herkesin, yardımsız kullanılamayacak kadar çok Güç'ü kullanabilmesini sağlayan, Efsaneler Çağı'ndan kalan bir nesne. Bazıları kadınların, bazıları erkeklerin kullanması için yapılmıştır. Hem kadınlar, hem erkekler tarafından kullanılan *angreal*'ler olduğu

söylentisi hiç doğrulanmamıştır. Nasıl yapıldıkları artık bilinmemektedir. Pek azı sağlam kalmıştır. *Bkz.* sa'angreal; ter'angreal.
Arad Doman: Aryth Okyanusu kıyısında bir ulus. Şu anda iç savaş, Yenidendoğan Ejder'in tarafında ve Tarabon'un karşısında olanlara karşı verilen savaş yüzünden harap olmaktadır. Domanlı kadınlar güzellikleri, baştan çıkarıcılıkları ve utanç verici giysileri ile tanınırlar.
Âşık: Gezgin hikâye anlatıcısı, müzisyen, jonglör, akrobat ve tam teşekküllü eğlendirici. Rengârenk pelerinlerinden tanınır, daha çok köylerde ve küçük kasabalarda gösteri yaparlar.
Atha'an Miere *(Ataan Mier)*: *Bkz.* Deniz Halkı.
Avendoraldera: Bir *Avendesora* fidanından Cairhien'de yetiştirilmiş ağaç. Kayıtlarda Aieller ile efsanevi Yaşam Ağacı arasında bir bağlantı gösterilmemesine rağmen bu fidan Aiellerden YÇ 556'da gelen bir armağandı. *Bkz.* Aiel Savaşı.
A'dam *(Ey-dam)*: Yönlendirebilen kadınları kontrol etmek için kullanılan bir Seanchan aleti. Yalnızca yönlendirebilen ya da yönlendirmeyi öğrenebilecek kadınlar tarafından kullanılabilir ve yönlendiremeyen kadınlar üzerinde etkisi yoktur. İki kadın arasında bir bağ yaratır. Seanchan versiyonu, tamamen gümüşsü metalden, bir zincir ile birbirine bağlanmış bir tasma ve bilezik içerir. Yönlendirebilen bir adam bir kadına *a'dam* aracılığı ile bağlanırsa, muhtemelen ikisi de ölür. Yönlendirebilen bir kadının taktığı *a'dam*'a yalnızca dokunmak bile, yönlendirebilen bir adama acı verir. *Bkz.* Seanchan; Zincir kurma.

Bair *(Beyr)*: Shaarad Aiellerinin Haido boyundan bir Bilge. Bir düşgezgini. Yönlendiremiyor. *Bkz.* Düşgezgini.
Berelain sur Paendrag *(Bereleyn sur Peyndrag)*: Mayene Başı, Işığın Kutsanmışı, Dalgaların Savunucusu, Paeron Evi'nin Yüksek Makamı. Güzel, inatçı bir kadın, becerikli bir hükümdar. *Bkz.* Mayene.
Beş Güç: Tek Güç değişik kısımlardan oluşur ve onlar kullanarak yapılabilenlere göre adlandırılır –Toprak, Hava (bazen Rüzgâr da denir), Ateş, Su ve Ruh– ve bunlara Beş Güç denir. Tek Güç'ü kullanabilen herkes bunların bir ya da ikisini daha iyi kullanabilir ve diğerlerinde o kadar iyi değildir. Efsaneler Çağı'nda Ruh, erkekler ile kadınlar arasında eşit ölçüde bulunsa da, Toprak ve/veya Ateş'e erkekler, Su ve/veya Hava'ya kadınlar arasında daha sık rastlanırdı. İstisnalar vardır, ama genellikle Toprak ve Ateş erkek Güçleri, Hava ve Su kadın Güçleri olarak kabul edilegelmiştir.

Beyaz Kule: Aes Sedai gücünün merkezi ve yüreği. Büyük Tar Valon ada şehrinin yüreğinde bulunmaktadır.
Beyazpelerinler: *Bkz.* Işığın Evlatları.
Bilge: Aieller arasında Bilgeler, başka Bilgeler tarafından seçilen ve şifa, bitkiler ve başka konularda eğitilen kadınlardır. Hikmetlere çok benzerler. Genelde her klanın ya da boy yerleşiminin bir Bilgesi olur. Büyük yetke ve sorumlulukları vardır, boy ve klan şefleri üzerinde büyük etkileri vardır, ama genelde bu adamlar Bilgeleri işlerine karışmakla suçlar. Tüm Bilgeler bir ölçüye dek yönlendirebilirler ve içinde o kıvılcımla doğan her Aiel kadını ve yönlendirmeyi öğrenebilecek olanların çoğunu bulurlar. Gelenekler gereği, Aieller arasında, Bilgelerin yönlendirebildiği gerçeğinden bahsedilmez. Yine gelenekler gereği, Bilgeler Aes Sedailer ile temastan kaçınırlar ve bu konuda diğer Aiellerden daha titizdirler. Bilgeler tüm kan davalarının ve savaşların dışında kalır ve *ji'e'toh*'a göre hiçbir şekilde zarar verilmemeli, engellenmemelidirler. Bir Bilge'nin savaşa katılması âdet ve geleneklerin ciddi şekilde ihlal edilmesi sayılır. Yaşayan üç düşgezgini Bilge vardır. Başka şeylerin yanı sıra, *Tel'aran'rhiod*'a girme ve düşlerinde başkaları ile konuşma yeteneklerine sahiptirler. *Bkz.* Düşgezgini; Tel'aran'rhiod.
Birgitte: Efsane ve hikâyelerden bir kahraman; güzelliği, cesareti ve okçuluk yeteneğiyle bilinirdi. Gümüş bir yay, gümüş oklar taşır, asla ıskalamazdı. Valere Borusu çalındığı zaman çağrılan kahramanlardan biridir. Hep kahraman kılıç ustası Gaidal Cain ile bağlantılıdır. *Bkz.* Cain, Gaidal; Valere Borusu.
Birincil kız kardeş, birincil erkek kardeş: Aynı anneden doğan çocukları anlatmak için kullanılan Aiel terimi. Aieller arasında, aynı anneye sahip olmak, aynı babaya sahip olmaktan daha yakın bir akrabalık sayılır.
Bryne, Gareth *(Brayn, Gerıt)*: Eskiden Andor'daki Kraliçenin Askerleri'nin Kumandan Generali. Şimdi Elaida do Avriny a'Roihan'ın yetkesine isyan eden Aes Sedailer adına bir orduya kumanda etmektedir. Yaşayan en büyük generallerden biri olarak görülür. Siuan Sanche ile ilişkisi Siuan'ı olduğu kadar onu da epey rahatsız etmektedir. Bryne Evi'nin simgesi boynuna Andor'un Gül Tacı geçirilmiş yabani boğadır. Gareth Bryne'ın kişisel simgesi beşer uçlu üç altın yıldızdır.
Büyük Afet: Kuzeyde, Karanlık Varlık tarafından tamamen yozlaştırılmış bir bölge. Trolloclar, Myrddraaller ve Gölge'nin diğer yaratıklarının yaşadığı yer.

Büyük Yılan: Zamanı ve sonsuzluğu simgeleyen bir simge. Efsaneler Çağı'ndan çok önce de vardı. Kendi kuyruğunu ısıran yılandan oluşur. Aes Sedailer arasında, Kabuledilmişliğe terfi etmiş kadınlara Büyük Yılan şeklinde bir yüzük verilir.

Cadin'sor: Aiel savaşçılarının giysisi; kahverengi ve gri, kayalar ve gölgelerde görünmez olan pantolon ve ceket, yumuşak, diz boyu bağcıklı çizme. Kadim Lisan'da, "İş Kıyafetleri", ama elbette bu tam olarak doğru bir tercüme değildir.

Cairhien *(Kayriyen)*: Hem Dünyanın Omurgası boylarında yaşayan bir ulus, hem o ulusun başkenti. Şehir, başka şehirler ve kasabalarla birlikte Aiel Savaşı sırasında yakılmış ve talan edilmişti. Sonuç olarak Dünyanın Omurgası'nın yakınlarındaki tarım arazilerinin terk edilmesi, büyük miktarlarda tahıl ithal edilmesini gerektirdi. Kral Galldiran'ın suikasta kurban gitmesi (YÇ 998), Güneş Tahtı'na kimin çıkacağı konusunda asil Evler arasında iç savaş çıkmasına sebep oldu. Bu tahıl nakliyatının kesilmesine ve açlığa yol açtı. Bazılarının İkinci Aiel Savaşı dediği savaşta şehir kuşatıldı; kuşatma Rand al'Thor'un komutası altındaki başka Aiellerce kaldırıldı. Cairhien'in bayrağı mavi fon üzerinde yükselen altın rengi, çok ışınlı güneştir. *Bkz.* Aiel Savaşları.

Callandor: Kılıç Olmayan Kılıç, Dokunulamayan Kılıç. Tear Taşı'nda, Taşın Yüreği denen odada duran kristal kılıç. Güçlü bir erkek *sa'angreal*'i. Taşın Yüreği denen odadan alınması ve Taş'ın düşmesi, Ejder'in yeniden doğumu ve Tarmon Gai'don'un yaklaşmasının en büyük işaretlerinden biridir. Rand al'Thor tarafından taşa saplanarak Yürek'te bırakılmıştır. *Bkz.* sa'angreal; Tear Taşı; Yenidendoğan Ejder.

Car'a'carn: Kadim Lisan'da, "Şeflerin Şefi". Aiel kehanetine göre, Rhuidean'dan şafakta çıkan, iki Ejder'le işaretlenmiş bir adam onları Ejderduvarı'ndan aşıracaktır. Rhuidean Kehaneti o adamın Aielleri birleştireceğini ve yok edeceğini, ama kalanların kalıntılarının kalacağını söyler. *Bkz.* Aiel; Rhuidean.

Caraighan Maconar *(Karaygin Makonar)*: Efsanevi bir Yeşil Aes Sedai (KS 212-373); yüz ayrı macera yaşadığı Beyaz Kule kayıtlarına geçmiş olmasına rağmen, bazı Aes Sedailerin bile imkânsız saydığı kahramanlıklar gösterdiği söylenir; örneğin Mosadorin'deki bir isyanı bastırmış, yanında hiç Muhafız yokken Comaidin isyanlarını dindirmiştir. Yeşil Ajah tarafından, bir Yeşil Aes Sedai örneği sayılır. *Bkz.* Aes Sedai; Ajah.

Carridin, Jaichim *(Karidin, Jeykim)*: Işığın Eli'nin Engizisyoncusu, Işığın Evlatları'nda bir yüksek subay ve bir Karanlıkdostu.

Çağın Deseni: Zaman Çarkı, insan yaşamlarının ipliklerini bir Çağın, o Çağın gerçekliğini oluşturacak Deseni'ne dokur; kısaca Desen olarak bilinir ve o Çağın gerçekliğinin maddesini oluşturur. *Bkz.* ta'veren.

Deane Aryman *(Diane Ariman)*: Bonwhin'in Artur Şahinkanadı'nı kontrol etme teşebbüsü sırasında verdiği zararlardan Beyaz Kule'yi kurtaran Amyrlin Makamı. ÖY 920 civarında, Shiota'daki Salidar köyünde doğmuş, ÖY 992'de Mavi Ajah'tan Amyrlin Makamı'na terfi ettirilmiştir. Şahinkanadı'nın ölümü üzerine, Souran Maravaile'yi Tar Valon çevresindeki kuşatmayı (ÖY 975'te başlamıştı) kaldırmaya ikna ettiği söylenmektedir. Deane Kule'nin prestijini düzeltmiştir ve atından düşerek öldüğü ÖY 1084'te, Şahinkanadı'nın imparatorluğunun kalıntıları üzerine savaşan asilleri, ülke üzerinde birlik sağlamak üzere Beyaz Kule'nin önderliğini kabul etmeye ikna etmek üzere olduğuna inanılır. *Bkz.* Amyrlin Makamı; Artur Şahinkanadı.

Dehşetlordları: Tek Güç kullanabilen erkek ve kadınlar arasında, Trolloc Savaşları sırasında Gölge'nin tarafına geçip Trolloc, Myrddraal ve Karanlıkdostu güçlerine komuta edenler. Zaman zaman, az eğitim görmüş kişiler tarafından Terkedilmişlerle karıştırılırlar.

Deniz Halkı: Daha doğru isimleri ile Atha'an Miere *(Ataan Miyeer)*. Aryth *(Arit)* Okyanusu'ndaki ve Fırtınalar Denizi'ndeki adaların sakinleri. O adaların üzerinde pek az zaman harcarlar, hayatlarını gemilerde geçirirler. Deniz ticaretinin çoğu Deniz Halkı'nın gemileriyle yapılır.

Dünyanın Kırılışı: Delilik Zamanı'nda, Tek Güç'ü artık bilinmeyen ölçüde kullanabilen erkek Aes Sedailer delirerek yeryüzünün görünüşünü değiştirdiler. Dağ sıralarını dümdüz ettiler, yeni dağlar yükselttiler, eskiden denizin olduğu yerde kuru topraklar çıkardılar, eskiden kuru toprak olanları okyanusun boğmasına sebep oldular. Dünyanın çoğu kısmı büyük ölçüde nüfussuz kaldı ve hayatta kalanlar rüzgârın önündeki toz zerreleri gibi saçıldı. Bu yıkım hikâyelerde, efsanelerde ve Dünyanın Kırılışı'nın tarihinde hatırlanmaktadır. *Bkz.* Delilik Zamanı.

Dünyanın Omurgası: Yalnızca birkaç geçidi olan, Aiel Kıraçları'nı batıdaki topraklardan ayıran yüksek bir dağ sırası. Ejderduvarı da denir.

Düşgezgini: *Tel'aran'rhiod*'a girebilen, düşleri yorumlayabilen ve düşlerinde başkaları ile konuşabilen kadınlara Aiellerin verdiği isim. Aes Sedailer, nadiren de olsa, bu terimi Düşgörenler için kullanırlar ve baş harfi büyük olarak yazarlar. *Bkz.* Tel'aran'rhiod; Yeti.
Düşgören: *Bkz.* Yeti.

Efsaneler Çağı: Gölge Savaşı ve Dünyanın Kırılışı ile sona eren Çağ. Aes Sedailerin artık ancak hayal edilebilen harikalar yarattığı bir zaman. *Bkz.* Dünyanın Kırılışı; Gölge Savaşı.
Ehlileştirme: Aes Sedailer tarafından, Tek Güç'ü kullanabilen erkeklerin Kaynak ile bağlantılarının kesilmesidir. Bu gereklidir, çünkü yönlendirmeyi öğrenebilen her erkek *saidin*'in kirliliği yüzünden çıldıracak ve leke onu öldürmeden önce, deliliği içinde Güç ile korkunç şeyler yapacaktır. Ehlileştirilen bir adam Gerçek Kaynak'ı hissetmeye devam eder, ama ona dokunamaz. Ehlileştirmeden önce başlayan delilik tedavi edilemez, ama durdurulabilir ve bu yeterince erken yapılırsa ölüm engellenebilir. Ama ehlileştirilmiş bir adam kaçınılmaz olarak yaşamaktan vazgeçer; intihar etmeyi başaramayanlar yine de bir iki sene içinde ölür. *Bkz.* Tek Güç; Yalıtılma.
Ejder: Üç bin seneden fazla zaman önce gerçekleşen Gölge Savaşı sırasında Lews Therin Telamon'un lakabı. Tüm Aes Sedaileri ele geçiren çılgınlığa kapılınca, Lews Therin kanından gelen herkesi, sevdiği herkesi öldürdü ve sonuç olarak Kardeşkatili lakabını kazandı. *Bkz.* Ejder Kehanetleri; Yenidendoğan Ejder.
Ejder Kehanetleri: Eğitimli kişiler haricinde pek az kişinin bildiği, nadiren bahsedilen, *Karaethon Döngüsü*'nde verilen Kehanetler, Karanlık Varlık'ın bir kez daha özgür kalacağını söyler. Ve Lews Therin Telamon, Ejder, tekrar doğarak Tarmon Gai'don'u, Gölge'ye karşı Son Savaş'ı verecektir. Kehanetler onun dünyayı kurtaracağını –ve yeniden kıracağını– söyler. *Bkz.* Ejder.
Elaida do Avriny a'Roihan *(İlayda do Avrini a-Royhan)*: Eskiden Kızıl Ajah'tan olan bir Aes Sedai. Amyrlin Makamı oldu. Bir zamanlar Andor Kraliçesi Morgase'e danışmanlık yapıyordu. Zaman zaman Kehanet'te bulunur.
Evler Oyunu: Asil Evler tarafından avantaj kazanmak için yapılan entrikalar, planlar ve adam kullanmaya verilen isim. Gizliliğe, bir şey hedeflenir gibi görünüp başka bir şey amaçlamaya ve pek az görünür çaba

ile hedeflere ulaşılmasına büyük önem verilir. Büyük Oyun ya da Kadim Lisan'daki ismi, *Daes Dae'mar* adı ile de bilinir.

Far Dareis Mai *(Far Darayz Mey)*: Anlamı "Mızrağın Kızları". Aiellerin savaşçı topluluklarından biri. Diğerlerinin aksine yalnızca kadınları kabul eder. Toplulukta kalan bir kız evlenemez ya da hamileyken savaşamaz. Bir Kız'ın doğurduğu çocuk yetiştirilmek üzere, annesinin kim olduğu anlaşılmayacak şekilde başka bir kadına verilir. ("Hiçbir erkeğe ait olmayacaksın, hiçbir erkek ya da çocuk sana ait olmayacak. Mızrağın senin âşığın, çocuğun ve hayatındır.") *Bkz.* Aiel; Aiel Savaşçı Toplulukları.

Gai'shain *(Gayşeyn)*: Kadim Lisan'dadır ve en yakın tercümesi, "Savaşta Barışa Yeminli Olan" olabilir. Bir baskın ya da savaş sırasında bir Aiel tarafından tutsak alınan bir başka Aiel'in, *ji'e'toh* gereği, onu tutsak alan kişiye bir sene ve bir gün boyunca alçakgönüllülükle ve itaatle hizmet etmesi gerekir. Bu süre içinde hiçbir silaha dokunmaz ve şiddete başvurmaz. Bilgeler, demirciler, çocuklar ya da on yaşından küçük çocuğu olan kadınlar *gai'shain* alınamaz. *Bkz.* Kasvet.
Gaidin: Sözcük anlamı "Savaş Kardeşi". Aes Sedailer tarafından Muhafızlar için kullanılan unvan. *Bkz.* Muhafız.
Galad: Lord Galadedrid Damodred. Elayne ve Gawyn'in yarım kan kardeşi. Babaları birdir ve Taringail Damodred'dir. İşareti ucu aşağı bakan kanatlı, gümüş kılıçtır.
Gerçek Kaynak: Evrenin itici gücü, Zaman Çarkı'nı çevirir. Birlikte ve aynı zamanda birbirlerine karşı çalışan eril yarı *(saidin)* ve dişil yarıya *(saidar)* bölünmüştür. *Saidin*'i yalnızca erkekler, *saidar*'ı yalnızca kadınlar kullanabilir. Delilik Zamanı'nın başlangıcında *saidin* Karanlık Varlık'ın dokunuşu sonucunda kirlenmiştir. *Bkz.* Tek Güç.
Gri Adam: Gönüllü olarak ruhunu Gölge'ye vermiş, onun hizmetinde suikastçı olmuş biri. Gri Adamların görünüşü o kadar sıradandır ki insan onları fark etmeden bakıp geçebilir. Gri Adamların çoğunluğu gerçekten erkektir, ama küçük bir kısmı kadındır. Aynı zamanda Ruhsuz olarak anılırlar.
Gölge Savaşı: Aynı zamanda Güç Savaşı olarak bilinir ve Efsaneler Çağı'nı bitirmiştir. Karanlık Varlık'ın özgür kılınması teşebbüsünden kısa süre sonra başlamış, tüm dünyayı sarmıştır. Savaşın anılarının bile unutulduğu

bir dünyada, savaşın her yanı yeniden keşfedilmiş, Karanlık Varlık'ın dünyaya dokunuşu ile çarpıtılmış Tek Güç silah olarak kullanılmıştır. Ejder Lews Therin Telamon önderliğinde, Yüz Yoldaş adı verilen yüz erkek Aes Sedai Karanlık Varlık'ı zindanına tekrar kapattığında sona ermiştir. Karanlık Varlık'ın karşı darbesi *saidin*'i lekelemiş, Lews Therin Telamon ile Yüz Yoldaş'ı delirtmiş, böylece Delilik Zamanı'nı başlatmıştır. *Bkz.* Ejder; Tek Güç.
Güç Savaşı: *Bkz.* Gölge Savaşı.

Hikmet: Köylerde, Kadın Kurulu tarafından şifa, kehanet ve sağduyu gibi yetenekleri için seçilen bir kadın. Genellikle Belediye Başkanı'na denk, hatta bazı köylerde ondan üstün sayılır. Belediye Başkanı'nın aksine, ömür boyu hizmet etmek üzere seçilir ve bir Hikmet'in ölmeden görevden alınması çok nadir görülür. Geleneksel olarak neredeyse sürekli Belediye Başkanı ile anlaşmazlık halindedir. Başka ülkelerde Rehber, Şifacı, Bilge Kadın ya da Arayıcı gibi başka isimlerle anılabilir.

Illian: Fırtınalar Denizi kıyısında büyük bir liman, aynı adı taşıyan ulusun başkenti.
Işığın Evlatları: Karanlık Varlık'ın alt edilmesine ve tüm Karanlıkdostlarının yok edilmesine adanmış, katı çileci kuralları olan bir topluluk. Yüzyıl Savaşları sırasında Lothair Mantelar *(Loteyr Mantilar)* tarafından, sayıları gittikçe artan Karanlıkdostlarını Işık'a döndürmek için kurulan topluluk, savaş sırasında tamamen askeri bir organizasyona dönüşmüştür. İnançları son derece katıdır, gerçeği ve doğruyu yalnızca kendilerinin bildiğinden kesinlikle emindirler. Aes Sedailerden nefret ederler, onları ve onları destekleyenleri Karanlıkdostu sayarlar. Beyazpelerinler olarak bilinirler; işaretleri beyaz fon üzerinde güneş patlamasıdır. *Bkz.* Sorgucular.

Kabuledilmiş: Belli bir güç seviyesine ulaşan ve bazı sınavları geçen, Aes Sedai eğitimi gören genç kadınlar. Normalde çömezlikten Kabuledilmişliğe yükselmek beş on sene alır. Kabuledilmişler çömezlere göre daha gevşek kurallara sahiptir, belli sınırlar içinde kendi çalışma alanlarını seçerler. Bir Kabuledilmiş Büyük Yılan yüzüğünü takma hakkına sahiptir, ama yalnızca sol elinin orta parmağına takar. Bir Kabuledilmiş Aes Sedailiğe

yükseldiğinde Ajahını seçer, şal takma hakkını kazanır ve yüzüğünü dilediği parmağa takar, hatta şartlar gerektirirse takmayabilir. *Bkz.* Aes Sedai.
Kadim Lisan: Efsaneler Çağı'da konuşulan dil. Genellikle asillerin ve eğitimli kişilerin bu dili konuşmayı bilmesi beklenir, ama çoğu birkaç sözcükten fazlasını bilmez. Pek çok farklı, ince anlam aktarabilen bir dil olduğundan tercümesi genellikle güçtür. *Bkz.* Efsaneler Çağı.
Karanlığın Yüce Efendisi: Karanlıkdostlarının Karanlık Varlık için kullandıkları isim. Gerçek ismini kullanmanın küfür sayıldığına inanırlar.
Karanlık Varlık: Shai'tan için her yörede kullanılan en yaygın isim: Kötülüğün kaynağı, Yaratıcı'nın antitezi. Yaratıcı tarafından Yaratım anında Shayol Ghul'deki bir zindana kapatılmıştır; onu zindandan kurtarma teşebbüsü Gölge Savaşı'na, *saidin*'in kirlenmesine, Dünyanın Kırılışı'na ve Efsaneler Çağı'nın sona ermesine yol açmıştır. *Bkz.* Ejder; Ejder Kehanetleri.
Karanlıkdostları: Karanlık Varlık'ı takip eden ve o zindanından kurtulduğu zaman büyük güç ve ödüller, hatta ölümsüzlük kazanacağını sanan kişiler. Kendi aralarında zaman zaman, eski isimlerini kullanarak kendilerine Karanlığın Dostları derler.
Karı-kardeş: Bir Aiel akrabalık terimi. Aynı erkeğe âşık olduğunu anlayan ya da aralarına bir erkeğin girmesini istemeyen yakın-kardeşler ya da birincil-kardeşler aynı erkekle evlenerek karı-kardeş olurlar. Zaman zaman aynı erkeğe âşık kadınlar yakın-kardeş ya da birincil-kardeş olarak, karı-kardeş olmanın ilk adımını atmış olurlar.
Kasvet: Eskiden beri sert savaşçılar olmadıklarını, atalarının Dünyanın Kırılışı ve takip eden seneler içinde kendilerini savunmak zorunda kalan katı barışçılar olduğunu öğrendiklerinde üstlerine çöken etkiye Aiellerin verdikleri isim. Pek çok Aiel, Aes Sedaileri hayal kırıklığına uğratan şeyin bu olduğuna inanıyor. Bazıları mızraklarını atıp kaçıyor. Diğerleri zamanları dolduğu zaman *gai'shain* kıyafetlerini çıkarmayı reddediyor. Bir kısmı ise bunun doğruluğunu inkâr ediyor ve bununla birlikte Rand al'Thor'un gerçek *Car'a'carn* olduğunu da reddediyor; bunlar ya Aiel Kıraçları'na dönüyor ya da Rand'a karşı çıkan Shaidolara katılıyor. *Bkz.* Aiel; Aiel Kıraçları; Car'a'carn; Gai'shain.
Kız-Veliaht: Andor'un Aslan Tahtı'nın halefinin unvanı. Hayatta olan bir kız evlat yoksa, taht kraliçe ile kan bağı olan en yakın kadın akrabaya kalır. En yakın akrabanın kim olduğu konusundaki ayrılıklar pek çok defa güç

mücadelelerine yol açmıştır. Bunların sonuncusu “Taht Kavgası” –Andor’da bu isimle anılır ve başka ülkelerde “Üçüncü Andor Taht Kavgası” olarak bilinir– Trakand Evi’nden Morgase’in tahta çıkması ile sonuçlanmıştır.

Lan; al’Lan Mandragoran *(al-Len Mandragoran)*: Taçsız Malkier Kralı, Dai Shan (Savaş Lordu) ve hayatta kalan son Malkier lordu. Malkier, Lan’in doğduğu sene (YÇ 953) Afet tarafından yutuldu. On altı yaşına geldiğinde Lan Afet’e ve Gölge’ye karşı tek kişilik savaş açtı ve bu savaş YÇ 979’da Moiraine’in Muhafızı olarak bağ kurana kadar sürdü. *Bkz.* Malkier; Moiraine; Muhafız.
Lews Therin Telamon; Lews Therin Kardeşkatili: *Bkz.* Ejder.
Lini: Leydi Elayne’in ve ondan önce annesi Morgase’in ve Morgase’in annesinin dadısı. Büyük içsel gücü, olağanüstü algılama yeteneği olan, sayısız deyiş bilen bir kadın.
Logain *(Logeyn)*: Bir zamanlar Yenidendoğan Ejder olduğunu iddia eden bir adam. Ghealdan, Altara ve Murandy’de savaş çıkardıktan sonra yakalandı, Beyaz Kule’ye götürüldü ve ehlileştirildi. Sonra, Siuan Sanche’nin makamından indirilmesi sırasında çıkan kargaşadan faydalanarak kaçtı. Onu büyük bir ihtişam beklemektedir.

Manetheren *(Maneteren)*: İkinci Akit’i yapan On Ulus’tan biri, aynı zamanda o ulusun başkenti. Hem şehir, hem de ulus Trolloc Savaşları sırasında tamamen yok oldu. Manetheren’in işareti kanat açmış kızıl kartaldı. *Bkz.* Trolloc Savaşları.
Mayene *(Meyiin)*: Fırtınalar Denizi kıyısında, Tear tarafından kuşatılmış ve baskı altında tutulan bir kent-devlet. Eskiden Baş Lord ya da Baş Leydi olan Mayene Başı tarafından yönetilir. Mayene Başları Artur Şahinkanadı’nın kanından geldiklerini iddia ederler. Eskiden tek bir lord ya da leydi tarafından kullanılan İkinci unvanı, son dört yüz sene içinde aynı anda dokuza kadar kişi tarafından kullanılmıştır. Mayene’in işareti uçmakta olan altın şahindir.
Mazrim Taim: Saldaea’yı altüst eden bir sahte Ejder. Alt edildi ve yakalandı. Yönlendirebiliyor ve büyük güce sahip olduğu söyleniyor. *Bkz.* Sahte Ejder.

Melaine *(Meleyn)*: Goshien Aiellerinin Jhirad boyundan bir Bilge. Bir düşgezgini. Tek Güç konusunda ortalama kuvvete sahip. Goshienlerin klan şefi olan Bael ile evlendi. Dumanlı Pınarlar Mezrası'nın çatıhanımı olan Dorindha'nın karı-kardeşi. *Bkz.* Düşgezgini.
Moiraine Damodred *(Muareyn Damodred)*: Mavi Ajah'tan bir Aes Sedai. YÇ 956'da, Cairhien Kraliyet Sarayı'nda doğmuştur. YÇ 972'de çömez olarak Beyaz Kule'ye geldikten sonra hızla yükseldi, yalnızca üç sene sonra Kabuledilmişliğe terfi ettirildi ve bundan üç sene sonra, Aiel Savaşı'nın sonunda Aes Sedai oldu. O zamandan sonra (Kehanet edebilen bir Aes Sedai olan Gitara Moroso'ya göre), Parlak Duvarlar savaşı sırasında Ejderdağı'nın eteklerinde doğan ve Yenidendoğan Ejder olacak genç adamı aramaya başladı. Rand al'Thor, Mat Cauthon, Perrin Aybara ve Egwene al'Vere'i İki Nehir'den alıp götürdü. Cairhien'de, Lanfear ile savaşırken bir *ter'angreal*'in içinde kayboldu. Terkedilmiş ile birlikte öldüğü düşünülüyor.
Morgase *(Morgeyz)*: Işığın İnayeti ile, Andor Kraliçesi, Diyarın Savunucusu, Halkının Koruyucusu, Trakand Evi'nin Yüksek Makamı. Şimdi sürgünde ve pek çok kişi onun öldüğüne, Yenidendoğan Ejder tarafından öldürüldüğüne inanıyor. İşareti üç altın anahtardır. Trakand Evi'nin işareti gümüş bir anahtartaşıdır.
Muhafız: Bir Aes Sedai'ye bağlı bir savaşçı. Bağ Tek Güç ile ilgilidir ve adam bundan hızlı iyileşme, uzun süre yiyecek, su ve uyku olmadan dayanabilme, Karanlık Varlık'ın lekesini uzaktan hissedebilmek gibi yetenekler kazanır. Muhafız hayatta kaldığı sürece bağlandığı Aes Sedai, adam ne kadar uzakta olsa da onun hayatta olup olmadığını, öldüğü anı, ölüm şeklini anlar. Çoğu Ajah bir Aes Sedai'ye bağlı en az bir Muhafız olması gerektiğine inansa da, Kızıl Ajahlar hiçbir Muhafız ile bağ kurmaz, Yeşil Ajahlar ise bir Aes Sedai'nin dilediği kadar çok Muhafız ile bağ kurabileceğine inanır. Ahlaki açıdan Muhafız'ın bağa razı olması gerekir, ama adam gönülsüz olsa bile yapıldığı görülmüştür. Aes Sedailerin bağdan ne elde ettikleri, büyük bir özenle saklanan bir sırdır. *Bkz.* Aes Sedai.
Myrddraal *(Marddraal)*: Karanlık Varlık'ın yaratıkları, Trollocların kumandanları. İnsanlar kullanılarak üretilen Trolloclarda, insan özelliklerinin yüzeye çıktığı çarpık ürünlerdir, ama Trollocları yapan kötülük tarafından kirletilmiştir. Gözleri yoktur, ama aydınlıkta ve karanlıkta kartal gibi görebilirler. Karanlık Varlık'tan kaynaklanan belli özellikleri vardır; bakışları ile felç etmek, gölge olan herhangi bir yerde yok olmak bunladandır. Sahip oldukları bilinen pek az zayıflıktan biri, akan

suyu aşma konusundaki gönülsüzlükleridir. Aynalar onları yalnızca puslu bir şekilde yansıtabilir. Farklı yörelerde değişik isimlerle bilinirler. Örneğin Yarı-insan, Gözsüz, Gölgeadam, Sinsi, Hortlak, Soluk.

Ogier *(Ogeyr)*: (1.) Uzun boyları (ortalama bir erkek yetişkin üç metredir), geniş burunları, uzun, tüylü kulaklarıyla bilinen insan olmayan bir ırk. *Yurt* denilen bölgelerde yaşarlar, *yurtlarından* nadiren çıkarlar ve normalde insanlarla pek az ilişkileri olur. İnsanlar tarafından pek bilinmezler ve pek çok kişi Ogierlerin efsane olduğuna inanır, ama aslında harika duvar ustalarıdırlar ve Kırılış'tan sonra inşa edilen büyük şehirlerin çoğu onların eseridir. Barışçıl bir halk olduklarına, zor öfkelendiklerine inanılsa da, bazı eski hikâyeler Trolloc Savaşları'nda insanların yanında savaştıklarını anlatır ve onlardan alt edilmez düşmanlar olarak bahseder. Genellikle bilgi âşığıdırlar; kitapları ve hikâyeleri insanların kaybettiği bilgileri içerir. Ortalama Ogier ömrü insan ömrünün en az üç dört katıdır. (2.) Bu ırkın bireyi. *Bkz.* Dünyanın Kırılışı; Yurt.

Padan Fain: Eskiden İki Nehir'de ticaret yapan ve Karanlıkdostu olan bir çerçi. Shayol Ghul'de dönüşüm geçirdi, böylece Yenidendoğan Ejder olacak genç adamı, tıpkı av peşinde bir av köpeği gibi bulabilme yeteneğini edindi. Yalnızca yetenek değil, onu bulma ihtiyacı da işlendi içine. Bu dönüşümün verdiği acı Fain'in içinde Karanlık Varlık ve Rand al'Thor'a karşı bir nefret yarattı. Al'Thor'u takip ederken, Shadar Logoth'ta kısılı kalmış Mordeth'in ruhu ile karşı karşıya geldi ve bu ruh Fain'in bedenini ele geçirmeye çalıştı. Ama Fain'e yapılanlar yüzünden sonuç, daha çok Fain olan bir birleşim oldu ve Fain başta sahip olmadığı yetenekler edindi, ama Fain henüz bu yetenekleri tam olarak bilmiyor. Çoğu insan bir Myrddraal'in bakışları karşısında korku duyar; Fain'in bakışları karşısında Myrddraaller korku duyar.

Rashima Kerenmosa *(Raşima Kerenmosa)*: Asker Amyrlin olarak anılır. KS 1150 civarlarında doğmuştur. KS 1251'de, Yeşil Ajah'tan Amyrlinliğe terfi ettirilmiştir. Kule ordularına kişisel olarak kumanda ederek sayısız zafer kazanmıştır. Bunların en bilinenleri Kaisin Geçidi, Sorelle Bozkırı, Larapelle, Tel Norwin ve Maighande zaferleridir. Maighande'de, KS 1301'de ölmüştür. Savaştan sonra cesedi beş Muhafızı tarafından

çevrelenmiş olarak bulunmuştur. Onların çevresinde büyük bir Trolloc, Myrddraal duvarı bulunmuştur ve düşman yığınının içinde en az dokuz Dehşetlordu'nun cesedi sayılmıştır. *Bkz.* Aes Sedai; Ajah; Amyrlin Makamı; Dehşetlordları; Muhafız.
Rhuidean: Büyük bir şehir, Aiel Kıraçları'ndaki tek şehir. Dış dünya tarafından hiç bilinmiyor. Neredeyse üç bin senedir terk edilmişti. Eskiden Aieller arasındaki erkekler Rhuidean'a yalnızca bir kez klan şefi olmaya uygun olup olmadıklarının anlaşılması için bir *ter'angreal* tarafından sınanmak üzere girebiliyordu (ancak üçte biri hayatta kalıyordu) ve kadınlar aynı *ter'angreal* tarafından sınanmak ve sonra Bilge olmak için iki kez girebiliyorlardı. Kadınların hayatta kalma oranı daha yüksekti. Artık şehir Aieller tarafından kullanılıyor ve Rhuidean'ın bir ucunu, bir yeraltı okyanusundan beslenen ve Kıraç'taki tek ırmağı besleyen tatlı su dolu bir göl kaplıyor. *Bkz.* Aiel.

Sahte Ejder: Yenidendoğan Ejder olduğunu iddia eden adamlara verilen isim. Bazıları pek çok ulusu karıştıran savaşlar başlatmıştır. Yüzyıllar boyunca, çoğu Tek Güç'ü yönlendirememiş; ancak birkaçı yönlendirebilmiştir. Hepsi de, Ejder Kehanetleri'ni gerçekleştiremeden ya ortadan kaybolmuş ya yakalanmış ya da öldürülmüştür. Yönlendirebilen sahte Ejderlerin arasında Raolin Karanlıkbelası (KS 335-36), Yurian Taşyay (yaklaşık KS 1300-1308), Davian (ÖY 351), Guaire Amalasan (ÖY 939-43), Logain (YÇ 997) ve Mazrim Taim (YÇ 998) vardır. *Bkz.* Yenidendoğan Ejder.
Saidar; saidin: *Bkz.* Gerçek Kaynak.
Sandar, Juilin: Tearlı bir hırsız avcısı.
sa'angreal: Bir bireyin aksi halde mümkün ya da güvenli olmayacak kadar çok Güç yönlendirmesini sağlayan, son derece nadir bir nesne. *Sa'angreal angreal*'e benzer, ama daha güçlüdür. Bir *angreal* kullanılarak yönlendirilebilen Güç miktarı *angreal* kullanılmadan yönlendirilebilen Güç miktarından ne kadar fazlaysa, *sa'angreal* kullanılarak yönlendirilebilen Güç miktarı *angreal* kullanılarak yönlendirilebilen Güç miktarından o kadar fazladır. Nasıl yapıldıkları artık bilinmemektedir. *Angreal*'ler gibi, erkek ve kadın *sa'angreal*'leri vardır. Yalnızca bir avuç *sa'angreal* kalmıştır ve sayıları *angreal*'lerden çok daha azdır.
Seanchan *(Şovnçan)*: (1.) Artur Şahinkanadı'nın Aryth Okyanusu'nun karşısına gönderdiği ordulardan kalan ve oradaki toprakları ele geçirenler.

Yönlendirebilen her kadının başka herkesin güvenliği açısından kontrol altına alınması, yönlendirebilen her erkeğin aynı sebepten öldürülmesi gerektiğine inanırlar. (2.) Seanchanların geldiği ülke.
Shayol Ghul *(Şeyol Gul)*: Büyük Afet'in ötesinde, Harap Topraklar'da bir dağ, Karanlık Varlık'ın zindanının olduğu yer.
Sınırboyları: Büyük Afet'in sınırında bulunan uluslar. Saldaea, Arafel, Kandor ve Shienar. Tarihleri, Trolloclara ve Myrddraallere karşı bitmek tükenmek bilmeyen bir savaştan oluşmaktadır. *Bkz.* Büyük Afet.
Sorgucular: Işığın Evlatları içinde bir grup. Anlaşmazlıklardaki gerçeği bulma ve Karanlıkdostlarını ortaya çıkarma yemini etmişlerdir. Gerçek ve Işık arayışı içinde, normal sorgulama yöntemleri işkencedir; normal tavırları, zaten gerçeği bildikleri, yalnızca kurbanın bunu itiraf etmesini sağlamalarının gerektiğidir. Kendilerine Işığın Eli derler –gerçeği ortaya çıkaran El– ve zaman zaman Evlatlardan ve Evlatları yöneten Kutsanmışlar Kurulu'ndan tamamen ayrıymış gibi davranırlar. Sorgucuların başı Yüksek Engizisyoncu'dur ve Kutsanmışlar Kurulu'nda yer alır. İşaretleri kan kırmızı bir çoban asasıdır. *Bkz.* Işığın Evlatları.
Sorilea: Shende Mezrası'nın Bilgesi, Jarra Chareenlerinden. Zar zor yönlendirebiliyor, yaşayan en yaşlı Bilgelerden biri, ama pek çok kişinin düşündüğü kadar yaşlı değil.

Şahinkanadı, Artur: Efsanevi kral Artur Paendrag Tanreall. KY 943-94 arasında hüküm sürdü. Dünyanın Omurgası'nın batısındaki bütün toprakları birleştirdi. Aryth Okyanusu'nun ötesine ordular gönderdi (KY 992), ama ölümünden sonra bunlarla iletişim kayboldu. Ölümü Yüzyıl Savaşları'nı başlattı. İşareti uçan altın şahindir. *Bkz.* Yüzyıl Savaşları.

Takvim: Bir haftada on gün, bir ayda 28 gün, bir senede 13 ay bulunmaktadır. Pek çok bayram günü herhangi bir ayın parçası sayılmaz; bunların arasında Güneşgünü (senenin en uzun günü), Şükran Bayramı (dört senede bir, bahar gün dönümünde kutlanır) ve Tüm Ruhlar Kurtuluş Bayramı ya da Tüm Ruhlar Günü (on senede bir güz gün dönümünde kutlanır) bulunmaktadır.
Tallanvor, Martyn *(Talanvor, Martin)*: Kraliçenin Askerleri'nin Muhafız Teğmeni. Kraliçesini canından ve onurundan çok sever.

Tarabon: Aryth Okyanusu kıyısında bir ulus. Başkenti Tanchico'dur. Bir zamanlar büyük bir tüccar ulus olan Tarabon, başka şeylerin yanı sıra halı, boya ve Havai Fişekçiler Loncası tarafından üretilen havai fişeklerin kaynağıydı. Şimdi iç savaş yüzünden harap olmaktadır; Arad Doman'a ve Yenidendoğan Ejder'in tarafında yemin etmiş insanlara, yani Ejderyeminlilere karşı savaş vermektedir. Bu yüzden artık Tarabon'dan pek az haber alınabilmektedir.
Tarmon Gai'don: Son Savaş. *Bkz.* Ejder Kehanetleri; Valere Borusu.
Tar Valon'un Alevi: Tar Valon'un, Amyrlin Makamı'nın ve Aes Sedailerin simgesi. Stilize bir alev şeklindedir; ucu yukarıya bakan tek bir gözyaşı damlası.
ta'veren: Zaman Çarkı'nın çevresine başka, belki tüm yaşam ipliklerini ördüğü kişi. *Bkz.* Çağın Deseni.
Tear: Fırtınalar Denizi'nde bir ulus. Aynı zamanda o ulusun başkenti, büyük bir liman. Tear'ın işareti kırmızı ve altın rengi fon üzerinde üç beyaz hilaldir. *Bkz.* Tear Taşı.
Tear Taşı: Tear şehrinde, Dünyanın Kırılışı'ndan sonra Tek Güç'le yapıldığı söylenen, büyük bir kale. Sayısız kez kuşatılmış ve saldırıya uğramıştır, ama bu teşebbüsler hiç başarılı olmamıştır. Yenidendoğan Ejder ve birkaç yüz Aiel tarafından tek gecede alınmış, böylece Ejder Kehanetleri'nin iki kısmı gerçekleştirilmiştir. *Bkz.* Ejder Kehanetleri.
Tear'ın Yüksek Lordları: Yüksek Lordlar kurul görevi görerek, kral ya da kraliçesi olmayan Tear ulusuna hükmederler. Sayıları sabit değildir, yıllar içinde yirmi ile altmış arasında değişmiştir. Daha önemsiz Tear lordları olan Toprağın Lordları ile karıştırılmamalıdır.
Tek Güç: Gerçek Kaynak'tan çekilen güç. İnsanların büyük çoğunluğu Tek Güç'ü yönlendirme yeteneğinden tamamen yoksundur. Pek az kişiye yönlendirme öğretilebilir ve daha da azında bu yetenek doğuştan vardır. Bu azınlığa öğretilmesine gerek yoktur; isteseler de istemeseler de, belki de ne yaptıklarını fark etmeden Gerçek Kaynak'a dokunacak, Güç'ü yönlendireceklerdir. Bu doğuştan yetenek genellikle ergenlik çağının sonlarında ya da gençlikte kendini gösterir. Kontrol öğretilmezse ya da kendiliğinden öğrenilmezse –bu çok zordur ve başarı oranı yalnızca dörtte birdir– ölüm kaçınılmazdır. Delilik Zamanı'ndan bu yana, zaman içinde tamamen çıldırmadan Güç'ü yönlendirebilen erkek çıkmamıştır; bir derece kontrol elde etmişse bile, hastanın canlı canlı çürümesine sebep olan bir hastalıktan ölür –bu hastalık, delilik gibi, Karanlık Varlık'ın *saidin*'i

kirletmesinden kaynaklanır. *Bkz.* Aes Sedai; Beş Güç; Delilik Zamanı; Gerçek Kaynak; Yönlendirme.

Tel'aran'rhiod *(Teleyranriod)*: Kadim Lisan'da, "Görünmez Dünya" ya da "Düşler Dünyası". Eskilerin olası tüm diğer dünyalara nüfuz ettiği, o dünyaları çevrelediğine inandığı, düşlerde kısa bakışlar atılabilen bir dünya. Pek çok kişi düşlerinde *Tel'aran'rhiod*'a birkaç saniyeliğine dokunabilir, ama pek az kişi kendi isteği ile girme yeteneğine sahiptir, ama bazı *ter'angreal*'ler bunu mümkün kılar. Başka rüyaların aksine Düşler Dünyası'nda olanlar gerçektir; orada alınan bir yara uyanışta hâlâ var olacaktır ve orada ölen biri uyanamaz. Ama bunun dışında, orada yapılan hiçbir şey uyanık dünyayı etkilemez. *Bkz.* ter'angreal.

Tenekeciler: Doğru isimleri ile Tuatha'an, ayrıca Gezginler de denir. Parlak renklere boyanmış arabalarda yaşayan; Yaprağın Yolu adlı, son derece barışçıl bir felsefeye inanan gezgin bir halk. Rahatsız edilmeden Aiel Kıraçları'nı geçebilen pek az gruptan biridirler, çünkü Aieller onlarla temastan dikkatle kaçınır. Tuatha'anların Aiellerle aynı soydan geldiğini, Dünyanın Kırılışı sırasında barış zamanına giden bir yol arayarak onlardan ayrıldıklarını pek az kişi tahmin ediyor. *Bkz.* Aiel.

Terkedilmişler: Efsaneler Çağı'nın en güçlü on üç Aes Sedaisine, dolayısıyla bilinen en güçlü insanlara, verilen ad. Ölümsüzlük vaadine karşılık, Gölge Savaşı sırasında Gölge'nin tarafına geçmişlerdir. Efsanelere ve kalan kayıtlara göre, Karanlık Varlık'ın zindanı yeniden mühürlenirken onunla beraber tutsak edilmişlerdir. Kendilerine "Seçilmiş" derler. İsimleri hâlâ çocukları korkutmak için kullanılmaktadır: Aginor, Asmodean, Balthamel, Be'lal, Demandred, Graendal, Ishamael, Lanfear, Mesaana, Moghedien, Rahvin, Sammael ve Semirhage.

ter'angreal: Tek Güç kullanan, Efsaneler Çağı'ndan andaçlar. *Angreal* ve *sa'angreal*'lerin aksine her *ter'angreal* belli bir işi yapması için yaratılmıştı. Bazı *ter'angreal*'ler Aes Sedailer tarafından kullanılır, ama başka pek çok *ter'angreal*'in hangi amaçla yapıldığı bilinmemektedir. Bazıları yönlendirme gerektirir, diğerleri herkesçe kullanılabilir. Bazıları, onları kullanan kadınları öldürür ya da yönlendirme yeteneklerini yok eder. *Angreal* ile *sa'angreal*'ler gibi, nasıl yapıldıkları Dünyanın Kırılışı'nda unutulmuştur. *Bkz.* angreal; sa'angreal.

Trakand Evi'nden Gawyn *(Gevin)*: Kraliçe Morgase'in oğlu, Elayne'in ağabeyi, Elayne tahta çıktığı zaman Kılıcın İlk Prensi olacak kişi. Galad'ın üvey kardeşi. İşareti beyaz yabandomuzudur.

Trolloclar *(Trolloklar)*: Gölge Savaşı sırasında yaratılan, Karanlık Varlık'ın yaratıkları. Çok iri yapılı, çarpık hayvan-insan melezidirler. Vahşi doğalara sahiptirler ve öldürme zevki için öldürürler. Son derece hilekârdırlar ve korkuyla güdülenmedikleri sürece güvenilmezler. Her şeyi –ya da herkesi– yerler. *Bkz.* Trolloc Savaşları.

Trolloc Savaşları: Yaklaşık KS 1000'de başlayan ve üç yüz yıldan fazla süren, bu süre içinde Trollocların Myrddraaller ve Dehşetlordları komutasında dünyayı yakıp yıktığı bir dizi savaş. Zaman içinde Trolloclar öldürüldü ya da Büyük Afet'e sürüldü, ama bazı uluslar yok oldu ve başkaları nüfuslarının çoğunu kaybetti. O zamana ait kayıtlar bölük pörçüktür. *Bkz.* Dehşetlordları; Myrddraal; Trolloclar.

Üç Yemin: Aes Sedailiğe terfi eden Kabuledilmişlerin ettiği yeminler. Yemin Çubuğu'nu, yani yeminleri bağlayıcı kılan bir *ter'angreal*'i tutarak edilirler. Bu yeminler şunlardır: (1.) Gerçek olmayan söz söylememek. (2.) Bir insanın bir diğerini öldürmekte kullanabileceği bir silah yapmamak. (3.) Karanlıkdostları ya da Gölgedölleri haricinde kimseye karşı, son çare olarak kendisinin, Muhafızının ya da bir başka Aes Sedai'nin hayatını savunmak amacı dışında Tek Güç'ü silah olarak kullanmamak. İlk kullanılan ikinci yemindi ve Güç Savaşı'na tepki olarak doğdu. Bazen dikkatli konuşularak ilk yeminin bağlayıcılığından kaçınılmaktadır. Son ikisinin asla çiğnenemez olduğuna inanılır.

Valere Borusu *(Valer)*: Büyük Boru Avı'nın efsanevi nesnesi. Gölge'ye karşı savaşmak üzere ölü kahramanları mezarlarından geri çağıracağına inanılır. Yeni bir Boru Avı başlatılmıştır ve pek çok ülkede Boru Avcıları bulunabilir.

Yabani: Tek Güç yönlendirmeyi kendi kendine öğrenmiş kadın; bu kadınların ancak dörtte biri hayatta kalır. Bu tür kadınlar genellikle ne yaptıklarını anlamaya karşı engeller koyar, ama bunlar yıkılabilirse yabaniler en güçlü yönlendirenlerden olur. Terim genellikle horgörüyle kullanılır.

Yalıtılma: Aes Sedailer tarafından, bir kadının yönlendirme yeteneğini yok etme eylemi. Yalıtılan bir kadın Gerçek Kaynak'ı yine sezebilir, ama ona dokunamaz. Bu eylem o kadar az yapılmıştır ki, çömezlerin yalıtılan

kadınların isimlerini ve suçlarını öğrenmeleri beklenir. Resmi olarak "yalıtılma" bir suç sonucu yargılanma ve cezaya çarptırılmadan sonra gerçekleştirilir. Kazayla olursa buna kavrulma denir. Uygulamada, terim her iki durum için de kullanılır. Nasıl gerçekleşirse gerçekleşsin, yalıtılmış kadınlar fazla yaşamaz; pes eder, ölürler. Ancak Tek Güç'ün bıraktığı boşluğu dolduracak bir şey bulabilirlerse yaşayabilirler. *Bkz.* Tek Güç; Yalıtılma.

Yenidendoğan Ejder: Ejder Kehanetleri'ne göre Lews Therin Kardeşkatili'nin reenkarnasyonu olan adam. Çoğu insan Rand al'Thor'u Yenidendoğan Ejder kabul etmektedir, ama herkes değil. *Bkz.* Ejder; Ejder Kehanetleri; Sahte Ejder.

Yeti: Tek Güç'ün belli alanlarda kullanılan yetenekleri. Yeti eğilimleri bireyden bireye çok değişir ve nadiren bireyin yönlendirme yeteneği ile ilişkilidir. Ana Yetiler vardır, bunlar arasında en bilineni ve en yaygın olanı Şifa'dır. Başka örnekler arasında Bulut Dansı (hava durumunun kontrol edilmesi), Toprak Şarkısı (yeryüzünün hareketlerinin kontrol edilmesi; örneğin depremlerin ve çığların önlenmesi ve yaratılması) vardır. Bir de nadiren isim verilen önemsiz Yetiler vardır. Örneğin *ta'veren*'leri görme yeteneği ya da bir *ta'veren*'in olasılıkları etkileme etkisini iki katına çıkarma yeteneği gibi, ama bu ancak birkaç metrekarelik küçük bir alanda yapabilir. Artık pek çok Yeti'nin yalnızca adı ve bazen belirsiz tarifleri bilinmektedir. Yolculuk gibi bazıları (insanın kendini bir yerden diğerine aradaki mesafeyi aşmadan götürebilmesi yeteneği) unutulmuştur. Diğerleri, örneğin Kehanet (gelecekteki olayları genel olarak bilebilme) yeteneği ancak nadiren bulunur. Uzun zaman önce kaybedildiği sanılan bir Yeti de Düşgörmedir. Bu Yeti Düşgörenin düşlerini yorumlayarak gelecekteki olayları Kehanet'in gösterdiğinden daha detaylı bilebilme yeteneğini de içerir. Bazı Düşgörenler *Tel'aran'rhiod*'a, Düşler Dünyası'na, hatta (inanışa göre) başka insanların düşlerine girebilir. Bilinen son Düşgören YÇ 526'da ölen Corianin Nedeal'di ama artık yalnızca pek az kişinin bildiği bir Düşgören daha vardır. *Bkz.* Tel'aran'rhiod.

Yönlendirme: (Fiil) Tek Güç'ün akışını kontrol etme. *Bkz.* Tek Güç.

Yurt: Ogierlerin yaşadığı yer. Dünyanın Kırılışı'ndan sonra pek çok *yurt* terk edilmiştir. Artık anlaşılmayan bir şekilde korunmaktadır, öyle ki *yurtların* içinde Aes Sedailer Tek Güç yönlendirememektedir, hatta Gerçek Kaynak'ı sezememektedir. Bir *yurdun* dışından Tek Güç yönlendirme teşebbüsü, *yurt* sınırlarının içinde etkili olmaz. Zorlanmadığı sürece hiçbir

Trolloc *yurda* girmez, Myrddraaller bile ancak çok büyük ihtiyaç varsa ve büyük gönülsüzlük ile yaparlar bunu. Karanlıkdostları bile, eğer gerçekten adanmış kişilerse, *yurt* içinde rahatsız hissederler.
Yüzyıl Savaşları: (ÖY 994-1117) İttifakların devamlı değiştiği, birbirine girmiş bir dizi savaş. Artur Şahinkanadı'nın ölümü üzerine ve onun imparatorluğunun paylaşılması için başlamıştır. Savaş yüzünden Aryth Okyanusu ile Aiel Kıraçları, Fırtınalar Denizi ile Büyük Afet arasındaki topraklar nüfusunun çoğunu kaybetmiştir. Yıkım o kadar büyük olmuştur ki, o zamana ait pek az kayıt kalmıştır. Artur Şahinkanadı'nın imparatorluğu paramparça olmuş, bugünkü uluslar oluşmuştur. *Bkz.* Şahinkanadı, Artur.

Zaman Çarkı: Zaman, yedi çubuklu bir tekerlektir ve her çubuk bir Çağ'dır. Çark dönerken Çağlar gelir ve geçer, her biri unutularak efsaneye, sonra mite dönüşen anılar bırakır ve o Çağ yeniden geldiğinde artık çoktan unutulmuştur. Bir Çağın Deseni, o Çağ'ın geldiği her seferde biraz değişik olur ve her seferinde büyük değişimlere açıktır.
Zincir Kurma: Yönlendirebilen kadınların Tek Güç akışlarını birleştirme becerisi. Birleşik akış bireysel akışların toplamı kadar büyük değildir, zincire önderlik eden kişi tarafından kullanılır ve bireysel akışlardan daha kesin, daha etkili bir biçimde kullanılabilir. Erkekler, çemberde bir ya da daha fazla kadın olmadan yeteneklerini birleştiremezler. Bir zincire katılmak normalde, en azından rıza gerektiren gönüllü bir eylem olsa da, zincirde bir erkeğin yer almaması şartı ile, bazı koşullar altında, çoktan oluşturulmuş yeterli bir zincir bir kadını zorla çembere dahil edebilir. Şimdiye dek bilindiği kadarıyla bir erkek, ne kadar büyük olursa olsun, herhangi bir çembere zorla dahil edilemez. On üçten az ya da on üç kadın bir erkek olmadan zincir kurabilir. Bir erkek eklenirse, çember yirmi altı kadına kadar arttırılabilir. İki erkek otuz dört kadınlık bir çember oluşturulmasını sağlayabilir ve altı erkek ve altmış altı kadın sınırına ulaşılana kadar bu şekilde devam eder. Daha fazla erkek ve daha az kadın içeren zincirler de vardır, ama bir erkek ile bir kadının, iki erkek ve bir kadının, iki erkek ve iki kadının zincir kurduğu durumlar haricinde, çemberde her zaman erkek sayısından en az bir fazla kadın olmalıdır. Çoğu çemberde, zincir bir erkek ya da bir kadın tarafından kontrol edilebilir, ama yetmiş iki kişilik çember ile, on üçten az kişiden oluşan karışık çemberler erkek tarafından idare edilmelidir. Genelde Güç konusunda erkekler daha

kuvvetli olsa da, en kuvvetli çemberler erkek ve kadın sayısının olabildiğince eşit olduğu çemberlerdir.